

Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Δ Η Μ Ο Τ Ι Κ Η
Κ Α Θ Α Ρ Ε Υ Ο Υ Σ Α
Μ Ε Σ Α Ι Ω Ν Ι Κ Η
Μ Ε Τ Α Γ Ε Ν Ε Σ Τ Ε Ρ Α
Α Ρ Χ Α Ι Α

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Ζ

«Τὸ πρῶτον βιβλίον παντός
Ἑλλήνος εἶναι τὸ Λεξικόν
τῆς γλώσσης του».

Κορφῆς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - Δ Ο Μ Η - Α.Ε.
Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389-612 056
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α. = άλλως
 αιολ. = αιολικός, -όν
 αϊτ. = αϊτιατική
 άκλ. = άκλιτος, -ον
 άλβ. = άλβανική, -ικός
 άλληλοπθ. = άλληλοπαθής
 άλχημ. = άλχημιστής, -ικός
 άμτβ. = άμετάβητος, -ον, -ως
 άμφ. = άμφίβολον
 άναγν. = άναγνωστέον
 ά στ. = άνατομική, -ός
 άνέκδ. = άνέκδοτος, -ον
 άντικ. = άντικειμενον
 άντικειμ. = άντικειμενικός, -ή, -όν, -ώς
 άντιδ. = άντιδιστολή
 άνιθ. = άντιθετον, -ος, -ως
 άντιστ. = άντιστοιχος, -ον
 άντων. = άντωνυμία
 άνών. = άνώνυμος, -οι
 άορ. = άόριστος
 άπ. = άπόσπασμα, -ματα
 άπαρφ. = άπαρφορτον
 άποδ. = άποθετικον ρήμα
 άπόκρ. = άπόκρισις
 άπολ. = άπολύτως
 άπρσ. = άπρόσβ. -ον
 άραβ. = άραβική, -ικός
 άρ μ. = άραματική, -ός
 άρκ. = άρκαδικός, -ή, -όν
 άρσ. = άρσενικόν
 άρχ. = άρχαίος, -α, -ου
 άρχ. λεξ. = άρχαία λεξικά
 άρχιτ κτ. = άρχιτεκτονική, -ός
 άσσιζ. = άσσιζι
 άστρολ. = άστρολογία, -ικός
 άστρον. = άστρονομία, -ικός
 άσυν. = άσυναίρετος, -ον
 άσξ. = άσξησης
 άυτοπαθ. = άυτοπαθής
 άχρ. = άχρηστον
 β. = βίος
 βιολ. = βιολογία, -ικός, -ώς
 βλ. = βλέπε
 βλ. λ. = βλέπε λέξις
 βλ. λς. = βλωτικός, -ή, -όν
 βοιωτ. = βοιωτικός, -ή, -όν
 βυζ. = βυζαντινός, -ή, -όν
 βοταν. = βοτανική, -ικός
 γαλλ. = γαλλική, -ικός
 γεν. = γενικός, -ή, -όν, -ώς
 γενικ. = πτώσις γενική
 γεωμ. = γεωμανική, ός
 γεωδ. = γεωδαισία, -ικός
 γεωλ. = γεωλογία, -ικός, -ώς
 γεωμ. = γεωμετρία, -ι ός

γλωσσ. = γλωσσάριον, -α
 γνομ. = γνομικόν
 γρ. = γραφή
 γραμμ. = γραμματική, -ός, -ώς
 γραπτ. = γραπτόν
 δ. άνάγν. = διάφορος άνάγνωσις
 δ. γρ. = διάφορος γραφή
 δεικτ. = δε κτικός, -όν
 δηλ. = δηλαδή
 δημ. = δημοτική, -ός, -όν
 διάδ. = διάθεσις
 δ. διαστ. = δημοτικόν διαστ χον
 δ. έμρ. = διάφορος έμμηνια
 δ. μυρ. = δημοτικόν μυρολόγι
 δίγ. = δίγαστον
 διορ. = διορισμός
 διαδρ. = διάφοσις
 δ. προφ. = διάφορος προφορά
 δ. τραγ. = δημοτικόν τραγουδι
 δοτ. = δοτική
 δυκ. = δυικός
 δυν. = δυνητικός
 δωρ. = δωρικός, -όν
 έβρ. = έβραϊκή, -ικός
 έγκλ. = έγκλιτικός, -ός
 ειδ. = ειδικός, -ός
 εικ. = εικασία
 ειρων. = ειρωνικός, -ός
 εκδ. = εκδοσις
 εκκλ. = εκκλησιαστικός, -ός
 εκφ. = εκφορ
 Έκφρ. = Έκφρασις, -εις
 ελεγ. = ελεγείον, -εία, -εικάς
 εμπρόθ. = εμπρόθετος, -έτως
 εν. = ενικός
 ενάρθρ. = ενάρθρος
 ενεργ. = ενεργητικός, -ή, -όν, -ώς
 ενωστ. = ενωστικός
 ενυ. = ενυοίται
 ενυ. = ενυοία
 ενυδρ. = ενυδρουν
 εντ. = εντικός, -όν
 εξορκ. = εξορκισμός, -οί
 έπ. = επικός, -όν
 επεκτ. = επεκτασις
 Έπιγρ. = Έπιγραφή
 έπιγρ. = επιγραμμά
 επιθ. = επιθετικόν, -ή, -όν, -ώς
 επιθ. = επιθητικόν
 έπιρ. = επιρρημα
 έπιφ. = επιφώνημα
 έριμν. = έριμνία
 έρωτ. = έρωτήσις
 έσφ. γρ. = έσφαλισμένη γραφή
 έτερκλ. = έτερόκλιτον
 εύκτ. = εύκτική

εύφημ. = εύφημισμός
 εύφρ. = εύφρηστος, -ου
 εύφτ. = εύφρετικός
 ζωολ. = ζωολογία, -ικός
 θ. = θέμα
 θεοδ. = θεοδοσιακός
 θηλ. = θηλυκόν
 θρησκιολ. = θρησκιαολογία, -ικός
 ίατρ. = ίατρική, -ικός, -ώς
 ιδ. = ιδίως
 ισπ. = Ισπανικός, -ή, -όν
 ίστ. = Ιστορία, -ικός, -ώς
 ίταλ. = Ιταλική, -ικός
 ίων. = Ιωνικός, -όν
 κ. = και
 κ. έ. = και έλλα
 κ. έλλ. = και έλλαχού
 κατ. = κατηγορουμένον
 κατηγ. = κατηγορηματικός, -ή, -όν
 κρητ. = κρητικός, -όν
 κτ. = κατ
 κτλ. = και τή λοιπά
 κττ. = και τή τοιαύτα
 κύρ. = κύριος, -ου
 κυρ. = κυριώς
 κώδ. = κώδιξις, -ικας
 κομ. = κομμικός, -ός
 λ. = λέξις
 λ. τραγ. = λαϊκόν τραγουδι
 λακων. = λακωνικός, -ικός
 λατ. = λατινική, -ικός
 λεγ. = λεγόμενος, -ον
 λειτουργ. = λειτουργικά βιβλία
 λόγ. = λόγος, λόγιον
 λυρ. = λυρικός, -ή, -όν, -ώς
 μ. = μόνον
 μαγ. = μαγικός
 μαθημ. = μαθηματικός, -ά
 μυθ. = μυθολογικόν
 ΜΜ. = Μανιάτικα Μυρολόγ. α
 μεθ. = μεθοδικός, -ή, -όν, -ώς
 μέλλ. = μέλλων
 μέσ. = μέσος, -ον
 μετεωρ. = μετεωρολογικός, -ός
 μετοχ. = μετοχικός, -ικός
 μετων. = μετωνυμία, -ός, -ώς
 μουσ. = μουσική, -ικός, -ικός
 μουσ. = μουσικόν, -ικός
 μετ. = μετ
 μετρ. = μετρητικός, -ή, -όν, -ώς
 μετγ. = μεταγενέστερον, -ος
 μετφ. = μεταφορικός
 μετφ. = μεταφρασις
 μετχ. = μετοχή
 ναυτ. = ναυτικός, -ή, -όν, -ός

νεώτ.	==νεώτερ -ος	πρβλ.	=παράβαλε	σύντ.	=σύνταξις
νομ.	=νομική,-ικώς	πρόσ.	=πρόσωπον,-α	συχν.	=συχνάκις
νομοκ.	=νομοκάνων	προσηγ.	=προσηγορικός,-ώς	σχόλ.	=σχόλιον,-α
δδ.	=όθεν	προστ.	=προστακτική	Σχολ.	=Σχολιαστής
αίκογ.	=οικογένεια	πρότασ.	=πρότασις	τ.	=τύπος
δμ.	=δμοιος,-όμοιως	ρ.	=ρήμα	τιμ.	=τιμήσις
όμοιογ.	=δμοιογένεια	ρηματ.	=ρηματικός,-ή,-όν	τελικ.	=τελικός
δν.	=όνομα	ρηματ. π.	=ρηματικά παράγωγ*	τοπογρ.	=τοπογραφία,-ικός
όνομαστ.	=όνομαστική	ρητορ.	=ρητορικός,-ικώς	τουρκ.	=τουρκική,-ικός
δρ.	=δρος	ρίζ.	=ρίζα	τροπ.	=τροπή,-ώς
όρθότ.	=όρθότερον,-ας	σ.	=σείλις	τυπικ.	=τυπικόνΜοναστηρίων
όριστ.	=όριστική	σανσκρ.	=σανσκριτικός	ύπερβ.	=ύπερθετικόν,-ώς
όρυκτολ.	=όρυκτολογία,-ικός	σατυρ.	=σατυρικός,-ικώς	ύπερο.	=ύπεροσυντέλικός
ούδ.	=ούδέτερον	σημ.	=σημασία	ύποθετ.	=ύποθετικός
ούσ	=ούσιαστικό	σημιτ.	=σημιτι ός	ύποκ.	=ύποκείμενον
π.	=παρά	σκώλ.	=σκώλιον	ύποκειμ.	=ύποκειμενικός,-ώς
παθ.	=παθητικός,-ικώς	σλαβ.	=σλαβική,-ικός	ύποκορ.	=ύποκοριστικόν,-ώς
Πάπ.	=Πάπυροι	σπαν.	=σπάνιος,-ως	ύποτ.	=ύποτακτική
παράγ.	=παράγωγον, -α	στερ.	=στερητικόν	φαρμακ.	=φαρμακολογία,-ικός
παράθ.	=παράθεσις,-ετικός	στρ.	=στροφή	φαρμακευτ.	=φαρμακευτικός,-όν
παρακ.	=παρακείμενος	στρατ.	=στρατιωτικός,-ώς	φιλοσ.	=φιλοσοφία,-ικός
παράλλ.	=παράλληλος,-ον	συγγ.	=συγγενικός,-ώς	φρ.	=φράσις
παρატ.	=παρτατικός	συγκ.	=συγκοπή	φυσ.	=φυσικός,-ώς
παρερμ.	=παρερμηνεία	συγκεκ.	=συγκεκομμένος,-ως	χειρόγρ.	=χειρόγραφον,-α
παρ.ισ.	=παρισινός	συγκρ.	=συγκριτικός,-ικώς	χημ.	=χημεία,-ικός
παροιμ.	=παροιμία	συλλ.	=σύλλαβη	χρ.	=χρήσις
περίφρ.	=περίφρασις,-ικώς	Συνεξ.	=Συνεξάριον,-ιστής	χρν.	=χρόνος
περσ.	=περσική,-ός	συνεκδ.	=συνεκδομή,-ικώς	χρησμ.	=χρησμός
πιθ.	=πιθανός,-ώς	συνεκφ.	=συνεκφορά	χρον.	=χρονικός,-ώς
πλάγ.	=πλάγιος	συνήθ.	=συνήθης,-ως	Χρονογρ.	=Χρονογραφία,-φος,-οί
πληθ.	=πληθυντικός	συνηρ.	=συνηρημένος	ψ	=Ψευδο-
ποι.	=ποιητικός,-ικώς	συνθ.	=συνθεσις, συνθετικός	ώσφ.	=ώσφισμα
πρ.χμ.	=πράγμα,-ατα	συνθ.		ώσ.	=ώσαυτως

* Τά ρηματ. π. τίθενται έν τέλει του έρμηνεύματος: υπό ίδιον αριθμόν προς εύχέρειαν τής άναζητήσεως .
Αί λοιπαί έν τῷ κειμένῳ συντετιμημένοι λέξεις είναι εις διάγνωστωί.

τοῦ Ἀριστοῦ : Κέθ.13, Ἀθην.13,588Α καὶ πρὸ τῶν ήδονικῶν καλουμένων αὐτῶν τὸν τῆς ήδονῆς τοῦτον ὑποσκαπόντες" || ὡς οὖσ. ἡ ήδονική ἀφρείσι ἡ φιλοσοφία τῶν ήδονικῶν, πρεσβεύουσα τὴν ήδονὴν ὡς τὸ ἀκρ. ἀγαθόν : Γαλ.Ταξ. Βιβλ.16 ἡ ήδονική ἀφρείσι.

ήδονικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ήδονικῶν βλλ. : Πρόκλ.Παρμ.5218.

ήδονισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἐντροφᾶν εἰς τὴν ήδονὴν ἢ τὴν ήδονάθειαν" 2) ὡς οὖσ. τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τῶν ήδονικῶν ἢ ήδονιστῶν.

ήδονιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπιρρηπὴς πρὸς τὰς ἀπὸ αἰσθησεως ήδονάς, φιλήδωνος" 2) ὁ πρεσεύων τὸ δόγμα τοῦ ήδονισμοῦ.

ήδονιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν ήδονήν.

ήδονοζάλη (ἡ) δημ. ζάλη ἐξ ήδονῆς.

ήδονοθήρας (ὁ) δημ. ὁ ἐπιδιῶκων, κυνηγῶν τὴν ήδονήν.

ήδονοκράσια (ἡ) τὸ κράτος τῆς ήδονῆς : Ἀριστ.278.

ήδονολάτρης (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ισσα ὁ λατρεύων τὴν ήδονήν, ὁ εἰς τὰς σαρκιακὰς ήδονὰς ἐπιρρηπὴς : Παλαμ.Παράκ.69,1 με τὴν ήδονολάτρισα . . γυναικεία χάρη.

ήδονόληκτος-ον κ. νεωτ., δωρ. ἡδονόληκτικος πληγεῖς, μεθῶν ἐξ ήδονῆς : Κερκ.6,10.

ήδονοπλήξ-ήγος (ὁ) μτγν. ἀντὶ ήδονόπληκτος βλλ. : Τιμων Φλ.58,4.

ήδος-εος (τὸ) ήδονή, εὐφροσύνη, τέρψις, ἀπόλαυσις : Ἰλ.Α.576 οὐδέ τί δαιτὶς ἐσθλής ἐσσεται ήδος, αὐτ.Σ.80 ἀλλά τί μοι τῶν ήδος ; ἰοίαν εὐχάριστην ἔχω ἐξ αὐτῶν ; 1. Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,20 πρὸς τὸ ήδος" 2) ὄζος, ἐν χρ. ὡς καρύκεια : Ἀθην.2,67C τοῦτο μόνον Ἀττικοί τῶν ήδυσμάτων ήδος καλοῦσι" || δωρ. τ. ἄδος EM 18,12, Ἡσ. ἡ δ' ὄς ἀντὶ ἐφη ἐκείνισ" πρβλ. ἡμί.

ήδουσύν (ἡ), δωρ. ἄδουσυνά ήδονή βλλ. : Ἡσ. ἡδου- : πρῶτον συνθετικὸν ἐκφράζει τὴν ἐνοίαν τοῦ νοστήριου κ. γεν. τοῦ εὐαρέστου, ὡς ἡδούελας (ὁ ήδέως γελάων), ήδουκαρος ἰὸ φέρων ήδεῖς καρπούς, ήδυπρόσωπος ἰὸ ἔχων ήδῦ πρόσωπον), ήδυφάνια ἰὸ ήδύτης τῆς φωνῆς κ. ἄ.

ήδύδισ-ιον μτγν. ὁ ήδύων, γλυκαίνων τὸν βίον" || τὰ ήδύδια ὄνομα πλακούντων τιῶν : Χρῆστ. Τυαν.Α. Ἀθην.14,647C εἶδη πλακούντων καὶ γένη . . κκαπαδοκικόν, ήδύδια, μαρυπητῶν" 2) ὁ ζῶν ήδέως, εὐχάριστα : Πολ.Τετράθ.162,Βέττ.Βάλ.18,29.

ήδυδης (ὁ), δωρ. ἄδύδῶς ὁ ήδέως ἧχων, γλυκύφθογος : Εὐρ.Βάκχ.127 ἄδύδῶς . . αὐλῶν πνεύματι, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 9,396 ήδυδῆς κόσσυφος, Ἀνύτ. ΑΠλ.4,231 ήδυδῆς δῶναξ.

ήδυδῶλος-ον μτγν. ὁ ριπτῶν ήδέα βέλη : Ἰω. Γαζ.Κόσμ.Πιν.2,129.

ήδυδωρος-ον μτγν. ὁ γλυκῆς εἰς τὴν γεῦσιν : Γρηγ. Ναζ.2,105.

ήδυθερία (ἡ) μον. ἡ τῶν σταφυλῶν γλυκότης : Ψελλ.Ἀσμ.1,14.

ήδυγάμος-ον μτγν. ὁ τὸν γάμον ήδύων, γλυκαίνων : Μακεδ.ΑΠ 5,242 ήδύγαμον κέρδος.

ήδυγελω-ωτος (ὁ) ὁ ήδέως γελῶν : Ὑμν.Ὀμ. 19,37 ήδύγελωσ Πάν, ΑΠ 5,134.

ήδυγευστος-ον νεώτ. ὁ ἔχων γλυκείαν γεῦσιν : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.25 τῷ προσήνεγκον φιάλην πλήρη ήδυγεστότου μαύρου οἴνου.

ήδύγεις (ὁ) μτγν. ὁ σικυῶς βλλ. : Ἡρακλ.Ταρ. η. Ἀθην.2,74B ήδύγεων καλεῖ τὸν σικυῶν.

ήδυγλωσσία (ἡ) ἡλόη κ. νεωτ. γλυκότης γλώσσας, ὀμιλίας, εὐπροσηγορία.

ήδύγλωσσος-ον νεωτ. κ. νεωτ., δωρ. ἄδ- ὁ ήδειαν γλώσσαν ἔχων, γλυκῆς ὀμιλῶν, εὐπροσήγορος : Πινδ.Ο.13,100 ήδύγλωσσος θεῶ.

ήδυγλώμων-ονος-ον ὁ ἔχων τερπνῆν, καλὴν γνώ-

μην, νοῦν, ἀντίθ. ήδυσώματος : Ξεν.Συμπ.8,30 οὐχ ήδυσώματος ὄνομασθεῖς ὁ Γανυμήδης ἀλλ' ήδυγλώμων ἐν θεοῖς τετρίμυται.

ήδύθεινος-ος κ. νεωτ. ὁ ήδέως τρώων, ὄν. παρασίτου : Ἀλκίφρ.3,68" || νεωτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν νεκταριδῶν.

ήδύθεινα (ἡ) μον. γλυκίτης ὀμιλίας, εὐπροσηγορία : Δημήτρη.Προκοπ. ἐν Σδθ.3,492 εδδοκίμησεν ἐν τῷ ήθροική διά τῶν φυσικῶν εὐγλωττίαν καὶ ήδύθεινα" 2) ποι. θηλ. τοῦ ήδύθειν βλλ.

ήδυθεινῆς-ουε-ές κ. νεωτ., δωρ. ἄδ- ὁ ήδέως ὀμιλῶν : Ἰλ.Α.248 τοῖσι δὲ Νέστορ ήδυθεινῆς ἀνόρουσε, Πινδ.Ν.7,21 ήδυθεινῆς Ὀμηρος, Σοφ.ΟΤ 151 ὡ Διός ἄδυθεινῆς φάτι" || ὄμ. ὁ ήδέως ἠ-ήχων : Πινδ.Ο 10(11),93 ήδυθεινῆς λύρα" || ποι. θηλ. -είνια : Ἡοῖοδ.Θ.965 ήδύθεινια Μούσαι Ὀλυμπιάδες, Νόνω.Δ 10,390 ήδύθεινια σύριγγ.

ήδύθεος-ον μτγν. ὁ ήδῦς τὴν θέαν, γλυκύμορφος, ὡς ἐπιθ. τῆς Παρθένου Μαρίας : Ἄνωθ. Ὑμν.8.

ήδύθευρος-ος-ον-ου, δωρ. ἄδ- ὁ ἔχων γλυκείαν φωνήν : Εὐρ. Ἡλ.703 ήδύθευρος Μούσα, Ποιῶν Δελφ. 13 ἄδύθευρος κίθαρις, ΑΠ 9,524.

ήδύκαρος-ον ὁ φέρων γλυκεῖα καρπούς : Φερει. 178,1,Θεοφρ.Φ 14,4,5 ήδύκαρον δένδρον.

ήδύκοκκος-ον μσν. ὁ ἔχων ήδεῖς κόκκους : Φιλῆς.5,596.

ήδύκομος-ον μτγν. ὁ ήδειαν ὀσμὴν ἐκ τῶν φύλλων ἐκπεμπων : Ἰω. Γαζ.Κόσμ.Πιν.2,13.

ήδύκρεως-ω-ων ὁ ἔχων γλυκὴ κρέας : Ἀριστ.Ζ1 564a,3 γίνεταί δὲ πῶν καὶ ήδύκρεως κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν μάλιστα" || κ. συγκρ. -ώτερος : αὐτ.Ζ1 786a,15 ήδύκρεωτερα καὶ θερμότερα πάντα τὰ λευκά, ὡς εἰπεῖν, εἰσι.

ήδύκωμος (ὁ) μτγν. ὄνομ. εἰδους αὐλήσεως : Τρύφ.π. Ἀθην.618C" || κ. ἐπὶ χορῶ : Πολυδ.4,100.

ήδύλαλος-ον Ἐπιγρ. ήδύλογος βλλ. : ἡ-φθόγγοι.

ήδύλειος-α-ον Ἐπιγρ. : ὁ τοῦ ἡ ὁ σχετικῶμενος μετὰ τοῦ ήδύλου : ήδύλειος κύλιξ.

ήδύληπτος-ον μτγν. ὁ ήδέως χαμθανόμενος : Παῦλ.Σιλ.Θερμ.Πυθ.82.

ήδύλιξ μτγν. κολακεῦω, θωπεύω : Μέν.28.

ήδύλισμός (ὁ) μτγν. θωπεῖα, κολακεία : Εὐστ. 1417,2,Φάτ.

ήδυλογία (ἡ) μτγν. κ. νεωτ. τερπνὴ κοί ὀρεσθὴ ὀμιλία, κολακεία : Ἀθην.4,164ε ὀπὸ τῆς ὀρεφύτου. ήδυλογίας κολάδρους ἀναγινώσκει.

ήδυλόγος-ον κ. νεωτ., δωρ. ἄδ-, αἰολ. ἄδ- ήδέως ὀμιλῶν, λέγων γλυκεῖα λόγια : Σοφ.ὄπ.11,4, Κρατιν.238 ήδυλόγος σοφία, Πινδ.Ο 6,96 ήδυλόγοι λύρα μοιπαί τε, Μελέαγρ.ΑΠ 5,136 ήδυλόγου χάρπιος" 2) ἐπὶ πρσσ., κολακευτικός, θωπευτικός : Εὐρ.Ἐκ.132 ήδυλόγος δημοχριστής Λαερτιάδης" 3) ὁ πρὸς ἀρέσκειαν, ἀσεμνολογῶν, βωμολοχῶν, σκόπτων : Ἀθην.4,165B.

ήδυλογέ-έω λέγω λόγους γλυκεῖα καὶ ἀρέσκοντα : Φρύν.π. Ἀθην.4,165C εἶθ' ήδυλογεῖσιν ἄπαντι θεῖ κατὰ τὴν ἀγορᾶν περιόντες.

ήδυλόγος ἐπίρρ. νεωτ. κατὰ τρόπον ήδύλογου βλλ.1).

ήδύλορος-ον μτγν. κ. νεωτ. ὑποκορ. τοῦ ήδὸς βλλ. : μ. ὡς κύρ. ὄν.

ήδύλόρης (ὁ) μτγν., δωρ. ἄδύλόρος ὁ ήδέως παίζων τὴν λύραν : Μακεδ.ΑΠ 11,370 ήδύλόρης Πίνδαρος" || Ἐπιγρ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

ήδυμάνης-ουε-ές μτγν. ὁ πλήρης ήδέας μαζίας : Νόνω.Δ 7,269.

ήδυμελής-ουε-ές κ. νεωτ., δωρ. ἄδ-, αἰολ. ἄδ- ὁ ήδέως ἄδων, γλυκύφθογος : Ἄνακρ.67 ήδυμελεῖ χελιδοῖ, Πινδ.Ν 2,25 ἄδυμελεῖ δ' ἔξάρχτε φωνῶν" ἡ γεν. ὁ ήδέως ἠχῶν : Σοφ.ὄπ.238 ήδυμελή ἔδονα" || ποι. θηλ. ήδυμελής : Νόνω.Δ 29,287 ήδυμελεια σύριγγ.

ἡδύμελι [τό] μγν. τὸ φυτὸν μελισσόδφλλον : ΨΔισκ.3,104.

ἡδυμελίφθογγος ὁ ἔχων φωνὴν γλυκεῖαν ὡς τὸ μέλι, ὁ ἡδέως ὀμιλῶν ἢ ἡδῶν : Σίμων.ΑΠ 9,571.

ἡδυμλίγης ἔπιρρ. νεώτ. ἡδέως βλ.λ.

ἡδυμλίγης οὐς-ές μγν., ὄρω. ἀδ-, ὁ ἡδέως μεμιγμένος : Λεων.Τορ.ΑΠ 7,736 ἡδυμλίγης χόνδρος.

ἡδυμολπος ὀν νεώτ. ὁ ἡδέως μέλων, φάλλων.

ἡδυμολπῆς ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἡδυμολποῦ βλ.λ.

ἡδύμος ὀν, ὄρω. ἀδ-, ποι. τ. τοῦ ἡδύς, γλυκύς, εὐχάριστος, ἐπίθ. τοῦ ὄνου : Ὑμν.Ερμ.241, Ἀντίμ.74, Σίμων.79, Ἀπολλ.Ρ 2,407, Ἐπίχ.179, Ὀρφ.ἀπ. ἡδύμος οἶνος || ἀνώμ. ὑπερθ. -ἔστατος : Ἀλκμ.137.

ἡδυμολπῆρος [τό] μγν., ὁ ἡδύων, ποιῶν τι νόστιμον : Ἐρατοσθ.π.Ἦσ. ἡδυμολπῆρες ἄλας.

ἡδυμολπῆς α-ον σγλ. ὁ ἡδύων, πρᾶδων : Σχολ.Εὐρ. Εἰκ.535 **χοαὶ ἡδυμολπῆριοι** | κασιπραδουσαι τὰς φυκὰς |.

ἡδυμνικῶς ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀρμόδιος ἢ κατάλληλος εἰς τὸ ἡδύνειν, ὁ ποιῶν τι νόστιμον : Ἀριστλ. Πρ.923α,29 || ἡδυμνικὰ [τό] νεώτ. ὡς οὐσα. τὰ σωτέλιστα εἰς τὴν κορυμνίαν τῶν ἔδεσμάτων || ὡς οὐσα. ἡδυμνικὴ [ἡ] ἡ τέχνη τοῦ καρυκευεῖν : Πλάτ.Σοφ.223Α ἡδυμνικὴν τινα τέχνην εἶναι.

ἡδυμνικός ἡ-όν ἡρτυμένος, πορευθεὶς ἀσμένως ἀρώμασι : Ἰνπ.Γυν.1,88 ἡδυμνὴ πίσσα, αὐτ.2,205.

ἡδύνα | ἡδύς | κ. μιν. κ. νεώτ., ἀόρω. α' ἡδύνα, παθ. ἀόρω. α' ἡδύνθη, πορακ. ἡδύσμαι, ἀπαρφ. ἡδύσθαι ἀρτύω, καθιστῶ νόστιμον, νοστιμίζω, μτ. αἰτ. : Ἐπίχ.164 ἡδύνην κόκαυσι, Ξεν.Συμπ.4,8 κρόμμυον, οὐ μόνον σίτον ἀλλὰ καὶ πότον ἡδύνη, Πλάτ.Θεαίτ.175Ε ἡδύνα ὄψων || καθιστῶ εὐχάριστον : Θεόφρ. Ὀσμ.9,10 ἡδύνην γεῶσιν || εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἄλατος : Ἀριστλ.Μετ.359α,34-21 μγρ. κ. νεώτ. καθιστῶ τερπνόν, εὐχάριστον : Πλάτ.Θεαίτ.175Ε ἡδύνην θώπας λόγους, Ἀριστλ. Ποιητ.1460β,2 ὁ ποιητὴς ἡδύνην τὸ ἄπονον, Χριστόδ.119,20 αὐτὰ δὲ τὰ δικά σου μὲ βίαν ὄταν γίνουσι, | ἡδέυρεις, δὲν ἡδύνομαι, 3) κ. νεώτ. ἡδύνομαι εὐχαριστοῦμαι, τέρπιμαι, εὐφραίνομαι : Πλάτ.Πολ.607Α τὴν ἡδυμένην μοῦσαν παραδέξῃ ἐν μέλει, Ἀριστλ.Πολιτ.1340β,17 ἡ μουσικὴ φύσει τῶν ἡδυμένων ἐστίν, Διον.Ἀλ.Συνθ.25-4) εὐαρεστώ, θωπεύω, χαρίζομαι εἰς τινα : Δίφιλ.24 κόλαξ ἡδυνά τινα λόγῳ, Διον.Ἀλ.Συνθ.14 ἡδύνη τὴν ἀκούην κ. παθ. : Τίμων.π.Ἀθῆν.7,281Ε ἠνίκ' ἐχρῆν ὄνυνη, νῦν ἀργεῖται ἡδύνησθαι.

ἡδυόδομος ὀν, ὄρω. ἀδ- ἡδύσομος βλ.λ. : Ἰνπ. Γυν.1,34 ἡδυόδομος οἶνος, Σίμων.74 ἡδυόδομον ἔαρ.

ἡδυονία [ἡ] κ. μιν. κ. νεώτ. ἡ παραγωγὴ ἡδέος οἴνου : Ἰνπ.Νούσ.3,34, Γεωπ.5,2,19 εἰς ἡδυονίαν δὲ καλλίαν ἢ θηριακὴ ἀμπελος.

ἡδυοίνος ὀν κ. νεώτ., ὄρω. ἀδ- ὁ παράγων ἡδύων οἶνος : Ξεν.Ἀν.6,4,6 ἡδυοῖνον ἀμπελοῖ, Θεόφρ.Φαίτ.3,15, | ἡδυοῖνότερος καρπός, 2) ὁ περιέχων ἡδύων οἶνον : Ἀπολλ.φ.δ ἡδυοῖνα λεπαστά 3) ἡδυοῖνοι [οἱ] ὁ ἔχοντες ἡδύν, γλυκύν οἶνον, 68. [πθ.] οἱ παλοῦντες γλυκύν οἶνον : Ξεν. Πόρ.5,3 ὁ παλῦσιτος, οἱ παλῦσινοι, οἱ ἡδυοῖνοι.

ἡδυοῖνότερος ὀν κ. νεώτ. ὁ φέρων εὐχάριστα ἀνεῖρα : Ἐρμην.63,16 ἡδυοῖνεοι ἰσθάδες Κάλθ. Λύρ.69,24 καὶ σείεις ὄπου εὐφραίνετε | μὲ φωνὴν ἡδυοῖνεον | τῆς γῆς τὰ τέκνα.

ἡδυοσμῆλαιον [τό] νεώτ. γην. αἰθέριον ἔλασον ἐξαομίμων ἐκ ἰων ἀνθοδίντων φυτῶν τὸ ἡδύσμου.

ἡδυοσμία [ἡ] νεώτ. ὁσμὴ γλυκεῖα καὶ τερπνὴ.

ἡδυοσμοσ-ος κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἡδέϊαν ὄσμην, εὐσομος : Ἀριστφ.ἀν.695 ἡδυοσμα στρώματα 2) τὸ οὐδ. ἡδύσσομον κ. ἀρα. -οσμος ὡς οὐσα. τὸ φυτὸν μίνθη, δύσομος : Θεόφρ.Φι 7,7,1, Στρώδ.8,3,14 εἰς κηφαίαν μίνθην μεταβαλεῖν, ἢν

τινες ἡδύσσομον καλοῦσι, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.28 ἔκοπε κλωνίων. ἀπὸ τὸν ἡδύσσομον τὸν εὐωδιάζοντα ἔκει εἰς δύο τρεῖς γάστρες : ἡδύσομον ἀγριον τὸ φυτὸν μίνθη ἢ ἀγρία : Διοσκ.3,34.

ἡδυόφθαλμος ὀν ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων ἡδέϊς ὀφθαλμούς, Ἦσ. ἐν λ. μελίγλινος.

ἡδυόφθαια [ἡ] κ. μιν. κ. νεώτ., βίος τερπνός, ἀπόλαυσις, τρυφή : Ξεν.ΚΠ 9,574 οἱ νομίζουσι τὸ μὲν ποιεῖν ἀδελιώτατον, τὸ δ' ἀπόνομα βιοτεύειν ἡδυόφθαιαν, Πλουτ.Ἠθ.61Β σχολῆ γ' ἀν τῆς ἰδίας ἡδυαθείας καὶ τρυφῆς, Ζερθ.Μυθ.2,17 ἦταν ἡ ἡμέρα ἐκέλευε ζεσθί, ποτισμένη νάρκην καὶ ἡδυόφθαιαν || κ. κτ. πλθθ. : Ἀθῆν.Α,165Β τούς λίθους πωλῆσαι εἰς τὰς ἡδυαθείας, Ἰουστίν.Νεαρ.105,1 || τίτλος ἔργου τοῦ Ἀρχεστράτου : Ἀθῆν.1,4Ε.

ἡδυόφθαθα -ατος [τό] μγν. ἡδυόφθαια, ἀπόλαυσις Ἀθῆν.Ἐπιγρ.ΑΠ 9,496 ἡδυόφθαθα σαρκός.

ἡδυοπαθῆς οὐς-ές [παθεῖν] κ. νεώτ. ὁ ἡδονικὸν βίον διὰγον, ὁ ζῶν ἡδονικῶς, φιλήδονος : Ἀντιφάν. π.Ἀθῆν.12,526D τίς ἰώνων ἀθρόος ἡδυοπαθῆς ὄχλος ὠρηται; Ἀριστ.Ἠθ.ἀπ.Ἰστ.15.

ἡδυοπαθῶ-έω ζῶ ἡδονικῶς, ἀπολαύω τῶν ἡδονῶν τοῦ σώματος : Ξεν.ΚΠ 1,5,1 ὡς ἡδυοπαθεῖν ἐν Μήδῳι μεμαθηκώς ἦκοι, Ἰουλ.Μισ.342Β.

ἡδυοπαθῶς ἔπιρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἡδυοπαθῆ βλ.λ.

ἡδυόπλεος ὀν μγν. πλήρης ἡδύτητος ἰρρ. Νύσσ.1,44.

ἡδυοπληθῆς οὐς-ές μγν. ἡδύπλεος βλ.λ.

ἡδυόπνευστος ὀν μγν. κ. νεώτ. ἡδύπνεος βλ.λ. : Μάρκ.Ἀργ.ΑΠ 5,117 Ἰσιὰς ἡδύπνευστε, καὶ εἰ δεκάκις μύρον εἰδεῖς.

ἡδυοποιός -ίδος [ἡ] μγν. εἶδος κικωρίου : Πλν.20,75.

ἡδυοποιος οὐς-οῦν-οον κ. μιν. κ. νεώτ., ὄρω. ἀδ- ὁ ἡδέως πνέων, εὐάρεστος : Εὐρ.Μήδ.840 ἡδυοποιος αὐραὶ || ἐπὶ μουσικοῦ ἡδύ : Πλν.Ο 13,22 ἐν δὲ Μοῖσῳ ἀδύπνοος, ἐν δ' Ἄρησ ἀνθεῖ νέων, Μηναί.1,25 Μικρ.Ἐσπ. Λιγυρῶν κινύσαν τε τὴν ἡδύπνοον, || ἐπὶ εὐοικωνίστων ὄνειρον : Σοφ. Ἠλ.480 ἀδύπνοων κλυούσαν ἀρπύγας ὄνειράτων 2) εὐσομος : Τελεμ.24 ἡδύπνοος λεπαστά, Νικ. ΑΠ9,564 ἡδύπνοος χώρος, Ἐπιγρ. ἡδύπνοος κρόκος, Διοσκ.1,99 3) ἡδύχροος βλ.λ.2).

ἡδυοποιέ-έω μγν. ποιῶ τι ἡδύ, γλυκύν, γλυκαίνω : Γρ.Νύσσ.1,261 τὸ με κατεσκληκός καὶ ἀνδρῶδες τῆς ἀρετῆς ἡδυοποιῆσαι τοῖς νηπιάδοις.

ἡδυοποιῆσι [τό], ὄρω. ἀδ- ὁ αγαπητός εἰς τὸν λαόν : Σοφ.ΟΤ 510 σοφὸς ὠφθη βασάνῳ θ' ἀδύπολις.

ἡδυοποφύρα [ἡ] κ. νεώτ. εἶδος πορφύρας : Ἀριστλ.ἀν.π. Ἀθῆν.3,881β πορευτικά δὲ κήρυξ πορφύρα ἡδυοποφύρα ἐχίνος στράδελος.

ἡδυοπότης [τό] κ. νεώτ. ὁ ἡδέως πίνων, φιλοπότης, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου : ΑΠ 9,524,8 || ἀπολ. : Ἠδούλ.π.Ἀθῆν.4,176D καὶ τὸν ἐν ἀκρότητος Βατταλον ἡδυοπότην 2) ἐπὶ ἀμπέλου, ὁ πορέχων ἡδύ ποτόν : Νδων.Δ 12,249.

ἡδυοποτίδιον [τό] Ἐπιγρ. ὑπόκορ. τοῦ ἡδυοπότης.

ἡδυοπότηιον [τό] ἡδυοποτίδιον βλ.λ. : Κρατίη.Νεώτ. 14, μγν. Ἐπιγρ. ἡδυοπότηιον μιλησιουργῆς.

ἡδυοπότης -ίδος [ἡ] εἶδος ποτηρίου, καθιστῶντος, ὡς ἔλεγετο, ἡδέϊαν τὴν τοῦ ποτοῦ γεῦσιν : Ἐπιγρ.5, Σίμ.π. Ἀθῆν.11,469C αὐτὰ τέτταρα, ἡδυοπότηδος τρεῖς, ἡθῶν ἀργυροῦν 2) τὸ κρόμμυον ὡς ἡδύον τὸν οἶνον : Ἦσ. κ ἡδυοπότης ἐκπωμα ποῖαν, καὶ κρόμμυον : πρθλ. Ξεν.Συμπ.4,8.

ἡδυοποτος ὀν κ. νεώτ. ὁ ἡδέως πινόμενος, ἡδύς τὴν γεῦσιν, γλυκύς : Ὀδ.Β 340 ἡδυοποτος οἶνος 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ἡδύποτον ὄνομα. τῶν ἐξ οἴων πνεύματος ἀναμεικτικῶν μετὰ ὄπου καρπῶν καὶ σακχαρέως ποτῶν, λικέρ 3) Ἐπιγρ. ἡδυοπότης βλ.λ.

ἡδυπρόσωπος ὀν ἔχων ἡδύ πρόσωπον, γλυκεῖαν ὄψιν : Μάτρ.π. Ἀθῆν.4,136F χόνδρος ἡδυπρόσωπος.

ήδύραδον (τό) άρχ. λεξ. κινάμμον· 'Ησ.
ήδύς-ήδετα-ήδύ, θηλ. άποσθ.π. 'Ομ.κ. ήδύς ('Οδ.Μ 369 | κ. μαν. κ. νεώτ., δωρ. άδύς, βιωτ. ούδ. Fa-
 δου | γραφόμενον γάδου) ήλ. βάζυς, άνώμ. αίτ.
 άδέα, ίων. θηλ. ήδέε, δωρ. άδέα, συγκρ. ήδύων
 κ. ήδύτερος, ύπερθ. ήδιστος κ. ήδύτατος, γλυκύς,
 εύάρεστος εις τήν γεύσιν : 'Οδ.Υ 391 ήδύ δειπνον'
 || έπί σίνου : 'Οδ.Γ 51 δέπας ήδέος σίνου'
 2) μτφ. έπί τής άσμης : 'Οδ.Δ 444 άμυροσίνη..
ήδύ μάλα πνεύσασαν || κ. έπί τής άκοής : 'Οδ.
 Θ 64 δίδου δ' ήδεται άοιδήν, 'Ησθδ.Θ 40 ήδετα
 αύδή, Βιζυην.Πυργ.Κόρ.339 και μ' ήχον ο πλά-
 νης ήδύν | εις χάρως μακράς εύθημιζεί και φά-
 λει' || κ. γεν. έπί παντός εύάρεστον ισάθηματος,
 σίον ύπνου κτλ. : 'Ιλ.Δ 131 ήδύς ύπνος, αύτ.Τ 510
 ήδύ κόϊτος, Σοφ.'Αντ.12 ήδύς μύθος, άντιθ. άλγε-
 νός, Κασάορ.Δαπ. έν Σόθ.3,102 άλλά καιτοί τής
 ήδίστης αύτής θέας άπολείθεται' || μτ. άπαρφ.
 Αίσχ.'Αγ.602 φέγγος ήδιον θρακείν, Πλάτ.Μεν.81D
 ήδύς άκοήσας (λόγος), Διον. Αλ.Συνθ.9 ήδύ άκου-
 σθήναι' 3) φρ. ήδύ έστί είναι εύχάριστον :
 'Ιλ.Δ 17 ει. . τόδε πείσι φίλον και ήδύ γένοιτο'
 κ. μτ. άπαρφ. : 'Οδ.Ω 435 ούκ άν έμοι γε μετά
 φρεσίν ήδύ γένοιτο ζώμεν, Αίσχ.Πρ.536 άδύ
 τή θαρσαλέως τόν μακρόν τείνειν βίον έλπίσ'
 || όμ. κ. μτ. τού ού : 'Ηρ.246 ήδιόν έστι ού λέ-
 γειν Ι προτιμώ να μή. . Ι' || όμ. ούδ. ώς ούσ. :
 Πλάτ.'Ινν.Μ 298.λ τδ δ'ι' άκοήσ τε και δ'ι' όφως
 ήδύ, Διον.'Αλ.Σύνθ.1 μεμυμένον τώ σεμνώ τδ ήδύ'
 4) τά ήδέα ήδουαί, τέφρες : Θουκ.5,105 τά μέν
 ήδέα καλά ν μίζουσι, τά δε ζυμφέροντα δίκαια,
 Πλάτ.Γοργ. 495Α είναι τή των ήδέων, δ ούκ έστιν
 άγαθόν γ' 5) τδ ούδ. ώς έπίφρ. ήδέως, γλυκά :
 'Ιλ.Β 270 έπ' αύτώ ήδύ γέλασαν' || ήδωνικός :
 Θεόκρ.1,2 άδύ τδ σπιρίδες' 6) μθ' 'Ομ., έπί
 πρως, εύάρεστος, εύπρόσδεκτος, εύθυμος :
 Σοφ.ΟΤ Β2 άλλ' εικάσαι μέν, ήδύς' || κ. ειρω-
 νικός : Σοφ.ΑΓ.105 ήδιστος. . δεσμώτης έσω θα-
 κει' || όμ. έν συνεκφ. μτ. τού ρ. ει έν τή σημ. τού
 άφελής, άπλόος, άνόητος' πρδλ. δημ. νόστιμος
 είσαι : Πλάτ.Γοργ.491ε ώς ήδύς ει' τούς ήλιθίους
 λέγεις ταύς σώφρονας, Πλούτ.'Αρξ.17 ώς ήδύς
 ει και μακάριος' 7) εύχαριστιμένος, χαίρων,
 πλήρης χαράς : Δημ.641 ήδύς έσεσθε άκούσαντε-
 ς, Πλούτ.Κάμ.32 ήδιστος ταίς είπίσιν.
ήδύσάρον (τό) μτγν. κ. νεώτ. είδος φυτού : Δι-
 οσκ.3,130' || νεώτ. γένος άλλοδοκάρων φυτών.
ήδυσμα-ατος (τό) (ήδύων) κ. νεώτ. τδ παρέχον
 ήδύτητα, τδ ποιούν τδ φαγητόν νόστιμον, άρτυμα :
 'Αριστφ.'Ινν.678 ταίς άφύσας έδίδουιν ήδύματα,
 Ξεν.'Απομν.3,145 παντοδαπά ήδύσματα εις τό
 στόμα λαμβάνων, Θεόφρ.ΦΑίτ.4,6' || έπί δ-
 ζους : 'Αθην.2,67 (δ'εζος) τούτο μόνον 'Αττικοί τών
 ήδυσμάτων ήδως καλοδοί' 2) μτφ. πάν τδ πα-
 ρέχον τέφριμ : 'Αριστφ.Ρητ.1406.19 ού. . ήδυσματι
 ρητάι άλλά ώς εδύσματι ταίς είπίσθησι, αύτ.Ποιητ.
 1450ν,16, Πλούτ.Λυκ.25 ήδυσμα τού πόνου και τής
 διαίτης, Μηναι.1,30 Θεστος. άκοής πάσης ήδυσμα'
 3) είδ. έν τφ πληθ. μυρωδικόν, εύώδες έλαιον :
 'Ινν.Γυν.2,202, Διοσκ.1,61, Πλούτ.'Ηθ.995C.
ήδυσματίων (τό) ύποκορ. τού ήδυσμα βλ.λ. :
 Τελεκ.1,11.
ήδυσματοθήκη (ή) μτγν. θήκη ήδυσμάτων, ά-
 ρωματοθήκη : Πολυδ.δ,10,93.
ήδυσματολήρος-ον δ φλυαρία ήδυσμένος, ήρ-
 τυμένος : 'Αρχεστρ.π.'Αθην.7,31C όφάρμιν τεύ-
 χειν γλισχρον ήδυσματολήρων.
ήδυσμός (τό) (ήδύων) μτγν. τδ γλυκόνειν, νόστι-
 μον ποιείν : ΠΔ 'ΕΞ.30,34 λάδε σεαυτώ ήδύσματα,
 σπακτήν, χαλθάνην ήδυσμοί.
ήδυσώματος-ον δ έχων ώραιον σώμα : Ξεν.
 Συμπ.8,30 ήδυσώματος. . Γανμηλής.

ήδύτραι 'Ησ. « αι τρυγόνες ».
ήδυστροπή-ους-ές μον. ό ήδέως τέρπον : Στουδ.
 Θεόδ.94,216.
ήδύτης-πτος (ή) (ήδύς) μον. κ. νεώτ. γλυκύτης,
 νοστιμιάδα : Σχολ.'Αριστφ.'Ορν 222, -ήδύτης φαγη-
 τού' 2) μτφ. μον. κ. νεώτ. έπί λόγου, χάρις :
 Σέργ.Μακρ. έν Σόθ.3,301 θεαλόμνος τή αιμιμλία
 και ήδύτηι τής διδασκαλίας και παραιδέσεως.
ήδύτρωον μτγν. κ. νεώτ. ό τίκτων, παράγων
 ήδέα : Νόνν.Δ 3,150 ήδύτοκος σκυή, ούτ.41,212.
ήδύφραγέ-έω μτγν. κ. νεώτ. άγαπώ τά ήδέα
 φαγητά : Κύριλλ Πασχ.27,314 έπιβουλεύειν τή των
 ήδύφραγόντων γαστρί.
ήδύφραξ-ους-ές μτγν. ό έχων ήδύ φάος, γλυκύ
 φέγγος, γλυκεϊαν λάμψιν : Διον.Περ.317 ήδύφραξ
 ήλεκτρος, Φανί.ΑΓ 6,295 ήδύφραξ πλινθίς,
ήδύφραρυγέ-υγος (τό) ό ών ήδύς εις τόν φά-
 ρυγα : Φιλόςτ.'Αθην.4,147Β θρυμματίδες δ' έπί
 ταύταις εύπέταλοι χλωραί δ' ήδύφραρυγες.
ήδύφθογγος-ον κ. νεώτ. ό ήδεις φθόγγους εκ-
 φέρων, ήδύφωνος, γλυκύφθογγος 'Ησ. έν λ. ε-
 ηγται, ήδύφθογοι τέττιγες ».
ήδύφθώγων έπίφρ. μον. κατά τρόπον ήδύ-
 φθωγων βλ.λ., ήδέως : 'Ισίδ.Θεσσαλ.έν Μί.139,145.
ήδύφιλώ-έω μτγν. φιλώ γλυκά, εύχαριστως : Με-
 λέαορ.ΑΠ 12,84.
ήδύφλεφ-εδος (τό) μον. ό έχων καλώς φλέδας :
 Φιλής 1,375 ήδύφλεφ πούς.
ήδύφραθής-ους-ές (φράζω) μον. ό ήδέως όμι-
 λών : Νικ.Χων.Χρον.4,2.
ήδύφρων-ωνος (τό) ό ήδέα, καλά φρονών, εύ-
 νους : ΑΓ 9,525,8 ήδύφρων 'Απόλλων.
ήδύφρων (ή) μτγν. κ. μον. ή ήδύτης φωνής, ή-
 χου : Βάδρ.9,3, Φωτ.Β16.150 ήδύφρωνι Ξειρήνων.
ήδύφρωνος-ον κ. νεώτ., δωρ. άδ-, αιολ. άδ- ό
 έχων ήδιστα φωνήν, γλυκύφωνος : Σαπφ.61,
 Γρατίν.Λυρ.4 ήδύφρωνος άρτυξ, 'Αρισταιν.1,10.
ήδύφωτος-ον νεώτ. ό έκπέμπων ήδύ φώς, ό
 ήδέως φωτιζών, γλυκόφωτος.
ήδύφραξ-ους-ές έπίφρ. ό ήδέως χαίρων, λίαν
 περιχαρές : ΑΓ 3,18 ήδύφραξ γάρ έπιν σκοπός
 άνδράσιν ώριος οίτος.
ήδύχροος-οος-ουιν-ουον μτγν., μον. κ. νεώτ. ό έχων
 γλυκύ, εύχάριστον χρώμα : 'Επιφρ. ήδύχροα πρό-
 σωπα' || συνεκδ. εύσμοος : Διοσκ.1,58 ήδύ-
 χροον μύρον' || ήδύχροον (τό) ώς ούδ. είδος
 μυρωδικού : 'Ανδρσν.π.Γαλ.14,52' Αλέξ.Τρολλ.7,3'
 2) όμ. ώς ούδ. ήδύχροος μον. κ. ήδύουτος
 άμνός γαλαθνήκος Φωτ.63 « τό έν γάλοκτι ύπόρ-
 χον όρίον και μήπω γεγεμμένον πόςας, δ και ήδύ-
 πνοιον λέγουσιν » 3) νεώτ. ζρωτό ήδύχροον (τό)
 ώς ούς γένος έντόμων τής οικιας των χρυσιδιών.
ήδύχρομος-ον νεώτ. ήδύχρους βλ.λ.
ήδύχρομος-ον νεώτ. ό έχων ήδύν, γλυκύν χυμόν.
ήδω μτγν. ένεργ. τού ήδωμαι βλ.λ., κόμω τινά
 να εύχαριστήθθ, τέρπω, γορροποιώ : Μουσών.π.
 Στοδ.18,38 ή τρωθή ήδει τόν άνθρώπον.
ήδω 'Ησ. « τρίς, ήγουν τόζον ».
ήέ ποι. τ. τού ή βλ.λ.
ήε ποι. έπιφών. δ (: Αίσχ.'Επτ.966 ήε, ήε.
ήε κ. ήε παρ. τού είμι βλ.λ.
ήείδην δ. τ. τού ήδειν, παρ. τού οίδα βλ.λ.
ήείδον παρ. τού άείδω βλ.λ.
ήείδος 'Ησ. « νίγος ».
ήείρα ίων. όδρ. α' τού άείρω βλ.λ.
ήέλιος (τό) ίων. κ. ποι. τ. τού ήλιος βλ.λ.
ήελιώτης (τό), θηλ. -ώτις -ίδος, ίων. κ. ποι.
 τ. τού ήλιώτης βλ.λ.
ήεμί 'Επιφρ. δωρ. τ. τού είμι βλ.λ.
ήεν έπ. γ. έν. παρ. τού είμι βλ.λ.
ήεπερ έπ. τού ήπερ βλ.λ.
ήέρα ίων. τ. τού άέρο, αίτ. τού άήρ βλ.λ.

ἠερέθουμαι ἐπ. τ. τοῦ ἀείρωμαι, μ. ἐν τῷ γ' πληθ. ἔνεστο, κ. παρτα. κρέμαμαι, ὄφουμαι, αἰωροῦμαι, μετακρίζουμαι ἐν τῷ ἀέρι: 'Ἰλ.Β.448 αἰγίδα... τῆς ἐκατόν θύσασσι... ἠερέθονται' || ἐπὶ τῆς πτήσεως ἀκριδῶν: 'Ἰλ.Φ.12 ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκριδῆς ἠερέθονται φευγέμενα ποταμόνδε' || συνεκδ. κ. ἐπὶ ἰχθύος: 'Ὀππ. 'Αλεξ.Ι.435, 'Απολλ.Ρ.1,944 ἔξ χειρὸς ἐκάστω ἠερέθονται' 2) μῦθ. ἐπὶ τῆς ἀσπασίας τῶν φρονημάτων τῶν νέων: 'Ἰλ.Γ.108 ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται' (Ἰδ. τ. ἀερέθονται π. 'Ἡσ. κ.ΕΜ.421,6).

ἠερέθων ὄρωρ. κ. ἐπ. τοῦ ἀερέθων, τοῦ ἀείρω βλ.λ.

ἠερέθη ἐπ. τοῦ ἀερέθη, γ' ἐν. ὄρωρ. τοῦ ἀείρω βλ.λ.

ἠερίρ ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ ἀερί, δοτ. τοῦ ἀήρ βλ.λ.

ἠερίος-η ὄν (ἠρί) ἐπ. πρωϊνός, ἐωθινός, αὐγινός: 'Ἰλ.Α.497 ἠερίη δ' ἀνέθη μέγαν οὐρανόν, 'Απολλ. Ρ.3,477' 2) (ἠήρ) ποι. ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα, εὐήμερος, ἐπὶ τόπου: Σιμωνί.14 ἠερίη Γεράναια' 3) ὄμ. μῦθ. ποι. ὁ ἐν τῷ ἀέρι ὄν, βίωων, ἱπτάμενος, ἐπὶ πτηνῶν: 'Ὀππ. 'Αλ.3,203' || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὴν θαλασσίαν ἐπιφάνειαν ἐνίοτε ἱπταμένων ἰχθύων: αὐτ.Ι.430' 4) ὄθ. συνεκδ. ἠερίαι ἀγραὶ αἱ θήρα, τὸ κυνήγιον τῶν ἱπταμένων, τῶν ἀγρίων πτηνῶν: 'Αρχ.Α.Π.6,180,Νόν.Δ.7,315' 5) ὄμ. μῦθ. ποι. ὁ ἐξ ἀέρος ὄν, ὁ ἀνεμιαίος, ὁ λόγφ. τῆς συστάσεως αὐτοῦ ἀόρατος, ὁ ἀγέριος: 'Αρατ.349, 'Απολλ.Ρ.1,508' 6) ἰων. ὁ ἀεροειδής, ὁ ὄμοιος πρὸς ἀέρα, ὁ ἀερώδους συστάσεως: 'Ἰππ.Δ.1,10 ἠερίον νῦρ.

ἠερίφοτος-ον μῦθ. ποι. ἠερόφοιτος βλ.λ.: 'Ὀρφ.Μουσα.33 ἰάμφι.

ἠερόφινος-εω(ὸ) μῦθ. ὁ ἐν τῷ ἀέρι δινοῦμενος, περιφερόμενος: Βιάν.Α.Π.9,223 ἠερόφινος αἰετός.

ἠερόφινητος-ον (ἰδινέω) ἠεροδίνης βλ.λ.

ἠεροειδής-οὐς-ές ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ ἀήρ. ἀερ-, ὁ ἔχων ὄψιν ἀέρος, σκοτεινὴν, νεφελώδης: 'Ὀδ.Β.263 ἐπ' ἠεροειδέα πόντον' || ὄμ. ὄμοιος πρὸς ἀέρα: 'Ἡσιόδ.Θ.757 ἠεροειδῆς νεφέλη, 'Ὀρφ.Υμν.38,22 ἠεροειδέις νῆοιαι' || ἀπολ. σκοτεινός: 'Ὀδ.Μ.80 σπέος ἠεροειδέε' || περὶ τοῦ σηλαίου τῆς Σκύλλης: 'Ὀδ.Μ.233 ἠεροειδῆ πέτρη' 2) τὸ οὐδ. ἠεροειδῆς ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ φανομένου εἰς μεγάλην ὀπότητα, ὄθ. θολός, ἀσαφής: 'Ἰλ.Ε.770 ὄσον δ' ἠεροειδέε ἀήρ εἶδεν.

ἠερόεις-εσσα-εν ἐπ. κ. ἰων. τοῦ ἀήρ. ἀερόεις νεφελώδης, σκοτεινός: 'Ἰλ.Θ.13 ἠερόεις Τάρταρος, 'Ἡσιόδ.Θ.119 Τάρταρά τ' ἠερόεντα, Διον.Περ.724 ἠερόεις Ἰασπις, Μαν.δ.391 ἠερόεις μόλυβδος' || φρ. ἠερόεντα κέλευθα ἡ σκοτεινὴ εἰς τὸν Ἄδην κάθοδος, ὁ θάνατος: 'Ὀδ.Υ.64' 2) μῦθ. ποι. ἐπὶ ὄψεως ἀσθενούς, πελιδῶν: Νικ.Ἐθρ.257 χροίην τε ἄλλοτε μὲν μόλιθου Ἰσοφειδῆος ἴσγει, ἄλλοτε δὲ ἠερόεσσαν' 3) οἰχλ. ὄμ. ἐπίθ. τοῦ ἀναγροῦ, ταχύς: Σχόλ.'Ὀππ.Κυν.3,183.

ἠερόθεν ἐπίρρ. ἰων. κ. ἐπ. ἐκ τοῦ ἀέρος: 'Ἰουλ.Α.Π.4,107.

ἠερομήκης-ουες ἐπ. ἀντὶ ἀερομήκης, ὑψηλός μεχρὶ τοῦ οὐρανοῦ, οὐρανομήκης, θεόρατος: 'Ὀρφ.Αργ.924.

ἠερόμικτος-ον (μειγνυμι) ὁ μεμιγμένος μετὰ τοῦ ἀέρος: 'Ὀρφ.ἄπ.297b,2 ἠερόμικτοι φωναί.

ἠερόμορφος-ον ὁ ἔχων μαρφήν ἀέρος: 'Ὀρφ.Υμν.δ1,6 ἠερόμορφος αἶραι.

ἠερόπληκτος-ον ὁ περὶ πλανώμενος ἐν τῷ ἀέρι: 'Ὀρφ.Υμν.7,8, Μαν.4,509.

ἠερόποιταν 'Ἡσ. «ἐπιμῶσαν».

ἠερόπομη 'Ἡσ. «κατὰ τὸν ἀέρα φαινόμενα».

ἠερόπος(ὸ) μῦθ. ἰων. τ. του. τῶν ἀερόφ. 'Αντιωίν.Λβ.18,13.

ἠερός ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ ἀέρος ἐν. ἐν τοῦ ἀήρ.

ἠεροφαής-οὐς-ές (φάος) ὁ φαῖων, λάμπων ἐν τῷ ἀέρι: Θεανῶ π.Πορφ.Πυθ.22.

ἠεροφειγής-οὐς-ές (φείγος) ἠεροφαής βλ.λ.: 'Ὀρφ.Υμν.20,2.

ἠεροφοίτης(ὸ) ἠερόφοιτος βλ.λ.: 'Ἰων.Λυρ.10, 'Ὀρφ.Λιθ.45, Νόν.Δ.24,79.

ἠεροφοίτης-ιδος (ἠ) (φοιτῶ) ἡ διερχομένη διὰ τοῦ ἀκότου, ἀόρατος: 'Ἰλ.1,571 ἠεροφοίτης Ἐρινύς' 2) ἡ διερχομένη διὰ τοῦ ἀέρος, ἐπὶ τῆς σελήνης: 'Ὀρφ.Υμν.9,2' 3) γεν. ὁ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶν, ἱπτάμενος: Ψ Φωκυλ.171 ἠεροφοίτης μέλισσα' πρβλ. ἠερόφοιτος.

ἠερόφοιτος-ον (φοιτῶ) ὁ διὰ τοῦ ἀέρος διερχόμενος, ἐπὶ πτηνῶν: Ψ Φωκυλ.125 ἠερόφοιτος φύσις, 'Ὀρφ.Αργ.47 ἠερόφοιτος οἶστρος' || συνεκδ. ἐπὶ πετομένων ἐνίοτε ὑπὲρ τὴν θαλασσίαν ἐπιφάνειαν ἰχθύων: 'Ὀππ. 'Αλ.3,166' 2) ἐπὶ τῆς σελήνης, ἠεροφοίτης βλ.λ.21: Μάξιμ.485.

ἠερόφωνος-ον ἐπ. ὁ ἔχων διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, μεγαλόφωνος, ἔχων ἰσχυρὸν φωνήν: 'Ἰλ.Σ.505 ἠερόφωνοι κήρυκες, 'Ὀππ. 'Αλ.1,621 ἠερόφωνοι γέρανοι.

ἠερίτζων 'Ἡσ. «αἶρων».

ἠεσαν γ' πληθ. παρτα. τοῦ εἶμι βλ.λ.

ἠην ἐπ. γ' ἐν. παρτα. τοῦ εἶμι βλ.λ.

ἠήρ ἰων. τ. τοῦ ἀήρ βλ.λ.

ἠθάδιος-ον μῦθ. ποι. τοῦ θῆας βλ.λ.: 'Ὀππ.Κυν.1,448 ἠθάδιοι φίλιοι τε.

ἠθαίος-α-ον ὄρωρ. τ. τοῦ ἠθείος βλ.λ.: Πίνδ.1,2, 48 δταν ζεῖνον ἐμόν θῆσιον ἔλθης.

ἠθάλας-η-ον μῦθ. ποι. ὁ ἐν συνῆθει χρήσις, ὁ συνηθισμένος: 'Ὀππ.Κυν.2,307 ἠθαλας τ' εὐνάς φίλιόν τε νάπαισι μέλαθρον' 2) ἐπὶ ζῶων, τιθασός, ἡμερος: 'Ὀππ. 'Αλ.2,88 ἠθαλεῖο ταῦροι' πρβλ. ἠθάς 21.

ἠθάσιον (τό) ὑποκαρ. τοῦ ἠθμός βλ.λ.: 'Ελλάν.53,Γ.

ἠθάς-άδος (ἰ) (ἠ) ἠθός(21) ὁ εἰθισμένος εἰς τὴν πρᾶγμα, εἰθήμενος εἰς τι, γινώσκων τι: Σοφ. 'Ἡλ.372 ἠθάς εἶμι πως τὸν τῆσδε μύθων, 'Ὀππ. 'Αλ.4,122 ἠθάς θήρης, Αἰλ.Ζ1,7,6 ἠθάς τῶν χωρίων' || κ. μτ. δοτ.: Αἰλ.Ζ1,9,36 ἠθάς πέτρας' 2) ἀπολ. συνήθης, οἰκείος πρβλ. ἠθαλέος 21: 'Ἰππ.Γεν.1,1, Εὐρ. 'Ανδρ.818 τῶν γὰρ ἠθάδων φίλων νέων... εὐπιθέστεροι' || ἐπὶ ζῶων, ἡμερος, ἐξημερωμένος: 'Αριστ.Φρ.2ν.271 ὄρνιθες ἠθάδες [κατοικίδιοι]' || ἐπὶ θελαστικῶν πτηνῶν: Πλουτ.Σύλλ.28 ταῖς εἰκοσι σπερίους ὡσπερ ἠθάσιον ὄρνις τεσσαράκοντα... ἀπάγαγε, Αἰλ.Ζ1,14,1 ἠθάδες ἀκόμβροι' 3) ἐπὶ πραγμ., συνήθης: Α.Πλ.5,354 ἠθάς νίκη, 'Απολλωνίδ.Α.Π.9,264 ἠθάδες πάγαι' || κ. ὡς οὐδ.: Εὐρ.Κύκλ.250 τὰ καινὰ γ' ἐκ τῶν ἠθάδων ἠδῶν' ἐστὶ, 'Αριστ.Φ.Εκκλ.584 τοῖς ἠθάσι λίαν τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβει.

ἠθαίος-α-ον (ἠθος), ὄρωρ. ἠθαίος-α-ον οἰκείος, προσφιλέως, ἀγαπητός, ἀκριδῶν, συνθ. ἐν χρ. εἰς προσφωνήσεις νεωτέρου ἀδελφου πρὸς πρεσβύτερον πλουσίας ἀδελφικῆν στοργὴν ἴμα καὶ σέβας: 'Ἰλ.Ζ.518 ἠθεῖε' ὄμ. κ. περιφρ.: αὐτ.Ψ.94 ἠθεῖη κεφαλή' || γεν. ἀσπητός: 'Ὀδ.Ξ.147 ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέε, Πίνδ.1,2,48 δταν ζεῖνον ἐμόν θῆσιον ἔλθης.

ἠθεος ἀπτ. συνηρ. τ. τοῦ ἠθεός βλ.λ.

ἠθημα-ατος (τό) μῦθ. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ἐξαγόμενον τοῦ ἠθῶ βλ.λ., τὸ διυλισμένον, τὸ στραγγισμένον ὕγρον, τὸ λαγαρισμένο, ἡ λαγάρα: Διεύχ.π. 'Ὀρειδ.4,7,26.

ἠθῆνιον 'Ἡσ. «ἠθάνιον».

ἠθησις-εως (ἠ) (ἠθεῖω) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἠθῶ, ἀποστράγγις, στράγγισμα, σοῦρωμα, πῆθ. γρ. ἀντὶ ἠθισις ἐν 'Αριστ.Γρ.870b,18' 2) μῦθ. ἡ καθαρισμὸς καὶ ἡ ἐπιζῶσι τῶν λίθων: 'Ἐπιγρ. ἠθισις τῶν λίθων.

ἠθητήρ-ἠρος (ὸ) μῦθ. κ. νεώτ. κ. ἠθητήριον (τό) τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἠθοῦμεν, στραγγιζόμεν τι, ἠθμός, στραγγιτήρ, σουρωτήρι: Μάρκελλ.Σ.δ.76.

ήθητήριος ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. ήθητη-
ρια ὁ ἀνίκων ή ἀναφερόμενος εἰς τήν ήθησιν
βλλ., ὁ πρὸς ήθησιν χρῆσιμῶν. || τὸ οὐδ.
ήθητήριον ὡς οὐσ. ήθμός, ήθητήρ βλλ.: Στράβ.
3,2,9 ἐν ήθητηρίοις πλεκτοίς.

ήθητικός-ή-όν ὄν δύναιται τις νά ήθήση, νά διυ-
λισθῇ, ὁ δεκτικός ήθήσεως, ἐπί οἴνου: Θεόφρ.Φ
Αἰτ.6,16,6.

ήθικέουμαι κ. νεώτ. προσποιῶμαι τὸν ήθικόν,
ὀμιλῶ ήθικῶς, περὶ ήθικῆς, ήθικολογῶ: Σχόλ.ΐλ Ζ
408 ήθικεύεται δὲ τῶνων αὐτοῖς χαρίζεσθαι,
Φοιδάμω.1.1.

ήθικῆ ήθι κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ ήθικός βλλ.
ὡς οὐσ.: || εἰδ. νεώτ. φιλοσοφ. ὡς οὐσ. ή επι-
στήμη ή ἐξετάζουσα τοὺς κανόνας, ἐφ' ὧν ἐδρά-
ζονται τὰ ήθη τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ συμβιούν-
των ἀνθρώπων. || κτ. ἐπέκτ. δογματικῆ δι-
δασκαλία τῶν κανόνων οὐς πρέπει τις ν' ἀκο-
λουθῆ ἐν τῇ πράξει: χριστιανικῆ ήθικῆ. || ὄμ.
ὑποκειμενικῆ ἀντιλήψις περὶ ἀγαθοῦ ή κακοῦ: ή
ήθικῆ τοῦ Σωκράτους: τὸν ὕλιστών, Ζερβ.Μύθ.
Ζ31 ἀποτελοῦν τήν βᾶσιν τῆς ὕγιεινῆς καί τῆς
ήθικῆς τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν μας. || τὸ
περὶ ήθικῆς σύγγραμμα, πραγματεία περὶ ήθικῆς
|| συνεκδ. ήθικαί ἀρχαί, ήθικότης: αὐτὸς ὁ ἀν-
θρώπος δὲν ἔχει καμιά ήθικῆ.

ήθικοδιδάσκαλος ἰδί νεώτ. ὁ διδάσκαλος τῆς
ήθικῆς.

ήθικοθησκευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμε-
νος εἰς τήν ήθικὴν καί τήν θρησκείαν ή τήν θρη-
σκευτικὴν ήθικὴν: ήθικοθησκευτικαί ὀμιλῆται.

ήθικοκρατία ήθι νεώτ. φιλοσ. ή ἀρχή καθ' ήν
ή ήθικότης ἀποτελεῖ τὴν ὕψιστην ἀξίαν τήν καθο-
ρίζουσαν τὸ νόημα τοῦ ἀνθρώπινου βίου καί τοῦ
κόσμου καθόλου.

ήθικοκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφε-
ρόμενος εἰς τήν ήθικοκρατίαν βλλ.

ήθικολογία (ή) νεώτ. κ. δημ. ὁ περὶ ήθικῆς λό-
γος, ή περὶ τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ήθικοῦ διδασκαλία:
2) εἰρων. κήρυγμα ή συζητήσις περὶ ήθικῆς ἐν οὐ
δέοντι καί ὑπὸ πνεύμα στενῶν καί περιωρισμέ-
νων: ν' ἀφήσῃς τις ήθικολογίες καί νά κοιτᾶξῃς
τήν κατάντια σου.

ήθικολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφε-
ρόμενος εἰς τήν ήθικολογίαν ή τὸν ήθικολόγον βλλ.ζς.

ήθικολόγος (ἰδ,ή) νεώτ. ὁ ὀμιλῶν, ὁ αὐζητῶν,
πραγματευόμενος περὶ ήθικῆς. || ὁ κατ' ἔθος
ή ουστηματικός δογματικός περὶ ήθικῆς ή σχο-
λιάζων τὰς πράξεις τῶν ἄλλων ἀπὸ στενῆς ήθικῆς
ἀπόψεως.

ήθικολογῶ-έω νεώτ. ὀμιλῶ περὶ ήθικῆς. || κρι-
νω, σχολιάζω τὰς τῶν ἄλλων πράξεις ἀπὸ ήθικῆς
ἀπόψεως: ρηματ. π. ήθικολόγος, ήθικολογία.

ήθικοποίησις-εως (ή) νεώτ., δημ. -η ή ἐνέργεια
τοῦ ήθικοποιεῖν, ή διδᾶσθαι ήθικῶς χαρακτήρος.

ήθικοποιός-όν νεώτ. ὁ ποιῶν τινα ήθικόν, ὁ
διαπλάττων ήθικόν χαρακτήρα, ἐπὶ διδασκαλίας,
συμψάμματος, νομοθεσίας, ἐνεργείας κττ.

ήθικοποιῶ-έω νεώτ. κ. δημ. ποιῶ τινα ή τι
ήθικόν: βάλθηκα νά ήθικοποιῆ τὸν κόσμο.

ήθικός-ή-όν(ν) ήθος | κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ
ἀνίκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὸ ήθος ή τήν ήθικὴν,
ἀντιθ. ἀνήθικος, ὄμ. ἐν διαστολῇ διανοητικός:
Ἄριστλ.Η.Νικ.1103α,δ' || εἰδ. τὰ ήθικά πραγμα-
τεία περὶ ήθικῆς: αὐτ.Πολιτ.1295α,36 ἐν ταῖς ήθι-
κοῖς εἰρηται, πρβλ. Δημόκρ.4Α. || ὄμ. οἱ ήθικοί
λόγοι ή διδασκαλία περὶ ήθικῆς: Φιλῶδ. ἐν
Ἡρακλ.1251,13' || ἐν τῇ αὐτ. σημ. ὄμ. ή ήθικῆ
φιλοσοφία ή μ. ή ήθικῆ: Στράβ.1,1,18 ἔστι δὲ καί
τῆς ήθικῆς φιλοσοφίας καί πολιτικῆς τὸ πλεόν
περὶ τοὺς ήγεμονικούς βίαις, Φιλ.1,370. || ὄμ.
τὸ ήθικόν φιλοσοφίας τὸ μέρος τῆς φιλοσοφίας,

ὄπερ ἀναπαύσσει καί διδάσκει τὸ δέξιωμα τῆς
ήθικῆς, ἀντιθ. φυσικόν, διαλεκτικόν: Διογ.Λ Προ-
σιμ.18 μέρη δὲ φιλοσοφίας τρία, φυσικόν, ήθικόν,
διαλεκτικόν. || νεώτ. ὁ ἀνίκων ή ἀναφερόμε-
νος εἰς τὸν ἔσωτερικόν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου,
ἀντιθ. φυσικός: ήθικαί ἐπιστήμαι,-φυσικά καί ήθι-
κά γὰρῆματα,-ήθικός νόμος 1 ὁ κατὰ παράδοσιν
ἀπρόδεκτός καί τηρούμενος ἀγροφῶς νόμος |

2) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ-μας-κό-
σμου ἀντανακλών ἀνεξαρτήτως οἰουδῆτος ἐξω-
τερικοῦ ἀποτελέσματος, ὁ τμήν καί ἰσάθην φή-
μην περιποιῶν τινι, ἀντιθ. ὀλικός, πραγματικός:
ήθικῆ ἱκανοποίησις - ὀμοιή - ἀπογοητεύσις - ἐθ-
βότην - ἀπώλεια - ἐνίχυσις - νικη - ήττα - ήθικόν
κέρδος. 3) ὁ ἀνίκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὸ
ήθος, τὸν χαρακτήρα, ὁ ἐπιδρῶν ἐπὶ τοῦ ήθους ή
τῶν ήθῶν, χαρακτηριστικός, ἐκφραστικός: Ἄρι-
στλ.Ρητ.1408α,11 ή λέξις, ἀά ή παθητικῆ τε καί
ήθικῆ, αὐτ.1391β,23 τοὺς λόγους ήθικός ποιητόν,
αὐτ.1459β,15 ή μὲν ἴλιας ἀπλοῦν καί παθητικόν,
ή δὲ Ὀδύσειος. . ήθικῆ, οὐτ.Πολιτ.1341β,34 τῶν
μελῶν. . τὰ μὲν ήθικά, Φιλῶδστ Γυμν.25 ήθικῆ ή
ἐν ἀφθαλμοῖς 1 ή ἐκφρασις τοῦ χαρακτήρος
διὰ τῶν ὀφθαλμῶν): κ. νεώτ. ήθικῆ ἐντύπωσις

- ἐκφρασις - προστάγη. 4) ὁ εὐπρεπής, ὁ κό-
σμιος, κ. πρσβ. : Πλούτ.Ηθ.73F ήθικώτερον γάρ
οἶμαι τοῦ ἠδίκησας'. . τὸ οὐκ ἐπέστησας'.
|| νεώτ. κ. δημ. ὁ σύμφωνος πρὸς τὰ χρῆστὸ
ήθη, πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ γενικῆς παραδεδε-
γμένου ὀρθοῦ καί πρέποντος, ἀντιθ. ἀνήθικος:
ήθικαί ἀρχαί - πράξεις, -ήθικός βίος, -ήθικόν
βιβλίον, Σολωμ.Φραγίσκω.Φραιζ.6 ὁμοφρως κό-
σμος ήθικός ἀγγελικά πλασμένος. 5) νεώτ. κ.
δημ. ἐπὶ πρσ., ὁ ἔχων χρσπτά ήθη, ἐνάρετος, τί-
μος: ήθικός νεός, - ήθικῆ κόρη. 6) νεώτ.,εἰδ.
ήθικός αὐταυργός ὁ ἐκτελῶν τὴ μεταχειρίζομενος
ἄλλον ὡς ἐκτελεστικόν ὄργανον. 7) νεώτ. ήθ-
πρόσωπον τὸ νομικόν πρόσωπον. 8) νεώτ. κ.
δημ. τὸ θηλ. ήθικῆ ὡς οὐσ. βλλ. 9) νεώτ. κ.
δημ. τὸ οὐδ. ήθικόν ὡς οὐσ. τὸ σύνολον τῶν φυ-
σικῶν δυνάμεων τῶν κινουσῶν τὸν ἀνθρώπων πρὸς
ζῶην καί ὄρασιν, φυσικὸν σθένος, εὐφυχία, θῆρα-
σμός, κουράγιο: τὸ ήθικόν τοῦ στρατοῦ μας εἶναι
ἀριστον. || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ή ήθικῆ ὑπόστα-
σις, διαγωγή, ή ήθικότης: νέα ἀμέμπτου ήθικοῦ.

ήθικότης-ητος (ή) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ήθικός λόγος,
προσήγεια, εὐπροσηγορία: ΐω.Χρυσ.5,644,2 ήθικὴ-
τη καί κολακέα τὸν θυμὸν ἡμέρωσε. || νεώτ.
ή ἰδιότης τοῦ ήθικοῦ ἀνθρώπου, χρῆστότης, τιμό-
της, ἀντιθ. ἀνηθικότης. || εἰδ. νεώτ. φιλοσ. ή ἐξ
ἀγνῆς διαθεσῆς προερχομένη συμφωνία τῆς βου-
λήσεως πρὸς τὸν ήθικόν νόμον.

ήθικός ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -ά, κατὰ τρόπον
ήθικόν, ἐκφραστικόν, χαρακτηριστικόν: Ἄριστλ.
Ρητ.1418α,39 ήθικός λεκτικόν καί ἀποδοτικῶς,
Πλούτ.Βροῦτ.51 ήθικός δὲ σφῶδρα μειδιάσας
| κατὰ Κορ. ε οἷτω μειδίον, ὡστε συνεκφρασεῖται
| τῆς τοῦ μειδιῶντος ψυχῆς ήθος οἶον, ἀποφθε-
ξαμένου τινός τι γελῶσιν, ἀπλῶς μὲν καί ἀνηθοποι-
ήτως γελᾶ ὁ διὰ τὸ γελῶσιν μόνον γελᾶν, εἰ δὲ
μετὰ τοῦ γελᾶτος ἐνοσημαίνεται καί ψυχῆς διάθεσις
δύα. . τοῦτὸ ἔστι τὸ ήθικός γελᾶν. Ἄριστλ.ν.1,27
ήθικός-ἐπιπροτεῖν τὸ μετακάρηριον. 2) μὲ ήθος,
χαρακτήρα: Δημήτρ.216' || φυσικός: αὐτ.297'
3) κατὰ τρόπον ήθικόν, κόσμον, εὐπρεπῶς:
Πλούτ. Ἀλέξ.52 ὧν. . ήθικός ἐπιεράτω. 4) κ.
νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον ήθικόν, συμφωνῶν
πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ήθικῆς: δὲν ἐνήργησεν ήθ-
ήθισις-εως (ή) ήθισας βλλ.: Ἄριστλ.Πρ 870η,18.

ήθιστήριον (τῶ) ὄδρ. ἀντὶ ήθητήριον βλλ.

ήθμαρῖον (τῶ) ὄδρ. ἀντὶ ήθητήριον βλλ.

ήθμοσιδής-οὐς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὀμοιος πρὸς

ἠθμόν βλλ., διάτρητος, σπαγγώδης, πορώδης : Ἡρών Πνευμ.1,2, Πλούτ. Ἡθ.699Α, Ἄρετ. Χρον.Παθ. 2,3 ἠθμοειδεις κοιλία· 2) τὸ ἠθμοειδές ὄστυον μικρὸν πορώδες ὄστυον τῆς βάσεως τοῦ κρανίου ἐσφηνωμένον μεταξὺ τοῦ μετωπιαίου, τοῦ σφηνοειδοῦς καὶ τῶν ὀφθαλμικῶν κοιλῶν : Γαλ.Χρ.Μορ. 11,12* συναθ. ἐν τῷ πληθ. τὸ ἠθμοειδῆ μετὰ ἡ ἀνευ τῆς λ. ὄστα : Γαλ.Χρ.Μορ.8,7* || εἶδ. ἠθμοδεξαμεναί ἐπὶ τῶν νεφρῶν πιθ. ἐν Φιλ.2,244.

ἠθμοειδῶς ἐπίρρο. μτγν. κατὰ τρόπον ἠθμοειδῆ : Ροῦφ. Ἀνατ.52.

ἠθμός (ὁ) (ἦθω) κ. νεώτ., ἄπτ. ἠθμός ὄργανον, ἀνεῦδος διάτρητον πρὸς στράγγισιν, διυλιστήρ, στραγγιστήρ, σουρωτήρι, τρυπητό, τσαντήλα : Ἐπιγρ.Εὐρ.ἀπ.375 κύσασθ ἡ χαλκίηλατον ἠθμόν προσάγων τοῖσδε τοῖς ὑψηλοῖς, Γαλ.Φυσ.Δυν. 1,15 ἰδ. ἐπὶ οἴνου : Φερεικρ.41, παροιμ. τῶ ἠθμῶ ἀντέλει ἐπὶ ματαιιοπονίας : Ἀριστλ.Οικ.1344η,25* || συνεκθ. ἐπὶ τῶν βλεφαριδῶν : Ξεν. Ἀπομν. 1,4,6 ἠθμόν βλεφαριδῶς ἐμφύσσει· || ὁμ. μέρος παγίδος πρὸς ἄγρον ἐγγέλειαν : Ἀριστλ.Ζ 1534η,22 ἐνθέντες εἰς τὸ στόμα τοῦ κεραμίου τὸν καλούμενον ἠθμόν· || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. πᾶν μέσον χρησιμεύον πρὸς διήθησιν, διυλιστήριον, φίλτρον· 2) νεώτ. εἶδ. ἠθμοὶ ἄκτινων μικροὶ δίσκοι ἐξ ἀργιλίου, ψευδοαργύρου κττ. πρὸς ἀνοχίπασιν τῶν στερουμένων τῆς ἀπαιτουμένης διεσδυπτικότητος ἄκτινων, ἐν τῇ ἀκτινοθεραπείᾳ· || ὁμ. φωτογραφικὸ ἠθμοὶ παραλλήληπιπέδα κτηρινόχροα διαφανῆ σώματα τοποθετούμενα πρὸ τοῦ φωτογραφικοῦ φακοῦ πρὸς ἀπορρόφασιν τῶν κυσάνων ἄκτινων· 3) ἠθμός σχοίνιος μικρὸν κίνιστρον ἐξ σχοίνιου πεπλεγμένον, κίς ὃ ἐρίππτον οἱ πεσοοὶ ἡ κύβοι ἐν τῷ παιζειν, ἐκμός, κήθιον : Κρατιν.132, Ἄγαθ. ΑΠ9,482,23 τριχθαδίς ἀδόκτα βαλῶν φηθῆδας ἀπ' ἠθμοῦ· 4) πιθ. ὕδρορράκτης : Ἐπιγρ.· 5) τὸ ἠθμοειδές βλλ. ὄστυον : Γαλ.2,58.

ἠθμοσφαιρα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκτινοζώων σφαιριζῶν πρωτοζώων.

ἠθμοσωλήνας (οἱ) νεώτ. βοταν. κύτταρα κατὰ σειράς διατεταγμένα καὶ κεχωρήσασθ ἀπ' ἀλλήλων δι' ἐγκορπίων διατρήτων τοιχωμάτων ἀντιτηρόντων τὴν διήλευσιν κολλοειδῶν οὐσιῶν.

ἠθμώδης ους-ες σχόλ. ἠθμοειδῆς βλλ. : Σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.99 κημός, πλέγμα τι . . ἠθμώδες.

ἠθμογραφία (ἡ) νεώτ. κ. ὁμ. ἡ περιγραφὴ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων λαοῦ τινός ἢ τόπου· || εἶδ. ἐν ταῖς καλαῖς τέχναις, ἡ πιστὴ καὶ λεπτομερῆς περιγραφὴ ἠθῶν, χαρακτήρων ἢ ἀπεικόνισις, ἀναποράσταισι σκηνῶν τοῦ καθ' ἡμέραν ἢ ἰδιωτικοῦ βίου ἐν ὄρισμα τῆς πόλεως καὶ καθ' ὄρισμένην ἐποχὴν.

ἠθμογραφικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἠθογραφίαν βλλ. : ἠθογραφικὴ μελέτη· || ὁ περιέχων ἢ ἀπατελῶν ἠθογραφίαν : ἠθογραφικὸν διήγημα ἐπίρρο. -ῶς, δημ. -ά.

ἠθμογράφος (ὁ) κ. νεώτ. κ. ὁμ. ὁ διὰ γραφῆς, διὰ ζωγραφίας εἰκονίζων τὸ ἦθος, τὸν χαρακίηρον, τὴν ἐκφράσιν τοῦ εἰκονιζομένου : Ἀριστλ. Ποιητ.1450α,28 ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἠθμογράφος, ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφῆ οὐδὲν ἔχει ἦθος· 2) μτγν., νεώτ. κ. ὁμ. ὁ διὰ γραπτῶ λόγου, διὰ συγγραφῆς εἰκονίζων, περιγράφων καλῶς τὰ ἦθη, τοὺς χαρακίηρος, προσώπων ἢ ὁμάδων προσώπων : Μαρκελλίν.Οουκ.50* || νεώτ. κ. ὁμ. εἶδ. ὁ ἀσχολούμενος κ. ἰδ. ὁ εὐδοκίμων εἰς τὴν ἠθογραφίαν βλλ.

ἠθμογράφω-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀσχολοῦμαι περὶ τὴν ἠθογραφίαν, παριστῶ, ἀπεικονίζω, ἰδὲ διὰ γραπτῶ λόγου, ἠθη, χαρακίηρος προσώπων ἢ ὁμάδων προσ.· πρβλ. ἠθμογράφος 2) : Μαρκελλίν.Οουκ. 50 δεινὸς δὲ ἠθμογράφῃσαι· ρηματ. π. ἠθογράφος. ἠθογραφία.

ἠθολογία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ περιγραφὴ ἠθῶν, χαρακίηρων, ἢ μμητικῆ, ἰδ. κωμικὴ παράστασις ἠθῶν καὶ χαρακίηρων διὰ μιμικῶν σχημάτων, ἄ. χαρακίηρισμός : Ποσειδῶν. π. Σεξέκ. Ἐπιστ.95,65, Σουητ.Γραμμ.4,Κόιντ.1,9,3* 2) εἶδ. ρητορ. περιγραφὴ σκοποῦσα νὰ παραστήσῃ οὐ μόνον τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐντύπωση ἢ τὴν παράγει τοῦ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκροατομένου· 3) νεώτ. τὸ νὰ λέγη τις, νὰ ὀμιλῇ περὶ ἠθους, ἠθῶν, χαρακίηρων· 4) εἶδ. νεώτ. φιλοσ. ἢ ἔρευ. τῶν νόμων τῶν καθοριζόντων τὴν διαμόρφωση τοῦ χαρακίηρος, ἄ. χαρακίηρολογία· 5) ὁμ. νεώτ. ἢ ἔρευ. τῶν ἠθῶν καὶ τῶν ἠθικῶν ἀντιλήψεων· || εἶδ. νεώτ. βιολ. ἢ μελέτη τῶν ἠθῶν τῶν ζῴων ὡς καὶ τῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς βιοῦσιν.

ἠθολογικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἠθολογίαν βλλ.· ἐπίρρο. -ῶς.

ἠθολόγος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ μιμικῶν σχημάτων παριστῶν ἠθη, χαρακίηρος, ὁ κωμικὸς μιμούμενος τὸ ἦθος τινος, κωμικὸς ὑποκριτής, καθ' ἦσα θεατριστής, ἐπὶ τοῖς Σωκράτους : ΤίμωνΦλ. 62· κ. ἐπὶ δραματικῶν καὶ μιμικῶν ποιητῶν : Κικ. Ρήτ.2,59,242, Διόδ.Σ 20,63 καθάπερ τινὰ τῶν ἠθολόγων ἢ θαυματαποῖων θεωροῦντας, Ἀθην.1,20Α τοιαῦτα ποιῶν πύδοσκειμι καὶ Νοῦμων ὁ ἠθολόγος· πρβλ. ἀρεταλόγος, βιολόγος, μιμολόγος· 2) νεώτ. ὁ εἰδικῶς περὶ τὴν ἠθολογίαν βλλ.41 κ.5) ἀσχολοῦμενος ἐπιστήμων.

ἠθολογῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. παριστῶ τινα μιμούμενος τὸ ἦθος αὐτοῦ, μιμοῦμαι τὸ ἦθη, τὸν χαρακίηρὰ τινος, εἶμαι ἠθολόγος βλλ.1) : Πλά Μακκ. 4,15,4 ὡ τίνα τρόπον ἠθολογήσασμι φιλότεκνα γονέων πάθη, Λογγίν.9,15 τοιαῦτα γὰρ που τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσεῶς ἠθικῶν αὐτῶ βιολογούμενα οἰκίαν, οἰοεὶ κωμῶδια τις ἐστὶν ἠθολογούμενη (ἠθογραφικὴ κωμῶδια)· 2) νεώτ. ἀσχολοῦμαι, καταγινομαι περὶ τὴν ἠθολογίαν βλλ.1,31, 4) κ. 5).

ἠθονόη (ἡ) λ. πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτ. πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος Ἀθηνᾶ, ἢ φρονίμως, γνωστικὰ νοοῦσα : Πλάτ.Κρατ.407Β.

ἠθονλαστικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς διάπλασιν χρηστῶ ἠθους, ὁ διαπλάσων τὸ ἦθος, τὸν χαρακίηρα, μορφωτικὸς τοῦ ἠθους : ἠθονλαστικὰ διηγήματα· ἐπίρρο. -ῶς.

ἠθοποιητικός-ἡ-ὸν μsn. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἠθοποίησιν, ὁ ἰκανὸς ἐπιτήδειος πρὸς ἠθοποίησιν, ἐκφραστικὸς τοῦ ἠθους, τοῦ χαρακίηρος τῆς ἐκφράσεως προσώπων· ἐπίρρο. μsn. -ῶς : Εὐστ.1955,54.

ἠθοποιήτος-ον μτγν. ἔσφ. γρ. ἀπὶ ἀνηθοποίητος βλλ. : Καλλιστρ.10.

ἠθοποιία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ μόρφωσις ἠθους, χαρακίηρος, ἠθικὴ παιδείαις : Στράβ.2,5,26 τὰ μέν γὰρ ἐπικούρει τοὺς δπλοῖς, τὰ δὲ καρποῖς καὶ τέχναις καὶ ἠθονποιία, Γαλ.15,97* 2) ἡ μιμησις καὶ παράστασις ἠθῶν καὶ χαρακίηρων· ἦσα « ἠθοποιία, πρὸς ἠθους μιμήσασθαι » : Φιλῶδ. Ποιημ.5,9, Διον. Ἀλ.Λυσ.8, Στράβ.14,141 ἀπεμμήσαστο τὴν ἀγαθὴν τὴν παρὰ τοὺς κιναιδοῖς διαλέκτων καὶ τῆς ἠθοποιίας, Ἐρμού.Προγμν.9* 3) εἶδ. νεώτ. θεατρ. ἡ τέχνη τοῦ θεατρικοῦ υποκριτοῦ, ὑποδουμένου ἄλλο πρόσωπον καὶ ἐκφράζοντα τὸ διανοήματα ἢ συναίσθηματα αὐτοῦ διὰ τοῦ λόγου ἢ τῆς μιμητικῆς. || εἶδ. νεώτ. ρητορ. ζῳηρός, ἀλλ' ἀκριβῆς καὶ πιστὰς χαρακίηρισμός προσώπων ἢ πράγματων καὶ δι' αὐτοῦ διέγεροσι τὸς προσοχῆς τῶν ἀκροατῶν· 4) νεώτ. συνεκθ. ἢ ἐντεχνος ἐκδήλωσις, ἐκφράσις συναισθημάτων ἀνυπόκριτων παρὰ τῶ ἐκδηλοῦνται ταῦτα.

ἠθοποιός-ὸν κ. νεώτ. καὶ ὁμ. ὁ διαπλάσων, ὁ μορφῶν τὸ ἦθος, τὸν χαρακίηρα, ὁ ἠθονλα-

στικός, ἐπὶ πραγμ. ἢ ἐνεργειῶν : Ἀριστλ.Πρ.955a, 32 ἠθοποιοὺν τὸ θερμόν, Πλούτ.Θεμ.2 τὸν παιδεύουσιν τὰ μὲν ἠθοποιοῦς . . ἐνεργάνθαι, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.6,36 ἠθοποία μέλη . . || τὸ ἠθοποιοῦν ὡς οὐσ. ἢ ἠθοποία βλ.λ. 1) νεώτ. κ. δημ. μ. τὸ ἀρα. κ. θηλ. ἰδ., ἢ ἠθοποιός ὁ μετ' ἀσκησιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑποδουδόμενος ἐν θεάτροις πρόσωπα δραμάτων ἢ κωμωδιῶν ἢ μελοδραμάτων κττ. καὶ ἐκφράζων τὰ διανοήματα, τὰ συναίσθηματα καὶ τὰς καταστάσεις τούτων διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς μιμητικῆς, δθ. καὶ διὰ τῆς μεταμορφίσεως, ὁ θεατρικός ὑποκριτής, ὁ θεατρίνος· 3) νεώτ. συνεκδ. ὁ ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίω ἐπιδέξιος εἰς ἠθοποιοῖαν βλ.λ. 3) πρὸλ. θεατρίνος, ὑποκριτής ἐν μτφ. αἴμ.

ἠθοποιοῦ-έω μτγν. διαμορφῶ, διαπλάττω τὸ ἦθος, τὸν χαρακτήρα : Πλούτ.Περ.2 ἠθοποιοῦν οὐ τῆ μιμησί τὸν θεατῆν, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.6,30 ἠθοποιοῖεν τὴν φυχήν· 2) εἰκονίζω, περιγράφω πιστῶς ἦθη, χαρακτήρας, ἐκφράσεις προσώπων διὰ λόγου ἢ διὰ ζωγραφίας : Διον.Ἀλ.Αυσ.9 αὐτὸς ἠθοποεῖ καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῶ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστά· || κ. μ. αἰτ. πράγμ. : Ἀφίν.32211 ἠθοποιοῖεν τὸ σχῆμα γυναικός.

ἦθος-ους (-εος) [τὸ] (ἠθρλ. ἔθος) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., κτ. πληθ. ποι. κ. ἰων. ἀσυναίρ. ἰθήσει) τόποι ἐν οἷς συγχάσονται, διατρίβουσι, διατάνται, κοιμῶνται ζῶα, ἐνδοιαίημα, κατάλωμα : Ἰλ.2,511 μετὰ τ' ἦθεα καὶ νομόν Ἰππῶν· || εἰδ. ἐπὶ χιρῶν, τὸ χοιροστάσιον, ὁ στάβλος : Ὀδ.3,411 τὰς μὲν ἀρα ἰσάσι ἐρέξαν κατὰ ἦθεα κοιμηθῆναι· || ὄμ. ἐπὶ λέοντων, τὸ σύνθημα κρησφύγετον, ἡ σπηλιά : Ἦρ.7,125 οἱ λέοντες . . τὰ σφετέρα ἦθεα· || ὄμ. ἐπὶ πτηνῶν, οἱ φωλαί : Αἰσχ.Ἰκ.64 ἀτ' ἰδηδῶνι . . ἐργασίονα πενήτε νεόν οἰκτον ἦθῶν ἰδιωκομένην. πενθοῦσα θρηγεῖ κατὰ νέον τρόπον τῆν φωλαῖν τῆς· || ὄμ. ἐπὶ ἰχθύων : Ὀππ.Ἀλ.193· || συνεκδ. κ. ἐπὶ δένδρων, ὁ τόπος ἐν ᾧ φύονται, εὐδοκμοῦσι : Καλλιστρ.7,2· 2) μεθ' Ὀμ. ἐπὶ ἀνδρ., ὁ τόπος διαμονῆς, οἰκήσεως, νομίμου ἐγκαταστάσεως, ἡ κατοικία, τὸ στέκι : Ἡσιόδ.Ἐργ.167 τοῖς δὲ δῖχ' ἀνθρώπων βίωτον καὶ ἦθε' ἀπάστας, Ἦρ.1,15 ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων . . ἔξαναστάνας, Πλάτ.Νόμ.865 Ε ὄρων τε τὸν ἑαυτοῦ φονέα ἐν τοῖς ἦθεσι, Ἀριστλ.Κόσ.3981,33 Ἄρρ.Ἀν.5,204 Ταξίτην ἀποπειρῶ ὀπίσω εἰς τὰ ἦθη αὐτοῦ· || κτ. ἐπέκτ. ὁ τόπος ὅθεν τακτικῶς ἀφορμῶται, ἐκκίνηε τις, ἡ συνήθης ἀφετηρία αὐτοῦ, εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου : Ἦρ.2,142 ἔλεγον ἐξ ἠθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι ἰξῶω - μακρὰν τῆς κανονικῆς ἀφετηρίας αὐτοῦ· 3) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. τὰ ἐν τῷ χῶρῳ οἰκήσεως πολλῶν ὁμοῦ πατριοπαροδῶτος κρατοῦντα θέσμια, τὰ ἐκ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ βιώσεως διμορφωθέντα κἢ ἐν τῷ σμιδῶσι καθιερωμένα ὡς πρῶπῶνα ἔθιμα, αἱ θεωρούμεναι ἐν τῷ τόπῳ ὡς ὀρθαί καὶ νόμιμοι συνήθειαι, πολλὰκις ἐν συν-εκφορᾷ κ. ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ νόμιμον, ἰδ. δὲ κτ. πληθ. : Ἡσιόδ.Θ.66 νόμος καὶ ἦθεα κενῶν, Ἦρ.2,35 τοῖται ἄλλοισι ἀνθρώποισι ἐστήσαντο ἦθεά τε καὶ νόμους, Εὐρ.Μήδ.2,38 εἰς καινὸ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀρνημένην, Θουκ.2,61 πόλιν μεγάλην οἰκούντας καὶ ἐν ἦθεσιν ἀντιπάσιας αὐτῆς θεσμομένους, Ἐρωτόκριτ.Α.1281 νὰ δῆς τὰ ἦθη τῶν πολλῶ ἴντα λογίς ἀλλάσασιν, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου μας, Βλαχογ.Παληκ.69 μὲ καπε-τάνιο ὀδοκίμαστο στῆς ἀπαρχίας τὰ ἦθη· 4) ὄμ. ὁ τρόπος καθ' ὃν ζῆ, διαγεῖ καὶ φέρεται ὁμάς τις ἀνθρώπων ἢ ἀτομὸν π ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ, ὁ τρόπος τῆς κοινωνικῆς ζωῆς· παρ' ἀρχ. ἐν τῇ σμ. αὐτῇ συνηθ. κτ. πληθ. : Σοφ.Α.1,395 τὸμὸν ἦθος . . παιδεύειν, Δημ.461 βελτίων ἰὸ Λατινῆσι ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἦθος· || συνηθ. μτ. ἐπιθ.

προσδ. αἴνου ἢ φόγου : Ἡσιόδ.Ἐργ.67 ἐπὶκλο-πον ἦθος, Μέν.218 φθειροῦσιν ἠθῆ χρῆσθ' ὀμίλαι κακαί (ὄμ. φρ. ΚΔ Κορινθ.1,15,33), Καιοσφ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,152 τὸ ἠθουλον καὶ ὑποβολιματὸν ἦθος, - τῖμα - ἀξέπειμα - ἀισχρὰ ἠθῆ· || ἐμφυῆς ἦθος ἢ κτ. ἐνστικτον διάθεσις κ. ἐνεργεία, τὸ φυσικό, κ. ἐπὶ ζῶων : Πλνδ.Ο.11,21 τὸ γάρ ἐμφυῆς . . οὐτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαινο τῆθος· || τὸ τῆς φυχῆς ἦθος ἢ φυχικὴ διάθεσις, ροπή : Πλάτ.Πολ.400D καὶ ὁ λόγος· οὐ τῷ τῆς φυχῆς ἦθει ἔπειται· || εἰδ. ὁ ἠθικός χαρακτήρ, ἐν ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ διάνοια : Ἀριστλ.Ἡἠκ.1139a.1· || ὁ χαρακτήρ ἐκάστου ἀτόμου ὡς ἀποτέλεσμα ἔξεως : Ἦρακλ.Φιλ.119 ἦθος ἀνθρώ-πων δαίμων, Πλάτ.Νόμ.792E κριωτάτων γὰρ οὐν ἐμφυῆτοι πᾶσι τότε τὸ πᾶν ἦθος διὰ ἔθος· || πολλάκις ἐν τῇ σμ. ταῦτη ἐν συνεκφ. κ. διο-στολῇ πρὸς τὸ πάθος : Ἀριστλ.Ρητ.1356a,23 περὶ τὰ ἦθη . . καὶ τρίτον τοῦ περὶ τὰ πάθη, Διον.Ἀλ.Συνθ.3 ἦθῶν τε καὶ παθῶν μίμησις· || κτ. αἰτ. ἐν. μτ. ἐπιθέτου εἰς δῆλων χαρακτήρ ἰδιό-τητος ἢ καταστάσεως : Πλάτ.Φαιδρ.243C τὸ τῆς πρᾶς, - σοδρῶς τὸ ἦθος· κ. ἐπὶ ζῶων εἰς δῆλω-αῖν ἐμφύτου ἰδιότητος : Ἀριστλ.Ζ165a,21 ἐστὶ δὲ τὸ ἦθος ὁ κίγκλος πανούργος· σπον. κτ. δοτ. : Θεόφρ.Χορ.6,2 τῷ ἦθει ἀγοραῖος, Ἐπιγρ.· || κτ. πληθ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν φυχήν κ. γεν. πρὸς τὴν ἀνδρ. ὑπόστασιν, τὸ ἰδιαιτέρον γνώρισμα, ἢ ἐμ-πάρχουσα ἰδιότης, διάθεσις : Πλάτ.Πολ.4021) ἐν τε τῇ φυχῇ καλὰ ἦθη ἐνόησα, Ἀριστλ.Ἡἠκ.1144h,4· ἐνίοτε κ. καθ' ἐν. : Πλάτ.Νόμ.836D τὸ τῆς ἀνδρείας ἦθος· || ἐπὶ ἀτόμου ἐν τῇ σμ. ταῦτη σπον. κτ. πληθ. : Ἰππ.Ἐπιστ.11 στερρόν τὰ ἦθεα, Ἀθίν.1,113 ἱερὸς τὴν τέχνην καὶ κατὰ τὰ ἦθη· 5) ἢ ἐξωτερικὴ ὄψις, ἢ ἐκφρασις τοῦ αὐτοῦ ἐν δεδομένῳ χρόνῳ : Ξεν.Συμθ.8,3 Ἰαρόν δὲ τὸ ἦθος, Λυκοῦργ.33 τὴν ὑγρότητα οὐτῶν τοῦ ἦθους τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον προαγέσθαι, Κορ.Ἀτ.4,162 ἐν λ. σκληρὰ τοῦ ἀποκρίθηκε μ ὄγρι-ωμένον ἦθος· || κ. ἐπὶ τῆς ἐκφρασεως τοῦ βλέμματος : Φιλῶστρ.Γυμν.25 ὀφθαλμῶν ἠθῆ· || ἢ ἐμφανισία, ἢ φυσιογνωμία, τὸ παρουσια-στικόν : Πλούτ.Δίαν.4 ὕψηλός τῷ ἦθει, - ἔχει συμ-παθὲς ἦθος· 6) εἰδ. ρητορ. ἢ διὰ μορφο-σμῶν τοῦ προσώπου ἐξωτερικεῖσι τοῦ χαρα-κτῆρος ἢ τῆς φυχικῆς διαθέσεως ἢ μίμησις τοῦ χαρακτῆρος ἄλλου τινὸς προσώπου : Ἀριστλ.Ρητ.1395h,14 ἦθος δὲ ἔχουσιν αἱ λόγοι ἐν δασίς δῆλη ἢ προαιρέσις, Φιλῶδ.Ρητ.1,200S ἦθος ἐμφαίνειν· || εἰδ. κ. κτ. ἀνίθ. πρὸς τὸ πάθος : Διον.Ἀλ.Συνθ.22 κατ' ἦθος λέγεται, Λογγίν.9,15 ἢ ἀσκημὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συμμεφεῦσι καὶ ποικιταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται· σμ. ἐν τῷ πληθ. : Δημήτρ.28 ἐν πάθεισι καὶ ἠθεσιν, Φιλῶδ.Ποιημ.5,5 πραγμάτων καὶ ἠθῶν· || ὄμ. ἐπὶ ἔργων τέ-χνης : Ἀριστλ.Ποιητ.1450a,29 ἢ δὲ Ζευδῆδος γρα-φῆ οὐδὲν ἔχει ἦθος ἢ ἐκφρασις, ἠθικὴ ἐντύπωσις I, Φιλῶστρ.Ἦρ.2,10 πολλά ἦθη ἐπιφάνει, Αἰκ.Π1,4,3 πάθος καὶ ἦθος καὶ σχημάτων χρῆσις· || ὄμ. ἐπὶ μουσικῆς, ὁ ἰδιόζων αισθητικός χαρα-κτῆρ κλίματος ἢ ὀργάνου, ἰδ ὕψος : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.6,49, - ἦθος ἁρμονίας· 7) πρῶπων τοῦ δράματος : Ἀριστλ.Ποιητ.1460h,11 εἰσάγει ἀνδρὰ ἢ γυναικὰ ἢ ἄλλο τι ἠθός· 8) ἐπὶ ζῶων, ὁ χαρα-κτῆρ : Αἰσχ.Ἄγ.727 ἦθος τὸ πρὸς τοκέων ἠιδ.δ.γρ. ἀντὶ ἔθους; Πλάτ.Πολ.375f; ταῦτο φύσει αὐτῶν τὸ ἦθος, Ἀριστλ.Ζ1487h,12 αἱ δὲ διαφοραὶ τῶν ζῶων εἰσι κατὰ τὸ τοῦ βίου . . καὶ τὰ ἦθη· || ὄμ. ἐπὶ πραγμ., φύσις, εἶδος : Ἐμπ.17,28 παρὰ δ' ἦθος ἐκώστω ἢ εἰς ἕκαστον τῶν θεσάμων στοι-χείων I, Γαλ.7,353 ἦθος τοῦ πυρετοῦ· 9) φρ. ἐν ἦθει κοσμίως, εὐπρεπῶς : Γλουτ.110,73E.

ήθροισμένως επίρρ. έκ τής μχ. παθ. παρακ. του άθροίω βλλ. 'Ησ. γλώσσ. τής λ. άγγελόδον.
ήθω σπάν. τ. του ήθω-έω βλλ., άόρ. ήσα : 'Ιηπ. π.Γαλ.19,103.

ήθω-έω κ. νεώτ., άόρ. ήθησα [κωδ. ήθισα, γλώσσ. του ήσα], μέσ. άόρ. α' ήθησάμην, διυλιζω, διηθώ, στραγγίζω, φιλτράρω : Νίκ. Άλεξ.324 κ.παθ. -ούμαι διυλιζομαι, στραγγίζομαι, καθαρίζομαι, φιλτράρομαι : Πλάτ.Κρατ.402Π τὸ ήθούμενον πηγής άπέικασμά έστιν, αὐτ.Τιμ.59B χρυσός ήθημένος διὰ πέτρας, 'Επίλ.6 Ι οίνος) ήθημένος' || μτφ. : 'Ηρώνδ.3,33 έκ τετρήμενης (τήν ήθισιν) ήθει | τήν άφηνει νά διελθη...] ρηματ.π. ήθησα, ήθισαι ήθητήρ, ήθητήριον.

ήθ 'Επιγρ. βοιωτ. τ. του αεί (=αείη βλλ. : τὸ ή έναραχου ένστας (οι αεί άρχοντες)

-ήθ 'Επιγρ. κατάληξις όνομαστ. του θηλ. άντί η : Θεοτίμη.

ήθα (|| έίμι) κ. συνηρ. ήα|τὰ έπ. προμήθειαι διὰ ταξίδιον, εφόδια, κομπήκω· ΕΜ « τὰ πρόσ όδόν έπιθήδεια βρώματα και πρόσ τὸ ίναίαι χρήση, ή τοίς Ιούσιν έπιθήδεια : 'Οδ.Δ.363 και νύ κεν ήθα πάντα κατέφυγο' || γεν. τροφή : 'Ιλ.Ν 103 παρδαλίω τε λύκω τ' ήα πέλονται, Νίκ. Άλεξ.412 ήθα κριθάων (άλευρα) : 2) φλοιοί ή άγρα κττ. : 'Ερατοσθ.η.Εύστ.1445,42 έδοπρίων καλάραι : 'Οδ.Ε.368 ώς δ' άνεμος.. ήτων θημόνα νιψήξ καρφαλέων, Φερεικρ.161 τήν γαστέρ' ήων καχύρων σασαγμένους.

ήια (2) ίων. τ. άντί ήειν παρ. του έίμι βλλ.

ήιεν μτγν. γ' έν. παρ. του έίμι βλλ., άντί ήει : Λουκ.Συμ.24 θαρσένω τε ήιεν.

ήίθεος (3), συνηρ. ήθεος, δωρ. ήθεος, αιολ. ήθεος ο είς ώραν γάμου νεανίας, ο μήνην νυμφευθείς νέος, άγαμας, άνύπαντρος νέος, τὸ παλληκάρι, άντίστ. πρόσ τὸ θηλ. παρθένος· ΕΜ 422,40 « έ άπειρος γάμου νέος από έτών δεκατεσσάρων έως δεκαοκτώ » : 'Ιλ.Σ 593 ένθα μέν ήίθειοι και παρθένοι... ώρχευντ', Σαφ. έν Λυρ.Συμηλ.20Α, 18, 'Ηρ.3,48 ήτασαν χορούς παρθένων τε και ήίθων, Εύρ.Φοίν.945 οὐ γάρ έστιν ήθεος, Πλάτ. Νόμ.877E ήίθειον δέ ή και γεγαμηκότα άπαιδα, Διον.Άλ.Ρωμ.1,61 'Ιασος μέν ήθεος έμενε Δάρδα- νος δέ άγεταί γυναικτα, Πλούτ.Θσα.15 μέμπειν δι' έννάει έτών δασπόν ήίθεους έπίτ' || κ. έπί των εις Δήλον πεμπομένων θεωρών : 'Αριστλ.Αθ. 56,3 και άρχιθέω[σαν τ]ώ τριακοντοριώ τώ τους ήθέους άγοντ' || έν χρ. κ. έπί ζώων : Πλάτ. Νόμ.840D ήίθειοι και άκήφατοι γάμων τε άγνοί ζώων (κατά Τιμ.Λεξ. « άφθαρτος πρόσ γυναικας | μτγν.ώς έπίθ. : 'Επιγρ. ήίθειοισιν έφήθοισιν, Πλούτ. Θσα.17 ήίθειοι παίδες' 2) 'Επιγρ. ήίθειοι [οίαι αι σκιαί, τὸ φάσματα των άποθησκόντων άγά- μων' || τίτλος ποιήματος του Βακχ. : Βακχ. 16,45,93,128 ήίθειοι ή Θησαύς' 3) σπαν. ως θηλ. ήίθειη παρθένος : Νικ.άπ.74,64 ήίθειά άνεμω- νίδος αστράπτουσαι, 'Αντιν.Θεσσα.ΑΠ 9,24' όμ. κόρη ήθεος : Εύπ.332' 4) μτγν. μτφ. ως έπίθ. : Πορφ.Μαρκ.33 ήίθεος νούς.

ήϊκτο γ' έν. πρόσ. ύπερσυν. του έϊκτα βλλ.

ήϊξε γ' έν. πρόσ. άορ. του άϊσσω βλλ.

ήϊόεις-εσσα-εν ήια (|| ή ήϊών-όνος) | άμφ. σημ. πιθ. ό έκων υφάλλας, άποτόμουος δχθας ή δ. έρμ. ο πλήρης καλάμων, πλοσίους εις καλάμων : 'Ιλ.Ε.36 καλίστων έπ' ήϊόειν Σκαμάνδρω' || πιθ. λειμών : Κόιντ.5,299 χήνισιν ήϊόεν πεδίον κατά βσσκομένοισιν | παρέχον χόρτον πρόσ τροφήν των χηνών' : 2) ο παρά τήν ακτήν κείμενος ή έρχόμενος : αὐτ.1,233 ή- Πάνορμος, Μάριελλ.Σιδ. 22 ήϊόεις κόλλουρος | ό φαίτων εις τήν όχθην, ακτήν' : || κτ. τὸ ΕΜ 423,14 έιτυμολ. έκ του ίου.

ήϊον έν. άντί ήεσαν, γ' πληθ. πρόσ. παρ. του έίμι

βλλ. : 2) ίων. παρ. άγνωσθείς υπό Ζηνοδ. άντί έκλυον έν'Οδ.Β.42' 3) κτ. 'Ησ. παρεία, γνάθος. **ήϊος** (3) έν. έπίθ. του Φοίβου 'Απόλλωνος κατ' Αριστοχρ. τοξότης, άκοντιστής, κ. κατ' άλλους έκ του ήός=άγαθός· πιθ. έκ τής κραυγής ή, ή, πρβλ. ήϊός : 'Ιλ.Ο.365 ήτε Φοίβε, 'Υμν.'Απόλλ.120.

ήϊσαν έν. άντί ήεσαν του έίμι βλλ.

ήϊσκον έν. α' έν. πρόσ. παρ. του έϊσσω βλλ.

ήϊτε έν. β' πληθ. πρόσ. παρ. του έίμι βλλ.

ήϊχθη παθ. άόρ. α' του άϊσσω βλλ.

ήϊω-ώω (ήια ||) προμηθεύω, έφοδιάζω διὰ τρο- φής 'Ησ. « ήϊώμεθα' πεπληρώμεθα, έπισεστί- γμεθα ».

ήϊών-όνος (ήη) (άτω) άκοή, φήμη κατά Σχολ. ως άνέγνω ο Ζηνοδ. έν 'Οδ.Β.42 (άντι του άγγελήνι).

ήϊών-όνος (ήη), τραγ. ήών, δωρ. άτών, κ. άών ή ακτή, όχη ή της θαλάσσης, τὸ παραθαλάσσιον, παραλία, άρογιαλιά : 'Ιλ.Ψ.61 όθι κματ' έπ' ήϊό- νας κλύζεσκον, 'Ηρ.2,113 ήν δέ έπί τής ήϊόνος, Εύρ.Τρω.827 ήϊόνες δ' έλαια Ιαχον, Ξεν.Ελλ.1,1,5 έναιμαγήσων περι' Αβυδων κατά τήν όχθην, Μόσχ.3,37 έναιαίσι παρ' έπί μύρατα, Δίων Κ 59,25' 2) μεθ' 'Ομ. έν πληθ. έπί άλλων άκτων, σπονλίμνης : Πίνδ.1,1,33 'Ορχηστίαισιν τ' άτόνεοισιν' όμ. έπί ποταμών : Αισχ.Αγ.158 άμφι σάς άτόνας, 'Απολλ.Ρ.2,659 ευρείας ποταμού ήϊόνας, Διον.Άλ. Ρωμ.4,27' 3) μτφ. ήϊόνες 'Ησ. « τὰ ύποκάτω των όφθαλμών διὰ τὸ φέρεσθαι κατ' αυτών τὰ δά- κρυα' » || όμ. καθ' έν. Πολυδ.2,71 « πάσα ή τὸν όφθαλμών περιγραφή ».

ήϊκα επίρρ. έπί τόπου ή κινήσεως, μικρόν, όλίγον τι, έλαφρώς : 'Ιλ.Ψ.336 ήκ' έπ' άριστερά | όλίγον τι πρόσ τ' άριστερά |, 'Οδ.Υ.301' όθ. έν. μαλα- κώς, ήσώχως, πράως, ήϊκας : 'Ιλ.Ο.508 άνώστατο ήκα γέραντα, 'Οδ.Σ.94 ήκ' έλάσαι, Νίκ.Άλεξ.226 ήκα βησοάμενος' 2) έπί ήγου, άσθενώς, ήσώχως, ούχι δυνατά, ήρέμα, βραδέως, αιγανά : 'Ιλ.Γ.155 ήκα.. άγάρουον, 'Απολλ.Ρ.3,463 ήκα μύρεσθαι' 3) έπί όφεως, ήϊκας, λείως, μαλακά, έλαφρά : 'Ιλ. Σ.596 ήκα στίλβοντας έλαιψ, 'Ησιοδ.Θ.547, 'Οππ. Κυν.3,39 ήκα μέλαν (κατά τι μέλανι) : 4) έπί χρέ- ων, μικρόν κατά μικρόν, βαθυηδόν : 'Οππ.Άλ. 2,67, Παύλ.Σιλ.ΑΠ.5,278 ήκα μαραινόμενος.

ήϊκα άόρ. α' του ήημι βλλ.

ήϊκαίος-ον έπίθ. έκ του ήκα βλλ. καθ' 'Ησ. « ήκαίον' άσθενές ».

ήϊκάλεος-αν ήκαίος βλλ. : 'Ησ. « ήκαλέον γε- λώσσα' πράως, ούκ έσκυθρωπακία ».

ήϊκάλας-ον μτγν. άκαλός βλλ. : Καλλ.άπ.27Ρ.

ήϊκαμεν α' πληθ. πρόσ. παρ. του ήκω βλλ.

ήϊκάς-άδας (ήη) 'Ησ. « ήκάδα' ήνδρωμένη γυ- ναικα ».

ήϊκάχε γ' έν. πρόσ. άορ. β' του άκαχιζω ή του άχέω βλλ.

ήϊκεστος-η-ον έν. Ιάντι άκεστος, θέμ. κεντ- του κεντώ | ο μήνην κενηθείς διὰ τής κέστρας, του βου- κέντρου, άκέντητος, άδάσματος, έπί νεαρών δα- μάλεων φυκατιομένων πρόσ θυσίας : 'Ιλ.Ζ.94 βους ένι νηφ' ήις ήϊκεστας Ιερουσεμέν.

ήϊκή (ήη) ίων. άντι άκή, όξύντης σιδηρου, αιχμή, 'Ησ. « άκωκή, έπιδορατική, άκμή », όθ. τὸ άκρον, τὸ σημειον τής συναντήσεως : 'Αρχιλ.43 Ιστη κατ' ήκην κύματός τε κανέμαυ.

ήϊκής-ούς κάθ' 'Ησ. όξύς, αιχμηρός.

ήϊκιστα επίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. Ιόπερρ. του συγκρ. ήσων) πολύ όλίγον, έλάχιστα : 'Ησ.4,170 τεβρι- ποδάται δέ ούκ ήκιστα, αλλά μάλιστα Λιθύων ήσει, 'Ιηπ.Διατ.68,Σοφ.Φιλ.427 ού έν έώ ήκιστ' άν ήϊέλησ' όλωάτταν κλίδιν, 'Οουκ.1,91 ώς ήκιστα (ώς σόν τε έλάχισται, Πλούτ.Σόλ.28' 2) συνήθ. έπί άποκρίσεως όριστικώς άρνητικώς, ούδόςως, ούδαμώς, διάλου, καθόλου : Σοφ.ΟΤ.623, Πλάτ.

Γοργ.469 Β ἤκιστα γε ὄμ. ἤκιστα πάντων ἰστίθ. μάλιτα: Ἄριστ.Πλ.440' || μσν. κ. νεώτ. συν- εδ. αὐδόλωσ, καθόλου, διόλου: Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,153 ἀπὸ μόνου τὸ κακὸν ἤκιστα ἔγγυφωρεῖ τῆ οικείᾳ ἐπεκτείνεσθαι ἐνεργεία, - ἤκιστα συν- ἐπὴς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις του. 3) οὐχ ἤ- κιστα πρὸ πάντων, μάλιτα, ὡς σχήμα λιτότητας: Αἰσχ.Χο.116 κάφρηνωσας οὐχ ἤκιστα με, Πλάτ. Πρωτ.324C οἱ τε ἄλλοι. . . καὶ οὐχ ἤκιστα Ἀ- θηναῖοι, Δημ.18 ἐπὶ πολλῶν μεν. . . οὐχ ἤκιστα δ' ἐν τοῖς παροῦσι' ὄμ. μτ. γεν.: Πλάτ.Κρίτ.52Α οὐχ ἤκιστα Ἀθηναίων σέ, ἄλλ' ἐν τοῖς μάλιτα.

ἤκιστος-η-ον ἐπίθ. ὑπερθ. ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἤκα, βραδύτατος, ἀσθενέστατος, ἀδρανέστατος: Ἰλ. Ψ 531 ἤκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμενος ἄρμ' ἐν ἀ- γῶνι ἠκίστος κατ' Εὐστ.134,27,ΕΜ 424,27.

ἤκιστος-η-ον κ. νεώτ. ὑπερθ. τοῦ συγκρ. ἤσων, συνήθ. ὑπερθ. τοῦ κακός κ. μικρός βλλς. χείρι- στος, ἀνάχιστος, ἀσθενέστατος, πρβλ. ἤκιστος: Σοφ.ἀπ.410 ὁ δ' ἤκιστ' ἔχων μακρτάτος 2) μετ' ἀπαφρ. χείριστος, ἐλάχιστος εἰς τι: Αἰλ.Ζ19,1 ἤ- θροπᾶν || συνήθ. ὡς ἐπίρρ. ἤκιστα βλλ.

ἠκρίβωμένος ἐπίρρ. μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἐκ τῆς παθ. μτχ. παρακ. τοῦ ἀκριθῶ | -ῶν βλλ. μετ' ἀκριθῶσ, ἀκριθῶσ: Ἄριστ' Ι 310,Εὐστ.1406,29.

ἦκω κ. μσν. κ. νεώτ., παρατ. ἦκαν, προστ. ἦκε, ἦκέτω, μέλλ. ἦξω, κ. ὄρω. ἦξω, ὄρω. α' μτχ. ἦξας, παρακ. ἦκα, α' πληθ. πρόσ. ἦκαμεν, κ. ὄρω. ἦκαμες, β' πληθ. πρόσ. ἦκατε, γ' πληθ. ἦκασι, ἐν ἀπαφρ. ἦκέναι, ὑπερσυντ. ἦκεσαν, μέσ. ἐνεστ. ἦσθε, ἦκῃται, μέσ. μέλλ. ἦξομαι, ἐλλήλυθα, πάρεμι, ἔχω φθάσει, εὐρίσσομαι, ἰσοδύνα- μον τῷ πάρεμι, ἀφίγμαι' || κυρ. ὁ ἐνεστ. ἐν σμν. παρακ., ὁ παρατ. ἦκον ἐν σμν. ὑπερσυντ., εἶχον ἔλθει, κ. ἁ μέλλ. ἦξω ἐν σμν. τετελ. μέλλ., θά ἔχω ἔλθει, ἐκ διαμέτρου ἀντίθ. τῷ οἰχομαι | ἔχω ἀπέλ- θει, τὸ δὲ ἔρχομαι ἐν χρ. ὡς ἐνεστ. ἀμφοτέρων, ἐπίσης κ. τὸ εἶμι | πορεύομαι |, ὡς μέλλ., π. Ὁμ. μ. δῖς: Ἰλ.Ε 478 μάλα τηλόθεν ἦκω, Ὁδ.Ν 325 | διορός. Bekker I 80, ὡς π. Πινδ. Ι, Πινδ.Ο 4,9 Ψαύ- μιος γάρ ἦκει | κῶδ. ἦκει' || συνήθ. μετὰ τὸν προσθ. εἰς, παρά, πρὸς κ. αἰτ.: Ἦρ.8,50 ἦκει τὸν βάρβαρον ἐς τὴν Ἀττικὴν, Αἰσχ.Χο.3 ἦκω. . . ἐς γῆν τήνεδ, Θουκ.Ι,137 ἦκω παρά σέ, Σοφ.ἀπ. 770 Π- πρὸς δαίμονα, ΚΔ Πράξ.28,23 ἦκον πρὸς αὐτόν' μτγν. εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν λατρείαν: Ἐπίρρ. ἦκω πρὸς τὴν κυρίαν Ἰσιν, ΚΔ'Ιω.6,37 πᾶν δὲ διδύμοι μοι ὁ πατήρ, πρὸς ἐμέ ἦξει' || ἦκω ἐπὶ τινα ἐπέρχομαι, ἐπιτίθειμαι, προσθάλλω: Πλάτ. Πολ.336B ἦκον ἐφ' ἡμάς ὡς ἀταρπασόμενος, Αἰσχιν.2,178, ἄλλὰ π. Ξεν.Ἀν.7,6,2 ἐπὶ τὸ στρατεύ- μα ἦκισι | ἔχουσι ἔλθει διὰ τὸ σιράτευμα |, Δημ.234 τοὺς ἐπὶ τοῦθ' ἠκοντας, ΚΔ'Ἀπ.3,3 ἦξω ἐπὶ σέ ὡς κλέπτης' || κ. μτ. τὰς ἐπὶ κ. ὄδοι: Εὐρ.ΙΑ 886 ἦκεις ἐπ' ἀλέθρω' || ὄμ. μετὰ τῆς περὶ κ. γεν.: Ξεν.Ἀν.2,3,4 περὶ σπονδῶν ἠκίονε' || κ. μτ. ἀπλής αἰτ.: Αἰσχ.Πρ.717 ἦξεις δ' ὕβρι- στήν ποταμόν, Σοφ.ἀπ.271,6 ἦ- δῆμον τὸν Λυρ- κείου' || ὄμ. μτ. ὄδοι. ἀπλής: Ξεν.ΚΠ 5,326 ἠκού- σιν αὐτῷ ἄγγελοι' || φρ. ἐς ταῦτον ἦκω ἔχω καταλήξει εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμφωνῶ: Εὐρ. Ἐκ.748' || μτ. ἐπίρρ. κινήσεως: Σοφ.ΟΚ 1227 βῆναι κειθὲν ὄδων περ ἦκει, αὐτ.Φιλ.377,Δημ.359 δεῶρ' ἦκον' || κ. μτ. οὐδ. ἄντων.: Ξεν.Ἐλλ. 4,5,9 ἐρωτῶμενοι ὄμ. τὴ ἠκονε, Πλάτ.Πρωτ.310E αὐτὰ ταῦτα αἰτ. νῦν ἦκω παρά σέ' || κ. μτ. συστοιχ. αἰτ.: Σοφ.Ἀν.988 ἠκονε κοινήν ὄδον, Ξεν.ΚΠ 5,5,42 ὄδον μακρὰν ἦκων' || ὄμ. μτ. ἀπαφρ.: Σοφ.ΟΚ 1216 μαυθάνειν γάρ ἠκονε | ἔχο- μεν ἔλθει διὰ τὰ μάθωμεν' | 2) ἔχω φθάσει, ἔχω περιέλθει, κατανήσει, ἐν φρ.: Σοφ.ΟΚ 1029 εἰς τοσάνθ' ὄβριν ἠκοντα, Εὐρ.Ἀνδρ.1029 εἰς

τοῦτο δ' ἦκεις ἀμαθῆς | ἴσον ἀμαθῆς εἶσαι. Ι αὐτ.ΟΤ 687 ὄρθς ἴν' ἦκεις | βλέπεισ ποῦ κατήνη- σεσ|, αὐτ.1492 πρὸς γάρμον ἦκητ' ἄκμας, Πλάτ.Χορυ. 157D εἰς ὄσον ἠλικίας ἦκει' 3) εἰδ. γεωμ. διέρ- χομαι διὰ τινος σημείου: Αὐτόδ.ΙΟ ἦκει διὰ τὸν πόλυν, πρβλ. Ἀρχμ.Κων.Σφαίρ.9' 4) ἐν φρ. μετὰ τῆς διὰ κ. γεν. εἰς δῆλων καταστάσεως: Αἰσχ. Ἰκ.475 διὰ μέχης ἦξω, αὐτ.ΟΚ 905 δι' ὄργης ἦκον πρβλ. κ. πρὸθ. διὰ' || ὄμ. μετ' ἐπίρρ. ἐπο- μένης γεν. ἐξαρτωμένης ἐξ αὐτοῦ, οἶον εὐ ἦκινε τινός εὐ ἔχειν, ἔχειν ἀφθονίαν πράγματις τινος: Ἦρ.Ι,30 τοῦ βίου εὐ ἠκοντι, αὐτ.5,62 χρημάτων εὐ ἠκοντες | εὐποροῦντες εἰς χρηματιο |, αὐτ.Ι,149 ὠρέων δὲ ἠκουσιν οὐκ ὁμοίως | ἔχουσιν ἀνο- μοίας ὠρος τοῦ ἔτους| ὄμ. ἐν φρ.: Εὐρ.Ἦλ.751 πῶς ἀγῶνας ἠκονε; | πῶς τὸ πῆμα εἰς τὸν ἀγῶνα |, αὐτ.Ἠρακλ.213 γένουσε μὲν ἠκεις ὠδε τοσδε | εἶσαι κατὰ τοῦτον τὸν βαθμὸν συγγενῆς πρὸς αὐτοῦ |, Πλάτ.Εὐθ.294E οὕτω πόρρω σοφίας ἦκεις | ἐπὶροφωμένης τόσον εἰς τὴν σοφίαν |, Παιυσ.4,21,10 ὡς δυνάμεις ἠκεις, Αἰλ.Ζ1 4,34 εἰς μῆκος εὐ ἦκων' || κ. ἀπολ.: Ἦρ.Ι,30 τῆς πόλιος εὐ ἠκούσης' σπαν. μτ. γεν.: αὐτ.7,157 οὐ δὲ δυνάμεις τε ἠκεις μεγάλης | ἐφρασσε εἰς με- γάλην δύναμιν, εἶσαι πολὺ δυνατός; | 5) ἔχω ἐπανέλθει, ἐπέστρεφα: Αἰσχ.Πρ.1021 ἀφῆρρον ἦξεις, Σοφ.Ἰλ.53 ἀφῆρρον ἦξαιμεν πάλιν, Αρι- στφ.Εἰρ.275 ἦκέ νυν ταχὺ, Ἀνδοκ.2,13,Ξεν.Ἀν.2,1,9 αὐτίκα ἦξω, Δημ.479' 6) ὄμ. μετὰ μτχ. ἦκω φέ- ρων ἔχω ἔλθει φέρων: Σοφ.ΟΚ 579 ποῖον δὲ κέρδος ἀξίους ἦκιν φέρων, Ἄριστφ.Εἰρ.265 ἦξει τὸν ἀλετριβῆσαν φέρων, Πλάτ.Φαιδ.117A, αὐτ. Γοργ.491C ἔτερόν τι ἦκεις ἔχων; 7) μτ. ἐν σμν. μτχ., τὸ ἐρχομαι, σημαίνει τὸν σκοπὸν: Εὐρ. Φοίν.706 ταῦθ' ἦκω φράσων | ἴνα εἴπω |, αὐτ. 1075 ἠκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος' 8) ἐνίστα ὡς τὸ ἐπι: Σοφ.ΟΤ 1519 θεοῖς γ' ἔχθιστος ἦκω, Θουκ. 4,126 ἀπὸ τῶν πολιτειῶν τοιούτων ἠκετε, ἐν αἰς. ' 9) ἐπὶ πραγμ. ἐν ποικίλαις χρ., ὡς ἐπὶ δεομά- τω, βρωμάτων, ἔχω ἔλθει (εἰς τὴν τράπεζαν |, ἔχω παρατεθῆ' | Ἀλεξ.132,Ξεν.ΚΠ 2,2,3 ὡς δὲ τὰ περιφερόμενα ἦκα πρὸς ἡμάς ὄμ. ἐπὶ εἰδησίωσ, φήμης: Ἦρ.8,140,11 εἶμι ἀγγελίη ἦκει' ὄμ. ἐπὶ ἦχου: Σοφ.ΟΚ 1177 φθέγμα τοῦθ' ἦκει πατρί' ὄμ. ἐπὶ συμβάντος: Αἰσχ.Πρ.103 οὐδέ με ποταί- νιον πῆμ' οὐδὲν ἦξει, Σοφ.ΟΚ 1472,αὐτ.ΟΤ 953 ἴν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα | εἰς ποῖον σημεῖον ἔχουσι φθάσει |, Χρησμ.π.Θουκ.2,54 ἦξει Δωρια- κός πόλεμος, Πλάτ. Ἀπολ.39C τιμωρίαν ὄμιν ἦξαιν, Δημ.241 ἐφ' ἑαυτοῦς. . . τὸ δεινὸν ἦξαιν, Πλούτ. Θρα.24 ἦκα γὰρ αὐτῷ χρησμός' ὄμ. ἐπὶ χρόνου: Αἰσχ' Ἀγ.130,αὐτ.1240 τὸ μέλλον ἦξει, Εὐρ.ΙΤ 42 ἦκει ὡς, Λυσ.12,79 ἦκει δ' ὄμιν ἐκείνος ὁ και- ρός, Θεοδρ.23,33 ἦξει καιροῦ ἐκείνος, ΚΔ'Ιω.2,4 οὐπω ἦκει ἡ ὥρα μου, Νικ.Χων.ἐν Σάβ.Ι,135 ἦκισαι καιροὶ τῆς ἀνταποδόσεως' 10) ὡς τὸ προσήκω, δὴνλω, ἔχω σθένει, ἀναφορὰν, ἀναφρασίαν, συγγέ- νειαν: Εὐρ.Τρω.154 ποὶ λόγος ἦκει; | εἰς ποῖον ἀνο- φρέτασι ὁ λόγος |, Ἄριστφ.Πλ.919 ὥστ' εἰς ἐμ' ἦκει. . . τὰ πράγματα, Ξεν.ΚΠ 1,5,13 εἰς ἐμὲ τὸ ἐμ- λέπτον ἦξει | ἰθὺ πέση ἐπάνω μου' | ὄμ. συνήθ. ἐν μτχ.: Ἀντιφ.5,81 τὰ εἰς τοὺς κινδύνους ἠκοντα, Πλάτ. Ἐρμῆ.392D,Πολυδ.12,15,9 τὰ πρὸς ἐπαῖνον ἠκοντα' (δ.γρ. ἀνήκοντα) 11) ἐξαρτάμαι ἐκ τινος' Φωτ. «τὸ γε ἦκον ὄσον ἐπ' αὐτῷ, ὄσον δύναται»: Δημ.350 ὄσα τῆς Φωκῆων αὐτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβῆσαν ἦκε, Φιλ.2,21 τὸ γε ἐπὶ ὄσῳ ἦκον μέρος, Ἠλιοδ.Α18,4,7 ὄσα γ' εἰς βούλησιν ἦκιν τὴν ἐμὴν, Ζώσ.3,3,5 τὸ γ' ἦκον εἰς αὐτοὺς (=τὸ γ' ἐπ' αὐτοῖς) 12) μτ. ἀπαφρ. προσή- κει, ἀρμόζει: Σοφ.ΟΚ 738 ἦκέ μοι γένει. . . πεν- θεῖν | προσήκει μοι ἔνεκα τῆς συγγενείας νῶν. . . |

Εὐρ. Ἀлк.291 καλῶς μὲν αὐτοῖς καταθεῖν ἦκον βίου (θά ἦτο καλὸν δι' αὐτοῦ) ὁ ἀποθνήσκων εἰς τὴν ἡλικίαν των)· 13) εἰς ὃ πρόσ. μτ. μχ. οἰο- νεῖ ἐν ἐπιρρ. σμ. συνήθως, συχνά, ἐπιανεπιη- μένος· Πολύβ.26,2,11 ὁ καὶ νῦν ἔχει γενόμενον ἰτὸ συνηθως συμβαίνει καὶ τώρα ἰ.

ἦλ κ. ἦλι μτγν. συγκετ. τ. τοῦ ἡλιος ἢ τοῦ ἡλιος· Στράβ.8,5,3 Εὐφορίων δὲ καὶ τὸν ἡλιον λέγει ἦλ. **ἠλάντρα** (ἠ) (ἦλος-ἀγρεύω) νεώτ. ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐξέλεκτονται οἱ ἦλοι, τανάλια· πρβλ. μυάγρα. **ἠλάθην** παθ. ἄορ. α' τοῦ ἐλαύνω βλλ. **ἠλαιθερής-ους-ές** EM 425,8 ἠλιθερής βλλ. **ἠλαίων** ἰων. κ. ἐπ. ἀπὶ ὀλαίων βλλ., κυρ. περι- φέρωμα, πλανώμαι· Θεόκρ.7,23 οὐδ' ἐπιτυμίδι- ον κορυδαλλίδες ἠλαίνονται ἰ κώδ. ἠλαίνονται ἰ· 2) μτφ. πλανῶμαι τὸν νοῦν, εἶμαι μωρός, μωραί- νω· Καλλ. Ἀρτ.251 τῷ βα καὶ ἠλαίνων ἄλοπαξέ- μεν ἠπειλάσε.

ἠλαιτρον ἰ.σ. « τὸ ἐν ἠλίφ τεθερμασμένον » πρβλ. ἠλαιθερής. **ἠλάκατα-ων** (τά) μ. κτ. πληθ. τὰ ἐπὶ τῆς ἠ- λακάτης ἔρια, ἢ τὸ ἀπὸ τῆς ἠλακάτης κλωθόμενον νῆμα· Ὀδ.Ζ 53 ἠλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυ- ρα, αὐτ.Σ 315, Ἀλέξ.Αιτ.3,4 ἠ- ἀνελισσομένης.

ἠλακάτη (ἠ) κ. νεώτ., Ἐπιγρ. κ. ἠλεκ., ὄωρ. -άτα, -αία, ἀλακάτα ὄργανον ἐξ ἐπιμήκουσ ράβδου, εἰς ἣς τὸ ἄκρον φέρεται ἢ πρὸς νῆσιν τολήτη ἐρίου ἢ βάρδοκος· ράκα· Ἡσ. « τὸ δεκτικὸν τῶν ἐρίων ἐργαλεῖον »· Ἰλ.Ζ 491 τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κομίζε, ἰστών τ' ἠλακάτην, Εὐρ. Ὀρ.1431 ὁ δὲ λίνον ἠλακάτα δακτύλοις ἔλιπσε, Πλάτ. Πολ.616C οὐ μὲν ἀτράκται τὴν μὲν ἠλακάτην τε καὶ τὸ ἄγκι- στρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος (τὴν ράβδον, τὸ στέ- λεχος τοῦ ἀτράκτου), Ἀντίπ.Σ.Ἰδ.ΑΠ 6,174,4 ἐργά- τιν εὐκλώστου νήματος ἠλακάταν ἰ ἔν χρ. κ. μτφ.· Ἐπιγρ. γηραιῆσι... ἠλακάται ἰ πριν ἔλθῃ εἰς τὸ γῆρας ἰ· 2) ἐπὶ πολλῶν πραγμάτων ἐχόντων τὸ σχῆμα τῆς ἠλακάτης, «οἷον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς γόνατος μέτροι τοῦ ἑτέρου μέρους τοῦ καλαίου ἢ στάχυος, κλάμος, ζυστόν, καυλός, καλαμοκάνη· Φώτ.Λεξ. « ἠλακάται· καλάμων ράβδις, ἀφ' ὧν καὶ τὰ κῶλα τῶν σταχύων », Ἡσ. « ἠλακάτη· δό- ναξ ὁμοίως καὶ πολυηλάκατα τὰ τῶν ποιημῶν χεῖλη ἰ ἐνοιὶ δὲ κωνίως τὸ γόνατος ἔχοντα, ὡς στά- χυν, κάλαμον »· Θεόδωρ.Φι.1,13,4 ὡσπερ ἠ- ἰ ἐπὶ τοῦ ὑπέρο τῆς κίτρες ἰ ἰ ἰ βέλος ἐκ καλά- μων πεποιθμένον, ὡς τὸ ἀτράκτος Ἡσ., πρβλ. χρυσαλάκας ἰ ἰ τὸ ὑπερθεν τοῦ θωρακίου εἰς ὄξυ ἀπολήγον τμήμα τοῦ ἰστοῦ, ἔχον διόγκωσιν μετ' ὄπης, δι' ἣς διήρχετο ἢ ὑπέρα τῆς κεραίας, γλάρος, πίπλοιο· Ἀπολλ.Π.1,565, Ἀθῆν.11,475A ἐπὶ δὲ τοῦ θωρακίου. ἢ λεγομένη ἠλακάτη ἰ ἰ εἶδος μηχανήματος, δι' οὗ ἀνεσύροντο ἐκ τῆς θαλάσ- σης δίκτυα ἢ ἄλλα βάρη· Σχολ.Θουκ.7,25, ἄ. ὁ. νω· 3) εἶδ. νεώτ. ζωολ. γένος ραχικεφριδῶν ἀναθροπείρων ἰχθύων.

ἠλακάτην-ἦνος ἰδὲ μτγν. ἐν τῷ πληθ. ἠλακατῆ- νος κητώδης ἰχθύς, πιθ. τοῦ εἶδους τῶν θύνων Ἡρωδίου.17,8 « ἠλακάτην (sic) ὄνομα ἰχθύος κητώ- δους »· Μνησίμ.33 θύνουσι κωδιδὸς ἠλακατῆνες εἰσι δὲ κητώδεις, Μέν.Κόλ.ἀπ.7 κωδιδὸς ἠλακατῆνες κυνὸς οὐράσιον, Μνασέ.33 μύραινα καὶ ἠλακατῆν. **ἠλακάτιον** (τό) μον. ὑποκορ. τοῦ ἠλακάτη βλλ., μηχανή, δι' ἣς ἔρριπτον λίθους· Λέων Σοφ.5,7 ἰ γραπτ. ἀλακάτιον ἰ.

ἠλάκατον (τό) ὑποτιθέμενος ἐν. τὸ ἠλάκατα. **ἠλάμην**, ἠλατο, μέσ. ἄορ. α' τοῦ ἀλλομαι βλλ. **ἠλαξός** (ἰ) κ. ἠλαξὸς ἀνώγειον σμ. κ. ἀνευ πα- ραδείξι. ἐν EM 425,5 ἰ πιθ. ἠλαξὸς ἰ.

ἠλάριον (τό) πάπ. κ. μον. ὑποκορ. τοῦ ἡλιος βλλ., μικρὸς ἡλιος, παραφακί· Πάπ. ἠλαρ(ίω)ν λίτραι χ. Εἰστ.Πον.305,66.

ἠλάσα ἄορ. α' τοῦ ἐλαύνω βλλ. **ἠλασκάξω** ἔκταμ. τ. τοῦ ἠλάσσω βλλ., περι- φέρομαι κύκλω, περιπλανῶμαι· Ἰλ.Σ 281 ὑπὸ πτό- λην ἠλασκάξω ἰ ἰ μτ. αἰτ. τόπου· Ὑμν. Ἀπόλλ. 142· 2) ἐκκλίνω, ἀπαφεύγω, μτ. αἰτ.· Ὀδ.1,457 ἐμόν μένος ἠλασκάξει ἰδ.γρ. ἠλυσκάξει ἰ.

ἠλάσσω κ. μον. ἐπ. τ. τοῦ ἀλαῖνω, ἀλάμω βλλ., περιπλανῶμαι, περιφέρωμαι· Ἰλ.Ν 104 ἔλα- φοι αὐτως ἠλάσσωσαι ἀνάλικτες, αὐτ.Β 470· κ. ἐπὶ ἀνθρώπ.· Ἐπι.121,4, Διον.Περ.675, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάβ.3,205 κατὰ σκότος ἠλάσσωσαι.

ἠλάτω ὄν. πρόσ. παρατ. τοῦ ἀλάμω βλλ. **ἠλάτῶνε** ὄν. πρόσ. ἄορ. β' τοῦ ἀλάμω βλλ.

ἠλ(ει)δικός-ἠ-ὸν (ἠ) ἠλικί μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἠλῖδα ἢ τὴν Ἠλείαν, ὁ ἐξ Ἠλίδος· ἰ τὸ οὐδ. ἐν πλ. Ἠλιακὰ ἀρχαιο- λογία τῆς Ἠλίδος, τίτλος τῶν ε' κ. σι' βιβλίων τῆς Ἐλλάδος περιηγήσεως τοῦ Πausανίου· Πaus.5· 2) οἱ Ἠλιακοὶ μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ τοῦ Σω- κρατικοῦ φιλοσόφου Φαίδωνος τοῦ Ἠλείου· Στράβ.9,18 Φαίδων μὲν τὸν Ἠλείον οἱ Ἠλια- κοὶ διεδέξαντο, Διογ.Λ Προσίμ.17, - ἠλειακὴ σχολή (ἢ φιλοσοφικὴ σχολή ἢ ἰδρυθεῖσα ἐν Ἠλίδι ὑπὸ τοῦ Φαίδωνος).

ἠλεκάτη (ἠ) Ἐπιγρ. δ. τ. τοῦ ἠλακάτη βλλ.· Ἡσ. « ἐργαλεῖον γυναικῶν »· Ἐπιγρ.· 2) εἶδος μηχανήματος, δι' οὗ ἀνεσύροντο τὰ δίκτυα ἐκ τῆς θα- λάσσης, ἄ. ὄνοσ.· Σχολ.Θουκ.7,240.

ἠλεκάτιον (τό) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ ἠλεκάτη βλλ. **ἠλέκτρα** (ἠ) νεώτ. ζωολ. γένος γυμνολαίμων βρω- σῶων· 2) εἶδ. ἀστρουν. εἰς ἐκ τῶν ἀστέρων τοῦ ἀστρικοῦ σμήνους τῶν Πλειάδων.

ἠλεκτραγγέλης (ἰ) νεώτ. εἰδικὴ ἠλεκτρικὴ συσκευὴ τῶν αὐτόματων ἀναγελίων συμβάντος τινὸς καὶ ἰδίας τῆς ἐνάεξεως πυρκαϊᾶς.

ἠλεκτραγωγός-ὸν νεώτ. ὁ ἀγων καλῶς διὰ τῆς ἑαυτοῦ μάχης τὸν ἠλεκτρισμόν· ἄ. εὐλεκτραγωγός. **ἠλεκτρόμαξα** (ἠ) νεώτ. ἢ δι' ἠλεκτρισμοῦ κινουμένη ἀμαξά, εἰδικὸν κινήτηριον ὄχημα τῶν ἠλε- κτρικῶν σιδηροδρόμων.

ἠλεκτραρόλη (ἠ) νεώτ. φαρμακ. ὁ δι' ἠλεκτρι- κῆς μεθόδου παρασκευαζόμενος κολλοειδῆς ἀρ- γυρος.

ἠλεκτραρνητικός-ἠ-ὸν νεώτ. ὁ δι' ἀρνητικῆς ἠλεκτρισμοῦ πεφορισμένος ἢ ὀ ἐνεργὼν ὡς ἀρ- νητικὸν στοιχεῖον ἐν βολταϊκῇ στήλῃ.

ἠλεκτραγερτικός-ἠ-ὸν νεώτ. ὁ προκαλὼν τὴν κίνησιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ· ἠλεκτρ- δύναμις (τὸ αἴτιον τὸ προκαλοῦν τὴν διαφοράν δυναμικοῦ ἢ τάσιν ἐν ἠλεκτρικῷ τινι κυκλώματι).

ἠλεκτρέλαιον (τό) νεώτ. χημ. πτητικὸν ἔλαιον λαμβανόμενον κατὰ τὴν ἔξρῶν ἀπόστασιν τῶν ἀπορριμμάτων τῆς κατεργασίας τοῦ ἠλεκτρου.

ἠλεκτριανός λίθος (ἰ) μον. τὸ ἠλεκτρον· Γεωπ.15,1. **ἠλεκτριζῶ** νεώτ. κ. δημ. μεταδίδω, μεταδίδάξω εἰς τὴν ἠλεκτρισμὸν, φορτίω, πληρῶ δι' ἠλεκτρι- σμοῦ· ράβδος ἠλεκτρισμένη ἰ ἰ πλῆττω τινὰ δι' ἠλεκτρισμοῦ, ἐπιφέρω ἠλεκτρισμὸν κλονισμὸν· 2) μτφ. ἐμφυχῶ, διεγείρω, ζωογονῶ· Ζερβ.Μύθ. Ζ 43 ἠ ἐπίδρασή σου μετ' ἠλεκτρίζει καὶ μετ' δυναμώει κ. παθ. τὸ πλῆθος ἠλεκτρίσθη ἐκ τῶν πατριωτικῶν λόγων τοῦ ρήτορος· ρηματ. π. ἠλεκτρίσις, ἠλεκτρισμός.

ἠλεκτρικός-ἠ-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἠλεκτρισμὸν, ὁ τοῦ ἠλεκτρι- σμοῦ· ἠλεκτρικός ἀγωγός- συσσωρευτής- μονω- τήρ, - ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια- ἀντίστασις ἰ ἰ ὁ ὑπὸ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ παραγόμενος ἢ προκαλούμενος ἠλεκτρικὸν ρεῦμα- φῶς, - ἠλεκτρικός σπινθηρ- κλονισμός ἰ ἰ ὁ παρὰ τὸν ἠλεκτρισμὸν· ἠλε- κτρικὴ μηχανή- ἐταιρεία, - ἠλεκτρικὸν στοιχεῖον - ἐργοστάσιον ἰ ἰ ὁ διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ κινού-

μενος ή λειτουργών : ηλεκτρικός σιδηρόδρομος -κώδων - λυχνία.- ηλεκτρικόν αυτοκίνητον έκκρε-
μες || τὸ οὐδ. ηλεκτρικό(ν) ὡς οὐα, τὸ ἡλε-
κτρικὸν φῶς ἐπίρρ. ηλεκτρικῶς.

ηλεκτρίνη (ή) νεώτ. χημ. μείγμα παραφίνης
καί κομμοερρητινῶν χρώματος ἡλέκτρον.

ηλεκτρίσις-η-ον μτγν. κ. νεώτ. ὄρω. ἀλ.- ὁ ἐξ
ἡλέκτρον πεποιμένος : Ἀουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1, 20 ἐγγρά-
φαι δὲ τὰς συνθήκας στήλη ἡλεκτρίνη, Ἡλιόδ.
Αἰθ. 3, 3 Παπαδ. Χριστ. Τεμπ. 121 τὸ . . . τσιμπούκι του με-
τὸν ἡλεκτρίνον μαμέν. 2) ὁ ὄμοιος πρὸς ἡλε-
κτρον, ὁ λάμπων ὡς τὸ ἡλεκτρον : Καλλ. Δήμ. 28 τὸ
δ' ὡστ' ἀλέκτρινον ὕδωρ ἐξ ἀμαρῶν ἀνέβη.

ηλεκτρίδιον (τὸ) νεώτ. φυσ. τὸ ἡλεκτρονίον βλ. λ.
ηλεκτρίσιμος-ον νεώτ. ὄν δύναται τις νὰ ἡλε-
κτρίσῃ βλ. λ., ὁ θεκτικός ἡλεκτρίσιως.

ηλεκτρίσις-ως (ή) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καί τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ ἡλεκτρίσις, ἡ δι' ἡλεκτρισμοῦ
ἀποτίσις, πλήρωσις : ἡλεκτρίσις ἐξ ἐπιδράσεως.

ηλεκτρίσιος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. φυσική δύναμις
ἀναπτυσσόμενη διὰ τῆς τριβῆς αἰωμάτων πινῶν
[ὡς τοῦ ἡλέκτρον] καί προκαλοῦσα φαινόμενα

ἐλξεως ἐτέρων σωμάτων, σπινθήρας κτ., παρα-
τηρηθεῖσα ἀπὸ τῶν ἀρχ. χρόνων : 2) κατ' ἐπέκτ.
κ. κυρίως νῦν δύναμις παραγομένη καί ἀναπτυσ-
σόμενη διὰ χημικῶν ἢ ἀ. μέσων ἐντὸς κυκλώματος

βλ. λ. περιστρεφόμενον ταχύτητα ἐντὸς μαγνητικοῦ
πεδίου καί διαχετομένη διὰ τοῦ σώματος τοῦ
κυκλώματος πρὸς ἀπόδοσιν κινήσεως θερμίνσεως
καί φωτισμοῦ. || ἐπίσης διοχετομένη διὰ τοῦ

αἰθέρου τῆ ἐνεργεία κυματικῆς κινήσεως παρα-
γομένης ἐν τῷ κυκλώματι καί ρυθμιζομένην τὸν
πλάτος καί τῆς κατευθύνσεως τῶν ἡλεκτρικῶν
κυμάτων δι' ἐιδικῶν ὀργάνων [ροδιῶν ἡλεκτρισμὸς
βλ. λ.] || συνεκδ. ἡλεκτρισμὸς ἐν τῇ πραγματεῖα

τῆς ὅλης φυσικῆς τὸ κεφάλαιον τὸ ἔχον ὑπρκει-
μενον τὴν περιγραφὴν καί μελέτην τῶν ἡλεκτρικῶν
φαινομένων. || στατικός ἡλεκτρισμὸς ὁ διὰ

τῆς τριβῆς παραγόμενος, δυναμικός ἡλεκτρισμὸς
ὁ διὰ χημικῶν ἢ ἀ. μέσων παραγόμενος, ἀτμο-
σφαιρικός ἡλεκτρισμὸς ὁ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ.

ηλεκτριστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἡλεκτρίζων.

ηλεκτρο- νεώτ. πρώτον συνθετικῶν λέξεῶν τι-
νων ἔχουσαν τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου
συνθετικοῦ δηλοῦμενον γίνεται, προέρχεται ἢ κι-
νεῖται δι' ἡλεκτρισμοῦ ἢ ἀναφέρεται εἰς αὐτόν,
οἷον ἡλεκτραγωγός, ἡλεκτρογόνος, ἡλεκτροχημεία.

ηλεκτροβενίκιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὕγρον συνι-
στάμενον ἐκ διαλύματος ἡλέκτρον εἰς τερεινιθέ-
λαιον καί βενίκιον λιναλαίου πρὸς ἐπίχρισιν
ξύλου, ἐλασμάτων καί δερμάτων.

ηλεκτροβιολογία (ή) νεώτ. βιολ. κλάδος τῆς
βιολογίας ἔχων ἀντικείμενον τὴν μελέτην τῶν ἡλε-
κτρικῶν φαινομένων τῶν ζῶτων ὀργανισμῶν.

ηλεκτροβιολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἡλεκτροβιολογίαν, ὁ κατὰ
τὴν ἡλεκτροβιολογίαν βλ. λ. || ἐπίρρ. -ὡς ἀπὸ
τῆς ἀπόφθεως τῆς ἡλεκτροβιολογίας.

ηλεκτροβιοσκοπία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ διὰ κα-
τάλληλου ὀπτικῆς συσκευῆς παρακολούθησις καί
μελέτη τῶν συστολῶν τῶν ἐν ἡλεκτρικῇ διεγέρσει
διατελούτων μυῶν.

ηλεκτρογεννήτρια (ή) νεώτ. μηχανὴ μετατρέ-
πουσα μηχανικὴν ἐνέργειαν εἰς ἡλεκτρικὴν.

ηλεκτρογόνος-ον νεώτ. ὁ γεννῶν, παράγων
ἡλεκτρισμόν, ἡλεκτροπαραγωγός.

ηλεκτροδιαγνωστική (ή) νεώτ. ἱατρ. μέθοδος
χρησιμοποιοῦσα τὸν ἡλεκτρισμόν πρὸς διάγνωσιν
ἀσθενειῶν τινῶν καί ἰδίως νευροπαθειῶν.

ηλεκτροδιαπασῶν (τὸ) νεώτ. φυσ. διαπασῶν
βλ. λ. παλθόμενον τῆ ἐπιδράσει τοῦ μεταῦ τῶν
σκελῶν αὐτοῦ εὐριακόμενου ἡλεκτρομαγνήτου.

ηλεκτρόθειον (τὸ) νεώτ. ἀγωγός, δι' οὗ γίνεται
ἡ διοχέτευσις τοῦ ἡλεκτρισμοῦ εἰς ἡλεκτρολύτας
ἢ ἀέρια. || ἀγωγός συνδεῶν τὸ ἀνθρώπινον
σῶμα πρὸς ἡλεκτρικὰς συσκευὰς χάριν διογμο-
στικῆς ἢ θεραπευτικῆς σκοποῦ.

ηλεκτροδυναμική (ή) νεώτ. φυσ. κλάδος τοῦ
ἡλεκτρισμοῦ ἔχων ἀντικείμενον τὴν μελέτην τῶν
δυνάμεων, ἄς ἀσκαοῖσιν ἐπ' ἀλλήλους ἀγωγοὶ ὑπὸ
ἡλεκτρικοῦ ρεύματος διαπερόμενοι.

ηλεκτροδυναμόμετρον (τὸ) νεώτ. φυσ. εἰδι-
κὸν ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς ἐντάσεως τοῦ
ἡλεκτρικοῦ ρεύματος.

ηλεκτροθεραπεία (ή) νεώτ. ἱατρ. κλάδος τῆς
θεραπευτικῆς χρησιμοποιοῦν ὡς μέσον θεραπείας
καί τὰς τρεῖς μορφὰς τοῦ ἡλεκτρισμοῦ.

ηλεκτροθεραπευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἡλεκτροθεραπείαν : ἡλε-
κτροθεραπευτικὴ μέθοδος ἐπίρρ. ὡς.

ηλεκτροκαλλιέργεια (ή) νεώτ. ἱατρ. : ἡ δ' ἡλεκτρι-
κοῦ ρεύματος παραγωγή θερμότητας πρὸς θερα-
πευτικὰς σκοποῦς.

ηλεκτροθερμόμετρον (τὸ) νεώτ. φυσ. εἰδι-
κὸν ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς θερμοκρασίας
δι' ἡλεκτρικῶν μεθόδων.

ηλεκτροθετικός-ή-όν νεώτ. φυσ. πᾶν σῶμα
διὰ θετ. ἡλεκτρισμοῦ ἡλεκτρισμένον ἢ ὁ πόλος
γαλβανικοῦ στοιχείου παρέχων θετ. ἡλεκτρισμόν.

ηλεκτροέναντισμός (ὁ) νεώτ. ἰονισμός βλ. λ.

ηλεκτροκαλλιέργεια (ή) νεώτ. ἡ χρησιμο-
ποίησις τοῦ ἡλεκτρισμοῦ πρὸς αὐξῆσιν τῆς γονι-
μότητας τοῦ ἐδάφους. 2) ἰδ. ἡ χρησιμοποίη-
σις τοῦ ἡλεκτρισμοῦ πρὸς κίνησιν τῶν μηχανῶν
καλλιέργειας καί συγκομιδῆς.

ηλεκτροκαρδιογράφημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἱατρ.
διάγραμμα λαμβανόμενον διὰ τοῦ ἡλεκτροκαρ-
διογράφου.

ηλεκτροκαρδιογραφία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ γρα-
φικὴ μέθοδος παραστάσεως τῶν κατὰ πᾶσαν συ-
στολήν τῆς καρδίας παραγομένων ἡλεκτρικῶν
φαινομένων πρὸς ἐξίχνισιν ἀνατακτικῆς τιος ἀλ-
λοιώσεως ἢ λειτουργικῆς διαταραχῆς αὐτῆς.

ηλεκτροκαρδιογράφος (ὁ) νεώτ. ἱατρ. εἰδι-
κὴ συσκευή πρὸς διάγνωσιν τῶν διαταραχῶν τῆς
καρδίας δι' ἡλεκτρικῶν μέσων.

ηλεκτροκαυστική (ή) νεώτ. ἱατρ. χειρουργικὴ
μέθοδος ἐφαρμάζουσα τὴν θερμαντικὴν ἐπίδρα-
σιν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν.

ηλεκτροκίνησις-ως (ή) νεώτ. ἡ μετατροπὴ
τῆς ἡλεκτρικῆς ἐνεργείας εἰς μηχανικὴν ἢ δι' ἡλε-
κτρισμοῦ ἐπιτελεῖς παντός εἶδους κινήσεως καί εἰ-
δικότερον τῶν μηχανῶν καί σιδηροδρομικῶν ἢ
τροχοδρομικῶν ὀχημάτων.

ηλεκτροκινήτηρ-ηρος (ὁ) νεώτ. ἡλεκτρικὴ μη-
χανὴ παραλαμβάνουσα ἡλεκτρικὴν ἐνέργειαν καί
ἀποδίδουσα μηχανικὸν ἔργον [κίνησιν].

ηλεκτροκίνητικὴ δύναμις (ή) νεώτ. ἡ ἡλεκτε-
ρευτική, βλ. ἡλεκτρευετικός.

ηλεκτροκίνητας-ον νεώτ. ὁ δι' ἡλεκτρισμοῦ
κινούμενος : ἡλεκτροκίνητος ἄκτος.

ηλεκτροκολεφάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὑπόλειμ-
μα παραμῶν κατὰ τὴν ἐξῆρσιν ἀπόσταξιν τοῦ
ἡλέκτρον πρὸς παραλαβὴν τοῦ ἡλεκτρικοῦ ὀξεός.

ηλεκτρολογία (ή) νεώτ. κλάδος τῶν φυσικῶν
ἐπιστημῶν ἔχων ὑποκείμενον τὴν μελέτην τῶν ὀρ-
χῶν, ἐφ' ὧν βασίζονται αἱ πρακτικαὶ ἐφαρμογαὶ
τοῦ ἡλεκτρισμοῦ.

ηλεκτρολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀ-
ναφερόμενος εἰς τὴν ἡλεκτρολογία βλ. λ.

ηλεκτρολόγος (ὁ, ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἐπιστήμων
καί ἰδίας μηχανικῶς εἰδικῶς περὶ τὸς πρακτικῶς
ἐφαρμογὰς τοῦ ἡλεκτρισμοῦ ἀσχολούμενος. 2) δημ. ὁ ἡλεκτροτεχνίτης βλ. λ.

ηλεκτρόλουτρον (τό) νεώτ. Ιατρ. πάσα καθολική εφαρμογή είδους τινός ηλεκτρικής ενέργειας ἐν τῇ ηλεκτροθεραπείᾳ.

ηλεκτρόλυσις-εως (ή) νεώτ. φυσ. - χημ. ἡ διελεκτρικὸν ρεύματός διασπασίς διαλυμάτων συνθέτων οὐσιῶν εἰς τὰ ἀποτελούμενα αὐτῶν στοιχεία.

ηλεκτρολύτης (τό) νεώτ. φυσ. - χημ. κ. **ηλεκτρόλυτον** (τό) πάσα χημικὴ ἔνωσις, ἥτις, εὐρισκόμενῃ ἐν διαλύσει ἐντός διαλυτικῆς μέσου, διασπᾶται κατὰ τὴν δίοδον τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος εἰς τὰ συνιστάμενα αὐτῆν στοιχεία.

ηλεκτρολυτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ηλεκτρόλυσιν ἢ ὁ δι' αὐτῆς γινόμενος : **ηλεκτρολυτικός μετρητής** || ἐπίρρ. **ηλεκτρολυτικῶς** ὁ δι' ηλεκτρολύσεως ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ηλεκτρολύσεως γινόμενος.

ηλεκτρολύω νεώτ. κ. **ηλεκτρολύω** (-ώω) ἐπιφέρω ηλεκτρόλυσιν βλ.λ.

ηλεκτρομαγνητής (τό) νεώτ. μαγνήτης λειτουργῶν δι' ἐπιδράσεως ηλεκτρικοῦ ρεύματος ἐπὶ ἠθίω μεινωμένου ἀγωγῶ περιβάλλοντος σιδηρῶν ράβδων.

ηλεκτρομαγνητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ηλεκτρομαγνητισμόν : ἡλ - κύματα - μονάς - θεωρία τοῦ φωτός || ὁ τοῦ ηλεκτρομαγνήτου βλ.λ. ἐπίρρ. -ως.

ηλεκτρομαγνητισμός (τό) νεώτ. φυσ. κλάδος τοῦ ηλεκτρισμοῦ ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν τῶν ἐπιδράσεων τῶν ηλεκτρικῶν ρευμάτων ἐπὶ τῶν μαγνητῶν καὶ τὰνάπαλιν.

ηλεκτρομέταλλα (τά) νεώτ. μέταλλα παρασκευασθέντα δι' ηλεκτρικῆς ἢ συνήθως ηλεκτρολυτικῆς μεθόδου.

ηλεκτρομεταλλουργία (ή) νεώτ. ἡ τεχνικὴ ἐπιστήμη ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν δι' ηλεκτρικῶν μεθόδων παραγωγὴν καὶ ἀνακάθαρσιν μετᾶλλων.

ηλεκτρομετρία (ή) νεώτ. φυσ. **ηλεκτρικὴ μέτρσις** 2) εἶδ. φυσ. τὸ εἰς τὰς ηλεκτρικὰς μετρήσεις ἀφορῶν κεφάλαιον τῆς φυσικῆς.

ηλεκτρομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ηλεκτρομετρίαν : **ηλεκτρομετρικὰ μελέται** ἐπίρρ. -ως.

ηλεκτρόμετρον (τό) νεώτ. φυσ. εἰδικὸν ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῶν ηλεκτρικῶν τάσεων.

ηλεκτρομηχανή (ή) νεώτ. μηχανὴ παράγουσα ηλεκτρισμὸν ἢ λειτουργοῦσα δι' ηλεκτρισμοῦ.

ηλεκτρομηχανικός (τό) νεώτ. μηχανικός ηλεκτρολόγος βλ.λ.

ηλεκτρομηχανουργός (τό) νεώτ. στρατ. ἀρχιτεχνίτης τῆς εἰδικότητος τῶν ηλεκτρατεχνικῶν ἐργασιῶν.

ηλεκτρον (τό) κ. νεώτ. κ. **ηλεκτρος** (τό ἢ ἡ) [π. Ὁμ. κ. Ἡσιόδ. τὸ γένος δυσδιάγνωστον, οὐδ. π. Ἡρ., Πλάτ. κ.Θεόφρ. ἀρα.π.Σοφ. κ. π. μτγ. πεζαῖς, θηλ. π. Ἀριστοφ. κ. Ἀλέξ. Ἀφρ.] ὀρμητικὴ ἀπολελιθωμένη ρητὴν κωσφορῶν δένδρων, κερκίμαρσι, ἀμρα : Ὁδ. Ο 460 ἰδρωσι μετὰ δ' ἡλεκτροσίον ἔερτα, Ἡρ.3,13 τὸ ηλεκτρον, Πλάτ.Τιμ.80C τὰ θαυμαζόμενα ἡλεκτρον, Ἀπολλ.Ρ 4,606 ἡλεκτρον λιθάδες, Φιλὸδ.Σημ.Ι,Διογ.Λ 1,24 ἐκ τῆς λίθου τῆς μαγνητῆδος καὶ τοῦ ἡλεκτρον || νεώτ. μέλαν ἡλεκτρον ὁ γατάτης βλ.λ. λίθος 2) φυσικὸν ἢ τεχνικὸν τὸ μεταλλικὸν μείγμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου Ἡσ. «μέταλλον χρυσαίζον», Φώτ. «ηλεκτρον, ἀλλότιπον χρυσῶν μειγμένον ὕλφ καὶ λιθία» Ὁ3,Δ 73 χρυσοῦ τ' ἡλεκτρον καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος, Σοφ. Ἀντ.1038 ἐμπολάτε τὰπὸ Σάρδεων ἡλεκτρον, Πυθέας π. Ἀθῆν.Ι,465D κυλίκων . . ἀργυρέων χρυσοῦ τε καὶ ἡλεκτροῦ φαεινοῦ, Στράβ. 3,28 ἐκ δὲ τοῦ χρυσοῦ ἐφομοῖο καὶ καθαραιμένου στυπτηρῶδει τινὶ γῆ τὸ καθαράν ἡλεκτρον εἶναι, Πλίν.ΦΙ 33,80, Παισα.5,127 τὸ δὲ ἡλε-

κτρον . . , ὄσον μὲν αὐτόματον ἐν τοῦ Ἡριδανού ταῖς φάσμασι εὐρίσκειται, . . τὸ δὲ ἄλλο **ηλεκτρον** ἀναμειγμένον ἐστὶν ἀργύρω χρυσῶς

|| εἶδ. νεώτ. ὀρμητικὸν αὐτοφάνες κράμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου 3) ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῶν ἐπιτομῶν τῆς λύρας : Ἀριστοφ. Ἰππ.532 ἐκπιπτοῦσάν τῶν ἡλεκτρον, καὶ τοῦ τάνου οὐκ ἐτ' ἐνόητος [πιθ. ἐπὶ τῶν κολλώπων τῆς λύρας].

ηλεκτρονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ηλεκτρόνια, ὁ τῶν ηλεκτρονίων **ηλεκτρονικός σωλῆν** συσκευὴ ἐν χρήσει ἐν τῇ ἀσυρμάτῳ τηλεγραφίᾳ καὶ τηλεφωνίᾳ **ηλεκτρονικὴ θεωρία** ἡ διὰ τῶν ηλεκτρονίων ἐρμηνεῖα τῆς ὕλης καὶ τοῦ ηλεκτρισμοῦ.

ηλεκτρόνιον (τό) νεώτ. φυσ. ἡ ἐλαχίστη δυνατὴ στοιχειώδης ποσότης ἀρνητικῶν ηλεκτρισμοῦ, τὰ ἄτομον τοῦ ἀρνητικῶν ηλεκτρισμοῦ.

ηλεκτρονόμος (τό) νεώτ. φυσ. εὐσταθὲς ὄργανον ἐν χρήσει εἰς τὴν ἐνσώματον τηλεγραφίαν ὡς ἐναγχιτής, ὄταν τὰ ἐκ τοῦ μακρινοῦ πομποῦ προερχόμενα ρεύματα εἶναι ἀσθενοῦς ἐντάσεως.

ηλεκτρονουγμός (τό) νεώτ. Ιατρ. κ. **ηλεκτρονουξία** [ή] θεραπευτικὴ μέθοδος συνισταμένη εἰς συνδυασμὸν βελονουγμοῦ βλ.λ. καὶ ηλεκτρισμοῦ, ὁ δι' ηλεκτρισμοῦ ἐνεργούμενος βελονουγμός, ἄ. γαλθανουξία.

ηλεκτρονοκτής (τό) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν, ἐκτελῶν **ηλεκτρονουγμὸς**.

ηλεκτρονουξία (ή) νεώτ. ὁ **ηλεκτρονουγμός** βλ.λ. **ηλεκτροοπτική** [ή] νεώτ. φυσ. κλάδος τῆς φυσικῆς ἔρευνᾶν τὰς ἐπιδράσεις ηλεκτρικῶν πεδίων ἐπὶ ὀπτικῶν φαινομένων.

ηλεκτροοπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν **ηλεκτροοπτικὴν**, ὁ κατὰ τοῦς νόμους τῆς **ηλεκτροοπτικῆς** γινόμενος.

ηλεκτροπαραγωγή (ή) νεώτ. ἡ παραγωγὴ ηλεκτρισμοῦ : ἡ **ηλεκτροπαραγωγὴ** δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως.

ηλεκτροπαραγωγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν **ηλεκτροπαραγωγὴν** ἢ τὸν **ηλεκτροπαραγωγόν**.

ηλεκτροπαραγωγός-όν νεώτ. ὁ παράγων **ηλεκτρισμῶν** : **ηλεκτροπαραγωγὸς μηχανή**.

ηλεκτροπηξία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ δι' ὑφισύχων ρευμάτων τάσεως πρόκλησις ὑψηλῆς θερμοκρασίας καὶ ἡ νέκρωσις ἢ ἀπονεβράκωσις τῶν ἰσθῶν τμημάτων τινος τοῦ ἀνθρώπινου ὄργανισμοῦ πρὸς ἐξάλειψιν τῆς ἐκεῖ ὑπαρχούσης παθήσεως

ηλεκτροπληξία [ή] νεώτ. βίαιος καὶ σφοδρὸς κλονισμὸς τοῦ νευρικοῦ συστήματος προερχόμενος ἐκ τῆς αἰφνιδίως διοχετεύσεως ἰσχυροῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος διὰ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος ἢ ἄλλου ζῶντος ὄργανισμοῦ, πολλὰκις ἐπιφέρων καὶ τὸν θάνατον.

ηλεκτροσκόπιον (τό) νεώτ. φυσ. ὄργανον δι' οὗ ἐλέγχεται καὶ ἐκτιμᾶται τὸ μέγεθος τῶν **ηλεκτρικῶν τάσεων**.

ηλεκτροστατική [ή] νεώτ. φυσ. μέρος τῆς φυσικῆς ἔχον ἀντικείμενον τὴν ἐξέτασιν τῶν διαφόρων φαινομένων τοῦ στατικῶν **ηλεκτρισμοῦ** ἀντιβ. **ηλεκτροδυναμική**.

ηλεκτροστατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰν στατικὸν **ηλεκτρισμόν** καὶ τὰ φαινόμενα αὐτοῦ, ὁ ἐπὶ τῶν νόμων τῆς **ηλεκτροστατικῆς** βλ.λ. βασιζόμενος ἢ ὁ παράγων στατικὸν **ηλεκτρισμόν** : **ηλεκτρο-πεδῖον**, - **ἡλ-μηχανή** || τὸ θηλ. **ηλεκτροστατική** ὡς οὐσ. βλ.λ.

ηλεκτροταξία [ή] νεώτ. γαλθανοταξία βλ.λ. **ηλεκτροτεχνία** [ή] νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἔχουσα ὑποκείμενον τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην τοῦ **ηλεκτρισμοῦ** καὶ τῶν ἐφαρμογῶν αὐτοῦ.

ηλεκτροτεχνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ

ἀναφερόμενος εις τὴν ηλεκτροτεχνίαν ἢ τοὺς ηλεκτροτεχνίτας, ὁ τῆς ηλεκτροτεχνίας· ηλεκτροτεχνική διεθνὴς ἐπιτροπή.

ηλεκτροτεχνίτης (ὶ) νεώτ., ὁδημ. κ. ηλεκτρολόγος τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ηλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων, τὴν ἐπιθεῖσθιν τῆς λειτουργίας καὶ τὸν χειρισμὸν ηλεκτρικῶν μηχανῶν ἢ εἰς τὰς κατασκευὰς καὶ ἐπισκευὰς ηλεκτρικῶν μηχανημάτων, ὀργάνων καὶ ἐργαλείων.

ηλεκτροτονικός-ἦ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ηλεκτροτόνον βλ.λ.

ηλεκτροτόνος (ὶ) νεώτ. ἱατρ. ἡ κατάσταση τῆς ἀλλοιωθείσης ἐγερσιμότητος καὶ ἀγωγιμότητος νεύρου πινός, ὅταν διὰ τμήματος αὐτοῦ διαχευεῖται σταθερὸν ἢ ἰσόνοον ηλεκτρικὸν ρεῦμα.

ηλεκτροτροπία (ἡ) νεώτ. κ. **ηλεκτροτροπισμός** (ὶ) ἡ πρὸς ὠριανήν διεύθυνσιν τροπὴ τῶν ὀργάνων τῶν φυτῶν ὑπὸ τῆς ἐπιδράσεως ηλεκτρικοῦ ρεύματος· ἄ. γαλοδανοτροπία.

ηλεκτροτυπία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τῆς γαλοδανοπλαστικῆς κατασκευῆς μτυρῶν ἐν χρήσει ἐν τῇ τυπογραφίᾳ.

ηλεκτροτυπικός-ἦ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ηλεκτροτυπίαν βλ.λ., ὁ κατὰ τὴν ηλεκτροτυπίαν γινόμενος· ἢ ἐπίρρο. -ῶς.

ηλεκτρούμαι-όμαι μτυν. παθ. γίνομαι ηλεκτρον· Ζῶσ. Ἀλχ 1801η.

ηλεκτρούς-αὖν πάπ. ὁ ἐξ ἡλέκτρο, ἡλέκτριον· **δακτυλίδιον** ἡλεκτροῦν.

ηλεκτροφάης-οὐς-ές ὁ λάμπων ὡς τὸ ἡλεκτρον· Εὐρ. Ἰνπ.741 τὰς ηλεκτροφαιεὶς αὐγάς.

ηλεκτροφόρος-ον μυν. κ. νεώτ. ὁ φέρων, παράγων ἡλεκτρον· Τζέτς. Χιλ.4,381 ἡλ- δένδρα, αὐτ. 690 ἡλ- δάκρυον· 2) νεώτ. ὁ φέρων, ἄγων ηλεκτρισμὸν, ἡλεκτραγωγός· **ηλεκτρο- σύρμα**· 2) νεώτ. ὁ παράγων ἡλεκτρισμὸν· **ἡλ- μηχανημα**· ἢ τὸ αὐτὸ ἡλεκτροφόρον ὡς οὐσ. ἐν φρ. ἡλ- βόλλα ἡ πρώτη ἐπινοηθεῖσα ηλεκτροστατικῆ μηχανῆ.

ηλεκτροφυσική (ἡ) νεώτ. τὸ πρῶτον μέρος τῆς ηλεκτροτεχνίας ὡς εἰσαγωγή αὐτῆς.

ηλεκτροφυσιολογία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ οπουδῆ τοῦ συνόλου τῶν φυσιολογικῶν φαινομένων τῶν ἐχόντων ὡς αἴτιον ἢ ἀποτέλεσμα τὴν ἐν ζῶντι ὀργανισμῷ γένεσιν ηλεκτρισμοῦ.

ηλεκτροφωτίζω νεώτ. κ. ὁδημ., ὁδημ. παθ. ὁρρ. **ηλεκτροφωτίστηκα**, παρακ. παθ. μχ. **ηλεκτροφωτισμένος**, ἐγκλισθῶ ἐν τινι τῶν μηχανήματα καὶ δίκτυον πρὸς παροχὴν ηλεκτρικοῦ ρεύματος χάριν φωτισμοῦ, φωτίζω δὲ ἡλεκτρικοῦ φωτός· **ηλεκτροφωτίστηκα** καὶ τὸ τελευταίον χωρισθ· ρηματ.π. **ηλεκτροφωτισμός**, **ηλεκτροφωτίστητος**.

ηλεκτροφωτιστής-εις (ἡ) νεώτ. ὁ ηλεκτροφωτιστής βλ.λ.

ηλεκτροφωτισμός (ὶ) νεώτ. κ. ὁδημ. ὁ δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός φωτισμός.

ηλεκτροχημεία (ἡ) νεώτ. φυσ. χημ. κλάδος τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἐξέτασιν καὶ μελέτην τῶν ὑπὸ τῆς ηλεκτρικοῦ ρεύματος προκαλουμένων χημικῶν δράσεων.

ηλεκτροχημικός-ἦ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ηλεκτροχημίαν· **ηλεκτροχημική διδασκαλία** (ἡ) **ηλεκτροδύσεις** βλ.λ.· 2) τὸ ἄρσ. κ. θηλ. κ. ὁδημ. ἐπιστήμη εἰδικῶς ἀσχολούμενος περὶ τὴν ηλεκτροχημίαν.

ηλεκτροχωρητικότητα-πτος (ἡ) νεώτ. φυσ. τὸ ηηλικὸν τοῦ ηλεκτρικοῦ φορτίου ἀγαγοῦ πτος διὰ τῆς διαφοράς τοῦ δυναμικοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τὸ δυναμικὸν τοῦ περιβάλλοντος.

ηλεκτρολυμίδιον (τὶ) νεώτ. χημ. τὸ ἴμιδιον βλ.λ. τοῦ ηλεκτρικοῦ ὀξέος.

ηλεκτρολύιον (τὶ) νεώτ. χημ. διασθενὴς ρίζα τοῦ ἡλεκτρικοῦ ὀξέος.

ηλεκτρολυοηλεκτρικόν ὀξύ (τὶ) νεώτ. χημ. παράγων τοῦ τερεφθαλικοῦ ὀξέος.

ηλεκτροδύσεις-οὐς-ες (εἰδος) ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἡλέκτρον, ὁ ὄμιος πρὸς ἡλεκτρον· Ἰνπ. Ἐπιδ. 4,38, Φιλόστρ. Ἀπολλ.1,21 ἡλεκτροδύσεις βάλαναι.

ηλεκτροφωτός (ὶ) ὁ λάμπων, ἀκτινοβολῶν ἡλιος· ἡλ.Ζ 513 **τῷ** **χεσι** **παραφάνων** ὡς τ' **ἡλέκτωρ**, αὐτ.Τ 398· 2) ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων, τὸ πῦρ· Εὐμ.22,2 ἡλέκτωρ τε χθόν και οὐρανός **ἡδὲ θάλασσα** (ἡ γεν. -ῶρος ἐν Χοιροβ. Θεοδ.1,301η, ἡ ὄστ. -ῶρι ἐν Ἐπ. ἐν Πάπ., ἡ αἰτ. ἡλέκτορα (ἡ διόρθ. ἡλέκτωρα) ἐν Εὐφορ.10· 3) κατὰ ΑΒ 1200 ἄλεκτρος, ἀκοίμητος.

ηλέματος-ον (ἡλεός), ὄρω. κ. αἰολ. **ἀλέματος**-ον μάταιος, κούφος, μωρός, ἀνόητος, μηδαιμόνος· Σαφο. ἐν Λυρ. Συμπλ.15,5, Ἄλκ. ἐν Λυρ. Συμπλ.23,4, Θεόκρ.15,4 **τὰς ἀλέματος** **φυχὰς** ἰδὸ τῷ μωροῦ και μηδαιμῶν πλάσματος, Σωτ.2 βροντὴν ἡλέματος, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 6,75,4 **ἡλέματος** **χειρὸς** **ἐκβόλη** κ. ἐπί προσ.· Τιμων Φλ.34,3· ἢ τὸ αὐτ. κτ. πλ. ἡλέματα ὡς ἐπίρρο. εἰς μάτην· Ὀππ. Ἀλ.4,590.

ηλέματος ἐπίρρο. μτυν. ἀκηρῶς, εὐτέλες· Ἀπολλ. Ρ 4,1206· 2) **ματαιός**, εἰς μάτην· Καλλ. Δὴμ.90 **ἀλέματος**... **κατέρρεεν εἰδῶτα πάντα**.

ηλέμιστρια (ἡ) καθ' Ἡσ. θρηνητήρια· πθ. ἱηλεμιστρια.

ηλέσποννος-ον ὄρω. ἀντι νηλεσποννος βλ.λ.· Ἡσιόδ. Ο 217.

ηλέος-ἦ-ὄν (ὄλη, ὀλώμαι), αἰολ. ἄλλος (πθ. ἐν Σαφο.35,110), συγκεκ. κλητ. ἡλέ (ἡλ. Ο 1281, ἡ πεπλανημένος τὸν νοῦν, ὁ ἔχων σύγχυσιν τῶν φρενῶν, ὁ υανόνομος, ἄφρων, μωρός, ἡλιθίος· Ὀδ.Β 243 **φρένας ἡλέα**, Καλλ. ὁπ.174 **ἡλέα βέξας**· ἢ τὸ αὐτ. ἐν πληθ. ἡλέα ὡς ἐπίρρο. ἀνοήτης, μωρός· Καλλ. Αἰτ.3,1,60, Ἀντίπ.ΑΠ 7,637· 2) ἐνεργ. ὁ ἐπιφρών σύγχυσιν τοῦ νοῦ, ὁ διαταράττων τὰς φρένας· Ὀδ.Ξ 464 σίνος γάρ ἀνώγει **ἡλέος**· 3) ἔτερος τ. ἀλέος π. Αἰσχ. ἰάμ. 410), Ἡσ. «ἀλέος ἰκῶδ. ἀλαϊός, ὁ παλαιός, ἄφρων», πρβλ. Ἡρώδιαν.2,909,ΕΜ 59,4 ἱερμηνευόμενον διὰ τοῦ μάταιος), πρβλ. κ. τὰ τοῦ Ἡσ. «ἀλέσφρων» ὁ παραφρων» κ. αὐτ. «ἀλ(ε)ώσσειν» μωραίνειν.

ηλέσφρων-οσος-ον μτυν. ὁ μωρός τὸν νοῦν, ἡλιθίος· Ἰρηγ.Ναζ.2,28.

ηλέσθην παθ. ὁρρ. τοῦ ὀλῶ βλ.λ.

ηλέυατο γ' ἐν. πρσθ. ὁρρ. σ' τοῦ ὀλέομαι βλ.λ.

ηλλάατο, ἡλλάατο γ' ἐν. κ. πληθ. πρσθ. τοῦ παθ. ὑπερσ. τοῦ ἐλαύω βλ.λ.

ηλληλίμην παθ. ὑπερσ. τοῦ ἀλείφω βλ.λ.

ηλλημα-ατος (τὶ) βλ. ἡλλημα.

ηλιάσθης (ὶ) μτυν. υἰὸς τοῦ Ἠλίου· Λοσκ. Ἐρωτ.2 **ηλιάσθης**, αὐτ.Σφ.772 κατ' ὄρθον ἡλιάσθης πρὸς Ἠλίον (μετὸ λογοπαγίου), Νόμ. π. Δημ.716 ἐάν τις ἀφείλω τῶ δημοσίῳ ἡλιάσθης.

ηλιάζω κ. μυν. κ. νεώτ., ὁδημ. **λιάζω**, ὁρρ. ἡλιάσα, κ. παθ. ἡλιάσθην κ. ὁδημ. **λιάστικα**, μχ. παθ. παρακ. ἡλιασμένος κ. ὁδημ. **λιασμένος**, ἐκθέτω π εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἀπλῶν τ. εἰς τὸν ἥλιον· Ἡσ. «ἡλιάσσει» ἐν τῷ ἡλίῳ ἀπλῶν, ἡ βεραινεσθαί ἐν ἡλίῳ· Στράβ. 16,4,13 ταῦτα λέω. τὰς μάζας **ἡλιάζοντες** σποδύνται· **λιάσσανε** τὰ σὺκά τοῦς· ἢ παθ. ἐκπίθεται εἰς τὸν ἥλιον, καθάμου στὸν ἥλιο γιὰ νὰ ζεσταθῶ· Ἀριστ.Ζ1 61η,14 **ἡλιάζοντες**· ἢ ὄρω. παθ. ἀναθρόωζ, ζυμομαί· Πάπ. **ἡλιάζεται** ἡ β ληγός, Ἀνώμ. Ἀνίστ.17 πολλὰκις ὁ σίνος ἡλιάζόμενος **τελειοῦται** τῷ κράσει· 2) τὸ παθ. κρεμῶμαι εἰς τὸν ἥλιον, ὄπως ἀποθῶν, ἐξηλιάζομαι· ΠΔ

Βασ.2,21,14 **εθαφαν**.. τὰ ὄστα τῶν ήλιασθέντων ἐν γῆ Βενιαμίν.

ήλιαια (ή) κ. νεώτ. | πρβλ. ὀλής, ὀλιζομαι, ὀλισ|
δημοσίος τόπος ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ συνεδρίαζε τὸ
ἀνώτατον ὀρκωτὸν δικαστήριον: Ἀριστοφ. Ἰππ.897
ἐν Ἠλιαία βδένοντες ἀλλήλους ἀποκτείνεσαν οἱ
δικασταί, Ἀντιφ.6,21 ἀνάδες εἰς τὴν ήλιαίαν τὴν
τῶν θεομοθετῶν πρβλ. Ἐπιγρ.: 2) τὸ ἀνώτατον
(λαϊκὸν) δικαστήριον ἐν Ἀθήναις ἀποτελούμενον
ἐξ ἑξήλιადων πολιτῶν κατὰ τμήματα δικαζόντων
πάσας τὰς εἰς τὴν δημοσίαν καταγγελιαῖαν (γρα-
φῆς) ὑποκειμένας ὑποθέσεις: ΕΜ ἐμίγητον ἐν
Ἀθήναις δικαστήριον διὰ τὸ ὑπὸ τῷ ήλιω καθέ-
ζεσθαι τοὺς συνελεθόντας δικαστάς: Νόμ.π.Λυσ.
10,16 ἐάν προστιμῆσθῃ ήλιαία, Νόμ.π.Δημ.529
δοῦ ὅ ἄν καταγῶ ή ήλιαία, Πλουτ.1,28,8 τὸ δὲ
μίγηστον (ἐνν. δικαιοήριον) καὶ ἐξ ὁ πλείστοι
συνισαν, Ἠλιαίαν καλοῦσιν: 3) ἄλια βλλ.

ήλιαια (τῷ) μγν. ἐορτὴ τοῦ Ἠλίου: Ἰουλ.Λόγ.4,156C.
ήλιαίη (ή) ἰων. τ. τοῦ ήλιαία: Ἡσ. ἄλεια, θερμότης
ήλιακός-ή-όν κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ὄρωρ. ἀλι-
κός-ή-όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ήλι-
ο, ὁ τοῦ ήλιου: Ζήν.Κ1,34,Δημήτρ.Λάκ.1013,17,
Γέμν.8,47 ἢ-ἐνιαυτός, Διδόξ.Σ1,98 ήλιακὸν κύκλον
(ὁ κύκλος τοῦ ήλιου, ἡ ἐκλειπτική), Φιλ.2,254 φῶς
ἢ-Κλεομήδ.1,4 ἢ- (ἐνν. κύκλος), Διογ.Λ1,123 ήλια-
κὰς ἐκλείψεις καὶ τροπὰς, Κωμ.Ἀδέσπ.336,4
Πάπ. κἀναστρο ήλιακὰς (ήλιακὸν θάλασρον), Νε-
ξέφ. π. Ἀρποκρ.Ἰατρ. ἐν Κατ.Ἀστρ.Κ 813,1,135
τροχιακὸς ήλιακὸς Ἰμαγικὸν π. φάρμακον),
Θλειτ. Ἀκολ.Γουγκλις. Πεντηκιστ. Ἐσπερ. ἐχὴ ὁ
φωτῖσας τὴν ήέραν τῷ φωτὶ τῷ ήλιακῷ, - ήλι-
ακτίνες - ἐνέργεια - δισκος: ἢ ἡ ήλιακὴ (ἐνν.
περίοδος) τὸ ήλιακὸν ἔτος: Πλουτ.Καίσα.59 περὶ
τὴν τότε οὔσαν ήλιακὴν. || νεώτ. ήλιακὸν ἔτος
ἴδ. ἀστρικόν: ἢ ὄμ. νεώτ. ήλ-φάσμα ἡ περιήχου-
σα τὰ χρώματα τῆς ἰριδος ἔγχρωμος ταῖνια ἡ
σηματιζομένη ὑπὸ δέσμης ήλιακοῦ φωτός διερ-
χομένης διὰ πρίσματος: ἢ ὄμ. ήλ-σύστημα τὸ
σύνολον τῶν πλανητῶν καὶ τῶν δορυφύλων αὐτῶν
τῶν περὶ τὸν ήλιον περιστρεφόμενων καὶ ἀκολου-
θοῦντων αὐτῶν κατὰ τὴν τροχίαν αὐτοῦ: ἢ ὄμ. ήλ-
ὠρολόγιον εἰδικὴ συσκευὴ δεικνύουσα τὰς ὥρας
τῆς ήμέρας διὰ τῆς προσηπτικῆς σκιάς γνῶμο-
ς ἐπὶ γρομμῶν, ὧν ἐκάστη ἀντιστοιχεῖ εἰς ὀρι-
σμένην ὥραν: ἢ ὄμ. ήλ-κύκλος χρονικὴ περίοδος
εἰκοσι καὶ ὀκτώ ἔτων: ἢ δημ. ήλιακός-ή-ὀ κ.
λιακός-ή-ὀ προσηλιος, εὐήλιος, προσηλιακός: τὸ
σπῆτι μας εἶναι πολὺ ήλιακό: 2) μον. τὸ οὐδ.
ἡ τὸ ἀρά. ὡς οὐσ. ἐξωστῆς, δῶμα ἢ στοά ἀνα-
πεπταμένη εἰς τὸν ήλιον, ἐξωστῆριον ἢ προσκλήν-
ιον θεατήριον, ήλιακωτό, χαγιτά: Διγεν.Ἀκρ.3990
Ἠλιακοῦς ἐποίησεν ἔξωθεν τοῦ τρικλίνου, Ἰλίδ.
Ροδ.367 καὶ παρεκτίσας τοῦ ήλιακοῦ φυσικῆν
ἦτον κτισμένη, Βέλθ.Χρυσ.474 βῆπει| ήλιακοῦ
κατασκευήν πολλὰ ὠραιοτάτην: ἢ δημ. τὸ
ἀρά. λιακός ἢ τὸ οὐδ. λιακό ὁ τόπος ἐνθα ήλι-
άζουσι τὰ σῦκα, ἄ. κρεββαταριά: 3) εἶδος οἴ-
νου: Συμ.Σέβη.Π.Τροφ.211 «οἱ Αἰγύπτιοι κατασκευ-
άζουσιν ἐκ τῶν σπαφίδων καὶ τοῦ μέλιτος οἶνον,
ὃν ήλιακὸν ὀνομάζουσι»,
ήλιακός ἐπίρω. μγν. κατὸ τὴν περίοδον ήλιακοῦ
ἔτους βλλ.: Πρὸκλ.Παρμ.631S.
ήλιακωτῶν (τῷ) νεώτ., δημ. λιακωτό χῶρος οἰ-
κοδομητῆς τινος ἀπ' εὐθείας ἐκτεθειμένος εἰς τὰς
ήλιακὰς ἀκτίνας, ἀρταστόα: ἢ ὑαλόφρακτικὸς
ἐξώστης οἰκίας λιαν ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ήλιον:
Παπαδ.Χριστ.Διηγ.26 θάλαμος, ὁστις να εἶναι
συγχρόνως δῶμα καὶ ήλιακωτὸν καὶ ὑπερῶνον.
ήλιωθελαιον (τῷ) νεώτ. γημ. ἡ ήλιελαῖον ἔ-
λαιον ἐξαγόμενον ἐκ τῶν σπερμάτων τοῦ φυτοῦ
ήλιανθου: πρβλ. σπορέλαιον.

ήλιανθρον (τῷ) νεώτ. γένος κιστοσιδῶν φυτῶν.
ήλιανθίνη (ή) νεώτ. γημ. ὀργανικὴ ἔνωσις ἄ.
πορτοκαλλήχρονου τοῦ μεθυλοῦ.
ήλιανθός-οός (τῷ) μγν. τὸ φυτὸν κίτος βλλ.
ὁ δασφὸςφυλλος: Ψδημόκρ.π.Πλίν.Φ1,24,165.
ήλιανθος (ὁ) νεώτ. γένος προσωπανθῶν φυ-
τῶν, δημ. ήλιος.
ήλιός-δός (ή) μγν. θηλ. τοῦ ήλιακός βλλ.:
Χρησμ.π.Λουκ.Ἀλέξ.34 ήλιός ἀκτῆς (ήλιακῆ), αὐτ.
Ἐρωτ.7 ἀχρι τῆς ήλιადός ἀφάμενοι Ρόδου ἰτῆς
εἰς τὸν ήλιον ἀφιερωμένης: 2) εἶδ. Ἠλιάδες
αἱ εἰς αἰγίρους μεταμορφωθεῖσαι ἀδελφαὶ τοῦ
Φαέθουτος: Παρμ.1,9, Στράβ.5,1,9 τὰς Ἠλιάδας
τὰς ἀπαιγειρουμένας περὶ τὸν Ἠριδανόν:
3) Ἡσ. Ἠλιάδες αἱ κατάχρυσοι κλίνας.
ήλιασις-εως (ή) (ήλιαζω) μγν., μον. κ. νεώτ., δημ.
-η ἢ εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ήλιου ἐκθεσις καὶ οὕτω
πύρωσις ἢ ὑπερβάλλουσα θέρμανσις, ήλιασις,
λιασίμω, κάψιμο ἀπὸ τὸν ήλια: Γαλ.4,807, Δίων Κ
59,7 πλίσως φορεῖν ἴνα μὴ τῷ ήλιασιε ταλαιπω-
ρῶνται, Γεωμ.7,1,3: 2) νεώτ., δημ. -η εἶδ. ἐπὶ
προσ., παροδικὴ συνήθως, ἀλλ' ἐνίοτε βαρεῖα καὶ
συμφόρησι πρσκαλοῦσα πῆθσις ἐξ ἀμέσου ἐπι-
δράσεως τῶν ήλιακῶν ἀκτίνων ἐπὶ τῶν ἀκαλύπτων
κυρ. μερῶν τοῦ σώματος, σερίσσις βλλ.: || κτ.
ἐπέκτ. ἐγκραλικὴ συμφόρησις, ἐνίοτε θανατη-
φόρος, ἐξ ὑπερβολικοῦ καύσανος: πρβλ. ήλιοπλη-
ξια:συνέθησαν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα δέκα
θάνατοι ἐξ ήλιασιεως: 3) τὸ δικαστικὸν ἀξίω-
μα καὶ ἡ ἐν τῷ ήλιαζῷ συνεδρίασις τῶν ήλιαστῶν
δικαστῶν: Ὀρκ.π.Δημ.747 αὐδὲ δῶρα δέξωμαι
τῆς ήλιασιεως ἐνεκα.
ήλιασιτής (ὁ) νεώτ. ὀρκοτῶν. σπάνιον ὀρκοτὸν
παρεμπερές πρὸς τὸ κομιωδὲς οὐράνιον.
ήλιασμα-ατος (τῷ) νεώτ., δημ. ήλιασμα κ. λιά-
σιμο ἢ εἰς τὰς ήλιακὰς ἀκτίνας ἐκθεσις.
ήλιαστῆριον (τῷ) μγν. κ. νεώτ. τόπος ἐν ᾧ τις
ήλιαζεται: Στράβ.17,1,44 τοῖς θηρίσις ἐκβάσι τοῦ
ὕδατος ήλιαστῆριον εἶναι, Γαλ.18,11,5: 8: 2) εἶδ.
νεώτ. Ἰατρ. διαμέρισμα θεραπευτηρίου ἢ νοσοκο-
μείου προωρισμένον διὰ τοῦς ἐκτελουμένας ήλιο-
θεραπειαν ἀσθενεῖς: 3) πάπ. τόπος ἐνθα ήλι-
άζονται, ζηρᾶνονται καρποί.
ήλιαστής (ὁ) κ. νεώτ. δικαστῆς ἀπογελάων μέ-
λος τοῦ δικαστηρίου τῆς ήλιαίας: Ἀριστοφ. Ἰππ.
255 ὡ γέροντες ήλιασταί, Ἐπιγρ.: 2) γλωσσ.
ὡς ὄνομαστ. ἀντιπαροῦς πρὸς τὸ γραφεύς.
ήλιαστικός-ή-όν ὁ ἀνήκων, ἀρμόζων ἢ ὁμοιά-
ζων πρὸς ήλιασθῆν βλλ.: Ἀριστοφ.Σφ.195 ὅταν
φάγης ὑπαγάστριον γέροντος ήλιαστικοῦ (δικα-
στοῦ, μέλους τῆς ήλιαίας), αὐτ.Νεφ.863 ὄβολον
ἐλαβον Ἠλιαστικόν, Νόμ.π.Δημ.706 τῶν ὀμωμο-
κᾶτων τὸν ήλιαστικὸν ὄρκον.
ήλιαστός-ή-ὀ δημ. ἄ. λιαστός βλλ.
ήλιαστρα (ή) δημ. ἄ. λιαστρα βλλ.
ήλιαστρο (τῷ) δημ. ἡ λιαστρα βλλ.
ήλιαυγής-οός-ές (αὐγῆ) μγν. ὁ λάμπων ὡς ὁ
ήλιος: ΕΜ425,24 χρυσῖον ήλιαυγές.
ήλιδατάς (ὁ) ὁ φοιτῶν, ἀνοβαῖων εἰς τὸ ὕψη:
Ἀντιφρόν.313,3 ήλιδατάς τράγος (κωδ. ήλιδατός).
ήλιδατος-ον (σμφ. ἐτύμου) πρβλ. Ἡσ. κἀλιφ' πέ-
τρα: | κ. δωρ. ἀλιδατός-ον ὑψηλός, ἀνωφερής,
ἀπότομος, ἀπόκρημνος, π. Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ ἀπο-
τόμων καὶ ἀποκρημνῶν βράχων: Ἰλ.Ο 273 ήλιδα-
τος πέτρη, Πίνδ.Ο 6,64 ἱκοντο δ' ὕψηλοιο πέτρων
ἀλιβατον Κρονίου, Εὐρ.Ἰκ80, Ἐδοκρ.26,10 ἀλι-
δάτω πέτρας ἀπο, Ἀπολλ.Ρ 2,169 ἀλιβατον ὄρος:
|| σπον. ἐν τῷ πεζῷ: Ξεν.Ἀν.1,4 ὑπερθεν δ'
ἦσαν πέτραι ήλιδατοι, Πολύδ.6,4,41,9 τῶπους ήλι-
δατους, Στράβ.17,1,50: 2) ἐπὶ δένδρων, ὑψηλός,
μέγας: Ὀμ. Ἀργ.267: || εἶδ. ἐπὶ τοῦ ἐν Ὀλυμ-
πίῳ θρόνου τοῦ Διός: Ἀριστοφ. Ὀρν.1732 τῶν ήλι-

βάτων θρόνων άρχοντα· || επί του πυρός, ό ύψηλό άνερχόμενος: 'Ανων16' 3) βαθύς: 'Ησιόδ.Θ 483 κρύφεν. άνθρωπ έν ήλιδατώ, Στησιχ.83 Τάρταρος ήλιδατος, Εύρ. Ιπν.732 ήλιδατοίς ύπό κευθαμίσι γενοίμαν, 'Οππ.'Αλ.3,171 πελάσσειν έν ήλιδατοίς' 4) μψ. μέγας: Δσμδξ,2,22 κακόν ήλιδατόν, Πορφ.Αποχ.1,12 ήλιδατος εώθειαι' || μγν. λίαν μέγας, πελώριος, ύπέριμρος, ύπέρογκος: Πλούτ.'Ηθ.163C κύματος γάρ ήλιδαταυ περί τήν νήσον αίρωμένου, 'Οππ.'Αλ.5,66 μέλασσιν ήλιδατοίσι | γεραστίως μεγάλοις. **ήλιδατώ**-ωσ άγόλ. αναβαίνω εις βράχους άποτόμους: Ξχόλ.'Ιλ.Ο 273.

ήλιδαίον (τό) νεώτ. χημ τό ήλιανθέλιον βλ.ήλ. **ήλιδα** (έλις) επίρρ. ικανός, άρκούντας, σφόδρα, ύπερθολικό: 'Ιλ.Α 677 ληίδα. α. συναλάσσαμεν ήλιθα πολλήν, Μαν.2,3 άστρα ήλιθα μυρία, Νίκ.'Αλεξ.423 καθαρήν γλάφυος πόσιν ήλιθα πίειν, 'Απολλ.Ρ 3,342 ισχόλ. «όθρόωσ»: 2) μάτην, ασκόπως: Καλλ.Λουγρ.Γιολ.124 οί τε πέτονται ήλιθα, 'Απολλ.Ρ 2,283.

ήλιθαίωσ όμιλώ ή φέρομαι ήλιθίως, μωρώσ, μωραίνω, άνοηταίνω: 'Αριστφ.'Ιπν.1124 έγω δ' έκών ταυτ' ήλιθαίωσ.

ήλιθιοποιός-όν μαν. κ. ήλιθιοποιός | ό καθιστών τινα ήλιθιον: Εύστ.'Οδ.1769,5f.

ήλιθιοσ-α-ο(ν) (ήλιθια 2η κ.μ.σν., νεώτ.κ.δ.ημ.κ.-ος-ον, δωρ. άλίθιος άνοήσιος, άνωφελής, μηδαιμόνος, άσκοπος: Πίνδ.Π 3,|| χόλος. . . άλίθιος, Αισχ.'Αγ.366 βέλος ήλιθιον ακήφειεν, Θεόκρ.16,9 δτ' άληθίνην όδόν ήλιθον 2) | ό πνευματικός άσθενής, μωρός, άνόητος, βλάξ' Μοίρ.180 «ήλιθιον όπτικώς είκαιον, άνόητον έλληγικώς», 'Ησ. «έφρων, μωρός, άνόητος, άναίσθητος»: 'Ηρ.1.60 εύθειθείς ήλιθίου, Πλάτ.Φαιδ.95C άνόητόν τε και ήλιθιον έθρως θαρρήσει, Πάπ. ήλιθιοςνόμος' || ιδ. επί προσ: Εύρ.Κύκλ.537 ήλιθιος δστις μη πίων κώμον φιλει, 'Αριστφ.'Αχ.443, Πλάτ.'Ακκ.2,140f: τούς μέν πλείστον αυτήσ (της άφροσύνης) | μέρος έχοντας μαινομένους καλούμεν, τούς δ' όλίγον έλαττον ήλιθίους τε και έμβροντήτους, Βί.Μακκαρ.Πατρμ.έν Σάθ.3,507 | ό περί τήν σάρκα ήλιθίος' || φρ. ήλιθίον (έστί) μετ' άπαφρ.: 'Αριστφ.Πολιτ.1286α,12 τό κατ' γράμματι' άρχεν ήλιθιον' όμ. ήλιθίων έστί χαρακτηριστικόν γνώρισμα του ήλιθίου: Φιλδ.Ποιημ.5,32' || κ. συγκρ. ήλιθιότερος: Ξεν. Συμπ.3,6' κ. ύπερθ. ήλιθιώτατος: 'Αριστφ.'Εκκλ.765' 3) 'Επιγρ. επί νεκρών, έστερηνμένος αισθησεως: πρβλ. ήλιθιώ | 4) τό ούδ. κ. ώς επίρρ. ήλιθίως: 'Αριστφ.Νεφ.872 ώς ήλιθιον εφθέγγατο.

ήλιθιότησ-ητος (ή) κ. νεώτ. κ.δ.ημ. ή ιδιότησ, τό γνώρισμα του ήλιθίου, άνοια, μωρία, άνοησία, βλακεία: Κρατίν.188,Πλάτ.Πολ.560D τήν μέν αιδώς ήλιθιότητα ονομάζοντες, Φιλδ.Ρητ.1,249β, Θεμιστ.Αδγ.1,11D ήλιθ- γνώμησ, Βί.Μακκαρ.Πατρμ. έν Σάθ.3,507 ή άκαλαστα και ή ήλιθιότησ ήσ κακία διαβάλλοντα' 2) ειδ. νεώτ. ψυχολογ. σύμφυτος ή έπικτητος διανοητική κατάστασις, καθ' ήν τό άτομον ευρίσκειται εις τήν κατωτάτην βαθμίδα διανοητικής ανάπτυξεως, ής ό άμέσως κατώτερος βαθμός είναι ή ιδιωτία, ό άμέσως δέ άνώτερος ή βλακεία' 3) νεώτ. πράξις άρμίζουσα εις ήλιθιον' || όμ. λάγος ήλιθίος.

ήλιθιόω-ωσ κ. νεώτ. καθιστώ τινα ήλιθιον, μωρών, διαταράσσω τάς φρένας τινός: Αισχ.Πρ.1061 ώς φρένας ύμών ήλιθιώση | αχόλ. εις άναίσθησιαν άξη' 1' 2) νεώτ. παθ. καθίσταμαι ήλιθιος.

ήλιθιόωσ-ος-ες (είδος) μγν. | ό όμοιος πρός ήλιθιον, ώς ήλιθίος: Φιλδστρ.Σοφ.2,1,10 ήλιθιώδη και δυσγάρματον και παχύν τήν νύμην.

ήλιθιόωνη (ή) 'Επιγρ. ή έπιφέρουσα διατάραξιν φρενών, επιθ. τών 'Ερινύων.

ήλιθίως επίρρ. κ. νεώτ., δημ. ήλιθια κατά τρόπον ήλιθιον, μωρώσ, άνοήτως, βλακωδώσ: Λυσ.1,10 ούτως ήλιθίως διεκείμεν, | Πλάτ.'Θεοίτ.180f | ήλιθίως οίόμενοι, Θεόκρ.10,40 έν δόλιθως άνέφευσα, Πασσδ.Χριστ.Διηγ.40 εκόιταζεν ήλιθίως' || κ. συγκρ. ήλιθιότερον: 'Ιουλ.Γολ.89λ.

ήλιθιοποιός όν σχόλ. ήλιθιοποιός βλ.ήλ.

ήλικία (ή) (ήλικ) κ. μων. κ. νεώτ., ίων. -ην, -ην, δωρ. άλικία, μων. κ.δ.ημ. ήλικιά, δημ. κ. έλικία, επί έμβιων όντων, ό όπ ό γεννήσεως μέχρι δεδομένησ στιγμήσ χρόνος, ήτοι τό εις έτη ή και ύποδιαίρεσεις του έτους προαδιαρισμένον αύλον χρόνου μέχρι τής παρουσίης ώρας ή κ. μ. ένδοικτικώς ή περιόδοσ τής ζωής ήν τό έμβιον όν διανύει | επί άνθρ. νηπιακή ή βρεφική, παιδική, έφηβική, νεανική, άνδρική ή άμής ή ώριμος, γεροντική περιόδοσ: 'Ιλ.Χ 419 ήν πως ήλικία αιδέσεται ήδ' έλέσθη γήρας. Πίνδ.Ο 4,29, Αισχ.Πέρο.914 τήνδ' ήλικίαν έπίσθιν' άστών' || συγν. κτ. αιγ. άναφοράσ (ώσ πρός τήν-κατό τήν ήλικίαν) ένάρθρ. κ. σπαν. άνάρθρ.: 'Ηρ 3,134 έως νεός εις ήλικίην, Ξεν.Κυν.2,3 τήν δέ ήλικίαν περί έτι εικοσί, Πλάτ. τόν υιόν μου ατελή όντα τήν ήλικίαν, - διεκρίθη νεός τήν ήλικίαν' || όμ. κτ. δια. ή δορ. ή σιτ. έμπροθ. | έν, ύπό, έν εις, πορά, όγ, νεώτ. κ. κατό| συνήθ. ένάρθρ.: Πλάτ.Λάχ.180f | κατ' οίκίαν τά πολλά διατρέποντες ύπό τής ήλικίας, αυτ.'Θεοίτ.149C ταίς δέ δι' ήλικίαν άτόκοις, μέν.Μον.690 | ό παρ' ήλικίαν υούσ (ό προώργος άναπτυχθείς), Καισάρ.Δαν.έν Σάθ.3,138 όπου νά μη περάσουν. **έξ ήλικίας** εις ήλικίαν,-είναι σεξάστος διά τήν ήλικίαν | επί γέροντας, -όταν φθάσει εις ήλικίαν | όταν ένηλικιωθί | - διά τήν γυμναστικήν | ομαθηται έχωρισθόσαν καθ' ήλικίαν,-σέ τέτοια ήλικία κάνουν όλοι άνοησεσ' 1 κ. κτ. πληθ.: Πλάτ.Πολ.412f: έν άπάσις ταίς ήλικίαισ,-ή έργασια δέν έπιτρέπεται εις όλασ τάς ήλικίας' || πολλοίκις μτ. προσθ. κτ. γεν. δηλοούν τήν έποχήν ικανότητος, ώριμότητος διά τ: ήλικία γάμοσ-στρατεύσεωσ-σπουδών' || κ. μτ. έπιθετ. προσθ. συνήθ. προτασορομένοσ: νεανική-νηπιακή-άνδρική-γεροντική ήλικία' || όμ. κ. επί ζώνων' || επί προσ. κ. ζώνων κ. μτ. μχ. ένεστ. ή δορ. κτ. γεν.: Πλάτ.Φαιδρ.279Α προπόσησ τής ήλικίας, 'Επιγρ. έπ άκαμζουσίης τής ήλικίας' || φρ. οί έν τή αυτή ήλικία (οί ήλικεσ): 'Θουκ.1,80' || όμ. φρ. **έσ βαθύ** τής ήλικίας (εις προκχωρημένοσ γήρας): 'Αριστφ.Νεφ.514' 2) ειδ. επί άνθρ. ή περιόδοσ τής άκμής του βίου, ή καθ' ήν είναι συνιτελεσμένη ή σωματική και μάστις ή πνευματική άνόητις | συνήθ. ή από του 17 μέχρι του 45 έτους| μτ. χαρακτηριστικόσ προσθ. ή απολ.: Πίνδ.Ν 9,42 έν άλικία πρώτθ, Πλάτ.Ευθ.306D, αυτ.'Θεοίτ.142D ειπερ εις ήλικίαν έλαθο, 'Επιγρ. τή τών άνδρών ήλικία προσελθειν, ΚΔ' Ιω.9,23 ήλικίαν έχει, αυτών έρωτήσατε' || ήλικίαν έχει η ήλικίασ μετεγεν μτ' άπαφρ.-ευρίσκεισθαι έν τή καταλλάφη πρός τό πράσι τή ήλικία: 'Ηρ.1,209 ού γάρ ειχε κα ήλικίην στρατεύεσθαι, 'Θουκ.7,60, Πλάτ.'Θεοίτ.146β συνεβίεσθαι ήλικίαν έχω' || ειδ. οί έν (τ)ή ήλικία=οί στρατεύσομοι: 'Θουκ.8,75 Σαμίαν άντες,οί έν τή ήλικία, Δημ.42' όμ. οί τής ήλικίας έντόσ γεγονότασ: Λυσ.2,50' || επί γυναικών, ή έν ήλικία ή ώριμος πρός γάμον: 'Ιπν.Προορ.2,30, Πλάτ.Πολ.461f άπτηται τών έν ήλικία γυναικών' || κ. νεώτ. ή καθεστηκυία ήλικία ή μέση, ή ώριμος | άπό του 50 μέχρι του 60 έτους διά τούσ άνδρασ): 'Θουκ. 2,36 οί νόν έτι όντες έν τή καθεστηκυία ήλικία' || ιδ. κ. δημ. έν φρ. έχω (-εις-ει) τήν ήλικία| μου= δέν είμαι πλέον νεός: έχει κι αυτή τήν ήλικία της (ά δημ. τά χρονάκια της)' || νεώτ. κ.

δημ. ώριμος (-η) ηλικία (ή από του 40-50 έτους) 3) νεώτ. κ. δημ. ή κλάσις των εντός του ίδιου έτους γεννηθέντων άρρένων, δδ. κ. όρου κάλου- μένου εις στρατεύσει, ή στρατολογική κλάσις: εκλάθησαν υπό τὰ δπλα εξ ηλικιαί, άκόμα δέν εκάλεσαν την ηλικία μας' || όμ. ή έν τοις μη- τρώοις έγγραφή τής γεννήσεως, εξ ής εμφαίνεται τὸ διατιθέν χρονικό διάστημα βίου: τὰ ύποβά- λω αλπισιν νά διορθώσων την ηλικίαν μου' 4) συνεκδ. μία εκάστη γενεά: 'Ισοκρ.4,167 επί τής νύν ηλικίας, Δελν.1,38 πρό τής ημετέρας ηλι- κίας, Πλουτ.Περ.27 πολλάκις έμψροθεν ηλικίας' 5) ώς περιλήπτ. οί την αυτήν ηλικίαν έχοντες, συνομήλικες: Λυσ.2,49 τής ηλικίας άπούσης έν τε ταίς ναυαί και έν τῷ πεζῷ' προλ. άνωτ. οί έν ηλικία (οί στρατεύσιμοι) 6) γεν. παλαιότερου, παρεχθ. χρόνου περιόδου, εποχή, καιρός: 'Ηρ. 5,59 ταῦτα ηλικίαν άν έτη κατά Λάτων (κατά τὸς χρόνους, στον καιρό τῶ Λατου), αὐτ.2,53 'Ησιόδον γάρ και 'Όμηρον ηλικίην τετρακο- σίοισι έτεσι δοκέω μιν πρεσβυτέρους γενέσθαι' 7) κτ. έπέκτ. κ. μον. κ. δημ. τὸ άνάστημα, τὸ μπόδι, γεν. ή ύψη τοῦ σώματος, ή κορμοστασιά: 'Ηα. «μέγεθος σώματος, μέτρον τι»: 'Ηρ.3,16 άλλως. Έχων την αυτήν ηλικίην 'Αμσίσι (τὸ αὐτὸ άνάστημα), Δημ.1024, ΚΔ Λοκ.1,25 πρσ- βεῖναι επί την ηλικίαν αὐτοῦ πηχυν ένα, αὐτ. 19,3 τῇ ηλικία μικρός ήν, Λουκ. Άλ.1στ.1,40 άν- δρας μεγάλους όσον ήμισιαδισούτας ηλικίας, Δριαν. Άκρ.127 ώς κυπαρίσις θυμαστον την ηλι- κίαν ειχεν, δ. τραγ. οί δυό σου νόμοι πύργοι 'ναι ή ή ηλικία σου κάστρον' || μτγν. συνεκδ. επί του ύψους κίονος: Λουκ. Συρ.28 8) ειδ. έν φρ. νεανικόν πάθος, νεανική όρμη: 'Ηρ.3,36 μη πάντα ηλικία και θυμῷ έπιτραπε, αὐτ.7,18 9) επί γυναικός, άνωτής, παρθενια: Αισχιν.1,182 διεφθαρμένη και την ηλικίαν οὐ κωλῶς δια- φυλάξασαν μέχρι γάμου' 10) νεώτ. κ. δημ. μτφ. επί άφύκων κ. ιδ. κπρωτόν, ή χρονική πε- ριοδός 'αδ' ήν ύπάρχει, ύφίσταται τι: ή ηλικία του Παρθενώνος - των Πυραμιδων - του κτηρίου' || ειδ. νεώτ. γεωλ. ή χρονική περιόδός του προϊ- στορικού παρελθόντος τής γης, καθ' ήν εσχλημα- τισθή μια βαθμίς: βαρρέμιος ηλικία.

ηλικιάζομαι μτγν. ηλικιούμαι, άνδροούμαι: 'Ερμ. Τριστ.π. Στοβ.1,49,69 (άμφ.) || δ. έρμ. είμαι έν ηλικία νεανική, έγινα άνήλικος, είμαι νέος.

ηλικιωμαι-όμαι μον. κ. νεώτ., δημ. ηλικιώ- νομαι, άόρ. δημ. ηλικιωθήκασ, μτχ. παθ. παρακ. ηλικιωμένος, προβαίνω, αυξάνω εις ηλικίαν, έρ- χομαι, φθάνω εις ώριμον ηλικίαν, άνδροούμαι, με- γαλώνω: Νικητ.Εύγ.3,54' || νεώτ. κ. δημ. ή μτχ. παθ. παρακ. ηλικιωμένος-η-ον(ν) ο προβεδικός την ηλικίαν, ο γέρον: μηκέ ένας ηλικιωμένος και κανένα παιδί δέν σπικώθηκε νά του δώση τή θέση του' || ένιστε κ. άπλώς ο έν ώριμότητι ηλικίας: Παναδ.Χριστ.Τερπ.38 την έτρεμον όχι μόνον τὰ πατρία, αλλά και ηλικιωμένοι.

ηλικιωσις-ώσεως (ή) μον. ή ηλικία: ΚΜανσοσ. 110 τής γάρ ηλικιώσεως έδδρον ήγεν έτος.

ηλικιωτής (οί κ. μον., νεώτ. κ. δημ., κρητ. Φαλι- κιώτας, τὸ θηλ. ηλικιωτίης-ιδος, ο έχων την αυτήν ηλικίαν πρός άλλον τινά, ήλιε, θυήλιε, συνηλικιώ- της, συνομήλικος: 'Ηρ.5,71 έταιρηλην των ηλικιω- τέων, 'Αριστφ.Νεφ.1006 μετά σώφρονος ηλικιω- τῶν, Λυσ.20,36, Πλάτ. Απολ.33) έμός ηλικιωτής, - είναι ηλικιωτές μου τὰ ξαθάκια μου' || μτ. γεν. : 'Μετρ.Λόγ.12,4 ηλικιωτής των λόγων, Διδδ. Σ.1,58 τὰς ηλικιωτίδας πράξεις Ιτάς πραχθείσας κατά την ούτην ήλ-ι' || ηλικιωτής Ιστορία ή επί των ημερών μας, ή σύγχρονος: Πλουτ.Περ.13 ή δέ των πράξεων και των βίων ηλικιωτής Ιστο-

ρια (σύγχρονος Ιστορία), Λουκ. 'Ενάλ.Δ.15,2' || μτ. όοτ. τὸ θηλ. σύγχρονός τι: Διδδ. Σ.19 τας πρώ- τοις βασιλεύειν ηλικιωτίδα γενεάσθαι, Νιν.Χων. έν Σάβ.1,94 την ηλικιωτίδα εκείνω. . δούλωσαν' || όμ. θηλ. μτ. γεν. : Τύρ.3,2, Θεμιστ.Λόγ.4,58B.

ήλικος-η-ον (ήλιε) κ. νεώτ. άσφαρ. άντων., άντισπδ. του ηλικος κ. τηλικουτος, τόσον μέγας όσον, όσοσ, όπόσος: 'Αριστφ.Βατρ.55 πάσος τις; μικρός, ήλικος Μόλων, Δριαν.Πι τηλικουτον, ήλι- κος οὐδεξ πω βασιλείς' 2) τόσον μέγας την ηλικίαν, όσον: 'Αριστφ. Άχ.703 άνδρα κυφόν, ήλικον Θουκυδιδην, αὐτ. Έκκλ.465 τοίσην ήλικοι- σιν νῶν (τηλικος ήλικοι νῶ), Πλάτ.Λάχ.180D αί ήλικοι ένῶ (=τηλικοι ήλικοι ένῶ) 3) όμ. επί πληγίς έρωτήσεως, πόσον μέγας: Πλάτ.Χαρμ. 154B αὐτικά, . . . είσι και ήλικας και οίος γέ- γανε, Δημ.66 όρών ήλικος . . . έστι Φίλιππος, Θεόφρ.Χαρ.23,2' || συχν. έν εκφρ. θαυμασού και εκπληκτικού: Δημ.348 ταῦτα δέ θαυμάσι ήλικά ιθαυμασιώσ, εκτάκτως μεγάλα, αὐτ.738, Λουκ. Μισθ.Συν.13 μέγιστα ήλικά' || όμ. πόσον μι- κρός: 'Αντιφών.166,6 άν Ιδω γάρ ήλικον Ιχθύον όσου τιμῶσι, ΚΔ'Ιακ.3,5 Ιδού άλλον Ιδ.γρ. ήλι- κον) πῶρ ήλκην ύλην άνάπτε' προλ.Κουκ. Έρμστ. 5' 4) έν άναφωρῶν στίχοι: Μέν.Σαμ.40 ήλικον λαλείς' 5) ήλικοι διάφοροι τής ηλικίαν, σπαν. π. τραγ.: Σοφ.ΟΤ15 όρῶς μέν ήλιε ήλικοι προσ- ήμεθα (διαφόρων ηλικιών).

ήλιε-ίκος (οί, ή, δωρ. άλιε, αιολ. άλιε, ο έχων την αυτήν ηλικίαν πρός τινα άλλον, συνηλικιωτής, συν- ομήλικος: 'Οδ.Σ.373 βόες. . ήλικες Ισοφοροι, Πίνδ.Π.3,17, Αισχ.Χο.609 καταθουσα . . . δαλόν ήλικ' (επί του δαυλου του Μελεάγρου), 'Αριστφ. Θεσμ.1030 ύφ' ήλικων νεανιδων, 'Απολλ.Ρ.2,479' 2) ώς ούσ. σούτροφος, έταίρος: 'Ηρ.1,34 ο δέ έτερος των ήλικων, Αισχ.Πέρσ.681 ήλικές θ' ήλιεσ έμής, 'Αντιφ.3,2,3, παροιμ. έν Πλάτ.Φαίδρ.240C ήλικά γάρ και ο παλαιός λόγος τέρπειν τόν ήλικά (ισχλ. ο τὸ τέλειον έχει ήλιε ήλικά τέρπει, γέρον δέ τε τέρπει γέροντα, όμοιος τόν όμοιον αγαπή), προλ. 'Αριστφ. ΗΝικ.116b,34' 3) ίσος, όμοιος: Βακχ.7,45 έν άλικι χρώνω (έν ίσφ χρώνω).

ήλιο- πρώτον συνθετικόν πολλών λέξεων τής νεω- τέρας και δημοτικής γλώσσας, έχουσών την έν- νομιαν ότι τὸ διά τὸ δευτερόν συνθετικό δηλοῦ- νειον προέρχεται έκ του ήλιου, γίνεται δι' αὐτοῦ, άνήκει ή αναφέρεται εις αὐτόν, οίον ήλιογεννη- τος, ήλιοθεραπεία, ήλιοκαής κττ.

ήλιοακτινόμερφος-ον μτγν. κ. μον. ο έχων την μορφή των ακτινων του ήλιου: 'Ανών.έν Κοδ. Ραγ.37, φύλλ.49γ'.

ήλιοβασις ένζυγος (ή) νεώτ. ειδικόν αυτόματον μηχανισμόν διά την άφην και σθένει των αυτόμα- των φάρων άγγλικου τινος συστήματος.

ήλιοβαρμένονος-η δημ. ο ύποστάς Ισχυρόν επίδρασιν των ήλιακων ακτινων, ήλιόθλητος, ήλιο- χτυπημένος, ήλιοκρουστος, επί προσ. || όμ. κ. έπί φωτών κ. καρπών.

(ή)λιόδαρος-η-ο δημ. ο υπό του ήλιου προσβαλ- λόμενος, ποῦ τόν βαράει ο ήλιος, επί τόπων.

ήλιοδασιλευμαν-ατος (τό) μον., δημ. (ή)λιοδασί- λεμα κ. συνήθ. έν πληθ. (ή)λιοδασίλεματα ή δύ- σεις του ήλιου, τὸ βασίλευμα του ήλιου: ΑΙβ.Ροδ. 1808 πρός τὸ ήλιοδασίλευμαν όταν άρχέη η νύ- κτα, Κρυστ.Τραγ.Κούρ.25 κί εκεί στο ήλιοδασί- λεμα σκολανόν.

ήλιόδατος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. δημ. λ. έννομηθεΐσα πρός έτυμολογία του ήλιότατος βλ. λ.: ΕΜ427,45' || δημ. ο έφ' οῦ βαίνει ο ήλιος, όν φωτίζει ο ήλιος: Βλ.Συνμρ.83 έν λ. ήλιο-.

ήλιόθλητος κ. νεώτ. ο υπό του ήλιου προσβαλλόμενος, ο άπεξηραμμένος υπό του ήλιου,

ήλιόβολος, ήλιοκαμένος : Εύρ.Βάγκ.14 ήλιοβλή-
τους πλάκας κ. επί δένδρου : Αλλ.Ζ18,26 τὸ πᾶν
πρόνον αὐάνεται καὶ εἰσκειν ήλιοβλήτω ὑπ'
αὐχμοῦ βιαίου Ξηρῷ γεγεννημένω' 2) νεώτ.
ἐπί προσ., ὁ ὑποστάς τήν επίδρασιν τῶν ήλιακῶν
ἀκτίνων, ήλιοκαής.

ήλιοβολή (ή) δημ. ἡ ήλιοβολία : Καζ.Ν.ΟΚωμ.
2,30,103 στήν αἰώνια ήλιοβολή ἀγρυπνᾶτε.
ήλιοβόλημα-ατος (τό) δημ. ήλιοβολιά, ἀκτινο-
βολία : μτφ. ἐν Ζέρβ.Βιογρ.Σημ.Κρυστ.3 κάποιες
ἀναλαμπές ἀπό τὸ ζῶπυρον ήλιοβόλημα τῶν
κλασσικῶν μας ἀριστοουργημάτων.

ήλιοβόλια (ή) μτγν. κ. νεώτ., δημ. ήλιοβολιά ἡ
ήλιακή ἀκτινοβολία, ἡ οἰσεί ἐκ τοῦ ήλιου προερ-
χομένη λάμψις : Διον. Ἀρεοπ.63 τήν ἄφθονον καί
πολύφωτον ἀκτίνα τῆς θαρρακτικῆς ήλιοβολίας.
ήλιόβολος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπό τοῦ
ήλιου βαλλόμενος, πυροβόμος, ήλιοβλήτος, ἐπί
τόπων : Θεόδωρ.Φ.Αιτ.4,12,3, Γρυν.Σ κ.Τερρ.103,13
στό μυριοθουρούμενο κί ήλιόβολο γιάλό' 2)
δημ. τὸ οὐδ. ήλιόβολο ὡς οὐσ. ἡ ήλιακή
ἀκτινοβολία : Γρυν.Σ κ.Τερρ.53,9 σ' ἕνα ἀπόκλινο
(κρεμάστηκε ἀά στάλα) στό ήλιόβολο τὸ ἀπό-
δροχο, | καί τρέμει, Σημηρ. Ὀνειρ. Ἡσκ.139,14
ἀργοπεροῦν | στό ήλιόβολο τὸ μακρινό θλιμέ-
νες (οἱ ἀγάπες).

ήλιοβόλομαι-έομαι μτγν. προσβάλλομαι ὑπό
τοῦ ήλιου, κάίμαι ὑπό τοῦ ήλιου : Ζηνόδ.5,53.

ήλιοβούτημα (τό) δημ. ἡ δῦσις τοῦ ήλιου, τὸ
ήλιοασπίλημα, ἰδ. ἐν τῇ θαλάσσῃ.

ήλιόβρωτος-ον μον. ὁ ἐκ τοῦ ήλιου βρώων,
προερχόμενος ἐν ἄφθονῃ : Ψελλ. ἐν Wiener Stad.
25,19 στίχ.209 ἔλαμφεν αἰθρή ήλιόβρώτου (κώδ.
ήλιοβρήτου κ. ήλιοβλήτου) φάους.

ήλιογεννημένος-η-ο μον. κ. δημ. κ. ήλιογεννη-
τος βλ.λ. κοσμητικῶν ἐπιθ. ἐν χρ. εἰς τὰ μεσαιω-
νικά δημώδη μυθιστορήματα καὶ τὰ δημοτικά
τραγουδιὰ πρὸς δόλωσιν τοῦ ἐξαιρετικοῦ κάλ-
λους : Λιβ.Ροδ.1460 τὸ τί νά γράφω εἰς τήν γρα-
φήν τῆς ήλιογεννημένης.

(ή)λιογεννητος (-η)-ο(ν) μον. κ. δημ. ὁ οἰσεί ὑπό
τοῦ ήλιου γεννηθείς, ἐπιθ. ἐν χρ. πρὸς δόλωσιν ἐξό-
ου καλλοσύης : Διγεν. Ἀκρ.2984 ἡ δὲ ήλιογεννητος
ἄφνω ἰδοῦσα τούτους, Λιβ.Ροδ.1716 κοράσιον
ήλιογεννητον, Παλαμ.Παράκ.151,10 παιδοῦλα ή-
λιόγεννητη.

ήλιόγευμα (τό) δημ. τὸ γέρμα τοῦ ήλιου, ἡ
δῦσις, τὸ ήλιοασπίημα : Σημηρ.ΜΚΡ.105,7 ὅταν
τὸ ήλιόγευμα σφαιμένο σᾶς ματώνει.

ήλιόγονον (τό) πάπ. τὸ ἐκ τοῦ ήλιου γινόμενον.

ήλιογραμμένος-η-ο δημ. ὁ οἰσεί ὑπό τοῦ
ήλιου ἐξωγραφημένος, ὡς ἐπιθ. πρὸς δόλωσιν
ἐξόχου καλλοσύης.

ήλιογραφία (ή) νεώτ. ἡ περιγραφή τοῦ ήλιου
ὡς ουρανίου σώματος' 2) ἡ διά τοῦ ήλιογράφου
μέτρσις τῆς ήλιοφαινίας βλ.λ. 3) μέθοδος φω-
τογραφικῆς ἐκτυπώσεως ἐπὶ χάρτου ἡ πλακῶς τῆ
ἐπιδράσει τῶν ήλιακῶν ἀκτίνων, ἀ. ήλιοτυπία.

ήλιογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀνα-
φερόμενος εἰς τήν ήλιογραφίαν ἡ τὸν ήλιογράφον
ἢ ἐπιρρ. ήλιογραφικός κατὰ τρόπον ήλιογραφικ-
όν, δι' ήλιογραφίας ἡ κατὰ τήν ήλιογραφίαν.

ήλιόγραφος (ὶ) νεώτ. ἀστρονομικόν ὄργανον
πρὸς αὐτογράφειαν τῆς διαρκείας τῆς ήλιοφα-
νείας βλ.λ.' 2) ὄργανον τοῦ ὀπτικοῦ τηλε-
γράφου πρὸς ἐκπομπήν φωτεινῶν σημάτων τῆ
βοηθεία ήλιακοῦ φωτός.

ήλιογευμένος-η-ο ὁ οἰσεί ὡς ὁ ήλιος δῦσας,
βαίγων εἰς τὸ τέμα : Παλαμ.Τάφ.54,14 κί ἦταν
σάν Ξανάρχησιμα | ήλιογευμένης νιότης.

ήλιόδισκος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος ριζοπόδων
ἀκτινοζῶων πρωτοζῶων σπομυέλλοριδιῶν.

ήλιοδρῶμι (τό) δημ. τὸ ποῶδες φυτόν ήλιο-
τρόπιον βλ.λ. τὸ τριχόταν.

ήλιοδρόμος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἀγγελιαφόρος τοῦ
ήλιου : Ἐπιγρ. ήλιοδρόμος Διός' ἢ τίλος ἀξιώ-
ματος τῶν μεμυημένων εἰς τήν λαγρείον τοῦ Μί-
θρα : Cimonit. Mysteres de Mithra 1,317.

ήλιοδυσία (ή) ἡ δῦσις τοῦ ήλιου : Ἡσ. ἐν λ. γε-
λοδυσία.

ήλιοδύσιον (τό) μτγν. ἡ δῦσις τοῦ ήλιου, τὸ
ήλιοασπίημα : Βέττ.Βάλ.362,34.

ήλιοζιθής-οὐς-ές κ. μον. κ. ήλιώδης ὁ ἔχων
τὸ εἶδος τοῦ ήλιου, ὁ ὄμοιος πρὸς τὸν ήλιον,
ὁ λάμπων καί ἀκτινοβολῶν ὡς ὁ ήλιος : Πλάτ.Πολ.
509Α φῶς τε καὶ ἄψιν ήλιοζιθῆ, Ἀριστοτ.ἀπ.42
ήλιοζιθῆς ἀήρ, Γολ.5,635, Εὔστατ.432,26 κ. ὑ-
περβ. : Πλάτ.Πολ.508Β ήλιοζιθεστατον . . τῶν πε-
ρι τὰς ἀσθησῶν ὀργάνων, Γαλ.Χρ.Μορ.3,10.

ήλιοζιθῆς ἐπίρρ. μον. λαμπρῶς ὡς ὁ ήλιος :
Θεοφύλ.Βουλύ. Ἐπιστ.15.

ήλιοζῶφα (τά) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ριζοπό-
δων πρωτοζῶων.

ήλιοθαλής-οὐς-ές ὁ θερμαινόμενος ἡ θερμαν-
θεὶς ὑπό τοῦ ήλιου : Ἡσ. ἐν λ. ἐλοθερής.

ήλιοθεραπεία (ή) νεώτ. ἡ μεθοδική χρησιμο-
ποίησις τῆς ήλιακῆς ἀκτινοβολίας πρὸς θεραπευ-
τικῶν σκοπῶν.

ήλιοθεραπευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀνοφερόμενος εἰς τήν ήλιοθεραπείαν βλ.λ.

ήλιοθερής-οὐς-ές (θέρω) ὁ ὑπό τοῦ ήλιου
θερμαινθείς ΕΜ 58,1.

ήλιοθερῶ-έω μτγν. θερμαινόμενος ἐν τῷ ήλιῳ,
ήλιαζομαι : Γαλ.6,137 ήλιοθεροῦντων τε καί παρὰ
πυρὶ θαλομύμων.

ήλιοθερμμένος-η-ο δημ. κ. ήλιοθερμένος-η-ο
ὁ οἰσεί ὑπό τοῦ ήλιου τραφεῖς : Ζερβ.Τρογ.ΚΚ
33,9 μοιάζει καί μάς ἡ ἀγάπη μας ήλιοθερμμένω
φῶς, αὐτ.42,20 αἱ ήλιοθερφεῖς χαρῆς σου.

ήλιοθρή-τριχος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος τροχιλι-
δῶν πτηνῶν.

ήλιοκάης-οὐς-ές (καίω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑπό
τοῦ ήλιου κεκαυμένος, ποῦ φήθηκε στὸν ήλιο,
μαυρισμένος, ήλιοκαυστος, λοκομένος : Λουκ.
Λεὶψ.2 χριεσθαὶ τὸ ήλιοκαεῖ καί πρὸς τήν εἴλην
θέρεσθαί, Παπᾶδ.Χριστ.Διηγ.38 μέ τὸ ήλιοκαεῖ
καί ρικνὸν πρόσωπον' 2) εἶδ. τὸ οὐδ. ήλιοκαεῖς
εἶδος κρέμας : Ὀρειβ.ἀπ.115.

ήλιοκάτι μτγν. κ. μον. τὸ ἐκτίθεσθαί εἰς τὸν
ήλιον, ἡ θερμότης τοῦ ήλιου : Διογ.Α.7, ἔλαρα . .
σύκοις χλωροῖς, καί ήλιοκαταίς, Φιλᾶπ. Ἰω. Ὑπομν.
Φυσ.60,13.

ήλιοκαλλίς-ιδος (ή) μτγν. τὸ ήλιανθές βλ.λ. : Πλιν.
ΦΙ 24,165.

ήλιοκαμα (τό) δημ. κ. λιοκάμα ήλιοκάμμα βλ.λ.
ήλιοκαμένος-η-ο δημ. οὐ τὸ δέρμα ὑπέστη τήν
ἐπῆρσαν τοῦ ήλιου, ήλιοκαεῖς, ήλιοκαυστος :
Κρυστ.Τραγ. Ἡλιοβασίλειμα ἰ5 γυρνοῦσε οἱ ζευ-
γολάτες, ήλιοκαμένοι, ἔξικοποι.

ήλιοκάμιντος (ὶ) μτγν. τὸ προσήλιον δωματίον
τῶν ρωμσικῶν οἰκιῶν πρὸς χειμερινήν χρῆσιν : Πλιν.
Ἐπιστ.2,17,20, Ἐπιγρ.

ήλιοκαυθάρσος-ον μτγν. κ. νεώτ. εἶδος κανθά-
ρου, ἐπερὸς τῷ Ἠλίῳ παρ' Αἰγυπτίους : Ἀλέξ.Τραλλ.
Πυρ.7 ἢ εἶδ. νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. γέ-
νος κολεοπτερῶν καραθιδῶν ἐνόμων.

ήλιοκάμμα-ατος (τό) νεώτ., δημ. (ή)λιοκάμμα τὸ
καυστὸ τοῦ ήλιου, ἡ καυστική θερμότης τοῦ ήλιου,
τὸ λιεπύρι' 2) τὸ ὑπό τοῦ ήλιου μαύρισμα τοῦ
προσώπου ἢ τοῦ σώματος.

ήλιοκαυστος-ον (καίω) μτγν. κ. νεώτ., ὄμωρ.
ἀλιοκαυστος, δημ. λιοκάυτος-η-ο ὁ οἰσεί
ὑπό τοῦ ήλιου κεκαυμένος, ὁ ὑπό τοῦ ήλιου σπε-
ξηρασμένος, ήλιοκαεῖς Ἡσ. κεκαυμένος ἐν τῷ ή-

λως : Θεοκρ.10,27 καλέοντι η πάντες, Ισχνάν, δλιοκαυτον, Διοσκ.2,2 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ήλιοκαυτον, δημ. λιοκαυτο, ὡς οὐα. Ιηθῶς, οκτά- πους ή άστακός άποξηρανθεῖς έν τῷ ήλιῳ.
ήλιοκαυτῶ-έω μτγν. είμαι ήλιοκαής, ήλιοκαμέ- νος : Άλέξ. Άφρ.π.Σιμηλικ.Φυσ.968,25.
ήλιοκεντρικός-ή-όν νεώτ. ὁ έκλυαμβάνων τὸν ήλιον ὡς κέντρον τοῦ κόσμου : ήλ - σύστημα.
ήλιοκεντρικ-ίδος (ή) γλωσσα. είδος μύσας.
ήλιοκέφαλος (ὀ) μυν. ὁ έχων τήν κεφαλήν στίβλουςαν είς τὰς ακτίνας τοῦ ήλιου.
ήλιοκόμας (ὀ) μυν. ὁ έχων κόμην ήλιώδη : Εὔστ.976,53.
ήλιοκρετῖς (οἰ) λ. έπινοηθεῖσα ὑπὸ Άλεξάρχου είσενεγκόντος κ. ά. Ιδίας λέξεις : Άθην.3,98B τοὺς ήλιοκρετῖς οἰών οἰδα.
ήλιοκριση (ή) δημ. κ. λιοκριση ή λιοκρουση βλ.λς : Γρουπ.Σκ.Τερρ.83,4 καί κάπου μιά νυχτιά, κι ήταν ήλιοκριση τοῦ φεγγαριοῦ.
ήλιοκρουσμα (ὀ) δημ. ά. λιοκρουσμα βλ.λς : 2) κ. λιοτραγμα κ. (ή) λιοκρουξη. ή νό- σος Ικτερος βλ.λ.
ήλιοκρούζομαι δημ. λιοκρούγομαι βλ.λ.
ήλιοκρούστος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ ήλιου κρου- σθείς, προσδληθείς : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 4,23 ή ζωή νά γύρη | σάν ήλιοκρούστος άνδρής.
ήλιοκτύπος-ον ήλιόσθητος, ήλιοκαής : Αισχ.Ίκ. 115 ήλιοκτύπον | κώδ. ήδιόκτυπον | γένος.
ήλιολαμπῶ-έω μυν. άκτινοβολῶ, λάμπω ὡς ὁ ήλιος : Στουδ.Θεοδ. Cod. Ρερ.891, φύλλ.52^ο.
ήλιολατρεία (ή) νεώτ. ή λατρεία τοῦ 'Ηλιου δέ θεοῦ.
ήλιολάτρης (ὀ) μυν. κ. νεώτ., θηλ ήλιολάτρης-ίδος ὁ λατρεύων τὸν ήλιον ὡς θεόν· προβ. είδωλόλατρης : Γεώργ. Άλ.Βί.Χρυσ.235,42 ποίας θρησκείας ; ὁ δὲ θεὸς ήν ήλιολάτρης.
ήλιολατρικός-ή-όν νεώτ. ὁ άνήκων ή αναφε- ρόμενος είς τήν ήλιολατρείαν, ὁ τῆς ήλιολατρείας. (ή) **ήλιόλουστος** (-η-ο(-ν)) νεώτ. κ. δημ. : ὁ ὑπὸ τοῦ ήλιου οἰσινέ λουόμενος, ὁ άφθονῶς καταμαζόμε- νος ὑπὸ τοῦ ήλιακοῦ φωτός : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 37,24 σκοτεινίσαναι οἱ ήλιόλουστες χάρεις σου.
ήλιόλουτρον (τὸ) νεώτ. Ιατρ. ή πρὸς θεραπευ- τικὸν σκοπόν. έκθεσις τοῦ σώματος γυμνώσ, ὀλο- κλήρου ή μοίρας αὐτοῦ, είς τήν έπιθρῆσαν τῶν ήλιακῶν ακτίνων.
ήλιομανής-οῦς-ές (μαίνομαι) ὁ μέχρι μανίας αγαπῶν τὸν ήλιον, έπιθ. τοῦ τέττιγος : Άριστφ. Όρν.109⁶ θάλλεισι μεσημβρινοῖς ήλιομανῆς βοῶ.
ήλιομαντία (ή) πάπ. μαγική έπίκλησις τοῦ ήλιου.
ήλιομετρία (ή) νεώτ. άστρον. ή διά τοῦ ήλιόμε- τρου βλ.λ.καταμέτρησης τῆς φαινομένης διαμέτρου τοῦ ήλιου.
ήλιομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ άνήκων ή αναφε- ρόμενος είς τήν ήλιομετρίαν ή τὸ ήλιόμετρον βλ.λ.
ήλιόμετρον (τὸ) νεώτ. άστρον. ὄργανον πρὸς καταμέτρησην τῆς φαινομένης διαμέτρου τοῦ ήλι- οῦ ή καὶ ὄλων οὐρανίαν σωμάτων, ὡς καὶ πρὸς εἰρσιαν τῆς φαινομένης άποστάσεως δύο έγγύς εὐρισκομένων άστέρων.
ήλιομηνύτρα (ή) δημ. ή προμηνύουσα τήν άνα- τολήν τοῦ ήλιου : Χριστόπ.Αὐγῆ! ήλιομηνύτ^ρ Αὐγῆ μου.
ήλιομορφος-ον μτγν., μυν. κ. νεώτ., δημ. λιομορ- φος-η-ο ὁ έχων τὸ σχῆμα, τήν μορφήν τοῦ ήλιου : Καστορ.1 εἰκότως δ' ευγένετας ήλιομορφος' 2) δημ. λιομορφος-η-ο ωραῖος ὡς ὁ ήλιος, λιο- κόμος, συνήθ. έν χρ. τὸ θηλ.
ήλιον (τὸ) νεώτ. χημ. στοιχείον τῆς ὀμάδος τῶν ευγενῶν αἰερίων.
ήλιοπαίς-παιδος (ὀ) ήνιγρ. τέκνον τῆς ήμέρας τοῦ ήλιου, τῆς Κυριακῆς.

ήλιοπάλιος (ὀ) πάπ. ή ήλιοπάλιον (τὸ) είδος φυ- του ή λίθου, προβ. ὀπάλλιος.
ήλιοπέτρις (ὀ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων τενεδριδῶν έντόμων.
ήλιοπέπτος-αν (πέπτω) μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ ήλι- ου πεμφθείς : Χρησμ.Σιβ.13,151.
ήλιοπέπτος-αν (πέπτω) μυν. ὁ έν τῷ ήλιῳ ὠρι- μάσας : Ίπιατρ.58 ήλιόπεπτος σταφίς.
ήλιοπλαστική (ή) νεώτ. ή φωτοτυπία βλ.λ.
ήλιοπληκτος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ ήλιου πληγεῖς, καυθεῖς, ήλιοκαής, ά. ήλιοπλήξ' 2) ὁ ὑπὸ ήλια- σεως, σειριασεως προσδληθείς.
ήλιοπλήξ-ηγος (ὀ) μτγν. ήλιοκαής, ήλιοπλη- κτος : Καλλ.Ίαμβ.1,219.
ήλιοπονος (ὀ) δημ. είδος ήλιοτροπίου βλ.λ. : ΨΔιοσκ.4,190.
ήλιοπόρι (τὸ) δημ. κ. λιοπόρι ή καυστική θερ- μότης τοῦ ήλιου.
ήλιοपुरος-η-ο δημ. ά. λιοपुरος βλ.λ.
ήλιοπατος (-η-ο(-ν)) μυν. κ. δημ. ὁ λαμπρὸς ὡς ὁ ήλιος, ὠραῖος, ευμορφος.
ήλιορίζω δημ. κάθημαι είς τὸν ήλιον ίνα θερ- μανθῶ, ήλιαζομαι, λιαζομαι.
ήλιορῖνος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος τῶν λαριδῶν στε- γανοπόδων πτηνῶν.
ήλιος (ὀ) κ. μυν. κ. νεώτ., δημ. κ.γῆλιος, έν. ήέλιος, ὄωρ. κ. αιολ. άέλιος ή ὄωρ. η. τραγ. άλιος, λακων. κ. Κρητ. άέλιος, άρκ. άέλιος (ή ά·), η. Σαμφ. άλιος φωτεινὸν οὐράνιον σώμα, άποτελοῦν τὸ κέντρον τοῦ πλανητικοῦ συστήματος, οὐ τὸ φῶς ποιεῖ τήν ήμεραν, ή δὲ άπουσία τοῦ φωτός αὐτοῦ τήν νύκτα : 'Ιλ.Δ 44 αἱ γάρ ὄη' ήελίωι· ναιετῶσσι πόλεις, Εὔρ.Άλκ.151 γυνή . . άριστη τῶν ὄη' ήλιῳ | ὑπὸ τὸν ήλιον, έν τῆς γῆς | Ουακ.2,102 ὑπὸ ήλι- οῦ έωρῶτο, Δημ.316 τῶν ὄη' τοῦ τῶνον τοῦ ήλιου είπειν άνθρώπων, Πλουτ.Λούκ.30 τριῶν τῶν ὄη' τὸν ήλιον μεγίστων ήγεμονίων, Μηναῖ.12,15 'Οδ 9 φῶς χρηματίας ήλιου φαιδρότερον, Κασάρ. Δαν.έν Σάδ3,139 τί κάμνει χρεία νά άνάπτω- μεν κηρι έμπρός είς τὸν ήλιον, δ. τραγ. ήλιε μου καὶ τρισηλιε μου καὶ κοσμογυριστή μου, δ. τραγ. ὄλοι τὸν ήλιο τὸν θεοροῦν ποῦ πάει νά βοσιλέψη' || η. 'Ομ. πρὸς ἠῶ τ' ήέλιόν τε, πρὸς άνατολάς, άντιθ. πρὸς ζῶφον : 'Ιλ.Μ 239 εἶτ' έπι δεξι' | ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ήέλιόν τε, εἶτ' έπ' άρι- στερά ται γε ποτὶ ζῶφον ήερέετα, 'Οδ.Ν 240' || η. 'Ηρ. πρὸς ἠῶ τε καὶ ήλιου άνατολάς άντιθ. πρὸς έσπερήν : 'Ηρ.7,58 ὁ μὲν γάρ πρὸς έσπερήν έπλωε, . . ὁ δὲ κατ' ήπειρον στρατός πρὸς ἠῶ τε καὶ ήλιου άνατολάς εἰποιέτο τήν ὄδῶν' || μτ. τοῦ άρθρου, έν τῶν Αἰθίοπων, οἱ έξ άνατολῶν 'Ηρ.7,70 αἱ ἀπὸ ήλιου άνατολόων Αἰθίοπες || νεώτ. ή χώρα τῶν άνατέλλοντας ήλιου ή 'Ια- πωνία' || παροιμ. μὲν τὸν ήλιο τὰ μαζῶς, μὲν τὸν ήλιο τὰ βγάζω, τί έχουν τὰ έρμα καὶ φοροῦν | ὅτι δὲν προκόπτουσιν οἱ άργά άρχόμενοι τῆς ήμερησίας τῶν εργασιῶν καὶ ένωρίς καταπαυό- μενοι αὐτῆν ; ὄμ. βραει τὸν ήλιου πετρίες | έντὶ μεγάλων ἄλλὰ ματαίων προσοθειῶν ; ὄμ. άνα- φέ μου τὸ λυχνο νά 'δῶ τὸν ήλιο | έντὶ τῶν μη διακρινόντων τὰ πλέον ὀφθαλμοφανῆ πράγματα ; || φρ. ήλιας ήλιος καὶ βροχῆ ποῦ παντρεῖονται οἱ φτώχοι | έντὶ συνδεδσμων παρουσιαζόντων έλλει- φεις ή παραδόξοτητα, έντὶ τῶν έλλινῶν ; ὄμ. δὲν έχω στῶν ήλιο ποτρα | είμαι άτυχῆς, άπρωστά- τευτος ; || φρ. θά πάω έκει πού φῆνει ὁ ήλιος τὸ ψωμί | είς πολὺ άπομακρυσμένην χώραν, άρά στ' στῶν ήλιο κατ' εύρημισδὸν άντὶ στὸν διά- βολο, ές κόσκαος ; 2) ή άκτινοβολία, τὸ φῶς, ή θερμότης τοῦ ήλιου : Πλάτ.Φαιδ.116⁶ ήλιον είναι έντὶ τοῖς ὄρεσι, Λουκ.Πλ.35 νῦν ἤδη τριάκοντά που σταδίου προκεχωρήκαμεν καὶ ὁ ήλιος πο-

λύς, - καθόμαστε δύο ώρες στον ήλιο, - τὸ δωμάτιόν μου τὸ χτυπάει ὁ ήλιος ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βρᾶδου, - σπῆτι ποὺ δὲν τὸ βλέπει ὁ ήλιος, τὸ βλέπει ὁ γάιθρος [αἱ ἀνήλικαι σκῆλαι εἶναι ἀνθυγιειναί] || κ. ἐπὶ ήλιοκαοῦς ἀνθρῶπου : Λουκ. Ἀπαίδ.3 πολὺν τὸν ήλιον ἐμφαίνειν || κτ. πληθ. αἱ ἀκτίνες τοῦ ήλιου : Θεόφρ. Σμ.1.22 ήλιοι ὄξεις

3) τὸ φῶς τῆς ήμέρας, ή ήμέρα : Πινδ. Ο 13.37, Εὐρ. Ἠλ.654 λέγ' ήλιους, ἐν οἷσιν ἀγνευεῖ λεχώ, ἱ Βερναρδ.Γρ. « λέγε τὰς ήμέρας, ὄν ἐν τῇ ἐαχάτη τελεῖ τὸν καθαρμὸν αὐτῆς ή λεχώ », Ψ.Λουκ. Φιλόπ.4.26 || κτ. πληθ. αἱ ήλφειρες ήλιου ήμέραι, αἱ θερμαί : Θουκ.7.87 οἱ τε ήλιοι τὸ πρῶτον καὶ τὸ πνίγας ἐπὶ ἐλάφει δια τὸ ἀστέγαστον 4) τὸ ἔτος : Ἡρωδ.ΑΠ π.210.529.32 5) νεῶτ. κ. δημ. ή εἰκῶν, ή ἀπεικόνισις τοῦ ήλιου : αἱ σημαῖαι τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῆς Οὐρουρουάης φέρουσι τὸν ήλιον 6) δημ. ἐπὶ ὠραίου προσ., ἰδ. γυναικός, ὁ καθ' ὑπερβολήν ὠραῖος, εὐμορφος : Κρυστ. Παλιόκαстро 15 ήλιος στήν ὠριστη ὁ ἔνας, ἄστρο τῆς αὐγῆς ὁ ἄλλος, - λάμπει σάν τὸν ήλιο 7) κ. νεῶτ. μεταφ. φῶς, ἐλπίς, χαρά : Πλούτ. Ἠ6.994ε, Ἀρτεμίδ. Δαλδ.2.36 ή ἰους τὰ ἀρσενικά τέκνα ὁ γονεῖς ὑποκοριζόμενοι καλοῦσι || ὡς προσφώνησις : Γαλ.10.529 ήλιε τῆς ἐμῆς φυχῆς 8) ἐν τῇ μυθολογίᾳ, θεός, προσωποποίησης τοῦ ήλιου : Ἠλ. Ο 480 ἴν Ἰαπετάς τε Κρόνος τε ήμενοι οὐτ' αὐγῆς ὕπεριονος ἥελοιο τέροντι οὐτ' ἀνέμοισι, Ὀδ. Θ 271, Μέν. Σαμ. 108 νῆ τὸν ἥλιον ταυτιζόμενος πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα : Εὐρ. ἀπ.781, 11 κ. πρὸς τὸν Διόνυσον : Δίωκ. Χρ.31.11 9) νεῶτ. πᾶν οὐράνιον σῶμα ἀποτελοῦν τὸ κέντρον τοῦ πλανητικοῦ συστήματος : ὑπῆρξαν κατὰ τοὺς αἰῶνας πολλοὶ ήλιοι ἐξαφανισθέντες 10) δημ. τὸ φυτὸν ήλιανθος βλλ.

ήλιοσέληνος-ον μτγν. κ. μον. ὁ τοῦ ήλιου καὶ τῆς σελήνης : Τζέτζ. Ὀμ. Ἄλλ. Προλεη.980 ήλιοσέληνοι λειψεῖς 2) τὸ ἄρσ. ήλιοσέληνος ὡς οὐα. λίθος ἐγχρωμος παριστᾶν τὴν οὐαδοὺν τοῦ ήλιου καὶ τῆς σελήνης : Πρόκλ. Μαγ. 101.

ήλιόσκηνη (ή) δημ. τὰ μόρια κονιοροῦτὸ τὰ ἐν σκοτεινῷ χώρῳ ὁράτα ἐν τῇ διαδρομῇ ήλισκή ἀκτίνης 2) ποι. μτφ. ὁ ὡς φωτεινῇ κόνις ὁρατός ἐναστρος κόσμος τοῦ Γαλαξίου κ. γενικώς τῶν πεφελωμάτων : Ζερδ. Τραγ.ΚΚ 76.4 ὄλο πλαταινεῖ κι ἀφῆλῶνει καὶ τὴν ήλιόσκηνη ἀσκηκῶνει.

ήλιοσκόπησις-εως (ή) νεῶτ. ή ήλιοσκοπία βλλ.

ήλιοσκοπία (ή) νεῶτ. ή ἐπιστημονική παρατήρησις τοῦ ήλιου.

ήλιοσκοπικός-ή-όν νεῶτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὴν ήλιοσκοπίαν ἐπίρρ. ὡς.

ήλιοσκόπιον (τό) μτγν. κ. νεῶτ. ὄργανον χρησιμοποιούμενον κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἥλιου πρὸς ἐλάττωσιν τῆς ἐπίστας τοῦ φωτός αὐτοῦ 2) εἶδ. βοταν. εἶδος τῶν κηφορβίων φυτῶν, ή γαλατσίδα βλλ. : Διοσκ.4.164.

ήλιοσκόπιος-ον κ. νεῶτ. ὁ βλέπων πρὸς τὸν ήλιον τὸ οὐδ. ήλιοσκόπιος ὡς οὐα. βλλ.

ήλιοσκόπος (ὁ) μτγν. φυτὸν τι ἀναφερόμενον ἐν τῇ ἐρμητικῇ : Κατ' Αστρλ.Κ 8(2).163.

ήλιόσκυλος (ὁ) δημ. ὁ παρόλιος, ὁ ψευδήλιος.

ήλιόσπερμον (τό) νεῶτ. γένος τῶν καρυοφυλιδῶν φυτῶν.

ήλιοστάλαγμα (τό) δημ. τὸ διακεχυμένον ήλιοκιν φῶς : Κρυστ. 124,1 συχνὰ μέσ' στὸ ήλιοστάλαγμα καὶ μέσ' στὸ μεσημέρι || ποι. καὶ ἐπὶ τοῦ φωτός τῆς σελήνης ὡς ἐκ τοῦ ήλιου ἀπορρέοντος : Γρυν. Σκ. Τερρ. Κοσμοχαλᾶσι 21 φοβοῦμαι τὸ φεγγάρι μας, ποῦ στ' οὐρανὸ τῆ μέση στέκει ἀχνὸ ήλιοστάλαγμα νὰ κρουοῖ λαχαρτζι.

ήλιοστάλακτος (-η)-ο(ν) μον. κ. νεῶτ., δημ. προσ. κ. ήλιοστάλαχος ὁ σταλαζών ήλιακός ἀκτίνης :

Κανών. Παρασκ. ήλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ βασιλέως, Μηναι. 12,1, Θεοτοκ. Ὁρθ. χαῖρε Νύμφη ήλιοστάλακτε 2) μτφ. ὁ ὠραῖος, ὁ ἀπαστραπτούσης καλλονῆς, ἰδ. ἐπὶ γυναικός.

ήλιοστασία (ή) γλωσσ. τὸ ήλιοστάσιον βλλ.

ήλιοστασιακός-ή-όν νεῶτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὸ ήλιοστάσιον : ήλ. σμπετά - ἐποχαί.

ήλιοστάσιον (τό) νεῶτ., δημ. -ιο κ. -ι ἕκαστον τῶν δύο σημείων τῆς ἐκλειπτικῆς, τὸ ὅποια ἔχουν ἴσων καὶ τὴν μεγίστην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ Ἰσημερινοῦ : εἶδ. τὸ χειμερινὸν ήλιοστάσιον ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ θερινόν, τὸ ήλιοτρόπιον, τὸ λιστρόπι : Γρυν. Σκ. Τερρ. Γρύφων Χρυσοφρ 35 κ. ἄπ' τὸ ήλιοστάσι ὡς τὸ ήλιοτρόπι χώρες περνάει, περνοῦνε τόποι.

ήλιοστάτης (ὁ) νεῶτ. ἄστρον, ὄργανον ἀστρονομικόν, δι' οὗ αἱ ήλιακοὶ ἀκτίνες παρὰ τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου φαινόμενη κίνησιν τοῦ ήλιου, προβάλλονται πάντοτε κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν καὶ εἰς τὸ αὐτὸ σημείον.

ήλιοστερῆς-οὐς-ές (στερῶ) ὁ τὸν ήλιον ἀποστερών, ὁ σιάζων, ἐπίθ. τὸ θεσσαλικὸν ήλιου : Δοφ. ΟΚ 313 κρατὶ δ' ήλιοστερῆς κινῆ πρόσωπα Θεσσαλῆς νῦν ἀμπεχεῖ | σκόλ. ἐσκιαστική, - πλατύπιλος κινῆ τὴν δφιν αὐτῆς περιέχει κώλυτοισα καὶ ἀφαρισμένη τὴν ήλιωσιν' καὶ γὰρ περισσοί ήζαν οἱ Θεσσαλικοὶ ήλιου | ἰδ. ἀνάγκη. ήλιοστεγῆς, Κοραῖς. ήλιοσκληρὸς Ναιεκή.

ήλιοστερῆς-οὐς-ές νεῶτ. ὁ οἶνει στεφορμένος ὑπὸ τοῦ ήλιου, ἰδ. ἐπὶ κροσφῶν.

ήλιοστιβῆς-οὐς-ές | στείβω | ὁ ὑπὸ τοῦ ήλιου πατούμενος, διατρεχόμενος, φωτιζόμενος, ὁ ήλιοφώτιστος : Αλοχ. Γρ. 791 πρὸς ἀντολάς. . ήλιοστίβεις | ἰδ. ὄρθ. Hartung : ήλιου στίβει |.

ήλιοστολιμῆνος-η-ο δημ. ἐπὶ κόπους ή τοπίου, ὁ ἐφ' οὗ ὁ ήλιος, αἱ ἀκτίνες τοῦ ήλιου πῆπτου δὲ στολισμός.

ήλιοστροφία (τό) δημ. τὸ ήλιοτρόπιον βλλ. τὸ τριχῶτον.

ήλιόστροφον (τό) μτγν. τὸ ήλιοτρόπιον βλλ. τὸ μέγα . Διοσκ.4.193.

ήλιόσφαιρα (ή) νεῶτ. ζωφλ. γένος τῶν ἀκτινοζῶων σφαιριδῶν πρωτοζῶων.

ήλιόστευκτος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ ήλιου παραγόμενος, ὁ ἐκ τοῦ ήλιου προερχόμενος : Ψιδιούσ. 392C καὶ γὰρ οὐδ' εἶς ήλιοστευκτοῖς αὐγαῖς ἀντιπεῖν ἀνίθδυνον.

ήλιοτροπία (ή) νεῶτ. τὸ φαινόμενον τῆς διευθύνσεως τῶν φυτῶν πρὸς τὸν ήλιον ὑπὸ τῆς ἐπίδρασιν τοῦ ήλιακοῦ φωτός, ὁ ήλιοτροπισμός.

ήλιοτροπικός-ή-ό(ν) ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὴν ήλιοτροπίαν, τὸν ήλιοτροπισμὸν βλλ. : ήλιοτροπική κίνησις τῶν φυτῶν.

ήλιοτροπίνη (ή) νεῶτ. οὐσία ἔχουσα ὄρωμα ὡς τὸ τοῦ ήλιοτροπίου, ή πιπερονόλη.

ήλιοτρόπιον (τό) κ. μον. κ. νεῶτ., δημ. (ή) ήλιοτρόπι τὸ φυτὸν, οὐ τὸ ἄνθος καὶ τὰ φύλλα ἀτρέφονται πρὸς τὸν ήλιον : Θεόφρ. 7.31, Γαλ. 19.732 || τὸ μέγα ήλιοτρόπιον τὸ τριχῶτον ήλιοτρόπιον βλλ., τὸ ήλιοσρόφι | (Heliotropium villosissim), Διοσκ. 4.190 || τὸ μικρὸν ήλιοτρόπιον τὸ ὕπτιον ήλιοτρόπιον | (Heliotropium variegatum, αὐτ. 191 2) χρωματοφόρος ή βαφική | Crotaea tinctoria | Πάπ. 3) ήλιακὸν ὠρολόγιον : Μοσχ. π. Ἀθῆν. 5.207ε κατὰ δὲ τὴν ὀροφήν πῶλον ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχαρδίων ἀπομειμημένου ήλιοτροπίου, Πλούτ. Δίωκ 29 ἦν δ' ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ πεντάμυλα, . . ήλιοτρόπιον καταφανές καὶ ὕψηλόν, Σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν. 997 4) παραλλογῆ κρυσταλλική τοῦ ὄρυκτου ἰσπίδος, πράσινος λίθος φέρων γραμμὰς ἐρυθρὰς : Πλίν. Φι 37.165. Ἐρμ. Τρισμα. ἐν Rev. Phil. 32.258 5) μτγν. -μον., δημ.

(ήλιοτρόποι) τὸ θερινὸν ήλιοστάσιον, καθ' ὃ ἐ-
 ορτάζονται τὰ γενέθλια τοῦ βασιπτοῦ Ἰωάννου :
 Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάβ. 1.36 ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ τιμίου
 Προδρόμου καὶ Βασιπτοῦ, τῇ κατὰ τὸ ήλιο-
 τρόπιον, Γρουπ. Σ κ. Τερρ. Τρύφ. κ. Χρυσοφρ. 35 κ
 ἀπ' τὸ ήλιοστάσι ὡς τὸ ήλιοτρόπι χώρας περνάει
 θ) πάπ. κ. νεώτ. χρωστική οὐσία ἐξαγωγήν ἐκ
 λειχάνων 7) νεώτ. ὄργανον κατάλληλον διὰ γεω-
 δαιτικὰ σκοπεύσεις ἐπὶ μεγάλων ἀποστάσεων.
ήλιοτρόποιος-ον πάπ. ὁ τοῦ ήλιοτροπίου βλ. λ. 1) :
 λόγος Εὐλλου ήλιοτροπίου, αὐτ. ήλιοτρόπια Εὐλλ.
ήλιοτροπίσμός(ός) νεώτ. ἡ ήλιοτροπία, ἡ ἰδιό-
 της τῶν φυτῶν νὰ στρέφονται πρὸς τὸν ήλιον ὑπὸ
 τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ, ἀ. φωτιστροπισμός βλ. λ.
ήλιοτροπίζεται [το] μιν. αἰρετική θείων δυνάμιν
 ἀπονεμόντες τῷ ήλιοτροπίῳ βλ. λ. 4) καὶ ἐξαιρέτως
 σεβόμενοι οὗτῶ : Δαμασκ. 1, 757.
ήλιοτρόπος(ός) μγν. τὸ ήλιοτρόπιον βλ. λ. 1) :
 Διοσκ. Νόβ. 4, 13.
ήλιοτυπία(ή) νεώτ. προθαμῆς τις τῆς ήλιογρα-
 φίας βλ. λ.
ήλιουχος-ον πάπ. ὁ ἔχων ήλιον.
ήλιοφανής-ους-ές νεώτ. ὁ λάμπων, καθαρὸς
 ὡς ὁ ήλιος ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ ήλιου φωτιζόμενος.
ήλιοφωγής-ους-ές, ὄμρ. ἀλαιοφωγής ὁ λάμπων
 ὡς ὁ ήλιος, ποῦ φέγγει σάν τὸν ήλιο : Φιλόδοσμ. 136.
ήλιοφωγία(τή) δημ. τὸ φῶς τοῦ ήλιου, τὸ ἑ-
 λιώφως : Παλαμ. Τάφ. 8, 11 ήσυχα· καὶ σινγαλά σὲ
 χάδιευσεν ὁ ἀέρας, τῆς νυχτὸς ήλιόφωγο κι
 ὄνειραμα τῆς μέρας.
ήλιοφίλος-αν νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸν ήλιον, τὰς
 ήλιολούστους ἡμέρας : 2) ὁ ἀρεσκόμενος τὸν
 ἐκτίθεται εἰς τὸν ήλιον, ήλιοσαρής : 1) τὸ ἀρσ. ήλιό-
 φίλος ὡς οὐσ. βοταν. γέν. τῶν αταυρανηθῶν φυτῶν.
ήλιοφοβία(ή) νεώτ. ἰατρ. ψυχροπαθολογική κα-
 τὰστασις τοῦ ἀτόμου τοῦ κατεχομένου ὑπὸ ἐμ-
 μόνου φόδου πρὸς τὸν ήλιακὸν φῶς, γενικῶτ.
 ὄρας φωτοφοβία βλ. λ.
ήλιοφοβός-αν νεώτ. ὁ φοβούμενος τὸν ήλιον
 ἢ ὁ ἀποφεύγων νὰ ἐκτίθεται εἰς τὰς ήλιακὰς ἀκτί-
 νας : 2) εἶδ. ἰατρ. ὁ πάσχων ἐξ ήλιοφοβίας βλ. λ.
 3) εἶδ. ζωολ. γένος τῶν λευκανθῶν ἐντόμων.
ήλιοφοινισσομαι μγν. γίνομαι ἐρυθρὸς τῇ
 ἐπιδράσει τοῦ ήλιακοῦ φωτός, τὸν ήλιακὸν ἀκτί-
 νων, κοκκινίζω ὅπῃ τὸν ήλιον : Παλλ. ἀδ. Βί. Χρυσ. 99, 19
 ἔχων τὸ σωματίον καθάπερ μήλον ἐπ' ἄκρων
 κάδων ήλιοφοινισσόμενον.
ήλιοφυής-ους-ές μγν. ὁ ἐν τῷ ήλίῳ καὶ ὑπὸ
 τοῦ ήλιου ἀναμφεῖς, ὁ αὐξηθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπίδρασιν
 τῶν ήλιακῶν ἀκτίνων : Ψάδιοσκ. 4, 13 τὸ ήλιοφυές
 (τὸ κλύμενον βλ. λ. 1).
ήλιοφωλλίτης(ός) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν κρυ-
 σταλλούμενον εἰς τὸ ρομβικὸν σύστημα καὶ δὴ
 εἰς σπιράδ συσσωμτώματο, μαλακὸν μετὰ λάμ-
 φεως ὑαλώδους.
ήλιοφωτον(τό) μγν. μιλας βλ. λ. ἡ τραχεία : Ψ
 Διοσκ. 4, 142.
ήλιόφως-ωτος(τό) νεώτ. τὸ ήλιακὸν φῶς, τὸ
 ήλιόφωτο.
ήλιοφώτισμα(τό) δημ. τὸ φώτισμα τοῦ ήλιου,
 τὸ ήλιακὸν φῶς, τὸ ήλιόφως.
ήλιοφώτιστος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ ήλιου λαμπρῶς
 φωτιζόμενος : Ψυχάρ. Ταξ. 87 β ἄνακαλύφουμε μιά
 νέα, μιά περίφημη, ήλιοφώτιστη Ἀμερική.
ήλιοφωτο(τό) δημ. τὸ φῶς τοῦ ήλιου, τὸ ήλιό-
 φως : τὸ κλύφωτο μὰς ζάλιθις κοί τρεκλιζαμε :
 2) συνήθ. πληθ. (ήλιοφώτιστα τόποι καταυγαζό-
 μενοι ὑπὸ τοῦ ήλιου.
ήλιοφωτομέτρον(τό) νεώτ. ὄργανον μετρήσεως
 τῆς ἐντάσεως τῶν ήλιακῶν ᾠωτός.
(ή)λιόφωτος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ ήλιου
 φωτιζόμενος : τὸ οὐδ. ήλιόφωτο ὡς οὐδ. βλ. λ.

ήλιοφωτῶ-ἄω δημ. φωτίζω διὰ τοῦ ήλιου, ρίπτω
 τὰς ήλιακὰς ἀκτίνας ἐπὶ τιος : Βορν. Φῶς 44
 βρέχει .. σὲ μιά μεριά κὶ ήλιοφωτᾶει στήν ἄλλη.
ήλιοχαρής-εως(ή) νεώτ. γραφ. τέχνη. ἔκτυπος
 φωτογραφική μέθοδος πρὸς κατασκευὴν τύπων.
ήλιοχαρής-ούς-ές νεώτ. ὁ χαίρων νὰ ἐκτίθε-
 ται εἰς τὸν ήλιον, ήλιόφιλος.
ήλιοχαρος(-η-ο(ν)) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ χωρῶν, ἐπὶ
 παραλίῳν, ἐπὶ τοπίων, ὁ οἰοεὶ περιχαρὸς φαινό-
 μενος, ὁ φαίδραν, γηθόουσιον παρῆκων ἐντύπωσιν
 ἐκ τῆς καταυγάσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ήλιακῶν
 ἀκτίνων : ήλιοχαροί μικραὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, -
 ήλιοχαρη ἀκρογιαλιά.
ήλιοχημία(ή) νεώτ. ἄστρον. χημ. ἡ διὰ τοῦ
 φασματσκοπίου ἐξετάσις τῆς χημικῆς συστά-
 σεως τοῦ ήλιου καὶ τῆς ἀτμοσφαιρας αὐτοῦ.
ήλιοχόρταρο(τό) δημ. τὸ ήλιοτρόπιον βλ. λ.
ήλιοχόρτον(τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ ήλιοτρόπιον.
ήλιόχρυσος(-η-ο(ν)) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὸ
 χρυσοῦν, τὸ χρυσοῖον χρώμα τοῦ ήλιου.
ήλιοχρῶσμα(τό) δημ. οἱ χρυσοῖοντες χρωμα-
 τισμοὶ τοῦς ὀπολιος παράγονται ἀπ' ἀκτίνες τοῦ δῦ-
 οντος ήλιου, αἱ χρυσοῖονσαι ὀποχρώσεις τὰς
 ὀσπίας δημιουργεῖ δῦν ὁ ήλιος : Παπαντ. Ἀγ.
 Ὀρ. 144 ἀπὸ τῆς ἔρημη κορυφῇ τοῦ Ἄθω βυθι-
 ζόταν ἀρά τὸ ήλιοχρῶσμα μέσα στὰ ἔλλατα.
ήλιοχρωματσκοπίον(τό) νεώτ. τὸ χρωμα-
 τσκοπίον βλ. λ.
ήλιοχρωμία(ή) νεώτ. ἡ φωτογραφία τῶν χρω-
 μάτων, ἀ. φωτοχρωμία.
ήλιοχρωμικός-ή-ο(ν) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος
 εἰς τὴν ήλιοχρωμίαν βλ. λ. ἑπίφρ. -ῶς.
ήλιοχρωμογραφία(ή) νεώτ. φωτογρ. συνδυ-
 ασμός τις τυπώσεως διὰ φωτοτυπίας καὶ λιθογρα-
 φίας, καθ' ὃν εἰς τῆς μονοχρώμου φωτοτυπίας
 τυποῦνται αἱ ήλιοχρωμθεβία ἐγγρωμοὶ πλάκες.
ήλιοφηνένος(ός) δημ. ὁ ήλιοκαής, ήλιοσκμένος.
ήλισκος(ός) ἰσοκορ. τοῦ ήλος, μικρὸ καρφί :
 Ἄριστφ. ἀπ. 314.
ήλιτε γ' πρὸς. ἀορ. β' τοῦ ἀίταινω βλ. λ.
ήλιτενής-ούς-ές (τείνω) Σουίδ. ὁ ὑψηλός, ὁ ἀ-
 πόκρημος : ήλιτενής πέτρα.
ήλιτης-ο(ς) [ὁ] (ήλιος) μγν. κ. νεώτ. ὁ ήλιοεὶδής,
 ὁ ὀμοιος ήλίῳ λίθος, λίθος πράσινος μετ' ἐρυθρῶν
 γραμμῶν, τὸ ήλιοτρόπιον βλ. λ. : Δαυιάσκ. Ἰσίδ. 223'
 2) (ήλος) ὡς ἐπιθ. ήλιτης, θηλ. ήλιτις ὁ ἐξ ήλου
 κατασκευασμένος : Διοσκ. 5, 89 ήλιτις λεπίς.
ήλιτοεργός-ος (ἀίταινω) ὁ ἀποτυγχάνων ἢ
 ἀποτυχῶν τοῦ ἔργου, ὁ μὴ ἐπιτυχῶν τὸν σκοπὸν
 αὐτοῦ : Ἀντίπ. Α17, 210 ὡς θάνεν ήλιτοεργός.
ήλιτόμηνη Ἡσ. ἐδὸ μόνην ἐγκαλῶν.
ήλιτόμηνος-ον (ἀίταινω - μῆν) ὁ ἀστοχῆσας
 εἰς τὸν μῆνα τῆς γενηθσεως, ὁ γεννηθεὶς προῶρως,
 ἐφταμηνίτης, ἀλιτήμερος : Ἰλ. Τ 118 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ
 φῶσδε καὶ ήλιτόμηνον ζέντα.
ήλιτον ὄδρ. β' τοῦ ἀίταινω βλ. λ.
ήλιόφραμακος(ή) μγν. βότανον π αιμοστα-
 τικόν : Τιμαγ. π. Στοδ. 4, 36, 19.
ήλιφάτος ὁ ἀνάγ. τοῦ ἐν Ἡσ. ήλιφάτας βλ. λ.
ήλιφ-ιπος(ός) σχῶλ. ὀμοικὸν ὑπόδημα, βλ. ἐνήλι-
 πος : Σχῶλ. Θεόφρ. 4, 56.
ήλιω-ἄω [ὁ] εἶμαι ὡς ὁ ήλιος : Ἀνακρεόντ. 16, 5 λι-
 παρὰς κόμας ποιήσαν, τὰ μὲν ἐνδοθεν μελαίνας,
 τὰ δ' ἐξ ἄκρον ήλιώσας, Φιλόδοστ. Ἀπολλ. 7, 42'
 2) ἐνεργ. ἐκθέτω τὴ εἰς τὸν ήλιον, ήλιάζω : Ἄρι-
 στλ. Πρ. 926b, 38.
ήλιω-ἄω [ὁ] ἐκθέτω τὴ εἰς τὸν ήλιον, ήλιάζω :
 Ἀέτ. 1, 102, 112' 2) τὸ παθ. ήλιομαι τῷ ἐκ-
 τεβέμενος εἰς τὸν ήλιον, ἀντιβ. σκιατραφῶμαι
 Πλάτ. Πολ. 556i) πολλῆς ἰσχυρὸς ἀνὴρ πένυς, ήλι-
 ωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχη πλουσιῶν ἔσκια-
 τροφικότι, Ἀθῆν. ἰατρ. π. Ὀρειβ. 9, 51 ήλιούμενος

ἀήρ· || ἐπὶ τόπων ἐκτεθειμένων εἰς τὸν ἥλιον· 19,18 διδάσκει σκιάζειν τὰ ἠλιούμενα ταύτην τὴν ὄραν· 3) ὄμ. παθ. προσβάλλομαι ὑπὸ ἡλιασεως ἢ καίωμα ὑπὸ τοῦ ἡλίου· Ἰηπ. Ἄερ.3, Μουσών.ἀπ.19,10711· 4) ὄμ. παθ. φωτίζομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου· Ἀριστλ.Ψυχ.4(9),31· || ἐν παροιμ. οὐθ' ὕεται, οὐθ' ἡλιούται Ζηνοβ.5,53 ἐπί των ἔξω πάσης φροντίδος ἐστώτων, τουτέστιν οὔτε βρέχεται, οὔτε ἡλιοβολείται·

ηλιώδης-ους-ες (ἡλιός) ὁ ἡλιοειδής, ὁμοίος τῷ ἥλιῳ, λαμπρός, καὶ ἀκτινοβολῶν· Χαϊράμ.14,14 ὅς (κρόκος) ἡλιώδης εἰς ὑφέσματα πέπλων σκιάς ἐδῶλον ἐξωμόργνυτο, Φιλόστρ.Εἰκ.1,6 μῆλα ἡλιώδη, Ἀνών.π.Εὔστ.436,26 ἡλιώδης κόμη.

ηλιωνμία (ἡ) μων. ἢ ἐκ τοῦ ἡλιου ὀνομασία· Γερμαν.Κ 278 ἐν Κουμαν· Ἀθρσ. ἐν λ.

ηλιουπός-όν ὁ ἔχων τὸν ἥλιον ὡς σφραγισμὸν, ἐπὶ τοῦ Διός, οὐρανοῦ· Σοφ.ἀπ.26, αὐτ.470, Εὐρ.ἀπ.531N.

ηλιωσις-ους νεώτ. ἢ ἐκθεσις εἰς τὸν ἥλιον.

ηλιώτης-ου (ἡ) (ἡλιός), θηλ. ἡλιώτις, ποι. ἡλιώτις-ιδος ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἥλιον· Σοφ.Τρ.697 τὸ γάρ κάταγμα τυγχάνω βίφασα πως τῆς οἰάς, . . ἀκτίν' ἐς ἡλιώτιν, Ἰουλ.Αἰγ.ΑΠ7,601 ἡελιώτις ἀγγηλ, Παῦλ. Ἄλ.3 ἡλιώτιδες αὐγαί· || οὐσ. οἱ ἡλιώται οἱ κάτοικοι τοῦ ἡλίου· Λουκ. Ἄλ.Γατ.1,17· 2) ἡλιώτις (ἡ) ἰων. ὄνομα τῆς σεληνῆς· EM 440,55.

ἡλλησ ὄδρ. τοῦ ἐλκίω βλλ.

ἡλληγορημένος ἐπίρρ. μων. ἐκ τῆς παθ. μτχ. τοῦ ἀλληγορῶ, ἀλληγορικῶς· Τζέτ. Ἡσίοβ. Ἐργ.56.

ἡλοειδής-ους-ές Πολυδ. ἔδομος ἡλίου.

ἡλοθήκη (ἡ) νεώτ. θήκη ἡλων, καρφίων.

ἡλοκέντρον (τὸ) (ἡλος- κέντρον) γλωσσ. πτερυστήρ.

ἡλοκοπικός-ή-ὸν πάπ. ἐν φρ. ἡλοκοπική τέχνη τὸ ἐμπόριον ἡλῶν.

ἡλοκόπον (τὸ) γλωσσ. ὁ τύπος, τὸ καλοῦπι, πρὸς κοπήν ἡλων, καρφίων.

ἡλοκόπος (ὁ) (ἡλος- κόπτης) γλωσσ. σιδηρουργὸς κόπτης, κατασκευάζων ἡλους, καρφία.

ἡλοκοπῶ-έω μτγν. κατασκευάζω διὰ κοπῆς ἡλους· Δοσιθ.435Κ· 2) παθ. ἐν φρ. ὑποδήματα ἡλοκοπημένα ὑποδήματα φέροντα εἰς τὸ πέλμα ἡλους.

ἡλον (τὸ) μτγν. βράδυλον ἢ κοκκίμηλον βλλς· Ἀθῆν.2,50Α Σέλευκος δ' ἐν γλώσσαις βράδυλα φησιν ἡλα κοκκίμηλα μάδρμα τὰ αὐτὰ εἶναι, ἡλόνυεις-εως (ἡ) νεώτ. κτηνιατρ. τραυματισμὸς τῶν ὑπὸ τὸν ὄνυχα τῆς ὀπλῆς ἵππου ἰσθῶν ἐκ τοῦ κακῶς ἐμπαγέντος ἡλου τοῦ πετάλου.

ἡλοπαγής-ους-ές (πῆγγυμι) μτγν. κ. νεώτ. ὁ δι' ἡλων προσηρμοσμένος, ὁ ατερευόμενος μὲ καρφία· Μαν.1,149· 2) νεώτ. πετροργ. πέτρῳμα ἱζημοτογένες τῶν θραυσματοπαγῶν ἢ κλαστικῶν κροκαλοπαγῶν πετρωμάτων.

ἡλοπάτημα-ατος (τὸ) νεώτ. κτηνιατρ. τραυματισμὸς τοῦ πέλματος ἢ τῆς χειλίδονος τῆς ὀπλῆς τοῦ ἵππου, προκαλούμενος ὑπὸ ὀρέων ἢ κοπτερῶν σωματίων.

ἡλόπληκτος-ον μτγν., μων. ὁ πληγθεὶς δι' ἡλων· Ἰηπιατρ.34.

ἡλοποιός-όν γλωσσ. σιδηρουργὸς κατασκευαστῆς ἡλων.

ἡλος (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ., ὄδρ. ἄλος, αἰολ. ἡ πληθ. Ἔλλοι π. Ἡσ. ἐν τῷ τ. γάλλοι, τὸ καρφίον, μικρὸν μετᾶλλον, ἐπίοτε καὶ ἔυλιον, αἰχμηρὸν κατὰ τὸ ἐν ἄκρον αὐτοῦ ραβδίον, ὀπλοῦλον κατὰ τὸ ἀνω μέρος εἰς κεφαλὴν παρ' Ὀμήρῳ ἐν χρήσει μ. εἰς διακοσμητικῶς σκοποῦς· Ἰλ.Α 246 ποτὶ δὲ σκήπτρον βῆλε γαίῃ χουσεῖσι ἡλοισι πεπαρμένον, αὐτ.Λ 29, Ἀθῆν.11,488B ἐμφανίζεται γὰρ ὡς τῶν ἡλων ἐμπροσθημένων· || ὄδ. μτφ. ἡλοι (οἱ) ὀστέρες, θεωρηθέντες ὀσείαι προσηλωμέ-

νοι εἰς τὸ στερέωμα· Πλούτ. Ἀρέακ.Φίλοσ.2,14,3· 2) καρφίον πρὸς στερέωσιν, προσηλωσίαν, καθήλων σινος· Πίνδ.Π 4,71 τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδόμαστος ἔχσεν ἄλοισι, ΚΔ Ἰω.20,25 ἐάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσιν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἡλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλων . . οὐ μὴ πιστεύσω· || ὄμ. ἐπιμήκης καρφίς, καρφοβελὼν περὴν, καρφίσια ἐμπληγμένη προσωρινῶς πρὸς σύνδεσιν· Ξεν. Κυν.9,12 καὶ τοὺς ἡλους ἐναλλάξ σιδηροῦς τε καὶ ξυλίνοιν ἐγκαταπεπλεγμένους ἐν τῷ πλοκάμῳ· || ἐπὶ ὑποδημάτων, μικρὰ καρφία, πρόκες, ἐγκρουόμενα, προσηλωμένα εἰς τὸ πέλμα· Θεόφρ.Χαρ.4,17 καὶ εἰς τὰ ὑποδήματα δὲ ἡλους ἐγκρούσαι· || ἐν παροιμ. φρ. Ἀριστλ.Πολ.1314a,5 ἡλω . . ὁ ἡλος ἰένω ἐκκρούεται, Λουκ.Προσ. Πταιμοῦ 7 ἡλω ἐκκρούεται τὸν ἥλον· 3) ἐν κέντρον ὄδῷ· Γλωσσ· 4) ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, πρὸς τὸ ἰσορροπεῖν πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἡλου, προέχων τύλος, ρόζος τῶν παλαιῶν ἢ τῶν ποδῶν· Θεόφρ.Πυρ.37, Νίκ.Θηρ.272, Διοσκ.1,104 ἡλοι καὶ τύλοι· 5) νόσημα τῶν φυτῶν, μάλιστα τῆς ἐλιάς, ἀ. μύκης· Θεόφρ.4,14,13· 6) εἶδ. νεώτ. ἱατρ. ἐν φρ. ἡλος ὑστερικὸς ἄλλος ἐντόνου ἐντοπιζόμενον εἰς τὸ μέρος ὀρισμένον τοῦ σώματος.

ἡλος Ἡσ. «τόπος οὗτω καλούμενος, ἐν ᾧ οὐδὲν φέεται».

ἡλός ὑποθετ. ὄνομ. τῆς κλητικῆς ἡλὲ τοῦ ἡλέος.

ἡλόστομος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος τῶν ὄσφρονημίδων ἀκανθοσπερηνῶν ἰχθύων.

ἡλοσύνη (ἡ) μτγν., αἰολ. ἄλοσύνα ἡλιθιότης· Νίκ. Ἀλεξ.420, Θεόκρ.30,12 τί δῆτ' αὐτὲ πόσις· ἄλοοῦσαι τὶ σχατον ἔσσειται;

ἡλότατρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος τῶν ἱερακιδῶν ὀρνικτικῶν πτηνῶν.

ἡλότυπος (ὁ) (τύπτω) μτγν. ὁ δι' ἡλων τετρυπημένος, διάτρητος· Νών.Εὐγγ.Ἰω.20,91 χεῖρας . . ἡλοτύπους.

ἡλουργικός-ή-ὸν μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἡλουργόν· ἡλουργική τέχνη ἡ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ· Σωφρόν. ἐν Scicil.Βονη.3,370.

ἡλουργός (ὁ) μων. ὁ σιδηρουργός· Σωφρόν. ἐν Scicil.Βονη.3,370.

ἡλοφόρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος τῶν ἡλοφοριδῶν κολοεοπτῶν ἐντόμων.

ἡλοστο παρατ. μέσ. τοῦ ἔλλω βλλ.

ἡλοσάμην μέσ. ἄδρ. τοῦ ἐλαύσω βλλ. ἐν Ἰβικ.55.

ἡλυγὰς (ἡ) μτγν. μ. ἐν συνθέσει ἐπηλυγάζω βλλ.

ἡλυγατός-α-ον Σουῖδ. σκιερὸς, σκοτεινός.

ἡλύγη (ἡ) ἡ σκιά, τὸ σκότος· Ἐρωτ. ἐν λ. ἐπιπλυγάζονται, Ἡσ. ἐν λ. ἡλυγιμένος· 2) μτφ. δίκης ἡλύγη σὶ περιπλοκαὶ τῆς δίκης ἢ τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς δίκης, τὰ δυσκόλως διερευνημένα ἢ τὰ ὀδαιομένητα· Ἀριστφ. Ἀχ.684 οὐχ ὀρώντες οὐδὲν εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἡλύγην.

ἡλυγίζω Ἡσ. ὁ, τ. τοῦ ἡλυγάζω βλλ. ἐν τῇ μτχ. παθ. παρακ. ἡλυγιμένος.

ἡλύγιος-αν Ἡσ. σκιερὸς, σκοτεινός· Ἡσ. «ἡλυγίον ὄρεων ἐν σκότῳ κατοχυμένον».

ἡλυθον ἐπ. ἄδρ. τοῦ ἐρχομαι βλλ.

ἡλυε-υγοσι (ἡ) μτγν. ἡ ἡλύγη· Χαῖροδ.Θεοδ.2,400.

ἡλυεα ἄδρ. τοῦ ἀλλόχω βλλ.

ἡλυσιή (ἡ) Ἡσ. «ἡλυσις, ὄδος».

ἡλύσιος-α-ου κ. νεώτ., ὄδρ. μ. πτ πληθ. οὐδ. ἐνάδρ. τὰ ἡλύσια, ἐν χρ. κυρ. τὸ οὐδ. κτ. ἐνικ. μτ. τοῦ προσδ. πεδίον ἢ ἀπολ. ὡς οὐσ. τόπος φανταστικῶς ὑποτιθέμενος ὡν κατὰ τὴν δυτικὴν ἐσχάτην τῆς γῆς, ὅπου, ὡς ἐδοξάετο, μεθίσταντο μετὰ θάνατον καὶ διέμενον οἱ διοπρεπεῖς ἥρωες, διερχόμενοι ἐς αἰετὶ βίον εὐδαιμόνα· πρὸλ. ἄλλοι τῶν μακάρων, παράδεισος· Ὄδ.Δ 563 ἡλὸα σ' ἐς ἡλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης

θάνατοι πέμφουσιν, Στράβ.Ι,4 ένταύθα δὲ καί το Ἠλύσιον ποιεῖ πεδίον ὁ ποινήτης, εἰς δὲ πεμφθῆσασθαι φησι τὸν Μενέλαον ὑπὸ τῶν θεῶν, Γλαύτ.Σερτ.8 μέχρι τῶν βαρβάρων.. διχλαῖα πίστων ἰσχυρὰν αὐτῶθι το Ἠλύσιον εἶναι πεδίον, Ἐπιγρ. ἐν Ἠλυσίῳ ἔν ὄμ. σμ. κ. κτ. ἐν. ἀρα. μτ. τῶν προσδ. χώρας, λειμών· Λουκ.Ζ'Ελεγχ.17 ἐβουλόμην.. ἐν μακάρων νήσους πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμώνι κατακαίμενος, Ἐπιγρ. Ἠλύσιος χώρας ἥ νεώτ. κ. δημ. κτ. πληθ. οὐδ. ἐνάριθρ. ἐν χρ. ὡς ποι. ἀρχαίχουσα ἔκφρ. ἀντὶ παραδείσεως βλ.λ.21 ἦτοι τόπος ἔγθα διαγόσισι αἱ τῶν ἁγίων καὶ αἱ τῶν δικαίων φυγαί·

2) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ἐνίοτε ἐν χρ. εἰς χαρακτηρισμόν τοπίου, χώρου ὠραίου καὶ ἀπολαυστικοῦ·

3) ὡς ἐπιθ. ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ἠλυοῖοι πεδίον· Ἐπιγρ. Ἠλύσιαι αὐραὶ, αὐτ. Ἠλύσιαι χορροστασίαι· 4) κτ. πληθ. οὐδ. ἀντὶ ἐνληύσια βλ.λ.· Πολέμ. Ἰστ.93. Ἠλυσίος-εως (ή) ὁδός, πορεία, ἔκθεσις· Εὐρ. Ἐκ.67 κ' γὰρ σκαλιῶ σκίπωνι χερὸς διεριδομένη ὄψευσ, βραδύπουν Ἠλυσίαν ἄθρων προτιθέσθαι, αὐτ. Φοίν.844 πυκνήν δὲ βαίνων Ἠλυσιν μόλις περῶ ἰπέειθι δὲ κάρων πυκνὰ βήματα ἱμικρά), μόλις προχωρῶι.

ήλυσιακάζω ἰων. τ. τοῦ ἡλυσιακάζω βλ.λ.

ήλυσον ἄδρ. τοῦ ἀλφάνω βλ.λ.

ήλω ἄδρ. τοῦ ἀλσκμοιο βλ.λ.

ήλω-ὄω μτγν. κ. μον. δι' ἡλων στερεῶ τ, προσηλ-κά, καθήλων, στερεῶνας· Ἀνών.ἐνΡήτ.236,18 ἡλοῦσιν οὐτὸ (τὸ κοντάριον) ξυλοπυρίας [sic]. ἥ κ. παθ ἡλόμαι προσηλοῦμαι, καθηλοῦμαι, κορφώνομαι· Μηνιο.Ι,19 Ἐσπ.Σταυροθεοκα. χερὰς τὴ καὶ πόδας ἡλούμενον ἥ ἐν φρ. ἡλωμένα κατ-τάματα καττάματα μὲ πρόκες· Κλημ. Ἄλ 240·

2) μτφ. ἐπὶ τῶν προσεχόντων τύλων τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, ἐν τῷ παθ. γίνομαι τυλωδής, ἀποκτῶ κόλλους· Γαλ.17(1),902.

ήλωμην παρατ. τοῦ ἀλώμαι βλ.λ.

ήλωσις-εως (ή) μν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἡλῶ, στερεώσις δι' ἡλων, προσήλωσις ἡ καθήλωσις τινος, τὸ κάρωμα· ΚΠφορ. Ἐκθ.658.

ήλωτός-ἡόν (ήλω) μτγν. ὁ δι' ἡλων προσηλω-μένος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τινός, ὁ κορφωμένος, ὁ κορφωτός· 2) ὁ ἔχων σχῆμα ἡλου, κορφοῦ· Παολ. Αἰγ.6,66.

ήμα-ατος (τό) [ἦμα] τὸ ρίπτειν τὸ ἀκόντιον, ἀκόντιομο· Ἰλ.Φ 891 ἴδμεν γάρ.. ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἐπλεν ἄριστος.

ήμα κρητ. τ. τοῦ εἶμα βλ.λ.

ήμαθόεις-εντος-εσσα-εν (άμαθος) ἐπ. ἀντὶ ἀμα-θόεις, ἀμυθόης· Ὀδ.Α 93 πέμφω δ' ἔς Σπάρτην καὶ ἔς Πύλον ἡμαθόεσσα, Ἡσιόδ.360, Ἀπολλ. Ρ 1932 ἡμαθόεσσα ἡίων.

ήμα ἰθὺμ. ἔσ, ἡ ὁσαετα κατ' ἀναλογίον τοῦ συνωνύμου ἔζομαι, ἔζω βλ.λ.), ἡσαι, ἡσαι, ἡσθον, ἡμεθα, ἡστε, ἡνται, ἐπ. εἰσται, εἰσται προστ. ἡσο, ἡσθω, ἄπαφρ. ἡσαι, μτγ. ἡμενος, πορατ. ἡμην, ἡσο, ἡστο, ἡμεθα κ. ἡμεσθα, ἡσθε, ἡντο, ἐπ. εἰσ-τῶ κ. εἰστω, οὐκ. ἡσθον· κ. ἡσθον, κάθημαι, εἶμαι καθισμένος, συνήθ. κάθημαι ἐν ἡσυχίᾳ, κάθημαι ἐν ὄργῃ, ἐν ἀπορροίᾳ· Ἰλ.Α 498,αὐτ.Σ 104 ἡμαι παρὰ νηυσὶν ἐπίπουν ἄχθος ἀρούρης, Κόλλιν.1,4 ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε ἡσθαι, ἄπαρ πόλεμος γαίαν ἄπασαν ἔχει, Εὐρ.ἀπ.10 κατ' οἴκουσ ἐκτός ἡμένω πόνων ἥ μτ. προθ. δηλοῦσας τὴ πλῆθειν ἰ ἐπὶ τινος, ἐν τινι, πορῶ τινι, ἀνά τινι Ἰλ.Π 403 ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ ἡστο ἀάεις, αὐτ.Ξ 157 ἡμα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπέδικος ἴδης ἡμενον εἰσεῖθε, αὐτ.Α 330 τὸν δ' αὐτὸν παρὰ τὴ κοίτῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ ἡμενον, εὐρ.Ο 153 εὐρον δ' εὐρόσπα Κρονίδην ἀνά Γαργάρῳ ἄκρῳ ἡμε-νον ἥ ὄμ. μτ. δοτ.· αὐτ.Ν 524 ὁ γ' ἄρ'

ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσοῖσι νέφεσσιν ἦστο, Εὐρ.Κοκλήε παίδες τ' ἄρεμτοῖς ἡμενοι (στά κου-πιά καθισμένοι) ἥ σπαν. μτ. αἰτ. ἡμαί τινα ἢ τι κάθημαι ἐπὶ τῆ ἢ ἐπὶ τινος· Αἰσχ.Ἀγ.183 θαι-μόνων δὲ πού χάρις βριαύς σέλωμα σμυρὸν ἡμέ-νων, Εὐρ.Ρησ.547 καὶ ἡμὶν αἰώ Σιμόνετος ἡμένα κοίτας φοινίξας ἥ συνήθ. μτ. μτγ. ρημάτων δη-λοῦντων φυχικήν τινα κατάστασιν· Ἰλ.Ο 245 Ἐκτορ οὐ ἐ Πριάμοιο, τί ἢ δὲ σὺ νόστῃ ἄπ' ἄλλων ἦσ' ὀλιγηπελέων, Ὀδ.Ξ 40 ὄντιθέου γάρ ἀνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων ἡμαι, Σοφ.Τρ.24 ἡμην ἐκπεληγμένη φάβω ἥ ἐπὶ στρατεύματος, δια-μέγλω πορ, εἶμαι ἐστρατοπεδευμένος· Ἰλ.Ο 740 ἐν γάρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτῶν πόντῳ κε-κλιμένοι, ἐκδς ἡμεθα πατρίδος αἰψς, Εὐρ.Ιμ.664 Κόδρου δὲ λαός ἦστο πρόσθε τειχέων· 2) ἐπὶ κατασκάνου, παραφυλάττω· Ἰλ.Σ 523 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δῶα σκοποῖ εἶπτο λαῶν δέγμε-νοι ἥ κ. μτφ.· Εὐρ. Ἀγκ.604 πρὸς δ' ἄμψ φυχά θάρσος ἦσαι θεοσεθῆ φῶτα κενῶν πράξειν· 3) μένω κεκρυμμένος· Ὀδ.Ο 503 τοῖ δ' ἦσθ ἀγακλυτὸν ἀμψ Ὀδυσσεῆα εἶπα ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἴππῳ ἥ φρ. ἐν ἀρχαῖς ἡσαι ἄρχω, κυβερνῶ, ἐπὶ ἀρχόντων· Εὐρ. Ἀνδρ. 699 σμνοῖ δ' ἐν ἀρχοῖς ἡμενοί κατά πόλιν φρο-νοῦσι δήμου μεζών· 5) εἶμαι ἰδρυμένος, κει-μαι, ἐπὶ ἔργων ἀναθηματικῶν, ἱερῶν, ναῶν· Ἡρ. 9,57 Δῆμητρος Ἐλευσίνις ἱερὸν ἦσαι, Καλλ.ἀπ. 122 ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἦσαι κάλιπιδες ἥ φρ. ἡμένω ἐν χώρῳ ἐντός χραμαλοῦ τόπου· Θεόκρ. 13,40 τάχα δὲ κρᾶνον ἐνόησεν ἡμένω ἐν χώρῳ.

ήμαισθον (τό) ἡμωδόλιον, ὁ ἡμισυ ὀδολόξ ἐν Κυ-ζικῳ· Ἡρόδ. Ἰατρ.3,45, Φοινίξ.2,3 ἢ τ' ἄρτον, ἢ τ' ἡμαισθον, ἢ ὁ τι τις χροῖζει.

ήματσημένως ἐπίφρ. μον. τετριμμένος, κοινῶς, χυδαῖος, καθημοξευμένος βλ.λ.· Εὐστ.316 (Μί.Ι.)

ήμαρ-ατος (τό), ὄαρ. ἄμαρ ἡ ἡμέρα, παρ' Ὀμή-ρω ἐπικρατῶν τύπος ἡμαρ, σπαν. ἡμέρη, Ὀδ. Α 183 φθίνωνιν νύκτας τε καὶ ἡματα ἥ ἐν γρ. κτ. αἰτ. νύκτας τε καὶ ἡμαρ νύχτα καὶ μέρα· Ἰλ.Ε 490 σοῖ δὲ χρῆ τὰδε πάντα μέλαιν νύκτας τε καὶ ἡμαρ ἥ ὄπλους ἡμαρ ἐν καιρῷ ἡμέρας· Ἡσιόδ. Ἐργ.174 ἥ μέσαν ἡμαρ μεσημβρία, μεση-μέρη· Ἰλ.Φ 111 εἰσται ἢ ἡὼς ἢ δειλὴ ἢ μέσον ἡμαρ ἥ δειλων ἡμαρ δειλη, δειλινός· Ὀδ.Ρ 606 ἦσθ γάρ καὶ ἐπῆλυθε δειλων ἡμαρ ἥ ὄμ. ἐν φρ. μετὰ προθ. ἐπ' ἡσαι καθ' ἡμέραν· Ὀδ.Μ 105 τρίς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἡματι, τρίς δ' ἀναροι-θδοῖ δεινόν ἔνν. ὕδωρ ἥ ὄμ. ἐντός μιάς ἡμέ-ρας· αὐτ.Β 284 ὄς δὲ σφὶ σχαδόν ἐστιν, ἐπ' ἡματι πάντας ὀλέσθαι ἱ μονοῖμερα ἥ ὄμ. πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας· Θεόκρ.24,137 αὐτάρ ἐπ' ἀματι τυνηδὸν ἀνευ πυρὸς αἴνυτο ὄδρπαν ἥ ὄμ. ἐπ' ἡμαρ ἐν καιρῷ ἡμέρας· Σοφ.ΟΤ 199 τέλει γάρ εἰ τι νύξ ἀψ, τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ ἄρχεται ἥ ὄμ. ἐπὶ μίαν ἡμέραν· Εὐρ.Φοίν.401 ποτὲ μὲν ἐπ' ἡμαρ εἶχον, εἰτ' οὐκ εἶχον ἀν' ἥ ὄμ. ἥμαρ ἐπ' ἄμαρ· Θεόκρ.17,96, ΑΠ 9,499 ἥ κατ' ἡμαρ καθ' ἡμέ-ρας· Σοφ.Φιλ.797 καλοῦμενος οὕτω κατ' ἡμαρ ἥ ἐν φρ. τὸ κατ' ἡμαρ τὸ διὰ τὴν ἡμέραν ἀναγ-καῖον, ὁ ἐπιπόσιος ἄρτος· Σοφ.Φιλ.1089 τίττ' αὐ μοι τὸ κατ' ἄμαρ εἶσται ἥ ὄμ. κατ' ἡμαρ κα-τὰ ταῦτην τὴν ἡμέραν, σήμερον· Σοφ.ΟΚ 1079 τε-λει, τελεῖ Ζεὺς τὶ κατ' ἄμαρ ἥ ὄμ. παρ' ἡμαρ ἡμέραν παρ' ἡμέραν· Πινδ.Π 11,25 τὸ μὲν παρ' ἄμαρ ἔδρασι Θεοζήνας, τὸ δ' οἰκόντας ἐνδον Ὀλύμπῳ, Σοφ.ΟΚ 1455 τὰ δὲ παρ' ἡμαρ αὐδῆς αὐξῶν ἀνω ἥ φρ. ἡματι χειμερῖω, ἡματι ὀπωρῖω ἐν ὄρω χειμῶνος, φθινοπώρου· Ἰλ. Π 335 οὐκὶ καίλασι πάσα.. βέβρηκε χθόν ἡματ' ὕπωρινῶ,αὐτ.Μ 277 νηφάδας χιόνος ἡματι χειμερῖω

3) ἐν μτφ. κρ. μετ' ἐπιθετ. προσδ. πρὸς δὴλωσιν

ποιὰς τινος καταστάσεως, μάλιστα δὲ φυκίης· ἰδ. τῶν ἐπιθ. ἀσιμον, ὀλέθριον, μόρσιμον, νηλεές· Ἰλ.Θ 72 ῥέπε δ' ἀσιμαν ἡμαρ Ἀχαιῶν, αὐτ. Γ 294 οἱ πάντες ὀλέθριον ἡμαρ ἐπέσπον, Ὀδ.Κ 175 ἥ ὄμ. ἐλεύθερον, δοῦλιον, ἀναγκάσιον ἡμαρ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, τῆς δουλείας· Ἰλ.Ζ 455 ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας, οὐτ. Π 8 σφιν ἀμύνα ἡμαρ ἀναγκῆς ἥ ὄμ. νόστιμον ἡμαρ ἡμέρα τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν πατρίδα· Ὀδ.Α 9 αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἡμαρ ἥ ὄμ. ἡμαρ ὄρφανικὸν τὸ γενῶν ὀρφάνωσιν, πού γενῆ ὄρφάνια· Ἰλ.Χ 490 ἡμαρ δ' ὄρφανικὸν πανσφῆλικά παῖδα τίθησιν.

ἡμαρτημένως ἐπίρρ. κ. νεώτ. μγ. παθ. παρακ. τοῦ ἡμαρτάνω, ἐσφαλμένα· Πλάτ.Μέν.89Β ὀρθῶς δὲ γὰρ ἡ ἡμαρτων ἡγίται, ἡμαρτημένως δ' ἡ ἄμαρτων ἥ ὄμ. ἐν φρ. ἡμαρτημένως ἔχει εἶναι τι ἐσφαλμένον· οὐτ.Νόμ.670D.

ἡμαρτον κ. νεώτ. κ. δημ. ἄδρ. τοῦ ἡμαρτάνω βλ.λ. 2) εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ὡς ἐπιφών. ἐσφαλτα· θὰ σὲ κάναν νὰ ξεφωνίζεις ἡμαρτον· 2) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ὡς ἐπιφώνημα ἀγανακτικῆς ἢ ταλαπικρίας ἐν τῇ φρ. ἡμαρτων, θεά μου.

ἡματίος-α-ον (ἡμαρ) ποι. ἡμερήσιος, ὁ διαρκούσης τῆς ἡμέρας τελούμενος, ὁ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας γινόμενος· Ὀδ.Β 104 ἡματίη μὲν ὕφαινεσκεν μέγαν ἰστών νούκτας δ' ἀλλύεσκεν, Ἥσιόδ.Θ 597 ἡματίαι σπέκδοσαι, Παῦλ. Σιλ.ΑΠ 9,651 ἡματίον φέγγος (ὁ ἥλιος)· 2) ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γινόμενος· Ἰλ.Γ 72 τὸν (οἶνον) ἠέρας Ἀχαιῶν ἡματίαι Θρησκῆεν ἐν' εὐρέα πόντον ἄγουσιν.

ἡμῶροταν ἐπ. ἄδρ. β' τοῦ ἡμαρτάνω βλ.λ. **ἡμεδαπός-ή-όν** κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς ἡμετέρας χώρας, ὁ ἐγχώριος, ἀντιθ. ἀλλοδαπός βλ.λ. Ἀριστφ.Εὐρ.220 ὁ γούν χαρακτηριστὴ ἡμεδαπός τῶν ῥημάτων, Καλλ.ἀπ.152 ἡμεδαπή στρατιή, Ἐπιγρ. ἡμεδαπὸν νόμισμα· ἥ κ. νεώτ. ἐπὶ πρῶσ. ὁ ἐκ τῆς ἡμετέρας χώρας, ὁ ἐγχώριος, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμετέραν πολιτείαν, εἰδ. ὁ Ἰθαγενῆς πολίτης κράτους πνος ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀλλοδαπός· Πλάτ.Θεαγ.124D ὁ ἡμεδαπός Ἀμφίλοτος ἥ ὄμ. ἐπὶ τόπου, χώρας τινός· Ἐπιγρ. ἡ ἡμεδαπή (ἐνν. γῆ), ἀντιθ. ἀλλοδαπή· 2) ὄμ. μγν. εἰδ. τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰς βαρβαρικὰς χώρας· Ἡρώδιαν.Ἰστ.Ι,14.

ἡμεδίμνον (τὸ) Ἐπιγρ. συγκεκ. τ. τοῦ ἡμεδίμνον. **ἡμεῖς** ὄνομ. πληθ. τῆς προσώπ. ἀντων. ἐγὼ βλ.λ. **ἡμεκτέω** ἰων. Ἥσ. εἶμαι εὐερέθιστος, δυσφορῶ, εἶμαι ἀγανακτημένος, εὐχρηστον μ. ἐν συνθέσει, βλ. περιημεκτέω.

ἡμελημένως ἐπίρρ. κ. νεώτ. μγ. παθ. παρακ. τοῦ ἡμελῶ βλ.λ., ἡμελῶς, ἀφροντιστῶς· Ἰσοκρ. Ἐπιστ.8,10 ἥ ἐν φρ. ἡμελημένως ἔχειν· Ξεν. Ἀπομν.3,114 οὐδὲ ταύτας ἡμελημένως ἔχουσας· 2) μετὰ ἐπιτετθευμένης ἀτημελησίας· Δίων Κ 5,12 ἐαυτὴν ἡμελημένως πλες κοσμήσασα.

ἡμελλον ὄ.τ. τοῦ παρατ. ἐμελλον τὸ μέλλω βλ.λ. **ἡμέν** ἐπικ. σύνδ. συμπλεκτικός καὶ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ ἡδὲ βλ.λ., καί... καί, τόσον... ὅσον καί... Ἰλ.Ε 128 ὄμμ' εὐ γινώσκεις ἡμέν θεὸν ἡδὲ καὶ ἄνθρω, Ὀδ.Β 269 εἰδομένη· ἡμέν δεῖμας ἡδὲ καὶ αὐδάν· ἥ σπαν. ἀκολουθοῦμενον ὅπου τοῦ δὲ ἢ τ· Ἰλ.Μ 428 πολλοὶ δ' οὐτάζοντο.. ἡμέν· πολλοὶ δὲ διαμπερές, Ὀδ.Θ 575 οἱ μὲν ὄσοι χαλεποὶ τε.. οἱ τε φιλόξενοι· ἥ συνθῆ. ἀκολουθοῦντος τοῦ κατ· Ἰλ.Ο 664 ἡμέν δεψζώουσι καὶ φ κατασθένηκασιν, Ἥσιόδ.Ἐργ.339 ἡμέν δτ' εὐνάζη καὶ δτ' ἀν φάος ἱερὸν ἔλθῃ.

ἡμεν α' πρῶσ. πλ. παρατ. τοῦ εἶμι. **ἡμεν** α' πρῶσ. πλ. παρατ. τοῦ εἶμι. **ἡμερα** (ἡμερος) ἐπίρρ. δημ. πρῶως, κατὰ τρέ-

πον πρῶον, ἡμερον, μαλακὸν ἢ μετὰ πραότητος, ἡμερότης· Παλαμ.Ἰάφ.41 ἡμερα καὶ πρόσχαρὰ τὰ χρόνια σου σκοροπάζεις.

ἡμέρα κ. μον. κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. ἡμέρη, δωρ. ἡμέρα (Ἐπιγρ., πρβλ. ἐπάμερος) κ. ἡμέρα, λοιπ. ἡμέρα, δημ. κ. μέρα τὸ ἀπὸ τῆς ἀνοτολῆς τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς δύσεως αὐτοῦ χρονικὸν διάστημα, π. Ὀμ. συνηθέοτ. ἡμαρ· Ἰλ.Θ 541 ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει, Ὀδ.Ξ 93 ὄσασσι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν, Ἥσιόδ.Ἐργ.102 ἐφ' ἡμέρη ἦδ' ἐπὶ νυκτὶ (ἐν καιρῷ ἡμέρας καὶ νυκτός), Σοφ.Ἀντ.104 ἐφάνθησ ποτ', ὦ χρυσέας ἡμέρας βλέφαρον· ἥ νεώτ. φρ. εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐγενήθη· ἥ ἐν φρ. πρὸς δῆλων τῆς αὐγῆς· Ἡρ.3,86 ὄμ' ἡμέρη διαφωσκούση (τὰ χαράματα), Ξεν.ΚΠ 4,5,14 ἐπεὶ ἡμέρα ὕφαίναι, αὐτ. Ἐλλ.2,4,6 ἐπεὶ πρὸς ἡμέραν ἐγγίνετο, αὐτ. Ἰων. 6,3 ὁ ἡμέρα ἡμέρα ἰμόλις ἐξημερώσει, Αἰσχιν.3,76 ἡμαρ τῆ ἡμέρα· πρβλ. σύντ. μετὰ τῆς πρῶς· ἥ ὄμ. πρὸς δῆλων τῆς δεξιῆς ἢ τῆς ἐσπέρας· Ξεν.Ἐλλ. 2,1,23 τῆς ἡμέρας ὄψῃ ἦν ἴητο ἄργα, βράδυ, Λουκ. Ὀρχ.17 ἀρχομένης καὶ διαμμένης τῆς ἡμέρας· ἥ εἰδ. νεώτ. ἄστρον. ἡμέρα φυσική τὸ ἀπὸ τῆς φαινόμενης ἀνατολῆς τοῦ Ἥλιου μέχρι τῆς φαινόμενης δύσεως αὐτοῦ χρονικὸν διάστημα· ἥ ὄμ. ἀστρική ἡμέρα τὸ μετὰ δύο διαδοχικῶν ὄνω διαβάσεων τοῦ αὐτοῦ ὀπλοῦστος διὰ τοῦ αὐτοῦ μεσημβρινοῦ χρονικὸν διάστημα· ἥ ὄμ. ἀληθῆς ἡμέρα ὁ μετὰ δύο διαδοχικῶν ὄνω διαβάσεων τοῦ ἡλιακοῦ κέντρου διὰ τοῦ αὐτοῦ μεσημβρινοῦ χρόνος· ἥ ὄμ. μέση ἡμέρα ὁ μετὰ δύο διαδοχικῶν ὄνω διαβάσεων τοῦ μέσου Ἥλιου διὰ τοῦ αὐτοῦ μεσημβρινοῦ χρόνος· ἥ ὄμ. νεώτ. νομ. πολιτικὴ ἡμέρα τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μεσονυκτίου εἰς ἕτερον χρονικὸν διάστημα· 2) μτ. ἐπιθ. διορισμῶ, συνεκδ. τὸ ἡμερονύκτιον κ. μτφ. κτ. πληθ. μία χρονικὴ περίοδος τῆς ζωῆς· Πίνδ.Ο 1,34 ἡμέραι δ' ἐπιλοιοὶ μᾶρτυρας σοφώτατοι, Αἰσχ.Ἀγ.166 ἄλλ' ἐγὼ σ' ἐν ὑστέρισιν ἡμέραις μέτεμι· ἐπὶ, Σοφ.Τρ.654 ἐπιπύων ἡμέραν, αὐτ.ΟΚ 1216 πολλὰ μὲν αἱ μακρὰ ἡμέραι κατέθεντο, Εὐρ.Ἐκ.364 λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν, ΠΔ Ψαλμ.142,5 ἐμνησθῆν ἡμερῶν ἀρχαίων· ἥ ὄμ. πρὸς δῆλων καταστάσεων ζωῆς κτ., οἷον γήραος, ἀρχῆς ἢ τέλους τῆς ζωῆς κτ.· Σοφ.Αἰ 623 παλαιὰ μὲν σύντροφος ἡμέρα λευκὰ δὲ γῆρα μήτηρ (ἡ γηραιὰ μήτηρ), αὐτ.Ἀντ.1330 τερμῖαν ἄγων ἡμέραν, Εὐρ.Ἰων 720 νέαν δ' ἡμέραν ἀπολιπῶν θάνατο (τὴν νεότητα), Ἀριστ.Ρητ.1389α,24 τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, αὐτ.1389β,33 εἰσὶ δὲ φιλόζωοι καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ ἱεροὶ τῶν γενόντων· ἥ κτ. πληθ. ἐν φρ. ἡ ἡλικία· ΠΔ Ἰέν.47,9 αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μου, ἄκ. παροικῶ, ἐκάταν τριάκοντα ἐτη, ΚΔ Λοικ.1,7 πρὸςδεηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν ἦσαν ἥ φρ. δημ. ἐσώθησαν οἱ μέρες τοῦ (ἰσονόμω ἀποθῆσκει)· 3) ποι. γεν. ὁ χρόνος· Σοφ.Αἰ,101 ἡ ἡέρα καλεῖται τὴ κἀνὸγη πάλιν τάνθρῶπινα, αὐτ. ΟΚ 1138 ἐς τὸ δ' ἡμέρας ἥ ἡμεροθ. μτ. τῆς ἢ ἡ ἐπὶ κ. μτ. γεν. πρῶσ. κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐξῆσεν ἡ ἔδρασε τις ἰδ. ἀρχῶν ἢ βασιλεύς· ΠΔ Παρ.1,41 ἐν ἡμέραις ἔξελκυο βασιλῆως, ΚΔ Ματθ.2,1 ἐν ἡμέραις Ἡρώδου, αὐτ.Λουκ.17,26 ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, - ἐπὶ τῆς ἡμερῶν Γεωργίου-τοῦ Α', - αὐτὰ δὲν συνέβαινον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου· ἥ ὄμ. μγν. ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις κατ' ἐκεῖνον τὸν κοῖρον· ΚΔ Ματθ.3,1 ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· 4) μτ. ἐπιθ. διορ. ἡ μτ. γεν. πρὸς δῆλων ὀρισμένης τινός ἡμέρας· Διον. Ἀλ. Ρωμ.δ.48 ἡμέραν ἔσπασαν ἀρχαίρεσιων, ΚΔ Πράξ. 12,21 τακτῆ δὲ ἡμέρα.. ἐδημῶσθαι, Λουκ. Ἀλέξ.19 ἄτην τινὰ ἡμέραν-ἡμέρα ὑποδοχῆς-ἀκροάσεως

- ἐπισκέψων || δημ. μέρες τῆς γριᾶς ἐν τῇ λαογρ. αἱ τρεῖς τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ Μαρτίου || φρ. δημ. εἶναι ἡ μέρα μου εἶναι ἡ σειρά μου, ἴδ. ἐπὶ καιοτυχῶν: ἡ μέρα του εἶναι νὰ τρῶ ἔξωλο - νὰ χάνῃ στὰ χαρτιά· || ὄμ. μέρα μου καθ' ἡμέραν σου· πρὸβλ. σειρά μου καὶ σειρά σου· || ὄμ. μτ. ἐπιθ. διορ. ἢ μτ. γεν. πρὸς δῆλωσιν ἱερᾶς ἢ ἑορτασίου ἡμέρας: ΠΔ Ἰωήλ 2,1 πάρεσιν ἡμέρα Κυρίου, ΚΔ Ματθ.10,11 ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως (τῆς δευτέρας παρουσίας), αὐτ.Πράξ.2,1 τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, αὐτ.Πέτρ.2,3,12 τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμέρας, Διογ.Λ 4,41 (περὶ τῆς γενεθλίου ἡμέρας), Σολωμ.Ἐθν.Ύμν.88,2 τὴν ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ, δημ. παροιμ. κάθε μέρα δέν εἶναι τοῦ Ἄη Γιαννιοῦ, φρ. ὅλες οἱ μέρες εἶναι τοῦ Θεοῦ· || ἐκκλ. ἀνθρωπίνῃ ἡμέρα συνεκδ. κρίσις ἀνθρωπίνῃ, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ: ΚΔ Κορ.1,4,3 ἴνα ὅψ' ὤμων ἀνακριθῶ ἢ ὑπὸ ἀνθρωπίνης ἡμέρας· || ὄμ. μτ. ἐπιθ. διορ. ἢ μτ. γεν. πρὸς δῆλωσιν καιρικῆς τινας καταστάσεως: ΠΔ Ἰωήλ 2,1 ἡμέρα σκότους καὶ γνόφου, - ἡμέρα νεφέλης καὶ ομίχλης, - ἡμέραι τῶν κινικῶν καυμάτων, - καλῆ - ὠραία ἡμέρα (ἐπὶ εὐδίας), παροιμ. ἡ καλῆ μέρα ἀπὸ τὸ πρῶτ' φαίνεται· || διορ. νεῶτ. πρὸς δῆλωσιν αἰσίας ἢ ἀπαισίας ἡμέρας: ἡμέρα δόξης - εὐτυχίας, - ἄσηρη - μαύρη μέρα, - ἡμέρα ἀποφάρας - γρουσουζίκη· || καλῆ μέρα ἐν χρ. ὡς εὐχὴ κατὰ τὴν προΐαν· φρ. ὡς ἀρὰ ἢ ὄβρις τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μέρα· || νεῶτ. κρίσιμος ἡμέρα (καθ' ἣν μέλλει νὰ κριθῆ ἡ ἐκδίκασις σοδαράς τινας καταστάσεως)· || ὄμ. διορ. μτν. μαν, νεῶτ. κ. δημ. ἐν χρ. πρὸς δῆλωσιν τρόπου ἢ σκοποῦ χρησιμοποήσεως ὠρισμένης ἡμέρας: ἡμέρα ἐργασίμου - ἀργίας - ἀναπαύσεως - περιπάτου - ὑπόδοχῆς· || ὄμ. δημ. μτ. τοῦ γιὰ κ. αἰτ. μέρα γιὰ ὄνο - γιὰ κρεβάτι - γιὰ κρασί - γιὰ περίπατο - γιὰ ὄδρομο - γιὰ μνήσιν· 5) ἀπολ. ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἡμέρας κτ. δ. συντάξεις, οἷον κτ. γεν.: Ἦρ.2,115 τριῶν ἡμερῶν προαγορευοῦ ἐκ τῆς ἐμῆς τῆς ἐς ἄλλαν τινὰ μετομριζέσθαι (ἐντὸς ὄριου τριῶν ἡμερῶν), Σοφ.Ἠλ.698 ἄλλη ἡμέρα. . . εἰσῆθε (κατ' ἄλλην ἡμέραν), Φερεκρ.1 κατασθίω. . . τῆς ἡμέρας πένθ' ἡμιμέδιμνα (καθ' ἑκάστην ἡμέραν), Θουκ.4,26 ὄνοτα ἡμερῶν ὄλιγων ἐκπολιορκήσιν, Πλάτ. Φαῖδρ.240C οὐθ' ἡμέρας οὐτε νυκτὸς (κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας), Ἰσοκρ.4,87 τῆς αὐτῆς ἡμέρας· || ὄμ. κ. μτ. ὀριθμ. ἐπιρρ.: Ἦρ.2,37 οἷς τῆς ἡμέρας ἐκάστης, Μέν.326 πεντάκις τῆς ἡμέρας· || ὁ τῆς ἡμέρας ὁ ἡμερήσιος, καθημερινός: Πάπ. τοῦς. . . τῆς ἡμέρας ἄρτους, - μετ' ἡ δουλεῖα του κερδίζει τὸ φῶμ' τῆς ἡμέρας του· || δημ. ὄμ. ὁ τῆς ἡμέρας ὁ σημερινός κ. συνεκδ. ὁ λαν πρόσφατος, πολὺ φρέσκος: αὐγά - φάρια τῆς ἡμέρας (πρὸβλ. τῆς ὥρας)· || φρ. ἐπὶ προσ. ἀνθρῶπος τῆς ἡμέρας ὁ ἰσχυρὸν πολιτικῶς ἢ ὁ περὶ οὗ γίνεται πολὺς λόγος· || ὄμ. φρ. νεῶτ. κ. δημ. εἶμαι τῆς ἡμέρας ἐξω εἰδικῶν ὑπηρεσιῶν καθ' ὠρισμένην ἡμέραν, ἄ. εἶμαι ἐφημερεύων, τῆς ὑπηρεσίας· || κ. κτ. δοτ.: Σοφ.ΟΤ 1283 τῆς θεθ' μέρας (σημερινῶν), αὐτ.Ἠλ.1134 τῆ τοῦ ἡμέρα ἰδοτέ φρ. νεῶτ. ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, κατ' ἐξακολουθίαν: ἡ κατάστασις χειροτερεῖ ἡμέρα τῆ ἡμέρα· || κ. κτ. αἰτ.: Ἦρ.1,111 ἐπιτεξ' εὐόσα πᾶσαν ἡμέρην (ἐνὸς ἀνεμένετο νὰ γενήσῃ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἐντὸς ὄλιγου), αὐτ.7,203 προσδόκιμο πᾶσαν εἰεν ἡμέρην (τοὺς περιμένανε μέρα μετ' ἡμέραν), Σοφ.ΟΚ 433 τὴν νῦν αὐτῆς ἡμέραν, Εὐν.233 ὄλην τὴν ἡμέραν, Θουκ.8,23 τρίτην ἡμέραν αὐτοῦ ἡκοντος (τρεῖς ἡμέρας μετ' ἡμέραν αὐτοῦ), αὐτ.8,103, Ξεν.ΚΠ 1,3,12 τὰς ἡμέρας (ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας), ΠΔ Ἐξ.29,38 ἀνοῦς

..δύο τὴν ἡμέραν (καθ' ἑκάστην ἡμέραν), - παίρνε 70 δραχμὰς τῆ μέρα· || δημ. μέρα τῆ μέρα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν: τὸν περιμένουμε μέρα τῆ μέρα (πρὸβλ. ὥρα τὴν ὥρα)· || ὄμ. μέρα μετ' ἡμέρα συν τῷ χρόνῳ, βασιμηδόν: μέρα μετ' ἡμέρα θά συνθίσσῃ - θά στρώσῃ· || ὄμ. κάθε μέρα καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ὄθ. κ. συνεχῶς: κάθε μέρα τοῦ τὰ λέω, ἀλλὰ δὲ βάζει γνώση· || ὄμ. μία μέρα κάποτε, ἐν καιρῷ: βιά μέρα θά θυμηθῆς τὰ λόγια μου· || ὄμ. μέρα νύχτα ἐν ἐπιρρ. χρ. νυχθημερόν: Ἐρωτόκρ.Δ 551 καὶ μέρα νύχτα καὶ τ' αὐγάς εἴμασε πᾶντα ὁμάδι, - δουλεύει μέρα νύχτα, κ. ἀντιστρ. νύχτα μέρα (πρὸβλ. γεν. μεροῦ νυχτοῦ: Ἐρωτόκρ.Α 123 μεροῦ νυχτοῦ βιγλιζόν· 6) κ. μτ. προθ. οἷον τῆς ἀνά: Πινδ.Ο 9,85 κράτησαν μίαν ἔργον ἀν' ἡμέραν, Ἦρ.7,198 ἀνά πᾶσαν ἡμέρην· || κ. μτ. τῆς ἀπὸ 1 Σοφ.ΟΤ 351 ἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν (ἀπὸ τοῦδε), Πολυδ.8,27, 11 ἀφ' ἡμέρας μέλλοντα γίνεσθαι μετὰ πλειόνων ἐν τῷ. . . Μουσειῶ ἴδων γίνῃ ἡμέρα, πρὸβλ. ἀπὸ τὸ προῖ· || κ. μτ. τῆς διὰ: Ἦρ.1,97 δι' ἡμέρας πικράξεν (κατὰ τὸ διάστημα ὄλης τῆς ἡμέρας), αὐτ.2,37 ζυρεῦνται πᾶν τὸ σῶμα διὰ τρίτης ἡμέρας (κάθε τρεῖς μέρες), Θουκ.2,29 διὰ πολλῶν ἡμερῶν (εἰς διάστημα, ἀπόστασιν πολλῶν ἡμερῶν)· || κ. μτ. τῆς εἰς: ΠΔ Κριτ.17,10 δῶσω σοι δέκα ἀργυρίου εἰς ἡμέραν· || κ. μτ. τῆς ἐν: Ἦρ.1,126 τὸν χώρον προεῖπε ἐξημερῶσαι ἐν ἡμέρῃ (σὲ μὴ μέρα), Σοφ.ΟΤ 615 ἐν ἡμέρᾳ γυναικῆς μῆ, Λυσ.20,10 ἐν οἰκτ' ἡμέρας (ἐν διαστήματι οἰκτῶ ἡμ.), ΚΔ Ἰω.2,19 ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερωῖ (τὸν νόμ.)· || κ. μτ. τῆς ἐκ (ἐξ): Σοφ.Ἠλ. 780 οὔτε νυκτὸς ὄνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάξεν ἡδῶν (ἐν καιρῷ ἡμέρας), Ἠνίοχ.5,13 ἡμέραν ἐξ ἡμέρας (ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν), ΠΔ Παρ. 2,21,15 ἐξ ἡμερῶν εἰς ἡμέρας, ΚΔ Πέτρ.2,28· || κ. μτ. τῆς ἐπὶ καίτ., γεν. ἢ δοτ.: Ἦρ.1,32 ταῦ ἡμέρων ἐκοντος (διὰ μίαν ἡμέραν), αὐτ.5,117 ἐπ' ἡμέρη ἐκάστη ἴδ. φρ. -ρην, Αἰσχ.ἀπ.399 τὸ γὰρ βρόδον σπερῆ· ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ, Εὐρ.Ἠλ.429 τῆς ἐφ' ἡμέραν βοράς, αὐτ. Κύκλ.336 φαγεῖν τοῦφ' ἡμέραν, Θουκ.4,69 ἐφ' ἡμέραν ἐχρόντο, Ἠράκλειτ. 6 ὁ ἥλιος νεὸς ἐφ' ἡμέρη· || κ. μτ. τῆς κατὰ: Αἰσχ.Χα.817 καθ' ἡμέραν οὐδὲν ἡμωνετέρος (ἐν καιρῷ ἡμέρας), Σοφ.Αἰ.801 καθ' ἡμέραν τὴν νῦν (κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμ.), αὐτ.ΟΚ 1364 τὸν καθ' ἡμέραν βίον, Θουκ.1,2 ἡ καθ' ἡμέραν ἀναγκαῖα τροφή, Ἰσοκρ.4,78 τὰ καθ' ἑκάστην τὴν ἡμέραν ἐπιτηδεύματα· || νεῶτ. ὁ καθ' ἡμέραν ὁ καθημερινός· || κ. μτ. τῆς μετὰ: Ἦρ.2,150 οὐ νυκτὸς ἀλλὰ μετ' ἡμέραν ποιούμενον, Αἰσχίν.3,77 μετ' ἡμέραν ἐπιορκῶν νυκτορ' φησιν. . . ΠΔ Κριτ.15,1 ἐγένετο μετ' ἡμέρας (μετ' ὄλιγας ἡμέρας)· || κ. μτ. τῆς παρά: Ἀντιφῶν 5,72 ἡμέρα παρ' ἡμέραν γιγνομένη (ἡμέρα ἀκολουθοῦσα ἡμέραν) φρ. παρ' ἡμέραν, νεῶτ. ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐκάστην δευτέραν ἡμέραν, κάθε δύο μέρες, κάθε δεύτερο: Λουκ.Θε.Δ 24,2 Πλαῦτ. Φάβ.15 παρ' ἡμέραν ἄρχειν, Ἄρρ.Ἐπικτ.2,18,13 καθ' ἡμέραν εὐ-ὄθων ἐργιζεθαι, νῦν παρ' ἡμέραν, εἴτα παρά δύο, εἴτα παρά τρεῖς· || κ. μτ. τῆς πρὸ: Ἐπιγρ.Κρήτης πρὸ ἡμερῶν δέκα ἢ κα μέλλοντι ἀναγινώσκεις, Ἐπιγρ. Οἰσθης πρὸ ἡμερῶν ἐπτά εἰδυῶν οἰκτωμβρίων· || πρὸ ἡμέρας πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου: Διφ.22· || κ. μτ. τῆς πρὸς: Ξεν. Ἐλλ 2,4,6 πρὸς ἡμέραν ἐγένετο (ἐπέλησσε νὰ ζημερώσῃ), Λυσ.1,14 ἢν πρὸς ἡμέραν· 7) ὡς κύρ. ὄν. ἡ προσωποποίησις τῆς ἡμέρας, ἢ θεά ἡμέρα: Ἠσίοδ.Ο 124.

ημεράδα (ἢ δημ. ἡ ἡμερότης, ἢ ἰδιότης τοῦ ἡμεροῦ, ὀντίθ. ἀγριάδα βλ.λ.) 2) εἶδ. βσαν. τὸ δένδρον ὄρυς ἢ μαλλωτῆ.

ημεράδι {το} δημ. τὸ δένδρον δρύς ἢ αἰγίλωφ.
ημεραῖος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τῆς ἡμέρας : Πάπ. ἡμεραῖος ὥρας' 2) κ. νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν ἡμέρας : Σκύλλ.69 ἡμεραῖος πλοῦς.
ημεραλωπία (ἡ) ἡμερόλωφ| νεώτ. {ατρ. κατάστασις καθ' ἣν ὁ πάσχων βλέπει τὴν μὲν ἡμέραν κοκκῶς, τὴν δὲ νύκτα ὑπὸ ἡστυαζόμενον φῶς ἀμυδρῶς ἢ οὐδὲν.
ημεράλωφ-ωπος {οἶ} μτγν. κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἡμεραλωπῶν, ἀντίθ. νυκτάλωφ βλ.λ. : Γαλ.14,768.
ημεραργία (ἡ) νεώτ. ἡ καταναγκαστικὴ ἀργία ἐν ἡμέρᾳ ἐργασίας, ὑποχρεωτικὴ ἀργία κατ' ἐργασίῳ ἡμέραν' 2) συνεκτὸ ἢ καταβαλλομένη ἀποζημίωσις εἰς τὴν δι' ἡμερίαν ἢ ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ.
ημεράρχης {οἶ} μsn. ὁ ἀρχων τῆς ἡμέρας : Κ. Μανασσ.Χρον.38.
ημεραυγής-οῦς-ές μsn. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὁ σύζυγόν κατὰ τὴν ἡμέραν, ὁ λώμην κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας : Κ.Μανασσ.22 ἡμεραυγὴ ἀστήρ' || μτφ. ἐπὶ ἀνδρός : αὐτ.117 λύχνος ἰὼν ἡμεραυγῆς παμφαίνων.
ἡμέρευμα-ατος {τοἶ} νεώτ. ἡ ἡμέρευσις βλ.λ.
ἡμέρευσις-εως {ἡ} {ἡμερεύω||} μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἡμερεύειν, τὸ διημερεύειν, ἡ διημέρευσις : 2) τὸ ἡμερεύειν βλ.λ.(2), τὸ μέγερο.
ἡμερεύω (ἡ) {ἡμέρα} διέρχομαι τὴν ἡμέραν, διημερεύω ποῦ, ἀντίθ. διανυκτερεύω : Ξεν.Ἑλλ.5,4,3 ἡμερεύσαντες ἐν τινὶ τόπῳ ἐρήμῳ, Δημ.1081 ἀνάγκη γὰρ ἡμερεύειν ἐν τῇ ἀγορᾷ τὸν τοιοῦτον' || ὄμ. ἢ πρόσ τι : Ξεν.Οἰκ.4,2 πρὸς πῦρ ἡμερεύειν' 2) μτφ. ἐν φθ. διέρχομαι τὰς ἡμέρας μου, διαδιδῶ ἐν τινὶ καταστάσει : Εὐρ.ἀπ.525 ἡμερεύω ἐν πόνοισιν' || κ. ἁπλῶς διέρχομαι τὰς ἡμέρας μου, ἴω : Σοφ. Ἑλ.787 νῦν δ' ἔκλεκά μου . . . ἡμερεύσομεν. || κ. μέσ. ἡμερεύομαι : Εὐρ.ἀπ.812,6 {ἀμφ.ἀνάγν.}' 3) ἀπολ. ὀδοιπορῶ ὄλην τὴν ἡμέραν : Αἰσχ.Χο. 710 ἡμερεύονταξ ἔξουος'. 4) ἐργάζομαι κατὰ τὴν ἡμέραν, διαρκούσης τῆς ἡμέρας : Πάπ.
ἡμερεύω (2) {ἡμερος} νεώτ., δημ. κ. μερεῦω, ἀόρ. δημ. {ἡ}μερέφα κ. παθ. ἀόρ. {ἡ}μερέφτηκα καθιστώ τινα ἢ τι ἡμερον, πθασῶς, ὁμαζῶς, ἐξημερώνω : οἱ θηριοτρόφοι πολλὰς φορὰς ἡμερεύουσι τὰ θηρία' 2) μτφ. καθησυχάζω, καταπαύω : Ζερβ.Μῦθ.Ζ 67 γ' ἀργόδοξα γλυκοχαράματα . . . τοῦ ἡμερεύαν τὴν φύξῃ, -εἶδα καὶ ἐπαθα νὰ τὸν ἡμερέφω' 3) ἀμτθ. γίνομαι ἡμερος, πθασῶς, εὐμερούμαι, ὁμαζῶμαι, ἐξημερώνομαι : τί ἡμερεύει τὴν τίγριν;' 4) ὄμ. γίνομαι πρῶτος, ἡμερος, καταπαύομαι, καθησυχάζω : δὲν θέλει αὐτὸ τὸ παιδί νὰ μερέφη' ρηματ.π. ἡμερεύσεις, ἡμερεύμα.
ἡμερησῖος-ία-ον {ἡμέρα} κ. μsn. κ. νεώτ., δωρ. ἡμερησῖος, {ων. θηλ. -ία, π. Πολύβ. ἡμερησῖος -ον, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἡμέραν, ὁ τῆς ἡμέρας, ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν συμβαίνων, ἀντίθ. νυκτερινός : Ἰνπ.Γυν.1,1, Αἰσχ. Ἀγ.22 λαμπηρ νυκτός ἡμερησίου φθῶς πιασάσκων, Πολύβ.9,13,6 τὰς ἡμερησῖους καὶ νυκτερινὰς πορείας, - ἡμερησῖα ἀργασία {ἀντίθ. νυκτερινὴ ἀργασία}' || ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γινόμενος, ὁ καθημερινός : Νικ.Χαν.ἐν Σάθ.1,80 συντονώτερον δὲ τῶν ουνήθων ἡμερησίων σταθμῶν μέχρι καὶ ἐς αὐτὴν τὴν Ἀλλαγὴν διοδεύουσα' εἶδ. ἐπὶ τοῦ τύπου, ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐκδιδομένος, ὁ εἰς καθημερινὰς ἐκδόσεις ἐμφανιζόμενος, ἀντίθ. περιοδικός : ἡμερησῖος τύπος, - ἡμερησῖα ἐφημερίς' 2) ὁ διαρκῶν μίαν ἡμέραν : Ἦρ. 4,101 ἢ δὲ ὁδὸς ἢ ἡμερησὶν ἀνά διηκασία στάδια συμβέβηται μοι, Πλάτ.Πολ.416C εἰς ὁ ἀφικέσθαι προελθόντας ἡμερησῖαν ὁδόν, - ἡμερησῖα ἐκδρομή' || ἡμερησῖα ζωῆ {ἢ διαρκούσῳ μίαν ἡμέραν} : Πλούτ.Ἠθ.111C ἀπερ ἱστοροῦσι . . .

γινόμενα τὴν ζωὴν ἔχειν ἡμερησῖαν' || νεώτ. ὄστρον, ἡμερησῖα κίνησης τῆς γῆς ἢ ἐντὸς 24 ὥρῶν περιστροφή τῆς γῆς περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς'.
 3) νεώτ. ὁ προοριζόμενος διὰ μίαν ἡμέραν : ἡμερησῖα διαταγή ἢ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐκδιδομένη ὑπὸ στρατιωτικῆς πινος διοικήσεως ἢ ὑπηρεσίας' || ἡμερησῖα διατάξις τὸ ὑπὸ τοῦ προέδρου βουλῆς ἢ γεροῦσις ἢ ἄ. συνεδριάζοντος σωματοῦ καταριζόμενον πρόγραμμα τῶν καθ' ἑκάστην συνεδριάσεων συζητηθέντων θεμάτων' 4) ὁ διδόμενος διὰ μίαν ἡμέραν : Πάπ. ἡμερησῖος φόρος - μισθός' || τὸ ἡμερησίον ὡς οὗτο, ὁ διὰ μίαν ἡμέραν μισθός, τὸ ἡμερομίσθιον Σουῖδ. εἰς τὸ καθ' ἡμέραν διδόμενον' 5) ὁ καθ' ἑκάστην γινόμενος : Διογ.Λ7,181 πεντακοσίους γράφει στήχους ἡμερησίουσ' 6) ἡμερησίον νημερῶσαν ἡμερολόγιον, καλαντάρι : Ἐπιφρ. 7) τὸ ὄηλ. ἡμερησῖα ὡς οὗσ, βιβλίον εἰς ὁ ἀναγράφονται ἡμερησῖα συμβάντα, ἡμερολόγιον : Πάπ.
ἡμερησῖος ἔπιρρ. πάπ. κ. νεώτ. καθ' ἑκάστην ἡμέραν, κάθε μέρα, καθημερινός : ἡμερησῖως θέλομαι ἑκατόν δραχμάς.
ἡμερία (ἡ) {ἐνν. ὥρα} δωρ. ἀμερία ἢ ἡμέρα : Σοφ.Α1.208 τί δ' ἐνῆλλακται τῆς ἡμερίας νύξ ἡδε βάρος {δ.γρ. ἡμερίας}, Πάπ. τὸν μισθὸν τῶν τεσσάρων ἡμερίων.
ἡμεριδής {οἶ} {ἡμερος} μτγν. ἐπὶ οἴνου, ἔλαφορ, γλυκός : Πλούτ.Ἠθ.663D τὸν δ' ἀνθρώπιαν ἀπωσάμενοι τούτοισι καὶ ἡμεριδῆν, ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου' 2) ἐπίθ. τοῦ Διονύσου. ὡς προστάτου τῆς ἡμεριδός : Πλούτ.Ἠθ.451C.
ἡμεριδῶν {τοἶ} γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ ἡμέρα.
ἡμεριδῶς ἔπιρρ. μsn. ἐν καιρῷ ἡμερίας : Ἐπιφάν.2,279.
ἡμερίος-ον κ. νεώτ., δωρ. ἀμέριος ὁ ἐπὶ μίαν ἡμέραν διαρκῶν, βροχυδῖος : Σοφ.Α1.398 ἀμερίων . . . ἀνθρώπων, Εὐρ.Φοῖν.130 ἀμερίω γέννω, Ὑμν.Ἰσθ.ἡμέριος κάματος, Πάπ. ἡμέριος μισθός' 2) ἀπολ. ἡμερίοι {οἶ} ἀνθρώποι ἐφήμεροι, θνητοί : Χρῆστ.κ.Διοδ.Σ 7,12, Λόλλ.Βάσσ.ΑΠ 7,372 φεύσται δαιμόνες ἀμερίων, Ὀππ.Ἀλ.2,669' 3) ἡμερησῖος, καθημερινός : Φιλ.1,92 ἡμερίων {εἰπὴ ἀναγν. ἡμερ(ῆ)σιος} κύκλος ἰ τὸ χρονικὸν διάστημα μίᾳς ἡμέρας' 4) ποι. ἐπίθ. ἐν Ξεν.Οἰκ.21,3 {ἀναγν. ἡμερινός}.
ἡμεριός-ιδος κ. νεώτ. θηλ. τοῦ ἡμερος βλ.λ. ' 1) εἶδ. οὗσ. ἡμερίς {ἐνν. ἀμερις} ἡ ἡμερη, καλλιεργημένη ἀμπελος, τὸ ἡμερο κλήμα, ἀντίθ. ἀγριός' Ἦσ. «ἡμερίς ἀμπελος, ὁπὸ τοῦ ἐξημεροῦν ἡμάς καὶ ἡ κνίδῃ. τινὲς δὲ ἀναδευδρόδα καὶ ἐλαίαν» : Ὀδ.Ε 69 τετάνυστο . . . ἡμερίς ἡβώωσα, Σίμων.183, Ἀριστφ. Ἀχ.997 ἡμεριδός δ' ὄνον, Ὀππ.Κυν.3,458' 2) μτφ. ἡ ποιητικὴ σταφυλὴ, ἡ εὐγενὴς ποίησις : Πλούτ.Ἠθ.15Β τὴν ποιητικὴν ἡμερίδα τὸν Μουσῶν ἐκἀπαιτῶμεν' 3) ἡμερόδρος, ἡμερ βελαντιδιὰ : Θεόφρ.Φ1,3,8,2 τὴν τὰς γλυκείας {βαλάντους} φέρουσαν, ἰ μὲν ἡμερίδα καλοῦντες, ἰ δὲ μύδιον' 4) νεώτ. ἐορτὴ διδομένη κατὰ τὸ ἀπόγευμα, ἀντίθ. ἑσπερίς.
ἡμεροβασίται {οἶ} μτγν. Χριστιανοὶ οἰρετικοὶ καθ' ἡμέραν λουόμενοι καὶ πλύνοντες τὰς κλίνας, τὰς ἔδρας, τὰ ποτήρια αὐτῶν κτλ. : Ἐπιφάν.Αἰρέσ.17,22.
ἡμεροβληγία {τοἶ} μsn. ἡ ἡμερησῖα φυλακὴ, ἢ βήλα βλ.λ. τῆς ἡμέρας.
ἡμερόβιος-ον {ἡμέρα-βιος} κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ μίαν μόνον ἡμέραν ζῶν : ἡμερόβια ἔντομα' || τὸ οὐδ. ἡμερόβιον ὡς οὗσ. εἶδος ἐντόμου, ἄ. ἐφήμερον : Θεόφρ.Μετοφ.29, Πλν.Φ11,120' 2) κ. νεώτ. ὁ φρονιζῶν μόνον διὰ τὴν παρουσίαν ἡμέραν ἢ ὁ ὀνοζῶν ἐκ τοῦ ἡμερησίου του κέρδους, ἐπὶ ἐπαύω, ἰδ. τὸν Διογένηος : Σάτυρ.η.Πορφ.

Ἄποχ.270Ν· 3) νεώτ. ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν μόνον δρών, τὴν δὲ νύκτα ἐφηρησάτων, ἀντίθ. νυκτόβιας. **ήμερογράφος** (ὁ) μτγν. ὁ διατηρῶν, ὁ γραφῶν ἡμερολόγιον ἴδιον ἢ τῶν ἐν γένει συμβαινόντων : Μαρίν.Πρόκλ.37.

ήμεροδάνεισμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐπὶ ἡμερησίῳ τόκῳ παρεχόμενον δάνειον.

ήμεροδάνειστής (ὁ) μτγν. ὁ νεώτ. ὁ παρέχων δάνεια ἐπὶ ἡμερησίῳ τόκῳ : Διογ.Λ 6.99 ἡμεροδανισιᾶν αὐτὸν γαγονέναί.

ήμεροδεικτής (ὁ) νεώτ. εἶδος ἡμερολογίου ἐξ ἰσαριθμῶν πρὸς τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους ἐπαλλήλων ἐντύπων φύλλων χάρτου φερόντων κατὰ σειράν πάσας τὰς ἡμερομηνίας τοῦ ἔτους, ἐξ ὧν ἀποσπάται καθ' ἑκάστην τὸ φύλλον τῆς προηγουμένης ἡμερομηνίας.

ήμεροδένδρον (τὸ) μων. κ. δημ. καρποφόρον, ἀντίθ. ἀγριον δένδρον : Montef. Palaesgr.414· 2) δημ. ἡ ἡμερόδρος, ἡμερη βελανιδιά : Κρυστ. Τραγ.Στὸ Σταυρατὸ 34 ἀπὸ ἡμερόδενδρον.. θέλω νὰ τρώω θαλάνια.

ήμερόδοτος-ον μων. ὁ διὰ μίαν ἡμέραν διδόμενος : Θεόφωστ.Καν.136.

ήμεροδοῦλι (τὸ) δημ. τὸ μεροδοῦλι βλ.λ.

ήμεροδουλιάρχης (ὁ) δημ. ὁ μεροδουλιάρχης βλ.λ., ἄ. μεροκαματιλιάρχης.

ήμεροδρόμος (ὁ), δωρ. ἡμεροδρόμας, ἡμεροδρόμος βλ.λ.2) : Ἦρ.6.105 Φειδιππίδων.. ἡμεροδρόμην, Ἐπιγρ. Ὀλυμπιαί.

ήμεροδρομία (ἡ) νεώτ. τὸ ἔργον τοῦ ἡμεροδρόμου βλ.λ.2.

ήμεροδρόμιον (τὸ) μτγν. ἀστρολογ. ἡμερολόγιον, τίτλος ἔργου τοῦ Πάππου : Κατ. Ἀστρλ.Κ 1,69.

ήμεροδρόμος-ον ἡμέρα - δραμεῖν κ. νεώτ. ὅν διατρέχει τις ἐντὸς μίας ἡμέρας : Τιμόθ.Μιλ.Πέρσ. 41· 2) κ. μων. τὸ ἀρσ. ἡμεροδρόμος ὡς οὐσα, ταχύπορος πεζοπόρος χρησιμοποιοῦμενος εἰς ταχυδρομικὰς ὑπηρεσίας, ἀγγελιαφόρος, δρομοκλήμξ· Πολυδ.1,65 « ὁ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας θέων », Φώτ. « ἡμεροδρόμοι λέγονται αἱ ταῖς βασιλικαῖς διατάξεις ταχύτατα διακοινοῦμενοι » : Ἦρ.9,12 τῶν ἡμεροδρόμων.. τὸν ἄριστον, Πλάτ.Πρωτ.335Ε τῶν ἡμεροδρόμων διαθεῖν, Ἀριστλ.Κόσ.398α.30, Διδό. Σ 15,82· 3) μτφ. ὁ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τρέχων καὶ περῖσσαν τὴν ἑαυτοῦ πορείαν ἐντὸς αὐτῆς Ἦσ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πθ. ἐν Πάπ.

ήμεροδρομῶ-έω μτγν. εἶμαι ἡμεροδρόμος βλ. λ.2) : Στράβ.5.4,13 ἡμεροδρομεῖν καὶ γραμματοφορεῖν, Λουκ.Θε.Δ 24,1 διαφέρειν τὰς ἀγγελίας ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα.

ήμεροδρῦς-ος (ἡ) καθ' Ἦσ. ἡμερος δρῦς, βελανιδιά πρὸλ. ἡμερικ.

ήμεροειδής-ους-ές ἡμέρα - εἶδος | μτγν. ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὴν ἡμέραν, ἔχων τὴν φύσιν τῆς ἡμέρας : Ἐπίκ.ἀπ.294 (α.333Υ) ἡμεροειδὲς φάντασμα, Ἰάμβλ.Προτρ.21,29.

ήμεροεὐμη (ἡ) νεώτ. χημ. σακχαρομικῆς πρᾶς παρασκευῆς (ὕθου καλλιεργούμενος).

ήμεροβαλλής-ους-ές (βαλλή) μτγν. ὁ ἠπίως βλαστώνων : Αἴγ 9,374 [εἰ μὴ ἀναν. ἡμεροθηλαί.]

ήμεροθηλής-ους-ές μτγν. ὁ ἡμεροβαλλής βλ.λ.

ήμεροθηρικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θέραν τῶν ἡμέρων ζώων· ἢ τὸ θηλ. ἡμεροθηρική (ἐν. τέχνη) ἡ θηρευτική τῶν ἡμέρων ζώων : Πλάτ. Σοφ.222C τὴν ἡμεροθηρικήν εἰπυμην.

ήμεροκαλλής-ους (τὸ) εἶδος κτρινοῦ κρῖνου θάλλοντος ἐπὶ μίαν μόνον ἡμέραν, τὸ φυτὸν κρῖνον τὸ μαρτίγεον Ἦσ. « ἡμεροκαλλές τῶν σπορίμων ἀνθος ἡ στεφάνωμα. αἰ δὲ ἔριου βάμμα φοικικόν· αἰ δὲ ἄνθος πρὸς μίαν ἡμέραν ἀκμάζον· αἰ δὲ τὴν νάρκισσον βοτάνην » : Κρατίν.98,5 ἡμεροκαλλεῖ τε τῷ φιλομένῳ, Θεόφρ.Φι 6,1,1.

ήμεροκαλλής-ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος κτρινοῦ κρῖνου, ἡμεροκαλλές : Διοσκ.3,137· ἢ εἶδ. νεώτ. βοταν. γένος λειριδῶν φυτῶν.

ήμεροκαματι(λι)άρχης (ὁ) δημ., θηλ. ἡμεροκαματι(λι)άρισσα ὁ μεροκαματιλιάρχης βλ.λ.

ήμεροκάματον (τὸ) δημ. ἄ. μεροκάματα βλ.λ.

ήμεροκατάλλακτος-ον (καταλλάσσω) μτγν. ὁ μεταβαλλόμενος ἐν μίᾳ ἡμέρᾳ, παρακμάζων· τὸ οὐδ', ὡς οὐσα, τὸ ἡμεροκαλλές βλ.λ. : Διοσκ.3,122.

ήμεροκλέπτης (ὁ) γλωσσ. ὁ κλέπτων κατὰ τὴν ἡμέραν, ἀντίθ. νυκτοκλέπτης.

ήμεροκοίτης (ὁ) μτγν. ὁ ἰχθὺς καλλιώνυμος ἢ οὐρανοσκοπός : Ὀππ. Ἀλ.2,199.

ήμερόκοιτος-ον (ἡμέρα - κοίτη), δωρ. ἀμερόκοιτος ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν κοιμώμενος, ἐπιθ. τῶν κλεπτῶν : Ἦσ.ἀδ. Ἐργ.605 μὴ ποτε σ' ἡμερόκοιτος ἀνήρ ἀπὸ χρήματ' ἔλπειται, Εὐρ.Κύκλ.58 ἀμερόκοιτοί βλαγαὶ σμικρῶν τεκείων | ἀντί ἀμερόκοιτων· ἢ κ. ὡς ἐπιθ. τῶν νυκτεριδῶν : Ὀππ. Ἀλ.2,408.

ήμεροκράτωρ-ορος (ὁ) μων. ὁ ἀρχων, κύριος τῆς ἡμέρας : ΚΜατ.σ.4.

ήμερολεγδών (λέγω) ἐπίφρ. δι' ἀριθμήσεως τῶν ἡμερῶν, κατὰ Φώτ. ἐτὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐξαρθμεῖν : Αἰσχ.Πέρσ.63 ἄλοχοιθ' ἡμερολεγδὼν τεινόντα χρόνον τρομάνται· 2) κατὰ τὸν τύπον ἡμερολογίου : Κικ. Ἀτ.4,15,3 ἡμερολεγδὼν prescripta omnia· 3) κατὰ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν, ἀκριβῶς : Ἀριστλ.Ζ1 575α,27 δεκα μῆνας κτεῖν ἡμερολεγδών.

ήμερολογεῖον (τὸ) τὸ ἡμερολόγιον βλ.λ.
ήμερολογιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἡμερολόγιον.

ήμερολογικῶν (τὰ) μτγν. τὸ ἡμερολόγιον βλ.λ.1) : Πτολ.Φάσ.11,Η.

ήμερολόγιο(ν) (τὸ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. πῖναξ ἢ βιβλίον ἐν ᾧ ἀναγράφονται κατὰ σειράν αἱ ἡμέραι ἐκάστου μηνὸς τοῦ ἔτους ὡς καὶ αἱ ἀντιστοιχαῦσαι εἰς αὐτὰς ἑορταί, φάσεις τῆς σεληνῆς κττ., κаланτάρι, καζιμας : Πλούτ.Καῖσ.59 ἢ δὲ τοῦ ἡμερολογίου | δ. γρ. - λογιέου | διάθεσις καὶ διδρωθωσις τῆς περὶ χρόνον ἀνωμαλίας· 2) σύστημα μετρήσεως τοῦ χρόνου κατὰ μονάδας, καθοριζομένης ἰδίως τῆς διαρκείας καὶ διαιρέσεως τοῦ ἔτους ἐπὶ τῇ βάσει ὠρισμένων οὐρανίων φαινομένων : ἀπτικόν ἡμερολόγιον - βαβυλωνιακόν - ἰουλιανόν - γρηγοριανόν - ἐβραϊκόν - μουσουλμανικόν· 3) εἶδ. κατάλογος τῶν ἁγίων, μαρτύρων κττ. μετὰ τῶν ἡμερῶν καθ' ὅς εορτάζεται ἡ μνήμη αὐτῶν· 4) νεώτ. κ. δημ. βιβλίον ἐν ᾧ σημειοῖ τις τὰ κυριώτερα γεγονότα ἐκάστης ἡμέρας ἢ τοῦ βίου· ἀτόμου τίτος· ἢ εἶδ. ναυτ. βιβλίον τηρούμενον ἐν τοῖς πλοίοις, ἐν ᾧ σημειοῦνται τὸ καθ' ἑκάστην ὑπὸ τοῦ πλοίου διακυόμενον διάστημα, ἡ ταχύτης, τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα, τὸ εἶδος καὶ τὸ ποσὸν τοῦ φορτίου, ἢ ὅσα καὶ πᾶν τὰ κατὰ τὸν πλοῦν συμβᾶν κττ. ἢ εἶδ. ἔμπορ. βιβλίον, κατάστιχον, ἐν ᾧ καταχωρίζεται πᾶς ἔμπορος τὰς ὑπ' αὐτὸν γενομένας ἔμπορικὰς πράξεις κατὰ σειράν καὶ τάξιν χρονολογικῶν ἢ εἶδ. στρατ. τὸ ὑπὸ τῶν συνταγματῶν ἢ ἄλλων στρατιωτικῶν μονάδων τηρούμενον βιβλίον, ἐν ᾧ σημειοῦνται χρονολογικῶς αἱ πορεῖαι, αἱ πολεμικαὶ πράξεις ἢ ἄλλα ὑπηρεσιακὰ συμβᾶντα· ἢ εἶδος σημειωματαρίου, ἐν ᾧ, μετὰ τὴν ἀνάγραφον τῆς ἡμερομηνίας, ἀφιεταί λευκὸς χώρος ἵνα σημειωθῶσιν ἐν αὐτῷ πρὸς ὑπόμνησιν ἡμέραι καὶ ὥραι ὀριαθειῶν συνεντευθῶν ἢ πράξεις καθ' ἡμέραν γενόμεναι· ἢ εἶδ. λογοτεχν. ὡς οὐσα, συλλογὴ λογοτεχνημάτων ἢ ἄλλων ποικίλων πραγμάτων ἢ πληροφοριῶν, ἢς προτάσσεται ἡμερολόγιον, ἐκδιδομένη ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους : πασχαλινὸν ἡμερολόγιον·

5) Ἦσ. « μέρας τι τῶν περὶ τὴν κίστιν,

ἡμερολογῶ-έω |λέγω| προσδιορίζω τὸν χρόνον, ἀριθμῶ κατὰ ἡμέρας· Ἡρ.Ι,47 ἡμερολογεούτας τὸν λοιπὸν χρόνον.

ἡμερομαντεία (ἡ) ἡμέρα. τὸ μαντεύεσθαι ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ἡμέρας· Πλάτ. ἡμερομαντεία καὶ ὄρα.

ἡμερομαχία (ἡ) ἡμέρα. ἡ ἐν καιρῷ ἡμέρας γνωμένη μάχη· Ἀριστοειδ.2,314J |εἰ μὴ δ.γρ.Ι.

ἡμερομηνία (ἡ) ἡμέρα. τὸ μερομηνία βλ.λ.

ἡμερομηνία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὀρισμένη ἡμέρα τοῦ μηνὸς καὶ τοῦ ἔτους· ἡμερομηνία γεννῆσεως - θανάτου· 2| γεν. χρονολογία· τὸ γράμμα δὲν ἔχει ἡμερομηνία.

ἡμερομισθιον (ἡ) νεώτ. μισθός, ὁμοίη ἡμερησίας ἐργασίας, μεροκάματο, μεροδοῦλι· ἀβήσις - ἐλάττωσις ἡμερομισθίων· 2| συνεκδ. ἡ ἐργασία μίᾳς ἡμέρας τεχνίτου ἢ χειρῶνακτος· θά χρευσασθὸν ἀκόμη πολλά ἡμερομισθία διὰ νά γίνῃ ἡ ἐκκαφή.

ἡμερομισθιος-ον νεώτ. ὁ ἐπὶ ἡμερησίῳ μισθῷ ἐργαζόμενος, μερακαματιάρης· ἡμερομισθιοὶ ἐργάται - ἀπάλληλοι· || τὸ αὐδ. ὡς οὐσα. βλ.λ.

ἡμερομισθῶ-έω μισθ. ἐργάζομαι ἐπὶ ἡμερομισθῷ βλ.λ.· Μόσχ.ΙΙ,36.

ἡμερομίσθιος-αν μισθ. ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν βόσκων· Κ Μανασσά πᾶν χειρῶνες καὶ πᾶν ἡμερονόμον |πιδ. γρ ἡμερομίσθιον.

ἡμερονόκτιον (ἡ) ἡμέρα. κ. νεώτ., δημ. μερόνυχτο τὸ χρονικὸν διάστημα μίᾳς ἡμέρας καὶ μίᾳς νυκτὸς ὡς ἐν ὄκον λαμβανόμενον, νυχθημερον· EM540,2|:βέττ. Βάλ.314,2| Φιλ.δ.ἰω. Υπομν.Φυσ.711,12.

ἡμερονόκτιος-ον νεώτ. ὁ ἡμέραν καὶ νύκτα γινόμενος ἢ διαρκῶν || τὸ αὐδ. ἡμερονόκτιον ὡς οὐσα. βλ.λ.

ἡμεροπευθής (ἡ) ἡμέρα. Εὐστ.Ἰ,62 «ὁ διὰ ἡμέρου ὁπὸς ἀπαγομένους τινὰ αἰμυλώτερον» πρὸς ἔτυμολογίαν τοῦ ἡεροπευθῆς.

ἡμεροπίτυς-ουσι (ἡ) ἡ ἡμέρος πίτυς· Ἡσ. ἐν λ. μήκινες.

ἡμεροποιός-όν γλωσσ. ὁ ποιῶν τινα ἢ τι ἡμερον, ἡμερώνων τι.

ἡμεροποιῶ-έω καθιστῶ τινα ἢ τι ἡμερον, ἡμερῶ· Ἡσ. ἐν λ. ἐξημερῶσαι.

ἡμεροπόσιον (ἡ) ἡμέρα. κ. νεώτ., δημ. μεροπόσιον (ἡ) ἀλγ.κ.μ.σ. νεώτ.κ.δημ. δωρ.δ.μ.σ.ον, τὸ θηλ. κ. ἡμέρα, δημ. ἡμερη, ἐπὶ ζῶων, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνδρῶπου ἐξημερωθεὶς, τιθασὲς, χειροθήβης, κατοικίδιος, ἀντιβ. ἀγριος· Ὁδ.Ο 162 χλνα φέρων .. ἡμερον, Ξεν.ΚΠ 1,3,6, Πλάτ.Φαιδρ.260B Ἰππον ἡμερῆται τὸ τῶν ἡμερών ζῶων μέγιστα ἔχον ὄτα, ἡμερα πτηνά - ἐλάφια· 2| ἐπὶ φυτῶν κ. δένδρων, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνδρῶπου καλλιεργούμενος, καρποφόρος ἢ ὁ ἐξευγενισθεὶς δι' ἔγκεντρισμοῦ· Ἡρ.5,82 ἔθλοον ἡμέρης ἐλάφης, αὐτ.4,21, ἡμερη καστανιά -μουριά· || κ. ἐπὶ τῶν προϊόντων ἡμέρου φυτοῦ· Πλάτ.Κριτ.115Α τῶν ἡμερον καρπῶν, Κορυθ.Φύσ.Θε.2 ἡμερος τροφή |περὶ τοῦ σίτου|· || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λαχανικῶν, ὁ κηπευτός, ἀντιβ. αὐτοφυῆς· ἡμ- ραδίκια· 3| ἐπὶ γαίαν, τόπων, ὁ καλλιεργημένος, ἐκχερσωμένος· Ἰπν.Ἀερ.12 ἢ τε χῶρον τῆς γῆρας ἡμερωτέρη· || ὁμ. συνεκδ. ὁ ἐπίπεδος, ὁ ὀμαλός· Πλάτ.Νόμ.761.1 δὲ οὐκ τε ἐπιμελοῦμενος, ὅπως.. ἡμερωτάται.. γίνωνται· 4| ἐπὶ πρῶς κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὸν χαρακίτηρα, γλυκὺς, προσηνής, μαλακός· Πινδ.Π1,71 ἄμερον.. κατ' οἶκον, αὐτ.Ν 8,3, Ἡρ.2,30 ἡμερωτέρω γεγόνασι Αἰθιοπες, Δημ.530 ἀνδρῶπου οὗτος ἡμερος καὶ φιλόανθρωποι τοὺς τρόπους, Κέλδ. Ὁδ.17,10 ἡμερος ἔχλος· 5| νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ἐπὶ φυτικῶν ἐκδηλώσεων κ. ἐκφάσεων· ἡμερος διάθεσις-τρόπος-ὀμιλία· 6| ἱατρ. ἐπὶ οἰδημάτων, ὄγκων, καλοήθους ἀντιβ. κακοήθους· Λεωνίδ.

ἱατρ.π.Ἀετ.155· 7| ἡμέρα (ἡ) ἐπιβ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀρκαδίᾳ· Βακχ.10,39, Καλλ.Ἀρτ.236 τὸν δ' ἐν Λαυσίῳ ἡμέρη, οὐνεκα θυμὸν ἀπ' ἀγριον εἴλεο παίδων, Ἐπιγρ.

ἡμεροσκοπεῖον (ἡ) κ. νεώτ. μέρος ἀσπυτον χρυσιμεῖον ὡς παρατηρητήριον τῶν ἡμεροσκοπῶν βλ.λ., σκοπία, βίβλα· Αἰν.Τακτ.6,6,Στρατθ.3,4,6.

ἡμεροσκοπία (ἡ) ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν φουρούσις, φύλαξις· Αἰν.Τακτ.6,6.

ἡμεροσκοπέον κ. νεώτ. ὁ φουρούων, φυλάττων ἐν καιρῷ ἡμέρας· Ἀριστῶ. Ὀρν.1174 φύλακας ἡμεροσκοπούς· || τὸ ἀρσ. ὡς οὐσα. εἰδικὸς φουρούος ἱσταμένος ἐπὶ ὑψηλοῦ τινας μέρος, ὅπως κατοπευθῆ ἐν ἡμέρα τὰς κινήσεις τοῦ ἔχθρου, ἡμεροφύλαξ, βιγλάτωρ, κοραοῦλι· Ἡρ.7,183 λείποντες δὲ ἡμεροσκοπούς περὶ τὸ ὑψηλῶ, Σοφ.Ἀντ. 253, Ξεν.Ἑλλ.1,12 κατιδὼν δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡμεροσκοπέος ἔσημνε, Αἰν.Τακτ.6,1· || κ. μτφ.· Αἰοχ.Ἐπι.66 πιστὸν ἡμεροσκοπὸν ὀφθαλμῶν.

ἡμεροσκοπῶ-έω κ. νεώτ. φυλάττω ἡμεροσκοπῶν φυλοκῆν, εἶμαι ἡμεροσκοπός βλ.λ.· Αἰν.Τακτ.6,1.

ἡμεροσμίω δημ. ἡρέμω, ἀποδῶ συναντῶμαι, συντυγχάνω, συνάπτοιμαι· Ξερδ.Ἀυρ.Σάτ.5 στή γῆ ποῦ ἡμεροσμίωμε οἱ ράχες μὲ τὰ σάδια.

ἡμεροσπίτης-τος (ἡ) ἡμεροσπίτης κ. μισθ. κ. νεώτ. ἐπὶ πρῶς, ἡ ἰδιότης τοῦ ἡμέρου, τὸ ἥσον τὸ χαρακίτηρος, πρῶτης, ἀντιβ. ἀγριότης· Πλάτ.Πολ.410D μαλακίας τε καὶ ἡμεροσπίτης, Ἐπικτ.Γνωμ.36, Διόδ. Σ 32,27· || ὁμ. ἐπὶ ζῶων· Ἀριστῶ.Ζ1 588α,2| ἡμεροσπίτης καὶ ἀγριότης, Μηνσαί.12,15 Ὁδ.5 ἐπὶ ρεῖας στόματα λεόντων εἰς ἡμεροσπίτη αὐτῶν μεταποιήσας τὴν ἀγριότητα· 2| ἐπὶ χώρος, καλλιέργεια· Ἰπν.Ἀερ.12 τὴν δὲ αἰθῆσαν καὶ ἡμεροσπίτη· 3| μτγ. μισθ. πῆλος βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων· πρὸς βλά. γαληνότης· Ἰουστίν.Νεαρ.115Πρ. ἡ ἡμετέρα ἡμεροσπίτης.

ἡμεροσκοπῶ-έω |τόκασι| μτγ. παράγω καρπούς ἡμέρους· Φιλ.1,402· || μτφ.· αὐτ.455.

ἡμεροτροφις (ἡ) (τρέφω) μτγ. ἡ τρέφουσα ἐπὶ μίᾳ ἡμέραν, ἡ χοιρῆς· Ἡρακλ.Λέμβ.5 τὴν δὲ χοιρῆκα ἡμεροτροφίδα.

ἡμεροτρώσις-ία-ιον γλωσσ. ἡμερησίσις, καθημερινός.

ἡμεροσώσις ἐπίρρ. πᾶν. ἡμερησίσις· Πλάτ.

ἡμεροφάγι (ἡ) ἡμέρα. κ. νεώτ., δημ. ἡμεροφάγι βλ.λ.

ἡμεροφάγης-ουσι-ές κ. μισθ. ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν λάμπων, φέγγων· Θεωνῶ Ἐπιστ.10, Νικ.Χων.205B.

ἡμεροφάγης-ουσι-ές (φαινομα) ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν ὀρατός· Πλάτ.411Α ἄστρον ἡμεροφάγης, Ἀριστῶ.Τοπ.142β,1.

ἡμεροφάντος-ον ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐμφανιζόμενος· Αἰσχ. Αγ.82 ὄναρ ἡμεροφάντων ἀλαίνας.

ἡμεροφάως ἐπίρρ. μισθ. εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· Εὐστ.536 |Μι.Ι.

ἡμεροφωτός-ον (φωτῶ) μτγ. ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν περιεργόμενος, πλανηόμενος· Βασίλ.1,107B ἔχεις ἐν τῷ σκοτεινῷ τὴν υπερβόδια γέννη |τῶν ὀρνίθων|, ἐν τῷ φωτὶ τὰ ἡμεροφωτα.

ἡμεροφυλακίον (ἡ) ἡμέρα. φυλακίον τῆς ἡμέρας, λημέρι· Φώτ.692 ἡμεροφά, ἡμεροφύλακια.

ἡμεροφύλακῶ-έω μτγ. φυλάττω, φουρούω κατὰ τὴν ἡμέραν, εἶμαι ἡμεροφύλαξ· Ἄνπ.Ἐμφ. Πολ.4,62 διέφθευρε τοὺς ἡμεροφυλακούντας αὐτῷ λοχαγοῦς· 2| Σουιδ.κ.Ἡσ. ἡμερωθῶ βλ.λ.

ἡμεροφύλαξ-ακος (ἡ) ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν φυλάττων, ἡμεροσκοπός· Ξεν.Ἑλλ.7,26 ἐδῶκον τοὺς ἡμεροφύλακας, Φιλ.2,236.

ἡμεροφυλλός-ος μτγ. ἐπὶ φυτοῦ, ἡμερος· Ἰουλλ.20 ἡμεροφυλλός ἐλάσι.

ἡμεροφωτός-ον ὁ συναγγέλων τὴν ὀφεινὴν τῆς ἡμέρας, ὁ φωνῶν τὴν ἡμέραν, ἐπιβ. τοῦ ἀλέκτορος· Σίμων.80B (δ.γρ. ἀπὸ ἡμερῶ).

ήμερόχειρος-ον μον. τιθασός, χειροήθης, ήμερος· Δουκ.71 έξει τον άρχηγόν . . ήμερόχειρον. **ήμερό**-ώ (ήμερος) κ. μον. νεώτ. κ. ήμερώνω, όμ. κ. δημ. (ή)μερώνω, άόρ. ήμέρωσα, παθ. άόρ. ήμερώθη, δημ. (ή)μερώθηκα, μητ. παρ.κα. ήμερωμένος, διημ. κ. μερωμένος, καθιστώ τινα, ποιώ ή ήμερον, ζαμάζω, τιθάσεύω, έξημερώ, μερεύω βλλ., άντιθ. έξαγριώ, έπι άγριών ζώων· Πλάτ. Πολ.493B ήμεροῦται και άγριαίνει, Άριστλ. Ζ148δ_α,²⁹ ήμεροῦσαι δύναται ταχύ, ολον έλέφας, Γεωπ.16,21,2, Λιβ.Ροδ.1893 τὸ έναν της χέριν νά κρατῆ πουλίη ήμερωμένον· 2) έπι φυίων κ. δένδρων, καθιστώ ή καρποφόρον ήια καλλιεργείας και έγκεντρίσεως, καλλιεργώ· Ήν. Άέρ. 12 ήμεροῦσας έξ άγρίων, Θεόφρ.ΦΑΙτ.2,14,1· 3) έπι ιής γης, καλλιεργώ· Κράτ.55, Θεόφρ.Φ Αιτ.5,15,6· 4) έπι χωρών, καθαρίζω την γήν άπαλλάττων αυτήν των άγρίων θηρίων και των ληστών, οίον ώς έπραξαν ό Ήρακλής ό Θησεύς· Πινδ.13(4),75 ναυτιλίσαι τε πορθών άμερώσασι, Αισχ.Εύμ.14 χθόνα άνήμερον τιθέντες ήμερωμένην· 5) έπι προσ., καθιστώ τινά ήμερον, πράον, εύπειθῆ, έξημερώ, έκπολιτίζω· Πλάτ.Πολ.554D οὐδ' ήμερων λόγῳ· κ. παθ.· αύτ.Νόμ.935A,Εύσέβ. Μύνθ.1,Εοστ.ΚΚσταδ.60 τά λόγια αύτά τον ήμέρωναν· 6) νεώτ. δημ. παθ. κ. έπι έκφρ., έκδηλώσεως, έμφανίσεως;Μαλακ. Άντιφ.25,10 ματιά καθάρια, έρεβινή μαζι και ήμερωμένη· 6) έξημερώ διά κατακτήσεως, καθιστώ τια ύψηλόν μου, ύποτάσσω· Ήρ.7,5 ήμερώσας δε Αίγυπτον την έξυβρίσασαν· κ. μέσ. έν τή αυτ. σμ.· αύτ.5,2 πάν έθνος . . ήμερούμενας βασιλείη· 7) νεώτ. έπι χωρών, εκπολιτίζω· 7) νεώτ. κ. δημ. αμθ. καθισταμαι ήμερος, καταπραΰνομαι, καθησυχάζω· δ.διστ. όντας μ' άπομακρύνσαι, κλαίω και δέ μερώνω· ρηματ. π. ήμέρωσις, ήμερωτής, ήμέρωμα κ. δημ. μέρωμα, ήμερωμός.

ήμερωλιας Ήσ. «τους έν αύλή διακόνους».

(ή)μέρωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ διά της καλλιεργείας και έγκεντρίσεως έξημερωθέν, έξευγενισθέν φυτόν· Θεόφρ.ΦΑΙτ.5,6,8 ήμερώματα· 2) νεώτ. κ. δημ. γεν. ή ένέργεια και τὸ άποτέλεσμα του ήμεροῦν, έξημερωσις, καταπραΰνσις· Μαλακ. Συντριμίμ.58,7 στο ήμερωμα του τόπου.

(ή)μερωμός (οί) μον. κ. δημ. τὸ ήμέρωμα βλλ.2), ή καταπραΰνσις· Διγεν. Ακρ.2172 ή πενθερά δε έκλοιεν, ήμερωμόν δέν ειχεν, δ.διστ. κλαίω, δέν έχω μερωμό σάν τὸ μικρό παιδίαι.

ήμερωών (τὸ) μον. ήμεροφυλάκιον βλλ.· Φώτ.69,2 **ήμερωθ**-έω Ήσ. κ. Σουιδ. ήμεροφυλακῶ βλλ.

ήμέρωξ έπίρρ, δημ. ήμερα κατά τρόπον ήμερον, πράον, γλυκύν· Πολύδ.5,54,9 ήμέρωξ χρώμενος πάσι, τὸ συγγρ. -ωτέρωξ· Πλάτ.Νόμ.867D περι τον φόνον άγριωτέρωξ άν πράξιεν, ό δε ήμερωτέρωξ· 6) κ. ύπερθ. -ώτατα· Διωκ.57,18.

ήμερωσις-κως (ή) κ. νεώτ. ή ένέργεια του ήμεροῦν, ή έξημερωσις· Διόδ.Σ1,24 την ήμέρωσιν της χώρας 1) διά της άπαλλαγῆς αύτης άπό των άγρίων θηρίων· 2) έπι γαιών, καλλιεργεία· Θεόφρ. ΦΑΙτ.2,4,3 ά ήμερωσις και αι κοπρίσεις· 2) έπι προσ., ή έξευγενισ, εκπολιτίζω· Σκύμν.187, Πλούτ.Νομ.6 άνθρώπων ήμερώσεις.

ήμερωσιώς έπίρρ. πάπ. ήμερωσιώς βλλ.

ήμερωτή (οί) μγν. ό έξημερωών, εκπολιτίζων, ό καθαρίζων την γήν, άπαλλάττων αυτήν των ληστών, ώς έπιθ. του Ήρακλέους· Μάξ.Τύρ.3,7 Ήρακλέα τον ήμερωτήν της γῆς.

ήμερ δωρ. άπαρφ. του είμ βλλ., άντι ήμην (=είμαι).

ήμετέριος-ον ήμεδαπός βλλ.· Άνακρ.1(165) ούτε γάρ ήμετέριον ούτε καλόν, Άναξάνδρ.9 τήν ήν Κορίνθου Λαϊδ' οίσασι· πάς γάρ αύ; την ήμετέριον· πρβλ. δημ. δικός μας.

ήμετερός-α-ον (ήμεϊς) άντων. κητ. κ. νεώτ., δωρ. άμέτερος-α-ον, αιολ. άμέτερος-α-ον ό άνήκων είς ήμάς ή ό προερχόμενος έξ ήμών, ίδιός μας· Ήλ.Α 30 ήμετέρω ένι οίκῳ, Ήρ.1,35 μένων έν ήμετέρο (στο σπίτι μας), Άριστφ.Νεφ. 1202 ήμετέρα κέρδη τών σοφών (= ήμών τών σοφών), Πλάτ.Γοργ.5(41) ήμετερον αύτων (ένν. οικόδομημα) (= ήμών αυτών), Λιβάν.523,21 τόν άντι-καθήμενον τοίς του ήμετέρου (= ήμών) βεύμασι· 6) ή ήμετέρα (ένν. χώρα ή χώρα μας, ή πατρίς μας· Θεουκ.ά,2) άπό της ήμετέρας αυτών μέλλομεν πλείν· 6) ή ήμετέρον τὸ έφ' ήμίν, όσον άφορά εις ήμάς, τὸ καθ' ήμάς· Πλάτ.Τίμ. 27 D τὸ δ' ήμετέρον παρακλητέον· 6) φρ. τά ήμετέρα φρονεί είναι με τὸ μέρος μας, άνήκει εις την μεριά μας, εις τὸ κόμμα μας· Ξεν.Ελλ. 6,3,14 οί δε τά ήμετερα φρονούσαι (ένν. πόλεις)· 6) όμ. νεώτ. φρ. είναι εκ των ήμετέρων· 2) παρ' Άττ. έν χρ. τὸ οὐδ' άντι γην, άντικειμ. τὸ ήμετέρον θεός ό φόδος των άλλων πρός ήμάς· Θεουκ.1,77 τήν εύδοιαν ήν δια τὸ ήμετερον θεός ειλήφασατε· 3) πάπ. πελάτης· εισηγήθησον εις την του ήμετέρου οίκην· 6) όμ. πάπ. κ. νεώτ. οί-κειός, σύνοικος· άσπασαι τοὺς ήμετέρους πάν-τας· 4) κ. νεώτ. άντι του έμός βλλ.· Όδ.Λ 562 1ν έπος . . άκουσής ήμετερον, Πινδ.Π 4,150 άμε-τέρων τοκέων, Θεοδκρ.2,31 άμεταίρια θύραισιν, ή ήμετέρα γυνώνη· 6) τά ήμετερα ή ιδιοκτησία, περιουσία μου· Πάπ· 5) μον. κ. νεώτ. έν φρ. άντι του έγώ, έν χρ. ύπό αυτοκρατόρων, βασιλέων κ.γεν. ήγεμόνων· Ιουστίν.Νεαρ.115Πρ. ή ήμετέρα ήμε-ρότης, - ή ήμετερα μεγαλειότης άπεφάσις.

ήμέων Ιων. κ. έπ. γεν. του ήμεϊς, βλ. έγώ.

ήμην μγν. κ. νεώτ. α' έν. πρόσ. παρατ. τὸύ είμ! βλλ. άντι ήν ή τὸύ νεωτ. είμαι.

ήμην παρατ. του ήμαι βλλ.

ήμῖ φημι, λέγω, τὸ α' πρόσ. του ένεστ. έν χρ. έν τῶ άπτ. διαλόγῳ μόνον έπι ζωγράφ και σφοδράς έπαναλήψεως· Άριστφ.Νεφ.1145 παί, ήμῖ, παί παί, άλλως μ. έν τῶ γ' έν. πρόσ. ήσ· Έρμιππ.1' όμ. αιολ. ήσι· Σαπφ.97' όμ. δωρ. ήτι· Άλκμ.139' 2) παρατ. ήν, γ' έν. πρόσ. ή 1) ό μόνος τύπος π. Όμ. κ. 18, έν τῶ 11. άείπειον έν τέλει των λόγων πρός μετάδασιν εις την άμέσως έπακολουθοῦσαν πράξιν· 6) ήλ.Α 219 ή και έπ' άργυρέη κώπη σχθεε χείρατ είπει και άμέσως . . 1) σπαν. μετ' έπαναλή-ψεως τὸ ύποκειμ.· αύτ.Ζ 390 ή ρα γυνή ταμην συνήθ. π. Άττ. ό παρατ. έν φρ. ήν δ' έγώ έλεγον (είπον) έγώ· Πλάτ.Πολ.327C, ή δ' ός έλεγεν εκεί-νων, Κρατίτ.192, Άριστφ.Σφ.795 ήδ' ός λέγων (σχόλ. άντι του έφη), Πλάτ.Συμπ.205C ήδ' ή' όμ. έπανολαυθανομόνου του ύποκειμένου· αύτ.Πολ. 327B ήδ' ός ό Γλαύκῳ· όμ. μγν. άνευ του ός· Φιλόστρ. Απολλ.6,16 ή δ' ό Νετλος.

ήμῖ-1) ήμισος 1) πρώτον συνθετικόν πολλών λέξεων της άρχικής και νεωτέρας γλώσσας έχουσών την έννοιαν ότι τὸ διά τὸ δευτέρο συνθετικῶ δη-λούμενον είναι κατά ποσόν τὸ ήμισο, οίον ήμισέ-ληνος, ήμικύκλιον, ήμισοφύριον, ήμισοχλα κτ.· 6) ή ότι είναι έλλιπές, ύπολειπόμενον, άτέλες, οίον ήμισόριος, ήμιγμνος, ήμιθεος, ήμιβανής.

ήμιάγιος-ον μγν. σχεδόν άγιος· Έπικράν.2,31.

ήμιάγυρνος-ον μγν. κατά τὸ ήμισο άγρυννος, μοσχογυνητής· Άγθβ.4,19.

ήμιάζυγος φλεβ(ή) νεώτ. άντα. άριστερά άζυ-γος φλεβ τὸύ θώρακος σχηματιζομένη εκ των κατωτέρων μεσοπλευριών φλεβών και εισβάλλου-σα έν τή κοιλιακή κοιλότητι εις την άζυγον φλεβα.

ήμα θέτωσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. σπανία έπι-πλοκή της ήμιπληγίας των παιδών, χαρακτηριζο-μένη δι' άκουσίων, διηλεκτών, βραδείων κινήσεων της χειρός ή του ποδός.

ήμιακανθώδης μᾶς [ό] νεώτ. άνατ. μῦς ἐκ τῶν κυρίως ραχιαίων μῶν τῶν καταλαμθανόντων τήν νοτιαίαν αὐλάκα.

ήμιακέφαλος-ον νεώτ. Ιατρ. ἐπὶ τερατογυνώδ, ὁ ἔχων ἀτελεστάτην τὴν κεφαλήν.

ήμιαλαφα (τό) μτγν. ήμῖου ἄλαφα, εἶδος μουσικοῦ σμυείου, Α, Α: 'Αλδιη.4.

ήμιαμειβίον [τό] μτγν. κ. μων. ήμιαμειβ βλλ. καταληκτικός διμετρος: Κλεάνθ.1.129.

ήμιαμειβικός [ό] σχόλ. ὁ συγγράφων ήμιαμείβα βλλ.: Σχόλ.Νικ.Θηρ.377 [άμφ.].

ήμιαμειβός [ό] σχόλ. κ. νεώτ. ήμισυς ήμβος, ήτοι ὁ τελευταίος μετρικός πούς καταληκτικοῦ Ιαμβικοῦ κώλου: Σχόλ.Νικ.Θηρ.377.

ήμιαμφορίον [τό] μτγν. 'Επιγρ. ήμισυς άμφορεῦς: 'Επιγρ., 'Ιώσ.Π1.2,21,2.

ήμιαναίσθησία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή άναίσθησία τοῦ ήμισους μόνον σώματος.

ήμιαναίσθητος-ον νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ήμιαναίσθησίας βλλ.: || κατ' ἐπέκτ. ὁ σχεδόν άναίσθητος: ἐπίρρ. ήμιαναίσθής.

ήμιαναστροφή [ή] νεώτ. γυμναστ. ἐξάρτησις ή στήριξις τοῦ σώματος οὔτως, ὥστε ή κεφαλή νά ευρίσκειται πρὸς τὰ κάτω και τὰ σκέλη πρὸς τὰ άνω κατά γωνίαν 45° πρὸς τὸ ἔδαφος.

ήμιανάτασις-εως [ή] νεώτ. γυμναστ. άνάτασις τῆς ἑτέρας τῶν χειρῶν άνω και κατακόρυφος.

ήμιάνδριον [τό] μσν. ύποκορ. τοῦ ήμιάνδρος βλλ. ὡς ὕβρις: Θεοφύλ.Σ 'Επ.43,57 τὸ τεχνητὸν γυναιον, τὸ διγενές ήμιάνδριον.

ήμιάνδρος [ό] κ. μων. κ. νεώτ. ὁ κατά τὸ ήμισυ άνήρ, εὐνόχος' Σουίθ. «'Ιππῶναξ δὲ ήμιάνδρον (τόν οἶον ήμιγύνακα»: 'Ιππῶν.114, Λουκ.Θε.Δ 23,1,Εὐστ.1431,46 ήμιάνδρον και ήμιγύναικα και σποδόρρην' 2] εἶδ. νεώτ. βοταν. γένος χειλανθῶν φυτῶν.

ήμιάνθρωπος [ό] μτγν. ὁ κατά τὸ ήμισυ άνθρωπος, ὁ ἐν μέρει άνθρωπος: Λουκ.Θε.Ε 4 ὁ γάρ ται γενναιότατος οὔτως Διόνυσος ήμιάνθρωπος.

ήμιανοίγω νεώτ. άνοίγω π κατά τὸ ήμῖαι ή ὀλιγον, μισοανοίγω' ρηματ. π. ήμιάνοικτος.

ήμιανοίκτος-ον νεώτ. ὁ κατά τὸ ήμισυ άνοικτός, μισοανοιγμένος: ήμιάνοικτος θορα.

ήμιανοσμία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή ἐλάττωσις ή παντέλης κατάλυσις τῆς άσθητικῆς αισθήσεως κατά τὸ ἔτερον ήμιμόριον τοῦ ρινικοῦ βλενονόου.

ήμιανοφία [ή] νεώτ. Ιατρ. κ. ήμιανωπία, κ. ήμιανοφία ή ήμῖωπία ὁ περιορισμός τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου κατά τὸ ήμισυ τῆς φυσιολογικῆς ἐκτάσεως.

ήμιάνθρωπος [ό] ὁ ήμιάνδρος βλλ.

ήμιαοφία [ή] νεώτ. Ιατρ. ή ήμιανοφία βλλ.

ήμιαργον [τό] νεώτ. σημείον χρονικῆς άγωγῆς τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, καθ' ὃ ἐπιθραδύνεται εἰς τὸ διπλοῦν ὁ χρόνος.

ήμιαργυρος [ό] νεώτ. χημ. κρᾶμα χαλκοῦ μετ' άλλων μετállων άμοιζόν πρὸς τὸν νεάργυρον.

ήμιαρταίω [ό] νεώτ. οἱ κατά τὸ ήμισυ άρταίωτοί βλλ., ὅπαδοί θρησκευτικῆς άλτρεως δεχομένης τὰ άμοιροῦσιον τοῦ υἱοῦ αντί τοῦ ὀρθοδόξου ὀμοουσιου, ἄ. εὐασειδιοί.

ήμιαρτεῖω μτγν. εἰμαι ήμιαρτεανός βλλ. τ' 'Επιφάν. 1,845 διασκόπησόμεν πῶς πινεσ ήμιαρτεῖουσιν.

ήμιαρτεῖος [ό] μτγν. ήμιαρτεανός βλλ.: 'Επιφάν.1,845.

ήμιαρθρωσις-εως [ή] νεώτ. άνατ. εἶδος συνάρμογις δύο άρθρικῶν ἐπιφανειῶν ὁστῶν, καθ' ήν τελοῦνται μικρα κινήσεις.

ήμιαρροῦριον [τό] πᾶν. ἐπὶ ἐκτάσεως γῆς, τὸ ήμισυ άρούρας' 2] ὡς μέτρον, τὸ πρῶτον, ή παραγωγή τοῦ ήμιαρροῦριου: χάρτου ήμιαρροῦριου.

ήμιαρρην-ενος [ό] ὁ ήμιάνδρος, ὁ εὐνόχος, ὄ.γρ. ἐν Κηπ.άπ.29,5, Θεόπομπ.'Ιστ.101.

ήμιαρτάδιον [τό] πᾶν. ὁ ήμισυ τῆς άρτάδης.

ήμιαρτάδος-ον πᾶν. ὁ τῆς ήμισείας άρτάδης: ήμιαρταδον μέτρον.

ήμιαρταῖον [τό] ήμισυς άρτος: 'Επιχ.52, Σώφρ. 27,28 ὀμῶρους και ήμιαρταῖον 2] 'Ια. «εἶδος άρτου ήμῖουκλώδες».

ήμιασάριον [τό] μτγν. τὸ ήμισυ άσάριον βλλ.: Πολύβ.2,15,6 ὡς 'Ικανά πάντ' ἔχειν τὰ πρὸς τήν χρείαν, ήμιασάριου.

ήμιαστάτον [τό] μτγν. ήμῖοκαθάρσιον, ήμιαδέβαιον, ρητορικὸν σχῆμα ἐκφράζον βεβαδῶτα μὲν ὡς πρὸς τὸ γένος, σμφοβόλιαν δὲ ὡς πρὸς τὸ εἶδος: Σοκέρδ.469Κ.

ήμιαστράγγαλιον [τό] ήμισυς άστράγγαλος βλλ.: 'Αριστ.1.499b,25 ή μὲν ἀλύξ ὀμοιον ήμιαστράγγαλιω [ό.γρ. ήμιαστραγγαλι].

ήμιατροφία (ή) νεώτ. Ιατρ. μυϊκή άτροφία τοῦ ἑτέρου μόνου ήμιμορίου τοῦ σώματος ή τοῦ ήμισους μέλους πινός αὐτοῦ.

ήμιαυτοματικός-ή-όν νεώτ. κ. ήμιαυτόματος -ον ὁ κατά τὸ ήμισυ αυτόματος, ἐπὶ μηχανημάτων, ὁ λειτουργῶν ἐν μέρει αὐτομάτως και ἐν μέρει δι' ἐξωτερικῆς ἐνεργείας: ήμιαυτόματων τηλεγῶνων - πυροβόλων.

ήμιαυτόματος-ον νεώτ. ὁ ήμιαυτοματικός.

ήμιαρβάρδος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατά τὸ ήμισυ βάρβαρος, ὁ σχεδόν βάρβαρος, ὁ ἐν γυνι μόνον μέτρω πεπολιτισμένος: Στροβ.13,1,58 ή μισαρβάρους γενεσθαί . . αὐτοῖς, Φιλόστρ.'Απολλ.2,1,13.

ήμιασάιδιοι [οἱ] νεώτ. βοταν. ή ήμιασάιδιομήκτες κατηγορία βασιδίουμηκτων μυκητων.

ήμιαστικτός-ή-όν νεώτ. ὁ καταναλίσκων ήμισυ βᾶτ βλλ. κατά κηριον φωτεινῆς ισχύος, ἐπὶ ηλεκτρικῷ λαμπτήρῳ πυρακτώσεως.

ήμιασπῆς-οῦς-ές μτγν. ὁ κατά τὸ ήμισυ βεδωμμένος, μισοδωμμένος: Νόνν.Δ 1,353.

ήμιασιος-ον μτγν. ὁ κατά τὸ ήμισυ ζῶν, ήμιασιος, ήμιασῆς: Μαν.2,358.

ήμιασραχῆς-οῦς-ές ή ήμιασραχῆς-οῦς-ές ὁ κατά τὸ ήμισυ βεδωρευμένος, μισοδωρευμένος, μισομωκεμένος: Θεόφρ.ΦΑΙτ.3,23,1 ήμιασραχῆς γῆ' || διάδροχος: 'Αμμῖαν.ΑΠ 11,413 ήμιασραχῆς. θάρμοις.

ήμιασραχῆς-ος-εἰα-υ (βραχῆς) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ κατά τὸ ήμισυ βραχῆς, ἐν τῇ προσφῶδι: Σχόλ. Διον.Θρ.207Ε ήμιασραχῆα (ἐνν. προσφῶδι): ὄμ. ἐν πληθ. ήμιασραχῆα [τά]: οὐτ.208Η' 2] νεώτ. τὸ ὄμ. ήμιασραχῆα ὡς οὐσ. τὸ τρίτον κατά σεῖραδν σημειον διαρκείας τῆς άναλογικῆς συμπεριγραφῆς, άντιστοιχῶν πρὸς δύο βραχῆα.

ήμιασραχῆς-οῦς-ές ὁ ήμιασραχῆς βλλ.

ήμιασροτος-ον μτγν. ὁ κατά τὸ ήμισυ άνθρωπος, ήμιάνθρωπος: 'Οππ.Κιν.27 ήμιασροτοι ἴπποι.

ήμιασροχος-ον ὁ ήμιασραχῆς βλλ.: Θεόφρ.Φ13,1,6.

ήμιασρός-ώτος [ό, ή] (βιβρωσκω) ὁ ήμιασρωτος βλλ.: 'Αντιφάν.89 άμῖτας ήμιασρωτας, Πολ.Σ.Σλ. ΑΠ 6,57,5 αἰχμη δ' ήμιασρωτί.

ήμιασρωτός-ον ὁ κατά τὸ ήμισυ βεδρωμένος, μισοφωγμένος: Ξεν.'Αν.1,9,26 χλινεσ ήμιασρωτους ἔμπετα, 'Αξιόν.8,2, Νικ.Θηρ.919.

ήμιαγαλή (ή) νεώτ. ζωολ. γένος βιβερριδῶν σαρκοφάγων θηλαστικῶν.

ήμιαγαμία (ή) νεώτ. βοταν. φαινόμενον παρατηρούμενον ἐπὶ τῶν άγρωστοῶδων φυτῶν, καθ' ὃ ἐν τῷ αὐτῷ ἔτην περιεχόμενα άρρενα,θῆλεα και άρρενοθῆλεα άνθη.

ήμιαγμός-ον {γαμῶ} μτγν. κατά τὸ ήμισυ ὀπανδρος, ής ὁ γάμος δὲν ἔξετελεσθη κατά τοὺς νόμους, παλλακή: Φιλόστρ.Σοφ.1,21,4 ήμιαγμον άγαγῶσθαι και οὐ κατά νόμου.

ήμιαγένειος-ον {γένειον} μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ νεανίου, ὁ μήπω ἔχων ὄλα τὰ γένειο: Θεόκοκ.6,3 ὁ μὲν αὐτῶν πυρρός, ὁ δ' ήμιαγένειος [σχόλ. «ὁ αὐτῶ πᾶσαν τήν γένυν πεληρωμένην ἔχων γενεῖων »].

ἡμιγενής-ους-ές ὁ κατά τὸ ἡμισυ γεγεννημένος, ἀτελής· Πλάτ. Τιμ. 86D τὸ γὰρ τῶν ὁσῶν πᾶν ἡμιγενές· || εἶδ. ἐπὶ ὀπωρῶν, ὁ μήπω ὠριμάσκει, μισογενημένος· Θεόφρ. Φιτ. 1,4,1.

ἡμιγέρον-οντος (ὁ, ἡ) μτγ. ὁ κατά τὸ ἡμισυ, περὶ ὄντων, σχεδὸν γέρον· Λόγγ. 3,31.

ἡμιγλήνια πλευρικά (τῶν) νεῶν. ἀνατ. πλάγια ἀβαθεῖς ἀρθρικά ἐπιφάνεια τῶν θαλασσιακῶν σπονδυλῶν ἀνά δύο συνενόμεναι εἰς τελείας γλήνας.

ἡμιγονυπατής-ους-ές νεῶτ. ὁ γονυπετῶν διὰ τοῦ ἐνὸς μόνου ποδός· ἡμιγονυπετής θέσις | στάσις τοῦ σώματος, καθ' ἣν τὸ μὲν ἐν σκέλος στῆριζεται ἰσὶα τοῦ γόνατος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ δ' ἔτερον εἶναι φυσικῶς κεκαμμένον, καὶ προβάλλει στῆριζόμενον διὰ τοῦ πέλματος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους |.

ἡμιγόρῳν (τὸ) νεῶτ. σημεῖον χροονικής ἀγωγῆς τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, ἐνεργοῦν ἐπὶ τὸ ταχύτερον κατὰ τὸν κοινῶς λεγόμενον διπλοῦν χρόνον.

ἡμιγραμμονί γράμμα μ. μον. ἡμισυ γράμμα βλ. λ. 12) βάρος ἴσον τῷ ὀβολῷ· Ἰππιατρ. 22.

ἡμιγράφος-ον μτγν. γραμμμένος κατά τὸ ἡμισυ, ἐν μέρει· Μέν. 1014.

ἡμιγυμνος-ον μτγν. κ. νεῶτ. τὸ θηλ. κ. -η ὁ κατά τὸ ἡμισυ, ἐν μέρει γυμνός, ὁ μὴ ἐντελῶς ἐνδεδυμένος, μισόγυμνος, μισόγυμτος· Ἄρρ. Ἰνδ. 24,8, Λουκ. Ἐνὸλ. Δ. 14,3· || νεῶτ. κ. μτγ.· Παπαδ. Χριστ. Τεμπ. 96 ἡ ἀτισμοφαῖρα, ἡμιγυμνος ἀκόμη μὴ τὰ ἀπομεινάντα ράκη τοῦ αἵματος· || νεῶτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ κατάστασις τοῦ ἡμιγυμνοῦ· δὲν εἶναι τὸ γυμνὸν ποῦ ἐνοχλεῖ, ἀλλὰ τὸ ἡμιγυμνόν.

ἡμιγύναιε-αικος (ὁ, ἡ) ὁ κατά τὸ ἡμισυ ὦν γυνή· Σιωαν. 179,9, Σουῖδ. ἐν λ. ἄρρεν.

ἡμιγύναιος-ου ὁ ἡμιγύναιε βλλ.· Σουῖδ. ἐν λ. Πολυδεύκτος.

ἡμιγυνοσ-ον μτγν. ἡμιγύναιε βλλ.· Συνέσ. 184D.

ἡμιδαής-ους-ές (δαίω) ἡμικαυστος, μισοκαμμένος· Ἰλ. Π 294 ἡμιδαής δ' ἄρα νηὸς λίπετ' αὐτόθι· 2) (δατέομαι) κατὰ τὸ ἡμισυ διηρημένος, μισοσχισμένος, μισοκομμένος· ΑΠ 9,375 ἡμιδαές σκύβαλον, Νικ. Ἀλεξ. 55 πολλοὶ δ' ἡμιδαές χειρὸς βάρος αἰνυσο θρίων (πρὸλ. ἡμιδεής).

ἡμιδαίτικος-ον | δαίω | μτγν. ὁ κατά τὸ ἡμισυ φουενημένος, ἐσαφγμένος, μισοσοκατωμένος· Ἡσ. ε ἡμιδαίτικος, ἡμιθανής· Ὀππ. Κυν. 2,281.

ἡμιδακτύλιος-α-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος ἡμισέως δοκτύλου· Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 10,137.

ἡμιδακτύλιον (τὸ) Ἐπιγρ. ἡμισὺς δάκτυλος· Ἐπιγρ., Πολυδ. 6,23, || ὄντα τὸ πάχος . . τριῶν ἡμιδακτυλίων, Πλούτ. Ἡθ. 935D.

ἡμιδαμής-ους-ές μτγν. ποι. ὁ κατά τὸ ἡμισυ δαμείς, δαμοσθεῖς, φουενηθείς, μισοσοκατωμένος· Ὀππ. Ἀλ. 1,716 | ἴδ.γρ. ἡμιθανής, ἡμιδαής.

ἡμιδανάνκη (ἡ) | δανάνκη | μτγν. κ. ἡμιδανάνκιον (τὸ) περσικὸν νόμισμα τὸ ἡμισυ τῆς δανάνκης βλλ., πιθ. ἐν Θέων. Ρητ 13.

ἡμιδανάνκιον (τὸ) Ἡσ. ἡ ἡμιδανάνκη βλλ.

ἡμιδαπής-ους-ές (δαπῆ) Φώτ., Σουῖδ. ἡμιτελής.

ἡμιδαρειακόν (τὸ) ἡμισὺς δαρειακός βλλ.· Ἐν. Ἀν. 1,3,21 ὄωσειν. ἀντὶ δαρειακοῦ τρία ἡμιδαρειακά.

ἡμιδαής-ους-ές (δέω) ὁ ἔχων ἔλλειψιν τοῦ ἡμισέως, ὁ κατά τὸ ἡμισυ ἔλλιπής ἢ κατὰ τὸ ἡμισυ μόνου πλήρης, μισογεμάτος· Ἐν. Ἀν. 1,9,25 βίβικυς οἶνου ἡμιδαείς, Ποσειδ. Ἐπιγρ. ΑΠ 5,182 τὸ πρῶτον ἡμιδαές, Πάν. ἔλατον ἡμιδαές κεράμιον· || ἔξ ἡ ἡμιδαές κατὰ τὸ ἡμισυ· Θεμιστ. Λόγ. 18, 222B ἔξ ἡμιδαούς γέμοντα ἡδῆ· || ἀντὶ ἡμιδαής βλ. λ. 2)· Νικ. Ἀλεξ. 55.

ἡμιδελτα (τὸ) ἡμισυ δέλτα, μουσικὸν ἦσμα· Ἀλύπ. 4.

ἡμιδέξιον (τὸ) μτγν. δακτυλικὸν τρίμητρον· Σακέρδ. 514, 544Κ.

ἡμιδερμοσ (ὁ) νεῶτ. ψευδοδερμας, χρήσιμος διὰ τὴν ταχύτεραν πρόσδεσιν τοῦ ἀκροῦ καλω-

δίου ἐπὶ στερεοῦ ἀντικειμένου· 2) εἶδ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου, τῶν ἀσκληπιαδιδῶν.

ἡμιδιάμετρος (ἡ) νεῶτ. τὸ ἡμισυ τῆς διαμέτρου, ἀκίτς· 2) ἀστρὸν, τὸ ἡμισυ τῆς γωνίας ὑπὸ τὴν ὁποῖαν φαίνεται ἡ διάμετρος τοῦ δισκου οὐρανοῦ σώματος.

ἡμιδιαφάνεια (ἡ) νεῶτ. ἀτελής διαφάνεια.

ἡμιδιαφανής-ους-ές νεῶτ. ὁ ἀτελής διαφανής, ὁ μὴ ἐπιτρέπων τὴν ἐντελῆ διάδρασιον τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων· ἡμιδιαφανής θελος· || ὄμ. ἡμιδιαφανῆ σώματα τὰ δι' ὧν διακρίνεται τις ἀδρομερῶς τὴν διαρξὴν ἀντικειμένου τινός.

ἡμιδιμον (τὸ) Ἐπιγρ. ἡμιδιμον βλλ.

ἡμιδιπλοῖδιον (τὸ) ἡμιδιμον γυναικεῖος διπλοῦμενος κατὰ τὸ ὄνω μέρος τοῦ σώματος, ὡστε νὰ καταπλήτη μῆχοι τοῦ μέσου τοῦ σώματος· Ἄριστφ. Ἐκκλ. 318 τοῦτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοῖδιον.

ἡμιδιώροφος-ον νεῶτ., κυρ. ἐπὶ οἰκίῶν, ὁ ἔχων δύο ὀρόφους, ὧν ὁ πρῶτος εἶναι κατὰ τὸ ἡμισυ ἢ ἐν μέρει ὑπόγειος.

ἡμιδουλεία (ἡ) μτγν. κατὰ τὸ ἡμισυ δουλεία· Χρύσ. Στατικ. 2,284.

ἡμιδουλος-ον ὁ κατά τὸ ἡμισυ, ὁ σχεδὸν δοῦλος· Εὐρ. Ἄνθρ. 942 ἢ δ' ἡμιδούλου τοῖς ἐμοῖς νοθαγενεῖς, Χρύσ. Στατικ. 2,284.

ἡμιδράκων-οντος (ὁ) μτγν. ὁ κατά τὸ ἡμισυ δράκων· Γρηγ. Ναζ. 2,142.

ἡμιδραχμιαίος-α-ον μτγν. ὁ ἔχων βάρος ἡμισείας δραχμῆς· Ἀλεξ. Τραλλ. 8,446.

ἡμιδραχμον (τὸ) μτγν. ἡμισεία δραχμῆ· Πολυδ. 6,160, Ἐπιγρ. τέταρτον ἡμιδραχμον· || ὡς μονάς σταθμικῆ ἐν χρ. παρὰ φαρμακοποιοῖς· Γαλ. 13,674.

ἡμιδωδέκατον (τὸ) Ἡσ. « ἡμίσιον ».

ἡμιεδραῖος-α-ον νεῶτ. ὁ κατά τὸ ἡμισυ ἔδραϊος· || ἡμιεδραῖα θέσις (ἡ) νεῶτ. γυμν. ἔδραϊα θέσις ἐπὶ γυμναστικοῦ ὄργανου, ἦν διὰ τοῦ ἐνὸς μόνου μηροῦ λαμβάνει ὁ γυμναζόμενος.

ἡμιεδραία (ἡ) νεῶτ. ὁ σχηματισμός κρυσταλλικῶν στερεῶν μὴ ἡλαττωμένα στοιχεῖα συμμετρίας.

ἡμιεδρικός-ή-ον νεῶτ. ὁ ἐμφανίζων ἡμιεδραῖαν βλλ.· ἡμιεδρικός κρύσταλλος· ἐπίρρ. -ῶς.

ἡμιεἶλος-ον (εἶλιη) ὁ κατά τὸ ἡμισυ εἰς τὸν ἥλιον ἐκτεθειμένος,

ἡμικεκοστή (ἡ) μον. τόκος ἀνερχόμενος, συμποσοῦμενος εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ κεφαλαίου· Βασιλικ. 2 Παρορτ. 254 (ἐκδ. Heibm)

ἡμικεκοστιατός-α-ον μον. οἱ τῆς ἡ ἐξ ἡμικεκοστίας βλλ.

ἡμικεκαίτιον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ ἡμιέκτων βλλ.

ἡμιέκτασις (ἡ) νεῶτ. γυμν. ἡ ἕκτασις τῆς μιᾶς χειρὸς πρὸς τὰ πλάγια ὀριζοντίως.

ἡμιέκτειον (τὸ) Ἐπιγρ. ἡμιέκτεον βλλ.

ἡμιέκτων-ων (τὸ) Ἐπιγρ., αἰγ. ἐν. -εων, ἡμιέκτων βλλ.· || ὄμ. -εον -εου κ. -ειον· Ἄριστφ. Νεφ. 643 οὐδὲν πρότερον ἡμιέκτεον, πληθ. -εια -έα καί ἰων. -εκτῆ.

ἡμιέκτων (τὸ) ἡμισὺς ἐκτέως· Δημ. 918 τὰ ἀλφита καθ' ἡμίεκτων μετρούμενοι καὶ καταπατοῦμενοι· 2) ἀγγεῖον περιέχον ἡμισὺν ἕκτα· Ἰππ. Ἀφ. 230· 3) ἡμιέκτων χρυσοῦ 8 ὄβολοι· Κράτ. 20, Ἐπιγρ.

ἡμικεφανής-ους-ές μτγν. κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκφαινόμενος· Πτολ. Μαθ. 2,4 ἡμικεφανής ἀστήρ.

ἡμιελλειπτική (ἡ) νεῶτ. ὀλομοσφ. ἡ κίνησις ἀποκρούσεως, καθ' ἣν ἡ ἀμὴ τοῦ ἔξφους δὲν διαγράφει ὀλόκληρον ἔλλειψιν.

ἡμιελληνος (ὁ) μτγν. ὁ κατά τὸ ἡμισυ Ἑλληνας, μισορῳμῶς· Λουκ. Ὀρχ. 64 ἡμιελλην γὰρ τις ὧν ἐτύχχανε.

ἡμιελευτρον (τὸ) νεῶτ. ναυτ. ἔλευτρον περιδῶλλον τὸ ἡμισυ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἰσοθῦ, τῆς κεραίας ἢ ἐπτυγμένου ἰστίου.

ήμιεκέφαλος (ὁ) πάπ. κεφαλαγία, κεφαλό-
 πονος: πρὸς ήμικράνιον ήμιεκέφαλον.
ήμιενδυμένος η-ον νεώτ. ὁ κατά τὸ ήμισυ έν-
 δευδυμένος, μιούδυμνος: Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.154 άν-
 θρωποι ήμιενδυμένοι κατέβησαν εἰς τήν αγοράν.
ήμιεξάρτησις-εως (ή) νεώτ. γυμν. ἐξάρτησις
 τοῦ σώματος ἀπό ὀριζοντίου ή κεκλιμένου ὄργα-
 νου, μέ τούς πόδας στριζόμενους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.
ήμιεπιθῆ-οῦς-ές μτγν. ὁ ἐξ ήμισοῦ ἐπ. στήχου,
 ἕκ τριῶν δακτύλων συνιστάμενος: Μάρ.Βικτ.73Κ.
ήμιεπίσημος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ έν μέρει
 ἐπίσημος, μή ἔχων έντελώς ἐπίσημον χαρακτήρα:
 ήμιεπίσημος ἀνακοίνωσις - δηλωσις || ήμι-
 ἐπίσημον δργانون τῆς κυβερνήσεως ἐφημερίς
 ἀνηκουσα μὲν εἰς ἰδιώτην, ἄλλ' οἶσιν ἐγκύριως ἐκ-
 δηλοῦσα, ἐρμηνεύουσα τὰς γνώμας τῆς κυβερνή-
 σεως ἔπιτρο. -ως, δημ. -α.
ήμιεργαστος-ον μτγν. ὁ κατά τὸ ήμισυ εἰρ-
 γασμένος, ήμιτελής: Γαλ.5,538.
ήμιεργῆς-οῦς-ές μτγν. ήμιεργαστος βλλ.: Λουκ.
 Ἀστρολ.5 ήμιεργάα τήν μαγικήν . . ήγειρον.
ήμιεργον-ου. ήμιεργαστος βλλ.: Ἰππ.Γυν.1,78 ήμι-
 εργον έμυθρον, Γαλ.5,535 ήμιεργον αἶμα || ἐπὶ
 οἰκοδομημάτων: Ἦρ.4,124 τεῖχρον ήμιεργον με-
 τῆκε, Θουκ.7,2 ήμιεργον καταλείπειν.
ήμιέτης-οῦς-ες (έτας) μτγν. ὁ ἔχων ήλικίαν ήμι-
 σοῦς έτους: Πολυδ.1,54 ήμιέτες καὶ ήμιέτης χρόνος.
ήμιεφθῶς-ον | ἐφω | κατά τὸ ήμισυ βεβρασμένος,
 μισοβρασμένος: Ἰππ. Ἀρθρ.63, ΠΔ Ἡα.51,20 σευταῖον
 ήμιεφθον, Γαλ.6,725' || έν κμ. ήμιεφρ. περί τοῦ
 Ἐμπεδοκλήτους ριψάντος ἑαυτόν, ὡς ἀναφέρεται,
 εἰς τόν κρατήρα τῆς Αἴθνης, κατά τὸ ήμισυ ἐφθ-
 ημένος, μισοφθήμενος: Λουκ.Νεκρ.Δ,20,4 ήμιεφθος
 ἀπό Αἴθνης παρών.
ήμιεφρον(τὸ) μον. Εὐστ837,51 «σημαίνει δὲ
 ζεῖρα, φασί, ζώνην καὶ χιτῶνα καὶ χλαμῦδα, ἦν
 μέχρι καὶ ἐσάρτι παραφθείραντες ὁ Λυκαῖοὶ ήμι-
 ζαρρον λέγουσι».
ήμιέθιος-ου. ὁ Ἰσσοροπῶν, ὁ ήμισυ έντεθθεν
 καὶ ήμισυ ἐκείθεν: Ἀριστ.Μηχ.853b,26.
ήμιζώνιον (τὸ) γλωσσ. λεπτὴ ζώνη, μισοζώναρο.
ήμιζώνιον (τὸ) γλωσσ. ήμιζώνιον βλλ.
ήμιζῶος-ον (ζωή) γλωσσ. μολις ζωντανός.
ήμιζῶος (ὁ) μτγν. ήμιζῶος βλλ.: Ἡρωδίων.Ἐπιμ.239.
ήμιήλιος-ον ὁ. γρ. τὸν ήμῆλιος βλλ.
ήμιθάλης-οῦς-ές (θάλλω) μτγν., ἐπὶ φυτῶν κ.
 κλάδων, έν μέρει ἀκόμη θάλλων, μισοπρασινος:
 Ἡράκλ.Ἐπιγρ.ΑΠ7,465 ήμιθαλεῖς στέφανοι.
ήμιθαλπος-ον μτγν. ήμιθραστος: Ἡλιόδ.2,19
 τὰ δὲ ήμιθαλπα τὰς παρειαῖς έν τήν γῆν ἢ
 τοῦ αἵματος ἀπέσταξεν (διῶρβ. ήμιοπος).
ήμιθεῖνος (ὁ) νεώτ. βοταν. πολυτεὲς φυτὸν, οὐ
 αἰ ἔμμονοι ἐκφυαὶ πορομένουσιν ὑπὸ τήν γῆν ἢ
 ὑφῶσινται ὄλιγον ἀνωθεν αὐτῆς καὶ ἐκβλαστάνου-
 σιν ἐπιγῆως, οἶον τὸ γέρον.
ήμιθιάνης-οῦς-ές μτγν., μον. κ. νεώτ. ἐγγὺς τοῦ
 θανάτου εὐρισκόμενος, μισοεθαμένος: Στράβ.
 2,34 λεγόντων εὐρεῖν ήμιθιανή καταχθέντα μῶ-
 νον έν νηι, ΚΔΛουκ.10,30 ὀνηλθον ἀφέτεας ήμι-
 θασῆν τυγχάνοντα, Σέργ.Μακρ.3,223 ὁ δὲ γυρῶς
 λαθῶν ήμιθιανῆς ὑπὸ τῶν οἰκειῶν περιεσώθη,
 Παπαδ.Χριστ.Διηγ.24 ἀνεσπυραν τὸν μάρμηνα
 Διδύμαν παγωμένον καὶ ήμιθιανῆ.
ήμιθια(ή) μτγν., ἐπ. -ἐπ, Ἐπιγρ. γεν. ηληθ. -θεῶων
 κατά τὸ ήμισυ θεῶ: Γαλλ.Ἀέτ.3,17),Ἐπιγρ.
ήμιθιασιναι(ή) μτγν. ήμιθεῶ βλλ.: Ὀπν.Κυν.3,245.
ήμιθισος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἀολ. αλυφ., δωρ.
 ἀμι-, ὁ κατά τὸ ήμισυ θεός, ήρωας: Ἡσιόδ.Ἐργ.160
 ἀνδρῶν ήρώων θεῶν γένος, ὁ καλέονται ήμι-
 θεοι, Πλάτ.Ἀπολ.28C φαῦλοι γὰρ ἄν τῷ γε σφ
 λόγῳ εἶεν τῶν ήμιθεῶν θεοι έν Τροίᾳ τετελευτή-
 κασιν, Ἰσοκρ.9,70 τῶν μὲν γὰρ ήμιθεῶν τούς

πλείστους καὶ ὀνομαστοτάτους εὐρήσομεν || π.
 Ὀμ.μ.ἀπαξ ἐπὶ γένους: Ἰλ Μ23 ήμιθεῶν γένος
 ἀνδρῶν. 2) πυθαγ. ὄνομα τοῦ ὄρθρου πέντε:
 Θεολ. Ἀριθμ.32' 3) νεώτ. κ. δημ. έν χρ. κ. πρὸς
 ἐγκωμιστοκτικὸν χαρακτρισμὸν ἐξαιρέτως ἀνδρείων.
ήμιθιηλος-εος-υ μτγν., μον. ὁ κατά τὸ ήμισυ θῆλος:
 Ἀνακρέοντ.11,2 τὸν ήμιθιηλον Ἀγνιν.
ήμιθιηρ-ηρος (ὁ) μτγν. ὁ κατά τὸ ήμισυ θηρίον:
 Ἀπολλ.Δ,6,3,Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.4.
ήμιθιτα (τὸ) μτγν. ήμισυ θῆτα, εἶδος μουσικου
 σημείου: Ἀλύπ.13.
ήμιθλασις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. βλάβη ἢ ἀλλοιω-
 σις τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, ἢ ὑπερβαίνουσα τήν
 μέσσην γραμμήν.
ήμιθιθῆς-ητος (ὁ) ήμιθιανῆς βλλ.: Ἀριστφ.Νεφ.
 504 ήμιθιθῆς γενήσομαι, Θουκ.2,52 ἀποθνήσκον-
 τες ἐκείνου . . περὶ τὰς κρήνας ἀνάσας ήμιθιθῆ-
 τας, Πολυδ.14,5,7 τῶν ήμιθιθῆτων καὶ διαφθαρέ-
 νων ὑπὸ τοῦ πυρὸς' || ὄμ. ἐπὶ φόβου: Αἰσχιν.
 3,159 παριῶν ήμιθιθῆς ἐπὶ τὸ βῆμα εἰρνοφυλάκα
 ὄμας αὐτόν ἀκέλευσε χειροτονεῖν' 2) ἐπὶ ὄνου
 ὡς ἐπίθ. ὁ περιῶνον εἰς πλήρη ὄντισσθατος: Φι-
 λόστρ. Ἀπολλ.2,36 ὄνος βαθῆς καὶ ήμιθιθῆς.
ήμιθινητος-ου. μτγν. ὁ κατά τὸ ήμισυ θιητός, ἐπὶ
 τῶν Δισκοκῶρων: Λυκόφρ.51'. 2) σκευδός, νε-
 κρός, έτοιμοθάνατος: ΠΔ Σοφ.Σαλ.18,18 καὶ ἄλ-
 λος ἀλλάχθ' ῥιφεῖς ήμιθινητος, δι' ἦν ἐθνησκειν
 αἴτιαν ἐναφανίζεν.
ήμιθραστος-ου. κ. νεώτ. ὁ κατά τὸ ήμισυ ἦτοι
 έν μέρει τεθραυσμένος, μισοπρασμένος: Εὐρ.Ἡρ.
 1096 πρὸς ήμιθραυστῶ λαῖνῳ τυκίσματι, Διοσκ.
 ΑΠ9,568,5 - ήμιθραστο σκευῆ.
ήμιθρακίον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ πρόσθιον
 ήμισυ μέρος τοῦ θώρακος: Πλάουτ.Ἡθ.5961).
ήμιθραξ-ακος (ὁ) νεώτ. δευράτινον προστήθιον,
 προστατεῖον τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ θώρακος
 έν χρ. κατά τὰς ἀσκήσεις τῆς ὀπλομαχητικῆς.
ήμιουδαίος (ὁ) μτγν. κατά τὸ ήμισυ Ἰουδαῖος:
 Ἰώσ.Α1,15,2 Ἰδουαῖμοι, τούτέστιν ήμιουδαῖοι.
ήμιουπόλις (ὁ) σχολ. ὁ ήμῖονος Σχολ.Διον.Γριπ.167Ἰ.
ήμικέδιον (τὸ) μτγν. μέτρον χωρητικότητος ήμι-
 σοῦ κάδος: Φιλόχ.155Α.
ήμικάκος-ου ὁ έν μέρει κακός, φαῦλος: Σοφ.ἀπ.
 10,51, Ἄλεξ.10, Οἶνον.η.Εὐα.Εὐαγγ.Προπ.5,24.
ήμικάκος ἔπιτρο. κατά τρόπον ήμικαμου, φαῦ-
 λως: Ἀριστφ.Θεσμ.449 ήμικάκως ἐδοσκόμη.
ήμικαλάθειον (τὸ) Ἐπιγρ. μέτρον χωρητικότητος,
 ήμισυ καλάθειον: ὀνθράκων καλάθειο δύο καὶ
 ήμικαλάθειον, αὐτ. ήμικαλάθειον ἰσχάδων,
ήμικαντόνιον (τὸ) νεώτ. αὐτόνομον καντόνιον
 βλλ. προεβδὸν ἐκ διαπορέσεως πλήρους καντόνιου.
ήμικαρπος (ὁ) νεώτ. βοταν. ἐκάτερον ἐκ τῶν δύο
 τμημάτων, εἰς ἃ ὁ καρπὸς φυσικῶς διαχωρίζεται.
ήμικατάκλισις-εως (ή) νεώτ. γυμν. ἐδραφία ἐπὶ
 τοῦ ἐδάφους θεοῖς μετ'εταμῆα τελειῶς τὰ σκέ-
 λη ἐπ' αὐτοῦ ἢ ἐπὶ ὄργανου καὶ τὸν κορμὸν μὴ ἐν-
 γίζοντα τὸ ἐδάφος.
ήμικατάλυτος-ου μον. ὁ κατά τὸ ήμισυ καταλυ-
 θεῖς, καταστραφεῖς: Ζωνορ.Συντ.κον.3,462 ήμικα-
 τάλυτοι νοσὶ τῶν εἰδῶλων.
ήμικαυσίσητος-ου μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατά τὸ ήμισυ,
 κατά τὸ πλείστον ἢ έν μέρει κεκαυμένος, μισοκα-
 μένος: Αἰλ.Π1 132, Δίων Κ 50,35, Ἰουλ.Λόγ.1,27D.
ήμικελλουλόδας (αἰ) νεώτ.χημ.ήμικελλιτάρια βλλ.
ήμικεανος-ου μτγν. ὁ κατά τὸ ήμισυ κενός, μισο-
 ὀδεος: Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.5,77, Πολυδ.5,133.
ήμικεντρος-ου μτγν. ὁ κείμενος μεταξὺ δύο κυ-
 ρίων σημείων: Ἰουλ.Λαοδ.η.Κατ.Ἀστρολ.Κ 511,190.
ήμικεραμία (ή) γλωσσ. κ. -κεραμον μικρὰ ὑ-
 ὄρια, στανί.
ήμικρανίος (ὁ) μτγν. εἶδος ἐπιδέματος: Γαλ.
 12,496.

ήμικερκος-ον μον. ὁ ήμισειαν ούραν έχων, κολοδό: Νικ.Χρον.2,10.

ήμικεφάλιον (τό) ήττον άπτ. τ. του ήμικρανον. **ήμικεφάλιον** (τό) γλωσσα. τὸ ήμισυ μέρος τής κεφαλής.

ήμικίριον (τό) πάπ. ένδυμα έκ σάκκου, ένδυθον τὸ ήμισυ μέρος του σώματος.

ήμικίων-ονος (ό) νεώτ. ήμισυ κίων καθέτως διχοτομημένος, τοποθετούμενος ώς παραστάς: ά. ήμιστόλιον.

ήμικλάβετος-ον γλωσσα. ὁ κατά τὸ ήμισυ, ήτοι έν μέρει κλαδευμένος, μισοκλαδευμένος.

ήμικλαστος-ον (κλάω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατά τὸ ήμισυ τεθλασμένος: Πλουτ. Ηθ.306B' || νεώτ. κύρ. επί φύλλου χάρτου έν φρ. εις ήμικλαστον καθέτως άπτυχωμένον εις δύο ίσα, ή περίπου ίσα μέρη, τασσιμένο στα δύο: αι πρός τās άρχάς αίτήσεις και άναφοράι γράφονται εις ήμικλαστον.

ήμικλεις-ειδος (ό,ή) (κλείω) μον. επί πυλών πόλεως, φρουρίου κττ., ήμικλειστος, μισοκλεισμένος: δδ. φαινομενικώς κλειστός: Ανών.η.Σουίδ. έξείφωνης έξανόξαντες τās ήμικλεις πύλας, έξελάνουσαι τής πόλεως | Διοδ. ήμικλειστους |.

ήμικλειστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατά τὸ ήμισυ κεκλεισμένο, μισόκλειστος: προβλ. ήμικλεις.

ήμικλήριον (τό) | κλήρως | τὸ ήμισυ κληρονομιας πινός: |σαι.11,24 του δό κλήρου τὸ ήμικλήριον, Δημ. 1173 ούτος έλαχεν εὐθύς του ήμικλήριου' 2) πάπ. τὸ ήμισυ του κλήρου.

ήμικλιθάνος-ό πάπ. τὸ ήμισυ κλιθάνου κεχωρισμένο εις δύο, μισοφούρι: τὸ τρίτον μέρος του τε προδύρου και πυλώνος και πασσοῦ και ήμικλιθάνου.

ήμικλιθάνον (τό) Έπιγρ. κλίνη βραχεία, ήμισειας διαστάσεως.

ήμικόγγιον (τό) μτγν. μέτρον χωρητικότητας τριών ζεστών βλλ., ήμικον, ήμισυς χοειδής (λατ. congiās): Διοσκ.η.Γαλ.19,776.

ήμικόπη (ή) Έπιγρ. δ. ήμικύπη άγγειον ώρισμένης πινός χωρητικότητας ύγρών, ήμισια κύπη: προβλ. κοίπα.

ήμικόλλιον (τό) ήμικόριον βλλ.

ήμικόμβιον (τό) τὸ ήμισυ τὸ ναυτικού μέτρου ταχύτητος του λεγ. κόμβος βλλ. έν ειδ. σημ.

ήμικοπες-ον πάπ. κεκομμένος εις δύο ήμισή μέρη: ήμικονον δέλεκος (τὸ ήμισυ γαλαθηνού χοιριδίου). - ήμικοπας' | έξείμισά μερτικά |.

ήμικοπτος-ον μτγν. ήμικοπος βλλ.: Φιλ.δδ. έν Ηρακλ.1,105,1.

ήμικόριον (τό) Ησα. ήμισυς κόρος, μέτρον Ξηρών καρπών.

ήμικόρος (ά) μτγν. ήμικόριον βλλ.: Θεοδατ. Ησα.3,2.

ήμικόρμιον (τό) μτγν. κ. μον. τὸ ήμισυ του κόσμου: Κλεομήδ.1,9,11,Βλεμμ.236.

ήμικοσμος (ό) νεώτ. ὁ ήμισυς ήτοι ή κοινωνική μερίς γυναικῶν ύπόπτου άθικής, κτ. μτφρ. έκ του γαλλ. demi - monde.

ήμικοτάλη (ή) ήμισεια κοτάλη, μέτρον χωρητικότητας ύγρών.

ήμικουτυλιατος-α-ον μτγν. ὁσον ήμισεία κοτύλη: Διοσκ.δ ήμικουτυλιατος οίνος.

ήμικουτύλιος-α-ον πάπ. ήμικουτυλιατός βλλ.

ήμικουτύλιον (τό) άπτ. μέτρον χωρητικότητας ύγρών, ήμισυ κοτύλης.

ήμικουρπος-ον πάπ. ὁ κατά τὸ ήμισυ, έν μέρει ή μακρῶς κεκαρμένο, μισοκουρμένο: πρόδστα ύποδύφθερα ήμικουρα.

ήμικραπάλας-ον μον. ὁ κατά τὸ ήμισυ ήτοι κατά τὸ πλείστον έν κραπάλη διατελών, μισαμεθυσιμένος: Θεοφύλ.Βουलग.5,121.

ήμικυρίαρχα (ή) τὸ ήμισυ τής κεφαλής ή του προ-

σώπου: 'Αριστ.Θεσμ.227 τήν ήμικυρίαρχαν τήν έτέραν τήν φιλήν-έχων, 'Αμειφ.7, Κρόβυλ.δ' 2) ήμικρανία βλλ.: Γαλ.12,591.

ήμικρανία (ή) (κρανίον) μτγν., νεώτ. κ. δημ. άλγος έντοπιζόμενον κατά τὸ ήμισυ των μερών του κρανίου, τής κεφαλής: Γαλ.12,592.

ήμικρανικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ άνήκων ή ιδιάζων εις τήν ήμικρανία: Γαλ.12,594 ήμικρανικά άληγήματα, 'Αέτ.6,49 ήμικρανικόν πάθος: || ώς ούς. ήμικρανικοί οι πάσχοντες έξ ήμικρανίας: Γαλ.8,206, Παυλ.Αιγ.3,5' || ήμικρανικά φάρμακα τὰ λυσιτελή κατά τής ήμικρανίας: Γαλ.12,592.

ήμικρανίος-ον πάπ. ὁ κατά τὸ ήμισυ τής κεφαλής: πρός ήμικρανίον ήμικεκέφαλον.

ήμικράνον (τό) μτγν. ήμικυρίαρχα βλλ.11: 'Αλεξ. Γραλλ.1,12.

ήμικράτεις (ή) νεώτ. Ιππευτ. ή έλαφρά έλις, τέτρωμα, τράδηγμα των ήνίων του έφιππου άνδρός πρός τὰ όπκια και άνω.

ήμικρής-ήτος (ό) μτγν. ὁ κατά τὸ ήμισυ Κρής: Λυκόφρ.150.

ήμικυβόθος (ό) μτγν. ήμισυ κύβαθας, μέτρον ή άγγειον ύγρών: Θεσσαλ.π.Κατ.'Αστρ.Κ 8131,149, 'Αρετ.'Οξ.Ναύς.2,2.

ήμικυκλικός-ή-όν σχόλ. νεώτ. κ. δημ. ήμικύκλιος βλλ.: Σχόλ.Πλάτ.'Αλκ.1,129C' || νεώτ. ὁ έχων σχήμα ήμισυος κύκλου' έπίφρ. -ώς.

ήμικύκλιος-ος (ν) κ. μον., νεώτ., δημ. μ. κτ. ούδ. ὁ άνήκων εις ήμισυν κύκλου: Σχόλ. Απολλ.Ρ 4,1613 έστάθησαν εις ήμικύκλιον' || κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ούδ. ώς ούς. τὸ ήμισυ του κύκλου: 'Αριστλ.Α 'Υστ.41β,17, - τὸ ήμικύκλιον διαίρεται εις 160 μέρησ' || ειδ. επί στρατιωτικού τακτικού σχηματισμοῦ: 'Ονήσανδρ.21,5 κατά τὸ ήμικύκλιον' 2) ειδ. εις διαφ. πόλεις κτ. τήν άρχαϊότ. τόπος διαμεμορφωμένος άμφιθεατρικώς, περιοριζόμενος συνηθ. ύπὸ λίθων καθισμάτων,χρησιμεύων δέ πρός δημασιας συναθροίσεις: Πλουτ.'Αλκ.17 πολλαύς έν ταίς ήμικυκλικίς καθέξεσθαι' || δδ. κ. ώς ούς. ὁ τόπος δημος. συνελευσεων έν Σάμω: Πορφ.Πυθ.9' 3) ώς ούς, κάθισμα, έδρανον ήμικυκλικόν: Κικ.1, Πολυδ.δ,9' 4) ώς άσφ. ήμικυκλικίον ήλικιον ώρολόγιον: Βιτρο.9,8,1' 5) Έπιγρ. όμ. ήμικυκλική βάση άγάλματος' || όμ. 'Επιγρ. τύμπανον ήμισήτλης' 6) θόλος: Φιλ. Βελοπ.87,12' 7) ώς ούς. θεατρική τις μηχανή: Πολυδ.4,127' 8) άντι ήμισφαίριον: 'Αχιλλ.Τάτ. 27, 'Ηφαιστ.'Αστρ.2,11.

ήμικυκλιώδης-ους-ες μτγν. ὁ όμοιος πρός ήμικύκλιον βλλ.11: Στράβ.13,1,34 δύο άγκώνως .. ποιούντας έξ άμφοίν γραμμήν ήμικυκλιώδη.

ήμικυκλιώδης-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ήμικυκλιώδης βλλ.: 'Ηλίοδ.π' Ορειδ.46,11,34.

ήμικυκλιώδης έπίφρ. μον. κ. νεώτ. κατά τρόπον ήμικυκλιώδη βλλ.: Τζέτζ.εις 'Ησιοδ.'Εργ.450.

ήμικύκλιος-ον μτγν. ήμικύκλιος βλλ.11: Φιλ.δστρ. Εικ.1,12 ήμικύκλιος σταά.

ήμικυκλιώδης-ους-ες άρχ. λεξ. ήμικυκλιώδης βλλ.: Ησ. έν λ. ήμιαρτον.

ήμικυκλίνδριον (τό) μτγν. ήμικύκλινδρος βλλ.: Πορφ.'Αποχ.4,7. Ξύλινον δέ ήμικυκλίνδριον, ύπόθημα τής κεφαλής.

ήμικύκλινδρος (ό) μτγν. ήμισυς κύκλινδρος: Διογ. Α 883' 2) ώς επίδ. ήμικυκλινδρικός: Φιλ.Βελοπ. 84,25 ήμικύκλινδροι πύργοι.

ήμικύκλιος (οι) κατά τὸ ήμισυ κύνες, όντα μυθολογικού τινος έθνους: 'Ησιοδ.άπ.62.

ήμικύριον (τό) (κύριος) είδασ μέτρον: 'Ιπνών. 24' || 'Ησ. ήμισυς μέδιμνος.

ήμικυρίαρχα (ή) νεώτ. τὸ γνώρισμα του ήμικυρίαρχου βλλ., ύποτέλεια.

ήμικυρίαρχος-ον νεώτ. επί κρατών κ. ήγεμό-

νων, ὁ μὴ ἐντελῶς κυρίορχος, ὁ ἐν μέρει κυρίαρχος, ἐν μέρει ὑποτελής : ἡμικυρίαρχος πολιτεία.
ήμικυτταρίναι |α| ηνῶτ. χημ. πολυσαχχαρίται, ἀποντώντες παρὰ τὴν κυτταρίνην εἰς τίνα φυτὰ, ἄ. ἡμικελευλόζαι ἢ ἡμικυτταροζαί.
ήμικώνιον (τό) ἡμισυ κώνος : Εὐκλ. Ὀπτ.30.
ήμικύβιον (τό) πάπ. τὸ ἡμισυ τοῦ κώπου βλλ.41.
ήμιλάβιον Ἦσ. «μέρος Μεσσησίων».
ήμιλάγος (ὁ) μτην. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ λαγῶς, ὁμοίος λαγῶ, ἐπὶ τοῦ κονίκλου, τοῦ κουνελοῦ : Διοκλῆτ. Ἐδικτ.4,33.
ήμιλάμιον ὁ.γρ. τοῦ ἡμιλάβιον βλλ.
ήμιλαμπρος-ον σχόλ. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ ἦτοι ἀτελής λαμπρῶν : Σχόλ. Ἀρατ.733 ἡμιλαμπρον φῶς.
ήμιλαρχία (ἡ) νεῶτ. στρατ. τὸ ἡμισυ τῆς βλλ.
ήμιλάσταυρος (ὁ) μτην. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ, ἐν μέρει πονηρός, μιάρος.
ήμιλεκτος-ον μων. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ λεχθεὶς, μισοειπωμένος : Θεοφύλ.Σ 13 ἡμιλεκτος λόγος.
ήμιλέμβος (ἡ) νεῶτ. ναυτ. κ. ἡμιλέμβιον (τό) μικρὰ λέμβος ἔχουσα λεπτὸν καὶ ἑλαφρὸν σκελετὸν ξύλινον καὶ ἐπένδυσις ἐξ ὀθόνης βεβαυμένης δι' ἐλασχορώματος.
ήμιλεπιθῶνας (ὁ) νεῶτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἴκου. τῶν κοτιθῶν.
ήμιλεπιστος-ον μτην. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκλελεπισμένος : Στράβ.17,1,34 ἕνας δὲ καὶ ὡς ἂν πτῖσα οἶον ἡμιλεπιστῶν ὑποτρέχει.
ήμιλεπτος-ον μτην. κ. μων. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκλεπισθείς, ἐκκολαφθείς : Ἀνακρέοντ.25,10.
ήμιλευκος-ον μτην. κ. νεῶτ. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ ἢ οὐχὶ ἐντελῶς λευκός : Λουκ.Προμ.8.
ήμιλιτρίατος-α-ον μτην. ὁ ζυγίζων ἡμίσειαν λίτραν : Στράβ.3,2,28 ἡμιλιτριάτας βώλους ἄς καλοῦσι πάλας.
ήμιλιτριον (τό) ἡμοισία λίτρα : Ἐπιχ.9, Πάπ., Ἀρχη. π. Ὀρειδ.8,1,27.
ήμιλιτρον (τό) ἐν Σικελίᾳ, ἡμισυς ὀβολός : Ἀριστ.ἀν.510. 2) ἡμιλιτριον βλλ. : Ἀσκληπιάδ.Πρ. π.Γαλ.13,445 ἑλαστον ἡμιλιτρον.
ήμιλουτος-ον κατὰ τὸ ἡμισυ ἦτοι ἀτελῶς λελουσμένος, μισολουσμένος : Κρατίν.416.
ήμιλουτρον (τό) νεῶτ. λουστῆς τοῦ ἡμίσεος σώματος καὶ ἰδ. ἀπὸ τῆς ἀσφύδος καὶ κάτω.
ήμιλοχία (ἡ) ἡμισυς λόχος βλλ. στρατοῦ Σουῖδ. ἐν λ. διμοιρίτης.
ήμιλοχίον (τό) μτην. ἡμιλοχία βλλ. : Ἀσκληπιάδ. 2,2, Αἰλ.Τακτ.5,2.
ήμιλοχίτης (ὁ) μτην. ἀρχηγός ἡμιλοχίας βλλ. : Ἀσκληπιάδ.2,2, Αἰλ.Τακτ.5,2.
ήμιμαθεῖα (ἡ) νεῶτ. τὸ γνῶρισμα τοῦ ἡμιμαθοῦς βλλ., ἔλλειψις ἑυθριθείας καὶ ἀκριθείος περὶ τὴν μάθησιν γνώσεων καθόλου κ. ἰδ. ἐπιστημονικῶν.
ήμιμαθῆς-αὐς-ές μτην. κ. νεῶτ. κατὰ τὸ ἡμισυ, ἀτελῶς, συγκεχυμένος πεπαιδευμένος, ὁ ἀτελῶς γνωρίζων ἐπιστήμην ἢ τέχνην τινά, φευδεπιστήμων : Φιλόστρ.Σοφ.2,5,4, Πολυδ.6,160, γνομ. κρείττων τινα ἀμαθῆ ἢ ἡμιμαθῆ εἶναι.
ήμιμαθῆς-οὐς-ές ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ μαϊνόμενος, μισοτρέλλος : Αἰσχίν.1,171 νεανίσκος ὄρσανός ἡμιμαθῆς διεχειρίζε τὴν οὐσίαν. || ὁ προσωρινῶς μὴ ἔχων σώας τὰς φρένας, ὁ οὐχὶ νηφάλιος : Λουκ.Θε.Ε 4 ἡμιμαθῆς, ἀκράτου ζωθεν ἀποπνεύων.
ήμιμαραντος-ον μτην. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ ἦτοι σχεδὸν μεραραμμένος, μισομοραμμένος : Λουκ.Τόξ. 13 στέφανοι ἡμιμαρανοι.
ήμιμασητος-ον κατὰ τὸ ἡμισυ μεραραμμένος, μισομασημένος : Κράτ.49.
ήμιμάχιμος-ον νεῶτ. στρατοεπίμοτος ἔχων σωματικὴν βλάβην, χρησιμοποιούμενος δι' ἑλαφροῦς τῆς μαχητικῆς τάξεως ὑπηρεσίας.
ήμιμάχιστον (τό) ἡμοισία μνά, ἡμιμασίων.

ήμιμέδμιμος-ον κ. νεῶτ ἡμισυς μέδμιμος : Φερεκρ.1,Δημ.1278 μῆδ᾽ ἰτρίς μεδμιμῶν, ἀλεύρων δ' ὡς ἡμιμέδμινον, Δικαίσοχ. Ἰοτ.23, Πολυδ.4,168.
ήμιμεθῆς-οὐς-ές μτην. ὁ σχεδὸν μεθυσμένος, μισομεθυσμένος : Φίλιππ.Α.Π.6,261 ἡμιμεθεὶ πινόμενον στόματι.
ήμιμεθύσος-ον μτην. ἡμιμεθῆς βλλ. : Πολυδ.6,160.
ήμιμελίον (τό) Ἐπιγρ. ἡμισυ μέλιον.
ήμιμελής-οὐς-ές νεῶτ. ὁ ἔχων μέλος τι ἀτελές, πάσχων ἐξ ἡμιμελείας βλλ.
ήμιμελία (ἡ) νεῶτ. ἱατρ. δυσμορφία τῶν ἄκρων καθ' ἣν οἱ βραχίονες καὶ οἱ ρηροὶ ἔχουσι φυσιολογικὰ κανονικὰ διαστάσεις, ἐνῶ αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες εἶναι ἀτροφικοί.
ήμιμελικός-ή-όν νεῶτ. ὁ ἀνίγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἡμιμελίαν βλλ.
ήμιμερῆς-οὐς-ές (μέρος) μων. ὁ συνιστάμενος ἐξ ἡμίσεος μέρους, ἡμισυς, ποῦ εἶναι μισὸ μερικὸ : Ἀναστ.Σιν. Ὀδ.308,27.
ήμιμέριστος-ον σχόλ. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ διηρημένος, γλώσσα. τοῦ ἡμιδαίτικος : Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.2,287.
ήμιμαστος-ον μτην. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ ἢ ἐν μέρει μεστός, πλήρης, μισογεμιαμένος : Πολυδ.5,133.
ήμιματάβολος (ὁ) νεῶτ. ὁ μὴ ὑφιοτάμενος ἐντελῆ μεταβολῆν, ὁ ἐν μέρει μεταβαλλόμενος || ἡμιματάβολα (τά) νεῶτ. ζωολ. ἔντομα παρουσιάζοντα προοδευτικὴν μεταμορφώσιν ἀνευ τελείας μεταβολῆς τῆς μορφῆς τῶν.
ήμιμέταλλα (τά) νεῶτ. τὰ μὴ ἐλατὰ μέταλλα ἢ τὰ μεταλλικῆς λάμφεως μεταλλοειδῆ,
ήμιμέτρον (τό) ἀρχ. λεξ. κ. νεῶτ. ἡμισυ μέτρον, τὸ ἡμισυ μετρικῆς τιος μονάδος, Ἦσ. κ. ἡμικάδιον, τὸ ἡμιμέτρον. 2) νεῶτ. συνήθ. κτ. πληθ. ἡμιμέτρα (τά) μέτρα, διαδύματα ἀτελῆ, ἀνεπαρκῆ : Καμπ.Δ Ἀθην.Διηγ.207 ἐξηρησιόμενος ἀπὸ τὰ ἐν Κωνσταντίνῳ ἡμιμέτρα τῶν Ἀθηναίων.
ήμιμηθῆς (ὁ) μτην. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ Μῆδος, Πέρσης : Οἰνύμ.π.Εἰα.Εὐαγγ.Προπ.2138 ὁ ἡμιμηθῆς ἢ ἡμιπέρσης Κύρος.
ήμιμηνιαίος-α-ον |μῆν| γλωσσ. κ. -μήνιος ὁ ἡμίσεος μηνός.
ήμιμητρον (τό) μτην. ἡμισεία μέτρα βλλ. : Πολυδ.10,191.
ήμιμνηστον (τό) δ. τ. -μνέων-οῦν ἡμοισία μνά : Ξεν. Ἀπομν.2,5,2 τῶν οἰκετῶν ὁ μὲν . . δυοῖν μνησὶν ἀξίος ἐστιν, ὁ δὲ οὐδ' ἡμιμνηστον, Πλάτ. Νόμ.774D τριῶν ἡμιμνησίων, Πλούτ.Λυκ.12 οὐκὼν ἡμίμνησα πέντε, Ἀσκληπιάδ.Πρ.π.Γαλ.13,746 ἡμιμνηστον, Πορφ. Ἀποχ.4,4 (ὁ.γρ. -αία).
ήμιμόδιον (τό) μων. ἡμισυ μόδιου βλλ. : Γεωμ.7,24,2.
ήμιμοιριαίος-α-ον μτην. ἴσος πρὸς ἡμίσειαν μοῖραν κύκλου : Κλεομήδ.2,2 ἡμιμοιριαστον μέγεθος.
ήμιμοίριον (τό) κ. νεῶτ. ἡμισυ μέρος : Ἰνν.Ἐλκ. 12. 2) μτην. κ. νεῶτ. ἡμοισία μοῖρα κύκλου : Κλεομήδ.2,1, Πτολ.Μαθ.1,10.
ήμιμόνημος-ον νεῶτ. ὁ μὴ ἐντελῶς μόνιμος, ὁ μὴ ἔχων ἀπόλυτον διάρκειαν : ἡμιμόνημα ὀδοστρώματα ἐπίρρ -ως.
ήμιμόριον (τό) μτην. κ. νεῶτ. δ. τ. τοῦ ὁ ἡμιμόριον βλλ. : Πολυδ.6,160 (ὁ.γρ. ἡμιμόριον), - τὸ δεξίνον - τὸ ἀριστερόν ἡμιμόριον τοῦ προσώπου.
ήμιμορφία (ἡ) νεῶτ. ὄρκετ. κ. -ισμός ὁ σχηματισμός κρυσταλλικῶν μορφῶν καθ' ὃν ἐλλείπει κέντρον συμμετρίας.
ήμιμορφίτης (ὁ) νεῶτ. ὄρκετ. ὄρκετὸν τὸ ὁποῖον εἶναι βασικός πυρρικός φευδάρχημος.
ήμιμόχθηρος-ον ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ, ἐν μέρει μοχθηρός, μισόκακος : Πλάτ.Πολ.352C ὄρρησαν δὲ ἐπὶ τὰ ἀδικα ἀδικία ἡμιμόχθηρον δυντες.
ήμῆμυ μτην. τὸ ἡμισυ τοῦ μῦ, εἶδος μουσικῆς σημείου : Ἀλφπ.4.
ήμιναι (ἡ) ἡμοισία : Ἐπιγρ. ἡμισυς. 2) ἐν Σικελίᾳ,

μέτρον, ἡμίσιος ἐκτεύς, κοτύλη : Ἐπιχ.290, Σώφρ. 105' || ὄμ. ἡμίνα βασιλικὴ ἡμικοτύλιον : Ἀριστείδ. Λόγ.49 [25], 22.

ἡμιναιουλ (τό) πάπ. ἡμίσιος ναύλος.
ἡμίσιου (τό) πάπ. πιθ. αἰγυπ. μέτρον μήκους.
ἡμίσιος-ον μαν. ὁ κατά τὸ ἡμίσιον ἦται σχεδὸν νεκρός, μισοπεθαμένος : Φιλῆς 2, 124, Μιχ. Ἄκουμ. 2, 76.

ἡμινεοταλής-ους-ές μτγν. γλώσσ. τοῦ νεοταλής βλ.λ. : Ἐρμει. Ἀλ. Φαῖδρ. 159 λ.

ἡμίνηρος-ον μτγν. συνήρ. τοῦ ἡμίνεαρος, ὁ κατά τὸ ἡμίσιον πρόσφατος' || ἐπι ἰθῦσιν, ὁ κατά τὸ ἡμίσιον ἠλισμένους, ἀλατισμένους : Ξενοκρ. 77, Ἀθήν. 3, 118 F ἢ τῶν καλῶν σου ἡμίνηρων, ἢ τῶν ταριχηρῶν σιλοῦρων.

ἡμίζηενος-ον EM 651 «παράξενος, ἡμίζηενος, οὐκ ἀληθινὸς πολίτης».

ἡμίζησιον (τό) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ ἡμίζησιον βλ.λ. : Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 737.

ἡμίζησιον (τό) μτγν. κ. μαν. μέτρον, ἡμίσιος ἔστις, κοτύλη : Διοσκ. 1, 25, Ἰππιατρ. 100' πρβλ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 436 «κοτύλη δὲ ἔστιν εἶδος μέτρου, ὃ λέγομεν ἡμείς ἡμίζησιον».

ἡμίζηρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατά τὸ ἡμίσιον ἦται ἀτελής ξηρός, μισοξηραμένος : Πάπ. χάρτου ἡμίζηρος, ΑΠ 9, 137' πρβλ. Σουῖδ. ἐν λ. λαίφηρόν.

ἡμίζηρητος-ον {ξυρῶ} μτγν. ὁ κατά τὸ ἡμίσιον ἦται κακῶς, ἀτελής ἐξηρημένος, μισοξηριωμένος : Διογ. Λ 6, 33.

ἡμιοδάλιον (τό) μτγν. μονὰς βάρους, ἡμίσιος ὀδάλος : Παῦλ. Αἰγ. 3, 29' || ὁ τ. ἡμιοδέλιον ἐπὶ νομισμάτων τοῦ Αἰγίου.

ἡμιοδῶσον Ἦσ. κοί δύο χόκς.

ἡμιοδέλιος (ὁ) Ἐπιγρ. ἡμιοδέλιον βλ.λ.
ἡμιοδίας-ον κ. νεώτ. ὁ δαείσας τὸ ἡμίσιον τῆς ὁδοῦ : Ἀριστλ. Οἰκ. 1, 352b, 26 {ἀμφ.} 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ἡμιοδίον ἡμίσεια κατὰ τὸ πλάτος, στενὴ ὁδός.

ἡμιοκτότροφος-ον νεώτ. ὁ κατά τὸ ἡμίσιον οἰκτρότροφος, ἀποξ τῆς ἡμέρας συσσιτῶν ἐν οἰκοτροφείῳ ἢ οἴκῳ ἐνθα κατοικεῖ.

ἡμιοκλασιος-εως (ἡ) νεώτ. γυμν. κάμφις τῶν γονάτων ἀπὸ τὴν ἀκροστασίαν μέχρις ὀρθῆς γωνίας τοῦ μηροῦ πρὸς τὴν κνήμην.

ἡμιοκλασιός (τό) δόσις τοῦ ὄλου καὶ ἡμίσιος : Ἀντιφ. Σοφ. 75.

ἡμιοκλιζῶ Ἐπιγρ. αὐξάνω κατὰ τὸ ἡμίσιον : ἡμιοκλιζῶ χρέος.

ἡμιοκλιος-α-ον {ὄλος} κ. νεώτ., ὄωρ. ἀμ. ὁ περιέχων τὸ ὄλον καὶ ἡμίσιον αὐτοῦ, ἡμίσιον τοῦ ὄλου περιπλέων : Πλάτ. Θεαιτ. 154c πλείους φαμέν εἶναι τῶν τεττάρων καὶ ἡμιοκλιος, Πολύβ. 6, 32, 7 ἡμιοκλιος περιετρετός Διόδ. Σ 15, 44 ἠὲ ἤχησε τὰ δόρατα ἡμιοκλιῶ μεγέθει' || μτ. γεν. : Ἦρ. 5, 88 τὰς περόνας ἡμιοκλιος . . . τοῦ τότε καταπτῶτος μέτρου (κατὰ τὸ ἡμίσιον τοῦ ὄλου μεγαλυτέρας), Τιμ. Λοκρ. 98A {γωνία} ἡμιοκλιος τὰς μέσας, Ἀριστλ. Ζ1 619a, 13 ὁ γνήσιος ἀετός ἡμιοκλιος τῶν αἰτῶν' || ὡς οὐσ., τὸ οὐδ. ἡμιοκλιον ἡμίσιον περιπλέων : Ξεν. Ἀν. 1, 3, 21 ἡμιοκλιον οὐ πρότερον ἔφερον, Ἐπιγρ. ἡμιοκλιον φηλέτω ὅτι συλλάσαι' || κ. ἐπι ἀριθμητικῆς ποσοῦ : Πολύβ. 10, 17, 12 ποίησας ἡμιοκλιος τοὺς ναῦτας ἢ πρόσθεν' 2) κατὰ λόγον τοῦ ἐνός καὶ ἡμίσιος πρὸς τὸ ἐν, οἷον ἐν μουσικαῖς φθογαῖς : Πλάτ. Τιμ. 36A ἡμιοκλιον δὲ διαστάσεων, Φιλόλόγ. 2 ὁ δὲ ὀξείων ἡμιοκλιῶν' || τὸ θηλ. ἡμιοκλις ὡς οὐσ. ὁ λόγος τοῦ ἐνός καὶ ἡμίσιος πρὸς τὸ ἐν : Πλάτ. Νόμ. 956D τὴν ἡμιοκλιαν τοῦ τμήματος, Πάπ. ἀποτινεὶ τὴν φέρην σὺν τῇ ἡμιοκλιᾷ' 3) ἡμιοκλις ναὸς πλοῖον ἐξαφρόν ἔχον μίαν καὶ ἡμίσιον σειρῶν κοπῶν : Διόδ. Σ 19, 65 ἀναλαβὼν ναὺς ἡμιοκλιος κατέπλευσεν πλοῖσιν τῆς πόλεως' || ὄμ. μ. ἡμιοκλις ὡς οὐσ. : Θεόφρ. Χαρ. 25, 2 πλέων

τὰς ἀκρας φάσκειν ἡμιοκλιος εἶναι, Διόδ. Σ 16, 61' || ἐν χρ. π. περατοῖς : Θεόφρ. Χαρ. 25, 2, Ἀρρ. Ἀν. 3, 2, 5 ἡμιοκλις λαστρικάι' π. Ἦσ. ἐξήγ. τοῦ δικροτος ναῦς' 4) τροχατικὸν ἡμιοκλιος {ἐνν. στήχος} τροχατικὸς στήχος περιέχων ἐν μέτρον καὶ ἡμίσιον : Ἡφαιστ. 15, 2' 5) νεώτ. μουσ. ἡμιοκλις {τό} αἱ ὀμάδες τῶν μαῦρων φθογγῶν αἱ παρεντιθέμεναι μεταξὺ τῶν διακενῶν {λευκῶν} φθογῶν 6) νεώτ. ναυτ. ἡμιοκλις {στία} τετράπλευρα ἰστία ἐπὶ κέρματος ἀναδεκόμενα, ἀ. ὠτοειδῆ.

ἡμιοκλις-{δοσι}ῆ μτγν. ἡμιοκλις βλ.λ. 3) ναῦς : Παυλ. 1, 82.

ἡμιοκλιῶς ἐπίφορ. μτγν. κατὰ τῶν ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Νικομ. Ἀριθμ. 2, 20, Πρόκλ. Τιμ. 223 D.

ἡμιοκλιον (τό) {δολή} μτγν. ἡμίσεια ὄραχμῆ : Ἀρχηγ. π. Ὀρειδ. 8, 46, 16.

ἡμιοκλιονάγριον (τό) πάπ. ἡμίσιος : ἡμιοκλιονάγριον ἐξ ὄνου ἐν.

ἡμιοκλιῶς-α-ον, ἰων. -εος ὁ ἀνήκων εἰς ἡμίσιον : Ἰλ. Q 268 ζυγὸν ἡμιοκλιῶν, Ὀδ. Z 72 ἀμαξα ἡμιοκλιῶν ἰσυρομένη ὑπὸ ἡμιοκλιῶν' || ὄμ. κόπρος ἡμιοκλιῶν ἡμιονίς βλ.λ. : Πάμφ. π. Φιλοστρ. Ἦρ. 2, 19.

ἡμιοκλιῶς (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὀδηγῶν ἡμίσιον : Στράβ. 14, 224 ἡμίσιον κατέλιπε ἔυλοφοροῦντα καὶ ἡμιοκλιῶν' || ὄμ. νεώτ. στρατ. στρατιώτης ὀδηγῶν πεζῆ σαγματοφόρον κτήνος.

ἡμιοκλικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Ξεν. Ἀν. 7, 5, 2 ἡμιοκλικὸν ζεύγας, Πάπ. ἡμιοκλικὸν ἄμμα {συρόμενον ὑπὸ ἡμιοκλιῶν} || ὄμ. κ. νεώτ. ἡμιοκλικὴ ὁδός ὀδὸς στενῆ, δύσκολος, μόνον εἰς ἡμίσιον βαθί : Στράβ. 6, 3, 7 δύο {ὀδοί} εἰσι, μία μὲν ἡμιοκλικὴ διὰ Πευκατῶν.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ἡμιοκλιῶν (τό) εἶδος φυτοῦ, ὄωρ καὶ ἀσπληνον καὶ σκολοπένδριον κλεῖται : Θεόφρ. Φ1 9, 18, 7, Πλίν. Φ1 27, 34, Διοσκ. 3, 134' 2) ὑποκορ. τοῦ ἡμιοκλιῶν βλ.λ. : Στράβ. 5, 3, 6 ῥυμαυκαεῖ δὲ ἡμιοκλιῶν' 3) εἶδος πτηνοῦ.

ήμιοντος-ον ὁ κατά τὸ ἤμισυ, ἦτοι ἀτελὺς ἐφήμενος, μισοφήμενος: Ἄλεξ.175, Λοικ. Ὀνειρ.2 κρέα μυκόμενα, **ήμιοντα** (δ.γρ. ἤμιεσθαι, Ἡλιάδ.2,19 τὰ ἤμιοντα ταῖς παρειαῖς ἐν τῇ βρώσει τοῦ αἵματος ἀπέστασεν.

ήμιονγκιαίος-α-ον γλωσσ. ὁ ἔχων ἤμισιαν οὐγκίαν, ὁ ἤμισιας οὐγκίας.

ήμιούγκιον (τὸ) δ.γρ. ἤμιούγγιον ἤμισιο αὐγγία: Ἐπιχ.8, Γαλλ.13,558.

ήμιοφία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἤμισοφία βλλ. **ήμιπαγής**-ους-ές ὁ κατά τὸ ἤμισυ πενήγας, ἐστερεοποιημένος: Πλάτ.Τιμ.591ε τὸ ἐπὶ γῆς κρύσταλλος, τὸ δὲ ἅπτον ἤμιπαγές τε δυνεῖ, Ἄριστλ. Κόσ.394α,26 ἤμιπαγής ἄρθρος || **ῥά ἤμιπαγῆ** ἡμίπικτα, μελάτα: Ἰνπ.Διαίτ.53 2) κ. μτφ. ἐπὶ μαθήσεως, ὁ οὐχὶ ἀριος, οὐχὶ πλήρης: Φιλ.1,322 ἤμιπαγής σοφία.

ήμιπαθής-ους-ές μτγν. ὁ κατά τὸ ἤμισυ πάσχω: Ἄρει.Χρον.Παθ.1,7 ἡμιπαθέα μέρα.

ήμιπαίδευτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατά τὸ ἤμισυ, ἀτελὺς πεπαιδευμένος, ἡμιμαθής: Συνέσ.307Α.

ήμιπαραιοτισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τῶν ἡμιπαραιοτῶν βλλ.

ήμιπαράσιτον (τὸ) νεώτ. εἶδ. ἐπὶ φυτῶν, παράσιτον φυτὸν διατηροῦν τὴν χλωροφύλλον του καὶ διὰ τοῦτο ἔξαρτώμενον μόνον ἐν μέρει ἐκ τοῦ ἐφ' ὁ παρασιτεῖ.

ήμιπαράφρων-ονος-ον νεώτ. ὁ μερικῶς παράφρων, ὁ ἐν μέρει φρενοβλαβής.

ήμιπαρθενος (ἡ) νεώτ. κόρη ἐκδοτος εἰς πανταίους ἀφοροδισιασμούς, διατηρήσασα ὁμῶς ἀλόγητον τὸν παρθενικὸν ὕμνα.

ήμιπαυσις-εως (ἡ) νεώτ. μικρὸν διάλειμμα κατά τὸ μέσον τῶν στρατ. γυμνασιῶν πρὸς ἀνάψυξιν.

ήμιπαχής-ους-ές ἔσφ. γρ. τοῦ κνηροπαχῆς βλλ.: Θεόφρ.ΦΑΙτ.3,4,3.

ήμιπελαγισμός (ὁ) νεώτ. ἡ μεταξύ τῆς διδασκαλίας τοῦ Πελαγίου καὶ Αἰδουστίνου μεσάζουσα αἵρεσις περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ προλαορικοῦ ἁμαρτήματος.

ήμιπέλεκκον (τὸ) ἤμισυ πέλεκυ, μονότομος (ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸν συνήθη διπλοῦν πέλεκυν: Ἰλ.Ψ 85) **ἐπιβει δέκα πελέκεις, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα.**

ήμιπέθανος-ον μτγν. ὁ κατά τὸ ἤμισυ ὄμιρος, μισωρισμένος, μισόγυμνος: Ὀρειθ.81.

ήμιπέπειρος-ον ἀρχλεξ. ἡμιπέπαιρος βλλ.: Ἡσ. <βλήσασας> βότρυν ἡμιπέπειρον.

ήμιπεπτος-ον μτγν. ὁ κατά τὸ ἤμισυ ὄριμος: Πλούτ.Καίσ.69 καρπούς ἡμιπέπτους καὶ ἀτελεῖς ἀπαυθῆσαι 2) ὁ κατά τὸ ἤμισυ χυτευμένος, μισοχυτευμένος: Γαλλ.11,666 ἡμιπεπτος τροφή.

ήμιπέπνος-ονος-ον μτγν. ἡμιπέπαινος βλλ.: Ἡρόδ.Ἰατρ.π. Ὀρειθ.5,31,6.

ήμιπεριβολή (ἡ) νεώτ. στρατ. οὐρύωμα ἐκ τριῶν πλευρῶν, ὧν ἡ μεσαία εἶναι κἀθετος πρὸς τὴν πιθανὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐχθρικής προσβολῆς, αἱ δὲ ἄλλαι δύο ἐκατέρωθεν ταύτης πλαγίως.

ήμιπεριτροφικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατά τὸ ἤμισυ, κατά τινα ὄρισμένην διεύθυνσιν περιστρεφόμενος, ὁ ἐκτελῶν ἡμικυκλικὴν περὶ τὴν περιτροφήν.

ήμιπέρσης (ὁ) μτγν. ὁ κατά τὸ ἤμισυ Πέρσης: Οἰνῶμ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.5,21.

ήμιπῆχιον (τὸ) μτγν. κ. πῆχιον ἤμισος πῆχυς: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.10,132, Ἐβὼν Σμ.53Η.

ήμιπηχάϊος-α-ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μῆκος ἤμισος πῆχως: Διοσκ.3,129, Γεωπ.10,41.

ήμιπηχυς-ος-υ μτγν. ὁ ἔχων ἔκτασιν ἤμισος πῆχως: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.10,132 ἡμιπηχὺ δίστημα || τὸ οὐδ. ἡμιπηχὺ ὡς οἶσος: δύο ἡμιπῆχαι || ὁ ἔχων ὕψος ἤμισος πῆχως: Φιλῶδ.Σμ.2

ήμιπίθηκος (ὁ) νεώτ. ζωολ. τάξις πιθήκων

ἀποτελοῦντων τὸν ἐνδιάμεσον τύπον μεταξύ τετραγείρων καὶ χειροτέρων.

ήμιπλαστος-ον μτγν. ὁ κατά τὸ ἤμισυ πεπλασμένος, μισοπλασμένος: Ἐπιφάν.2,887 ἀνθρωποὶ διζυεῖς καὶ ἡμιπλαστοί.

ήμιπλεθρον (τὸ) μονὰς μετρήσεως ἐμβόδου, ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ἤμισυ πλεθρον. ἦτοι πεντήκοντα τετραγ. πόδος: Ἡρ.7,176 ἐσοδος ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐστὶ τῇ στεινοτάτῃ ἡμιπλεθρον, Ξεν.Ἀν.4,7,6 τὸ λοιπὸν γίνεται ὡς ἡμιπλεθρον.

ήμιπλεκτός-ον ὁ κατά τὸ ἤμισυ πεπλεγμένος, μισοπλεγμένος: Φιλῶλλ.31.

ήμιπλευρός-ον Ἡσ. ἡμικόπος βλλ.

ήμιπλευρῶν μτγν. ὁ κατά τὸ ἤμισυ πλήρης: Πολυδ.5,133.

ήμιπληγής-ους-ές μτγν. ὁ κατά τὸ ἤμισυ πληγείς, μισοκτυπημένος: Ὀλυμπ.Μετ.200,15.

ήμιπληγία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. παρόλυσις τοῦ ἑτέρου ἤμισος τοῦ σώματος, κατά τὴν ὁποίαν ὁ πάσχων ἀπόλεσε τὴν ἰκανότητα νὰ κινήτῃ προσιρρηκίως: Παυλ.Αἰγ.3,16.

ήμιπληγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἡμιπληγίαν βλλ.: 2) ὁ παθὼν ἡμιπληγίαν, ἡμιπληκτικός.

ήμιπληκτός-ον νεώτ. ὁ παθὼν ἡμιπληγίαν: Παπαδ.Χροισ.Τεμπ.62 ἦτο ἡμιπληκτός, παθοῦσα πρὸ μνηνὸν ἐκ μερικῆς παραλύσεως.

ήμιπληξ-ήγος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ κατά τὸ ἤμισυ ἐσχιζόμενος, κυρ. ἐπὶ δένδρῳ: Ἀπολλ.Ρ.4,1683 ἡμιπληξ πεύκη.

ήμιπληξία (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡμιπληγία βλλ.: Πρόδρο.8,3,73.

ήμιπλήρης-ους-ες μτγν. ὁ κατά τὸ ἤμισυ πλήρης, μισογεμάτος, ἁ. ἡμιπλεως βλλ.: Ἄρει.Ὀξ. Νούσ.1,6.

ήμιπλήρωτος-ον μτγν. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἤμισυ ἔχων πλήρωμα: Πολυδ.1,121 ἡμιπλήρωτα πλοῖα 2) ἡμιπλήρης βλλ.: Πολυδ.5,133.

ήμιπλήθειον (τὸ) ἤμισια πλίνθος, μισὸ τοῦθλο: Ἡρ.1,50 χρυσὸν ἀπλετον ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ ἐξήλαυε (ἐλάσματα παχέα ἀκατεργάστου χρυσοῦ).

ήμιπλίνθος (ἡ) γλωσσ. ἡμιπλίνθιον βλλ.

ήμιπνικτός-ον (ἡνίγω) γλωσσ. ὁ κατά τὸ ἤμισυ πνιγείς, μισοπνιγμένος.

ήμιπνοῦς-οος-ου-ον ὁ κατά τὸ ἤμισυ, μόλις ἀναπνεύων, ὥν, μισοζώντανος: Βατραχομ.252, Γαλ.Χρ.Μορ.6,3.

ήμιποδίαίτος-α-ον (ποῦς) μτγν. ὁ ἔχων μῆκος, πλάτος ἡ ὕψος ἤμισος ποδός: Ἀπολλ.Δαμ. Πολιορκ.146,7.

ήμιπόδιον (τὸ) (ποῦς) τὸ ἤμισυ τοῦ ποδός, ἁ. ἡμίπους: Θεόφρ.Φ1,7,27, Πολυδ.6,23,2 οὗ τὸ μὲν πλάτος ἐστὶ τῆς κυρτῆς ἐπιφανείας πένθ' ἡμιποδίων.

ήμιπόδιος (ὁ) μον. κ. νεώτ. τὸ ἡμιπόδιον βλλ.: Γεωπ.4,12,2 (δ.γρ. ἰ' 2) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν τῆς τάξεως τῶν ἀλεκτροειδῶν.

ήμιποίητος-ον (ποίη) μτγν. ὁ κατά τὸ ἤμισυ πεποιημένος, μισοκαμωμένος: Πολυδ.6,160.

ήμιπόλιον (τὸ) (πόλις) π. Ἡσ. τὸ ἤμισυ τοῦ πόλου, τὸ ἡμισοφαῖριον τοῦ οὐρανοῦ.

ήμιπόννηρος-ον, ὁ ἐν μέρει πονηρός, ἁ. ἡμιμόχθηρος: Ἄριστ.Πολιτ.1315β,10 καὶ μὴ πονηρὸν ἄλλ' ἡμιπόννηρον, αὐτ.ἩΝικ.1152α,17.

ήμιπόδος-οδος (ὁ) (ποῦς) μτγν. ἤμισος ποῦς, ἁ. ἡμιπόδιον: Ἀπολλ.Δαμ.Πολιορκ.178,3.

ήμιπρηνής-ους-ές (πρηνής) νεώτ. ὁ κατά τὸ ἤμισυ πρηνής || ἰδ. ὡς γυν. ὄρος ἡμιπρηνῆς θεοῖς στήθεῖς τοῦ σώματος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τῆς μῆς χειρὸς καὶ τοῦ ἐνὸς ποδός.

ήμιπρομαχῶν-ωνος (ὁ) (προμαχών) νεώτ. στρατ. οὐχυρωματικὸν ἔργον οὐγκειμένον ἐξ ἑνὸς προσώπου καὶ ἐνὸς πλευροῦ.

ήμιπτυχος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ήμιπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν μεμβρακιδῶν.
ήμιπτωτος-ον (ήμιπτω) ἀρχ. λαξ. κ. νεώτ. ὁ κατά τὸ ήμισυ πεντάκως, ήμιπεντάκως, μισοπε-
 σμένος· Σουῖδ. ἐν λ. έρεπίων ήμιπτωτος οἰκία.
ήμιπύργιον (τό) (πύργος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατά
 τὸ ήμισυ πύργος, κτίσμα κατά τὸ ήμισυ κυκλοτε-
 ρές και κατά τὸ έτερον ήμισυ ἔχον ἐπίπεδον ἐπι-
 φάνεια· Φιλόστρ. Σοφ.2,1,11.
ήμιπύρος-ον (ήμιπύρ) ὁ κατά τὸ ήμισυ, ἀτελῶς ή
 ἐν μέρει πύριος· Ἀριστ.Κόσ.395α,23 ήμιπυρος
 σελήνη, Πλούτ. Η8.928ε.
ήμιπύροφις-εως (ή) νεώτ. στρατ. εἶδος ἐπιμή-
 κους παλαιού πυροβόλου βάλλοντος σφαιρική
 βλήματα.
ήμιπύρωτος-ον (ήμιπύρῳ) μτγν. ὁ κατά τὸ ήμισυ
 πενυρωμένος, κεκαυμένος· Κριναγ. ΑΠ7,401,5 ήμι-
 πύρωτα λείψανα.
ήμιρῶνθης-οὐς-ές (ήρῶνυμι) μτγν. κ. νεώτ. ὁ
 κατά τὸ ήμισυ διερωγῶς, ραγισμένος, μισοσπα-
 σμένος· Ἀριστοῖδ. Λόγ.29(43),32 ήμιρ-
 πνάκας.
ήμιρραμφος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς
 οἰκογ. τῶν σκουεριδῶν.
ήμιρρηγία (ή) Ἐπιγρ. τὸ ήμιρῶνιον βλ. λ.
ήμιρῶνιον (τό) (ήρῶν) Ἐπιγρ. κ. ήμιρρηγία (ή)
 τὸ πρόβατον ἐν τῇ ἡλικίᾳ μεταξύ τοῦ ἀμνοῦ και
 τοῦ τελείου οἴδς.
ήμιρρομβιαίος-α-ον μτγν. ὁ ἐν εἶδει, ἐν σχήμα-
 τὶ ήμιρρομβίου βλ. λ. ὁ ὡς ήμιρρόμβιον· Γαλ.18(1),788.
ήμιρρόμβιον (τό) ἰσόμυδος μτγν. κ. νεώτ. εἶδος
 ἐπίδεσμου, ὁμοιάζοντος πρὸς τὸ ήμισυ ρόμβου,
 ἄ. ήμίτομος βλ. λ. ἐν εἶδ. σμν.· Ἠλιοδ. Χειρ.π. Ὀ-
 ρειβ.48,20,13, Γαλ.18(1),797· 2) νεώτ. ναυτ. διαίρε-
 σις τοῦ ἀνεμολογίου τῆς ναυτικῆς πυξίδος ἴση
 πρὸς τὸ ἔξημοστόν τέταρτον τῆς περιφέρειας,
 μετζοκόρτο, μέτζο.
ήμιρρόπως ἔπιρρ. (ῥοπή) ήμισαῖα ροπή, κλίσει,
 ὅθεν μετρίως, ἡσυχῶς, ἀντιθ. ἄθροῶς· Ἰνπ.
 Ἐπίδ.2,17.
ήμιρρόπος-ον (ήρῶπος) ὁ κατά τὸ ήμισυ, ἐν μέ-
 ρει ρερυπωμένος, μισολερωμένος· Ἰνπ. Γυν.2,205
 ήμιρρופן εἶριον ἔριον οὐχὶ τελείως πλυμένον,
 μαλλὶ μισοπλυμένο.
ήμισάκιον (τό) (σάκι) κος μτγν. ήμισος σάκιος·
 Πολυδ.10,169 σπασάμων ήμισακίων.
ήμισάκις (ήμισος) ἔπιρρ. μτγν. κατά τὸ ήμι-
 συ, μισή φορά· Πάππ.556,16 δις και ήμισάκις,
 Ἰάμβλ. Νικ. Ἀριθμ.17.
ήμισάλευτος-ον (σαλεύω) ἦσ. «ἔξ ήμισοος
 σεσαλεύμενος (τάσσεται δέ ἐπὶ τῶν μεθυόντων),
 σαλεύονται γὰρ αἱ κινήσεις (τούτων)».
ήμισάπης-οὐς-ές (σῆνομαι) ὁ κατά τὸ ήμισυ
 σεσπῆνος, μισοσπασμένος· Ἰνπ. Νοός.1,31, Γαλ.7,301.
ήμισδέστος-ον (σδέσνυμι) νεώτ. ὁ οὐχὶ ἐντε-
 λῶς ἔσθεομένος, μισοσθνομένος.
ήμισαῖα (ή) θηλ. τοῦ ήμισος βλ. λ.
ήμισαῖός μτγν. κ. ήμισιάζω βλ. λ.
ήμισαῖοστής (ὁ) (ήμισεύω) μν. κ. νεώτ. π. βυ-
 ζαντ. καλλιεργητῆς ἄλλοτρίου κτήματος, λαμβά-
 νων ὄς ὁμοίηδν τὸ ήμισυ τῶν προϊόντων, μεσα-
 κός, μορτίτης· Ἀρμενὸν.δ,1,24.
ήμισέληνον (τό) (σελήνη) μτγν. ή ήμισέληνος
 βλ. λ. μισοφέγγαρο· Πτολ. Μαθ9,10.
ήμισαληνοειδής-οὐς-ές (ήμισέληνος) νεώτ. ὁ
 ἔχων σχῆμα ήμισέληνου, μνηοειδῆς ἔπιρρ. -ῶς.
ήμισέληνος (ή) (σελήνη) νεώτ. ήμισαῖα σελή-
 νη, τὸ ήμικυκλικὸν σχῆμα τῆς σελήνης τὸ ἐμφανι-
 ζόμενον κατά τὸ πρῶτον ή τὸ τελευταῖον τέταρ-
 τον αὐτῆς, μνηοειδές, μισοφέγγαρο· || κατ'
 ἐπέκτ. ὁ θρεπανοειδῆς οὐτῆς σχῆμα τὸ ἐμφανι-
 ζόμενον πρὸ τοῦ πρῶτου αὐτῆς τετάρτου και
 μετὰ τὸ τελευταῖον· 2) μτφ. ὡς ἐπίθ. ήμισέλη-

νος-ον ὁ ἔχων σχῆμα ή ὁ εἰκονίζων ήμισέληνον·
 ήμισέληνος καρφίς· || τὰ θηλ. ὡς οὐσα, ήμισέλη-
 νος ή σημαία τῆς τουρκικῆς Δημοκρατίας· || ὄμ.
 συνεκδ. τὸ τουρκικὸν κράτος· || Ἐρυθρὰ Ἠμισέ-
 ληνος νοσοκομειακὴ ὄργανῶσις ἐν Τουρκίᾳ, ὡς ή
 τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰς τὰ χριστιανικὰ κράτη.
ήμισοος-α-ον, ὄμρ. ἄμισοος ὁ ήμισος βλ. λ.·
 Λοθέκ. Φρῦν.247.
ήμισοελλης-ιδος (ὁ) ή μτγν. ὁ κατά τὸ ήμισυ, ἐν
 μέρει εὐελπής, ὄθ. ὁ ἔχων ὀλίγας ἐλλπίδας· Λουκ.
 Μη Πιστ. Διοθ.10 (δ.γρ. μίσους εὐέλληδος).
ήμισοεσμα-ατος (τό) (ήμισεύω) μτγν. τὸ ἀποτέ-
 λεσμα τοῦ ήμισέω βλ. λ. τὸ εἰς δύο ήμισα μέρη
 διαιρεθέν, τὸ ήμισυ· Θεολ. Ἀριθμ.39 αἰ (γωνία)
 τοῦ ήμισεύματος τοῦ παραλληλογράμμου.
ήμισοευτής (ὁ) (ήμισεύω) γλωσσ. ἦσ. ἐν λ. ήμι-
 τιεύς, ὁ ήμισοειστής βλ. λ.
ήμισεύω (ήμισος) μτγν. κ. μν. διαρωδ. τὸ εἰς τὸ
 ήμισυ, σμικρύνω κατά τὸ ήμισυ· Πλδ Παλμ.54,24
 ἄνδρας αἱμάτων και δολιότητος οὐ μὴ ήμισεύ-
 σωσι τὰς ήμέρας αὐτῶν· κ. παθ.· Θεοδός.86·
 2) εἶδ. βράζω τὸ ὥστε νὰ μείνη τὸ ήμισυ· Ἰνπι-
 ατρ.2' ρηματ. π. ήμισοεω, ήμισοευτής, ήμισοειστής.
ήμισέως ἔπιρρ. κατά τὸ ήμισυ· Πλάτ Πολ.601C
 μὴ τοῖνον ήμισέως αὐτὸ καταλίπωμεν ῥηθέν.
ήμισιάζω (ήμισαῖα) μτγν. κ. ήμισαῖός τῶν διαρωδ.
 εἰς δύο ἴσα μέρη, διχοτομῶ· Ἀσκληπιδ.12,11' κ.
 παθ.· Ἦρων Γεωμ.7,4.
ήμισίκλιον (τό) ἦσ. «ήμισίκλιον νομισμάτιον»
 πρβλ. ήμισίκλιον.
ήμισίκλιον (τό) (σίκλος) μτγν. ήμισος σίκλος
 βλ. λ.· Ἰώσ. Α17,13,1 αἰτήσαντες ὑπὲρ ἐκάστης κε-
 φαλῆς ήμισίκλιον.
ήμισιοος-ον ήμισοος βλ. λ.· Ἄλκμ.23,7.
ήμισοῖα (ή) νεώκ. κ. ήμισκιον εἶδ. ἐν τῇ ζωγραφι-
 κῇ, ὁ μεταξὺ φωτὸς και σκιάς τόνος, σκιδφως.
ήμισοκουτον (τό) (σκουῖτα) μτγν. ήμισοῖα σκουῖτα·
 Ἦρων Πνευμ.14.
ήμισοαγκωνοειδής-οὐς-ές τὸ μτγν. ὁ κατά τὸ ή-
 μισυ ἄγκωνοειδής· 81τ. Πολιορκ.58.
ήμισος-ον Ἐπιγρ. κ. μν. ὁ ήμισος βλ. λ.· Χρον.
 Μορ.3248.
ήμισοφος-ον μτγν. ὁ κατά τὸ ήμισυ, ὁ ἀτελῶς,
 πλημμελῶς σοφός, συνετός· Λουκ. Ἐρμῶ.15.
ήμισοπάδιον (τό) (σπάδι) μτγν. ἐργαλείον τι
 χειρουργικόν· Ἠλιοδ. Χειρ.π. Ὀρειβ.44,14,4, Λεωνίδ.
 Ἰατρ.π. Παῦλ. Αλγ.6,78.
ήμισοπάριον (τό) (σπαράσσω) μτγν. ὁ κατά
 τὸ ήμισυ, σχεδὸν ἐσπαργαμένος· Γρηγ. Ναζ.2,192.
ήμισοπασμός (ὁ) νεώτ. ἱατρ. ἐτεροπλευρος σπα-
 σμός, ἐκθλοπυμῶσις ἰδίων κατά τὴν λαζώνιον ἐπι-
 ληψίαν και ἐπὶ ὑστερικῶν.
ήμισοπαστος (ὁ) (σπῶ) νεώτ. ὁ κατά τὸ ήμι-
 συ ἀπεσπασμένος, μισοξεκολλημένος· || κατ'
 ἐπέκτ. ὁ ήμισοεπαρμμένος.
ήμισοπιθιατός-α-ον ὁ ήμισοῖας σπιθαμῆς·
 Ἰνπ. Ἀγρ.29 ἀπλήνες πλάτος ήμισοπιθαμιατοί.
ήμισοπιθιατός-α-ον μτγν. ήμισοπιθαμιατός βλ. λ.·
 Φιλ. Μην. Βελον.56,4.
ήμισοπνοός-ον μτγν. ὁ ἔχων συνάφει περιορι-
 σμένος οὐχὶ γενικάς σπονδῶς, ὁ ἐν μέρει ὡς
 πρὸς τινα μόνον ὑποχρεωμένος διὰ συνθήκης·
 Πολυδ.6,30.
ήμισοσταδίατος-α-ον (ήμισοστάδιον) μτγν. ὁ ἔχων
 μήκας ήμισοος σταδίου· Λουκ. Ἰστ.1,40 ἄνδρας
 μεγάλους ὁσον ήμισοσταδίους.
ήμισοστάδιον (τό) μτγν. τὸ ήμισυ στάδιον· Πολυδ.
 3,54,7 σχεδὸν ἐπὶ τρία ήμισοστάδια τῆς ἀπορρῶ-
 γος, Στράβ.17,1,48 ἡ δ' ἐν τῷ Νείλῳ προκειμένη
 τῆς Συθῆνης νῆσος ἐν ἡ ἰσταδίῳ.
ήμισοστήρ-ηρος (ὁ) Ἐπιγρ. ήμισο στατήρ ἦσ.
 «ήμιχρ, ήμισοατήρ».

ήμισιάτηρον (τό) ήμισυ στατήρ, νόμισμα ὀξί-
της δέκα ἀργυρῶν δραχμῶν (Πολυδ.9.62 «στα-
τήρ καὶ ήμισιάτηρον, χρυσά νομίσματα»).

ήμισιαυρος (ἰ) νεώτ. στρατ. μικρὸν σιδηροῦν
τεμάχιον, χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν ἐλευθέραν
προσαρμογὴν διαφόρων μερῶν τῆς ααγῆς.

ήμισιερνίδιον (τό) νεώτ. ἀνατ. ἕκαστον τῶν κα-
θέτων χονδρίων τμημάτων τῶν συζευγνύοντων τὰ
ἄκρα τῶν πλευρῶν.

ήμισιερνον (τό) νεώτ. ἀνατ. χονδρίον δίκην
ταινίας πέταλον, συζευγνύον τὰ πρόσθια ἄκρα
τῶν χονδρίων πλευρῶν, ἄ. στερνική ταινία.

ήμισιθηαῖον (τό) (σιθῆος) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ οἰ-
κοδ. τοίχος χρησιμεύων πρὸς ὑποστήριξιν παρα-
θύρου, ποδιά.

ήμισιτήριξ-εως (ἡ) (σιτηρίζω) νεώτ. ὡς γυ-
μνασιεὺς ὁρος στήριξις τοῦ σώματος ἐπὶ πνοῶς ὀρ-
γάνου ἢ τοῦ ἐδάφους διὰ τῆς μίας μάνου χειρός.

ήμισιτίχιον (τό) (σιτικός) μτγν. κ. νεώτ. κ. ήμισι-
τιχον (τό) ἢ ήμισία γραμμῆ, σειρά, ἀράδα, εἶδ. ὁ
ήμισυ μετρικός στίχος : Διον. Ἀλ. Συναθ.26, Σέξτ. Ἐπιμ.
Μαθ.1.165, Ἰαμβλ. Πυθ.29.162.

ήμισιτιχον (τό) νεώτ. τὸ ήμισιτιχον βλλ.

ήμισιτόμον (τό) ἔσφ.φρ. ἀντὶ ήμιτόμον βλλ.

ήμισιτρατιώτης (ἰ) μτγν. ὁ κατὰ τὸ ήμισυ στρα-
τιώτης : Λουκ. Διον.3 μεθύον σμικρὸν γερνόντιον
καὶ ήμισιτρατιώτην ἄλλον (κωδ.1).

ήμισιτρογγύλος-ον μτγν. ὁ κατὰ τὸ ήμισυ
στοργύλος, μισοστοργύλος : Λουκ. Ὀκ.97 τὸμήν
ήμισιτρογγύλον.

ήμισιτροφεῖον (τό) μτγν. θεατρικὴ μηχανὴ κατὰ
τὸ ήμισυ στρεφομένη : Πολυδ.4.127 στροφεῖον καὶ
ήμισιτροφεον.

ήμισιτρόφιον (τό) νεώτ. ναυτ. ἢ κατὰ ήμισίαν
στροφὴν ἐμπλοκὴ τῶν ἀλόφων δύο πεποντισμέ-
νων ἀγκυρῶν τοῦ πλοίου, μετξοβάλλα.

ήμισιτροφος (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-
κογ. τῶν σαπινδοειδῶν.

ήμισιτύλιον (τό) νεώτ. εἶδος ποροστάδος ἐχοῦ-
σης μορφῆν καὶ διακόσμησιν ήμισίος κίονος.

ήμισιθύουλος (ἰ) μτγν. ὁ κατὰ τὸ ήμισυ δοῦλος,
ήμιδοῦλος : Μαν.4.600.

ήμισιθύλαστος-ον (θλῶ) ἀρχ. λεξ. ὁ κατὰ τὸ
ήμισυ θελασμένος, μισοασαμένος : Ἡσ. «ήμι-
σύθλαστον ήμισιθύλαστον».

ήμισιμερίτης (ἰ) ἀχόλ. ὁ συμμετοχος ἀποικίας,
ήμισειαστής, μορτίτης : Σχόλ.Θεοφύλ.Σ «λεγατα-
ρίου παρταρίου, τούτέστι ήμισιμερίτου, ἡγουν
ήμισυ μέρος λαμβάνοντος».

ήμισισύνθεσις-εως (ἡ) ήμισία σύνθεσις || πάπ. ἐπὶ
σκεύους, τὸ ήμισυ τμήμα : ὑελαί ήμισισύνθεσις γ.

ήμισισύνπηξις-εως (ἰ) μτγν. ήμισυς πηξις:Μεθόδ.418.

ήμισις-εως-εἰα-υ κ. μαν. κ. νεώτ., ὄωρ. ήμισις,
ἰων. θηλ. ήμισή κ. ήμισέα, δημ.-μισός-ἡ-ἰ, γεν.
ἐν. κ. ήμισίως κ. π. μτγν. ήμισίος, ἰων. ὄνομ. κ.
αἰτ. πληθ. ἀρα. ήμισεις, ήμισιας, ἄπτ. ήμισις,
ἄπτ. οὐδ. πληθ. ήμισια κ. π. μτγν. ήμιση, πάπ. τὸ
ήμισιον, AB 41.31 «ήμισιας καὶ ήμισις: ἄμφω μὲν
ἄπτικα. Ἄπτικώτερον δὲ τὸ ήμισιας. Ἡμισίαν
σὺν τῷ ι. Ἡμισυ-ήμισιος-ήμισια, ἀλλ' οὐχ ήμιση»,
ὁ ἀποτελεῖν τὸ ἔτερον ἐκ τῶν δύο ἴσων μερῶν
ἄλλου πινὸς θεωρουμένου ἄς ἐνός, ὁ μέρος : Ἰλ.Φ7
ήμισιες δὲ ἔς ποταμὸν εἰλεῖνον βαθύτρονον ἀρ-
γυραδίνην, Ἡρ.9.51 τοὺς ήμισίαις ἀποστέλλειν,
Αἰσχ.Εὐμ.428 ήμισιας λόγος, Πλάτ.Νόμ.946Α ὁ ήμι-
σιος ἀριθμός || ὄμ. μτ. γεν. ὡς ααγκρ. : Θουκ.
1.93 τὸ τελεος ήμισυ ἀτελέσθη οὐ δινεοῖτο ||
κ. παραλείπ. τῆς γεν. : Θουκ.3.20 οἱ μὲν ήμι-
σις ἀπώκηνσάν πως || 2) κ. μτφ. ὁ οὐκὶ πλήρ-
ης, οὐκ ἄριστος : Πλάτ.Νόμ.806C τέλειον καὶ οὐδ'
ήμισιον δεῖ τὸν νομοθέτην εἶναι || 3) μετὰ γεν.
οὐσα : Ἡρ.2.10 τῶν . . νῆσων τὰς ήμισίος, Ξεν.ΚΠ

4.54 οἱ ήμισιοι τῶν ἀρτων, Δημ.459 ὥστε τὸν
ήμισιον ἐστὶ ἀτελής τοῦ χρόνου, Μιχ. Ἀτταλ.ἐνΣδθ.
1.52 ἢ ήμισία πρόσδος τοῦ οἴκου τοῦ περιελ-
θόντος μοι ἀπὸ Θωμῆ τοῦ Νικαέως || 4) τὸ
οὐδ. ὡς οὐσα : Ἰλ.1.616 ήμισυ μείροε τιμῆς, Ξεν.
ΚΠ3.3.47 ὄωρ ήμισυ πάντων || κ. συνήθ. μετὰ
τοῦ ἄρθρου. : Θουκ.4.83 τὸ ήμισυ τοῦ στρατοῦ,
Πλάτ.Νόμ.672ε τὰ ήμισια τῆς χορείου, Πδ Ἐξ.
30.15 ὁ πένδεμος οὐκ ἐλαττονήσει ἀπὸ τοῦ ήμι-
σιος τοῦ διδράχμοῦ ἐν τῷ διδόναι τὴν εἰσφο-
ρὰν κυρίω || μτ' ὀρθοῦ ἀκεραίου, πρὸς ὄν
συνάπτεται διὰ τοῦ καὶ ἢ ἀνευ αὐτοῦ, Ἰδίως π.
μτγν. : Στράβ.2.5.39 δεκατετάρων καὶ ήμισίας,
Πλούτ.Μάρ.34 καὶ μυριάδων ἐπτὰ ήμισίος || 5) τὸ
οὐδ. ήμισυ ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., ήμισίως : Ἡσίοδ.ΚΤ
298 ήμισυ μὲν νόμην. . ήμισυ δ' αὐτὴ ὄων. κ.τ.
πληθ. ἐνάρθρ. : Πλάτ.Πολ.535D τὰ μὲν ήμισία φι-
λόπονος, τὰ δὲ ήμισία ἀπονος || ὄμ. κ. ἐμπροθ.
ὡς ἐπίρρ. : Ἀριστφ.Θεομ.452 ὡστ' οὐκέτ' ἐμπο-
λώμεν οὐδ' εἰς ήμισυ, Πλάτ.Πολ.60C ἐφ' ήμι-
σιος, Δημ.430 οὐ γὰρ ἐφ' ήμισίᾳ χρητόν εἶναι
δεῖ τὸν τὰ τηλικαῦτα διοικεῖν ἀξιούντα, Λουκ.
Κατάκλ.1.84 τὸ πληρώσωμεν ἔξ ήμισίας || 6) τὸ
θηλ. ήμισία ὡς οὐσα. ἐνν. μοῖρο : Θουκ.5.31 τῇ ήμι-
σίᾳ τῆς γῆς, Πλάτ.Νόμ.956D ἡ ήμισία τοῦ τι-
μήματος || 7) νεώτ. κ. δημ. φρ. τὸ τρυφερόν
ήμισυ ἢ οὐζύγιος τὸ ἕτερον ήμισυ ὁ εἰς ἐκ τῶν
συσύζων.

ήμισι τρίτον (τό) τὸ τρίτον ήμισυ, ἦτοι ἐν καὶ
ήμισυ : Ἀρχιλ.167.

ήμισιοχοῖνιξ-ικος (ἡ) μτγν. ήμισία χοῖνιξ, ἢ ήμι-
χοῖνιξ : Ἡρωδιαν.2.261.

ήμισιοχοῖρος (ἰ) μτγν. ἢ ήμιοχοῖρον (τό), ἢ ἡ π.
Ἡρωδιαν. ἀνάστατο σημ., πῖθ. τὸ ήμισυ χοιριδίου,
πρβλ. ήμιοκον δελφικός ἐν λ. ήμιοκπος.

ήμισιοχθής-οὐς-ές (σφαττώ) γλωσσα. κ. μαν. ὁ
σφεδὸν ἐσφαγμένος, μισοσφαγμένος : Βίος Ἄλεξ.
951 καὶ πάντας τοὺς ἐκείσε ήμισοφαιγεις ἐποίησε
φθμὶ τοὺς κεκλημένους.

ήμισοφαιρικός-ἡ-ὸν (ήμισοφάιρον) νεώτ. ὁ ἀνή-
κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ήμισοφάιρον : ήμι-
σφαιρική διατομὴ τῆς γῆς || 2) ὁ ἔχων σχῆμα
ήμισοφαιρίου : ήμισοφαιρικός τροῦλλος: ἐπίρρ. -ὡς.

ήμισοφάιρον (τό) (σφαῖρα) κ. μαν., νεώτ. κ.
δημ. ήμισία σφαῖρα, τὸ ἔτερον τῶν δύο ἴσων
μερῶν ἢ εἰς ἀδιαιρέται πραγματικῶς ἡ νοερῶς ἡ
σφαῖρα : Πλάτ. Αἴξ.371B οὐ [τοῦ πολλοῦ] τὸ μὲν
ἔτερον ήμισοφάιρον θεοὶ ἔλαχον, Πλάτ. ἐν ἡμι-
σφαιρίῳ βορινῶ-τὰ ήμισοφάια τῆς γῆς || νεώτ.
κατ' ἐπέκτ. τὸ ἔτερον τῶν δύο ἴσων μερῶν ἐνός
σώματος προσμοιράζοντος πρὸς σφαιρίον : τὰ
ήμισοφάια τὸ ἐγκέφαλον.

ήμισοφαιοειδής-οὐς-ές (ήμισοφαιρον) νεώτ. κ.
ήμισοφαιοειδής ὁ ἔχων σχῆμα ήμισοφαιρίου ἢ ὁ
ὁμοιάζων πρὸς ήμισοφάιρον : ήμισοφαιοειδὲς ἀε-
ρόστατον ἐπίρρ. -ὡς.

ήμισοφῆκιον (τό) Ἐπιγρ. ὄμφ. σημ.

ήμισοφῆτος-ον μτγν. ὁ κατὰ τὸ ήμισυ σχετιζό-
μενος πρὸς τινα ἢ πρὸς τι' πρβλ. ἄσχετος : Ὀ-
λυμπ.Φαίδ.19N ήμισοφῆτος σχέσις || τὸ οὐδ.
τὸ ήμισοφῆτον ὡς οὐσα. : Δαμάσκ. Ἀρχ.131 τὸ ήμι-
σοφῆτον τῆς προνοίας.

ήμισοφῆτος ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ήμισοφῆτον
βλλ. : Δαμάσκ. Ἀρχ.131.

ήμισοχοῖνον (τό) (σχοῖνος) Ἐπιγρ. ήμισυς σχοῖ-
νος βλλ. : AB 263.3 «δεσμὰ καὶ σχοῖνια ἐστὶ πρὸς
τοῖς ὀλλοῖσι, ὅτις ὁ αἶτος ἀνεκομῖστο ἐπιτήδεια,
ὧν ήμισυ ἐστὶ τὸ ήμισοχοῖνον» : Ἡρακλειωτ. Πίν.1.29.

ήμισιοχῆλον (τό) (σῶλην) νεώτ. ἀνατ. κτ. πληθ.
τὰ δι' ὀρθοῦντιο διαφράγματος χωρισθῆναι δύο
ήμισορία τοῦ ἐν τῷ λιθοειδεῖ ὀστώ τοῦ κραταφι-
κοῦ σχηματιζομένου μυοσαλληγικοῦ σῶληνος.

ήμιταγμα-ατος (τό) νεώτ. στρατ. δύναμις ήμισυος τάγματος.

ήμιταίνιδιον (τό) πάπ. τό ήμισυ τής ταινίας.
ήμιταλαντιολος-α-ον (ήμιτάλαντον) Ἐπιγρ. ὁ ἐν ᾧ τὸ βραβεῖον εἶναι ήμιτάλαντον βλ.λ. ήμιταλαντιολος ἀγών.

ήμιτάλαντον (τό) (τάλαντον) τό ήμισυ τοῦ τάλαντου, ἀρχικῶς ὡς μνάς βάρους: Ἰλ.Ψ.751 ήμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ **λοισθή** ἔθηκεν || ὡς νόμισμα: Ἦρ.1,50 τρίτον ήμιτάλαντον ἔκαστον ἔλκοντα (δύο καὶ ήμισυ τάλαντα), Ἰσαί.7,44 ἔχεν τοῦ τής γυναικὸς ἀδελφοῦ τιμὴν τοῦ ήμικλήριου πένθ ήμιτάλαντα.

ήμιταξιαρχία (ή) νεώτ. στρατ. παλαιότερον ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ, μονὰς πεζικοῦ συγκειμένη ἐκ τριῶν ταγμάτων, ἄ. συντάγμα.

ήμιτάριχος-ον (τάριχος) ὁ κατὰ τό ήμισυ τεταρχειμένος, μισοαλατισμένος: Ἀργεστρ.ἀπ.38,7 ἀμφοτέρως ἐντὸς νέον ήμιτάριχον, Αἰλ.Ζ13,2.

ήμιταξῶς ἐπίρρ. νεώτ. ναυτ. τὴν ήμισείαν ταχύτητα || εἶδ. παρόγγελμα, πρὸς ἐπίσχεσιν τής ταχύτητος τοῦ σκάφους κατὰ τό ήμισυ.

ήμίτεια (ή) Ἐπιγρ. ήμισία, τό ήμισυ μέτρου τινὸς χωρητικότητος, πιδ. τό ήμίετον: οἶνον ήμίτειαν.

ήμιτέλεια (ή) (τέλος) μτγν. ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ ήμισοῦ τέλους, οἶον φόρου, ποιητ. κττ. κ. μτφ.: Λουκ.Νεκρομ.14 ήμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδόσατο.

ήμιτέλειος-α-ον μτγν. ὁ ήμιτελής, μισοτελειωμένος: Διον. Ἀλ.Συνδ.14,158 ήμιτέλεια φωνή.

ήμιτέλειστος-ον (τέλει) κ. μον. ὁ κατὰ τό ήμισυ τεταρχειμένος, ήμιτελής: Θουκ.3,3 τὰ ήμιτέλιστα τῶν τοιχῶν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,59,Καίσαρ.Δαπ.ἐν Ζάθ.1,195 ήμικύκλιον ήμιτέλειστον γεγραφότα τῶν παιδευμάτων || κ. ἐπὶ βρέφους, ὁ μήπω συμπληρώσας τοὺς ὄρους τελείας τινὸς καταστάσεως, ἀτέλης: Νών.Δ.1,5.

ήμιτέλης-ους-ές (τέλος) κ. νεώτ. ὁ κατὰ τό ήμισυ ἢ ἐν μέρει συντελεσθεὶς, μισοτελειωμένος: Ἰλ.Β.701 θρόμος ήμιτέλης [μτφ. περὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πρωτεσλάου ὡς ἀτέκνου], Διόδ.Ταρσ.ΑΠ.7,627 ήμιτελής δάλομος,Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,42 ήμιτελής νικ.1, Παπαδ.Χριστ.Γερμ.78 εἶχε δώσει ἐνταλὴν ἡ ἀπατελειώσθ τὸ ήμιτέλες παράπηγμα || Ἰδ. ἐπὶ βρέφους, ὁ μήπω συμπληρώσας τοὺς ὄρους τελείας τινὸς καταστάσεως, ὅθεν γεν. ὁ μήπω φθάσας εἰς τελειότητα: Λουκ.Θου.5 Διόνυσον ήμιτέλη ἐκ τής μητρὸς ἐπὶ καομένης ἀρπάσας, Σχόλ. Ἀριστφ.Νεφ.137 || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ πρσσ. ὁ μή φυκικῶς ἢ πνευματικῶς ἀρτιος: Ξεν.ΚΠ.3,3,38 εἰκότως ἄν ήμιτελή αὐτὸν νομιζοι.

ήμιτελής-έω (ήμιτελής) Ἐπιγρ. συντελεθ. τι κατὰ τό ήμισυ: ήμιτελεῖν χρόνον.

ήμιτέλης ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ήμιτελή βλ.λ.: Λογγίν.ἀπ.6,2.

ήμιτενοντάδης-ους-ες νεώτ. ἀνατ. ήμ-μῦς εἰς τῶν τριῶν ὀπισθίων καμπήρων μῶν τοῦ μηροῦ.

ήμιτεσσέριον (τό) Ἐπιγρ. μέτρον τι ὑγρῶν.

ήμιτέταρτον (τό) μτγν. Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὄνομα σταθμίου μολυβδίνου, τὸ ὀγδοὸν τής μνάς 2) πάπ. γεν. τὰ τρία τέταρτα τινὸς: ήμιτέταρτον ὑδρέυματος.

ήμιτετράγωνος-ον, ὄωρ. ἀμ-ὁ ἀποτελὼν τό ήμισυ τοῦ τετραγώνου: Τίμ.Λοκρ.98Α.

ήμιτέχνιον (τό) (τέχνη) σχόλ. ήμισία τέχνη, ἥτοι ἡ μὴ ἀπαποῦσα εἰδικὴν τινα ἀσκήσιν καὶ δεξιότητα, παρακατιανή Διον.Θρ.ΑΒ.651 «ἡ ἐξ ὀλιγων θεωρημάτων συνεστηκυῖα τέχνη, ὡς ἡ ζυστική καὶ ἡ ἀπονηχιστική».

ήμιτιεύς-εως (ὁ) Ἦσ. «ήμιτιεύς, ήμισευτής», ήμισειαστής βλ.λ.

ήμιτιμῖον (τό) (τιμὴ) ἀρχ.λεξ. τό ήμισυ τής τιμῆς: Ἀν.Βοασα.5,93.

ήμίτιον Ἦσ. «τετράχουν».

ήμιτμή-ήτος (ὁ,ή) (τμήτω) μτγν. ήμίτμος, διχοτομημένος: Μακ.4,6 ἐν ήμιτμήι πορεῖα | πιδ. γρ. ήμιτμήτι, Παῦλ.Σιλ.243 ήμιτμήι ἀντιγν.

ήμιτμή-ήτος (ὁ,ή) (τέμνω) μτγν. πιδ. ήμιτμή βλ.λ.

ήμιτμητος-ον (τέμνω) σχόλ. κ. νεώτ. ήμίτμος, κομμένος στά δύο: Σχόλ.Λυκφ.152.

ήμιτοιαρχία (ή) νεώτ. ναυτ. τό ήμισυ τοιαρχίας, τό τέταρτον τοῦ πληρωμάτος.

ήμιτομίας (ὁ) (τομή) σχόλ. ὁ κατὰ τό ήμισυ εὐνοῦχος, μισοευνοῦχος: Σχόλ.Θεοκρ.34.

ήμιτόμιον (τό) μτγν. ὑποκαρ. τοῦ ήμίταυον βλ.λ. | ἐπὶ κυδῶνα: Διοσκ.2,105 | Δ.ἀνάγν.1.

ήμίτομος-ον (τέμνω) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τό ήμισυ τετμημένος, διχοτομημένος, κομμένος στά δύο: Ἐπιγρ. ήμίτομα ζύλα [κορμὸι ἡ χονδροὶ κλάδοι ἑομοίμενοι εἰς δύο], Μόσχ.2,88 ήμ-αντιξ. Τατιαν. Ἐλλ.9,251 ἐν ὄφρανώ δακτυλίω ἡ ήμίτομος Ἀργῶ. Φώτ.Μαν.2,8 ήμίτομος ἀρχὴ ἡ ὑπὸ δύο ἀρχόντων ἀσκουμένη) 2) εἶδ. ἐπὶ τής σελήνης, ήμισέληνος, μηνοειδής: Θεολ. Ἀριθμ.12 3) τὸ ἀρα, ὡς οὐα. εἰδος ποτηρίου: Πάμμ.Ἰατρ. π. Ἀθην.11,470D «ἐκπαμὰ τι παρ' Ἀττικοῖς ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθέν, φησὶ Πάμμφολιος ἐν Γλώσσαις» 4) τὸ οὐδ, ὡς οὐα. τὸ ήμισυ, τὰ μισά: Ἦρ.9,37 ὀρέοντας τὸ ήμίτονον τοῦ ποδὸς κείμενον, Αἰλ. Ζ115,4 5) ἐπὶ βιβλίων, ὁ περιλαμβανὼν ήμισιον τόμον ἐκ σειρᾶς τῶμων συγγράμματός τινος || κτ. ἐπέκτ. κ. πηήμα μ. ἐνὸς τόμου 6) εἶδος ἐπιόδεσμου, ἄ. ήμφορβιον βλ.λ.: Ἰπν.Κατ' Ἰπτρ.7.

ήμιτονιατός-α-ον (ήμιτόνιον) κ. νεώτ. μουσ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ήμιτονίου, ὁ περιέχων ήμισιον τόνον: Ἀριστῶδ. Ἀρμον.52Μ, Πτολ. Ἀρμ.2,9.

ήμιτόνος (τό) (τόνος) κ. νεώτ. ήμισυς τίνος: Φιλὸδ.6, Ἀριστῶδ. Ἀρμον.21Μ' προβλ. λείμμα. || νεώτ. μουσ. τὸ ήμισυ τής μεγαλυτέρας ἀποστάσεως μεταξὺ δύο διαδοχικῶν φθόγγων τής φυσικῆς κλίμακος 2) σχοινίον ἐκ χορδῶν, ἔχον ήμισυ πάχος ἢ τὸ σῆνηθες: Φιλ.Μηχ.Βελον.68,46.

ήμιτονισμός (ὁ) (ήμίτονος) νεώτ. ὁ κατὰ τό ήμισυ τονισμός, ἡ διὰ διαμέσων τόνων ἐργασία, ἴδιως ἐκ τής ζωγραφικῆς καὶ τῆ φωτογραφικῆς.

ήμιτονοειδής-ους-ές νεώτ. μαθ. ήμιτ-καμπύλη ἐπιπέδου καμπύλη, ἥς ἡ τεταγμένη εἶναι τὸ ήμίτονον τοῦ τόξου λαμβανόμενον ἐπὶ κύκλου ἔχοντος ἀκτίνα ἴσην πρὸς τὴν τετμημένην.

ήμίτονον (τό) νεώτ. μαθ. ἡ κάθετος ἡ ἰσομένη ἀπὸ ἐνὸς ἀκρου τόξου περιλαμβανόμενου μεταξὺ τῶν πλευρῶν ἐπικέντρου γωνίας, ἐπὶ τὴν διὰ τοῦ ἐτέρου ἀκρου αὐτοῦ διερχομένην ἀκτίνα.

ήμίτονος-ον (τόνος) νεώτ. ἐπὶ συλλαβῶν, ὁ λαμβανών ήμισιον τόνον, ὁ ἐλαφρῶς τονιζόμενος, οἶον εἰς τινὰς ζένας γλώσσας, ὡς εἰς τὴν ἀγγλικήν, μερικαὶ λέξεις ἔχουσι τῶνας εἰς δύο συλλαβάς, ἄν ἡ μία εἶναι ἡ κυριῶς τονιζομένη, ἡ δὲ ἄλλη ἐλαφρῶς. 2) ἐπὶ εἰκόνων καὶ φωτογραφιών, ὁ παρουσῶν διαμέσων τόνον χρωματισμοῦ, ήμιτονισμοῦ. 3) μουσ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ήμιτονίων βλ.λ.: 4) νεώτ. μαθ. τὸ ήμίτονον ὡς οὐα. βλ.λ.

ήμιτραγος-ον (τράγος) | μον. ἐπιθ. τοῦ Πανός, ὁ κατὰ τό ήμισυ τράγος: Πλαν.Θετμ.14,515' 2) νεώτ. ζωολ. ἄγρος οὐλατριχῶν ἀγρίων αἰγῶν.

ήμιτραυλος-ος ἄρχ. λεξ. ὁ κατὰ τό ήμισυ τραυλός, μισότραυλος.

ήμιτρή-ήτος (ὁ,ή) | τρωτῶ μτγν. ἄ κατὰ τό ήμισυ τετρημένος: Χοιρόδ.Θεο.1,185.

ήμιτριβακός-ή-ὸν μον. ήμιτριβής βλ.λ., μισότριβος: ΑSS Μαῖου.3,63,49 στρώμα ήμιτριβακόν.

ήμιτριβής-ους-ές | τριβῶ | σχόλ. κ. νεώτ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁ κατὰ τό ήμισυ τετρημένος, ἐφθαρμένος, μισοτρημένος, μισολειωμένος: Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ.729, - ἐπενδύτης ήμιτριβής.

ἡμιτρίγλυφος [ὁ] μτγν. ἡμίσεια τρίγλυφος, στοιχείων διακοσμητικὸν τοῦ ὄψρ. ἐπιστολῶν: Βιτρ. 4,3,7. **ἡμιτρίγωνος**-ον, ὄψρ. ἡμ- τὸ ἡμισυ τριγώνου: Θεολ. Ἀριθμ. 63,3 τὸ τοῦ Ἰσοπλεύρου ἡμισυ, τὸ καὶ ἡμιτρίγωνον || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ.: Τιμ. Λοκρ. 98B.

ἡμιτρίταϊκός-ή-όν μτγν. ὁ ἡμιτρίταϊκός βλλ.: Πτολ. Τετρ. 6,199.

ἡμιτρίταϊος-α-ον ἐπὶ πνευτοῦ, ὁ ἐπανερχόμενος μετὰ δύο καὶ ἡμίσειαν ἡμέρας: Ἰνπ. Ἐπιδ. 1,2 ὁ δὲ τρόπος ἡμιτρίταϊος.

ἡμίτριτον [τὸ] Ἐπιγρ. τὸ ἕκτον μέρος μνάς. **ἡμίτριψις**-εως [ἡ] μτγν. ἡμίσεια ἴσῃ ἐλαφρὰ μάλιστα μερῶν τοῦ αἵματος, πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν, μασσάζ: Γαλ. 18,21,87,3.

ἡμιτρίροφος-ον [ὀροφος] νεώτ. ἐπὶ οἰκίῳ, ὁ ἔχων τρεῖς ὀροφους, ὧν ὁ εἰς ἡμιπόγειος.

ἡμίτρομος [ὁ] νεώτ. τρομώδης κίνησις τῶν ἄκρων, **ἡμιτροπία** [ἡ] νεώτ. ὄρυκτ. περιήκτις διδύμων ἢ καὶ πολυδύμων κρυσταλλικῶν μορφῶν.

ἡμίτροπος-ον νεώτ. ὄρυκτὸν ἐπὶ κρυστάλλων, ὁ ἐμφανίζων ἡμιτροπίαν βλλ.: Ἐπίρρ. -ως.

ἡμίτροπος-ον γλωσσ. τοῦ ἡμιδαῖος βλλ.: Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ. 1,716.

ἡμιτύθειον [τὸ] λινοῦν μονόηλιον διὰ τὸν καιρὸν, χειρόμακρον Πολυδ. 7,71 ἐτὸ δὲ ἡμιτύθειον ἐστὶ μὲν καὶ τοῦτο Αἰγύπτῳ, εἴη δ' ἂν κατὰ τὸ ἐν τῇ μέσῃ κωμόρδῃ καθιζούσῳ καλούμενον, ὁ νῦν σουδαρίου ὀνομάζεται: Ἰνπ. Ἀρθρ. 37, Ἀριστφ. Πλ. 7,29 καθαρὸν ἡμιτύθειον λαδῶν τὰ βλέφαρα περιέχειν || μικρὸν μάκτρον, πετσετά: Δαμασκ. Φωτ. Βιβλ. 349,21 ὁ τοῦ προσώπου τὸ ἐκμαγεῖον ἡμιτύθειον: 2) Ἦσ. «λινοῦν ἐνδυμα ἢ ἀνοδόνιον δικροσσον».

ἡμιτύκτων [τὸ] Ἐπιγρ. ἡμιέκτων βλλ.

ἡμιτύλιον [τὸ] πάπ. ἡμίση τέλη, ἡμισυ φόρος, ὀασμός.

ἡμιτύθειον [τὸ] μτγν., μον. ἀντὶ ἡμιτύθειον βλλ.: 2) Σουῖδ. «μικρὸς τάφος» [πιθ. ἔσφ. ἔρυ.].

ἡμιτυμπάνιστος-ον [τυμπανίζω] μτγν. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ τυμπανισθεῖς, μισσοκατωμένος Ἦσ. «ἡμιβανής»: Πολυδ. 6,160.

ἡμιτυπώδης μῆσις [ἡ] νεώτ. ἀνατ. εἶς ἐκ τῶν τριῶν ὀπισθίων καμπήτων μυῶν τοῦ μηροῦ.

ἡμιτυπνος-ον [ὑπνος] γλωσσ. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ κοιωμένος, μισσοκοιμήμενος.

ἡμιύφαντος-ον [ύφανίω] ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ, ἀτελῶς, ὀραιῶς ὑφασμένος, μισοῦφασμένος: Αἰν. Τακτ. 29 ἐν δὲ ταρσοῖς καὶ ῥιπίσι καὶ ἰστίσι ἡμιύφαντος.

ἡμιύφης-οὗς-ές Ἐπιγρ. ἡμιύφαντος βλλ.

ἡμιυφής-οὗς-ές μτγν. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ φαινόμενος, ὁ ἀνοικτός κατὰ τὸ ἡμισυ: Λεωνδ. Ἰαρ. ΑΠ 7,478 ἐν ἡμιυφεί λάρνακι γυμνά μὲναι ὀστέα.

ἡμιυφάλκρος-ον μτγν. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ φαλάκρος, μισοφαλάκρος: Λουκῆ. ΑΠ 11,132.

ἡμιυφανθός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἡμιφάνη βλλ.: Γρηγ. Νύσσ. 3,1045.

ἡμιυφάνης-οὗς-ές [υφάνομαι] μτγν. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ φαινόμενος, ὁ ἀκόλυτος κατὰ τὸ ἡμισυ: Στραδ. 17,132 ὄφ' ἂν ὁ ἀσφύγγες αἰ μὲν καὶ μέγρι κεφαλῆς ἐπώρῳτο ὄφ' ἡμῶν κατακεχωσμένοι, αἰ δ' ἡμιυφανεῖς.

ἡμιυφῆριον [τὸ] φῆρος [μτγν. ἡμισυ φῆρος, ἡμισυ ἱματίου: Ἀριστ. αἰν.], 4 π. Σουῖδ. κ. π. Ἦσ.

ἡμιυφῆτος-ον [φημί, φῆναι] ἄρχ. λεξ. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ εἰρημένος, μισοεπιφόμενος, μισοεπιφῶτος Ἦσ. «ἡμισυς»: πρβλ. δίφατος.

ἡμιυφαλος-ον μτγν. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ φαύλος, ὁ ἐν πολλοῖς ἢ ἐν πῶ φαύλος, ἀχρεῖος: Λουκ. Δις Κατ. 8 ἐνίοις δὲ ἡμισοφῶσι καὶ ἡμιυφαλοῖς.

ἡμιυφαστος-ον [υφασάσκω] ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ φέγγων: Πολυδ. 6,160.

ἡμιυφθρον [τὸ] νεώτ. ἐν τῇ βυζαντ. μουσ. ἐν ἑκ τῶν τεσσαράκοντα μεγάλων οἰμοδίων, δι' ὧν ἐνηργεῖτο ἡ σημειογραφία τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

ἡμιφι [τὸ] [Φ, φῖ] μτγν. ἐν τῇ μουσ. τὸ ἡμισυ φῖ [ϕ], ὁ πρῶτος στίχος τῶν σημειῶν, ὁ σηματοῦν τὴν ἐν ταῖς φθόγγοις βαρυτότην δύναμιν: Γαυδ. Ἀρμ. 21,22.

ἡμιφλαγῆς-οὗς-ές νεώτ. ἡμιφλεκτός βλλ., μισσοκαμένος.

ἡμιφλεκτός-ον [φλέγω] μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ ὑπὸ τῆς φλογὸς διαθρωθεῖς, ἡμικαυστός, μισσοκαμένος: Πλουτ. Βροῦτ. 20 δαλοῦς ἀνασπῶντες ἡμιφλεκτοῦς, Λουκ. Θε. Δ. 13,2 || κ. μτφ. ἐν ἀναφορά πρὸς τὸν ἔρωτα: Θεόκρ. 2,133 ἐσκαλέσσαται τὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον αὐτως ἡμιφλεκτον.

ἡμιφλοριον [τὸ] [φέρω] μτγν. κ. Ἐπιγρ. ἡμιφῆριον βλλ.: Φωτ. Λεξ. 70,7 «ἡμισυ ἱματίου»: Ἐπιφάν. Ἀδρ. 69 ἡμιφλοριον γάρ ὁ τοιοῦτος αἰεὶ καὶ κολοβία ἐνδιδυσκόμενος, Παλλ. Λαοκ. 148 σπρική ἡμιφῆρια.

ἡμιφλοριον [τὸ] [φορμός] μτγν. ἡμισυς φορμός βλλ. 31: Πολυδ. 10,169 ἐν δὲ τοῖς δημοπρατοῖς καὶ ἄλλων τρία ἡμιφῆρμια πέπραται.

ἡμιφροκτός-ον [φρόσσω] μτγν. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ πεφοργημένος, μισσοφραμένος: Πολυδ. 6,160.

ἡμιφθῆς-οὗς-ές [φθῆ] μτγν. ἐπὶ φωτῶν, ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ αὐθῆσις, μισσοφωτρημένος: Μέν. 101,4.

ἡμιφωνία [ἡ] κ. νεώτ. ἰατρ. ἰδίως ἐπὶ τῶν ὑστερικῶν, ἀδυναμία πρὸς τὸ ὁρμλεῖν ἄλλως ἢ χαμηλόφωνως, χαμηλόφωνία: Ἀν. Οἶξ. 3,87.

ἡμιφῶνον [τὸ] [φωνή] κ. νεώτ. γραμμ. τὸ ἔχον ἡμισίαν φωνήν, φθόγγος μεσόζων μετὰ τῶν φωνηέντων καὶ συμφῶνων Ἀριστ. Παι. 1456b,27 «ἐστὶ δὲ φωνῆν μὲν ἀνευ προσβολῆς ἔχον φωνῆν ἀκουστήν, ὁλον τὸ α καὶ τὸ ω, ἡμιφῶνον τὸ μετὰ προσβολῆς ἔχον φωνῆν ἀκουστήν, ὁλον τὸ α καὶ τὸ ρ», Διον. Ἀλ. ἐν ΑΒ 361,15 «τούτων [τῶν συμφῶνων] ἡμίφωνα μὲν ὀκτώ, ζ ε φ λ μ ν ρ σ ἡμίφωνα δὲ λέγεται ὅτι παρῶσον ἦπτον τῶν φωνηέντων εὐφωνα καθέστηκεν ἐν τε τοῖς μμγμοῖσι καὶ σιμγμοῖσι» || νεώτ. γραμμ. οἱ φθόγγοι ἰ καὶ ε πρὸ φωνῆντος, κατὰ συνίχτησιν μετὰ τούτου προφερόμενοι, ὁλον ἰατρῶς, πιδῶν [ιατρῶς, πιδῶν], ἢ ὁ ἰ μετὰ φωνῆν, ὁλον καημένος, λειψόν.

ἡμιφῶνος-ον [φωνή] μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ φωνηθεῖς, λεχθῶς: Ἀριστ. αἰν. 1,10 τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέρριφεν αἰδομένη καὶ ἡμιφῶνον καταλέλοιπε λέγειν τὴν ἐπ' εοχάτω κειμένην 2) κ. νεώτ. γραμμ. ἡμιφῶνος φθόγγος ἢ ἡμιφῶνον βλλ.: ἐπίρρ. -ως.

ἡμιφῶς-ωτος [τὸ] [φῶς] νεώτ. τὸ ἀσθενὲς φῶς ἰδίως τὸ ἐν ὀρχῇ τοῦ λυκαυγῆος καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ λυκόφωτος ἀμυδρὸν φῶς τῆς ἡμέρας, σὺθαμνο, μούχρωμα, σούρουπο, σουρούπωμα.

ἡμιφῶσιον [τὸ] [φωσῶσιον] εἶδος λινοῦ φορέματος: Ἀριστ. φ. ὄπ. 784 πρβλ. φῶσιον.

ἡμιχα Ἦσ. «ἡμισοστῆρα».

ἡμιχανθῆς-οὗς-ές [χαίνω] ἄρχ. λεξ. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ χαίνων, ἀνοικτός, μισσοαικτός: πρβλ. ἡμιφῆσις.

ἡμιχίον [τὸ] πάπ. εἶδος μέτρον, ἡμισυ χίου βλλ.

ἡμιχίτων-ωνος [ὁ] ἡ μτγν. ὁ ἔχων ἡμισυν χιτώνων: ΑΣΣ 8,175.

ἡμιχλωρός-ον γλωσσ. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ χλωρός, πρῶστος.

ἡμιχοαίος-α-ον [χοεύς] ὁ περιέχων ἡμισυν χοῦν: Θεόφρ. Φι 9,6,4.

ἡμιχοίσιος-α-ον πάπ. ὁ ἡμιχοαῖος βλλ.

ἡμιχοίνικος [τὸ] [χοίνιξ] ἡμίσεια χοίνιξ, μισσοοἰνικός: Ἰνπ. Γεν. Φῶσ. 50.

ἡμιχοίνικος-ον [ἡμιχοίνιξ] ὁ περιέχων ἡμίσειαν

χοίικα' || τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. μέτρον ἔτηρον καρπῶν, ἡμιχοίγιον βλ.λ., μισοσοίικον : Θεόφρ. Φιθ.4,5, Διοσκ.5,72.

ἡμιχοίγιε-ίκος (ὁ) | χοίγιε | ἡμίσεια χοίγιε : Ἰνν. Γυν.Φύσ.30 | δ.γρ. I. αὐτ.Νοῦσ.3,17.

ἡμιχοίριον (τὸ) Ἦσ. « δέλιχρα, τὰ ἡμιχοίρια » δ. ἡμισύχοιον βλ.λ.

ἡμιχολώδης-ους-ες ὁ ἐν μέρει χολώδης, ἐν μέρει κράσεως χολερικής : Ἰνν. Ἐπιδ.7,29 | ἀμφ.γρ. I.

ἡμιχορεία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. χορεία, νευρική πάθησις ἐντοπιζομένη εἰς τὸ ἔτερον τῶν ἡμιφορίων τοῦ σώματος.

ἡμιχορίον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ τραγωδίᾳ τὸ ἡμισυ τοῦ χοροῦ : Πολυδ.4,107 « ὁτόταν ὁ χορὸς εἰς δύο διαίρηθῃ, τὸ μὲν πρᾶγμα καλεῖται διχορία, ἑκατέρω δὲ μοίρα ἡμιχορίον », Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰνν.586.

ἡμίχους-ουιν-ους (χοῦς) ὁ περιέχων ἡμισυ χούιν Ἦσ. « ἡμίχους, μέτρον μεδίμνου εἰκοστὸν τέταρτον » 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ἀγγεῖον ἡ μέτρον, ἡμίχους χούιν : Ἰνν.Νοῦσ.3,17, Ἀριστλ.Ζιζ.627b,3 βλ.λ. τρεῖς δὲ σμῆνος χούι ἢ τρεῖς ἡμίχους.

ἡμιχρηστος-ον (χρηστικός) ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ, ἐν μέρει χρηστικός, ἀγαθός : Ἀριστλ.Πολιτ.1315b,9 καλῶς πρὸς ἀρετὴν καὶ ἡμιχρηστος ὄντα καὶ μὴ πονηρὰ, ἀλλ' ἡμιπᾶνρον.

ἡμιχριστός (ὁ, ἡ) μιν. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ χριστιανός, δὲ, ὁ ἀρετικὸς || κτ. πληθ. : Στουδ.Θεοδ.752 « ἡμίχρος εἶαι οἱ μὲν εἰκοσιζώντες (ἀγλας εἰκοσίας τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀλλων ἀγίων) » : Μιχ.Μοναχ.Βί. Στουδ.Θεοδ.328 ἡμιχρῖστον ἀφρῖσις.

ἡμιχρόνιον (τὸ) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ γυμναστικῇ, διὰ μέρους ὄργανον λεπτὸν εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς διαφόρων γυμναστικῶν παιδιῶν, μεσόχρονον.

ἡμιχρυσός (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἡμίσιος χρυσοῦς, ἡμίσιος στατήρ, δ. ἡμιχρύσαος 2) νεώτ. κράμα χαλκοῦ καὶ φευδωσργίου, δ. τομδακίον.

ἡμιχρύσεος (ὁ) μτγν. κ. ἡμιχρυσός βλ.λ. | : Ἀναξ.Ζανδρ.5.

ἡμιχώνη (ἡ) Ἐπιγρ. ἡμίσεια κώνη βλ.λ.

ἡμιχώνιον (τὸ) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τεχνῇ, τμημαθῶς χρῆσιμὸν διὰ τὴν ὑποβάστασιν ἐξεχούσης γωνίας οἰκοδομημάτων.

ἡμιχώριον (τὸ) πάπ. ἐν φρ. εἰς ἡμιχώριον κατὰ περιωρισμένην ἐντολήν, μὲ δικαιοδοσίαν ἀξιωματοῦ σὺν πλήρη, ἀλλὰ περιωρισμένην : φήψισμα αὐτῶ ἐπὶ τοῦτοις γινέσθω εἰς ἡμιχώριον.

ἡμιχώστος-ον | χώννυμι | γλώσσα. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ κεχωρισμένος, μισοχώστος.

ἡμιφίλιον (τὸ) πάπ. φιλί ἡμίσειος μεγέθους.

ἡμιφυγής-ους-ές (φύγω) μτγν. κ. μιν. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ φυκρανθῆς, μισοφυγής : Διοσκ.3,100 ἡμιφυγῆς κλίβανοι, Γεωπ.2,27,9 ἡμιφυγῆς κάνυζα.

ἡμιφύκτος-ον (φύγω) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς γῆς. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ ἔτηραθῆς, μισοἔτηραθῆς : Στραβ.15,18 ἡμιφύκτον σπειρεσθαι τὴν γῆν || γεν. ὁ ἡμιφυγῆς.

ἡμιφύκος-ον | φύκη | γλώσσα. ἡμίνους, ἡμιθανῆς. **ἡμιφθάλιον** (τὸ) ἀπτ. ἡμιφθάλιον βλ.λ. : Ξεν. Ἀν.1,56 ὁ δὲ σίγλος δύναται ἐπὶ ὀδολοῦς καὶ ἡμιφθάλιον Ἀττικῶς, Ἀριστλ.Ρητ.1374b,26 παρελογίσαντο τρεῖς ἡμιφθάλια ἐπὶ τοὺς νασοποιούς.

ἡμιφθαλιετός-α-ον (ὀδολός) ὁ ἔχων ἀξίαν ἡμίσειος ὀδολοῦ βλ.λ. : Ἀριστφ.Βάτρ.554 κρέα γες πρὸς τοῦτοιςιν ἀνάδραστ' εἰκοσιν ἄν' ἡμιφθαλιετός 2) ὁ ἔχων μέγεθος ἡμίσειος ὀδολοῦ : Ξεν. Ἀπομν.1,3/2 τὰ φαλάγγια οὐδ' ἡμιφθαλιετὰ τὸ μέγεθος ὄντα.

ἡμιφθάλιον (τὸ) κ. νεώτ., ἀπτ. ἡμιφθάλιον, βωιατ. ἐμνωφθάλιον, ὄρω. ἡμιφθάλιον ἡμίσιος ὀδολός βλ.λ. : Θεόφρ. Χαρθ.6,9, Διοσκ.4,185.

ἡμιφθόλον (τὸ), ὄρω. ἡμιφθόλον, δημ. παλαιότ.

μιώβολο τὸ ἡμισυ τοῦ ὀδολοῦ βλ.λ. : Θεόφρ. Λιθ.46 (κωδ. ἡμιφθόλος), Ἡρωδωτ. Ἐπιμ.204.

ἡμιφθόλος (ὁ) γρ. κωδ. τὸ ἡμιφθόλον βλ.λ. : Θεόφρ. Λιθ.46.

ἡμιφθόλιον (τὸ) ὄρω. τ. τοῦ ἡμιφθόλιον βλ.λ.

ἡμιφθία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἡμιφθία βλ.λ.

ἡμιφθία (ἡ) μτγν. ἡμίσεια ὄρα : Δοσάσκ. Ἀρχ.389.

ἡμιφθιατός-α-ον (ἡμιφθία) μτγν. ὁ διαρκῶν ἡμίσειαν ὄραν || τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ἡ διάρκεια ἡμίσειας ὄρας : Φιλῶν. Ἰωεῖς Ἀριστλ.Φυσ.802,15.

ἡμιφθίριον (τὸ) (ὄρα) μτγν., νεώτ. κ. ἡμιφθίριον χρονική διάρκεια ἡμίσειας ὄρας : Στραβ.2,5,36 ἡ δὲ μακροτάτη ἡμέρα ὄραν Ἰσημερινῶν ἐστὶ τρισκαίδεκα καὶ ἡμιφθίριον, Διοσκ.1,33.

ἡμιφθίριον (ὄρα) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν ἡμίσειας ὄρας || τὸ οὐδ. ἡμιφθίριον ὡς οὐσα. χρονική διάρκεια ἡμίσειας ὄρας : ΚΔ Ἀπ.8) ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ ὄρανῳ ὡς ἡμιφθίριον (δ.γρ.-ωρον).

ἡμμαι παθ. παρακ. τοῦ ἀπτο βλ.λ.

ἡμοιρικός-ἡ-άν Ἦσ. « ἡμοιρικοί, μὴ μετέχοντες » πρβλ. ἡμορος.

ἡμόριξεν Ἦσ. « ἔμοιρον ἐποίησεν ».

ἡμορίς-ίδος (ἡ) θηλ. τοῦ ἡμορος βλ.λ. : Αἰσχ.ἀπ.165.

ἡμοροσ-ον Φώτ.70,10 « ἡμορος, ἀμέτοχος ».

ἡμος σύνδεσμ. ἐπ. ἰων., ὄρω. ἄμος ἀναφορ. κατ' ἀνταπόδοσιν εἰς τὸν σύνδεσμ. τῆμας, ἐνίοτε δὲ τῶν τὸτ' ἐπειτα, καὶ τότε δὴ, δὴ τότε κ.ἀ., ἔχων χρόν. σημ., καθ' ὃν χρόνον, ὅταν, ὅτε, σάν : Ἰλ.Θ 68 ἡμας δ' ἡέλιος μέσον οὐράνων ἀμφιδεθῆκε, καὶ τότε δὴ χροῖσεια πατήρ ἐπίταινε τάλαντα, Ὀδ.Π ἡμος δ' ἡριγένεια φάνη.. ὅτ' ἐπὶ τὸτ' ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδέσαστο καλὰ πέδιλα, Ἡρ. 4,28, Θεοδ.13,25 || σπανίως συνάπτεται καὶ ἀνεμορίου τινός ἢ ἀπόδοσις : Ὀδ.Γ 491 ἡμος δ' ἡριγένεια φάνη.. ἀνά θ' ἄρματα ποικιλ' ἔδεινον, Εὐρ.Ἐκ.715 || ὄμ. ἡνωμένο μετὰ τοῦ ὄτε :

Ἀπολλ.Ρ Δ 267 ἡμος ὄτε || σπανίως μεθ' ὑποτακτ. ἀνευ τοῦ ὄν : Ὀδ.Δ 400 ἡμος δ' ἡέλιος.. οὐράνων ἀμφιδεθῆκε, Ἰνν.Γυν.1,23 ἡμος δ' ἡλιος δύνῃ 2) μετ' ἐνεστ. ἢ παρατ. ἐν ὄσφ, ἐφ' ὄσον : Σφ.Γρ.531 ἡμος .. κατ' οἶκον ἔξενος θροεῖταις αἰχμαλώτους παισὶν ὡς ἐπ' ἐξῶδφ, αὐτ.ΑΓ.935.

ἡμός-ἡ-όν, ὄρω. ἄμος κ. αἰολ. ἄμμος ἀντὶ τοῦ ἡμός, ἡμέτερος.

ἡμοσάνην (ἡ) | ἡμω | π. Ἦσ. ἡ ἡμειροεῖα εἰς τὸ βάλλειν ἢ ρίπειν.

ἡμοσιχον παρατ. τοῦ ἀμψίχω, ἀμψέχω βλ.λ.

ἡμπλακον κ. ἡμβλακον, ὄρω. β' τοῦ ἀμπλακίσκω βλ.λ. : Σοφ. Ἄντ.910.

ἡμπόλησα ὄρω. τὸ ἐμπολῶ βλ.λ.

ἡμπορῶ-έω (εὐπορῶ) μιν. ὄρω. κυρ. μπορῶ, μπορῶ ἔχω τὴν δύναμιν, τὴν ἰκανότητα ἢ τὴν εὐχέρειαν νὰ πράξω τι, δύναμαι : Πρῶδρ.2,146 καὶ οὐκ ἡμπορῶ δ' κακότῳ καὶ πῶς νὰ ζῆσω οὐκ οἶδα, Καισάρ.Δαμ. ἐν Σάθ.3,25 καὶ μὴν ἡμπαροῦντες οἱ Καζάκκοι νὰ ἀποφῆρουν πλέον τὲς ἀτάξιες τοῦ, Σολμ.Ἐβν.Ἰνν.82 πού δ' ἰ ἐθέλεις ἡμπορεῖς 2) ἄπροσ. εἶναι ἐνδεχόμενον, πιθανόν, δυνατόν : αὐτὰ ποῦ ζητᾶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ γίνουιν, - μπορεῖ κι ἔτσι κι ἀλλίως 3) μτ. τοῦ δέν, εἶμαι ἀσθενής, ἀρρωστος : δ.τραγ. δὲν μπορῶ, μάννα μ', δὲν μπορῶ, | στεῖλε νὰ φέρης τὸ γιατροῦ, - δὲ μπόρεσα νὰ βαστάξω.

ἡμψόειε-εσσα-εν (ἡμψύ) μτγν. ὁ συνεσταλμένος : Νικ.Θσρ.626 κόρκαρον ἡμψόεια πανάκτειον τὴ κοιλήν (δ.γρ. μόντα ἢ ἡμύοντα).

ἡμψου (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ἡμισυ βλ.λ.

ἡμψύ ἐπ., ὄρω. ἡμψου, μτγ. παρακ. ἡμψύκος (συνήθ. τὸ ὕ ἐν τῷ ἐνεστ. κ. ὕ ἐν τῷ ὄρω.) κλίνω, γέρνω :

Ἰλ.Θ 308 ἐπίρσσω ἡμψου κάρη ἠλλήκι βαρυνθέν, αὐτ.Τ 405 || ἐπὶ τῶν σπαρτῶν, ὅταν οἱ στάχυες κλίνωσι πρὸς τὰ κάτω, οὐχ' ἐκ τοῦ ἀνέμου, ἀλλ'

Ένεκα του βάρους των: 'Ιλ.Β.148 επί τ' ήμυει άσταρρῶσιν· 2) μτφ. επί πόλεων, καταπίπτα, καταρρῶε: 'Ιλ.Β.373 τῷ κε τάχ' ήμύσειε πόλις Πριάμοιο άνακτας, Σοφ.άπ.864 χρόνω δ' άργήσαν ήμυσε στέγος· || κ. ως πρῶθ. άφανίζω, καταστρέφω: Μουσαι.άπ.22 ήμ· πόλι· 3) μτγν. γεν. καταστρέφωμαι, φθείρωμαι, χάνωμαι: Φίλιππ. Έθσα.ΑΠ.9,262 λειπόμενοι δ' ήμυσαν έν πελάγει, Λεωνιδ.Ταρ.ΑΠ.7,715 σύνομα δ' ούκ ήμυσε Λεωνιδου,

ήμφισσα άδρ. α' τού άμφιέννυμι βλλ.

ήμφισσάμενος-η-όν μτχ. παθ. παρακ. τού άμφιέννυμι βλλ.

ήμφισθητημένως Ιέκ τής μτχ. τού παθ. παροκ. τού άμφισθητῶ | έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον άμφισθητήσιμον: Φιλῶδ.Ρητ.565.

ήμωδιαν 'Ησ. ε αμωδιαν·

ήμωδισσαν άντι αλμωδισσαν 'Ησ. «ένάρκησαν».

ήμων παρατ. τού άμῶ-άω βλλ.

ήμων-ονος (δ) | Ίημι) κτ. πληθ. άκοντιστής, αφενδονήτης· 'Ησ. «ήμωνες» άκοντισται, όρηχσταί, Ζωναρ.995 «ήμων, άκοντιστής»: 'Ιλ.Ψ.886 ήμωνες άδρες άνέστην.

ήμωνιαν Ζωναρ.995 «άκοντίζειν».

ήν (1) άνδρ. ύποδ. συνηρ. άντι τού ε| άν, έάν, ιδίως π. Όμ. κ. 'Ηρ., άλλα κ. 'Απτ. πάντοτε μεθ' ύποτ. βλλ. άν (2) και ε|.

ήν (2) έπιφ. Ιδῆ, ιδού, ε: 'Αριστφ.'Ιπν.26 ήν, ούχ ήδύ, άντ.Πλ.75, Μέν.148 άλλ' ήν χιτών σοι· || όμ. μετά τού ιδού: Εύρ.'Ηρ.867 ήν ιδού, Λουκ'Αναχ.1' || όμ. μετά τού Ιδῆ, ήνιδε: Πλάτ.'Επιηρ.19 ήνιδε και Σαηώ Λασδόθεν ή δεκάτη, Θεόκρ.1,149.

ήν (1) α' κ. γ' έν. παρατ. τού εμ| βλλ.

ήν (2) α' έν. παρατ. τού ήμ| άντι φημ| βλλ.

ήν α|τ. έν. τής άναφ. άντων. ές βλλ.· 2) α|τ. έν. τής κτητικής άντων. ές άντι έός.

ήναγκασμένως Ιέκ τής μτχ. τού παθ. παραι. τού άναγκάζω | έπίρρ. μτγν. δια τής βίας, άναγκαστικῶς: Διον.'Αλ.Πομπ.3 (πθ. γρ.).

ήναι 'Επιγρ. άπαρφ. ένεστ. άντι είναι τού εμ|.

ήναινετο γ' έν. παρατ. τού άναίνομαι βλλ.

ήναντιωμένως (Ιέκ τής παθ. μτχ. τού παρακ. τού έναντιομαι) έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον ένάντιον, άντίθετον, έναντίως: Φιλῶδ.Μουα.103Κ.

ήναξα άδρ. τού άνάσσω βλλ.

ήναρον άδρ. β' τού ένάρω βλλ.

ήνατος-η-ον κρητ. άντι ένάτος βλλ.

ήνεγκον άδρ. β' τού φέρω βλλ. κ. α' ήνεγκα.

ήνεικα Ιων. άορ. α' τού φέρω βλλ. άντι ήνεγκο.

ήνεκα παρακ. τού αινῶ βλλ.

ήνεκέως ήνεκής | έπίρρ. μτγν. άνευ διακοπής, άδιακόπως: Έρμ.135,2 τῷ πάντων νόμιμον δι' α|θερος ήνεκέως τέταται· 2) επί χρόνου, τού ούδ. ως έπίρρ. συνεχώς, άδιαλείπτως, διηνεκέως: Καλλ.άπ.139, Νικ.Αλεξ.517.

ήνεκίς-ούς-ές | φέρω - ένεγκείν | μτγν. ό μακρός, έκτεταμένος, πλατύς: Νικ.Αλεξ.605 ήνεκέσαι πτβιας· 2) τού ούδ. ως έπίρρ. ήνεκέως βλλ. 2): 'Ερμ.17,35 ήνεκές α|έν.

ήνεμῶν (τῶ) μτγν. ή ανεμῶν | Διοσκ.2,207.

ήνεμ(ο)πιδῆς 'Ησ. «ήνωδες».

ήνεμοίς-ε-σσα-εν (άνεμοις), άωρ. άνεμοίς ό ύπό τών άνέμων προσβαλλόμενος, άερίκος: 'Ιλ.Γ.305 προτ| 'Ιλιον ήνεμοίσααν, 'Οδ.Γ.400 δι' άερισ άνεμοίσαας, Πίνδ.Ο.4,8,Εύρ.'Ηρ.781· || ό ύπό τού άνέμου πληρούμενος: Πίνδ.Π.1,92 ιστίον άνεμῶεν· 2) επί κινήσεως, ό όρμητικός, σφοδρός: Αισχ.Χο.591 πτανά τε και πεδῶδάρωνα κνέμεντα, Σοφ.Τρ.953· 3) μτφ. ό ταχύς ός άνεμος, γρηγορός: Νικ.Όπρ.453 λαγυῶς ήνεμοίς· || επί ακέδεως ή γνώμης, ό ως άνεμος ταχύς, άθ. συνεκῶ, κουφός: Σοφ.'Αντ.354 άνεμῶεν φρόνημα· 4) ό σειόμε-

νος ύπό τού άνέμου: 'Ιλ.Χ.145 παρά σκοπήν και έρινεῶν ήνεμοίετα.

ήνεμοφίτοος-ον (φοπῶ) μτγν. έ πορευόμενος, ό έρχόμενος δια μέσου τού άνέμου: Νώνν. Δ.224 ήνεμοφίτοος βροντή, αυτ.37,85 ήνεμ· φυχή.

ήνεμοφωος-ον (φωνώ) μτγν. ποι. ό φωνών, ήχών ως ό σφοδρός άνεμος, βοερός τήν φωνήν, τόν ήχον.

ήνεσοχμην άδρ. β' τού άνέχομαι βλλ.

ήνετο γ' έν. παθ. παρατ. τού άνω βλλ. | η: 'Ηρ.8,71 ήνετο τού έργον.

ήνεύγμαι παθ. παρακ. τού άνοίγω βλλ. άντι άνεύγμαι.

ήνεψα άδρ. τού άνοίγω βλλ. άντι άνέψα.

ήνεθον άωρ. άδρ. β' τού έρχομαι βλλ. άντι ήλθον: 'Επ|κ.άπ.126, | κάπηθεν έθρον ήνεθον πάλιν.

ήνι έπιφ. ήν βλλ. | 2.

ήνια (τῶ), γεν. ήνιων 'Ιπν.η.Γαλ.19,103 «τών κεκοιμένων».

ήνια (η) (τῶ) τού ήνιον βλλ.

ήνια (2) | η) κ. νεώτ. άωρ. ήνια χαλινός, τού λωρίον τού χαλινού, γκέμι: Αισχ.Πρ.1010 πρῶς ήνιας μάγεσθαι, Σοφ.ΑΤ.847 έπισχών χρυσόνωνον ήνιαν, Πλάτ.Φαιδρ.254C εις τούσην έλκυσται τās ήνιας, Ζαλον.Χάνι Γραβιάς,153 και ήνιας και σπαθήν άφηνει ό δερβίσις τῶ στέρνα πηλεγής· || κτ. έν. δι' ένα χαλινόν: Σοφ.'Ηκ.743 έπειτα λυών ήνιαν άριστερα· 2) μτφ. ή άδύθυσια, κυβέρησις, διοικήσις: 'Αριστφ.Εκκλ.566 τῶ παραλαβῶσαι τής πόλεως τās ήνιας έπειτ' άναγκαζῶσαι πρῶς βίαν, Πλάτ.Πρωτ.338Α έφελινα και χαλάσαι τās ήνιας τῶς λόγους, Πλούτ.Περ. | τῶ δῆμῶ τās ήνιας άνιέναι· 3) ως στρατ. όρος έν φρ. έφ ήνιαν πρῶς τῶ άριστερα | διότι ό διοικων κρατεῖ τῶ λωρία τού χαλινού δια τής άριστερας χειρός | Πλούτ.Μάρκελλ.6 | τῶν ήππων περιποίησις έφ ήνιαν τῶ χαλινῶ· πρβλ. Πολύβ. | 23,6· 4) λωρίον δερμάτινον, δι' ού έδεον τῶ ύποδῆματῶ: 'Αριστφ.Εκκλ.508 χάλα συναπτοῦς ήνιας Λακωνικῆς (σχόλ. «τῶς συναπτοῦσας και δεσμοῦσας τῶ ύποδῆματῶ»)· 5) νεώτ. άνατ. ήνια ούρηθραϊαι α| διῶ πορῶλληλοι πτυχῶι εις τῶ μέσον τού προδῶδιου τής γυναικείας ούρηθρας· 6) νεώτ. άνατ. ήνια τυφλοῦ έντέρου μιμή δεσμῆς ενάχυσσασ τήν πρῶς τῶ έσω και όπισω έγκαμφιν τού τυφλοῦ έντέρου πρῶς τῶ άνιῶν κόλον.

ήνιακός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τās ήνιας, ό τῶν ήνιῶν.

ήνιγμαι | μτχ. παθ. παρακ. τού αίνισσομαι | έπίρρ. μτγν. ως αίνιγμασιον, αίνιγματωδῶς: Κλήμ. 'Αλ.985 ήνιγμένως και παραβολικῶς.

ήνιδε έπιφ. ήν βλλ. | 2.

ήνικα σύνδ. χρόν. κ. μον. άωρ. άνίκα, α|ολ. άνικα άνταπόδ. α|ουτῶ ήνικα, τήνικα, καθ' άν χρόνον, ήτε, όπότε, μεθ' όριστ. : 'Οδ.Χ.198, Σοφ. ΑΤ.1144 άντε έν κακῶ χειμῶνος ε|χετ', 'Θουκ.7,73· 2) μεθ' ύποτ. και τού άν. συνήθ. τού πολλάκις έπαναλαμβανόμενον έν τῶ παρόντι, άσάκις, όποτανδῆποτε: Σοφ.Φιλ.310 ήνικ' άν μνηθῶ, Νικ.Χων. έν Σάθ.1,77 ήνικα ή τῶν ποτῶ βασιλῆς παύσανον έμπελεως ήν· || όμ. έν τῶ μέλλοντι: Σοφ.Φιλ.880 ήνικ' άν κόπος μ' απαλλάξῆ ποτῶ· || ένίοτε παραελπι. τού άν: Αισχ.άπ.305,7· || μετ' εϋκτ. έκφοράζον τῶ πολλάκις έπαναλαμβανόμενον έν τῶ παρελθόντι: Σοφ.Φιλ.705 άνικ' έξανεή δακέθυμος άνω· || όμ. μετά άυνητ. εϋκτ. έν τῶ μέλλοντι: Σοφ.Τρ.164 χρόνον προτάξας ως τρίτηνον ήνικα χῶρος άπειη κναιούσιον βεβῶς, Δημ.48 ήνικ' άν ήμεις μ' δυναμῶς έκετας άφικέσθαι· || όμ. μετά γεν. : Αλκ.Ζ1,235 ήνικα τού χρόνου· 3) έν πάση περιπτῶσει, όλωδῶδηποτε: 'Ορειδ. Σιν.6,13 ήνικα χρῆ φλεδοτομεῖν.

ήλιον [τό] κ. μιν. κ. νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. οί προσδεδεμένοι από του χαλινού ἱμάντες, λωρία του χαλινού, γκέμια : 'Ιλ.Ε.262 **ἐξ ἄντιγας ήνια τείνας**, 'Οδ.Γ.483, 'Ησιόδ.Α.95, Πίνδ.Π.4,19· 2) **μγν.** τὸ σιδήριον τοῦ χαλινού τὸ δακνόμενον ὑπό τοῦ ὑποζυγίου : Πολυδ.Ι.148 τὸ μέσον τοῦ χαλινού· 3) **νεώτ.** ατρατ. τὸ ὑπὸ τὴν ἀκτινήριδα τῶν ταχυθόλων πυροβόλων χαλυβιδίων τεμάχιον, κατόλληλον διὰ τὴν ἐβρασίωσιν τῶν πυροβόλου κατὰ τὴν ἐπὶ βραχώδους ἐδάφους Βολῆγ· 4) **νεώτ. κ. μγφ. κτ. πληθ. ἐν φρ.** τὰ ήνια τοῦ κράτους - τῆς ἀρχῆς - τῆς ἐξουσίας κττ. τὸ κυβερνῶν, διοικεῖν· πρβλ. ήνιοχία 2).

ήνιοποιεῖον [τό] ήνια-ποιώ| ἐργαστήριον χαλινῶν : Ξεν. Ἀπομν.4,2,8 μόνος ήθλεν εἰς ήνιοποιεῖον.

ήνιοποιός [ὁ] (ήνια-ποιώ) ἀρχ. λεξ. ὁ κατασκευάζων ήνια, χαλινούς.

ήνιοποιός-έω ποιῶ, κατασκευάζω ήνια, χαλινούς.
ήνιορράφος [ὁ] (ήνια-ράπτω) γλωσσα. ὁ ράπτων ήνια, χαλινούς.

ήνιοστροφία [ή] | ήνια-στρέφω | μιν. ἡ διὰ τῶν ήνιῶν στροφή τοῦ ἵππου : Κ Μανασσ.113.

ήνιοστροφός-ον ὁ ὀδηγούμενος διὰ τοῦ χαλινού : Αἰσχ.Χο.1022 ήνιοστροφός δρόμου | διορβ. ήνιοστροφῶν δρόμου |.

ήνιοστροφός [ὁ] | ήνια - στρέφω | ὁ στρέφων, ὁ διευθύνων διὰ τῶν ήνιῶν, ήνιοχος : Σοφ. 'Ηλ.731 γναύς δ' οἷε 'Αθηνῶν δεινός ήνιοστροφός.

ήνιοστροφώ-έω | ήνιοστροφός | κ. μιν. στρέφω τὰς ήνιας, διευθύνω, ὀδηγῶ τὴ μετὼν χαλινῶν : Εὐρ.Φοίν.172 ὄσφρα λευκὸν ήνιοστροφεῖ βεδῶς· 2) **μγφ.** διευθύνω, κυβερνῶ, διοικῶ : Γλυκ.4,293 ὕμνησε τὸ κράτος αὐτοῦ διὰ τὸ καλῶς ήθλεν ήνιοστροφηῖαι || κ. καθ. διευθύνωμαι, ὀθ. παρασύρωμαι ὑπὸ ἄλλου : Κ Μανασσ. Χρον.42B μὴδὲ δουλεύειν φέροντες ήνιοστροφουμένω.

ήνιοστροφάτης [ὁ] | 'Ησ. « διδάσκαλος Ἰππικῆς τῶν νέων, Λάκωνες ».

ήνιοχία [ή] κ. νεώτ. τὸ ὀδηγεῖν ἄρμα, τὸ ἔργον τοῦ ήνιοχού : Πλάτ.Γοργ.516B οὐκ ἔστι ταῦτ' οὐτ' ἐν ήνιοχεῖα οὐτ' ἐν ἄλλω ἔργω οὐδενί, 'Ηρωδιαν.Ι.13,8 ήνιοχεῖα ἀρμάτων· 2) **μγφ.** γεν. ἡ διαχειρίσις, ὁ χειρισμός : Πλούτ.'Ηθ.966β' ἡ τῆς μηχανῆς αὐτῆς ήνιοχία καὶ κυβερνήσις.

ήνιοχεύς-έως [ὁ], ἐπ. γεν. -ίος ποι. τ. τοῦ ήνιοχος βλ.λ. : 'Ιλ.Ε.505 ὑπὸ δ' ἔστρεφον ήνιοχῆς·

2) **εἰδ.** ὁ ἀστερισμὸς τοῦ ήνιοχού : Νόνν.Δ.Ι.178.

ήνιοχητικός-ή-όν σκόλ. ήνιοχικός βλ.λ. : Σχόλ. Πίνδ.Ο.10||1,83 μαρτυροῦντα τῷ ἥρωϊ τοῦ ἄρματος ήνιοχητικὴν ἀρετήν·

ήνιοχητικός ἐπίρρ. ΕΓουδ. κατὰ τρόπον ήνιοχητικόν βλ.λ. : ΕΓουδ.672,29.

ήνιοχεύω ποι. τ. τοῦ ήνιοχῶ, ὠρ. ἀν- ἐκτελῶ ἔργον ήνιοχού, κρατῶ τὰς ήνιας ἄρματος ἡ ἀμάξης : 'Ιλ.Α.103 ὁ μὲν νόθος ήνιοχεύει· 2) **μγφ.** ὀδηγῶ, διευθύνω : 'Αλεξ.Αἰτ.π. 'Αθῆν.7,283Α πηδάλω ἀκρω ἐπὶ πομπίλος ἀνιοχεύει· || ὁμ. μτ. γεν. : 'Ανακρ.4 τῆς ἐμῆς φυχῆς ήνιοχεύειν || κ. μτ. αἰτ. : Ἐπιγρ. χορὸν ήνιοχευεν.

ήνιοχη [ή] **μγν.** θηλ. τοῦ ήνιοχος βλ.λ., ὄνομα τῆς 'Ηρας : Πaus.9,39,5 'Ηρα 'Ηνιοχη.

ήνιοχησις-εως [ή] ήνιοχία βλ.λ. : Πλάτ.Φαῖδρ. 246B δυσκόλος ἐξ ἀνάγκης ἡ περὶ ήμάς ήνιοχησις, Φιλ.2,174 ήνιοχησις νεφέλης.

ήνιοχητικός-ή-όν μγν. ήνιοχικός βλ.λ. : Πρόκλ. Παρμ.520S.

ήνιοχός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς ήνιοχίαν ἡ εἰς ήνιοχον βλ.λ. : Πλάτ.Φαῖδρ.253C ήνιοχὸν εἶδος, Καλλῆς,2 ἡτῶν ήνιοχικός | ἡτῶν τοῦ ήνιοχού | 'Ιουλ.Λόγ.3,122C ήνιοχική στολή· 2) **μγν.**, μιν. τὸ ἄρσ. ὁ ἱκανός, εἰδήμων, ἐπιδέ-

ξιος εἰς τὸ ήνιοχεῖν : Εὐστ.1321,20 ἀνδρεῖοι καὶ ήνιοχικοί· 3) τὸ θηλ. ήνιοχική ὄσφρα ἡ τέχνη τοῦ ήνιοχεῖν, ἐλαυνεῖν ἄρμα ἡ διευθύνειν ἄρμα· ξαν : Πλάτ.'Ιων.538B ἡ δὲ ῥαφωδικὴ τέχνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς ήνιοχικῆς.

ήνιοχικός ἐπίρρ. μιν. ἀπὸ ἀπόφωσος ήνιοχικῆς, κατὰ τρόπον ήνιοχικόν βλ.λ. : Εὐστ.1303,35.

ήνιοχος [ὁ] | ήνια-έχω | κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ κρατῶν τὰ ήνια καὶ διευθύνων τὸ πολεμικὸν ἄρμα, τὸν δῖφρον ἐν μάχῃ, ἀντίθ. παραίηθιάτης : 'Ιλ.Θ.89, αὐτ.Ψ.132 ἀν δ' ἔβαν ἐν δῖφροισι παραιδάται ήνιοχοί τε· || κ. μτ. προσωνομίας θεράπων, δηλούμενον οὕτως ὅτι εἶναι ὑποδέστερος τοῦ παραβάτου, τοῦ ἐπιβαίνοντος τοῦ ἄρματος μαχητοῦ : αὐτ.Ε.580 'Αντίλοχος δὲ Μυδῶνα βάλ' ήνιοχον θεράπαντα· || ἐνίοτε ήνιοχος ἀντὶ τοῦ παραιδάται : αὐτ.Θ.89, Τ.401 2) **γεν.** ὁ ὀδηγῶν ἄρμα, ὁλον ἐν ἀγῶνι ἄρματοδρομίας, ἐν παρελάσει κττ. : Πίνδ.Π.5,50 πετόντεςσιν ἀνιόχοις ὄλον, 'Αριστφ.Εἰρ.905 περὶ ταῖσι καμπῆσι ήνιοχοί πεπτωκότες, Ξεν. Ἑλλ.3,2,21, Πλάτ.Φαῖδρ.254B τὰ ήνιοχού ἡ μνήμη πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν ἡνέχθη· || ἰδ. μγν. κ. νεώτ. κ. ὁ ὀδηγὸς ἀμάξης ἀμαξηλάτης· 3) κ. νεώτ. ὁ Ἰππεύς : Θέογν. 260, -οὶ ήνιοχοί τοῦ Ἰππαδρόμου· 4) **μγν.** ὑφ. ἐν φρ. ήνιοχος νεῶς ὁ ηηδαλιούχος : Πολυδ.Ι.98·

|| ὁμ. ήνιοχοί ἀνεμοὶ οἱ κατευθύνοντες τὸ πλοῖον : Μαν.5,153· || εἰδ. μγφ. κ. ἐπὶ τῷ ἔρωτος : Πλούτ.'Ηθ.759D·

5) **γεν.** μγφ. ὁὗς ἐπίθετον ὁ ὀδηγῶν, ὁ ὀδηγός : Χρυσ.'Επ.69 ήνιοχος γνάμη·

6) ὁμ. ὁ κυβερνῶν, ὁ διοικῶν, ὁ διευθύνων, ὁ δίδων εἰς τὴ ἡ διὰ τὴ ἡ πρὸς τὴ κατευθύνειν : Πίνδ. Ν.6,66 χειρῶν καὶ ἰσχύος ἀνιοχος, Σιμων.149 παλαμοσύνας δεξιὸς ήνιοχος, Ἐπίγρ. παντοφίης ἀρετῆς ήνιοχος, Ἐπίγρ. π. Στεφ.Βυζ. ἐν Λ. Μιλήτας ήνιοχος κιθάρας | ἐξέξαν κιθαριστῆς, διδάσκαλος ἐν τῷ κιθαρίζειν· || κ. π. πεζῶς ἐν τῇ σμ. τοῦ κυβερνήτης, προτασσομένω τοῦ ὀλον ἡ ὤπερ : Πλάτ.'Πολιτ.266B φεράντα τὸν πολιτικόν.. ὄλον ήνιοχόν·

7) **εἰδ.** ποι. ὄνομ. τῆς 'Αθηνᾶς ὡς ὀδηγοῦ καὶ κυβερνήτου ἀγίδος ήνιοχος : Ἀριστφ. Νεφ.602· 8) **εἰδ.** κτ.πληθ. περιλήπη. ἐν 'Αθῆναις τάξις πλουσίων πολιτῶν ὑποχρεωμένων νὰ παρέχων εἰς τὴν πόλιν ἴδιας δαπάναις μετὰ πλήρους ἐξαρτίσεως ἄρμα ἐν περιπτώσει πολεμικοῦ ἐξοπλισμοῦ· πρβλ. Ἰππεύς, τριηραρχος ἐν παραπλ. σμ., καὶ Φώτ.71,20 « ήνιοχοί οἱ εὐπόρωτατοί 'Αθῆναισι κατελέγοντο, ἀρματοτροφῆσαντες ὡπερ οἱ Ἰππεῖς· 9) ὁμ. πληθ. ήνιοχοί τὰ σχοινία τῆς κατατάξης σειράς τῶν ἱστίων πλοῖου, ὁ ἐκφοροὶ βλ.λ.91), οἱ μούδες· αὐτ. «ήνιοχος τοὺς ἀκροκέρους κάλους, οὗς νῦν ἐκφόρους λέγοσιν·» 10) κ. νεώτ. ἀστρον. κτ. ἐν. ὄνομασία ἀστερισμοῦ : 'Αρατ.156.

ήνιοχῶ-έω κ. νεώτ., ποι. ήνιοχεύω, λακων. ἀνιοχῶ κρατῶ τὰ ήνια, διευθύνω διὰ τῶν ήνιῶν τὸν ἡ τοὺς ἵππους ἡ ἄ. ἐλαυνόμενον ζῶον σφῆρον ἄρμα, ἀμαξαν κττ. : Ξεν.'Ἰπν.7,10 ἀνωτέρω.. κατώτέρω ταῖς χειρῶν ήνιοχῶν | ὑψηλότερα, χαμηλότερα· || μτ. αἰτ. ἐλαυνῶ, ὀδηγῶ : 'Ηρ.4,193 ήνιοχέιν ἄρματα, Λουκ.Θε.Δ.12,2 ήνιοχέιν λέαντας· 2) **μγφ.** κυβερνῶ : 'Αριστφ.Σφ.1022 Μουσῶν στόμαθ' ήνιοχῆσας, Λουκ.'Ερωτ.37 ήνιοχῆσας τὴν δεινότητα, Ἐπίγρ. ἔθνεα φρεσὶν ήνιοχῆσας· || ὁμ. ὀδηγῶ, διευθύνω : Πλούτ.'Ηθ.155Α βασίλευε καὶ ήνιοχεῖ· || σπαν. μτ. γεν. : Πλάτ. Φαῖδρ.246B ὁ ἀρχων ζυνοφίδος ήνιοχεῖ· 3) **παθ.** διευθύνωμαι, ὀδηγοῦμαι : Ξεν.ΚΠ.6,1,29 ὡς δύνωνται ήνιοχεσθαι οἱ Ἰπποὶ ὑπὲρ τῶν δῖφρων· || κ. μγφ. ἐπὶ τῶν μνηῶν : ΑΠ.7,482.

ήνιοχέω ἐκτ. τ. ἀορ. β' τοῦ ἐνίπτω βλ.λ.

ήνιοχ-ιος [ή] ἐπίθ. ἀγελάδος ὀδεθ. σμ., πιθ. ἡλικίας

ένος έτους, π. Όμ. μ. κτ. αίτ. έν. κ. πληθ.: 'Ιλ.Ζ 94 βοός... ήνις ήκίστας, αὐτ.Κ 382 βοόν ήνιν εδ-
ρυμέτωπον άδμήτην, Άπολλ.Ρ 4,174.

ήνισκος (ή) μγν. υποκορ. του ήνια βλλ 2(4), μι-
κρόν λωρίον: 'Ηρώιδ.7,22.

ήνορέη (ή) (άνηρ), δωρ. άνορεία, ποι. ή άνδρεία
βλλ.: 'Ιλ.Θ 226 ήνορέη πίουοι και κάρτεϊ χει-
ρών, αὐτ.Δ 303 ήνορέη τε και ήνορέηφι πεποι-
θώς, 'Όδ.Θ 509, Πίνδ.Ο 8,67 άνορέας οὐκ άμπλα-
κών' 2) άνδρική κολλονή: 'Ιλ.Ζ 156 ήνορέην έρα-
τεινήν' 3) γεν. δύναμις: 'Επιγρ.π.Αίλ.Ζ 10,40
ύδατος ήνορέη, Άπολλ.Ρ 3,189 πολλάκι τοι βέα
μύθος, δ κεν μόλις έξανύσειεν ήνορέη, τόδ'
έρεξε' 4) έν τῷ πληθ. έπαινοι της άνδρείας:

Πίνδ.Ν 3,20 άνορέας ύπερτάταις έπέδα παις.

ήνοφ-σπος (ή) λάμπων, λαμπρός, διαφανής: 'Ιλ.Π
408 ήνοπι χαλκῶ, Καλλ.άπ.24 ήνοφ ούρανόσ,
αὐτ.28 ήνοπις πυρόσ.

ήνπερ αντίστοιχον πρόσ τό έπερ ώσ τό ήν
πρόσ τό ει, έν βεβαίωσ: Ξεν.Αν.3,21.

ήνπει λσκων. γ' έν. παρατ. του άνθөө βλλ.:
'Αριστ.Λυσ.1258 άμφι τάσ γένυασ άφρόδ ήνπει.

ήνται 'Επιγρ. πιθ. ικάθωνται ή ώσιν ύποτ. του έμι
βλλ.: δ ίερέυς επικρινέτω περ) τών δρα-
πετικῶν δσοι και ήνται έκ τής ήμετέρας πόλεωσ,
ήντι 'Επιγρ. κατάλ. ύποτ.-ωοιν.

ήντο γ' πληθ. παρατ. του ήμια βλλ.

ήνυστρον (τό) ό τέταρτόσ στόμαχοσ τών μηρυ-
καστικῶν, έν φή ή πέψις συντελείται: 'Αριστλ Ζ1
507b,9 μετά δέ τοϋτον τό καλοϋμένον ήνυστρον
έστι, τῷ μέν μεγέθει του έχίνου μείζον, τό δέ
σχήμα προμηκέστερον' | άγαπητόν έν 'Αθήναισ
φαγητόν, πατάσ: 'Αριστφ. 'Ιηπ.356 ήνυστρον βο-
όσ και κοιλίαν ύψιαν καταβροχθήσασ. || 'Ησ.
ε ήνυστρα, αί κοιλίαι τών βοών και τῷ παχῷ μέ-
ροσ αὐτών. 'Ηνυστρον ή πρώτη κοιλία τών μηρυ-
καζομένων ζῶων. Οι δέ ύπογάστριον ήνυσμένον
οί δέ τό κόλον».

ήνυμασ ίων. ύπεροσ. του άνωγα βλλ.

ήνωμένος η-ον μγν. παθ. παρακ. του ένώ ή
ένώωσ βλλ.

ήνωμένος (ένώω) έπίρρ. μγν. κ. νεώτ. έκ μγκ. παθ.
παρακ., έν ένι λόγῳ: Πρόκλ.Παρμ.5258' || όμ.
έτι μιαν ένόητα: Πρόκλ.Εὐκλ.138f, Δουμάσ. 'Αρχ.1,
Φάτ.Βιβλ.462,|| άει νοεῖν τόν θεόν και ήνωμένος
αὐτοϋ γνώσιν έχειν' || όμ. άρου, μοζι: 'Ηρων
Γεωμ.12,53 Βασ.533κ: ήνωμένος χορεύοσιν.

ήνωρθουν άττ. παρατ. του άνωρθῶ βλλ.

ήνωχλουν άττ. παρατ. του άνωχλῶ βλλ.

ήξα ήγαγον, άόρ. του άγω βλλ.: Τιμόθ.Πέτρο.165
και νύν έμρόσ δεσποτήσ δευρό μ' ένθάδ' ήξεν'
2) άόρ. α' του ήσασ βλλ.

ήξέρω μον. κ. νεώτ., δημ. δ. τ. ξέρω κ. ξέρω,
ξέρω, γνωρίζω, γινώσκω: Πρόδρ.Β 64 και σύ
οϋδέ τόν Αλφάδοτην ήξέρεισ συλλαθήσαι,
Καισάρ.Δαπ.έν.Σάθ.3,53 τήν Χιον από λόγον του
τήν ήξέρει, - δέν ξέρει τι θέλει' || όμ. έχω
γνωριμιαν μετά τινοσ: ξέρω καλά αὐτόν τόν άν-
θρωπον κ. ειρων. ξερόμαστε | ειμεθα γνώριμοι'|
|| φρ. δέν θέλω πιά να σέ ξέρω διαλύω πάν-
τα δεσμόν πρόσ σε, διακόπητῳ πάσοσ οχείοσ' όμ.
δέν ξέρει ποϋ πάν τα τέσσερα είναι τελείωσ άδα-
χέ' όμ. τό ξέρει νεράκι τό γνωρίζει πολῷ καλώσ,
όμ. αὐτό τό ξέρει κί ή γάτα άει προγν. πασι-
γνώστων' || παροιμ. ξέρει ό βλάχοσ τί είναι
τό σφουγγάτι | επί άνθρώπομ μη γνωρίζοντοσ να
έκτιπήση το καλόν, όμ. κάλλιο να ξέρησ παρά
νάχρησ (πολυτιμότερον ή μόθησισ του πλούτου).
|| ήξίς-εωσ (ή) | ήκω | άφίσις: Εὐρ.Τρω.396 και ταϋτ'
'Αχαιών ήξις έξεργάζεται | δωρ. Τξίς |.

ήοτος α-ον, ίων. θηλ. -η, άδρ. άοτοσ, έότοσ, πρωί-
νόσ: 'ΙωνΛυρ.άπ.10 ήοτοσ άσάτηρ, Εὐφορ.53,2 ήοται

σαίρσσκον' || όμ. ή ήσιη (έν. ώρα) ή πρώια:
'Όδ Δ 447 πάσαν δ' ήσιν' 2) ά πρόσ τό μέροσ
της αύγής, της άνατολήσ, άνατολικόσ: 'Όδ.Θ 29 ή
πρόσ ήσίων ή έσπεριον άνδρωίωον, 'Ηρ.4,100 πρόσ
θαλάσσησ ήσινσ' || όμ. πρόσ ήσίων (ένν. γήν)
πρόσ άνατολάσ: Καλλ.Διηλ.280 πρόθ. κ. ήφοσ.

ήομιε α' πληθ. παρατ. του έμι βλλ.

ήοη έτυμ. του ήδονή βλλ.: Πλάτ.Κρατ.419C τό
δέλτα έγκείται, ώπετε ήδονή άντι| ήοησ λέγεται.

ήόνιοσ η-ον μγν. ουνογ. τ. του ήόνιοσ, επί
της άκτις: Φίλιππ.Α Π 7,383 ήόνιον αιώμα, αὐτ.
7,365 ήόνιοσ φάρμοσ.

ήούκατοσ (ή) (λατ. | 'Επιγρ. άνακλήτοσ.

ήπανία (ή) μγν. άπορία, σπάνιοσ: Πταύλ.Σιλ.
Α Π 5,238 φορδής ήπανίη φύχεται αὐτομάτωσ
πρθλ ΕΜ 433,17, 'Ησ.

ήπανώ άω κ. -έω άρχ. λεξ. άπαρω, σπανίζω' 'Ησ.
ήπάομαι, άπαρφ. μέσο. άορ. α' ήπήσασθαι, έπι-
διαρθῶ, έπισκευάζω, μπαλῶνω: 'Μοισόδ.άπ.172,
'Αριστφ.άπ.227 ήπήσασθαι κόκκινον, Γολ.Θρασ.5
ήπήσασθαι βράγην Ιμάτιον' || όμ. μγκ. παθ.
παρακ.: 'Αριστφ.δ.2,307 | Ιμάτια ήπημένα | φορέ-
ματα μπαλωμένα |.

ήπαρ-ατοσ (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ό μέγιστοσ τών
άδένων τών σπονδυλωτῶν, έκκρίνωσ τήν χολήν,
συκώτι: 'Όδ.1 301 οτάτμεται πρόσ στήθοσ, δθι
φρένεσ ήπαρ έχουσι' || ήπαρ διαφάρων ζῶ-
ων ώσ άγαπητόν έδεσμοσ: 'Αριστφ.άπ.227 ήπαρ
κάπρω, Κρωδ.7 ήπαρ καρπίσκου, Εὐδ.10f ει μη
σύ χνῆσ ήπαρ έχει' || ώσ κείριον μέροσ:
'Ιλ.Υ 469 φασγάνω οϋτα καθ' ήπαρ, Σοφ.Αντ.
1315 πασία ύφ' ήπαρ, αὐτ.Τρ.931 πλευράν ύφ'
ήπαρ και φρένας πεπληγμένη' || επί έγκύ-
ου γυναικόσ: Εὐρ.1κ.919 ύφ' ήπατοσ φέρειν'
|| ώσ έδρα του θυμοϋ, τών παθῶν, του πόνοϋ,
του φόβοϋ κττ.: Αισχ.Άγ.432 πολλά γούν θηγέ-
νει πρόσ ήπαρ, Καλλ.Άπ.2079,8 τήκειν ήπαρ
πρθλ.Τίμ.Λοικρ.100λ τό μέν θυμοειδέσ περι τών
καρδίαν, τό δ' επιθυματικόν περι τό ήπαρ'
|| νεώτ. κ. δημ. έν πληθ. ήπατα (τό) δύναμισ πρόσ
έργασισν, βδῶσιν κ. γεν. δύναμισ, ισχύσ: φρ. ιού
κόληκαν τό ήπατα, Γρου.Σκ.Τεορ.37 λαχτάρσ,
τρώμο, άραθυμιέσ και πόνοι μου κόδοον χέρια,
πόδια και ήπατά μου' 2) ώσ τό ούδαρ
εύφοροσ χώρα: 'Αγροίτασ.π.Σχολ.Άπολλ.Ρ 2,1248'
3) ήπατοσ βλλ.: Πλιν.ΦΙ 37,186.

ήπαρ-άσηη (ή) νεώτ. φαρμακευτ. εκχύλισμα
κατά τών παθήσεων του ήπατοσ.

ήπατῆλειον (τό) νεώτ. έλαιον λαμβανόμενο
έκ του ήπατοσ τών ιχθύων του γένουσ τών γαδο-
ειδῶν κοιν. λάδι της μουρούνας.

ήπαταλία (ή) νεώτ. ιατρ. πόνοσ κατά τήν
ήπατικήν χώραν και γενικώσ νευραλγια παντόσ εί-
δοϋσ κατά τό ήπαρ.

ήπαταπόστημα (τό) νεώτ. ιατρ. άπόστημα
του ήπατοσ.

ήπαταργία (ή) νεώτ. ιατρ. λειτουργική άνε-
πάρκεια του ήπατοσ.

ήπατημένος έπίρρ. μγν. έκ μγκ. παθ. παρακ. του
άπατῶ, κατά λάθοσ, έσφαλμένοσ: Βασ.1,876.

ήπατηρόσ -ά-όν μγν. ήπατικόσ βλλ.(ι): Στεφ.
'Αθ.'Ιηπ.1,130D ήπατηρό δύσενεργία.

ήπατιοσ α-ον ήπατικόσ βλλ.(ι): 'Ιηπ.'Όστ.18
ήπατιοσ λαδόσ.

ήπατιοσ (ή) μγν. ήπατικόσ βλλ.(ι): Πολυδ.2,
215 ήπατιά λοδοι.

ήπατις μγν. έχω τό χρώμα του ήπατοσ:
Διοσκ.3,22 ήπατιούσα άλδη, 'Αετ.16,104|94|

2) πάσχω από ήπατικόσ δόρωπα: Διοκλ.άπ.46.

ήπατικολιθοτριφία (ή) νεώτ. ιατρ. ό δ' ή
έπεμβασείσ θρυμματισμόσ χολόλιθων έντόσ του
ήπατικού πόροϋ.

ήπατικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ήπαρ : Πλούτ. Ηθ. 733C, - ήπατικά φλέβες, - ήπατικός πόρος : || ήπατικόν(τό) ὁ ἐκ τοῦ ήπατος σίωσιμος, ήπατοσκοπία : Σχόλ. Αἰσχ. Πρ. 484. 2) ὁ πάσων ἐκ τοῦ ήπατος : Διοσκ. 2,70, Φιλάργ. π. Ὀρεῖθ. 5,19.7. 3) ὁ ἐπί τοῦ ήπατος ὄρων : Γαλ. II,749 ήπατικόν φάρμακον.

ήπατισκοπία (ή) νεώτ. Ιατρ. ὁ σχηματισμός στομίου ἐν τῷ ήπατικῷ πόρῳ καί ἡ σωλήνωσις τούτου πρὸς ἔκκυσιν τοῦ περιεχομένου.

ήπάτιον (τό) ὑποκορ. τοῦ ήπαρ βλλ., συκωτάκια, σύνθηδες ἔδεσμα ἐν Ἀθήναις : Ἀριστοφ. ἄν. 506, Ἀλλ. Κωμ. 25, Ἀλεξ. II, 6.

ήπατισμός (τό) νεώτ. Ιατρ. ήπατική ἀνεπάρκεια. **ήπατίτης** μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος ήπατι : Πλίν. 37, II, 31 ήπατίτης λίθος. || νεώτ. ὄρυκτον, ὄρυκτόν, τὸ ὅποιον εἶναι βαρίτης βλλ. ἀναμειγμένους μὲ πιασσοφάλτον.

ήπατίτις-ιδος (ή) κ. νεώτ. ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸ ήπαρ ἢ ἐν αὐτῷ : Γαλ. 18(II), 145 ήπατίτις δυσεντερία. || ήπατίτις (ἐνν. φλέβη) ἡ μεγάλη κοίλη φλέβη : Ἰηπ. Ὀστ. 10, Διογ. Ἀν. 6, Ἀριστ. Ζι 512α. 6 τὸ σπῆμα φλέβες διατέίνουσιν . . . καὶ καλεῖται ἢ μὲν σπληνίτις, ἢ δὲ ήπατίτις. || νεώτ. Ιατρ. ὡς οὐσ. φλεγμονὴ τοῦ ήπατος. 2) ἡ ἔχουσα τὸ χρώμα τοῦ ήπατος : Γεωμ. 6, 6, 2 ήπατίτις ἄλδη. Ἀλεξ. Τρολλ. 7, 6. || ὡς οὐσ. ἡ ήπατίτις λίθος πολύτιμος : Πλίν. Φι 37, 186. 3) ὡς οὐσ. εἶδος φυτοῦ, τὸ εὐπατίριον : Διοσκ. 4, 41.

ήπατογαστρικός σύνδεσμος (τό) νεώτ. ἀνατ. πτυχὴ τοῦ περιτοναίου, ἣτις προσφύεται ἔνθεν μὲν εἰς τὸ ἔλασσον τόξον τοῦ στομάχου, ἔνθεν δὲ εἰς τὰς πύλας τοῦ ήπατος καί τὴν ἀριστερὰν ὀδελίαν αὐτάκα αὐτοῦ.

ήπατοδωδεκαδακτυλικός σύνδεσμος (τό) νεώτ. ἀνατ. ἡ δεξιὰ μοῖρα τοῦ ἔλασσονος ἑπιπλοῦ.

ήπατοιειδής-ους-ές μτγν. ὁ ὁμοιάζων ήπατι : Διοσκ. 5, 85 ήπατοιειδής χρώματι.

ήπατοκλήλη (ή) νεώτ. Ιατρ. κήλη περιλαμβανουσα τμήμα τοῦ ήπατος ἢ καὶ ὀσκόληρον.

ήπατοκολικός σύνδεσμος (τό) νεώτ. ἀνατ. πτυχὴ τοῦ περιτοναίου περισσώσα τὸ δεξιὸν ἄκρον τοῦ ήπατοδωδεκαδακτυλικοῦ συνδέσμου.

ήπατοευστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τε τὸ ήπαρ καί τὴν χοληδόχον κύστιν.

ήπατολογία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ περὶ τοῦ ήπατος πραγματεία ἢ διδασκαλία.

ήπατονεφρικός σύνδεσμος (τό) νεώτ. ἀνατ. πτυχὴ τοῦ περιτοναίου, ἣτις ἐντείνεται μεταξὺ τοῦ νεφροῦ καὶ ἐπινεφριδίου.

ήπατοπάθεια (ή) νεώτ. Ιατρ. ήπατική πάθησις ὀξεία ἢ χρόνια, λειτουργικῆς, φλεγμονώδους ἢ παρασιτικῆς φύσεως.

ήπατοπηξία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ δι' ἔγκειρήςσεως στερεώσις τοῦ ήπατος ἐπὶ τῆς φυσιολογικῆς του θέσεως, ἐπὶ περιπτώσεων ἐκποτιστικῆς πρὸς τὰ κάτω ἢ χαλαρώσεως τῶν συνδέσμων.

ήπατοπύσις (ή) νεώτ. Ιατρ. ἀνώμαλος πτώσις τοῦ ήπατος, συνυπάρχουσα συνήθως μὲτὰ καθολικῆς σπλαγχνοπύσεως.

ήπατοπυρίτης (τό) νεώτ. ὄρυκτόν, τὸ ὅποιον εἶναι παραλλαγή τοῦ μαρκασίτου, ἀπαντῶν εἰς συσσωματώματα σπινθῶ, λάμφεως ἡμιμεταλλικῆς.

ήπατορραγία (ή) νεώτ. Ιατρ. ρήξις τοῦ ήπατικοῦ ἱατοῦ, ἐπερχομένη κατόπιν κακώσεων ἔξωτεμικῶν, πτώσεως, θλάσεως, λακτίσματος καὶ τραυματισμῶν διαφόρων.

ήπατορραφία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ ραφή ήπατικοῦ τραύματος ἢ στερεώσις ήπατος διὰ ραφῆς.

ήπάτος (τό) κ. νεώτ. ἰχθύς ἀδύηλου εἶδους : Εὐ-βουλ. Λακ. 2 οὐκ ὦμο με χολήν ἔχειν' ὡς δ' ἡπά-

τω μοι διελέγου, Ἀριστ. Ζι 508h, 19 εἵναι δ' ἔχουσι μὲν ἰσοφύδασι, ὀλίγος δὲ, οἶον ήπατος καὶ γλαυκός, Σπεῦδ. π. Ἀθην. 7, 300 ἐ παραπλήσια εἶναι φάγρον ἐρυθρίων ήπατων. || ὄμ. νεώτ. ζωολ. εἶδος τῶν σπερνανιδῶν περικιδῶν ἰχθύων.

ήπατοσάκχαρον (τό) νεώτ. χημ. τὸ γλυκογό-νιον βλλ.

ήπατοσκοπία (ή) μτγν. ἡ τοῦ ήπατος παρατήρησις καὶ ἡ ἐκ τούτου μαντεία : Ἡρωδίων. 8, 3, 7.

ήπατοσκοπικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μαντείαν : Φλέγ. Μακρὸν. 4 ήπατοσκοπική τέχνη (ήπατοσκοπία).

ήπατοσκόπος-ον μτγν. ὁ παρατηρῶν, ἐξετάζων τὸ ήπαρ, μάντις : Ἀρτιμίδ. Δαλδ. 2, 69. || ὁ δι' οὗ γίνεται ἡ ήπατοσκοπία : Ἡσ. ἐν λ. ρυτὰ ήπατοσκόπα Ιερά.

ήπατοσκοπῶ-έω μτγν. παρατηρῶ, ἐξετάζω τὸ ήπαρ πρὸς μαντεῖαν : ΠΔ ἰεζ. 21, 2 ἀπρωτή-σαι ἐν τοῖς γλυπτοῖς καὶ ήπατοσκοπήσασθαι ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ (δ. γρ. κατασκοπήσασθαι).

ήπατοτομία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἔγκειρσις ἐπὶ τοῦ ήπατικοῦ παρεγχύματος κατὰ τὰς διαφόρους παθήσεις τούτου.

ήπατοτοξαιμία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἀλλοίωσις τῆς συστάσεως τοῦ αίματος ἐκ λειτουργικῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ήπατος.

ήπατουργός-όν μτγν. ὁ κατακόπτων τὸ ήπαρ διὰ μαντεῖαν, ἐπίθ. τοῦ Περσέως : Λυκόφρ. 839.

ήπατοφάγος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ἐσθίων τὸ ήπαρ : Κ Μανασσ. 2, 45. 2) ήπατοφάγα (τῆ) νεώτ. Ιατρ. φαγοκύτταρα ἰκανά εἰς τὴν πρόσληψιν στερεῶν μορίων κηρωθέντος ήπατικοῦ ἱατοῦ.

ήπατοφραγῶμαι-έομαι παθ. καταβιβρώσκομαι τὸ ήπαρ, μὴ τρώγουν τὸ συκώτι : Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. I, 286 ὁ Τιτυός ὑπὸ γυνῶν διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ήπατοφραγεῖται.

ήπατοιειδής-ους-ές μον. ήπατοιειδής βλλ. : Ψελλ. π. Ἀν. Βοασσ. I, 215.

ήπατωσις (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐπὶ φλεγμονῆς τῶν πνευμόνων ἐπερχομένη παθολογοςανατομική ἀλλοίωσις, καθ' ἣν οἱ πνευμόνες ἐμφανίζουσι σύστασιν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ ήπατος, ἐνεκεν πληρώσεως τῶν κυβελῶν δ' ἐξιδρώματος.

ήπάτῃς γ' ἐν. ὄορ. βπὸ τῶν ἀπαφισκο βλλ. λ.

ήπεδᾶνός-ή-όν ἀδύνατος, ἀσθενής : Ἰλ. Θ 104 ήπεδανός δὲ υἱὸ τοι θεράπουν, βραδέες δὲ τοι ἴπποι· κ. ἐπὶ παιδός : Ἰηπ. Γυν. I, 27. || οὐχί ἀρτιμελής, γωλαίων, ἐπὶ τοῦ Ἡφίσταυ : Ὀδ. Θ 311 αὐτὰρ ἐγὼ γέ ήπεδανός γενόμεν'. || κ. γεν. : Ἀπολλ. Ρ 2, 800 ήπεδανοὶ ἀνδρες, Βάδρ. 9. || κ. μ.τφ. : Μαν. 2, 160 ήπεδανός νοῦς. 2) μικρός, ὀλίγος : Ἰηπ. Γυν. I, 4 ήπεδανόν· πῦρ (ὀλίγος, μικρός πυρετός) || ἄκαφρός : Ἰων Τραγ. 4 (ἀμ.φ.) || κ. ἐπὶ φασμάτων : Εὐφορ. 134 (ἀμ.φ.) 3) μτ. γεν. ἔστερημένος τινός : ΑΓ 19, 521 φάμας ἔσσειαν ήπεδαν'. 4) ἔνεργ. ὁ φέρων ἀδυναμίαν, ἐξασθενῶν : Ὀρφ. Λθ. 382 ήπεδανὸν δεῖμα.

ήπειγμένος (ἐπείγω) ἐπίρρ. ἐκ μτχ. παθ. παρακ. μετὰ σπουδῆς, ταχέως Ἡσ.

ήπειρογενής-ους-ές (γενεσθαι, κ. νεώτ. ὁ γενενημένος ἢ ζῶν ἐπὶ τῆς ἤρας, ἐπὶ τῆς ήπειρου, ήπειρώτης, ἐπὶ τῶν Λυδῶν κ. Ἰώνων : Αἰσχ. Πέρσ. 42 ὅ τ' ἐπὶ ἤλιπον ήπειρογενές κατέχουαίν ἔθνος.

ήπειρόθεν ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς ήπειρου, ἐκ τῆς ἤρας, ἀπὸ στεριάς : Ἀρατ. 1094.

ήπειρος (ή) κ. νεώτ. κ. δημ., ὄωρ. ἀπ. γῆ, ἤρα στεριά, ἀντίθ. θάλασσα, πέλαγος : Ὀδ. Γ 90 ἐπὶ δ' ὅ γ' ἐπὶ ήπειρου δάμη . . . εἴτε καὶ ἐν πέλαγῃ, Ἡσίοδ. Ἐργ. 624 νῆα ἐπ ήπειρου ἐρύσαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 534 μὴ ἐν θαλάσσῃ μῆτ' ἐν ήπειρῷ φρ. κατ' ήπειρον διὰ ἤρας. || εἰδ. π. Ὀμ Ὀδ. ἡ ὀτική Στερεὰ Ἑλλάς κ. ἀντίθ. πρὸς τὴν ἰθάκη

καὶ τὰς ἐγγύς νήσους : 'Οδ.Ξ 97 οὐτ' ἠπειροὶ μελαίνης, οὐτ' αὐτῆς ἰθάκης || κ. γεν. ἢ συν-εχῶς στέρεθ γῆ κτ. ἀντίθ. πρὸς νήσους : 'Ἡρ. Ι, 48 ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ τῆς ἠπειροῦ ἀκρῆ. . κα-τῆκουσα Σάμω' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς γεωγρα-φικός ὄρος, μεγάλη ἐκτεταμένη ξηρὰ ἐς πολλὰν συνεχομένην χωρῶν ἀποτελούμενη, φέρουσα ὄνο-μα, δι' οὗ περιληπτικῶς δηλοῦνται ὅλαι αἱ ἀπαρ-τίζουσαι αὐτὴν χῶροι, κ.πρ. πρῶτον ἐπὶ τῆς Ἀ-σίας, εἶτα κ. ἐπὶ τῆς Εὐρώπης καὶ ἐπὶ τῆς Λιβύης ('Αφρικῆς') νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ τῶν δύο κτ. τούς νεωτ. χρόνους ἀνακαλυφθεισῶν, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ὠκεανίας ('Αυστραλίας') || εἶδ. π. ἀρχ. ἢ Ἀσία ἐν ἀντίθ. ἢ ἀναφ. πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἑλληνας : 'Ἡρ.Ι, 96 ἐόντων δὲ αὐτονόμων πάντων ἀνά τὴν ἠπειρον ὧδε αὐτῆς ἐς τυραννί-δας περιήλθον, Αἰσχ.Περσ.718 Σέρξης κενώσας πᾶσαν ἠπειροὺ πλάκα, Δημ.1392 τὸν ἐκ πάσης τῆς ἠπειροῦ στόλον' || διισαίη ἠπειροὶ ἢ Εὐ-ρώπη κ. ἢ Ἀσία : Σοφ.Τρ.101 διισαίηαι ἠπειροὶς κλιθεῖς' ὁμ. περιληπτ. αἱ δύο ἠπειροὶ : 'Ἰσοκρ.4,35 ἐφ' ἑκατέρᾳ τῆς ἠπειροῦ' ὁμ. κ. ἐπὶ τῆς Λιβύης συμπεριλαμβανομένης, ὡς ἀποτελούσας μέρος τῆς ὅλης ἠπειροῦ ἢ τοῖς γῆνιξ ξηρὰς : Πίνδ.Π 98 ῥίζαν ἠπειροῦ τρίταν' || νεώτ. κ. δημ. αἱ πέντε ἠπειροὶ αἱ πέντε μεγάλαὶ διαίρεσεις τῆς ὅλης γῆ-νιξ ξηρὰς' 3) μτγν. ποι. πεδῖον, πεδιάς, κάμ-πος, ἀντίθ. ὄρος : 'Ἀπολλ.Ρ.2,734 ἠπειρόνδε' 4) πᾶν. ἐν Αἰγύπτῳ ἑκτασίς γῆς καλυπτομένης ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου ἐν καιρῷ τῆς ἐτησίας πλημμύρας αὐτοῦ : γῆ ἠπειρος.

ἠπειρῶ-ὄω μεταβόλλω εἰς ἠπειρον, εἰς ξηρὰν, ἀντίθ. θαλαττόω : Ἀριστλ.Κόσ.400α,28 ἠπειροὺς ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἠπειρωσαν, ΑΠ9,670 ἠπειρωσαν βυθόν' || παθ. γίνονται ἠπειροὶ : Θουκ.2,102 καὶ εἰσι τῶν νήσων, αἱ ἠπειρωνται.

ἠπειρώτης ἰδί κ. νεώτ., θηλ. -ῶτις-ἴδος ὁ τῆς ξηρὰς ἀνθρώπος, χερσαῖος, στεριανός : Λουκ.Ἀ-παίδ.19 ἄν τις πρίατο. . ἢ ὁ ἠπειρώτης κώλην ἢ, Φιλόστρ.Εἰκ.130 ἠπειρώται ἴπποι' || ὁμ. ἄγειν ἠπειρώτην ἰχθύν χειρίζεσθαι αὐτὸν ὡς χερσαῖον : Θεόδωρ.21,58' 2) ὡς οὐα. ὁ κάτοικος τῆς ξηρὰς, ἀντίθ. νησιώτης : 'Ἡρ.δ, 49 πολλοὶ ἠπειρωτῶν ἐβόσσαν τὰ προύχοιτο αἰτέων ὁ Πέρσης, 'Ἰσοκρ.4,132 τοὺς νησιώτας δασμολογεῖν . . τοὺς δὲ ἠπειρώτας δι-άφθονίαν τῆς χώρας. . περιερώνας' || κ. θηλ. ἐπιθετ. : 'Ἡρ.Ι,151 αἱ ἠπειρώτιδες Αλοαίδες πόλιες, ἀντίθ. νησιώτιδες' || ὁμ. ἠπειρώτις ἐμμάχια ἀντίθ. ναυτική, συμμαχία μετ' ἠπειρωτικῆς δυνά-μεως : Θουκ.Ι,35' 3) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἠπειρον τῆς Ἀσίας, Ἀσιατικός : Εὐρ.Ἀνδρ.159 ἠπειρώτις φυχή' 4) κ. νεώτ. ὁ κάτοικος τῆς ἠπειροῦ, ὁ ἐξ ἠπειροῦ : Ἀριστλ.ἀπ.494.

ἠπειρωτικός-ἡ-ὄ(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς ἠπει-ροῦ : Ξεν.Ἑλλ.6,112 ἠπειρωτικὴ ἐβην καρπομέ-νουσ, Ἀριστλ.Πολιτ.1338η,22 καὶ τῶν ἠπειρωτικῶν ἐβήων ἄριστα. -ἠπειρωτικὸν κλίμα' 2) ὁ τοῦ κα-τοίκου τῆς ἠπειροῦ, τῆς ξηρὰς : Μάξ.Τυρ.197 ἠπει-ρωτικός βίος' 3) ὁ ἐκ τῆς ἠπειροῦ : Θουκ.3,102 πᾶν τὸ ἠπειρωτικόν, Διοσκ.Ι,115 ἠπειρωτικὸν μῆλο.

ἠπειρωτότης (ἡ) νεώτ. μετεωρ. μέτρον δει-κνὸν τὸν βαθμὸν μέχρι τοῦ ὀψοῦ τοῦ κλίμα τό-που πινὸς ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς ἀποστάσεως αὐτοῦ ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

ἠπειρωτικός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἠπει-ρωτικῶν βλ.λ. : Συνέσ.111 ὁ μὲν ἐπιποτάμιος ἠπει-ρωτικῶς λειτουργεῖν ἐπίτρετο.

ἠπερ, ποι. ἠέπερ, ἢ ἐτι, κατόπιον συγκρ. : πρθλ. ἢ (1) ἠπερ ἐπίρρ. καθ' ὄν τρόπον, ὅπως'.

ἠπερόπνευμα-ατος (τὸ) ἀπάτη, γέλασμα, ξε-μωάλισμα, ἐπὶ τοῦ Ἀνακρέοντος δελεάζοντος τὰς γυναῖκας : Κριτ.Ι,13D ἠπερόπνευμα γυνακῶν.

ἠπεροπεύς-εως ἰδί, ἐπ. γεν. -ῆος ἠπεροπευτῆς βλ.λ. : 'Οδ.Λ 364 ἠπεροπῆ τ' ἔμεν καὶ ἐπικλο-πον' || ἐπὶ τοῦ Διονύσου : ΑΠ9,524,8' || ἐπὶ ὄνεϊραν : 'Ἀπολλ.Ρ 3,517.

ἠπεροπευτής ἰδί ποι. ἀπατεῶν, φεῖστης, ἐπὶ τοῦ Πάριδος : 'Ἰλγ.39 γυναῖμανες, ἠπεροπευτά.

ἠπεροπέω ἐπ. ἐν χρ. μ. κτ. ἔνεσσι. κ. πορατ. ἀπατῶ, ἐξοπατῶ, δελεάζω, ξεμωαλιζῶ, μτ. αἰγ. προσ. 18. ἐπὶ τῶν ὀπατηλῶν λόγων τῶν ἐραστῶν : 'Ἰλ.Ε349 γυναῖκας ὀνάλικιδος ἠπεροπέεις, 'Οδ. Ο 421 τὰ τευφρένας ἠπεροπέει θελυτέραι γυ-ναῖξί' || ὁμ. ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης : 'Ἰλγ.399 τί με ταῦτα ἀλοαίαι ἠπεροπέειν;' || κ. γεν. : 'Ἰλ.Ψ 605 ἀλλοθασι ἀμεινονας ἠπεροπέειν, Ἡσιόδ. Ἐργ.55 ἐμός φρένας ἠπεροπέωσα.

ἠπεροπέως-ἴδος ἢ ἢ θηλ. τὸ ἠπεροπέως βλ.λ. : 'Ομ.π.Στράβ.1,24 ἠπεροπέως τέχνη (ἀπατηλὰ τε-χνάσματα).

ἠπήσασθαι ἄδρ. α' τοῦ ἠήσασθαι βλ.λ.

ἠπήσις-εως ἢ ἢ μον. ἐπιδιόρθωσις : Εὐστ.1647,60.

ἠπήτριον (τὸ) μτγν. βελόνη δι' ἣς ράπτουσι, ὀκέστρα : Αἰλ.Δ ἀπ.29.

ἠπήτης ἰδί ἐπιδιορθωτής, ἐπισκευαστής : Βατρα-χομ.18, Πάν. προσθήται τῶν ἠπητῶν' || πᾶν. κ. θηλ. -ήτρια ἐπισκευάζουσα, συρράπτουσα.

ἠπηρῶν ἰδί πᾶν. ἐν τῷ πληθ. ὁ μισθὸς τοῦ ἐπι-διορθώτου.

ἠπίαιον ἠπίος ἢ πρᾶνω, κατενωάζω : Ἀριστλ. Κόσ.397η,1 (ἀμφ.).

ἠπίαλης-ητος ἰδί ἐπιάλτης, βραχνάς, προσωποπ. : Σώφρο.68' || κ. κτ. αἰτ. ἠπίαλτα : Σώφρο.70.

ἠπίαλος ἰδί ποι. ἰσχυρὸν πυρετός : Θεόγν.174, Ἰνν.Ἐπικ.34, Διοσκ.4,68' || τὸ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ρίγος, κρυδῶδες : Ἀριστφ.ἀπ 332 ἠπίαλος πυρετοῦ πρόδρομος' || κ. ἐν τῷ πληθ. : Ἰνν.Ἀέρ.3 ἠπι-ολοὶ καὶ πυρετοί' || μτφ. ἀηδόνων ἠπίαλος ὁ ρίγος προξενῶν εἰς τὰς ἠηδόνας, κωμικὸν ὄνομα ψυχροῦ ποιοῦ τοῦ : Φρύν.Κωμ.π. Ἀθῆν.2,44 Ἰ μουσῶν σκελετός, ἀηδόνων ἠπίαλος ὄμιος ἔδου' 2) ὁ ἠπίαλης βλ.λ. : Ἀριστφ.Σφ 1038 τοῖς ἠπίαλοῖς ἐπι-χειρήσαι πέριπτι καὶ τοῖς πυρετοσίαι.

ἠπιαλῶ-έω ἔχω πυρετὸν μετὰ ρίγους, ριγοῦπέ-ρον : Ἀριστφ. Αχ.1165 ἠπιαλῶν γὰρ οἰκάδ' ἐξ ἱπ-πασίας βαδίζων.

ἠπιαλώδης-ους-ος ὁ ὁμοῖος πρὸς ἠπίολο βλ.λ.1) ὁ μετὰ ρίγους γινόμενος : Ἰνν.Ἐπίδ.4,20 ἠπα-λώδεις πυρετοί.

ἠπιόργυρον Ἡσα. «τὸ βόλασμον».

ἠπιόδινητος-ον (ἠπιος-δινοῦμαι) μτγν. ὁ ἠπίως, ἡσυχῶς δινοῦμενος, περὶστρεφόμενος || εἶδ. ποι., ἐπὶ τῶν βλεφαρώων : Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 5,249.

ἠπιόδωρος-ον (ἠπιος-δωροῦμαι) ὁ οὐ τὰ δῶ-ρα δίδουσι, φέρουσιν ἠπιότητα : 'Ἰλ.Ζ 251 ἐθασι οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἠλυθε μήτηρ, Σπησηζ.26 ἠπι-όδωρος Κύπρις. Ὀππ.Ἀλ.4,7 ἠπιόδωρος Μούσαι.

ἠπιόδωτας ἰδί ποι. ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁ δίδων ἠπιότητα, ὁ καταπραΰνων : Ὀρφ.Ἰγμν.37 Ἰ δ.ἐρμ. ὁ δίδων ἠπια φάρμακα).

ἠπιόδωμος-ον κ. νεώτ. ὁ πρῶτος τῶν διαδέξιν, ἡμερος, ἠπιος, ἀγαθός : ΑΠΛ.4,65, Ὀρφ.ἀπ.59,15.

ἠπιόληξ ἰδί κ. ἠπ., ὁ ἠπιόλης βλ.λ. : Ἡρωδιαν.2,518.

ἠπιόλιον ἰδί Ἡσα. ὡς ὑποκορ. τοῦ ἠπιόλος βλ.κ.

ἠπιόλος ἰδί ποραστῆς, ὁ περὶ τὸν λύχνον πετό-μενος, ἢ φωτιστοπαλοῦσα : Ἀριστλ.Ζ 1605η,14 ὁ ἠπιόλος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος.

ἠπιόμητις ἰδί μτγν. ὁ ἔχων ἠπίαν γνάμην, διάθε-σιον : Γρηγ.Ναζ.2,112.

ἠπιόμοιρος-ον ὁ ἔχων ἠπίαν μοῖραν : Καστορ. π.Ἀθῆν.12,542ε Ἰ δ.ἀνάγν. ἠπιόμορφος ἰ.

ἠπιόμυθος-ον μτγν. ὁ ἠπίως ὁμιλῶν : Μάξιμ.68.

ἠπίος-α-ο(ν) κ. -ος-ον κ.μ.ων, νεώτ.κ.δημ. ἐπὶ προσ. πρᾶος, ἡμερος, προσωπῆς, μαλακῆς : Ἰλ.Ω 770

πατήρ ὡς ήπιος αείψ. Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,84 περι-
 δεξίου τοῖς ἀπαισι, καὶ ήπιου πατρὸς Δίκην
 || ἐπὶ μονάρχου, βασιλέως: 'Ὁδ Β 230 ἀνάγνθ καὶ
 ήπιος' || ἐπὶ ήνιόχου: 'Ιλ.Ψ 281 κλέος. ἀπώλεσαν
 ήνιόχοιο, ήπίου' || ὄμ. μτ. δοτ. προσ.: 'Ιλ.Θ 40
 ἐθέλω δέ τοι ήπιος εἶναι, Ησιόδ.Θ 407 ήπιος ἀν-
 θρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι' || κ. ἐπὶ θε-
 οῦ: Σοφ.Φιλ.738 σωτήρας. ἡ ήπιους θ' ήμῖν μο-
 λειν, Εὐρ.Βάκχ.861 θεὸς ἀνθρώποισιν ήπιώτατος'
 || κ. π. μτγν. πεζ.: Κδ Θεσσα.2,7 ἐγενήθημεν ήπιοι
 ἐν μέσῳ ὀμῶν' 2) ἐπὶ αἰσθημάτων, εὐνοῦς,
 εὐμενής: 'Ιλ.Π 73 ἐ μοι κρείων Ἀγαμέμνων ήπια
 εἰδείην ἴδν εἶχεν εὐμενῆ αἰσθήματα πρὸς με, Εὐρ.
 ἀπ.53 ήπια φρένες, Οισοκ.2,59 πρὸς τὸ ήπιώτε-
 ρον. . . καταστήσασι (τοὺς Ἀθηναίους ὁ Περι-
 κλῆος) νὰ φέρῃ αὐτοὺς εἰς πρᾶστους διαθέσεις)' 3)
 κ. νεώτ. κ. ὄμ. ἐπὶ θάλλουσι καὶ φύχους, ὁ μὴ
 ἐντεταμένους, μὴ ἰσχυροῦς: Πλάτ.Φοῖδρ.27911 τὸ
 νηγιος ήπιώτερον γέγονεν, -χειμῶν(ας) ήπιος'
 || κ. νεώτ. ὄμ. ἐπὶ πυρετοῦ: 'Ιπν.Ἐπιδ.7,1 ήπιώτε-
 ραι καὶ ἄρμα' || νεώτ. κ. ὄμ. ἐπὶ νόσων κ. ἐπι-
 δημιῶν: γρίπη ήπιας μαρφής' || ἐπὶ πυρὸς: Παρμ.
 8,57 αἰθέριον πῦρ ήπιον ὄν' || κ. ἐπὶ
 ρευμάτων τοῦ ποταμοῦ: Μένων 16,26 ήπιώτερα
 βρέυματα' 4) ἐνεργ. καταπραυντικός, κατευνα-
 στικός: 'Ιλ.Δ 218 ήπια φάρμακα' || ἀντίθ. ἰσχυ-
 ρά: 'Ηρ.3,130 ήπια μετὰ τὰ ἰσχυρά προσάγων
 ἄνοστο τέ μιν λαχάνειν ἐπίοτα' || κ. π. τραγ.:
 Αἰσχ.Πρ.482 ήπια ἀκέσματα, Σοφ.Φιλ.698 ήπια
 φύλλα' || εἰδ. ἐπὶ ποτῶν, ήπια τὰ ἡδέα, τὰ γλυ-
 κά, ἀντίθ. φαρμακώδη, ὀρμητὰ: Σωρ.2,44 ποτήμα-
 τα ήπια' 5) ήπιον ήμαρ μτ. ἀπαρφ. ήμέρα εὐ-
 νοϊκὴ πρὸς ἐναρξιν πράγματός τινος: 'Ησιόδ.Ἐργ.
 787 σκῆν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιημῆον ήπιον ήμαρ.
ήπιότης-ητος (ή) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ήπιου,
 πραότης, μαλακότης, προσήθεια: 'Επικ.ἀπ.462,
 Ἐκατ.Α88.π.1,ὡσ.ἀπ.12, ΠΔ Ἐσθ.3,13 μετὰ ήπι-
 ότητος. . . διεξέλιγαν τοὺς τῶν ὑποτεταγμένων
 ἀκύματα. . . καταστήσασι βίους.
ήπιόφρων-ονος (ὶ) ὁ ἔχων πράξεις διαθέσεις, ήπια
 φρονήματα, εὐμενής: Ἐμν.35 ήπιόφρων φιλότη-
 τος. . . ὀρμη. βακχ.12,78 ήπιόφρων Αἴγινα, Ἐπιγρ.
 ήπιόφρων Ἀσκληπιός.
ήπιόχειρ-ειρος (ὶ) ὁ ἔχων χεῖρα ήπιου, κατα-
 πραυντικὴν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος: ΑΠ 9,525,8.
ήπιόχειρος-ον ὄγρ. τοῦ ήπιόχειρ βλλ. : Ὀρφ.
 Ὑμν.22,8.
ήπιστάνατο ἰων. γ' πλθθ. παρατ. τοῦ ἐπισταμαι.
ήπιταδες Ἡσ. « ἐπίτηδες ».
ήπιώ-άω (ή) ἀρχ. λεξ., παθ. ὄρ. α' ήπιήθη κατα-
 πραῦνθ, κατασυχάζω, ήμερώνω' 2) Ἡσ. « ήπι-
 ήθη, ἔταπεινώθη ».
ήπιώ-ῶ (2) ἀμτθ. αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου
 ἑλαφρότερον, εἶμαι καλύτερος: 'Ιπν.Ἐπιδ.5,20 ήπι-
 ωσε τὸ σώματι' 2) ἡδύνομαι, γλυκαίνομαι, κα-
 τακυλοῦμαι: Φιλῶδ.Μουσ.33Κ ήπιούσθαι ὀπθ τῆς
 μουσικῆς, Σχόλ.Ιλ.1,146 ήπιώθη (ἀόρ.).
ήπιως ἐπίρρ. κ. νεώτ. πρᾶξ, εὐναίως, μαλακά:
 'Ηρ.7,105 ήπιώς αὐτὸν ἀνεπέμφατο, Σοφ.Ἡλ.1439
 ὡς ήπιώς ἐννεπείμ, Μεν.Ἐπιτρ.495 χρήσι τ' αὐτῆ
 σοι τὰτ' ήπιως' || ὄμ. συγκρ. -ωτέρως ν. -ώτε-
 ρον μαλακώτερον: Δημ.1296 ήπιωτέρως ἔχειν
 πρὸς τινά, Φιλῶδ.Εὐσ.66 ήπιώτερον καὶ κηδεμο-
 νικώτερον' || ὑπερθ. -ωτάτως' Ἡσ.
ήπιωμενῶς (ἀπλῶ) ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτγ. παθ.
 παρακ., γλῶσσα, τοῦ ἐκτεταμένως βλλ. : Ἡσ. (πθ. 1)
ή πον ἡ ἴσως, παρά ἴσως : 'Ιλ.Ζ 438 ἡ πού τίς
 σφιν ἔπισπε. -
ήπου κ. ἡ που ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βεβραῖως: Ἀρι-
 στοφ.Σφ.725 ἡ που σοφὸς ἦν ὅστις ἔφασκον' || κ.
 εἰρών: Σοφ.Α1.1008 ἡ πού με Τελαρών, σὺς πα-
 τήρ ἐμός θ' ἀμα' || μτ. τοῦ θῆ περισσότερον

βεβραῖως: Θουκ.1,142 χαλεπὸν πόλιν κατασκευά-
 σασθαι, ἡ που δῆ. . . ' || ὄμ. μτ. τοῦ γε: 'Ισοκρ.
 1,49 ἡπού γε τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττωμένους
 φαύλους εἶναι φήσομεν' || ὄμ. ἡ πού γε δῆ:
 Θουκ.6,37' || κ. μτ. ἀνήσθ.: 'Ἀνδοκ.1,26 ἡ που
 ἀγράφω γε (χρήσασθαι) φησίμασι παντάσῃν
 οὐ δεῖ γε χρῆσασθαι' 2) εἰς ἔκφρ. ἐρωτήσεως
 μετὰ διαταγῆς, ἀλήθεια; εἶναι δυνατὸν: 'Ὁδ.Ν
 234 ἡ πού τις νήσων εὐδείλας, ἡ τίς ἀκτῆ. .
 ήπεριοῖο, Αἰσχ.Πρ.321 ἡ πού τι σεμνὸν ἔστιν ἔ
 ζυμαγμέεις.
ήπῆ Ἡσ. « φωνή ».
ήπῆτα (ὶ) ἰήπῆται ἐπ. τ. τοῦ ὄγρ. ήπῆτης, φωνητής,
 βοητής, κράτης: 'Ιλ.Η 384 ήπῆτα κήρυξ (μεγα-
 λόφωνος κήρυξ), Κόλιντ.6,170 ήπῆτα σύριγξ (ὀξύ-
 κωνος σύριγξ)', Ὀπν.Κυν.2,136 ήπῆτα πόντος.
ήπῆω, ὄμρ. ὄρρ. κ. π. τραγ. ἂ ὄο, ἄόρ. α' ήπῆ-
 σια καλῶ τινα, προσκαλῶ, φωνάζω: 'Ὁδ.Κ 83 ὀθι
 ποιμένα ποιημῆ ήπῆσι, Πίνδ.Π 10,4 ἀλλά με πῶθῶ. .
 ἀπύει' || ἐπικαλοῦμαι: αὐτ.Ο 1,72 ἀπυεν Εὐτρί-
 ανιαν, Εὐρ.Τρω.1304 ἰαλαμῶ τοὺς θανόντας ἀπύ-
 εις' || ὄμ. μτ. διπλ. αἰτ.: αὐτ.Ὀρ.1253 τί με τὸ-
 δε χρέος ἀπύεις (ἵσατί με καλεῖς δια τοῦτο);
 || μτ. δοτ. προσ.: αὐτ.Ρήσ.776 ήπῆσα δ' αὐτότερα
 μὴ πελάζεσθαι ἰεφάναξα πρὸς αὐτοὺς νὰ μὴ. . .'
 2) ἐπὶ ἀνεμῶν, μυκῶμαι, παταγῶ, πνέω ἠχηρῶς:
 'Ιλ.Ξ 399 ὄμτ' ἀνεμῶς τὸσσαν περὶ θρυσιν ὀφι-
 κόμοισι ἠπύει' 3) ἐπὶ λύρας, ἠγῶ: 'Ὁδ.Ρ 271 ἐν
 δε τε φόρμηγξ ήπύει' || ὄμ. ὄδω: Πίνδ.Ο 5,19
 Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς' || κ. μτ. συστοιχ. αἰτ.
 ἄωω: Μόσχ.2,124 πῶθῶς ἀπύοντες' 4) προφέρο,
 ἐκφέρω λόγον: Αἰσχ.Πρ.593 πατρός ὄνομ' ἀπύ-
 εις, Εὐρ.Ικ.800 ἀπύσατ' ἀντίφων' ἐμῶν στενα-
 γμάτων, Ἀρισφ. Ἰπν.1023 πρὸ σοῦ γάρ ἀπύω (ἡ-
 σῶω)' || ἔπου. ἐξητημένως πρᾶστα, λέγω
 Σοφ.Α1.887 τίς ἂν ἀπύοι εἰ. . . (τίς θὰ ἔλεγε
 ἂν. . .); 5) Ἐπιγρ. μεσ. ἐγκαλῶ, καταδικῶ
 ἀπύεσθω ὁ ἀδικημένος τὸν ἀδικήντα.
ήρ συνηρ. τ. τοῦ ἔαρ βλλ. : Ἀλκ.ἀπ.45,1 Ἡφρ
 ἀνθεβμέντος.
ήρα γ' ἐν. παρατ. τοῦ ἐρῶ' 2) βοιωτ. ἀντί ήρω,
 β' ἐν. μεσ. ὄρρ. α' τοῦ αἶρω: Ἀρισφ.Ἀχ.913.
ήρα (ή) ὄμρ. τὸ φυτὸν αἶρα ἡ μεθυστικὴ.
ήρα ἐπίρρ. συνηρτ. τοῦ ἡ ἄρα: Σαφο.102 ήρ' ἐτι
 παρθενικὰς ἐπίδῶλλομαι, Ἀλκμ.ὶ, Βακχ.5,165.
ήρα αἰτ. ἐν. ἐν χρ. π. Ὀμ. μτ. τοῦ ρ. φέρω
 καὶ ἐπιφέρω ἐπὶ τῆς ἐν. τοῦ χαρίζομαι, προσφέ-
 ρω εἰς τινα εὐεργεσίαν, τοῦ κίμνω χάριν: 'Ιλ.Ξ 32
 θυμῷ ήρα φέροντες (εὐχαριστοῦντες, τέρποντες
 τὴν ψυχὴν των), Ὁδ.Γ 164 ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγα-
 μέμνονη ήρα φέροντες, Ὀρφ.Λιθ.761 ήρα καμί-
 ζειν' 2) μτγν. μτ. γεν. χάριν, ἐνεκα: Βακχ.10,21
 ήρα πάλας, Καλλ.ἀπ.41 ήρα φιλοξενίας, ΑΠλ.
 4,299 τίνος ήρα ἰ.π. Ἡρωδιαν.1,398 ὡς αἰτ. οὐσ.
 ήρ' ὁ Ἀριστάρχου ἐκαμβάνει τὸ ἐπὶ ήρα ὡς
 μίαν λ. ἐπίηρα, οἷα ὄσαντα π. μτγν. ποιητ. 1).
ήρα (ή), ἰων. Ἡρῆ ἄνασσα τῶν θεῶν, θυγάτηρ
 τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος
 τοῦ Διὸς: 'Ιλ.Π 432' || τὰ ὄνομα ἐν χρ. ὡς ὀρ-
 κος τῶν Ἀθηναίων γυναικῶν: Ξεν.Ἀπομν.1,5,5 νή
 τὴν Ἡραν' 2) Ἐπιγρ. ἐπῶν. τῶν αὐτοκρατορῶν τῆς
 Ρώμης, ὡς τὸ Ζεὺς τῶν αὐτοκρατόρων' 3) πυ-
 θαγ. ὄνομα τοῦ ἐννεῖα: Θεολ.Ἀριθμ.58' 4) ὁ
 πλανήτης Ἀφροδίτη: Τίμ.Λοκρ.96Ξ δύο δ' Ἰσο-
 δρομοὶ ἀελίω ἐντί, Ἐρμῆ τε καὶ Ἡρας, τὸν
 Ἀφροδίτας καὶ φωσφῶραν πολλοὶ καλοῦσιν.
ήραινεῖ Ἡσ. « ἠρνεῖ ».
ήρατος-α-αν ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἡραν. ὄθ. Ἡραῖον
 ἢ Ἡρατόν (ἐν. ἱερὸν (τὸ) ναὸς τῆς Ἡρας: Ἡρ.
 1,70 ἀνοθεβαί μιν ἐπὶ τὸ Ἡρατόν' || ὄμ. Ἡραῖα
 (ἐν. ἱερὰ (τὰ) ἐορτῆ τῆς Ἡρας: Ἐπιγρ. Ἡραῖα
 τὰ ἐν Ἀργεῖ, Πaus.2,24,2 ἔχεται τὸ στάδιον,

ἐν ᾧ . . τὰ ἤρατα ὄγουσιν' || Ἐπιγρ. ἐπιθ. τοῦ Διός : Διὶ ἤραιψ χόιτος' 2) ἠραῖος | ἐν. μὴν | ἴθι | αἰολ. ἠραῖος κ. ἠραιών-ῶνος, μὴν τοῦ Δελφικοῦ ἔτους.

ἠραιωμένως (ἠραιῶν), ἐπίρρ. ἐκ μτχ. παθ. παρακ. γῆκασ. τοῦ ἀπακρῖδόν : Σχόλ. Ὀμπ. Ἀλλ. 1, 547.

ἠρακεν Ἦσ. «ἠνίασεν».

ἠρακλείδιον ἰτόνι νεώτ. χημ. τὸ ἐκ τῶν καρπῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ ἠρακλεῖος βλ. δι' ἀποστάξεως μεθ' ὕδατοῦν λουβανόμενον αἰθέριον ἔλαιον.

ἠρακλείον ἰτόνι νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν κομητικῶν εὐανθῶν τῆς οἰκοῦ τῶν σκιαδανθῶν.

ἠρακλείος α-ον (ἠρακλήσι κ. -ος-ον κ. νεώτ., ἐπ. -λειος ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιόαζων εἰς τὸν ἠρακλεῖα : Ἰλ. Α 690 βῆ ἠρακλήσιπῆ ρῶμη τοῦ ἠρακλεῖα), Ἀθῆν. 11, 469C ἠρακλείον . . τὸ βέπας ἐν ᾧ διέπλευσεν ὁ ἠρακλῆς τὸν ὠκεανόν' || ὑπὸ τοῦ ἠρακλεῖος γενόμενος : **ἠρακλείος ἄλλος**, - ἠρακλείαι στῆλαι ὡς γεωγρ. ὄν. ὁ ἀπὸ τῆς Μεσογείου πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν στενεὸς θαλάσσιος πύλας ἰσορθμὸς τῶν Γαδεῖρων, Γιβρολτῆρος, ὅπου ὁ ἠρακλῆς, ὡς ἐμυθολογεῖται, ἐστῆσεν ἐπὶ τῶν ἐκατέρωθεν ὄρθων δύο στῆλας : 2) νεώτ. κ. μτχ. γιγαντώδης, τεράστιος, ὑπερφυσικός : ἠρ- ἄλλος τῆς κυβερνήσεως εἶναι ἢ ἀποξήρασις τῶν ἐλῶν τῆς Μακεδονίας : Παπαδ. Χριστ. Τεμπ. 80 | ἐκδ. Φέξη 1 μὲ τὸν ἕνα ἠρ-ἀκλειον βραχίονα : 3) ἠρακλείον ἰτόνι, λαν. -ἦτον ναὸς τοῦ ἠρακλεῖα : ἠρ. 2, 44

4) **ἠρακλεία** ἰτόνι | ἐν. ἰερὰ | ἐορτὴ ἀγομμένη εἰς μνήμην καὶ τιμὴν τοῦ ἠρακλεῖος : Ἀριστοφ. Βάτρ. 651 ἠρακλεία τὰν Διομείους γίνεσθαι, Δημ. 368

5) νοστος ἠρακλήσι ἢ ἐπιληψία : Ἰνν. Γυν. 1, 7 || ἠρακλείον πάθος ἢ ἐλεφαντίασις βλ. : Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 13' || ἠρακλεία λουτρά θερμὰ λουτρά : Ἀριστοφ. Νεφ. 1051 πού φυχερὰ δῆτα πῶπον' εἶδες ἠρακλεία λουτρά ; 6) ἠρακλεία ἰθι ὄν. φυτοῦ τινος : Θεόδωρ. Φι 9, 12, 5' 7) λίθος ἠρακλεία ἢ ἠρακλεία τὸ μαγνητικὸν μέταλλον ὁ μαγνήτης : Πλάτ. Τιμ. 80C, Ἐπίκ. ὄπ. 293

8) **ἠράκας** ἠρακλείον ὀνομαζόμενος βλ. : Ζώπυρ. Π. Ὀρειθ. 14, 62, 1' 9) Ἐπιγρ. ἠρακλείος μὴν τις Δελφικός :

10) ἠρακλείον κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. ὡς τοπωνυμία : || ὄμ. κ. τὸ θηλ. ἠρακλεία.

ἠρακλείτειος α-ον ὁ ἀνήκων εἰς τὸν φιλόσοφον ἠρακλείον : Πλάτ. Πολ. 498B ἠρακλείτειος ἥλιος' || ὄμ. ἠρακλείτειοι ἰθι οἱ μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ τοῦ ἠρακλείτου : Πλάτ. Θεαιτ. 179B περὶ τούτων τῶν ἠρακλείτειων, Διογ. Λ 9, 6.

ἠρακλείζω εἶμαι ὁπαδὸς τοῦ φιλοσόφου ἠρακλείτου, πρόσκειμαι εἰς τὰς δοξασίας τοῦ ἠρακλείτου : Ἀριστοφ. Μεταφ. 1010a, 11.

ἠρακλείστιος ἰθι μτγν. ὁπαδὸς τοῦ ἠρακλείτου : Διογ. Λ 9, 15.

ἠρακλεωνίται ἰθι μτγν. αἰρετικοὶ πινες : Ἐπιφάν. Προσίμ. Κατὰ αἰρέα. 6, 9.

ἠρακλεώτης ἰθι ὁ κάτοικος τῆς ἠρακλείας : Ἀριστοφ. Πολιτ. 1327b, 14 τῆ πόλει τῶν ἠρακλεωτῶν.

ἠρακλεωτικός-ή-όν ὁ ἐξ ἠρακλείας : Ἀριστοφ. Ζι 525b, 5 ὁ ἠρακλεωτικὸν κερκίνιον, ἠρακλήν. Ὀρειθ. 48, 8, ἠρακλεωτικὸν ἄμμο, Θεόδωρ. Φι 1, 10, 6 ἠρακλεωτικὴ καρπία, Διοκλητ. ἀπ. 126 ἠρακλεωτικὰ ἀμύδαλα, Φιλοῦμ 16, 9 ὄργανος ἠρακλεωτικῆ' || ὄμ. ἠρακλεωτικὸς σκύφος ὁ ὑπὸ τοῦ ἠρακλεῖος τὸ πρῶτον χρησιμοποιοῦντες διὰ τὰς στρατείας σκύφος : Ἀθῆν. 11, 500A εἰργάσαντο σκύφος . . χρῆσαμένον διὰ τὰς στρατείας πρῶτον ἠρακλεῖος διὸ καὶ ἠρακλεωτικοὶ καλοῦνται' || θηλ. δ. τ. -ώτις : Θεόδωρ. Φι 3, 3, 8.

ἠρακλῆς-ῆς ἰθι κ. νεώτ. κ. δημ. υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ὁ περιφημότερος τῶν Ἑλλήνων ἠρώων : Ἰλ. 3 266' || ἠρακλεῖος

στάλαι παροιμ. ἐπὶ τῶν πορευομένων εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον : Πίνδ. Ο 3, 44 ἀπεται οἰκοθεν ἠρακλεῖος στάλαι' || ὄμ. ἠρακλεῖος ὄργην τιν' ἔχειν διαθεῖν ἢ φιλοδοξῆν ἠρακλεῖος ἔχειν : Ἀριστοφ. Σφ. 1030' || ὄμ. ἄλλος ἠρακλεῖος, ἄλλος αὐτὸς ἐπὶ στενῆς φιλίας : Ἀριστοφ. Ἰλ. Νικ. 1245a, 30' || ὄμ. ἄλλος οὗτος ἠρακλῆς δευτέρου ἠρακλή : αἰτ. ΗΜ 213a, 13' || ἢ κλητ. ἠρακλεῖς ὡς ἐπίφ. θαυμασμοῦ, ὄργης ἢ δυσσορετικείας : Ἀριστοφ. Ἀχ. 284, αὐτ. Νεφ. 184' 2) ὁ πλανήτης Ἄρης : Ἀριστοφ. Κόα. 392a, 75' 3) νεώτ. ναυτ. βροχὸς ἰσότης, εἶδος φορτωτήρος, ἔχων τὴν πτέρην ἐντὸς κατύλης, ἐσπεραμένης ἐπὶ τοῦ προστάγου καὶ χειρὶζόμενος διὰ τριῶν οὐσάπτων, κροῖβα

ἠρανθεῖον ἰτόνι μτγν. τὸ φυτὸν ἀνθεμῖς βλ. : Διοσκ. 3, 137.

ἠρανθεῖς ἰτόνι νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἠρανθιδῶν.

ἠρανθιδῆ ἰτόνι νεώτ. βοταν. οἰκοῦ φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν δικωτοληθιδῶν.

ἠράνος ἰθι κῆτος, γνάθος : Ἐρμησίαν. 7, 22 ἠράνος πάσης ἠράνος ἱστορίας' || ὄμ. φίλος : Ἐρμησίαν. 7, 16 Μουσαῖος Χαρίτων ἠράνος' 2) γλῶσσα τοῦ βασιλεῖος ἢ βοθηθός : ΕΜ 436, 28' πρόλ. Ἦσ. ἠράνανος-βοθηθόν, χαρίζόμενος.

ἠράρε γ' ἐν. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ ἀρορισκῶ βλ. **ἠρασαμνῆ** μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἔραμαι βλ. **ἠράσιος** ἰθι Ἦσ. ὄνομα μνηδὸς ἐν Σπάρτῃ.

ἠράτο γ' ἐν. ἀορ. τοῦ ἔραμαι βλ. 2) γ' ἐν. πορὰ τοῦ ἔραμαι βλ. : Θεογ. 1346, Πίνδ. Π 3, 20. **ἠράτο** γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ ἀράμοι βλ. **ἠράτων** Ἦσ. ἐτὸν ἠρέα ἀράτων.

ἠργαί παθ. παρακ. τοῦ ἔργω βλ. **ἠργολεδικότες** πάπ. ἀντὶ ἠργολεδικότες. **ἠρκα** παρακ. τοῦ ἐρεῖδω βλ. **ἠρκα** ἀορ. α' τοῦ ἐρεῖδω βλ.

ἠρέα ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἡσύχος, σιγὰ-σιγὰ, ὄχι βιαίως : Ἀριστοφ. Εἰρ. 82 ἡσύχος ἡσύχος, ἠρέμα κἀνθων, Πλάτ. Φαῖδ 62λ ἠρέμα ἐπιγελάσαι, αὐτ. Κρατ. 399B ἔχε ἠρέμα ἰσάτους ἡσύχα' 2) ἐν θεορ. ἐκφρ. κατ' ἴδιον, ψιθυριστὰ : Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 1023, Σχόλ. Αἰσχ. Χα. 46' 3) ὀλίγον τι, ἔλαφρως : Πλάτ. Θεαιτ. 152B ἠρέμα ῥιγούσιν, Ἀριστοφ. Ζι 517a, 32 ἀκτύλαιοι . . ἠρέμα διηρωμένον' || ὄμ. μτ. ἐπιθ. : Πλάτ. Φαῖδρ. 230C ἐν ἠρέμα προσάντει, Ἀριστοφ. Μετ. 375a, 21 ἠρέμα λευκός, αὐτ. Τοπ. 117b, 23 ἠρέμα ὀμοῖος, αὐτ. ΗΝικ. 1126b, 8 ἠρέμα φεκτός' || ὄμ. μάλλον, ὀπωσούσιν, ὀλίγον ἀκόμη καὶ . . : Λοικ. Μισθ. Συν. 28 ἠρέμα καὶ γελούσιν ἰάμφι' 4) βροδέως : Πλάτ. Πολ. 617A ἠρέμα περιφέρεσθαι, Βίζυν. 39, 8 ἀχύλος τὰς μορφὰς τῶν βουῶν ἠρέμα σκοτίζει.

ἠρεμάζω μτγν. εἶμαι ἡσύχος, σιωπῶ, ἴδ. ἐκ βλάβεως : Πά Εσορ. 2, 93 ἐκαθήμεν ἠρεμάζων.

ἠρματός α-ον κ. μον. ἠρματός, ἀτάραχος : Πλάτ. Νόμ. 734A ἠρμαται λυπαί, Νικ. Χων. ἐν Σάθ. 1, 98 τὸ τὸν σαληγῆτων βαρυδουδον ἠρμαται παροφασίσι ἔμπρακτος' || ὄμ. πῦρ ἠρματόν ἡσύχος μικρὸς πυρετός : Ἰνν. Γυν. 1, 38' || ὄμ. σμικρὰ καὶ ἠρματα, ἀντιθ. μεγάλο καὶ σφοδρὰ : Πλάτ. Νόμ. 733C' || κ. συγκρ. : Πλούτ. Σόλ. 31 πάλιν ἠρματιότερον ποιεῖν' κ. ἀνάμω : Ξεν. Κτ 7, 5, 63 ἠρματιότερον.

ἠρματιότης πρὸς ἰθι ἠρματι, ἡσύχια, ἀνάπαυσις : Ἰνν. Παραγ. 2.

ἠρματιῶς ἐπίρρ. ἠρέμα βλ. ἰθι : Ξεν. Ἰνν 9, 5 ἠρματιῶς πρᾶσαγεσθαί τῷ χαλινῷ, Γεωπ. 12, 14, 1' || συγκρ. -εστέρας κ. -αίτερον : Ξεν. Κτ 3, 1, 30 ἠρματιώτερας ἔχειν, Ἀριστοφ. Μετ. 368a, 12 ἠρματιώτερον.

ἠρμησις-εως ἰθι κ. νεώτ. δωρ. ἀρέμ-ἠρμηότις, ἡσύχιο, ἀκινήσια, ἀντιθ. κινήσις : Ἀριστοφ. Φυστ.

25λα.26 ή γάρ ήρήμεσις στέρησις τής κινήσεως
 2) μτφ. κ. νεώτ. καταπραΰνοσις: Τιμ.Λοκρ.104B
 τώ δ' αλόγω θυμόν μὲν πρῶον εἶμεν, ἐπιθυμῶν
 δὲ ἐν ἀρεμῆσει, ὡς μὴ διχα λόγῳ κινέσθαι.

ήρεμι ἐπίρρ. ήρεμα βλλ.ι: 'Αριστφ.Βάτρ.315 ήρε-
 μι πτήξαντες ἀκροσώμεθα.

ήρεμια (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ήσυχία, ἀταραξία,
 ἀκίνησια, ἀντιθ. κίνηση: 'Αριστ.Φυσ.202α.4 ψ
 γάρ ή κινήσεις ὑπάρχει, τούτῳ ή ἀκίνησια ήρε-
 μία || ὄμ. νεώτ. ήσυχία, τάξις: Παυσδ.Χριστ.
 Τεμν.92 ήρεμια και σιωπή ἐπεκράτει ἐπὶ τῶν
 πλοίων 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τής φυχῆς,
 ἀνάπαυσις, ήσυχία, φυγική γαλήνη: Πλάτ.'Ορ.412Α
 ήρεμια φυχῆς περι τὰ δεινὰ, Δημ.168 ἐπὶ πολλῆς
 ήρεμίας ὤμων (ἐν πολλῇ ἀναπαύσει, ήσυχία).

ήρεμῶ κ. νεώτ. καθιστῶ τινά ήρεμον, φέρω
 εἰς ήρεμiam, ήσυχiam: Ξεν.Ἰππ.7,18 ἐκ τοῦ ταχέος
 αὐ τοῦ ἐγγυτάτου ήρεμίζω (ἵππου), 'Αριστ.Η
 Εὐδ.1224β.8 ήρεμίζειν ὀρμίν' || παθ. εἶμαι ήσυ-
 χος, ήσυχάζω: 'Αριστ.Α.Υστ.87β,9, αὐτ.Φυσ.
 248α.2 καθίσταται και ήρεμίζεται: 2) ἀμτθ.
 ήρεμῶ: Ξεν.Λακ.1,3 τὰς κόρας οἱ ἄλλοι. ήρε-
 μίζουσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι.

ήρεμικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ πλήρης ήρε-
 μίας, ἀκίνητος, γαλήνιος, ήρεμος: Ζερθ.Μυθ.Ζ Β
 μέσ' ἀπό τής φυχῆς του τὰ ήρεμικά βάζει.

ήρεμῖος-α-ον μτγν. ήρεμῖσις βλλ.: Πρὸκλ.
 Παρμ.803B.

ήρεμισις-εως (ή) ήσυχασις, καθισούχασις:'Αριστ.Λ.
 Ρητ.1380α.8 πράονσις, ήρεμισις ὀργῆς.

ήρεμισμα-ατος (τό) μτγν. σημείον ἀναπαύσε-
 ως: Συμπλκ.Φυσ.1311,32.

ήρεμος-η-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ήσυχος,
 ἀκίνητος, ἀτάραχος: ΚΔ Τιμ.1,22 ήρεμος και ήσύ-
 χιος βλος, Λοκρ.Τραγωδ 207 ήρεμας πούς, 'Επιγρ.
 ήρεμον ἑαυτὸν παρέχειν, -ήρεμος εἶναι φυγικός'
 || κ. συγkr. -ώτερος: Σωρ.1,73 ήρεμώτερος ἐπι-
 σπασμός (εὐγενικώτερος) 2) τὸ οὐδ, τὸ ήρε-
 μον ὡς οὐα. ή λειότης, στυλνότης ἐπὶ φιμυθίου:
 Θεόφρ.Λιθ.62.

ήρεμότης-ητος (ή) μτγν. ήρεμία βλλ.2): Κλε-
 νανδ.'Αρμ.13 ήρεμότης φυχῆς.

ήρεμῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ., ὄρρ. ἀρεμῶ εἶμαι
 ήρεμος, ήσυχος, γαλήνιος, ήσυχάζω, ἀναπαύομαι,
 ἀντιθ. κινούμαι, ἐπὶ προσ., καταστάσεως, προγμ.
 {π.Στωϊκοίς κ. ἐπὶ ζώντων ὄντων): Ἰππ.Άγμ.6,
 'Αριστ.Λ.Φυσ.238β,23 κινεῖται ή ήρεμεί τὸ πεφυ-
 κός, - μετ' ὀλίγον ή ὀργῆ παρήλαθε και ὁ ἀν-
 θρωπος ήρήμεσεν, - ήρεμεί ὁ ἀσθενής - ή θά-
 λασσα - ή πολιτικῆ κατάστασις, Κρυστ.11,1 (ἐκδ.
 Φέξη) ή λίμνη ήρεμοῦσε και ἀντάρα 'πὸ τὰ Γιάν-
 νια σκωνδύων στὸν αἰθέρα' || κτ. οὐδ, τὸ
 ήρεμον τὸ ἐν ἀκινήσει, τὸ ήσυχόςον: Πυθ.π.
 'Αριστ.Μεταφ.986α.24' || ἐπὶ τὸ ἀντικειμέ-
 νου τής γλώσσας: Πλάτ. Φαιδ.96B ἐκ μνήμης και
 δόξης λαβούσης τὸ ήρεμῖον κατά ταῦτα γίννε-
 σθαι ἐπιστήμην, 'Αριστ.Α.Υστ.100α.6' 2) εἰδ.
 ἐπὶ δικαστ. ἐνεργεσίας, ἀναγωγική ἀπόφασις δι-
 καστηρίου, δὲν προβαίνει εἰς ἔφεσιν: Πλάτ.Νόμ.
 956D ἐάν ὁ δίκων ἥττηθεις ἐν τοῖς πρώ-
 τοις μὴ ήρεμῆ, εἰς δὲ τοὺς δευτέρους 1η'
 3) εἶμαι ἀκίνητος, διαμῆνῶ ἀκίνητος, ἀμετάβλη-
 τος: Πλάτ.Γοργ.527B οὗτος ήρεμεί λόγος'
 4) μτ. ἀραφρ. ἀναχαίττω τινά ἀπό τοῦ ἐνεργῆ-
 σαι τι: Λοκρ.Δίκ.Φων.4.

ήρεμῶ-όω μον. κομιστῶ τινά ήρεμον: Νικήτ.Εὐγ.20
 εἰς γῆν ἤλθεν ήρεμῶν μέν, ἀκινδύνως πλάεσσα.

ήρεσιδης (αι) ήρεσιδής, ήρεσιδης ἐν 'Αργεῖ: ΕΜ
 436,49 'ήρεσιδεις, αἱ ήρεσιαι τής ἐν 'Αργεῖ 'Ηρας,
 ή παρὰ τὸν ἀρούσω μέλλοντα ὀρυσσιδεις, οἱ ἀρυ-
 ὄμεναι τὰ λουτρά'.

ήρευν ἰων. παρατ. τοῦ ἀρῶ βλλ.: 'Ησιόδ.Α 302.

ήρῆρειν ἐπ. κ. ἰων. ὕπερο. τοῦ ἀραρίσκω βλλ.
ήρῆρειστο γ' ἐν. παθ. ὕπερο. τοῦ ἐρεῖδω βλλ.

-ήρης ἐπιθετικ. κατάληξις ἀπό ταῦ ἀραρεῖν τοῦ
 ἀραρίσκω, αἶον φρενήρη., χαλκήρης, αἰήρης'
 2) ἀπό ἐρε- (ἐρέτης), αἶον ἀμφοίρης, εὐλήρης,
 τριήρης 3) πιθ. ἀπό (Ἔ)ηρ τοῦ ήρα βλλ.121 ἐν
 κυρ. ὄν.: Περιήρης, Διώρης (ἐκ Διοήρης).

ήρης 'Ησ. «ἄφρων».

ήρι ἐπ. ἐπίρρ. ἐνωρίς, πρωί: 'Ιλ.1360 ήρι μάλ',
 'Οδ.Γ 320 ἤωθεν δὲ μάλ' ήρι' || πάπ. κατά τήν
 πρωίαν: ήρι μαντεύεσθαι.

ήριγένεια (ή) (ήρι-γενέσθαι) ποι. πρωί γεννηθεῖ-
 σα, τέκνον τής πρωίας, ἐπιθ. τής 'Ηούς: 'Οδ.Δ 195
 ἄλλα και ἤως ἔσσεται ήριγένεια' || ἀπολ. 'Ηώς:
 'Οδ.Χ 197 οὐδὲ σέ γ' ήριγένεια παρ' ὡκεανοῦ
 ροάων λήσει, Θεόκρ.24,39 καθαράς ἀπερ ήρι-
 γενείας (ὡς κατά τήν καθαρὰν αὐγήν) 2) ὡς
 οὐα. ή πρωία: Λεων.'Αλεξ.ΑΠ 9,353 γενέθλιον
 ήριγένειαν | γενέθλιον πρωίαν: 3) μτγν. ἐπιθ.
 τής σελήνης: Ὑμν.Μαγ.5,3 4) π. μτγν. ἐπ. ήμέ-
 ρα: Νόνν.Δ 38,271' 5) (έαρ) ή κατά τὸ
 έαρ γεννώσα: Αἰσχ.ἀπ.426 ήριγένεια λέαινα.

ήριγένειον (τό) μτγν., εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους,
 περιστερεῶν ὄπτιος: Ψιδιοσκ.4,61' 2) 'Ησ. ἐτήν
 ήρύγγιον πῶαν».

ήριγενής-οῦς-ές ήριγένεια βλλ. 11, ἐπιθ. τής
 'Ηούς: 'Απολλ.Ρ 3,1224' || ἀπολ. ή 'Ηώς: αὐτ.
 2,450' || ὄμ. ήμέρα: 'Ορφ.ἀπ.275.

ήριγέρων-οντας (ὶ) κ. νεώτ. ὁ ἐνωρίς γηράσας,
 ὄν. βοτάνης ἐκ τοῦ παλαιοῦ νηοῦ, ὄν. ἐχει ἐν τῷ
 σπόρῳ, σηνέκιον τὸ κοινόν, δημ. μοναριτίκο ή μαρ-
 τικός: Θεόφρ.Φι 7,7,1, Διοσκ.4,96' || ὄμ. νεώτ.
 βοταν. γένος φυτῶν τής οἰκογ. τῶν προσωπαυθῶν.

ήριαργῆς-οῦς-ές ἀρχ. λεξ. ὁ σκάπτων ήρια, τά-
 φους: 'Ησ. «ὁ τὰ ήρια ἐργάζόμενος».

ήριεύς-έως (ὶ) ἀρχ. λεξ. νεκρός: 'Ησ.

ήριθαλῆς-οῦς (τό) μτγν. φυτὸν θάλλων κατά τὸ
 έαρ: Πλιν.Φι 25,13.

ήρικε γ' ἐν. ἐνεργ. ὄρρ. β' ταῦ εῖρειω βλλ.
ήρινόθερμον 'Ησ. «τὸ ἀνθεμον».

ήρινολόγος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ κατά τὸ έαρ λαλῶν,
 ἐπὶ τοῦ τρίτιου.

ήρινός-ή-όν (ήρ) έαρινός βλλ.: Σόλ.13,19, Πινδ.
 Π 9,46 ήρινά φύλλα, Κρατιν.98 ήρινοί κάλυκες,
 Εὐρ.'Ικ.448 ήρινός λειμών, 'Αριστφ.'Ορν.683 ήρι-
 νά φθέγγματα, Ξεν.Έλλ.3,10 ήρινός χρόνας'
 || τὸ οὐδ, κτ. ἐν. ή πληθ. ὡς ἐπίρρ., κατά τὸ έαρ:
 Εὐρ.ἀπ.316,3 γῆ τ' ήρινόν θάλλουσα, 'Αριστφ.Εἰρ.
 800 δταν ήρινά. χαλιδῶν κελσάθ.

ήριον (τό) τάφος, τύμβος, μνημεῖον: 'Ιλ.Ψ 126 ἐνθ'
 ἀρ' Ἀχιλλεύς φράσσωντο Πατρόκλῳ μέγα ήριον,
 Δημ.1319 εἴτ' Ἀπόλλωνος πατρώου και διός ἐρ-
 κείου γεννηταί, εἰθ' οἱς ήρια ταῦτα, Θεόκρ.2,13
 ήρια νεκῶν, Κορόθιο, 'Επιγρ. εἰσατο βωμόν..
 ήριον ὄφρα γένοιτο, 'Απολλωνίδ.ΑΠ 7,180 κατά
 χθανός ήρια τεύχον, Πλούτ.ΤΓράκχ.9 ήριον προ-
 γονικόν' || ὄμ. μτφ. Θεμιστ.Λόγ.4,597' ήρια
 τῶν φυχῶν τὰς βίβλους.

ήριπε γ' ἐν. ἐνεργ. ὄρρ. β' ταῦ εῖρειω βλλ.

ήριπδλη (ή) | πολέω | μτγν. ποι. ή τήν πρωίαν
 βαδίζουσα, περιπατοῦσα, εἰδ. ὡς ὄνομ. τής
 πρωίας, τής ἠούς: Παυλ.Σιλ.ΑΠ 5,227 φέγγος
 (δεῖν ἐθέλω χρῆσασον 'Ηριπδλήν).

ήρισάλπιγξ-ιγγος (ὶ) ἀρχ.λεξ. ὁ πρωί σαλπίζων,
 ζῶον, ὄν. πτηνοῦ' 'Ησ.

ήρισκος (ὶ) 'Επιγρ. ὑποκορ. τοῦ ήρος βλλ.

ήρισταμεν ὄρρ. ὄρρ. τοῦ ἀριστῶ βλλ.

ήριστριον (τό) ἀρχ. λεξ. ἱμάτιον έαρινόν (κτ.
 ἀναλ. παός τὸ θερίστριον) 'Ησ.

ήριστικον 'Ησ. «θαμισκον' Λάκωνες».

ήρμένως (αἰρω) ἐπίρρ. μτγν. ἐκ μτγ. παθ. παρακ.
 ὕψηλός, ὑπερφάνως: Πολυδ.9,147.

ήρμσομένως (άρμσζω) έπίρρ. μγν. κ. νεώτ. έκ μγ. παθ. παρακ. άρμσοδώς, έπιτρώδειως: Διόδ. 2 17,19.
ήρσοάνθια (τότ) Φώτ. 75,13 «έορτή (έν Πελοποννήσω) γυναικεία ότε τό έαρ άνθεί»· πρβλ. ήρσοάνθια.
ήρσοκάκια 'Ησ. «κοιλώματα τής γής».
ήρσοκόξ-ή-όν μγν. έπ. τό ήρσοκόξ βλλ.: Μον.1,13.

ήρσοταί (οί) 'Επιγρ. ήρσοταί βλλ.
ήρσο (οί) 'Επιγρ. αφ. σμ. : ήρσο ώνουμένων έδωκεν . . τόν ήρσο ένδήςσαντι.
ήρσοάνθια 'Ησ. «άνθελόγια, έορτή γυναικεία λαμπρά άγομένη έν Πελοποννήσω κατά τό έαρ».
ήρσοξ 'Ησ. «τό Θεοδαίσια: οί δέ έορτήν, οί δέ Ιερά».

ήρσογμένως έπίρρ. γλωσσ. άρσοακτικός.
ήρσο άόρ. α' τό άρσοισκ βλλ.
ήρσογγή (ή) δ. τ. του ήρσογγ βλλ.: Πλίν.Φι 22,18, Φώτ.: 2) τό φυτόν πόλιον βλλ.: 'Ιππ.π. Έρωτιαν.
ήρσογγιον (τό) κ. νεώτ. τό φυτόν ήρσογγιν τό ά-ρουραϊόν, δημ. άγκαθιά, φιδάγκαθο, μσοχάγκαθο: Θεάφρ.Φι 6,1,3, Πλουτ. 'Ηθ.700)· || νεώτ. πόα πολυετής τής τάξεως ήρσο σκιαδανθών ής είδη κοί τά ήρσογγιν τό άρουραϊον και ήρσογγιν τό κρητικόν· 2) τό φυτόν άλλή: Ψιδασκ.3,22.
ήρσογγίς (ίδος) (ή) μγν. ό άνήκων είς τήν ήρσογγ: Νίκ. Άλεξ. 564 ήρσογγίδες βίται.
ήρσογγίτις (οί) μγν. ήρσογγιον βλλ.: Πλουτ. 'Ηθ. 558B.

ήρσογγός (ή) μγν. τό φυτόν ήρσογγιον βλλ. τό κρητικόν: Νίκ. Όπρ. 645, αút. 849.
ήρσογ άόρ. του έρεύγομαι βλλ.
ήρσοκακς παρακ. τό έρούκω βλλ.
ήρσοκα ίων. άντί ήρσομένο ήσαν, γ' πλθβ. παθ. ύπερσ. του άρχω βλλ.
ήρσοθη ιαθ. άόρ. α' του άρχω βλλ.
ήρσο ποι. δοτ έν. του ήρως βλλ. || όμ. ήρω ποι. γεν. κ. αιτ. του ήρως βλλ.

ήρσοσας 'Επιγρ. κρητ. του ήρωήν βλλ.
ήρσοσάξω μον. ποιή έργα άνομα, ώς ό τετράρχης 'Ηρώδης: Μιχ. Άκου.1,275.
ήρσοσιον (τό) μγν., μόν. ήρσοσιον ήρσοιον, μνημειον: 'Επιγρ., ΒΙ. Άλεξ. 1384 τούδιαν έγκαθίδρυσσε, μέγιστον ήρσοσιον.
ήρσοζαίτρον (τό) μον. έίστιχον συνιστάμενον έξ έξομέτρον και πενταμέτρον: Καισάρ. Δαπ. έν Σάθ. 3,193 ίαμβικόν Κανόνα . . ού τινος ή άκροστιχίς διά στίχων ήρσοζαίτρον.
ήρσοζαίμβος (οί) μον. ποιήμα συγκείμενον έξ έξαμέτρον και ίαμβων: Τζέτζ. Χιλ. 4,868.

ήρσοσται (οί) 'Επιγρ. ήρσοξ ήτοι νεκρού μακαροίτου λάτραν.
ήρσοξω μον. γράφω ήρσοκόξ στίχους ή έπικόν ποιήμα: Εύατ. 4.)
ήρσοκά έπίρρ. δημ. ήρσοκόξ βλλ.
ήρσοκόξ-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων είς τούς ήρσας: Αριστλ. Πολιτ. 1285b, 4 κατά τούς ήρσοκόξ χρόνος, 'Αμμών. 140V ή χλαίνα ήρσοκόν φόρημα, Σολωμ. Λόρδ Μπάτρ. 2,4 άποπάνου του άς χηρσοίνο μόνον στήθια ήρσοκά· 2) ό άρμσζών είς ήρσας: Αριστλ. ΗΝικ. 145a, 20 ήρσοκή άρετή, Λουκ. Έρωτ. 20 ήρσοκά φρονειν· 3) έν τή μετρ. ήρσοκόξ στίχος ό έξάμετρος: Πλάτ. Νόμ. 958B, 'Αριστλ. Ποι. 1459b, 32 ήρσοκόν μέτρον (δακτυλικόν έξάμετρον)· || όμ. ήρσοκή τάξις έπικόν ποιήμα: Δημ. 1391 είς τήν ήρσοκήν τάξις έπανάγειν.

ήρσοκόξ έπίρρ. μγν. κ. νεώτ. όξ άρσος: Διόδ. 2 4,45 ήρσοκόξ τελευτήσασ τόν θίον, - οί πολιορκημένοι ήρσοκόξ ήμύνθησαν· 2) είδ. έπί στίχων, κατά τό έξάμετρον, έπικόξ: Διον. Τραγ. 629, 18 ήρσοκόξ τήν τραγώδιαν άναγνώνα.
ήρσοήν (ή) κ. νεώτ. θηλ. του ήρσος ήρσοξ, ήρσοξασ: Θεόβρ. 13, 20 'Αλκήμανς υίός Μιδεάπιδος

ήρσοςας Καλλ. Δήλ. 161, Λουκ. Νεκυσιμ. 15· || συνηρ. τ. ήρσών: 'Αριστρ. Νεφ. 315 μών ήρσών τινές είσι· 2) ήρσο γυνή άποθανούσα, μακαρίτις· || όμ. έπί άυτοκρατειρας θεοποισήθεισας: 'Ιούλ. Καισ. 334B· 3) νεώτ. χημ. τό δικτυλοπαράγωγον τής μορφής βλλ.

ήρσοίνος-η-όν άρχ. λεξ. ήρσοκόξ βλλ.: Σουίδ. έν λ. 'Ησιόδοξ.

ήρσοξας-ον ήρσοκόξ βλλ.: Πίνδ. Ο. 13, 51 ήρσοξαι άρεται, ούτ. Ν. 7, 46 ήρσοξαι πομπαι.
ήρσοξίς (ή) κ. νεώτ. θηλ. του ήρσος, γυνή μέ ήρσοκόξ άρετάξ: Πίνδ. Π. 11, 7 έπίνομον ήρσοξίδων στρατόν άμαγυρέα καλει, Κολλ. άπ. 126· 2) 'Επιγρ. ήρωήν βλλ. 21· 3) ώς θηλ. του ήρσοκόξ βλλ.: 'Απολλ. Ρ. 1, 1048 ήρσοξαι τιμαί· || όμ. έπικόν ποιήμα: ΑΠ 9, 504 ήρσοξ άοιδή· 4) έν έν. ένσειητρις) έορτή έν Δελφοίς κατά πέν έννοτον έτος: Πλουτ. 'Ηθ. 293C.

ήρσοξισσός (ή) 'Επιγρ., νεώτ. κ. δημ. ή λατρεία των ήρσών: 'Επιγρ.: 2) νεώτ. ηρώξίξ άφοσιώσεως, θυσίας, περιφρονησέως τής ζωής και άνδιοτελείας ύπερ εύγενοίξ σκοπού, εύτολμία: ό ήρσοξισμός των άγωνιστών του 1821· || όμ. γενναϊότης, ανόρετα, θάρρος: Ποπαντ. 'Αγ. Όρ. 133 ό άσκητής θά 'λεγε άν είχε τή γνώση του ήρσοξισμού του.

ήρσοξισσα (ή) μγν., νεώτ. κ. δημ., συνηρ. ήρσοξισσα, ήρσοξίς βλλ.: 'Απολλ. Ρ. 4, 1309, Νικολίν. ΑΠ 6, 225 ήρσοξισσαι, Λιδύων όρος άκριτον αιτε νέμεισθε, Παλου. Παρόκ. 40, 4 και τής ήρσοξισσας κάποιου βιβλιου ρωμαητισού.

ήρσοξιστής (οί) 'Επιγρ. ήρσοξιστής βλλ.: τό κωνόν των ήρσοξιστών, αút. τόπος των ήρσοξιστών.
ήρσών-ώνος (οί) 'Επιγρ. τόπος ήρσών: τόν ναόν και ήρσώνα τή πόλει (άνέθηκεν).
ήρσώνα (ή) 'Επιγρ. πθ. λειτοόρημα: έπιτελέσσαντα ταιξ ήρσώναιξ παισας.

ήρσογονία (ή) ποιήμα του 'Ησιόδοξ: Πρόκλ. 'Ησιόδ. 8C.

ήρσογράφος-ον μον. συγγραφεύξ ήρσοκού ποιήματος: Τζέτζ. Έξήγ. 'Ιλ. 29.

ήρσολατρεία (ή) νεώτ. θεολογίξ ή ύπερβολικήξ θαυμασιός ήρσος έν τή δράσει ή έν τή σκέψει κατά τό παρελθόν, ζώντος ή νεκρού.

ήρσολογία (ή) ή περί ήρσών διηγησις, τίτλ. έργου του Αναξίμανδόρου: 'Αθήν. 11, 498B όμοίως Αναξίμανδόρος έν 'Ηρσολογία λέγει.

ήρσολογώ-έω (λέγω) μγν. λέγω, διηγούμαι περί ήρσών: Στρώδ. 11, 6, 3 ήρσόν δ' έν τή 'Ησιόδω και 'Ομήρω πιστεύσειεν ήρσολογούσι και τούξ τραγικοίξ ποιηταιξ ή . .

ήρσοφον (τό) κ. νεώτ. κ. δημ., ίων. -ώφον (ένν. Ιερρόν ή έδος) (Ιερρόν άφιερωμένοξ είξ ήρσας: 'Ηρ. 5, 47 έπί του τάφου αύτου ήρσοφον Ιδυσσάμενον θυσιαι αυτόν Ιδασκονται, Όουκ. 2, 17 τά έρήμα τής πόλεως ώκισσον και τά Ιερά και τά ήρσας πάντα πλάν τής άκροπόλεως· 2) έπίρρ. τύμβος: ήρσών καμαρωτόν καταπράξας· 3) ήρσών (τό) (ένν. μετρον) έξάμετρον: Πλουτ. Νόμ. 4 άποθεοποιζέιν τόξ τό ήρσών· 4) ήρσας (τά) (ένν. Ιερά) έσοτή πρόξ τιμήν ήρσος: Πλουτ. 'Ηθ. 811) ήρσας δειναιεν.

ήρσοξας-ον συνηρ. του ήρσοξός βλλ.: || ό ήρσοξ (ένν. ρυθμόξ) τό ήρσοκόν μέτρον έξάμετρον: Πλάτ. Πολ. 400B ξύνθετον και δακτυλον και ήρσών γε· || όμ. κ. ήρσών (μέτρον): 'Αριστλ. Ποιητ. 1460a, 3 ούδαιξ έν άλλω πεποίηκεν ή τώ ήρσών· || όμ. ποιξ ήρσοξός δακτυλος: Δουμάγ. ΑΠ 7, 9.
ήρσοπτω ΕΜ 437, 27 «σκόπτω»: 'Ηο «ήρσοπτει σκόπτει».

ήρσοξ-ήρσος (οί) κ. νεώτ., δημ κ. ήρσας, γεν. κ. ήρω, δοτ. ήρωξ ή κ. πλειστί. έν τ. ήρωξ σίτ. ήρσας,

συνθ. έν τ. ήρω κ. ήρων, όν. πληθ. ήρωες κ. σπαν. συνηρ. ήρωες, όοτ. ήρωων κ. ήρώνασσι, αϊτ. ήρωας κ. σπαν. ήρωες κύριοσ, έλευθερος άνήρ, π. 'Όμ. πολεμιστής: 'Ιλ.Β 110 ήρωας Δαναοί, 'Όδ.Η 44 ήρώων άγόρας' || 1δ. ό εύγενής, έξέχων καί διακρινόμενος επί γένει, δυνατόι, άνδρεία: 'Αριστλ.Πρ.922η,18 οί ήγεμόνες τών άρχαίων μόνοι ήσαν ήρωες, οί δε λαοί άνθρωποι' 2) α) τέσσαρες γενεαί τών ανθρώπων, α) μεταξύ δαιμόνων καί ανθρώπων: 'Ηολοδ.'Εργ.172 δλιθιοί ήρωες, τοίταιν μελιηδέα καρπόν τρίς έτους θάλλονται φέρει . . άρουρα' 3) ήρωες, ώς υποκείμενα λατρείας: Πίνδ.Π 1,53 ήρωας αντίθεοι' || έπί τού 'Ηρακλέους: αὐτ.Ν 3,22 ήρωας θεός' || κ. έπί άλλων μυθικών προσώπων, οίον τού Σισύφου κ. δ.: Θέογν.711 Σίσυφος ήρωσ, 'Αντιφ.1,27 ούτε θεούς, ούθ' ήρωας αίσχυνθείσα' || 1δ. έπί τοπικών θεών, πλέων Ιδρυτών, προστατών φυλών: 'Ηρ.1,168 τιμάς νόν ύψι Τηίων τών έν 'Αβδύροις ώς ήρωας έχει, Θουκ.4,87 μάρτυρας μόν θεούς καί ήρωας τούς έγκυρίους ποιήσομαι, 'Αριστλ.Πολιτ.1332b,18 τούς θεούς καί τούς ήρωας ήγουμεθα τών ανθρώπων διαφέρειν' || είδ. έν 'Αθην. ήρωες έπωνυμοί οί ήγεται έξ ών α) φυλαί ώνομάσθησαν: 'Ηρ.5,66 ήρώων έπωνυμίας έπιχωρίων, Παιου.1,51, άνδριότατες έσθήκασιν ήρώων, όφ' ών 'Αθηναίους ύστερον τά όνόματα έσχον α) φυλαί' || όμ. ήρωες ιστορικά τινα πρόσωπα είς ά) απεδίδοντο θάται τιμαί, οίον είς τόν 'Όνήσιλον έν Κύπρω κ. είς τόν Βρασίδαν έν 'Αρμιπόλει: 'Ηρ.5,114 'Όνήσιλω δε θύειν ώς ήρωά άνα πάν έτος, Θουκ.5,11 οί 'Αμφιπολίται περιείραντες αὐτοῦ τού μνηστριον ώς ήρω τε έντέμνουσι καί τιμάς δεδώκασιν' || δδ. μτγν. έν τή σμυ. τού θεός επί προσ.: Δίωνκ 56,41 ήρωα άπεδείξατε (έν τώ Αιγύσσοτον)' || φρ. ό κατ' οίκταν ήρωας ή έν τώ οίκω θεός, έστία: Διον.'Αλ.Συνθ. 4,2 4) μτγν. επί άποθανόντος, μακαρίτης: 'Αλκίωρ.3,37, 'Ηλιόδ.7,13 θεζόντν βούλημαι δαιμόνος τή πρόσ τόν ήρωα Καλάσιριν συντυχία χρισάμενοι' || συγχ. έν 'Επιγρ. ώς προσφ.: ήρωσ χρηστέ, χαίρε' 5) 'Ησ. ό ήρωσ ποικίλος: στιγμήσας.' 6) 'Επιγρ. βούς ήρωσ βούς ήγεμνώ βλ.λ.

ήρωσσα (ή) συνηρ. τ. τού ήρώσασα βλ.λ.
ήρωσστής (ή) 'Επιγρ. ό ήρώσστης βλ.λ.
ήρωφόρος-ον ό ήρωας φέρων: ΕΜ 230,40.
ής όωρ. κ. αιολ. τ. γ' έν. παρατ. τού είμι.
ής γεν. θηλ. τής άναφ. άνωτι δς,ή,δ.
ής 'Επιγρ. όωρ. άντι είς: 'Ηρακλειωτ.Πιν.1,136.
ήσα άόρ. α' τού ρ. άδω.
ήσα άόρ. α' τού ρ. ήδω.
ήσαν όπτ. τ. γ' πληθ. ύπερ. τού αίδα, άντι ήδεσσιαν: Αλοχ.Πρ.451' 2) όμ. όπτ. σπάν. ποι. τ. γ' πληθ. παρατ. τού είμι, άντι ήσαν (έν συνθ.).
ήσατο έπ. γ' έν. μέσ. άόρ. α' τού ρ. ήδομαι.
ήσα όπτ. κ. αιολ. τ. β' έν. παρατ. τού είμι.
ήσθενημένος έπίορρ. μον. άθενώς, με έξηνητημένως τάς δυνατόεις: Φώτ.Λόγ.π.Ψυχ. έν χειρογρ. μονής 'Ιδήρων: ήσθενημένως τρέχων | Κορυαν.'Αθνα.λ. 1.
ήσθημα-ατος (τδ) (ήδομαι) ήδονή, άπόλαυσις: Εόν.131.
ήσθημαι παρκα. τού αίσθάνομαι.
ήσθημένος έπίορρ. μτγν. έκ τής μτχ. παθ. παρκα. τού αίσθάνομαι, μετ' αισθήσεως, έν συνάσθησει, μτ. γεν.: Εύσ. Έκκλ.1στ.10,9.
ήσθη παρ. άόρ. τού ήδομαι.
ήσι ποι. τ. γ' έν. τού ρ. ήμι, άντι ή: Σαμφ.άη.97.
ήσι λων. τ. όοτ. πληθ. τού θηλ. τής άναφ. άνωτι. δς, άντι αίς.
ήσιπής αύς-ές (Τημ - έπος) ΕΜ 669,7 σ σημαίνει δέ τόν εύστοχον έν τώ λέγειν ».

ήσιόδειος-ον ό είς τόν ποιητήν 'Ησίοδον άνήκων ή άναφερόμενος: Πλάτ.Νόμ.658D.
-ήσιος έπιθετ. κατάλ. σημαίνουσα τόν άνήκοντα είς τι, ή τόν προερχόμενον έκ τινος (πρβλ. ήμερήσιος, βουνήσιος κλπ. 1).
ήσις-εως πάπ. κ. Σουίδ. ή κατάστασις, τό άπότέλεσμα τού ήδομαι, τέφρις, ήδονή, εύχαρίστησις: Πάπ. 1γ έπί τής πόλεως ήσει, 1δ ήλθαν άπό τής πόλεως, Σουίδ.
ήσιχερ 'Ησ. ό δαφιλής » πρβλ. άσιχήρ.
ήσκα (ή) όδη. άντι όσκα βλ.λ.
ήσκειν γ' έν. παρατ. τού άσκά, άντι ήσκεεν: 'Ιλ. Γ 388.
ήσκημένος έπίορρ. έκ τής μτχ. παθ. παρκα. τού άσκά, μετ' άσκήσεως, πρακτικώς: Πολυδ.1,157.
ήσκιόςσκα (ή) όδη. πλατεία, πυκνή ακιά: Μαλακ. Συντρύμ.82,7 ένός δεντροῦ λαμπροῦ τήν ήσκιόδα.
ήσκιόςσκα όδη. ακιάζω, καλύπτω τι διά σκιάς: τό έμπασμα τής σπηλιάς ήσκιόεις πλατών τετραόφλω' 2) κ. μτφ. δημιουργώ βαρείαν φυχήν διάθεσιν, καλύπτω οίονεί διά σκιάς μελογχολιάς: πρβλ. σκότεινιάζω, συννεφιάζω: Ζερβ. Μυθ.Ζ 117 γιατί κατ' θλιβερόν, κατ' σάν γλυκιά ένθύμηση καί σάν πικρή μετάνοια ήσκιάζει τήν φυχήν σου στίς ώρες τού ήδονικού χορτασμοῦ!
ήσκιερός-ή-ό όδη. σκιερός, σκιαζόμενος ή σχηματίζων σκιάν: ήσκιερά βουνά.
ήσκιολιστρώ όδη. ποι. διολισθαίνω ής σκιά, ξεγλιστρώ σάν ήσκιος: Πορφύρ.Σκ.89,12 άλάρω στα βουνά κοπαδιαστά | χαμηλώναν τά σύννεφα όλοέναι | . . κήσκιολιστρωσαν στίς πλαγιές όλιγμένα.
ήσκιολαλούθε (τό) όδη. άνθος έκ σκιās, λουλούδι άπό ήσκιο, μτφ. ακιά ώς άνθος, ώς νέφος: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 61,6 νεράιδες πού άπ' τά πέπλα τούς σκορπίζοντα άσημένια ήσκιολαλούθα.
ήσκιόραμα (τδ) όδη. ποι. όραμα, πλάσμα, άντικείμενον όρατόν, έν σκιā: Σημηρ.'Ονειρων 'Ησκιόι 151,8 σάν μιάς φτερούρας τό ήσκιόραμα.
ήσκιος (ό) όδη. κ. ίσκιος κ. γήσκιος τό σκοτεινόν είδωλον διάφανοῦς σμάματος φωτισομένου έκ τινος διευθύνσεως, σχηματίζόμενον κατά τήν αντίθετον διεύθυνσιν επί έδαφικίης ή άλλης έπιφανείας, ή σκιά: Σολωμ.Λορδ Μπάδρ.114,2 καθώς βλέςεις καί μαυρίζει | ήσκιος νέου κυπαρισσιού, Βολαωρ.Γέρο Δήμος 9 κί έν ξεφουτρώση πλάτανος, στόν ήσκιο τού άποκότα, Σημηρ.'Ονειρων 'Ησκιόι 46,2 τό φεγγαρόφωτο έντυνε τούς δισ τοῦ μας | τούς ήσκίους' || φρ. τρέμει τόν ήσκιο σου είναι καθ' ύπερβολήν δείλος: 2) κατ' ά μτφ. ποιητικην άντιλήψην, είδωλον πραγμάτων στερουμένων ύλικής ύποστάσεως, έν τή φαντασία: Σολωμ.'Ελ.Πολ.Α 2,12 σάν ήσκίους άνειροῦ, Πάλαμ.'Ασάλ.Ζ 1γ' έκδ.1 97,11 θά χρεσ τόν ήσκιο τής άγάπης? όχι έκείνη, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 67,22 καί τής έρμιάς ό γήσκιος στόν άνέρα'. 3) όμ. κατ' ά μτφ. άντιλήψην, φανταστικόν, ύπερφυσικόν δυ, σκιάδης ύπαρξις, όερικό: Χατζόπ.Βραδείον Θρῦλοι 22,1 έτσι μιλούσα με τούς ήσκίους | κόποιο μιά μέρα' || κ.είδ. έν τή έννοία τών έχουσαν άόριστον μορφήν, ύπόστασιν, έπιδιώξω, όνειροπολήσεων τού ανθρώπου: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 77,20 τί είμαι λοιπόν έγώ πού γνοιόζουμαι | νά κυνηγώ | γίγαντες ήσκίους καί ξεφονιάζουμαι' 4) τό φάσμα, ή φυχή, ή μετά θάνατον σκιάδης τού ανθρώπου έπιβιωσις, τό φάντασμα: ήσκιο τριγυροῦν τίσ νύχτες στοῦ Παλιόκαстро' 5) ό έφιόλιτης, βαρυνάς: Γρυν.Σκ.Τεpp.47,2 μά ή καρυδιά ή καλόβολη ήσκιο βαρδ' καί κακόν ήσκιο κάνει' 6) όμ. μτφ. φυχική διάθεσις, ένέργεια, έπιδρώσα επί τής τύχης ή τής διαθέσεως έτερων ύποκειμένων: έχει κακόν ήσκιο αυτός ό άνθρώπος' πρβλ. άλαφρο-

ησικίφως: 7) σκιαζόμενος τόπος, ἄ. ἡσικίωμα: πᾶμε νά καθίσωμε στόν ἡσικίωμα.

ησικίφως (τό) δημ. (προφ. τρισύλλ.) ἄ. συνηθέστ. ἡσικίφωτο βλ.λ.: Συμπρ. Ὀνειρ. Ἡσικίω III,3 καί φάνταξε ὁ κόρφος σου στό ἡσικίφως τό αὐγινό.

ησικίφωτο (τό) δημ. ὀδύνατον μελιχρόν, μουχρό φῶτος, θαμπόφωτο: μέσ' στό ἡσικίφωτο τοῦ δειλινοῦ θάμπωναν ὄλοένα τά χρώματα τῶν λουλουδιῶν.

ησικίωμα (τό) δημ. τό ἀποτέλεσμα τοῦ ἡσικίω-νω, ἡ σικιά, κυρ. δένδρων κ. φυτῶν: παρομι. καθρένε (ἢ ἔρμε) πλάτανος, ἡσικίωμα πού τό χρεῖς, μά πείνα πού δέ χορταίνει: 2) ὁ σκιαζόμενος τόπος πᾶμε νά καθίσωμε στό ἡσικίωμα' κ. κτ. πληθ. πᾶμε ἀπό τά ἡσικίωματα, - ὁδόςος ἀνά-βολος καί χωρίς ἡσικίωματα' 3) μτφ. συμβᾶν ἡ κατάστασις ἡ διάθεσις θορυβοῦσα, ἀησυχούσα, θλιβούσα τήν ψυχήν: ἡσικίωμα βαρῦ γιά ὄλους ἑμάς τοῦς δικούς ἦταν ὁ θάνατός του. || κ. αὐτή ἡ ψυχική ἀησυχία, θλίψις, μελαγχολία: Ζερβ. Μυθ. Ζ II7 καί εἰς τήν ἀνθρώπινη ἔκτασι μόν αἰσθημάτων μου ἄπλωναν οἱ στοχασμοί μου κάποιο θλιθερόν ἡσικίωμα' 4) ἡ πνευματική ἢ ψυχική συσκότισις ἤν ἐπάγει, κτ. λαϊκήν πίστιν, ἡσικίος βλ.λ.41, φάντασμα, κακοποιᾶν δυσμενές ἄρασιον πνεῦμα: ἡ κόρη τῆς ἐπαθε ἡσικίωσ καί δέν εἶναι στά σύγκαλά τῆς πρῶλ ἡσικίων [προθ.], λαμπράζω' 5) κτ. πληθ. τῶν ὄνειρων εἰδῶλα: Γρυν.Σπ.Τεpp. II,2 μπρόβαλε μέρα νά διώξῃς τά ἡσικίωματα τοῦ ὕπνου ὀπό κοντά μου

ησικίωσι δημ., παθ. κ. ἡσικιάζομαι, μτχ. παθ. παρσι. ἡσικιωμένος σικιάζω, ἀπλῶν ἐπί τιος τήν σικίαν μου: μιά κληματαρία ἡσικίωει τήν εἰσοδο' || κ. ἀπόλ. ρίπτω, ἀπλῶν τῶν σικιών: Γρυν.Σπ.Τεpp. 85,30 δένει τῆ μοῦλα στήν ἔξινομηλιά πού ἡσικίωει ἑμπρός στό σπήλιον. || εἰδ. ἐπί τῶν νεφῶν: τά σύννεφα ἡσικίωσαν τό βουνο - τῆ θάλασσα: ὀμ. ἀποκρίπτω διὰ τῆς σικίας μου: τό σύννεφα ἡσικίωσαν τόν ἡλιο - τό φεγγάρι - τά ἄστρα κατὰ τῆ δῦση' 2) μτφ. ἐπί τῶν ψυχικῶν συναισθημάτων ἐν ἀναφ. πρὸς θλιθερόν ἢ δυσάραστον γεγονός: χρηματικές διαστροφές ἡσικίωσαν τῆ φιλαία τους, - ὁ θάνατός τῆς ἡσικίωσε τήν ψυχῆ μου, -τό ἐπεισόδιο ἡσικίωσε τήν εὐθυμία' 3) ὀμ. ἐπί κακῶν ὁρατῶν πνευμάτων, ἡσικίω βλ.λ.41, ἐμβάλλω εἰς ταραχήν, εἰς σύγχυσιν τὸν νοῦν τιος, συσισοτίζω τήν διάνοιαν: ὀ. τραγ. κάποια ἔωθιά τόν ἡσικίωσε καί ὄλημερθεῖς στά βρόχια: || συνηθέστ. παθ. ἡσικίωνομαι ὀρίστατον τήν ἐπήρειαν ἡσικίου ἢ ἡσικίω, ἦτοι ἐξ ἐπιδράσεως δυσμενοῦς ἢ δυσμενῶν πνευμάτων πάσχω τὰς φρένας, ἔχουν θολώσει τὰ συλλογικά μου: λαϊκὸν λόγ. ἀν' τ' ἄη Γιωργίου καί πέρα πού βγαίνει μεσημέρι ἡσικίω-νεται' || ἡ μτχ. παθ. παρακ. ἡσικιωμένος ὡς οὐσ. ὁ κτ. λαϊκήν πίστιν ἐξ ἐπιδράσεως πονηρῶν πνευμάτων πάσχων θλωσῶν τοῦ νοῦ ἢ ψυχισπᾶ-θειᾶν τιος, οἶον φθόσους, φαντασμοπληγίας κτ.' 4) παθ. ἡσικίωνομαι ἐπί τόπου, ἔχω ἐπ' ἐμοῦ ἢ πρὸ ἐμοῦ σικίαν ἀπαιρημένη οἶαν ἐκ δένδρων, βράχου, κτιρίου κτ.: ἡ ἀνατολική πλευρά τοῦ σπιτιοῦ ἡσικίωνεται ἀπό ἕναν παυθίφλο τοίχο' 5) εἰδ. τό ἐνεργ. ἐπὶ δεινδροφυτῶν τόσων, κτῶμαι σικιὰν ἐξ ἀναφυλλοσσεως τῶν δένδρων μου: Κρυστ Τραγ.Χαριου Τρύγος 27 πότε νά ἡσικίωσούν τά βουινά, νά δροσερέψῃ ὁ κόμπος: ρηματ. π. ἡσικίω-μα, ἡσικίωσιά.

ησικίωσι (ἡ) δημ. σικιά ἀπλουμένη που, ἡ-σικίωμα: Βλαχου.Παληλ.97 κολώνες πού θά κρσ-τοῦσαν κάποιαν ἡσικίωσιά' 2) τόπος ἔχω ἐπ' αὐτοῦ σικιάν, σικιερός, κυρ. ἐν καιρῷ θέρους: τοῦ

νησιοῦ τ' ἀκρογιάλι, πού ἀπό πάνω του κρέμε-ται θεάρατος βράχος, ἔχει τρανές ἡσικίωσιές, **ησικίωτα** (τό) δημ. ἐξ ἄν. ρ. ἡσικιεύω, εἰδ. τό ἀποτέλεσμα τοῦ ἡσικίωνω βλ.λ. 31.

ησικιωτικός-ή-ό δημ. ἐπί πραγμ. κ. κυρ. δέντρων, ὁ ἐκτείνων πικνήν τήν σικιάν αὐτοῦ' 2) ἐπί τό-που, ὁ ἔχων σικιάν, ὁ σκιαζόμενος, σικιερός' 3) τὸ οὐδ. ἡσικιωτικὸ πονηρόν, δυσμενές πνεῦ-μα, ἡσικίος βλ.λ.41: κάποιο ἡσικιωτικὸ τὸν ἐ-λάμπαζε' κ. κτ. πληθ.: στά χαλάσματα βγαί-νουν τῆ νύχτα (ἡ)σικιωτικά' πρῶλ. βρικόλακας.

ἡμαι παθ. παρακ. τοῦ ἄδα.

ἡμεν ἀπτ. τ. α' πληθ. ὕπερσ. τοῦ οἶδα, ἀντί ἡδεῖμεν.

ἡσο β' ἐν. προστ. τοῦ ἡμαι.

ἡσσα (ἡ), ἀπτ. κ. νεώτ. ἦττα βλ.λ.

ἡσημα-ατος (τό) μτγν. ἀπτ. ἦττημα βλ.λ.

ἡσῶνας ἐπίρρ. μτγν. ἦττον, ὀλιγότερον: Ψῶσ. I A 17,5,5.

ἡσῶμαι-όμοι, ἀπτ. κ. νεώτ. ἦτῶμαι βλ.λ.

ἡσαν-ονος-ον, ἀπτ. κ. νεώτ. ἦτταν βλ.λ.

ἡστε ἀπτ. β' πληθ. ὕπερσ. τοῦ οἶδα, ἀντί ἡδεῖτε.

ἡστην ἐπ. γ' ὄυικ. παρατ. τοῦ εἶμι, ἀντί ἦστην.

ἡστην γ' ὄυικ. ὕπερσ. τοῦ οἶδα, ἀντί ἡδέστην.

ἡστία (ἡ) μsn. ἀντί ἐστία βλ.λ., πυρρά, δημ. σπιά: Χρον.Μορ.3718 P καί κάθα βύχτα ἀνάφρασιον ὁ κάθε εἰς ἡστίαν | κἰ ἐφραίνοντά σου τά βουινά κἰ οἰ κόμοι | ὅτι ἐκαίονταν | ἰδ.γρ. κῶδ. ἰστία.

ἡστιεός-ή-όν (ἡ)δομοι) μτγν. ἡδονικός, εὐάρε-στος: Σέξτ. Ἐρμ.Μαθ.6,33 πάθος ἡστικόν.

ἡστικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἡδονικῶς, εὐαρέστως: Σέξτ. Ἐρμ.Μαθ.10,225 ἡστικῶς πάσχειν.

ἡστον β' ὄυικ. παρατ. τοῦ εἶμι, ἀντί ἦστον.

ἡστός-ή-όν (ἡ)δομοι) μτγν. ἡδονικός, εὐχάρι-στος: Συμπλκ.Ψυχ. 266,25. Ἡσ.,Σουιδ.

ἡστωσα ἀόρ. α' τοῦ ἀστάτῶ βλ.λ.: Σοφ.Α1.515.

ἡσυχ μτγν., ὄωρ. ὄσυχα τὸ οὐδ. πληθ. τοῦ ἐπιθ ἡσυχος ἐν ἐπίρρ. χρ. κ. δημ., ἡσυχως, ἡρέμα, ἀθο-ρυβῶς: Θεόκρ.2,11,αὐτ.6,12 ὄσυχα κολλάζοντος. . αἰγιαλοῦ' 2) κ. δημ. ἐπίρρ. ἐν ἡσυχία, ὀκνη-σιᾷ, σιωπῇ: καθίστε ἡσυχ' || ἄνευ ὕπερβο-λικοῦ θορύβου: νά παίζετε - νά τραγουδεῖτε ἡ-συχ' || ἐν γαλήνῃ, ψυχικῇ ἡρεμίᾳ: Παλαμ.Α' Λόγος Παραδῶσιων 154 νά ρεῖν μεγαλόπρεπα κἰ ἡσυχᾷ ἡ σέφεη.

ἡσυχάζω κ. μsn., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. -άω κ. ἡσυχάζομαι | Λοικ. Ὀνειρ. I } καθιστῶ τῆ ἡσυχου, ἡρεμον, καθησυχάσας, κατισπραῶν: Πλάτ.Πολ. 572A ὄλλα' ἡσυχάσας μὲν τῶ ὄσο εἶδη, τὸ τρί-τον δέ κινήσας, - προσπάθησε νά ἡσυχάσῃς τὰ πρῆγματα' || κ. ἀπόλ. ἐπιβάλλω σιωπήν, ἡσυ-χίαν: Δίων Κ 69,6' || κ. μτ. ἀντικ. : κοίταξε νά ἡσυχάσῃς τὰ παιδιά' || κ. ἐν τῷ παθ. ἄπρσος: ΠΔ Ἰωθ 37,17 ἡσυχάζεται δέ ἐπὶ τῆς γῆς (ὑπάρχει ἡσυχία) 2) ἀμτθ. εὐρίσκομαι ἐν ἡσυχία, ἡρεμίᾳ, ὀκνητῶ, ὄδρατῶ: Σοφ.Ο1 620 εἰ δ' ἡσυχάζων προσημῶ, Θεουκ.2,49 ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν | ἢ ἐλλειψίς ἀναπαύσεως), Ξεν. Ἄν.5,4,16 οἱ δέ πολέμοι προσιόντων τῶς μὲν ἡσυχάζον: || καθεῦδο, κατακλινομαι, πλαγιαί-ζω: Εὐρ. Ὀρ.134 τάχα μετασπᾶσσεσ' ὕπνου τοῦδ' ἡσυχάζοντ' || σιωπῶ, καταπραῦνομαι, γαλη-νεύω: Αἰσχ.Πρ.327 σὺ δ' ἡσυχάζε μὴ ἄγαν λα-βροστόμοι, Εὐρ.Μήδ.81 ἡσυχάζε καί σπῶ λόγον || παύομαι ἐνεργῶν, κινούμενος, δημιουργῶν τα-ραχῆν: Καιοσρ.Δσπ.ἐν Σάθ.3,12 ἀκούοντας ὁ θα-σιλεύς πῶς οὔτε ἐκεἶ ἡσυχάζει. ἔστιτετε φερμῶν νά πατήσουν τὸ σπῆτι του, - ἄν δὲν ἡσυχάζεις, θά σὲ πετάξω ἔξω' || ὀμ. κ. ἐπὶ τῶν φυσικῶν στοιχείων, πραγμάτων, καταστάσεων, ἡρεμῶ, γα-ληνεῶδ' : Θεουκ.7,83 τῆς νυκτὸς φυλάκτες τὸ ἡσυχάζον | τὸ ἡσυχάστατον τμήμα τῆς νυκτὸς |

Σολωμ. Έλ. Πολ. Β', 98 τὰ σπλάχνα τους κι ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν ἠσυχάζουν, Κρυστ. Ἄγροτ. Νησιωτοπούλα 35 ταχιά ἡ φουρτούνα ἠσύχασε, τὰ κύματα μερέφαν' 3) κ. δημ. ἀπαλλάσσομαι ὀπίσθιος: Μαιῖν. ἐν ΑΠ 5,132 ὦμοσ' ἐγώ, δύο νύκτας ἀφ' Ἰδύλλου, Κυβέριαι, σὸν κράτος, ἠσυχάζειν' δημ. φρ. πότε θὰ ἠσυχάσωμε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀνδρώπο;

ήσυχαιός-α-ον, δωρ. ἀσυχαιός ποι. τ. τοῦ ἠσυχος βλ.λ.: Σοφ. ΟΚ 197' || ἀργός, ἀδρανής: Εὐρ. Μῆδ. 807 μηδεὶς με φαύλην κάσθενή νομιζέτω μηδ' ἠσυχάλαν' || γαλήνιος, ἡρεμος: Πλάτ. Πολιτ. 307Α ἠσυχάει πού φαμεν καὶ σωφρονικά' 2) τὸ οὐδ. ἠσυχάον ὡς οὐσ. ἡ ἠσυχία, γαλήνη: Σοφ. ἀν. 941,6' 3) ὄμ. τὸ οὐδ. ἐν ἐπιρρ. χρ. κ. σμ.μ.: Θεόφρ. Σημ 52 ἠσυχάον κράζειν.

ήσυχαιτερός-ον κ. ἠσυχαιάτερος ἀνώμ. συγκρ. κ. ὑπερβ. τ. τοῦ ἠσυχος.

ήσυχασμός (ὁ) νεώτ. ἡ κατάστασις, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἠσυχάζω, φυσικὴ γαλήνη, ἡρεμία: ἠσυχασμός φησὶν' 2) εἶδ. ἡ ἀναχωρητικὴ μοναστικὴ τάσις, πρβλ. ἠσυχαστής.

ήσυχαστήριον (τό) μιν κ. νεώτ. ἀναχωρητήριον, διαμονητήριον ἠσυχαστοῦ, μοναχῶν ἐν ἐρημία: Κεδρ. 518, Σάβ. 1,201 τῆς παρὰ τὰς Σέρρας ἐστὶ καὶ νῦν ὑφισταμένης μονῆς τὸ προδρόμου, ἦν καὶ Γεννάδιος ὁ Σχολάριος ὡς τελευταῖον ἐξελέξατο ἠσυχαστήριον.

ήσυχαστής (ὁ) μιν κ. νεώτ. ἀναχωρητής, μοναχὸς διερχόμενος τὴν ζωὴν ἐν ἐρημίᾳ, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῶν ἔγκοσμίαν' 1) εἰδικώτ. ἠσυχασταὶ μυστικισταὶ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀκμάσαντες κατὰ τὸν 14' αἰῶνα, δογματίζοντες τὴν δι' ὑπνοῦ καὶ ἐν ἑκστασί, ἔνωσιν μετὰ τοῦ θεοῦ φωτός.

ήσυχαστικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἠσυχαστικόν, καθησυχαστικόν.

ήσυχαστικός-ή-ὀν νεώτ. κ. δημ. ὁ χρησιμοῦντων πρὸς ἠσυχασμόν, καθησυχαστὴν, καταπραϊντικός: ἠσυχαστικά λόγια' 2) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενός εἰς τοὺς ἠσυχαστάς βλ.λ. ἡ τὰ δόγματα αὐτῶν: Πασπατ. Ἀγ. Ὀρ. 168 δικαιολόγησε τὴν ἠσυχαστικὴν ἔνωση μὲ τὸ θεο.

ήσυχαστικός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά καθησυχαστικός, καταπραϊντικός.

ήσυχαστρια (ἡ) κ. μιν. θηλ. τοῦ ἠσυχαστής, ἡ καθησυχάζουσα, γλώσσ. τοῦ εὐκλήτεια' Ἡσ., Σουῖδ. 2) ἐκκλ. μοναχὴ, καλόγραφε.

ήσυχῆ ἐπίρρ. δωρ. ἀσυχῆ ἠσύχως, ἡρέμα: Πίνδ. Π 11,55 φθονεροὶ δ' ἀμύνονται ἄται, εἴ τις ἄκρον ἔλῳν ἠσυχῆ τὸ νεμόμενος αἰνῶν ὄβριον ἀπέφυγεν, Εὐρ. Ἰππ. 444 τὸν μὲν εἰκονθ' ἠσυχῆ μετρέγεται (Κύπρις), Πλάτ. Ἰππ. Μ 298C ἐξ' ἠσυχῆ | ἔσο ἠσυχος, ἡρεμος | || ἀθροῦδως, σιωπηρῶς, ἀργά, ἠσυχά, σιγά: Πλάτ. Φαῖδ. 115C ἠσυχῆ γελάσαι, αὐτ. Χαρμ. 159B' || ἀκινήτως, ἀδρανῶς: Ἄριστοφ. Πλ. 692 κατέκειτο δ' αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἠσυχῆ, Ξεν. Κυν. 3,4' || μὲν ἡρεμον, ἠσυχον τὴν διάθεσιν, μὲ φυσικὴν γαλήνην: Εὐρ. ἀν. 288,9 καὶ ταῦτα δρῶντες μάλλῳν εἰς' εὐδαίμονας τῶν εὐσεβοῦντων ἠσυχῆ καθ' ἡμέραν, Λίχων. 2,35 ἄλλ' ἠσυχῆ καὶ κατὰ μικρὰν ἀναμνησκεισθαι' 2) λάθρως, κρυφίως, μυστικά: Θουκ. 8,69 τοῖς δ' ἐν τῇ ξυνομασίᾳ εἴρητο ἠσυχῆ μὴ ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ὄπλοισι, ἀλλ' ἀπαθεῖν περιμένειν, Πλούτ. Ἀлк. 24 ὁ δ' ἠσυχῆ προνοῦς καὶ φοβηθεὶς τῶν μὲν πράξεων πασῶν ἐκονῶνται τοῖς Λακεδαιμονίοις, Πλάτίν. 2,918' 3) ἐλαφρῶς, ὀλίγον: Ἰππ. Ἐπιδ. 4,27 Βηχίον ἠσυχῆ ἔπρον, Θεόκρ. 14,10 τοιοῦτος μὲν ἄει τὸ, φίλ' Ἀσιγίνα, ἀσυχῆ δ' ὄξυς, Πλούτ. Ἀλεξ. 4 τοῦ ἀσέχους εἰς εὐδύνημον ἠσυχῆ κεκλιμένον, πάπ. μελάνχρως ἠσυχῆ.

ήσυχία (ἡ) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ἔλλειψις θορύβου, κινήσεως, παντός αἰτίου προκαλοῦντος παρατήρη, ἡρέμια, σιωπῆ, γαλήνη: Εὐρ. Ἄлк. 77 τί παθ' ἠσυχία πρόσθεν μελάθρων, τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου, Πίνδ. Ν 9,48 ἠσυχίαν δὲ φιλεῖ μὲν συμμόλιον, Σολωμ. Ὡδῆ εἰς τὴν Σελήνην 6 εἰς τ' ἀκρογιάλι | τῆς νυκτὸς ἐμφυχεῖς τὴν ἠσυχία, Σημηρ. Ὀνειρ. Ἡσκιῶ ἀκροπατώντας ἡρεβὸς στά λευκά σου πόδις, στῆς νυχτὸς τὴν ἠσυχία' || κ. ἐν προσωπῳ: Πίνδ. Π 8,1 φιλοφροῶν Ἐσυχία, Δίκας ὦ μεγιστόπολι θύγατερ, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1321' 2) ἡ κατάστασις τοῦ ἠσυχάζοντος, τοῦ εὐρισκομένου ἐν ἀταραξίᾳ, ἀναπαύσει, ψυχικῆ ἡρεμία: Ὀδ. Σ 22 ἠσυχίη δ' ἄν ἐμοὶ καὶ μάλλῳν ἐτ' εἴη αὐρίον, Πασπατ. ΘΔ 37,9 τότε θὰ γύρωμε κι οἱ δυὸ σὲ μιά βαθιὰ ἠσυχία, - δὲν μπορῶ νὰ βρῶ ἠσυχία μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα' || κ. κτ. πληθ.: Πλάτ. Θεαιτ. 153C' || κ. ἐπιρροῦθ: Ἡρ. 1,206, Θουκ. 3,48 κρίναι καθ' ἠσυχίαν, Ἡρωδίων. Ἰστ. 2,5 ἐν ἠσυχίᾳ διατρίβειν' || κ. μτ. ρημ.: Ἡρ. 1,66 καὶ δὴ σφι οὐκέτι ἀπέχρα ἠσυχίην ἄγειν, Πλάτ. Ἀπολ. 37D καὶ διὰ τοῦτ' ἀδύνατον ἠσυχίαν ἄγειν, Ἰσοκρ. 6,2' κ. κτ. πληθ.: Πόπ. ἠσυχίας εἶχον' || μτ. γεν. ἀντικειμ. ἀνάστασις ἀπὸ τινος: Ἡρ. 6,135 ὡς σφραξ ἠσυχίη τῆς πολιορκίας ἔσχε, Πλάτ. Πολ. 583E ἡ τῆς ἠδονῆς ἠσυχία λιπρῶν ἐσται, Δημ. 63' 3) εἶδ. εἰρήνη: Θουκ. 3,12 καὶ οἱ μὲν ἡμᾶς ἐν τῷ πολέμῳ δεδιότες ἐθεράπευον, ἡμεῖς δὲ ἐκείνους ἐν τῇ ἠσυχίᾳ τὸ αὐτὸ ἐποίομεν' 4) ἡ κατάστασις τοῦ σιωπῶντος: Ἡρ. 5,92 γ' συνέντες δὲ καὶ τοῦτο εἶχον ἐν ἠσυχίᾳ, Εὐρ. Ἀνδρ. 143 δεσποτῶν δ' ἐμῶν φόδωψ ἠσυχίαν ἄγομεν, Ἄριστοφ. Σφ. 1517, - κάνετε λίγο ἠσυχία, Λασκαρ. Τ' Ἀηδόνια 2 τ' ἀπδῶνια νὰ σωπάσωμε, | λίγη ἠσυχία νὰ γένη' 5) τόπος ἐρημικός, ἠσυχος, στεροῦμένος θορύβου: Ὑμν. Ἐρμ 356, Ξεν. Ἀπομν 2,1,21 Ἡρακλέα.. ἐξελεθόντα εἰς ἠσυχίαν καθήσθαι ἀπορούνη πατέρων τῶν ὀδῶν τράπηται, - πάμε νὰ κουβεντιάσωμε, ἔρα ἐκεῖ, στήν ἠσυχία.

ήσυχιδας (ὁ) μτγν. ὁ ἠσυχος, ὁ ἐν ᾧ ἐπικρατεῖ ἠσυχία: Συνέσ. Ὑμν. 8,31 ὄλον ἠσυχίδαν δόμον.

ήσυχικός-ή-ὀν μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἠσυχίαν, φιλήσυχος: Πλατίν. 3,8,6.

ήσύχιμος-ον, δωρ. ἀσύχιμος ἠσυχος: Πίνδ. Ο 2,32 ἀσύχιμον ἀμέραν.

ήσύχιος-ον κ. μιν., δωρ. ἀσύχιος ἠσυχος, οὐχὶ παραχόδως: Ἰλ. Φ 598 ἠσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκπεμπε νέεσθαι, Πίνδ. Π 9,22' || ἡρεμος, γαλήνιος, σιωπηλός: Ἡρ. 1,107 τρόπον δὲ ἠσυχίου, Πλάτ. Χαρμ. 160B οὐδ' ἠσύχιος ὁ σῶφρων βίος, αὐτ. Πολ. 604E, Ὁ Λεῖτ. Χρυσόστομος Πρόθεσις ἴνα καὶ ἡμεῖς.. ἡρεμον καὶ ἠσυχίον βίον διαγένομεν' || τὸ οὐδ. τὸ ἠσύχιον ὡς οὐσ. ἡ ἠσυχιότης, γαλήνη, ἡρεμία: Θουκ. 1,120 τὸ ἠσύχιον τῆς εἰρήνης.

ήσυχιώτης-πος (ἡ) ἡ ἰδιότης τοῦ ἠσυχίου βλ.λ., ἡρέμια, γαλήνη: Πλάτ. Χαρμ. 160B τὸ τοῦ ταχέως τε καὶ τῆς δεύτητος καλλίω φαίνεται ἡ τὰ τῆς βραδύτητος τε καὶ ἠσυχιότητος;

ήσυχίως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἠσύχιον βλ.λ., ἡρέμα, γαλήνια: Ἑμν. Ἐρμ. 438, Πλάτ. Θεαιτ. 179E τὸ δ' ἐπιμένει ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι καὶ ἠσυχίως ἐν μέρει ἀποκρίνασθαι.

ήσυχιοπός (ὁ) γλωσσ. σιλεντιάριος βλ.λ., ἐπιστάτης ἐπιβάλλον τὴν ἠσυχίαν καὶ καθόλου ἐπιβλέπων τὴν τήρησιν τῆς ἐθιμοτυπίας εἰς τὰς βυζαντινὰς αὐλὰς.

ήσυχος-η-ὀν (ἡ) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν ἠσυχίᾳ, ἀταραξίᾳ διατελῶν, ἡρεμος, γαλήνιος, παραθ. -αίτερος, -αίγας, κ. -ώτερος, -ώτατος: Ἡσιοδ. Ἐργ. 118 οἱ δ' ἔθελαιμοὶ ἠσυχιοὶ ἐργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσιν, Ἀνακρ. 88, Σοφ. Αἰ. 325 ἐν μέσοις βοτοῖσι σιδηροκμήσιν ἠσυχος θακεῖ νε-

κατά τοὺς χθεσινούς· ἀγῶνας" 3) ὑποχώρησις εἰς τι, ὁδ. μείωσις τῆς προσωπικότητος ἢ τῆς θελήσεως ἐναντί τινος, μτ. γεν. τοῦ πράγμ. : Πλάτ. Νόμ.869B δὲ ἤττας ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φθόνων ὄμ. ἤττα ἐν τινι : Δημ.1486 ἡ γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἤττα καλὴ καὶ προσήκουσα νίκη παρά τοῖς εὐ φρονούσι κρίνεται· ὄμ. μτ. ἐμπροθ. διορθ. ἤττα ὑπὸ τινος : Πλούτ.Βροθ.6.

ἤθημα-ατος ἰπὸ μτγ. ἤττα : Πάδ. Ἡσ.31,8 οἱ δὲ νεανίσκοι ἔσονται εἰς ἤθημα" 2) ἀπώλεια : ΚΔ Κορ.1,6,2 ἡδὴ μὲν οὖν δλωσ ἤθημα ὑμῖν ἔσται ὅτι κρίματα ἔχετε μεθ' αὐτῶν.

ἤθηματικῶς-ῆ-όν μων. ἤττων, κατώτερος : Jul. Firmic. Mathes.3,9 (Κουμαν. Ἀθην.3.).

ἤθησις-εως (ἡ) ἤττα : Σουίδ.

ἤθηπάθεια (ἡ) νεώτ. ὁ ἐκ καταπτώσεως τοῦ ἠθικοῦ ἢ ἐξ ἀδικαιολογήτου ὑπερτιμήσεως τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἀντιπάλου προερχόμενος παθολογικός φόβος περὶ ἐπιχειρήσεις ἤτης.

ἤττοπαθής-οὺς-ές νεώτ. ὁ ὑπὸ ἀδασίμου, ἀδικαιολογήτου φόβου τῆς ἤτης κατεχόμενος, ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸ δυνατόν τῆς νίκης.

ἤττώ-άω μτγ. κ. μων. σπάν. ἐνεργ. τ. τοῦ ἤττωμαι, νικῶ, καταβάλλω : Πολύβ.1,75,3 ἤττησε τὰς φυχὰς τῶν ὑπεναντιῶν, Διόδ.Σ.15,87 τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπὸ κράτους ἤττηκότες, Πρόδρ.5,174.

ἤττωμαι-άομαι ὄττ., μων. κ. νεώτ. ἀρχαιστ. τ. ἡσσώμαι, ἰων. ἔσσομαι, μέλλ. ἡσσηθῆσομαι (Εὐρ. Ἰππ.727), ἤττηθῆσομαι (Λυσ.20,32, Ξεν.ΚΠ.3,3,42), μέσ. μέλλ. ἤττησομαι ἐν παθ. σμμ. (Λυσ.28,9), ἀόρ. ἡσσηθήην (Εὐρ. Ἀνδρ.917), ἤττηθήην, ἰων. ἔσσωθήην (Ἡρ.2,169), παρκ. ἡσσημαι (Σοφ.Αἰ.1242), ἰων. ἔσσωμαι (Ἡρ.7,9) εἰμαί, γίνομαι ἤττων, κατώτερος, ὑποδεέστερος τῶν, μτ. γεν. προσι. : Εὐρ. Ἄλκ.697 εἰτ' ἐμὴν ἀφύχταν λέγεις, γυναικὸς ὡ κακίσθ' ἡσημένος, Ξεν. Ἀν.2,3,23 καὶ τοῦτου εἰς γε δύναμι οὐχ ἤττησόμεθα εὐ ποιοῦντες" || κ. μτ. ὄστ. τοῦ πράγμ. : αὐτ.ΚΠ.8,2,13 ἔκεινος τολμῶ λέγεταί κατάδηλος εἶναι μῆδεν ἂν οὐτως ἀισχυθεὶς ἤττωμενος ὡς φίλων θεραπεΐα" 2) νικῶμαι, καταβάλλομαι ὑπὸ τινος, ἐν μάχῃ, ἀγῶνι : Ἡρ.3,106 οὕτοι δὲ ἔσσοῦνται ὑπὸ τῶν Μηδικῶν, Νησαῖον δὲ καλεμμένον Ἰππων, Ἀνδοκ.4,23 τοσοῦτον δὲ διαφέρει Λακεδαιμονίω, ὡστ' ἔκεινοι μὲν καὶ ὑπὸ τῶν συμμάχων ἀνταγωνιζόμενοι ἀνέχονται ἤττωμενοι, Θουκ.2,39 κρατήσαντες τὴν πᾶσαν ἡμῶν πάντας οὐλοῦσιν ἀπεῦσθαι καὶ νικηθέντες ὄφ' ἀπάντων ἡσσηθῆσαι, Διγεν. Ἀκρ.3340 καὶ ἀπ' αὐτὸν ἤττηθήμεν ὡς ἀγνωστοὶ πολέμου" || κ. μτ. γεν. προσ. : Εὐρ. Ἐκ.1252, Ἀριστ.φ.Ὀρν.70 ὄρνις ἤγωγε δοῦλος, - ἤττηθήσις τινὸς ἀλεκτροῦνος; || κ. μτ. ὄστ. τοῦ πράγμ. : Ἡρ.5,46 ἀπέθανον μάχῃ ἔσσωθέντες, Δημ.127" || ὄμ. μτ. αἰτ. : Ἰσοκρ.5,47 ἐπειδὴ τὴν μάχην ἤττηθσαν τὴν ἐν Ἀλύκτροις, Δίων.Κ.63,9' || κ. ἀπολ. : Ἡρ.7,9 οἱ νικῶντες ἀπαλλάσσονται, περὶ δὲ τῶν ἔσσωμένων οὐδὲ λέγω ἀρχὴν, ἐξώλεως γὰρ δὲ γίνονται, Ἀισχ. Ἐπτ.516 πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἔσμεν, οἱ δ' ἡσσημένων, - οἱ ἤττημένοι τοῦ παγκοσμίου πολέμου ὑπερχεώθησαν εἰς βαρεῖας πολεμικὰς ἀποζημιώσεις, - ἤττηθ.1) ἡ κυβερνήσις κατὰ τὰς γχεσινὰς ἐκλογάς" 3) εἶδ., ὡς δικαν. ὄρος, νικώμαι ἐν δίκῃ, χάνω : Σοφ.Αἰ.1242 κοῦκ ἀρκεῖσι ποθ' ὑμῖν οὐδ' ἡσσημένοις εἰκεν, ἅ τοῖς πολλοῖσιν ἥρεσκεν κριταῖς, Ἀριστ.φ.Π.482, Ξεν. Ἀπομν.4,4,17 ἤττων ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἤττωτῶ" 4) ἐν μτφ. σμμ. καταβάλλωμαι, ὑφίσταμαι ἰσχυρὰ, καταστηρικτὴν τὴν ἐπίδρασιν πάθους τινὸς, ψυχικοῦ συναισθήματος : Πλάτ.Φαιδρ.233C οὐχ ὄφ' ἔρωτος ἤττωμενος, αὐτ.Πολιτ.305C μὴθ' ὑπὸ τινος ἄλλης ἔχθρας μῆδὲ φιλίας ἤττηθεῖσθ' ὄμ. αὐτ. : Νόμ.650Α πρὸς

τάφροδισια ἤττημένης τινὸς φυχῆς" || ὄμ. κ. μτ. γεν. ἐνδίδω, καταβάλλομαι ὑπὸ αἰσθημάτων τινος, φυσικοῦ ἢ ψυχικοῦ φαινομένου : Εὐρ. Ἰππ.727 πικροῦ δ' ἔρωτος ἡσσηθῆσομαι, Ξεν. Ἀγασ.5,1 ἡ τῶν ἡδονῶν, αὐτ.ΚΠ.1,5,11, Πλάτ.Νόμ.635D τοῖς ἤττωμένοις τῶν φθόνων" || κ. μτ. ὄστ. : Θουκ.3,38 ἀκοῆς ἡσσηθ' ἡσσωμένοι, Ἀλκ.Ζ1 (3,22 τῷ θνην ἡ· 5) γεν. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, μτ. γεν. : Σοφ.ἀπ.674 οἱ φύσαντες ἡσσωνται τέκνων" κ. μτ. ἐν ἀναφ. πρὸς πράγμ. ἢ καταστάσεις : Λυσ.28,9 χρημάτων ἡ·, Ξεν. Ἐλλ.5,2,5 ἤττ- ὄδασ, Δημ.317 τῆς ἀληθείας ἤττωμενος" κ. μτ. ὄστ. : Πλούτ.Κατ.Νεώτ.16 ἤττωμενος τοῖς δικαίσις" 6) εἶμαι ἐξηγητήμενος, καταπετωκός, μτ. ὄστ. : Ἡρ.8,130 ἔσσωμένοι ἤσαν τῷ θυμῷ, Θουκ.Β.66 ἡσσωτὸ ταῖς γνώμαις (σχόλ. εἰς ἐπέταπεινόν ε).

ἤττων-ονος κ. μων. κ. νεώτ. κ. ἡσσων, ἰων. ἔσσων (σχηματισθὲν ἐν τοῦ ἡκα, πρὸδ. κ. ὑπερθ. ἡκιστος) ὡς συγκρ. τοῦ κακὸς ἢ μικρός, κατώτερος, ἀσθενέστερος, ὑποδεέστερος, μτ. γεν. προσ. : Ἰλ.Π.722 αἰθ', ὅσον ἡσων εἶμι, τόσον σέο φέρτερος εἶην, Ἡρ.8,113 οὗτοι δὲ πλῆθος μὲν οὐκ ἔλασσονες ἤσαν τῶν Περσέων, ῥώμῃ δὲ ἔσσονες, Θουκ.2,60 οὐδενὸς ἡσων γυνῶναι τὰ δέοντα | οὐδενὸς κατώτερος εἰς τὸ νὰ κρίνη τὰ δέοντα), Ξεν.ΚΠ.1,3,15 Ἰππαιεῖν ἤττων τῶν ἡλικῶν" || κ. μτ. αἰτ. τοῦ κατὰ τι : Σοφ. Ἰλλ.1023 τὸν ναῦν ἡσων" || ἀπολ. κτ. πληθ. οἱ ἡσσονες αἱ ἀσθενέτεροι, τὸ πλεόν ἀδύνατον μέρος : Αἰσχ. Ἰκ.203 θρασυσομεῖν γὰρ οὐ πρόπει τοὺς ἡσσονας, αὐτ.489" 2) εἶδ. ἡσσων κ. ἤττων ὁ ἐν πολέμῳ, μάχῃ ἤττημένος : Θουκ.4,72 καὶ ἐγένετο Ἰππομαχία ἐπὶ πολῷ, ἐν ἡ ἄξιουσιν ἐκότεροι οὐχ ἡσσος γενέσθαι, Ξεν. Ἀν.5,6,32 ἐν γὰρ τῷ κρατεῖν ἐστὶ καὶ τὸ λαμβάνειν τὰ τῶν ἡττόνων | τῶν τῶν ἤττωμένων περιουσίαν) κ.μτ. ὄστ. : Ἡρ.5,86 ἔσσονες .. τῆ ναυμαχίῃ" 3) μτφ. συνεκτ. ὁ ἐνδίδων, ὑποχωρῶν εἰς τι, ὁ ἀδυνατῶν νὰ ἀντισταθῇ, προβάλλῃ ἀντίδρασιν κατὰ τινος, ὑπέικων, ὑποκείμενος, μτ. γεν. τοῦ πράγμ. : Σοφ.Τρ.489 τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἀπανθ' ἡσων ἔφω, αὐτ. ΑΠ.747, αὐτ. ἀπ.929 ἡ- ὄρηγῃ, Εὐρ.ΙΑ.1354, Ἀριστ.φ.Πρ.363 ἄλλ' εἰσι τοῦ κέρθους ἀπαντες ἤττωνες | πρὸδ. νεώτ. φρ. ἀνώτερος, σπαν. κ. κατώτερος, χρημάτων) : Πλάτ.Πρωτ.353C τοῦτα, ὁ ἡμεῖς ἤττω εἶναι τῶν ἡδονῶν ἔλεγόμεν, Ξεν. Ἀπομν.1,5,1 ἀρ' ὄντινα αἰσθανομένηθα ἤττω γαστρός ἢ οἴνου ἢ ἀφροδισίαν (ἡ νόναυ) ἢ ἡσων, τοῦτον ἂν αἰραίμεθα : || ὄστ. κ. ἐξαντλούμενος, καταβαλλόμενος ὑπὸ τινος, ἐνδίδων : Εὐρ. Ἐλ.1660 ἄλλ' ἡσων ἦμεν τοῦ πενηρῶμένου, Λυσ.2,78 νῦν δὲ ἡ τε-φύσις καὶ νόσων ἤττων καὶ γήρωσ" 4) κ. ἐπὶ πραγμ., ὁ μικρότερος ἀξίας, σημασίας : Ἀριστ.φ.Νεφ.114, Πλάτ. Ἀπολ.1813 καὶ τὸν ἤττω λόγον κρείττω ποιῶν (ἐμφανίζων τὰ δόκια ὡς δικαία) || κ. κτ. πληθ. ὁ ἤττων λόγος τὰ ἤττων ἰαχυρὰ ἐπιχειρήματα : Ἀριστ.φ.Νεφ.1042, Ἰσοκρ.15,15" 5) τὸ οὐδ. ἤττων, ἡσων ἐν ἐπίρρ. χρ. ὀλιγώτερον" ὄστ. Ὁ 365 ὀλιγὸν δὲ τί μ' ἤσσω ἐτίμα, Θουκ.1,84 καὶ ἔμφοραῖς ἡσων ἐτέρων εἰκομεν, Ἀριστ. Πολ.1307a,14 ἀριστοκρατία .. αἱ μὲν μᾶλλον, αἱ δὲ ἤττων μόνιμοι, ΚΔ Κορ.2,12,15 εἰ καὶ περισσοτέρως ὄμας ἀγαπῶν ἤττων ἀγαπῶμαι κ. μτ. συγκρ. κ. νεώτ. προηγουμένης ἀρνήσεως οὐχ ἤττων (ἡσων) ἢ οὐδὲν ἡσων, μῆδεν ἡσων οὐχ ὀλιγώτερον, ἐπίσης, ἐξ Ἰσοῦ : Αἰσχ.Χο.181 οὐχ ἡσων εὐδάκρυτὰ μοι λέγεις, Θουκ.1,8 καὶ οὐχ ἡσων ἡσται ἡσαν ἢ νησιῶται" || κ. νεώτ. ἐν φρ. οὐχ ἤττων ἴδωμις | ἐν τούτοις" || ὄμ. φρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττων περίου, πως, κάπως.

ήτω μτγν. τ. γ' έν. προστ. του έπι, άντι έστω : Έπιγρ., Πάν.

ήγένησις-ον κ. ήγενής έπ. άντι εύθείως, εύγενής.

ήθια γ' έν. παρτ. του αύδαα. ήθηνα άόρ. α' του αύαινα.

ήθόμεθλος-ον έπ. τ. του εύθέμεθλος βλλ. ήθάρηνος-ον εύάρηνος βλλ.: Μάρκελλ. Σιδ. 24.

ήθιμάνως έπίρρ. μον. έκ τής μτχ. παθ. παρκα. του αύέζνω : Ευστ. 769. 23.

ήύς-ήύ έπ. άντι εύς, μ.κτ. όνομ. κ. ατ., καλός γενναίος, άγαθός : 'Ιλ. Β 653 ήύς τε μέγας τε, αύτ. Π 464.

ήύτε έπ. έπίρρ. μόριον ώς, καθώς, άκριβώς όπως : 'Ιλ. Α 359 καρπαλίμως δ' άνέδου πολίτης άλός ήύτ' όμιχλη, 'Οδ. Θ 518.

ήύωματιμάνως μτγν. έπίρρ. έκ τής μτχ. παθ. παρκα. του αύτοματίω, αύτομάτως, έκούσιως : Πρόκλ. Παρμ. 6505.

ήύχορος-ον έπ. άντι εύχορος : ΑΠ Παράρτ. 217. 7.

ήφαιστιακός-ή-όν νεώτ. ό του ήφαιστείου, ό εις τά ήφαιστεια άνήκων, άναφερόμενος ή άρμόζων : ήφαιστειακή έκρηξις-ένέργεια || κ. μτφ. λίαν παράφορος : ήφαιστειακή φαντασία.

ήφαιστειογενής-ουός-ές νεώτ. ό έξ ήφαιστείου σχηματισθείς : ήφαιστειογενής έδαφος-πέτρωμα || ό έξ ήφαιστειακής ένέργειας προερχόμενος : ήφαιστειογενείς σεισμοί.

ήφαιστειολογία (ή) νεώτ. κλάδος τής γεωλογίας, άσχολούμενος με τά φαινόμενα τά όφειλοντα τήν γένεσιν των εις τάς έπίδράσεις τής έν τώ έσωτερικώ τής γής τετηκνίας ύλης έπι του στερεού φλοιού αύτής.

ήφαιστειο(ν)ί(τ)όί νεώτ. κ. δημ. ύψωμα ή κύρτωμα έπι τής γήινης έπιφανείας (ξηράς ή και του θαλασσιου πυθμένος) συγκοινωνούν δια πόρους, ρήγματος μετά τών έγκάτων τής γής, όσόντων και έξέρχονται δι' έκρήξεων κατά καιρούς έπανολαμβανόμενων στερεά και ύγρλα ούσια ή και άέρια έν διαπύρω καταστάσει.

ήφαιστειοπαθής-ουός-ές νεώτ. ό έξ έκρήξεως ήφαιστείου ύποστάς ζήμις, καταστροφός : ό ήφαιστειοπαθής πληθυσμός τής Σαντορίνης.

ήφαιστειος-αν, νεώτ. -α-όν ό εις τόν 'Ηφαιστον άνήκων : 'Ηρ. 2, 110 μνημόσυνα δε έλπίετο πρό του 'Ηφαιστείου [κτ. παρδλ. του 'ηρού] || τ. ούδ. πληθ. ήφαιστεια κ-όρθότ. ήφαιστιαώς ούα. έορτή του 'Ηφαιστου : Ανδοκ. Ι, 132, Ξεν. Αθ. 3, 4.

ήφαιστειοσποδός-ήφαιστεια έκρηξις || τ. ούδ. ήφαιστειον ώς ούα. βλλ. ήφαιστειότης-ητος (ή) νεώτ. τ. σύνολον των γεωλογικών φαινομένων των προκαλουμένων έκ τής έπίδράσεως τής έν τοις έγκάτοις τής γής τετηκνίας ύλης έπι του στερεού φλοιού ούτής.

ήφαιστειοσις-εως (ή) νεώτ. ό Βουλκανισμός.

ήφαιστια (τά) τά ήφαιστεια, βλ. ήφαιστειος (ή).

ήφαιστιαίτις-ίδος (ή) μτγν. άγνώστος πολύτιμος λίθος : Πλιν. ΦΙ 37, 166.

ήφαιστόδαπτα 'Ησ. ε πυρικόματα ».

ήφαιστόπνοος-ον ό ύπό του 'Ηφαιστου κατασκευασθείς, ά. ήφαιστότευκτος : Εύρ. ΙΑ 1072 χρυσεών όπλων ήφαιστοπόνων.

'Ηφαιστος (ή) θεός του πυρός, εύρετής τής χαλκευτικής τέχνης και διδάσκαλος πάσης έργασίας, διά τής χρήσεως του πυρός μετασχηματισθείς τά μέταλλα : 'Ιλ. Θ 195, 'Ησίοδ. Α 123. ή μελωνμ. τ. ούδ. : 'Ιλ. Β 426 σπλάγγνα δ' άρ' άμπειραντες ύπείρηχον 'Ηφαιστον, Σοφ. Αντ. 123 και στεφάνωμα πύργων πευκάνωθ' 'Ηφαιστον έλειν.

ήφαιστότευκτος-ον ό ύπό του 'Ηφαιστου κατασκευασθείς : Σοφ. Φιλ. 987 και τ. παγκρατές σέλος 'Ηφαιστότευκτον, Διογ. Α 132.

ήφαιστοτευκής-ουός-ές ό ύπό του 'Ηφαιστου κατασκευασθείς, ήφαιστότευκτος : Αισχ. άπ. 69 'Ηφαιστοτευκής δάπα.

ήφαιστοτευκής-ές δηρ. έν Αισχ. άπ. 69 άντι ήφαιστοτευκής βλλ.

ήφαι άντι ή : 'Ιλ. Χ 107.

ήχαγωγός-όν νεώτ. ό προς μετάδοσιν του ήχου χρησιμεύων : ήχαγωγός σωλήν.

ήχανώ Σουδ. πτωχέωθ' προδ. ήχίνες.

ήχίαις-εσσα-εν ποι. άντι ήχίαις βλλ. ι 'Αρχιλ. 74, 8, 'Ηρωδιαν. 2, 925.

ήχίαιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. βργον ήχητικό ός τό χαλκείον, τό τύμπανον : Πλουτ. Κράσο. 23 ρόπτρα βυρσοπαγή και κοίτα περιτείναντες ήχίαις χαλκός άμα πολλαχόθεν έπίδοουσι, 'Απολλ. δ. π. 2, 304. Θεοκρ. 2, 36 || έιδ. μηχανήματα έν τώ θεάτρω χρησιμεύον προς όμοίμηση τής βροντής, ά. βροντήον : Βιτρ. 5, 5, 2. 2) μεταλλική ήχητική πλός τής λύρας, ά. χάλκιωμα 'Ησ. 3) κ. έπίθετ. ό ήχών : ήχίαιον όργανον, Φιλ. 1, 588. 4) νεώτ, τό έύλιον κοίλωμα τό άποτελουύ το κύριον σώμα των ήγγάρων όργάνων.

ήχηρός-ή-ό δημ. ό ήχηρός, παράγων ήχου, όρουν : Μαλακ. Αντίφ. 129, 7 στή δάσας τρώμας ήχηρός.

ήχίτης (ή) έπ. ήχίτα, δωρ. άχέταις) ό καθαρόν, ίσχυρόν ήχον παράγων, ήχηρός : Αισχ. Πρ. 575 δόναξ άχέτας, 'Ορφ. Αργ. 1205 ήχίτα πορθύων || ό εύήχος φωνών, λιγώθηχος, δέξυφωνος : Εύρ. 'Ηλ. 151 οία δε τις κύκνος άχίτος ποτομήσις παρ ήγέραιον πατέρα φιλάτονον καλετ' || έιδ. ώς έπιθ. του τέπιγος : 'Ησίοδ. Έργ. 582 ήχίτα τέπιτ' || κ. παραλειπ. του ούα, ό τερετίλων, ό άρνη τεπίτ' : Ανάν. 5, 6, Αριστοφ. Είρ. 11, 59 ήνικ' άν δ' άχέτας φθρ έν δών νόμον, αύτ. 'Ορν. 1095.

ήχη (ή) δωρ. άγά ήχος, θόρυβος, βοή : 'Ιλ. Β 209, αύτ. Ν 837 ήχη δ' άμφοτέρων ίκετ' αίθερα και διός αύλάς, 'Ησίοδ. Α 438 ώς δ' ότ' άπό μεγάλου πάτην . . ηρηώθων . . κωλίνδεσαι, ή δέ τε ήχη έρχεται άμυκαυτά' || θρούς, θρούσιμα : 'Ιλ. Π 769 έβαλον ταπηκείας δζους ήχη θέσπιη : 2) ήχος μολής, χαρπισσιού άστματος : Αισχ. Πέρο. 388 πρώτων μεν ήχη κέλοδος 'Ελλήνων πάρο μοληθδον ηυήμησον 3) π. τραγ. κραυγή δδύνης, θρήνου : αύτ. Έπ. 915. 4) κ. έπι ενάρθρωον ήχων, φθόγγων : Εύρ. Φοίν. 1148 ήχη δ' όπως ήκουσαν ούτις άργός ήν, Πλάτ. Κριτ. 34 D, Όπν. Κυν. Ι, 23.

ήχηεις-εσσα-εν κ. νεώτ. ό παράγων ήχων, θορυβών, ήχηρός : 'Ιλ. Α 157 όραρά τε σκιέντα, θάλασσα δ' ήχηεσσα, 'Απολλ. Ρ. Ι, 236 ήχηεις χαλκός || ό ποιών θόρυβον, θρουίν, άδων : Επίνυ. π. Πλουτ. Ηδ. 654 R ή-θρούς σάλων, Μελέαγρ. έν ΑΠ 7, 196 ή-τέπιτ' 2) ό άνηχών ίσχυρός : 'Οδ. Δ 72 κδδ δώματα ήχηέντα.

ήχημα-ατος (τό), δωρ. άχημα τό άποτέλεσμα του ήχού, ό ήχος : Φιλ. Ι, 444. ή όσμα : Εύρ. ΙΑ 1045 μελωδούς . . άχημασι.

ήχημας (ή) 'Ησ. ε πτωχότ ».

ήχηρά έπίρρ. δημ. κατά τρόπον ήχηρόν, μεγολοφώνως : Ζαλοκ. Κυνήγιον 2, 16 έκάγγασεν ό δαίμων | τασούτων ήχηρά.

ήχηρός-ά-όν νεώτ., δημ. ήχηρός ό ίσχυρόν ήχον, κρότον, πορώδες : ήχηρόν σώμα - κτύπημα || ό εύκρινός άκούσιμος, γνόςμιμος άνιληπτός : ήχηρά φωνή, ήχηρόν φιλημα' έπίρρ. -ώς || έιδ. γραμμ. ήχηροί φθόγγοι : οι διά τών φωνητικών χορδών έν έντάσει έκφωνουόμενοι | τ. ά σύμφωνα β, γ, δ, ζ, λ, μ, ν, ρ.

ήχηρότης-ητος (ή) νεώτ. ή ίδιότης των ήχηρόν σωμάτων.

ήχησις (ή) μτγν. τό άποτέλεσμα του ήνώ.

ήχητης (ὁ) Ἦσ. «ήχηται, κήρυκες, κράται, ῥῳδοί, τέττιγες ἡδύφθογοι».

ήχητικός-ή-όν μτν., μσν. κ. νεώτ. ὁ παράγων ἦχον : Διομ.497Κ, Σιμπλίκ.Ψυχ.142,17, Σχόλ.Σοφ.Ἠλ.149 ήχητικὸν κυρβάλων, ήχητικὰ κύματα || ὁ διὰ τοῦ ἦχου ἐκτελούμενος : ήχητικὴ βυθομέτρησης, -ήχητικὰ σήματα [τὰ δι'ήχογόνων συσκευιών]. **ήχητικός** ἐπίρρ. κ. νεώτ. διὰ τοῦ ἦχου : Ἦσ. ἐν λ. κωνηγήδᾶ.

ήχθετο γ' ἐν. παρ.τ. τοῦ ρ. ἀχθομαι 2) γ' ἐν. παθ. παρ.τ. τοῦ ἔχθω.

ήχθημαι παθ. παρακ. τοῦ ἔχθάνομαι. ήχι ἐπίρρ. ἐπ. ἀντί ή, ὅπου : Ἠλ.Α 607, Καλλ. Ἄπολλ.91.

ήχικός-ή-όν (ήχος) Ἐπιρρ. ὁ ήχητικός, παράγων ἦχον, φάλλων : Ἐπιρρ.π.Σχόλ.Πινδ.Ο 10D ή- Αιολιόνης [περὶ τοῦ Ἄλκαίου, ὁ εἰς τὴν Αἰολικὴν φάλλων].

ήχοβολίζω νεώτ. δι' ἐκπομπῆς ήχητικῶν σημάτων μετρῶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ή τὴν ἀπό τοῦ ἐδάφους εἰς ὕψος ἀπόστασιν ἀεροσκάφους.

ήχοβόλαισι-εως (ή) νεώτ. κ. ήχοβολισμός(ὁ) ή ἐνέργεια τοῦ ήχοβολίζω βλ.λ., ή διὰ τῆς χρήσεως σημάτων ήχητικῶν μέτρησις τοῦ βόθους τῆς θαλάσσης ή τοῦ ὕψους ἀεροσκάφους.

ήχοβόλαιμα-ατος(τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ήχοβολίζω βλ.λ.

ήχοβολισμός (ὁ) νεώτ. κ. ήχοβόλαισις βλ.λ.

ήχοβολῶ-ῶ δημ. παράγω ἦχον, ἀντηχώ : Σολωμ.Ἐλ.Πολ.2,5 κήχοβολαίει βροντόφωνα κ.α.τ. τὸ μαῦρο κάστρο.

ήχογόνος-ον νεώτ. ὁ παράγων ἦχον, ήχητικός : ήχογόνα σώματα.

ήχοθεραπεία (ή) νεώτ. ἱατρ. ή διὰ τῆς δυναμικῆς δυνάμεως τῶν ήχητικῶν κυμάτων θεραπεία νόσων τινῶν πρὸς τὸ νευρικὸν σύστημα σχετιζομένων.

ήχοι ἐπίρρ. Ἐπιρρ. ὁ.τ. τοῦ ήχι βλ.λ. **ήχοκινῆσις** (ή) νεώτ. ἱατρ. παθολογική διάθεσις πρὸς αὐτόματον ἐπανάληψιν κινήσεων ἀς τὸ αὐτοῦ παθητικῶς ἐξετέλεσον ἀπαξ. ή εἶδε παρ' ἄλλου ἐκτελουμένας, ᾧ. ήχοπραξία.

ήχολογία (ή) νεώτ. ἱατρ. παθολογική τάσις ἐκδηλουμένη εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ πάσχοντος αὐτόματον ἐπανάληψιν λέξεων ή φράσεων παρ' ἄλλου προσφερομένων.

ήχολόγημα-ατος(τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ήχολογῶ, ή παραγωγή ἦχων ή ή ἀντήχησις, δημ. ήχολή

ήχολογῶ-ῶ νεώτ., δημ. ἀχολογῶ παράγω ἦχον, ἀντηχώ, βουίζω : ἀχολογοῦσανε τὰ σήμαντρα μέσ' στήν ἐσπέρα || κ. μτθ. : Σολωμ.Σκιῶ Ὀμηρὸς τριγυρῶ γύρω ή νυχτική γαλήνη | τή γλυκύτατη κλάφα ήχολογοῦσε.

ήχολή (τὴ) δημ. κ. ἀχολή ήχολόγημα, παραγωγή καί ἐκπομπή ἦχων || ήχοι ἐν ρυθμῷ καί διαρκειῶ, ὀθ. ἄσμα, μέλομα : Κρυστ.Γκόλφω 248 ἄρμονικὸ καὶ ἀλόγικον καὶ ἀνάκουστο ἀχολή, Σμηρ. Ὀνεῖρ. Ἠσικῶν 27,10 στήν πλώρη τοῦ Ὀδυσσεῆς ἀναγυρῶς | ἀφωκραζόταν στὸ λαμπρὸ ἀστροφῶς | τῆς σερήνας φυχίς του τὸ ἀχολή.

ήχομετρία (ή) νεώτ. φυσικ. ή μελέτη τῆς διαρκείας, ἐντάσεως, ὕψους τῶν ήχων.

ήχόμετρον (τὸ) νεώτ. ἐν τῇ φυσ. μηχανικῇ συσκευῇ, δι' ής μελετώνται οἱ νόμοι τῶν παλμικῶν κινήσεων τῶν χορδῶν.

ήχοποντῶ δημ. ποι. ἐκπέμπω ήχους, ήχοβολῶ, ἀντηχώ : Σολωμ.Ἐλ.Πολ.2,4 (ή σάλπιγγα) ήχοποντεῖ στὸν ἀπειρο καὶ καθαρὸν ἀέρα.

ήχόπους-οδος-ου μσν. ὁ διὰ τῆς κρούσεως τῶν ποδῶν παράγων ἦχον, κρότον : Εὐστ.Ἠλ.918,20 ἦησι ήχόποδες.

ήχοπραξία (ή) νεώτ. ἱατρ. ήχοκινῆσις βλ.λ.

ήχος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. κ. ήχός κ. ἀχός βλ.λ. τὸ αἶτιον τὸ διὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ αἰσθητηρίου τῆς ἀκοῆς προκαλοῦν τὸ ἀντίστοιχον αἰσθημα, πᾶν ὁ τι διὰ τῆς ἀκοῆς γίνεται ἀντήληπτόν, κρότος, θόρυβος, βοή : Ἄριστλ.Ἀκουστ.804α,30,Θεόκρ. 27,57 μίμνε, τάλας τάχα τις μοι ἐπέρχεται ἦχον ἀκούω, Ἄπολλ.Δύσκ.Σύντ.290,24 οἱ τῶν πρῶτων ήχοι || εἶδ. κ. ἐπὶ τοῦ εὐαρέστου αἰσθηματος τὸ ὅποιον προκαλεῖ ἄσμα ή μουσικὸν ὄργανον : ΚΔ'Ἐβρ.12,19 καὶ σάλπιγγος ήχω καὶ φωνῆ ῥημάτων, Μοσχ.ἀπ.2,98 ή- αὐλοῦ, Κρυστ. Ἄγροτ.Φλογέρ 75 ἀπ' τότες ἀλλασξες καὶ σύ, φλογέρα μου, τὸν ήχο | τὸ σκοπὸ τοῦ τραγουδιστοῦ | Γρυν.Σκ.Τερρ. Δικαιοσύνη 32 σήκω | τῶν σάλπιγγων ήχοι | τῆς Ἐριχῶς οὐ ζώνουεν τὰ τεῖχη || εἶδ. ἐν τῇ φυσ. ή ἐκ παλμικῶς δοσουμένου σώματος ἐκπομπή κυμάτων ἐπιδιδόντων ἐπὶ τοῦ ἀκουστικοῦ τυμπάνου : ὁ ήχος μεταδίδεται ταχύτερον διὰ τῶν στερεῶν σώματων, - ἀνάκλασις τοῦ ήχου 2) ήχῳ, ἀντήχησις : Ἄριστλ. Πρ.899β,30, Σολωμ.Φαρμακωμένη στὸν Ἄδη 26 ὄλους ἐξυπνοῦσθε εἰς τὸς ήχους | τὸ τραγοῦδι ἐρωτημένο 3) ἐν εἶδ. ἐνν. ὁ ἐν τοῖς ὡσὶ συγκυχημένους βόμβος, ὄν αἰσθάνονται οἱ ἀσθενεῖς : Ἰπν.Κωκ.189 4) ἐν τῇ Βυζ. Μοῦσ. ἐκάστη τῶν ὀκτῶ διατάξεων, καθ' ἃς διαδίδονται ἀλλήλα τὰ ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακι διαστήματα.

ήχοῦ ἐπίρρ. ποι. ἀντί ήχι μθ. ἐν Ἰγμ.Ἐρμ.400.

ήχοφασις (ή) νεώτ. φηγοπαθ. ήχοφιλία βλ.λ.

ήχῳ-οὐς (ή) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ὄρω, ἀχῶ ήχος ἐξ ἀνακλάσεως, ἀντήχησις, ἀντήχουρος : Ἰγμ.Ὀμ. 19,21, Ἠσίοδ.Α 279 τοῖ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἴσαν αὐδήν, [ἐξ ἀπαλῶν στομάτων, περὶ θεσφισιν ἄγνοτο ήχῳ], Ἀισχ.Πέρσ.391 πρῶτον μὲν [ήχη] ἐκάδατος Ἐλλήνων πάρα μολληθδὸν πύφήμενον, ὄρθιαν δ' ἄμα ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας ήχῳ, Σολωμ.Δυδ Ἀδέρφωια Πῶ ὡ σήμαντρο, ὀπότε καλεῖς εἰς τὸ μυσρικὸ πανηγύρι, ή ήχῳ σου τερπνή 2) ἐν προσωπον. : Ἄριστφ. Θεσμ.1059 Ἠχῳ, λόγων ἀντιῶδος ἐπικοκάστρια, Μοσχ.ἀπ.2 ἦρατο Πάν Ἀχῳς τὰς γείτονας, Γρυν.Σκ.Τερρ. Τρελλή Χαρά 12 νὰ σου πετιέται ἀπὸ τὰ κουφάθια | ή γρηά ή Ἠχῳ 3) νεώτ. κτ. μτφ. ή πιστή μίμησις τῶν ὑπὸ ἄλλου τινὸς λεχθέντων ή γραφέντων || ὄμ. τὸ ἐπαναλαμβάνον ή μιμοῦμενον πρόσωπον 4) ἀντι τοῦ ήχος, κρότος, βοή : Εὐρ.Ἰπν.1201 ἔνθεν τῆς ήχῳ χθόνιος ὡς βροντῆ Διὸς βαρῶν βρόμον μεθίκα φρικῶδη κλύειν || φωνή, κραυγή : αὐτ.791 ήχῳ βαρεία προσπόλων μ' ἀφίκετο 3) φήμη : Ἠρ.9,24 ἀπασαν τὴν Βωιωταν κατεῖχε ήχῳ ὡς ἀνδρός ἀπολομένου λογιμωτάτου.

ήχῳ-έω κ. μσν., νεώτ., δημ. κ. ὄρω, ἀχῶ παράγω ἦχον, κροτῶ, βουίζω : Ἠρ.4,200 ήχέεσκε ὁ χαλκός τῆς ἀσιπίδος, Πλάτ.Πρωτ.329Α ὡσπερ τὰ χαλκεία πληγεῖται μακρόν ήχει, Μοσχ.ἀπ.1,4 ἄλλ' ὅταν ἀχῆσῃ πολὺς βυθός, Γρυν.Σκ.Τερρ.Χελιδόνια 7 μὰ τῶρα ήχάει τὸ βούκινο τὸ πλοῖο νὰ ξεκινήσῃ || κ. ἐπὶ ἄσματος, μέλους : Ἄριστφ. Θεσμ.327 χρυσέα τε φόρμιγγή ἀχόσιεν ἐπ' εὐχαῖς ἡμετέρας, Θεόκρ.16,96 ἀνικα τέττιγι ποιμένας ἐνδίοις πεφυλαγμένους ὑφῶδι δένδρων ἀχέει ἐν ἀκρεμόνεσιν, Χατζ.ὄπ.Βρ.Ὀρ.72 καὶ τὸ τραγοῦδι τραγοῦδᾶ καί ήχει 2) κ. μτ. συστ. αἰτ. κἀμυ νὰ ήχῆσῃ : Αἰσχ.Ἐπτ.869 τὸν δυσκόλαδον θ' ὄμνον Ἐρινύας ἀχέιν, Σοφ.Τρ.866 ήχει τῆ οὐκ ἄσμων, ἀλλὰ δυστυχῆ κωκυτὸν εἶψω, Εὐρ.Ἰων 883 : κ. παθ. : Σοφ.ὈΚ 1500 τίς αὐ παρ' ὄμων κοινός ήχεῖται κτύπος 3) ἀντηχώ, ἀντιβῶ : Ἠσίοδ.Θ 42 τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδῆ ἐκ στομάτων ήδεῖα .. ήχει δὲ κάρη νιφόνετος Ὀλύμπου 4) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ήχων, λόγων, ἀκούομαι,

γίνομαι ἀντιληπτός, αἰσθητός : Λασκαρ.Ποίημ.162,10 (Φέξη) λόγια γλυκά είναι τούτα | που ἤχουνε στήν καρδιά μου 5) νεώτ. μτφ. ἔχω ἀπήχησι, ἐντύπωσι : αἱ προτάσεις του δὲν ἤχσαν καλῶς [προυκάλισαν οὐχὶ καλῆν ἐντύπωσιν, δὲν ἐγένοντο δεκταί ἐμμενῶς] 6) εἰδ. μέσ. ἐν φρ. ἤχοῦμαι τιμὴ ἐξυμνῶ : Πινδ.ἀπ.75,19.

ἠχώδης-ους-ες ἠχηρός, περὶ τοῦ ἐξαμέτρου : Δημήτρ.42 2) ὁ προξενῶν ἤχον, βόμβον εἰς τὰ ὦτα, ἢ ὁ ἐπιτείνων τὸν ἤχον : Ἰνπ.Κωακ.163 3) ὁ καλύτερον μεταδίδων τὸν ἤχον, ὁ συντελών εἰς τὴν εὐκρινεστέρα τοῦ ἤχου ἀντιληψιν : Πλούτ.Ἠθ.720C τῆς ἡμέρας ἠχώδεστέρα ἢ νύξ.

ἠψε γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ ρ. ἀπτω 2) παρσ. τοῦ ἐφω,

ἠψα Ἠσ. « ἡ κέδρος, ἐθνικῶς ».

ἠψακτίς-ιδος(ἠ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειψάντων ἐχινოდέρμων.

ἠψάνθρωπος ἰδί νεώτ. παλαιοζ. γένος προϊστορικῶν ἀνθρώπων.

ἠψθάλαγος ἰδί νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειψάντων θαλασσοβίων ὀστράκων τοῦ παλαιζωϊκοῦ αἰῶνος.

ἠψζωϊκός αἰὼν ἰδί νεώτ. γεωλ. ὁ τρίτος κατὰ σειράν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων αἰώνων, εἰς οὗς ἡ προϊστορία τῆς γῆς διαιρεῖται καὶ καθ' ὄν τὰ πρῶτα ζωϊκά ὄντα ἐνεφανίσθησαν.

ἠψζων ἰτό) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτοι σχηματισμοὶ ἐκ μίγματος μαρμάρου καὶ ὄψετου, θεωρηθέντες ὡς ἀπολελιθμένα λείψανα ἀτελεστάτων ὄντων τοῦ ἠψζωϊκοῦ αἰῶνος.

ἠψῆματι Ἠσ. « μιὰ ἡμέρα ».

ἠψθεν (ἠψ) ἐπίρρ., ὄωρ. ὄωθεν ἀπὸ πρῶϊας, ἔωθεν, ἀπ' τὴν αὐγή : Ἰλ.Α 555 ἠψθεν δ' ἀπονόσφιν εἰθ τατιηότι θυμῷ, Ὀδ.Α 372 ἠψθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κίοντες πάντες, Θεόκρ. 15,132 ἄμμες νιν ἄμα δρόσφ ἀθρόαί .. οἰσεύμεσ 2) αὐριον, τὴν ἐρχομένην πρῶταν : Ὀδ.Ο 506 ἠψθεν δὲ κεν ὕμνιν ὀδοιπόριον παρασημῆν || κατὰ τὴν πρῶταν, τὰ ταγύ : Ἀπόλλ.Ρ 4,1224.

ἠψθῆριον ἰτό) νεώτ. γένος ἐκλειψάντων θαλασσοβίων θηλαστικῶν τοῦ καινοζωϊκοῦ αἰῶνος.

ἠψθῆ ἐπ. γεν. τοῦ ἠψ βλλ.

ἠψκαινικός-ἠ-όν νεώτ. γεωλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἠψκαινον ὑποπερίοδον τοῦ καινοζωϊκοῦ αἰῶνος : ἠψκαινικά στρώματα.

ἠψκαινος-ον νεώτ. γεωλογικὸς ὄρος δι' οὗ χαρακτηρίζεται ἡ οἰσεν ἀνατολῆ νέου κόσμου ἐπὶ τῆς γῆς : ἠψκαινος ὑποπερίοδος (ἢ δευτέρα ἐκ τῶν πέντε ὑποπεριόδων εἰς αὗς ὑποδιαιρεῖται ἡ τριτογενῆς περίοδος τοῦ καινοζωϊκοῦ αἰῶνος) 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἠψκαινον ὑποπερίοδον : ἠψκαινος διάπλησις (στρωμάτων).

ἠψκαιτος ὄνος(όν) πρῶνός ὄνος. Ἠσ.,Σουῖδ. **ἠψλειπός-ἠ-όν** νεώτ. γεωλ. ὁ ὄνῃκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περίοδον ζωῆς τοῦ προϊστορικοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἣν οὗτος ἐχρησιμοποῖε ὡς ἐργαλεῖα τοὺς ἠωλιθούς βλλ. : ἠψλειπὴ ἐποχὴ.

ἠψλιθος ἰδί νεώτ. τεμάχιον πυρίτου λίθου φέρον θραυστηγενεῖς ἐπιφανείας, ἀμύρας καὶ ἀκωκῶς, ἐκ τῶν θεωρηθέντων ὡς ὀπλων καὶ ἐργαλείων προϊστορικῶν ἀνθρώπων τοῦ καινοζωϊκοῦ αἰῶνος.

ἠψν-όνος ἰδί συνηρ. τ. τοῦ ἠψν βλλ.

ἠψος-ψα-ψον, ἀττ. ἠψός πρῶτονός, ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἠψ, τὴν αὐγήν, αὐγινός : Ὑμν. Ἐρμ.17 ἠ- γενονός, Ἠσίοδ.Α 396 (τέτιξ) πανημέριός τε καὶ ἠψός χεεὶ αὐδὴν, Ἀντίφ.Θεασ. ἐν ΑΠ 5,2 ὄρθρος εἰθν, χρύσιλλο, πάλαι δ' ἠψος ἀλέκτρον κηρύσσων .. ἠργίνεσιν ἀγει 2) ὁ ἐξ ἀνατολῶν, ἀνατολικός : Ἠρ.7,157 τὸν ἠψων στρατόν, Ἀρσλ.Ρ 2,745 εἰς ἄλα .. ἠψήν.

ἠψός(ἠ) κ. νεώτ., γεν. ἠψός, ἐπ. ἠψθῆ, ὄοτ. ἠψθῆ, αἰτ. ἠψ, κ. ἠρὸν | Ἠδὺλ.π. Ἀθῆν.11,473Α, ΑΠ 7,472 Ι, ἀττ. ἔωσ, ὄωρ. ὄψς, αἰολ. αἰψς (Σαφ.18), ἢ αὐγή, τὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου προσηγέλλον διάχυτον φῶς, τὸ γλυκοχάρσμα : Ἰλ.Α 477 ἠμος δ' ἠργίνεσιν ἀφῆν ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, Ὀδ.Β 1, Ἠρ.Β, 83 ἠώς τε δὴ διέφανε 2) ἡ πρῶτο ὡς χρονικὸν τμήμα τῆς ἡμέρας : Ἰλ.Φ 111 ἔσσεται ἡ ἠώς ἢ δεῖλη ἡ μέσον ἡμῶρ, Ἠρ.7,167 ἐμάχοντο ἐξ ἠούς ἀράχοντο μέχρι δεῖλης ὄφης, Σοφ.ΟΚ 477 χός χεσθάσι στάντα πρὸς πρῶτην ἔω || ὄμα ἠοί ἢ ἄμα (τῆ) ἔω με τὴν αὐγή : Ἠρ.7,219, Ὀουκ. 2,90 ὄμ. ἐπὶ τὴν ἔω : αὐτ.2,84 3) συνηκδ. ἡ ἡμέρα : Ἰλ.Α 493 ἄλλ' ὄτα δὴ β' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη ἔωσ, αὐτ.Ν 794, Ὀδ.Τ 192 τῶ δ' ἠθῆ δεκάτη ἢ ἐνδεκάτη πᾶσαν ἠώς || τὸ φῶς τῆς ἡμέρας : Ἰλ.Η 451 4) μτφ. ἢ ζωῆ : Κόιντ.10,431, πρὸλ. Ἐπιγρ. φῶς λίπες ἠούς 5) ὡς σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, ἢ ἀνατολῆ : Ἠρ.2,8 τῆς ὄδοῦ ἀπὸ ἠούς πρὸς ἐσπέρην, Ξεν.Ἑλλ.5,4,49 τὰ πρὸς ἔω τῆς τῶν Θηβαίων πόλεως ἐδῆσιν, Πλούτ.Λούκ. 27, Ἐπιγρ. πρὸ ἠούς τοῦ βωμοῦ.

ἠψαίνῃ(ἠ) νεώτ. χημ. χρωστικὴ οὐσία ἐν χρήσει πρὸς βαφὴν ἐρίων ἢ μετόξης, ἄ. ἐοζίνη βλλ.

ἠψαινοφιλα αἰμοσφαίραι(ἠ) νεώτ. φυσιολ. τὰ αἰμοσφαίρια τὰ ἐν τῷ πρῶτοπλάσματι αὐτῶν ἔχοντα μεγάλω χαρακτηριστικὰ κοκκία, ὅπο τῶν ὄξινων χρωμάτων τῆς ἠωσίνης κεχρωσμένα.

ἠψαινοφιλία ἠ) νεώτ. ἱστρ. ἢ ἐν τῷ αἵματι αὐξήσις τῶν ἠψαινοφίλων λευκῶν αἰμοσφαιρίων, ἀποτελοῦσα χαρακτηριστικὸν γνώρισμα πλείστων παθολογικῶν καταστάσεων.

ἠψώφυτον ἰτό) νεώτ. παλαιοφυτ. ἰδιάζωμ. σχηματισμὸς ὀπολελιθωμένων ἀτελεστάτων φυτῶν ἀπαντῶν εἰς φορμιτικά στρώματα.

Θ, θ θητα τὸ ὄδασα κατὰ τάξιν γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου καὶ πέμπτον σύμφωνα προεῖθον ἐκ τοῦ ὄδδου ἐπίσης φοινικικοῦ γράμματος τῆθ ἢ τέτ κ. σημαίνοντος πιθανῶς ὄφιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ ἔσχε ποικίλας κατὰ τόπους καὶ χρόνους μορφάς, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν διαφόρων ἐπιγραφῶν· εἶναι ὀδοντικὸν προστριβὲς πνευματώδες, ἐκφωνούμενον δι' ἐκπινοῆς, καθ' ἣν τὸ ἄκραν τῆς γλώσσης προβάλλεται μεταξὺ τῶν ἀκμῶν τῶν προσθίων ὀδόντων, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ φιλὸν τ καὶ τὸ μέσον δ' ἄλλ' ἐν τῇ ἀρχ. ἐκφωνεῖτο ὡς κλειστὸν ὀδοντικὸν ἢ φωνιακὸν μετ' ἐκπομπῆς πνεύματος, ὡς τῆ, διὸ παριστάνετο διὰ δύο σημείων, ὅλον διὰ τοῦ ΘΗ καὶ θ, ὡς μαρτυροῦσιν ἐπιγραφαὶ τῶν νήσων Μήλου καὶ Θήρας, εἰκάζεται δὲ ὑπὸ τῶν γλωσσολόγων, ὅτι ἡ παρεμφερὴς πρὸς τὴν σημερινὴν διαρκὴς καὶ πνευματώδης προφορά τοῦ γράμματος συνετέλεσθη εἰς τὴν ἀπτ. τοιλάχιτον διάλεκτον κατὰ τὸν Δ' π.λ. αἰ'. || εἰς τὰς ἀ. ἐκ τῆς ἰσπετικῆς γλώσσας τὸ θ ἀντιτοίχα ἔχει τὸ dh τῆς σανσκριτικῆς, τὸ τῆς λατινικῆς καὶ τὸ ἀ καὶ εἰς τὰς τευτονικὰς γλώσσας, ὅλον. εἰς τὴν γοτθικὴν, ἀρχ. νορβ., ἀγγλο-σαξον. τὸ ἀ καὶ ἀρχ.γερμ. τὸ τ· θαρσέω, σανσκρ. dharsh, dhrishnōmi, γοτθ. gaudaurean, ἀρχ. γερμ. gītar' 2) ἐν τῇ λατινικῇ τὸ θ ἐναλλάσσεται συχνά πρὸς τὸ ζ, ὡς ἐν τῇ αἰολ. κ. δωρ. διαλέκτῳ, ὅλον θυμός, σανσκρ. dhīmas, λατ. fumus' θύρα, λατ. foras' || σπαν. πρὸς τὸ β, ὅλον ἐρυθρός, λατ. ruber' || ἐνίοτε ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ δ τῆς λατινικῆς καὶ τῶν ἀ. γλωσσῶν, ἀνάλογον δὲ γίνεται καὶ εἰς ἰδιῶμ. δημοτικὴν, ὅλον πυθμῆν, λατ. fupna, θυγάτηρ, σανσκρ. auphita, γοτθ. dauhtar, δημ. θυγατέρα' 3) ἐν ταῖς ἀρχ. διαλέκτῳ, κ. ἰδ. ἐν τῇ δωρικῇ, ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ σ πρὸ φωνηέντων καὶ πρὸ τοῦ λ, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐξ αὐτῆς ἔλκουσαν ἰδιῶμ. τσακωνικὴν, ὅλον σάλασσα, σιά, Ἀσάνα, παρσέως, ἐσλόθ, ἀντὶ θάλασσα, θεά, Ἀθάνα, παρθέως, ἐσθλόθ, καὶ σέρι [σασι], ἀντὶ θέρος' || σπαν. ἐν τοῖς ἀ. διαλέκτοις πρὸ τοῦ ι, ὅλον Παρνήσιος, ἐρυσίθη ἀντὶ Παρνήθιος, ἐρυσίθη' || καὶ ἐν τῇ ἰων. ἐναλλάσσεται πρὸς τὰ -σσ, ὅλον βυσσός ἀπὶ βυθός' 4) ἐν τῇ αἰολ. κ. δωρ. ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ φ, ὡς καὶ ἐν τῇ λατ., ὅλον φῆρ, φλάω, φλίβω ἀντὶ θῆρ, θλάω, θλίβω' || κ. ἐν ἰδιῶμ. τῆς δημοτικῆς, ὅλον Φῆρα, φηκάρ, φεός, ἀντὶ Θῆρα, θηκάρ, θεός ἀντὶ θ. γίνεται ἐν τῇ τσακωνικῇ, ὅλον χρυσάθι, βαθῆ ἀντὶ χρυσάφι, βαφῆ' 5) ἐν τῇ αἰολ. ἐναλλάσσεται πρὸς δ, ὅλον ἀνδῆρον ἀντὶ ἀνθῆρον' || κ. ἐν τῇ δημ. ἐναλλάσσεται εἰς τὴν ἰδιῶμ. πρὸς τὸ δ, ὅλον θεάφι, θεαφιζω ἀντὶ θεάφι, θεαφιζω' πρὸ δ Δ δ) ἐν εἰδ. σμ.' 6) ἐν τῇ αἰολ. κ. δωρ. ἐναλλάσσεται ἐνίοτε πρὸς τὸ τ, ὅλον αὔτις ἀντὶ αὔθις' 7) ἐν τισὶ λέξεσιν ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ δαοῦ πνευμα, ὅλον θάλασσα καὶ ἄλς, θεμά καὶ ἄμα' || ἐν τισιν ἰδιῶμ. τῆς δημοτ. πρὸς τὸ χ, ὅλον ἐν Κύπρῳ στήχος, βᾶχος ἀντὶ στήθος, βᾶθος' 8) κ. νεώτ. ἴταν τὸ ἐ εὐρίσκεται εἰς δύο ἀλληλαλλήλους συλλαβάς τρέπεται εἰς τ πρὸς ἀποφυγὴν διπλῆς διασείσεως, συνήθ. δὲ ἐν τῷ ἀναδίπλασισμῷ, ὅλον τῆθμι, τέθικα, ἐτράφην, λύθθι, Ἀθθίς ἀντὶ θίθμι, θέ-

θηκα, ἐβράφην, λύθηθι, Ἀθθίς' || δημ. ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ τ [ἰδίως ἐν τοῖς συμπλέγμασι φθ, χθ, σθ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ ρθ, ὅλον παιδεύθηκα, φτάνω, ἐχτές, μιανός, ἦρα ἀντὶ παιδεύθη, φθάνω, ἐχθές, μιθός, ἦρα' 9) ὡς ἀριθμητικὸν ὀξυτονούμενον ἄνωθεν [θ] ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμὸν 9 καὶ τὸ τακτικὸν ἔνατος καὶ τὸ ἐπίρρ. ἐνεακίς ὀξυτονούμενον δὲ κάτωθεν [θ] πρὸς τὸν ἀριθμὸν 9000, τὸ τακτικὸν ἐνεακισχιλίστος καὶ τὸ ἐπίρρ. ἐνεακισχιλιάκις' 10) Ἐπιγρ. π. ἀρχ. τὸ κεφαλαῖον Θ ἐπιγραφόμενον ἐπὶ τῶν φήφων, δι' ἃν ἐφήφισον περὶ ζωῆς ἢ θανάτου, ἐσήμαινε τὴν εἰς θάνατον καταδίκην' || ὄμ. ἀντὶ τῆς λ. θάνατος [ἢ ἀπέθανε, τέθνηκε, θανατωγέον] ἀπαντὰ κ. εἰς τινα πολεμικὰ χειρόγραφα τοῦ Ἰππ.: Γαλ.17||,612' || ὄμ. π. Ρωμ. ἐπὶ τῶν ρωμαϊκῶν ἐπιτυμβίων πλάκων ἦτο σύνθετος νεκρικὸν σύμβολον, διὸ ἐθεωρεῖτο δυσολίον γράμμα' 11) μουσ. ἐν τῇ ἀρχ. ἐλληνικῇ μουσικῇ, τὸ κεφαλαῖον Θ εὐρήται προτασσόμενον ἐτέροιο, ὅλον λάμβδα ἀνεστραμμένου, ΘV, ἐδείκνυε δὲ τὴν τρίτην συνημμένων ἐν τῷ λυδίῳ τρώφῳ καὶ κατὰ τὰ τρία γένη, τὴν παρυπάτην μέσον ἐν τῷ ὑπερλυδίῳ τρώφῳ, τὴν τρίτην διεξευμμένων ἐν τῷ φρυγίῳ τρώφῳ καὶ τὴν τρίτην ὑπερβολαίων ἐν τῷ ὑπερφρυγίῳ' || τὸ θῆτα καὶ τὸ λάμβδα ἀνεστραμμένον ἐπὶ τὴν ὀξύτητα ΘV' ἐδείκνυε τὴν τρίτην ὑπερβολαίων ἐν τῷ ὑπερλυδίῳ τρώφῳ καὶ κατὰ τὰ τρία γένη. -**θα** ἀχώριστον καταληκτικὸν μόριον ἐπιρρηματικῶν τύπων, ὡς ἐνθά. **θά** νεώτ. κ. δημ. μόριον σχηματισθὲν ἐκ γοργῆς συνεκφοράς τοῦ ρήματος θέλω μετὰ τοῦ ἀντὶ ἐν διαλεκτ. τύποις ἀπαντῶν κ. ὡς θενά, θανά, θελά, θαλά, συντασσόμενον μεθ' ὑποτακτ. ἐνεστ., ἀορ. ἢ παρακ. πρὸς δῆλωσιν τοῦ μελλοντικοῦ: θά τρέξω, -θά γράψω, -δὲ θά σ' τὸ δώσω, -έως ἀδριο θά ἔχω μιλήσει, Ἐρωτόκρ. Α140 καὶ θάμασμα θά τὸ κρατῶ μεγάλο, Σολωμ. Γεώργ. ΔΕ Ρώσση 5 θά σκαρπίσομε τὸ Μᾶν | πᾶνω σ' ἄκακα τὰ στήθη' 2) μετὰ παρατ. ἢ ὑπερσ. πρὸς δῆλωσιν δυνατικῆς διαθέσεως: θά ἐκέρδιζα τὸ παιγνίδι, ἀν δὲν ἤμουν τόσο κουρασμένος, -θά τοῦ εἶχα γράφει ἤδη, ἀν δὲν ἀδιαθετώσα' 3) ὄμ. πρὸς δῆλωσιν τοῦ πιθανοῦ, ὄριστ. ἐγκλ.: θά ἔχασε τὸ τραῖνον, γι' αὐτὸ ἀργεῖ, -θά τοῦ ἐμίλησαν σχετικῶς, -ἀκούω φωνῆς μέσα στό σπῆτι, καθγὰς θά γίνεται, Γρουπ. Σκ. Terr. 38, | μεσάνυχτα θά μ' ἔφερε στό ὠράτα | κι ἀσπρο χωριό μας τ' ὄνειρο τὸ πλάνω. **θάσσω** ἐπ. τ. τοῦ θάσσω, κάθημαι, μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ.: Ἰλ. 194 λιπὼν ἔδος, ἐνθα θάσσειαν, Ὀδ. Γ 336, Ὑμν. Ἐρμ. 172. **θαθακόν** (δηλ. θάφακον) Ἦσ. «θακὸν ἢ ὀμορόν» [πθ. «θακὸν ἢ θρόνον»]. **θαθω** δημ. θάπτω βλ.λ. **θαγάντος**-ον (θῆγω) ὀξύς, κοφτερός: Ἐπιχ. ἀπ. 68, 2 θαγάντος ὀλὸν περ βᾶτος. **θάσο** προστ. τοῦ θάσομαι βλ.λ. **θασομαι** δωρ. ἀντὶ θησομαι, θεώμαι: Πίνδ. Π 8, 45 **θασομαι σαφές** δράκοντα ποικίλον αἰθῆς Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσιπίδος νωμόντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις, Λυρ. Ἀδέσπ. 40. **θαζός**-ή-ὄν Κύριλλ. καθιστός.

θάζω Κύριλλ. κάθημαι.
θάημα-ατας (τό) δωρ. αντί θέαμα : Θεόκρ.1,56 αιπολικόν θάημα.
θαητός-ή-όν | θαεμαι | δωρ. αντί θηητός, θα-
 ατός, ξείνος θέας, θαυμασμού : Πίνδ.Π7,12 οί τεάν
 γε δόμον Πυθώνι δίρα θαητόν έτευξάν, αút.Ν11,12
 θαητόν δέμας.
-θαι εν Έπιγρ. κατάλλ.παθ. άπαρφ. ένεσται, αντί -σθαι.
θαίρατος-α-ον ό του θαιρού βλ.κ.21 : Πολυδ.
 1,253 θαιραίτα ξύλα |ών χρήσις έγίνετο πρός
 κατασκευήν θαιρών, άξόνων|. **θαιροδύτης** (ό) : κτ. πληθ. οί κρικοί δι' ών αί ήνίαι
 διέρχονται : Ήσ. « θαιροδύται οί εν τώ ζυγώ θα-
 κίλοι, δι' ών οί ρυτήρες ». **θαιρός** (ό) κ. νεώτ. ή πρός τόν τοίχον παρα-
 στός της θύρας μετά τών στροφών, οί ρεζέδες :
 Ήλ.Μ 459 ρήξε δ' έν άμφατέρους θαιρούς, Κόιντ.
 3,27 πύλας δ' εις ούδας έριστε θαιρών έξαρπέ-
 σας. 2) πλαγία δοκός κάωθεν του πήγματος
 άμάξης, έχουσα όπην δι' ής έρπαστο ό άξων : Πολυδ
 1,144 : ή αυτός ό άξων : Σοφ.άπ.596. 3) νεώτ.
 παράκλειρον σανίδωμα, κυκλιθωμα ή δικτυωτόν
 φορητόν άμάξης, συγκρατούν ή φορούν.
 4) είδ. ναύτ. υσιδήριον στερεώς προσηρμοσμέ-
 νον επί της ρίζης ηθαλαίου, διά την προσαρμο-
 γήν αυτού επί του ποδοστήματος.
θαίρ-ιδος (ή) μγν. είδος χειρουργικού επίδε-
 σμου : Γαλλ.1811,752.
θακαθαλάς-άδος (ή) ή έφράζουσα όνος :
 Λυρ. Άλ. Άδέσπ.4,22 ό γάρ άλέκτωρ ήστόχηκέ
 μου και θακαθαλάδος έρασθείς εμπέν έγκατέ-
 λιπε (ηιδ. θακαθαλάς).
θακεϊόν (τό) Έπιγρ. έδρα, βάλυρον.
θακεύω μγν. άποποτά : Πλουτ.Άν.20 έν άπογω-
 ρήσει θακεύοντας επί θίφρων, Άρτεμίδ.Δαδ.1,2.
θάκημα-ατος (τό) τό καθήσθαι, είδ. επί ίκετών
 παρά τόν βωμό : καθημένον : Σοφ.ΟΚ1160 τί
 προσχρήζοντα τώ θακήματι. 2) ώς αύσα, έδρα,
 θώκος, κάθισμα : αút.1380 τοιγάρ τό σόν θακή-
 μα και του σούς θρόνου κρατούσιν, Εύρ.Ύων
 492 ώ Πανός θακήματα.
θάκησις-εως (ή) τό καθήσθαι : Σοφ.ΟΚ9 άλλ'
 ώ τέκνον, θακήσιν ει τινα βλέπεις. . στήσόν με.
θάκος (ό), έν. κ. Ιων. κ. νεώτ. θώκος, έν. κ. θώ-
 κος, έδρα, κάθισμα : Ήλ.Θ 439 θεών δ' έξίκετο θώ-
 κους, Όδ.Μ 518, Ήρ.1,181 μεσοούντι δέ κου της
 αναβάσιος έστι καταγωγή τε και θώκοι άμπαυ-
 στήριοι, Αίσχ.Πρ.282, Σοφ.Άντ.999 εις γάρ πα-
 λαιόν θακόν όρνιθοσκάπου Ιζών, Εύρ.Ήρ.1097.
 2) κ. νεώτ. έδρα άξιώματος, θέσις : Άριστοφ.
 Βάτρ.1515 τόν θακόν τόν εμπόν παράδος Σοφοκλεί
 τρείν, - ό πρωθυπουργικός θώκος. | είδ. έδρα
 ιερέως : ΑΠ8,12. 3) όδ. συνέδριον, βουλή : Όδ.
 Β76 ούδ' άγορή γένει' ούδδ' θώκος, αút.Ο 461,
 Ήρ.6,63 και τίς οί τών οικιέτων έν θώκω κατη-
 μένω μετά τών έφρόνων |έν συνεδρίω|. 4) έν είδ.
 οημ. άπόποτας, άφάδευτήριον : Θεόφρ.Χαρ.14.
θάκω-έω, ίων. κ. δωρ. θωκώ : κάθημαι : Ήρ.2,173
 σί γάρ χρίν έν θρόνω σεμψών σεμνόν θακέοντα,
 Αίσχ.Πρ.313. Σοφ.Αί.325 ήσυχος θακει, Εύρ.Έκ.
 1153 : |είδ. επί ίκετών παρά τόν βωμόν κατη-
 μένων.Σοφ.ΟΤ 20, Εύρ.Ήρακλ.239 βώμιος θακείς.
θάλασσα (ή) Έπιγρ. Κρήτ. ή θάλασσα.
θαλαματος-α-ον μγν. ό έν τώ θαλάμω κεκλει-
 σμένος, κρατούμενος : Φιλ.2,297 θαλαμοία γυνή.
θαλαμανθή (τό) νεώτ. βοταν. τή άνηθ άν οί
 στήμονες προσφώνονται επί της άνθοδόχης |του
 θαλάμου| άνεξάρτητοι του κάλυκος.
θαλάματς-ακος (ό) κωπηλάτης της σκωπώτης
 σειράς τών έδωλιών, ό και διά τό άνωώτερον
 του έργου, εύτελέστερον λαμβάνων μοθόν, ά.θα-
 λαμίτης : Άριστοφ.Βάτρ.1074.

Θαλαμάρχης (ό) νεώτ. κ. δημ. ύπαξιωματικός
 έπιφορισμένος την καθαριότητα και την τάξιν
 θαλάμου στρατώνος ή στρατιωτικού νοσοκο-
 μείου ή ά.
Θαλαμνευμα-ατος (τό) θάλαμος : Εύρ.Βάκχ.120 ώ
 θαλάμνευα Κουρήτων.
Θαλαμνευτός-ή-όν ό έν θαλάμω κεκλεισμένος, κε-
 κρυμμένος : Τιμόθ.Μιλ.Πέρ.245 θεσασρόν πολύ-
 κρον οίλας Μουσόν θαλαμνευτόν.
Θαλαμνεύτρια (ή) ή παράνυμφος : Πολυδ.3,41.
Θαλαμνεύω μγν. άδηγώ, φέρω μετ' έμού εις
 τόν νυμφικόν θαλάμον, όδ. ουκεδ. λαμβάνω ώς
 σύζυγον : Ηλίοδ.Α18,4,6 ού γάρ τις έμού ζώντας
 έτερος θαλαμνεύσι Χαρίκλειαν. 2) παθ. μένω κε-
 κλεισμένος έν θαλάμω είδ. επί γυναικών, διατριβώ
 εις τόν γυναικωνίτην : Άριστοφ.2,5. | είδ. ζών,
 ζώ κρύπτομαι έν τή φωλεά : Συνέο.16D).
Θαλαμή (ή) κ. νεώτ., δημ. θαλάμη (τό) φωλεά,
 κοίτη, ιδ. δέ όπή, σπήλαιον ή ώ διαπνάνται ύδρό-
 θια ζώα, τρύπα : Όδ.Ε 432 ώς δ' ότε πούλυπα
 θάλαμης έξελαμμένω πρός κοτυλιθόνο-
 φιν πυκνία λίγιγες έχοντα, Άριστοφ.Ζ1 5991,15,
 Νουμήν.άπ.π. Άθην.7,315B τοισι κε ενθάμρής
 θαλάμης από μακρόν άείριος σκορπίον ή όρ-
 φόν περιπρηχάς. 2) καθάλου, σπήλαιον, κοιλω-
 μισ τής γαίς, του έδάφους : Εύρ.Ήρ.807 ός γάς
 έξέθα θαλάμω, αút.Φοίν.931 θεί τόνδε θαλά-
 μαίς, ού δρόκον ό γηγενής έγένητο . . σφαγάν-
 τα. | είδ. τάφος : αút.1κ.980 και μήν θαλάμας
 τάσδ' έσορά δέ Καπανέως ήδη τύμβον θ' Ιερών.
 3) κοιλότης έντός του σώματος : Ήππ.Τέχν.10, Ά-
 ριστοφ.Ύυν.458α,17. | είδ. θαλάμη τό κοιλώμα-
 τα της ρινόσ, τό ρουθούσιον : Πολυδ.2,279. 4) είδ.
 θάλαμος έν πλοίω, και |είδ. τό κατώτερον μέρος
 ένθα οί θαλαμίται βλλ. ειργάζοντο : Λαυκ.Πλ.2
 5) είδ. νεώτ. στρατ. ή θέσις ήν τό φυσίγγιον ή
 τό βλήμα καταλαμβάνει έν τή κώνη τών όπλων ή
 τώ κοίλω τών πυροβόλων.
Θαλαμνοδρομία (ή) νεώτ. όγών ίστιοδρο-
 μίας μεταξύ θαλαμηγών.
Θαλαμηγός-όν μγν. κ. νεώτ. ό όγων, έχων
 θαλάμιον, είδ. επί πλοίων : Στρόβ.17,115 έν σκά-
 φαις θαλαμηγοίς. | θαλαμηγός καός ή όπλώς
 ή θαλαμηγός κ. νεώτ. πολυτελής, άνετον πλοίων
 μετά θαλάμων άνασκαυτικών : Καλλιξ.1 κατε-
 σκεύασε . . ποτάμιον πλοίων, τήν θαλαμηγόν
 καλουμένην, Διάδ.Σ1,85 εις θαλαμηγόν ναύν ογ-
 κημα κεχρυσωμένον έχουσαν έμβιδάσαντες.
 | όμ. τό θαλαμηγόν | ένν, πλοίων : Άππ.Προοίμ.
 10 θαλαμηγά χρυσοδερμνα και χρυσεύβολα.
Θαλαμηγάθης (ό) κωμ. παρωνυμ. του βύνηου,
 ό υιός της θαλάμης : Μάτρ.Δείπν.53 βύνηου κεφα-
 λή θαλαμηγάθεο.
Θαλαμηγός-ον κ. -η-ον ό του θαλάμου.
 Ήσίοδ.Εργ.807 υλοτόμον τε ταμειν θαλαμηγία
 δουρα ικατόλλα, πρός οικοδόμειαν θαλάμης. 2) γα-
 μήλιος : Έπιγρ.π.Αουκ.Συμπ.41 θαλαμηγόν θμνον.
Θαλαμηγούλα (ή) μον. τό έργον του θαλαμη-
 πόλου, ή έν τώ θαλάμω ύπηρεσία : Πρόδρο.458.
Θαλαμηπόλος (ό), ή και μον. ό έν τώ θαλά-
 μω ύπηρετών, δημ. κωμωδία : Όδ.Η8 δατε
 δέ οί πρ' γνάψ' Άπειραλή θαλαμηπόλος Εύρου-
 μέδουσα, αút.Ύ 293, Αίσχ.Έπτ.359, Διγεν. Άκρ 3723
 και δ' αυτό κάτωκνησα πά νόγω εις τήν κόρην
 | έστειλον τότε και αútής δυο θαλαμηπόλους.
 2) ό του νυμφικού θαλάμου φύλαξ, εύνοχος του
 κοιτώνος : Πλουτ.Άλέξ.30. | είδ. θαλαμηπό-
 λοι(οί) οί εύνοχοι ιερείς της Κυβέλης : Διοσκ.
 ΑΠ,6,220. 3) ό της νυμφικής κλήνης έπιβαίνων,
 νυμφιος, σύζυγος : Σοφ.ΟΤ 1209 ή στέγας λιμνη αύ-
 τός ήρκασεν παδί και πατρί θαλαμηπόλω πε-
 σσίν; 4) κ. έπίθετ. νυμφικός, γαμήλιος : Μου-

σστ.231 θαλαμηπόλας ὄφρη (νῦξ γαμήλιος) ἢ ὄφ. κ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης: ΑΠ 4,177.

Θαλαμηπόλῃ-ἔω μῦθ. κ. σχόλ. ὑπηρετῶ ἐν τῷ θαλάμῳ, τῷ κοιτῶνι, εἰς ἀπὸ θαλαμηπόλος: Σχόλ.Λυκόφ.13.

2) ἐν εἰδ. μτθ. ἐνώσις, φρονιτῶς τὰ τῆς ὁχέιας τῶν ζῶων: Ὀππ.Κυν.1,393.

θαλάμι (τά) δημ. ἢ θαλάμι βλλ. ἢ, κοίτη, φωλιά, ὁπλὴ ἐν ἡ διαπίπτων ὑδροδία ζῶα: Παπαδ.Χριστ. Διηγ.34 τὸ ἀγκιστρὸν ἐβραχῶθη κάτω εἰς τὸ θαλάμι καὶ δὲν ἐβγαίνει πλέον. - τὸ χταπόδι τρύπωσε στὸ θαλάμι του.

θαλαμίας (ὁ) μῦθ. θαλαμίτης βλλ.: Ἀππ.Ἐμφ. Πολ.5,107, Θεμιστ.Λόγ.15,195B.

θαλαμικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν θάλαμον ἢ εἰδ. λατρ. θαλαμική συνδρομή παθολογικῆ ἀλλοίωσις τοῦ ὀπτικῶ θάλαμου τοῦ ἐγκεφάλου συνεπιφέρουσα ἡμιαισθησιάν, ἄλγος καὶ ἀκουστικῆ κινήσις.

θαλαμικός-α-ον, κτ. Ἀριστ.δ.140,13 θαλαμικός, ὁ τοῦ θαλάμου. **2)** τὸ ἀρσ. ὡς οἶος. ὁ θαλαμίτης βλλ., ἐρέτης τῆς κατωτάτης σειρᾶς: Ὁσκ. 4,32 καὶ ὁ ἄλλος στρατὸς ἀπέβαινε, ἐκ μὲν νεῶν ἐβδόμηκοντα . . πάντες πλὴν θαλαμίων.

3) τὸ θηλ. θαλαμία ἢ παραλείπει. τοῦ κώπη ἢ τοῦ θαλαμίτου κώπη: Ἀριστ.Ἀχ.553 ἢ ὄμ. (κτ. παρὰλ. τοῦ ὀπλ.) ἢ ἐν τῷ πλεῦρῳ τοῦ πλοίου ὁπλὴ δι' ἡ ἐξήρχετο ἢ τοῦ θαλαμίτου κώπη: Ἡρ.5,33 ἐκέλευσε τοῦ δρομοφόρου . . τὸν ἀρχοντα ταύτης τῆς νεῶς . . ὅσησι διὰ θαλαμίτης διελάοντα τῆς νεῶς κ. μ.φ.: Ἀριστ.Ἐπρ.1232.

θαλαμίδος-ἰδος (ἡ) πᾶν. θαλαμεύτρια βλλ., παράνομος: Ἀν.ὉΞ.2,376.

θαλαμίσκος (ὁ) νεώτ. ὑποκορ. μικρὸς θάλαμος, δωμάτιο: Παπαδ.Χριστ.Διηγ.26 θάλαμος . . συνεχόμενος πρὸς ἄλλων βορεινῶν θαλαμίσκων.

θαλαμίτης (ὁ) σχόλ. ἐρέτης τῆς κατωτάτης σειρᾶς ἐδωκίων τῆς ἀρχαίας τριήρουσ, ἄ. θαλάμαξ, θρανίτης βλλ.: Σχόλ. Ἀριστ.Βάτρ.1106.

θαλαμοειδής-οὖς-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἢ εἴδος θαλάμου, ὁ ἐν εἰδει θαλάμου κατεσκευασμένος: ἄφοι θαλαμοειδεῖς.

θαλαμόνης ἐπίρρ. εἰς τὸν θάλαμον: Ὁδ.Φ 8 βθ δ' ἡμεῖσι θαλαμόνης σὺν ἀμφιπόλοισι, αὐτ.Χ 109.

θαλαμοποιός-όν ὁ τὸν θάλαμον παρασκευάζων, προετοιμάζων. **2)** κτ. Πολυδ.7,122 Θαλαμοποιοὶ τίλους αἰσχυλοῦ δράματος.

θάλαμος (ὁ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐσώτατον τῆς οἰκίας μέρος, ὁ μυχός, ἰδίως δὲ ὁ γυναικῶν, τὸ εἰς τὴν οἰκοδόμησιν ἀνήκον δωμάτιον: Ἰλ.Γ 142 αὐτίκα δ' ἀργεννήσι καλυφάμενη ὀδύνησιν ὠρμάτ' ἐκ θαλάμοιο τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα. Ὁδ.Δ 121 ἐκ δ' Ἐλένη θαλάμοιο θωάδεος ὑφορόφοιο ἤλυθεν, Ἡρ.1,34 ἐκ τῶν ἀνδρῶνων ἐκκομίσας εἰς τοὺς θάλαμους συνένησε ἢ γαμήλιος, νυμφικός κοιτῶν, παστάς: Ἰλ.Σ 492 ὑμφος δ' ἐκ θαλάμων βαδῶν ὄσο λαμπομενάων, Ὁδ.Κ 340 ἐς θάλαμον τ' ἵενοι καὶ σῆς ἐπιθέμενοι εὐνής, Πίνδ.Π 2,33, Σοφ.Τρ.913, Εὐρ.Ἰππ.560 Ἔρωτα . . τὸν τὰς Ἀφροδίτας φιλάτων θαλάμων κλειδύουον, Κάλβ.εἰς Κίον 1,2 αἶ, πόσους πνεύσας ἐρωτα ἢ θαλάμους τῶρα ἢ φλόγα ἢ βαρβάρως κατατρῶγει ἢ κ. εἰδ. ὁ κοιτῶν τῶν ἀγῶμων τέκνων: Ὁδ.Α 45.

2) γεν. δωμάτιον, κἀμαρα: Ὁδ.4,192 ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. διαμερίσμα πρὸς διαμονὴν καὶ ἕδων: θάλαμος νοσοκομείου - δεσμητηρίου - στρατώνος - πλοίου (καπίνα) ἢ ὄμ. μικρὸς χώρος ἐν τῷ διαμερίσματι ἐν ᾧ ἐργάζεται τις ἢ κ. εἰδ. θαλάμη βλλ.4) ἐν πλοίῳ: Ἀθῆν.2,37δ, Πολυδ.1,87.

3) γεν. οἰκία, ἐνδιαιτήμα, διαμονητήριον: Ἰλ.Σ 248 ἐνδοθεν αὐλῆς δῶδεκ' ἔσαν τέγροιο θάλαμοιο ἔξωστοιο λιθοιο, Αἰσχ.Πέρσ.624, Σοφ.Ἀντ.804 τὸν παγκοί-

την δδ' ὄρω θάλαμον τῆςδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν (περὶ τοῦ Ἄδου), Εὐρ.Κύκλ.57 ἀρνῶν θάλαμοιο: **4)** ταμεῖον, ἀποθήκη, κελλῆρι: Ἰλ.Σ 188 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροὶ θῆκατο κόσμον βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, Ὁδ.Φ 8, Εὐρ.ἀπ. 267,8.

5) τὸ ἐσώτατον ναοῦ, τὸ αὐτόν: Λοκ. Συρ.31 ἐς μὲν οὖν τὸν μέγαν νηὸν πάντες εἰσερχοχται, ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μόνον ἢ συνεκδ. ναός: Αἰλ.Ζ1 11,10.

6) εἰδ. νεώτ. ἀνατομ. θάλαμοι ὀφθαλμοῦ δύο χώροι πλήρεις διαφανοῦς ὑγροῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῳ, περιλαμβανόμενοι ὁ μὲν μεταξὺ τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος καὶ τῆς ἱριδος, ὁ δὲ μεταξὺ ἱριδος καὶ φακοῦ.

7) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ φυσ. σκοτεινὸς θάλαμος κλειστὸν κιδῶτον ἐπὶ τῆς μιάς ἔδρας φέρον ἄνοιον ὁπλὴν δι' ἡς εἰσερχόμενον τὸ φῶς σχηματίζει ἀνεστραμμένα τὰ εἰδῶλα τῶν ἀντικειμένων.

8) νεώτ. ἐν τῇ βοταν. τὸ νεπλατισμένον ἄκρον τοῦ ἀνθοφόρου ἄκρον ἢ τοῦ ποδίου, ἀφ' οὗ ἐκφύονται πάντα τὰ ἀνθικὰ μέρη, ἄ. ἀνθοδόχη.

θαλαμοφόρα (τὰ) νεώτ. ζῶολ. πρωτόζῳα ἔχοντα τὸ σῶμα περιβεβλημένον ὑπὸ ἄσβεστολιθικῆς θήκης, ἀποτελέσσης εἰδος θαλάμου, ἐν ᾧ εἶναι ἐγκλεισμένον τὸ ζῷον.

θαλαμοφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ., δημ. -ύλακας στρατιωτικῆς ἐντεταλμένος τὴν φύλαξιν θαλάμου στρατώνος ἢ νοσοκομείου.

θαλαμωτός-ἡ-ὄν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν εἰδει θαλάμου. **2)** ὁ εἰς θαλάμου διατηρημένος.

θάλασσα (ἡ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ὄπτ. θάλαττα ἢ ἀνώμοτος τὸν ὄγκον ὑδατίνης ἄλμυρᾶ μάζας ἢ εἰς τὰς μεγάλας ἐν κατωτέρῳ τῆς ἕρπας ἐπιπέδῳ ἔκτενεῖς κοιλότητας ἀπλουμένη, καταλαμβάνουσα δ' οὕτω τὸ μέγιστον μέρος τῆς ἐπιφανείας τῆς γήινης σφαιρας συνεκδ. κ. πᾶν τμήμα τῆς ὄλης ταύτης ὑδατίνης μάζης παρ' Ὁμ. ἢ λ. ἐν χρ. ἐπὶ τῷ μεταξὺ Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς ἔκτενοῦς τμήματος τοῦ κτ. τοὺς νεωτ. χρόνους ὀνομασθέντος Μεσογείου θάλασσα, τῆς ἄ. πέραν ταύτης ὑδάτος ἐκτάσεως σημαίνοντες διὰ τῆς λ. ὠκεανός βλλ., παρ' Ἡροδ. δὲ κτ. διαστολῆν τῆς μὲν Μεσογείου καλυμμένης ἔσω ἢ ἐντὸς ἢ ἡδε ἢ καθ' ἡμέρας θάλασσα, τῆς δὲ ἄ. πάσης πέραν τῆς Μεσογείου καλυμμένης ἔξω ἢ ἐκτὸς θάλασσα ὄμ. βραδύτερον ἐπὶ τῆς Μεσογείου ἢ παρ' ἡμῖν θάλασσα: Ἰλ.Θ 24 αὐτὴ κεν γαῖη ἐρύσσει αὐτὴ τε θαλάσση, αὐτ.Υ 228 ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Ὁδ.Γ 5 ἐπὶ θινὶ θαλάσση, αὐτ.Ψ 269 οἱ οὐκ ἴσασι θάλασσαν ἀνέρας, Ἡρ.5,63 πέμπουσι δὲ τούτους κατὰ θάλασσαν πλοισιοι, Ἀριστ.Ζ1 5981,24,δ. τραγ. θάλασσα, μικροθάλασσα καὶ μικροκομματόσσα ἢ κ. κτ. ἀντιπᾶσαν πρὸς τὴν γῆν ἢ χέρσον ἢ τοὺς τῆν ἕρπον: Αἰσχ.Εὐμ.240 χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν, Πλάτ.Μενῶ.241α καὶ οἷα ἐπίοντα ὑπέμειναν κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, Πλάτ. ἀπολλύοιτο κ' ἐγ' γῆν κ' ἐν θαλάσση, Σοκωμ. Γαλήνη 3 λέξ κὶ ἡ θάλασσα κοιμᾶται ἢ μέσ' σ' τῆς γῆς τὴν ἀγκυλιά, Κάλβ. Εἰς ἱερὸν Λόγον 10,4 περιτρέχει τὴν θάλασσαν ἢ εἰδικῶτ. πᾶσα κλειστή ἄλμυρᾶ ὑδατίνης ἔκτασις, κατ' ἀντιδιαστολῆν πρὸς τὴν ἀνεπιταμένον, τὸν ὠκεανόν: Ἡρ.2,23 ἐς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐφείνου πόντου, αὐτ.1,1 τούτους γὰρ ἀπὸ τῆς Ἐρυθρῆς καλεσμένης θάλασσης ἀπικομένους ἐπὶ τῆς τῆν θάλασσαν (τὴν Μεσογείαν), Πλάτ.Φαῖδ.113Α καὶ ἄλμυρον ποιεῖ μείζω τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης (τῆς Μεσογείου), Ἀριστ.Λ.Κόσ.393b, Πολυδ.1,3,9 τῆς γῆς καὶ τῆς θάλασσης τῆς καθ' ἡμᾶς, - Μεσογείος - Ἀζοφικῆς - Βαλτικῆς θάλασσα, - θάλασσα τοῦ Μαρμαρά. **2)** φρ. μ.φ. κωνιν θάλασσα πλῆθος δυστυχῶν: Αἰσχ.Ἐπρ.758. **3)** τὸ θαλάσιον ὕδωρ: Ἰππ.Κῶνα.427 ἔστω ἐν χαλιῳ ἢ θάλασσα, Μο-

αχι.η. Ἀθην.5,208Α κλειστὸν ἰχθυοτροφεῖον τοῦτο δ' ἦν πλήρες θαλάττης, Πολύβ.16,5,4, Διοσκ.2,83, - φέρανε στὴν πλοῖαν θάλασσα, - ἡλια θάλασσα

4) ἡ θάλασσα ἐπιφάνεια : ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ σημεῖοῦται ὡς ἔχουσα ὄψος 1000 μέτρων ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, - τὸ ὑποβρύχιον ἔπλεεν ὑπὸ τὴν θάλασσαν· 5) δημ. ἡ θαλασσοταροχή, φουρτούνα, ἡ ἰσχυρῶς τεταραγμένη κίμωνας τῆς θαλασσίας ἐπιφάνειας : φρ. ἔχει θάλασσα (ἔχει τρικυμίαν)· || ὄβ. μτφ. ἐν φρ. : τὰ ἴκαμε θάλασσα (ἐπέφερεν ἀνοστατάσιν, ἄ. τὰ θαλάσσωσε)· 6) εἰδ. μτγν. διῶρυξ, κανάλι : ΠΔΒσσ.3,18,32 καὶ ἐποίησε θάλασσαν· 7) εἰδ., τὸ ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἐρεχθέως ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως φρέαρ ἄλμυροῦ ὕδατος : Ἦρ.8,55· 8) εἰδ. καλὴ θάλασσα νιπτήρ χαλκίος : ΠΔΒσσ.2,88· 9) θάλασσα κοίλη ζῦλιον θεάτρον : Πασα.ἀπ.208.

βαλασσάγκαθο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἐξινάφω ὁ ἑλληνικός, ἄ. κεφαλάγκαθο· 2) τὸ φυτὸν ἄλμυρίς βλ.λ. 3), ἄ. καλιὰ, τρίβολο, θαλασσόχορτο.

θαλασσάδα (ἡ) δημ. ἡ ὁμῆ τῆς θαλασσίας ὕδατος, ἄ. συνηθέσι, θαλοσσαία.

θαλασσοαετός (ὁ) δημ. τὸ πιγνὸν ἀλιετός ἡ αἰετός τῶν θαλασσῶν· 2) μτφ. ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ πολεμήσας, ριφονιδυνεύσας, ὁ ἀφήθηεν τὰς τρικυμίας, θαλασσομάχος.

θαλασσοαίγλη (ἡ) μτγν. εἶδος κράμβης : Πλίν. ΦΙ 24,164.

θαλασσοαἶος-α-ον θαλάσσιος : Σιμων.57,4, Πινδ. Π 2,50 θαλασσοῖον.. δελφίνα.

θαλασσάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ θάλασσο, εἰδ. ἔλαφρὰ κίμωνας τῆς θαλασσίας ἐπιφάνειας : δ. τραγ. θαλασσάκι μου, | φύσα μαϊστραλάκι μου.

θαλασσοσφάλεια (ἡ) νεώτ. ἡ κατὰ τὸν ἐκ τῆς θαλάσσης κινδύνων ἀσφάλεια βλ.λ. πλοῖου ἡ ἐμπορευμάτων, ἄ. ναυτοσφάλεια.

θαλασσοαὐλῶ-έω μsn. ἐν τῇ θαλάσῃ αὐλῶ, διατριβή : Ποχυμ.Γ Ἀνδρόν.Παλ.35) πάσας τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας θαλασσοαὐλῶν.

θαλασσοεύς-έως (ὁ) Ἦσ. ἀλιεύς.

θαλασσοεύς εἶμαι ἐν τῇ θαλάσῃ : Θουκ.7,12 νῦν δὲ αἶ τε νῆες διάβροχοι, τσοσούτη χρόνον ἤδη θαλασσοεύσαι· || διὰ θαλάσσης ταξιδεῦω : Ἀππ.Ἐρφ.Πολ.1,62· 2) καλυπτοῖμαι ὑπὸ τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος : Πλούτ.Αούκ.3 τὰ θαλαττεύοντα τῆς νεῶς μέρα· 3) χρησιμοποιοῦ νουτικῶς ἐκφράσεις : Ἦράκλειτ.Ἀλληγ.δ.

θαλασσοήμιος (ὁ) νεώτ. γένος θαλασσίων ζωνοσικληκῶν τῆς οἰκογεν. τῶν νηρηϊδῶν.

θαλασσοένιος-α-ο δημ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης· 2) ἔσφ. χρ. ἀντὶ θαλασσινός, θαλάσσιος : Ἐφταλ.Ὀδ.Ε 418.

θαλασσοεργμα-ατος (τὸ) νεώτ. ναυτ. κενὸς χώρος ἐν ὑποβρυχίῳ, πληροῦμενος διὰ θαλασσοῦ ὕδατος προκειμένης καταδύσεως τοῦ ἀκόφου.

θαλασσοερός (ὁ) μτγν. εἶδος βαλασμοῦ:Γαλ.12,781.

θαλάσσι (τὸ) μsn. ἡ θάλασσα : Ἐρώφ.Α 320 κ' ἂν εἶδες τὸ θαλάσσι | τὸ πῶς κτυπᾷ καμιά φορά κάτω σὺν περιγιάλι.

θαλασσία (ἡ) κ. νεώτ. βοταν. τὸ ποῦδες φυτὸν ἀνδρόσακες βλ.λ. : ΨΔιοσκ.3,133· 2) κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ναϊδιῶν· 3) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν σιμφιδῶν.

θαλασσιγόνοσ-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθείς : Νόνν.Δ 13,458 θαλασσιγόνοσ Παιφίς.

θαλασσοἰδίος-α-ον θαλάσσιος : Ἦρ.4,199 τὰ ὑπὲρ τῶν θαλασσοἰδίων χώρων.

θαλασσοἶζω μτγν. ἔγω γενων θαλασσοῦ ὕδατος : Διφιλ.η. Ἀθην.3,92Α τὰ δὲ ἔαρῖνά δστρεα καὶ τὰ κατὰ τὴν τοῦ θέρους ἀρχὴν κρεῖσσονα,

πλήρη θαλασσοἶζοντα μετὰ γλυκύτητος εὐστόμαχα· 2) κ. μῖθ. ἰδίω εἰς τὴν γεῦσιν, τὸς ἰδιότητος θαλασσοῦ ὕδατος : Ξενοκρ.60· 3) πάπ. βαπτίζω, πλῆρω ἐντὸς θαλασσοῦ ὕδατος.

θαλασσίλα (ἡ) δημ. ἡ ὁμῆ τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος, ἄ. θαλασσάδα· 2) ἡ ὄλμυρὰ μικρίζουσα γεύσιν τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος.

θαλασσινά ἐπίφρ. δημ. ἀπὸ ἡ διὰ θαλάσσης.

θαλασσινός-ή-όν μsn. νεώτ. κ. δημ. θαλάσσιος, ὁ εἰς τὴν θάλασσαν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ὁ ἐν αὐτῇ γινόμενος ἢ ὁ ἐξ οὗτης τὴν προέλευσιν ἔχων : θαλασσινός ἀγέρας, -θαλασσινὸ νερό, Σολωμ.ἐν Διολόγῳ νὰ νοτισθοῦμεν ἀπὸ ὀλίγησ σταλαγματίεσ θαλασσινέσ, -θαλασσινὰ πλῆγια· || ὁ διὰ θαλάσσης:θαλασσινὸ ταξίδι· 2) ὁ θαλασσινός ὡσ οὐσ. ὁ ἔχων ἐπαγγέλω σχετιζόμενον πρὸς τὴν θάλασσαν, ναυτικός: Πλοσά.Χριστ. Τεμπ.18 ἡμεῖσ αἰ θαλασσινὸν γνωρίζομεθα, βλῆπειε, καλὰ, Ζερβ.Αυρ.Σάτ.Ἱστορία Μέρουμρο5 γιὰτ' εἶχεν ἄ θαλασσινός γνώση πολλὴ καὶ πράξη· 3) τὰ θαλασσινὰ ὡσ οὐσ. τὰ ὄστρεα, τὰ διαφόρα ὄστρακὸδέρμα τῆσ θαλάσσης.

θαλάσσιος-ο-ον κ.-ος-ον κ.μον.κ.νεώτ., ἄπτ.-τιτος ὁ εἰς τὴν θάλασσαν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ ἐν αὐτῇ ὑπάρχων ἢ γινόμενος, ἢ ὁ ἐξ οὗτης τὴν προέλευσιν ἔχων : Ἰλ.Β 614 ἐπεὶ οὐ σφι θαλάσσιος ἔργα μερῆλει, Ὀδ.Ε 67, Ἀρχιλ.51, Πινδ.Π 3,59 θαλασσίοσ ἀνέμων ῥίπισσι πεμφθείεσ, Εὐρ.Μήδ. 28 ὡσ δὲ πέτροσ ἡ θαλάσσιος κλύδων ἀκούει νουθετομένη φίλων, Κάλβ.Φιλόδοτος 16,5 καὶ πλέσσι γέμοντα ἔρωτος | καὶ φωνῶν μουσικῶν | θαλάσσιος ἔξλα, -θαλασσία αἴρα, -θαλασσινὸ ὕδωρ, -θαλάσσιοι μεταφοραὶ -συγκοινωνία,-θαλάσσια λαυτρά | τὰ διὰ θαλασσοῦ ὕδατος, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰ τῶν ἰαματικῶν πηγῶν | 2) ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ βιώων : Ἦρ.2,123 ὡσ ἀνθρώπων ψυχῆ ἀθάνατοσ ἐστί, τοῦ σώματοσ δὲ καταφθίνοντοσ ἐξ ἄλλο ζωὸν αἰεὶ γινόμενον ἐσθῦεται· ἐπὶ ἀνδρ. δὲ περιέλλῃ πάντα τὰ χεροσία καὶ τὰ θαλάσσια καὶ τὰ πετεινά, Ἰλατ.Εὐθύδ. 298D, Ἀριστ.ΖΙ 487π,26 τῶν δὲ ἐνούδρων (ζῶων) τὰ μὲν ἐστί θαλάττια, τὰ δὲ ποτάμια, τὰ δὲ λιμναῖα, λιθ.Ροδ.166 θαύμασε καὶ τὴν σμέρινον πᾶλε τὴν θαλασσίον | ὡσ ἀποκτάω ἐκ τῶν βυθῶν διὰ πῆθον ἀνεβαίνει· || κ. ἐπὶ νεώτ. : Ἀρ σιφ. Πλ.396 νῆ τὸν Ποσειδῶ. - τὸν θαλάττιον λέγειε ; 3) ἐπὶ προσ., ναυτικός, ἐμπειρός τῆσ θαλάσσης, θαλασσινός, θαλασσολογικός : Ἦρ.7,144 οὗτοσ γὰρ ὁ πόλεμοσ συστόσ ἔσωσε τότε τὴν Ἑλλάδοσ, ἀναγκάσασ θαλασσοῦσ γενέσθαι Ἀθηναίοσ· || κ. κτ. ἀντιπᾶσσι πρὸς τὸ γεωργικός, πεζοῦσ, χερσοῦσ : Αἰσγ.Πέρσ.558 πεζοῦσ τε καὶ θαλασσοῦσ, Θουκ.1,142 ἀνδρεσ γεωργοὶ καὶ οὐ θαλασσοῖσ· 4) ὁ ἐν εἰρῇ θαλασσοῦ ὕδατος, πού μοιζέει μὲ θαλασσομένορ, θαλασοῦσ, θαλασσένιοσ : Πλούτ.Ἦθ.3951) θαλάσσιος τῆ χροσ· 5) ὁ θαλασσοῦ ὕδατι μεμιγμένος οἶνοσ, ἐλαῖον, πρβλ. θαλασσοῖγ· ὄβ. κ. Δουκάγ. εἰνούσ, ἐλαῖου, θαλάσσιο μέτρο· 6) θαλάσσισ (αἶ) Ἐπιγρ. ἐπαυνομίστ ἱερῶων τινω ἐν Κυζίκω.

θαλασσίσι-ιδά-η δημ. κ.-ύσ ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆσ θαλάσσης:θαλασσοῖσ ματία, -θαλασσοῖ φρέμα· || τὸ θαλάσσι ὡσ οὐσ. κτ. παρῶλ. τοῦ χρῶμα : Μωραῖτῶ.Διηγμ.Α 27 ἐδῶ θὰ βάλω ὀλίγω κόκκινο καὶ θαλάσσι, -τὸ θαλασσοῖ τῆσ πηγαῖνε.

θαλασσίτης (ὁ) μτγν. εἰδ. οἶνοσ μεμιγμένος μετὰ θαλασσοῦ ὕδατοσ : Πλίν.ΦΙ 14,78.

θαλασσοδάτης (ὁ) μsn. ὁ διαπερῶν, διαβαίνων τὴν θάλασσαν.

θαλασσοδαφής-οὐς ἐσ ἄχλ. ὁ ἐν θαλασσοῦ ὕδατι βαπτισθείεσ : Σχόλ.Ὀδ.6,53.

θαλασσοδαφώ-έω μτγν. βῆπιω διὰ πορφύ-

ρας θαλασσιών κοχυλίων, δίνω βαθύ, κόκκινο χρώμα: Φιλ.Βυζ.Θαυμ.24 τoίς διὰ τῶν κοχυλίων θαλασσοδαφουμένους ξεφορμούνται.

θαλασσοβίος-ον σχόλ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ζῶν, διατῶμενος: Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.2,1, Κ Μανασσ.22 θαλασσοβίος ἰχθύες 2) νεώτ. ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶν, ὁ ἐξ αὐτῆς τὰ πρὸς τὸν βίον πορίζομενος 3) κτ. ἐπέκτ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τὴν θάλασσαν ἀγαπῶν.

θαλασσοβίωτος-ον μτν. ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶν, θαλασσόβιος βλ.λ. || : Ἀππ.Λιβ.89 χειρῶνακτες θαλασσοβίωτοι.

θαλασσοβραχίης-οὐς-ές μτν. ὁ ἐν θαλάσῃ, ὁ διὰ θαλάσσιου ὕδατος βρεθόμενος: Ἀντυλλ. π. Ὀρειδ.8,12,3.

θαλασσοβραχος (ὁ) δημ. ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης βράχος: Βλ. Συμμ.52

θαλασσοβραγίματος-η-ο δημ. ὁ ἐν τῇ θάλασσῃ βραχεῖς: θαλασσοβραγίμο σταίρι.

θαλασσοβγαμπος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν στατική ἢ λειψάνος, ἄ. λάπαθο, πρῶτατα.

θαλασσογαίτων-η-ος-ον μον. ὁ τῇ θαλάσῃ γεισιάζων: Κ Μανασσ.98.

θαλασσογέν(ν)ημα (τὸ) δημ. γέννημα, δημιουργημα, πράγμα προελθὸν ἐκ τῆς θαλάσσης: Βιζυην.Βαρκευλία 55 γειά σου, θαλασσογέννημα, φερτρουσαναθραμμένε.

θαλασσογενής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθείς: Ἀρχεστρ. ἀπ. 56,7. 2) εἶδ. νεώτ. γεωλ. ὁ διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ θαλάσσιου ὕδατος σχηματισθείς, δημιουργηθείς: θαλασσογενεῖς ἀκταί.

θαλασσογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ περιγραφή τῶν θαλασσῶν, ἄ. ὠκεανογραφία 2) εἶδος ζωγραφικῆς, ἐν ᾧ λαμβάνεται ὡς θέμα ἡ θάλασσα ἢ αἱ σχετικαὶ πρὸς τὸν ναυτικὸν βίον σκηναί 3) ὁθ. συνεκδ. ζωγραφικὸς πῖναξ ἔχων θαλάσσιον θέμα.

θαλασσογραφικός-ἴ-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θαλασσογραφίαν βλ.λ. || κ.2: θαλασσογραφικὸν ἱνατιοτόπον, - θαλασσογραφικός πῖναξ ἐπίρρ. - ὠς.

θαλασσογράφος (ὁ) μν. κ. νεώτ. ὁ περὶ τὴν περιγραφὴν τῆς θαλάσσης ἀσχολούμενος: Τζέτζε, Χιλ.1843. 2) ζωγράφος εἰδικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὴν θαλασσογραφίαν βλ.λ.2.

θαλασσοθάλασι(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ναυτῶν δάνειον βλ.λ., δάνειον μετ' ὀφελὸν τὸκον παρεχόμενον εἰς πλοικτήτην ἢ φραγτὴν, τῆς ἐπιστροφῆς του ἐξαρτωμένης ἐκ τῆς αἰσίας ἐκθάσεως ναυτικῆς ἐπιχειρήσεως: Καλλιγ.Θάν.δλ.113 οἴστος εἶχε λάθει ἐπὶ τὸ ναυαγῆσαντος πλοίου ἐν Σύρω θαλασσοθάλασιον παρὰ τινος ἐμπόρου 2) μτφ. εἶρων. δάνειον ἐπὶ βαρυτάτῳ τόκῳ, οὗ ἡ ἀπόδοσις ἀβεβαία διὰ τὸ ἀφερέγγιον τοῦ ὀφειλέτου.

θαλασσοδαρμένος-η-ο δημ. μτχ. παρ. παρ. κ. ὡς οὐσα, ἄ. θαλασσοδαρτος βλ.λ.

θαλασσοδαρτος-η-α δημ. καὶ θαλασσοδαρμένος ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ δοκιμασθείς, ἀγωνισθείς, κινδυνεύσας: Παπαδ.Χριστ.Διηγ.25 ὁ πατήρ τῆς... τῆς ἔφερε τὸ σκληπραγνημένον καὶ θαλασσοδαρτον ἀτομὸν του 2) μτφ. ὁ πολλὰ ὑποστὰς δεῖν᾽ ἐν τῷ βίῳ, ὁ πλείστας ἀντιξοοὺς περιστάσεις ἀντιμετωπίσας.

θαλασσοδύκος δημ. ἀμτθ. παλαιῶν, ἀγωνίζομαι εἰς τὴν θάλασσαν, πλῆττομαι ὅπῃ τὸν θαλάσσιον κυμάτων, τῆς τρικυμίας, κινδυνεύω ἐν τῇ θαλάσῃ: θαλασσοδύκων ἡ σκούνα στ' ἄνοιχτά 2) κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ ὡς ἄνω σμ. : Γρμ.Σκ.Τερρ.61,1 τὸ πλῆθος θαλασσοδύκωνται ἐυλόγημα 3) μτφ. ὑψίσταται πλείστα δεῖν᾽ ἀντιμετωπίσας ἀντιξοοὺς περιστάσεις, ἀγωνίζομαι ἀπεγνωσμένος

τὸν διοτικὸν ἀγῶνα: ἀπὸ τότε παύ ἔχασε τὸ μαγαζί του, θαλασσοδύκων ὁ δύσταχος 4) κ. μτθ. ὁμ. μτφ. : τὸν θαλασσοδύκων ὁ δύστηχις 5) ἢ μτχ. παρ. θαλασσοδαρμένος ὡς οὐσα, ἄ. θαλασσοδαρτος βλ.λ.

θαλασσοδόμετρος (ὁ) μν. ναυτικὸν δρομόμετρον: Τζέτζε.Χιλ.12,977 βαρουλικὰ τε σύμπαντα καὶ θαλασσοδόμετρας.

θαλασσοδρόμος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ δρομῶν, ταξιδεύων 2) εἶδ. ζωολ. γένος νηκτικῶν πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀελλωδιδῶν.

θαλασσοδρομῶ-έω νεώτ. ταξιδεύω διὰ θαλάσσης, θαλασσοπορῶ.

θαλασσοειδής-οὐς-ές ὁ ὁμοιάζων πρὸς θάλασσαν, ἴδιος κατὰ τὸ χρῶμα, θαλασσίος: Ἰππ. Ὀφ.1, Δημόκρ. Ἐφ.1 λάθοι δ' ἐν τῆς καὶ φλογίνας καὶ θαλασσοειδῆς ὑπάρχουσι δὲ καὶ περὶ αἰκαλασίρις, Στράβ.17,1,35.

θαλασσοζωστος-η-ο δημ. κ. θαλασσοζωσμένος ὁ πανταχόθεν ὑπὸ θαλάσσης περιβαλλόμενος, οἶονε! ζωννόμενος: Ἐφταλ. Ὀδ.608 μὴ ἄλογα δὲ βρίσκονται, μήτε λιθάδια ἀπάνω | στὰ θαλασσοζώματα νησιά.

θαλασσοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς θεραπευτικὸς σκοποῦς χρήσις θαλασσιῶν λουτρῶν καὶ καθόλου θαλασσίου περιβάλλοντος.

θαλασσοθραστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. μέγας ἐξωτερικὸς κυματοθραύστης, μὴ συνδεδεμένος πρὸς τὴν ἀκτὴν ἢ τὰς προκυμίας τοῦ ἰμμένου ὄν προσπίει, πληττόμενος πλευρικός ὑπὸ τοῦ κύματος.

θαλασσοθρεφτός-η-ο δημ. ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ τρεφόμενος, διατῶμενος, πού μεγαλώνει στὴ θάλασσα: Ἐφταλ. Ὀδ.Δ 442 ἡ βῶχα τοῦ θανάτου | ἀπὸ τῆς θαλασσοθρεφτός... φώκιες.

θαλασσοκοπή-έω, ἀπτ. θαλαττοκοπή πλήττω, κτυπῶ τὴν θάλασσαν, ὁθ. ἐν χρ. μτφ. ματαιοποιῶ, ματαιολογῶ (ΑΒ 42,28 «εἰ τις τὴν θάλασσαν κόπηι, μάτην ἂν κόπηι») : Ἀριστοφ. Ἰππ.830 τί θαλαττοκοπέεις καὶ πλατυγίεις, Λιβάν. Προγ.26,18 τοιαῦτα ἄπτα θαλαττοκαπέει καὶ φλυσαίει.

θαλασσοκόραξ (ὁ) δημ. τὸ πτηνὸν κάρβων ὁ φαλακροκόραξ, ἄ. καλιτσακού.

θαλασσοκόρη (ἡ) εἶδος κρῦβιδος φιομένης παρὰ τὴν θάλασσαν: Γαλ.6,354, Γεωπ.12,1,1.

θαλασσοκρατία (ἡ) μτν. κ. νεώτ., ἀπτ. θαλαττοκρατία ἡ ἐπὶ τὴν θαλασσῶν κυριαρχία, ἡγεμονία: Στράβ.1,3,2 ἢ τε Μίνω θαλαττοκρατία βρυλεῖται καὶ ἡ Φοινίκων ναυτιλία, - ἡ θαλασσοκρατία τῆς Μεγάλης βρετανίας.

θαλασσοκρατορία (ἡ) νεώτ. θαλασσοκρατία. **θαλασσοκρατῶ**-έω νεώτ. κυριαρχῶ, ἡγεμονεύω τῆς θαλάσσης: Ἦρ.3,122 Πολυκράτης γὰρ ἐστὶ πρῶτος τῶν ἡμεῖς ἴθμεν Ἑλλήνων, ὃς θαλασσοκρατεῖεν ἐπενοήθη, παρέξ Μίνω τε τοῦ Κνωσίου, Θουκ.7,48 ταῖς ὑπαρχούσαις ναυσὶ θαλασσοκρατούντων 2) παθ. ἠτῶμαι κατὰ θάλασσαν: Δημήτρ.Κωμ.2.

θαλασσοκράτης-ορος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. -ορας, ἀπτ. θαλαττ- ὁ κρατὼν τῆς θαλάσσης, ὁ ἐπικρατῶν ναυτικῶς: Ἦρ.5,83, Θουκ.8,63 ἐν τούτῳ δὲ οἱ Χίοι τε θαλασσοκράτορες μάλλον ἐγένοντο, Ξεν. Ἑλλ.1,6,2 ὅτε δὲ παρεδίδου ὁ Λύσανδρος τὸς ναῦς ἔλεγε τῷ Κελλικρατίδῃ ὅτι θαλαττοκράτηρ τε παραδίδου καὶ ναυμαχίαρ νενικηκώς.

θαλασσόλουστος-η-α νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ λουόμενος: Μωραϊτίδ.Διηγ.Α 55 ὡς σύμφη θαλασσόλουστος 2) ὁ ὑπὸ θαλάσσης περιβαλλόμενος, οἶονε! περιλούμενος: Ἐφταλ. Ὀδ.Μ 284 ἐπὶ θαλασσόλουστο νησί.

θαλασσοδύκος (ὁ) δημ. κτ. μτφ. ἐκ τοῦ γολλ. ὁ λίαν ἐμπερὶκος ναυτικός, ὁ ἐπὶ μακρῶν πλεύσας καὶ κινδυνεύσας ἐν θαλάσσει.

θαλασσομάννα (ή) δημ. ή άκαλήφη βλλ.2), ά. τσαύτρα, τρερούλα.
θαλασσομαχητό (τό) δημ. ό προς την θάλασσαν άγών, ή προς τρικυμάν μάχη, πάλη : Παπαντ. ΩΔ 56,5 ψυχή μου, θ' άπολάψωμε τ' άρσάρα | θαλασσομαχητά, θά ίδουθε χώρες.
θαλασσομάχος (ό) μτγν. κ. νεώτ. ό κατά θάλασσαν πολεμών, μαχόμενος, ναυμάχος: 'Απολλ. Δυσκ. 'Επιγρ.118,26, Βέττ.Βάλλ.18,35. 2) ό άντιπαλαίων, σπορει μαχόμενος προς τή θάλασσαν κύματα, προς τήν τρικυμάν, ό έν τή θάλασση ριφοκινδυνεύων, επί ναυτικών. 3) νεώτ. ναυτ. τό υπό τόν πρόβολον κήθεταν ξύλον, δι' ού διαβάλλεται ή τό θοράτιον στερεούσα παρυφή του πρόβολου.
θαλασσομαχώ-έω μτγν. μάχομαι, πολεμώ έν τή θαλάσση: Βέττ.Βάλλ.354,26 || άντιπαλαίω προς τή θαλάσση κύματα, δθ. άγωνίζομαι: Βιζυην.Μητέρα των 'Επιτά 298 κι ό ναός πού θαλασσομαχεί . . σάν ναμαχός στά κύματα.
θαλασσομέδων-ενος (ό) άρχων, κύριος τής θαλάσσης: Νώνν.Δ 21,45' || θηλ. λακων. σαλασομέδισσα : 'Αλκμ.84.
θαλασσόμελι-ιτος (τό) μτγν. σκεύασμα έκ θαλασσού ύδατος και μέλιτος : Διοσκ.5,12.
θαλασσομιγή-ούς-ές 'Ησ. ό μετά θαλασσίου ύδατος μεμιγμένος.
θαλασσόμοθες-ον μτγν. ό άγωνιζόμενος, μεγθών έν τή θαλάσση, προς τή κύματα : Νώνν.Δ 39,370 κύματα τέμνων χερσί θαλασσομόθισιν.
θαλασσόνερος (τό) δημ. τό θαλάσσιον ύδωρ.
θαλασσονόμος-ον νεμόμενος, ζών έν τή θαλάσση : 'Εμν.76,1 θαλασσονόμοι κόγχαί, Νώνν.Δ 37,265 θαλασσονόμοι Ιπποι.
θαλασσονύμφη (ή) νεώτ. ποι. νύμφη έκ τής θαλάσσης άναδυθείσα.
θαλασσοξακουσμένος-η-ο δημ. έν ποι. μητρ. του ναυσίκλιτος, περιφημος εις τήν θάλασσαν, ξακουστός θαλασσιώς: 'Εφταλ.Όδ.415 κι ήρθονε τότε Φοίνικες θαλοσσαξακουσμένοι.
θαλασσοπαίς-αίδος (ό) μτγν. τέκνον τής θαλάσσης: Λυκόφωρ.892 θαλασσοπαίς Τρίτων.
θαλασσοπάλιμα (τό) δημ. κ. -μα ή έν τή θαλάσση πάλη, ό προς τή κύματα, τήν τρικυμάν άγών.
θαλασσοπαλιός άγωνίζομαι, παλαιώ εις τήν θαλάσση, μέ τή θάλασση : Σάρρ.μητρ.Εφρ.17 416 σταύς μίρωθε πού θαλασσοπαλιεύου . . τών πλουτό τους ν' αύξησουν.
θαλασσοπέλαγος-ους (ό) μων. τό έκτενές πέλαγος, ή εύρεια έκτασις θαλάσσης: Αιδ.Ρσδ.170 πώς τή θαλασσοπέλαγος τή τόσαν παρατρέχει.
θαλασσοπλεγκτός-ον (πλάζομαι) ό εις τήν θάλασσαν πλανώμενος : Αισχ.Πρ.467 θαλασσοπλεγκτα κ. ναυτίλων άθήματα.
θαλασσοπλήντης-ος άγέλ. θαλασσοπλεγκτός βλλ. : Σχόλ.Όππ. Άλλ.4,582.
θαλασσοπληκτης (ό) μων. ό τήν θάλασσαν πλήξας | περί του Ξέρξου ως μαστιγώσαστος τήν θάλασσαν) : Γρόδρ.Ρεν.αρεη.1873,348.
θαλασσοπληκτός-ον κ. νεώτ. ό υπό τής θαλάσσης πλητόμενος : Αισχ.Πέρος.307 θαλασσοπληκτιον νήσων Αίαντος Παπσδ.Χριστ.Διηγ.32 εις τήν κρημνώδη θαλασσοπληκτιον άκτιν.
θαλασσοπλοία (ή) νεώτ. ό τής θαλάσσης διαπλοίου, τό δια θαλάσσης ταξιδεύειν.
θαλασσοπλοΐος-ας-ουν-ον 'Ησ. ό τήν θάλασσαν διαπλοΐων 'Ησ. «ποντοπόρος». **θαλασσοπλοΐα** δημ. πνίγω τινά έν τή θαλάσση : θά μέσ θαλασσοπνίγη κατά πώς πάει ό καπτανίος. 2) τό μέσ θαλασσοπνίγομαι πνίγομαι έν τή θαλάσση. 3) άμ. μέσ ύψιθατμαί δευά πολιάν προς τās τρικυμίας, μοχθώ εις έξρον σχετιζόμενον προς τήν θάλασσαν : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.66

φελούκα παμπάλαιος διά νέ θαλασσοπνίγεται και πορίζεται τά προς τή ζήν ό μηάρμη 'Αλέξης' || μτγ. θαλασσοπνιγμένος ό έν τή θαλάσση δευνοσθήσας' || έν χρ. κ. μτφ. ό έν τή βιοτική πάλη λην δοκιμασθείς.
θαλασσοποιήσις-εως (ή) νεώτ. άναστατάωσις, άταξία, άναρχικός κατστάσις, θάλασσομα.
θαλασσοποιός-όν μτγν. κ. νεώτ. ό δια τής ένεργείας του δημιουργού τās θαλάσσης : Πορφ. η.Εύσ.Εύαγγ.Προσ.3,11 θ- δύναμις. 2) νεώτ. μτφ. ό δημιουργός άναστατάωσις, άταξίας, πού τή θαλασσοποιεί' πρβλ. θαλασσοποιήσις.
θαλασσοποιώ-έω νεώτ. κ. δημ. προκαλώ άναστατάωσις, άσξισιν, δημιουργώ δυσχερείς, πράγματα εις τина ύπόθεσιν, τό θαλασσοποιώ : μήκως συμβιβάσεις και τή θαλασσοποιήσις, - κάθισε νά γραφή στο γρηφεύό μου και μου'τ'ε θαλασσοποιήσις δια.
θαλασσοπλάγιος (ό) μων. ό έν τή θαλάσση πόλεμος, ναυμαχία : Κορ. 'Ατ.44,167.
θαλασσοπλοΐος-ον μων. ό έν τή θαλάσση μοχθών, κοπιάζων, έργαζόμενος : Γρόδρ. έπ.82.
θαλασσοπορία (ή) νεώτ. ή δια θαλάσσης πορεία, τό δια θαλάσσης ταξιδεύειν, ποντοπορία.
θαλασσοπόρος (ό) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ό τήν θάλασσαν διαπλέων, ποντοπόρος : Θεαίτ.ένΑΠ 6,27,7, Μουσιό.2 || νεώτ. έν χρ. επί τών μεγάλων έξερευνητών ναυτικών του μεσαιώνος : ό Βάσκο ντε Γκάμα ύπήρξε μέγας θαλασσοπόρος.
θαλασσοπόρφυρος-ον αλιπόρφυρος βλλ. : Σουίθ. ΑΒ 379.
θαλασσοπόρ-έω μτγν. κ. νεώτ. διέρχομαι, διαπλέω θάλασσαν : Καλλ. 'Επιγρ.59 αθίθυι δ' Ισα θαλασσοπορεί.
θαλασσοπούλι (τό) δημ. γενική όνομασία τών προς τās άκτάς ζώτων, τών ύδροχαρών πτηνων, πουλί τής θάλασσης : Βλαχων.Παλιη.94 σά δυό φτερούγες θαλασσοπουλιου, πού σοξ'υγιάζονται' || είδ. τό πτηνόν αγιαλίτης βλλ.31. 2) μτφ έμπειρος, δεξιός ναυτικός. 3) άμ. μτφ. ταχύλου σκάφος, ιδίως μικρόν.
θαλασσοσαύρα (τά) νεώτ. παλαιός, γένος εκλειφόντων θαλασσίων έρπετων του μεσεζωϊκού αιώνος.
θαλασσοσφαιρίδα (ή) νεώτ. ζωολ. σκευήθεια θαλασσίων πρωτοζώων.
θαλασσοταραχή (ή) νεώτ. κ. δημ. ταραχή τής θαλάσσης, τρικυμία, φουρτίουνα.
θαλασσοτειχότος-ον οχλό. ό υπό θαλάσσης, ως περιφράγματος, περιβαλλόμενος, γλώσσ. του άλιερκής : Σχόλ.Πινδ.Ο 8,34.
θαλασσοτρέκος-ον μτγν. ό έκ τής θαλάσσης, ό έν τή θαλάσση γεννηθείς : Νώνν.Δ 39,341.
θαλασσοτόμος (ό) νεώτ. ναυτ. τό πρόσθιον μέρος του φελύκου, τό τήν θάλασσαν διασχίζον κατά τήν προς τή πρόσω κήνισιν του πλοίου.
θαλασσοτυγία (ή) ή έν τή θαλάσση έργασία, άσχολία : 'Ιππ.Διατρ.3,68, Θεμιστ.Λόγ.24,305D.
θαλασσοτυγός (ό) | έργα | ό έν τή θαλάσση έργαζόμενος, ό μέ τή ναυτικά άσχολούμενος : Χάρ.10.Ξ.εν.Οικ.167 άνεμνήσθη τών άλιέων, έτι θαλαττουγοι ύντες, Πολυδ.10,8,5' || κ. έπιθ. : Φιλόστρ. 'Απολλ.4,32 θαλασσοτυγόν έθνος.
θαλασσοτυγώ-έω μτγν. μετέρχομαι θαλάσσια έργα, άσχολούμαι περί τή ναυτικά : Πολυδ.6,52,1 τό μέν προς τās κατά θάλατταν | πολεμικός χρείσις | άμεινον άσκούσι και παρασκευάζονται Κορηθώνιοι διά τή . . θαλαττουργειν μόλιστα πάντα άνθρώπων, Στράδ.6,11, Μάξ.Τύρ.22,3.
θαλασσοθύος (ό,ή) μων. ό κατέχων τήν θάλασσαν, επικρατών έν θαλάσση, κύριος τής θαλάσσης, θαλασοκράτωρ : Φωτ.Βιβλ.143.

θαλασσοφοβία (ή) νεώτ. ψυχοπαθολ. νοση-
ρής φόβος επί τη θέα της θάλασσης.
θαλασσοφουρτούνια (ή) δημ. τρικυμία, θα-
λασσοταραχή. 2) μτφ. βιοτική περιπέτεια, ιδ.
δυσχερής οικονομική κατάσταση.

θαλασσοφυλακῆ-ῆ μτγ. φυλάσσω, περι-
φρουρῶ τὴν θάλασσαν : Νικ.Χων.Χρον.64 τριή-
ρεις θαλασσοφυλακοῦσαι.

θαλασσοφυλλον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυ-
τῶν τῆς οἰκογεν. τῶν λαμιναριδῶν.

θαλασσοφύττα (τά)νεώτ. τὰ ἐν τῇ θάλασσῃ
ἀπαντῶντα φυτὰ.

θαλασσοχαρῆς-οῦς-ῆς νεώτ. ὁ καθ' ὑπερβολ-
ὴν χαίρων ἐπὶ τῇ θέᾳ, τῇ ὀπλοῦσιν τῆς θαλάσσης,
ποῦ ἀγαπᾷ τὸ ζῆ, τὰ ταξιδεῖα ἐπὶ τῆς θάλασσης.

θαλασσοχαρῆς-η-ο δημ. θαλασσοχαρῆς βλ.λ.:
Ζερβ.Λυρ.2.ἀτ.1,112 πᾶν σὶ ἀλαφροκῦματο, μέσ'
στοῦ πέλασ τοῦ μάκρη | σὰ θαλασσοχαρο που-
λι ν' ἀπλόη τὸν κερπὸ του.

θαλασσοχελυγ-υος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος θα-
λασσίων χελωνῶν.

θαλασσοχελώνη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος θαλασ-
σίων χελωνῶν.

θαλασσοχρῶς-ος-ουν-ουν μον.κ.νεώτ. ὁ ἔχων
τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης, ὁ θαλασαύς: Ψελλ.Αιβ.20.

θαλασσοχρῶμος-η-ο δημ. θαλασσοχρῶμος βλ.λ.,
θαλασαύς: θαλασσοχρῶμο φόρεμα.

θαλασσοῦ-ιά-ύ δημ. κ. θαλασαῖς βλ.λ.

θαλασσῶ-ῶ κ. νεώτ., δημ. θαλασσῶν μετα-
βάλλω τμήμα τῆς ζῆρας εἰς θάλασσαν, κατακλύ-
ζω δι' ὕδατος: Ἀριστ.Κόσ.400α,27 θ- ἡπειροῦς,
Ἡκιδ.Αιβ.2.28 ὄργη τε ὁ Νεῖλος, καὶ ποταμοὶ
εἶναι οὐκ ἀνέχεται, ἀλλὰ κατεξανίσταται τῆς
ἄχθης καὶ θαλασσοῦσας τὴν Αἴγυπτον | οἰοεὶ
μεταβαλὼν εἰς θάλασσαν |] παθ. ἐπὶ πλοῦσι,
κατακλύζομαι ὑπὸ ὑδάτων, παίρω νερό: Πολύβ.
16,15,2 ἔκ δέ τοι κινδύνου μίας νῆας ἐπαραμένης
τὸν δόλιον διὰ τὸ τερωμένην αὐτὴν θαλατ-
τοῦσθαι' 2) νεώτ. κ. δημ. καταδύομαι εἰς τὴν
θάλασσαν, βουτώ, πέφτω εἰς τὴν θάλασσαν: Παναδ.
Χριστ.Τεμπ.42 δύο νεοὶ ἐθαλάσσωσαν., ἀνέσυ-
ραν τὸ ἀγωνίων παιδίον' κ. παθ.: Κάλθ. εἰς
Σάμον,2,5 καὶ ἄν ἔπειεν | ὁ πτερωθεὶς κὶ ἐπνίγη
| θαλασσομένος' || ὄμ. παθ. πλύνομαι διὰ θαλασ-
σίου ὕδατος: Ἡσ'. 3) νεώτ. βυθίζω εἰς τὴν θά-
λασσαν, ἐντὸς τοῦ θαλασσίου ὕδατος. || ἐν
εἰδ. νουτ. ἐνν. θαλασσῶ σκάφος ἀνολιγὼν τὰ
στόμα κατακλύσεως, βυθίζω τὸ πλοῖον κατὰ τι-
νος πόδας, ὅπως διευκολύνω τὴν κατάσβεσιν
πυρκαϊῶς. 4) μτγ. μέσ. ταξιδεῖω διὰ θα-
λάσσης, πλέω τὴν θάλασσαν: Λουκ.Νερί.1 τὰς γὰρ
περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου τὰς ὑπερ Μαιεῶν
ἔξυρηε τοῖς θαλαττομένοις εἰκοσι σταδίων τοῦ
Ἰσθμοῦ ῥήγματι' 5) δημ. μτβ. ἐν φρ. μὰς θα-
λάσσωσε ὁ καιρὸς μὲς πορέσμεν εἰς ἀνοικτὸν
πέλαγος. 6) οἶνος θαλασσομένιος θαλασσίω
ὑδατι μεμιγμένος: Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,7,6, Αθην.Ι.32Δ'
ρηματ. π. θαλάσσωσις.

θαλασσοῦθης-ους-ε θαλασσοειδῆς βλ.λ.: "Αν-
των Περιπλ.14 θαλασσοῦθης λιμνῆ.

θαλασσομα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. κατάδυσ-
ις εἰς τὴν θάλασσαν. 2) μτφ. ἀναστάσις, ἀκα-
ταστασία, ἀταξία, πρβλ. θαλασσοῦθης.
θαλασσῶν δημ. καθελκύω εἰς τὴν θάλασ-
σαν, βουτώ, ρίχνω εἰς τὴν θάλασσαν, πρβλ. θαλασσῶ
2) εἰδ. μτφ. προκαλῶ ἀναστάσιον, ἀταξίαν, ἐπι-
φέρω σύγχυσιν εἰς τὰ ἐν προημιῶν ἢ ὑπόθεσιν,
ἀντιτρέπω, μπερδεύω: μοῦ τὰ θαλασσοῦνε τὰ
χειρόγραφα, - ὅλο τὰ θαλασσῶνει στὰ μαθημα-
τικά' ρηματ. π. θαλάσσωμα.

θαλασσοσις-εως (ή) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια
καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θαλασσῶ ἢ θαλασσοῦμαι,

ἡ ὑπὸ θαλασσίων ὑδάτων κατάκλισις, πλήμμυρα:
Θεόφρ.ἀπ.30,3, Φιλ.2,174.

θάλαττα (ή) ἀττ. τ. τοῦ θάλασσα.

θαλαττεύω ἀττ. τ. τοῦ θαλασσεύω βλ.λ.

θαλαττίος-ια-ον ἀττ. τ. τοῦ θαλάσσιος βλ.λ.
θαλαττοβαζίζω μον. βαδίζω ἐπὶ τῆς θαλάσ-
σης: Στουδ.Θεόδ.801 | ἐκδ. Μι.Ι.

θαλαττομοῦθῶ-ῆ μον. μοχθῶ, κοπιᾶζω εἰς
θάλασσα ἔργα: Μιχ.Ἀκου.2,94 | ἐκδ. Λάμπρ.Ι.
θαλαττοῦ-ῶ ἀττ. τ. τοῦ θαλασσῶ βλ.λ., ὄθ. κ.
θαλαττίωσις.

θάλαα (τά), λακων. σάλαα εὐφροσύνη, εὐθυμία,
εὐτυχισμένως σκέψεις: Ἰλ.Χ.504 Ἀστυνάεζ. . εὐ-
δοκ' ἐν λέκτροισιν . . , θαλέων ἑμπλοσόμενος
κῆρ, Ἀλκμ.Ι0 ἐν σάλασι πολλοὺς ἡμενος, Καλλ.
ἀπ.ἀνω.31 θαλέσιον ἀνατρέφειν τινά.

θαλέθω ποι. τ. τοῦ θάλλω, ἀνθῶ: Ὀδ.ψ.191 θά-
μνος ἔφω τανύφυλλος ἐλάτης ἔρκεος ἐντός, ἀ-
κμηνὸς θαλέθων || κ. μτβ: Θεόδ.25,16 ἐπεὶ με-
ληθεῖα ποιὴν λειμώνως θαλέθουσι ὑπὸ δροσῶν' 2)
ἀκμάζω, εὐζῶω: Ἰλ.Ι.467, Ὀδ.Ζ.63 ἡθεοὶ θα-
λέθοντες, Λυρ.Ἀδέσπ.96 αἰεὶ θαλέθοντι βίω
(εὐτυχεῖ).

θάλαττα (ή) ἡ θάλλουσα, ἐν ἀκμῇ, λαμπρὰ, ὀφθαλμῶς:
Ἰλ.Η.475 τίθεντο δὲ δαίττα θάλαττα, Ὀδ.Γ.420,
Ἡσιόδ.Ἐργ.740, Ἀνακρ.54 θάλαττα ἑορτὴν ἀγά-
γωμεν, Πινδ.Ν.10,53 μοῖραν θάλαττα (πλουσίαν
μερίδα), Σοφ.ἀπ.605' 2) ὡς οὐσ. θάλια βλ.λ.21,
πανηγυρίς, εὐωχία, ξεφάντωσις: Πλάτ.Πολ.573Δ'
ἑορταὶ γίνονται παρ' αὐτοῖς καὶ κῆμαι καὶ
θάλαττα | δ.γρ.χειρογρ. θάλαια' 3) ὡς κῆρ. ὄν.
μῆα τῶν Μουσῶν: Ἡσιόδ.Θ.77' || μῆα τῶν
Χαρίτων, προστάτις τῶν ἑορτῶν καὶ πανηγύ-
ρων: Πλούτ.Π.788Δ.

θάλαττιον (τά) παθ. θάλλω.

θαλερόμματος-ον ὁ ἔχων θαλερόν ὄμμα, ἥτοι
ζωηροῦς, ὠραῖος ὀφθαλμοῦς: Ὀρφ.Ἦμν.80,5.

θαλεροποιῶ-όν ἀχόλ. ὁ ποιῶν τὸ θαλερόν, ὄθ.
ὁ διδὼν ἀκμὴν, ζῶν ἐπὶ τῇ: Σχόλ.Ἡσιόδ.Θ.138.

θαλερός-ῶν (θάλλω) κ. νεώτ. ὁ θάλλων, ἀ-
κμαῖος, ἀνθηρὸς,ζωηρὸς: Χαίρημ.14,16 θ- ἀμάρ-
κας, Ἐπιγρ. θ ἀνθεον, Κάλθ.εἰς Νίκην 17,1 ζῆται
θαλερώτερα | πλέον ἀφωρτα κλωνάρια' 2) κυ-
ρίως μτφ. ἐπὶ προσ.: Ἰλ.Γ.26, αὐτ.Θ.190 ὄς πέρ σι
θαλερός πόσις εὐχαμαί εἶναι, Ἡσιόδ.Θ.138 θαλε-
ρόν δ' ἤχηρε τοῖκῆα, Ἀλέξ.Αἰτ.3,7 πρωθῆθες ἔα-
ρον θαλερώτερος, θαλερός προσβύτης' || ὄθ. κ.
θαλερός γάμος ὁ γάμος νεαροῦ ζεύγους: Ὀδ.Ζ.66'
|| ὄμ.: Εὐρ.Ἡλ.20 ταύτην ἐπειδὴ θαλερός εἰχ'
ἡδῆς χρόνος' κ. νεώτ. θαλερόν γήρας, - θαλερὰ
νεότης' 3) πυκνός, ἀφθονος, ἐν πλημμυρῇ:
Ἰλ.Β.266 θαλερόν δέ σι ἐκπεσὲ δάκρυ, Ὀδ.Κ.457,
Μόσχ.4,56 τὰ δέ σι θαλερώτερα δάκρυα πηγῶν
.. ἔχοντο' 4) ἡλιος, μαλακός: Αἰσχ.Ἐπτ.707

θαλερώτερον πνεῦμα.

θαλερότης-ητος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ θα-
λεροῦ, τοῦ ἐν ἀκμῇ ὄντος, ζωηρότης, εὐεξία,
ἀνθηρότης.

θαλερότης-ιδος (ή) (ῶφ) θαλερόμματος βλ.λ.:
Ἄγασθ.ἐν ΑΓΓ.7,204 θαλερότης Ἠριγένεια.

θαλέω (ι) ὄρω. τ. τοῦ θάλλω βλ.λ.

θαλέω (2) θάλλω, ἀκμάζω: Ἰνπ.Ἐν.90, Κόιντ.Σ.11,
98, Νόνν.Δ.6,78.

θαλία (ή) (θάλλω), ἰων. -ἰν ἀφθονία, πλοῦτος, εὐ-
δαιμονία: Ἰλ.Ι.143 τρέφεται θαλίη ἐν πολλῇ'
2) συμπόσιον, εὐωχία, πανηγύρι, ξεφάντωμα,
συνήθ.κτ.πληθ.: Ὀδ.Λ.603 μετ' ἀθανάτων θεοῖσι
τέρπειται ἐν θαλίῃ, Ἡσιόδ.Ἐργ.115, Ἀρχιλ.9,
Πίνδ.Ο.7,94 Ἐρατιδῶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει
θαλίαν καὶ πόλιν, Ἀριστφ.Νεφ.309 || εἰδ. ἐπὶ
ἑορτῆς, τελετῆς ἐπικηδείας: Χρησοῦδος Π.Πλούτ.
Ἄρατ.53 ἀμφ' ὄρη θαλίη . . ἀνακτος' 3) βλα-

στός, κλάδοι νέος, τριφερός, θαλλός· Θεοφρ. Φιλ.2,2,12· 3) ως οσία θάλασσα βλάλλ.λ.ι.

θαλιάζω μτγν. τέρπομαι εν θαλαίς, συμποσιάζω, ξεφαντώνω· Πλουτ. Ηθ 746F· || κ. μτθ. μτ. συστ. αйт.: Πολύαιν 4,15 θ- εορτήν.

θάλικτρον (τό) μτγν. κ. νεώτ. βοταν. ποώδες φυτόν κοσμητικών· Διοσκ.4,97.

θαλιοποιός (ο)ί· Ἡσ. οί κατασκευάζοντες θαλίαις βλλ.2ι.

θαλιώδη (τά) νεώτ. ζωολ. όμοιαξία θαλασσίων ζώων χιτωνοφόρων.

θαλλία (ή) μτγν. θαλλός βλλ. νέος, τριφερός βλαστός· Θεοφρ. Φιλ.5,1,3· Ἀθην.Π.459, Διοσκ. 5,75· 2) ή κάππαρις· Διοσκ.2,173.

θάλλινος-η-ον Ἐπιγρ. κ. σχόλ. ό έκ θαλλών βλλ.· θάλλινος στέφανος, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν.799.

θαλλιώδης-ους-ες Κυρίλλ. ό διά θαλλών κεκαλυμμένος (περί του Δουρείου Ἰππου).

θάλλιον (τό) νεώτ. χημ. στοιχείον κατ' έλοχίσιτας ποσότητας άπάντων έν τή φύσει, ώς μετάλλοι, λάμψευας και σκληρότητος προσομοιαζουσών ταίς του μολύβδου, δηλητηριώδεις δε σχηματίζον ένώμασις.

θαλλίον (τό) μτγν. κ. πάπ. ύποκορ. του θαλλός, μικρός βλαστός· Πάπ., Ἀποσθ.Πατέρων 93C.

θαλλοειθής-ους-ες νεώτ. ό έν ειδει θαλλού.

θαλλοκρινός (ο)ί νεώτ. παλαιός. γένος εκλειφάντων έπινοδέρμων.

θαλλός (ο)ί κ. νεώτ. νέος, τριφερός κλάδος, βλαστάρι· Ὀδ.Ρ 224 θαλλόν τ' έρπίοισι φορήναι, Ἡρ.7,19 έδόςκε ό Ξέρξης έστεφανώσασθαι έλαίης θαλλώ, Αισχ.Χο.1035 και νύν όράτέ μ' ώς παρασκευασμένος ξύν τώδε θαλλώ και στέπει προσήοισι (κτ. παράλ. του έλαίας), Σοφ. Ηλ.422, Εύρ. ΐκ.10 Ικτήρι θαλλώ | όν οί Ικταί φέρουσι, Πλάτ.Νόμ.943C· || φορ. θαλλών προσείοντες άγοισι δελεάζουσι δι' ύποσχέσεων | κατά μτθ. έκ τών αϊών, άς δύναται τις δε προσέκυήση προδεικνύων θαλλόν· Πλάτ.Φαιδρ.230D· 2) είδ. θαλλοί φύλλα φοινίκας· Γεωμ.10,4,2.

θαλλοφαγέ-ώ μτγν. τρώγω θαλλούς, βλαστάς, βλαστάρια· Αθην.3,587A Σοφοκλής . . ότι θαλλοφαγεί τώ ζών φασίν ούτως.

θαλλοφόρος-ον ό φέρων θαλλόν· 2) είδ. θαλλοφόροι αί φέροντες θαλλούς έλαίας κατά τήν εορτήν τών Παναθηναίων, γέροντες και γυναίκες· Αριστοφ.Σοφ.544 ούκείτι προσεβών δυχός χρισίμοις. . σκωπτόμενοι γάρ άν.,θαλλοφόροι· καλοίμεθα, Ξεν.Συμπ.4,17 θαλλοφόρους δε τή Ἀθηνά τούς καλούς γέροντας εκλέγονται, ώς συμπαρομοαρτοποιήτας πάση ηλικία του κάλλους.

θαλλοφορώ-έω φέρω θαλλόν έλαίας· Κρατήν. 3ι, Φερεκρ.57.

θαλλόφυτα (τά) νεώτ. βοταν. όβροισμα άτελειότερων φυτών, άποτελουμένων μόνο εν θαλλού και στερουμένων ριζών, κορμού και φύλλων

θάλα κ. μσν. κ. νεώτ., άορ. α' έθλια, όόρ β' έθαλον (Ύμν.Όμ.19,33), παρσκ. τέθλα, ζωρ. τέθλα, μτχ. τεθαλώς κ. τεθλήως-ύτα, άπαρφ. τεθλήνεα, ύπερσ. γ' έν τεθλήει, παθ. μέλλ. θαλλήσομαι άνθώ, βλαστάων όφθάνων, πλουσιώσις, είμαι πλήρης φύλλων, άνθέων ή κορμών· Ὀδ.Ε 69 ήμερίς ήβώσασα, τεθλήλι δε σταφυ' έσιν, αút.Μ 103 τώ δ' έν έρινεός έστι μέγας, φύλλοισι τεθλήως, Ύμν.Δήμ.402 άνθσαι γαίθα έβαλλε || κ. άπολ· Σοφ.ΟΚ 681 θάλα· κ' ούρανίως ύπ' άγνας ό καλλιβοτρυς και ήμερ αεί νάρκισσος, Διηγ.Αχιλλεύας 376 όταν τά δένδρη άνθη ποιούν και θάλλουσιν τά πάντα, Βιζυην Στοργή 4 σε κάθε μύσχα, κάθε άνθό που θάλλει· || κ. μτ. συστ. αйт.: Πίνδ.Ο 3,23 ό δένδρη έβαλλεν χώρος· || ή μτχ. παρσκ. τεθλήως κ. έν έπιθετ. χρ.

άντι θαλερός, άθηρός· Ὀδ.Ζ 293 τεθαλυία τ' άλωή, ούτ.Α 191· 2) άκμάζω, εúτιχώ, εúδαμονά επί προσ.: Ἀρχιλ.100, Σοφ Ἀντ.703 τί γάρ πατρός θάλλουτος εύκείαις τέκνοις άγαλάμειζαν, αút.Φιλ.420 άλλά και μέγα θάλλουτα είσι νύν εν Ἀργείων στρατώ· || κ. μτ. δοτ. τροπ.: Ἡσιόδ.Εργ.234 θάλλουσιν δ' άγαθοίσι, Σοφ.Αντ. 1164 θάλλων εúγενει τέκνων σπορά, Εύρ.ΐπν.422, Ἐπιγρ. θάλλων επί γυμνάδος έργοις· 3) όμ. κ. επί άφηρημ. έννοιών, καταστάσεων· Ἡσιόδ.Θ 902 Είρήνην τεθαλυίαν, Πίνδ.Π 7,19 θάλλουσαν εúδαιμονίαν, Πλάτ.Συμπ.203E Έως τότε μόν θάλλει τε και ζή στον εúπορήση· || κ. νεώτ. θάλλουσα βιομηχανία, -θάλλουσα νεώτης· 4) συνεκδ. είμαι έν έντάσει, όξέτητη, άναπτύξει· Σοφ. Φιλ.259 ή δ' έμή νόσος άει τέθηλε· κάπ μεζών έφαγεται, αút.ΐκ.260, Εύρ.Φοίν 813 κεί θάλλει· 5) όμ. είμαι έν άφθονία, πηλυσμονή· Ὀδ Ν 245 τεθαλυία τ' έέρση (άφθονος θρόνος), αút.Α 414 ειλανίην τεθαλυήν (εις πλουσίον συμπόσιον) ρηματι.π. θάλας, θαλία, θαλερός, θαλερότης.

θάλας-ους-ος (ο)ί θαλλός, κλάδος, βλαστός· κ. έν μτθ. έν. επί νεορών, άκρμαίαν προσώπων· ΐλ.Χ 87 ού σ' έτ' ένώ γε κλαύσομαι έν λεχεύσει, φίλον θέλος, όν τέκον αútη, Ὀδ Ζ 157, Ύμν.Δήμ.66, Πίνδ.Ο 6,68 Ἡρακλέης, σεμνόν θέλας Ἀλκαϊδάν, Εύρ.ΐκ.15.

θαλπενός-ή-όν ΕΜ θαλπνός βλλ., θερμός· ΕΜ 479,22.

θαλπείω έπ. άντι θάλλω· ΕΜ 620,46.

θαλπινός-ή-όν νεώτ. ό παρεχών θάλας, θερμότητα, ζεστός· θαλπενά έστία· 2) μτθ ό περιθάλλων, έγκαρδίων, παρήγορος· θαλπενά άγκάλη-στοργή-γάπνη.

θαλπηρότης-πος (ή) νεώτ. ή ιδιότης του θαλπηρός βλλ.

θάλλημ σπάν. ποι. τ. άντι θάλλω· Βαικχ.27,2 γλυκεί' άνάγκα κυλ'κίων θάλλημ θυμών.

θαλπώ-άω (θάλλω | είμαι ή γίνουσι θερμός, θερμαινομαι· Ὀδ.Τ 319 σέ θαλπών.

θαλπνός-ή-όν ποι. ό θαλλών θερμαινών· Πίνδ Ο 1,6 μνκεί' άέλιου σκέπτε άλλο θαλπνότερον έν άμέρρ φαεννόν άστρον.

θάλας-ους-ος (ο)ί κ. νεώτ. θερμότης, ζέση· Αισχ.Αγ.969 θάλας μόν έν χειμώνι σημαίνει μολόν, ούτ.Έπρ.431 μεσημβρινοίσι θάλαπειν, Σοφ. Τρ.145 και νιν ού θάλας βεζό | άκί ή θερμότης του ήλιου |, ΐπν.Αφ.3,4, Ξεν.Οικ.7,23 ρίγη μόν γάρ και . . θάλλη του άνδρός τώ σώμα . . δύνασθαι καρτερείεν κατασκευάσειεν | ό θεός |, -άπολουσι-κόν τώ θέλας της έστίας εν κατώ χειμώνας· 2) μτθ. θερμην, πύρετος, άλιος· Σοφ.Αντ.1086 άφ'ηκα θυμώ καρδίας τοξέματα βέβαια, τών σέ θάλας ούχ επεκόρημει, Αρχι.ΑΓ 6,207 μαλερών θάλας | π. έρωτας· 3) όμ. μτθ. νεώτ. περιθαλπεις, έγκαρδίως, θαλπηρή, παρηγορία· τώ θέλας της μητρικής άγκάλης, Παναδ.Χριστ. Διηγ.79 ήνασαν πολλά κρησία αί γυναίκες και ήσαν θάλας και παραμύθια.

θαλπηρότης-ια-ον ποι. μτγν. κ. νεώτ. ό θάλλων, θερμαινών· Αντιπ.Σιδ.ΑΓ 6,206 | σάνδαλο . . ποδών θαλπηρία, Κάλβ εις Ψαρό 21 | θαλπητήν της ήμερας | φώς, δια πάντοτε χαίρει.

θάλα κ. νεώτ. θερμιαίν, ζεσταίω· Ὀδ.Φ 179 νέοι θάλποντες, έπιχρίοντες όλοιοφθ, τόξου περιμέσασθαι και εκτελεθμεν άεθλον, αút.184, Σοφ. Ἀντ.417 ές τ' έν αιθέρι μέωμ κατέστη λαμπρός ήλιου κύκλος και καύμ' έθαλει, Ἀριστοφ. Ὀυν.1092 ούδ' ού θερμή πηγών ήμας άκτής τηλαυγής θάλλει· κ. παθ.· Ἡσιόδ.Θ 864 έτήκετα, κασοίτερος ώς . . θαλφθείς· 2) κ. μέσ. θάλομαι έπαινω, στεγνωθω εις τό πόρ.· Σοφ

Φιλ.39 θάλλεται **ράκη** ηρδλ.Εδρ. Έλ.183: 3) μφ. επί πάθους, φλέγα, άνάπτυ, διεγείρω: Αιχ.Πρ. 590 ή διός θάλλει κέφ βρωτι, αὐτ.650, Σοφ.Τρ. 1082 **θάλαφιν** άπης σπασμός, αὐτ. Ηλ.883: 4) παρηγορῶ, έμφυξῶ, έγκαρδιώνω, περιθάλλω: Θεοκρ.14,38 άλλον Ιοσθα θάλλει φίλον, Άλκίφρ. 24: || Έπιγρ. τήν πόλιν θάλλω (φρονιζῶ, περιθάλλω δι' άγάπης, στοργής): 5) μφ. παρακινῶ, παρασπῶ, διεγείρω πόθον, έλκῶ: Άλκίφρ. 22 έμ̄ οὐδέν θάλλει ή δόξα, Άρισταιν.1,24 έμ̄ οὐδέν θάλλει κέρδος' ρηματ. π. θαλπωρή, θάλπερός, θαλπωρός, θάλλφις, **θαλπωρή** (ή) κ. νεώτ. τῶ συναισθημα τοῦ θάλπου, θερμότης, έλσφρά, εύχάριστος ζέστη: 2) συνήθ. μφ. έγκαρδιώσις, στοργή, παρηγορία: Άλ.Ζ 412 αὐ γάρ έτ' άλλη έσται θαλπωρή, έπει άν σὺ γε πότμον έπίσης, Όδ.Α 167, Έπιγρ. άντι δέ θαλπωράν [θάκα γονεύσι γούσι]. **θαλπωρός**-ά-όν μων. θερμός: Νικ.Χων.Χρον.195Α. **θαλυκρός**-ά-όν μγν. θερμός, διαπυρός: Καλλ. άπ. άνών.69, Άγαθ.ΑΠ 5,219 θαλυκρόν κέντρον έρωμανίης. **θαλυκρούνται** 'Ησ. εφεύδονται. **θαλύνω** 'Ησ. «θάλλειν ποιῶ». **θαλύπτω** 'Ησ. «θάλλω». **θαλύσια** (τά) (θάλοσ) προσφορά τῶν άπαρχῶν τοῦ θερμοῦ πρὸς τήν θεάν Ἀρτέμιδα: Άλ.Ι 534 οὐ τί θαλύσια γονυφά άλωήσ Οινεύς βρέξ' || μγν. προσφορά τῶν άπαρχῶν τοῦ θερμοῦ εἰς τήν Δήμητρα: Θεόκρ.7,3 τῆ Διοί γάρ έτευχε θαλύσια. **θαλυσιάζ**-άδος (ή) μγν. θηλ. ή εἰς τὰ θαλύσια βλλ. άναφερομένη: Θεοκρ.7,31 α τ' ὄδδ' άδε θαλυσιάζ.Ι.άγουσα εἰς τὰ θαλύσια: 2) θαλυσιάζ κούρη Ιέρεια τῆς θεάς Δήμητρας: Νόνν.Δ 12,103. **θαλυσιος**(ί) μγν. ὁ εκ τῶν θαλυσιών, τῶν άπαρχῶν άρτος: Άθην.3,114Α. **θαλύσω** 'Ησ. θάλλω. **θάλλφις**-εως (ή) κ. μων. ή ένέργεια καί τῶ άποτέλεσμα τοῦ θάλλω, θέρμανσις, ζέσταμα: Άπν.Διαίτ. Όε.21, Σέξπ.Έυη.Μαθ.7,354, Καισαρ.Δαη. έν Σάβ. 3,101 πρὸς θάλλφιν τῶν πάντη κατεφυγμένων τῶ σκυθικῶ κρύει λαῶν τς καί πόλεων' 2) μφ. παρηγορία, στοργή, θαλπωρή: Πάπ. 3) έν είδ. χρ. επί τῶν έποχῶν τοῦ έτους, ὕψηλή θερμοκρασία, καύσω, άντιθ. φύξις: Άπν.Άφ.3,1. **θάμα** (τό) δημ. θαύμα βλλ., τὸ παρὰ τοὺς φυσιικούς νόμους γινόμενον: Χατζόπ.Άηλ.Τρ.Χαιρετισμός ή ήταν άλλθεια κι ήταν θάμα | με ρόδα οι πάγοι είχαν γμείσει' 2) ὅθ. κ. τὸ παρὰ προσδοκίαν γινόμενον, τὸ υπερβαίνον τὰ όρια τοῦ πιθανοῦ, τοῦ έπιζομένου. Ιδίως επί γεγονότων ή καταστάσεων άποτελεσματῶν πηγήν χαράς, εύπροσύνης: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 25,23 κι έκαμας, ὦ Ἄγαπη, μόνη εἶσ', | τ' ὄμορφο, τ' αναπάντεχα τὸ θάμα, παρομι. τρεῖς τὸ θάμα κι άλλες τρεῖς τὸ παραβάμα ή ἄ. τέσσαρες τὸ παραθόμα (έπί τῆς παραδοκίτητος άσυνήθους τινός ή άπροσδοκίτου γεγονότος): 3) τὸ κνοῦν εἰς θαυμασμόν, κατάπληξιν: Έρωτόκρ.Β 2156 έταιο θεριὸ νά δοῦσι | νά πέσι μ' ὄλο τ' ἄλογο | γιά θάμα τὸ κρατοῦσι' || ὅθ. τὸ εκτάκτου μορφικῆς ή έσωτερικῆς τελειότητος: Σολωμ.Δυὸ Ἀδελφίνα ό κι έφωναξαν χαίρει | νεοφώτιστο θάμα. **θασμά** έπίρρ. κ. μων. συχνάκις, πολλάκις, συχνάπικνά: Άλ.Π 207 ταῦτα μ' άγειρόμενει θάμ' έδάζετε, Όδ.Π 27,Πίνδ.Ο 1,17,Σοφ. Ηλ 524 κακῶς δέ σε λέγω κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θασμά, Άριστφ.Άπν.990,Πλάτ.Φαῖδρ 72Ε.Ξεν.Άπομν.2,1,22 κατασκοπεῖσθαι δέ θασμά έαυτήν, Πάπ. θασμά τῆς ήμέρας (πολλάκις κατά τήν διάρκειαν τοῦ ήμέρας), Σέξογ.Μακρ.ένΣάβ.3,261 καί θασμά πρὸς τὰς χρείας εἰς αὐτὸν άπέβλεπον οι ένδημούντες.

θάμαγμα (τό) δημ. θαυμασμός: || κατάπληξις **θαμάξω** δημ., ὄρρ. θαμάξα θαυμάζω βλλ., εκπλήσσομαι: είναι νά θαμάξεις με τή δύναμή τσ' || ὀποθαυμάζω. θεωρῶ τί μετ' εύχαριστήσεως: **μείνω** στην άκρογιαλιά θαμάζοντας τὸ ήλιο-θασίλεμα: || σέβωμαι, εκτιμῶ τί καθ' ὕπεροβλήν: Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Ίστ.Μέρμηρα 13 θαμάζοντας τήν τόση του τή μάθησι και κρίσι: 2) κ. καθ. θαμάζωμαι κ. θαμιάζωμαι κ θαμαζομαι έχω τὸ συναισθημα τοῦ θαυμασμοῦ, ὅθ εκπλήσσομαι, άπορω: θαμαζομαι πὼς φέρνεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο: || έξίσταμαι, καταπλήσσομαι: θαμαζήκα ποῦ τὸν είδα άξανα μπρὸς μου' 3) ὀμ. καθ. μτθ. μτ. άντικειμ. τὸν θαμάζωμαι τὸν εκτιμῶ ὕπερογον, σέβωμαι: Έρωτόκρ.Α 713 ποῦ σέ θαμαζοντα ὄλοι | ὄπου ὄπου βρῶσι τσ' εύγενειάς. **θαμάκης**(ί) Κύριλλ. «σύμβιος». **θαμάκις** έπίρρ. θαμά, συχνάκις:Πίνδ.Ι 28,Ν 10,38. **θαμάσμαι** (τό) δημ. τὸ άντικείμενον θαυμασμοῦ, εκπλήξεως ευαρέστον, αήλίτσημα, καμόρι: Έρωτόκρ.Α 60 πὼς γιά νά τὸ ἄχι θαμσμαι στὸν κόσμον έγεννήθη' || κ. άντι τοῦ θαυμασμοῦ είναι γιά θαύσσημα αὐτὸς ὁ ανθρωπος. **θαμασμός**(ί) δημ. ὁ θαυμασμός. **θαμαστός**-ή-ὀ δημ. ὁ θαυμαστός, ἄξιος θαυμασμοῦ, καταπλήξεως: Έρωτόκρ.Δ 1254 καβαλλάρης θαμαστός σ' ὄλην τήν οικουμένην. **θαματοουργός**-ή-ὀ δημ. ὁ θαματοουργός. **θαματορχει** 'Ησ. «ὄχι ἄσχηματς». **θαμβάεινω** (θάμβος)·θαμβῶ βλλ., εἰμσι εκθαμβος, μένω εκπληκτός επί τινι, μτ. αἰτ.: ὘νν.Άφρ. 84, Πίνδ Ο 3,32 τὸθι δένδρον άντιμα σταθεῖς. **θαμβάλιος**-α-ον μγν.εκπεπληγμένος:Νόνν.Δ 1,126. **θαμβευτής**(ί) μγν. ὁ προκαλῶν κατάπληξιν, δέος: Ακύλ. **θαμβέω** (θάμβος) μγν. προκαλῶ κατάπληξιν, δέος: Ακύλ.ΠΑΔέν.49,4 ρηματ. π. θαμβέωταις. **θάμβημα**-ατος(τό) μγν. τὸ άντικείμενον θαμβους, εκπλήξεως, δέος: Μαν.4,559. **θάμβησις**-εως(ή) μγν. ή κατάστασις, τὸ ὄποτέλεσμα τοῦ θαμβῶ βλλ. εκπληξις: Ακύλ.ΠΑΨαλμ.30(31),23. **θαμβήτται**(ή) ή θάμβος, δέος ηροκαλοῦσα Όρφ.Άργ.973 Έρινυδες δειναι, θαμβήτται. **θαμβητός**-ή-όν μγν. εκπληκτικός: Λυκόφρ.552. **θάμβος**-ους(τό) κ. νεώτ. συσκότισις, σύνχυσις, τῆς ὄρασεως έξ άπλετου ή σιφνιδίου φωτός, θαμβωμα, θάμβος: || ὅθ. μφ. κατάπληξις, θαυμασμός: Άλ.Δ 79 θάμβος δ' έχειν εισαορωντας, Όδ.Γ 372 θάμβος δ' έλε πάντας Ιδόντας, Πίνδ.Ν 1,55, Εύρ.Ρήσ 291 θάμβει δ' εκκλαγέντες, ΚΔ Λοικ.4,36 και έγένητο θάμβος επί πάντας: 2) μεγαλειον, λαυρηότης προκαλοῦσα κατάπληξιν, θαυμασμόν: Θεουκ.6,31 και ὀ στόλος οὐχ ήσσαν τόλης τς θαμβει και δέφως λαμπρότητι περιδοκίτος έγένητο: || φάθος, δέος Πλούτ.Περ.6 δεισιδαμονια θάμβος έργάζεται' 2) άντικείμενον, πράγμα εκπληκτικόν, προκαλοῦσα θάμβος: Έπιγρ. ὁ γάρ κολοσσός θάμβος θάν. **θαμβός**-ή-όν (θάμβος) μων. κ. νεώτ., δημ. θαμπός ὁ ὑπὸ θάμβους κατελιημένος, ὁ έν καταπληξί διατελῶν: Εὔσι 906,53' 2) νεώτ. κ. δημ. επί πραγμ., ὁ έχων θαλήν, οὐχί σπληνῆν, οὐχι διαφυγή τήν έπιφάνειον, ἰδ. ὁ ὑποστάς άπόλειαν ή μείωσιον τῆς πρῆμιν σπληνότητος ή διαυγειας αὐτοῦ. θαμβός λαμπτήρ, θαμβός καθρέπτης, - θαμβαί ὄσαιο | αὐτὸν καταργασμένα οὕτως, ὄστε νά διέρηται δι' ἰστί τὸ φῶς, ολλά νά μή έχωσι διαφάνειαν!, - θαμβαί μέταλλα ή ὀρυκτά (ὄχι ή σπληνότης δέν δύναται νά είναι πλήρης διά λείανσεως ή άλλως!, - θαμβός ὄδραμα (ὄ έχων κηλίδα. έλαττωματικός): 3) είδ. επί τοῦ φωτός, επί

της ἀτμοσφαιρας, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, τῆς οὐρανῆς, τῶν ἀστρῶν ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ὁ ἡλιατωμένῃν ἔχων τὴν συνήθη φωτεινότητα ἢ διαύγειον, θολός, θολωμένος: τὰ φῶς ἢ το θαμβῶν ἐν τῇ κλειστῇ αἰθούσῃ ἐκ τῶν πολλῶν κηπῶν, πορροῦ φρ. μὲ θαμπὸ λυχνάρη τῇ διέλαξε (ἐπὶ νυμφευθέντος δύσμορφον γυναῖκα, ἰσύνεφα μολυθία στὸν οὐρανὸ καὶ ποῦ καὶ πότε θαμπός χερσινάτικός ἡλίας - θαμπὸ μέσ' στὸ μούχρωμα ἀπλωνότανε πέρα τὸ πέλαγο' 4) ἐπὶ δημ. ἐπὶ τῆς ὁράσεως, ἡ ἐξησθημένη, ἡ οὐκ κοθωρῶς διακρίνουσα, ἡ ἀμαυρία: ἀπὸ τὰ γερατειὰ ἔχει θαμῆ τῆ βλάφη, - τὰ νυκτοπούλια ἔχουσι θαμπὰ τὰ μάτια 5) ὄμ. εἶδ, ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὁ θολός: φρ. θαμπὰ κρασιὰ ἴσου ναὶ θαὶ λαλήλουσι ἢ θολότης τοῦ οἴνου εἶναι ἐνδειξίς ἐπικειμένου ὀξίνεματος' 6) ὄμ. νεώτ. καὶ δημ. μτφ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὁ πάσχων ασυκοτόν, διατρέχειν τῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς κρίσεως ἢ ὁ φάσις ἀμβλῶς' 7) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ὁ οὐκ ἰσασῶς διακρινόμενος, ὁ οἴονει ὑπὲ ἀγλύας περιβαλλόμενος: θαμβῆ εἰκών.

θαμβῶ-έω ἢ κ. μαν., μέλλ. θαμβήσω κοτέγομαι ὑπὸ θάμβου, ἐκπλήσομαι, διατελώ, μένω ἐκθαμβος: ἰλ.Θ 77 ὁ δὲ ἴδωντας θάμβησαν, Ὀδ.Δ 638, Σοφ.Ἀντ.1246 καθὸς τεθάμβηκ' ἢ κ. κτ. αἰτ. μένω ἐκπληκτος, κατάπληκτος ἐμβρόντητος, θορυβοῦμαι, σαοτίξω, διά τι: Ὀδ.β 155 θάμβησαν δ' ὄρνυθα, Πίνδ Ν 350 τὸν ἐθάμβουσαν Ἀργεῖς τε καὶ θρῆσαι' Ἀθῆνα, Αἰσχ.ἰκ.570 τέρας δ' ἐθάμβουσι 2) κ. μον. κ. νεώτ. ἐκλήσσω τινά, τὸν σκοτίξω, τὸν κάμνω νὰ σαστίξω ἢ ἐκπλήξω, νὰ μείνῃ, ἐκθαμβῶς, ἐκπληκτος: ΠΔ Βασ.2225 χεῖμαρροι ἀνομίας ἐθάμβουσαν με' ἢ παθ.: Πλούτ.Βροῦτ.20, οὐτ. Κοισ.45 διὰ θείας ἤτης τεθαμβημένος (ἐκπληγμένος, ααστισμένος), ΚΔ Μάρκ.1,27 τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον . . ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ. Καὶ ἐθαμβήθησαν πάντας, Βίος Ψαρδ.206 Ὀλυμπία, δὲ μάλιστα μεγάλως θαμβήθησα, - ἐκ τῶν νυκτίων ἐν τῇ οἰκίᾳ κρότων ἐθαμβήθησαν ὅλοι οἱ ἐνοικοὶ ἢ ἐταράχθησαν, ἐσάσθησαν' ρηματ. η. θάμβημα, θάμβησις θαμβή- τερα, θαμβητός

θαμβῶ-ω ἢ 12) μτγν. μ. ἐν τῇ μτγ.παθ. παρακ., νεώτ. κ. -ώνω, δημ. θαμβώνω προκολῶ εἰς τινά θάμβος, θάρημα, συακότιαν, κυρ. τῆς ὁράσεως: Κάλβ.εἰς Ψαρδ.16 σχυλαὶ αἰ δολύμια ἀστραπαὶ καὶ θαμβώνουσι τοὺς ὀδοιπόρους' κ. ὁπολ.: ἡ λευκότης τῆς χιόνης θαμβάνει' 2) μτγ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῆς διανοίας, συσκοτιζῶ, συγχύζω τὴν ἀντιλήψην, τὴν κρίσιν διὰ τῆς καταπλήξεως ἢ προκαλῶ: τὰ πλαστὴ τῆς τὸν ἐθάμβουσαν καὶ ἐλησμόνησε τὸ παρελθόν τῆς' ἢ κ. ἀπλῶς προκαλῶ κατάπληξιν: διὰ τῆς ἐπιδείξεως πολυμαθεῖς ἐπιδιώκει νὰ θαμβήσῃ τοὺς ἀκροάτας του' 3) ἐπὶ πραγμ., ἀγαροῦ ἢ μείων τὴν στυλιπνότητα ἢ τὴν διαφανείαν, θολώνω: ἡ ὑγρῶσα ἐθάμβωσε τὸν καθρέπτην, - ἀπὸ τοὺς κηπινοῦς ἐθάμβωσαν τὰ τζάμια τοῦ κωφενοῦ' 4) ἀμτβ. παθῆνω συσκοτιῶν, σύγχυσις, ἐξασθενῆσι τῆς ὁράσεως: ἐθάμβωσα ἀπὸ τοῦ πολὺ φῶς, - τὰ μάτια μου θάμβωσαν' 5) ὄμ. ἀμτβ ἐπὶ πραγμ., ἀποβάλλω, χάω τὴν στυλιπνότητα ἢ τὴν διαφανείαν μου: ἐθάμβωσαν πολλοὶ τῶν μαργαριτῶν τοῦ περιδρασίου, - θάμβησις ὁ καθρέπτης - ὁ ἀσημένιος δίσκος' 6) μτγν., νεώτ. κ. δημ. μτφ. καταπλήσομαι, μένω ἐμβρόντητος: Ἀετ.16,66 θαμβήσομαι (ἀμφ.) ἢ νεώτ. κ. δημ. κ. ἐν πάσις ταῖς ἀνωτ. σημ.: θαμνῶθηκα ἀπὸ τῆς ἀστραπῆς - ἀπὸ τὰ γεράματα - ἀπὸ τὴν ἀδυναμία - ἀπὸ τὰ μεγαλεία, - θαμβωμένος καθρέπτης, - θαμνωμένα γυαλιὰ' ρηματ. ἦ. θάμβωμα, θαμβωαίς, θαμβωτικός.

θάμβωμα νεώτ., δημ. θάμβωμα κ. θαμνωσιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θαμβῶ βλλ., θάμβος, συσκοτίσις, κατάπληξις ἢ ἐπὶ πραγμ., ἀπόλεια τῆς στυλιπνότητος ἢ διαφανείας, θολωμά, θολούρα ἢ εἶδ, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, μείωσις τῆς ὁράσεως. **θάμβωσις-εως** ἢ) νεώτ.,δημ. θάμνωσις ἢ πρόξις, ἐνεργεία τοῦ θαμβῶ-ῶ βλλ.' ἢ ὄμ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θαμβῶ, τὸ θάρημα βλ.

θαμβωτικός ἢ-ὸν νεώτ., δημ. θαμνωτικός ὁ προκαλῶν θάμβος, συσκοτισμὸν τῆς ὁράσεως, τοῦ φωτός ἢ ὁ προκαλῶν θαμνωσῶν, κατάπληξιν: Μωραῖτ.Διηγ.167 τὸ ἀρτιπαγῆς ἐμπόριον τῶν γυαλικῶν πλῶν . . θὰ προέβαινε εἰς θαμνωτικὴν προκοπήν.

θαμβῆσις ἢ) ἐπ., ὄστ. θαμῆσις, αἰτ. θαμῆσις, θηλ. ὄσμ. κ. αἰτ. θαμειαί-ὄσμ. μ. κτ. πληθ. πυκνός, πεπυκνωμένος, συμειωρημένος: ἰλ.Α 52 αἰα δὲ πυραὶ νεκρὸν καιόντο θαμειαι, αἰτ.Κ 264, Ὀδ.Ε 252 ἴκρια . . ἀφορῶν θαμῆσι σαμειάσσειν ἢ συγκρ. θαμύντερος' ἦσ.

θαμειαί θηλ. πληθ. τοῦ θαμῆσις βλλ. **θαμῆσις** ἐπίρρ. θαμῆ, σχυλά: Ἀλκ. ἐν Λυρ.Συμψλ 25,5 (ἀμφ.), ἴπν.Ἐπικ.25.

θαμίζω κ. μον. συγχύζω, κατ ἐπανόληψην ἐρχομαι, ηησιγίω που, πρὸς τινά: ἰλ.Σ 386 πάρος γε μὲν οὐ τι θαμίζεις, Ὀδ.Ε 88' κ. ἐμπροθ.: Πλάτ. ἴπν.Μ 281Β διὸ δὲ ἄ . . οὐ θαμίζω εἰς τοῦσδε τοὺς τόπους, ἔεν ΚΠ 7,3,2 θαμιάζω . . ὅτι πρῶτον θαμίζων ἐφ' ἡμῶς νῦν οὐδ'απορὸ φραίνεται, Νίκ' Ἀλεξ. 591 ἐν δονάκεισι θαμίζων' 2) ἐν συνεφεῖᾳ ἢ κατ' ἐπανόληψην ἀσχολοῦμαι εἰς τι, συνηθίζω: Ὀδ.Θ 451 οὐτι κομίζόμενος γε θάμιζεν ἢ δὲν εἶχε συνηθῆσει εἰς τὸν περιηορῆσι' Σοφ.ΟΚ 672 ἂ λῖγεια μιντέρισι θαμίζουσα μάστιγι' ὀπθῶν ἰσχυνοθηρεῖ' ἢ κ. ἀπολ.: Πλάτ.Νόμ.8431' 3) κ. μέσ. συνηχῶς, διαρκῶς παρὰ τινά, μετὸ πινος μένω, μτ. ὄστ.: Σοφ.ἀπ.503.

θαμινάκις ἐπίρρ. θαμῆ, σχυλάκις: ἴπν.Γυν.2,203 θαμινάκις-ἢ-ὸν μτγν. κ. θαμεινός ἰχοροδ. ἐν Ἀν. Ὀε.ἰσχυρ.πυκνός: Καλλ.Δημ 65 Λυρ. Ακ. Ἀέβιον 7,14.Σουῖδ. θαμινώτατος' 2) γὸ αὐδ. πληθ. θαμινὰ ἐν ἐπίρρ. χρ. θαμῆ, σχυλὸ: Πικδ.Ο 1,53 ἀκέρδειω ἄλλογενε θοιμῶν κακαγόροις, Ἀριστοφ. Πλ.292, Ξεν.Ἀπομν.3,11,15

θαμινῶς μτγν. σχυλὰ θαμῆ: Παρθ.ἀπ.29 θαμινώτερον, ἦσ.

θάμιξ ἦσ. « ἀλόγηξ » **θαμιστικός**-ἢ-ὸν νεώτ. γραμμ. ὁ ἔχων τὴν ἐνωμοίαν τοῦ σχυλῶς γνωμένου' θαμιστικὰ ρήματα ἢ τὰ εἰς -όζω παρὰγωγα ρημ. τῆς ἀρχ. γλώσσης, διδοῦσα εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ πρωτοτύπου ἀπαιτούμενον τὴν ἑνωμοίαν τῆς σχυλῆς ἐπαναλήψεως ἢ.

θάμνα ἢ) μον. οἶνος στεμφυλίτης: Γεωπ.6,13,2 ἢ ἐκ τῶν στεμφυλῶν τρῆξ ἢν ἐπιχωρῶς καλοῦσι θάμνον, οὐκ ἀπῆδες πόμα τοῖς ἀγροῖσι γίνεται. **θάμνα** ἢ) δημ. ὁ θάμνος κ. ἰδ. συστάς θάμνον: Ζεοδ.Τραγ.ΚΚ 5,17 κρυμμένω πίσω ἀπὸ τὰ θάμνα ἢ θὰ καρτεροῦρε τῆς παρθένης.

θαμνά-ἄθος ἢ) αἰ(α): ΕΜ 442,23.

θαμνίαν ἢ) μτγν. ὄνοκορ, τοῦ θάμνος: Διοσκ.

θαμνίσκο ἢ) μτγν. ὄνοκορ, τοῦ θάμνος: Διοσκ. 4 Β8, Γαλ.2,355.

θάμνωσις ἦσ. « ἀποκόλυπον ».

θαμνίτις-ιδος ἢ) μτγν. ἡ θαμνοειδής, ὄμοια θάμνω: Νικ.Θαρ.883 θαμνίτις βίανος.

θαμνοβίος-ὸν νεώτ. ἐπὶ ζῶν κ. πτηνῶν, ὁ εἰς θάμνον, θομνοδὴ μέρη διατώμενος.

θαμνοειθής-οδής μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἰδῆσι θάμνου: Θεοφρ.Φι 3,17,3.Κρατῆ.η.Διοσκ.2,127.

θαμνοειδής ἐπίρρ. νεώτ. ἐν εἰδῆσι θάμνου. **θαμνοκάλαμος** ἢ) νεώτ. βοταν. γένος καλαμῶδων φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν βαμειουσαειδῶν.

θαυνομήκης-ους (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων μήκος θάμνου : "Ἴων Χ1 τραγ.40 θαυνομήκης βράβδος.

θάμνος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. πληθ. κ. θάμνα (τοὶ πάν πολυετές φυτόν, οὐ οἰ κλάδοι ἀμέσως ἀπὸ τῆς βλάσεως (τῆς ἐδαφικῆς ἐπιφανείας) βλαστάνουσι μὴ μεσολαβούντες κορμοὶ, δημ. κ. χαμοκλάδοι : Ἰλ. Χ191 τὸν δ' εἴ περ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, Ὀδ.Ε471 καὶ δάσκιον ὄλην θάμνος ἐν πυκνιοίσι καταδράβῳ, αὐτ.Ζ127, Αἰσχ.Ἄγ.1316, Σοφ.Ἡκ.55 τύπωμα χαλκὸπλευρον . . ὁ καὶ οὗ θάμνος οἰσθὰ μοι κεκρυμμένον, Ἀριστφ.Εἰρ.1298 Πλάτ.Πολ.422β" || ὄμ. πᾶν μονοτέλεχον ζυλωδές, κληματώδες ἢ ἀναρριχόμενον φυτόν (ὡς ἡ ἄμπελος, ὁ κισσός) : 2) εἶδ. βλάστημα, βλασταρι : Ὀδ.Ψ190 θάμνος . . τανύφυλλος ἐλαίης.

θαυνοσκεπής-οὺς-ές νεώτ. ὁ ὑπὸ θάμνον κεκαλυμμένος, κατάφυτος : Παπαδ.Χριστ.Τερμ.52 τὸ πρᾶσιον τῆς θαυνοσκεπούς . . ἀκτῆς.

θαυνοφάγος-ον μπν. ὁ τρώγων θάμνους : Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.1,56 θαυνοφάγα ζῷα.

θαυνοφιλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν λαυιδῶν 2) γένος κολοπτερῶν ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν καρβιδῶν.

θαυνοφυτός-ον νεώτ. ἐπὶ ἐκτάσεως γῆς, ὁ ὑπὸ θάμνον καλυπτόμενος, ὁ ἐν γῆ φύονται πολλοὶ θάμνοι, ὄθ. χέρσος : θαυνοφύτοι τόποι.

θαυνώδης-οὺς-ές μπν. κ. νεώτ. ὁ θαυνοειδής, ὁμοίος θάμνῳ : Θεόφρ.Φ13,121, - θαυνώδη φυτὰ 2) νεώτ. θαυνοφυτός, κεκαλυμμένος ὑπὸ θάμνον : θαυνώδεις ἄστροι.

θαμνῶν-ῶνας (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. τόπος ὑπὸ θάμνον κατάφυτος.

θαμνοτροχῶ-ἔω Ἡσ. « οὐχ ἡσυχάζω ».

θαμνῶ ἐπίρρ. δημ. ἀμυδρός, ὄχι εὐδιακρίτως : Παλαμ.Τάφ.59,4 σὰ νὰ εἶ ξανῶνα πὸ θαμνά, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ76,23 καὶ μέσ' στ' ἀχόρταγο του μάτι·θαμνά τὴν πλάση καθρεφτίζει.

θαμνῶδα (ἡ) δημ. θάμνωμα, θόλωσις, ἀπόλειπα τῆς σπιλνότητος : τὸ γυαλί ἔχει θαμνῶδα" || εἶδ. θόλωσις τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς ὄρασεως : τὰ μάτια μου ἔχουν θαμνῶδα" 2) μπφ. ἰδ. κτ. πληθ. τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ λυκαυγούς ἢ τῆς δεξιῆς : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ12,6 καὶ στικ θαμνῶδες τ' ἀποταχιά σθεοῦν οἱ νεράιδες καὶ τὰ στοιχεῖα.

θαμνῶδα (τοῖ) δημ., ἰδ. πληθ. θαμνῶδια τὰ θάμβη, τὰ θαμνώματα βλλ.

θαμναίνω δημ. θαμνῶνω βλλ. : Κορ.Ἄτ.2,151 καὶ θάμνηναν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ πᾶ καὶ κλάφε" πρδλ. θαμβῶ-ἔω.

θαμπερός-ἡ-ὸ δημ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐκ τοῦ πολλοῦ φωτός ἢ τῆς ἰσχυρᾶς ἀκτινοβολίας προκαλῶν, ἐπιφέρων θάμβος τῆς ὄρασεως : θαμπερὰ καλοκαιριὰτικα μεσημέρια - θαμπερὰ τὰ κρύσταλλα στοῦς ἀσπηνίους γυαλιστεροὺς δίσκους 2) ὄμ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀμυρῶς, ὁ σκοτεινός, εἶδ. ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρᾶς ἢ τῆς θαλάσσης, ὀμιχλώδης, ζοφώδης : θαμπερὸ τὸ μισοχωμένον στῆ γῆς ἐκκλησιδαί, Ἐφταλ. Ὀδ.Θ568 θὰ ρθῆ ἀπὸ προδόδῃσαι στὰ θαμπερὰ πελάγη | μπρφ. τοῦ « ἐν ἡεροειδέσει πόντω |.

θαμνια (ἡ) δημ. ἐπὶ πραγμ. σπιλνῶν, διαφανῶν, κηλῆς ἀμυροῦσα που, θαμνιαδα : ἕνας παλιῆς καθρέπτης μὲ σκόρπιες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ θαμνίες, - τὸ διαμνῆτι ξεπέφτει στήν τιμη, ὅταν ἔχη καὶ τὴν παραμικρὴ θαμνια.

θαμνίζω δημ. γίνομαι θαμβός, ὠχρῶς : τὸ λυχνάρι ὀλοῖνε θαμνίζει κι ἀρχισε νὰ τρεμοσβῆ" || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ τῆς υκτιός : Μαλακ.Μπαταριάς 53 καθὼς ἡ νύχτα θαμνίζει καὶ τῆς αἰγῆς ἢ χάρη σπιθίξ' ἀντικρινὰ" 2) εἶδ. ἐπὶ οἴνου, ἔγω ἐλαφρῶν θολότητα : τὰ νέα κρασιά θαμνίζουν ὡς πού νὰ πιάση κρῦο.

θαμνογαλιζῶ δημ. ἐπὶ πραγμ., ἔγω θαμβῶν σπιλνότητα, ἀκτινοβολίαν, γυάλισμα : τῶν δαχτυλιδῶν τῆς τὰ φευτοπτεράδα θαμνογαλιζῶν.

θαμνοκόπημα (τὸ) τὸ ἀποτελεσμα τοῦ θαμνοκοπῶ βλλ.

θαμνοκοπῶ-άω δημ. ἐπὶ πραγμ., ἔγω ἐκδήλην, ἐντόνον ἀμαύρωσιν : θαμνοκοπούσαν σκονισμένα τὰ κρύσταλλα" 2) κυρ. ἐπὶ τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας καὶ τῶν φωτισζόμενων ἐκτάσεων, εἶμαι σκιερὸς, ἀμυρῶς : θαμνοκοπούσε οτὸ μούχρωμα τὸ χωρὶ - μέσ' στῆ μαῦρη συγνεφιά τὸ ταραγμένον πέλαγο.

θάμπος (τοῖ) δημ. θάμβος βλλ. | : Παλαμ.Τάφ.68,11 στοῦ ὄρθρου τὰ θάμνη, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ38,11 σάν κάποια σκοτεινὰ τῆς αἰγῆς θάμνη πού ἀντιφεγγάν σὲ πελαγησία πλάτια.

θαμπός-ἡ-ὸ μον. κ. δημ. θαμβός, μὴ καθαρός, μὴ σπιλνῶν, μὴ διαφανής : Πορφύρ.Σκ.32,11 φαίνεται μὴ μὴν βαθιά τὸν θαμπὸ μαρ καθρέφτη, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ38,26 καὶ καθὼς νὰ κυλᾶν μαργαριτάρια τριμμένα καὶ θαμπὰ μ' ἀχνῆς κηλίδες" 2) μὴ σαφῶς διακρινόμενος, σκοτεινός : Ἐρωτ. Β272 ἡλιος θαμπός, Κριστ.Τραγ. ὁ Τρύγν.34 καὶ τὸν ἀπλὸ τὸ δεξιῶν τους φωταῖα θαμπὸ λυχνάρι" || ὄμ. μπφ. ἐπὶ θλέμματος, θολός, ἐξήσθενημένος : Σολωμ.126 ἡ μιλιὰ σου βραχνή, θαμπὸ τὸ βλέμμα καὶ ἔχεις θεωρία σάν μὴν εἶχες αἶμα.

θαμπουλιζῶ δημ. θαμπίζω, ἔγω θαμνάδα βλλ. **θαμπούρα** (ἡ) μον. μουσικὸν ὄργανον ὁμοίῳζον πρὸς τὴν κιθάραν, ταμπούρας : Διγεν.Ἄκρ.1838 ἔκρουε τὴν θαμπούραν του ἀηδονικά' τραγῶδει. **θαμποφάνεται** δημ. ἀπρσα. φαίνεται θαμπὰ, σκιερὰ, μισοφαίνεται.

θαμποφέγγω δημ. φέγγω θαμπὰ, σκιερὰ, τρεμαθῆνω : Σολωμ.Ἐθν.Ἦυν52,1 θαμποφέγγει καλὸν ἄστρο καὶ ἀναδεύοντο μαζί

θαμποφεγγεβολῶ δημ. θαμποφέγγω βλλ. : Μαλακ.Συντρίμ.13,4 οἱ μαργαριταρόρριζες θαμποφεγγεβολοῦνε.

θαμποχαρᾶξ δημ. διαγράφω θαμβῶς, οὐχὶ ἀκριβῶς : Σμηρρ.Ὀνειρ.Ἡσικιοί17,7 μέτωπα λάμουν ἱλαρὰ, θαμποχαρᾶξουν ὠρια στήθη.

θάμπωμα-ατας (τοῖ) δημ. θάμπωμα, θάμβος βλλ.

θαμπῶνω μον. κ. δημ. ἀμῖθ. ὀποδόλλω, χάνω τὴν σπιλνότητα, τὴν διαύγειαν : Βολαωρ.Φωτειν.3,143 ὁ ἡλιος τὸ θαμπῶνει" || ὄμ. κ. παθ. : Πορφύρ.Σκ.70 μιά χῶρα πάντα θαμπωμένη" 2) προκαλῶ θάμβος : Διγεν.Ἄκρ.4399 ὅπου ραφίσθη ἡ καρδιά, καὶ θαμπῶσεν τὸ φῶς του, Ἐρωφ. Δ215 τὰ πόδια μου ἐκοπήκασιν, κι ἐθάμπωσε τὸ φῶς μου" || κ. μπφ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ10,2 κάποιο ἔρωτα νὰ βρῶ, νὰ μὲ θάμπωσῃ.

θαμπωτικός-ἡ-ὸ δημ. ὁ προκαλῶν θάμβος βλλ. : Παλαμ.Λόγ.Παροδ65 θαμπωτικὴ μιά πορφύρα στῆ μάγισημα γύμνια τῶν κύκλων ἐπίρρ. -ά : Βάρν.ΛΜ5 ὁ ἡλιος ἄσπραζε θαμπωτικὰ.

θαμπωτός-ἡ-ὸ δημ. ἐπὶ πραγμ., ὁ κατεσκευασμένος οὕτως ὥστε νὰ μὴ εἶναι διαφανής" || ὄμ. ὁ μὴ σπιλνῶς : θαμπωτὰ γυαλιά, - θαμπωτὸ ἀσῆμι. **θαμῶριξ** Ἡσ. ἀθροίζω, συνάγω 2) πάπ. μετέχω συνστροφίσεως : θαμυριδῶντων (τῶν δεῖνα). **θαμῶριξ** (ἡ) Ἡσ. « πανήγυρις, αἰνόδοος ἡ πυκνότης τινῶν ».

θαμῶρός-ὸ-ὄν ἀρχ. λεξ. συχναζόμενος : Ἡσ. « θαμῶρὰ ὀδός' λεωφόρος ».

θαμῶς-έος(ὁ) μπφ. ὄν. ἐν. τοῦ συχ. πληθ. Βαμῆες βλλ. : Ἀπολλ.Δυσκ.Επιρρ.153,4.

θαμῶν-ῶνας (ὁ) νεώτ., δημ. -ῶνας ὁ θαμίζων, ὁ συχναζὼν εἰς τὴν τόπον : θαμῶν τῶν κερφειῶν (διερκόμενος τὸν χρόνον του εἰς τὰ κερφεία) || γεν. πελάτης καταστάματος : θαμῶν ἐστιατορίου παντοπωλείου.

Θανάσιμος (-η-οίη) ἰθάνατος| κ.μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων τὸν θάνατον, θανατηφόρος: Ἰνν. Ἀφορ. 2,1. Αἰσχ. Ἀγ.1276 θανάσιμοι τύχη, Σοφ. Αἰ.1033 δλωλε θανασίμω πεσίματι, Ψωμ. Ἰων.6, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.1303 καὶ θανάσιμον τινός τις ἐναντίον τους κεραυνός || ὁμ. ἐπὶ δηλητηριωδῶν ἐρεπ- τῶν: Πλούτ.1,56,4 θηρία θανάσιμα || τὸ αὐθ. θανάσιμον ὡς οὐσα. οὐσία ἐπιφέρουσα τὸν θάνα- τον: ΚΔΜάρκ.16,18 κἀν θανάσιμον τι πῖσιον, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει || ἐκκλ. θανάσιμον ἀμάρτημα τὸ φρικτόν, τὸ βαρύτερον, τὸ ἄξιον τῆς ἐσχάτης καταδίκης ἀμάρτημα: τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἀμαρ- τήματα || μον. κ. δημ. ἐπὶ ὄρκου, ὁ δν ὀνύ- εις τις μαρτυρούμενος τὸν ἴδιον ἐαυτοῦ θάνα- τον ἐάν φεῦδῃται ἢ ἄ. ἐάν ἤθελε παραβῆ αὐτόν: Βί. Ἀλεξ.843 θανάσιμον ὄρκον ἐξούμιμ σοί 2) εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἔχθρας ἢ ἐχθροῦ, ὁ μέ- χρις ἐξουτώσεως, μέχρι θανάτου, ὁ διὰ βίου ἀπονοδός: θανάσιμον μῖσος, -εἶναι (ἀ)θανάσι- μος ἀχρὸς μου 3) τὸ αὐθ. κτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. θανατηφόρος: Διόδ.Σ.1,87 ἀσιδίεθ θανάσιμα δέ- κνουσαι 4) ὁ τοῦ θανάτου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θά- νατον: Αἰσχ. Ἀγ.1019 θανάσιμον αἶμα | τὸ αἶμα τοῦ ἀποδνησκοντος |, αὐτ.1445 μέλμαθ θανάσιμον γόνον (ἀφοῦ ἐφαλε τὸ θανάσιμον ἄσμα τοῦ θά- νατου μου) 5) ἐπὶ προσ., ὁ ἐτοιμοθάνατος: Σοφ. Φιλ.819 ὦ γὰρ, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω, Πλάτ. Πολ.408B ὑπὸ χρυσοῦ πεισθῆναι πλού- σιον ἀνδρα θανάσιμον ἢ ἄντα ἰάσασθαι 6) ὁ ὑποκείμενος εἰς θάνατον: Πλάτ. Πολ.610E οὕτω πόρρω που, ὡς εἴκειν, ἐσκήνηται τοῦ θανάσιμος εἶναι 7) αὐνεκὸ, ὁ ὑποστὰς τὸν θάνατον, ὁ νε- κρός: Σοφ. Αἰ.1517 καθέλαιν Ἄδου θανασίμους οἰκίητας, αὐτ. ΟΤ 959 θανάσιμον βεβηκότα.

Θανασίμως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. κ. -ημα κατὰ τρόπον θανάσιμον, θανατηφόρος: Ἀνφ. 4,34 θανασίμως τύπτειν, Μωραῖτ. Διηγ. Α' 60 ὡς ἐατέος πληγυμένους θανασίμως.

Θανατικός (ὁ) δημ. ὁ θάνατος, ὁ χάρος: ἄρα νὰ σὲ φάη ὁ θανατικός || φρ. εἶναι τοῦ θανατά εἶναι ἐτοιμοθάνατος, πεθαίνει.

Θανατερά ἐπίρρ. δημ. θανασίμως βλλ.: Σολωμ. Τρελλή Μύσσα 30,6 κί ἔλαε τὰ ἴδια, ὡς ὀπου ἐβραχίνας θανατερά.

Θανατερός -ἡ-ά μον. κ. δημ. ὁ θανάσιμος βλλ.1): Ἐρωτόκρ. Α 179 ἀδός του 'ναι θανατερός, τὸ πα- ρικόν του βλάπτει, Βαλαωρ. Ἀβ. Διόν. 3,157 τοῦ Βακονιάννη ὁ ἥσκιος εἶναι βαρύς, θανατερός.

Θανατηγός -όν παπ. ὁ φέρων τὸν θάνατον, ἐπιθ. τῆς Ἐκάτης.

Θανατήριος -όν ὁ τοῦ θανάτου, ὁ ἐπιφέρων θά- νατον: ΑΒ 93.

Θανατηρός -ά-όν μον. κ. δημ. ὁ θανατηφόρος: Εὐστ 136,20 θανατηρὸ βοτάνη, Βαλαωρ. Σιχουρυ. Α' 9,13 πλατύ καὶ δίστομο θανατηρὸ μαχαίρι.

Θανατήσιος -ον ἀρχ. λεξ. θανάσιμος βλλ.: Φώτ. « θανατήσιον, οὐ θανάσιμον λέγουσι ».

Θανάτηφορία (ἡ) μτν. τὸ ἐπιφέρειν τὸν θάνα- τον: Μαικ. ΑΠ. 5,113 δάνκει δ' οὐκ ἀλλως ἢ θανα- τηφορίην.

Θανατηφόρος (-α)-οίη) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων θάνατον: Αἰσχ. Χο. 369 θανατηφόρος οἶ- σα, Πλάτ. Πολ. 617D περίοδος θανατηφόρος || ἐπὶ κτηνημάτων ἡ δυστυχημάτων: Ἰνν. Ἀφρ. 48' || ἐπὶ χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων: Ἀντιλλ. π. Ὀρειβ. 45,17,6' || ἐπὶ δηλητηριωδῶν φυτῶν: Θεοφρ. ΦΙ 9,15,2 ρίζα ἐν Αἰθιοπία θανατηφόρος || εἰδ. ὁ φέ- ρων θάνατον διὰ μίσητος: Σοφ. ΟΤ 18) γένηθαι, θανατηφάρα κείται, ΠΔ Ἀριθμ. 18,22 καὶ οὐ προσ- ελεύσονται... λαβεῖν ἀμάρταν θανατηφόρον || τὸ αὐθ. -όρον ὡς ἐπίρρ.: Αἰν Τακτ. 27,9 ἐπλήρη οὐχὶ θανατηφόρον 2) φρ. θανατηφόρον φέειν

φάλλειν ἄσμα θανάτου: Νίκαρχ. ΑΠ 11,186' || μον. ὁ ἐξ ἐτοιμοθανάτου προερχόμενος: Ἱερ. Χρον. ἐν Σάβ. Γ. 253 ἀνδροκτασίαι, στεναγμοί, βοαί θανα- τηφόροι.

Θανατικός -ἡ-οίη) μτν., μον., νεώτ. κ. δημ. θανατηφόρος, θανάτου ἄξιος: Διόδ. Σ 37,5 θανατι- κά ἐγκλήματα, Ἰώσ. Αἰ 15,11,5 θανατικὴ ἔχημα || ὁμ. δίκη θανατικὴ δίκη καθ' ἣν ἡ ἀπόφασίς περὶ ἐνοχῶν τὸν κατηγορουμένον ἐπάγεται καταδίκην αὐτοῦ εἰς θάνατον: Πλούτ. Περ. 10' 2) ἀστρολ. ἐπὶ τῶν πλανητικῶν ἐπιτροπῶν, ἡ ἐνδείξει ἢ σημει- οῦσα, προαγγέλλουσα θάνατον: Βεττ. Βόλ. 129,4' 3) ἱατρ. μοιραῖος, ἀλέθριος: Γαλ. 16,545 θανατι- κὴ συνδρομή 4) μον., νεώτ. κ. δημ. θανατικόν (ἡ) τὸ ὡς οὐσ. ἐπιδημία θανατηφόρος, λοιμός: Καί- σάρ. Δομ. ἐν Σάβ. 3,8 πύρε τὸν τόπον διεσφαιμέ- νον ἀπὸ τὸ θανατικόν, ἀπὸ πείναν, Ἐρωφ. Β 508 θανατικὴ πλιά ἀπὸ θανατικὸ τὴν οἰκουμέ- νη, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 80,2 στέλνει ὁ ἀγγελὸς τοῦ ὀλέθρου πείνα καὶ θανατικὸ, Ζερβ. Λυρ. Σάβ. Ἰστ. Μέμρ. 45 θανατικὸ | πού θίριξε τὸν τόπον μας.

Θανατικῶς ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον θανατικόν βλλ.: Εὐστ. 321,40 θανατικῶς λέγεσθαι ἰδὲ ἐξηγ. τοῦ δυσπληγῆς.

Θανατισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. θανατογραφία βλλ.

Θανάτιω -άω μτν. σκωπτ. τελικὸς πρὸς τὸ θανα- εῖν, ζυγῶνὰ τὸ θάνατο, φορολογῶ: Λοσκ. Πτρεγρ. 32 ἀπῆλθον μακρὰ χεῖρειν φηράσας θανατιῶντι σποσπῆ.

Θανατογραφία (ἡ) μον. δημ. διαταγὴ μονάρ- χου ὀπαγγέλλουσα θάνατον κατὰ τινος.

Θανατογράφος (ὁ) νεώτ. ἱατρ. ἱσχυρὰ εἰσικὴ κλειθρολαβίς, δι' ἣς ἐξακριβοῦται, ἀν ὁ ἐπελθὼν θάνατος εἶναι πραγματικὸς ἢ φαινομενικὸς.

Θανατοεῖς -εσσα- ἐν θανάσιμος: Σοφ. Ἀντ. 1262 θανατοεῖντα ἀμάρτηματα, Εὐρ. ΙΑ 1288 θανατοεῖς μόρος.

Θανατοκρατία (ἡ) νεώτ. φιλοσ. κ. θανατισμός θεωρία καθ' ἣν μετὰ τὸν θάνατον ἐξεφανίζονται ὄχι μόνον αἱ ζωϊκὰ λειτουργία κ. ἰδιότητες, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ὄλιμσός.

Θανατολογία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐπιστήμη ἢ πραγματεία περὶ τοῦ φαινομένου τοῦ θανάτου.

Θανατομέτρον (τὸ) νεώτ. ἱατρ. θερμόμετρον, δι' οὗ ἐξακριβοῦται, ἀν ὁ ἐπελθὼν θάνατος εἶναι πραγματικὸς ἢ φαινομενικὸς.

Θανατοπνεύς -οος-οον-οον ἐκκλ. ὁ πνέων τὴν ὑστάτην πνοήν, τὴν τοῦ θανάτου.

Θανατοποιός -όν οὐχὸ, ὁ ἐπιφέρων θάνατον: Σχόλ. Σοφ. Τρ. 858.

Θάνατος (ὁ) (θνήσκω) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. θάνατος εἴτε φυσικὸς εἴτε βίσιος, ἡ νέκρωσις τῶν λειτουργιῶν τοῦ ζώοντος ἀτόμου: Ἰλ. Π 693 θανατόνδε ἰεῖς θάνατον |, Αἰσχ. Ἐπ. 906 θανάτου τέλος, Ὀδ. Ο 275 ὀπαλειμμένος θάνατον | ὁ θά- νατος ὅς τις ἀπειλεῖ |, Σοφ. Αἰ. 802 θάνατον ἢ βίον φέρει, Λυκούργ. 61 πόλεως ἐστὶ θάνατος, ἀνάστατον γενέσθαι, Σκευθ. 12 φηρας ζῶν θά- νατον, Πλούτ. Κράσος. 25 θάνατον ἀποδύσκειν | πλεον. |, Διηγ. Ἀχλλ. 1549 ἔφωθασεν, ἤλθεν ὁ πικρὸς ὁ θάνατος τῆς κόρης, Σολωμ. Παράν. Μαρίας. 7,2 πάντα θανάτοι, δυστυχίας καὶ θρήνοι, Κάλδ. Λυρ. 1,23 εἶναι γλυκὸς ὁ θάνατος | μόνον θταν κοιμώμεθα | εἰς τὴν πατρίδα || νεώτ. φρ. πε- ρίλυτος ἐως θανάτου | ἐκ τῆς ἐν Εὐαγγ. Ματθ. 26, 38 φρ | ὁ κατεχόμενος ἀπὸ ἐπεροδικῆν ἰληγῆν, ὡστε να κινδυνεύη ἢ ἀποθάνῃ || ὁμ. τὸν μισθὸ μέ- χρι θανάτου πρὸς τὸν θάνατον τινος εἶς μίσους ἢ τὸ μίσος σου θὸ διαρκέσῃ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ὁμ. εἶναι μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου πα- λαίει πρὸς τὸν θάνατον ὁμ. σιγὴ θανάτου βα- θεία σιγὴ, ἄκρα σιωπῆ 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ

παύσις τῆς πνευματικῆς ζωῆς, νέκρωσις τῶν δια-
 νοητικῶν λειτουργιῶν : θάνατος τοῦ λογικοῦ - τῆς
 μνήμης" || ὄμ νεώτ. κ. δημ. μτφ. συμβῶν κλαν
 θλιβερόν ἢ ὑλικῶς ὀλέθριον : τοῦ ἵταν θάνατος ἡ
 παύσις του ἀπο τὴν ἐργασίαν του" 3) νεώτ. κ.
 δημ. πολιτικός θάνατος ἡ στερήσις ὄλων τῶν
 πολιτικῶν δικαιωμάτων" ἠθικός θάνατος ἡ ἀπό-
 λεια τῆς κοινωνικῆς ὑπόληψως καὶ τιμῆς" 4) νο-
 μικ. κ. νεώτ. θανατική ποινή, θάνατος διὰ κατα-
 δίκης τοῦ νόμου : Θουκ.3,81 θάνατος καταγνώμαι
 τίνος (καταδικάζω τινά εἰς θάνατον), Ξεν.ΚΠ 1,2,
 14 θανάτου κρίνειν (δικάζειν διὰ θάνατον), Δημ.
 53 πρὸς ἐχθρούς ἀγωνίσασθαι περὶ θανάτου,
 Κοισάρ.Δσπ. ἐν Σάθ 3 24 ἀποφασιζόντες τους
 διὰ θάνατον, τους ἀπεκεφάλισε" || ὄμ. ἐν φρ.
 θανάτῳ ἡ ζήμια ἐπίκειται ἢ ποινή εἶναι θάνατος :
 Ίσοκρ.8,50" || ὄμ ἔλλειπει : Ήρμ.109 παιδίον κε-
 κοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ (ἐν. στολῆν), Λοκκ.
 Ἄλλεξ.44 τὴν ἐπὶ θανάτῳ πρῶταγαγεῖν τινα"
 || ὄμ. ἐν φρ. Θουκ.4,54 τοῖς Ἄθναίοις ἐπιτρέ-
 φαι περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου (ἐσάν τι-
 μωρίαν πλὴν τοῦ θανάτου), Αισχ.1,183 ἐργαζόμενον
 θανάτου καὶ τοῦ ἀνάπνρον ποίησαι (πλὴν θανα-
 τούτου καὶ ἀκρωτηριάσεως)" 5) πληθ. θάνατοι
 εἶδη, τρόποι θανούτου : Ὀδ.Μ 341 πάντες μὲν
 στυγεροὶ θάνατοι δεῖλοται βροτοῖσι" || ὄμ.
 πληθ. οἱ θάνατοι πολλῶν προσώπων : Σοφ.ΟΤ 1200
 θανάτων δ' ἐμφ' ἡώρα πύργος ἀνέστα" || ἐνίοτε
 κ. ἑνὸς προσώπου : Αισχ.Χο.53 δεσποτῶν θανα-
 τούτων, Σοφ.Ἰλ.206 θανάτους αἰκελὶς διδύμωιν
 χειροῖν, Δημ.251 πολλῶν θανάτων ἄλιος καὶ οὐχ
 ἑνός" || ἴδ. κτ. πληθ. ἐπὶ βίαιου θανάτου :
 Αισχ.Ἀγ.1572 θανάτων αὐθένται, Πλάτ.Πολ.399B
 εἰς θανάτους ἵνασι· θί ὡς κύρ. ὄν. Θάνατος (ὁ)
 ὀδελφός διδυμος τοῦ Ἰθύνου : Ἰλ.Ε 231 Ἰγνώω . .
 κασιγνήτῳ Θανάτω, Αισχ.ἀν.161 μόνος βέων γὰρ
 Θάνατος οὐ δῶρων ἐρῆ, Σοφ.Τρ.834 ὄν (ἰόν) τέ-
 κετο Θάνατος" 7) συνεκί. ὁ νεκρός, τὸ πτώ-
 μα : Κριναγ.ΑΠ 9,439 ἀτυμευθῆτο θανάτωιο Λε-
 φανον" 8) δημ θανάτου δένδρο τὸ φυτὸν
 τάξος ἡ ραγοφόρος βλλ.

θανατοσυνάρτης (ὁ) πάπ. πιθ. ὁ συναρτῶν, ὁ-
 δηγῶν εἰς τὸν θάνατον, νεκροπομπός.

θανατολογία (ἡ) δημ. φῦμα θανατηφόρον τοῦ
 λομοῦ τοῦ λεγομένου θανατικοῦ : Κορ. Ἀτ 4Α, 168.

θανατοφθαλμολογία (ἡ) νεώτ. λατρ. ἡ σπουδὴ
 τῶν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν παρεχόμενων σημεῖων διὰ
 τὴν ἐξακριβωσιαν τοῦ θανάτου καὶ τὸν ὑπαλογισμὸν
 τοῦ μετ' αὐτὸν διορθεύσαντος χρόνου.

θανατοφοβία (ἡ) νεώτ. ἡ ψυχικὴ πάθησις τοῦ
 καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ ἀκατασχέτου φόβου πρὸς
 τὸν θάνατον.

θανάτοφόρος -ον ποι. τ. τοῦ θανατηφόρου :
 Αισχ.Ἀγ.1176 θανατοφόρα πάθη.

θανάτω -ᾶω ἐφει. τοῦ θανεῖν, ἐπιθυμῶ νὰ ἀπο-
 θάνω : Πλάτ.Φαῖδ.64B οἱ φιλοσοφούντες θανα-
 τῶσι καὶ σῶσις γε οὐ λελήθασιν ὅτι ἄξιόν ἐστι
 τοῦτο πάσχειν, Ἰώσ.ΠΙ 37,18, Φιλῶτος. Ἀπολλ.7,31·
 2) εἶμαι ἐτοιμοθάνατος : Φιλ.2,505.

θανάτω -ᾶω κ. μων. κ. νεώτ., δημ. -ᾶνω, μέλλ.
 -ᾶσω, παρακ. τεθανάτωκα, παθ. μέλλ. -ωθήσομαι
 μέσ. μέλλ. ἐν ποθ. σημ. θανατωσείμην, ἄορ. α'
 ἐθανάτωθη, πορακ. τεθανάτωμαι, ἐπιβάλλω εἰς
 τινα θάνατον, φωνεύω, ἀποκτείνω, σκοτώνω : Ἡρ.
 τ.113 τὸν μὲν ἔφερε θανατώσων παῖδα, Αισχ.Πρ.
 1053 πάντως ἐμὲ γ' οὐ θανατώσω, Πρὸδρ.Β 244
 παρὰ μικρὸν δὲν ἔλειψεν Ἴνα μὲν θανατώσων,
 Διηγ. Ἀχλλ.519 ἡμᾶς τοὺς πέντε ἄφες μας, μηδὲν
 μᾶς θανατώσης" || ἴδ. ἐπὶ τοῦ θησιου : Πλάτ.
 Νόμ.872C ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δήμιος θανατω-
 σάτω" 2) κ. μτφ. ἐξαφανίζω, ἐξαοθενίζω μέ-
 χρις ὀλέθρου : Φιλῶτ.Ρητ.Γ.359 τεθανάτωκέναι τὰς

Ἄθνας (ἔνν. ρήτορασι" 3) παθ. ὄφισταται
 τὸν θάνατον, ἀποθνήσκω : ΚΔΡωμ.74 ὄφεις ἐθα-
 νατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τ-ὸ Χρι-
 στοῦ" || κ. ἐν μτχ. ὁ -ωθεις ὁ φονευθεις : Πλάτ.
 Νόμ.865D λέγεται δέ, ὅς ὁ θανατωθεις ἄρα
 βίαιως, ἐν ἐλευθέρῳ φρονήματι βεβιωκώς
 4) μτφ. ἐνεργ. νεκρώνω : ΚΔΡωμ.8,13 τὰς πράξεις
 τοῦ σώματος θανατώτε" κ. παθ. ἐπὶ τῆς σαρκός,
 νεκροῦμαι : Ἰνν. Ἀγμ.26" 5) καταδικᾶσθαι εἰς
 θάνατον δι' ἀποφάσεως, θανατώνω διὰ δικαστι-
 κῆς ἀποφάσεως : Πλάτ.Νόμ.872C ἐάν περ βιῶ
 παιόμενος ὁ φονεύς, θανατωσάτω, ΚΔΜατθ.
 26,59 ἐζήτουν ψευδομαρτυρίαν . . ὅπως θανατώ-
 σωσιν αὐτόν" ὄμ. κ. παθ. : Ξεν. Ἀν.2,6,4 ἐθα-
 νατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σάρτηι τελῶν ὡς ἀπειθῶν
 || κ. κτ. μτχ. οἱ τεθανάτωενοι οἱ καταδικασμέ-
 νοι εἰς θάνατον : Πολύδ.Β.23,4,14" 6) προκαλῶ, ἐπι-
 φέρω τὸν θάνατον : ΠΔ Νεφ.21 ὄφεις θανα-
 τούντες, αὐτ. Ἐκκλ.10,1 μυῖαι θανατοῦσαι, Φιλ.
 2,247 θανατώσουα νόσος.

θανάτωθης -ους-ες ὁ ὁμοιος θανάτῳ, ὁ προ-
 καλῶν θάνατον : Ἰνν.Προγν.2 θανατώθεις ση-
 μείσαν" 2) ὁ προκαλῶν θάνατον, θανατηφόρος :
 Ἰνν. Ἀφορ.3,15 θανατώθεις ἀχύριοι, Αἰλ.Ζ1 7,5 θανα-
 τώθεις σπασμοί.

θανάτωμα (τὸ) δημ. φόνος, σκότωμα.

θανατωμός (ὁ) δημ. θανάτωμα βλλ.

θανάτωσις -εως (ἡ) νεώτ., δημ. -ωσις ἡ ἐνέρ-
 γεια τοῦ θανατῶσι, φόνος, σκότωμα : ἡ θανάτω-
 σις τῶν ἡσθητῶν" || συνήθ. ἡ ἐκτέλεσις τῆς θα-
 νατικῆς ποινῆς : θανάτωσις τῶν καταδικῶν.

θανή (ἡ) μων. κ. δημ. ὁ θάνατος (βλ.λ.) : Χρον.
 Μορ.185 εἰς σφόδρα ἦτον θλιμμένος τὸ μὲν ἦτον
 διὰ τὴν θαντὴν τοῦ κόντου τῆς Τσαμπάνιας, Διγεν.
 Ἄκρ.2329 ἀπόμεινεν ἔως θανθῆς, ὅς ἀποκλειυμέ-
 νος, Σολωμ. Ἐθν. Ὀγμ.15,4 πού ἀκατάπειστα γυ-
 ρεῖαι ἡ τὴν νίκη, ἡ τὴν θανή, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ
 66,22 κὶ ἀμίλητα εἶναι γύρα τὰ χωριά σάν τῆς
 θανθῆς ὁ δελίνου" 2) δημ. συνεκί. ἐκφρασά, κη-
 δεῖα : οὔτε στή θανή του δὲν ἐπῆγε.

θάνης (ὁ) νεώτ. τίλιος ἐγγενέσις διδόμενος ἐν
 Ἀγγλῆ εἰς στρατιωτικοῦς καὶ γαιοκτήμονας.

θανός (ὁ) δημ. ἡ θανή, ὁ θανατος (βλ.λ.)

θάσαι Ἡσ. « μεθύσαι » πρβλ. θάσω.

θάσμαι ἀκρ. ἐν. πρὸς ἐξήγ. τῶν ἐξῆς ὄωρ. τ. τοῦ
 θάσομαι βλ.λ., ἐν οἷς θά- εἶναι συνηρ. ἐκ θάσειο-
 κ. θάπ-, α' πρὸς. πληθ. θάσμαι, β' πληθ. θάσθε,
 πρост. θάσο, μτχ. θάσμενος, μτχ. θάσ, θασόμε-
 νος, ὄορ. πρост. θάσαι, ἀπαρφ. θάσασθαι, μτχ.
 θασόμενος" 2) ἐν τῷ ἐνεργ. μ. κτ. μτχ. Ἡσ
 « θάσοντα διδάσκοντα, ἐθερούοντα »" || κ. λαο-
 α' πληθ. παρσι. Ἡσ. « ἐσοῦμεν, ἐθερωσοῦμεν ».

θάπαι Ἡσ. « φόδον ».

θάπος (τὸ) μων. διαλεκτ. τ τοῦ τάπος (τὸ)
 βλ.λ.(2), θάμβος : Εὐστ.469,28.

θάπτα Ἡσ. « μυία. Κρήτες ».

θαπήριον (τὸ) γλωσσ. τόπος. τόπος μέρος, ἐν ᾧ
 θάπτοιαι.

θαπτικᾶ (τὸ) νεώτ., δημ. θαπτικᾶ ἡ θαπάνη
 τῆς ταφῆς, τῆς κηδεῖας.

θάπτω κ. νεώτ., δημ. θάφτω κ. θάσω, μέλλ.
 θάψω, παθ. μέλλ. τάρησομαι κ. τεθάφομαι, ἄορ.
 α' ἐθάψθην, μτχ. ἐν-θαψαίς, παρακ. τῆθαμμαι,
 ἰων. γ' πληθ. τεθάπται, πρост. τεθάψθαι,
 ἀπαρφ. τεθάψθαι, παθ. ὑπερσ. ἐτέθαπτο τιμῶ
 τὸν νεκρὸν μὲ ἐπιηκιδεῖσαι τελετάς, ἐναφιαζέω :
 Ἰλ.Φ 323 ὅτε μιν θ' ἔπρωσιον Ἀχαιοί" 2) ἐνεργ-
 γῶ τὴν ταφήν, τὸν ἐναφισμὸν τίνος, κ. παθ. γίνε-
 ται, ἐκτελεῖται συντελεῖται ἡ ταφή μου, τὸ θάφι-
 μό μου : Ὀδ.Α 52 ὄν γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ γχθ-
 νός Αἰσχ. Ἐπλ.1013 θάπταιν . . γῆς φίλοις κατα-
 σκαφάσι, Σολωμ.Θάν.Βοσκού 21 κείνοι παθὸ θᾶ

μέ θάφουε, ἀκόμη ἂν μ' ἀγοποῦνε | ἰς βάλου-
νε τὰ χεῖρα μας, νεκρὰ ν' ἀγκαλιασθοῦνε'
|| κ. μτ. πρῶτ. : 'Ηρ.2,41 ἐάτηεν ἐς χῶρον,
'Ισακ.8,21 ἐόπτεν ἐξ οἰκίας (ἐκφέρω ἐκ τῆς οἰ-
κίας καὶ κηδεύω) || ὄμ. ἐν φρ. : 'Αριστφ.
(Πλ.556 καταλείψει μηδὲ ταρῖνα | μηδὲ τὰ ἐξοδα
τῆς κηδεῖας του) || συνη. π. μτγν. ἐν ἀναφορᾷ
πρὸς τὴν καύσαν τῶν νεκρῶν : Διδό.Σ.3,55 τὴν
Μυρίαν θάψασαν τὰς ἀναιρηθείσας τῶν συ-
στρατευοσῶν ἐν τρισὶ πυράσι, Πλούτ.'Ηθ.286F
πυρὶ θάπτειν | καίεν).

θαραπαή (ή) δημ. ἴασις, γιαιτρεία, γιάτρεμα.
θαράπαψη (ή) μον., δημ. θαραπαή βλ. λ. :
'Ερωτόκρ.Δ.323 θαράπαψη κὶ ὀλίγησ παῖρ' εἰ
γονεῖς καὶ χαιρούνται.

θαράπειο (τό) μον., δημ. θαραπαή βλ. λ. : 'Ε-
ρωτόκρ.Α.53 θαράπειο κὶ ἀναγάλλισση, χαρὰ
παλάδι μεγάλη.

θαράπευτης (ὁ) 'Επιγρ. θεραπευτής βλ. λ. : θα-
ραπευτής τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ Ἀσκαλπιού.

θαραπεύω 'Επιγρ. κ. δημ. θεραπεύω βλ. λ. :
'Επιγρ. τὸν οἶκον θάραπευσε.

θαράπηνα (ή) 'Επιγρ. βιωτή. ἡ θεράπινα βλ. λ.
θαράπηνα-ων (ἐν. ἱερά) κ. ἐν 'Επιγρ. ταργ-εορ-
τῆ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τελοῦμένη
κατὰ τὸν μήνα Ἐαργιλιώνα βλ. λ. : 'Ιππών.37,
'Αρχιλ.113, Νόμ.π.Δημ.517 καὶ Ἐαργιλιών τῆ νομ-
πῆ καὶ τῷ ἀγῶνι μὴ ἐξεῖται' πρὸλ θάρρηας.

θαργιλιών-ωνος ὁ ἐνδέκατος μῆν τοῦ Ἀπτικοῦ
ἔτους : 'Αντιφ.6,42' || 'Επιγρ. κ. ἐν Ἀμοργῷ'
|| κ. ἐν Ἀνδρῶν' πρὸλ θαργηλις, θάρρηος.

θάρρηλος (ἄρτος) (ὁ) μτγν. θαλόσιος βλ. λ.2 :
Κράτ.'Γραμμ.π. Ἀθῆν.3,114 ὄσπερ καὶ τὸν θάρρη-
λον, ὃν τινες καλοῦσ. θαλόσιον.

θαρνεύσι 'Ησ. « ὀχεύει, σπειρεῖ, φυτεύει ».

θάρνεσθαι 'Ησ. « ὀχεύειν, κωσκεσθαι ».

θαρράλεος-α-ων (κ. νεώτ. κ. δημ. ἄπτ. τ. τοῦ
θαρραλέος βλ. λ. πλήρης θάρρους, ἀφοβος, τολ-
μηρός : Πλάτ.Πρωτ.350Α ἀπὸ τῶν Ἰππων πολε-
μῆν θαρραλέος, 'Αριστλ.Ρητ.1,305Α,15 καὶ περὶ
ποῖα θαρραλέοι εἰσι καὶ πῶς διακρίμηναι θαρ-
ραλέοι εἰσίν, - θαρραλέος μαχητής' 2) ὁ π
δύναται νὰ τολμηρῇ τίς μετὰ θάρρους : Πλάτ.
Πρωτ.359C οἱ μὲν δεῖλοιο ἐπὶ τὰ θαρραλέα ἐρ-
χονται, οἱ δὲ ἀνδρείοι ἐπὶ τὰ δεινὰ.

θαρράλεότης-ητος (ή) μτγν. κ. νεώτ. θάρ-
ρος, τόλμη, ἀφοβία : Πλούτ.Αιμ.36 ἀνδρείας καὶ
θαρραλεότητος ἀνθρώποις, 'Ιουλ.Λόγ.3,107Β, Θε-
μιστ.Λόγ.2,30Β.

θαρραλέως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -α μετὰ πολὺ
θάρρος πολὺ θαρρετὰ : Πλάτ.'Απολ.34Β θαρ-
ραλέως ἔχειν πρὸς θάνατον | εἶμαι πλήρης θάρ-
ρους πρὸς τὸν θάνατον | Σέργρ.Μακρ.ἐν Σάβ.268
ἐξεβόησαν θαρραλέως' || ὄμ. κ. συγκρ. -ώτε-
ρον : 'Ισοκρ.'Ἐπ.7,3' 2) θαρραλέως, μετ' ἀνσιδείων
αὐτ.10,1 φευδῆ λέγειν θαρραλέως.

θάρρεως (τό) δημ. ἡ ἐνθάρασις, τόλμη' || ὅτι
ἰδίως θάρρος : ἔχασα τὴν ἐπίδα μου καὶ τὸ θάρ-
ρεμά μου' 2) θαρραλία, γνώμη, ἀντιληψίς, ἰδέο.

θαρρεσιὰ (ή) δημ. θάρρος, τόλμη : Ἐπτ. Ὁδ.Α
321 μέσ' στήν καρδίᾳ τοῦ ὠστόσο ἀφήκε θαρ-
ρεσιὰ κὶ ἀντρεία.

θαρρετὰ ἐπίρρ. μον. κ. δημ. μετὰ θάρρους,
μετὰ τόλμης : Ἐρωφ.Δ.121 τόσα τοῦς ἀφήκε θαρ-
ρετὰ κὶ ἐομίγια πάντα ἐντάμη, Σολμῶ.Ψάδ Πε-
τράρηθ 66 κὶ ἐπρόβανες τὰ λόγια σου ἄ τὸν κό-
σμα θαρρετὰ' 2) ὄνειο διαταγῆ, ὄβ. τοχέως,
γοργός : πῆγαινε θαρρετὰ.

θαρρετός-η-ὸ μον. κ. δημ. ὁ ἔχων θάρρος, μὴ
συσταλλόμενος, τολμηρός, θαρραλέος : Διγεν.
'Ακρ.2735 ἴπων κλέπητς φοβερός καὶ θαρρετός
εἰς πάντα, Καיסάρ.Δαν.ἐν Σάβ.3,69 μέγας καὶ πο-

λύς καὶ θαρρετός εἰς τὸν βασιλέα' || ταχῆς,
γρήγορος : Βιζυην.71,24 τοῦς Τούρκους κυνηγεῖ,
σάν θαρρετὸ ζαφῆρι.

θαρρευτικός-η-ὸ δημ. θαρρετός βλ. λ.
θαρρευτός-η-ὸ δημ. θαρρετός βλ. λ. : Γρυπ.
Σκ.Γερρ.98,2 καὶ μπεινε μετ' λαχτῆρα ἐκείνη καὶ
μπεινω θαρρευτός μαζί.

θαρρεῖω μον. κ. δημ. λαμβάνω θάρρος :
Κρυστ.Σκ.'Αδ.442 σῶπασε ἡ σάλληγνα. Θαρρεῖω.
Ἰάν λεοντάρ' ἀναφα' 2) νομίζω, πιστεύω :
ἐθάραρεφα πῶς θὰ ἐρχόσουνα' 3) ποθ. -ομαι
μον. κ. δημ. ἐμπιστεύομαι : Καισάρ.Δαν.ἐν Σάβ.
3,42 θαρρευθεῖς εἰς κόποιον Κατ'Ἰ Γρηγόρην
Χαλεπλήν, δὲν θαρραεῖομαι σὲ κανένα.

θαρρητικός-η-ὸν ἄπτ. τ. τοῦ θαρρητικός βλ. λ.
θάρρος-ους (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄπτ. τ. τοῦ θάρ-
ρος βλ. λ., ἀφοβία, τόλμη, κουράγια : Κάλθ.Λύρ.
Θῶνατ.31,3 βλέπω | τὸν θάνατον μετ' θάρρος,
Κρυστ.Κολφ.162 τὰ θάρρητα τῆς παντοχρίας, τὰ
βέλσαμα τοῦ πόνου' || νεώτ. κ. δημ. φρ.
τυπικῆ : λαμβάνω τὸ θάρρος τοῦ μῶ' || ὄμ. ἔχω
(τὸ) θάρρος ἔχω οικειότητα ἐκ στενῆς σχέσεως :
ἔχω τὸ θάρρος μαζί του' 2) ἴπων. ἔλιπς, πεποι-
θήσις, στῆριγμα : εἰχε τὸ θάρρος στὸ παιδί του
καὶ τὸ ἔχασε.

θαρροῦντης κ.μον. κ.νεώτ.ἐπίρρ.ἄπτ.τ. τοῦ θαρ-
ροῦντης βλ. λ., μετὰ θάρρους, εὐθαρσώς : Μετογ.
Θ ἐν Σάβ.1,187 μένειν ὑπαγορευόμενον ὄσον οὐκ ἤδη
θαρροῦντος τὸ πέρας ἐκάστοτε κατ' εὐχῆν.

θαρρώνω κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄπτ. τ. τοῦ θαρ-
ρῶνω βλ. λ., ἐμβάλλω θάρρος, ἐμφυγῶνω : Καί-
σάρ.Δαν. ἐν Σάβ.3,82 θάρρωνῶν σὺ με.

θαρρῶ κ. μον. κ. δημ., ἄπτ. τ. τοῦ θαρρῶ βλ. λ.,
ἔχω θάρρος, πεποιθήσων' 2) μον. κ. δημ. κυρ.
νομίζω, φωνάζομαι : Διγεν.'Ακρ.472 κὶ ἐθαρ-
ρήσαμεν τέθνητες παρθένος ἕως τέλος, 'Ερω-
τόκρ.Α.790 πολλὰ χαρὰ στὰ σωθικὰ ἐβρίκανε . .
θαρρώντας πῶς ἡ Ἀρετὴ τὸ λογισμὸ τ' ἀφήνει'
|| ὄμ. ἐμπιστεύομαι, ἔχω ἐμπιστοσύνην : Χρον.
Μορ.728Η πιστὸς μετ' θαρρῆφῃ εἰς αὐτούς, ὀρ-
κὸν νὰ τοὺς πιστέψω.

θαρράλεος-α-ον | θάρρος | κ. μον., ἄπτ. κ. νεώτ.
θαρράλεος βλ. λ., πλήρης θάρρους, εὐθαρσῆς, τολ-
μηρός : 'Ιλ.Φ.589 θαρραλέος πολεμειστής,
Πίνδ.Ν.9,49 θαρραλέα φωνά, 'Ιεροκ.Χρον. ἐν Σάβ.
1,259 Ἄρεος ἔχων τὴν ὀρμην, ἄλιμνος θαρρα-
λέος' || ὁ εἰς ὃν πέποιθε τις : Αἰοχ.Πρ.536 ἐλ-
πίδες θαρραλέα' || τὸ οὐδ. τὸ θαρραλέον
πεποιθήσις, θάρρος, τόλμη : Θουκ.2,51 ἐν τῷ θαρ-
ραλέω εἶναι' 2) ἐπὶ κακῆς σημ., ὑπὲρ τὸ θέον
θαρραλέος, παρτόλιμος, θαρσῶς : 'Ὁδ.Ρ.449
θαρραλέος καὶ ἀναιδής, Πλάτ.Νόμ.649C θαρρα-
λέοι εἶναι καὶ θρασεῖς.

θαρραλεότης-ητος (ή) ἄρχ. τ. τοῦ θαρραλεότης,
θαρσῶς ἐπίρρ. μον. : θαρραλέως, τολμηρῶς,
φανερό : Διηγ.'Αχιλ.859 καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐθρή-
νησεν καὶ ἐκλαυσεν θαρσῶς.

θαρρηθεῖς-εσσα-εν μτγν. θαρραλέος βλ. λ. :
Κολλ.Ἐκ.1,1,5, Νόμ.Δ.13,562

θαρρητός-η-ὸν μτγν. θαρρηθεῖς βλ. λ. : Κατ.
'Αιστλ.Κ.7,218.

θάρρησις-εως (ή) τὸ λαμβάνειν θάρρος, ἐκ τῆος,
πεποιθήσις ἐν τῇ πράγματι : Θουκ.7,49 θάρρησις
ταῖς ναυσί.

θαρρητικός-η-ὸν ὁ πλήρης θάρρους, λίαν θαρ-
ραλέος : 'Αριστλ.Πρ.947b,26

θαρροποιός-ων μον. ὁ ἐμπικῶν, παρέχων θάρ-
ρος : Εὐσι.1,344,12

θαρροποιῶ ἔω μτγν. ἐμπικῶ θάρρος, ἐνθαρ-
ροῦνω : Ἀθῶνασ.2,432

θάρρος-εως (τό) | θάρρος | κ. μον., ἄπτ. κ. νεώτ.
θάρρος, οἰος. θέρρος θάρρος, τόλμη : 'Ιλ.Ζ.126

προδέθηκες ἀπάντων σὺ θάρσει, Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,112 τὸ θάρρος καὶ τὸ μένος ἄπερ ἡ Παλλὰς Ἀθήνη τὴν Ἰουδαίῃν παρέχετο» || μτ. γεν. τόλημ πρὸς πρᾶξιν τινά: Αἰσχ.Χο.91 τῶνδ' οὐ κέρσει τῆσσι || ὁμ. μτ. γεν. θάρρος, τόλημ ἐνάστιον τινός: Πλάτ.Νόμ.647β θάρρος πολεμίων || φρ. ἐν Σοφ.Φιλ.807 θάρρος ἴσχε ἔχε θάρρος: || ὁμ. ἐν Ὀδ.Γ.76 θάρρος ἐν φρεσὶ θείναι, Θουκ.668 θάρρος παρασχεῖν, Ξεν.Αν.6,5,17 θάρρος ἐμποιεῖν τινί || κ. κτ. πληθ.: Ἀριστ.Λ.ΗΝικ.1107α,33 φῶδοι καὶ θάρρη' 2) τὸ παρέχον θάρρος: Αἰσχ.Ἐπ.270 ἀλολυγμὸν . . θάρρος φίλοις' || κτ. πληθ. θάρρη αἴψο θάρρους, νεποισθήσεως: Εὐρ.Π.1281 θάρρη βροτοῖς θεσφάτων ἐκιδιᾶς' 3) σπαν. ἐπὶ κακῆς σημ. ἀπρηλῆς τόλημ, αὐθάδεια, θρασυτής: Ἰλ.Φ.395 θάρρον ἄπτον ἔχουσα, αὐτ.Ρ.570 μύληθ θάρρος ἐνὶ στήθεσιν ἐνήκεν ἱερὸς παρδάσσι τῆς ἀπερσοκῆπιου τόλημ τὸν ἔκτοροσ. **θαρσύντης**, ἄττ. κ. νεώτ. θαρρ- ἐκ τῆς γεν. πληθ. τῆς μτχ. ἐνεστ. τοῦ θαρρέω, μετὰ θάρρους: Ξεν.Συμπ.2,11 ἡ δὲ θαρρουντικὴ τε καὶ ἀσφαλὺς ταῦτα διεπράττετο, Δίων Κ 53,3 θαρσύντης ἔχειν. **θάρσυνος**-ον θαρσαλέος βλλ.: Ἰλ.Π.70 Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πῶσα βέβηκε θάρσυνος' || μτ. δοτ. ὁ ἔχων νεποισθῆσιν εἰς τι, νεποισθῆσιν: Ἰλ.Ν.823 ἴσχε λῶος Ἀχαιῶν θάρσυνος οἰανῶ. **θαρσύνω**, ἄττ. θαρρῶν μτθ. τοῦ θαρρέω βλλ. ἐμποῖω, ἐμβάλλω θάρρος: Ἰλ.Π.242 θάρσυνος δὲ οἱ ἦτορ, αὐτ.Δ.233 θαρσύνεσκε παριστάμενος ἔπεσσαι' || ἀντίθ. φοβεῖν: Αἰσχ.Πέρσ.216 οὐτ' ἄνα φοβεῖν λόγους οὐτε θαρσύνειν' 2) ἀμθθ. θαρσῶ βλλ.: Σοφ.Ἠλ.916 ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε. **θαρσύνε-ετα-ύ** μτγ. πλήρης θάρρους, τολημρός: Φιλ.2,665' πρθλ. κ. θράσος. **θαρσῶ-οὐς**(ή) σχόλ. ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς: Σχόλ.Ἰλ.5,2 Θαρσῶ παρὰ τισι τιμάται ἡ Ἀθηνᾶ. **θαρσῶ-έω**, ἄττ. θαρρῶ, αἰολ. μτχ. θέρσεισα εἶμαι πλήρης θάρρους, ἔχω θάρρος, τόλημ, νεποισθῆσιν: Ἰλ.Ι.420 τεθαρσῆκασι λαοί, Πλάτ.Μέν.88Β θαρσεῖν ἄνευ νοῦ' 2) ἐπὶ κακῆς σημ., εἶμαι ὑπὲρ τὸ δεον θαρραλέος, εἶμαι θρασύς: Θουκ.2,65 ὕβριε θαρσῶ, Πλάτ.Θεαίτ.189D μάτην θαρσεῖν 3) ὄπολ. ἔχω θάρρος, συνη. π. Ὀμ. κ. Αἴτ.: Ἰλ.Δ.184 θάρσει ἴσχε θάρροςΙ, Αἰσχ.Ἰκ.600 θαρσεῖτε, Σώπ.Ι.4 θάρσει, θυμέ' || κ. ὡς Ἐπιγρ. ἐν ἐπιτοφίσις: θάρσει . . οὐδεὶς ἀθάνατος' || συνη. κτ. μτχ. ἐν ἐπιρρ. σημ.: Ἰλ.Α.85 θαρρήσας μάλα εἰπέ (μετὰ πολλοῦ θάρρους), Αἰσχ.Ἀγ.1671 κάμπασον θαρσῶν, Ἀλεξ.232 πθῖ θαρρῶν, Πλάτ.Φαῖδρ.243Ε λέγε τοῖσιν θαρρῶν' || ὁμ. τὸ τεθαρρῶθῃς θάρρος, νεποισθῆσιν: Πλούτ.Φόδ.26' || ὁμ. τὸ θαρροῦν θάρρος, νεποισθῆσιν: Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.44' || κτ. ὄφρ. λαμβάνω, παίρνω θάρρος: Ἰλ.Α.92 καὶ τότε θὲρ θαρρῶσθε' 4) μτ. αἰτ. ἀναλαυθῶν μετὰ θάρρους, δὲν φοβοῦμαι: Ὀδ.Ο.197 θάρσει τάνδε γ' ἀεθλον ἰφὴ φοβοῦ τὸν ἀγῶνα τούτον' || αἰσθάνομαι θάρρος ἀπέναντί τινος, περιφρονῶ, δὲν φοβοῦμαι τοῖ: Ἰλ.Ρ.50 θαρσεῖν πάντα, Εὐρ.Ἀνδρ.993 θαρσεῖν γέροντος χεῖρα, Πλάτ.Φαῖδρ.239D τὸ τοιοῦτον σῆμα . . οἱ μὲν ἐχθροὶ θαρροῦσι, Δημ.30 οὐτε Φίλιππος εἰθάρρει τούτους οὐτε οὗτοι Φίλιππον, Φιλῶστρ.Ἦρ.1,3 εἰθάρρει χωρίον || κ. μτ. συστοιχ. οἷτ.: Πλάτ.Φαῖδρ.95C ἠλλθιον θάρρος θαρρεῖν' || ὁμ. ριθμόκονουένω: Ξεν.Αν.3,2,20 τὰς μὲν μάχας θαρρεῖτε κ παθ.: Φιλῶστρ.Εικ.1,17' 5) μτ. αἰτ. προσ. ἔχω νεποισθῆσιν ἢ ἐμπιστοσύνην εἰς τινά: Ξεν.ΚΠ.5,5,42 εὐχῆαι αὐτοῦ, ἵνα σε κοὶ θαρρήσων, Δίων Κ 51,11' 6) θαρσεῖν τινί τι ἐμπιστεύομαι εἰς τινά τι: Μαρῖν.Προκλ.9 7) μτ.

δοτ. ἔχω νεποισθῆσιν εἰς τινά, δῖνω βάση: Ἦρ.3,76 τεθαρρηκότες τοῖσι ὄνισι, Πλούτ.Ἦθ.69D θαρρεῖν ἐαυτῷ καὶ τῇ διαθήσει παρακολούτους, Πλάτ. θαρρεῖν τοῖς χρήμασι' || ὁμ. μτ. προσ. ἔχω νεποισθῆσιν: Σοφ.Αἴ.793 Ἀτανός, οὐ θαρσῶ πέρη, Ἀριστ.Φ.Εκκλ.1060 θαρρεῖν πρὸς ἐμαυτὸν, Πλάτ.566Β θαρρεῖν ὑπὲρ ἐαυτῶν, Ἰσοκρ.3,55 θαρρεῖν διὰ τι' 8) μτ. ἀπαφρ. πιστεύω ἐν πεποιθῆσιν ὅπιν.: Σοφ.Ἀντ.668 καὶ τούτου ἂν τὸν ἀνδρα θαρροσῆν ἐγὼ καλῶς μὲν ἀρχεῖν' || ὁμ. πιστεύω ὅτι: Θουκ.1,81 θαρρεῖν ὅτι . . 9) μτ. ἀπαφρ. λαμβάνω θάρρος, τολμῶ νὰ πράξω τι: Ξεν.ΚΠ.8,8,6, Πλούτ.Περ.22 συνάφαι εἰς χεῖρας οὐκ εἰθάρρησε' 10) ἀμθθ. ἐμπνεῦθ ἐμπιστοσύνην: Ἰώσ.Α.Ι.19,19 [λαγοί] οἱ με θαρροσῆθ. **θάσαι** προσ. ἄορ. τοῦ θάσομαι βλλ. **θάσιος**-α-ον κ. μων. ὁ ἐκ Θάσου, εἰς Θάσον ἀνήκων: Ἐρμην.82,3 Θάσιος (ὀνοσι), Ἀριστ.Λυσ.196 Θάσιον οἶνον σταμνίον' || ὁμ. Θάσια κάρυα(τά) ἀμυγδαλα: Χρυσ.Τυαν.π.Ἀθην.14,647Ρ κάρυα Θάσια καὶ Ποντικὰ' || ὁμ.κ. μ. Θάσια: Πλούτ.Ἦθ.1097D, Δισσκ.4,188, Γεων.10,57' || ἡ Θάσια ἄλλημ βάμμα τι, ἐμβαμμα, δ. ἐρυ. ἀλλεμευτὸς θαλάσσιος ἰχθύς: Κρυστίν.6' || κ. ἄνευ τοῦ ἄμην: Ἀριστ.Φ.Ἀχ.671 αἱ δὲ Θάσιαν ἀνακυκῶσι' 2) Ἐπιγρ. Θάσιος(ὸ) ἰένυ, μῆλι δ. μ. μ. η-ν. 3) Θάσιαν(τὸ) πᾶν. μέτρον ἐν Αἰγυπτῷ. **θασδροσφον**(τὸ) μων. ρόφημα ἐκ χυλοῦ θασιῶν ἀμυγδαλῶν: Θεοφάν.Νόμ.130. **θάσσον** ἐπίρρ. κ. νεώτ., ἄττ. θάττων συγκρ. τοῦ ταχέως βλλ., ταχύτερα' συνήθ. ἐν φρ. θάττων ἢ βράδιον γρήγορα ἢ ἀργά, κῆποτε. **θάσσοσα** Ἦσ. «σπεύδουσα». **θάσσω**, ἐπ. θάσσω κἀθήμαι, ἡσυχάζω, μένω ἀργός: Εὐρ.Ἰκ.391 στρατός δὲ θάσσει, αὐτ.Ι.1253 θάσσει τρίποδι ἐν χρυσέω' || ὁμ. μτ. αἰτ.: Σοφ.Ο.Τ.161 θάσσειν θρόνον, Εὐρ.Ἰων.91 θάσσειν τρίποδα' || κ. μτ. συστοιχ. αἰτ.: Εὐρ.Ἦρ.1214 θάσσω δυστήνοσιν εἰδρας [κἀθήμαι ἐν σχήματι δυστυχοῦς, ἀνὸς δυστυχοσι]. **θάσσω-ονος**-ον κ. νεώτ., ἄττ. θάττων συγκρ. τοῦ ταχέως βλλ., ταχύτερος. **θάταλα** ἰτάι δῆμ. τὸ φυτὸν λωτὸς ὁ τετραγωννοβόλας. **θάτας** Ἦσ. «εἰθῆτας, τοὺς δούλους». **θάταρος**-α-ον κ. μων. ἕτερος βλλ.: Ἐπιχ.ἦρ.239, Πόπ. ὄπως κελεύσας θυοῖν θάταρον γενέσθαι, Μετοχ.Θ ἐν Σάθ.1,150 τῆς ἐπὶ θάταρα ροπῆς ἦσθατο. **θάταρος** ἐπίρρ. μτγ. εἰς ἄλλου: Σιμηλίκ.Φυσ.210,10. **θάτηρ-ηρος**(ή) δωρ. τοῦ θεατήρ,θεατῆς:Βαυκ.9,23. **θατύς**-ος(ή) δωρ. τ. τοῦ ἀχρ. θατύς-θεατύς θεωρία: Ἦσ. ἐν λ. ἐς θατύν. **θαυλακίζειν** Ἦσ. «θαυλακίζειν». **θαύλια** Ἦσ. «εὐροτὴ ἀχθεῖσα ὑπὸ Κεάτου' παρ' ὁ καὶ θαυλίζειν λέγειν τοὺς Δωριεῖς». **θαυλιός**(ὸ) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τοῦ Διός. **θαυλωνίδαι** Ἦσ. «γένος Ἰθαγενῶν Ἀθηνησιν». **θαύμα**-ατος(ή) κ. μων. κ. νεώτ., δῆμ. κ. θάμα, ἰων. θάμα, πᾶν ὅτι βλῆπει τίς μετὰ θαυμασμοῦ, θαυμασίον πρᾶγμα, ἀξιοθέατον, π. ἐπ. μ. κτ. ἐν.: Ἰλ.Ν.99 ἢ μέγα θαύμα τὰδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμασι' || ἐπὶ ὤραιας γυναικός: Ὀδ.Λ.287 θαύμα βροτοσοί' || ἐκπληκτικός, ἐπὶ τοῦ Πολυφύμου: Ὀδ.Ι.190 θαυμ' ἐπέτυκτο πελώριον' || ὁμ. ἐπὶ τοῦ Ἠρακλέους: Σοφ.Τα.961 ἀσπετὸν τὴ θαύμα' || συνη. μτ. ἀπαφρ.: Ἰλ.Ε.725 θαύμα ἰδέσθαι Ἰθαυμασίον πρᾶγμα νὰ τὸ ἴδῃ τιςΙ, Ὀμ.Ἀφρ.205 θαυμ' ἰδεῖν, Εὐρ.Βαυκ.693 θαυμ' ἰδεῖν εὐκοσμίως' || ὁμ. θαυμ' ὅτι . . παρὰδόξον ὅτι: Ζεῦκόρ.15,2 θαυμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθεσ' || οὐ θαυμά (ἔστι) οὐ

θαυμαστόν: Πίνδ. Ν 10,50' || φρ. και θαύμα γ' οὐδὲν και οὐδαμῶς εἶναι θαυματοῦν, παρόδοξον: 'Αριστοφ. Πλ. 99' || ὄμ. θάυμα ποιείσθαι τι θεωρεῖν τι ἄξιον θαυμασίου: 'Ηρ. 1,68' || μεθ' Ὀμ. ἐν πλθθ.: Αἰσχ. Ἀγ. 1116 θαύματ' ἐμοί κλυεῖν, Εὐρ. Βάκχ. 667 θαυμάτων κρείσσονα (πράγματα ἀνώτερα θαυμάτων) 2) κτ. πλθθ. τεχνάσματα θαυματοποιῶ: Πλάτ. Τοῖ 514B θαύματα δεικνύσαι || ὄμ. θαυμάσια, ἐκπληκτικά γυμναστικά σίγησι: Ξέν. Συμπ. 2,1' || κ. κτ. ἐν. ἐκπληκτικῆ δεξιότηχια: Πλάτ. Νόμ. 644D θαύμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἠγησώμεθα τῶν ζῶων θεῖον' || συνεκδ. θέατρον τῶν τοιοῦτῶν θαυμάτων οἶον Ἰησοδρόμιον, θηριατροφεῖον κτλ.: 'Ἰσοκρ. 15,213 θεωροῦντες ἐν τοῖς θαύμασι τοὺς μὲν λέοντας πρᾶτοτερον διακρίνομενα πρὸς τοὺς θηραπέοντας, 'Αθην. 10,452F ἐν τοῖς θαύμασι ὑπεκρίνετο μίμουσ' 3) ἐξαιρετικῆ ἑπίνοια ἐπὶ μηχανικῶν ἐφευρημάτων: Αριστοφ. Πλ. 848a,1 4) κ.μ.φ. κτ πλθθ ἄξια θαυμασμοῦ ἴλιαν ἐπιτυχῆ τεχνάσματα: Φιλῶδ. Ρητ. 1, 99S ἔνια θαύματα ποιοῦσιν ἐν φιλοσοφίᾳ' || νεώτ. κ δημ. ἐν παρακλ. σση. γεν. : εἰς τὴν ἀπόκρουσιν ἐπιχειρημάτων κάνει θαύματα' || κ. κτ. ἐν : Πλάτ. Ἰωφ. 233A τὸ τῆς σοφιστικῆς θυνώμεως θαύμα 5) γεν. θαυμασμός, ἐκπληξίς: 'Ὀδ Κ 326 θαύμα μ' ἔχει ὡς . . . Αἰσχ. Εὐμ. 407 θαύμα δ' ἄμυσαν πάρα, 'Αριστοφ. Ὀρν. 511 μ' ἔλαμθανε θαύμα Εὐρ Ἰνν. 906 θαύματος ἄξιον (ἄξιος θαυμασμοῦ) || ὄμ. κ. κτ. πλθθ. : Εὐρ. Βάκχ. θαυμάτων ἐπάξια' || φρ. ἐν θωματί εἰμι εἰμι ἐκθαμνος ἐκπληκτος, κατὰπληκτος: 'Ηρ 1,68' || ὄμ θαύμα ποιείσθαι περὶ τίνος θαυμάζειν διὰ τι: 'Ηρ. 3,23' κ. ἀπλῶς ἐν θαύματι ποιεῖσθαι θαυμάζειν: Πλούτ. Πομπ. 14 6) μον. νεώτ. κ δημ. πᾶν τὸ παρὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους συμβαῖνον ἢ γινόμενον: 'Ἀκολοθ. Μεγ. Εἰδ. Ὀδ. 7 ἀφρασαν θαύμα, ὃ ἐν κομίνω δυσάμωτον, 'Ακολοθ. Ἀκαθ. Ὑμν. Οἴκος 3 χαῖρε τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθρόλητον θαύμα, Καίσαρ. Δοπ. ἐν Σάθ. 3,142 ὃ θεὸς οικεῖται θαύμασι . . . τὴν σὴν ἐμμέναν ἐπὶ τῷδε παρῶτρον ἐν. τὰ θαύματα τῆς Παναγίας τῆς Τήνου || ὄμ. νεώτ. κ δημ. πᾶν τὸ ἐξαιρετικόν, τὸ ὑπερβαῖνον τὴν συνήθη πραγματικότητα: Σολωμ. Πορφ. 5,7 πουλί, πουλάκι, κοῦ σκορφεῖς τὸ θαύμα τῆς φωνῆς σου' || ὄμ. ἐξαιρετικῆ ἐπιτυχία ἐν ἐπιατήμῳ, τέχνῳ, ἐπαγγέλματι, ἀσχολίᾳ κττ.: κάμηνει θαύματα εἰς τήν(ν) ἱατρικήν(ν) - εἰς τή(ν) δικηγορίαν(ν) - εἰς τή(ν) διακοσμητικῆ(ν).

θαυμάζω κ. μον. κ νεώτ. δημ κ θωμάζω ὡς κ μέσ. θαυμάζω κ θαυμάζομαι ἰων θαυμ-, μέλλ. θαυμάσομαι, ἐπ. θαυμάσομαι κ θαυμάσω, ἀόρ. ἐθαύμασα, ἐπ. θαύμασα, παρακ. θεθαύμακα, μέσ. ἀόρ α' ἐθαυμασάμην, ποθ. μέλλ. -αοθήσομαι, ἀόρ. -άσθην, παρακ. τεθαύμασομαι εἶμαι, μένω ἐκθαμνος, ἐκπληττομαι: 'Ἰλ. Ω 394 ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, Πλάτ. Ἰνν. Μ 232B και τοὺς ἄλλους πολλὰς θαυμάζειν τε και ἐκπλητῆσθαι 2) μτ. οἰτ βλέπω τι μετὰ θαυμασμοῦ και ἐκπληξίως, ἀποθαύμασι: 'Ἰλ. Ω 631 Πριάμον θαυμάζειν Ἀχιλλεύς, Σοφ. ΟΤ 777 τύχη θωμασῆσαι μὲν ἄξια, Σολωμ ὄπ. 'Ἰλ. Σ 467 ὄποιο μάτι τὰ ἰδῆ νὰ τὰ θαυμάσῃ, Καλδ. Λύρ. 1,1 και τοὺς ναοὺς σου θαύμασα | τὴν Κελτῶν ἱερὰ πόλις κ. παθ.: 'Ηρ. 4,28 ὡς τέρμα θωμάζεται ἰβοντή ἐν χειμώνι, Σοφ. ΟΤ 289 ἢ παρῶν θαυμάζεσθαι 3) τιμῶ, λατρεύω, σέβωιοι, ἀπαξ π. Ὀπ.: 'Ὀδ. Π 203 οὔτε τι θαυμάζειν . . . οὔτ' ἀγάσθαι' || συνν. π. οὔτε μετέν.: 'Ηρ. 3,80 αὐτὸν μετρώς θαυμάζει, Εὐρ. Ἠλ. 519 θαυμάζεις τούβον πατρός, Δημ. 582 μηδὲ τὸν πλοῦτον μηδὲ τὴν δεῶν τὴν τούτων θαυμάζεσθε, ἄλλ' ὑμᾶς αὐτοὺς, Πλούτ. Ηθ. 44B μηδὲν θαυμάζειν' || μγν. ἐν φρ :

θαυμάζω πρόσωπὸν τινος διατηρῶ σεβασμὸν εἰς πὶ πρόσωπον, ἐκπληρῶ τὴν παράκλησίν σου: ΠΔ Γέν. 19,21 ἐθαύμασα σου τὸ πρόσωπον' || ὄμ. θαυμάζω τινά τινος θαυμάζω τινά διὰ τι πράγμα: Θουκ. 6,36 τῆς μὲν τολμῆς οὐ θαυμάζω' || ὄμ. θαυμάζω τὴν τίνος θαυμάζω τινά διὰ τι: Εὐρ. Ἰνν. 1047' || ὄμ. μτ. διπλ. γεν.: Λυσ. 3,44' || οπον. μτ. δατ. πράγμ. ἐκπληττομαι διὰ τι: Θουκ. 4,85' || ὄμ. θ- ἐπὶ τινι κ ἀπὸ τίνος: Πλάτ. Θεαιτ. 161C θαυμάζειν τινά ἐπὶ σοφίᾳ, Πλούτ. Ρωμ. 7 θαυμάζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὸν νεανίσκον' || ποθ. τιμῶμαι: 'Ηρ. 7,204 ὃ δὲ θωμαζόμενος μάλιστα και παντός τοῦ στρατεύματος ἡγεόμενος, Θουκ. 2,39 ἄξιον εἶναι θαυμάζεσθαι και ἐπὶ ἐν ἄλλοις, 'Ἰσοκρ. 6,105 τὴν προγεγενημένον μάλλον θαυμασθώσομεθα, Φιλῶδ. Ποιημ. 5,31 τοὺς ὁμοίως τε θαυμασμένους ποιητὰς' || κ. μτ. γεν.: Φιλῶδστ. Ἀπολλ. 742 θαυμάζειν τῆς ῥώμης κ. παθ.: Αἰσχ. Ἐπ. 703 χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένω θαυμάζεται, Θουκ. 1,38 τὰ εἰκότα θαυμάζεσθαι | λαμβάνω τὰς προσηκούσας τιμὰς' 4) λέγω μετ' ἐκπληξίως: Δημ. 349 ἴνα μηδεῖς . . . εἰτα τὸτ' οὐκ ἔλαγες ταῦτα, . . . θαυμάζω' 5) μτ. γεν. ἐκπληττομαι ἐπὶ τινι: Λυσ. 7,23 θαυμάζειν τούτου' || κ. μτ. μγχ.: Πλάτ. Πρωτ. 329C ὁδ' ἐθαύμασα σου λέγοντός' || ἔποιμ. προθ. ἐκπληττομαι διὰ τι, παροξενεούμαι, ἀπρωθ Πλάτ. Τιμ. 80C τὰ θαυμαζόμενα περὶ τίνος, Σωσίν. 1,37 θαυμάζειν περὶ τίνος εἰ τῆ τέχνη συμβάλλεται, Πολύδ. 23,5,12, ΠΔ Λευιτ. 26,32 θαυμάσονται ἐπ' αὐτῆ, Καίσαρ. Δοπ. ἐν Σάθ. 3,158 θαυμάζομαι. . . ὄποιο μὲ τὸ λέτε τάχα νὰ με ἐξυπάσσετε. - θαυμάζω διὰ τὴν τολμην σου' || συγν. ἀκολοθ. ἐξήρητη. προγ.: 'Ἰλ. Β 320 θαυμάζομεν οἶον ἐτύχθη, Θουκ. 3,38 θαυμάζομεν ὅστις ἔσται ὃ ἀντερών' || ὄμ. θαυμάζω ὅτι . . . ἐκπληττομαι ὅτι: Πλάτ. Πολ. 489A' || μτ. ποθ. διακ.: Καμ. Ἀδῆσ. 22,461 πολλὰς τῆς τεθῶμακο ὄπως' || κ. συνήθ. διὰ τοῦ ἐνδοιαστ. εἰ, θαυμάζω εἰ . . . θαυμάζω ἐόν. . . ὡς εὐγενέστερος τρόπος ἐκφο. τοῦ θαυμάζω ὅτι . . .: 'Ηρ. 1,155 θαυμάζω εἰ μοι ἀπεσπᾶσι, Πλάτ. Φαιδ. 97A θαυμάζω γὰρ εἰ . . . ' || κ. μτ. αἰτ.: 'Ἰλ. Ω 629 θαυμάζω Ἀχιλλεῖ, ὄπως ἐπὶ οἶός τε, 'Ὀδ. Α 382 Τηλέμαχον θαυμάζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν, Αἰσχ. Ἀγ. 1399 θαυμάζω σου γλώσσον, ὡς θρᾶσσοτόμος' || κ. ἀνευ συνδέσμου.: 'Ὀδ. Δ 655 ἀλλὰ τὸ θαυμάζω' ἴδον. Σοφ. Φιλ. 1362 σοῦ. . . θαυμάσας ἔχω τῷδε' χρῆν γὰρ. . . ' || κ. μτ. ἀπαρφ.: 'Ἰλ. Ε 601 θαυμάζομεν Ἐκτορα Σίον, αἰχμητὴν ἔμενοι' || κ. μτ. γεν.: Ἀνφ. 1,5 θαυμάζω τίνος, ἠντινα γνώμην ἔχων, 'Ἰσοκρ. 4,1 θαυμάζω τῶν. ἔχόντων ὄπως οὐ λέγουσιν, Δημ. 721 θαυμάζω αὐτοῦ τὶ τολμῆσαι λέγειν' || μτ. γεν. ἀκολοθ. εἰ. : 'Ἰσοκρ. 4,170 θαυμάζω τῶν δυναστευόντων εἰ ἡγαῦται' || ὄμ. μτ. αἰτ. κ ἀπαρφ.: Εὐρ. Μῆδ. 268 νεθεῖν οὐ σε θαυμάζω' || κ. μτ. γεν. κ ἀπαρφ.: Αἰσχ. Ἀγ 1199 θαυμάζω δὲ σου . . . κρυπτεν λέγουσαν 6) εἰδ. ἐπὶ μικρῶν πτηνῶν ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν γλαύκα, περιπᾶταμα ὀνομεῖ μετὰ θαυμασμοῦ, μετὰ περιεργείας: 'Αριστοφ. Ζ 609a,15 τὰ ἄλλα ὄρνιθα τὴν γλαύκα περιπέτεται, ὃ καλεῖται θαυμάζειν. **Θαυμαίως** ἐπ. μέλλ. θαυμάσιως θαυμάζω, βλένω μετὰ θαυμασμοῦ: 'Ὀδ. Θ 108 ἀέθλια θαυμασιώτερος, Πίνδ. Ω 3,32 δένδρεα θαύματα, κ. παθ.: Καλλιτρο. π. Στοδ. 4,28,17 θαυμάονται και φιλέονται' || ἀπολ. ἐκπληττομαι: Ἀρχύτ. π. Στοδ. 3,1114 οὐδὲν δεῖ θαυμάζειν, εἰ . . . **θαυμάκτρον** (θῆ) ἀργύριον διδόμενον ὄπως ἴδο τις τέχνομα θαυματοποιεῖ: Σώφρ. 120. **θαυμάλιος**-α-ον θαυμασιός, φοβερός: 'Ησ. **θαυμασιώ** μων. ἔφετ. τοῦ θαυμάζω, τείνω, ποθῶ νὰ θαυμάσω: Μοσχόπ. σγ. 6,9.

θαυμασία (ή) μγν. κ. νεώτ. θαύμα, θαυμασιός : Γαλ.12,943² 2) νεώτ. ζωολ. γένος άραχών τής οικογ. τών θαυμασιίδων || νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογ. τών νυκταγινωδών.

θαυμασιότης-α-ον κ. απαν. -ος-ον κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ιων. θωμ. άξιος θαυμασμού, θαυμασιός : Ύμν.443 θαυμασία όσα, 'Ησιόδ.Θ 584 θαυμασία χάρις, 'Ηρ.2,21 όδός θαυμασιώτερη, Κάθλ.Φιλόν.Α 2 θ θαυμασία νήσος || έν τή πληθ. ούδ. θαυμάσια θαυμαστά πράγματα, θαύματα : 'Ηρ.2,35 πλείστα θαυμάσια, Πλάτ.Συμπ. 220Α θαυμάσια έργάζεσθαι, Πλούτ.'Η8,974D ήττον θαυμαστά, καίπερ όντα θαυμάσια ήπτον θαυμαζόμενα, άν και είναι άξια θαυμάσθαι, Καίσαρ Δαπ. έν Σάθ.3,106 κηρύττομεν τήν δόξαν τής και τή θαυμάσια τής, Σολωμ.Λόρδ.Μηδάρ.27,1 και θαυμάσια τόσα πράχται || μτ. άπαρφ. : Πίνδ.Π 1,26 τέρας θαυμάσιον προσιδέσθαι || θ-έπί τινι, ός ται : Ξεν.Αν.2,3,9 θαυμάσια τώ κτάλος (άξιος θαυμασμού επί καλλονή), Άλσιν.3,152 πρός τήν τόλμαν θαυμασιώτατε || κ. μτ. άναφορ. άντων : Πλάτ.Συμπ.217Α θαυμάσιον όσον, Δημ.348 θαυμάσια ήλικα || ύπερθ. τώ θαυμασιώτατον τώ άξιον μεγίστου θαυμασμού, τώ τή μάλιστα άξιοθαύμαστον : Διάδ.Σ 1,63 2) κ. ειρων. άξιος θαυμασμού, έξοχος : Πλάτ.Φαιδρ. 242Α θεός γ' ει περί τούδ λόγουσ . . και άταχώς θαυμάσιος, Δημ.375 θαυμάσιος στρατιώτης || κ. συχ. κτ. κλητ. : Πλάτ.Πολ.435C θ θαυμάσιε' ε. σκαμπικώς : Ξεν.Αν.3,27 θ θαυμασιώτατε άνθρωπε 3) θαυμάσιον και άλογον παράδοξον και παράλογον : Πλάτ.Γοργ.496Α || κ. νεώτ. παράδοξος, πρωτοφανής : θαυμασία λαγική.

θαυμασιότης-ητος (ή) χαρακτήρ, ιδιότης άξιοθαύματος : 'Ινν.'Ιερ.Νούσ.1, 'Αριστλ.Τον.126β,15 2) θαυμασία φύσις ή ιδιότης : Κλέαρχ.69 όσα έχει θαυμασιότητά τινα 3) 'Επιγρ. ώς τίτλος ή έξοχότης : ή σή θαυμασιότης.

θαυμασιοουργία (ή) μγν. ή ταχυδακτυλουργία, θαυματοποιία : Φιλόστρ.'Απολλ.6,10 || μτφ. μαγεία : Φιλόδ.Ρητ.2,94S λέξεως θαυμασιοουργία μαγεία τής γλώσσης, τού λόγου.

θαυμασιοργεύω θδ άνάγν. τού θαυματοουργώ βλλ. έν Ξεν.Συμπ.7,2

θαυμασιώς έπίρο. κ. μων. κ. νεώτ., δημ. θαυμάσια θαυμασιώς, έξαιρετικά : 'Αριστφ.Νεφ.1240 θαυμασιώς ήσθην θεός, Νικ.Χων.έν Σάθ.1,95 θαυμασιώς πως τήν ύπόθεσιν άνάθεσιν εύρατο, Κάθλ.Λόρ.11,9 γθές θαυμασιώς έπατάλιζον | τήν κεφαλήν σου || συχ. μτ. τού ώς : Πλάτ.Γοργ.471Α θαυμασιώς ώς άθλιος (θαυμασιώς άθλιος), Δημ.844 θαυμασιώς άν ώς εύλαδοίμην | θά ήμην θαυμασιώς προσεκτικός 2) έν θαυμασμό : 'Ινν.'Ιερ.Νούσ.1 ών ού θαυμασιώς γ' έχουσι 3) νεώτ. κ. δημ. θαυμάσια έν χρ. κ. ώς έπίδοκιμαστική έπιφώνησης.

θαυμασιός(ή) μγν., νεώτ. κ. δημ. τώ θαυμάζειν βλλ. : Φιλόδ.Ρητ.242Α, Δίοςπ.Στοβ.4,2,16, Πλούτ. Αμ.39 ή περί τήν έκφοράν κομητή θαυμασιόν έσχε και ζήλον, Σολωμ.Κρητικός 2,14 σέ ναδ ζωγραφιστή με θαυμασμό περισο.

θαυμαστής(ή) κ. νεώτ. κ. δημ., ιων. θωμ. θ θαυμάζων, ό έκπαιτών και άποδεχόμενος : Ψ'Ηρ.Βί. 'Ομ.'Αριστλ. Ρητ.1384β,37, Πλούτ. Κάτ. Νεώτ.25 έν πολλοίς έρασταίς και θαυμασταίς τού Κάτωνος ήσαν, -θαυμαστής τής έλληνικής τέχνης.

θαυμαστικός-ή-ά(ν) κ.νεώτ. κ.δημ. ό έχων κίσιον ή διάθεσιν πρός θαυμασμόν, ό συνηθίζων να θαυμάζει : 'Αριστλ.ΗΝικ.1125α,2, Πλούτ.'Η8,41Α οι δέ θαυμαστικοι και άκοκοι μάλλον βλάπτονται || νεώτ. κ. δημ. τού ούδ. θαυμαστικός(ν) (τδ) τή σημαίον στίξεως(ή) πρός δήλωσιν θαυμασμού.

θαυματοθέατος-ον μων. θαυμαστός | δειν : Δαρμασκ. έν Μι.96,652

θαυματοποιός(ή) μγν. έκκλ. κ. γλωσσ. θαυμαστός, θαυμάσιος : 'Ολειτ.'Ορθρ.Εύχ.6 πάτερ άγιε, θαυμαστοποιέ, παντοδύναμε.

θαυμαστός-ή-ό(ν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ιων. θαυμαστός, γρ.κώδ. θαυμαστός θαυμάσιος, άξιος θαυμασμού, έκτακτος, έξαιρετός : 'Ηρ.1 Προοίμ. έργα μεγάλα τε και θαυμάσια, Ύμν.Δημ.10 θαυμαστόν γανδώντα, Διγεν.Ακρ.8 κατορθώματα τε θαυμάσια πραχθέντα έξ έκείνων, Σολωμ. Πορφυρ.84 άπομεινάρι θαυμαστό έρμιός και μεγαλείου || επί τών 'Ερινύων : Αισχ.Εύμ.46 θαυμαστός λόγος γυναικών || Ιατρ. θαυμαστόν πλέγμα θαυμάσιον δικτυον : Γαλ.5,196 || όμ. μτ. αιτ. : Πλάτ.Φαιδ.110C θαυμαστή τώ κάλλος || μτ. γεν. : Πλούτ.Ποηλ.14 θαυμαστόν τής εύσταθείας || μτ. δοτ. : Πλούτ.Καισ.6 θαυμαστόν πληθθαι || όμ. άποδοτ. ύπό άναφορ. άντων : Πλάτ. Θεαιτ.150D θαυμαστόν όσον . . , Δημ.738 θαυμαστόν ήλικον || κ. έπομ. ειρ. : Ξεν.Συμπ.4,3 θαυμαστά γ' ει . . . , Πλάτ.Φαιδρ.279Α ούδέν θαυμαστόν, ει . . . , Δημ.24 ού δέ θαυμαστόν . . . , ει . . . 2) θαυμάσιος, έξοχος : Πίνδ.Π 3,71 θαυμαστός πατήρ, Σοφ.ΟΚ 1665 άνήρ γάρ ού στενακτός . . , άλλ' ει τις βροτών θαυμαστός || όμ. παράξενος, άκατάλλητος, παράλογος : Πλάτ.Θεαιτ.154B θαυμαστό και γελοίο, αύτ.Συμπ.213D θαυμαστά έργάζεται || συνηθ. κτ. κλητ. ειρωνικός : Ξεν. 'Αν.7,7,10 θ θαυμαστάτατον, Πλάτ.Πολιτ.265Α.

θαυματοπόω κ. μων. καθιστώ, κινώω τή θαυμαστόν, μεγαλώνω : ΠΔ Ψαλμ.4,4 έθαυμάτωσε κύριος τόν όσιαν αύτου, Νικ.Χων. έν Σάθ.1,78 έθαυμάτωσε κύριος τά ήμέτερα || παθ. θεωρούμαι ώς θαυμαστόν ται : 'Αριστλ.Ζ1 633α,8, Πλούτ.Περ.28 επί τών σημάτων έθαυμαστώθη.

θαυμαστός έπίρο. κ. μων. κ. νεώτ. κατά τρόπον θαυμαστόν βλλ. | : Πλάτ.Νόμ.633B κρυπτεία τις ονομάζεται θαυμαστός πολύπονος πρός τάς καρτερήσεις, αύτ.Πολ.331Α θαυμαστός ώς σφόδρα, Μετοχ.Θ έν Σάθ.1,186 προήκει σφόδρ ούτω θαυμαστός || όμ. τού ούδ. πληθ. τού θαυμαστός ώς έπίρο. : Πλάτ.Συμπ.192B θαυμαστά έκπλήττονται φιλία τε και οικειότητι και έρωτι.

θαυμαστικός-εως(ή) μων. θαυμαστότης, θαυμασιότης : Εύστ.Πον.47,55.

θαυμάτιζομαι 'Ησ. «έκπλήττομαι».

θαυματοδρυτής(ή) γλωσσ. θαυματοδρυτος βλλ.

θαυματοδρυτος-ον μων. ό πλήρης θαυμάτων : Εύστ.Πον.172

θαυματογραφία (ή) μων. θαυμαστή γραφή : Σωφρόν. έν Ρωμ.3,619.

θαυματοει-εσσα-εν μγν. θαυμαστός βλλ. : Μαν.6 402.

θαυματολογία (ή) μγν. θαυμαστός λόγος, τερατολογία : Συνέσ.44Α.

θαυματολόγος-ον νεώτ. ό λέγων, ό όμιλών περί θαυμάτων, τερατολόγος.

θαυματοποιήεις (εως) (ή) μων. θαυματοποιία βλλ. : Εύστ.1.1ον.167,27.

θαυματοποιία (ή) κ. νεώτ. γοητεία, έκτέλεσις πλοστών θαυμάτων : Πλάτ.Πολ.602 |) ή θαυματοποιία και αί άλλαι πολλά τοιαύται μηχαναί, 'Ιάμβλ.Μυστ.3,29 2) επί ρητόρων, τίσσις πρός τώ θαυμάσιον : 'Ισοκρ.10,7 πρός τάς περιττότητας και τάς θαυματοποιίας ούτω διακειμενοι διατελοῦσι 3) θαυματοποιία έντελέσεισ, θαυμάσιον έργον : Δίωκ Κ 57,21.

θαυματοποιικός-ή όν ό άνήκων εις θαυματοποιίαν ή γοητεία : Πλάτ.Συμπ.224 Α ή θαυματοποιική | ένν. τέχνη | ή θαυματοποιία | αύτ.268D τώ θαυματοποιϊκόν μδ., ιον.

Θαυματοποιός-όν κ. νεώτ. ὁ ποιῶν θαύματα : Λουκ. Ἐνῦν.14 θαυματοποιῖ δυνεῖρα· 2) ὁ ἐκτελῶν θαυμάσια ἀκροβατικά ἔργα : Μάτρ.π. Α' θήν.4,137β εἰσῆλθον κοῦραρι δῶα θαυματοποιοί· || ὡς οὐα. γόης, ἐκτελεστές πλαστῶν θαυμάτων, ταχυδοκτυλοργός : Πλάτ. Σοφ.235β τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυματοποιῶν, Διμ.23 ὡς οὐ πολὺ τῶν θαυματοποιῶν ἀσελγαστέρος ἄντας.

Θαυματοποιῶ-έω μὴν. κ. νεώτ. ποιῶ θαυμαστά, ἀξιοθαύμαστα ἔργα, γοητείας, ὡς θαυματοποιός : Λουκ.Περεγρ.17 παῖων.. πολλὰ νεανικώτερτα θαυματοποιῶν· || ὁμ. κ. μφ. : Φιλῶδ.Ποιημ 5,24 θαυματοποιεῖν τοῖς ὀνόμασιν· || κ. μτ. αἰτ. Πορρ.Χριστ.27 θαυματοποιεῖν παραπαλίνοι.

Θαυμάτιος-ή-όν ποι. τ. τοῦ θαυμαστός βλ. λ. Πινδ.Ο 1,28 ἡ θαυμάτα πολλά· || Ἰδ. ἐν ἐπ. φρ Ὑμν. Ἐρμ.80,440 θαυμάτα ἔργα.

Θαυματοφάρμα-ατος (τό) μὴν. κ. νεώτ. ἔργον θαυμάσιον, θαῦμα : Φιλ.2,93, Ἡκιδῶδ.Α18,10,39 αἰσθανώμεθα τοῦ θεοῦ θαυματοφάρματος.

Θαυματοουργία (ή) κ. νεώτ. θαυματοποιία βλλ. : Πλάτ.Νόμ.670Α πᾶσα τις ἀμουσία καὶ θαυματοουργία γίγναι· ἂν τῆς χροῦσεως, ἴαμβλ.Μυστ. 3,29, Ἰουστ.Νεαρ.40,1 θαυματοουργία τοῦ θεοῦ.

Θαυματοουργικός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφορῶμενος εἰς τὴν θαυματοουργίαν : θαυματοργικὰ τεχνάσματα· || ὁ ποιῶν θαύματα, θαυματοργός : Παναγν. Ἄγ. Ὀρ.44 ποῦν πρσκυνοῦνται γιὰ τὴ θαυματοργικὴ τους ἰδιότητα.

Θαυματοργικός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά συνήθ. ἐν κακῇ σῆμ κατὰ τρόπον θαυματοργικόν βλλ.

Θαυματοργόδρυτον(τό) μον. τὸ ρέον θαυματοργό· ὕδωρ : Βαλα.27,6 θαυματοργόδρυταν φρέσρ.

Θαυματοργός-όν κ. μον. κ. νεώτ., νεώτ. θηλ. κ. -ή, δημ. θαυματοργός-ιά-ὸ ὁ θαυματοποιός βλλ.2), ὁ ἀκροβάτης : Ἀθῆν.4,129D θαυματοργοὶ γυναικες· 2) ὡς οὐο ὁ κατασκευαστὴς πλαγγῶνῶν ἢ ὁ ἐπιδικεύων πλαγγῶνῶν : Ἡρών Αὐτομ.1,7· 3) μον. νεώτ. κ.δημ. ὁ ποιῶν θαύματα, θαυμάσια ἔργα : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,81 ἡ θαυματοργὴ εἰκὼν τῆς Παναγίας, Κάλβ.Λαρ.11,13 θαυματοργοί, ψυσήσασθε νηοαὶ τοῦ Παραδείσου, Βίζυση. Σιγλήλ.Θλιφίς 15 στὰ κάθε της βλαστάρη | θαυματοργαὶ λαουοῦδία.

Θαυμάτοργῶ-έω κ. μον κ. νεώτ., δημ. θαυματοποιῶ βλλ. Ξεν.Συμπ.7,2· || ποιῶ θαύματα, ἀγυροτείας : Φιλ.2,18· || φρ. τὰ περιγεια θαυματοργῶ κῶνῶν τεχνάσματα, ἐπὶ τοῦ Ξέρξου : Φιλ.1,674· || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ τεθαυματοργημένα ὡς οὐο, γοητεῖαι, τεχνάσματα θαυματοποιῶ Πλάτ.Τιμ.80C· 2) μον. κ. νεώτ. ποιῶ θαύματα ἱερατικῶ : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ. 3,112 θαυματοργεῖ ἡ κῆρα του.. ἔθαυματοργεῖσθε δὲ καὶ ζωντανός· 3) μφ. νεώτ. κ. δημ. ἐχω ἐπιτυχίας ἐξαιρετικὰς εἰς τι κῶνῶν θαύματα βλλ. : εἰς τὴν ὀργάνωσιν ὑπηρεσιῶν θαυματοργεῖ· || κυρ. ἐν κακῇ σῆμ. ἐπικριτικῶς ἐπὶ ἀπατεῶνων, δημηουργῶν σκανδάλων κττ. : αὐτὸς θπαι πάει θαυματοργεῖ.

Θαυματοργῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον θαυματοργόν βλλ.

Θαυματοφρός-ον μον. ὁ ποιῶν θαύματα.

θαυόν Ἡσ. « θηρίων ».

Θαυσικριόν Ἡσ. « θεωρείον » οὐτ. « ἱκριόν, θαυσικριόν ».

θαφ(ή) μον. κ. δημ. τοφῆ, ἐνταφισμός : Ερωτῶτρ.Ε 18 νὰ σὲ συντρόφια· ὡς ἐκεῖ νὰ κῆνα τὴ θαφῆ σου.

θαφτήρι(τό) δημ. νεκρατοφεῖον, κοιμητήριον.

θαφτής(ὸ) δημ. ὁ νεκροθότης : Ποριῶτ. Ηκ.1488.

θαφτιέρης(ὸ) δημ. θαφτής βλλ.

θαφτός-ή-ὸ δημ. θαμμένος : Παλαμ.Παρακ. 75,9 μέσ' στὰ σωθικά σου μῦριοι θαφτοὶ σπῆροι. **θάφτω** μον. κ. δημ. θάπτω βλλ. : Ἐρωφ.Ε 585 κὶ ἐγὼ σὲ θάφτω σήμερο, κὶ οὐμᾶδι μετὰ σένα. **θαχθήμεν** Ἡσ. « θαρηθῆναι ».

θαφία(ή) κ. νεώτ., δημ. θαφία εἶδος βοτάνης : Ἀριστλ.Πρ.864α,5, Θεόφρ.Φ1 9,9,1, Διοσκ.4,153· || ὁ μὲν θάφ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν προσηπανθῶν.

θάφισμο(τό) δημ. ταφῆ, ἐνταφισμός· 2) χῶοις πραγματικῶν εἰς τὴν γῆν, παράφωσις.

θάφινος-η-ον ὁ κίτρινον κρώματος, κίτρινος, ὠχρός : Ἀριστφ.Σφ.1413 θάφινος γυνή, Ἐπιγρ. θάφινος κρόκη, Πλούτ.Φωκ.28 θάφινον χρώμα, Καλλίξ.2 θάφινος χιτῶν.

θάφισ(ή) κ. νεώτ. κ. δημ. φυτὸν τὴ χρῆσιμον πρὸς παρασκευὴν κίτρινης βαφῆς, ἐξαγόμενον ἐκ τῆς νήσου Θάφου : Θεόφρ.288, Νικ. Ἀλεξ.570· || κ. δημ. τὸ φυτὸν ροῦθὸς κόντινος.

θάω ἐπ. τοῦ θηλάζω μ. ἐν ὄσραφ. ὄσρ. α' θῆσαι θηλάζω, βυζαίνω Ἡσ. « θῆσαι θρέφαί, θηλάσαι »· || ὁμ. μέσ. π. Ὀμ. κτ. ὄσραφ. ἔνεσσι : Ὀδ Δ 89 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσι ἐπιτησανὸν γάλα θῆσαι | παρέχουσι γάλα διδὸν νὰ θηλάζῃ τις καθ' ὅλον τὸ ἔτος· 2) μτθ. θησάμενος θηλάσας : Ὑμν.Δήμ. 236· 2) μτθ. θηλάζω : Ὑμν. Ἀπολλ.123 Ἀπόλλωνω θῆσαι μῆτηρ | ἡ μῆτηρ θῆλασε τὸν Ἀπόλλωνα |

θάω, λακ. σῶω, ἐνεργ. τοῦ θάσμαι βλλ., βλέπω. -θε κ. -θεν βλλ.

θέα(ή) (θεῶμαι) κ. μον., νεώτ. κ. δημ ἰων. θέη θεωρία, θέσις, κοίταγμα : Ἡρ.1,25 θέης ἀξίος [ἀξιοθέατος]· || ὁμ. θεῶν λαμβάνω θεῶμαι, βλέπω : Σοφ.Φιλ.536· || ὁμ. ἐν φρ. εἰς θεῶν τινῶν ἔρχεσθαι ἴνα ἴδῃ τινά : Εὐρ.ΙΑ 427· ὁμ. κατὰ θεῶν ἀναθεῖναι τοῦ χωρίου ἴνα ἴδῃ, κατοπεύσῃ τὸ χωρίον Θουκ.5,7· || ὁμ. ἐπὶ θεῶν τινός : Ξεν. Οἰκ.3,7· || φρ. ἐπὶ τῆ θεῶ ἐπὶ τῆ θφει : Ξεν.ΚΓ1 1,4,24· 2) μον.κ. νεώτ. εἰκὼν. ἦν ἀντικούζει ὁ θεώμενος : Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3 102 τῆς ἡδίστης αὐτῆς θεῶς ἀπολιεφέντα, Ψυχάρ.Τοξ.2 ἔβλεπε τὴν ἡμεροφθ θεῶ σου εἶχα μπροστὰ μου· 3) ἐπὶ τῆς διανοίας, τοῦ νοῦ, ἐνατένιος : Πλάτ.Πολ.582C ἡ τοῦ ὄντος θεῶ· 4) θέσις : Εὐρ.ΙΑ 1588 διαπρεπῆς τὴν θεῶν, Ξεν.Ἰππ.7,2 αἰσχρῶν ἔμειν παρέχων, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ.1,1 ἀπὸ τῆς θεῶς εἰκάζειν· 5) τὸ θεωρούμενον θέαμα : Αἰσχ.Πρ.243 Ζηνὶ δυσκλεῆς θέα, Σοφ. Ηκ.1455 μᾶλ' ἀζηλος θεῶ, αὐτ.Τρ.23 ἀταρβῆς τῆς θεῶς (μὴ φοβούμενος τὸ θέαμα)· || κ. κτ. πληθ. : Πλάτ Πολ.615Α θεαὶ ἀμύχανοι τὸ κάλλος· 6) θέαμα, ἐν θεάτρῳ ἢ ἄλλαχοῦ : Θεόφρ.Καρ.5,7 τοῦ δὲ θεάτρου καθήσθαι, ὅταν ἡ θεῶ, πλησίον τῶν στρατηγῶν, Ἐπιγρ. ἐν ταῖς θεῶσι καὶ ἐν ταῖς πομπαῖς· || μεγάλαι θεαὶ μεγάλοι ἀγῶνες : Πλούτ.Καμ.5 τὰς μεγάλας θεῶς ἀεῖν· 7) μέρος, ἐξ οὗ θεῶται τις, θέσις, κ. εἶδ. ἐδῶλον ἐν τῷ θεάτρῳ : Αἰσχιν.2,55 θεῶν εἰς τὰ διονύσια κατανεῖσι τοῖς πρέσβεισι, Δημ. 572 θεῶν τινός καταλαμβάνοντος ἡφῆτο | καθίσταμα καταλαμβάνοντος |, Λουκ. Ἐρμῶτ.39 θεῶν προκαταλαμβάνειν· 8) νεώτ. κ. δημ. μέρος, τοποθεσία, ἀφ' οὗου ἐνταῖ θεατὴ ἐχάριστος κ. κυρ εὐρεία ἐπίστασις : τὸ σπῆτι τοῦ εὐχάριστα θεῶ· 9) Ἐπιγρ. ἀκροατήριον· 10) στάσις, τρώπας, παρουσιαστικὸ : (ἀμφ. Ἰ Ὑμν.Δημ.64 αἰδῶσσαι με θεῶς ὄσρα· 11) δημ. εἶδ. τὸ φυτὸν τεῖα βλλ.

θεά(ή) κ. νεώτ. καὶ δημ., ἐπ. θεῶ, δὸτ. θεῶ, λακ. σῶ, θηλ. τοῦ θεός κ. ἐπ., τραγ. Ἀστ. ἐν ὠρισμέναις φρ., ἀντιθ. γυνή : Ἰλ.Σ 315 οὐ γάρ ποῦσὸν ποτὲ μ' ὡδε θεῶς ἔπος οὐδὲ γυναικός.. ἐδῶσασεν· || συγν. μτ. ὁ. οὐα. : Ἰλ.Α 280 θεῶ μῆτηρ, Σοφ. Ἀντ.1184 Πάλλας θεῶ· || ἐν ἄντ. πρὸς τὸ θεός :

Αλογ. Έπ. 87 θεοί θεαί τε, Πλάτ. Συμπ. 219C μά θεούς, μά θεάς, Δημ 362 μά τοὺς θεοὺς καὶ ἄς θεάς, Ἐπιγρ. τοῖς δώδεκα θεοῖς καὶ ταῖς σεμναῖς θεαῖς" || κτ. δοικ. μεγάλα θεά ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη : Σοφ. ΟΚ 683 μεγάλα θεαν ἀρχαῖον στεφάνωμ' || σημαὶ θεαὶ αἱ Ἐρινύες : Σοφ. ΟΚ 458 κ. θεναὶ θεαί : Εὐρ. Ἠλ. 1270 || νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. ὡς ἐπίθ. γυναικῶς ἐκτάκτου κολλοῦνης : Σολωμ. Ὀνειρ. 12 ἄκου ἐν' οὐνερα, φυγῆ μου, καὶ τῆς ὀμορφιάς θεά· 2) ἀστρολ. ὀνομασία τρίτου τόπου βλλ. ἐν εἰδ. ἀστρολ. σημ. : Βέττ. Βάλλ. 69, 12, Παῦλ. Ἄλ. 3.

Θεαγγελεύς (ὡς ἰδ.) ἀρχ. λεξ. ὁ προκηρύττων ἐορτήν ἢ πανήγυριν' Ἦσ.

Θεάγγελος (ἰδ.) ἰγμν. ὄνομα δηλητηριώδους βοτάνης, ἐν χρ. ἐπὶ τῶν μάγων : Γλῶν. Φι 24, 164.

Θεαγενής Ἦσ. «ὄσιος, θεοσοδής».

Θεάγιστα (ἰδ.) πάπ. θηλ. τοῦ θεαγός βλλ.

Θεάγον Ἦσ. «εἰσιον».

Θεάγος (ἰδ.) (θεός-άγω) πάπ. ἱερεὺς ἄγων εἰκόνας τῶν θεῶν ἐν Αἴγυπτῳ.

Θεαγωγία (ἰδ.) ἰγμν. ἐπίκλησις θεῶν, ἔξορκισμός : Ἰάμδλ. Μυστ. 2, 10.

Θεαγωγός ὁ πάπ. ἐπικαλούμενος, παρακαλῶν τὸν θεόν : Πάπ. Θεαγωγός Λόγος.

Θεάγωω (ἰδ.) ἰγμν. ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς : Ἰάμδλ. Μυστ. 3, 6.

Θεάδελφος (ἰδ.) μων. ἀδελφόςθεος : Στουδ. Θεόδ. 785.

Θεάζομαι δημ. θεώμαι, βλέπω.

Θεάζω εἶμαι θεῖος, ἐκ τοῦ γένους τῶν θεῶν, θεῖος φύσεως : Δημόκρ. 21.

Θεαῖδιέστατος (ἰδ.) δ. τ. τοῦ θεοειδέστατος : Ἀντιφ. π. EM 444, 14.

Θεαῖναι (ἰδ.) ἐπ. τ. τοῦ θεά βλλ., συνήθ. ἐν φρ. : Ἰλ. Θ 5 πάντες θεοὶ πάσαι τε θεαῖναι, Ἀντιφάν. 81, 3 θεῶν τε καὶ θεαινῶν, Καλλ. Ἀρτ. 29.

Θεαίτητος ὄν ἰγμν. ὄν ἐκ τοῦ θεοῦ λαμβάνει τις αἰτήσις, ἐπὶ τοῦ Σαμουήλ : Ἰώσ. ΑΙ 5, 10, 3.

Θεάμα-ατος (ἰδ.) (θεάμαι) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. θέμμα πᾶν ὃ τι θεάται τις, βλέπει, θεωρεῖ, παρατηρεῖ μετὰ προσοχής : Σιμων. 7, 67. Αλογ. Πρ. 306 θέρμου θεάμα, Πλάτ. Κωμ. 130 εἰ τις ὀρχοῖτ' εὐ, θεάμ' ἦν, Ψυχάρ. Ταξ 84 νά μέ δειξῆ τοῦ θεάμα· || ἀντίθ. μάθημα : Θουκ. 2, 39 ἡ μαθήματος ἡ θεάματος· || ἰδ. ἐπὶ θέσις ἤτις παρέχει τέρφιν : Ξεν. Συμπ. 2, 2 θεάματα καὶ ἀκροάματα ἤδιστα παρέχεις, Φιλῶδ. Μουσ. 26 κ. ὀρχήσεις καὶ θεάματα· || ἐπὶ τὰ θεάματα τὰ κτ. τῆν ἰγμν. ἀρχ. ἀ. λεγόμενα ἐπὶ τὰ θαύματα, ἐν οἷς ἡ πυραμὶς τοῦ Χέοπος, ὁ κολοσσός τῆς Ρόδου, οἱ κρεμασταὶ κῆποι τῆς Βαβυλωνός κτλ. : Στράβ. 14, 2, 5. Πισούτ. Ἠθ. 983 Ε· || ὄμ. ἐπὶ θαυμασιῶν γεγλυμμένων δακτυλίου : Γαλ. Χρ. Μορ. 17, 1.

Θεαματίζομαι ἀποθ. τοῦ θεώμαι βλλ.

Θεαματικός-ἡ ὄν νεώτ. ὁ ἀποτελῶν, ὁ παρουσιάζων ὥραιον, εὐάρεστον θέαμα : ἡ παρέλασις ἢ το θεαματικῆ.

Θεαματικότης-ητος (ἰδ.) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ θεαματικοῦ, ὥρασις, εὐάρεστος θέα : ἡ θεαματικότης τῶν παραβαλασσίων μερῶν τῆς Ἀττικῆς· πρβλ. θέα 9).

Θεαματιοδής (ἰδ.) μων. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ θεάσθαι, βλέπειν : Γερμ. Α ἐν Σ 48 2, 6.

Θεάμων-ονος (ἰδ.), ἰων. θεάμων θεατής : ΑΠλ. 5, 365· πρβλ. φιλοθεάμων.

Θεάναρχος (ἰδ.) μων. ὁ τοῦ ἀνάρχου θεοῦ : Στουδ. Θεόδ. 287, 61 θεάναρχος υἱός.

Θεανορικός-ον μων. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀνθρωπομορφισμὸν : Κ Πορφ. Ἐκθ. 519 θεανορικός εἰκῶν.

Θεανῶρια (ἰδ.) μων. ἡ φύσις τοῦ θεάνδρου, θεανθρώπου. θεανῶριον.

Θεανῶρικός-ἡ ὄν μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεανῶριον, θεανῶριον βλλ.

Θεάνδρος (ἰδ.) μων. κ. νεώτ. ὁ ἐλέγχων ἐν ἑαυτῷ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον φύσιν, θεάνθρωπος.

Θεανὴ ἡθός εἴφ. γρ. τοῦ θεῖα. νόσος : Σοφ. ἀπ. 650· πρβλ. θεῖος 1).

Θεανῶρη (ἰδ.) μων. κ. νεώτ. θεανῶρη βλλ.

Θεανῶρητικός-ἡ ὄν μων. κ. νεώτ. θεανῶρητικός βλλ. : Ἰώσ. Ρακενδ. 166.

Θεανῶρησιμός (ἰδ.) νεώτ. ἀπόδοσις ἀνθρώπων ἰδιότητων εἰς τὴν θεότητα, ἰδ. συμβαλόνσα εἰς πολυθεητικὰς θρησκείας· 2) ἀπόδοσις θεῖας ἰδιότητος εἰς ἀνθρώπων.

Θεάνθρωπος (ἰδ.) ἰγμν., μων. κ. νεώτ. θεάνθρωπος βλλ., ἐπίθ. τοῦ ἴησ. Χριστοῦ.

Θεανθρωπότης-ητος (ἰδ.) μων. ἡ ἰδιότης τοῦ θεανθρώπου βλλ. : Δαμασκ. Ι. Μ. Ι. 96, 140.

Θεανῶστα Ἦσ. «οἱ ζυστήρες».

Θεάρεστος-(η)-α(ν) μων. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πράξεω, ὁ ἀρεστός εἰς τὸν θεόν, εὐσεβής : Εὐστρ. Η Νικ. 35, 34. Καισάρ. Δαν. ἐν Σ 48, 3, 78 ἐν πάσῃ θεαρέστῳ ἐργασίᾳ.

Θεάρεστος ἑπίρρ. ἰγμν., μων. κ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τὸν τρόπον θεάρεστον, εὐσεβῶς : Σέργ. Μακρ. ἐν Σ 48, 3, 296 οἰκονομῆσις δὲ καὶ τὰ τῆς μητροπέλας θεαρέστως ἐν ἱκανῷ χρόνῳ.

Θεάριον (ἰδ.) ὄρωτ. τοῦ θεῶριον, μέρος ἐνθα συνήρχοντο οἱ θεαροί : Πινδ. Ν 3, 70 πυθίου θεάριον.

Θεάριος (ἰδ.) ὄρωτ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς θεοῦ τῶν μοντείων : Ἐπιγρ. Παιουσ. 2, 31, 6 τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Θεαρίου.

Θεάρις-(ἰδός) (ἰδ.) Ἐπιγρ. θηλ. ἐπίθ. ὁ τῶν θεωρῶν βλλ. : θεαρίδας ἡγέτα ὁδοῦ.

Θεαροδοκία (ἰδ.) ὄρωτ. τ. τοῦ θεωροδοκία βλλ.

Θεαροδόκος-αν ὄρωτ. τ. τοῦ θεωροδόκος βλλ.

Θεάρδος (ἰδ.) ὄρωτ. τ. τοῦ θεάρδος βλλ.· || ὄμ. θεαρά(ἰ) τίτλ. ποιημ. τοῦ Ἐπιχώρου : Ἀθῶν. 9, 408 D Ἐπιχώρος δ' ἐν θεαροῖς εἴρηκε.

Θεαρχία (ἰδ.) ἰγμν., μων. κ. νεώτ. ἡ ὄψιστη θεότης, αὐτὸς ὁ θεός· 2) νεώτ. θεοκρατία βλλ.

Θεαρχικός-ἡ ὄν ἰγμν., μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεαρχίαν βλλ.· || νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος τὴν θεαρχίαν ὡς πολιτεία, θεοκρατικός.

Θεαρχικός ἑπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον θεαρχικῶν βλλ.

Θεάσις-εως (ἰδ.) ἰγμν. παρατήρησις, θεωρία : Πορφ. Αποχ. 4, 6· 2) ἑσπερική ὄψις : Γαλ. Ι, 52.

Θεαστικός-ἡ ὄν (θεάζω) πάπ. ἐνθουσιαστικός : θεαστικὸν βῆμα.

Θεατήρ-ήρος (ἰδ.) μων. θεατής βλλ. : Φώτ.

Θεατήρια (ἰδ.) μων., Λέων Σοφ. Νεαρ. 113 «ὕπαιθρα ἢ πρὸς νόνην καὶ ὑπαερίον ἀπόλαυσιν ἐπιτελόμενα καὶ ἡλιακὰ προσαγορευόμενα».

Θεατής (ἰδ.) (θεάμαι) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. θεπτής θεδύμενος, μετ' ἐνδιαφερόντος παρατηρῶν : Ἦρ. 3, 139 θεατής τῆς χώρας, Εὐρ. Ἰων 301 πότρεα θεατής ἢ χάριν μαντιμῶτων· || εἰδ. ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ παρακολοῦνθων θεατρικῆν παράστασιν : Ἀριστφ. Νεαρ. 575 ὡ σοφώτατοι θεαταί, δεῦρο τὸν ναῦν προσέχεται, - εἰς τὴν παράστασιν προσήλθον ὄλιγοι θεαταί· 2) συνεκδ. ὁ ἐρευνῶν, ὁ ἐξετάζων μετ' ἐνδιαφερόντος : Ἀριστφ. Η Νικ. 1098α, 31 θεατής τ' ἀληθεύς· 3) νεώτ. εἰδ. διεθν. ὁ ὡς ἀντιπρόσωπος κράτους, τινός, ἰδ. Μεγάλης Δυνάμεως, παρακολοῦθὼν τὰς συνεδριάσεις καὶ συζητήσεις διεθνούς συνεδρίου κ. εἰδ. τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἡ μετέχων εἰς τὰς διὰ φηγοφορίας τῶν μελῶν ἀποφάσεις· 4) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὁ ἀμέτοχος εἰς ἐνέργειαν ἢ γεγονός, δθ. κ. ὁ ἀδιάφορος πρὸς τίς : παρακολουθῶ τὰ συμβαίνοντα - τὰς διενέξεις τῶν συγγενῶν μου ὡς ἀπύθως θεατής.

Θεατικός-ή-όν μγν. ὀ άνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ θεᾶσθαι : Ἀρρ. Ἐπικτ.1,6,3 δύναμις θεατικῆ τιμῶν (ὄφει, ὄρασις, δύναμις τοῦ ὄραν).

θεατός-ή-ός(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. δυνάτατι τῆς νό Ἰδη : Σοφ. Α1,915 οὐ τοῖ θεατός, Πλάτ. Συμπ. 197D θεατός σοφοτός 2) ἐπὶ ἀφρη. ἐνωϊσάν, ὁ ἄν-δύ-ναται τῆς νῶ διακριθῆ. νᾶ παρατηρήσῃ. παροτι-ρούμενος : Πλάτ. Φαίδρ. 247C θεατός μόνῳ νῶ.

θεατράκι (τὸ) δημ. μικρὸν θέατρον.

θεατραίον (τὸ) Σουϊδ. « θέατρον ».

θεάτρια (ἡ) θηλ τοῦ θεατῆς βλλ. Κωυ η Πολυδ. 2,56.

θεατρίδιον (τὸ) μγν., ὑποκορ. τοῦ θέατρον βλλ. : Βάρρ. 3,5,13

θεατρίζω μγν., νεώτ κ. δημ. παριατάνῳ ἐπὶ τῆς σκηνῆς Σουϊδ. 2) ἐκθέτω τὴ εἰς δημο-αίαν θέα. 2) νεώτ. κ. δημ. ἐκθέτω πινά εἰς κρινὸν ὄφρον, ἐμφανίζῳ πινά ῶς γελοῖον, γελοιο-ποιῶ 3) παβ. μγν., νεώτ. κ. δημ. γίνομαι θέα-τρον βλλ. 5), ἐκτιθεμαι εἰς αἰσχύνῃν : Κδ Ἐδρ. 10,33 ὄνειδισμοτός καὶ θλίφεισι θεατρίζομενοι.

θεατρογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ γράφων τὰς θεατρικὰς εἰδήσεις κα' μικρὸς κριτικὰς.

Θεατρικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. θεητρικός ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ θέατρον, ὁ τοῦ θεάτρου Ἀριστλ Πολιτ. 1342ε 18 θεατρικὴ μαυσική, Πλούτ Ἀλεξ. 19 θεατρικὴ ὄφει 3) ἡπ. θεατρικοί (οἱ) οἱ ἡθοιοῖσι 2) Ἐπηρ. θεατρικὰ ἰδιότη-τες ἐμφανεις 3) ὁ ἀρμόζων εἰς θέατρον πομπωδῆς ἐπιδεικτικός : Ἰνπ. Ἰητ. 4 Ἀντυλλ τ. Ὀρειβ. 11, 23,24 3) ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ ἢ πρὸς ἐπιδείξει τάσις, ροπή, ἢ ἰδιότης τῶ ἐπιδεικτικοῦ, τῶ ἐμφανιζομένου ἐπισημῶς, οἰσινεῖ ὡς ἡθοιοῦ Πλούτ Ἠθ. 7, α. Καρπ. Δ Ἀθ. Διηγ. 113 εἶχε παλὸ τὸ θεατρικὸν ἢ ἐμφάνισις τῶ ζεύγους

θεατρικῶς ἐπίρρ. μγν. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὸ τρόπον θεατρικὸν βλ. λ.) : Πλούτ. Ἠθ 1076C θεατρι-κῶς παλεμεῖν, - ἡγόρευε θεατρικῶς.

θεατρικῶσι (οἱ) δημ., θηλ. -ἴνα ἡθοιοῖσι : Πορφύρ. Σκ. 65,4 μάλις φαίνονταν ἢ σκηνῆ. . . καὶ σά σκι-ἐς φαίνονταν μακριά μου οἱ θεατρίνοι 2) μγφ. ὁ ἐμφανίζων ἐαυτὸν διάφορον ταῦ πρα-γματικῶ, ὄρων διὰ τοῦ φεύδουσι καὶ τῆς ὑποκρι-σίας, ὑποκριτής : θεατρίνος τῆς ζωῆς

θεατρίσιμος (ὁ) μγν., μsn. κ. νεώτ. θεατρικῆ ἐπιδείξει : Βέττ. Βάλλ. 18,1, Ὁμ. Μ. 283P 2) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὰ ἀποτελέσμα τῶ θεατρί-ζειν βλ. λ. 2), ἐμπαιγμός, γελοιοποίησις.

θεατρίστις (ὁ) ἀοκ. λεξ. ἡθοιοῖσις, ὑποκριτής Ἠσ., Σουϊδ. ἐν λ. ἡθολόγος.

θεατριστικός-ή ὄν μsn. ἐπιδεικτικός : Εὐστ. Πον. 19,10 θεατριστικὸν καὶ οὐ . . ἀφιλένδεικτον.

θεατροειδής-οὗς-ές μγν. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς θέατρον, ὁ ἔχων σχῆμα θέατρον, ἀμφιθεατρικός : Στράβ. 4,1,4 θεατροειδὲς πέτρα.

θεατροειδῶς ἐπίρρ. μγν. ὡς θέατρον : Στράβ. 16,2,41 θεατροειδῶς πρὸς αὐτὸ κεκλιμένῃ 2) ὡς θεατῆ ἐν θεάτρῳ : Κρίτ. η Γαλ. 12,458.

θεατροκopia (ἡ) μγν. ἢ ἐπιδιδῶσις εὐνοίας, ἐνευ-φημιῶν : Ἀρτεμίδ. Δαλδ. 2,70.

θεατροκόπος-ον μγν. ὁ ἐπιδιδῶκων ἐνευφημίας Πτολ. Τετραβ. 1,65 πρβλ. δημοκόπος.

θεατροκόπος-έω μγν. ἐπιδιδῶκω ἐνευφημίας διὰ τι πρᾶμα : Χρησμ. Στβ. 5,141.

θεατροκρασία (ἡ) Σουϊδ. θεατροκρασία βλλ.

θεατροκρατία (ἡ) ἢ κατλασμία τῆς κρίσεως τῶν θεατῶν ἐπὶ τοῦ παριστανόμενου δράματος : Πλάτ. Νόμ. 701A θεατροκρατία τις πονηρὰ γέγονεν.

θεατροκύννησιον (τὸ) μγν. συν. κτ. πληθ. θη-ριωμαχία ἐν τῷ ἀμφιθέατρῳ : Ἰουστιν. Νεορ 105,1.

θεατροκύννησιον (τὸ) μγν. θεατρακύννησιον : Ἰουστιν. Νεορ. 105,1.

θεατρομανής-οὗς-ές νεώτ ὁ μονιῳδῶς ἀγαπῶν τὸ θέατρον.

θεατρομανία (ἡ) νεώτ. ἢ μονιῳδῆς ἐπιθυμία τοῦ θεάτρον.

θεατρομανῶ-έω μγν. ἐμμανῶς ἐπιθυμῶ θεατρι-κῶν παοαστάσεων, ἔχω μανίαν διὰ τὰ θέατρα : Μον. Α, 277, Φιλ. 2, 167.

θεατρομαχῶ-έω μsn. μάχομαι ἔν θεατρῷ.

θεατρομόρφος-ον μγν. ὁ θεατρομορφός, ἔχων σχῆμα θεάτρον : Λυκόφρ 600.

θεάτρο(ν) (τὸ) (θεῶμα) κ. μsn., νεώτ. κ. δημ., ἰων. θέητρον τόπος ὅπου διδονται θεατρικαὶ πο-ρασιόσεις, τόπος πρὸς ἀπόλαυσιν θεαμάτων Ἠρ. 6,67 κατακαλυφόμενος ἤιε ἐκ ταῦ θεάτρον ἐς τὰ ἐσωτοῦ αἰκία, Ὁσμκ. 8,93 Διανυσιακὸν θέα-τρον πρβλ. Ἰσοκρ. 12,122 εἰσφέρειν εἰς τὸ θέα-τρον (ὁ παρουσιαζέει ἐπὶ τῆς σκηνῆς) 3) τόπος ὅπου ἐγίνετο ἢ ἐκκλησία : Λυσ. 13,32 ἢ ἐκκλησία Μουτυχασιν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐγγίνετο, Ἀθῆν. 5,213D τὸ θέατρον ἀνεκκλησιόστον 2) νεώτ. κ. δημ. μγφ. τόπος ὅπου ἐξελιχθησαν σημαντικὰ γεγονό-τα κ. ἰδ. συμπλοκαί, μάχη, πόλεμος, μτ. γεν. δη-λωτικῆς τοῦ γεγονότος : τὸ θέατρον τῆς αὐγκρού-σεως τῶν δύο ἀντιπάλων στρατιῶν 3) συνεκδ. οἱ θεατοί : Ἠρ 6,21 ἐς δάκρυα ἐπείσει τὸ θέατρον. Πλάτ. Συμπ. 194B θέαφάντος ἐναντία τοσοῦτο θε-άτρῳ, ὅλο τὸ θέατρον εἰσεκρότησε 4) νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. ἢ δραματικὴ τέχνη ἢ ἡ δρα-ματικὴ λογοτεχνία : τὸ νεώτερον θέατρον δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μεγάλους συγγραφείς 5) θέα-μα, παρᾶστασις, ἰδ. ἐν ὑπομνηματικῇ σημ. : ΚΔΚο-ρινθ. 1,4,9 θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ 3) μγφ. ἐπὶ τῆς ζωῆς : Πορφ. Μαρκ. 2 τούτὸ τὸ θέατρον ὑπεκρίθημεν 3) νεώτ. αἰτία πρὸς εἰρωνείαν, πρὸς γέλοια, συνῆθ. ἐν φρ. γίνομαι θέατρο γε-λοιοποιεῖμαι, ρεζιλεύομαι.

θεατροποιός-όν (θεάτρον-ποιῶ) ὁ ποιὼν θέα-τρον : Ἀναξάνδρ 34,9 καινὸς θεατροποιός.

θεατροπολιτής (ὁ) (πωλῶ) ὁ ἀνακαλύβων τὴν συντήρησιν τοῦ θεάτρον ἀπὸ τοῦ τιμῆματος τῶν εἰσιτηρίων, ὁ θέαν ἀπομισθῶν : Ἀριστοφ. ὄπ. 475, Πολυδ. 7,199 πρβλ. θεατρονίτης.

θεατροσκοπία (ἡ) μγν. ἢ εἰς τὰ θέατρα φοί-τησις : Συνέσ. 100Α.

θεατροτορμή (ἡ) (τορύνῃ) μγν. τορύνῃ, χου-λιάρα θεάτρον, ὡς ἐπίθ. τῆς ἐταίρας Μελίσσης, πρὸς χλευασμὸν : Ἀθῆν. 4,157A παρῆν ἢ θεατρο-τορμῆν Μελίσσα.

θεατροφιλία (ἡ) (θεατρόφιλος) νεώτ. ἢ πρὸς τὸ θέατρον ἀγάπη, τάσις.

θεατρόφιλος-ον (θεάτρον-φιλῶ) νεώτ. ὁ ἀγα-πῶν τὸ θέατρον, ὁ λίαν συχνάτως εἰς αὐτὸ.

θεατρόφιλος-οὗς-ες μγν. ὁ ἀγαπῶν τὸ θέατρον, ὁ θεατρόφιλος βλλ. : Βέττ. Βάλλ. 14,27.

θεατρώνης (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνοικιαστῆς θεάτρον καὶ ἐμπληρῆς αὐτοῦ ἐν Ἀθῆναις, ὅστις εἰσέπραπτεν ὡς δικαίωμα εἰσόδου τὸ θεωρικόν, ὡρεῖλε δὲ νὰ διατηρῶ τὸ θέατρον ἐν καλῇ κατα-στάσει, ὁ θεατροπόλιτης Θεοφρ. Χαρ. 30,6 2) νεώτ. κ. δημ. ἐργολάβος θεάτρον.

θεατῦς-οὗς (ἡ), ὄμρ. θατῦς Ἠσ. « θεωρία ».

θεαύγεια (ἡ) Ἐπιγρ. ἢ θεία λάμψις.

θεαυγής-οὗς-ές (αὐγῶ) Ἐπιγρ. ὁ θεῖα λάμψις λάμπων, σπῆδων.

θεάφιον (τὸ) π. Ἠσ. τὸ θέτον, θεῖοφι, τεῖοφι.

θεάφος (ὁ) μsn. τὸ θεάφιον βλλ. : Εὐστ. 1935,22.

θεασιανὰ τρήματα (τὰ) νεώτ. ἀνοτ. στόμα σμικροτάτα φλεβῶν καρδιακῶν ἐπὶ τοῦ ἔσω τοι-χώματος τοῦ δεξιῶ κολίου τῆς καρδίας.

Θεασιανή βαλβίς (ἡ) νεώτ. ἀνατ. πτυχῆ λεπτο-τάτη μνηοειδῆς σχηματιζομένη εἰς τὸ ἀτόμιον τοῦ στεφανοιοῦ κώλου τῆς καρδίας

Θεατία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογ. των σποκωνωδών.

Θεαϊδής-ους-ές | θεός | πθ. ά. γρ. του θεοειδής βλλ. : Αντφ. Σοφ. 48 | άνθρωπος) πάντων θηρίων θεαϊδέστατον (άμφ. άνάνγνι.

Θεαϊον (τό) έπ. τ. του θεϊον, θεάφι βλλ.

Θεαϊσις-ον έπ. τ. του θεΐσι βλλ. (1).

Θεαϊώ έπ. τ. του θεαΐ βλλ. 2.

Θεαίε Σουΐδ, εθαυμάζω.

Θεή Ιων. του θεά βλλ.

Θεγαυής-ους-ές ποι. του θεογενής βλλ., ό έκ θεού γεννηθείς : Όρφ. Αργ. 1344, Κόνιν. 6,9.

Θεγηγόρμα-ατος (τό | θεγηγόρ | μον. όμιλια, πραγματεία περί του θεού || είδ. κτ. πληθ. συν-οδική έπιστολή τριών πατριαρχών προς τον αυτοκράτορα Θεόφιλον.

Θεγηγορία (ή) μον. ή περί θεού όμιλία.

Θεγηγορικός-ή-όν μον. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν θεγόρον βλλ. : Κοσμ. Ίερ. 467.

Θεγηγόρος-ον | θεός-άγαρεύω | κ. μον. ό περι θεού λέγων, πραγματευόμενος, θεαλόγος : Όλυμπ. 'Αλχ. 83B. 2) ό υπό του θεού έρμνεύομενος : 'Ηλιόδ. ΑΙθ. 2,4 τού μαντικόν έκείνο και θεγηγόρον στόμα σιγή κατέγει· 3) ό υπό θεού λεγόμενος ή λεχθείς : Όρφ. Αργ. 541.

Θεγηγορώ-έω (θεγηγόρ) μγν. όμιλώ περί θεού : Όλυμπ. 'Αλχ. 84B' ρηματ. π. θεγηγόρος (-ωσι, θεγηγορία, θεγηγόρημα, θεγηγορικός (-ώς).

Θεγηγόρος έπίρρ. μον. κατά θεϊαν έμπνευσιν, καλίαν : Νικήτ. Παφλ. 208' πρβλ. θεγηγόρος 2) κ. 3).

Θεηδόχος-ον | θεός-δέχομαι | ποι. άντί θεοδόχου βλλ., ό τόν θεόν δεχόμενος : Νόνν. ΔΙ 9,6.

Θεήτις-η-ον ποι. Ιων. τ. του θεΐσιος· θεΐσις βλλ. (1) : Βίαν άπ. 15,9.

Θεηκολών-ώνος (ό) μγν. σίκημα, κατοικία θεηκόλου, Ιερώς : Παισ. 5,15,8 έστι δέ πρό του καλουμένου Θεηκολωνός σίκημα' πρβλ. θεηκολώ.

Θεηκόλος-ον θεοκόλος, Ιερύς : Παισ. 5,15,10 μέλαρ δέ τάς έτάς θυσίας θεηκόλω τε' πρβλ. Λουκ. 'Αλέξ. 4' τάς Ποντικίας επήγγελλε θεηκόλους πέμπειν ές τριετίαν μνήσυστας παρ' αὐτῶ τόν θεόν.

Θεηκόλω-έω | θεηκόλος | Έπιγρ. κ. πάπ. κ. θεοκολώ είναι θεηκόλος, Ιερύς : Πάπ. παΐδας άσιδοπόδλος Ζην) θεηκολώντας.

Θεηκόρος (ό) μγν. θεηκόλος βλλ. : 'Απολλ. Τυαν. 26.

Θεηλασία (ή) | θεήλατος | σχόλ. ή έκ θεού τιμωρία, ειμάρμένη : Σχόλ. Σοφ. Ίρ. 1235 | κωδ. ηλασία |.

Θεήλατος (-η-όν) | έλαύνω | κ. νεώτ. κ. δημ. ό υπό του θεού έλαυνόμενος, καταδικωμένος : Αλοχ. 'Αγ. 1297 θεηλάτου βός δίκη· 2) έπί πραγμ. κωδών ή έχόντων κακά άποτελέσματα, ό υπό του θεού πεμπόμενος, ό μοιρατός : 'Ηρ. 7,18 εφορή τις καταλαμβάνει θεήλατος, Σοφ. Αντ. 278 μη τί και θεήλατον τουθρον τόδε, 'Ηλιόδ. ΑΙθ. 2,4 συμφοράς θεηλάτου, Σιμηρ. Όνειρ. 'Ησικιο 88,4 εσθώς σέ θεήλατος διά τή νύχια όργής· 3) ό κατασκευασμένος διά τούς θεούς, θείας : Εύρ. Ίων 1306 θεηλάτους έδρας.

Θεηλάτουμε-ί-ομαι | θεήλατος | μγν. καταδικώματι, πλήττομαι υπό του θεού : 'Ηλιόδ. ΑΙθ. 8,6 θεηλατούμενων είναι καί διασμελείας κρείρτων περιμένων· 2) παραπονούμαι διά κακόν θεόπεμπτον : αὐτ. 6,8 τί τοῦτ' άωρί θεηλατούμαι' ρηματ. π. θεηλάτας, θεηλασία.

Θεημα-ατος (τό) Ιων. θεάμα βλλ. : Σιμων. 'Αμ. 7,67.

Θεημαχία (ή) ποι. Ιων. τ. του θεομαχία βλλ.

Θεημάχος-ον ποι. Ιων. τ. του θεομάχος βλλ. : 'Αγαθ. ΑΠ 9,769.

Θεημοσώνη (ή) μγν. θεωρία, παρατήρησις : 'Αγαθ. ΑΠ 11,352,10.

Θεήμων-ονος (ό,ή) Ιων. θεάμων βλλ. : ΑΠ. 5,365

Θεήμνους-ους-ουν-οον μον. ό έκ θεού έρμνεύομενος, θεόπνευστος : 'Αναστ. Σπ. 1,307.

Θεηπόλος-ον | πολώ | μγν. ό όηρητων θεόν τ. να, Ιερύς : Νόνν. Εύαγγ. Ίω. 4,109' πρβλ. θεηκόλος.

Θεηπολώ-έω Ιων. τ. του θεοπολώ βλλ. 'Τιμ. Λεξ. · θεηπολέει· θεών εικόνας έχοντα περιπολείν, άργύριον εισπρασσόμενον·.

Θεητής (ό) Ιων. τ. του θεατής βλλ.

Θεητρικός-ή-όν Ιων. τ. του θεατρικός βλλ.

Θεήτρον (τό) Ιων. τ. του θεάτρον βλλ.

Θεητόκος-ον Ιων. τ. του θεοτόκος βλλ.

Θεΐς-ίος (ή) Έπιγρ. άδελφή πατρός ή μητρός, ά. τηθίς : θεΐσις προς πατρός.

Θέθμιον (τό) Έπιγρ. δωρ. άντί θεσμιον, θεσμός.

Θεθμός (ό) Έπιγρ. δωρ. άντί θεσμός, νόμος, έθιμον.

Θεΐα (ή) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. θεΐα θηλ. του θεΐσις, άδελφή πατρός ή μητρός, ά. τηθίς· 'Αμμών. 135 κ' τηθίς δέ έστιν ή τόν πατρός ή μητρός άδελφή, ήν έννοιι θεϊαν καλοϋσιν· || νεώτ. κ. δημ.

Θεΐα κ. ή έξαδέλφη του πατρός ή τής μητρός, έπίσης δέ και ή σύζυγος έξαδέλφου· 2) νεώτ. κ. κυρ. δημ. εις τόν τ. θεΐα προσφώνησις ή έπιθεσις ήλικιωμένης γυναικός, συνήθ. έν συνεκφ. μτ. του όνόματος ή του επιθέτου αυτής : καλώς τήν θεΐα Μαριγώ άκουσε θεΐα Γιώργινα· πρβλ. τάσασ· 3) είδ. ή μήτηρ του 'Ηλιού και τής Σελήνης : 'Ησιόδ. Θ 135.

Θεΐαζιναι (α) νεώτ. χημ. τάξις συνθετικών όργανικών χρωστικών οϋσιών.

Θεΐαζω (θεΐσις) ένθουσιζώ και έν τῶ ένθουσιζώ μου προφητεύω : Οουκ. 8,1 ώργιζοντο τότε χρισμολόγαις και μάντις, και όπόσι τοις αὐτοῦς θεΐσαντες έπήλπισαν· || μαντεύω, πρ λέγω : Δίαν Κ άπ. 57,48· κ. παθ. : 'Αρρ. 'Αν. 7,18,6 (λόγος) έπί τή τελευταΐή άρα του 'Αλεξάνδρου έθειάσθη· 2) λαμβάνω θεϊαν έμπνευσιν : Φιλόστρ. 'Ηρ. 5,3 όπόσι τελεταΐς θεΐαζον· 3) λατρεύω ώς θεόν, άποδοδι θεΐας τιμας : Δίαν Κ 59,27, Δαμασκ. 'Ισιδ. 36 θ· Πυθαγόραν και Πλάτωνα· 4) θεοποιώ, κώνω τή θεϊκόν : Κλήμ. 'Αλ. 492 καινόν άλλο τεθειάκε θεόν ρηματ. π. θεΐασμός, θεΐαστής, θεΐαστικός.

Θεΐαζώλαι (α) νεώτ. χημ. τάξις συνθετικών χρωμάτων άπ' εύθειας βαπτότων.

Θεΐαζω (ή) δημ. κ. θεΐαζώ, ύποκορ. του θεΐα βλλ. : θεΐακος μου, θεΐακούλα μου.

Θεΐαζωθεΐαι (α) νεώτ. άλδεδθα περιέχουσαι θεϊον άντί καρβονυλικού όξυγάνου.

Θεΐανθρακικός-ή-όν νεώτ. ό έκ του άνθρακαού όξέας προερχόμενος δι' άντικαταστάσεως άτόμου όξυγάνου ύπ' άτόμου θεΐα.

Θεΐασμός (ό) | θεΐαζω | δεΐσινδαιμονία, πρόφητις : Οουκ. 7,50 άγαν θεΐασμῶ προακείμενος· 2) θεΐα έμπνευσις, ένθουσιασμός, ή κατά τόν ένθουσιασμόν προφητις : Δίαν. 'Αλ. Ρωμ. 7,68 θεΐασμοίς κάτοχοι γυναικες.

Θεΐαστής (ό) | θεΐαζω | μον. ό σεβόμενος, τιμών τινά ώς θεόν, ό λάτρης : Τζέτ. Κιλ. 8,347.

Θεΐαστικός-ή-όν μγν. ώς τις θεόπνευστος || κ. έπίρρ. -κώς : Πολυδ. 1,16.

Θεΐαφί (τό) δημ. κ. θεΐαφι τῶ άρυκτόν θεϊον βλλ. : Χριστόδ. Λυρ. 77,14 τῶ σώμα τής ν' άνάφθ, σάν θεΐαφι νά τῶ κάφθ, - τῶ θεΐαφι σάν καιτεΐα είναι πνιγερῶ, - τά νερά τής πηγής αὐτῆς έχουν πολύ θεΐαφι.

Θεΐαφίζω | θεΐαφι | δημ. κ. θεΐαφώνω ρίπτω θεϊον εις τὰ φύλλα φυτού, πασαπλαζω με θεΐαφι : Μωρσάτ. Διηγ. 1,127 εΐχον έξέλαθει·. δια να θεΐαφισω τήν άμπελον· 2) έκβέτω τι εις τόν κωνόν του άνημμένου θεϊου προς άπόλυμανσιν, καννίζω με θεΐαφι : θεΐαφίζω τὰ βαρέλια μου' ρηματ π. θεΐαφισμα, θεΐαφιστήρ,

ειος κ.θεῖος, μτγν.αολ. θῆλος, λακων.σειος, πσραβ. -ότερος, -ότατος, ὁ ἐκ θεῶν ἔλκων τὴν καταγωγήν, ἢ ἀπὸ θεοῦ προερχόμενος : 'Ἰλ.Ζ.180 θεῖον γένος, αὐτ.Β.41 θεῖα ὄμφη, Ξεν.Ἐλλ.7,5,10 θεῖα τιμὴ μοῖρα' 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς θεόν, ἱερός, ἄγιος : 'Ἰλ.Η.298 θεῖον . ἀνώνα, 'Ὀδ.Θ.264.-θεῖα λειτουργία - θεῖα εὐχαριστία' || Θεῖα Κωμωδία τίτλος δοδεκῆ ὑπὸ τῶν θαυμαστών τοῦ Δάντα εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ Κωμωδίων' 3) ὁ δι-ατελὼν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν θεῶν : 'Ἰλ.Φ.526 θεῖου ἐπὶ πύργου, 'Ὀδ.Δ.691 θεῖων βασιλίων, -θεῖοι πατέρες' 4) ὁ υπερβαίνων τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις, ὑπερφυσικός, ἐξοχος, ἐξάρητος, ὄθεν ὁ ὑπερφυσικὸς ἰσχυρός, μέγας, ὠραίος : 'Ἰλ.β.335 'Ὀδυσσεύς θεῖοιο, 'Ὀδ.Π.1 θεῖος ὑπερφύς, Πηδ.Π.6,38 θεῖος ἀνὴρ, Πλάτ.Μέν.97D, Σολωμ. Λόρδ Μπαύρ.35 τὸν ἀκλουθήσαν ὁ πλοῦτος, θεῖος στὰ χέρια τοῦ καλοῦ, Γρυν.Στ.Τερα.27,9 μὰ θεοῖρα θεῖα κάνει' 5) πᾶν κ.'Ἐπιγρ. ὁ αὐτοκρατορικός, ἀπόδοσ. ταῦ λατ. δίνιπιας : Πάν. θεῖα διατάξις, αὐτ. θεῖοι θαυμαροί, αὐτ. θεῖος θροῖς 1 ὁ διδόμενος ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος' || θεῖοτάτος ἐπὶ ζώντων αὐτοκρατόρων : 'Ἐπιγρ. Πρην'. || ὄμ. πρὸς ἀπόδοσ. τοῦ λατ. δίνας, ἐπὶ ζώντων αὐτοκρατόρων : 'Ἐδικτ.Κλαυδ.π.Ἰωσήφ. Α119,5,3 θεῖος Σεβαστός' 6) τὸ θεῖον ὡς οὐσ. ἢ ὁ βότης : 'Ἦρ.1,32 ἐπιστάμενον με τὸ θεῖον πᾶν ἐὼν φθονερὸν τε καὶ παραγώδες, Αλοχ.Κο.958, Θουκ.5,70 τοῦ θεοῦ χάρην' || ἐπὶ ἀφῆρην ἐνώσιας, ἢ θεῖα φύσις : Πλάτ.Φαῖδρ.246D κεικωνώνηκε . . τοῦ θεοῦ, 'Αριστλ.ΖΜ 656α,β ἢ μόνον μετέχει τοῦ θεοῦ . . ἢ μάλιστα [ἀνθρώπος]' 7) τὰ θεῖα τὰ πράγματα τῶν θεῶν, ἢ ἐνέργειαι καὶ ἰδιότητες αὐτῶν : Σοφ.Φιλ.452 θσαν τὰ θεῖ' ἐπαίνων τούς θεούς εὖρα καοῦς, Πλάτ.Σοφ.232C' || τὰ ὑπέργεια, τὰ μὴ ἐγκόσμια, τὰ ἱερά καὶ ἄγια, 66. ἢ θρησκεία : Σοφ.ΟΤ.910 ἔρρει τὰ θεῖα, Ξεν.Ἐλλ.8,8,2 ἄρξαμαι διδάσκων ἐκ τῶν θεῶν, - ἐδάσκαφῆμσε τὰ θεῖα.

θεῖος (ὁ) 12) κ. νεώτ., δημ. κ. θεῖος-θεῖά ἀδελφός πατρός ἢ μητρός, μηδάρμας : Εὐρ.Π.930 οὐ που νοσοῦντας θεῖος ὄβριση δόμοις, 'Ἰσαι.5,10 ὁ πρὸς μητρός θεῖος, Φιλ.2,172 ὁ πρὸς πατρός θεῖος, παροιμ. θεῖος κοί θεῖά μ' ἀνάθρεψαν, φωτίζε καὶ φάλαγ μ' ἔκαψαν' || νεώτ. κ. ὁ ἐξἀδελφός ἢ σύζυγος τοῦ ἐξοδελφου τοῦ πατρός ἢ τῆς μητρός' 2) δημ. τύπος προσηφώνησε πρὸς γη-ραλέον ἀνθρώπον, εἰς ἐνδειξιν σεβασμοῦ καὶ οἰκειότητος' || ὄμ. τὸ ηλκ.θεῖα βλ.λ.3) πρβλ. μηδάρμας.

θεῖοτήτης-ότης (ἡ) (θεῖος) κ. νεώτ. ἢ θεῖα φύσις, θεότης : ΠΑ Σοφ.Σολ.18,9 καὶ τὸν τῆς θεῖοτήτος νόμον ἐν ὁμοίᾳ διέθεντο, Πλούτ.'Ἠθ.665Α' 2) ἢ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις, τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα : Πλούτ.Σύλλ.6 ταῦτα μὲν οὖν περὶ τῆς θεῖοτήτος (διορθ. ὁσιότης)' 3) ὡς τίτλος τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων : 'Ὀρειδ.Ι,Ι,1.

θεῖοῦχος-ον (θεῖον) νεώτ. χημ. ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ θεῖον βλ.λ.1), θεῖαφι: θεῖοῦχος στήδρος, θεῖο-ὄχοι πηγαί ἢ πηγαὶ περιέχουσαι ἐλευθερον ὑδρο-θεῖον ἢ ὄλατα ὑδροθεῖοχα.

θεῖοφαίνω (ἦ) νεώτ. χημ. θεῖοῦχος ἑτεροκυκλική ὀργανικὴ οὐσία, ἢ. θεῖοφαινω.

θεῖοφαινόλη (ἦ) νεώτ. χημ. ὑγρὸν ἄχρουν δυσ-ορέστου ὀσμῆς.

θεῖοφάνης-οῦς-ές (φαινομαι) ὁ ὄντὸ τοῦ θεοῦ φανερωθείς : 'Αλεξ.162,14 τὸ τε θεῖοφανές μη-τρῶαν ἐμοί μελέδημ' Ἰσχάς (ὁ. γρ. θεῖοφανές).

θεῖοφῆρμιον (τὸ) νεώτ. χημ. διθειοσαλικυλικὸν βισμούθειον.

θεῖοῦχρους-ους-ουν-οον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ θεοῦ, θεῖαφιού : Διοσκ.5,101.

θεῖοῦχρυσον (τὸ) νεώτ. χημ. τὰ πενταθεμοῦχαν ἀντιμόνιον, τὸ συγκεκλιμένον ἀπὸ κόνιν ἐλαφρώς χρυσιζούσαν.

θεῖοχρῶματα-ων (τὰ) νεώτ. χημ. τάξις συνθε-τικῶν θεῖοῦχων χρωμάτων λαμβανομένων διὰ θερ-μάνσεως μετὰ θεοῦ ἢ θεῖοαντρίου.

θεῖτομός (ὁ) νεώτ. ἢ μεταφυσικὴ παραδοχὴ ἐν-νοίας θεοῦ ὑπερβατικοῦ, προσωπικοῦ καὶ δια-κρινομένου ἀπὸ τοῦ κόσμου' πρβλ. μονοθεῖα.

θεῖω ἐπ. τ. τοῦ θεῶ, τρέγω' 2) ἐπ. τ. ἀντὶ θεῶ, α' ἐν. ὑποτ. ὄρω, β' τοῦ τίθημι βλ.λ.

θεῖω-ῶω (1) | θεῖον (1) | κ. νεώτ., ἐπ. θεῖοῦ, καθαρι-ζῶ διὰ θεῖον, καννίζω μὲ θεῖαφι, θεῖαφιζῶ : 'Ὀδ. Χ.482 ὄφρα θεῖοῦω μύγαρον' κ. μέσ. : 'Ὀδ.ψ.50 αὐτὰρ ὁ δῶμα θεῖοῦται περικαλλές' 2) μφ. καθαρίζω, προσπαθῶ νὰ καθαρίσω, ἐξ ἄναφ. πρὸς τοὺς γναφεις ὑφ' ἣν ἐχρησιμοποιοῦτο τὸ θεῖον πρὸς καθαρισμὸν ἐνδυμάτων : Λύσιππ.4 θεῖοῦσας τὰς ἀλλοτριὰς ἐπινοίας' 3) μέσ. θεῖοῦμαι γεν. ἐξαγιζῶ, ἀγιαζῶ : Εὐρ.Ἐλ.866 θεῖοῦ διὰ σεμνὸν θεομὸν αἰθέρος μυχὸν (ἀμφ.). 4) ἐν τῇ ἀλχη-μείᾳ, προσθέτω εἰς τὸ θεῖον : Ψημδοκρ.π.Ζώσ.Ἄλχ.153B' ρηματ. π. θεῖωμα, θεῖωσις.

θεῖω-ῶω (2) (θεῖος) ποιῶ τὴν θεῖον, καθοσιῶ, ἀγιαζῶ : Πλάτ.Νόμ.771B εὐχύτερον ἐθεῖ-ωσαν τὴν διανομήν ρηματ. π. θεῖωσις.

θεῖωδης-ους-ης || | θεῖον -είδος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς θεῖον βλ.λ. (1), θεῖαφι : Στραβ.1,318 θεῖωδης ὄσμης, Παῦλ.Σιλ.20 θ-μέταλλα' || νεώτ. χημ. ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ θεῖον : θεῖωδεις δέω, -θεῖωδη ἄλατα' 2) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ θεοῦ, κίτρινος, κίτρινοπράσινος : ΚΔ Ἄπ.9,17 ε-χοντας θῶρακας . . θεῖωδεις.

θεῖωδης-ους-ης (2) | θεῖος) μτγν. ὁ ὄμοιος τῷ θεῶ : Ἰουστ.

θεῖωδως ἐπίρω. πᾶν. δι' αὐτοκρατορικοῦ δια-τάγματος : κατὰ τὰ θεῖωδως ὑπὸ τῶν νόμων διηγορευμένα.

θεῖωμα-ατας (τὸ) (θεῖω) || | ἀρχ. λεξ., ἔσφ. γρ. θέωμα κάθαρσις διὰ θεῖον, θεῖαφισμα' Ἦσ. «θεῶματα (γρ. θεῖωματα), τὰ περικαθαροτήρια». θεῖω-ἄνος (1) | θεῖον) νεώτ. γενελ. κ. θεῖωνιζῶ παιδοῖς ἢ φαιστίου κρατήρ, ἐξ οὗ ἀναδίδονται θεῖοῦχα ἄερα.

θεῖωρυχέιον (τὸ) (ὀρύσσω) νεώτ. ὀρυχέιον θεοῦ.

θεῖω ἐπίρω. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. θεῖα κατὰ τρόπον θεῖον βλ.λ., κατὰ θεῖαν πρόνοιαν, βούλη-σιν : Ξεν.ΚΠ.4,21 θεῖως πως ἀφικνεσύνται' || κ. συγγκ. θεῖοτέρως κ. θεῖοτέρον : 'Ἦρ.1,122 ἴνα θεῖοτέρως δοικῆ τοῖς Πέρσῃσι περιεῖναι σφι ὁ παῖς, αὐτ.Ι,174 μάλλον ἢ καὶ θεῖοτέρον' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐξῆχος, λαμπρός : Πλάτ.Θεαιτ.154D εὐ γε καὶ θεῖως, 'Αριστλ.Μεταφ.1074b,9 θεῖως εἰ-ρήθαι, - μίλησε θεῖα' || δημ. ἐξαιρέτως, ἐπι-τυχῶς, πολὺ καλῶ : τὰ κατὰφερε θεῖα, - ἔκανσε θεῖα πού παραιτήθηκες.

θεῖωσις-εως (ἡ) || | θεῖω) || | νεώτ. ἢ ἐπίησις φυτῶν διὰ κόνεως θεοῦ, τὸ θεῖαφισμα' 2) ἢ καύσις θεοῦ πρὸς ἀπολύμανσιν, τὸ θεῖαφισμα βλ.λ.2)' 3) χημ. ἢ καταργασία ὀργανικῆς τινος οὐσίας μετὰ θεοῦ ἢ καταλλήλων θεοῦχων ἐνώ-σεων πρὸς εἰσαγωγὴν θεοῦ εἰς τὸ μέρος αὐτῶν.

θεῖωσις-εως (ἡ) (2) | θεῖω) (2) | μτγν. π.Πλούτ. ὡς ὁ. γρ. ἢ ἀποθεῖωσις.

θεῖωτήρ-ἦρος (ὁ) | θεῖω) || | νεώτ. ἐργαλεῖον, δι' οὗ γίνεται ἡ θεῖωσις, τὸ θεῖαφισμα, ἢ. θεῖαφιστήρι.

θεῖκλα (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτε-ρῶν τῆς οἰκογ. τῶν λυκαίνιδων.

θέλειον Ἦσ. «θαυμαστόν» (πιθ. θέσκελον).
θελασιμύθος-ον (θέλω-μύθος) μγν. ὁ διὰ λόγων θέλων, μαγεύω: ΑΠ9.525,9 θ- Ἀπόλλων.
θέλημα-ατος (τό) | θέλω | το θέλητρον Σουίδ. ἐν λ. βουκολήσας.

θέλητρον (τό) | θέλω | κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ δι' οὗ θέλει, μαγεύει τις ἡ γοητεία, ἡ χάρις: Εἰρ. Ὀρ. 211 ὡ φίλον ὕπνου θέλητρον, Ἀθην.5,220F πόθων θέλητρα, Χριστόν.Λυρ.42,24 καί σ' ἄρκιζει εἰς αὐτὰ σου τὰ παλλὰ τὰ θέλητρα σου, Πανοντ. Ἀγ. Ὀρ.149 τί θέλητρο ἔχει το σιωπηλὸ δάσος. . γιὰ τίς κουρασμένες ἀπ' τὸν κόσμον φυγές. 2) μαγικὸν μέσον πρὸς ἔρωτα, φίλτρον: Ἡλιόδ.Αιβ.7,9 οὐδεὶς οὕτως ἀσάμαντινος ὡς μὴ τοῖς ἡμετέροις ἀλῶναι θελήτροις.

θελγίν-ίνος (τό) ὁ τεχιν βλλ. Ἦσ. «θελγίνες» τελγίνες γόντες, πανοῦργοι, φαρμακευταί.
θέλημα-ατος (τό) | θέλω | σχόλ. ὁ θέλητρον: Σχόλ.Πινδ.Π.1,21. 2) Ἦσ. «θαύμα».

θέλω κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. παρατ. θέλωσκον, μέλλ. θέλω κ. ὄρω. θελωῶ, ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἄρω. ἐβελθον, φαύω, θωπεύω, ὄθεν γοητεύω δι' ἐπιφασεύσας, μαγεύω, καταπραῖνον διὰ φαρμάκων, ἐπωδῶν, μαγικῶν ποτῶν, ἀσμάτων, ὡς ὁ Ἐρμῆς, ὁ Πασειδῶν, ἡ Κίρκη, αἱ Σειρήνες: Ἰλ.Ω.343 εἰλετο δὲ ράβδον, τῆ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, αὐτ.Ν.435, Ὀδ.Μ.40 (Σειρήνες) πάντας ἀνθρώπων θέλωουσιν, ὃ τέ σφας εἰσαφικηται' κ.παθ.: Ὀδ.Κ.325 ὅς οὐτι πῶν τὰδε φάρμακ' ἐθέλχθες || ὄμ. ἐπ' ἀνέμων: Ἰλ.Μ.255 ἄλλων θέλαε νόον | ἀνεπλῆναν τὸν νοῦν τῶν Ἀχαιῶν | 2) ἐπάγομαι τινά, ἐξαπατῶ, πλανῶ, ξεγελῶ: Ὀδ.Π.195 ἀλλά με δαίμων θέλγει, Σοφ.Τρ.710. || ὄμ. μετὰ δοτ. τοῦ τρόπου: Ἰλ.Φ.276 ἡ με φεῦδεσιν ἐβελγεν, Ὀδ.Α.56 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισιν θέλγει | 3) κ. μον. κ. νεώτ. μγφ. προσελκύω τινά εἰς ἑμαυτὸν, ἐφέλω, καταγοητεύω: Ὀδ.Ρ.521 ἐμὲ κείνος ἔβελγε παρήνευον ἐν μεγάροισιν, Αἰσχ.Πρ.174 καί μ' οὐτὶ μελιγαῦσσος πειθοῦς ἐπαιδοῖσιν ἐβέλει, Πλάτ.Συμπ.197B φθῆς. . ἦν ἄδει θέλων . νόημα, Κάλβ.12,3 ἡ τρυφερά κίθαρα τὸν κόσμον θέλγει κ. παθ.: Ὀδ.Σ.212 ἔρω δ' ἄρα θυρὸν ἐβελχεν, Εἰρ.ΙΑ.142 μῆθ' ὕπνω θελχθῆς, Σέρν.Μακρ.ἐνΣάβ.3,301 θελγόμενος τῆ αἰμυλαῖ καὶ ἠδύτην τῆς διδασκαλίας καὶ παραινέσεως, -ἐθέλχθη ἀπὸ τοῦ κάλλος τῆς || κ. μέσ.: Ἐλλ.Ἐπιγραμμ.674,8 Μασσασιν . . τὴν φρένα θελωμένη | 4) ὄμ. μετ' ἀπαφρ.: Αἰσχ.Πρ.865,Σοφ.Τρ.355 ἔρωσ δὲ νιν . . θέλγειεν αἰχμηάσαι τὰδε, Αἰλ.Ζ.110,14 καὶ ἐπσοθαί θέλγει | 4) παράγω τὴ διὰ μαγικῶν μέσων, κἀνωμ τὴ με ζόρκια: Πίνδ.Ν.4,3 αἰδοῖαί θέλχεν νιν | ἐν.εὐφροσύναν), Ἀδατ.ΑΠ9,544 (Γαλήνη) θ- ἀνύνημην ρηματ. π. θέλεις, θέλγημα κ. θέλγημα, θέλητρον κ. θέλκτρον, θέλκτωρ κ. ἄ.

θελειά (ἡ) δημ. ἡ θηλειά βλλ.
θελεμον Ἦσ. «ὄλον ἐν ριζόν».

θελεμός-όν (θέλω, κτ. ἄ. ἐκ τοῦ θάλλω) κ. δημ. ὁ ἐκουσίως, ὁ ἀφ' ἑαυτὰ ῥέων, ὄθεν ὁ ἥρεμος, ἡσυχος: Αἰσχ.Ἰκ.1027 οἱ διὰ χῶρος θελεμόν πῶμα χέουσιν πολυτεκνον' πρβλ. Ἀρκ.ἀδ.61,3 «τὸ δὲ θελεμός ἀπὸ τοῦ θελμῶς ὄνεται» 2) δημ. | θέλω | ἡ δράσα ἢ ἐπιτάσσουσα θέλησις, ἐνεργός βούλησις, ἀπόφασις,ἐπιπρασ., ἐν διαστ. πρὸς τὸ θέλημα βλλ. ἐν χρ. κ. ἐπιπρασ., ἀλλὰ κυρ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ: παροιμ. θελεμός τ' ἀφέντη στραβός ὁ τοῖχος (ἡ θέλησις τοῦ ἀρχοντος ἢ τοῦ ἰδιοκτῆτου ἐκτέλειται καὶ ἂν εἶναι παράλογος).

θέλω ἐπίρρ. Ἦσ. «οἰκτρῶς, ἡσυχῶς».

θέλωσ-ος (θέλω) ὁ θέλων, ὁ πρόθυμος: Αἰσχ. Ἰκ.862 θέλωσ ἀθέλωσ.

θέλημα-ατος (τό) | θέλω | κ. μον., νεώτ. κ. δημ.

θέλησις, ἐπιθυμία: Ἄντιφ.Σοφ.58,Αιν.Τακτ.Ιβ,19,ΚΔ Μαθ.7,21 ὁ ποιῶν τὰ θέλημα τοῦ πατρὸς μου ταῦ ἐν οὐρανοῖς, Πάπ. ταῦτα πράξεις κατὰ τὸ θέλημά σου, Ἐρωτόκρ.Α.1696 τίνος νά κῶμα θέλημα, καὶ πάλι ποιῶ ν' ἀφῆσω, δ. τραγ. ἂν εἶναι θέλημα Θεοῦ ἢ Πόλη νά τουρκέβη | 2) εὐχαριστίας: ΠΔ Ἐκκλ.12,1 οὐκ ἔστι μοι ἐν αὐτοῖς θέλημα | 3) μον., νεώτ. κ. δημ. συναινεσις, συγκατάθεσις, ἄδεια: Ἐρωτόκρ.Ε.880 νά τῶσε δῶση θέλημα ἀντρέγυνο νά σμῖξου, Καισάρ.Διαπ.ἐν Σάβ.3,9 ἐζήτησε νά τὸν δῶση θέλημα ὁ βελίρης διὰ νά παῖξη τὰς τρίμπιτζες, δ. τραγ. παρακαλῶσας, δῶστέ μου θέλημα ν' ἀρχήνωσ | 4) δημ. μικρὰ ὑπηρεσία, ἐκτέλεσις παραγγελίας ἢ μεταφορῶς φορητὸ πρᾶγματος, ἐκδοούμενος: κῶμα μου ἐνα θέλημα παροιμ. πηγαίνει νιός στὸ θέλημα κὶ ἐρχεται ὀπίσω γέρος (ἐπὶ κωθρῶν) | 5) προσαγῆ: θέλημα βγήκε στὰ χωριά' πρβλ. θελεμός2).

θεληματαίνω μον. θέλω: Νικ.Χων.361C.

θεληματάρης (ὁ) μον. κ. δημ. ὁ ἐκτελῶν θελήματα βλλ.4), παραγγελίας. 2) μον. πείσμων, πεισματάρης: Χρον.Μορ.604P αὐτοῖ Ὁ Φράγκοι, ὅπου θωρεῖς, πολλὰ εἰν' θεληματάροι, ὁμῶως κὶ ἐλαφροκέφαλοι, εἴ τι τοὺς δόξῃ, κἀμνου.

θεληματάριοι (οἱ) μον. π. βυζαντινοὶ μισοσφόροι ἐβελουταί.

θεληματῆς (θέλημα) μον. κ. δημ., μον. τ. κ. -εύω, ἄρω. ἐβελμητέφασ διδω θέλημα, ἄδεισον, συγκατανεύει: Ἐρωτόκρ.Ε.213 κάμε τὴ νά τὸ συβαστή, νά τὸ θεληματέφῃ.

θεληματίας (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἰσχυρὰν θέλησιν, βουλησιν.

θεληματίζω δημ. ἀναθέτω εἰς τινα μικρὰν ὑπηρεσίαν, παραγγέλλω, θέλωμα βλλ.: Βλ.Συμν.70.

θεληματικῶς ἐπίρρ. μον. κ. δημ., μον. κ. θεληματικῶς ἐκουσίως, μετὴν θέλησιν μου (-σου-του κλ.): Ἐρωτόκρ.Δ.382 κάμε το θεληματικῶ, γῆ γίνεται στασιὸ σου' 2) σκοπιμῶς, ἐξεπιτηδές.

θεληματικός-ή-ὸν(ή) (θέλω) μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ θέλησεως προερχόμενος, ἐκουσίως: Ἐρωτόκρ.Γ.1751 θεληματικῆ φλακῆ καὶ σκοτεινῆ διαλέγεσ | 2) σκοπιμῶς: Σολωμ.Διλόγος ὀποιος κἀνεὶ λοιπόν αὐτὸ μὲ ἀπόφασε θεληματικῆ, πρῆπει ὁ ἄλλοι νά τὸν στογάζωνται ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας.

θεληματικῶς ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ά, ἐκουσίως: Εὐστ.920,19 Δίγεν. Ἀκρ.1095 θεληματικῶς ὑπέμεινεν πτωχάων δι' ἔμνενα | 2) σκοπιμῶς, ἐξεπιτηδές, ἄ θεληματικῶς.

θεληματίων (τό) πάπ. ὑποκορ. τοῦ θέλημα βλλ.11: ἔσχατον θεληματίων.

θέλημα (ἡ) | θέλω | μον. θέλημα, θέλησις: Θεόγγωστ.Καν.112.

θέλημα-ός-όν (θέλω) ὁ θέλων, ὁ πρόθυμος: Ἐμν.35,6 ὁ ἄρατος, θελητικός: Βαγκ.16,85 πόντιον τέ νιν δέξαστο θελήμων ἄλσος | 3) Φωτ. «θελημός' ἀντὶ τοῦ ἡσυχος» πρβλ. θελεμός.

θελημασύνη (ἡ) | θέλω | πάπ. ἡ θέλησις.

θελήμων-ανος-αν (θέλω) μγν. ὁ θέλων, θεληματικός: Ἀπολλ.Ρ.2,556 θελήμων εἰρεστί.

θέλησις-εως (ἡ) | θέλω | μγν., μον. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἢ βουλήσις πρὸς ἐπιούσιον καὶ ἐπιτεῦξιν ὀρισμένου σκοποῦ, θέλημα βλλ.11: Στωικ.ἀπ.3,41, ΠΔ Τωδ.12,18 τῆ θελήσει τοῦ θεοῦ ἡμῶν ἤλθον, ΚΔ Ἐβρ.2,4 κατὰ τὴν αὐτὸν θέλησιν, Πολυδ.ἐν.5,165 || ἐπιθυμία, πόθος, ἀξίωσις: Μικ. Ἀτταλ.ἐν Σάβ.1,44 ἐποῦ τὴν τοῦ κτήτορος διατάξιν τε καὶ θέλησιν, - τὸ ἔκαμα παρὰ τὴν θέλησιν του' 2) εὐνοία, εὐμένεια: ΠΔ Παροιμ.8,35 καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ κυρίου || διδασκῆ: με δόλιγην καλὴν θέλησιν ὄλα διορθώνονται | 3) δύναμις τοῦ χαρακτήρος: ἀνθρώπως χωρὶς θέλησιν.

Θελητής ἰδί (θέλω) μτγν. κ. δημ. προαιρετικός : ΠΔ Μιχ.7,18 θελητής ἐλέους ἐστίν, - θελητής τοῦ κακοῦ· πρβλ. καλοθελητής· 2) γόης, μάγος : ΠΔ Βασ.4,21,6.

Θελητῆς-ή-όν (θέλω) μτγν. ὁ τῆς θελήσεως : Ψ' Ἀθανάσ.2,589 θελητῆς δύναιμις.

Θελητῆς-ή-όν (θέλω) μτγν. ὁ ἐπιθυμητός : ΠΔ Βασ.1,15,22 εἰ θελητόν τῷ κυρίῳ ὀλοκαυτώματα καὶ θυσίας.

Θελητρον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν μαγνολιωδῶν.

Θελιά (ἡ) μον. κ. δημ. κ. θελειά ἢ θηλειά, ὁ βρόχος : Ἐρωτάρ.Β 302 κ. εἰς κάθε μία ἀπὸ τῶν θελιῶν καρδιά σαπτεμένη.

Θελιάζω (θελιά) δημ. κ. θελειάζω κάμνω σθληκῶν : Βλ. Συνημ.50' πρβλ. θηλικιώνω.

Θελεταρ-αρος (τό) (θέλω) Ἡσ. «θελητρον» | κωδ. θέλκαρ.)

Θελητῆρ-ηρος ἰδί (θέλω) ὁ καταθέλων, καταπραΰνων τινά ἢ τι : Ὑμν.16,4 θελητῆρ ὀδυνῶν.

Θελητῆριον (τό) (θέλω) ἐπί τοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης, θέλητρον, γοήτευμα, μαγεία : Ἰλ.Ξ 215 ἔνθα τέ οἱ θελητῆρια πάντα τέτυκτο

|| ἐπί ἀσμάτων, μέσον διασεκεδῶσεως, ἀναφυχῆς : Ὀδ. Α 337 πολλαῖά γάρ ἄλλα βροτῶν θελητῆρια οἴδασ· || μέσον ἐξίλασμοῦ : αὐτ.Θ 509 ἢ ἑάαν μὲν ἀγαμα θεῶν θελητῆριον εἶναι

|| μέσον πρὸς ἀνάπαυον ἐκ τῶν κόπων : Αισχ.Χο.670 πάντων θελητῆρια· || κ. ἐπί νεκρῶν θυσιῶν : Εὐρ.Π 166 ἄ νεκροῖς θελητῆρια κείται, Μέν.559 φυχῆς θελητῆριον.

Θελητῆριος-ον (θέλω) ὁ θέλων, ὁ καταπραΰνων, ὁ δὲν ἔλκυστικός, ἀπατηλός, ἐπαγωγός : Αἰογ.Εὐμ.81 θελητῆριος μύθος ἔχοντας· πρβλ. αὐτ.Ἰκ.1004 ὄμματος θελητῆριον τόξευμα | τὸ μαγικὸν θέλος τοῦ ὀφθαλμοῦ' || ὁμ. μτ. γεν. : Εὐρ.Ἰππ.509 ἔστιν κατ' οὐκός φίλταρ, μι θελητῆρια ἔρωτος.

Θελητικός-ή-όν (θέλω) σήκος, νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν δύναμιν νὰ θέλῃ, ἔλκυστικός, γοητευτικός : Σχόλ.Εὐρ. Ὀρ.211, Παπαν. Ἄγ. Ὀρ.13 εἶχε βρῆ τὸν τρόπο νὰ κάμῃ τὸ μοναχισμὸ θελητικῆ διασεκεδῶση, - θελητικαὶ ὑποσχέσεις· ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς, δημ. -ά.

Θελητρον (τό) (θέλω) θελητῆριον βλλ. : Σοφ. Τρ.585 φίλτροις . . θελητῆριοι τῶς ἐφ' Ἡρακλεῖ.

Θελητῆς-ός ἰδί (θέλω) μτγν. γοητεία, τέρψις : Ἀπολλ.Ρ 1,515 θελητῆς αἰοδῆς | ὁ ἀνάγν. |

Θελητῆ-οὺς (ἡ) ἀρχ. λεξ. ἡ γοητεύουσα, ἡ τέρπουσα : Σουῖδ.

Θελητῆρ-ορος (ὁ) (θέλω) θελητῆρ βλλ. : Αἰογ. Ἰκ.1040 θελητῆρ Πειθοῖ | κωδ. δακτύορι.

Θελεΐεπεια (ἡ) μον. θηλ. τοῦ θελεΐεπῆς ἢ διὰ τὸν λόγον θελγουσα, τέρπουσα : Εὐστ.1709.

Θελεΐεπῆς-οὺς-ές (θελγω-ἐπος) ὁ θέλων, τέρπων διὰ τὸν λόγον : Βακχ.14,48 γάρυτ θελεΐεπει.

Θελεΐθεος-ον (θελγω-θεός) μον. ἐπιθ. τῆς Παρθένου Μαρίας, ὁ τὸν θεὸν ἐξελών.

Θελεΐκαρδῖος-ον (θέλω-καρδία) μον. κ. νεώτ. ὁ θέλων, εὐφραίνει τὴν καρδίαν, ὁ εὐφραντικός : Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάβ.3,127 ἡ θελεΐκαρδῖος γλῶσσα.

Θελεΐμῆροτος-ον (θέλω-βροτῶς) ὁ θέλων τοὺς ἀνθρώπους : Βακχ.5,175 Κύπριδος θελεΐμῆροτου, Ὀρφ.Λιθ.320 θελεΐμῆροτος φῶδ.

Θελεΐμῆρος-οὺς-ές (θέλω-μῆρος) Ἐπιγρ. ὁ διὰ τοῦ μέλους θέλων : θ- Ἀμφιονίς | φορμυγῆς |.

Θελεΐμους-οὺς-οὖν-οον (θέλω-νοῦς) μτγν. ὁ τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν θέλων, πραΰνων, δελεάζων : Ἀντιφῶν.Μοικ.ἐν ΑΠ6,88 ὡς ἂν θελεΐνοῦσιαν ἀπὶ φίλτροις θαμάρας ἀνάρας, Παῦλ.Σιλ.ἐν ΑΠ 10,15 θελεΐνουν ἔαρ.

Θελεΐπικρός-ον (θέλω-πικρός) μτγν. ὁ θέλων,

ἠδῶνων διὰ πόνου, μὲ πικρίαν : ΑΠΠαρτ.3,158 θελεΐπικροὶ κνημοναί.

Θελεΐς-εως (ἡ) (θέλω) μτγν. γοητεία, μαγεία, τέρψις : Πλούτ. Ἡθ.622Α, Αἰλ.Ζ 8,24.

Θελεΐφρων-ονος-αν (θέλω-φρῶν) ὁ θελεΐνους βλλ. : Εὐρ.Βακχ.404 θελεΐφρονες . . ἔρωτες, ΑΠ 9,505,17 θελεΐφρων παλμός' || ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : ΑΠ 9,525,9.

Θελοκακῶ-έω ὁ γρ. τοῦ ἐθελοκακῶ βλλ.

Θελοντής (ὁ) (θέλω) μτγν. κ. ἐθελοντής βλλ. : Ἱεροκλ. Ἀστ.56Α.

Θελυγάνη (ἡ) νεώτ. γην. ὁρμηθὴν προερχομένη ἐκ τῶν σπερματικῶν ἀδένων ἀνδρῶς ἢ γυναικός, συνδεύσασμένη μετὰ ὑοχημίνης.

Θελυμῖον (τό) (θέλω) κτ. πληθ. τὰ θεμέλια ἢ στοιχεῖα τῶν πραγμάτων, ἄ. θέμεθα· Σχόλ.Ἰλ.Κ 15 «θελυμῖνα, οἱ θεμελῖοι» : Ἐπιθ.21,6 θελυμῖνά τε στερωπά (εἰκ. ἀντι θεληνά, θελημά |).

Θέλω κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ἀρχ. κ. ἐθέλω, δημ. ἐνεστ. θέλω-εις-ει-ουμε-ετε-οον κ. παρ. ἰδιως ἐν ἰδιωμ. θέεις (ἐν Μάνν), θές (γεν. χρ. ἢ) κ. θέεις, θέει, θέμε, θέτε, θένε κ. θέσι, παρ. ἠθελα-ες-ε-αμε-ατε-αν κ. ἰδιωμ. ἦθα κ. ἦθε κ. ἦθεκα, ἦθες κ. ἦθεκες, ἦθε κ. ἦθεκε, ἦθαμε, ἦθατε, ἦθαν κ. ἦθασι, ἀορ. (ἡ)θέλησα κ. (ἐ)θέλησα, κτ. ἐνεστ. καὶ παρ. ἐν μεγάλῃ χρ. ὡς βοηθητικῶν ἀ. ρημάτων, οἶον θέλω γράφει ἀντὶ θὰ γράφω, θέλω γράφει ἀντὶ θὰ γράφω· κτ. παρ. δὲ ἤθελον (-α) δηλοῦσιν ἐπιτηκὴν διὰθεσιον, οἶον ἠθελον(-αι) γράφει-γράφει ἀντὶ θὰ ἔγραψον, ἠθελον(-αι) γραφῆ ἀντὶ θὰ ἔγραφομένη, βούλομαι, ἐπιθύω : Κρυστ.Τραγ. Ἥθελα νῆμρον τσέλλιγας 5 ἠθελα νὰ μουν τσέλλιγας, νὰ μουν κὶ ἕνας σκουτέρης, νὰ πάω νὰ ζήσω στό παντρί, ΜΜ ἐγὼ δὲν κλαῖων περήφανα, δὲ θεοῦ καπρικιαρίσματα, παροῖμι ὄπου δὲ θέλει νὰ ζυμῶσιν πέντε μέρες κοσκινίζει (ἐπὶ τῶν ἀποφευγόντων τῆ, ἰδιως κοπιῶδες), φρ. θέλεις δὲ θέλεις ἢ θέλεις καὶ δὲ θέλεις ἢ θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας (ἐξῶν ἀκων)· 2) ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ἐπιζητῶ : ΜΜ ἐγὼ θεοῦ τὸ Νικόλδ, | ποῦ ἦταν ὁ πρῶτὸ μω καφρός, παροῖμι. ποιῆς στραβός δὲ θέλει τὸ φῶς του (ὄλο) ἐπιθυμοῦν τὸ ἀφέμμαι, φρ. τὸ καλὸ ποῦ μὲ (μοῦ) θέλεις νὰ τὸ χρς ἰσπάνησι εἰς τοὺς ὑποκρινόμενους οἱ ἐπιζητοῦν τὸ συμφέρον πινός, ἐνθ τοῦνοντιον συμβαίνει | -θέλω τῆ συνδρομῆ σου, -θέλει χῆδι· 3) ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ, δοκιμάζω : Ζερδ.Μυθ.Ζ 5 κἀποῖος ἀπ' αὐτοῦς μάλιστα θέλοντας νὰ δειξῆ τὸν δικασμὸ τῆς φυχῆς - θέλησε νὰ μὲς ἐξοντώσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατῶρθωσε· 4) συσπαινῶ, συγκατατίθειμαι, δέχομαι : ΜΜ κὶ ἄ θελς νὰ κάμετε καλὰ, ἐκεῖνοι τὸ πληρῶνοσι τὸ γίδι πὸ ακινῶσσαι | ἐδὼν συγκατατίθησε εἰς συμβῆδασμόν |, ΜΜ τὶ φτωχῶ-πούλα ἡμου κὶ ἐγὼ καὶ σάν ἐθέλησ' ὁ Θεός ἐ-γινα καπετάνισσα· || δέχομαι ὡς ἐραστὴν ἢ ὡς σὺζυγον, ἐπιθυμῶ ἐρωτικῶς : δ. διστ. ἀγάπα με νὰ σ' ἀγαπῶ, θέλε με νὰ σέ θέλω, ΜΜ δὲν τονε θεοῦ τὸν τσαρουχά, δὲν πάσω στήν ὀκρα-γιαλιά, παροῖμι. πέ του, πέ του τὸ κοπέλλαι | κά-νει τὴν κυρά καὶ θέλει· || φρ. ἐπὶ γυναικός : τὰ θέλει | ἴρπει εἰς ἐρωτικῶς ὑποχωρήσεις | 5) ἔχω ἐλλειψὴν πινος, χρειάζομαι : θέλω ἀκόμη ἄλλες χίλιες δραχμές, - αὐτὴ ἡ θουλέα θέλει προσοχῆ· || φρ. λίγο ἤθελε | ἀκόμα | παρ' ὀ-λίγον, λίγο ἔλειψε· πρβλ. ἀρχ. φρ. ὀλίγου δεῖν· || φρ. θέλεις ἐξὸλο - βρισμο-φτύσιμο | σοῦ χρειάζεται, σοῦ ταιριάζει | ἐξὸλο κλπ. |· || πα-ροῖμι. θέλει τριανταεπνιά νὰ τὰ κάμῃ γρῶσι | ἐπὶ τῶν σπερμιμένων τῶν ἀναγκαῖων καὶ αἰσιοδουρῶ-των'· 6) ἀπαῖτῶ τὸ ἐκ τῆς φῶσεως μου, ἔχω ἀνάγκη πινός, χρειάζομαι : δ. διστ. ὁ πλάττανος θέλει νερὸ | κὶ ἡ λεῦκα θέλ' ἀέρα, | καὶ τὸ κο-

ρίτσι φίλημα όσα να πάρη ήμερα, δ.δ.ιστ. τ' άμπελί θέλει άμπελουργό, | τό σπίτι νοικοκύρη' 7) άπαιτώ, άξιώ: θέλει όλοι να φωνάζουν άπό τό μαγαζί του, - θέλει ό τι πή να γίνεται' φο: θέλει καλά και σώνει (άπαιτεί άπαιτητάς)' || μτ. άρνήσεως, ύποχωρώ ες την έπιθυμίαν ή την προσπάθειάν τιος, δέχομαι να κάμω π: δέν θέλει να βάλη μυαλό, - τό κρέας δέ θέλει να βράση, - δέν ήθελε τό σπίτι μου να την παντρευτώ' 8) όφειλω, κρεωστώ: κάτι λίγα του θέλω άκόμα, - δέν θέλω σέ κανένα μία πεντάρα' 9) ζήτώ, άναζητώ, γυρεύω: παλον θέλετε, παρακαλώ; - τί ήθελες τέτοια ώρα από δρόμο; 10) φρ. θέλω να πώ έννοώ: τί θέλετε τά ήπτε μ'αυτά | τί έννοείτε; |, - θέλω να πώ ότι μ' αυτήν την κατάσταση δέν πάμε καλά' || φρ. τί θέλεις ή τί γυρεύεις ή τί τά θέλεις | όπωδόδησε, όπως και έν έχη τό πρόγμα' 11) διαλεκτικός θέλεις - θέλεις ή θέλει - θέλει, είτε, είτε: δ.δ.ιστ. θέλεις με πέτρα βάρα με, | θέλεις με τό λιθάρι, παροιμ. κ. μον. θέλεις μήλον έπαρα, θέλεις κυδιώνη(ν), όμ. θέλεις θέριζε και δένε, θέλεις δένε και κουβάλα | έπί έπιπόνην έργασίαν), - θέλεις κάσας, θέλεις φύγε' 12) φρ. να κάμω θέλω, - να βάνω θέλω, - να πώ θέλω κτ. έν τή σμμ. προτίθεμαι, έχω κατά νούν, πρόκειται: παροιμ. να βάνω θέλω φούντα στα παλιά μου τά τσαρούχια | έπί μωρών προθέσεων ή σχεδίων' ρηματ. π. θελητός, θελερός, θελητής, θελήσις, θελήμα.

Θέμα-στος (τό) (τιθημι) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τό θετειμένον, τό κείμενον, όσον τά παρά τώ τραπεζίτη καταθειμένα χρήματα ως έγγύησις, ή χρηματική κατάθεσις, ή παρακαταθήκη: Πλούτ. Ηθ. Η6. Α0δ6 γάρ οι τραπεζίται... άπαιτούμενοι τά θέματα, δυσχεραίνουσιν έπί τή άποδόσει' προβλ. Πάπ. έν θέματι έχειν παρίνος' 2) δδ. θη-σαυρός, κατάθεμα: ΠΔ Τωδ.49 θέμα γάρ άναθάν έπισταυρίζεις σεαυτώ ες ήμερας άνόγκης' 3) έπί άρτων, στήλη, στίβας, σωρός: ΠΔ Λευτ. 24,6 και έπιθήσετε αύτούς δύο θέματα, εξ άρτων τό έν θέμα έπί την τράπεζαν' προβλ. αύτ. Σοφ. Σειρ.30,18 θέματα βρωμάτων παρακειμενα έπί τάφω' 4) θήκη, κιδιώντι: ΠΔ Βασ.1,6,8 ήθσετε έν θέματι βερσενχάν' 5) Έπιγρ. τό δια τούς άθλητάς τίθειμενον, άθλον, βραβεϊον' 6) έν τή άστρολογία, ώροσκοπίον: Μαν.1,278, βέττ. Βόλ. 7,26 ή τού θέματος σχηματογραφία' 7) Έπιγρ. κοινός τόπος ταφής ή κοινή γή: Έπιγρ. ή σορός και τό βραθρικόν και τό ύποκαείμενον θέμα' Ησ. «θέμα' έξεις, τόπος, στάσις, νήμημα' 8) νεώτ. κ. δημ. τό προκειμενον προς συζήτησιν ζήτημα, ή συζητούμένη ύπόθεσις: Διογ.Α 7,78, - τό θέμα τής διαλέξεως, περι ποίου θέματος πραγματεύεται τό βιβλίον ταυ' || νεώτ. κ. δημ. είδ. τό διδόμενον εις εξεταζόμενους ζήτημα προς λύσιν, άνάπτυξιν ή μετάφρασιν: θέματα συνθέσεως - Ι-σταρίας, - άπερρίφθη εις τό λατινικόν θέμα' 9) μτγν., μον. έν τοίς νόμοις, περίπτωσις: Ίουστιν. Νεαρ.2,3' || νεώτ. νομ. τό περι ό στρέφεται ή άπόδειξις άντικείμενον προβλ. άπόδειξις' 10) αύθαιρέτως άπόφασις: Φιλόδ.Ρητ.1,1518 ό κατά θέμα καλός λόγος, αύτ.259S νόμοις και θέμασιν διαφέρειν' 11) νεώτ. μουσ. μουσική ιδέα χρησιμεύουσα ως βάσις προς σύνθεσιν όλοκλήρου έργου, μοτίβο' 12) κ. νεώτ. κ. δημ. γραμμ. πρωτότυπος λέξις, εξ ής έν τή κλάσει και τώ σχηματισμώ παράγονται οι λοιποί τύποι, ρίζα: Άπολλ. Δύσκ. Άντων.11,21' 13) π. Στοικ. τρόπος άναγωγής άνομόταλου συλλογισμώ: Στοικ.άπ.2,77 14) π. Βυζαντ. μεγάλη δικαιοητική διαίρεσις του βυζαντ. κράτους' || τίλος έργου τού Πορφυρογενήτου' 15) π. Βυζαντ. μεγάλη διοικητική

περιφέρεια' προβλ. νεώτ. νομός: θέμα Νικοπόλεως' 16) π. βυζαντ. στρατιωτική μονάς συγκειμένη εκ 4000 άνδρών.

θηματ(α)ίτης (ό) (τιθημι) Έπιγρ. ό κατατιθέμενος χρήματα παρά τραπεζίταις.

θηματίω (θέμα - τιθημι) κ. μον. ποιούμαι καταθέσιν χρημάτων, καταθέτω έπί τόκω, άποταμιεύω που χρήματα: Ησ. ε θηματίζει, άποτίθεται, κυβερνά: Έπιγρ. θηματίζειν προς τοίς τραπεζίταις, Πάπ. φρόνησον τό πράξιμον πάν θεματίζειν' 2) θέτω εις την προαήκουσαν θέσιν, τάξιν, τακτοποιώ: Άπολλ. Δυσκ. Συντ.11,8' κ. παθ. τακτοποιούμαι: αύτ.11,1 κατά τύχην θεματίζεσθαι' 3) θέτων, όρίζω θέμα τι ύποστηρίζω τούτο: Φιλόδ.Ρητ.1,152S' || κ. παθ. ύποστηρίζομαι ύθαιρέτως: αύτ.259S' 4) γραμμ. άποδίδω αύθαιρέτως σημασιαν τινά εις τινα λέξιν: Σεξτ. Έπι.Μαθ. 8,202' || γεν. προσδιορίζω αύθαιρέτως γένος τι: αύτ.1,149' 5) μον. άστρολ. ώροσκοπώ, προλέγω τό μέλλοντα τής ζωής τιος εκ τού ζφδιου καθ' ό άγενήθη, γενεθλιαλογώ' 6) μον. νομ. έν μτφρ. Πονδεκτάν όριζω, προσδιορίζω δικαστικήν τινα ύπόθεσιν' ρηματ. π. θεματίζετης, θεματισμός.

θηματικός-ή-όν (θέματι μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. έπί άγώνων, ό συνδεδεμένος μετά θετου βραβείου, ά. άρχυρίτης, άντιθ. στεφανίτης, φυλλίτης: Πολυδ. 3,153 άγώνες θηματικοί' 2) έπί ρυθμού, μουσικός τρόπος σκοπών μόνον εις την έντύπωσιν: Πλούτ. Ηθ.1135D ό φίλάνθρωπος και θηματικός ένν καλούμενος τρόπος' 3) ό αύθαιρέτως, κατά παρόμοσιν όριζόμενος, γενόμενος, πατροπαράδοτος: Φιλόδ.Ρητ.1,195S θ- παρατηρήσεις' || τό ούδ. θηματικός ως ούσ. έν τή αύτ. σμμ.: Φιλόδ.1,151S' 4) κ. νεώτ. κ. δημ. γραμμ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τό θέμα λέξεως: EM 91,33, - θηματικόν φωνήεν' || κ. συγκρ. ό περιστροφον σύμφωνος προς τό θέμα, τήν ρίζαν: Άπολλ. Δύσκ. Έπιρρ. 12,5 θηματικώτερα | μέρη | του λόγου όνομάται έστι και ήματα' || -ικώτερον τό αύδ. ως έπίρρ. βλ. θηματικός: Άπολλ. Δύσκ. Συντ.102,4' 5) μον. π. Βυζαντ. έπί άρχόντων, δικαστών, ό άνήκων εις τί θέμα, διαμέρισμα του βυζαντ. κράτους, έπαρχιακός: Μιχ. Άτταλ. έν Σδθ.1,57 ταγματικών και θηματικών άρχόντων' || οί θηματικοί οι εις τό θέμα άνήκοντες όνθρωποι, έπαρχιώται.

θηματικός έπίρρ. μτγν. έν χρ. μ. τό συγκρ. θηματικώτερον έπί τύπων λέξ. έχουσών διάφ. θέματα, όσον έγώ, έμου: Άπολλ. Δύσκ. Συντ.102,4.

θηματίον (τό) μτγν. ύποκορ. τού θέμα βλ. άστρολογικόν μικρόν ώροσκοπίον: Άντίγ. Νικ. η. Ηφαιστ. Αστρ.2,18.

θηματογράφος (ή) |θηματίω| μτγν. κ. μον. διατύπωσις ύποθέσεως προς συζήτησιν: Βιτρ.1,2,5' 2) γραμμ. αύθαιρέτος προσδιορισμός θέματος, ρίζης: Σεξτ. Έπι.Μαθ.149' προβλ. θηματίω 4γ' 3) νεώτ. μουσ. θηματισμοί δύο τών άφώνων μεγάλων σημαδιών, δι' όν ένέμετο ή σημειογραφία του στενογραφικού συστήματος τής βυζαντ. μουσικής, ά. μεγάλοι ύποστάσεις.

θηματίτης (ό) |θέμα| Έπιγρ. έπί άγώνων, ό θηματικός βλ.11' 2) δ.γρ. τού θεματίετης βλ.11.

θηματογραφία (ή) |θηματογράφος| νεώτ. ή πράξις του θηματογράφου, ή διά θεμάτων άσκησις: θηματογραφία εις την λατινικήν' 2) ειρων. ως χαρακτηριστικόν άρθρου ή πραγματείας επιτηθευμένης εις έπίδειξη αυσιακήν ή ά. άπλοϊκής και άτέχνου ως ή άνάπτυξις σχολικού θέματος ύπό μαθητώ.

θηματογράφος (ό) |θέμα - γράφω| νεώτ. ό γράφων θέματα' 2) ειρων. ως χαρακτηρισμός άρθρογράφου ή συγγραφέως έπιδεικτικού ή άτέχνου' προβλ. θηματογραφία 21.

Θεματογραφία-ώ (θεματογράφος) μυν. κ. νεώτ. γραφώ θέματα, γυμνάσματα : Λασι.Κ.έν Προσομίω γραμμ.π.Μ.161,932' 2) νεώτ. ασκούμει εις την γραπτήν ενθεσιν Ιδεών' 3) είρων, είμαι θεματογράφος βλ.κ.2.

Θεματοποιά-έω (θέμο - ποιά) σχόλ. σχηματοίζω, κόμνω θέμα τι κ. παθ. : Σχόλ.Όδ.Δ 807 θεματοποιείται ο μέλλων.

Θεματοφύλαξ-ακος (όή) (θέμα-φυλάττω) νεώτ., δημ. -ύλακας μ. άορ. ο φύλαξ θέματος, καταθέσως παρ' αυτόψ γινομένης υπό ά. κτ.νομ.όρισμ. ο άναδεχόμενος άμισθί κ. άνευ ύπ' αυτού χρήσεως τήν φύλαξιν άλλοτρίου κινήτου πράγμ. κτ. άμισθαίαν συνενόησιν αυτού μετά του κυρίου ή μετά τών διεκδικουόντων τούτο ή έχόντων άπό κοινού δικαιώματα επί αυτού : εις τά έπιθαλά του μακαρίτου οι κληρονόμοι ύφισαν θεματοφύλακα τόν Ιδιοκίτην τής οικίας' 2) μτο. ό εκ του αξιώματός του ή τής κοινωνικής θέσεώς του ή άσχολλας του έντεταλμένος και φυλάκτων, προσπιζών, μεριμνών να είναι άπαράβαστον, καθεστώς τι ήθικόν αγαθόν, οία ή θρησκεία, ή έθνική συνειδήσις, τά πάτρια έθιμα κτ. : οι διδασκαλοι του Γένους ήπήρξαν θεματοφύλακες του πατριωτισμού - τής γλώσσης' έν χρ. κ. επί ούδ. : τό Πατριαρχείον ένέγνω θεματοφύλαξ τής 'Ορθοδοξίας' 3) όμ. μτφ. ο εις όν ά. άνακοινούσι τά μή κοινώς γνωστά, προσωπικά δε άυτούς ένδιωφέροντα : Παναδ.Χριστ.Τεμν.23 ήτο σπυλικός θεματοφύλαξ τών άλλοτρίων ύποθέσεων, - ήταν θεματοφύλακας όλων τών μυστικών τής γειτονίας.

Θεμεθλων (τό) (τίθημι) κ. μυν. κτ. πληθ. βάσις, έδρα, θεμελίω, ρίζα : 'Ιλ.Ξ 493 τών τόθ' ύπ' όφρως ούτα κατ' όφθαλμοίς θεμεθλα, Χρυσόδ. Λόγ.ένΣτάθ.1,207 νάσν τε εκ θεμεθλων ούτων' || όθ, τό ένδοξατον και βαθύτατον μέρος τινός : 'Ησιόδ.Ο 816 δώματα ναιετάουσιν επί ώκεανοιο θεμεθλοισ, Πίνδ.Π 4,180 Παγγαίω θεμεθλα, Ζαλοκ.2β,1 εκ θεμεθλων δ' ή γή εκλονήθη' || σπαν. κτ.έν. : Καλλ.Άοτ.248 [δ.γρ. θεμελιον].

Θεμελιώ (τό) (τίθημι) έν. άντί θεμελία (τό εις κατά μετρικήν έκτασιν) ά. θεμεθλα, βάσις, ρίζα : 'Ιλ.Μ 28 θεμελία . . τά θέσαν μογεόντες 'Αχαιοί, 'Υμν.'Απόλλ.254,Καλλ.Δηλ.260 χρύσεια τοι τότε πάντα θεμελίωσι γίνετο Δήλα.

Θέμειν 'Επιγρ. κ. θέμναι άπαρφ. άορ. β' του τίθημι βλλ. άντί θείναι.

θεμελίει έπίορ. 'Επιγρ. εκ θεμελίων, άρδην : ώς μή χρόνψ θεμελίει καταρριφείη.

Θεμελιακός-ή-ό(ν) (θεμελίον) σχόλ. νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άρμόζων εις τά θεμέλια : Σχόλ. Λυκόφωρ.715' || κ. μτφ. βασικός, ριζικός, θεμελιώδης : αι θεμελιακά άρχαι του σοσιαλιστικού κόμματος έπίορ. -ώς, δημ. -ά.

Θεμελιόθεν έπίορ. γλωσσ. μτγν. εκ θεμελίων : Δοσίθ.412κ.

Θεμέλιον(ι) (τό) κ. μυν. κ. νεώτ., δημ. κ. θέμελο ούδ. του έπίθ. θεμελιος ώς ούσ., συνήθ. κτ. πληθ. ή έντός του έδάφους τοχνοποιία προς στήριξιν επί αυτής οικοδόμηματός, ή βάσις παντός κτηρίου : 'Αριστλ.Φυσ.201α,4 οι λίθοι μέν κάτω και τά θεμέλια, Παισ.4,32,1 του θεάτρου δέ ού πόρρω λείπεται του βουλευτηρίου θεμέλια, Πίνδ. τό θεμέλιον όρδύσσειν, Παναδ.Χριστ.Τεμν.107 έπάνω άπό τά θεμέλια του μοναστηρίου' || μτφ. στήριγμα, βάσις : 'Επίστ.2,38τ τό ύποδληθέντα θεμέλια, 'Ερωτόκρ.Α 154 ό λογισμός είν' πού βαλα δίχως θεμέλιον νά 'χη, Ψυχάρ.Ταξ.76 πού είναι ό σπιδεμένος διοργανισμός, που τό γερά θεμέλια' || παροιμ. ό τι κάνουν τά θεμέλια προσκυνούν τά κεραμίδια [οι έξαρτώμενοι έξ άλλων είναι

ύποχρεωμένοι νά δέχωνται τό ύπ' αυτών τελούμενα]' || κ. μτ. τής προθ. εκ έν έπίορ. σημ. εκ βάθρων, σθεμέλα, σύριζα : 'Θουκ.3,68 εκ τών θεμελίων ώκοδόμησαν, ΔιωνΚ 39,20 εκ θεμελίων αυτήν έναίρησαν, - ο οικος - ή πόλις καταστράφη εκ θεμελίων' 2) μτγν. άστρολ. τό άντικειμενολήμμα : 'Ερω.Τρισμ. έν Κατ.'Αστρλ.Κ 8β3, 101' 3) νεώτ. τό θεμέλιον τής Σελήνης ή ηλικία τής Σελήνης κατά την 1 'Ιανουαρίου ή την 23 Μαρτίου, ά. έπακτή.

Θεμέλιος-ον (τίθημι) κ. μυν. κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τά θεμέλιον βλλ., την βάσιν του οικοδομήματος, όθεν, ό κατάλληλος, όπως τεθί τι επί αυτού : 'Αριστφ.'Ορν.1137 θεμελιους καταπεπωκυται λίθους, Διδόδ.5,66' || κ. άπολ. ένί λίθου, ό άκρογωνιαίος : 'Αριστλ.Φυσ.237β,13 ώσπερ τής οικίας τών θεμελίων' || κ. μτφ. : Μάχ.π. 'Αθην.8,345Α τούτο δ' έστι τής τέχνης θεμέλιος ήμίν, 'Αριστλ.Φαιτ.668α,19 τούς θεμελιους εκ τών λίθων οίκοδομεισθαι' 3) τό θεμέλιον ώς ούσ.βλλ.Λ.

Θεμελιώχος (θεμελίον-έχω) μτγν. κ. νεώτ. έπίθ. του Ποσειδώνος, ό κρατών τά θεμέλια : 'Επιγρ. θ- Ποσειδών, Κορνουτ.Φύσ.Θε.22' 2) ένί λίθου, ό θεμέλιος βλλ. : 'Ηράκλειτ.'Αλληγ.48.

Θεμελιώ-όω (θεμελίω) κ. μυν. κ. νεώτ., δημ. θεμελιώνω (έν χρ. κ. έν τή νεωτ.) βάλλω θεμέλια, ρίχνω θεμέλια : έν.ΚΠ7,5,11 πύργους . . φοινίξει θεμελιώσας, ΚΑ'Εβρ.1,10 την γήν έθεμελιώσας, και έργα τών χειρών σου εσιν οι ούρανοι,Διγεν. 'Ακρ. 4566 γήν θεμελιώσας, Κρυστ.131,20 γεφύοι πέτρινον μπορών να θεμελιώσω' κ. παθ. : ΚΔΜατθ.7,25 θεμελιώτω γάρ επί τής πέτρας' || κ. μτφ. θέτω τάς πρώτας θάσεις τινός, στερεώνω : 'Ερωτόκρ.Γ 1305 κ' έτσι καλ' θεμελιώσας μέσα στό λαγισμό σου άπόφε ν' άραβωνιάσθης μ' ένα μικρότερο σου' κ. παθ. : Διδόδ.Σ 11,68 καλώς θεμελιώθησαν βασιλείαν παραλαθών, ΚΔΚαλ.1,23' 2) 'Ησ. «θεμελιωθέντα' εκ ριζών άρθέντα' ρηματ. π. θεμελιώσις, θεμελιωσις, θεμελιωτής.

Θεμελιώθης-ους-ες (θεμελίον-είδασ) γ. νεώτ. ό χρησιμεύων εις θεμέλιον, ώς βάσις, βασικός : Παναγν.Άγ.'Ορ.24 άν σ' αυτά προσθέσωμε τά θεμελιώδη μοτίβα του μοναστηρίου, - θεμελιώθης κανών, - θεμελιώδες δόγμα' || κ. έπίορ. -ώς : Διοταμέθα θεμελιωδώς.

Θεμελιώθη-ατος (τό) θεμελιώθ, δημ. θεμελιώμα τό άποτέλεσμα του θεμελιών, ή θεμελιώσις.

Θεμελιώσις-εως (ή) (θεμελιώ-ι)-μτγν. κ. νεώτ. ή καταβολή, τοποθέτησις θεμελίων, τό θεμελιώμα : ΠΔ'Εσθρ.23,11 πός ο λός έσήμεινε φωνή μεγάλη σίνειν τώ κυρίω επί τή θεμελιώσει του αίκου κυρίου, Φιλ.Βυζ.Θαυμ.5,1, - ή θεμελιώσις ένέγνετο επί βράχου.

Θεμελιωτής (ό) γλωσσ. κ. νεώτ. ό θεμελιών τι' 2) μτφ. Ιδρυτής : Θεμελιωτής τής Μωαμεθανικής θρησκείας - κόμματος - τής επιχειρήσεως. **Θεμελιωτικός-ή-όν** νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν θεμελιώσιν, ό γινόμενος προς θεμελιώσιν : θεμελιωτικά έργα' || κ. έπίορ. -ώς.

Θέμελα (τό) (τίθημι) δημ. τό θεμέλιον βλλ. : Βαλαμωρ.Βρ.άχος κ. τό Κύμα 18 τά θέμελά σου τά φαγα, σ' έκαμα κουφολίθι, Παλαμ.Τάφ.3,15 του έχτινα τά θέμελα, του σκέπασα τό θόλο.

Θέμναι δωρ. κ. θέμναι άπαρφ. άορ. β' άντί θείναι του τίθημι βλλ.

Θεμέρη 'Ησ. «βεβαία, σμενή, ευσταθής».

Θέμερος-α-ον (τό) έν. έκ του τίθημι μτγν. ό έχων στερεάς, καλός βάσις, ό σταθερός : 'Ησ. «βέβαιος, σμενός, ευσταθής' κ. σμγκρ. ΑΠΠαρ.άρτ. 239 τώ πσίην κειρωτες θεμερωτερη πάντα φύονται. **Θεμερόφων-ονος-ον** (θεμερός - φών) 'Ησ. «συνετός, σώφρων».

θεμερύνομαι Ἦσ. «σεμνύνομαι.» 2) τρυφῶ: Κωμ. Ἀδείπ. 1017 ἰδ. γρ. 1.

θεμερῶπις-ιδος (ἡ) (θεμερός-ῶπι) ἡ ἔχουσα σεμνόν, σεδῶσιμον ὄμμα, βλέμμα: Ἐμπ. 23 θεμερῶπις Ἀρμονίη πρβλ. Αἰσχ. Πρ. 134 ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὰν θεμερῶπι ἀιδῶ.

θέμησις Ἦσ. «δικαιοσύνη, παρὰ Πυτῖα» (πθ. γρ. θέμισις).

-**θέμι** ὄμη. νεοελληνικὸν ἐπίθημα, δηλοῦν πλησιάζον τὸ στελέχους τῆς λέξεως, ὡς ὡν κοριτσό-θέμι, ἀρνοθέμι πρβλ. -μάνι.

θεμιζῶ (θέμις), πτχ. μέσ. ἀόρ. θεμισσάμενος, δικάζω, κρίνω, κολάζω Ἦσ. «θεμιζέτω» μαστιγοῦ-τω, νομοθετεῖω»: Πaus. Γραμμ. ἀπ. 202. 2) κ. μέσ. κυβερνώ, ρυθμιζῶ τὰ φρονήματά μου, τὰς ἐπιθυμίας μου κατὰ νόμον καὶ δικαίως: Πίνδ. Π 4, 141 ἐπέ χρῆ καὶ σέ θεμισσαμένους ὄργας ὑφαίνε λοιπὸν δάδον.

θεμνήσασα Ἦσ. «πρακτικῆ, ἀνυσίμη, ἀποτελεσίμη» (μετὰ τὸ θεμιστός).

θεμιζέου-ον ὁ δικαίος πρὸς τοὺς ξένους: Πίνδ. Παίδων. δ. 131 θεμιζέουσι ἀρετά.

θεμιπλεκτός-ον (πλέκω) ὁ καλῶς πεπλεγμένος, πεπονημένος: Πίνδ. Ν 9, 52 θεμιπλεκτοῖς στεφανοῖς.

θέμις-ιδας (ἡ) | τίθημι κ. μ.σ. κ. νεώτ., αἰτ. θέμις κ. πτχ. θέμιδα, κλητ. θέμι, ἐπ. γεν. θέμιστος, δοτ. θέμιστι, αἰτ. θέμιστα, πληθ. ὄνομ. θέμιστες, γεν. θεμιστέων, ὄνομ. γεν. θέμιτος κ. ἰων. θέμις, θε-

σμός καθιερωθεὶς διὰ τῆς παραδόσεως ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, διάταξις, ὅθεν ὄρθον, νόμιμον: Ἰλ. ε 386 τῷ δ' ὁ θέμις ἐστὶ μίγηται ἐν δαί λευγαλέῳ, Ὀδ. ε 56 οὐ μοι θέμις ἐστ'... ἔστιν ἀτιρη-

σαι, Ἡσιόδ. Α 22 ὁ οἱ Διὸθεν θέμις ἦεν | ἐκτελέσαι, Αἰσχ. Ἀγ. 98 ὅτι δυνατόν καὶ θέμις αἰνεῖν

|| ὄμ. μετὰ δοτ.: Ἰλ. 133 ἡ θέμις ἐστίν... ἀγορή

|| ὄμ. μετὰ γεν.: Ἰλ. 134 ἡ θέμις ἀνθρώπων πέλει, Ὀδ. ε 130

|| ὄμ. ὡς δικλ., διότι ὁ τύπος θέμις κείται ὡς αἰτ.: Αἰσχ. Ἰκ. 336 πότρα κατ' ἔχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις, Πλάτ. Γοργ. 505C οὐδέ... φασὶ θέμις εἶναι, Αἰλ. Ζ 1, 60. 2) ὁδ. δικαιοσύνη, δικαίον: Πλάτ. Συμμ. 188D ὅσα τείνει πρὸς θέμιν

|| ἱερότης: Αἰσχ. Ἀγ. 1431 καὶ τήνδ' ἀκούσεις ὀρκίαν ἐμῶν ἰδ. ἐρμ. Βεναρδ. Γρηγ. ἢ καὶ τὸν ἐφεξῆς ἔνορκον καθορισμὸν ἀκούεις παρ' ἐμοῦ»

3) παύλι, τιμωρία: Αἰσχ. Ἰκ. 436 μένει ὄρη | τίνειν ἀντίτροπον θέμιν

4) αἰ νόμου τόπον ἐπέχουσαι ἀποφάσεις τοῦ Διός, ὅθεν αἰ χρησμοί: Ὀδ. Π 403 εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστας, Πίνδ. Π 4, 54 τὸν μὲν πολυχρῆσῳ πατ' ἐν δώματι Φοῖβος ἀννάσει θέμισσιν

5) οἱ κείμενοι νόμοι, αἱ διατάξεις: Ἰλ. Α 238 δικασπὸλοι, οἱ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρῶσαι, Ὀδ. ἰ 112

6) ἡ δικαστικὴ ἐξουσία, προνομίον: Ἰλ. Β 206 σκῆπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας, Ἰνα σφισί βασιλεύη; 7) εἰδ., ὁ τῷ δεσποτῇ διδόμενος φόρος: Ἰλ. 156 λιπαράς τελέουσι θέμιστας

8) ἐπὶ πραγμ. ἀμφισθητισμῶν, φιλονικίας, διαφάρας, διαδικασίας: Ἰλ. Π 387 σί... σκολίος κρίνωσι θέμιστας, Ἡσιόδ. Ἐργ. 221 ἀκολίης δὲ δίκης κρίνωσι θέμιστας

9) ὡς κύρ. ὄν. προσωποποιήσας τῆς δικαιοσύνης: Ἰλ. Υ 4, Ἦρ. 2, 50

10) νεώτ. μτφ. ναὸς τῆς θεμιδος τύπος, ἐν ᾧ ἀσπόμεται ἡ δικαιοσύνη, τὸ δικαστήριον

|| ὄμ. οἱ λειτουργοὶ τῆς θεμιδος οἱ νομικοὶ κ. ἰδικῶι οἱ δικασταί

|| ἡ ἀπάθης τῆς θεμιδος, ὁ ζυγὸς τῆς θεμιδος ὡς σύμβολα τῆς δικαιοσύνης

παράχ. θεμιστός, θεμιστός, θεμιστεύω, ἀθέμιτος. Ἐκ ρ... θε- τοῦ τίθημι.

θεμισκόπος-ον (σκοπῶ) ὁ ἐπιτηρητής τῶν δικαίων: Πίνδ. Ν 7, 47 ἠρώσις δὲ ρωμαῖες θεμισκόπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτους εὐώνυμον ἐς Δικαν.

θεμισκρέων-όντος (ἰδὲ ὁ ἀρχαν δικαίως, νόμιμω,

ὁ διὰ τοῦ δικαίου κυβερνῶν, βασιλεύων: Πίνδ. Π 5, 29 Βατιδῶν. θεμισκρέωντων.

θεμιστῶ θεμιζῶ βλ. λ.

θέμιστα αἰτ. ἐν. τοῦ θέμις βλ. λ. 2) Ἦσ. «θέμιστα» ἔνομα, νόμιμα».

θέμιστας αἰτ. πληθ. τοῦ θέμις βλ. λ. 2) Ἦσ. ἐνόμους, δικας».

θεμιστεία (ἡ) (θεμιστεύω) μτγ. μαντεία, προφητεία, χρησμός: Στράβ. 17, 1, 43 ἔξωθεν τε τῆς θεμιστείας ἀκρόασσασθαι πάντας πλὴν Ἀλεξάνδρου.

θεμιστεύς-α-ον (θεμιστεύω | νόμιμος, δικαίος: Πίνδ. Ο 1, 12 ἴερωνος ἐστίν θεμιστεύων δὲ ἀμφέπει σκῆπτρον | Βεναρδ. Γρ. ἐν λ. «τοῦ ἱέρ. δὲ κυβερνᾶ κρατῶν ἀνά χειράς τὸ σκῆπτρον, τὸ σύμβολον τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας».

θεμιστεύμα-ατος (τό) (θεμιστεύω) μαν. νομικὴ διάταξις, θέμις: Νικ. Χων. 343D.

θεμιστευτός-ἡ-όν (θεμιστεύω) π. Ἦσ. καθιερωμένος διὰ νόμου, νομοθετικός.

θεμιστεύω (θέμις) μτ. δοτ. δικάζω, κρίνω: Ὀδ. Α 569 Μίνα ἴδον... θεμιστεύοντα νέκυισιν

2) μετὰ γεν. ἑνασκότῳ τὴν ἀρχήν, ἐξουσιάζω: Ὀδ. | 114 θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παῖδων ἡδ' ἀλόχων

3) ἐπὶ θεῶν, συμβουλευόμενος, παρανώ, χρησιμοδοτῶ: Ἰγν. Ἀπόλλ. 253 νημερτέα βουλήν ἴσαι θεμιστεύειν, Λυσ. ἀπ. 235

|| κ. ἀπολ. ἢ Εὐρ. Ἰων. 371 Φοῖβος δικαίως τὸν θεμιστεύοντά σοι δρᾶσειεν ἂν τὴ πῆμα, Διόδ. Σ 5, 67 πρβλ. θεμιτεύω ρημάτ. θεμιστεύμα, θεμιστευτός.

θεμιστέων ἐπ. γεν. πληθ. τοῦ θέμις: Ἡσιόδ. Θ 235

θεμιστέος (ἰδὲ) μτγ. ἐπιθ. τοῦ Διός, ὁ προστάτης τοῦ δικαίου καὶ τοῦ νόμου: Πλούτ. Ἠθ. 1065B

2) Ἐπιγρ. ὄνομα μνηδὸς ἐν Θεσσαλίᾳ.

θεμιστοκλήιον (ἡ) νεώτ. ὡς οὐσ. ὁ τάφος τοῦ Θεμιστοκλέους.

θεμιστόνους-οος-οον-οον μον. ὁ τοὺς νόμους καὶ τὰ δίκαια γινώσκων.

θεμιστόνδλος-ον (θέμις - πολῶ) κ. νεώτ. ἐπὶ βασιλέων κ. δικαστῶν, ὁ ἀπονέμων τὸ δικαίον: Ἰγν. Δῆμ. 103

2) Ἐπιγρ. ὁ χρησιμοδοτικός, μαντικός: θεμιστοπόλοι σφικαί

3) νεώτ. ὁ θεράπων τῆς δικαιοσύνης, νομικός, δικηγόρος.

θεμιστός-ι-στα-ες-έων βλ. θέμις.

θεμιστός-ἡ-όν (θεμιζῶ) δικαίος, ὄσιος, νόμιμος, ἄ. θεμιτός: Αἰσχ. Ἐπιτ. 694 ἀίματος οὐ θεμιστοῦ

2) χρησιμοδοτικός, μαντικός: Πίνδ. ἄπ. 192

θεμιστοσύνη (ἡ) ποι. κτ. πληθ. ἡ θέμις, τὸ νόμιμον: Ὀρφ. Ἰγν. 79, 6.

θεμιστοῦχος-ον (θέμις-έχω) μτγ. ὁ τηρῶν τὸ δικαίον: Ἀπολλ. Ρ 4, 347 θ- βασιλῆας.

θεμιστός-υος (ἡ) μον. ἡ Θέμις, ἡ θεὰ τῆς δικαιοσύνης.

θεμιστώρ-αρος (ἰδὲ) (θέμις-οἶδα | ὁ γινώσκων τὸν νόμον, τὸ δικαίον Ἦσ. «συνετός».

θεμιστώρ ἐπιρρ. νομικός, δικαίως: Αἰσχ. Χο. 641 τὸ πᾶν Διὸς εἰδῆς παρεκβάτους οὐ θεμιστώρ.

θεμιτεύω θεμιστεύω βλ. λ., τελῶ νομικός: Εὐρ. Βάκχ. 79 ὄργια Κυδέλας θεμιτεύων.

θεμιτέος-ἡ-όν (θέμις) κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ θεμένου ἔθους ἐπιτηρομένος, ὄσιος, δικαίος, νόμιμος, συνήθ. μετ' ἀρνήσ. οὐ θεμιτόν (ἔστι) = οὐ θέμις, μετ' ἀσφαρ.: Ἰγν. Δῆμ. 207, Πίνδ. Π 9, 42, Ἦρ. 3, 37 οὐ θεμιτόν ἐστὶ ἐσιέναι ἄλλον, Σοφ. ΟΤ 993, Πλάτ. Ἀπολ. 30D οὐ... θεμιτόν εἶναι... βλάπτεισθαι, Δημ. 562 μηδὲ θεμιτόν... μηδ' ὄσιον ὄμ. ἐν πληθ.: τὰ μὴ θεμιτ' ἦν (ἴδειν), ἀμφαρ. ἐν Καλλ. Λουτρ. Παλ. 78.

θεμιτουργός-όν (ἔργον) μον. ὁ πράττων τὸ δικαίον ἢ ὁ αἴτιος, ἢ ὁ προϊστάμενος πρὸς τήρησιν τοῦ δικαίου: Ἰω. Διάκ. Ἡσιόδ. 453.

θεμπτώδης-ους-ες (είδος) **μτν.** **μαντικός :** Χρησθ.π.Εύαγγ.Προν.5,16.

θεμπτώδης έπιρρ. Φώτ. κ. νεώτ. κατά τρόπον θεμιτόν, νομίμως, δικαίως.

θεμώδης (ιδί 'Ησ. «θεμούς» διαθέσεις, παραινήσεις». **θεμώ-ώω** (θεμώδης) είδ. επί πλοίου. μ. έν 'Οδ. κτ. άόρ. κ. έν φρ. θέμισσε χέρσον Ικέσθαι, αναγκάζω, ώώθω διά τής βίας, σπαρώχω: 'Οδ.1,486 (νῆσ) θέμισσε... χέρσον Ικέσθαι (σχόλ. «έγγίσιαι έποίησαν εις τήν ζηράν»).

θεμῶν 'Ησ. «θελήμων».

θε(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. άρχαία κατάληξις τής γεν., οίον έμειθεν, σέθεν, Διόθεν κτ., συνήθ. ώς έπιρρημ. έπίσημα σημαίον τήν από τόπου κίνηση, οίον Κνωσόθεν: 'Επιγρ. Λεσόόθεν, Άλλοθεν, οίκοθεν, άνωθεν κτ.: || κ. άνευ του τελικού ν έν τή δημοτική οίον πούθε, δώθε, κείθε κτ.: || έπ.κ.μτν. μετά προσθέσεωσ οίον από Τροίην: 'Οδ.1,32 έξ ουρανόθεν, αύτ.Θ.19, 'Απολλ.Δύσκ. 'Επιρρ.184,12, έξ όπισθεν, από άνωθεν κτ. κ. δημ. από πούθε, άπ' άλλοϋθε κτ.: || συνήθ. ώς ποροζύτ. οίον οίκοθεν, άλλοθεν, πάντοθεν, ένδοθεν: 'Απολλ.Δύσκ. 'Επιρρ.191,27.

-θεν αντί -θησαν δωρ. κατάληξις γ' πληθ. προσ. παθ. άορ.: 'Επιγρ. άνέθεν (άνέθησαν).

θέναρ-αρος (τό) κ. νεώτ. τού κοίλον τής χειρός. ή παλμή, ή φούχη: 'Ιλ.Ε 339 πρυμνόν ύπερ θέναρος, 'Αριστλ.Ζ1493β,32 χειρός θε τό μέν έντό θέναρ, σαρκώδες και διηρημένον άρθροίς: πρβλ. Πολυδ.2,143: || είδ. νεώτ. άνατομ. ή κατά τήν βάση του άντιχειρος σαρκώδης έξοχή τής παλάμης: || οί άποτελούντες τά άκρα τής επιλάμης δύο μύες: Γαλ.Χρ.Μορ.2,3 || ή έσω επιφάνεια του άντιχειρος: Ροϋφ. 'Ονομ.87, Γαλ.1812, 864: 2) τώ πέλμα του ποδός, ή πατούσα: 'Ιπν. Γεν.2,116, 'Αρατ.718: 3) μτφ.. θέναρ βωμείο τώ έπί τής επιφάνειας του βωμοϋ κοίλωμα, έν ώ έπίθεντο τά θύματα: Πίνδ.Π4,206 νεόκτιστον λίθων βωμοίο θέναρ: || άλλός θέναρ ό πυθμήν τής θαλάσσης: αύτ.1341,7Α άλλός έξεφυρών θέναρ.

θεναρδίτης (ιδί) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν βεικίον νάτριον άπαντών μετά τού όρυκτοϋ θλατος.

θεναρίζω 'Ησ. «θεναρίζεις τύπτες».

θένιοι 'Ησ. «οί προσήικτες».

θένω άχρ.τ. τού θείνω βλλ.

θέο έπ. αντί του, β' πρόσ. προστ. άορ. β' τού τίθμι βλλ.

θεο- [θεός] κ. μων. νεώτ. κ. δημ. πρώτον συνθετικό πλείστον λέξεωσ έχουσαν τήν έννοιαν ότι τώ διά του δευτέρου συνθετικού δηλούμενον γίνεται υπό τών θεών (του θεοϋ) ή χάριν του Θεοϋ, ή έχει ώς άντικείμενον τόν Θεόν, οίον θεόδημος, θεοσεβής, θεόφρων: 2) δημ. έπιτατικό τής έννοιας του δευτέρου συνθετικό, οίον θεότρελλος, θεόκλειστος, θεότοραχος, θεόγυμος, θεοσκοπέτης, θεόφωτος, θεομπίστις.

θεοβάδιστος-ον μων. κ. νεώτ. επί τόπων, ό έφ' ου έβάδιση, επάτησεν ό Θεός: 'Αναστ.Γορδ.Βί. Εύγ.Αιτ. έν 2άθ.3,429 εις τό άγιον και θεοβάδιστον όρος Σινά.

θεοβάστακτος-ον έκκλ. ό υπό του θεοϋ βασταχθείς, βασταζόμενος.

θεοβέλεικτος-ον μων. ό τώ θεώ βδελυκτός: Θεοφάν.599,2 (έκδ. Βόνν.).

θεοβενθής-ους-ές μων. ό έν τοίς μυχίοις τής καρδιάς έχων τόν Θεόν: Φιλής 2,387 (έκδ.Μιλ.) θεοβενθής εύσεβήν.

θεοβλάβεια (ή) ή κατάστασις, ό τρόπος ταϋ θεοβλαβόσ βλλ., ή υπό τού θεοϋ πεμφθείσα παραφροσνή, τώφλωσις τών φρενώσ: ΑΙσχίν.3,133,Διον. 'Αλ.Ρωμ.124, Δίων Κ 44,Β (γρ. κώδ. θεοβλαβία).

θεοβλάθης-ους-ές (βλάπτω) ό υπό του θεοϋ

βδελαιμένος τās φρένας, ό πάσχωσ τώφλωσιν του νοϋ, παράφρων: 'Ηρ.1,127 θεοβλαθής έων άνέδεξε 'Αρηαν, 'Αντωνίν.Λιθ.22,4.

θεοβλαβή έω άσεβή πρός τούς θεούς: ΑΙσχ. Πέρσ.831 λήξει θεοβλαβόσθ' ύπερκόμωφ θράσσι: 2) είμαι θεοβλαβής βλλ.: Θερμίστ.Λόγ.4,56C.

θεοβλαβής έπιρρ. μτν. κατά τρόπον θεοβλαβή βλλ.: Πολυδ.1,22.

θεόβλυτος-ον [βλύζω] μων. ό θεόθεν εκβλύζων, εκχέόμενος: Ανδρ.Κρ.150 θεόβλυτος φώσ, Φιλής 'Ελεφαντ.354 θεόβλυτος δρόσος.

θεόβλυτος-ον ό θεόβλυτος βλλ.: E.Mil Catal. codd. Escut. 39 κ. 40.

θεοβόλητος-ον έκκλ. όν ό θεός ήθέλησεν, ό τώ θεώ άρέσκων: θεοβ- διδασκαλία - δόγμα.

θεοβουλας-ον Φώτ.κ.Σουίδ. ό θεια βουλεύόμενος, φρονών, θεόμητις, όμ. τώ θηλ. κ. θεοβούλη, επί τής Σιδύλλης: Λακτάντ. Div. Inst.1,6,7.

θεοβράδευτος-ον μων. ό υπό του θεοϋ βραδευθείς, όρισθείς: Κεδρ.Γεωγρ.1,74,23.

θεοβρόντητος-ον μων. ό υπό του θεοϋ βροντηθείς, οίονει έν βροντή λεχθείς: 'Ανών.έν 'Ανεκδ. 'Ερ.Στ.5,166 ταύτα θεοβρόντητα λόγου μυστήρια φρικτά.

θεοβρόπιον (τό) μτν. τώ έδωδιμον και φαρμακευτικόν φυτόν άείζων τώ μικρόν: ΨΔιοσκ.4,89.

θεοβρόπιος (ή) μτν. ά. θεομήβρωτος είδος άγώστου φυταϋ: Πλίν.Φι 24,162.

θεόβρυτος-αν μων. ό έκ του θεοϋ βρύων, πηγάζων: ΚΜανασσ.94 νάμασι θεοβρύτοις.

θεόβρωμα-ατος (τό) νεώτ. δοταν. γένος στερκοκωλυθιδιών φυτών, ου είδος τώ θ- τώ κακάον, έκ τών σπερμάτων του οίσιου έξάγεται τά κακάον.

θεοβρωμική (ή) νεώτ. χημ. άλκοολοειδής άνάλογον πρός τήν καφεΐνην και τήν θεοφυλλίνην.

θεογάμια (ή) [γάμος] μτν. γάμος τών θεών: Φιλ.2,205 [δ. γρ. θεομαχία]: || έν πληθ. τίτλος ποιήματος του Πεισανδρου: Ζώσ.5,29,Σουίδ.

θεογάμια (τά) μτν. έορτή τεκομένη έν Σκελική πρός άνάνησιν τών γάμων τής Περσεφόνης και του Πλοϋτωνος: Παλυδ.1,37 θεογάμια κόρης: όμ. έν 'Αθην. πρός τιμήν τής 'Ηρας και του Διός: Πλούτ.'Ησιόδ.85: όμ. έν Νύση τής Λυδίας: 'Επιγρ. θεογάμια έν Νύση.

θεογέναιος οί (ένν. μήν) πάπ. όνομα μηνός τινος έν Αίγύπτω.

θεογενεσία (ή) μτν. κ. νεώτ. ή θεια γέννησις, ή δια του βαπτίσματος αναγέννησις: Διον. 'Αρεοπ.

θεογενής-ους-ές σχόλ. ά έκ θεοϋ γεννηθείς: Σχόλ.ΑΙσχ.Πρ.351.

θεογένητος-ον μτν, νεώτ. κ. δημ. ό διά του βαπτίσματος αναγεννηθείς: 2) νεώτ. κ. δημ. ό υπό θεοϋ γεννηθείς, θεογενής.

θεογενής-ους-ές (γεννώ) ό έκ θεοϋ γεγεννημένος, καταγόμενος, θεοϋ γένουος ών: Σοφ. 'Αντ. 834 θεός τοι και θεογενής.

θεογεννησία (ή) μτν. μων. αντί θεογενεσία βλλ.: Διον. 'Αρεοπ.

θεογέννητος-αν μτν. κ. μων. θεογένητος βλλ.

θεογεννήτωρ-ορος (ιδί) μων. τώ θηλ. θεογεννήτρια ή τόν θεόν τεκοϋσα, γεννήσασα: 'Ανδρ.Κρ.

θεογέραςτος-ον μων. ό παρὰ του Θεοϋ λαβών γέρας: Συναδ. 'Επιστ. πρός αυτοκράτ. Θεόφιλον, εκδ. Σακελ. έν 'Αθην. ΑΩΞΔ',σ.14.

θεογρηγκός-ον έκκλ. ό υπό του Θεοϋ γεωργηθείς.

θεόγληνος (ή) [γλήνη] μτν. ό έχων ομματα θεοϋ: Νώνν.Εύαγγ. Ιω.20,54.

θεόγλυπτος-ον 'Επιγρ. κ. μων. ό όπό του Θεοϋ γεγλυμμένος: 'Επιγρ. 'Ανδρ.Κρ. έν Θησ.Στεφ.

θεόγλυφος-ον μων. θεόγλυπτος βλλ.: Εύστ. έν Ταλ. δ. Thea.422.

θεόγλωσσος-ος μτγν. ὁ ἔχων θεϊαν γλῶσσαν, ἐπὶ ποιητριῶν: Ἄντιν.Θεοσ.ΑΠ 9,26 θεόγλωσσαί γυναίκες.

θεογνωσία (ἡ) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ἡ γνώσις τοῦ θεοῦ: Ἡφαιστ. Ἀστρ.1,1, Ἱεροκλ.Πλ.Χρ. Ἐπ. 20,463 || ἡ γνώσις τῶν ἐπιτολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ πρὸς αὐτὰς συμμόρφωσις: Θ.Λειτ. Ὁρφρ.Εὐχὴ 9 λαβόμεν, . . . ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τὸ τῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς. || νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἡ ὀρθοφροσύνη, τὰ λογικόν, ἡ σύνεσις: Παπαδ.Χριστ. Ἱερμ.34 κατῳρῶσεν αὐτὴ νὰ τὸν φέρῃ εἰς θεαγνωσίαν (νὰ τὸν φρονιμέῃ), φρ. τὸν ἔβαλε σὲ θεαγνωσία (εἰς τὴν εὐθεϊαν ὁδόν), - αὐτὸς δὲ μπάλνει σὲ θεαγνωσία.

θεογνωστός-ος μτγν. κ. πάπ. ὁ γνωστός τῷ θεῷ: Γρηγ.Ναζ.3,200, Ἡφαιστ. Ἀστρ.1,1 || πάπ. ὡς ὄρος φιλοφρονήσεως: σὺ τῆ θεογνωστῶ σου μνήμῃ ἀνεγκνίχων τὴν γραφεϊσάν σοι ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ ἐπιστολήν.

θεογονία (ἡ) κ. νεώτ., ἱων. θεογονίη ἢ γενεαλογία τῶν θεῶν, ἡ περὶ τῆς γενέσεως τῶν θεῶν κρατοῦσα παράδοσις παρὰ τινι λαῷ, τίτλος ποιήματος τοῦ Ἡσιόδ.: Ἡρ.2,53 οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἐλλῆσι, Πρὸκλ.Τιμ.3,107D: 2) ἡ γέννησις ἡ καταγωγή τῶν θεῶν: Πλάτ.Νόμ.886C θεογονίαν διεξέρχονται, Φιλ.2,205, Διογ.Λ Περσοίμ.3 ποιήσαι δὲ θεαγονίαν καὶ σφαιραν πρώτων.

θεογονικός-ή-όν μτγν. ὁ γεννήσας θεόν: Διον. Ἄρεον.

θεόγονος-ον ὁ ἐκ θεοῦ γεννηθεὶς, καταγόμενος, θεῖος, θεογένητος βλ.λ. 2): Εὐρ. Ὀρ.346 τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων. - σέδεσθαί με χρίθ.

θεόγραπτος-ος μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ γεγραμμένος, γραφεὶς: Διον. Ἄρεον.

θεόγραφος-ος μτγν. κ. μον. ἀ. θεόγραπτος βλ.λ.: ΑΠ1,121,4 τὰς πλάκας φέρουσα τὰς θεογράφους, Νικ.Χω.ἐνΣάθ.1,101 ὡσεὶ δέξριν διελίττει θεόγραφον.

θεογράμμος ἐπίρρ. μρν.: Στουδ.Θεοδ.1781 (ἔ. Μί.).

θεοδαίμων-ονος (ὁ) Ἐπιγρ. ὑποδεστέρα θεότης: θεοδαίμονι Ὀνησι. . . τὴν εὐχὴν.

θεοδαΐσια (τά) Ἐπιγρ. τὰ Διονύσια ἐν Κρήτῃ: Ἐπιγρ., Καλλ. Αἴτ. ἐν Πάπ., πρὸλ. Ἡσ.: ὄμ. ἐν Ρόδῳ: Ἐπιγρ.: 2) θεοδαΐσιος (ὁ) ἐπιθ. τοῦ Διονύσου καθ' Ἡσ.: Ἐπιγρ. θεοδαΐσιος (ἐν μὴν) (ὁ) ὄνομα μῆνος ἀντιστοιχοῦτος πρὸς τὸν ἄπτικόν Γαμηλιῶνα, ἀπαντῶν ὑπὸ διαφόρους τύπους, οἷον ἐν Κρήτῃ Θεοδαΐσιος, ἐν Κῷ, Ρόδῳ, Καλύμνῳ Θεουδαΐσιος, ἐν Μυτιλήνῃ Θεδαΐσιος.

θεοδάμμων-ονος-ον (δέχομαι) κ. νεώτ. ὁ τὸν θεὸν δεχόμενος ἢ δεξάμενος, θεοδόχος: ΑΠ 7,363 θεοδέμων ὄμοκος - φάτην - τάφος. || θεῖος: Ἀρχέστρ.ἀπ.13,8 ἐκ χειρὸς κατακρουνίζων θεοδέγγμονα πηγῆν.

θεόδεκτος-ος ἀν. ἐκκλ. ὁ παρὰ τῷ Θεῷ δεκτός: θεόδεκτοι δεήσεις.

θεοδέκτωρ-ορος (ὁ, ἡ) Ἡσ. «θεοδέκτορα, θεδν δεδεγμένην».

θεοδέρκης-ος-ές (δέρκω) μτγν. ὁ τὸν θεὸν βλῆσαν: Συνέσ.331B.

θεοδέυτος-ος (ὁδεύω) μον. ὄν ὁ Θεὸς ὁδεύει, εἰς ὁδὸν ἄγει: Δαμασκ.1 2,584.

θεοδηγητός ἐπίρρ. μον. κατὰ θεῖαν ὁδήγησιν: Νικὸλ.Μεθ., ἔκδ. Ἀνδρ.Δημ.4.

θεοδήλητος-ος (δηλέομαι) μτγν. ὁ ἐκ θεοῦ ὡς τιμωρία προερχόμενος, θεοδλαθής: ΑΠ 9,157 θεοδήλητος μαίφονη | Ἰδ.γρ.1.

θεοδημιουργητός-ος μον. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθεὶς: Συντίπ. ἐν Fah.roman.ed.1268h.1,157.

θεοδιδάκτος-ος μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διδαχθεὶς: ΚΔΘεοσ.1,4,9 ὁμείψ θεοδιδάκτοι ἔστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους, Σέργ.Μακρ.

ἐνΣάθ.3314 τὴν ἀποστολικὴν καὶ θεοδιδάκτον ὁμολογίαν κατέγοντες ἐπίρρ. ἐκκλ. ὡς.

θεοδικία (ἡ) νεώτ. κρίσις τοῦ Θεοῦ περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀβώπτιος τοῦ κατηγορουμένου, δι' ὑπερφυσίων σημεῖων ἐκδηλουμένη, ἐν χρ. παρὰ τοῖς πρωτοκόνοις λαοῖς, ἀ. θεοκρισία: 2) εἰδ. φιλοσ. δικαίσις τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς δημιουργίαν τοῦ καιοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ἀπολογητικὴ τοῦ Θεοῦ.

θεοδίνης-ους-ές (δινῶ) μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ περιδινηθεὶς, πεμφθεὶς ὡς δίνη: Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.1,93.

θεοδιφής-ους-ές μτγν. ὁ ζητῶν, ὁ ἀναζητῶν τὸν Θεόν: Συνέσ.340B.

θεοδμήτης-ήτος Κύριλλ. «θεοδμήτι· θεόφρονι» (πιθ. θεόδημι).

θεοδμήτορας-ον (δέμα) κ. νεώτ., ὄμρ. θεοδμήτορας-ον, τὸ θηλ. κ. θεοδμήματα ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ οἰκοδομηθεὶς, κτισθεὶς ἢ θεμελιωθεὶς: Ἰλ.Α 519 θεοδμήταν ἐπὶ πύργων, Πινδ.Ο 6,59 Δάλοιο θεοδμήτας, Σοφ.Ἥλ.707 Ἀθῶνῶν τῶν θεοδμήτην || μτφ. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεθειμένος: Πινδ.Ο 3,7 πρᾶσσοντι μοι τοῦτο θεόδμητον χρόος, αὐτ.1 5(ὁ), ἡ θεοδμήτους ἀρετάς. 2) νεώτ. ὡς ἐπιθ. τῶν μονῶν, ὁ πρὸς προσκῆνσιν καὶ λατρείαν τοῦ Θεοῦ κτισθεὶς: ὄμ. ἐπὶ ἐκκλησιῶν.

θεοδολίχτος (ὁ) νεώτ. κ. θεοδολίχιον (τὸ) γεωδαπικόν καὶ τοπογραφικόν ὄργανον πρὸς μέτρησιν γωνιῶν κειμένων ἐπὶ ὀριζαντίου ἢ κατακορέφου ἐπιπέδου.

θεοδότητος-ος μον. κ. νεώτ. θεοδότητος βλ.λ.

θεοδώνιον (τὸ) μτγν. ἡ θεοδώνιον τὸ φυτὸν γλυκυσίδη βλ.λ., ἀμφ. ἐν Ψιδισκ.3,140.

θεοδοξάστος-ος μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δεδοξασμένος, εἰς ὃν ἔδοκεν ὁ Θεὸς δόξαν: Σέργ. Μακρ.ἐνΣάθ.3,233 ἐν δὲ τῆ θεοδοξάστῳ αυτοκρατορίᾳ τῶν Ρώσων.

θεοδοξία (ἡ) μτγν. τὸ δοξάζειν τὸν Θεόν: Κλήμ. Ἄλ.18,46S τῆς θεοδοξίας τὸ σχῆμα τῆ ὕλην περιτεθείκασι.

θεοδοσία (ἡ) μτγν. δῶρον ἢ προσφορά εἰς τοὺς θεαούς, ἀφιέρωμα: Στράβ.17,1,37 θυσίας τε καὶ θεοδοσίας (Ἰδρ. δικαιοδοσίας).

θεοδοσιανός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήλικν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Θεοδόσαν τὸν Α': θεοδ- λιμῆν' || εἰς τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιον τὸν Β': θεοδ- τείχρος, - θεοδοσιανός κώδιξ | ἡ πρώτη ἐπίσημος νομοθετικὴ συλλογὴ τῶν ρωμαϊκῶν αὐτοκρατορικῶν διατάξεων ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Β': 2) ἐν τῷ πληθ. θεοδοσιανοί (οἱ) ὄπαδοι τοῦ μονοφυσίτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Θεοδοσίου (525 μ.Χ.).

θεοδοσίος-ος ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δοθεὶς, θεόδοτος: Ἡσ. ἐσφ.γρ.ἐν Ἀριστέ.1 229.

θεοδοσιμένος-η-ο δημ. ὁ παρὰ τοῦ Θεοῦ δεδομένος, θεόδοτος: θεοδοσιμένες συμφορές.

θεοδοτίος-ος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὄπατος ἐφευρεθεὶς: Ἀλέξ.Τραλλ.2,148 θεοδοτία κολλύρια || τὸ οὐδ. ἐν πληθ. θεοδοτία ὡς οὐα. ὄνομ.διαφα. κολλυρίων: Κέλας.Ἱατρ.6,6,6,Γαλ.12,784, Ἀέτ.7,118.

θεόδοτος-ος (ὁδοῦμι) ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δοθεὶς: Πινδ.1 4(5),23 θεοδ- ἔργων, Βακχ.750 θεοδοτοὶ κῶχα! 2) τὸ οὐδ. θεόδοτον ὡς οὐα. φάρμακον κατὰ τοῦ βηλός: Ἀλέξ.Τραλλ.5,4.

θεόδοουλος (ὁ) μον. ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ.

θεοδοχία (ἡ) μον. ἡ τὸν Θεοῦ δέξις, ἐπὶ τῆς Θεοδόκου: Διον. Ἄρεον.

θεοδόχος-ος μτγν. κ. μον. ὁ δεχόμενος ἢ δεξάμενος τὸν Θεόν: Ἀκολουθ. Ἀκαθιστ. Ὑμν.Οἰ. κομ.5 ἔχουσα Θεοδόχον ἢ Παρθένον τὴν μήτραν.

θεοδρόμια (ἡ) μον. τὸ κατά Θεὸν πορεύεσθαι: Στουδ.Θεοδ.1 121 (ἔκδ. Μί.).

θεοδρόμος-ος μτγν. κ. μον. ὁ κατὰ Θεὸν πο-

ρευόμενος, ὁ ζῶν καὶ πράττων κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ : Ἰγν.ἀτ.697B, αὐτ.725A. 2) ὁ βασιζῶν, κατευθυνόμενος πρὸς τὸν Θεόν : Ἀκολουθ. Ἀκαθ. Ὑμν.Οἶκος 8 θεοδρόμαν ἀστέρα θεωρήσαντας Μάγοι.

θεοδρoμῶ-τω Φῶτ. κ. νεώτ. πορεύομαι κατὸ Θεόν, ἀκολουθῶ τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ, ζῶ, διαγῶ κατὰ τὰς θείας ἐντολάς· ρηματ. π. θεοδρόμος, θεοδρομία.

θεοδρoστος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δροσιζόμενος, ραντιζόμενος : Φιλῆς Φωτ.340.

θεοδύναμος(ος)ν μον. κ. δημ. ὁ θεόθεν ἀντλῶν δύναμιν : Στουδ.Θεοδ.801 [ἐ. Μι.] 2) δημ. ὁ οἰσινεῖ θείαν δύναμιν ἔχων, ὁ ἔχων ὑπερβαλλόντως μεγάλην, ὑπερφυσικὴν δύναμιν.

θεοδύναμις ἐπίρρ. μον. θεία δύναμις.

θεόδυτα ἴσ. « ἱερόδυτα » Ἰάναγν. θεόδυτα ἰ.

θεοδώρητος-ον μτγν. κ. μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δωρηθείς : Ἀσπ.ἀ. ΜΗΝικ.2528, Κλήμ. Ἀλ.172, Ἰάμβλ. Πυθ.2,6, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,177 χάρις. . θεοδώρητος 2) θεοδώρητος ἴσθος ὁ ἀλασκατρίτης : Ζῶσ. Ἀλχ.114B. 3) τὸ θηλ. θεοδώρητος ὡς ὄσις, εἶδος καθαρσίτου : Ἀέτ.13,112, Ἀλέξ.Τραλλ.1,15.

θεοεἰδωία (ἡ) μτγν. ἡ πρὸς τὸν θεόν ὁμοιοτήτης, ἡ θεοειδῆς ὄψις : Ἰάμβλ.Πυθ.2,10 θ-φυσική.

θεοειδῆς-οὗς-ές (εἶδος) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς τὸν θεόν κατὰ τὴν μορφήν, ὠραίος ὡς θεός, π. Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ ἑξωτερικῆς μορφῆς, συνήθ. ἐπὶ νέων ἠρώων : Ἰλ.Γ 16 Ἀλέξανδρος θεοειδῆς, Ἡσιόδ.Θ 350 θεοειδῆς Οὐρανίη, Πλάτ. Φαιδρ.251α θεοειδῆς πρόσωπον, Πλούτ. Ἠθ. 988D ὁ ποιητὰ τοῦς καλοῦς θεοειδῆς ὀνομάζουσιν, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,74 διαλεχθῆναι σοι τὰ πρὸς εἰρήνην τῶ θεοειδῆ ἀνακτι, Κάλδ. Qδ.6,6 τὰ κάλλη τῶν παρθένων θεοειδῶν 2) γεν. ὁ ὁμοιος πρὸς τὸν θεόν : Πλάτ.Φαιδρ.59C ἰσχυρόν τι ἔστιν ἡ ψυχὴ καὶ θεοειδές· πρβλ. Μουσῶν. ὄμ. 17,91H. 3) ἐπὶ πραγμ., ὁ θείος : Ἰάμβλ.Μυστ.5,23 θεοειδῆς ἴσθος 4) παραθ. -ἐστερος -ἐστατος ὁ μᾶλλον ὁμοιάζων ἢ κατ' ἔξοχην ὁμοιάζων εἰς τὰ τοῦ θεοῦ πρβλ. θεοσρηπῆς : Πλάτ. Ἐπιν. 980D δὴ γὰρ ἄμεινον καί . . θεοειδέστερον, Εὐα. Μίνδ.33 θεοειδέστατος κόσμος ἐπάν, Φάλλ.147,2 ὄμ. ἀνωμ. ὑπερθ. θεοειδέστατος βλλ. 5) ἐπὶ ἀνθρ., θεοσεβῆς, θείστροφος : Γρηγ. ἐν ΑΓ 8,1,68.

θεοειδῆς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον θεοειδῆ : Ἀπολλ.Ρ.2,1180, Ἐρμεί. Ἀ.Φαιδρ.178Α, Σουῖδ.

θεοειδέω-ον (εἰκελός) κ. μον. ὁ ὁμοιος πρὸς θεόν τὸν ὄψιν, θεοειδῆς, θεομορφος, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλεύου : Ἰλ.Α 131 θεοεικέλ' Ἀχιλλεύ' ὄμ. ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου : Ὀδ.Γ 416 Τηλεμάχον θεοεικέλον ὄμ. ἐπὶ τοῦ Ἐκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης : Σαφ. ἐν Λυρ.Συμμλ.20C,6 ἢ κ. ἀπολ. ἐπὶ προσ. ἡ πραγμ. : Πλάτ.Πολ.501B θεοειδέες τὲ καὶ θεοεικέλον, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,73 θεοεικέλε βασιλεῦ.

θεοειδέω-οὗς-ές (εἶδος) ἴσ. θεοειδέος βλλ.

θεοεικέλικτος-ον μον. ὁ ἐπιλεκτικός τοῦ Θεοῦ : Κ Πορφ. Ἐκθ.198 [ἐ. Βόνι.]

θεοεχθρία (ἡ) μτγν. τὸ νὰ εἶναι τῆς μισοπῆς τῶ θεῶ : Σχόλ. Ἀριστφ.Βάτρ.557, Λουκ.Λεῖψ.11 θεοεχθρία σχεδὸς ἀπήγγεν αὐτὸν ἰδ.γρ. θεοεσεχθρία.

θεοέκστατος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ζευχόμενος : Διγεν. Ακρ.4715 τὸ ζεύγος τὸ θεοέκστατον ἀνδρείας τὲ καὶ κάλλους.

θεοέκστατος-ον μον. ὁ μετὰ θείου ζήλου γινόμενος : Στουδ.Θεοδ.1101 [ἐκδ. Μι.]

θεοζήτητος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ζητούμενος : Στουδ.Θεοδ.1460 [ἐκδ. Μι.]

θεόθεν (θεός) ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. θεοῦθεν (εἰς) ἢ ἀπὸ θεοῦθε, κυρ. ὀρχαία γεν. τοῦ θεός ἐν χρ. ὡς ἐπίρρ. ἐκ θεοῦ, ἀπὸ θεοῦ : Ὀδ.Π 447 θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι ἰθάναντον ἰ, Ἐπιγρ.

εἰ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρφις ἰδοθεῖσα παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἰ· πρβλ. Πλάτ. Κωμ.173,14, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,75 ἄπερ πρότερον τῶ Δαβὶδ . . θεόθεν ἐπήγγελαται 2) τῆς θελήσει, βοηθείαι ἢ εὐνοίαι τῶν θεῶν : Πίνδ.Ο 128, Αἰσχ. Πέρο.101 θεόθεν γὰρ κατὰ Μοῖρ' ἐκράτησεν τὸ παλαῖον, Κασίαρ. Δαν.ἐν Σάβ.3,168 ἡ ἔλευθερία τοῦ λέγουσιν, ὅτι ἔγινε θεόθεν ἢ ὑπὸ τῶν θεῶν : Σαφ. Ἀντ.584 οἷς γὰρ ἂν σεισθῆ θεόθεν ὁμός.

θεόθετος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεθείς : Δαμασκ.1,2,854B.

θεοθρέμμων-ονος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ συντηρούμενος : Χρησμ.Π.Γροκλ. Ἀλκ.56C.

θεοθρέπτος-ον σχόλ. θεοθρέμμων βλλ. : Σχόλ.Αἰσχ.Πέρο.905.

θεόθωτος-ον (θῶ) ὁ τοῖς θεοῖς θυσιασθείς, προσφερόμενος ὡς θυσία, ὁδ. θεόθωτον ἰδὸ τὸ θῶμα : Κρατίν.417 [πληθ.] πρβλ. Πολυδ.1,29 [πληθ.]

θεοθῶτω-ω μον. θῶω τῶ Θεῶ, προσφέρω θυσίαν τῶ Θεῶ : Στουδ.Θεοδ.736 [ἐκδ. Μι.]

θεοῖνια (ἔνν. ἱερά) (τὰ) ἐορτὴ τοῦ Διονύσου ἐν Ἀττικῇ Ἀρκοκρ. « τὰ κατὰ δῆμους Διονύσια » : Ὀρκος π. Δημ.1371 τὰ θεοῖνια καὶ τὰ ἰοδάκχεια γεγραρῶ τῶ Διονύσῳ, Λυκούργ. ὄμ.56.

θεοῖνοιον (τὸ) Φῶτ. τὸ ἱερόν τοῦ Διονύσου.

θεοῖνος (ὁ) [αἰώνιος] ὁ θεός τοῦ οἴνου, ὁ Διόνυσος : Αἰσχ.ἀπ.382 πρβλ. Λυκόφω.1247.

θεοισαχθρία (ἡ) [ἐχθρία] τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς μῆσος, ἀχρεϊότης, φαυλότης, μοχθηρία : Ἀριστφ. Σφ.418 θεώρων θεοισαχθρία, Δημ.611 διὰ . . τὴν αὐτὸ ββαλυρίαν καὶ θεοισαχθρίαν (γρ. θεοῖς ἐχθρίαν) πεπανθότα, πρβλ. θεοῖς ἐχθρός : αὐτ.371.

θεοιστοσύρητος-ον (ἐργάζομαι) μον. ὁ βεικῶς ὑφαρμένος : Γερμ.Σοῖ. Κοῖσι.278, φάλλ.197.

θεοκαλῶ-τω νεώτ. κ. δημ. ἐπικαλοῦμαι, αἰτουῦμαι τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ : Κορ. Ἀτ.5Α,91.

θεοκαπηλεία (ἡ) νεώτ. ὁ χρηματισμὸς καὶ ἐκμετάλλευσις τῶν θείων, ἡ καπηλεία τοῦ Θεοῦ ἢ εἰδ. ἡ σημιωία βλλ.

θεοκαπηλῶς-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ καπηλεύων τὸν Θεόν ἢ τὰ θεία : Ἰσίδ.452B θεοκάπηλοι εἶναι καὶ οἱ αἰρετικοί.

θεοκατάρτατος(ος)ν μτγν. κ.μον., δημ. θηλ. θεοκατάρτη ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καταρτημένος : Ζῶσ. Ἀλχ.π. Ὀλυμπ. Ἀλχ.101B, Ἀθανάσι.2,309; Χρον Μορ. 657H ἐκείνῳ τὸ θεοκατάρτοι οἱ ἄνομοι δημηγέρες, Βλαχογ.Παληκ.73 μαῦ εἰναφῆρε τὸ θεοκατάρτα μιμητριά.

θεοκατασκευάστος-ον σχόλ. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατασκευασμένος ἴσ. « θεοτεύκτων θεοκατασκευάστων » : Σχόλ.Πίνδ.Ο 3,11 θεοδῶματων χρέος, θεοκατασκευάστων ὄμνον.

θεοκἀλευστος-ον (κελεύω) ἴσ. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ διατεταγμένος, γλῶσσος. τοῦ θεσκελεα.

θεοκἀλεύστος ἐπίρρ. μον. κατὰ θεῶν κἀλευσμα, κατὰ διαταγῆν.Στουδ.Θεοδ.1353 [ἐκδ.Μι.]

θεοκἀθευτος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κηθευθείς : Ἀνδρ.Κρ.153.

θεοκἀρῆτος ἐπίρρ. μον. διὰ θείου κηρύγματος : Στουδ.Θεοδ.1937 [ἐκδ.Μι.]

θεοκἀρηξ-ηκος (ὁ) κ. -ῆρμξ μτγν. κ. μον. ὁ κήρυξ τῶν θεῶν, ὁ θείος κήρυξ, ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων : Θ Λειτ.Ἰου.Κανον.Συμμαρτίας οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξέμενοι θεοκἀρηκες Ἀπόστολοι, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,111 ηῦθε κατὰ τὸν ἐκ Ταρσοῦ θεοκἀρηκα 2) ἴσ. πλθ. « θεοκἀρηκες » γένος τὸ ὑπὸ Ταλθυβίου παρὰ Ἐλευθερίους.

θεοκίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τὰ φαρμακευτικὸν ὄνομα τῆς θεοκίνησιν βλλ.

θεοκίνητος-αν σχόλ. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κινηθείς, γλῶσσ. τοῦ θεορτος : Σχόλ.Πίνδ.Ο 2,67.

Θεοκινήτως ἐπίρρ. μιν. κατά θείαν παρακλήσιν, προτροπήν: Στουδ. Θεόδ. 1209 (ἐκδ. Μι.), Εύατ. 704 (ἐκδ. Μι. τ. 136).

Θεοκλήης-ος-ές (κλέος) μιν. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοξασθεὶς: Στουδ. Θεόδ. 1808 (ἐκδ. Μι.), θ-δρόμος.

Θεοκλειστος-η-ο (κλειω) δημ. ὁ καθ' ὁλοκληρίαν κεικλισμένος, ὁ πάντελῶς κλειστός, κατάκλειστος: βρήκη τὸ σπίτι θεοκλειστοῦ 2) ἐπὶ πρᾶσι, ὁ ἐν κατακλεισθῶ οἰκίᾳ, χῶρῳ διαμένων: μένει πάντα θεοκλειστη σὲ σπίτι τῆς.

Θεοκλησία (ἡ) (κλω) μιν. ἡ πρὸς τὸν θεὸν ἐπικλήσις: Ζώσ. Cod. Pat. 2325, φύλλ. 92V^o.

Θεοκλήτος-αν (καλῶ) μιν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ θεοῦ κληθεὶς, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ φαλλόμενος: Νόνν. Δ 5, 92 θ-ύμενος 2) νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεκλημένος ἢ κληθεὶς εἰς τὴν ζωὴν, ὁ κατὰ θείαν βούλησιν ἢ ἐκλαγὴν ὀρισθεὶς εἰς τὸ ἔργον 3) μιν. ποι. θεοκλήτων μέλαθρον ὁ οἶκος ἐν ᾧ ἐπικαλεῖται τις τὸν θεόν: Νόνν. αὐτ.

Θεοκλήτῳ-έω μιν. καλῶ, ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεόν: Εύστ. 805, 36 | ἐσφ. γρ. ἀντὶ θεοκλήτῳ 1.

Θεοκλήνης-ος-ές μιν. ὁ διὰ κλήσεως διὰ γονυκλίσεως πρὸς τὸν Θεὸν γινόμενος: Στουδ. Θεόδ. 1493 (ἐκδ. Μι.) θεοκλήνης προσευχαί.

Θεοκλήτῳ-ατος (τῷ) μιν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θεοκλήτῳ βλ. κ., ἡ ἐπίκλησις τοῦ Θεοῦ: Πρῶδρ. 266.

Θεοκλήσεις-εως (ἡ) μιν. κ. μιν. ἡ ἐπίκλησις τοῦ Θεοῦ: Πολύδ. 24, 8, 7 κἀτάρια καὶ θεοκλήσεις ἐγένοντο κατὰ τοῦ βασιλέως, Νικ. Κλων. ἐν Σάβ. 1, 83 τὰς δ' ἐπὶ τούτοις θεοκλήσεις ὑπὲρ τῆς βασιλείας μου.

Θεοκλήτους-ον (κλω) ἡ ἐπικαλούμενος, (κετεύων) τὸν θεοῦ: Αἰσχ. Ἐπιτ. 143 λιταῖα τὰ θεοκλήτους αὐτοῦσι πελαζόμεσθα 2) παθ. μιν ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰσασκουθεὶς, ἐρμηνεία τῆς λ. Ἰαμαήλ: Ἰώσ. Α 11, 10, 4.

Θεοκλήτῳ-έω ἐπικαλοῦμαι, (κετεύω) τοὺς θεοῦ: Αἰσχ. Πέρο. 500 ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλήτων ἐπαύσατο, Πλούτ. Σόλλ. 29 τοιαῦτα φασὶ τὸν Σύλλαν θεοκλήταυττα, Δίων Κ 74, 13. Πορφ. Ἀποχ. 2, 26 ὄμ. μετ' αὐτ. προσ.: Εὐρ. Μήδ. 207 θεοκλήται. Ὁμίην, Πλούτ. Ρωμ. 28 εὐχεσθῶ Κυρίως καὶ θεοκλήτειν ἐκείνων' ὄμ. μετ' αὐτ. πράγμ., ζητῶ ἐν δεήσει: Πλούτ. Ἀριστ. 18 ταῖς τοῦ Παισανίου θεοκλήτουόντος 2) παθ. ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ, εἶμαι θεόπνευστος: Πλούτ. Ἠθ. 592C τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλήτουμένον γένος' ὄμ. τὸ ἔνεργ ἐν τῇ αὐτ. σημ.: Ἠλιόδ. Αἰθ. 3, 17 ρηματ. π. θεοκλήτῳ, θεοκλήτησις.

Θεοκλήτους-ον μιν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεσκευασμένος, ἐξεργασμένος: Κόνιν. 3, 419 θεοκλήτῳ βλεμνα, Τρυφιδό. 40 ἰ. γρ. θεοκλήτῳσις.

Θεοκλήματος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐν Θεῷ κοιμώμενος, ἀναπαυόμενος: ἐκοιμήθη ἡ θεοκλήματος Αἰγίσι' πρβλ. καλοκοιμήτος.

Θεοκλήματος-ον μιν. θείας τύραννος, ὁ οἰοῦντι ὡς θεὸς κυβερνῶν: Συνεσ. 315A.

Θεοκλήω Ἐπιγρ. αἰγῶλ. ἀντὶ θεοκλήτῳ βλ. κ., ἱερεῦς: θεοκλήωσας Ἀλικήσῳ.

Θεοκλία (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ ἀξίωμα ἢ ἔργον τοῦ θεοκλήτῳ βλ. κ.

Θεοκλήτους-ον μιν. ὁ τῷ Θεῷ προσκεκολλημένος: Ἰω. Χρυσ. 5, 816.

Θεοκλήος (ἰ) Ἐπιγρ. κ. θεοκλήος ὑπηρέτης τοῦ θεοῦ, ἱερεὺς.

Θεοκλήω-έω Ἐπιγρ. κ. θεοκλήω ὑπηρέτῳ τὸν θεόν ὡς ἱερεὺς, ἱερεῦς: θ-Ἀσκαπιφ.

Θεοκλήωσας ὄμ. ἐπὶ τόπου, ὁ οὐ αὐ κορυφαί ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐξαιρέτως ἐποίησθαι, ὄμ. ὁ ἔχων ὑψηλὰς κορυφάς: Μαντ. Παλαιογρ. 52 ἐν θεοκλήωσας νήσω Πανόρμω.

Θεοκλήματος-ον μιν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεκοσμημένος: Καισάρ. Διαπ. ἐν Σάβ. 3, 138 σῶμα . θεοκλήματος.

Θεοκλήτος-η-ο δημ. ὁ πολὺ, ἐντελῶς κούτος, βλάξ.

Θεοκλήτος-η-ο δημ. ὁ καθ' ὁλοκληρίαν, ἐντελῶς κωφός: ἢ ὁ πολὺ βαρήςσας.

Θεοκλήτους-αν (κρωίω) ὁ ἐκτελεσθεὶς ἢ ποιηθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν: Αἰσχ. Ἀγ. 1488 τί τῶνδ' οὐ θεοκλήτων ἐστιν.

Θεοκλήσια (ἡ) (κράσις) μιν. κ. νεώτ. ἡ μετὰ τοῦ θεοῦ μετῆς: Ἰαμβλ. Πυθ. 33, 240, Δαμάσκ. Ἰσιδ. 5' 2) νεώτ. ἡ ἀνάμειξις καὶ συγχώνεσις διαφόρων θρησκευτῶν, θεῶν καὶ τύπων λατρείας, ἐ. συγκρητισμός 3) κτ. Σουτ. 7. τίλος ἔργου τοῦ Φερεικοῦ τοῦ Συρίου.

Θεοκράτης-ος-ές γλωσσ. ὁ βεῖα δυνάμει κρατῶν.

Θεοκράτης (ἰ) (κράτος) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τῆς θεοκρατίας βλ. κ.: 2) ὁ ἀσκῶν θεοκρατικὴν ἐξουσίαν.

Θεοκρατία (ἡ) (κράτος) μιν. κ. νεώτ. τὸ κράτος, ἡ ἐξουσία, κυβερνήσις τοῦ θεοῦ: Ἰώσ. Ἀπ. 2, 16' 2) νεώτ. πολιτικὸν σύστημα, καθ' ὃ ὑποτίθεται ἀρχὴν αὐτὸς ὁ θεὸς διὰ τῶν λειτουργῶν αὐτοῦ, ἐφαρμοζόντων τὰς ἐντολάς του.

Θεοκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεοκρατίαν βλ. κ.: 2) ὁ ὁπαδὸς τῆς θεοκρατίας: ἐπίρρ. -ός.

Θεοκρήτης-ίδος (ἡ) μιν. ἐπὶ πόλεως ἢ κῆσματος, ἡ ὑπὸ θεοῦ θεμελιωθεῖσα: Νόνν. Δ 24, 96 ναετήρα θεοκρήτιδος Ἀθήνης.

Θεοκρήσια (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ: Διον. Ἀεροπ. 35, 61' 2) νεώτ. θεοδικία βλ. κ.

Θεοκρήτης (ἰ) μιν. ὁ κρητῆς τῶν θεῶν, ἐπὶ τοῦ Πάριδος: ΑΠ 15, 26 ἰ. γρ. ἀντὶ θεοκρήτους 1.

Θεοκρήτους-ον μιν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκλεχθεὶς: Διον. Ἀεροπ. Ἐπιστ. 444' 2) ὁ κρητῆς τῶν θεῶν, ἐπὶ τοῦ Πάριδος: Δωσιάδ. ἰ. ΑΠ 15, 26 ἰ. ο.

Θεοκρήτως ἐπίρρ. μιν. κατὰ θεὸν κρητῆς: Στουδ. Θεόδ. 691 ἐκδ. Μι. 1.

Θεοκρήτους-ον μιν. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ συγκρητῆσις: Νικολ. Κερκ. ἐν Κερκ. Ἀνεκδ. 40, 284 θεοκρήτους ὄρηγμυρις, Εύστ. ἐν Taf. de Thea. 422, Φιλῆς ἢ (ἐκδ. Μι.).

Θεοκρήτης-ος-ές μιν. ὁ κρητῶν τὸν Θεόν: Πισιδ. Ἐξαμη. 1504 ἐν θεοκρήτῳ γνώφω.

Θεοκλήτους-ον (κτείνω) μιν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ φωνευθεὶς, ἐπὶ ἀράς, ἐν εἴθε νὰ ἐφώνευσέ ὁ θεός, θεοσκοτωμένος: Θεοφάν. 760, 20 (ἐκδ. Βόνν.)

Θεοκλήτους ὄμ. μιν. ὁν ἐκ θεοῦ κτάται τις: Εύστ. Πον. 233, 92.

Θεοκλήτους (ἡ) (οἶν) κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. κ. θεοκλήτους ὁ ἐκτίμενος, δημιουργηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ: Τραγ. Ἀδελφ. 85. Πάπ. θεοκλήτους πόλις Ἐλαφοντινή, ΠΔ Μακκ. 2, 6, 23 τῆς ἀγίας καὶ θεοκλήτους νομοθεσίας 2) νεώτ. δημ. κ. ὁ λίαν μέγας τὸν δυνόν πρβλ. θεα-: Πισιδ. Χριστ. Τεμπ. 12 τὸ Καμί-ν . . ἀξιοθέατον πρᾶγμα, θεοκλήτους, Βαλαωρ. Κίτο. Γερκ. ἰ σ' ἐνα κοντρί θεοκλήτους κἀθεταί . . ἕνας γεροπαλλήκαρος 3) τὸ οὐδ' ὡς οὐσ. ἀνομασία καλλυρίου πνός: Ἐπιγρ.

Θεοκλήτους-ον ὁ θεοκλήτος βλ. κ.: Σόλ. 36, 6 Ἐλλ. Ἐπιγρ. μιν. 223, 5 θεοκλήτους γαία.

Θεοκλήτης (ἡ) (κτείνω) κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ φωνεὺς τοῦ Θεοῦ ἢ νεώτ. εἰδ. ἡ ἐξ ἀπασιότητος τῶν Ἰουδαίων ἀπαρῶσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Θεοκλήτους-ον πῶπ. ὁ φωνεὺν ἢ φωνεύσας τὸν Θεόν: μετὰ τῶν θεοκλήτων Ἰουδαίων.

Θεοκλήτους-ον μιν. ὁ διὰ κτύπων τοῦ θεοῦ γινόμενος: Κοσμ. ἱερ. 497B.

θεοκυβέρνητος-ον μων. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κυβερνώμενος, προστατευόμενος.

θεοκυδής-ους-ές ὁ τιμώμενος ὡς Θεός· Ἦσα. «θεοκυδῆ (πίθ. ἀντὶ θεοκυεῖ) ὄβραν θείαν ἔχουσαν».

θεοκυήτωρ-ορος (ἡ) ἔκκλ. ὁ θεοκύμων βλ.λ.

θεοκωμῆνο-νος (ἡ) μτν. κ. μων. ἡ ἴπ. τὸν Θεὸν συλλαβούσα, κωχάσα· Συνέσ. Ὑμν.1,33, ΑΠ1,119, 12 παρθενικῆς θεοκώμονος ἔσπασε μαζίον.

θεοκυεῖ Ἦσα. «ὄβραν θείαν ἔχουσαν (πίθ. θεοκυδῆ)».

θεοκώρωτος-ον (κυρω) ἔκκλ. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κευρωμένος· τὰς ἀποστολικὰς καὶ θεοκωρώτους παραδόσεις.

θεολαμπής-ους-ές (λαμπῶ) μτν. ὁ θείαν λάμπην ἔχων, ἐκπέμνων· Συνέσ.1,116.

θεολάξευτος-ον μων. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λαξευθείς· Ταράσ.1489 (ἔκδ. Μί.).

θεολατρεία (ἡ) μτν. ἡ λατρεία, διακονία τοῦ Θεοῦ· Γρηγ.Ναζ.2,140.

θεολάτρης ἰθὶ δημ. ὁ λατρεύων τὸν Θεὸν· Παλαμ.Παρακ.55,2.

θεόλβιος-ον μων. ὁ λβαν ὄλβιος βλ.λ.· Στουθ. Θεόδ.1108 (ἔκδ.λίγ.) πρὸβλ. θεο-.

θεόλκτος-ον (λέγω) μων. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰρημένος· Δαμασκ.1.

θεοληπτικός-ή-όν (λαμβάνω) μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θεόληπτον, θεόπνευστον ὅθι θεοληπτικῆ (ἐνν. μαντεία) ὡς οὐσα. ἡ θεοληψία· Σέξτ. Ἐμν.Μαθ.9,132.

θεόληπτος-ον (λαμβάνω) κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενος, καταλαβανόμενος ὑπ' ἐμπνεύσεως προερχομένης ἐκ Θεοῦ, θεόπνευστος, ἐθεός· Ἀριστλ.ἩΕὐδ.1214α,23, Πλούτ.Ἡ8,117Α θεόληπτος εἰς ἀρετὴν | πρὸς ἀρετὴν, δι' ἀρετὴν |, Ἀππ.Ἀνν.42 θεόληπτος γυνὴν | 2) ἐπὶ κακῆς σημ., θεόλαθης βλ.λ.· Μαν.4,80, Βέττ.Βάλλ.14,12 | 3) νεώτ. ἱστρ. ψυχοπαθῆς φανταζόμενος ὅτι ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ κηρύσσει τὰς βαυλάς αὐτοῦ | 4) δεσιδοῦμαι· Πλούτ.Ἡ8,855B.

θεοληπτοῦμαι-εομαι τιν. παθ. εἶμαι θεόληπτος βλ.λ.), γίνομαι ἐνθεός, θεόπνευστος· Φιλ.1,143 φυχῆς ἔμης εἰσθυσίας τὰ πολλὰ θεοληπτεῖσθαι.

θεοληψία (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ θεολήπτου, ἡ ἐκ θεοῦ ἐμπνευσις, θεοπνευστία· Πλούτ.Ἡ8,763Α | 2) δεσιδοῦμαι· Πλούτ.Ἡ8,56E τὴν Πτολεμαίου θηλήτρυα καὶ θεοληψίαν | 3) φρενίτις, μανία, παραφροσύνη· Βέττ.Βάλλ.210,4 | νεώτ. εἶδ. ἡ φρενικὴ νόσος τοῦ θεολήπτου βλ.λ.31.

θεολογέω(ν) μτν. κ. νεώτ. ἀρχαίολ. τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὲρ τὴν σκηνὴν μέρος, ἐν ᾧ ἐπεφαινότο οἱ θεοί· Πολυδ.4,130 ἀπὸ θε τοῦ θεολογέω, ὄντος ὑπὲρ τὴν σκηνὴν, ἐν ᾧ ἐπιφαινότανται οἱ θεοί | ἐν τῶν σκηνικῶν μηχανημάτων τὸ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θεάτρου, ὅπερ ἦτο ἰδιαίτερα τὸ σκηνὴ ἢ ἰδιαίτερον λογιέων διὰ τοὺς θεοὺς, δι' οὗ παρουσιαζέτο ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ κατοικία αὐτῶν.

θεολόγια (τὰ) γλωσσ. τὰ λεγόμενα τοῦ θεοῦ.

θεολογία (ἡ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ περὶ θεοῦ καὶ θείας φύσεως λόγος, ἡ ἐπιστήμη, γνῶσις τῶν θείων πραγμάτων· Πλάτ.Πολ.379Α οἱ τύποι περὶ θεολογίας τίνες ἂν εἴεν, Φιλ.6δ.Εὐσ.72, Ἰάμβλ. Μυστ.1,1) ὅμ. ἐν τῷ πληθ.· Ἀριστλ.Μετ.353α,35 | εἶδ. τίτλος ὀρφικῶς τίνος ἔργου· Δαμάσκ. Ἀρχ.124 | 2) Ἐπιγρ. λόγος ἐγκωμιστικὸς πρὸς θεόν | 3) πάπ. ἐπικλήσις θεοῦ | 4) ἡ περὶ τῆς θείας φύσεως τοῦ Χριστοῦ διδασκαλία, ἀντίθ. οἰκονομία | ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσει τοῦ Χριστοῦ· Ἰω.Χρυσ. Ὁμ.106 οἱ μὲν ἡτραφάν τὴν οἰκονομίαν, ὁ δὲ ἐνν. Ἰωάννης | βροντῆ τὴν θεολογίαν

|| κ. νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν· καὶ ἐκκλησιολ., ὡς καὶ τὴν ἔρευναν καὶ ἐρμησίαν τῶν γραφῶν· Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,141 καινοῦ τῆς φιλοσοφίας τε καὶ θεολογίας διδασκᾶλου | νεώτ. γεν. ἡ ἐπιστήμη τῶν θρησκείων, ἄ. θρησκειολογία | 5) ἡ ἅγια Γραφή· Διον. Ἀρεοπ. ὁ νόμος, ὡς ἡ θεολογία φσι, δι' ἀγγέλου ἡμῖν ἐδωρήθη, Θεοδώρ. τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας θεολογίας.

θεολογικός-ή-ά(ν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεολογίαν· Ἀριστλ. Μεταφ.1026α,19 φιλοσοφία θ-, Κλεανθ.1,108, Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,62 θεολογικῆ πραγματεία, Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,142 σχολία θεολογικά, - θεολογικῆ συζήτησις - σχολή τοῦ Πανευστημίου, Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.105 ἀπὸ θεολογικῆ ἀνάγκη ἀκολουθεῖ τὴν Πλατωνικὴ θεωρίαν | μτν. κ. συγκρ. θεολογικώτερος· Δαμάσκ. Ἀρχ.135.

θεολογικός ἐπίρρ. μτν. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον θεολογικόν, ἀντίθ. τραγικός· Πλούτ. Ἡ8,568D θεολογικός ἀποφαινεσθαι, πρὸβλ. Ἰάμβλ. Μυστ.1,2 | νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἢ τὰς ἀπάφεις τῆς θεολογίας· ἐξήττασαν τὸ ζήτημα θεολογικός.

θεολόγος (ὁ) (λέγω) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ περὶ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων λέγων, διδάσκων, ἐπὶ ποιητῶν γραφάντων θεογονίαν, οἶον Ἡσιόδου, Ὀρφέως κ. ἄ.· Ἀριστλ.Μεταφ.1000α,9, Σέξτ. Ἐμν.Μαθ.2,31 | ὅμ. ἐπὶ φιλοσόφων πραγματευθέντων περὶ κοσμογονίας, οἶον Ἐμπεδοκλέους, Ἀναξαγόρα κ. ἄ.· Ἀριστλ.Μεταφ.107α,27, Κικ. Φύσ.Θε.3,21,53,Φιλ.6δ.Εὐσ.48 θεολόγοι καὶ ποιηταί | ὅμ. ἐπὶ μάντεων καὶ προφητῶν· Φιλ.6λ.41 θεολόγοι καὶ μάντιες, Πλούτ.Ἡ8,417F οἱ Δελφῶν θεολόγοι | ὅμ. τὸ θηλ. ἐν Ἐπιγρ. | 2) μτν. ὁ σοφὸς περὶ τὰ θεία, ἐπὶ τοῦ Μωυσέως· Φιλ.2,152 | διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου· Ἐπιγρ. ὅμ. ἐπὶ τοῦ Γρηγ.Ναζ.· Ἐπιγρ. | 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰδικῶς περὶ τὴν θεολογίαν ἀσχολούμενος, ὁ κάτοχος τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης.

θεολογῶ-έω κ. μων. κ. νεώτ. εἶμαι θεολόγος, ὁμιλῶ περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων· Ἀριστλ.Μεταφ.983β,29 | κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. θεολογῶ περὶ τίνων· ἀντ.Κόσ.391,14 | κ. μτ. αἰτ. χαρακτηρισμ., οὐμολῶ, ἀποκαλῶ· Ἀντίγ. Καρ.10B Δια αὐτῶν [τὸν Φαέδοντα] ζωογόνων θεολογαῖσι (καλοῦσι) | παθ. τὰ θεολογούμενα ἡ περὶ θεοῦ καὶ θείων πραγμάτων ἔρευνα· Πλούτ.Ἡ8,421E (δ. γρ.), Σέξτ. Ἐμν.Μαθ.9,55 τὰ παρὰ ταῖς Ἑλλησι θεολ-, Θεολ. Ἀριθμ.16 τρεῖς αἱ Μοῖραι θεολογοῦνται | νεώτ. ἐνεργ. ἀσχυλοῦμαι περὶ τὴν θεολογίαν | 2) θεοποιοῦ· Εὐσ. Εὐαγγ.Προπ.750C θ- τὸν ἥλιον | 3) μτν. κ. μων. ἔκκλ. θεωρῶ τὰ θεόν· ΘΛειτ. Ἀκολουθ.Γουγκλ. Πεντηκοστῆς Εὐχὴ εἰς θεολογέιν, σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι | 4) ἔκκλ. ἀποδεικνύω τὴν θεότητά τινος | 5) ἀνάγω τι εἰς τὴν θείαν ἐπιρροήν, ἐπενέργειαν· Σχόλ.Πτολ.Τετράθ. 103 θεολογέιν τοὺς τόκους.

θεολόγητις ἰθὶ μτν. ὁ βλασφημῶν, ὕβριζων τοὺς θεοὺς, βλάσφημος· Μαν.4,234.

θεομακάρσιος-ον μτν. ἔκκλ. ἐπὶ ἁγίων, ὁ ἐκ Θεοῦ μακάριος, ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένος· Ἰγνάτ.Θεοφ.Πολυκ.7.

θεομάνθης-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν καταστάς ἐμμανῆς, μανιακὸς, παράφρων, δαιμονιζόμενος· Αἰσχ. Ἐπτ.653 θεομάνης .. στύγιος (μανιῶδες μῖσος τῶν θεῶν), Εὐρ. Ὁρ.845 θεομανεῖ λυσση (ἰδία μανία πεμφθεισὴ ὑπὸ τῶν θεῶν).

θεομάνια (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἡ θεόθεν πεμφθεῖσα μανία, ἐμπνευσις· Φιλ.1,571 οὐκ ἀνθρωπίναις ἐπινοίαις ὅλλ' ἐν θεομανίᾳ | κωδ. ἐνθεομανία, ἐν-

θέω μανία) συνιστάμενον' || νεώτ. Ἰδιότης, κατάστασηις τοῦ θεομανοῦς βλ.λ. || νεώτ. συνεκδ. Θεολογία β.λ.31.

θεομανία (ή) μτγν. ἡ διὰ θείας ἐμπνεύσεως μαντία, προφητικὸν πνεῦμα : Διών.Κ62,18.

θεομαντεῖον (τό) πάπ. ἐπαφδή, μαγεία πρὸς ἐπίκλησιν θείας ὀποκαλίψεως.

θεομαντις-εως (ὸ) ὁ θεία ἐμπνεύσει μαντεύων, ὁ ἔχων προφητικὸν πνεῦμα, θεοπνευστος : Πλάτ. Ἄπολ.22C ἐνθουσιάζοντες, ὡσαυτὸ ἰεομάντις καὶ οἱ χρησμοδοί, Μέν.99C, Γαλ.15,442.

θεομαντῶ-έω μτγν. μαντεύω, προφητεύω θεία ἐμπνεύσει : Πολυδ.1,19.

θεομάνω-έω μτγν. εἶμαι θεομανής, ἔχω θεομανίαν βλ.λ. : Πολυδ.1,19.

θεομάρτυς-υρος (ὸ) μαν. ή θεομάρτυς ὁ μάρτυρ τοῦ Θεοῦ : Εὐστ.Πον.2,27.

θεομάχια (ή) κ. νεώτ. ἡ μάχη τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους : Πλάτ.Πολ.378D θεομαχίας δσας Ὁμηρος πεποίηκεν ὄμ. τίτλος τῆς ραφιδίας Υ τῆς ἰλ. 2) ἡ κατά τοῦ θεοῦ μάχη : Ἀρρ.Ἐπικτ.3, 24,24. 3) νεώτ. τὸ πολεμεῖν τὴν περὶ ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ πίστιν ἢ τὸ καταδιώκειν τὴν θρησκείαν.

θεομάχος(-αι)-α(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μαχόμενος κατὰ τῶν θεῶν : Σκύμν.637 θ-Γιγάντες, Λουκ.ΖΤραγ. 45 θεομάχε Ἀδάμ! 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παλεμῶν τὸν Θεόν, τὴν περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ πίστιν, ἀντιθροῦντας : ΚΔΠράξ.5,39 μὴ πατε καὶ θεομάχοι εὐρεθῆτε, Σκίπ.Μεγ.Αὐρ.179 ναε, ποῦ δὲ σὲ πάτησαν βεδηλοὶ ἐσὰ θεομάχοι.

θεομάχῶ-έω κ. νεώτ. μάχομαι κατὰ τοῦ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν, εἶμαι θεομάχος βλ.λ. : Εὐρ.Βάκχ.45 δς θεομαχεῖ, Μέν.187 μὴ θεομαχεῖ, ΠΔΜακκ.2,7,19 θεομαχεῖν ἐπιχειρήσας, Πλούτ.Ἥθ.168C μὴ δόξῃ θεομαχεῖν καὶ ἀντιπείνειν' || κ. νεώτ. εἶμαι θεομάχος βλ.λ., ἐναντιοῦμαι εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ : ΚΔΠράξ.23,9 μὴ θεομαχῶμεν.

θεομόρως(ή) μτγν. ὁ θεοδόρως βλ.λ.

θεομεγαλυέντος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μεγαλυθείς, δοξασθείς : Πλαν.

θεομνηθῆ-οῦς-ές (μήνης) μον. ὁ ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ προερχόμενος : Στουδ.Θεόδ.1352 (ἐκδ. Μί.) θεομνηθῆς πληγῆ.

θεομνηθία (ή) (μήνης) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ἡ μήνης ὀργῆ τοῦ Θεοῦ : Διών.Κ ἀπ.30,1 Παλλὰδ.1στρ. Ἰπν.2,142D,Εὐστ.891,24. 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκ καιρικῶν λόγων ἐπερχομένη ἰολοῦε ἐκ θείας ὀργῆς) μεγάλη καταστροφή, οἶον πλημμυρα, σεισμός, ἐπιδημία κτ. : Μαλακ.Ἀντιφ.328 κί ὄπου σὰς ριξῆ ἡ θεομνηθία κί ὄπου σὰς πείσι.

θεομνηστῶρ-ορας(ὸ) ὁ ὄμοιος τοῖς θεοῖς κατὰ τὴν βουλήν, ὁ οἰοῦν ὡς θεὸς συμβουλευόμενος : Αλαχ. Πέρσ.655 θεομνηστῶρ δ' ἔσκεν, Ἐπιγρ. θεομνηστῶρ ἀνδρῶν. 2) παθ. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐπινοηθείς : Μαν.4,7 θεομνηστορα κὸρμον (δ. γρ. θεομνηστορα), Ἀλέξ.Ἐφ. π. Ἐθέων.Σμ.141Η θεομνηστορος εἰκόνα κὸςμου (κὸδ. θεομνηστορος).

θεομνητικός-ιδας (ή) μτγν. ὁ ἔχων θέσιν ἐμπνευσιν, ὁ συμβουλευόμενος τῷ Σουῖδ. «θεομνηθῆ θεοφρονι, θεοβούλω», Νόνν.Εὐαγγ.ἰα.Β.43.

θεομνητορικός-ή-ν μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Θεομνητορία : Ἄναστ. Γορδ.Βι.Εὐγεν.Αἰτωλ.ἐν Σάθ.3,471 τούς τε τῶν θεοποτικῶν καὶ θεομνητορικῶν ἐορτῶν . . κανόνας (τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας ἀγομένων).

θεομνητορικός-ή-ον μον. δ. θεομνητορικός βλ.λ. : Δαμασκ.1' πρδλ. θεομνητῶρ.

θεομνητῶ-έω Ἦσ. εἶμαι θεομνητικός βλ.λ.

θεομνητῶρ-ορος(ή) μτγν., μον. κ. νεώτ. ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, ἐπὶ τῆς μάτρ : Νόνν.Δ.25,334. 2) μτγν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἡ μήτηρ τοῦ θεοῦ, ὁ Θε-

τόκος, ἐπὶ τῆς Παναγίας : Ακολοῦθ.Ἀκαθ.Ἰγν. Ὁδ.9 τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, Ζολοκ.398,11 δὲ στεροῦμοι (παίδων ἐγῶ, ἐνῶ σῶ, Θεομήτορ, θρηνηθεῖ μόνον ἔνα. 3) ἡ μήτηρ τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῆς μητρὸς τοῦ Μεγ.Ἀλεξάνδρου Ὁλυμπιάδος : Ἄνων.Ἰστ.826j.

θεομνητός-ον μον. ὁ μετὰ τοῦ Θεοῦ ὄμιλῶν, συνασπαστροφόμενος : Ἄνδρ.Κρ.130.

θεομνήσια (ή) ἐκκλ. ἡ μνήσις τοῦ Θεοῦ.

θεομνήσιος-ον μον. ὁ κατὰ μίμησιν ἰδιότητος ἢ ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ ἐσχηματισμένος : Ἐκκλ. θεομνήσιος δύναμις.

θεομνήσιος ἐπίθρ. μον. κατὰ τρόπον μιμούμενον τὸν τοῦ Θεοῦ, κατὰ μίμησιν τοῦ Θεοῦ.

θεομμίος-ον μτγν. ὁ τὸν θεὸν μιμούμενος : Διοτογ.π.Στοδ.4,7,62.

θεομμιότης-οῦς-ές ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν μισούμενος, ὁ μαριητὸς εἰς τὸν θεοῦς, ἀντιθ. θεοφιλής : Πλάτ. Εὐθφρ.7Α ὁ θεοφιλὴς ἀνθρώπος δσος, τὸ δὲ θεομισὲς καὶ ὁ θεομισὴς ἀνόσιος, Θεμιστ.Λόγ. 16,210Α κ. ὑπερθ, θεομισέστατος : Πλάτ.Νόμ.917Α ὁ μὴ θεομισέστατος ἔσσεσθαι μέλλων, Φιλ.1,653. 2) ἐνεργ. ὁ μισῶν τὸν θεόν : Ἄριστφ.Ὁρν.1548 αἰεὶ δῆτα θεομισήσ ἐφυς, Φιλ.2,597, Σουῖδ. εἰς Ἄριστφ.Ὁρν.1548 (δ.γρ. θεομισήσ).

θεομμιότης (ή) σχόλ. ἡ ἕσισηχθρία βλ.λ. : Σχόλ. Ἄριστφ.Σφ.416.

θεομμιότης(-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ οἰοῦν ὑπὸ τοῦ θεοῦ μισούμενος, θεομισήσ, κακός, ἀσεβής : Φιλ.2,202, Χριστόφ.Ἐρωτ.Ἀπολογούμ.145 αὐτός ὁ θεομισήστος, ὁ ἔστραχηλισμένος, Σολωμ. Λόρδ.Μπαῦρ.70 ἡ θεομμιότης Διχόνοια.

θεομοίος-ον ἐκκλ. ὁ ὄμοιος πρὸς τὸν Θεόν.

θεομοιρία (ή) Ἐπιγρ. τὸ διὰ τοῦς θεοῦς προωρισμένον μέρος τοῦ βήματος : τῶν ὄτων τὸ ὠμόν ἐξ οὗ ἀ θεομοιρία τάμνετα.

θεομοιρός-ον μτγν. ὁ μετέχων τῆς θείας φύσεως ἢ θείου πνὸς πρόγματος : Ἐκφ.π.Στοδ.4,6, 22, Δαμῆσκ.Ἰσθ.191.

θεομονισμός (ὸ) νεώτ. φιλας. θεωρία, καθ' ἣν μόνον ὁ Θεὸς ὑπάρχει πράγματι, ἐν φ τὰ ὡς ὑπερχοντα θεωροῦμενος, ἐπειδὴ ὑποπίπτουν εἰς τὰς αἰσθησίας μας, ὑπάρχουσι μόνον ἐν αὐτῷ καὶ δι' αὐτοῦ ἀντιθ. φυσιομοιρισμός.

θεομοιρός-α-ον, ἐπ. θεομοιρός-η-ον, δ.τ. τοῦ θεομορός βλ.λ. : Ἀπολλ.Ρ.3,676 θεομοιρῆ νοδσας. 2) θεομοιρῆ (ή) ἡ εἰμαρμένη, μοῖρα, τύχη : Καλλ. Ἐπ.32,4, Ἀντιπ.ΑΠ7,367. 3) Ἦσ. «θεομοιρία» ἀπαρχῆ, θυσία [ἢ ὁ λαμβάνουσαν οἰθεῖς κρέας, ἐπειδὴν θύεται], θεοῦ μοῖρα : δδ. κ. θεομοιρῶζ βλ.λ.

θεομορός-ον, ὄωρ. θεομορός-ον ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν ὠριαμένος, δεδομένος : Πίνδ.1,718j,39 γάμου θεομορον . . γέρας. 2) ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν εὐλογημένος : Πίνδ.Π.5,5 ὦ θεομορ' Ἀρκισίλα.

θεομορφία (ή) μον. ἡ ἰδιότης τοῦ θεομορφου βλ.λ. : Στουδ.Θεόδ.1273 (ἐκδ.Μί.).

θεομορφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν θεοῦ, ὠριατός ὡς θεός : Στράτ.ΑΠ12,196.

θεομορφικός (ὸ) δημ. θηλ. θεομορφίχτρα κ. θεομορφίχτισσα ὁ ἐμπαίζων τὸν Θεόν ἢ τὰ θεία, ὁ οὐδὲν σεβόμενος καὶ τὰ πάντα καπηλευόμενος, ἀσεβής, κακοθῆς, ἀπατεῶν : Βαλαμρ. μτφρ. Τριακοστὸ τρίτου ζσμ. Κολ.Δάντου82 ὄλα μου τὰ φραγ ὁ θυμὸς αὐτοῦ τοῦ θεομορφίχτα.

θεομορφός-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μνηθείς : Στουδ.Θεόδ.1124 (ἐκδ.Μί.).

θεομόρθια (ή) μτγν. ἡ θεία μάθησις : Πρόκλ.Πλάτ. Θεολ.1,4 ὄμ. ἐν πλθδ. : Ἐρμεῖ.Ἄλ.Φαῖδρ.73α.

θεομορφικός-οῦς-ές ὁ μερισόμενος ἐκθεῖς ἀμαρτήματος πρὸς τοὺς θεοῦς, βδελυρός, μισορός ἑνώπιον τῶν θεῶν : Αλαχ.Εὐμ.40.

θεομουσία (αί) μυν. αί μήσεις εις τὰ θεία : Στουδ.Θεόδ.732 (έκδ.Μί.).

θεοσηπτικός-η-ο δημ. ό έντελώς, καθ' όλοκληρίαν νόστις, : Βαλαμν.Φανερωμένη 12 τρεις μέρες θησαστική, νεκρή, ξεθυμαμένη.

θεοσύντως έπιρρ. μυν. κατά τόν θεϊον νόμον : Στουδ.Θεόδ.448 (έκδ.Μί.).

θεοσυνφευτός (ή) μτγν. κ. μυν. ή τόν Θεόν νυμφευθείσα, έπί τής Θεατόκου : 'Ακολουθ.Μεγ. Παρισκ.Καν.Ωδ.97τροπ. αόκ έστιν άριθμηάσθαι δυνατόν, μεγαλαία τὰ σά, Θεοσύνφευτα, 'Ιωσήφ 1128 (έκδ.Μί.), Λάσκ.Θεόδ.771,780 (έκδ.Μί.).

θεοσυνφύτος (ή) μτγν. κ. μυν. ή ύμφη του Θεου, έπί τής Θεατόκου : 'Ακολουθ.'Ακαθ.'Υμν.Ωδ.1 Τροπ. χείρε, Παρθένε Θεοσυνφτε, 'Ιωσήφ 1020 (έκδ. Μί.), Λάσκ.Θεόδ.77 (έκδ.Μί.).

θεοξένια (ιγά) έορτή τελομένη έν τή άρχαία 'Ελλάδι πρός τιμήν διαφόρων θεών, καθ' ήν επιστύετο ότι ό έορταζόμενος θεός έξένιζε τούς άλλους έγκριτους θεούς, οίον πρός τιμήν του 'Απόλλωνος έν Πελλάγη : Πaus.7,27Α άγώνα επιστελούσι Θεοξένια τώ 'Απόλλωνι, Σχόλ.Πινδ.Ο 9,146 όμ. έν Δελφοίς : 'Επιγρ.,Πολ.π. 'Αθην.372Α διατάσσεται παρά Δελφοίς τή θυσία των θεοξενίων, Πλουτ.'Ηθ.557F' όμ. κ. πρός τιμήν των Διοσκούρων έν 'Ακράγαντι : Πινδ.Ο 3 τίτλ. 'Αθρώνι 'Ακραγαντινή εις θεοξένια' όμ. έν Πάρω : 'Επιγρ.' || γλώσσ. έπί του Θεοδασία : Σχόλ.Καλλ.Αιτ.ένΠάπ.

θεοξενισται (οι) 'Επιγρ. οι μετόχους τής έορτής των θεοξενίων βλ.λ. : 'Επιγρ. τó κοινόν των θεοξενιαστών.

θεοξένιος (ό) έπίθ. του 'Απόλλωνος έν Πελλάγη : Πaus.7,27Α έστι και 'Απόλλωνος Θεοξένιου Πελαγησίαν Ιερόν : || δνομά μηνός έν Δελφοίς : 'Επιγρ.' 2) θεοξένια (ιγά) βλ.λ.

θεοπαγής-ους-ές μυν. ό ύπό του Θεου θεμελιωθείς : Στουδ.Θεόδ.729 (έκδ. Μί.) θ- νόμοι.

θεοπάθεια (ή) Φώτ. τó πάσχειν τόν θεόν.

θεοπαίμων-ονος-ον μτγν. ό μετά θεου ή θεών συμπαίζων : Νών.Δ 30,210.

θεοπαίς-παιδος (ό,ή) παίς, τέκνον ή γονέων θεών ή θεου γόνος : Μελέαγρ.ΑΠ 12,56 θεοπαίς 'Ερωσ' || ό ύπό θεου πλασθείς, θθ. αυνεδ, ό θείας, έπί πόλεως : αút.7,419 θεοπαίς Τύρος, 'Ηρόδικ.π. 'Αθην.5,222Α θεοπαίς Βαδυλών.

θεοπαίστες-ον (παίω) έπί μουσικού όργάνου, ό ύπό θεου παιζόμενος, πλητθύνοντες, κρουόμενος : 'Ησ. θεοπαίστες κιθάρα.

θεοπάλαθος-η-ο δημ. ό έντελώς ή ό λλαν παλαδός βλ.λ. : παιδί-κορίτη θεοπάλαθο.

θεοπαράδοτος-ον (θεδός - παραδίδωμι) μτγν., μυν. κ. νεώτ. έπί λόγων, ήθικών κανόνων, γλώσεων, ό ύπό του θεου παραδεδομένος εις τούς ανθρώπους, ό θείας προελεύσεως : Μαρίν.Πρόκλ.26 θεοπαράδοτα λόγια, Δαμάσκ.'Αρχ.311 θεοπαράδοτος σοφία, Σέργ.Μακρ.έν Σάθ.3,216 τής θεοπαράδοτου 'Αποστολικής καθολικής διδασκαλίας' έπιρρ. μτγν. θεοπαράδοτως.

θεοπαράκλητος-ον μυν. ό παράκλητος του Θεου : Στουδ.Θεόδ.1577 (έκδ. Μί.).

θεοπαράκτος-ον (παράγω) μτγν. ό ύπό του Θεου παραχθείς : 'Ιουστ. έι αυτοπαράκτος έστιν ό κόσμος ούκ έστι θεοπαράκτος.

θεοπαρόχος-ον μτγν. κ. μυν. ό ύπό του Θεου παρεσχημένος, δεδομένος : Νικ.Χων.έν Σάθ.1,134 τó .. θεοπαρόχον τετέλεκα τρόπιον.

θεοπασία (ή) έκκλ. ή θεοπάθεια βλ.λ.

θεοπασχίται (οι) μτγν. όπαδοί θρησκευτικής αίρέσεως, ύποστηρικτές οτι έπαθεν ή θεία φάσις του Σωτήρος κατά την σταύρωση : 'Αθανάσ.2,342.

θεοπατορία (ή) μυν. ή ιδιότης του θεοπατορος βλ.λ.2) : Γερμ.236 (έκδ. Μί.)

θεοπάτωρ-ορος (ό) 'Επιγρ. κ. μυν. υιός του θεου, τίτλος των βασιλέων των Πάρθων:'Επιγρ.' 2) έκκλ. ό πατήρ του Θεου | του Χριστού ή, έπί του Δαβίδ : Νικ.Χων.έν Σάθ.1,125 **φθέγγη** μετά τού φιλοφάλουμ .. θεοπατορος, Καισάρ.Δαπ.έν Σάθ. 3,183 ό δα τάς χείρας άνοίγων, πάντας ευδοκίας ένεπιμνηλα, κατά τόν θεοπατορα.

θεοπειθεία (ή) (πειθόμαι) μτγν. κ. μυν. ή ύπακοή εις τόν θεόν.

θεοπειθής-ους-ές | πείθομαι | μτγν. κ. μυν. ό πειθόμενος, ύπακοών τώ θεώ, ευπειθής τώ θεώ : 'Ιεροκλ.Πλ.Χρ.'Επ.24,473Μ,ΑΠ1,119,25 φυχάς θεοπειθέας ουρανόν ειωα ήγαγεν' || κ. έπί ενεργειών : Νικ.Χων.έν Σάθ.1,101 θεοπειθείσι πράξει συστοιχούμενον έπιρρ. -ώς : Εύστ.Πον.75,50.

θεοπειμπτός-ον (πέμπω) κ. μυν. κ. νεώτ. ό ύπό των θεών πεμφθείς : 'Αριστλ.ΗΝικ.1099β,15, Πολύβ. 32,15,14, Διον.Αλ.Ρωμ.4,63 θεοπειμπτον αγαθόν, - θεοπειμπτος τιμωρία' 2) υπεράνθρωπος, έξαιρητικός : Λόγγ.3,1θ.

θεοπεράτος-ον (περώ) ό παρά του θεου πεμφθείς : Ποιητ.π.Δημητρ 91 θεοπεράτοι πλάναι (έπί τής 'Ιουδ.) (δ.γρ. θεοτέρατοι).

θεοπίστες-ον πάπ. ό πιστός τώ θεώ : πάντες οι θεοπίστες και έλεήμανες.

θεοπλήνησία (ή) μτγν. ή περί του Θεου ή άπό του Θεου πλήνη, άγνοια του Θεου ή άπομάκρυναι όπ' αυτού : 'Αθανάσ.

θεοπλαστής (οί) ό πλάττων θεούς, ό κατασκευάζων εικόνας θεών, άγαματοποιός : 'Αριστφ.άπ. 787,Πολύδ.1,12' 2) ό θείας δημιουργός : Φιλ.2,490.

θεοπλαστία (ή) μυν. ή του θεου ένσάρκωσις.

θεοπλαστες-ον μτγν. ό ύπό του θεου πλασθείς, ποιηθείς : Χρησμ.Σιβ.Προοίμ.1,Βασ. άνθρωπος .. μόνον των ζώων θεόπλαστον.

θεοπλαστέω μτγν. πλάττω. σχηματίζω θεόν, θεοποιώ : Φιλ.1,55β θ- τόν χρυσούν μύσχον, αút. 2,164 θεοπλαστειν τόν Νείλον, 'Ημιόδ.Αιθ.9,9' ρηματ. π. θεοπλαστία, θεοπλαστής, θεόπλαστος.

θεοπλάστες 'Ησ. « εδισιδαίμωνας ».

θεοπληγής-ους-ές (πληγώω) μτγν. θεόπληκτος βλ.λ. : Συνεά.119Π.

θεοπληκτες-ον (πλησσω), δωρ. θεοπληκτας -αν 'Ησ. ό ύπό του θεου πληγείς, κτυπηθείς.

θεοπλήξ-ηγος (ό,ή) μτγν. κ. μυν. θεόπληκτος βλ.λ. : Μαίσιτ.60 θεοπλήξασιν εικόνας ειδώλων (δ.άναν). θεοπληγέσιν, 'Ανν.Κομν.14,423.

θεοπλήξια (ή) μτγν. θεοθάβεια βλ.λ. : Οίνόμ. κ.Εύσ.Εύαγγ.Προν.5,36.

θεοπλοκος-ον (πλέκω) μτγν. κ. μυν. ό πρός θεού προσπλεκόμενος : Κατ.'Αστρλ Κ Β(4),166' 2) μυν. ό θεόθεν πεπλεγμένος : Νικ.Χων.70Α θεόπλοκον και ήδωπραδες ειδώλλον.

θεόπλοκος-ον μτγν. ό ύπό του θεου γενόμενος πλούσιος, ό θεόθεν λαθών τó πλούτη : 'Ιω. Χρυσ.4,294.

θεοπνευστία (ή) μτγν., μυν. κ. νεώτ. ή έκ θεου, ή θεία έμπνευσις.

θεόπνευστος-ον μτγν., μυν. κ. νεώτ. ό ύπό του θεου έμπνευσθείς ή έμπνευόμενος, ό κατά θείαν έμπνευσιν γινόμενος : Ψωφωκλ.129 θεόπνευστος σοφία, ΚΔ Τιμ.2,3,16 γραφή θεόπνευστος, Πλουτ.'Ηθ.904F θ-δνειροι, Δημητρ.Προκοπίουέν Σάθ.3,487 τά θεόπνευστα των πατέρων τής έκκλησίας συγγράμματα, Κάκδ.Ωδ.5,16 θεόπνευστον φδίν.

θεόπνευτος-οος-ουν-ον μτγν. θεόπνευστος βλ.λ. : 'Ερμητ.1,30 θεόπνευστος γενόμενος' || ό θείας πνοής τόν τύπον, τά ίγνη έχων : 'Ελλ.'Επιγρ.άμμ. 1016 θεόπνευον πρόσωπον (έπί τής Σφιγγος), Νουμήν.'Απ.π.Πορφ.Νυμφ.10 θεόπνευον οδωρ.

θεοπόθητος-ον μτγν. κ. μυν. ό τώ θεώ ποθητός, ό ύπό του θεου ποθοόμενος.

θεοποίησης-εως (ή) σχόλ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ θεοποιῶ, ἡ ἐξέφωσις ὄντως τινός μέχρι θεοῦ, ἀποθεώσις: Σχόλ.Λυκούφρ. 1349 [ἐκδ.Κινκ.].

θεοποιητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἱκανός, ὁ δυνάμενος ποιεῖν θεοῦς ἢ εἰδωλα θεῶν: Πολυδ.1,13 ἡ θεοποιητικὴ [ἐνν. τέχνη] (ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα θεῶν).

θεοποιητός-ον (ποιῶ) ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ τοῦ θεοῦ πεποιημένος, θεότευκτος: Ἰσοκρ.7,62 θεοποίητο (ἐνν. πολιτεία) εἶναι, Ἰω.Χρυσ.

θεοποιεῖα (ή) μτγν. ἡ ποιήσις θεῶν: Πορφ. Ἀποχ. 4,9' || εἰδ. ἡ παῖσις, κατασκευὴ ἀγαλμάτων θεῶν, θεοποιητικὴ: Πολυδ.1,13' 2) τὸ νὰ ἐξηγῆται τῆς θείας, μέτοχος θείας φύσεως, ἡ θεία κατάσταση: Ἰεροκλ.Πλ.Χρ. Ἐπ.27,483M ἴνα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ βροτοῦ ἡ θεοποιεῖα ἡμῶν νοήται.

θεοποιητικός-ον (ποικίλλω) μον. ὁ (οἰστέ) θεία τέχνη, ἐργασία πεποικιλῶσις: Ἀνθρ.Κρ.149θ-στολή.

θεοποιός-όν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν θεοῦς, κατασκευάζων εἰκόνας, ἀγάλματα θεῶν: Ἀριστοφ. ἀπ.786, Γλαυκ.ΑΠ 9,774 ἂ θεοποιός τέχνα (θεοποιητικὴ), Λουκ.Φιλοφ.20 οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν· 2) ὁ μεταβάλλων εἰς θεοῦς, ὁ ποιῶν τινὰ μέτοχον θείας φύσεως, ὁ ἀπαθεῶν: Ἰεροκλ.Πλ.Χρ. Ἐπ.19,462M θεοποιός παραγγέλλματα, Σαυῖδ.ἐν λ. ἀποκλήρωσις, Ὁλετ. Ἀκούσθ.ᾠ.Μεταλήφ.Εὐγ.7 Συμῶν τοῦ Νέου Θεολόγου τῶν γὰρ θεῶν ὁ μετέχων καὶ θεοποιῶν χαρίτων.

θεοποιῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ποιῶ τινὰ θεόν, ἐξυφῶ τινὰ καὶ κατατάσσω αὐτὸν μεταξύ τῶν θεῶν, ἐκλαμβάνω τινὰ ὄς θεόν, ἀποθεῶναι: Διον. Ἀλ. Ρωμ.2,56 θ- τὰ θνητὰ, Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.7,94 θ- Πυθαγόραν, - οἱ ἀγριοὶ λαοὶ θεοποιοῦν τὸ νῆρ· 2) ποιῶ τινὰ θεῖον, μέτοχον θείας φύσεως: Ἰεροκλ.Πλ.Χρ. Ἐπ.Προαίμ.417 ἀνθρώπων θεοποιούσιν αἱ ἐπίστημαι || νεώτ. σέβομαι τι ὡς θεόν: ἐθεοποίησαν τὸ χρῆμα.

θεοποίησις (ή) μτγν. θεηπόλις βλλ.: Νόνν. Εὐαγγ.Ἰω.4,109.

θεοπολιᾶ-έω κ. θεηπολιᾶ εἶμαι θεηπόλις, ὑπηρετῶ τῷ θεῷ: Πλάτ.Νόμ.909D μὴ ἐξείπαι θεοπολιᾶν παρὰ νόμον (ἐρμ.Τῆμ.Λεξ. «θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν, ἀργύριον εἰσπρασσόμενον»).

θεοπομπεῖν (πιθ. θεοπροποεῖν) Ἦσ. ἐνθουσιάζειν. **θεοπομπικός-ον** μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Θεοπόμπον τὸν κωμικόν || ὄθ. τὸ οὐδ. θεοπομπεῖον (ἐνν. μέτρον) κρητικὸν βλλ. πεντάμετρον ἐν χρ. παρὰ Θεαπόμψ τῷ κωμικῷ: Ἠφαιστ.13,5.

θεοπομπός-ον (πέμψω) ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεμφθεὶς, θεοπέμψτος: Πίνδ.Π 4,69 θεοπομπὸι σφισιν τιμαί, Βαυχ.16,132 θεοπομπός τύχα.

θεοπονήτης-ον (πνουῖμαι) ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν παρασκευασθεὶς, κατασκευασθεὶς: Εὐρ.Τρφ.953 θεοπότητὰ μου λέχη.

θεοποτιστός-ον (ποτίζω) μον. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ποτισθεὶς, διδαχθεὶς, φωτισθεὶς:Ταρόσ.1489 [ἐ.Μί.].

θεοπραξία (ή) (πράττω) μον. κ. θεοπραξία ἡ θεία πράξις, ἐνέργεια, εὐποία, ἐλεημοσύνη: Εὐστ. Πον.215,86.

θεοπραξία (ή) μτγν. ἡ θεία μεγαληθραξία, μεγαλειότης, λαμπρότης: Διόδ.Σ 5,43 ἡ θεοπραξία τῆς πρᾶσφόνης ἀξίον τῶν ἐγκωρίων θεῶν φαίνεσθαι, Κλήμ. Ἀλ.830.

θεοπρεπής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ πρέπων, ἀρμόζων τῷ θεῷ: Πίνδ.Ν 10,2 Ἦρας δάμα θεοπρεπές, Διόδ.Σ 11,89 ἐν πεδίψ θεαπρεπέτ, Πλούτ.Δίων 28 ἱερὰν τινὰ καὶ θεοπρεπῆ πομπήν, Ζαλοκ.Κωνη. 2,51 θεοπρεπές μυστήριον | ἐξείρισεν εἶδα· 2) συνεκδ. θαυμασίος, θαυματοστός: Φιλ.2,137, Πλούτ. Ἀλλ.34 θέαμα σεμνὸν καὶ θεοπρεπές κ.

ὑπερθ. -έστατος: Πλούτ. Ἠθ.780F θεοπρεπέστατον ἀγαλμα.

θεοπρεπτός-ον θεοπρεπής βλλ.: Αἰσχ.Πέρα.904 θεοπρεπτα τάδε ἰδ.γρ. ἀντὶ θεοτρεπτα).

θεοπρεπής ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον θεοπρεπῆ βλλ.: Ἐπιγρ.,Διόδ.Σ 4,2 τὸν... Δία παραγενόμενον θεοπρεπῆ, Λουκ. Ἀλέξ.15 θεοπρεπῆ ἐσταλμένος κ. ὑπερθ. -έστατα: Ἀκολ.Μ Ἐβδὸμ.Μ Σάββατ. Ὀρθρ.Ὡδ.5 ἀφραστρίξει γὰρ θεοπρεπέστατα ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημμα.

θεοπροβάλλος-ον (προβάλλω) μον. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκλεγεμένος, ὡς ἐπίθετον ἡγεμόνων ἄλλ' ἰδ. κληρικόν: Ἀνν.Κομν.408,412, Καισάρ. Δασ. ἐν Σάβ.3,198 θεοπροβάλλετ μτροπολιτα.

θεοπρομήτωρ-ορός (ή) μτγν. κ. μον. ἡ μήτηρ τῆς μητρὸς τοῦ Θεοῦ, ἡ πρός μητρὸς μάμηρ τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τῆς Ἄωης συζύγου τοῦ Ἰωακείμ καὶ μητρὸς τῆς Θεοτόκου: Ὁρολόγ. Ἀνατ. Ἐκκλ.7,25.

θεοπροπία (ή) (θεοπροπός) θέσφατον, ρησφητία: Ἰλ.Α 87 Δαναοὶ θεοπροπίας ἀναφαίνεις.

θεοπροπίων (τό) (θεοπροπός) ἡ θεοπροπία βλλ.: Ἰλ.Α 85 εἰπέ θεοπροπίων, Ἠρ.1,7 ἔσχον τὴν ἀρχὴν ἐκ θεοπροπίου, Φιλ.1,514.

θεοπροπίος-ον (πρβλ. λατ. πρόσια) ὁ ἐρωτῶν τοὺς θεοὺς, ὁ διδων χρησμούς, προφητικός: Ἰλ.Ν 70 θεοπροπίος οἰωνοστής, Σοφ.Τρ.822 τοῦποις τὸ θεοπροπίον (χρησμός), Κόιντ.12,534 θεοπροπίον ἦταρ, ΑΠ1,10,5 θυμὸν ἔχουσα θεοπροπίον· 2) τὸ ἄρα, ὡς οὐσ. μόντις, προφήτης Ἦσ. «μάντις ἐκ θεοῦ προλέγοντες»: Ὁδ.Α 416 θεοπροπίον ἐξερπίτα || μτγν. εἰδ. ἐπὶ τῷ Μωσῶσις: Φιλ.1,199' || μτγν. θεοπροπίον (τό) θεοπροπία βλλ.: Καλλ.Λουτρ.Παλλ.125 πολλά δὲ βοιωταῖσι θεοπροπία· 3) ἴων. ἀντὶ θεωρός, δημόσιος ἀγγελιοφόρος, ἀπεσταλμένος ἵνα ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον: Ἠρ.1,67 εἰρωτῶσι δὲ ταῦτα τοῖσι θεοπροπίοισι λέγει ἡ Πυθίη τάδε, Αἰσχ.Πέρα.659' Ἐπιγρ.,Πλούτ. Κίμ.18 ταῦτα ἀκούσαντες οἱ θεοπροπίοι κατέβησαν ἐπὶ τὴν θάλασσαν, Πορφ. Ἀποχ.2,9.

θεοπροπιῶ-έω (θεοπροπός) διδῶ χρησμούς, μαντεῶν ἢ θείας ἐμπνεύσεως, προφητεύω, μ. ἐν μτγ. ἄρα: Ἰλ.Α 109 θεοπροπιῶν ἀγορεύεις, Πίνδ.Π 4,190 μάντις ὀρνυχέσι καὶ κλάροισι θεοπροπιῶν ἱεραῖς, Ἀπολλ.Ρ 2,922' 2) Ἐπιγρ. βοιωτ. θεοπροπιῶ εἶμαι θεοπροπίος βλλ.31.

θεοπροδέκτος-ον (προσδέχομαι) μον. ὁ εὐ-πρόσδεκτος παρὰ τῷ Θεῷ: Εὐστ.Πον.167,10.

θεοπροσπλοκος-ον (πλέκω) μτγν. ὁ τὸ θεῖον φοβούμενος καὶ προσπεκόμενος πρὸς θεοῦς, θρησκομανής, φανατικός, γλώσσ. τοῦ ἱεροπρόσπλοκος: Πρὸκλ.Τετραβ.6,224.

θεοπροσπλοκος-ον μτγν. θεοπροσπλοκος βλλ.: Πτολ.Τετραβ.7,155.

θεοπροστατικός (προστάτω) ἐπίρρ. μον. κατὰ θεῖον προσταγῆν, διὰ προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ: Στουδ.Θεᾶδ.456 [ἐκδ.Μί.].

θεοπροστατικός-ον (προτάσσω) μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προσταχθεὶς: Δασμασκ.Ἰ. ἐν Ἐλλ.Πατρολ.Μί. 96,648.

θεοπρία (ή) (μτγν. θεοπρία βλλ.: Εὐσ.Εὐαγγ. Ἀν.309D. **θεοπρίας** (ό) | ὄρω, ὄφραμι | μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἰδῶν ἢ δ. ὑμῶν καὶ βλεπὴν τὸν Θεόν, ἐπὶ τῷ Μωσῶσις: Φιλ.1,579 (δ. γρ.), Νικ.Χων.ἐν Σάβ.1,88 κατὰ τὸν θεοπτην Μωσῆν.

θεοπρία (ή) Ἦσ. κ. νεώτ. τὸ βλέπειν τὸν θεόν Ἦσ. «θεοπτην θεοφανίαν», αὐτ. «θεοπτίας» θείας θεωρίας·.

θεοπτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιῶν εἰς θεοπτην βλλ.: Ἐρμ.Τρίμασι. Στοβ.1,352 θ- δὴναμεις (ἡ δὴναμεις πρὸς ὄρασμα), Ἰάμβλ.Μυστ.β.6 θ- φυγή || οἱ θεοπτικοὶ εἰδ. ἐκκλ. παλαιῶτ. τάξις τις ἐν τῷ Χριστιανικῷ ἱερατεῖφ.

Θεοπτικῶς ἐπίρρ. μον. διὰ θεοπτίας· Εὐστ.Πον. 51,46 (ἐκδ.Τατ.).

θεοπτικῶς-ον | πτώμ| ὁ ἀπόπτυστος τοῖς θεοῖς, βδελυκτός, μισητός εἰς τοὺς θεούς· Αἰσχ. Ἐπτ.604 σὺν θεοπτικῶν γένει.

θεοπτῶ-ών μον. καθορῶ, βλέπω τὸν Θεόν· Μιχ. Ἄκουμ.2,123,14 (ἐκδ.Λάμπρ.).

θεοπύρος-ον | πύρ| ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν ἀνημμένος· Εὐρ.Ἡλ.732 φλογὶ θεοπύρῳ.

θεόρατος-η-ο δημ. λίαν μέγας ἢ ὑψηλός, ὑπερμεγέθης, πελώριος, τεράστιος· Κρυστ.Γραγ.Πορ.λιόκαστρο 31 γάλαρα θεόρατα, Γρυν.Σκ.Τερρ. Ἀνδροῦδα 3,9 σὰ δυὸ θεόρατα πανιά ὁ ἀνεμος φουσκῶναι | τις δυὸ φτεροῦγες.

θεόρθη | ἦ| νεώτ. μουσ. ἐγχορδὸν μουσικὸν ὄργανον τοῦ εἰδούς τῶν λαοῦτῶν βλλ.

θεόρρηγτος-ον θεομαγία· Σχόλ.Αἰσχ.Ἐπτ.653.

θεόρρηγτος-ον μον. θεόρρηγτος βλ.λ.: Ἰωσ.Γενέσ. 104,16 (ἐκδ.Βόνν.).

θεορήγμων δημ. δι' ἐπικλήσεως τοῦ θεοῦ καταρμάτι πιν' ρηματ. π. θεορήγος.

θεορήγτος-η-ο δημ. ὁ θεοκατάρατος βλλ.

θεορός κ. θεωρός Ἐπιγρ. ἰων. ἀπὶ θεωρός βλλ.

θεορρακτος-ον μτυν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατασῆς φρενοδοχῆς· Κικ.Υερτ.4,66,148.

θεόρρευτος-ον | ρεῶ| μτυν. ὁ θεόρρευτος βλ. λ.: Ἀπολλων.Μεταφρ.164.

θεορρημσύνη | ἦ| ἐκκλ. ἡ θεία ὁμιλία, διδασκαλία, κατήχησις.

θεορρήμων-ος-ον μτυν. ὁ διὰ θείας δυνάμεως ὁμιλῶν ἢ ἐκφραζόμενος, ὁ οὐ τὰ ρήματα, ἀὶ λόγοι ἐκ θεοῦ προέρχονται· **θεορρήμων γλώσσα** 2) ὁ περὶ θεῶν πραγματῶν ὁμιλῶν, πραγματευόμενος, διδάσκων· ΑΒ 4,379.

θεορρήγτος-ον | λέγω-ἐρρήθην| μτυν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ λεγθεῖς, ρηθεῖς· ΑΓΓ 9,505,13 - μέτρον, αὐτ. 1,19,3 **θεορρήτσιο** βίου, Ἐπικ. ἐν Πάπ. θεορρή[τῶν]. . . ἐδ[ε]πιάων, Νόνν.Εὐαγγ. ἰω.14,25 θ- μῦθος 2) Ἐπιγρ. Θεορρηπτον(τὸ) ὡς οὗς. ὄνομα κτιρίου ἐν Δῆλῳ· Ἐπιγρ. τὸν οἶκον τὸν Θεορρήτου.

θεορρήτσιο-ον | ρεῶ| μτυν. ὁ ἐκ θεοῦ ρεῶν, προερχόμενος· Ὀνη.Αλ.5,9 θ- λῦθρος.

θεορρῆτος-ον | ὀρνυμαι| ὁ ἐκ τῶν θεῶν ἐγερθεῖς, ὀρηθεῖς, πηγάσας, θεόπεμπτος, θεόσταλας· Πίνδ.Ο.2,40 **θεορρῆτ** σὺν δάδω, Αἰσχ.Πρ.765 θεορρῆτον ἢ βροῦσειον.

θεός | ὁ| μον., νεώτ. κ. δημ., βοιωτ., κυπρ., κρητ. κ. δημ. θιός, λακων. σιός, ὄωρ. θεῦς, αἰτ. θεῦν, κλητ. θεός κ. θεῆ, τὸ θηλ. θεά κ. θεάϊνα ὄν κατέχον δυνάμεις καὶ ἰδιότητες ὑπερφυσικάς, θεωρούμενον δημιουργὸν ἢ κυρίαρχον τῆς φύσεως ἢ μέρους αὐτῆς, ἀποτελοῦν δὲ ἀντικείμενον λατρείας τῶν ἀνθρώπων κτ. Ἀριστλ. «ὁ θεός . . . τὸ πρῶτον κινεῖν ἀκίνητον, . . . πρώτη καὶ κυριωτάτη ἀρχή, . . . ἀνάγκη εἶναι τὴ ἐν καὶ αἰεῖον τὸ πρῶτον κινεῖν» 3) γεν. ἢ ἀνωτέρα, ὑπερφυσικὴ δύναμις ἢ πλάσασα καὶ ἀοράτως διέπουσα τὸ σῦμπαν κ. εἰδ. τὴν γήϊνη φύσιν, μάλιστα δὲ ἀρχουσα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἄ. θεότης κτ. ἐν. κ. πληθ.: ἰλ.1 49 σὺν . . . θεῶ ἐπὶ ἄλλοθι μὲν τὴν βοῦθῆσαν τοῦ θεοῦ|, αὐτ.Ω 430 σὺν . . . θεοσίην, αὐτ.Π 101 ἐκ θεόφιν, αὐτ.327 ὑπὲρ θεῶν | παρὰ τὴν θελήσιν τοῦ θεοῦ, ἐναντίον τοῦ θελήματος τοῦ θεοῦ|, Ὀδ.Ξ 444 θεός δὲ τὸ μὲν δώσει, Πίνδ.Π 5,76 οὐ θεῶν ἄτερ, Ἡρ.1,86 σὺν θεῶ ἐπιρρήμον, Σοφ.Α1,765 σὺν θεῶ ἄλ κρατεῖν, Πλάτ.Νόμ.757Β θεῶν καὶ ἀσάθην τύχην, αὐτ.Φαίδρ.266Β, Ξεν.Ἰππαρχ. 9,8 θεῶν συνελεθόντων, Ἀλεξ.247 ἄν θεοὶ θάλασσαν, Μέν.Μον.671 θεοῦ θέλοντος | ἐν συγλ. χρ. κ. νεώτ. κ. δημ. |, Λουκ.Μαρκῶδ.29 θεῶν βουλομένων 4) ἐπὶ ὄνομα· Ἡρ.5,49 πρὸς θεῶν | ὄνομα τῶν θεῶν|, Σοφ.ΟΚ 522 θεός τῶν, Δημ.13 πρὸς θεῶν

|| ἐπὶ ἀναφωνήσεων ἐκπλήξεως· τοὺς θεοὺς σοὶ ὁ θεός μαζί σου, σέ καλὸ σοῦ· Ἄρρ.Ἐπικτ.2,19,15, Μάρκ.Αὐρ.7,17 ἀπέχου, ταῦς θεοὺς σοὶ, ὡς ἡλ-θεῖς, Ἄρρ.Ἐπικτ.3,7,19 κ.κτ. ἀόρ.ἐκφ. 1δ. μι. τοῦ τις· Ὀδ.1142 καὶ τις θεός ἡγεμόνισεν, Αἰσχ.Πέρσ.164 οὐκ ἄνευ θεῶν τινος, Εὐρ.Α1,1,Πλάτ.Νόμ.682Α κατὰ θεόν πως εἰρημέναι 4) π. ποι. ἐπαναλαμ-βανόμενον ἐν τῇ προτάσει· Εὐστ.ἰλ.258,26 «τὰ θεός θεός, ὁ κατὰ τὸν Πausανίαν ὁ παλαιὸι ταῖς ἀρχαῖς ἐπέλεγον ἐπιρρηζόμενοι Αἴλιος δὲ Διονυσίος φησιν, ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιαῖς καὶ ἄλλαις πράξει το θεός θεός ἐπελέγεται ἢ δὲ ἐτέρω λε-ξικῷ ρητορικῷ φέρεται, ὅτι παντὸς ἔργου ἀρχό-μενοι ἔλεγον θεός θεός»: Βάκχ.3,21 θεῶν θεῶν τις ἀγαπᾶζέτω, Εὐρ.Ἡρ.772 θεοὶ θεοὶ τῶν ἀδικῶν μέ-λουσι 5) π. πεζ. ἐνάριθρ.: Πλάτ.Πολ.379C ὁ θεός . . . πάντων . . . αἴτιος, Ξεν.Ἀνομ.1,31 τὰ πρὸς τοὺς θεούς 6) θεοὶ κτ. ἀντίθ. πρὸς τὰ ἄνδρες· ἰλ.Α 544 πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, αὐτ.Υ 74 ὄν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον 7) κ. ἐν συγκρίσει τῶν ἀνδρῶν πρὸς τοὺς θεούς· αὐτ.Ε 440 μηδὲ θεοσίην τοῦ θεοῦ ἔθελε φρονεῖν, αὐτ. Γ 250 θεῶ ἀναλγίκοις αὐδῆν, αὐτ.Γ 381 ὡς τε θε-ός, αὐτ.Ε 78· παροιμ. θεός πρὸς ἀνθρώπουσι | ἐπὶ σπανιωτάτης ἐπισκῆψεως· Ἡρόδ.1,19 8) ὄμ. θεοὶ κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ δαίμονες· Μέν.Ἐπιγρ.485 πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων· κ. νεώτ. τὸν βροθούν θεοὶ καὶ δαίμονες 9) συνῆθ. ἐπὶ ἐκάστου τῶν θεῶν τμ. προσθ.· ἰλ.Ο 225 οἱ περ ἄνερτροφ εἶσι θεοί, Ὑμν.Δῆμ.55 θεοὶ οὐράνιοι, Αἰσχ.Ἀγ.89 θε-ῶν . . . χθονίων, Σοφ.Ἀντ.1070 τῶν κάτωθεν . . . θε-ῶν, Ἀριστφ. Ἰνπ.235 μὰ τοὺς δώδεκα θεούς, Μέν. Σαρ.91 κ. ἐν τῷ δυτικῷ, ἐπὶ τῶν Δισκοκτύρων Κά-στορος κ. Πολυδεύκου· Ἀριστφ.Λυσ.81 ναι τῷ σιῷ, Ξεν.Ἀν.6,6,34 ὄμ. ἐν Βωιωτῆ κ. ἐπὶ τοῦ Ἀμ-φίωνα κ. τοῦ Ζήθου· Ἀριστφ.Ἀχ.905 ναι τῷ σιῷ 2) ἐπὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων θεοποιο-μένων εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ θεοῦ· Ἡρ.2,13 εἰ μὴ ἐβέλθει σφι θεῶν ὁ θεός, αὐτ.4,79 ἐς ταῦτην ὁ θεός ἀνέσκηψε βέλος, Ξεν.Ἐλλ.4,7,4 ἔσειπεν ὁ θεός (ὁ Ποσειδῶν), δ. διστ. βρέχει ὁ θεός καὶ βρέχεται | χανίζει κὶ ἔξω στέκομαι 3) εἰδ. κ. ἐπὶ τοῦ Ἥλιου· Ἡρ.2,24 τῆς γοῖ ἄν ἀρχοτάτω τε ἡ χώρα οὗτος ὁ θεός, Αἰσχ.Πέρσ.502 πρὶν σκε-δάσθηται θεοῦ ἀκτίνας, Ἄνπ.Ἐμφ.Πολ.4,79 δῶ-νοντος τοῦ θεοῦ κ. ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς κατα-στάσεως, τοῦ καιροῦ· Θεόφρ.Καρ.25,2 τί . . . δο-κεῖ τὰ τοῦ θεοῦ 4) εἰδ. ἀστρολ. θεός ὁ ἀστέρ-ρες· Ἰουλ.Λασδ. ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ 814,252 5) ὄμ. ἀστρολ. θεός ἢ Ἥλιος | ὄνομασία τοῦ ἐνάτου τό-που· Ρητόρ.αὐτ.163 6) μτυν. νεώτ. κ. δημ. γεν. πᾶν φυσικὸν ἢ τεχνητὸν ἀντικείμενον λατρευόμε-νον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς προσωποποιήσις τοῦ θεοῦ, οἷον οὐράνιον σάμα, εἰδῶλον, δένδρον, ζῶον· ΠΔ.Θσ.44,15 τὸ δὲ λοιπὸν | ἔξιλον| ἐργά-σαντο θεοῦ καὶ προσκυνοῦσιν αὐτότς 6) νεώτ. κ. δημ. ἐπιθετ. οἰνεῖ προσωποποιήσις αἰσθημά-τος ἢ ἀντικείμενου, θεότης εἰδικῶς μεριμῶσα περὶ τινος αἰσθημάτος ἢ ἀντικείμενου· εἰ θεός τῆς ἀγάπης εἶναι ὁ Ἔρως, ὁ Διόνυσος εἶναι θεός τοῦ οἴνου· κ. κτ. παραλείβην τὸ ὄνοματος, τιθε-θῆνης μόνον τῆς λ. θεός (θεά) μ. οὐσ.: ὁ θεός τοῦ πολέμου | ἐπὶ τοῦ Ἀρεως| .- ὁ θεός τοῦ ἔρωτος 7) εἰδ. π. Χριστ. τὸ ὑπέραταν ὄν, ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ἀναρχος καὶ αἰώνιος πνεῦμα· ΠΔ.ἰω.4,24 πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀλήθειᾳ δεῖ προσκυνεῖν, Πρόδρ.Β 335 ἐκείναι Θεός καὶ Κύριος φάλλουσιν καθήμεραν, δ.διστ. θέλει ὁ θεὸς κὶ ἀνοῦθον τὰ δέντρα | θέλει καὶ μαραινου-νται 8) κτ. ἐπέκτ. κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶν ὅ τι πολὺ ἀγαπῶμεν, τιμῶμεν ἢ λατρεύομεν οἰνεῖ ὡς θεόν·

Αισχ.Χο.60 τὸ δ' εὐτυχεῖν, τὸ δ' ἐν βροτοῖς θεός τε καὶ θεοῦ πλέον, Σοφ.ὄν.922 ἢ φρόνησις ἀγαθὴ θεός μέγας, Εὐρ. Ἐλ.560 θεός γάρ καὶ τὸ γινώσκειν φίλους, οὐτ.Κύκλ.316 ὁ πλοῦτος. τῶς σφοῖς θεός, ΚΔΦιλ.3,19 ὦν ὁ Θεός ἡ κοιλία, - τὸ χρήμα εἶναι ὁ θεός του' 9) νεώτ. κ. δημ. ὁ οἰνεῖ κάλλος θεοῦ ἔχων, οὐ τὸ κάλλος ἢ τὰ θέληγτρα ὑπερβαίνουσι τὸ σύνθετον μέτρον, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὠραῖος· αὐτὴ ἡ γυναικία εἶναι θεά' 10) τὸ θεός μτ. οὐσ. ἢ ἐπιθ. ἐν χρ. πρὸς χαρακτηρισμὸν μεγεθυτικόν, ὑπερθετικόν : ΠΔΨαλμ. 79,11 ἐκάλυψεν ὄρη ἡ σικιά αὐτῆς, καὶ αἱ ἀναθενδράδες αὐτῆς τὰς κέδρους τοῦ θεοῦ | τὰς ὀφλοτάτας, τίς θεόρατες |, αὐτ. | Ιων.3,3 ἡ δὲ Νινευὴ ἦν πόλις μεγάλη τῷ θεῷ [ἀντὶ μεγίστη] | ἢ οὐ. νεώτ. κ. κυρ. δημ. ἐν τῇ σμν. ταύτη ὡς πρώτων συνθετικόν πολλόν λ. θεο- βλ.λ. 11) μγν. ὡς ἐπίθετον τιμητικόν, τίτλος ἡγεμόνων, ἀρχόντων, τὸ πρώτων π. Πτολεμαίους κ. Σελευκιδαις, εἶτα π. Ρωμαίους : Ἡρώνδ.1,30 θεῶν ὀδελφῶν [ἐπὶ τοῦ Πτολεμαίου Β' καὶ τῆς Ἀρσινόης] : Ἐπιγρ. Πτολεμαίους ὑπάρχων θεός ἐκ θεοῦ καὶ θεάς, Ἐπιγρ. θεός ἐκ θεοῦ [ἐπὶ τοῦ Αὐγουστοῦ], Ἄνπ. Συρ.65 Ἀντίοχος δὴν θεός ἐπάνωμον γίγνεται | ἢ ὡς ἀπόδοσ. τοῦ λατ. δίνας : Ἐπιγρ. οἱ ἐνθεοὶ αυτοκράτορες, Στράβ.4,1, ὁ θεός Καίσαρ ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν εἰρηκεν' 12) Ἐπιγρ. κ. παπ. κ. γεν. ἐπὶ ἀποθανόντος, ἐπὶ νεκροῦ : Ἐπιγρ. θεοὺς χθονίας [λατ. Divi Manibus] 13) μγν. ὁ ἀρχων, ἐξουσιαζῶν : ΠΔ ἔξ.21,6 προσάξει αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ πρὸς τὸ κριθῆσαν τοῦ θεοῦ, αὐτ.22,8, αὐτ.28[27] θεοῦς οὐ κακολογήσεις' 14) θεός ὡς θηλ. ἀντὶ θεά, θέαινα : ἰλ.Θ 7 μήτε τις... θήλεια θεός τὸ γέ μήτε τις ἄρον, Δημ 225 τοῖς θεοῖς εὐχόμεσι πῶσι καὶ πάσαις' ἢ εἰδ. ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς : Σοφ ΑΛ401 ἂ Διὸς ἀλκίμα θεός, Ψήφισμα π. Ἀνδοκ.1,77 τοὺς ταμίνας τῆς θεοῦ, Πλάτ.Τίμ.21Α τὴν θεὸν... ἐγκωμιάζειν' ἢ π. ποι. μτ. ἐπιθ. ἐπὶ ἄλλων θεοτήτων : Πινδ.1,718,34 ποτίσαν θεόν, Σοφ.ΟΚ 1548 ἡ τε νερέτρα θεός | ἢ Περσεφόνη' κ. ἐπὶ τῆς Θέτιδος : Πλάτ. Ἀπαλ.28C θεός οὐσα' ἢ κτ. ἐπέκτ. ποι. ὡς ἐπιθ. κ. ἐπὶ τῆς Νιδόης : Σοφ. Ἡλ.150 ἴω παντλήμων Νιδόα, σὲ δ' ἔγωγες νέμου θεόν κ. κτ. Διὸς. ἐπὶ τῆς Δημητρός καὶ Κόρης : Ἀριστφ.Σφ.378 μὴ πατεῖν τὰ ταῖν θεατῖν φηφίσματα, Ἀνδοκ.1,125 οὐδ' ἔδειξαι τὸ θεῷ κ. κινήθ. ἐπὶ ὄρκου : Ἀριστφ. Ἐκκλ.155 μοι μὲν οὐ δοκεῖ μὰ τὴν θεῷ' 15) ὡς ἐπιθ. μτ. συγκρ. θεώτερος θεοῖς, ἄρισθι θωέτερα, ἀντιθ. καταϊθαται ἀνθρώποιον : Ὁδ.Ν III αὐ δ' αὖ (θύραι) πρὸς Νότου εἰσι θεώτεραι (σάλλ. «θεϊότεραι, δι' ὧν μνοὶ θεοὶ εἰσέρχονται»), Καλλ. Ἀπόλλ.93 οὐ κείνου χαρόν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων, Διον.Περ.257 θεώτερος ναός' 16) νεώτ. κ. δημ. φρ. θεός | ἐπιδοκιμαστικὴ ἀναφώνησις ἐπὶ εὐαρθάτων ἐντυπώσεων ἢ ἐκκεντῶν -πραγμάτων : κρσιλ θεός' ἢ φρ. πρὸς Θεοῦ, ἀναφώνησις παρακλιτικὴ ἢ ὀσιπρετικὴ, ἄ. δι' ἄνομιαν τοῦ Θεοῦ' ἢ οὐ. μτ. δῶσθ ὁ Θεός (κὶ ἡ ὄνομα) ὡς εὐχὴ ἢ ρά : δ.διστ. ποιός ἤλλαξε τὰ στέφανα κὶ ἔκαμε καὶ τὸ γῶρα | νὰ δῶσθ ἡ θιός κὶ ἡ Παναγία νὰ πιάσθ καὶ τὸ μῦρο, φρ. ὁ Θεός νὰ μὴν τὸ δῶσθ -νὰ μὴν τὸ δεῖξθ νὰ μὴν τὸ κάμθ | μὴ γένοισθ |, φρ. ὁ Θεός ἔξειρε τὶ θὰ γίγη | γίνωσθαι τὶ θὰ γίγη' ἢ οὐ. ὁ Θεός φυλάξει ἢ ὁ Θεός νὰ φυλάθ' Θεέ μου φύλαττε (ἀνευθῆ, ὅπως μὴ σμυθῆ π. εἶθε νὰ μὴ...)' ὁδ. φρ. αὐτός Θεέ μου φύλαγε, ἢ ὁ Θεός νὰ αὐ φυλάθ | ἐξέωλγας καὶ προώλγας, Μαν ἐπικίνδυνος' φρ. ὁ Θεός βοηθός ἢ ὁ Θεός μαζι σας | εἶθε νὰ σὰς βοηθῆσθ ὁ Θεός' ἢ οὐ. φρ. ὁ Θεός συωρέσ' τον | εὐχὴ δι' ἀποθανόντα' ἢ οὐ. φρ. Θεοῦ θέλοντος καὶ καιροῦ ἀποδοκύντος | ἐπὶ

ναυλικῶν πλοίου, βλ. κ. ἀνωτ.' ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ | ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεόν, κληρικὸς ἢ μοναχὸς κ. συνεκδ. θεοφοβούμενος, ἀγαθός' φρ. δόξα σοὶ ὁ Θεός | εὐχαριστία πρὸς τὸν Θεόν διὰ τὸ ἐπιτευχθὲν ἀγαθόν' ἢ οὐ. φρ. ἔλεψ Θεοῦ | τίτλος ἡγεμόνων ἢ ἀρχιερέων ἐμφαίνων ὅτι ἡ ἐξουσία αὐτῶν εἶναι δεδομένη παρὰ τοῦ Θεοῦ' : Ὁθων ἔλεψ Θεοῦ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, -Γρηγόριος ἔλεψ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως' ἢ φρ. δὲν ἔχει τὸ θεῶ του ἐπὶ ἀλλοπροσάλλων ἢ παρατόλων ἢ οὐ. φρ. ἀπὸ μηχανῆς θεός ἢ θεός ἀπὸ μηχανῆς θεῖον ἢν ἐμφανίζόμενον ἐπὶ τῆς σικηνῆς τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θεάτρου πρὸς λύσιν τοῦ δράματος, κ. νεώτ. μτρ. ὁ ἀπροσώπως καὶ κατ' εὐτυχή σύμπτωσιν ἐπερβαίνων πρὸς λύσιν διαφορᾶς ἢ ζητήματός τινας δυσκόλου ἢ παρομι. Θεέ μου, φιλᾶγέ με ἀπὸ τῶν φίλων, καὶ τοὺς ἐχθρούς μου ἐγὼ τοῦθ συωερίζω | οἱ δούλοι φίλοι εἶναι πλέον ἐπικίνδυνοι τῶν δεδηλωμένων ἐχθρῶν, -νὰ φαθάσαι κείνον ποὺ δὲ φαθάσαι Θεοῦ | οἱ ἀπιστοὶ καὶ ἀσεβεῖς εἶναι οἱ ἐπικίνδυνότεροι τῶν ἀνθρώπων, - ὁ Θεός ἄργει, μὰ δὲ λαοῦνοεῖ | ὁ Θεός ἀποδοῖει δικαιοσύνην ἐκάστω, ἔστω καὶ ἄργα, - ἀρὺν ποὺ τὸ βλέπει ὁ Θεός, ὁ λύκος δὲν τὸ τρώει | οἱ κακοὶ δὲν δύναται νὰ βλάψωσι τοὺς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προστατευμένους', νηστειῷ, Θεέ μου | -στανιό σου, φτωγῆ μου [ἐπὶ πτωχῶ νηστειούτους ἐξ ἀνεχέας καὶ καυχόμενου], πρβλ. νηστειῷ ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ γιατί φαθ δὲν ἔχει, - δλα τὰ ἔξειρε ὁ Θεός, μόνο διαίραση δὲν ἔξειρε | δὲν διένειμε τ' ἀγαθὰ ἐξ Ἰσοῦ εἰς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ἢ κατὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν, | - ὅταν δίγη ὁ Θεός τ' ἄλευρι, παίρνει ὁ δῖσολος τὸ σασκί | οἱ πλοῦτοῖνες εὐκόλως χάνουσι ἢ διασπαθίζουσι τὴν περιουσίαν των ἐκόλως, | - Θεός παιδιὰ δὲ μοῦ ὄσκα καὶ μοῦ ὄσκα προγόνα | μοῦ ἔδωκε ὁ τι δὲν ἤθελα, ἐν ᾧ ὅτι ἐπέθωμον μοῦ τὸ ἤρηθη], γνομ. Ἄλλα μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων ἄλλα δὲ θεός κελεύει | πρβλ. ἄλλα μελετᾶ τὸ βόδι, ἢ ἄλλα ἂ ζευγάς, ἢ ἄ. ὁ γαῖδαρος κ. ἄ. ὁ γαῖδουριάρας), - τοὺς κρυφούς τοὺς καλογέροντας μόνον ὁ Θεός τοῦθ ἔξειρε | ἐπὶ τὸν ἀνελεγκριανόν, κρυφισάνω κ. ἄ. πολλὰ' παράγ. θεῖος, θεῷ, ἀποθεῷ, ἐκθεσιζῶ, ἀποθεώσις, ἄθεος, ἀντιθεος, ζᾶθεος, ἡγάθεος, ἔνθεος, ἐνθουσιάζω | πρβλ. θεοσεβός, θεσφατος'. Ἐκ τοῦ ἴνδ. - Εὐρ. dtheos-s-dheos = theos, λιθ. dvesti=πνεῖν, dthe = πνεῦμα | πρβλ. Χατζιδ. Ἀκ. Ἀν. Β 27, 272, 319, 339, 370, 451' καθ' Ἡρόδ. 12,52 ὁ θεοὶ ὀνομάσθησαν ὁτῶ ἐπὶ κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρῆγματα καὶ πάσας νομάς εἶχον. Ὁ Πλάτων (397C) παράγει τὴν λ. θεός ἐκ τοῦ θέειν, διότι πρῶτοι θεοὶ ἦσαν ὁ Ἥλιος, ἡ Σελήνη κ. ἄ. Ἐκ τῶν νεωτέρων ἄλλοι παράγουσι τὴν λ. ἐκ ρίζ. dif-, dif-ος, λατ. δίνας, deus, δίος, Ζεὺς' ἄλλοι (Curtius) ἐκ ρίζ. θεο- τοῦ θέσασθαι, πολυθέουτος, οἰνεῖ ὁ ἱκετευόμενος | πρβλ. θεσ-φατος, θεσ-κελος' καὶ ἄλλοι (ἐν οἷς ὁ Χατζιδάκης) δέχονται τὴν ἐν ἀρχῇ μνημονευομένην ἐτυμολ., κυρ. διότι πρὸς τὸ θ τῆς Ἑλλην. δὲν ἀντιστοιχεῖ ἃ τῆς Λατινικῆς, ἄλλὰ ε.

θεοσέβαστος-ον κ. μον. δ.τ. τοῦ θεοδότος-ον ὁ ὑπὸ τὴν θεῶν δεδομένος, δοθεὶς : Ἡσιόδ. Ἐργ.320 χρήματα δὲ ὄσθ ἀρνακτὰ, θεοδότος πολλὸν ἄμεινον, Πινδ. Π5,13 θεοδόστον δύναμι, Ἀριστλ. ἩΝικ.1099b,12 θεοδόστος εὐδαιμονία, Μάξ.Τίμ. 38,4 θεοδόστος ἀρετὴ, Καιάαρ.Διαπ. ἐν Σάβ.3,102 τῆς θεοδόστου ἡγεμονίας.

θεοσέβωρος-ον ποι. ἀντὶ θεοδώρητος βλ.λ., πλαιοθὲν ὑπὸ Τζέτ.Λυκόφρ.47 οἱ γάρ ἴωνες οὐτῶ μετὰ τοῦ α λέγουσι θεοσέβωρος, θεοδόστος.

θεοσεβαστος-ον μον. ὁ σεβόμενος τοῦ θεοῦ : Φῶτ.816λ.269 | διορθ. θεοσεβέστατος.

θεοσέβεια (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ θεοσεβῆ, τὸ σέβασθαι τὸν Θεόν, ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐσεβεία: Πλάτ. Ἐπιγ.985C μὴ τολμήσῃ καινοτομῆσαι ἐπὶ θεοσέβειαν, Πλούτ. Ἡσιοδ.46, Ἰάμβλ.Προτρ. 20' 2) εἶδ. νεώτ.φιλοσ. τὸ θρησκευτικὸν καὶ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Θεοφίλου Καίρη.

θεοσεβής-οὗς-ές κ. μον. κ. νεώτ. ὁ αεδομένος τὸν Θεόν, εὐσεβής, θεοφοβούμενος, θρησκός: Ἡρ.1,86 πυθόμενος τὸν Κραίσαν εἶναι θεοσεβέα, Σοφ.ΟΚ 260, Πλάτ.Κράτ.394D ἐξ ἀνδρὸς αγαθοῦ καὶ θεοσεβῆ ἄσεβδης γένηται' || τὸ οὐδ. θεοσεβῆς (τὸ) ὡς οὐσ. ἡ θεοσέβεια: Πλάτ. Ἐπιγ.977 τὸ θεοσεβῆς γνωρισθήσεται' || νεώτ. θεοσεβέστατος τίτλος προσφωνήσεως ἀρχιμανδριτῶν.

θεοσεβῶ-ῶν μτγν. κ. μον. εἶμαι θεοσεβής βλλ.: Πλούτ.ἀπ.ἀδέβ.22, Δίων Κ 54,30, Ἐπιγρ.

θεοσεβῶς ἑπίρρ κ. νεώτ. κατὰ τρόπον θεοσεβῆ, εὐσεβῶς: Ξεν.ΚΠ3,3,58 θεοσεβῶς πάντες συνεπήχσαν, - ἐβίωσε θεοσεβῶς.

θεοσεβίτης-ων (θεός - ἄριστος) ὄν σέβεται, τιμᾷ τὸν Θεόν, ὡς θεῶν: Ἄριστφ.Νεφ.292 θεοῦ... βροντῆς μυκησαμένης θεοσεβίτου' 2) ἄγιος, δσιος: Χρησμ.π.Ἰουλ.Ἐπιστ.89B' 3) ἐνεργ. θεοσεβής βλλ.: Μαν.4,27.

θεοσεβίτηρ-ορος (ὁ) θεοσεβῆς βλλ.: Εὐρ.Ἰπν. 1364 ὁ σμενὸς ἐγὼ καὶ θεοσεβίτηρ.

θεοσεχθρία (ἡ) κ. θεοισεχθρία βλλ.: Ἄρχιππ. Πλούτ.2' πρβλ. θεοεχθρία.

θεοσημάντος-ον μον. ὁ θεῖα σημαίνων, ὁ τὴν θεῖαν βούλησιν δηλώνων: Στουδ.Θεόδ.757[ἐκδ.Μί.].

θεοσημία (ἡ) μτγν., μον. κ. νεώτ. κ. θεοσημία σημεῖον ἐκ τῶν θεῶν, τέρας· Σουίδ. ε ἡ τοῦ θεοῦ μαρτυρία: Χριστόπ.Βασίλειος28 καὶ ἄν ποτε ἀσθένεια συμβῆ ἢ ἀνομήρια, ἢ ἄλλη ὀπωσθήποτε ἀπλῶς θεοσημία' || μον. ἐν πληθ. θαυμάσια φαινόμενα, θαύματα: Μιχ.Ἄτταλ. ἐν Σάθ.1,10 ἐξ ἐπινοίας θεοστέρως οὐκ ὀλίγα θεοσημεῖα ἐν τούτῳ γίνονται.

θεοσημιον(τὸ) ἐκκλ. ἡ θεοσημία βλλ.

θεοσημία (ἡ) ἀντὶ θεοσημεία βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. εὐαμερία.

θεοσημος-ον μτγν. ὁ παρέχων θεῖα σημεῖα, ὁ ἐκδηλῶν τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ: Χρησμ.Σ16B' || τὸ οὐδ. τὸ θεοσημον ὡς οὐσ. ἡ θεοσημία.

θεοσημής-οὗς-ές μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἰαχυροποιοῦμενος: Σταυδ.Θεόδ.44[ἐκδ.Μί.].

θεοσκεπαστός-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ σκεπόμενος: ΚΠορφ.Ἐκθ.198 [ἐκδ.θών.].

θεοσκεπής-οὗς-ές μον. κ. νεώτ. ἄ. θεοσκεπαστός βλλ.: Ταράσ.1476A.

θεοσκίος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ σκιαζόμενος, προστατευόμενος: Δαμοσκ.Ι.Εκκ.7,9.

θεοσκυεῖ Ἡσ. « θεοῦς τιμᾷ » πρβλ. θυοσκῶ.

θεοσκοπος-ον ἐκκλ. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀκοπούμενος.

θεοσκοτάδα (τὸ) δημ. ὑπερβολικόν, πυκνὸν σκότος, βαθύ σκοτάδι.

θεοσκοτέινα ἐπίρρ. δημ. ἐν πληρεῖ σκότει, ἐντελῶς σκοτεινά.

θεοσκοτεινός (ἡ) δημ. τὸ θεοσκοτάδο βλλ.

θεοσκοτεινός-ο δημ. ὁ καθ' ὀλοκλήριαν ἢ καθ' ὑπερβολὴν σκοτεινός: Ἐφταλ.Οδ.Μ.409 θεοσκοτέινα ἐγίνον τὰ πέλαγα' 2) μτφ. ἐπὶ προσ. ὁ λαν ἀμάθητος, ἀγραμμάτος: ἀπὸ τριμυλιά του ὀπόμεινε θεοσκοτεινός.

θεοσκοτωμένος-ο δημ. ἐπὶ ἀρᾶς, ὃν θὰ ἐπρεπε νὰ σκοτώσῃ, ν' ἀφανίσῃ ὁ Θεός: Νιρβ. Μαλλ.Κουβ.39 ἐαὺ τῆ φωτίσας τῆ θεοσκοτωμένη καὶ μοῦ φκίαζε αὐτὴ τὴ φέσασ' || κ.ἐν φρ. ὡς ἀόριστος ἐπικριτικός ἐπιθεσιμῶς: βρῆ τὸ θεοσκοτωμένο1, κοτόπουλο δὲν ἄφησε στὴ γειτονιά. **θεοσκύνῶ**-ῶν Ἡσ. τιμῶ, λατρεύω ταῦς θεοῦς.

θεοσοφία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ γνῶσις τῶν θεῶν πραγμάτων, θεία σοφία: Πόρφ.Ἀποχ.4,9 ἡ ἀγαν θεοσοφία' || ὄβ. κ. θεολογία: Πρόκλ.Πλάτ. Θεολ.5,35 Ἐλληνικὴ θεοσοφία, Δαρμάσκ.Ἀρχ 350 Χαλδαϊκὴ θεοσοφία: 2) εἶδ. νεώτ. φίλος, φιλοσοφικοθρησκευτικὴ δόξασις, καθ' ἣν ὁ ἀνθρώπος, ὡς πνευματικὸν ὄν, συγκείται ἐκ τῆς αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν οὐσίας, πρὸς ὃν ἐπιδιώκει νὰ ἐπικοινωνήσῃ' 3) εἶδ. σύστημα τι διδασκαλίας θεολογικῆς ἀμα καὶ μεταφυσικῆς φιλοσοφίας, δρωμένων μὲν ἀπὸ τῶν Ἰνδικῶν Ἰδ. θρησκ. δοξασίων, προσπαθῶν ὁμως νὰ περιλάβῃ πᾶσας τὰς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας θρησκείας ἐν ἑνὸν ὅλον ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰ δεδομένα τῆς σύγχρονον ἐπιστήμης, ὀνομασθὲν αὐτῶς ὑπὸ τῆς πρώτον συνθεσάσεως αὐτῶ Ἑλένης Μηλαδάτσου, ἄ. θεοσοφισμός.

θεοσοφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεοσοφίαν βλλ.3) ἡ τὸν θεάσοφον: θεοσοφικὴ ἐταιρεία' || ἐπίρρ. θεοσοφικῶς κατὰ τὸν τρόπον τῆς θεοσοφίας βλλ.3).

θεοσοφισμός (ὁ) νεώτ. ἡ θεοσοφία βλλ.

θεοσοφιστής (ὁ) νεώτ., θηλ. θεοσοφίστρια ὁ περὶ τὴν θεοσοφίαν βλλ.3) ἀσχολούμενος ἢ ὁ ὀπαδὸς αὐτῆς, ἄ. θεόσοφος.

θεόσοφος-ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ σοφὸς περὶ τὰ θεῖα, ὁ ἔχων θεῖαν σοφίαν: Πόρφ.Ἀποχ. 2,35, Ἰάμβλ.Μυστ.7,1, Ὁλεῖτ.Ἀκολ.Γουκλιαν.Πεντηκοστ.Ἐσπερ.Εὐχ. (σ. 130A) τὸν δὲν ἀρχέκωντα... δρᾶκοντα, θεοσόφω δελεῖσθαι ἀγκιστραύσας: ὁμ. ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῶν Γυμοσοφιστῶν: Πόρφ. Ἀποχ.4,17' 2) νεώτ. τὸ ἀρσ. θεόσοφος, θηλ. θεοσοφίστρια ὡς οὐσ. ἀντὶ θεοσοφιστής, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τῆς θεοσοφίας βλλ.3).

θεοσοφῶ-ῶν μτγν. ἔχω θεῖαν σοφίαν, ἀσχολούμαι περὶ τὰ θεῖα, φιλοσοφῶ περὶ τῶν θεῶν: Πόρφ.Ἀποχ.4,17.

θεοσόφως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον θεόσοφως, μετὰ θείας σοφίας: Κλήμ.Ἀλ.120,2 S θεοσόφως συμπεριφερόμενοι.

θεόσοπος-ον ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐσαρμένος, πεποίμενος, θεῖος: Εὐρ.Ἄπ.107 γέμυσαν κύματα θεοπόρου.

θεόσσυτος-ον (ἰσώω) κ. θεόσσυτος θεόσταλτος: Αἰσχ.Πρ.643 θεόσσυτον χειμώννα.

θεόσταλτος-ο δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ σταλείς: Παλαμ.Παράκ.95,7 θεόσταλο δνειρο.

θεόστασις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ὑπόδαθρον ἐφ' οὗ ἰδρύνοντο ἀγάλματα θεῶν.

θεόσταπτος-ον Ἐπιγρ. κ. μον., ποι. θεῖο- ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ στεφθεῖς: Ἐπιγρ., Πρῶδ.Β 562 ἄλλ' ὦ μικρόν, Θεόσταπτε, τὰς ἄκοας σου πρόσχε.

θεοσταφής-οὗς-ές Ἐπιγρ. κ. μον. ὁ θεόσταπτος βλλ.: Ἐπιγρ., Χρυσόδολλ.Λόγ.ἐν Σάθ.1,207 ἐκ τοῦ... θεοσταφῆς αὐτῶν κρύτας.

θεοστήρικτος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ στηριζόμενος, προστατευόμενος: Κωνστ.Ρῶδ.ΑΠ 15,15 θεοστήρικτα σκήπτρα.

θεοστήθης-οὗς-ές μτγν. ὁ ἐφ' οὗ ἐβάδιεν ὁ θεός: Λιμέν.21 θεοστήθης δεῖρας, Γρηγ.Ναζ.2,949 ἸΜί.), Πρὸκλ.Ἰγν.7,7 θεοστήθεις πυλωένας.

θεοστίθεος-ον Ἐπιγρ. ἀντὶ θεοστήθης βλλ.

θεόστολος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐσταλμένος, θεόσταλτος: Σταυδ.Θεόδ.1629 [ἐκδ.Μί.] θεόστολοι ὄμοταγεις Παύλου.

θεόστοργος-ον μτγν. ὁ ἀγαπῶν τὸν θεόν: Νών.Εὐάγρ.Ἰω.4,45.

θεόστραδος-ο δημ. ὁ καθ' ὀλοκλήριαν, τελειῶς στραδὸς βλλ., θεάτρυφος.

θεοστυγής-οὗς-ές κ. μον. κ. νεώτ. κ. θεοστυγής-ον ὃν στυγεῖ ὁ θεός, ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν μισούμενος, θεομιστος: Εὐρ.Κύκλ.602 ἄκρατος

ἐλάθ θηρί τῷ θεαστυγί, Πολυδ.Ι,21, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,231 συσκευαίει ταιαυτον, οσον ουδέ 'Ιουδαίος θεαστυγίς ἐν ἀτόλμωσ' 2) ἐνεργ. ὁ μισῶν τὸν Θεόν: ΚΔ Ρωμ.Ι,30 καταλάλας, θεαστυγίς, ὕβριστάς.

Θεοστύγης-ον ὁ θεαστυγίς βλ.λ. : ΑΙσχ.Χο. 635 θεαστυγίτῃ δ' ἄγει.

Θεοστυγῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον θεαστυγί, θεομίσητον.

Θεοσύλης (σί) (σὺλῶ) μγν. ὁ συλῶν; ἀρνά-ζων, κλέπτων τὰ τοῦ θεοῦ, ἱερσοῦλος: Φιλ.Π.Εὐσ. Εὐαγγ.Προπ.8,14, Αἰλ.ΠΙ.5,16.

Θεοσυλία (ή) μγν. ἡ σύλησις τῶν τοῦ θεοῦ, ἱερσοῦλια : Αἰλ.ΖΙ 10,28 κ. πλθδ.: αὐτ.ΠΙ 6,8.

Θεοσυλλεκτος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ συνειλεγμένος: Βίος Μακαρ.Πατρίου ἐν Σάθ.3,513 ταίς θεοσυλλεκτοῖς ἱεραῖς συνόδοις.

Θεοσύλους-αν μγν. δ.γρ. ἀντί θεοσύλης βλ.λ.

Θεοσύμμοχος-ον μον. ὁ ἔχων τὸν Θεὸν σύμμοχον: Ψευδοσυν.Φωτ.289 (ἐκδ.Ηαrdαίη).

Θεοσύμφυτος-ον ἐκκλ. ὁ τῷ Θεῷ σύμφυτος, ὁ ἠνωμένος μετὰ τοῦ Θεοῦ: θεασυμφύτοις εὐαγγελισταίς.

Θεοσύνεκτος-ον ἐκκλ. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ συνηγμένος, συνηθροισμένος.

Θεοσύναιπτος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ συναφθείς, ἀρμολογηθείς: Στουδ.Θεόδ.1261 (ἐκδ.Μί.Ι).

Θεοσύνθετος-ον μγν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ συνθεθεμένος: 'Ἱεροκλ.Πλ.Χρ.'Επ.478Μ.

Θεοσυνήρητος-ον μον. ὁ τῆ συνεργία τοῦ Θεοῦ ὑπάρχων: Κ Πορφ.Εκθ.Ι,62 (ἐκδ.Βόνν.Ι).

Θεοσυνεσία (ή) μον. ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ συνέπεισις: Στουδ.Θεόδ.981 (ἐκδ.Μί.Ι).

Θεοσύνετος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ συνετιζόμενος: Στουδ.Θεόδ.1484 (ἐκδ.Μί.Ι).

Θεοσύνθετος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ συνθεθεμένος: Φιλῆς 2,385 (ἐκδ.Μί.Ι), Κασάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,138 σώμα... θεοκόσμητον καὶ θεοσύνθετον.

Θεοσύντατος-ον (συνίστημι) μγν. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ συνιστάμενος ἢ τῷ Θεῷ συνιστῶν, δ. ἐρμ. ὁ ἠνῶν, δοξάζων τὸν Θεόν: 'Ἰω.Χρυσ.6,60δ.

Θεοσύντες-ον κ. θεόσω. ὁ θεόπεμπτος, θεόσταλτος: Αἰσχ.Πρ.116 θεόσύντος, ἢ βρότειος, αὐτ.596 θεόστυτὸν τε νόσον πρβλ. θέρορτες.

Θεοσφαγία (ή) μγν., ἐκκλ., ἡ διὰ τῆς τελεουργίας τοῦ μυστηρίου τῆς Θ. Εὐχαριστίας ἀναίμακτος σφαγή, θυσία τοῦ Θεοῦ ἢ μεταλήψιν ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἴτοι τοῦ ἡγιασμένου ἄρτου καὶ οἴνου: 'Ἰω.Χρυσ.6,908.

Θεοσφράγιτος-ον ἐκκλ. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐσφραγισμένος.

Θεόσωμος-ον μγν. κ. μον. ὁ τοῦ σώματος τοῦ Θεοῦ: 'Επιφάν.ἐν Ηαrdt Catal. cod. gr. Monacens. 5,292 θεόσωμος ταφῆ τοῦ Κυρίου, 'Ἀναστ.Συν.ἐν Μί.89,241 θεόσωμος νεκρώσει.

Θεόσωμος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ σεσωμένος ἢ σεωζόμενος, φυλαττόμενος, προστατευόμενος, ἰδ. ἐπὶ πόλεων: Χρυσόθ.Λόγιον ἐν Σάθ.1,225 περὶ τὴν θεόσωστον πόλιν τὴν Σερρών.

Θεότακτος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ταχθείς: Στουδ.Θεόδ.1032 (ἐκδ.Μί.Ι) θεότακτος διαγωγῆ.

Θεοταρπείς (ς) 'Ἡσ. «θεὸν τέρποντες», δωρ. ἀντί θεοτερπέις.

Θεόταυρος (ἰ) μγν. θεὸς ἄμα καὶ ταῦρος, ὡς ἐπίθ. τοῦ Διὸς μεταμορφωθέντος εἰς ταῦρον: Μόσχ.2,135 πῆ μὲ φέρεις, θεόταυρε.

Θεοτείχης-ους-ες μγν. ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν τευχισθείς: ΑἰΠ Παράρτ.214.

Θεοτελής-ους-ές μον. ὁ θεόθεν nepoιημένος, τέλειος. 2) ὁ ἐκτελῶν τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ: Φώτ.Λεξ.84β «θεοτελής φύσις, οἱ ἀγγέλῳ οἱ τὰ θεία τελοῦντες».

Θεοτελής ἐπίρρ. μον. κατά τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ: Στουδ.Θεόδ.1628 (ἐκδ.Μί.Ι).

Θεοτέρατος-ον μγν. ὁ ἔχων ἢ ὁ ἐμφανίζων βεῖα τέρατα, θεικά σημάδια: Δημήτρ.91 πλάναι θεοτέρατοι | ἐπὶ τῶν περιπλανήσεων τῆς 'Ιουσί.

Θεοτερπής-ους-ές (τέρω) ὁ τέρπων τούς θεούς, ὁθ. ὁ θεάρεστος: Φιλῆς 2,9, ΑἰΠ 9,197 θεοτερπῆς βιοτή πρβλ. θεοαρπέες.

Θεότευκτος-ον (τεύχω) μγν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ποιηθείς, θεοκατασκευαστος: Συμμ.25 θεότευκτοι πύργαι, πρβλ. Δωρόθ.Π.'Ἡφαιστ.'Αστρ.Ι,1, Γρηγ. Νύσσ.Ι,272 θεότευκτοι πλάκες | αἱ ἐφ' ὧν αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Μωσέως Ι.

Θεοτευχῆς-ους-ές (τεύχω) μγν. δ. τ. τοῦ θεότευκτος βλ.λ.: Γρηγ.Ναζ.

Θεοτήρητος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τηρούμενος, φυλαττόμενος: ΚΠορφ.Εκθ.650 (ἐκδ.Βόνν.Ι) θεοτήρηται βασιλείς.

Θεοτήρητος (ή) μγν., μον. κ. νεώτ., δημ. θεότητα κ. θεότη ἢ φύσις, ἡ οὐσία τοῦ θεοῦ, τὸ σύνολον τῶν ἰδιότητων τοῦ θεοῦ: ΚΔ Κολ.2,9 ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλῆρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς, Πλουτ.'Ἠθ.359D, Λουκ.1καρ.9, 'Ακολ.Μ'Εδδ. ΜΣάθδ. 'Ορθ.Ψδ.6 Τροπ. εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου τῆς σαρκὸς ἢ χοικῆ οὐσίας, ἀλλ' ἡ θεότης ἀπαθῆς διέμενε: || φρ. διὰ θεότητα διὰ θρησκευτικῶς λόγους: 'Ἠλιόδ.Χειρ.Π.'Ορειθ.50,7,1

2) μον., νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπέραστον ὄν, ὁ θεός: Κασάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,7 ἄστασιαστον διαμανῆν ἐνευχόμεθα παρὰ τῆς ὀμοουσίως, καὶ τρισυπαστάτου θεότητος, Σολωμ. Νικηφόρ.Βρυένσιος 2 καὶ τὸ θεῖον αἴσθημα, μετ' ὅποια πλησιάζει τῆ θεότητα, φρ. μετ' τὸ ναὺ βρέθηκε ἡ θεότης: || εἰδ. θεός ἢ θεὰ ἐν εἰδωλολατρικῇ τιμῇ θρησκείᾳ: αἱ θεότητες τῶν 'Ἰνδῶν.

Θεοτικά ἐπίρρ. δημ. κατά τρόπον θεοτικόν, θεῖον: Σολωμ.Νικηφ.Βρυένσιος 3 καὶ μετ' οὓς ἤλας τ' ἀπιδουισθ θεοτικά τῆ θέρπει (ἐνν. τὴν ἐλπίδα Ι.) 2) ἐπὶ διανομῆς κατά τρόπον ἄριστον, ἀνώμαλον, οὐχ ἰσομοίρωσ, ὡς ὁ θεός διανέμει: μοίρασε τὸ ἔχει τοῖ στὰ παιδιὰ τοῦ θεοτικά.

Θεοτικός-ή-ὸ δημ., θηλ. κ. θεοτικά ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θεόν, ὁ ἐκ θεοῦ προερχόμενος, θεῖος, θεικός: Σολωμ.Θάνατ.Αἰμιλίας Ροδόστ.3 ἢ τρίτος ἀνήκει σ' ἐσέ θεοτικός 'Αρηίλης, -θεοτικά φωνή: || τὸ οὐδ. θεοτικὸ δυστύχημα ἐκ Θεοῦ προερχόμενον: || τὸ αὐδ. ἐν πληθ. θεοτικά περιληπτ. ὡς οὐστ. εἰκόνες ἁγίων, ἱερὰ βιβλία, θρησκευτικὰ τελετὰ κττ.: δὲ μόρσασι τὰ θεῖα κρονον καλὰ μετ' οὓς γιστροῦς καὶ προσπαθοῦνε τῶρα μετ' ἄ θεοτικά.

Θεοτίμητος-ον δωρ.θεοτίμητος-ον ὁ ἀξίος νὰ τιμηθῆ ἢ περιημένος ὑπὸ τῶν θεῶν: Τυρτ. 4,32,5) ἀρχην μὲν βουλήεις θεοτίμητος βασιλίας, Βακχ.9,98 θεοτίμητος πόλις, Αἰσχ.Αγ.1337 θεοτίμητος δ' οἰκάδ' Ἰκάνει.

Θεοτίμιος-ον ὁ θεοτίμητος βλ.λ.: Βακχ.10,12, Πινδ.Ι 5(6),13 θεοτίμιος ἔων, 'Ορφ.'Υμν.27,1.

Θεοτοκάριον (τό) μον. κ. νεώτ. ἐκκλ. βιβλίον τελετουργικῶν περιήχων τοῦς ἐν τακτικῇ ἐκκλ. χρ. ὕμνοις εἰς τὴν Θεοτόκον.

Θεοτόκειος-ον μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Θεοτόκον: Γερμ.732 (ἐκδ.Μί.Ι).

Θεοτόκιον (τό) ἐκκλ. κ. θεοτοκίον ὄμμα εἰς τὴν Θεοτόκον ἐξυμῶν αὐτῆς: τὰ τροπάρια καὶ τὰ θεοτόκια.

Θεοτόκος (ή) μγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ τεκούσα τὸν Θεόν, μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἐπίθ. τῆς Παναγίας: 'Ιουστίν.Νεαρ.3,1, 'Επιγρ.Μηναῖ.9,1 'Απολυτικῶν προσευχαίς τῆς Θεοτόκου.

Θεοτούμης (ἰ) δημ. ὁ προσκυνῶν φευδαῖς τὸν Θεόν, φευδευαλθής, γαρτούφος, ἄ. θεομολιχτής

θεότρελλος-η-ο δημ. ὁ ἐντελῶς τρελλός· ὁ δὲ ὑπὸ πάθους παροδικῶς παραφερόμενος εἰς ἀσυνέτους καὶ ἄφρονας πράξεις, ἐπιπρ. κ. ἐπισυμμοισθημάτων, ἰδ. τοῦ ἔρωτος· Ἰ. Κριστ. Κατάρ. 20 νά· ῥῥῆ στὴν ἀγκαλιά σου σάν θεότρελλη, -θεότρελλη ἀγάπη.

θεότραπεζος-ον ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν τραπέις, μετατραπέις, μεταμορφωθεὶς Ἰ. Αἰσχ. Πέρσ. 905 θεότραπεζα | θεότραπεζα | τὰδ· αὐ φέρομεν.

θεοτρεφής-ους-ές ἡ μτγν. ὁ τρέφων τοὺς θεούς· Ἰ. Πτολ. Ἐπιγρ. ΑΠ 9,577 θεοτρεφῆς ἀμβροσίη πρβλ. Νόνν. Δ 9,101.

θεοτρόφος-ον μιν. ὁ θεοτρεφῆς βλλ. Ἰ. Θεοφάν. Κερ. 1057 [ἐκδ. Μί.] θεοτρόφοι μαστοί, Φιλῆς 2,319 [ἐκδ. Μί.] θεοτρόφος μήτρα.

θεοτύπια ἡ μτγν. ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ὁμοιότης.

θεοτύπος-ον μτγν. ὁ κατ' εἰκόνα τοῦ θεοῦ ποιηθεὶς.

θεοτόπιος-ον ἑκκλ. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τυπωθεὶς, σχηματισθεὶς.

θεοτύφος-η-ο δημ. ὁ ἐντελῶς, τελειῶς τυφλός, θεόστραβός· Βαλαωρ. Ξερριζωμ. Δένδρο ἰς τὸ κύμα στὸ θυμὸ τοῦ | ἐρροβολοῦσε πάντα ἐμπρός, θεότυφος, ὠργισμένο.

θεοῦθεια (ἡ) μτγν. ὁ φόβος τοῦ θεοῦ, εὐσέβεια· Ἰ. Ἀπολλ. Ρ 3,586 κ. πληθ. Ἰ. ΑΠ1,96 Χριστὸν δὲ θεοῦθεισιν ἰαίνω, Νόνν. Εὐογγ. Ἰω. 3,107.

θεοῦδής-ους-ές (θεός-δέος) ὁ φοβούμενος τὸν θεόν, εὐσεβής, θεοφοβούμενος· Ἰ. Ὁδ. Ζ 121 καὶ σφιν νόρος ἐστὶ θεοῦδής· 2) μτγν. βρειοδής βλλ. Ἰ. Κόιντ. 1,65.

θεοῦδόχος-ον (θεός-δέχομαι) μτγν. θεοδόχος, θεοδέγμων· Νόνν.

θεοῦδός ἑπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον θεοῦδῆ, εὐσεβός· Ἰ. Ὀρφ. ἀπ. 169.

θεοῦπόστατος-ον (ὑψίσταμαι) μιν. ὁ ἔχων θεῖαν ὑπόστασιν· Δαμασκ. 1,284 θεοῦπόστατος θεοματίζεται | ἢ Χριστὸς σάρκωσις καὶ οὐδαμῶς ἀνθρωποῦπόστατος.

θεουργία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, θεία πράξις, θαυματουργήμα· Ἰ. Ἰουλ. Λόγ. 7,219Α· 2) κ. νεώτ. εἶδος μαγείας δι' ἧς ὁ μεμνημένος ἰαχυρίζοντο ὅτι ἐπεκονώνουν μετὰ τῶν ἀγαθοποιῶν θεοτήτων, ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν θαύματα· Ἰ. Ἰάμβλ. Μυστ. 9,6 ἱερατικὴ θεουργία, Πρὸκλ. Ἰ. Αἰσχ. 92C οἱ περὶ θεουργίαν βεινοί.

θεουργίασμα-ατος (τὸ) μτγν. θεουργία βλλ. 2), μαγεία· Δαμάσκ. Ἰ. σιδ. 56 οὕτε μαγεύειν εἰδώς οὕτε θεουργίασμά τι μελετήσας.

θεουργικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς θεουργὸν ἢ τὴν θεουργίαν βλλ. 2)· Ἰ. Ἰάμβλ. Μυστ. 2,11 θεουργικὴ τέχνη· ἢ ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεουργίαν βλλ. 2)· Ἰ. Πορφ. π. Αὐγουστίν. Σιν. Δ 10,9 θεουργικὰ τελεταί.

θεουργικός ἑπίρρ. μτγν., μιν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον θεουργίας βλλ. 2)· Ἰ. Πρὸκλ. Κρατ. 32P κ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ τεχνικός· Ἰ. Ἰάμβλ. Μυστ. 3,28 κ. συγκρ. θεουργικώτερον· αὐτ. 2,11· 2) δι' ἔργων θείας δυνάμεως, διὰ θαυμάτων· Ἰ. Ἀκολ. Μ. Ἐβδόμ. Μ. Σάββ. Ὀρβ. Ὁδ. 3 Τροπ. καὶ γὰρ τὴν θόναμιν σου ταῖς ἐνεργείαις ἐγνωρίσας θεουργικῶς τοῖς μέλοισιν.

θεουργόν μτγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐργαζόμενος, πρῶ· τῶν· ἀπιτελῶν θεία ἔργα· Ἰ. Ἰάμβλ. Μυστ. 3,20 ἡ θεουργὸς ἐνέργεια, Ὁ Λεπ. Χρυσ. Εὐχαὶ Ὁ Μεταλήφ. θεουργὸν αἶμα φείζων, ἀνθρώπος, βλεπόν· ὁμ. ἐπὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου· Ἰ. Ἐπιγρ. σκεῦος θεουργόν· 2) τὸ ἄρσ. θεουργός ὡς οὐσ. ἱερωσύνης, ἱερεὺς· Ἰ. Ἰάμβλ. Μυστ. 3,18, Ἰουλ. Λόγ. 5,173Α, Πρὸκλ. Ἰ. Αἰσχ. 150C· 3) ὁμ. τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. ὁ ἐκτελῶν θεία ἔργα, θεῖος ἐργάτης, ἐπὶ τοῦ δημιουργοῦ· Δαμάσκ. Ἀρχ. 341· 4) νεώτ. ὁ διὰ

μαγικῶν τρόπων ἢ ἀγρυπτικῶς ἐκτελῶν ὑπερφυσικὰς πράξεις θαυματουργίας· ὁ Ἰ. Ἀπολλωνίας ὁ Τυαγεὺς ὑπῆρξεν διάσπρος θαυρογός.

θεοῦφαντος-ον μτγν. ἑκκλ. κ. μιν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὑφασμένους· θεοῦφαντος πορφόρ.

θεοφάνεια (ἡ) Ἐπιγρ., μιν. κ. νεώτ. ἡ ἐμφάνισις τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἢ Ἐπιγρ., Ἰ. Ἀκολ. Μ. Ἐβδόμ. Μ. Σάββ. Ὀρβ. Ὁδ. 5 θεοφάνειαι σου, Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαιθίας γενομένης· ἢ νεώτ. μεταφυσ. ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ φύσει καὶ ἐν τῇ ψυχῇ· 2) ἑκκλ. ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς βαπτίσεως αὐτοῦ, ὁ Ἰ. Ἐπιφάνεια· ἢ εἰδ. ἡ ἐορτὴ τῶν Θεοφανίων, ὁ. Φῶτα.

θεοφάνερος-η-ο δημ. ὁ καθ' ὁλοκληρίαν, ἐντελῶς φανερός, ὁλοφάνερος.

θεοφάνης-ους-ές ἡ μν. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ φανερωθεὶς, ἀποκαλυφθεὶς· Ἰ. Στουθ. Ἐεῶδ. 801 [ἐκδ. Μί.] ἢ ἐπίρρ. ὡς· αὐτ. θεοφανῶς ἐν μέσῳ διδασκάλων καθεζόμενος.

θεοφάνια (τὰ) ἢ ἐνν. ἱερά) ἐορτὴ ἀγομένη ἐν Δελφοῖς καθ' ἣν ἐδεικνύοντο εἰς τὸν λαὸν τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἀπόλλωνος κ. ἁ. θεῶν· ἢ ἱερ. Ἰ. 51 ἐπικίρναται γὰρ ὑπὸ Δελφῶν Θεοφάνισιαι, Πολυδ. 1,34· πρβλ. θεοζένια· ἢ ὁμ. ἐορτὴ ἐν Χίῳ· Ἰ. Ἐπιγρ. ἢ γεν. ἐπὶ τινος οἰουδῆται τῶν θεῶν· Ἰ. Φιλδοστρ. Ἀπολλ. 4,31 θεοφάνεια ἀγειν τινί, Ἀλ. Ζ 11,10 θεοφάνεια βύαιν· 2) ἑκκλ. ἡ θεοφάνεια βλλ. 2).

θεοφαντορία (ἡ) (θεοφάντωρ) μιν. ἡ θεία ἐμφάνισις, φανέρωσις.

θεοφάντος-ον (φαίνομαι) μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ φανερωθεὶς, ἀποκαλυφθεὶς· Ἰ. Μητροδ. Λ 38 θεοφάντα ὄρηνα.

θεοφάντωρ-ος (ὁ) ὁ ἀποκαλύπτων τὸν θεόν, ἱεροφάντωρ, ἱερεὺς, θεολόγος· ἢ Σουῖδ. ἐν λ. Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης.

θεοφάτιζω Ἰ. Ἰ. Θεοφάτιζω βλλ.

θεοφάτος-ον Ἰ. Ἰ. Θεοφάτος ἑκ θεοῦ σημαίνον· πρβλ. θέσφατος.

θεοφάτης-ους-ές (φάγω) ἑκκλ. ὁ ἔχων θεῖον φέγγος, θεῖαν λαμπρῖν, ὁ θεῖως λαμπρός.

θεοφημος-ον μτγν. ὁ ἀγγέλλων τὴν θεῖαν θέλησιν· Ἰ. Μανν. 1,293 θεοφημοὶ ἀστρολόγοι.

θεοφήτης (ὁ) Ἰ. Ἰ. Ἰ. μτγν. ὑποφήτης, προφήτης· Ἰ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 5,7.

θεοφθέγγοτος-ον (φθέγγομαι) μιν. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λαληθεὶς, λεχθεὶς· Ἰ. Εὐσ. 1381,2.

θεοφθγγία (ἡ) μιν. φθόγγος, λόγος τοῦ θεοῦ.

θεοφθγγος-ον μτγν. ὁ θεῖα φθεγγόμενος, ἁ. θεοφθγγετός βλλ. ὁ θεοφθγγος λῦρα, θεοφθγγοί λόγοι.

θεοφιλιανθρωπία (ἡ) νεώτ. θρησκευτικὴ ἀτρεσις ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Διευθυντηρίου βλλ. ἢ κ. ἐπίθ. θεοφιλιανθρωπικός.

θεοφιλεία (ἡ) μτγν. ἡ θεοφιλία βλλ. Ἰ. Μαρτίν. Πρὸκλ. 32.

θεοφιλής-ους-ές | θεός· φιλό) κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν, νεώτ. ὑπὸ τοῦ θεοῦ, φιλούμενος, ἀγαπώμενος, ἐπιπρ. Ἰ. Ἰ. Ἰ. 87 μαθόντα τὸν Κύρον ὡς εἶπ ὁ Κρόσιος καὶ θεοφιλῆς καὶ ἀνήρ ἀγαθός, Πλάτ. Πολ. 382E αὐδεις τῶν ἀνοήτων καὶ μαινομένων θεοφιλής· ἢ μτγν. εἰδ. ἐπὶ τοῦ Μωδῶτος· Φιλ. 2,218· ἢ ὁμ. ἐπὶ χωρῶν, πόλεων, τόπων· Πλυδ. 1,651,66 τάνδε πόλιν θεοφιλή ναίσι· κ. ὑπερθ. Ἰ. Αἰσχ. Ἰ. Ἰ. 869 χῶρας· ἢ θεοφιλεστάτη· ἢ ὁ θεοφιλεστάτη τοῦ Κωνσταντίνου πόλις· ἢ κ. ἐπιλεγόμενον ἢ πράξις· Ἰ. Αἰσχ. ἀπ. 350,3 θεοφιλεῖς τύχαι, Ἰ. Ἀριστ. Βάτρ. 443 θεοφιλοῦς ἐροτήης κ. συγκρ. Ἰ. Ἰ. Ἰ. 8,35· ἢ ἐπιτήδευμα· ἢ θεοφιλεῖς (ἐστίν) εἰ· ὡς σημείον θείας εὐνοίας εἶναι ὄν· ἢ Πλυδ. Ἰ. 80P· 2) νεώτ. ἑκκλ. θεοφιλεστάτας προσομιμία τῶν χωροεπισκόπων καὶ τῶν

ἀρχιμανδριτών πρδλ. αἰδεσιμώτατος, σεβασμιώτατος. || ἄμ. εἰδ. τοῦ βασιλέως ἐν τῷ κτ. τὴν λειτουργ. πολυχρονίω. 3) ἐνεργ. ὁ φίλων, ἀγαπῶν τὸν θεόν: Φιλ.2,415, Λουκ.Ζ Τραγ.47 ὡ θεοφιλέστατα Τιμόκλειε.

Θεοφιλιτος-ον (φιλῶ) ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν φιλούμενος, ἀγαπώμενος: Φιλιπ.Στδδ.4,23,61Α ἀγνάν και θεοφιλάταν γυναικα.

Θεοφιλία (ἡ) μτγν. κ. μον. ἡ ἀγάπη, εὐνοια τῶν θεῶν ἢ τοῦ θεοῦ: Ὀνόμ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.5, 34, Σχδλ.Σαφ.ΟΤ 40, Σέργ.Μακρ.ἐν Σδθ.3,329 φυλάττειν δηλαδὴ τὴν θεοφιλιαν αὐτοῦ.

Θεοφιλιον(τὸ) μτγν. κ. μον. φάρμακον ἐπιναρηθὲν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Θεοφιλου: Ἀέτ.7,115.

Θεοφιλος-ον πάπ. κ. μον. θεοφιλιτος, ἐπὶ πόλεως: Πάπ., Εὐστ.Πον.145,9.

Θεοφιλότης-πτος(ἡ) μτγν. Θεοφιλία: Μέν. Ρητ.361,362B «τὸ ὑπὸ τῶν θεῶν φιλεῖσθαι και παρὰ τῶν θεῶν πολλῶν τυγχάνει».

Θεοφιλιτατος-η-ον μον. ὑπερθ. τοῦ θεοφιλος κ. θεοφιλις βλ.ς.): Εὐστ.Πον.141-146.

Θεοφιλιῶς ἐπίρρ. κ. μον. κατὰ τρόπον θεοφιλή, ἀγαπητὸν τοῖς θεοῖς: Πλάτ.Ἀλκ.1,134D σὺ τε και ἡ πόλις θεοφιλιῶς πράξετε ἰδὲ οἱ θεοὶ φιλοῦσιν) κ. συγκρ.: Ἰσοκρ.9,70 «εὐτυχέστερον και θεοφιλιότερον ἐκείνων διαβεβήκαεν» 2) κατὰ τρόπον θεοφιλή βλ.λ.31; με ἀγάπην πρὸς τοὺς θεοὺς: Ἰσοκρ.4,29 ἡ πόλις ἡμῶν οὐ μόνον θεοφιλῶς ἀλλὰ και φιλανθρωπίως ἔσχηεν.

θεόφιλος ἐπ. γεν. κ. δοτ. τοῦ ἐν. κ. πληθ. τοῦ θεός βλ.λ.

θεόφοβος-(η-ο(ν)) μτγν. κ. δημ. ὁ φοβούμενος τὸν θεόν, θεοσεβής, ἄ. θεοφοβούμενος: Πορφ.Ἀποχ.1,1, Ἦσ., Κρυστ.Καλόγ.3,52 σπιθαβαλαίει θεόφοβη ἡ φλογερὴ ματιά τους.

θεοφοβούμενος-η-ο δημ. ὁ φοβούμενος τὸν Θεόν, εὐσεβής, εὐλαβής, ἄ. θεόφοβος.

θεοφόβως ἐπίρρ. ἐκκλ. κατὰ τρόπον θεόφοβον, εὐσεβῶς, με εὐσεβειαν

θεόφοβος-ον μτγν. κ. μον. ὁ ὑπὸ θείας ματίας κατελιμμένος, ἐλαυνόμενος, διωκόμενος: Τρυφιδδ.374 Κασσάνδρη θεόφοβος, Τέττ.Μεθ' Ὀμ.571 θεόφοβος μάντις.

θεοφοβισμός-εως(ἡ) μτγν. ἡ θεία ἐμνευσις, ἐνθουσιασμός: Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,19, Πλούτ.Ἠθ.278C.

θεοφόρητος-ον κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενος, ἐμνευσημένος, θεόπνευστος: Αλοχ.Ἀγ.1140 φρονιμανής τις ἐὶ θεοφόρητος, Στράβ.12,2,3 πλείστον μάντιοι τῶν θεοφορήτων πλῆθος, Πλούτ.Ἠθ.54C, Σωρ.1,88' ἄμ. Θεοφόρητος ὄνομα ἔργου πινός τοῦ Ἀλέξιδος. 2) νεώτ. οἱ θεοφόρητοι ὁπαδοὶ θρησκευτικῆς τινος αἰρέσεως τοῦ ἴσου ἀιώνος πιστεύοντες ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον ἄνδρες φερόμενοι ὑπὸ τοῦ θειοῦ πνεύματος ἄμεσα ὄργανα τοῦ θεοῦ πρὸς ἀνάγνωσησιν τοῦ κόσμου. 3) ἐνεργ. ὁ βασιτάζων θεὸν ἡ θεάν: Λουκ.Ὀν.37 ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἱστάμην.

θεοφορήτως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον θεοφόρητον, θεόπνευστον, διὰ θείας ἐμνευσεως: Πλούτ.Ἠθ.45P 'θείως' και 'θεοφορήτως' και 'ἀπρσίτως' ἐπιλέγοντες.

θεοφορία (ἡ) [θεοφορῶ-ομαι] μτγν., ποι. θεοφορίη θεοφορήσις βλ.λ.: Διοσκ.Ἐπιγρ.ΑΠδ, 220,4 χαλεπῆς... θεοφορίης, Ἰάμβλ.Μυστ.3,5' κ. πληθ.: Φιλδδ.Μαυσ.49Κ, Στράβ.12,3,32 τῶν τε ἱεροουργιῶν και τῶν θεοφοριῶν και τῆς περὶ τοὺς ἱεράς τιμῆς.

θεόφορος-ον κ. μον. κ. νεώτ. (ἐκκλ.) ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενος, θεόπνευστος, ἐκ.θεός: Αλοχ.Ἀγ.1150 πόθεν ἐπισύτους θεοφόρους ἔχεις ματαίως δύας, Ἐπιγρ., Σέργ.Μακρ. ἐν Σδθ.3,230 τῶν συγγραμμάτων τῶν θεοφόρων πατέρων.

θεοφόρος-ον (θεός - φέρω) κ. μον. κ. νεώτ. (ἐκκλ.) ὁ φέρων, ὁ βαστάζων θεόν: Αλοχ.ἀπ.225 θεοφόροι πόδες. || μτγν. ἐκκλ., μον. κ. νεώτ. ὁ βαστάζων τὸν θεόν ἢ ὅστις ἔφερε τὸν θεόν ἡτοι ὁ δι' οὗ ἦλθεν ἐπὶ γῆς ὁ θεός: Θλειτ. Ἀπολυτ. τῶν ὁσίων και θεοφόρων πατέρων ἡμῶν, τῶν ἁγίων και δικαίων Ἰωακείμ και Ἀννης. 2) εἰδ. θεοφόρα ἀνόματα τὰ παραχθέντα ἐξ ἀνάματος θεοῦ, οἶον Ἀπολλόδωρος, Ἀρτέμιος, Διόδωρος, Πασειδώνιος: Ἀθην.10,448F ἄθεα ὄνοματα οἶον Κλεώνυμος ἢ θεοφόρα οἶον Διονύσιος.

θεοφορῶ-έω (θεός - φέρω) μτγν. φέρω ἐν ἑμαυτῷ τὸν θεόν: Κλήμ.Ἀλ.74B. 2) θεοποιῶ: Σέξτ.Ἐπιγρ.Μαθ.9,32 θεοφορεῖν τὸ πύρ. 3) παθ. κατέχουμαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, εἶμαι θεόπνευστος, ἐνθουσιάζουμαι: Φιλ.2,146, Λουκ.Φιλοφ.38 ὅσα θεοφορούμενοι τινες ἀναδοῶσιν, Λογγίν.13,2' ἄμ. Θεοφορούμενη ὄνομα ἔργου πινός τοῦ Μεν.: Ἀθην.11,504Α παρατιθέμενος Μενάνδρου... ἐκ Θεοφορούμενης.

θεοφορῶδης-οὺς-ές [φράζω] μτγν. ὁ θεῖα ὁμιλῶν, προφητικός: Ὀρφ.ἀπ.271 B-Μουσαῖος. 2) ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ λεχθείς: Πρόκλ.Ὑμν.δ,8 θεοφορῶδεις μέλευθοι, Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.12,8,26.

θεοφράδεια (ἡ) Ἦσ. θεῖος λόγος, χρησμός.

θεοφράδιαν-ονος-ον (φράζω) μτγν. ὁ ὁμιλῶν θεῖα, θεοφραδής: Φιλ.1,516.

θεοφρονῶ-έω μτγν. θεῖα φρονῶ: Ἠλιοδ.Α1θ,2,11.

θεοφρονῶς ἐπίρρ. ἐκκλ. θεῖα φρονήσι, θεῖω πνεύματι.

θεοφροσύνη (ἡ) Ἦσ. «ἡ περὶ τὸ θεῖον διατριβὴ και οὐ μανεία, εὐσεβεία».

θεοφρορητος-ον (φρορῶ) μον. ἐπὶ βυζαντ. αὐτοκρατόρων κ. ἐπὶ τοῦ βυζαντ. κράτους, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ φρορουμενος, φιλαπτόμενος: Χρυσόβουλλ.Λόγ. ἐν Σδθ.1,207 τοῦ θεοφρορητου και θεοσφραδῆς αὐτῶν κράτους.

θεοφρουρος-ον Ἐπιγρ. ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν φρορουμενος, δ.ἐρμ. ὁ φρορουμενός.

θεόφρωνος-ον (φρήν) κ. μον. ἐκκλ. ὁ ἔχων θεῖαν φρόνημα, ὁ τὰ θεῖα φρονῶν, εὐσεβής: Θηβ.ἀπ.2,3 Κάδμοια θεόφρονος, Πινδ.Ο 6,41 τιτικε θεόφρονα κοῦρον, Ἐκκλ.Θεοτ. τὴν θεῖαν ταύτην και πᾶνθῶνον τελοῦντες εορτήν αἱ θεόφρονες τῆς Θεομήτορος.

θεόφρητος-η-ο δημ. ὁ λίαν εὐθνήος, πάμηνος.

θεόφωχος-η-ο δημ. ὁ τελειῶς, ἐντελής πτωχός, πάμπτωχος.

θεοφύλακτος-ον πάπ., μων., νεώτ. (ἐκκλ.) ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ φυλαπτόμενος, προστατευόμενος: Πάπ. θεοφύλακτοι θεσπιτοὶ τῆς οἰκουμένης (ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων), Θλειτ. Ἐσπερ.Εὐχὴ ἐπὶ δεόμεθα ὑπὲρ τῶν βασιλευσίων βασιλέων ἡμῶν, Μιχ.Ἄττολ.ἐν Σδθ.1,16 ἐν τῇ θεοφυλάκτη πόλει. || ἐν χρ. κ. ὡς κύρ. ὄνομα.

θεοφύλαξ-ακος ἰδί σχδλ. ὁ φύλαξ τοῦ θεοῦ, γλώσσ. τοῦ θεωρός: Σχδλ.Πινδ.Ν 3,122.

θεοφύλλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀζωτοῦχος ὀργανικὴ βῆσις ἐκ τῆς ὁμόδος τῆς ποῦρνης βλ.λ.

θεοφυτεύουμαι μον. φυτεύουμαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ: Μετληπ.Γ 2973 θεοφυτευθέντα φυτὰ τοῦ παραδείσου.

θεοφύτευτος-ον μτγν. κ. θεόφυτος-ον ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ φυτευθείς.

θεόφυτος-ον μον. ἐκκλ. θεοφύτευτος βλ.λ.

θεοφυνῶ-έω μτγν. ὁμιλῶ ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, ὀδ. μαντεύω, προφητεύω: Ἠλιοδ.Α1θ,2,11.

θεοφώτιστος-(η-ο(ν)) κ. δημ. ὁ ἔχων ἐκ θεοῦ φῶτισιν, καθοδῶνῆσιν. || ὁ ἐκ θείας φωτισεως, με τοῦ θεοῦ τῆ φώτισην πράττων ἢ πράζας τ, θεοφωτισμένος. 2) νεώτ. εἰδ. πᾶς μυστικοπαθῆς ὑπολαμβάνων ὅτι ἔχει τὴν ὀρθὴν

περὶ τῆς θρησκείας γνώσιν καὶ γεν. τὴν περὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου ἀλήθειαν ἐξ ἀμέσου εἰς αὐτὸν ἀποκαλύψωσ τοῦ μίτου πνεύματος.

θεοχάρακτος (-η)-ον μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κεχαρισμένος, τυπωμένος· Θ Λειτ. Προηγιασμέν. Εὐχὴ (α.98B) χειρίσας τὰ θεοχάρακτα γράμματα τῷ θεράποντι σου, Παλαμ. Παρῶν.54,7 θεοχάρακτες καὶ οἱ πλάκες τοῦ στυγικοῦ Σινά.

θεοχαρίσιος-πος-ι γλωσσ. ὁ ἀρεστός τῷ θεῷ.
θεοχαρίσιος-ον μον. ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χαρισθεὶς· Στουδ. Θεόδ.668 (ἐκδ. Μι.).

θεοχαριτόμορφος-ον μτγν. μον. ὁ ἔχων μορφήν ἐμφάνουσαν, φανερούσαν θεῖαν χάριτα· Φλώρ. Πλκαντζαφλώρ.79 (ἐκδ. Μαυρ.).

θεοχαριτώτος-ον μον. ὁ τῷ Θεῷ κεχαρισμένος, εὐάρεστος, ὁθ. κ. ὁ ἠξιωμένος τῆς θείας χάριτος· Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ. 3,138 θεοχαριτώτε βοσιλεύ... σὲ ἐσχημάτισαν ἓνα σῶμα θεοχαριτωτων, θεοκόσμητον.

θεοχολωσία (ἢ) ἰχόλοςι μτγν. ἡ ὄργη τοῦ θεοῦ, θεομηνία· Σχόλ. Ὁδ. Θ 232, ἴω. Λυδ. Διοσ.37.

θεοχολωσύνη (ἢ) ἰχόλοςι σχόλ. θεοχολωσία βλ.λ.· Σχόλ. Λουκ. Λεζιφ.10.

θεοχολώτος-ον ἰχόλοςι μτγν. ὁ ὑπὸ τὴν ὄργην, τὸν χόλον τοῦ θεοῦ διατελῶν, ὁ ἔχων τὸ μίσος τοῦ θεοῦ· Ἄρρ. Επικτ.2,8,14, Βέττ. Βόλ.67,19.

θεοχολωτῶμαι-έομαι ἰχολῶι μτγν. γίνομαι θεοχολώτος, εἶμαι μιστὸς τῷ θεῷ· Μαλάβ.176,15 Μαρῶνας θεοχολωτῆεις.

θεοχρημάτιστος-ον ἰχρηματίζωι μον. ὁ θείους χρησμούς ἐκφέρων, ἐξαγγέλλων· Ἄνδρ. Κρ.149.

θεόχρηστος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησθεὶς, χρησιμοδοτηθεὶς, ρηθεὶς· Φιλ.2,577 λόγια θεόχρηστα [ἐπὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου].

θεόχριστος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεχρισμένος· Διον. Ἀρεοστ. 2) τὸ οὐθ. **θεόχριστον** ὡς οὐσ. Sichel Nouveau recueil σ.3942 «κολλύριον πρὸς τὰς ἐπιφορὰς [πάθος τῶν ὀφθαλμῶν]».

θεόχριστος-η-ο δημ. θεόκριτος βλ.λ.· Κρυστ. Καλόγ.3,12 κάθε θεόχριστο κοντρί.

θεοχωρητός-ον μτγν., μον. ἐκκλ. ὁ χωρῶν, περιέχων, περιλαμβανὼν τὸν θεόν· σκνήνι - σκευῶς.
θεοφάλης (ἰ) μον. ὁ θεῖος φάλτης, ἐπὶ τοῦ Δαδῆι· Εὐστ. Παν.1,32.

θεοφίλος-η-ο δημ. ὁ λίαν ὑψηλός, πανύψηλος· ἄντρας θεοφίλος, -σπίτι - βουνὸ θεοφίλο.

θεοφιλοῦς-ον μον. ὁ διὰ τῆς φήρου τοῦ Θεοῦ γινόμενος· Στουδ. Θεόδ.1128 (ἐκδ. Μι.).

θεοφιλή (ἢ) μον. τὸ ἰδεῖν, τὸ βλέπειν τὸν Θεόν· Μιχ. Ἀκου.2,382 (ἐκδ. Λάμλ.).

θεράπαινα (ἢ) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ θεράποντος βλ.λ., ὑπήρετρια· Ἦρ.3,134 Λακαίνας τε μοι γενέσθαι θεράπαινας, Φερεκ. Σῦρ.2, Ἄνδοκ.1,64, Ξεν. ΚΠ 6,4,11 αἰ θεράπαινας λαθούσας ἀπῆγον αὐτὴν.

θεραπαινίδιον (ἰδ) μτγν. ὑπόκορ. τοῦ θεράπαινα, δουλίτσα, δουλάκι· Μέν. Σαμ.36, Πλούτ. Ἄντ.29 θεραπαινίδιου στολήν λαμβάνουσα, Λουκ. Ἄλ.17.

θεραπαινίς (-ιδος) (ἢ) κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ θεράπαινα ἀνευ ὑπόκορ. αἰμ.· Πλάτ. Νόμ.808Α δέσποιναν ἐν οικίᾳ ὑπὸ θεραπαινίδων ἐγείρεσθαι τινῶν, Μέν.142, Παρθ.10,2, Παναδ. Χριστ. Τεμπ.32 τῆς θεραπαινίδος τοῦ δημάρχου.

θεραπεία (ἢ) (θεραπεύω) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰαν. -πῆ κ. -εἴη ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θεραπεύω, περιποίησις, ἐπιμέλεια, ὁθ. ἐν ἄναφ. πρὸς θεοῦ ἢ ἥρωας, λατρεία ἐκδηλωμένη, τελετὴ, ἐπὶ πρὸς· Εὐρ. Ἴων 187 οὐδ' ἀγυιάτιδες **θεραπείαι** [ἐπὶ τῆς λοτρείας τοῦ Ἀγυιάτι] Ἀπόλλωνος!, Πλάτ. Πολ.427B **θεῶν τε καὶ δαιμόνων καὶ ἡρώων θεραπείαι**, Ἀριστ. Πολιτ.1329 τὴν. **θε-**

ραπείαν ἀποδίδοναι τοῖς θεοῖς, Πάπ. ἡ τοῦ δεσπότητος ἢ πρὸς θεραπείαι· || ἐν ἄναφ. πρὸς τοὺς γυνεῖς, ἢ πρὸς συντήρησιν μέριμνα, περιποίησις· Πλάτ. Νόμ.886C· || ὄμ. ἐν ἄναφ. πρὸς τοὺς παῖδας· Λυσ.13,45 παῖδας μικροῦς πολλὰς ἐπὶ **θεραπείας δεομένου**· || φρ. **θεραπεύομεν πᾶσαν θεραπείαν ἐπὶ θεῶν ἢ φρ.**, τυγχάνω μεγίστης περιποίησεως, οἰνεῖ λατρευόμενος· Γλάτ. Φαῖδρ.255Α πᾶσαν **θεραπείαν ὡς ἰσθθόος** **θεραπευόμενος** [ὁ ἐρώμενος]· 2) ἐπὶ τοῦ σώματος, ἢ φροντίς, ἡ περιποίησις πρὸς καλὴν διατήρησιν· αὐτ. Γοργ.464B τὴν τοῦ σώματος περιποίησιν· || συνεκδ. ἐν ἄναφ. πρὸς πρᾶγμα, φερόμενα ἐπὶ τοῦ σώματος, στολισμός, κόσμησις πρὸς καλὴν ἐμφάνισιν· Ξεν. Ἀπομν.3,11,4 **μητέρα παρούσαν αὐτὴ ἐν ἐοθῆτι τε καὶ θεραπείᾳ οὐ τῆ τυχοῦσας**· 3) περιποίησις, πρόθυμος ὑπηρεσία, ἐξυπηρετήσις εἰς τὴν ἐκδούλευσιν γινόμενη πρὸς τὸ κτᾶσθαι τὴν εὐνοίαν· Θουκ.3,11 ἀπὸ **θεραπείας** τοῦ τε κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῶν αἰεὶ προσεστώτων, Ἴσοκρ. 3,22, Δημ.1364 φυγαγωγούμενος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῆ **θεραπείᾳ**· 4) κ. νεώτ. ἡ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ παροχὴ εἰς ἀσθενῆ ἱατρικὴν περιποίησιν, περιθαλψις, περιποίησις ἀσθενοῦς· Ἰνπ. Ἀρθρ.80 θ. **χειρὸς**, Θουκ.2,51 **θεραπεία ἀναμηπλαζέου**. ἔθνησκον, Πλάτ. Πρωτ.354Λ τὰς ὑπὸ τῶν ἱατρῶν **θεραπείας** τὰς διὰ καύσεων τε καὶ τῶν. γίνωμενας, αὐτ.345Α, Ἀριστ. Πολιτ.1287Α,40 τὴν ἐκ τῶν **γραμμάτων θεραπείαν** [τὴν ἐπιστημονικὴν, secun-dum artem], Γαλ.1,400· || νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν μέσων καὶ φαρμάκων, δι' ἃν ἐπιδιώκεται ἡ ἴασις ἀσθενοῦς τινος· ἐπίσκοπος ἐπὶ **θεραπείαν**, -πρέπει νὰ μῆσ **σὲ θεραπείαι**· || ὄμ. ἱατρ. γεν. ἡ μέθοδος νοσηλείας καὶ διαίτης εἰς τὴν ὑποβάλλεται ἀσθενείας τῆς ἢ ἀκολουθεῖ τῆς πρὸς πρὸληψιν ἀσθενείας, πρὸβλ. ἡλιοθεραπεία, ἠλεκτροθεραπεία κττ.· 5) μτγν., πάπ., νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ἴασις, ἀποθεραπεία· Πάπ. ἱατρὸς ποιεῖ **θεραπείας**, -ἐπετεύχθη ἡ **θεραπεία** τοῦ ἀσθενοῦς· 6) νεώτ. μτφ. ἀποκατάστασις ζημίας· τὸ **κακὸν εἶναι ἀνεπιθεκτὸν θεραπείας** [οὐδόθως διορθῶνται]· || νεώτ. νομ. φρ. **αἰτησις θεραπείας αἰτησις ἰδιώτου πρὸς νόμιμον ἀρχὴν πρὸς ἀναγνώρισιν καταπατηθέντος ὑπὸ τοῦ δημοσίου δικαίου τοῦ**· 7) ἐπὶ ζῶων, ἐπιμέλεια, περιποίησις, ἀνοτροφοῦ· Πλάτ. Εὐθφρ.13Α ἡ γὰρ **που ἱππικὴ ἱππων θεραπεία**, Ἀριστ. Ζ1 578α,7 τὰ δὲ **νεα καὶ τὰ παλαιὰ τετράποδα διαγιγνώσκουσι** οἱ περὶ τὰς **θεραπείας ἄντες αὐτῶν**· 8) ἐπὶ φυτῶν, περιποίησις, καλλιέργεια· Πλάτ. Ἐσαίτ.149B τέχνης εἶναι θ. τε καὶ **ξυγκομιδῆν** τῶν ἐκ γῆς καρπῶν, Θεόφρ. Φ1 2,2,12· 9) εἰδ. συντήρησις ἢ ἐπιδιόρθωσις, ἐπισκευὴ σωῶν· Ἐπιγρ. 10) εἰδ. παρασκευὴ λίπους πρὸς ἱατρικὴν χρῆσιν· Διοσκ. 2,76· 11) κ. νεώτ. περιήληπ. οἱ **θεράποντες**, οἱ ἀκόλουθοι βασιλικῆς τιμῆς ἢ ἡγεμονίας ἢ ὀρχοντος· Ἦρ.1,199 **θεραπῆν** δὲ σφι ὀπισθε ἐπέγει πολλὰ, Ξεν. ΚΠ 4,61 Γωθρῶας, παρῆν. οὖν ἱππικὴ **θεραπεία**, Πολύδ.4,87,5 τὸν εἰ τῆς **θεραπείας** **ταγαμάνων** Ἀλέξανδρον [τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωματοφυλακῆς], Πάτ. Γέν.45,16 ἐγάρθ **δὲ** **Φαραῶν**, καὶ ἡ **θεραπεία** αὐτοῦ, Μετοχ. Θ ἐν Σάθ.1,153 **ἀνθρώπων** μὲν οὐκ **εὐαριθμητῶν** **θεραπείαν**, μυρίαν δὲ ἱππων, Σέργ. Μασκ. αὐτ.3,267 ἐκ τε τῆς βασιλείου **θεραπείας** καὶ τῆς τοῦ ἐπιτρόπου οὐλῆς.

θεράπνευμα-ατος (ἰδ) (θεραπεύω) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θεραπεύω, ὑπηρεσία, περιποίησις, λατρεία· Πλάτ. Ὀρ.415Α **δῖον** **θεράπνευμα** **θεοῦ** [θεῖα λατρεία]· 2) περιποίησις, ὑπηρεσία πρὸς τιν· Πλάτ. Νόμ.718Α **ξενικά** πρὸς **θεῶν** **θεραπνεύματα**· πρὸβλ. Πλούτ. Ἦθ.117C· 3) μέριμνα, φροντίς, περιποίησις τοῦ σώματος· Γλάτ.

Γοργ.524B τά θ- και τὰ παθήματα ἐνδὴλα πάντα ὄν· ἐπὶ παιδός· Εὐρ· Ὑψιπ.ἀν.3(1),112 4) ἱατρικὴ θεραπεία· Ἰππ.Μοχλ.40, Ἀριστλ.ΗΝικ.1181h,3, Ἐπιγρ. **θεραπεία** Ἀσκαλαπιού· 5) παρασκευασμὸς χρησίμου ὡς φάρμακον· Ἰππ.Νούσ.4,34.

θεραπεία (ἡ) ὁ τ. τοῦ θεραπεῖα βλ.4), ἱατρικὴ περίθαλψις· 2) Ἦσ. «ικεῖται».

θεραπευόμενος-ον μτν. κ. νεώτ. ὄν δύνανται τις νὰ θεραπεύσῃ, ὁ δεκτικὸς θεραπείας, ἰσχυρισμός· τὸ τραῦμα εἶναι θεραπευόμενον.

θεραπευσις-εως (ἡ) μτν. κ. μον. θεραπεία· Φιλ.λόδ.Παρρ.20C, Παχυμ.Γ 2,274,14 (ἐκδ. Βόνν.).

θεραπευτῆρος-ήρος(ὸ) θεραπευτῆς βλ.4)· Ξεν.Κ17,5,65 τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτήρας, Ἀριστῶς· Ἰστ.ἀν.15, Πλούτ.Λυκ.11 τοὺς συνήθεις ὑπηρετὰς καὶ θεραπευτῆρας, Μάξ.Τύρ.14,2 θεραπευτῆρας τοῦ ἀντραυ·

θεραπευτήριον(ν) μον. κ. νεώτ. τρόπος θεραπείας· Νικ.Χων. 2) νεώτ. κ. δημ. ἴδρυμα, ἐν ᾧ θεραπεύονται ἀσθενεῖς, νοσητεῖριον, ἰδιωτ.νοσοκομεῖον, κλινικὴ· θεραπευτήριον ὁ Εὐαγγελισμός.

θεραπευτήριος-α-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρων θεραπεία· Ἄνθ.Κορν. 2) τὸ οὐδ. θεραπευτήριον ὡς οὐσ. βλ.4).

θεραπευτής(ὸ) κ. μον. κ. νεώτ., τὸ θηλ. θεραπεύτρια ὁ θεραπευδών, ὑπηρετῶν, λατρευδών, λάτρις· Πλάτ.Φαῖδρ.252C ὅσοι δὲ Ἀρρώτιες θ-, αὐτ.Νόμ.878A θεραπευτῆς ὁσίων τε καὶ ἰερῶν, Φιλ.1,261 θεραπευταὶ τοῦ καλοῦ· || εἶδ. μτν. οἱ θεραπευταὶ οἱ λάτριες τοῦ Σαρράπιδος ἢ τῆς Ἰσίδος· Ἐπιγρ.· || ὄμ. τίπως ἔργου τοῦ Διφίλου· Ἐπιγρ.· || ὄμ. θεραπεύεται ἀσιτότητα οἱ ὄπαδοι τοῦ Μωδῶσεως· Φιλ.2,177· || ὄμ. μτν. κ. νεώτ. θεραπεύεται ὄπαδοι θρησκευτικῆς αἰρέσεως τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἰουδαίων διαγόντες ἀσκητικὸν βίαν· Φιλ.2,471· 2) ὁ διακωνῶν, ὑπηρετῶν ἄνδρα ὑψηλῆς περὶωπῆς, αὐλικός· Ξεν.ΑΠ1,37 ταῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς· 3) ὁ περιποιούμενος τι, ἐπιμελὸς φρονιτικός περὶ τίνος, μετὰ γεν.· Πλάτ.Γοργ.517B θεραπευτὴν εἶναι σῶματος, αὐτ. Φιλ.3,69D· 4) ὁ θεραπευδών, περιποιούμενος ἀσθενεῖς· Πλάτ.Πολ.341C τῶν κομνόντων θεραπευτῆς· || κ.μ.φ.· Θ.Λεπ.Προηγισμ.Εὐχῆ Β' Στάσ. ἱατρὰς καὶ θεραπευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· || νεώτ. ὁ θεραπευδών ἀσθενεῖς καὶ ἰδίως ἀνευ φαρμάκων ἢ ἱατρικῶν ὀργάνων, ἀλλὰ δι' ὑποβολῆς ἢ ἐπιφῶδων.

θεραπευτικὴ (ἡ) [ἐνν. ἐπιστήμη] νεώτ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἐφαρμογὴν μεθόδων πρὸς καταπολέμωσιν καὶ θεραπείαν τῶν νόσων· || τὸ σύνολον τῶν πρὸς καταπολέμωσιν καὶ θεραπείαν τῶν νόσων χρησιμοποιουμένων μέσων.

θεραπευτικός-ή-ὸν κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύναμιν, ἱκανότητα ἢ διάθεσιν, κλίσιν πρὸς ὑπηρεσίαν· Ξεν.Ἀγρο.81 φιλόδοξοι καὶ θεραπευτικοὶ τῶν φίλων, Πλάτ.Ὀρ.412b δύναμις θεραπευτικὴ θεῶν, Φιλ.1,202· || ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ κλίσιν πρὸς ἐξηρηρητικὴν περιποίησιν, πρόθυμος εἰς τὸ ὑπηρετεῖν· Πλούτ.Λύδ.2 θ- δὲ τῶν δυνατῶν, αὐτὶ τῷ θ- μάλιστα τῆς ὀμιλίας· 2) ἀπολ. εὐγενῆς τοὺς τρόπους, φιλόφρων, περιποιητικός, κολακευτικός, ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς σμ.· Ξεν.Ελλ.3,1,28 εὐτακτικότεροι καὶ θεραπευτικώτεροι ἔσονται, Πλάτ.Λοῦκ.16 ἐμμελῆς ὀμιλῆσαι καὶ θεραπευτικός· 3) ὁ ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν εἰς τὸ φροντίζειν περὶ τίνος, προσεχτικός· θεραπευτικὸς λόγος (ἀμ.φ.ρ.)· Μέν.402,15· 4) εἶδ. ἐπὶ ἱατρικῆς θεραπείας· Ἀριστλ.Πολιτ.1335b,7 ἢ- ἐνν. ἔστις ἰσάθειναι κατάστασις τοῦ σώματος, δεσμένη θεραπείας· 5) θεραπεία, περιποίησις· Πλάτ.Πολιτ.282A πᾶσαν τὴν περὶ ταῦτα θεραπευτικὴν· || τὸ οὐδ. τὸ θεραπευτικόν ὡς

οὐσ. ἢ θεραπευτικὴ ἐπιστήμη· Διοσκ.Θηρ.Προσμί· || περὶ θεραπευτικῆς μεθόδου τίτλος ἔργου τοῦ Γαληνοῦ· || νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶμενος εἰς τὴν θεραπείαν, ὁ χρησίμος πρὸς θεραπείαν, ἴσων· θ- μέσος, - μέσα, - ἰδιότης φαρμάκου· || νεώτ. ἱατρ. τὸ θηλ. θεραπευτικὴ ὡς οὐσ. βλ.4)· 6) μτφ. ὁ θεραπευδών ἑλληφεις· Γρηγ.Ναζ. θεραπευτικὸς μῶμων.

θεραπευτικός ἔπιγρ. μτν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον θεραπευτικῶν, περιποιητικῶν, κολακευτικῶν· Στράβ.6,4,2 ἐμομηρευσάμενος θεορ- τὴν φιλίαν, Φιλ.1,186 θ- ἔχειν τίνος, Πλούτ.Ἀρτῆ.4· 2) νεώτ. ἱατρ. κατὰ τρόπον ἢ ἀπὸ ἀπόφωτος θεραπευτικῆς βλ.4)· || νεώτ. ἱατρ. κατὰ τρόπον θεραπευτικόν, ὡστε νὰ ἐπέλθῃ ἡ θεραπεία, ἴσων· τὸ φάρμακον θὰ ἐπιδράσῃ θεραπευτικῶς ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς.

θεραπευτός-ὸν κ. μον. κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. θεραπευτῆ ὄν δύνανται τις νὰ θεραπεύσῃ, νὰ καλλιέργησῃ· Πλάτ.Πρωτ.325B διδακτοῦ δὲ νύτος καὶ θεραπευτοῦ· 2) κ. νεώτ. ὄν δύνανται τις νὰ θεραπεύσῃ, ὁ δεκτικὸς θεραπείας, θεραπευσίμος, ἰσχυρισμός· Ἀριστλ.Ζ1 10,8,30 τοῦτα τὸ πάθος. . ὁ ἐστὶν θεραπευτόν, Παῦλ.Αἰγ.4,5.

θεραπεύτρια (ἡ) θηλ. τοῦ θεραπευτής· EM 47,45.

θεραπευτρίς(-ίδος(ἡ) μτν. ἢ θεραπεύτρια βλ.4)· Φιλ.1,261· 2) ἐν τῷ πληθ. εἶδ. θεραπευτρίδες ὄνομασις γυναικῶν ἀσκητικῶν· αὐτ.2,471.

θεραπεία κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μτν. κ. δημ. κ. θάρραπύω, μέλλ. θεραπεία, μέσ. μέλλ. θεραπείουμαι, μέσ. ἀόρ. ἐθεραπεύομαι, παθ. μέλλ. θεραπευθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐθεραπεύθη, δημ. θεραπεύθηκα κ. θεραπεύτηκα εἰμαι θεράπων, ὑπηρετῶ ὡς θεράπων· Ὄδ.Ν 265 οὐνακ' ἀρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαρίζομενος θεράπων· || κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σμ.· Ὑμν. Ἀπόλλ.39D· 2) ὑπηρετῶ ἔς ὑποχείριος εἶναι τινά ἀνώτερον, ἴσων δεικνύω πρὸς αὐτὸν σεβασμὸν διὰ τῆς θεραπείας μου, ἴδ. ὑπηρετῶ, λατρεύω, τιμῶ τοὺς θεοὺς· Ἡοῖδ.Ἐργ.135 ἀθανάτους θεραπεύειν, Πίνδ.Π 3,109 δάμοινα. . θεραπεύων, Ἦρ.2,37, Εὐρ.Βόσκ.82 Διδύμων θ-, αὐτ.Ἰων 111 Φοῖβου ναοὺς θεραπεύω (περιποιούμαι ἢ, Ξεν. Ἀπομ.1,4,13, Πάνθ. θ- τὸν θεὸν Σάραπιν περὶ τῆς σῆς ὑγιείας· || κ. ἀπολ. λατρεύω· Λυσ.6,51 θεραπεύοντες καὶ ἀγνεύοντες ὄνομα· || ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς γονεῖς, ὑπηρετῶ, σέβομαι, τιμῶ· Εὐρ.Ἰων 183 τοὺς βόσκοντας θεραπεύων, Πλάτ.Πολ.467A θεραπεύων πατέρας τε καὶ μητέρας· || ὑπηρετῶ, ὑπακούω εἰς τινα κύριον· Ἀριστῶς· Ἰππ.59, Πλάτ.Εὐθφρ.13D οἱ δοῦλοι τοὺς δεσπότης θεραπεύουσιν· || κ. ἐπὶ πραγμ. θεραπεύω τὰς θήκας σέβομαι τοὺς τάφους τῶν ἀνθρώπων· αὐτ.Πολ.469A θεραπεύομαι τε καὶ προσκυνοῦσιν αὐτῶν τὰς θήκας· 3) π. νε. ζογράφος, ἐπιμελοῦμαι τίνος, φροντικός περὶ τίνος, περιποιούμαι τινα ἢ τι· Ἦρ.3,80 ἄγεται ὅτι οὐ κάρτα θεραπεύεται, ἦν τε θεραπεύη τις κάρτα, Κάλδ.Ῥδ.1,10 οἱ ἀκτίνας ἢ μ' ἔθρεφαν, μ' ἔθεραπευσαν τῆς ὑπερφυλακτικῆς ἢ εὐθερίας· || ἐπὶ κακῆς σμ., κολασεῖω· Θουκ.3,12 οἱ μὲν ἡμᾶς ἐν τῷ πολέμῳ δεδιότες ἐθεραπεύον, Πλούτ. Περ.34 θεραπεύων δὲ τοὺς πολλοὺς· 4) καταπραῖνον, συμβιβάζω, συνδιαλλάττω· Θουκ.1,137 ἔκειντο τὸ ἐθεραπέυσε χρημάτων δόσει· πρβλ. Ἠρωδίων.Ἰστ.2,28 τὸ τε βάρβαρον οὐ χρησίμου ἐτι θεραπεύομεν· || τὸ θεραπεύων οἱ θεραπεύοντες· Θουκ.3,39· || φρ. θεραπεύω γυναῖκα περιποιούμαι· Ξεν.ΚΠ 5,1,18 θεραπεύω αὐτὴν | τὴν γυναῖκα· || ὄμ. φρ. τὰς θύρας τίνος θεραπεύω ἀναμένω παρὰ τὴν θύραν τίνος ὡς θεράπων· Ξεν.ΚΠ 8,1,6 θεραπεύομαι τὰς τῶν ἀρχόντων θύρας, Μέν.897 αὐλάς θεραπεύειν, Διογ.

Λ 9,63 5) ἐπὶ ἡραγμ., ἀκέπτομαι περὶ τινος, ἐπιμελοῦμαι τινος: Θουκ.3,56 τὸ δὲ ἔμμελλον μάλλον θεραπεύοντες, Ξεν.ΚΠ 5,5,41 τὴν ἐμὴν ἡδονὴν θεραπεύειν (ἢ παρὰδιδῶμαι) εἰς τὰς ἡδονάς! || φρ. θεραπεύω τὸ παρὸν προσέχω εἰς τὸ παρὸν, φροντίζω περὶ αὐτοῦ: Σοφ.Φιλ.149 πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν || ὁμ. ἄ. φρ.: Θουκ.2,65 τὸ ναυτικὸν θεραπεύοντας, Δημ.327 καιροῦς.. θεραπεύειν [γινώσκειν, τηρεῖν τὸν πρέποντα καιρὸν], Πολύβ.11,45,2 πάντα καιρὸν θεραπεύοντες || μετ' ἀπαφρ. προσέχω, φροντίζω ὥστε: .: Θουκ.6,61 θεραπεύοντας τότε.. μὴ θορυβεῖν ὁμ. θεραπεύω ὅπως: .: αὐτ. 1,17 ὅπως πολιτεύουσι θεραπεύοντες' ὁμ. θ-ὡς: .: Λόγγ.4,1: 6) θεραπεύω τὸ σῶμα φροντίζω περὶ τοῦ σώματος τῶν, περιποιῶμαι αὐτὰ, ἐνδύομαι, λούομαι κτ.: Πλάτ.Γοργ.513D θεραπεύειν καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν, Ἀρχεστρ.ἀπ.62,3 μύριος ἀγαθὸς κατὰ τὴν θέραινευ, ΓΙΔ Βασ.2,19,24 ἐθεράπευσε τοὺς πόδας αὐτοῦ, Πλούτ.Εὐμ.9 θεραπεύσαντας αὐτοῦς, Λόγγ.4,4 θεραπεύω τὰς τρίχας' ὁμ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαφρ.: Πλούτ.Λυκ.22 ἐθεράπευον τὴν κόμην λιπαρὰν τὸ φαίνεσθαι' 7) ἐπιμελοῦμαι, περιποιῶμαι, ἀναπτύσσω, περιθάλπω: Πινδ.1,7(8),8 μῆτε κάδεα θέραινευ (ἢ μὴ ἐμμένης εἰς τὴν λύπην), Πλάτ.Κρατ.440C τὴν αὐτοῦ ψυχὴν θεραπεύειν, αὐτ.Πολ.403D τὴν δίδουσαν.. θεραπεύσαντες, Λουκ.Ἀποσ.6 θέραιπων τὴν δυστυχίαν' 8) θεραπεύειν ἡμέραν τηρῶ, φυλάττω ἡμέραν τινὰ ὡς ἐορτῆν: Ἡρ.3,79 ταύτην τὴν ἡμέραν θεραπεύουσι Πέρσαι' 9) ἐπιμελοῦμαι, περιποιῶμαι, νοσηλεύω ἀσθεῖν, ἀποκαθιστῶ τὴν ὑγίειαν τινός, ἰωμαί τινα, ἰατρεύω: Ἰηρ.Ἀρχ.Ἰητρ.9, αὐτ.Ἀφορ.6,38 τὴν θεραπεύειν βέλτιον θεραπεύομενοι γὰρ ἀπόλλυνται ταχέως, Ἀντιφ.4,2,4 εἰ ταύτην τὴν θεραπείαν θεραπεύοισα, Ξεν.ΚΠ 3, 2,12 τοὺς δὲ τετρωμένους ἰατροῦς καλέσας θεραπεύειν ἐκέλευσεν, Πλάτ.Νόμ.684C ἴσασκερ.19,28 θεραπεύειν νόσημα, Ἀριστ.Ἠθ.Νικ.102α,19, ΚΔ Λουκ.7,21 ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀπὸ νόσου, αὐτ. Ματθ.4,23 θεραπεύων πάσαν νόσον καὶ πάσαν μαλακίαν, αὐτ. Ἀν.13,3 ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ θεραπεύθη' ἀπολ. οἱ θεραπεύοντες οἱ ἀποτελούντες τὴν ἴασιν: Φιλῶδ.Ὀργ.29W' || ἐν χρ. κ. μτφ.: Φιλίππ.32 ὁ κοινὸς ἰατρός σε θεραπεύσει, χρόνος. Μέν.591 λυπὴν.. οἶδε θεραπεύειν λόγος, Διόδ.Σ 4,41 θεραπεύειν αἶτι τὰ πονώτα μέρη τῆς γῆς, Πλούτ.Λούκ.22 τὰς πρὸς ἀλλήλους ἐθεράπευον ὑπόφιας, Φιλῶδ.Ἰω.Υπομ.Ψυχ.408,3 θ-ὕπνοισιν' || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἀποκαθιστῶ τὰ καταπατηθὲν δίκαιον, ἐπανορθῶ: ἐθεραπεύθη τὸ κακὸν' || νεώτ. μτφ. Ἰακονοῦσι: θεραπεύει τὰς ὀρέξεις του' 10) ἐπὶ ζώων, περιποιῶμαι, τρέφω: Πλάτ.Γοργ.516E ἐπειδὴν θεραπεύοισαι τοὺς ἴππους' 11) ἐπὶ γῆς, καλλιεργῶ: Ξεν.Οἰκ.5,12 τοὺς γὰρ ἄριστα θερα- αὐτὴν (ἐνν. γῆν)' || ἐπὶ δένδρων, περιποιῶμαι, καλλιεργῶ: Ἡρ.1, 193 τοὺς σκέκων τρόπον θεραπεύοισαι τὰ τε ἄλλα, Θεόφρ.Φι 2,7,3' || νεώτ. ἐπιμελοῦμαι τινος, ἀσχολοῦμαι περὶ τῆ, ἐπιθίδουμαι εἰς τὴν: θεραπεύει τὰς Μούσας - τὰ γράμματα' 12) παρασκεύαζω, ἐτοιμάζω τροφὴν ἢ φάρμακα: Ἀρχεστρ.ἀπ.13,4 Διοσκ.2,76 1 παθ.1' 13) ἐπισκευάζω, ἐπιδιορθῶ: Πάπ. τοὺς φαινοῦλας σου θεραπεύομενος ἤνεγκεν' 14) δημ. ὁ παθ. ἀόρ. θοραπάκη ἢ θοραπαῦκη ἀγαριστήθην ἐκ τῆς βρώσεως φαγητοῦ, ἔφαγον κατὰ κόρον: παροιμ. ἄς θοραπαῖ ἢ γουρπούρα κι ἄς κοπὴ ἢ ποδάρια (ἄς χορτάσω καλὰ καὶ ἄς συμῆθ' κατόπιν ὀ,τιδήποτε)' || κ. μτφ.: καλὰ νὰ τὴν πάθῃ θοραπάκη' ρηματ. π. θεραφ, θεράπων, θεράπειαν, θεράπευμα, θεραπεία, θεραπευτήρ, θεραπευτής,

ἀθεράπευτος, δυσθεράπευτος. Ἐκ ρίζ. dhere [ἴνδ.-Εὐρ.]τείνω πρὸς τὸ σημειῖν: dhámas=σθήριγμα [λατ. fīctus] κατ' ἄλλ. ἐκ ρίζ. ther-, fer-, λατ. ferreo (=ζέω), sanare, gharicus (=θεραπεία) βλ. καὶ θέρομαι. **θεραπείη** (ἡ) ἰαν. τ. τοῦ θεραπεία βλ.λ.' 2) Ἡσ. «θεραπείης» βωμολογίας». **θεραπείας**-α-αν ἰαν. κ. ποι. τ. ἀντὶ θεραπευτικὸς βλ.λ., ἐν τῷ πληθ. τοῦ αὐδ. θεραπεία ἱατρικὰ, ἴασις, περιποίησης: ΑΠ7,158,8 θεραπεία νόσων' ὁμ.θ.η.λ. κ. θεράπης-ίδος: Χρυσ.π.Ἰουλ.Ἐπιστ.88B. **θεραπείδιον** (τὸ) σχῶλ. μέσον θεραπείας, φάρμακον, γιαιτρικὰ: Σχῶλ.Λουκ.Ἀλέξ.21. **θεράπινος** (ἡ) δημ. τὸ ἐργαλεῖον τῶν λιθοξῶων ἐπικοπὴς βλ.λ. **θεράπινος** (ὁ) ὑποκορ. τοῦ θεράφ βλ.λ.: Ὑπερεῖδ.ἀπ.99. **θεράπινος** (ὁ) ἡκορ. ἀντιθετικὸς, ὑπερέτρια: Πλάτ. Μενξ.244B Ἰάν φιλοκίτρινον ἐστὶ καὶ τοῦ ἴππονος θεραπὴς (εὐνοοῦσα τὸ ἀσθενέστερον μέρος). **θεράπνη** (ἡ) ποι. κ. συνηρ. τ. τοῦ θεράπεινα βλ.λ., ὑπερέτρια, δούλη: Ὑμν.Ἀπολλ.157 Ἐκατηβέλεστα θ-, Εὐρ.Ἐκ.482 λιπούσθ' Ἀσίαν Εὐρώπας θεράπην, πρβλ. Ἀπολλ.Ρ 1,786' 2) κατοικία, διαμονή: Εὐρ.Βάκχ.1043 θεράπνας τῆσδε.. χθονὸς λιπόντες, Νικ.Ἐπιρ.486 (ἐκτὸς ἐάν εἶναι κύρ. δνομα ἐν τῷ χωρίῳ τοῦτφ)' || Ἡσ. «θεράπηναι αὐλῶνες σταθμοί». **θεραπνιδία** Ἡσ. «ἐορτὴ παρὰ Λάκωσιν». **θεραπνιδιον** (τὸ) ὑποκορ. τοῦ θεράπνη βλ.λ.ἡ, δουλιδιον, δουδάκι' Ἡσ. **θεραπνιδίον** (ἡ) ποι. τ. τοῦ θεραπνίς βλ.λ.: Ἀντίπ.Θεσσα.ΑΠ 9,603. **θεραπόντιον** (τὸ) μτγ. ὑποκορ. τοῦ θεράπων βλ.λ.: Διογ.Λ 4,59. **θεραπόντιος-ίδος** (ἡ) ἢ ἀνήκουσα εἰς θεράπειαν, ἢ τῆς θεραπείης: Αἰσχ.Ἰκ.979 θεραπονιδία φερνήν. **θεραπουσία** (ἡ) μτγν. περιλήπτ. οἱ παρὰ τινι θεράποντες, ὑπερέτρια, τὸ ὑπερεπτικόν' Πολυδ.3,75 «τὸ δὲ πλῆθος τῶν οἰκετῶν θεραπεία τὸ γὰρ θεραπουσία βιαϊότερον». **θεράπων-οντος** (ὁ) κ. νεώτ. δοτ. πληθ. θεραπόντεσσι, αἰολ. θεράπων, γεν. θερά(ρ)απνος, τὸ θηλ. θεράπεινα κ. θεραπαινίς-ίδος ἐταίρος, σύντροφος, ἀκόλουθος: Ὀδ.Π 253 δοῖω θεράποντε σύντροφος ἐν ὄλοις, κατώτερος κατὰ τὴν τάξιν ἢ τὸ δνομα, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς ὀνομάζει τὸν Πάτροκλον: Ἰλ.Π 244' ὡς ὁ Μηριόνης τοῦ Ἰδομενέως: αὐτ.Ψ 113' ὁμ. πάντες οἱ Ἕλληνες ἡγεμόνες καλοῦνται θεράποντες τοῦ Ἀγαμέμνονος: αὐτ.Γ 143' || ὁ προσφῶρον ὄρισμένην τινὰ ὑπερρείαν, ὡς ὁ ἡνίοχος: αὐτ.Ε 580 ἡνίοχος θεράπωνος ὁ κήρυξ: αὐτ. Α 321' || συνεκδ. ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς θεοὺς οἱ βασιλεῖς: Ὀδ.Α 255 θεράποντε διδοί' οἱ πολεμισταί: Ἰλ.Β 110 θεράποντας Ἄρης' οἱ αἰδοῖοι καὶ ποιηταί: Ὑμν.Ὀμ.32,20, Θέοργ.769 Μουσάων θεράποντας, Ἀριστ.Ὀργ.909 Μουσάων θεράπων ὄτρηράς' || εἰδ. ὁ Ἔρωσ ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν Ἀφροδίτην: Πλάτ.Συμπ.203C τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρωσ' || ὁμ. ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς θητούς ἐν τῇ σημ. τοῦ ἔξυπνητρικός: Σαφφ.74 σὺ τε κάμεις θεράπων' Ἡσ. || γεν. λάτρις: Πινδ.Ο 3,16 Ἀπόλλωνος θεράπωντα, Πλάτ.Φαιδ.85Α παρὰ τὸν θεὸν ὀπίηται, οὐπερ εἰσι θεράποντες' || ὁ πράθυμος εἰς περιποίησην, ἐξυπνέρεται τὸν διὰ δοτ. δηλούμενον προσ.: Πινδ.Ο 13,3 οἰκον.., ἔξνοισι δὲ θεράποντα (ἀφωσιμῶμενον εἰς τὴν περιποίησην τῶν ἔ-Ι' || μτ. γεν. ὁ φροντίζων περὶ τινος: Γοργ.ἀπ.6D θεράπων τῶν ἀδίκων δυστυχούτων' 2) ὁ ἐπὶ μισθῷ παρῆχων πρὸς τινὰ τὸς ἑαυτοῦ ὑπερρείας,

ο ἐν ἄμοιρῃ περιποιούμενος τινα, ὑπηρέτης : Ἡρ. 1,30 τὸ Σάβωνα θεράποντες περιήγον, Ἀριστοφ. Πλ.5 μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν, Λυσ.7,34 πάντες εἰσιν οἱ θεράποντες, ΚΔ Ἐβρ.3,5 πιστὸς ἐν δ'αλ τῷ σ'ικω αὐτοῦ τῶν θεράπων' || εἰδ. ἐν Χίφ δούλος : Εὐστ.Διον.Γερ.533'

|| νεώτ. θεράπων Ιατρὰς ὁ νοσηλεύων ἀσθενῆ Ιατρὸς, κουράντες' || ὁμ. νεώτ. θεράπων τῶν Μουσῶν - τῶν τεχνῶν-τῶν ἐπιστημῶν ὁ μετὰ ζήλου ἀσχολούμενος περὶ τὴν ποίησιν, τὰς τέχνας κττ.' || φρ. ταπεινότητος θ- τιθεμένη πρὸς τῆς ὑπογραφῆς ἐν ἐπιστολῇ πρὸς πρόσωπον θεωρούμενον ἀνώτερον (ἀντίστοιχ. δοῦλος σας).

θεραπειν ἢ **θεραπειμ** [τά] (ἀιλ. ἔβρ.) νεώτ. εἰδῶλια ἀγνώστου μαρφῆς παρ' ἀρχ. Ἑβραίοις, εἰς ὃ ἀπέδιδον μαγικὴν ἀγαθοποιῶν δυνάμιν.

θεραψ-ἄπος [ᾶ] ποι. τ. τοῦ θεράπων βλλ., σπαν. ἐν τῷ ἐν. : Ἐλλ. Ἐπιγράμμ., Λεωνίδ.Τορ. ΑΠΛ.4,360,10 Βακχικῶν θεραψα' || συνήθ. κτ. ὄνομαστ. πληθ. θέραψες, Εὐρ. Ἴων 94 Φαίβου Δελαφοί θέραψες, Στράτ.ΑΠ 12,229' κ. κτ. αἰτ. πληθ. θέραψας : Ἀντωνίν.Λιβ.13,4.

θερεία [ἡ] θέρος, θηλ. τοῦ θέρειος βλλ.

θερειαυλος-ον μνη. ὁ ἐν θερινῇ κατοικίᾳ διατριβῶν, διαμένων : Θέογγιστ.Καν.96,5.

θερειβωτος-ον [βωτος] μνη. ὁ κατὰ τὸ θέρος χρησιμεύων πρὸς βοσκήν, ὁ ἔχων βοσκήν κατὰ τὸ θέρος : Εὐστ.222,20.

θερειγενής-ους-ές μτην. ὁ κατὰ τὸ θέρος γεννηθείς, φυτρώσας : Νίκ.Θηρ.601 θερειγενές κύμινον' 2) θερμός : Νόνν.Δ 26,229 θερειγενή ὕδατα, αὐτ.12,344 θερειγενής ὥρα ἡ ὥρα, ἐποχὴ τῆς θερμότητος, τὸ καλοκαίρι.

θερειλεχής-ους-ές μτην. ὁ κατάλληλος πρὸς κατάκλισην κατὰ τὸ θέρος : Νίκ.Θηρ.584 θερειλεχῆς πλάτανος.

θερεινόμος-ον μτην. ὁ κατὰ τὸ θέρος νέμων, τρέφων : Διον.Ἀλ.Ρωμ.2 θερεινόμος πόα (θερινὴ νομή, βασική).

θερείος-ον (θέρος), τὸ θηλ. κ. θερεία ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ θέρος, ὁ τοῦ θέρους, ἐν καιρῷ θέρους, θερινός, καλοκαιρινός : Ἐμψ.11,7 αὐχμός θερείος (θερινὴ ξηρασία), Ὀρφ. Ὑμν.40,11 θέριον θρέπανον, αὐτ.18 θέριον καρποῖ, Αἰλ.Ζ1 2,25 θέρειας ὥρα' 2) τὸ θηλ. θερεία κ. ἰων. θερείη (ἐν. ὥρα) [ἡ] ἡ τοῦ θέρους ὥρα, τὸ θέρος, τὸ καλοκαίρι : Ἡρ.1,189 τὴν θερείην πᾶσαν αὐτοῦ ταύτη διέτριψαν ἐργαζόμενοι, Ἀριστλ. Θαυμ.841a,25, Πολύβ.5,1,3 ὀρχομένης τῆς θερείας, Πάπ. ἐγνανίζειν ἐπὶ θερεία ἄρτάδας Χ, Νικ.ἀπ.81 θερείης (ἐν καιρῷ θέρους), Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,63 μεσοσύσης θερείας, Διόδ.Σ 3,24 ὅπῃ τὴν θέρειαν' πληθ. θερείαις : Πινδ.1,2,4f' 3) τὸ ὑπερθ. θερείατος-η-ον θερμώτατος : Ἀρατ.149, Νίκ.Θηρ.460' πρθλ. θερινός.

θερεινοτος-ον [ἰνῶ] μτην. ὁ κατὰ τὸ θέρος ποτιζόμενος, βρεχόμενος : Λυκάροφ.847 θερ- γύαι.

θερείη μτην. ποι. τ. τοῦ θερω βλλ. ἐν χρ. τὸ μέσ. : Νικ.Θηρ.124,αὐτ. Ἀλεξ.567.

θεοείσιμος-ον ὁ εἰς τὸν θερισμὸν ἀφορῶν τὸ οὐδ. θερέσιμον Ἡσ. «θεριστικόν».

θεριστικός-ῆ-ὄν ὁ τ. ἀντὶ θεριστικός βλλ.

θερατρῶν [τῶ] (θέρος) κ. νεώτ. τόπος κατάλληλος πρὸς διαμονὴν κατὰ τὸ θέρος' Γαλ.17[1],197 «τόπος ἐνδιαιτριβῆν θέρους ἐπιτήδειος» : Ἰηρ.Ἐπιδ. 1,20 [ἀμφ.] || νεώτ. θερινὴ κατοικία, ἐπαυλὶς.

θερηγάνων [τῶ] (θέρος) κ. συνηρ. θέρηγων τὸ πλεκτὸν πάτωμα τῆς θεριστικῆς ἀμάξης Ἡσ. «τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν παρὰ πλέγμα, τὸ ἐπὶ τῆς τῶν ἀσταχῶν παρακομιδῆ γίνεσθαι» : EM 447,14, πθ. ἀνάγγ. ἐν Εὐρ.ἀπ.78f,1.

θεριδάγκαθο [τῶ] ὁμ. ἄ. καλογακθὴ βλλ.

θεριακλής [ῖ] (τουρκ. πριακί, ἐκ τοῦ περσ. πριακί, ὅπερ ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ θηριακί) ὁμ. ὁ ποιοῦμενος χρῆσιν θηριακῆς βλλ., ὀπισθοπότης, ὁ μακρῶδες διὰ τὴν καὶ ἰδίως διὰ τὸ κἀνπισμα, ὁ μετὰ πάθους ἐχόμενος τῆνος : Μωραΐτ.Διηγ.1,74 ἐπλήρω μικρὸν τσιμπακκί μετ' ὑπομονῆς καὶ φιλοκαλίας θεριακλή, - θεριακλή τὸ καφέ' κ. γεν. : MM ἀκούσασαι νὰ ντε λαλιζῆ ἓνα σπαθί, κὶ ὁ Γιάννης ποῦ ἦτα θεριακλής πιάνει τὸ ἐπιθεωρεῖ.

θεριακλίικ [τῶ] ὁμ. κ. θεριακλικὴ ἡ ἰδιότης τοῦ θηριακῆ βλλ., τὸ πάθος, ἡ μανία πρὸς τὴν τὸν ἔπιασε τὸ θεριακλικὴ καὶ πᾶει νὰ καπνίσῃ γὼ ναργιλέ του.

θεριακός-ῆ-ὄν πάπ. (θέρος| κ. ὁμ. (θεριό) ὁ τοῦ θέρους, ὁ διὰ τὸ θέρος, ὀνειρικός : Πάπ. θεριακά [μάτια] 2) ὁμ. ὁ οἰνεὶς ὁ θηριὸν θυνατός, γερός, κοτσονάτος : Βλ.Συνμ.74 ἐν λ. δυνατός' 3) ὁμ. τὸ θηλ. θεριακὴ ὡς οὐσ. ἀντὶ θηριακὴ βλλ.

θεριακῶν (θεριό) ὁμ., ἄορ. (ἐ)θεριακῶνα, παθ. μ. μτη. παρακ. θεριακωμένος ἄμτθ. γίνωμα ὑπὲρ τὸ σὺνηδες μέγας, γιγάντιος, ἰδ. ἐπὶ φυτῶν, τρανεύω, θρασεύω, θεριεύω : θεριακῶνιν οἱ ἀγκαθίεις, θεριακῶσε ὁ λόγγος' || ὁμ. σμη. ἡ μτη. θεριακωμένος θρασευμένος, θεριεμένος : Καζ. Ν ὉΚωμ.1,5 θεριακωμένο δάσο' 2) γίνωμα ἄγριος, ὀρηκτικός, ἰσχυρός, οἰνεὶς θηριὸν, ἰδ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ κυμάτων, ἐπὶ ποταμῶν κττ. : θεριακῶσε ἡ ξεροσταματὰ κὶ ὄλα τὰ συναπαρνεῖ' || ἐπὶ βλαβερῶν ἢ ἐξαγριουμένων ζῶων, εἶμαι ἐμπλεος τῆς θηριώδους διαθέσεώς μου ἢ καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἄγριου θηριώδους διαθέσεων : Γρην.Σκ.Τερρ.45,4 μ' ἄγριαν ἄφρη ἡ ὄχετρα θεριακωμένη βλαυτάνει, - θεριακῶσε τὸ καρποδοσκυλλο καὶ χύμηξε νὰ μὲ φάη' || κ. ἐπὶ ἄνθρ. σπαν. ἐξαγριούμαι ἐξ ὀργῆς, γίνωμα παράφορος, ὀρηκτικός πρὸς ἐπίθεσιν 3) μτθ. ἐπὶ ἄνθρ., κτῶμαι ἰσχυρά, μεγάλα μέσα, ἰδ. οἰκονομικά : θεριακῶσεν ὁ δάσκαλος καὶ τὸν βουλευτήης, - ἀπὸ μαλαγωγῆς σιγὰ σιγὰ θεριακῶσε κὶ ἄγνια βιομηχανίας' πρθλ. θεριεῶν' || συνεκδ. κ. ἐπὶ ἐπιχειρήσεως ἐμπορικῶν, βιομηχανικῶν κττ. : θεριακῶσε τὸ μαγαζὶ τοῦ γείτονα, - ἄν θεριακῶσουν οἱ δουλείες μου, θὰ νοικιάω καὶ τὸ διπλανό' 4) σπαν. μτθ. κ. ἰδ. ἐπὶ φυτῶν, καθιστῶ τὴν μέγα, εὐρωστων, ἀκμάτων : τὸ σθένισμα θεριακῶν τὰ καμρολόχανα' 5) ὁμ. μτθ. ἐπὶ ζῶων, ἐξαγριῶ, καθιστῶ οἰνεὶς θηριὸν : τὸ κόκκινο παλὶ θεριακῶνει τὸν ταυρῶ.

θεριδιον [τῶ] μτην. θέρετρον, θερινὴ διαμονή : Ἰουλ.Ἐπιστ.4.

θεριεμα-ατος [τῶ] ὁμ., ἡ γεν. συνηθέστ. θεριεμάτου ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θεριεῶ, ἐξαγριώσις 2) κραταιώσις, αὐξήσις : τὸ θ- τοῦ σπαιριού- τοῦ ἀμπελιού.

θεριεῶ ὁμ., ἄορ. (ἐ)θεριεῶα, παθ. μ. μτη. παρακ. θεριεῶμενος ἄμτθ. γίνωμα ἄγριος ὡς θηριὸν, ἀποθηριούμαι, ἐπὶ ἄνθρ. ἰδ. ἐξ ὀργῆς κ. ἐπὶ ζῶων ἐξ ἐρεθισμοῦ' πρθλ. θεριακῶν 2) : πάνω στὸν καθὰ ἄθριεφα καὶ τὸν ὄρχισε στὴς γροθίεις, παρομ. θεριεφε κὶ ἡ ἀλεπού κὶ εἰχθηκε στὴς κόττες | ἐπὶ τὸν πονηρὸν καὶ δολιχὸν προσποιουμένων ὄρχην' 2) ἐπὶ ἄνθρ. συνεκδ. γίνωμα γενναιότερος τοῦ συνήθους ἢ ἀπολ. γίνωμα ἀνδρείος, ἀντρεπείσται : βλεπόντας τοὺς ἄλλους νὰ κάνουν ἐφοδο, θεριεφε καὶ τὸ πρωτόθγαλο φανταρὰ καὶ χόιμηξε μπρός' || ὁμ. ἀνακτῶ πρὸς καιρὸν δυνάμεις : μὲ τὸ πιστὸ καὶ μὲ τὴν ξεσυνηρίσθη θεριεῶστας κὶ ὁ γέρο Φώτης πηδᾶς τὸν τράφο' || ὁμ. ἐνταίμε τὰς δυνάμεις μου πρὸ κινδύνου ἢ ἐκ φόβου κττ. : βλεπόντας νὰ ζῶνῃ ἡ φωτιὰ τὸ σπῆτι, θεριεφε κὶ ἄρχισε νὰ πετᾷ 'νὸ τὰ παρὰ-

θυρα σεντούκια, ντουλάπια κι ἄτι, ἄλλο· 3) μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς καὶ τῶν συναίσθημάτων: **θέριεφε** ἡ ἀγάπη τους, Παλαμ. Παράκ. 81,10 ὁ πόνος **θεριεύει**, Σημηρ. ΜΚρ 93,6 **θεριεύει** μέσα μου ἡ φυχή· 4) ὄμ. μτφ. ἐπὶ ἐπιχειρήσεων, βιομηχανιῶν, ἐμπορίου κττ.: **ἀρχισαν μ' ἕνα φιλικταζίδικο** καὶ σέ λίγα χρόνια **θέριεψε** τὸ ἐμπορίο τους· || ἐν τῇ αὐτ. σμ. ἐπὶ προσ.: **παρομι.** πού δὲν φάθ **θερίζον** δὲν **θεριεύει** (ἀν τῆς δὲν ἐκμεταλλευθῆ πλούσιον ἢ δὲν νοσφισθῆ μεγάλην ἀλλοτριάν περυσίαν, δὲν πλουτίσει)· 5) εἰδ. κ. συνηθέστ. ἐπὶ φυτῶν, αὐξάνονται μεγάλα, ἀναπτύσσονται πολύ, τρνεύω: **θέριεφαν** τὰ στάχυα - **τά σπαρτά** - **τά δέντρα** τοῦ κήπου· || ἐπὶ δόσους, ἀκανθῶνος, γίνομαι πυκνός, θρσεύω: **θέριεφε** τὸ **λογγάρι** κὶ **ἐκλείσαν** τὰ **μονοπάτια**· 6) ἐπὶ θαλάσσης, κυμάτων, ποταμοῦ, ἀέρος, γίνομαι βίαιος, ἀγριός, ἀγριεύω: **θέριεφε** τὸ **πέλαγο** - ὁ **καιρός**· 7) ἐπὶ ἔλκουσ, λαμβάνω μέγαν ἐρεθισμόν, ἀγριεύω: ὁ **διάσυνας** **ἐθέριεφε**.

Θερίζω | **θέρος** (κ. μόν., νεώτ. κ. δημ., βοικωτ. ἄπαρφ. **θεριθῶν**, ἀπ. μέλλ. **θεριώ**, ἄορ. κ. νεώτ. κ. δημ. (ἐ)θέρισα, συγκε. **ἐθρσα**, ποι. **ἐθέρισα**, μγν. ὑποτ. **ἐκθερίζω**, παθ. ἄορ. **ἐθερίσθη** κ. δημ. (ἐ)θερίστηκα, παθ. παρακ. **τεθέρισμαι**, δημ. ἐν μτχ. **θερισμένος** ἀποκόπητ. διό δρεπᾶνω ἢ δι' ἄλλου ὄργανου ἢ νῦν θεριστικῆς μηχανῆς, οἷον σιτηρῶ ἢ χόρτον: ***Ηρ.** 4,42 **θερισαντες δ' ἄν τόν σίτον** ἔπλωον, Ἀριστφ. Ὀρν. 506 τὰς **κριθὰς** ἐν τοῖς πεδίοις **ἐθέριζον**, Ξεν. Ἐλλ. 7,28 τῶν δραγματῶν ἅ **ἐτυχον**, **τεθερισμένα**, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 51,1 **πέφθονε** τὰ **θερισμένα** **ἀστάχυα** εἰς τοὺς ἀγρούς, **θέρισαν** τὸ **χόρτο**· δθ. γεν. **καθαρίζω** τόπον πινά διὰ **θερισμοῦ**, ἐκτελῶ τὴν ἐργασίαν τοῦ **θερισμοῦ**: Κρυστ. Τραγ. 17 ὁ **Ξενοδολευτάδες** | **θερίζουν** **ἀύπνοι** **ἀλονυχῆς** τὰ **καρπερά χωράφια**· || κ. μτφ.: **ΚΔ Ἀπ. 14,16** **ἐθερίσθη** ἡ γῆ· || συνεκτ. ἀπολ. **θερίζω**, ἀποκοιζώ: Πλάτ. Θεῶν. 124Α τῶν **θερίζόντων** ἐπιστάμεθα **ἄρχειν** καὶ τῶν **τρυγώντων**, Φιλόδ. Μουσα. 71 Κ, **ΚΔ Ματθ. 6,26** ὁ **σπειρόντων** οὐδὲ **θερίζουσιν** (τὰ πετεινά), Κρυστ. Τραγ. Ποθολαντ. 1 **κάτω** στῶν **Μαραθῶνακμο**, πού **ἀλονυχῆς** **θερίζουν**, **παρομι.** **θέλεις** **θερίει** καὶ **δένε**, **θέλεις** **δένε** καὶ **κουβάλα** | δύνασαι νὰ πράξεις **κατὰ** προτίμησιν **τὸ** **ἐν** **ἐκ** **τῶν** **δύο**· || συνηθ. μτφ. **μετὰ** τοῦ **σπειρώ**, ἀπολαυθῶνα, συγκομιζῶ τοὺς καρπούς τῶν **μόχθων** μου, τὰ ἀποτελέσματα τῶν **πράξεών** μου | ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς σμ. | : Γοργ. ἀπ. 16D **αἰσχρῶς** **μὲν** **ἐσπείρας** **κακῶς** **δὲ** **ἐθέριεας**, Πλάτ. Φαίδρ. 260D **οἶε** . . . τὴν **ῥητορικὴν** **καρπὸν** ὧν **ἐσπείρας** **θερίζειν**, Ἐλλ. Ἐπιγράμ. οὐκ ἔστι μὴ **σπείρανα** **θερίσαι** **κάρημα**, **ΚΔ Γαλ. 6,8** ὁ **σπειρῶν** **εἰς** τὴν **σάρκα** **ἐαυτοῦ** **ἢ** **τῆς** **σαρκὸς** **θερίσει** **φθόρον**, ὁ **δὲ** **σπεύρων** **εἰς** τὸ **πνεῦμα** . . . **θερίσει** **ζωὴν** **αἰώνιον**, φρ. ὁ **σπειρῶν** **ἀνέμους** **θερίζει** **τρικυμίας** - **δ**, τὴν **σπείρεις** **θὰ** **θερίσης**· ὄμ. τὰ μέσ.: Ἀριστφ. Πλ. 515 **καρπὸν** **Δηοῦς** **θερίσασθαι**· 2) μτφ. φωνεῖω ὁμαθικῶς, ἐπιφέρω ὀρθροῦς θανάτους, ἔξολοθρεύω, καταστρέφω: Αἰσχ. Ἰκ. 637 ***Ἀρη** τῶν **ἀράτοις** **θερίζοντα** **βροτούς**, Ἐρ. Ὑψιπ. ἀπ. 341601, 94 **βλον** **θ** **ὥστε** **κάρημον** **στάχυν**, Πλουτ. Ἠθ. 182Α **θ** **Ἀρίαν** | **ἰεληλατεῖν** |, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 64 **κόστα** **χέρια** **ἀπελεισμένα** | πῶς **θερίζουνε** **ζωές**, Ζερβ. Λυρ. Σάτ. Μέρμ. 45 **θανατικό** πού **θερίει** **τόν** **τόπο** **μας** **τὰ** **χρόνια** **ἐκείνα**, - **θέρισε** **τόν** **κόσμο** **ἡ** **παυσάκα**, - τοὺς **θέρισε** **τὸ** **πολυβόλο**· 3) νεώτ. κ. δημ. ἐνοχλῶ ἰσχυρῶς, βασιανίζω: **μὲ** **θέρισε** **ἡ** **κνισα**, - **μ'** **ἐπιασε** **ἕνα** **κόφμο** **πού** **μὲ** **θέρισε**, - **τόν** **θέρισε** **ὁ** **πόνος**· 4) κόπητ. ἀποκόπητ.: Σοφ. Αἰ 239 **κεραλίην** **καὶ** **γλώσσαν** **ἀκρην** **ῥιπτει** **θερίσας**, Ἐρ. Ἰκ. 717, ΑΠ 9,451 **θ** - **γλώσσαν**· ὄμ. μτφ.:

Φίλιπ. Θεσσα. αὐτ. 4,23 **σελίδος** **νεαρῆς** **θερίσας** **στάχυν** (ἀποκόφας)· || ἀποκειρά, κουρεύω: Σοφ. ἀπ. 659,4 **ἦτις** (πῶλος) . . . **θέρος** **θερισθῆ** **Ξανθὸν** **αὐχένων** **ὄμο** (πού εἶχε κομμένα τὰ Ξανθὰ μαλλιά τῆς χαιτῆς)· 5) **θερίζω** **καλὸν** **θερισμόν**, **κάρμη** **καλὴν** **ἔσοδον**: Ἀριστφ. Ἀχ. 947 **μέλλω** **γέ** **τοῖ** **θερίζειν** | **πρὸ** **βλ.** **κ.** **Σχδλ.** **διδόντα** **δ** **ἐρμηγνείαν**· || ἐπὶ δωροδοκίας, κερδίσω: Λιβάν. Λόγ. 47,26· 6) ὁ **θερίζων** (μετὰ τοῦ λόγου ἢ καὶ ἀνευ αὐτοῦ) ὄνομασία λογιχοῦ σφάλματος: Χρυσ. Στωϊκ. 2,94· κ. κληθ.: Διογ. Λ. 7,44· 7) ἀμθ. διέρχομαι τὸ **θέρος**, περνῶ τὸ **καλοκαίρι**, **παραθερίζω**, ἀντίθ. **γυμιάζω**: Ξεν. Αν. 3,5,15 **Ἐκβάτανα** . . . **ἐν** **θὰ** **θερίζων** **λέγεται** **Βασιλεύς**, Ἀριστφ. Ζη 596b, 26 **θερίζουσι** **μὲν** **ἐν** **τοῖς** **ψυχροῖς**, **χειμάζονται** **δὲ** **ἐν** **τοῖς** **ἄλεινοις**· ρηματ. π. **θέρος**, **θερισμός**, **θέρισσις**, **θεριστήρ**, **θεριστήριον**, **θεριστήσ**, **θεριστικός**, **ἀθερίστος**, Διὰ τὴν ἔτυμολ. ὄρ. **θέρω**.

Θερίκαλιον | Ἦσ. «**πθῆριον**, **κόνδυ**» (ἴτσι **Θηρίμλιον**).

Θερίνδος-**ἡ**-**ἄν** κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ **θέρος**, ὁ τοῦ **θέρους**, ὁ **κατὰ** τὸ **θέρος** γινόμενος ἢ ὑπάρχων, ὁ **κατάλληλος** διὰ τὸ **θέρος**, **θέριος**, **καλοκαιρινός**: Πίνδ. Π 3,50 **θερινῶ** **πυρ**, Ἡρ. 2,19, Ἰνπ. Ἀέρ. 4 **τῆς** **ἀνατολῆς** **τῆς** **θερινῆς**, Ξεν. Κυν. 6,26 **μεσημβρία**, Πλάτ. Νόμ. 683C **ἐκ** **θερινῶν** **εἰς** **τὰ** **χειμερινὰ** **τοῦ** **θεοῦ** **τροπῆμο** (ἀπὸ τὸ **θέρος** εἰς . . .), αὐτ. Φαίδρ. 230C **θερινᾶν** **τε** **καὶ** **λιγυρὸν** **ὑψηλῆ** | ὥπως **κατὰ** **τὸ** **θέρος**, **σάν** **καλοκαίρι**· Ἀριστφ. Ζη 601b, 24 **θερινοὶ** **δμηρόν**, αὐτ. Μετ. 364b, 2 **θερ-τροπαί** ἢ **τροπή** (τὸ **θερινὸν** ἡλιοστάσιον), Εὐκλ. Φαιν. 34M **θερινὸς** **τροπικός** | ἐνν. **κύκλος**, Πάν. θ-Ιρμάτιον, Πολύβ. 3,37,4 **ἀνατολῶν**, Διόδ. Σ. 4,84 **θερινὴ** **ἀνεμὶς** **καὶ** **ἀπόλαυσις**, Κλεομήδ. 1,9 **θ-δύσεις**, Πάν. νομαί **προβάτων** **θεριναὶ** **καὶ** **χειμεριναί**, Καλδ. Ὠδ. 12,16 **κατὰ** **τὸ** **βράδυ** | **τὸ** **θερινῶν**, Ζαλοκ. Ἀρματολ. 1,14 **θερινῶν** **ἀροκρηλίων**, - **θερινὴ** **διανομή**.

Θερίο | τὸ **μὸν** κ. δημ. τ. τοῦ **θηρίον** βλ. λ.: Ἐρωφ. Πράξ. 5,10 **σ'** **ποιὰ** **δᾶση** **βρίσκονται** **ποτε**, **σ'** **ποιὰ** **σπῆλια** **κατοικοῦσι** | **θερία** **τὸς**· ἄγρια κὶ ἀπονα, Ἐρωτ. κτρ. Δ 964 **δὲν** **ξέμυρον** **νὰ** **πούμε**, **ἀνθρωπος** **εἶναι** **γῆ** **θερία** (ἐπὶ ἀγρίων κυνῶν) | Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 104,2 **μόν'** **ἐκλείπει** **τὴν** **πάρτα** **τῆς** **κ'** **ἔλυσε** **τὰ** **θερία** **τῆς**· 2) μτφ. **ἀνθρώπος** **μεγαλόδωμος**, **γιγαντώδης** ἢ **θηριώδους** **ρώμης**: Ἐρωτ. κτρ. Δ 970 **μὲ** **τῆ** **βοήθεια** **τοῦ** **θεριοῦ** **οἱ** **λίγοι** **τὸ**· **ἐνίκουσα**.

Θερίσιος-**εως** (ἡ) γλωσσ. τὸ **θερίζειν**, ὁ **θερισμός**, **Θερίσιμα**-**ατος** (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ **θερίζειν**, ὁ **θερισμός**: Βαλαρωφ. Φώτ. 123 **σὸ** **θέρισμα** **λογάρισε** **τὰ** **στάχυα** **πού** **θὰ** **κόφη**, - **τὸ** **θέρισμα** **τοῦ** **σταριοῦ** - **τοῦ** **χόρτου**· 2) μτφ. **ὀλεθρός**, **θρασίσις**, **καταστροφή**: τὸ **θέρισμα** **τῆς** **χολέρας** - **τῶν** **πολυβόλων**.

Θερισμός | ὁ κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ **θερίζειν**, ἢ διὰ τοῦ **δρεπᾶνω** ἢ νῦν **θεριστικῆς** **μηχανῆς** ἢ **ἄλλου** **ὄργανου** **ἀποκοπῆ** **τῶν** **σιτηρῶν**, **θέρισμα**, **θέρος**: Ξεν. Οἰκ. 18,3 **περὶ** **θερισμοῦ** **εἰδώς** **ἀπερ** **ἐνώ**, Πάν., **ΚΔ** **Ἰω.** 4,35 **θεάσασθε** **τὰς** **χώρας**, **ἐν** **τῆ** **λευκαί** **εἰς** **πρὸς** **θερισμόν**, - ὁ **θερισμός** **τοῦ** **σανοῦ**· 2) ὁ **καιρός**, ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν **θερίζουσι**: Ἐδπ. 202, Πολύβ. 5,95,5 **ἦδη** **δὲ** **τοῦ** **θερισμοῦ** **συνάπτοντος**, **ΚΔ** **Ματθ.** 13,30 **ἀφετε** **συναυξάνεσθαι** . . . **μέγρι** **τοῦ** **θερισμοῦ**· 3) ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ **σίτος** **δὲν** **μέλλει** **τις** **νὰ** **θερίσῃ**: ΠΔ Λευίτ. 19,9 **καὶ** **ἐκθερίζοντων** **ἡμῶν** **τὸν** **θερισμόν** **τῆς** **γῆς** **ὑμῶν**, **ΚΔ** **Λουκ.** 10,2 ὁ **μὲν** **θερισμός** **πολύς**, **οἱ** **δὲ** **ἐργάται** **ὀλίγοι**, αὐτ. Ἀπ. 14,15 **ἐξηρᾶνθη** **ὁ** **θερισμός** **τῆς** **γῆς**: **πρὸ** **βλ.** **ἀνητός**.

Θεριστήρ-**ῥος** (ὁ) μγν. **θεριστής** βλ. λ.: Λυκόφρ. 840.

θεριστήριον (τό) μγν., νεώτ. κ. δημ. τό ὄργανον δι' οὗ θερίζουσι, μικρὸν θεριστικὸν δρέπανον : ΠΔ Βασ.Ι.13,20 χαλκεῦν ἑκαστος τὸ θεριστήριον (δ.γρ. θερίστρον) αὐτοῦ, ΜάΞ.Τύρ.30,6.

θεριστής (ὁ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., δημ. πληθ. θεριστάδες, θηλ. κ. νεώτ. θεριστρια, δημ. κ. θερίστρα ὁ θερίζων, ἐργάτης ἐκτελὼν τὸν θερισμὸν : Ξεν.Ἰερ.6,10, Δημ.242 τοὺς θεριστάς, Ἀριστ.Ζ.1580b,20 ἰδόντες ὅτι θερίζειν ὦρα, τῇ ὑπερταίῳ ἔωθεν ἀγοντες τοὺς θεριστάς, ΚΔ Ματθ.13,30 ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐπὶ τοῖς θερίσται, Διηγ. Ἀχιλλ.572 ὡσπερ νὰ κόπτοντο θερισταὶ χωράφιν δασωμένον, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.138,17 πουλεῖ χωράφια ἀθήριστα, μ' ἄλαις τοὺς θεριστάδας, Σολωμ.Καλοκαίρ.Μεταστάσιου7 πάνω ἐκεῖ στὰ θερισμένα, | . . νὰ κοιμάται ὁ θεριστής, Κρυστ.Ποθοπλαγμ.2 κόποιος λεβέντης θεριστής φιλό τραγουδί λέει, παροιμ. βοή τοῦ βγῆ τοῦ θεριστή κι ἄς πᾶση κι ἄς κοιμάται | ἄς ἔχει κανεὶς καλὴν φήμην καὶ ἀς εἰσαι διαφορετικὸς εἰς τὴν πραγματικότητα | 2) μτφ. ὁ φρονεῖων ὁμοδικῶς, ὁ ἐπιφέρειων μεγάλην καταστροφὴν : Βαλαωρ. Ἀθ.Διάκ.58 χιλιάδες ἦσαν θερισταὶ καὶ ἄλλοι ὀργατοὶμας-ὁ ἄλλοις ὁ θεριστής 3) δημ. ὄνομασις τοῦ μηνὸς Ἰουνίου.

θεριστικός-ή-ό(ν) μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θερισμὸν, ὁ χρήσιμος πρὸς θερισμὸν : Πάπ. δρέπανον θεριστικόν, Σουιδ. ἐν λ. Λιτυέροςη, -θεριστικὴ μηχανή 2) τὸ οὐδ. θεριστικὸν ὡς οὐσ. ἡ καρπολογία, ἡ ἐσοδεία, ὁ ἀμνητός : Στράβ.17,3,11 δίκαιρον ἔχουσι τὴν γῆν, καὶ δύο θεριστικὰ καρποῦνται | 3) ὁ μ.δημ. τὰ θεριστικὰ τὰ ἔξωδα τοῦ θερισμοῦ. 4) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ ἐξολοθρευθῶν, δεκατίζων : θεριστικὴ βολή ἰδ. πρόσχειος βολῆ).

θεριστικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰκανότης πρὸς θερισμὸν || ἡ ἰδιότης τῆς θεριστικῆς βολῆς.

θερίστος (ὁ) κ. θεριστός βλ. θέριτος.

θεριστός-ή-όν μγν. ὁ δεκτικὸς θερισμοῦ, εὐκολοθέριτος 2) τὸ οὐδ. θεριστόν ὡς οὐσ. εἶδος βαλοσμοῦ : Δισκοκ.119 (διορθ. εὐθέριστον).

θερίστρα (τά) πάπ. τὰ ἔξωδα τοῦ θερισμοῦ, τὰ θεριστικά.

θερίστρια (ἡ) κ. νεώτ. δημ. κ. θερίστρα, θηλ. τοῦ θεριστήρ, θεριστής βλλ. : Ἀριστφ.ἀπ.788.

θερίστριον (τό) μγν. ἑλαφρὸν βερνὸν ἰμπίτον : Θεόκρπ.15,69 δίχα μευ τὸ θερίστριον ἦδη ἔσχι-σται, Ἀρισταιν.1,27 πρβλ. χεμάστριον.

θερίστρον (τό) μγν. θερίστριον βλλ. : Πάπ., ΠΔ Γέν.24,65 ἡ δὲ δαδοῦσα τὸ θερίστρον περιε-δάλετο, Μυριν.ΑΠ 6,254,3 τὰκ κόκκου βαφθέντα καὶ ὕγινοιο θερίστρα, Φιλ.1,666 2) δρέπανον, θεριστήρι : ΠΔ Βασ.1,13,20 χαλκεῦν ἑκαστος τὸ θερίστρον αὐτὰ (δ. γρ. ἀπὶ θεριστήριον).

θερίστρος-ον πάπ. βερνὸς, καλοκαιρινός : χι-τῶν θερίστρος.

θέριτος (ὁ) κ. θεριτός ὁ θεριστός καὶ ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ : Τζέτζ. Ἡσίοδ.571 ὁ ἀμνητός καὶ θεριτός ὁ καιροῦ, ἀμνητός δὲ καὶ θεριτός τὰ θερίζοντα καὶ ἀροτριώμενα | [θερίστος κ. θεριστός κτ. εἰκασ. Σρολπ ἐν Βλεμμ.40].

θερίτροπος-ον μων. ὁ κατὰ τὸ θέρος τρεπό-μενος : θερίτροποι τροπαὶ αἱ θεριναὶ τροπαὶ τοῦ ἡλίου : Τζέτζ. Ἡσίοδ.596.

θερίων δημ., ἄορ. θέριωσα, μτχ. παθ. παρακ. θεριωμένος θεριεύω βλλ. : Κρυστ. Ἄγροτ.Νεραϊ-δὸρ.3 πέφτει . . τὸ νερό καὶ σκοῦζει καὶ βογγάει | καὶ θεριωμένο ἐκίθη | πηδάει τὰς πάτρας.

θερίμα (ἡ), αἰτ. θέριμα, δ. τ. τοῦ θέριμ βλλ. : Ἀριστφ.ἀπ.690, Πλάτ.Θεατ.178C οἶον θέριμα ἰκῶδ. θερίμα, πρβλ. Τιμ.Λέξ.1, Μέν.Γεωργ.40.51.

θερίμα ἐπίορ. δημ. θερμῶς βλλ. : Σολωμ.Ἐθ. Ὑμν.19 χοιρετώντας σε θερίμα, - τὸν παρακάλεσε θερίμα νὰ τὴν βοηθήσῃ.

θερμαγωγός-όν νεώτ. ὁ ὄγων καλῶς τὴν θερμότητα, ὁ ἀγωγὸς τῆς θερμότητος : θερμαγωγὸν δίκτυον κεντρικῆς θερμάνσεως.

θερμαερωθεραπεία (ἡ) νεώτ. θεραπευτικὴ μέ-θοδος καθ' ἣν γίνεται χρήσις θερμοῦ ἀέρος ὡς θεραπευτικοῦ μέσου πρβλ. θερμοθεραπεία.

θερμάζω μγν., μων, δημ. τὸ μέσ. θερμάζομαι, ἐπ. ἄορ. α' ἐν εὐκτ. θερμάσσοιο θερμαίω βλλ. : Νικ. Ἀλεξ.587, Εὐστ. Ὀδ.276,19 θετέρωσμαι 2) δημ. τὸ μέσ. ἔχω θερίμην, πάσχω, κατέχωμαι ὑπὸ πυρετοῦ, ἄ. θερμαίνομαι : Βαλαωρ.Φανερωμ.11 γιὰ ἰδὲς με | θερμασμένοι, | τρεῖς μέρες θεωνή-ατικη, νεκρῆ, ξεφουσιμένη.

θερμαίω (αἰ) κ. νεώτ. αἱ θερμαὶ πηγαί, τὰ θερ-μὰ λουτρά, βλ. θερμ.

θερμαιμός-αν νεώτ. ἀπὶ θερμαίμοις βλλ.

θερμαίνω (θερμός) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. βερμάνω, ἄορ. ἐθέριμνη κα. ἐθέριμια, παρακ. τεθέριμαγα, παθ. ἄορ. ἐθερμάνθηκα κ. δημ. (ἐ)θερ-μᾶθηκα, παθ.παρακ. τεθέριμασαι κ. νεώτ. κ.δημ. ἐν μτχ. θερμασμένος παιδί, καθιστῶ τὴν θερμὸν, ζε-σταίνω : Ἰλ.Ξ 7 εἰς ὁ κε θερμά λουτρά ἐπιλό-καμος Ἐκαμήθη θερμίνω, Αλογ.Πέτρα.505, Εὐρ. Βάκχ.679 ἡλιος ἀκτίνας εἴβησι θερμαίνων χόδωρ, Εὐπ.108 τὸ χαλκὸν θέριμια, - θερμαίνω ἄδωρ 2) παθ. εἶμαι, γίνομαι θερμὸς, λαμβάνω θερμότη-τα : Ὀδ.1375 τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, εἰως θερμαίνωιο, Πλάτ.Φαῖδρ.63D θερ-μαίνεσθαι μάλλον διαλεγόμενος, Ἀριστ.ΖΓ 768b,18 τὸ θερμαίνον φύεται ὑπὸ τοῦ θερμαι-νομένου δη. αἰσθάνομαι, λαμβάνω θερμότητα : Πλάτ.Θεατ.186D τί οὖν θὴ ἐκείνω ἀποδιδῶς ὄνομα, τὸ ἄραν, . . φύξομαι, θερμαίνεσθαι, ΚΔ Ἰω.18,18 ἀνθρακίαν πειοηκότες, ὅτι φύξος ἦν, καὶ ἐθερμαίνοντο, Αἰθ.Ραδ.955 γούαν ἀπάνω νὰ φορῆ καὶ ὀμρὸς τοῦ ἀπτεῖ φλόγα, | τάχα διὰ νὰ θερμαίνονται διὰ τοῦ καιροῦ τὴν φύξην, Μωραϊτ.Διηγ.1,26 τὰ λουλοῦδια . . θερμανθέντα ἐτάνωσαν . . τὰ φύλλα τῶν 3) εἰδ. πάσχω, κα-τέχομαι ὑπὸ πυρετοῦ : Ἰνπ.Ἐπιδ.1,26,12 ἀνθρώπος θερμαινόμενος ἐδὲνηπνεεν καὶ ἐπὶ πλέων 4) δημ. προσβάλλομαι ὑπὸ ἐλῶδους πυρετοῦ : θερμαίνε-ται κάθε λίγα 4) ὁμ. ἐπι ρίζων, ξηραίνομαι : Ξεν.Οἰκ.19,11 διὰ [ξηροῦτητα ἡσίου] χαιουότητα τῆς γῆς θερμαινομένων τῶν ρίζων 5) τὸ μέσ. καθιστῶ τὴν θερμὸν, ζεσταίνω : Πάπ. θ-τὴ ἐρωμένη χαλκία δύο ὕδατος 6) μτφ. ἐνισχύω, ζωογο-νῶ, ἐμφυχώνω : Πινδ.Ο 10111,87 θερμαίνει φιλό-τατι βέρον, Εὐρ. Ἄλκ.758 ἔως ἐθέριμην αὐτὸν . . φλόξ οἶνου, Ἀριστφ.Βάτρ.844 μὴ πρὸς ὄργην σπλάγγνα θερμίνης κόνω, Ἡρωιδ.1,20 οὐ τοῦτο μὴ σε θερμίνη, - τὸν ἐθέριμια πάντοτε ἡ συ-ζήτησις κ. παθ. : Σοφ.Α1.478 κενασίεν ἐπι-παι θερμαίνεσθαι (διαθοκολεῖται, βαυκαλιζεταί με ἀπατηλὰς ἐλπίδας), Εὐρ. Ἡλ.402 χαρὰ θερμαι-νόμαθα καρδίαν (με τί χαρὰ ἐναιχάται ἡ καρ-διά μας) 7) νεώτ. τὸ ἐνεργ. μτφ. ὑποθάλω : τὸν ἐθέριμανεῖς τὴν ἀγάλλην τῆς ρηματ.π. θερ-μός, -θερμ. θερμασία, θερμαίνω, ἀθέριμαντος, θερμαντικός. Διὰ τὴν ἐτυμολ. ὁρ. ἔθερω.

θερμαίωσις-α-ον μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-νος εἰς τὰς θέρμας : Ἀριστεῖδ.1,322 θερμαία Ἀρτεμῖς ἡ τὰς θέρμας πηγὰς πρостаταίουςα.

θερμαίωσθαι (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ὡς πρὸς τὴν θερμότητα αἰσθητικότης τοῦ δέρματος, ἡ αἰσθη-σις τῆς θερμότητος.

θερμαίωσθαιμέτρον (τό) νεώτ. ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς θερμαίωσθαις βλλ.

θερμάνσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ

θερμαίνειν : 'Ινν.Υγρ.1 (έσφ.γρ.) 'Αριστλ.Μεταφ 1067b,12, Γαλ.1,253' || νεώτ. ίδίως ή διά τεχνητόν μέσον παραγωγή θερμότητος ή αύξησις τής θερμοκρασίας κλειστών χώρων **κεντρική θερμότητα** σύστημα θερμάνσεως όλοκληρου οικοδομήματος διά θερμού άέρος ή άτμού ή ύδατος.

θερμαντήρ-ήρας (ή) μτγν. κ. νεώτ. σκεύος πρός θερμάνειν ύδατος : Πολυδ.6,89' || νεώτ. φυσ. ειδική συσκευή πρός θερμάνειν σώματα τινος εις σταθερών θερμοκρασίαν έν χρήσει κατά τās θερμιδομετρικάς μετρήσεις πρός προσδιορισμόν τής ειδικής θερμότητος || είδ. νεώτ. ειδικόν μηχανήμα τής αυτοκινήτου τορπιλλής, έν ώ θερμαίνονται κατά τήν διάβασίν του προς τήν κινήτηριον μηχανήν ό άήρ του άεροθαλάμου.

θερμαντήριος-α-ον ό κατάλληλος εις τό θερμαίνειν, ό παρέχων θερμότητα : 'Ινν.Τόπ.'Ανθρ.17 θ-φάρμακα. 2) χαλκίον θερμαντήριον θερμαντήρ βλ.λ. : 'Επιγρ., Γαλ.13,663.

θερμαντικός-ή-όν κ. νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν θερμάνειν, ό έχων τήν Ικανότητα να θερμάνη, ό παράγων θερμότητα, θερμογόνος : 'Αριστλ.'Ερμ.22b,38 τό πύρ θ-, 'Επικ.άπ.58 θ-δ οίνος' όμ. μτ. γεν. : Πλάτ.Τιμ.60Α τό μάν τής ψυχής κατά τό σώματος θερμαντικόν οίνος', κ. ύπερθ. : 'Αριστλ.Ούρ.307a,1, Δισοκ.1,19,4' || νεώτ. τό ούθ. θερμαντικόν ός ούς οισοδήποτε είδους θερμόν ύγρόν πρός θεραπευτικόν σκοπόν λαμβανόμενον' έπιρρ. νεώτ. -ώς.

θερμαντικότητα-ητος (ή) νεώτ. θερμαντική δύναμις, Ικανότης.

θερμαντός-ή-όν έν δύναται τις να θερμάνη, ό επίδεικτικός θερμότητος : 'Αριστλ.Φυσ.224a,30 ή θερμαντόν έτερον.

θερμασία (ή), δημ. θερμασιά θερμότης, ζέση (π. 'Αττ. έν χρ.μ. τὰ θερμότης κ. θερμη, πλην έν 'Ξεν.'Αν.5,8,15' πρλ. Θωμ.Μ 179 R) : 'Ινν.'Αφορ.5,63, 'Ξεν.'Αν.5,8,15 τό γάρ κινεσθαι... παρείχε θερμασίαν τινά, Αριστλ.Πρ.860a,19, 'Επικ.'Επιστ.2,40Υ, ΠΔ 'Ιερ.28,39 έν τή θερμασίαν αυτών δώσω πότμα αυτών' κ. ώς έπίθ. τής Διήγητος : Διόδ.Σ 3,34, Πασα.2,34,6 **Ιερών Διηγήτρος** έστιν έπικλήσιον **Θερμασίας** || θερμασίαις, άντιθ. φύξις : 'Αριστλ.Ζ1 764b,7 ού διά φύξιν ή θερμασίαν κ. πληθ. : Πλούτ.'Ηθ.128b μή περιμένειν άπεφίας και διαροφάσις ρηδέ θερμασίας μηδέ σάρκας' 2) δημ. θερμασία (ή) παροξυσμός πυρετού, διαλειπών πυρετός, έλώδης πυρετός, θερμη : Χριστόπ.'Αντιφολογιστικό 4 και θερμασία μεγάλη | μέ λαύρος, δίφα, ζάλη, | συχνά μέ τυραννεί, Βιζυην.Νεφέλη 20 βλέπει τ' άνθη που κλωμιάζουν, | που, χωρίς κολή δροσιά, | τὰ μικρά παιδάκια μοιάζουν, | που τὰ πιάν' ή θερμασία.

θερμασμο-ατος (τό) κ. νεώτ. τό δι' ού θερμαίνει τις, θερμόν κατάλασμα, ζέσταμα : 'Ινν. Διατ.16 τής οδύνης συνεχές ζούσης και πρός τό θερμάσματα μη χαλώσης, Γαλ.Χρ.Μορ.4,8' 2) νεώτ. τό συνήθως παροξυσμ.

θερμασοδότανο (τό) δημ. τό ποώδες φυτόν έρυθράια βλ.λ. τό κένταυριον.

θερμασσα (ή) μτγν. κάμινος : 'Ηρωδιαν.Τεχν. Λείψ.1,267.

θερμαστήθεν 'Ησ. διόρθ. θερμαστήθεν βλ.λ.

θερμαστής (ή) νεώτ. κ. δημ. ειδικός τεχνίτης, ούς έργον ή συντήρησις των πυρών εις τήν έστίαν λέβητος άτμοπλοίου, σιδηροδρόμων, έργοστασίου.

θερμαστήριον (τό) θερμαστήρις βλ.λ. : Αιν.Τακτ. 18,6, 'Επιγρ.

θερμαστήριος-ιδος (ή) ή θερμαστήρις 'Επιγρ. πιθ. άντι θερμαστήρις βλ.λ. : παρυφην έχειν θερμαστήριον | έπί Ιματίου|.

θερμάστρα (ή) μτγν. κ. νεώτ. κλίβανος, κάμινος : 'Ησ. «θερμάστραι κάμινος» : Καλλ.Δήλ.144 **θερμάστρα** τή βρέθουσιν ύφ' 'Ηφαίστου πυράγοντι, Εύφορ.51,8. 2) νεώτ. ειδική συσκευή ή άνάπτεται πυρά πρός θερμάνειν κλειστών χώρων, σόμπα : Τανταλ. στην θερμάστρα εμπρός ένας γάτος χονδρός πάντ' άπλώνεται.

θερμαστήθεν 'Ησ. «(κώδ. θερμαστήθεν) εκ κάμινος».

θερμαστήρις-ιδος (ή) ή θερμαστήρις κ. νεώτ. λαβίς δι' ής κρατούνται πεμπρακτούμενα άντικείμενα, έν χρήσει παρά τοίς σιδηροουργοίς και χρουσοκόοις, τομπίδα, μασά : 'Ησ. «σκεύος παραπλήσιον καρκίω, φυχρύνται αι χρυσοκόοι» || γεν. πάν είδος λαβίδος : 'Αριστλ.Μηχ.854a,24 **θερμαστήριδος** 2) μτφ. είδος βίαιας όρχήσεως, καθ' ήν ό άρχούμενος άναπηδών διασταίρου τό σκέλη έν είδει λαβίδος : 'Ησ. «και όρχησις έντονος και διάπυρος τάχους ένεκα» : Πολυδ.4,102 | κώδ. θερμαστήρις, 'Αθην.14,630Α **θερμαστήρις** | κώδ. θαυμαστρεϊζ έκαστεριδης σκοπός, πρδλ. θερμαστρεϊζω' 3) είδος σφονδής ή γόμφου : 'Αθην. Μηχ.34,4. 4) θερμαντήρ βλ.λ. : ΓΔΒασ.3,7,26140) **τούς λέβητας και τούς θερμάστρες** και τās φιάλας, Πολυδ.10,66 **θερμαστήρις** κ. **θερμαστήρις**, όμ. πιθ. π. Εύπ.228 **θερμαστήριον**.

θερμάστρα (τό) έπ. άντι θρέμματα τό θρέμμα.

θερμάστρα (ή) κώδ. γρ. άντι θερμάστρα βλ.λ.

θερμαστρεϊζω ή θερμαστρεϊζω χροεύω τόν χορόν θερμαστρεϊζα βλ.λ.2) Πολυδ.14,629 «θερμαστρεϊζειν λέγονται οι όρχούμενοι, όταν εις ύψος άναπηδώνσαστες πολλές παραλλαγάς τοίς ποσι παίζωνται πρό τό εις τό έδαφος κατενεχθήναι» : Κριτ.άπ.36D, **Λουκ./Ορχ.34** **θερμαστρεϊζειν** και γέροναν όρχεσθαι.

θερμαφίς-ιδος (ή) γλωσσ. κάμινος.

θερμερώπις έσφ. γρ. άντι θεμερώπις βλ.λ.

θέρμη (ή) κ. **θερμά** κ. μου. νεώτ. κ. δημ. ή ίδιότης του θερμού, θερμότης, καύσιον, ζέση : 'Ινν. 'Αρχ.'Ιητρ.19, ΓΙΔ Σαφ.Σειρ.38,28 και έν θερμη κάμινου διαμαχθήσεται, ΚΔ Γιράξ.28,3 φορυγάνων πληθός... επίθετος έπί τήν πυράν, έχιθνα από τής θερμής διεξέλιθουσα, Λιβάν.Λόγ.59,145 **θερμιας θερμιας** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ύπερβολική θερμότης του σώματος, πυρετός : Φερεκρ.15B, Πλάτ.Θεαιτ.178C ολον θερμη | κώδ. θερμά, 'Αριστλ.Πρ.862a,18' κ. έν τώ πληθ., 'Ινν.'Επιδ.7,51, Θουκ.249 τής κεφαλής **θερμια** Ισχυραί... έλάμβαναν, 'Αρρ.'Αν.2,48 σπασμύ τε ούν έχεσθαί 'Αλέξανδρον και θερμιας Ισχυραίς, Κρουστ.Τραγ. 'Ετοιμοθ.Βοσκ.3 μη σοφ' βαρών τὰ βότανα ; μη σ' αναφην ή θερμη, Γαλαρ.Τάφ.22 ώ φυχούλα ολάκριδι, | που ή θερμη τώρα τρώει' || νεώτ. κ. δημ. όξεία προσβολή πυρετού και ίδίως έλώδους, έλονοσία, τούτοραπο : Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.98,2 τής θερμής θερμη θερμάθηκε, χωρίς όριών έρισίατη, παραιμ. μπρός στή θερμη, μούτζα να 'χη τό χτικίο, συνήθεσ. έν πληθ. θερμίες : ό τόπος **μας** είναι γεμάτος **θερμας** 3) μτφ. ζωηρότης, ζήλος, προθυμία, ζέσις : ύποστηρίζει μετά θερμίας τήν γνώμην του,- έν τή θερμη τής συζητήσεως (έν τή όρμη... | 4) νεώτ. μτφ. θερμότης, ζέσις, πάθος : 'Ερωφ.3,24 τή θερμη του (ένν. του έρωτα) έσθηνα στό νού μου τή μεγάλη, Σολωμ., 'Αδρό Μπάορ.76 άλλα άλλα πάσι σούς νόσας μέσ' θερμη, | που είναι αλλοιώτικη αι' αυτή' 5) έν τώ πληθ. **θερμια** (αι) αι θερμιαί ιαματικά ηγηται : 'Επιγρ. || θερμά λούτρα : Πόλν.

θερμηγόρ-εω μτγν. όμιλό θερμώς, μετά θερμίας : Χρησπ.π.Λουκ.Περγερ.30 ως μη ψυχρός έών θερμηγόρειν έπιχειροθ.

θερμηλασία (ή) νεώτ. ή εξέλασις βλ.λ.ζι.

θερμήλατος-ον μον. ὁ ἐν τῷ πυρὶ σφύρηλατηθεὶς : Ματθ. 1.239,10.

θερμημερία(ία) αἱ θερμαὶ ἡμέραι τοῦ θέρος, ἡ ἐποχὴ τοῦ θέρους, τὸ καλοκαίρι : Ἰνν. Φύσ. Ἀνθρ.7, Ἀριστλ.Ζ1 544b,|| τὰ δε τοῦ θέρους καὶ ἐν ταῖς θερμημερίαις χεῖριστα, Θεόφρ.Φ17,1,7.

θερμηροδ-ε-όν ὁ κατάλληλος διὰ θερμὸν ὕγρον : Ἦσ. ἐν λ. κελέθη ποτηρίου εἶδος θερμηροδ' || τὸ οὐδ. θερμηρόν γλωσσ. μιλιάριον, ὀκταστάδιον, ἄ. θέρμητρον.

θέρμη(ὶ) Ἦσ. « θέρους πνέων ἰδηλ. ἄνεμος ». **θέρμητρον**(τὸ) γλωσσ. τὸ θερμηρόν, βλ. θερμηρός.

θερμιδομετρία(ία) νεώτ. φυσ. ἡ διὰ τοῦ θερμιδομέτρου μέτρσις τῶν ποσοτήτων θερμότητος : || κλάδος τῆς φυσικῆς ἔχων ἀντικείμενον τὴν μέτρσιν τῶν ποσοτήτων θερμότητος.

θερμιδομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θερμιδομετρίαν βλλ. : **θερμιδομετρικὴ** ὄδus συσκευὴ ἐν χρ. κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς θερμότητος καύσεως σώματός τινας : θερμιδομετρικὸν πυρῶματρον.

θερμιδομετρον(τὸ) νεώτ. φυσ. εἰδικὸν ὄργανον πρὸς μέτρσιν τῶν ποσοτήτων θερμότητος.

θερμιζῶ Ἐπιγρ. κ. δημ. προσβάλλομαι ὑπὸ πυρετοῦ, πέφω μὲ πυρετῶ : Ἐπιγρ. ἡ. Μοῖρα οὐτὴ ἐπιτάσασα, θερμιζῶν με δι' Ἄιδου ἰδ. ἐρμ. Herwerden θερμοῖς λουεῖν : 2) δημ. περιχέω τινὰ διὰ θερμοῦ, ζέοντος ὕδατος : || ὄμ. εἶδ. ἐπὶ πλύσεως λευκῶν ἱματίων, ἀσπροροῦμαι, μετὰ τὸ πρῶτον πλύσιμον καὶ τὴν ἐν κοψίνω στρώσει (μπουγάδισμα) ἐπιχέω ὕδωρ βεβρασμένον μετὰ στάχτης (ἀλκίαιδα).

θερμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θερμότητα, ὁ διὰ τῆς θερμότητος γινόμενος : **θερμικὴ** μονάς - διαστολή, - **θερμικὸν** ἐρέθισμα - κέντρον, - **θερμικός** συντελεστής.

θερμίνος-η-ον (θερμος) μτγν. ὁ ἐκ θερμῶν, ἀπὸ λούπινα : Δισοκ.2,110 **θερμῖνα-ἀλευρα** || κ. μτφ. ἐν ἔκφρ. παραδοξολογίας : Λουκ. Ἀλ.Ἰστ.1,27 πανοῦλιαν θερμίνην.

θερμῖον(τὸ) πῶπ. κ. θερμῖον ὕποκορ. ταῦ θερμίας βλλ. : Πάπ., Γλωσσ., Θωμ.Μ183R.

θερμῖς-ἴδος(ἡ) νεώτ. μονάς μετρίσεως ποσοτήτων θερμότητος, διεθν. ὄρος καλαρί : μικρὰ θερμῖς, - **μεγάλη** θερμῖς.

θερμῖτης(ὶ) νεώτ. μέγισμα κόνεως μεταλλικοῦ ἀργίλου μετὰ μεταλλοξιδίου, οἶον ὀξείδιον τοῦ σιδήρου κττ.

θερμοαεροθεραπεία(ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ θερμοῦ ἀέρος θεραπεία, ἢ χρησιμοποίησις τοῦ θερμοῦ ἀέρος ἐν τῇ θεραπευτικῇ.

θερμοαίμα(ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ θερμοαίμου, τὸ φέικρον, τὸ εὐερέθιστον, ἢ ζωηρότης : 2) εἶδ. ζῳολ. ἡ ἰδιότης τῶν θερμοαίμων ζῴων.

θερμόαιμος(-ἡ)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων αἷμα θερμὸν, εὐερέθιστος, ζωηρός, ἀφιδρωτός : ὁ νότιοι Ἰταλοὶ εἶναι θερμόαιμοι : 2) ἐπὶ ζῴων. ὁ ἔχων θερμοκρασίαν σταθεράν καὶ ἀνεπηρέαστον ἐκ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν, ὁμοιόθερμος, ἀντιθ. ψυχραίμος.

θερμοαισθησία(ἡ) νεώτ. ἡ θερμοαισθησία βλλ.

θερμοαισθησιόμετρον(τὸ) νεώτ. τὸ θερμοαισθησιόμετρον βλλ.

θερμοαναισθησία(ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. θερμοαναισθησία ἢ κατάργησις τῆς αἰσθήσεως, δι' ἣς ἀντιλαμβάνεται τις τῶν διαφορῶν τῆς θερμοκρασίας τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος πθεμένων ζῴων σωμάτων, ἀπαντάσα ἴδια ἐπὶ συριγομυελίας.

θερμοαερογράφος(ὶ) νεώτ. μετεωρ. αὐτογραφικὸν ὄργανον καταγράφον ἐπὶ χαρτίνης ται-

νίας τὰς μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως ὡς καὶ τὰς τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἀέρος, ἄ. βαροθερμογράφος.

θερμοαερογράφος(ὶ) νεώτ. μετεωρ. ἄ. βαροθερμοαερογράφος βλλ.

θερμοδότης-οὐς-ές ὁ βαφεὶς θερμοῦς, πού χρωματίσθηκε ζεστός, ἀντιθ. ψυχροβαφής : Θεόφρ. Ὀσμ.22.

θερμοδύστος-ον μτγν. ὁ ἀναδύζων θερμοῦς, ζεστός : Παῦλ.Σιλ.74,33 τὸ θερμοδύστυον βεῖθρον.

θερμοδόλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ βάλλων, ἀναδύων, διαχέων θερμότητα : Λεόντ.Μαγ. ποιήμ. Matr.Απ.γρ.2,566, -**θερμοδόλα** αὐματα.

θερμοδότανον(τὸ) δημ. τὸ πούδες φυτὸν ἐρυθρία βλλ. τὸ κενταύριον.

θερμοδούλος-ον ὁ ἔχων θερμὴν ἰδιοσυγκρασίαν, οὕς εἰς τὰς ἀποφάσεις του, θερμοαίμος, ἀρμητικός : Εὐρ.ἀπ.852ἄ ὁ θερμοδούλων σπλάγχνον, παρῶδουμένον ἐν Ἀριστφ. Ἀχ.119 ὁ θερμοδούλων πρῶκτων ἐξυρημένε (σχόλ. « παρῶδια χρῆται »), Αἰλ. Ζ1 8,17 **θερμοδούλος** ἀνδρῶπος.

θερμογενεσία(ἡ) νεώτ. βιολ. ἐπὶ ἐμβίοντων, ἢ συνεχῆς καὶ κωνοκὴ ἀνάπτυξις τῆς θερμότητος.

θερμογονία(ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ θερμογόνου, ἢ παραγωγῆς θερμότητος κ. ἰδ. ζωϊκῆς.

θερμογόνος-ον νεώτ. ὁ παράγων θερμότητος, ὁ αὐξάνων τὸν ἀριθμὸν τῶν θερμῶν βλλ. : **θερμογόνοι** τροφαί.

θερμογράφος(ὶ) νεώτ. αὐτογραφικὸν ὄργανον καταγράφον ἐπὶ χαρτίνης ταινίας τὴν παρείαν τῆς θερμοκρασίας.

θερμόδοσις(ἡ) μτγν. τὸ δίδειν, τὸ παρέχειν θερμὰ πατὰ ὡς φάρμακα : Ἠρόδ. Ἰατρ.π. Ὀρειθ. 5,30,19.

θερμοδότης(ὶ) μτγν. κ. μον., θηλ. -ἄτης - ἄτιδος, ὁ κομιζών, δίδων θερμὸν ὕδωρ ἐν τοῖς λουτροῖς, ἐπιμελητὴς τῶν θερμῶν λουτρῶν, λουτρότης : Γλωσσ. Πρῶδρ.β 61 **ἄκείνος ἐν λογαριαστάς**, οὗ δὲ εἶσαι θερμοδότης : ὄμ. τὸ θηλ. : Παλλδ. ΑΠ 9,183.

θερμοδοτῶ-ῶ μτγν. δίδω, προσφέρω, κομίζω θερμὸν ὕδωρ : || εἶδ. παρέχω θερμὸν ποτὸν πρβλ. θερμοδοσία.

θερμοδοχέον(τὸ) νεώτ. κ. θερμοδόχη(ἡ) βοηθητικὸν ἐξάρτημα τῆς ἀτμομηχανῆς ἀποτελοῦν δεξαμενὴν εἰς ἣν γίνεται τὸ ἐν τῷ φυγείῳ ἐκ τῆς συμπυκνώσεως τοῦ ἀτμοῦ παραχθὲν ὕδωρ.

θερμοδυναμικὴ(ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς φυσικῆς ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν καὶ ἀπουδίην τῆς θερμότητος ὡς μορφῆς ἐνεργείας ἢ τῆς μετατροπῆς αὐτῆς εἰς ἄλλας μορφὰς ἐνεργείας.

θερμοδυναμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θερμοδυναμικὴν ἔρευνα : **θερμοδυναμικὸν** αἶθμα.

θερμοειθής-οὐς-ές EM 557,23 ὁ ὁμοῖος θερμοῦ, ὁ ἔχων θερμὴν φύσιν.

θερμοερρῶς-όν ἔσφ γρ. ἀντὶ θερμοῦς : Αἰσχ.Εὐμ. 560 γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμοερρῶ (ἀντὶ θερμοῦ) : πρβλ. θερμοεργός.

θερμοηλεκτρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θερμοηλεκτρισμὸν : **θερμοηλεκτρικὰ** φαινόμενα.

θερμοηλεκτρισμός(ὶ) νεώτ. τὸ μέρος τῆς ἡλεκτρολογίας τὸ ἐξετάζον τὰ θερμοηλεκτρικὰ φαινόμενα.

θερμοθεραπεία(ἡ) νεώτ. θεραπευτικὴ μέθοδος βασισμένη ἐπὶ τῆς χρησιμοποίησεως τῆς θερμότητος.

θερμοκάρδιος-ον νεώτ. ὁ ἔχων θερμὴν καρδίαν, ἄ. θερμοαίμος βλλ.

θερμοκαυτήρ-ήρος(ὶ) νεώτ. ἰατρ. δημ. θερ-

μοκαυτήρας ἐργαλείον δι' οὗ ἐνεργούνται χειρουργικαὶ καυτηρίασις.

θερμοκαυτηρίασις-εως (ή) νεώτ. ή διά θερμοκαυτήρος καυτηρίασις.

θερμοκέφαλος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων θερμὴν, ἐξημμένην κεφαλὴν, ὁ ἐνεργῶν ἀλογιστως, εὐξέατος, ἀφίκωρος, παράφορος.

θερμοκήπιον(ν) (τό) νεώτ. ἔσπεγαζόμενος καὶ περιφρακτός χώρος, συνήθως ὑαλοφρακτός, χρησιμεύων διὰ τὴν ἐν αὐτῷ καλλιέργειαν εὐαισθητῶν ἢ ἐξωτικῶν φυτῶν, διεθν. ὄρος σέρρα.

θερμοκίνητήρας (οἰ) νεώτ. αἰ μηχαναὶ δι' ὧν μετατρέπεται ἡ θερμότης εἰς μηχανικὸν ἔργον, ἄθερμικαὶ ἢ θερμοδυναμικαὶ μηχαναί.

θερμοκοιλίος-ον ὁ ἔχων θερμὴν κοιλίαν, θερμοδὸν στόμαχον : Ἰππ. Ἐπιδ. 6,4,19.

θερμοκρασία (ή) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ή ἀνάμειξις θερμοῦ ποτοῦ : Ἀετ. 9,30. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ βαθμὸς, τὸ πασθὸν τῆς θερμότητος σώματος τινος : θερμοκρασία ἀνθρώπου - ζῶου - ὕδατος - ἀέρος - ὑψηλῆ - χαμηλῆ (ή μετρουμένη εἰς περισσοτέρους ἢ ὀλιγοτέρους βαθμούς), - ἀνῆλθεν - κατήλθεν ἢ θερμοκρασία (έγινε θερμοτέρα - ψυχροτέρα), - θετικῆ θερμοκρασία (ή ἀνω τοῦ μηδενός), - ἀρνητικῆ θερμοκρασία (ή κάτω τοῦ μηδενός, ἐπὶ τῆς θερμομετρικῆς κλίμακος σημειουμένη).

θερμοκύβωτος (ή) εἶδος ὄσπριου (μεταξὺ τοῦ θέρμου καὶ τοῦ κυάμου) : Διφιλ. 87 ῥόδα ῥαφανίδος θερμοκύβωτος.

θερμολογῶ-άω δημ. θερμίζω βλλ. 21. 2) τὸ μέσ. θερμολογίμαι ὑποφέρω ἀπὸ πυρετοῦς, ἀπὸ θέρμης, ἐλονοῦμαι.

θερμολοιμῆ (ή) νεώτ. λοιμῶδης πυρετός : Κορ. Ἀτ. 2,157.

θερμολουσία (ή) κ. νεώτ. τὸ διὰ θερμοῦ ὕδατος λούεσθαι, τὸ λούσιμο με ζεστὸν νερὸ, θερμοδὸν λουτρον : Ἰππ. Ἐν. 93, Κωμ. Ἀδέσπ. 56, Φιλ. 2,548, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. 1,3.

θερμολουτήρις (οἰ) μτγν. ὁ ποιούμενος χρῆσιν θερμοῦν λουτρῶν, ποὺ κάμνει ζεστὰ λουτρά : Ἀγαθιν. ν. Ὀρειβ. 10,7,9.

θερμολουσία (ή) ἔσφ. γρ. ἀντὶ θερμολουσία βλ λ. : Ἰππ. Ἐν. 93.

θερμόλουτρο(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ διὰ θερμοῦ ὕδατος λουτρον.

θερμολουτῶ-έω θερμολουτῶ βλ. λ. : Ἀριστλ. Πρ. 863e, 4 (έσφ. γρ. ἀντὶ θερμολουτῶ).

θερμολουτῶ-έω ποιούμεαι χρῆσιν θερμοῦν λουτρῶν, κάμνω ζεστὰ λουτρά : Ἐρμηπ. 76, Ἡρόδ. Ἰατρ. ν. Ὀρειβ. 10,39,6.

θερμομέτρημα (τό) νεώτ. κ. δημ. θερμομέτρησης βλ. λ. 11.

θερμομέτρησης-εως (ή) νεώτ. ή διὰ θερμομέτρων μέτρησης τῆς θερμοκρασίας ἐμβίου τινός ὄντος κ. ἰδῶς τοῦ ἀνθρώπου 21 μτφ. ή μετὰ προσοχῆς ἐκτίμησις τῶν διαθεσεων ἄλλου ἢ ἄλλων : θερμομέτρησης τῆς κοινῆς γνῶμης' πρβλ. συνηθεστ. σφυγμομέτρησης.

θερμομετρία (ή) νεώτ. ή μέτρησης τῆς θερμοκρασίας, θερμομέτρησης ἢ θερμομετρία.

θερμομετρίκος-ή-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θερμομετρίαν ἢ τὸ θερμομέτρον βλ. λ. : θερμομετρικῆ κλιμαξ - πλάξ.

θερμομετρογράφος (οἰ) νεώτ. ἄ. θερμογράφος βλ. λ.

θερμάμετρο(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. ὄργανον τῆς φυσικῆς, δι' οὗ μετρεῖται ἡ θερμοκρασία, ἀποτελούμενον ἐκ κλειστοῦ στεγανῶς ὑαλίου λεπτοῦ σωλῆνος ἀπολήγοντος εἰς σφαιρικὴν κοιλότητα καὶ περιέχοντος ἐν μέρει ὑδράργυρον ἢ καθαρὸν ἐγκρῶμον οἰνόνευμα, κενὸ δὲ κατὰ τὰ λοιπὸν

ἀτμοσφ. ἀέρος, ἔχον δὲ εἰς τὰς παρεῖας κεκαρσγμένης ἢ παραπλεύρως διασθαιμητικὴν δι' ἀριθμῶν κλίμακα (ἴσται τὸ τοῦ Κελσίου 1-100, τοῦ μῆδενός ἀντιστοίχ. εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ πάγου καὶ τοῦ 100 εἰς τὴν τοῦ ζέοντος ὕδατος, τὸ τοῦ Φαρενάιτ 1-212, τὸ τοῦ 32 ἀντιστοίχ. εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ πάγου, καὶ τὸ τοῦ Ρεωμύρου 1-801, λόγφ δὲ τῆς εἰς τὴν θερμοδότηα εὐαισθησίας τοῦ περιεχομένου ὕρου διαστελλομένης ἢ συστέλλομένης τῆς ἐξ αὐτοῦ στήλης ἀναλόγως τῆς ἐξωτερικῆς θερμοκρασίας καὶ δεικνουσῆς αὐτῶ διὰ τοῦ ἀκροῦ τῆς στήλης τὸν βαθμὸν θερμοδότητος.

θερμομετῶ-έω νεώτ. κ. δημ. μετῶ διὰ τοῦ θερμομέτρου βλ. λ. τὴν θερμοκρασίαν τινός :

|| σπαν. ἐν χρ. κ. μτφ. ἐν ἡ σημ. μτφ. σφυγμομετῶ βλ. λ. ῥηματ. π. θερμομέτρησης, θερμομέτρημα.

θερμομηγῆς-ος-ές μτγν. ὁ μεριμνῶν θερμοῦ, κατὰ τὸ ἤμισυ θερμοδός : Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 2,20,13 τοῦ ἀέρος τοῦ θερμομηγοῦς.

θερμόνοος-ος-ουν-αον ὁ ἔχων θερμόν, δξζὺν ναῦν, ἐξημμένος : Αἰθχ. Ἀγ. 1172 ἐγὼ δὲ θερμοδόνος τῶχ' ἐμπέδω βαλῶ.

θερμοουδετερότης-ητος (ή) νεώτ. ή διατήρησις τῆς οὐδετερότητος κατὰ τὴν ἐπίδρασιν τῆς θερμότητος 2) εἶδ. χημ. τὸ φαινόμενον τῆς ἐνώσεως δύο σωμάτων, καθ' ὃ οὔτε ἐκλύεται οὔτε ἀπορραφεῖται θερμότης.

θερμοπαγία (ή) νεώτ. ή ἐξ ἠλιάσεως προερχομένη θερμικῆ ἀκαμψία τῆς καρδίας.

θερμοπραγμῶδης-όν νεώτ. ὁ παρῶγων θερμοδότης, θερμογόνος.

θερμοπαρακάλι(ο) (τό) δημ. ή θερμὴ παράκλησις : Ἐφтал. Ὀδ. Z 193 μέητ' ἄλλο παῦ ταιριάζει | σὲ παθιασμένον ποῦ ἔρχεται με θερμοπαρακάλια.

θερμοπαρακαλῶ-έω δημ. παρακαλῶ θερμοδός, ἱκετεύω : Ἐφтал. Ὀδ. Γ 444 τὴ θεὰ θερμοπαρακαλοῦσε.

θερμοπερατός-ή-όν νεώτ. ὄν δύναται νὰ διαπεράσῃ ἢ θερμότης, ἢ θερμικῆ ἀκτινοβολία : θερμοπερατὰ σώματα.

θερμοπερίπλοος (οἰ) Ἐπιγρ. περίπλοος ὑπὸ τὴν ἡλιακὴν θερμότητα.

θερμοπηγῆ (ή) νεώτ. πηγὴ θερμοῦ ὕδατος, θερμὴ πηγὴ : αἰ θερμοπηγαί τῆς Ὑπάτης.

θερμοπιθῶ-εως (οἰ) νεώτ. πηχθ θερμοῦ ὕδατος ἐκτινασσομένου ὑπὸ μορφῆν πίδακος.

θερμόπλοα (ή) Ἡσ. νόσος τῶν Ἰππων, προερχομένη ἐκ τῆς θερμότητος εἰς τὰς ὀπλάς αὐτῶν | ἀμφ. 1, πρβλ. θερμοπλήσις.

θερμοπλήξις (ή) νεώτ. Ἰατρ. νόσος βαρελας μορφῆς προερχομένη ἐκ τῆς ἐν τῷ σώματι συσσωρευσεως μεγάλης ποσότητος ἡλιακῆς ἢ ἄλλης θερμότητος, ἢν ἀδυνατεῖ τοῦτο ν' ἀποθῶαλ.

θερμόπλησις-εως (ή) μων. φλογώσις ἐν τῇ ὀπλῇ, νόσος τῶν Ἰππων ὀφειλομένη εἰς τὴν υπερθερμανσιν τῶν ὀπλῶν αὐτῶν : Ἰπνιατρ. 53.

θερμοπλῶ-άω μων. ἐπὶ Ἰππων, ἔχω θερμοπλήσιν, πᾶσχω ἐκ φλογώσεως ἐν ταῖς ὀπλάσις : Ἰπνιατρ. 53' ρηματ. π. θερμοπλήσις.

θερμοποιός-όν μτγν. ὁ ποιῶν τὴν θερμόν, ὁ παρῶγων θερμότητα : Ὀλυμπ. Μετ. 136,1.

θερμοπομπός (οἰ) νεώτ. εἰδικὴ θερμομητικῆ συσκευῆ πρὸς θερμανσιν κλειστῶν χώρων, διεθν. ὄρος καλοριφέρ.

θερμοποισία (ή) μτγν. τὸ πίνειν θερμὰ ποτὰ : Σωφ. 1,117.

θερμοπότης (οἰ)-μτγν. ὁ πίνων θερμὰ ποτὰ : Γαλ. 10,828, Ἀθίν. 8,352B τοὺς δὲ ῥοδίσους .. σπαταλῶνας καὶ θερμοπότης ζωφῶν.

θερμοπατίς-ιδος, ὄγρ. -θῆτις μτγν. ποτήριον διὰ τὰ θερμὰ ποτὰ : Ἀθίν. 11,475D Πάμφιλος δὲ τὸ ποτήριον θερμοποτῶν καλουμένην τὴν

κελέδην εἶναι, Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχ.643 τὴν λεγομένην θερμοπιπίδα· πρὸλ. Ἦσ. ἐν λ. σκαμνίς θερμοπιπίς.

θερμόπρωκτος-ον σχόλ. ὁ ἔχων θερμὴν πρῶκτον, ἀσέλης, λήγνος, ἀκόλαστος : Σχόλ. Ἀριστφ. Σφ.1035.

θερμόπτερος-ον ὁ ἔχων θερμὰ πτερά : Σοδ. Γρα.2662, φύλλ.79 1^ο.

θερμοπύλαι (αἰ) κ. νεώτ. θερμαὶ πύλαι, ἦτοι πέρασμα ὄρειον πρὸς πύλην, ἐν ᾧ ὑπῆρχον θερμαὶ πηγαί, εἰδ. περίφημος στενωπὸς τοῦ ὄρους Κολιδροαίου, ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας εἰς Λοκρίδα : Ἦρ. 7,176 τῶν δὲ **θερμοπυλῶν** τὰ μὲν πρὸς ἐσπέρας οὐρὸς ἄδανον, Στραβ.9,4,12.

θερμοπυλῆτον (τό) (ἔθερμος) γλωσσ. κατάστημα ἐν ᾧ πωλοῦνται θερμοί, λούπινα, **θερμοπύλιον** (τό) μγν. κηπλεῖον, μαγειρεῖον, ἐν λατ. τ. thegimporiium : Πλαῦτ. Cιτα.292.

θερμορρῆ (ἡ) μν. ὁχετὸς δι' οὗ ἔκρει θερμὸν ὕδωρ ἢ θερμὰ ποτὰ : Νικ.Χων.5,7.

θερμορρυθμιστής (ὁ) νεώτ. ἄ. θερμοστάτης βλλ. **θερμορρῦτης** μν. ὁ ῥέων θερμὸν ὕδωρ : Νικ.Χων.97 **θερμορρῦτης** ποταμοί.

ἔθερμος (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος ὄσπριον, λούπινος ὁ λευκός, λούπινο : Ἄλεξ.16211, Θεόφρ.Φ18,11,2, Διοσκ.2,109, Ἄμμιαν.ΑΠ11,413 **θερμοὶ ἡμιδρεχεῖς** : ἢ φρ. εἰς τοὺς **θέρμους** εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν **θερμῶν**, τὸ **θερμοπυλῆτον** : Τέλλ.1311 : εἰδ. νεώτ. βταν. γένος ἔλλσβοκάρπων ἀγρωστοειδῶν φυτῶν. 2) νεώτ. φύλην εἰδικῆς κατασκευῆς πρὸς διατήρησιν τῆς θερμοκρασίας τῶν ἐν αὐτῇ τιθεμένων θερμῶν ἢ ψυχρῶν ποτῶν ἢ τροφῶν, διενθ. ὄρος θερμῶ.

θερμός-(ἡ)-ό(ν) | θέρω | κ. μν., νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἔχων θερμοκρασίαν ὑπερβαίνουσαν τὴν συνήθη (φυσιολογικὴν) ἢ ἀνωτέραν τῆς τοῦ περιβάλλοντος, ζεστός : Ἰλ.3,6 **θερμὰ** λοετρά (ἐπὶ τῆς ἡπίας θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος τῶν λουτρῶν), Ὄδ.Τ 362 **δάκρυα δ' ἔκδαλε θερμὰ**, Πλάτ.Νόμ.761C **λουτρά** θερμὰ, Πάπ. **θερμὰ βλανεῖα** : ἢ τὰ θερμὰ (ἐνν. χῆρια) : Ἦρ.4,29 ἐν τοῖσι **θερμοῖσι** ταχὺ **παραινέσασθαι** τὰ **κέρεα** : ἢ ὄμ. θερμὰ (ἐνν.λουτρά) **θερμὰ** λουτρά : Ξεν.Ἑλλ.4,5,3 **αὐτὸς μὲν κατὰ τὰ θερμὰ προΐει** : εἰδ. αἱ **θερμοπηγαί**, **θερμαὶ** βλλ. : Σοδ.6,9,4,2 **ὄσαι** τὰ **θερμὰ** τὰ **Ἡρακλέους** : εἰδ. ἐπὶ ζεστός **ὕδατος** : Ὄδ.Τ 388 **ὕδωρ** . . **θερμὸν ἐπήφουεν** ἐπὶ καιομένου ζύλου : αὐτ.1388 : ἢ ὄμ. ἐπὶ μεγάλῃ ἀτμοσφαιρικῆς θερμοκρασίας : Ἦρ.3,104 **καυμάτων** τῶν **θερμωτάτων** (ἐπὶ μεγάλῃς θερμότητος), Ἀριστφ.Ἰπν.382 : ἢ γεν. ἀντίθ. τοῦ ψυχρός, συνήθ.ν. Ἄττ. Ἰδίως ἐπὶ θερμῶν μετᾶλλων ἢ ποτῶν : Τελλ.1,8,32, Φερεκρ. 130,8 ἐπὶ τοῦ αἵματος : Σοφ.ΟΚ 622, αὐτ.Φιλ.696 ἐπὶ πυρετικῶν νόσων : Πινδ.Π 3,66 **θερμῶν** νόσων, Θουκ.2,49 **σώμα** . . **θερμὸν ἦν** : ἢ νεώτ. ὁ περιβάλλον διὰ θερμότητος ἢ ὁ διατηρῶν τὴν θερμοκρασίαν : **θερμὸν θωμάτιον** -**ἐνδυμα**, -**θερμὴ κλίνη**. 2) μφ. ἐπὶ προσ., θερμομαίως, ὀξύς, ἐμπειθής, παράφορος, θρασυς, ὀρμητικός : Αἰσχ. Ἐπι.603 **ναύταισι θερμοῖς** [μετὰ ναυτῶν βρασέων], Ἀριστφ.Θεσμ.735 **ὡ** **θερμωτάται** γυναῖκες, Ἀντιφ.2,4,5 **θερμὸν** καὶ **ἀνδρείον** **ἄνθρωπον** : κ. ἐπὶ πράξεων : Σοφ.Τρ.1046 **πολλά** . . καὶ **θερμὰ** . . **μοχθήσας**, Ἀριστφ.Πλ.415 **θερμὸν ἔργον**, Ἄμφικ.33,10 **δρᾶ** τὴν **νεανικὴν** καὶ **θερμὸν** : ἢ τὸ συγκρ. μετ' ἀπαφρ. : Ἀντιφ.2,1,7 **θερμότερον** ἐπιχειρεῖν : 3) ὄμ. μφ. κ. νεώτ. κ. ὄμ. ἐπὶ προσ. ἢ ψυχρῶν καταστάσεων, ὁ χαρακτηριζόμενος ὑπὸ ἰσχυρᾶς ἐνεργείας, συγκινησῶς ἢ μεγάλης ζωηρότητας : Σοφ. Αντ.88 **θερμὴν** ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, Φιλῶδ.ΑΠ 5,114,6 **θερμὸς** ἔχει με

πῶθος, Κάλδ.Ῥδ.2,7 **θερμωτάτων** τὸν **πόθον** | ἐφύπτυσας τῆς δόξης, Σοκωμ. Ἄμμοσια ἰ εἰς τὸ **θερμὸ** σου **στῆθος**, -**θερμὴ** γυναῖκα (ἢ ἐντονον ἀφροδισιασμόν ἐκδηλοῦσα), - **θερμὴ** φύσις - **συζήτησις** : ἢ νεώτ. κ. ὄμ. ὁ δηλωτικὸς ζωηρὸν καὶ εὐκρινὸν οἰσθημάτων, ὁ ἐκ καρδίας προερχόμενος, ἐγκάρδιος : Σοκωμ.Εἰς Μοναχὴν 12 καὶ **λόγια** ἐτραγουδοῦσαν | ἐγκάρδια καὶ **θερμὰ**, -**θερμὴ** φίλια - **παράκλησις** - **ὑπόδοξη**, -**θερμὰ** **συγχαρητήρια** - **συλλυπητήρια** : 4) νέος, κωπός, πρόσφατος : Πλαῦτ. Ἰ8,798F **θερμὰ** ἀτυχήματα, αὐτ.517F **οὐχ** **ἔωλα** **κακὰ**, **ἀλλὰ** **θερμὰ** καὶ **πρόσφατα**, Λουκ.Περεγρ.15 **τὸ** **ἐγκλημα** **θερμὸν ἦν**, Φιλῶστρ. Ἀπολλ.4,25 **γαμοὶ** **θερμῶ** : 5) τὸ οὐδ. **θερμὸν** ὡς οὐσ. **θερμότης**, **καύσων**, ζέστη : Ἦρ. 1,142 **ὑπὸ** **τοῦ** **θερμοῦ** **τε** καὶ **οὐχ** **οὐχ** **οὐδ**, Πλάτ. Κρατ.413C **τὸ** **θερμὸν** **τὸ** **ἐν** **τῷ** **πυρὶ** **ἐνόν** : ἢ Ἦσ. «**θερμὸν** τὸ **θέρος**. **Βυζάντιο**». 6) ὄμ. κ. ὄμ. **θερμὸν** (τό) (ἐνν. ὕδωρ) **ὡς** οὐσ. τὸ ἐνὸν ὕδωρ. τὸ ζεστὸ νερὸ : Ἀριστφ.Νεμρ.1044 **ὅστις** **σε** **θερμῶ** **φσι** **λαοῦσαι**. . **οὐκ** **ἔσσειν**, Γαλλ.11,56 **θερμῶ** **κεκραμένος** **οἶνος**, Πρῶδρ.1,119 **εὐθύς** **τὸ** **βράσειν** **τὸ** **θερμὸν**, Αἰδ.Ροδ.385 **τὰ** **δάκρυα** **νὰ** **σταλάσσουν** **καὶ** **νὰ** **κοχλάζουν** **ὡς** **θερμὸν**, Ἐρωτόκρ.Β 771 **τὰ** **συνδία** **ντ'** **ὡς** **τὸ** **θερμὸ** **βράζου** **ἀναχοχλακίζου** : ὄμ. κ. ἐπὶ θερμοῦ ποτοῦ : Ἀρρ.Ἐπικτ. 1,13,2 : ἢ ὄμ. τὸ ἄρσ. **θερμὸς** ὡς οὐσ. **θερμὸν** ὕδωρ παρασκευασθῆν πρὸς πλύσιν ἀσπορορρῶων, διὰ ζύμωμα ἢ διὰ λουτρόν : ἢ ὄμ. ὄμ. τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. ἢ ἀλίσσιβα, σταχτόνερο : πλύνει **τὰ** **πίπτα** **μὲν** **θερμῶ** πρὸλ. **θερμῶ** : 7) τὸ οὐδ. **θερμὸν** ὡς οὐσ. ἢ χῆρις, ἢ εὐνοία : ΠΔ Ἰερ. 38|31, 2 **εὐρον** **θερμὸν** **ἐν** **ἐρήμῳ**.

θερμοσίφων-ωνος (ὁ) νεώτ. εἰδικὴ συσκευή πρὸς θέρμανσιν ὕγρου ὕδωρ συνεχῆ ροήν.

θερμοσκοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐξέλεγκσιν τῶν μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας : **θερμοσκοπικός** **χάρτης**.

θερμοσκόπιον (τό) νεώτ. εἰδικὴ συσκευή, δι' ἧς δεικνύονται αἱ μεταβολαὶ τῆς θερμοκρασίας.

θερμοσποδία (ἡ) μγν. κ. ὄμ. θερμὴ σποδός, ζεστὴ στάτικη, χόβολο : Διοσκ.2,170, Ἀρχιγ.π. Ὀρειβ.Β,2,30, Φιλοῦμ.π. Ἄετ.5,120.

θερμοσταθός-ους-ές νεώτ. ὁ ἔχων, διατηρῶν σταθερὰν θερμοκρασίαν : **θερμοσταθὴς** **κλιβανός** (ἐπιφαστικός).

θερμοστατής (ὁ) νεώτ. εἰδικὴ συσκευή πρὸς διατήρησιν ἐντός αὐτῆς σταθερᾶς θερμοκρασίας.

θερμοστομωμὴ (ἡ) νεώτ. τῆμα ἐδάφους κηπου τοῦ ὄγρου προφυλασσόμενον ἀπὸ τοῦ βορρᾶ καὶ χερνητῶς θερμαινόμενον, χρησιμεῖον δὲ ὡς φυτώριον πρῶτων φυτῶν ἢ ὡς ἀπορείον, τζάκι.

θερμοσταξία (ἡ) νεώτ. φυτολ. τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ τὰ φυτὰ ἢ τὰ μόρια αὐτῶν κινουμένη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς θερμότητος.

θερμότης-πτος (ἡ) (θερμὰ) κ. νεώτ. πᾶσα ἐνέργεια γινώμενη αἰσθητῇ διὰ τοῦ δερματος ἐξ ἀποστάσεως ἢ ἐξ ἐπαφῆς καὶ προκαλοῦσα αἰσθημα ἀντίθετον πρὸς τὸ τοῦ ψυχούς, ζέστη : Ἰπν.Ἀρχ.Ἰπρ.16, Πλάτ.Πολ.3351 **οὐ** **γὰρ** **θερμότητος** . . **ἔργον** **ψύχειν**, Δικαλ.Καρ.112 : **θερ** - **ἀναδιδωμένη** **ἐκ** **τῆς** **καίνου**, - **ἡλιακὴ** **θερμότης**, - **διὰ** **τῆς** **τριβῆς** **ἀναπύσεται** **θερ** : ἢ εἰδ. νεώτ. **φω**. μορφή ἐνεργείας ἥτις μεταβιβαζομένη εἰς τὴν σῶμα αὐξάνει τὴν θερμοκρασίαν αὐτοῦ : εἰδ. νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ ὑποστάσαντος ἢ ἐκπέμποντος τὴν ἐνέργειαν ταύτην σώματος : ἢ ἡ θερμότης τοῦ ζεστότος ὕδατος - **τῆς** **ἀτμοσφαιρας** : ἢ νεώτ. καύσων, καῦμα, ζέστη ἢ **θερμότης** **τοῦ** **θέρους**. 2) μφ. ἐντασις αἰσθημάτων, ζωηρότης ἐκδηλώσεως, ὀξύτης, ἐξασφίς, πάθος : Φιλῶστρ. Ἰρ.1211 **8**- **τοῦ** **Ἀχιλλεύου**, Ἀθῆν.1,1Β **ὑπὸ** **τῆς** **ἐν** **τῷ** **λέ**

γειν θερμότητος || νεώτ. μφ. θερμη, ζέσις, έγκαρδιότης· θερμότης ύποδοχής - φίλιας.

θερμοτραγώ-έω (θέρομαι) μτγν. τρώγω θερμούς, λούπινα· Λουξ.Λεξιφ.5 άλλος έθερμοτράγει, ό δέ ήμει τον νήστιν.

θερμοτροπία (ή) νεώτ. φυτολ κ. θερμοτροπισμός (ή) ή ιδιότης των φυτών γά κίμπωνται υπό την έπιδρασιιν μονοπλευρώ θερμάνσεως.

θερμοτροπικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εις την θερμοτροπίαν βλ.α., ό έχων τάση προς την θερμοτροπίαν· θερμοτροπικά φυτά· έπίρρ. -ώς.

θερμουγραγράφος (ή) νεώτ. μετεωρολ. αυτόγραφικόν όργανον καταγράφου την πορείαν τής θερμοκρασίας και ύγρασίας του άέρος.

θερμουγρασκόπιον (τό) νεώτ. μετεωρ. όργανον άμέσου παρατήρησεως τής θερμοκρασίας και ύγρασίας του άέρος, χρήσιμον διά την τοπικήν πρόγνωσην του καιρού.

θερμουθις (ή) μτγν. είδος του όφως άσιπίδος, ίεράς τή "Ισιδι· Πάπ.,Αιλ.Ζ1 |0,3|.

θερμουργία (ή) μτγν. θερμή, όρμητική, τομηρά πράξις· Άππ.Μιθριδ.108.

θερμουργός-όν κ. νεώτ. ό μετά θερμής ένεργού, άπερισκεπτός, ριφokinόvνας· Ξεν.Άπομν. 1,3,9 νόμιζε αυτών θερμουργότατον είναι και λευγρότατον, Λουκ.Τιμ.2 έπίρρ. νεώτ. -ώς.

θερμουργώ-έω μον. πράττω τι μετά θερμής, τομηράς, αύθαδώς ένεργώ· Εύστ.Πον.99,53.

θερμουτικός-ή-ο κ. θερμουτικός μν. κ. δημ. ό άλλων θερμός, ύπόθερος· 2) μον. τό ούδ. θερμουτικός, ώς ούσα. ποτύν ύπόθερμον· Πρόδρ. 2,106 νερόν κουβάλει στό κακάδιον, | και ζίδει και θερμουτικός.

θερμοφαγία (ή) μτγν. τό τρώγειν θερμά φαγητά.

θερμοφαγώ-έω μτγν. δ. θερμοτραγώ βλ.α.

θερμοφιλία (ή) νεώτ. ή πρός την θερμότητα άγάπη· || βοταν. ή ιδιότης ώρισμένων μικροοργανισμών και ίδιως βακτηρίων, έχόντων άνάγκην ύψηλότερας θερμοκρασίας προς άνάπτυξιν.

θερμοφιλικός-ή-όν νεώτ. ό θερμοφίλος.

θερμοφίλος-ον νεώτ. ό αγαπών την θερμότητα, ό έχων άνάγκην ύψηλότερας θερμοκρασίας προς άνάπτυξιν (ή μί μικροοργανισμών).

θερμοφύθια (ή) νεώτ. ιατρ. παθολογική κατάσταση, καθ' ήν οι πάσχοντες κατέχονται υπό φόβου τής ύψηλής θερμοκρασίας.

θερμοφύρον (τό) γλωσσ. κ. νεώτ. λέθος, ταέντι-ζερης· 2) νεώτ. φυσ. συσκευή έν χρ. κατά τās μετρήσεις ειδικής θερμότητος των υγρών.

θερμοφύρος-ον γλωσσ. κ. νεώτ. έπί άγγελίου, θερμαντικός, θερμαντήριος· 2) νεώτ. ή θερμοφόρος ώς ούσα. μικρός έλαστικός σάκος, πληρούμενος διά θερμού ύδατος ή δι' ηλεκτρικώς θερμαινομένου άέρος προς θερμάνειν τās κλίνας ή των ποδών άσθενών· 3) όμ. κ. πεπλατυσμένον έν λεπτού μετάλλου σκεύος προς όμοίαν χρ· 4) γλωσσ. κ. νεώτ. τό ούδ. θερμοφύρον βλ.α.

θερμοφύρον "Ησ. «δύσμων δάψμων».

θερμοφύλαξ-ακος (ή) γλωσσ. ό λέβης.

θερμοφύσησις-εως (ή) πάπ. έν άνσφορά προς μαγειόν, ή θερμή έμφύσησις, τό θερμόν φύσημα.

θερμοχημεία (ή) νεώτ. κλάδος τής φυσικοχημείας έρευνών τό θερμικά φαινόμενα, τά συναδεύοντα τās χημικάς αντίδράσεις.

θερμοχόρταρο (τό) δημ. κ. θερμοχόρτο τό φυτόν έρυθράσιό τον κενταύριον, ά. θερμοθόσταν.

θερμοχόρτο (τό) δημ. ά. θερμοχόρταρο βλ.α.

θερμοχύτης (ή) (χέω) μτγν. άγγειον, έξ ου χύνονται θερμά ποτά· ΑΠ 9,587.

θερμοχώνη (ή) νεώτ. ιατρ. ύάλινον ζοχητόν χρήσιμον προς μικροβιολογικά παρασκευάσματα άπαιτούμενα ύψηλην θερμοκρασίαν.

θερμοχωρητικότητα-πτος (ή) [χωρδ] νεώτ. φυσ. τό γινόμενον τής μάζης ενός σώματος έπί την ειδικήν αύτού θερμότητα· προβλ. θερμοδμετρία.

θερμοψίθη (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογ. των ποδαλυριδών.

θερμυδρα (τό) (ύδωρ | μτγν. κ. μον. πληθ. τὰ θερμυδρα κ. αι θερμυδρα) έπί πινος λιμένος τής Ρόδου, τόπος έν ώ ύπάρχειαι θερμα πηγάι· "Απολλδ.2,5,11, Τζέτζ.Χιλ.2,385.

θερμω (θέρω) ποι. θερμαίνω, ζεσταίνω· "Οδ.Θ 426 θέρματα δ' ύδωρ, "Αριστφ.Βάτρ.1339· || κ. παθ. γίνομαι θερμός, ζεσταίνομαι· "Ιλ.Ψ.382 ννοιή δ' Εύμύλοιο μετάφρονον εύρέε τ' ώμω θέρματο, "Οδ.Θ 437 θέρμετο δ' ύδωρ, "Οππ.Άλ.3,522.

θερμώ-ώ (θερμός) κ. νεώτ. καθιστώ τι θερμόν, θερμαίνω, ζεσταίνω κ. παθ.· "Αν.Οξ.2,448· || κ. μφ. ένισχύω, ένθαρρύνω· Κόλλδ.2,23 εάν ή δόξα θερμώση την φυχήν των Έλλήνων, ποίος την νικαίε· κ. παθ.· "Αριστφ.Λυσ.1079 θερμώσθαι γε χειρον φαίνεται | άμφ. γρ. |.

θερμώσις-ους-ες (είδος) μτγν. χλιαρός· "Αρετ. "Οξ.Νούσ.2,3.

θερμωλή (ή) κ. μον. ύπερβολική θερμότης, ζέση· "Ιππ.Τόπ.Άνθρ.19· 2) έπί άσθενών, πυρετός, ζέση· Γρηγ.Κορ.569.

θερμώς έπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. δημ. -ά κατά τρόπον θερμόν βλ.α.· Πλάτ.Ευθ.284E μεγάλως λέγουσι και τούς θερμώς "θερμός", Κασσάρ.Δαπ. έν Σάβ.3,13 τούτον παρακαλόν θερμώς καθ' έκάστην μετά δακρύων, - μάς ύποδέχθησαν θερμά· || κ. συγκρ.· Εδδ.7,1 θερμότερον έχειν.

θερμώσις-ασα-εν (θερός) μτγν. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόθερός,όθερινός· Νίκ.Άλεξ.583.

θερμόκαλο-τό (ή) δημ. τό φυτόν θυμελαία ή δασεία.

θεροκοπή-έω μον. κ. δημ. θερική συνηώς, μετά ήλιου ή κ. άλλως καταγινομαι εις θερισμόν· Χρον."Ερ.έν Σάδ.3,247 ώς λήθα διεδαινε θερσκοπήων εύκόλως.

θερός-ους (τό) |θερω| κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. ό θερός, έπ. γεν. θέρευς, μία των τεσσάρων ώρών, έποχών του έτους, τό καλοκαίρι· "Οδ.Η 118 χειμάτος ούδέ θέρευς, "Ηρ.1,202 ρίζας τό θερός όρύσσοντες παντοίας, Σοφ.Φιλ.1340, Ξεν.Έλλ.5,3,19 κατά θέρους άκμήν, Λουκ."Ιστ.Συγγρ.1 θέρους μεσούντος, Πάπ. χιμωνί τει και θέρει· || π. Θουκ. ή έποχή των πολεμικών έπιχειρήσεων, οΐον άπό του έαρος έως του φθιναώρου, έν αντίθ. προς τον χειμώνα, καθ' όν γίνοντο αι πολεμικαι προπαρασκευαί· Θουκ.2,68 τσσαυτα μέν έν τώ θέρει έγίνετο, αύτ.Α,117 άρα ήρι του έπιγινομένου θέρους· 2) θεριον καρπού, ή συγκομιδή, ή σοδιά· "Αριστφ."Ιππ.392 τάλλοττον άμών θέρος, Δημ.1253, Πλούτ.Φάδ.2 θέρη σαχάχων, Γρυν.Σκ. Τερρ.59,10 πρώμα Ξασηρίουν τ' άμστα μάς θέρη· || κ. μφ. Αισχ.Πέρσ.822 πάγκλαυτον έξαμάν θέρος, Ερδ.Βάκχ.1026 τό γνημέως δράκοντος.. θέρας· || όμ. έπί πάγωνος νεανίου· Κόλλ.Δηλ.298 παιδες δέ θέρος τό πρώτον Ιούλιον άρσενες ήϊθείσιον άπαρχόμενοι φορέουσι, "Απολλωνιδ.ΑΠ 10,19· 3) νεώτ. ή περίοδος του θερισμού, ό θέρας· 4) άστρον. χρονική περίοδος, έν ή πάντες οι πλανήται ευρισκονται έν τώ θερινώ ζωδίω· προβλ. μέγας ένιαυτός· "Ολυμν.Μετ.3,30 τό μέγα θέρος, όταν πάντες οι πλάνητες έν θερινώ ζωδίω γένωνται· 5) "Επιγρ. συνειδ. έν έτος.

θερός (τό) δημ. ή έποχή του θερισμού· Κρυστ. Τραγ.137,7 κι αν θέλης πάλι κάθισαι και μου βοηθός στό θέρο· || παροιμ. θέρος, τρύγος, πόλεμος (ήπι των μη έπίδεχομένων άναβολήν).

θερσιεπής-ους-ές (θερσιος) ό μετά θέρσοος λαλών· Βακχ.12,199.

θερσίτιος-ον μον. ό άνήκων ή άναφερόμε-

νος εις τον Θερσίτην, δθεν ο αναϊδής : θερσίτειον βλέμω - θερσίτειον ειδωλον.

θερσιτικός ή-όν νεώτ. ο έχων τά ελαττώματα του Θερσίτου, ίδιος ο μετέχων θράσους και δειλιάς : θερσιτική διαγωγή.

θερσίχθων 'Ha. « θερμαινων, γην καίων ».
θερσός (τό) αιολ. τ. του θάρσας βλλ : Χοιροβ. Θεο.1,166.

θερσός (ό) πάπ. το όπισθιαν μέρος του άκρου ποδός, ο ταρσός : ούλη θερσώ άριστερω.

θερτήρια 'Ha. « εορτή τις » (ισθ. τά άνθεστήρια).

θέρω, μέσ. μέλλ. θέρσομαι, άδρ.β' θέθήην, ύποτ. έπ. θερέω-άντι θερώ θερμαινω, ζεσταίνω : 'Απολλ.Ρ.4,1312 δέχεταιί θερόν αύγαι ήελίου Λιθών' || συνήθ. έν παθ. χρ. η. ποιητής, σπαν. η. νεώσις, γήνοιθο θερμός, ζεστός, θερμαινομαι, πυρέσσω : 'Οδ.Τ.64 νήσαντα έζλα πολλά, φώς έμην ήδε θερσεσθαι, 'Αριστοφ.Πλ.953,Πλάτ.Φιλ.46C όπόντα .. τις .. ποτέ βιγών θερήται, 'Αριστολ.ΖΜ 645α,19 ειδόν ('Ηράκλειτον) θερόμενον προς τή Ινών, Λουκ.Λεξιφ.2 θερσεσθαι προς τήν ετήην' 2) κ. μτφ. επί του έρωτος, φλέγομαι, καίγομαι : Καλλ.άπ.27 άρσενικώ θερέται πυρ' 3) επί πραγμ., κατομαι : 'Ιλ.Ζ 331 μή τάχα άστν πυρός όπισθο θερήται, αύτ.Λ.667' ρηματ. η. θερμαινω, θερω, θερός, θερμός, θερμη, θερμαινω' προβλ. θεροάπων, θεραπεύω, θάλω. 'Εκ ριζ. θερ-, φέρ-, λατ. ferreus (=ζέω), fortis (θερμός), fortis - ferreus (νεοελλ. φοβήρος), σανσκρ. gharmanas-θερμότης.

θερώτηρα (τό) δημ. πραγματσία δωρεά διδομένη ύπό του γαμβρού εις τήν νύμφην κατά τήν παραλαβήν της προικός, άρχ. θεώρητρα.

θές || β' έν. προστ. άορ. β' του τίθημι βλλ.

θές (2) νεώτ. μουσ. άκλ. η. βυζαντ. έν τών τεσσαράκοντα άφώνων μεγάλων σηματοδίων του στενογραφικού συστήματος της βυζαντ. μουσικής.

θεσιθής (ό) νεώτ. κ. δημ. ο επιδιώκων θέσειον δημοσίου ίδιως ύπαλλήλου.

θεσιθηρία (ή) νεώτ. κ. δημ. ή επιδίωξις θέσεως δημοσίου ίδιως ύπαλλήλου.

θεσιθηρώ-έω νεώτ. άμτθ. επιδιώκω θέσειον δημοσίου ίδιως ύπαλλήλου. 2) κτ. επέκτ. απέχχομαι άλλης έργασίας, άεργώ, φυγονόω.

θέσις-κωσις (ή) (τίθημι) κ. συν. κ. νεώτ., δημ. -η ή πράξις του τίθημι, θέτω, ή τοποθέτησις : Πινδ.Ο.3,8 έπέων θέσειν, Πλάτ.Πολ.333B εις πλίνθων και λίθων θέσειν, -κατά τήν τελευταίην της θέσεως του θεμελίω λίθου παριστάτο αι άρχαι. 2) κατάταξις, τακτοποίησης : Πλάτ.Ευαίτ. 206ά ίνα μή ή θέσις σε τάρτατό λεγομένων τε και γραφομένων, - ή θέσις τών ειδήσεων έλληνικής έφημερίδος είναι συνήθως εις τήν τελευταίαν σελίδα' || έν φρ. ή θέσις τών νόμων ή νομοθεσία : Ξεν.Αθ.32 θ- νόμων, Δημ.328' || φρ. θέσις όνόματος, όνομασία : Πλάτ.Κρατ. 390D ή του όνόματος θέσις' || όμ. θέσις τελών ή επιβολή τελών, ή φορολογία : Πλάτ.Πολ. 425D αι που τελών τινές ή-πράξεις ή θέσεις άναγκαίοι εισιν ή κατ' αγοράς ή λιμένας .. τούτων ταλήσασμέν τι νομοθετέιν' 3) ίδρυσις, καθιέρωσις, σύστασις, οίον άγώνων, βραβείων κττ. : Διόδ.Σ.4,53 εκλέξασθαι δέ και 'Ελλάδος τόν επιφανέστατον τόνον εις άγώνων θέσειν, - θέσις επάθλων. 4) ή κατάθεσις, άντιθ. άναρρήςσις : Πλάτ.Νόμ.814ά θέσεως και άναρρήςσεως όλων' || ή κατάθεσις χρημάτων πρό της δικης : 'Αριστοφ.Νεφί191 ίν' αι θέσεις γίνονται τή νομνηνιά | οχόλ. « αι δικαι και αι καταβολαι των προυμένων »' || ή έν' αγοράς πράγματις τις προσληφρωσις χρημάτων, άρραβών, καπάρο : Λυσ. 8,10 περί της θέσεως του ίππου, Δημ.896 δσομ περ ή θέσις ήν' 5) ή υιοθέτησις, υιοθεσία :

Πολύδ.18,35,9 κατά θέσειν υιώνος, 'Επιγρ. ('Ανάφης) Κρινοτέλνν Πινδάρου, θέσει δέ Φιλοξένου' προβλ. θέσις, θετός, υιοθεσία έν ειδ. σμμ. ' || ή πολιτογράφος : Σουϊδ. έν ές 'Αρισταρχος, 'Αριστοφάνης Ρόδιος, 'Αλεξανδρόνης θέσει, 'Αθηναίος θέσει | άντιθ.φύσει' 6) κ. νεώτ., δημ.-η τοποθεσία : 'Ιην.Άερόδ. Όαυκ.1,37 πόλις .. αύτάρκη θέσειν κείμενη, Πολύδ.1,41,7 ή θέσις της Θεσ/νίκης τήν καθιστώ σπαυδατόν λιμένα διαμτακομιστικού έμπορίου, - θέσις προωρισμένη διά κήλον' 7) νεώτ. κ. δημ. ο τόπος, τό μέρος, έν φω τίθεται τι : βάλω αύτό τό βιβλίον στη θέση του, - κάθε πράγμα έχει τή θέση του' || επί μέσων συγκοινωνίας, θεάτρων κττ., χώρος, κάθισμα δι' έν άτομον : στό τράμ δέν έβρήκα θέση, - όλες οι θέσεις του κινηματογράφου ήταν πιασμένες, - αυτοκίνητον πένε θέσεων' 8) ειδ. επί άτμισπλίσων, σιδηροδρόμων, θεάτρων κττ., διαμέρισμα : εισιτήριον πρώτης θέσεως' 9) νεώτ. μαθημ. ο κλάδος της καθαρώς γεωμετρίας, ο εξετέλιζων τας ιδιότητες των σχημάτων τας μή εξαρτωμένας έκ της έννοιας της μετρήσεως, ά. προβολική γεωμετρία' 10) κ. νεώτ. φιλοσ. πρότασις, ζητήμα προτιθέμεναν εις τινα προς απόδειξιν : Πλάτ. 335Α και περί του έχθρου δέ ή αύτή θέσις, 'Αριστολ.Ταν.Πλβ,19, Πλούτ.'Ηθ.687B' 11) νεώτ. κ. δημ. ύποβολή, εισήγησις, πρότασις, ή θέσις ζητημάτων έμπιστοσύνης ένεγκευσε τήν συζήτησιν' 12) ή επί τινος θεματός, άποφισ, άντιλήψις, γνώμη : ή θέσις του ζητήματος κατ' έμέ είναι ή έξις' || άντιλήψις, γνώμη, θεωρία επί τινος ζητήματος, ίδιως κοινωνικού, εκτεθειμένη εις τή σύγγραμμα : εις τό βιβλίον του παίρνει ώρισμένη θέση' 13) νεώτ. κ. δημ. ή κατάσταση, εις ήν εύρίσκειται τις : ή θέσις τών στρατευμάτων του δεδελτιώδη' || όμ. ή Ικανότης προς η : δέν είναι εις θέσειν να διαχειρισθ- νά μάς κυβερνήσιν' || φρ. δέν έχεις θέσειν 10δ είναι δεκτός ώς άναρμόδιος ή κατωτέρας κοινωνικής ή ήθικής τάξεως' 14) νεώτ. κ. δημ. οχέσις, συσχέτισις, άναλογία : τό επιχειρήμα τούτο δέν έχει θέσειν έν προκειμένω' 15) νεώτ. κ. δημ. ύπηρεσία, λειτουργημα : θέσις καθήντου - δικαστοδ' 16) νεώτ. κ. δημ. έναίσιμος διατριβή ύποβαλλομένη ειτε προς άπόκτησην διδακτορικού πτυχίου, ειτε προς διορισμόν καθηγητοδ ή ύφηγητοδ' 17) ή καταβίβασις, ή κρούσις του ποδός, όθ. μουσ. κ. μετρ. ή μακρά συλλαβή του μετρο. ποδός και τό πρώτον μέρος του μου. μέτρον, άντιθ. άραις : 'Αριστολ.Πρ.885b,6 πάσα πορείαι ές άρσεως και θέσεως συντελεται' || κ. κτ. επέκτ. τό έν έκ τών δύο μερών παντός μετρικού ποδός, τό κατά τήν άπαγγελίαν μετ' ίσχυροτέρας δυνάμεως σημαίνόμεναν νεώτ. τονούμενον : Βακυ.24' προβλ. άραις || 18) κ. νεώτ. γραμμ. βροχύ φωνήεν, άκολουθαούμενον ύπό δύο ή πλειόνων συμφώνων και λαυθαίνόμενον έν τή προσφώδι άφ' μακρόν, άντιθ. φύσει : Λιόδ.Ταρ.632,30, 'Ηφιστιαν.1,3' 19) ή έν τώ οικείω τόπω θέσις τών διακριτικών του λόγου σημείων, στίξεις : Δονατ.4,372κ' 20) μου. μέρος της όλης ήππου : 'Ινπιτρο.82

θεσκελώς (ιθεός - κέλλω) έν. λ. ο ύπό θεού κινούμενος, έμπνευόμενος : Νών.Ευάγγ. 1α.3,10 προφήτης θεσκελώς, Κόλουθ.126 θ- 'Ερμής' 2) ο ύπό θεού τελοούμενος, δθεν θαυμαστός, ύπερβυρωσας : 'Ιλ.Γ.130 θεσκελα έργα ίθσαι, 'Οδ.Λ.610, Καλλ.άπ.385 θεσκελα ειδώσ' || τό θεσκελώς ως έπίρρ. κατά τρόπον θαυμασίον : 'Ιλ.Ψ. 107 έικτα δέ θεσκελον αύτφ.

θεσκελώς έπίρρ. οχόλ. κατά τρόπον θεσκελον, θαυμαστόν, ύπερβολικό : Σχόλ. 'Ιλ.Ψ.107.

θέσμιος-ον κ. -α-ον (θεσμός) κ. νεώτ., δωρ. τέθμιος ὁ τῷ ἔθει ὀρθόν, ὁ σύμφωνας πρὸς τοὺς νόμους, νόμιμος: Πινδ. Ν. 11, 27 πενταετηρίδ' ἑορτάν. . . τέθμιον, Καλλ. Ἀπολλ. 87 τέθμιαι ὥραι, Ὀππ. Κυν. 1, 450 θηρευτήρισι σιγῆ τέθμιος ἔστι' || φρ. θεσμίον (ἔστι) θέμις ἐστὶ, εἶναι νόμιμον, δίκαιον: Ἀπολλ. Ρ. 2, 12' 2) κ. νεώτ. τὸ θεσμίον ὡς οὐα συνήθ, κτ. πληθ. θεσμός, νόμος, παράδοσις: Ἡρ. 1, 59 θέσμία μεταλλάξας, Αἰσχ. Εὐμ. 491 καταστροφαι νέων θεσμίων, Εὐρ. Τρωφ. 267 τῆς δδ' ἡ νόμος ἢ τί θέσμιον. . . Ἑλλάνων; || νεώτ. νομ. κτ. πληθ. οἱ κτ. τόπου νόμοι τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν' 3) Ἐπιγρ. συμφωνίας: τὸ θεβμῖον Πιστρω. 4) ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος: Παισα. 5, 15, 7 | Ἀπόλλων | ὡς κατὰ Ἀθῆναι γλῶσσαν εἶπθ ἑσμίον' || ἐπιθ. κ. τῆς Δήμητρος: Παισα. 8, 15, 4 ἐποίησαντο νέην Δήμητρος ναῶν Θεσμίαις.

θεσμογράφος (ὁ) | θεσμός - γραφῶν | μτγν. ὁ γράφων θεσμούς, ὁ θέτων νόμους: Ἀπολλιν. Α ΠΔ 9, 39.

θεσμοδοκῶ-ἔω ἀρχ. λεξ. δέχουμαι νόμον τινα, ὑπακούω εἰς αὐτόν.

θεσμοδοσία (ἡ) | θεσμοδότης | μτγν. ἡ νομοθεσία: Διδ. Ἀλ. 401.

θεσμοδοτεῖρα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ θεσμοδότης βλ. α.: Ὀππ. Ἀλ. 1, 25.

θεσμοδοτήμα-ατος (τὸ) μν. κ. νεώτ. ἡ δόσις θεσμῶν, νόμων' 2) νεώτ. ὁ δασθεὶς νόμος.

θεσμοδότης (ὁ) (ἰδίωμ) μτγν., μν. κ. νεώτ., θηλ. θεσμοδοτεῖρα ὁ δότηρ θεσμῶν, νόμων, νομοθέτης: Λογγίν. Υφ. 9, 9, Ὀρφ. Εὐχ. 25.

θεσμοδοτῶ-ἔω | θεσμοδότης | μν. κ. νεώτ. διδωμι θεσμούς, νόμους, νομοθετῶ: Καισαρ. Δαπ. ἐν Σάθ. 3, 101 ὁποῖα κριτῆς ἀδέκαστος ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῖς προσερχομένοις θεσμοδοτοῦσασ ρηματ.π. θεσμοδότης, θεσμοδοσία, θεσμοδοτήμα.

θεσμοθεσία (ἡ) | θεσμοθέτης | ἡ ἀπόφασις τῆς μοῖρας, τὸ μοιραῖον, τὸ γραμμένον: Πλουτ. Ἡθ. 573F. 2) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θεσμοθετῶ βλ. α., ἡ νομοθεσία: αἱ θεσμοθεσίαι τοῦ μοναστικοῦ βίου' || ὁ θεθεὶς νόμος.

θεσμοθετεῖον (τὸ) μτγν. θεσμοθετεῖον βλ. α.: Πλουτ. 714C, Σχόλ. Πλάτ. Πρωτ. 337D.

θεσμοθετεῖον (τὸ) | θεσμοθέτης | κ. π. Σουῖδ. θεσμοθετεῖον, ἄ. θεσμοθεσίον αἰθούσα, ἐν ἡ συνήρχοντο τὸ πρῶτον οἱ θεσμοθέται, ὕστερον καὶ οἱ ἐνέα ἀρχόντες ὑπὸ τῆν προεδρίαν τοῦ καλουμένου ἀρχοντος: Ἀριστλ. Ἀθ. 3, 5 θεσμοθεταὶ δ' εἶχον τὸ θεσμοθετεῖον, ἐπὶ δὲ Σόλωνας ἀπαντες εἰς τὸ θεσμοθετεῖον συνήλθον, Πλουτ. Ἡθ. 613B.

θεσμοθέτης (ὁ) | τίθημι | κ. νεώτ., θηλ. -έτις ἐπὶ τοῦ Μωυσαέως, ὁ θέτων νόμους, νομοθέτης: Λογγίν. 9, 9' πρβλ. θεσμοδότης' || συνήθ. κτ. πληθ. ἐν Ἀθῆναις ἦσαν οἱ ἐξ ἑκ τῶν ἐνέγα ἐνιαυσίων ἀρχόντων, ἔχοντες ἔργον πρὸ μὲν τοῦ Σόλωνος τῆν καταγραφήν τῶν θεσμῶν, μετὰ δ' αὐτῶν τῆν ἀναθεώρησιν τῶν ὑπαρχόντων νόμων: Αντιφ. 6, 35, Ἀριστφ. Σφ. 775 οὐδέεις ὁ ἀποκαλεῖται θεσμοθέτης τῆ κινγκλίδι, Ἀριστλ. Ἀθ. 3, 10 θεσμοθεταὶ δὲ πολλοὶς ὕστερον ἔτεσιν ἠρέθησαν, . . ὡπως ἀναγράφαντες τὰ θέσμία φυλάττωσι πρὸς τῆν τῶν παρανομούντων κρίσιν, Πλουτ. Σόλ. 25' || Ἐπιγρ. ὄνομα ἀρχόντων ἐν Ἀμοργῷ.

θεσμοθέτης, εως (ἡ) | θεσμοθετῶ | ἐκκλη. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θεσμοθετῶ, νομοθεσία, ἄ. θεσμοθεσία.

θεσμοθετεῖον (τὸ) τὸ θεσμοθετεῖον βλ. α.: Σουῖδ. ἐν λ. Πρυτανεῖον.

θεσμοθέτης-ιδος (ἡ) μτγν., θηλ. τοῦ θεσμοθέτης. ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ἡ θεσμοδόχος βλ. α.: Κορνοῦτ. Φυσ. Θε. 28' || ἐπιθ. τῆς Ἰσιδος: Ὑμν. Ἰσαί. 20.

θεσμοθετῶ-ἔω | θεσμοθέτης | κ. νεώτ. κ. δημ.

εἶμαι θεσμοθέτης βλ. α.: Ἰσαί. 7, 34, Δημ. 1367 λαθῶν ἐγγυπταῖς τούτων Ἀριστομάχον τε τὸν θεσμοθετήσαντα' || κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. τίθημι-θεσμούς, νόμους, νομοθετῶ: Παπαδ. Χριστ. Τεμπ. 5 ἤξευρον μόνον διὰ τοῦ ἀλλοιῶς νό θεσμοθετοῦν ρηματ. π. θεσμοθέτης.

θεσμολόγιον (τὸ) | λέγω | νεώτ. συλλογῆ νόμων, διαταγμάτων, ἐγκυκλίων κττ.

θεσμολόγῶ-ἔω | λέγω | μν. ἀπονέμω δικαιοσύνην, δικάζω: ΚΠορφ. Θεμ. 1.

θεσμοποιῶ-ἔω (ποιῶ) βέτω θεσμούς, νόμους, νομοθετῶ: Εὐρ. Φοῖν. 1645 τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταιλαπωρῶ νεκρῶ;

θεσμοπόδος (ὁ) | ποδῶ | μτγν. ὁ θεμιστοπόδος βλ. α.: Παῦλ. Σιλ. ΑΠ 5, 292, 3 θεσμοπόλοιο μεληδῶνας ἔργον ἐρούει.

θεσμός (ὁ) | τίθημι | κ. νεώτ., δωρ. τεθμός, πληθ. θεσμοί κ. ποι. θεσμά τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τίθημι, νόμος, ἰδίως ἔθος, συνήθεια, ἀπαξ π. Ὀμ.: Ἰλ. Ψ 296 λέκτροιο παλαιοῦ θεσμῶν ἴκοντο | σχόλ. «ὕπερνήθησαν τοῦ πάλα τῆς συνουσίας νόμου» δ. ἔρμ. θέσις, τόπος, Ἡρ. 3, 31 ἐξηγηταὶ τῶν πατρῶν θεσμῶν γίνονται, Σοφ. Ἀντ. 800 ἴμερος . . τῶν μεγάλων πόροδρος θεσμῶν, Ξεν. ΚΠ 1, 6, 6 οἱ τῶν θεῶν θεσμοί, Πλουτ. Ἡθ. 111E τοῖς τῆς εἰμαρμένης καὶ προνοίας θεσμοῖς' || ἐν Ἀθῆναις θεσμοὶ ὠνομάζοντο οἱ νόμοι τοῦ Δράκωνος, ἐν φ' οἱ τοῦ Σόλωνος ἐκαλοῦντο νόμοι: Ἀνδοκλ. 1, 81, Ἀριστλ. Ἀθ. 4, 1 Δράκων τούς θεσμούς ἐθήκεν, Αἰλ. Π 1, 8, 10' || ὄμ. κ. ἐπὶ ἱερῶν νόμων, κανῶν, παράγγελλαι: Πίνδ. Ο. 6, 69 τεθρός ἀέθλων' 2) μν. κ. νεώτ. θεμελιώδεις καταστατικοὶ νόμοι τινάς, οἷον κράτους, ἐκκλησίας κττ.: Νικ. Χων. ἐν Σάθ. 1, 113 τοὺς θεστούς ἀγνοοῦσαι τῆς φύσεως, Ζαλοκ. 305, 6 ἔχει θεσμούς ἀλλοφρανεῖς ὁ σκοτεινός Ἀχέρων, - οἱ κοινοδουλευτικαὶ θεσμοί' 3) νεώτ. εἰδικὸς ὄργανισμὸς κοινωνικῆς ἢ πολιτικῆς ἀνεγναρισμένοσ ἔθει ἡ νόμῳ: ὁ θεσμός τοῦ γάμου - τῶν κοινοτήτων' 4) θεθεῖον τι καὶ ὠρισμένον, ἴδρωμα, οἷον ἡ ὑπὸ τῆς Ἀθηνῶν Ἰδρυμένη βουλή τοῦ Ἀρείου Πάγου: Αἰσχ. Εὐμ. 615 τὸν δ' Ἀθηναίαις μέγαν θεσμόν, Πίνδ. Ν. 10, 33 Ποτειδάνας θεσμοί | οἱ τῶν ἑσθίων ἀγώνες' 5) θεσμοσύρις: Ἀνακρ. 58' 6) Ἡσ. «θεσμοί» αἱ συνθέσεις τῶν ὕλων.

θεσμοσύνη (ἡ) | θεσμοῖς | μτγν., δωρ. -α ἡ δικαιοσύνη: Ἀγαθ. ΑΠ 7, 593.

θεσμοτόκος-ον (τίκτω) μτγν. ποι. ὁ γεννῶν, διδῶν θεσμούς, θεσμοδότης: Νών. Εὐαγγ. ἰω. 9, 146.

θεσμοφορία (ἡ) ἑορτὴ τελομένη ἐν Ἀθῆναις ὑπὸ ἐγγάμων γυναικῶν πρὸς τιμῆν τῆς Θεσμοφορου Δήμητρος: Ἡρ. 2, 171 τῆς Δήμητρος τελετῆς πέρι, τῆν οἱ Ἑλλήνας θεσμοφορία καλεῖουσι, Ἀριστφ. Θεομ. 80 ἐπεὶ τρίτη στί Θεσμοφορίων ἡ μέση, Ἰσαί. 380' || ὄμ. τελετὴ καὶ ἐν ἄ. πόλει, οἷον ἐν Θήβαις, Σπάρτῃ, Ἐφέσῳ: Ἡρ. 6, 16.

θεσμοφοριάξω ἄμτβ. μ. ἐπὶ γυναικῶν, ἄγω, ἑορτάζω τὰ Θεσμοφορία βλ. α.: Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 29 διὰ τὸ τάς γυναικας ἐν τῇ Κοδμείῃ θεσμοφοριάξειν' || αἱ Θεσμοφοριάξουσαι τίτλος κομῶδιαι τοῦ Ἀριστοφάνους.

θεσμοφορίον (τὸ) κ. θεσμοφορεῖον ναὸς τῆς Θεσμοφορου Δήμητρος, ἐν φ' τελοῦντο τὰ Θεσμοφορία: Ἀριστφ. Θεομ. 278 ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ φαίνεται, Ἰσθμ. Ρήτ. 1, 204 Θεσμοφορεῖον.

θεσμοφορίος-ον μτγν. ἐν ἀναφ. πρὸς μέτρον, θεσμοφορίον μέτρον εἶδος δακτυλικῶν μέτρον: Μάρ. Βικτ. 6, 145Κ' 2) Ἐπιγρ. ὁ Θεσμοφορίος ὡς οὐα ὄνομα μνηδὸς π. Ροδίουσ' 3) τὸ θεσμοφορίον ὡς οὐα βλ. α.

θεσμοφοριῶν-ἄνος (ὁ) Ἐπιγρ. ὄνομα μνηδὸς ἐν Ἡρακλείῃ ἐπὶ Λάτφω.

Θεομοφóρος-ον (φέρω) κ. νεώτ. ó φέρων, παρέχων θεσμούς, νομοθέτης. || συνήθ. επίθ. τής Δήμητρος, ώς εισαγογούσης θεσμούς διά τήν καλλιέργειαν τής γής, τόν καταριτόμον τής κοινωνίας, τόν νόμιμον γάμον κτ. : 'Ηρ.6,91' || κτ. δυϊκόν κ. πληθ. επίθ. Δήμητρος κ. Περσεφόνης : 'Αριστ.Θεσμ.83 κών Θεσομόφορον μέλλουσι περί μου τήμερον έκκλησιάσεις επ' δλεθρω', 'Απν.Έμφ.Πολ.2,70' πρβλ. : Διόδ.1,14 (ένθα η Δημήτηρ ταυτίεται πρός τήν θεάν τών Αιγυπτίων 'Ισιδα'). 2) όμ. έν τών επίθετων του Διούσου : 'Ορφ."Υμν.41,1.

Θεομοφóλαξ-ακος |ό| κ. νεώτ., βοιωτ. τεθμοφούλαξ ó φάλαξ τών θεσμών, τών νόμων, νομοφύλαξ : Φιλ.1,171 (έπί του Μωυσέως) || κτ. πληθ. όνομα άρχόντων έν 'Ηλιδι κ. έν ά. πόλεσι : Θουκ.5,47 έν 'Ηλιδι... οι δημιουργοι και οι θεομοφύλακες, Διόδ.5,67 Θεομοφύλακες και θεομοθέτας άναμέζεσθαι τους τά περί τούς θεούς όσια και τούς τών ανθρώπων νόμους διαφυλάττοντας.

Θεομοφυλάκικος-ή-όν μτν. ó άνήκων ή άναφερόμενος εις τούς θεομοφύλακες : Πλουτ.'Ηθ.29,2D.

Θεομοφυλάκιον (τό) πάπ. τού γραφεϊον τών θεομοφυλάκων βλλ.

Θεομφóδος (θεσμός- φώδη) μτν. ó διυλάν περι θεσμών, νόμων : Φιλ.π.Εύσ.Εύαγγ.Προπ.8,7.

Θεομφóδος-έω (θεσμοφώδης) μτν. φάλλω θεσμούς, όμιλώ περί θεσμών || κ. παθ. έν μτκ. τά θεσμοφóδουμενα οι χρησμοί : Φιλ.1,650.

Θεσπέσιος-ια-ο(ν) (θεός-είπειν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ., έπ. κ. Ιων.θ3λ. -ιη κ. δικατ4. -ος-ον επί φωνής, έπί λόγου, ό ύπό θεου ρηθείς, ό θείως ήγών, δθ. συνεκδ. ό ύπό θεου έμνευσθείς : 'Ιλ.β 600 άοιδήν θεσπεσίην άφέλοντο, 'Οδ.Μ 158 Σειρήνων... θεσπεσιάνων, Πίνδ.1 4(3),57 θεσπεσιών έπέων. 2) γεν. ό έκ θεου προερχόμενος, ό εις θεόν άνήκων, ό θεός ή οιονεί θεός : 'Ιλ.Α 591 βηλού θεσπεσιαν, Εύρ.'Ανδρ.296 θεσπεσιώ δάφνα, Λουκ.'Αλεξ.4 σοφός άνήρ και τήν γνώνην θεσπέσιος (ό Πυθαγόρας), Καισαρ.Δαν.έν Σάβ.3,101 θεσπεσιαν... φυχλήν, -θεσπεσιαν τού φρόνημα τών θυσιαζόμενων ύπερ τής πατρίδος || έπ. ή dot. θηλ. θεσπεσίη έν έπιρρ. χρ. κατά θείαν θέλησιν, κατά θεϊκήν άπόφασιν : 'Ιλ.β 367 και θεσπεσίη πόλιν ουκ έξαλαπάεις' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. επί καταστάσεων, πράξεων, πραγμ. ό έκ φύσεως ή τή ενεργεία άνθρ. θαυμάσιος, έξαίρετος, μεγαλειώδης, ύπερόχος, ένίοτε αυνομουομένης κ. τής σημ. του ύπερφυούς : 'Ιλ.ο 668 νέφος άχλύας ώσεν... θεσπεσίον, 'Οδ.1 434 άώταυ θεσπεσιόη (χαλκού), Πλάτ.Εύθ.289B τέχνη θεσπεσια τις και ύψηλή,-θ μουσική,- καλλονή θεσπεσια, - άγαλαμ θεσπεσίον, -θεσπεσια όμορφιά,-θεσπεσιό κρασί' || τού ουδ. ώς έπιρρ. θεσπεσιώς βλλ. : 'Ηρ.3,113 άπόδει θεσπεσίον ής άδύ, Θεόκρ.25,70' 4) νεώτ. βοταν. τού θηλ. θεσπεσια γένος φυτών τής οικογ. τών μαλαχοειδών.

Θεσπεσιότης-ητος |ή| μον. ή θεσιότης:Εύστ.240,β.

Θεσπεσιός έπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -α άνεκφράστως, καθ' ύπερβολήν : 'Ιλ.ο 637 'Αχαιοι θεσπεσιός έκόδηθεν ύφ' Έκτορι, Σέργ.Μακρ.έν Σάβ.3,323 'Ηέλιος γάρ θ' ώς κείνος κατά πέτρας τα γαίης άμψας θεσπεσιός κάλλεισι τών άρετών' || νεώτ. κ. δημ. κτ. τρών θεσπεσίον βλλ.3].

Θεσπεσιόδες-όν (θέσις) ποι, π. 'Ησ. άντί θεσπιφóδος βλλ., ποιητής.

Θεσπιά-άδος (ή) νεώτ. άρχαιολ. ώς όρος, χαλκόν άγαλαμ έν τών παριστάτων τās βυγατέρας του Θεσπίου ή τās Μούσας.

Θεσπιδαής-αυές (δαίω) έπ. ό ύπό θεου άνημένος, όθεν ό Ισχυρός καιών, ό σφοδρός : 'Ιλ.Μ 177 θεσπιδαής πύρ, 'Οδ.Δ 418.

Θεσπιέπεια (ή) [έπος], θηλ. του άχρ. θεσπιόη, ή έκπέπυστα θετα έπη, ή προφητική : Σοφ.ΟΤ 463 τις όντιν' α θεσπιέπεια Δελεφίς ειπε πέτρα.,

Θεσπιζέω (θέσις| κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. θεσπιζω κ. άττ. θεσπιώ, Ιων. άπαρφ. θεσπιέειν άόρ. έθέσπισα κ. δωρ. έθέσπεια χρησιμοδοτώ, προφητεύω, προλέγω : 'Ηρ.1,47 τά λοιπά τών χρηστηριών έθέσπισε' || μτ. dot. κ. αιτ. : Αισχ.Αγ.1210 πολιτας πάντ' έθέσπισον πάθη, Εύρ.'Ανδρ.1161' κ. παθ. : Σαφ.ΟΚ 388 τί δε θεθέσπισται; 2) μτ. αιτ. έμπνεύ. διδάσκω : 'Επιγρ. μαντοσύνην, τήν θεσπισε Φοίβας' κ. παθ. : Φιλ.2,38 (χρησμοί) ους έθεσπίσθη Μωυσής' 3) μτν. κ. μον. επί τών αυτοκρατόρων ή δικαστών, έκδίδω διατάγματα, προστάγματα : 'Ιουλ.'Αθ.75β Μιχ.'Ατταλ.έν Σάβ.1,24 ούτω θεσπιζει και διορίζεται' || νεώτ. εισάγω θεσμόν, νομοθετώ' κ. παθ. διά τού νόμου του ίδιωνόμου θεσπιζονται ασάστρηλ νομοί' ρηματ. π. έθέσπισμα, θεσπισίς, θεσπιστής.

Θεσπιόμαντις-εως (ό,ή) μτν. ό χρησιμοδοτικός, μαντικός : 'Αριστόν.1,3 θεσπιόμαντις έδρα.

Θεσπιός-ον (θεός-έπος) θεσπέσιος βλλ.:'Ησίοδ. άπ.197, 'Αριστφ.'Ορν.977 θέσιμε κουρε' 2) 'Ησ. «Θέσιπος» ποταμός Βοιωτίας ».

Θεσπιόθημον 'Ησ. « παροιμίαν τινά ».

Θεσπιός-ιος (ό,ή) (θεός-είπειν) γεν. κ. θεσπιόςος π. Νόνν., αιτ. θεσπιον κ. θεσπιόια π. Νόνν., ό ύπό θεου έμνευσθείς, θεοειδυμένος, θειος : 'Οδ.Ρ 385 θεσπιον άοιδών, Εύρ.Μήδ.425 θεσπιον άοιδών, Νόνν. Δ 25,452' 2) ύπερμεγέθης, ύπερφυσικός, τρομερός : 'Υμν.'Αφρ.203 θέσις άελλα' 3) 'Ησ.εθεσπιζες θυσιαί, θεοσθβειαί : ' 4) ώς όν. κύρ. ό Δημιουργός τής τραγωδίας : 'Αριστφ.'Ορν.1479.

Θεσπισίς-εως |ή| (θεσπιζέω) σχόλ. μαντική έκφρασις : Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.11.

Θεσπισμα-ατος (τό) (θεσπιζέω) κ. μον. κ. νεώτ. αυνήθ. κτ. πληθ. χρησμός, μαντική ρήσις, προφητεία : 'Ηρ.2,29 επάν ό θεός... κελεύη διά θεσπισμάτων, Σοφ.ΟΤ 971 τά δ' ούν γέροντα συλλαβών θεσπισματα κείται παρ' Αιήθ' 2) μτν. κ. μον. π. Βυζαντ. όγμα ή συγκλήτου ή πρόσταγμα του άυτοκράτορος : 'Ιουστιν.Νεαρ.113,1), Σέργ.Μακρ.έν Σάβ.3,329 διά τε βασιλικών θεσπισμάτων τών άοιδίμων εύσεβών βασιλέων' 3) νεώτ. κτ. πληθ. έκτελεστική διατάγματα έκδεδθέντα ύπό τής προσωρινής κυβερνήσεως τής σχηματισθείσης μετά τήν μεταπολίτευσιν του 1862' 4) νεώτ. άπόφασις ή πράξις ναυπηγιακής συγκλήτου' 5) νεώτ. νομ. θεσπισμα κλητήριον έγγραφον, δι' ου κελείται πρός έμφρόνισιν ένόμιον πλημμελειοδικείο ή πταισματοδικείο ό κατηγορούμενος.

Θεσπιστής |ό| μτν. ό θεσπιζών, όρίζων τά μέλανα, μάντις, προφήτης : Μαν.6,378.

Θεσπισθημα-ατος (τό) (θεσπιζέω) |μον. μαντική ρήσις, προφητεία, ά. θεσπισμα | Νικ.Χω.359Α.

Θεσπιφóδος |ό| (θέσις-φώδη) έπί προσω. ό έδών βεία, ό ένδούος όθεν ό προφητεϊών, μαντεϊών : Εύρ.'Ελ.145 τήν θεσπιφóδον Θεονόνην χρέζων Ιδαιν αυτ.Μήδ.668 όμψαλόν γής θεσπιφóδον, Φιλόστρ. Σοφ.1' || ή θεσπιφóδος ώς. ούσ. ή Carmentis τών Ρωμαίων, μάντις: Διον.'Αλ.Ρωμ.1,31' 2) έν άναφορ. πρός φόβον, ό έμποηθείς ύπό μαντείας, προφητείας : Αισχ.Αγ.1134 πολυεπίς τέχνη θεσπιφóδον φόβον φέρουσιν μαθεϊν |διόρθ. θεσπιφóδος, όπως συμφωνή πρός τό τέχνησι|.

Θεσπιφóδος-έω (θέσις-φώδη) |ειμαι θεσπιφóδος, χρησιμοδοτώ, προφητεύω : Αισχ.'Αγ.1161 δοικα θεσπιφóδισιν, 'Αριστφ.'Πλ.9 ως θεσπιφóδει τρίποδος έκ χρυσπλάτου |'Απόλλωνι, Πλάτ.'Αξ.367D. Πολυδ.1,17 τού γαρ θεσπιφóδισται διθυραμβώδες ρηματ. π. θεσπιφóδημα.

Θεσπρωτικός-ή-όν μτν. ό άνήκων ή άναφερό-

μενος εις ταυς Θεσπρωτους: 'Αριστ.δπ.452F Θεσπρωτικόν εθνος οι 'Αρύνται.

θεσσαλιζω μτγν., άγγ. **θεταλιζω** μιμοῦμαι τὰ ἤθη τῶν Θεσσαλῶν, σίον πολιτεύομαι, ὁμιλῶ, ἐνδύομαι βας Θεσσαλός: Αλ.ΠΙ 4,15, Παρθ.24,2.

θεσσαλικός-ή-ό(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., άγγ. **θετταλικός** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἢ τοὺς Θεσσαλοῦς: 'Ηρ.7,128 οὐρα τὰ Θεσσαλικά, 'Ιπν.'Αρβρ.7 Θεσσαλικόν εἶδος | εἶδος καθίσματος ἢ ἀνοκλιντροῦ, 'Αριστφ.άπ. 492 Θετταλικά δεῖπνα (ἦτο παροιμιώδης ἡ λαιμαργία τῶν Θεσσαλῶν), 'Αθῆν.10,418C θετταλικὴν ἐνδешιν, - θεσσαλικός τυρός.

θεσσαλικῶς ἐπίρρ, άγγ. **θετταλικῶς** κατὰ τρόπον θεσσαλικόν βλ.λ.: Κράτ.19 ἔφη τριήρη θετταλικῶς τετυρημένα, 'Απολλ.Δύσκ.'Αντων.109,1 κ. συγκρ.: αὐτ.Συντ.159,9.

θεσσαλιε-ιδος (ή), άγγ. **θετταλιε** θηλ. τοῦ Θεσσαλός βλ.λ., ὁ Θεσσαλικός: Σοφ.ΟΚ 314 κυνὴ πρόσωπα Θεσσαλιε νιν ἀμπέχει, Εὐρ.'Αλκ.332 νόμος Θεσσαλιε: 2) ὁς οὐσ. νεώτ. ὅπως ὑποδήματος: Λύσιππ.2.

θεσσαλοικέτης (ὶ), άγγ. **θετταλοικέτης** ὁ Θεσσαλοῦ ἢ Θεσσαλῶν οἰκέτης, δοῦλος, ά. πενήστης: Φίλοκρ.π.'Αθῆν 6,264 λ καλεῖσθαι φησι τοὺς πενήστας καὶ θετταλοικέτας.

θεσσαλός-ή-όν κ. μον., νεώτ. κ. δημ., άγγ. **θετταλός**, θεσα. Πετθαλός, βσιωτ. **θετταλός**, θηλ. **θεσσαλίε** βλ.λ., ὁ Θεσσαλικός: Εὐρ.'Ιπν.221 Θεσσαλὸν ὄρνακα || παροιμ.: Εὐρ.Φοίν.1407 Θεσσαλὸν ὄρνακα | θεσσαλικὴ περιηγησία, φευτιὰ, διότ. εἰς τοὺς Θεσσαλοὺς περιηγητοὶ ἢ αἰσχύνη τῆς δολιχίτης καὶ ἀπιστίας: | πρόβ. Φώτ. Θεσσαλὸν νόμισμα | νόμισμα κίθδηλον: || ὁ Θεσσαλός ὡς οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς Θεσσαλίας: 'Ηρ.5,63 Θεσσαλοὶ δέ σφι δομομένοισι ἀπέπεμφαν καινὴ γυναικ.

θεσσαλότμητος-ον (τέμνω), άγγ. **θετταλότμητος** ὁ τετυρημένος διὰ Θεσσαλῶν, ἰδίως ἐπὶ κρέατος κεκομμένου διὰ λαιμαργῶν: Φιλέτ.π.'Αθῆν.10, 418C θεσσαλότμητον κρέας.

θεσσασθαι (τιθημι) π. ἀπαφ. μέσ. ἄδρ. μετ' αἰτ. ζητῶ τι διὰ προσεχέως, ἐλχομαι: 'Ησιόδ.άπ. 201 θεσσασόμενος γενεήν, 'Αρχιλ.Ι, Απολλών.Π.1824 θ- παιδῶν γένος: || ὄμ. μετ' ἀπαφ. : Πίνδ.Ν.5,10 εὐάνδρον (εἶναι). . θεσσασάντο | σχόλ. « ἠβζαντο » | ρημστ. π. θεσάσ (μ. ἐν συνθ), σίον ἀπὸ-θεσας |.

θεστώρειος-ον ὁ τοῦ Θεστώρειος: Σοφ.ΑΙ.801 τοῦ Θεστώρειου μάντευς.

θεσφατλόγος-ον | θεσφατα-λέγω | μ. π. Αἰσχ. χρησμολόγος, μάντης: Αἰσχ.'Αγ.1442 ἡ κοινολέκτρος τοῦδε θεσφατλόγος.

θεσφατίζω π. 'Ησ. προφητεύω, χρησμολογῶ.

θεσφατός-ον (θεδσ-φημι) κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν θέσφα βουλήσει συμπαινδόντων, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ λειχθείς, ἐξαγγελθείς: Αἰσχ.'Αγ.1321 οἰκτιρῶ σε θεσφατόν μου, Σοφ.ΟΚ 1472 || συνήθ. ἐν τῇ φρ. θεσφατόν ἐστὶ εἶναι ὠρισμένον, γραμμένον: 'Ιλ.Θ 477 ὡς γὰρ θεσφατόν ἐστὶ κ. μ. ὄστ. προσ. κ. ἀπαφ. : 'Οδ.Δ 561 σοί δ' οὐ θεσφατόν ἐστὶ. . θανέειν, Πίνδ.Π 4,71. 2) κ. νεώτ. τὰ θέσφατα ὡς οὐσ. τὰ θεία ῥήματα, αἱ θεῖαι προφητεῖαι, οἱ χρησμοί: 'Οδ.Ι 507 ἡ μάλα δὴ με παλαίσματα θέσφαθ' ἰκάνει, Σοφ.ΟΤ 907 θέσφατ' ἐξαιρουσιν ἦδ' || σπαν. κτ. ἐν.: Εὐρ.ΙΤ 121 ἄκρατον θεσφατον: 3) ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ποιηθεὶς, πεμπηθεὶς, ὄθεν θετός: 'Οδ.Η 143 ἕτος θεσφατος ἄλλρ.

θεσφατός-ω π. 'Ησ. ἐν τῷ παθ. εἶναι θεδόνευτος, ἐμπνευσμένος 'Ησ. « θεσφατοῦται | θεσφατίζει, μαντεύεται, περισάσ λαλεῖ ».

θετήρ-ήρος (ὶ) (τιθημι) μτγν. ὁ θέτης βλ.λ. 'Ησ. « τολημήτης, πράκτης »: Κορνοῦτ.Φύσ.Θ.Ι.4.

θέτης (ὶ) (τιθημι) κ. μον. κ. νεώτ., θηλ. θέτις ὁ θέτων, ὁ βάλλων, ὁ ὄριζων τι, ἰδίως ἐν φρ. θέτης ὀνόματος ὁ ὀνοματοθέτης: Πλάτ.Κρατ.389D.

2) ὁ ὑποθηκῶν τι, ἐνεχυροῖζων: 'Αρποκρ. « ὁ ὑποθήκην θετικῶς »: 'Ιασί.10,24 θ- χωρίων | πρόβ. θέσις ἐν εἰδ. σμν.: 3) ὁ ὑποθετῶν, ὁ ἀναγνωριζῶν ἔξων τέκνων ὡς ἰδίων τῶν: Φώτ. ἐν ΑΒ 264 « ὁ εἰσποισσόμενος θετοῦς τινος » | πρόβ. θέσις ἐν εἰδ. σμν.: 4) νεώτ. ἐν χρ. ὡς δεῦτερον συνθετικόν, σίον ἀγνωσθέτης, νομοθέτης, ταξίθετης.

θετιδεῖον (τό) κ. π. μτγν. **θετιδιον** τὸ ἱερὸν τῆς Θέτιδος: Εὐρ.'Ανδρ.20 λέως θετιδεῖον αὐδ' ἄ θεάς, Στράβ.9,5,6.

θετικισμός (ὶ) (τιθημι) νεώτ. φιλοσ. θεωρία, καθ' ἣν μόνον τὸ κατ' αἰσθσιν ἀντιληπτὸν ὄν ἢ φαινόμενον, τὸ ὑποκειμενον τῆς ἐμπειρίας, θεωρητῶν ὡς ὑπάρκον, ὄθεν κ. μ. ἐπὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ συνδυασμοῦ καὶ συνθέσεως τῶν οὕτως ὄντων καὶ φαινομένων βασιστέα πᾶσα φιλοσοφικὴ θεωρία καὶ πίστις ἀποκλειομένης τῆς ὑπερβατικῆς μεταφυσικῆς, ά. θετικοδοξία, διεῖδν. ὅπως ποιετῆσιδμος.

θετικιστής (ὶ) νεώτ., θηλ. θετικίστρια ὁπαδός τοῦ θετικισμοῦ βλ.λ.

θετικοδοξία (ή) νεώτ. φιλοσ. ὁ θετικισμός βλ.λ. **θετικός-ή-ό(ν)** (τιθημι) κ. νεώτ. κ. δημ., ὁ ἰκανὸς ἢ ἀρμοδίος εἰς τὸ τιθεῖναι, ὀρίζειν τι: Διον. 'Αλ.Συνθ.16 ὀνομάτων θετικός (ὁ ἔχων τὴν εὐφυΐαν νὰ ἐφευρίσκη ὀνόματα): 2) ἐπὶ νόμων, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ὁ περὶ αὐτῆς πραγματευόμενος: 'Αρ.στλ.Πολιτ.1274b,4 ὁδς καλοῦσιν ἔκτεινοι νόμοις θετικούς: 3) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς θέσιν, ζήτημα ἢ ὑπόθεσιν, ὄθεν ὁ συζητήσιμος, ἀμφισβητήσιμος: Στράβ. 2,3,7 τὴν ζήτησιν θ- ποιέσθαι, Φιλόστρ.Σοφ.2,6 **θετικὴ ὑπόθεσις**: 4) ὁ βεβαιωτικός, ὁ καταφατικός, ἀντίθ. ἀρνητικός: Νοῦμην.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ. 14,8-**θετικὴ ἀπάντησις**: 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ σταθερός, ὁ ἀσφαλής, ὁ βέβαιος, ὁ πραγματικός: τίποτε θετικὸν ἀκόμη δὲν ἔχομεν- **θετικά κέρδη** | ὄχι φανταστικά, ὑποθετικά |, **θετικὴ ἐπιχειρήσις**, **-θετικὴ ζήτησις** | ζήτησις ἐκ τῶν κεφαλαίων καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἀξιαφάντων κερδῶν: || ἐπὶ προσ., ὁ ἐφ' οὗ δύναται τις νὰ βασισθῆ, ὁ οὐχὶ ἀλλοπρόσαλλος, ὁ μὴ λέγων καὶ ἔλεγγων: **θετικός ἀνδρῶπος**: 6) μτγν. αὐθαίρετος: Σέξτ.'Ερμ.Πυρρ.2,256 θ- χρήσις τῶν ὀνομάτων: 7) κ. νεώτ. γραμμ. τὸ θετικὸν ὡς οὐσ. ἢ ὁ θετικός βαθμὸς ὁ πρώτος βαθμὸς τῶν ἐπιθέτων ἢ ἐπιρρημάτων: Σχόλ. 'Ιλ.Δ 277: 8) νεώτ. φιλοσ. **θετικὴ φιλοσοφία** ὁ θετικισμός βλ.λ.: ὄθ. || **θετικός φιλόσοφος** ὁ μὴ ἀσχολούμενος εἰς μεταφυσικὰς θεωρίας, ὁ πραγματιστής: 9) μαθ. ὁ ἀνώτερος τοῦ μηδενός, ὁ μὴ ἀρνητικός, ὁ χαρακτηριστικὸς διὰ τοῦ σημείου +, ἀντίθ. ἀρνητικός βλ.λ.: 2) | **10)** φυσ. ἐν τῇ ηλεκτρολογία, τὸ εἶδος τοῦ ηλεκτρισμοῦ τοῦ ἀναπτυσσόμενου διὰ τῆς πρσθηθῆς ὑφάρματος ἐπὶ ὕδατος ἢ τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος τοῦ βαίνοντος ἀπὰ τοῦ ἐνός πόλου ηλεκτρικῆς στήλης ἢ ηλεκτρικῆς γεννητρίδος πρὸς τὸν ἄλλον, ἀντίθ. ἀρνητικός: **θετικός πόλος μαγνήτου**: 11) φωταγγ. **θετικὴ εἰκὼν** ἡ διὰ τινώσεως τῆς ἀρνητικῆς εἰκῶνος προκύπτουσα εἰκὼν.

θετικότης-ητος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ θετικοῦ, ἢ προσαρμῶν ἢ πρὸς τὴν πραγματικότητα.

θετικός ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ.-ά ἀρμοδίως, καταλλήλως: Διον.'Αλ.Ρητ.3,5: 2) κατὰ τρόπον θετικόν βλ.λ.: 3), συζητήσιμον κ. συγκρ.: 'Αφίν.Ρητ. 75: 3) βεβαιωτικός, καταφατικός: Διογ.Λ 9,75: 4) αὐθαίρετος: Σέξτ.'Ερμ.Πυρρ.1,38.

θετός-ή-όν (τιθημι) κ. νεώτ. ὁ θεθείς, ὁ ὀρισθείς: Εὐρ.'Α 251 ἔχων,θετὸν ἐσθμόν τε φάσμα: 2) ὁ λογιζόμενος ἐν θέσει ἄλλου τινός, ὄθεν ὁ εἰσ-

ποιηθείς, ὁ υἱοθετηθείς, ἀ. ψυχοπατέρας, ψυχο-
μάννα, ψυχογιός, ψυχοκόρος· Ἦρ.6,57 θετόν παῖδα
ποιεῖσθαι, Πίνδ.Ο 9,62 θετόν υἱόν, Πλούτ.Νόμ.
929C, Πλούτ.Θησ.3· 3) αγάλ. τὸ θετόν ὡς οὐσ.
ὁ κερκυραῖος: Σχόλ.ΑΠ5,270.

Θετταλικός-ἡ-όν ἄπτ. τ. τοῦ θεσσαλικός βλλ.

θετταλοικέτης (ἰ) ἄπτ. ὁ θεσσαλοικέτης βλλ.

Θετταλόι (ἰ) ἄπτ. τ. τοῦ Θεσσαλόος βλλ

θεττάλομυτος-ον ἄπτ. τ. τοῦ θεσσαλόμυτος.

Θέτω μον., νεώτ. κ. θημ., ὄρχ. τίθημι, παρτ.
μον. ἤθετον, ἄορ. ἔθηκα κ. ἔθεσα κ. μον. ἤθεκα,
παθ. ἄορ. ἐτέθην, μτχ. παθ. παρακ. θεθεμένος
τοποθετῶ, βάλλω, βάζω: θέτω τὰ βιβλία ἐπὶ τῆς
τραπέλης· 2) μτφ. προτείνω, υποβάλλω: ἡ κυ-
βέρνησις ἔθεσε ζήτημα ἐμπιστοσύνης· 3) πρε-
σβεύω τι, πιστεύω, παραδέχομαι: ἔχω θέσει ὡς
ἀρχὴν νὰ μὴ δανειζώμαι· 4) ἰδρύω, καθιερώ
τι: θέτω ἀγώνισμα - βραβεῖον· 5) ἐν φρ. θέ-
τω ὑπὸ ἀμφισβήτησιν ἀμφισβητῶ· ἥ θέτω
ὑπὸ ἐπιτήρησιν ἐπιτηρῶ· ἥ θέτω ὑπὸ κηδεμο-
νίαν κηδεμονεύω, προστατεύω· ἥ θέτω τινὰ
εἰς δύσκολον θέσιν περιὰγ εἰς δυσκολίαν, πλέ-
ζω, στενοχωρῶ· ἥ θέτω νόμους νομοθετῶ·
6) μον. ἀπτδ. κατακλίνομαι, πλαγιάζω: Ἐρωτόκρ.
2,1238 κάθενας στὸ κλινάρι ἤθεκε γιὰ νὰ ἀνα-
παῶ· ρηματ. π. ὡς τοῦ τίθημι βλλ.

θεῦ ὄωρ. κ. ἰων. ἄντι θεό, θού, β' ἐν προστ. ἄορ.
β' τοῦ τίθημι βλλ., Ἦσ. «δέυρο» τρέχε·.

θεύγεσθαι Ἦσ. «θέλεγεσθαι. Κρήτες».

θευμορία (ἡ) ὄωρ. ἀντι θεομορία βλλ.

θευμοριαζέτω Ἦσ. «θεψὲ γέρας ἀναφερέτω».

θεύμορος (ἰ) ὄωρ. θεόμορος βλλ.

θευξένια ὄωρ. ἀντι θεοξένια βλλ.: Ἦσ. «Ἄ-
πόλλωνος ἑορτή».

θευπροπία (ἡ) ὄωρ. θεοπροπία βλλ.: Βακχ.9,41.

θευρῶς (ἰ) Ἐπιγρ. ἀντι θεωρῶς βλλ.

θεύσομαι σιολ. μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ., σπαν. θεύ-
σω π. Λυκόφρ. τοῦ ρ. θέω βλλ.

θευφορία (ἡ) ὄωρ. θεοφορία: ΑΠ 6,220,4.

θεύω σιολ. τ. τοῦ θέω βλλ.

θέω (ἰ), ἐπ. θείω, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. θεύσομαι,
π. Λυκόφρ. θεύσω, θασμιστ. παρατ. θέσσκον οἱ ἄλ-
λοι χρόνοι ἐκ τοῦ τρέχω, ἐπὶ προσ. κ. ζῶω, τρέ-
χω, προχωρῶ γοργῶς: Ἰλ.Ψ 623 οὐδέ πόδεσσιν
θεύσαι, Ὀδ.Θ 247, Πλάτ.Κρατ.423Α καὶ ἐπ Ἴππον
θέοντα ἦ τι ἄλλα τῶν ζῶων ἐβουλόμεθα δη-
λοῦν, αὐτ.Νόμ.822Β· 2) π. Ὀμ. ἡ μτχ. τιθεμένη μτ.
ρημ.κινήσεω ἐν ἐπιγρ.σημ.ταχέως: Ἰλ.Σ 54· ἥ μετ'
αἰτ. τόπου: Ξεν.Κυρ.4,6 θ- τὰ ὄρη· 2) μτφ.
ἀγωνίζομαι, μάχομαι περὶ τίνος: Ἰλ.Χ161 περὶ φυ-
χῆς θέον Ἐκτορος, Ἦρ.8,140, Πλάτ.Νόμ.691C, Πλούτ.
Φάθ.26 πόλει θεούθρ τὸν ἔσχατον κινδύον·

3) ἐπὶ πτηνῶν, Ἴπτασι, πετῶ· Ἀριστοφ.Ὀρν.205
θεύσονται δρόμω· 4) ἐπὶ πάσης τοχεῖας κινή-
σεως ἀφύγαν, ὅσον ἐπὶ πλοίων, πλέω ταχέως:
Ἰλ.Α 483 ἡ δ' ἔθεε κατὰ κύμα, Ξεν.Ἐλλ.6,229 καὶ
εἰ μὲν αὖρα φέροι, θεούθρ ἄμα ἀνεπαύοντο·

ἥ ὄμ. ἐπὶ καταφερομένης ἀπορρογιασῆς πέτρας,
κινούμαι ταχέως, κυλιόμαι, κυλιέμαι γρήγορα:
Ἰλ.Ν141 ἀσφάλεως θέει ἔμπεδον· ἥ ὄμ. ἐπὶ
τοῦ τροχοῦ τὸ κεραμῆως, γυρίζω ταχέως: Ἰλ.Σ
601 δετε τῆς τροχῶν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἔζόμε-
νος κεραμῆός περὶσσεύεται, αἶ κε θέσιν· ἥ ὄμ.
ἐπὶ δισκοβολίας: Ὀδ.Θ193 θέων ἀπὸ χειρὸς (πε-
τῶν ἐκ τῆς χειρὸς)· 5) ἐπὶ πράγμ. ἐν σταθερῶ
θέσει κειμένων, ὁλον ἡ φλέψ, ἐκτείνωμαι, ἀπλόνω-
μαι εἰς μεγάλας διαστάσεις ἐν συνεχεί γραμμῇ,
διακλαδίζομαι: Ἰλ.Ν 547 φλέψ ἀνά νῆα θεούσα
διαμπερές· ἥ ἐπὶ κυκλοειδοῦς ἐπιταρφεύοντος
εἰς αὐτὸ, περιτρέχω, περιβάλλω: Ἰλ.Σ118 ἀντυξί,
ἡ πυμᾶτη θέεν ἀσπίδος ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπί-
δος, ἡ ὁποία περιέτρεχε τὰς ἔσχατίας αὐτῆς· ρη-

ματ. π. θεός, θαός, βοηθός, βοηθῶ (βοῆ- θέω),
βοήθεια. Ἐκ ρίζ. θέψ-, θευ-.

θέω (2) ἀποτελῶ λευκὴν γραμμὴν, λάμπω, ἀστρά-
πτω: Ἠσίοδ.Α146 τοῦ καὶ ἰδόντων μὲ πλῆτο στό-
μα λευκὰ θεόντων.

θεῶ-άου β' ἐν. ἐνεστ. προστ. τοῦ θεῶμαι βλλ.

θεῶ-όω (θεός) κ. μον. θεοποιῶ, κῶνω τινὰ
θεόν: Οἰνολ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.5,34· ἥ παθ.
γίνομαι θεός: Καλλ. Ἄρτ.159 γυῖα θεώθεις· 2) ἐκκλ.
πληροῦμαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ: Πρόκλ.Παροι.490S καθ'
ὅσον πάντα θεθῶται, Θλειτ.114B πανάγων Μυ-
στηρίων οἷς ζῶοῦται καὶ θεοῦται· 3) θειῶ,
θειοφίζω: Ἄρσορ.12 ρηματ. π. θέωσις.

θεῶμαι-όομαι (θεῶ) κ. μον. κ. νεώτ., ἄποθ. ἐπ. κ.
ἰων. θηέομαι, προστ. θεῶ, εὐκτ. θηῶτο, ὄωρ. θα-
έομαι, προστ. ὄθεο, παρατ. γ' ἐν. ἔθελπτο κ. ἐπ.
θηέτο, γ' πληθ. κ. ἐθελήοντο, μέλλ. θεάσομαι, ἰων.
θηέσομαι, ὄορ. ἐθέσαμην, ἐπ. εὐκτ. θηήσατο,
θηήσατο, παρακ. θεθέσμαι, παθ. ἄορ. ἐθέσθην,
θασμιστ. παρατ. γ' ἐν. θηέσκετο θεωρῶ τὴ μετὰ
θαυμασμοῦ, θαυμάζω, ἐκπλήσσομαι: Ἰλ.Η 444
θηέοντο μέγα ἔργον, Ὀδ.Κ180, Πλάτ.Χαρμ.154C
πάντες ὡσπερ ἄγαλα ἐπρόσω αὐτῶν· ἥ θεω-
ρῶ, παρατηρῶ, κοπιάζω: Θουκ.5,7 ἐθέατο τὸ
λιμνώδες τοῦ Στρυμόνος καὶ τὴν θέσιν τῆς πό-
λεως, Ξεν.ΚΠ 4,5,7, Διήγ.Αχλλ.236 ἐάν τινα θεάσω-
μαι εἰς τὴν μάχην νὰ δειλιάσῃ, Διγεν.Ἄκρ.409Α
θέασον τὸ πάμφιλον σου τέκνον· κ. παθ.: ΚΔ
Μάρκ.16,11 ἀκούσαστες ὅτι ζῆ καὶ ἐθέαθη ὑπ'
αὐτῆς· 2) ἐπὶ τοῦ νοῦ, βλέπω, θεωρῶ, ἐξετά-
ζω: Πλάτ.Φαῖδ.84B θ- τὸ ἀληθές κ. μτ. ἀνοφ.
προτ.: Δημ.275 ὅση δεινότης ἦν ἐν τῷ Φιλίππῳ
θεάσασθε· 3) θεωρῶ θέαμα, παραστάσις, εἰς
τὸ θέατρον: Ἰσοκρ.4,44 ταῖς δὲ θεάσασθαι τοῦ-
τους πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζουσι· ἥ οἱ θε-
ώμενοι οἱ θεατοί: Ἀριστοφ.Νεφ.518 ὡ θέωμενοι·
4) μτφ. διὰ πληροφοριῶν, διὰ παρατηρήσεων πα-
ρακολουθῶ γεγονότι: Ἦρ.8,116 θηήσασθαι τὸν
πῆλον· ρηματ. π. θεατός, θεατέος, θεατής, θέ-
ατρον, θεατήρια, θεατρίζω.

θεῶματα Ἦσ. «περικισθατήρια» (δ. ἀνάγν.
θειώματα).

θεωνία (ἡ) μτγν. εἶδος φυτοῦ {portulaca}:
Ἄνουλ.103.

θεωνυμία (ἡ) (ἰ) ὄνομα | μτγν. κ. μον. ἐκκλ. θεῖα
ὄνομαστ, θεῖαι ὀνομασται.

θεωνυμικός-ἡ-ὸν μτγν. κ. μον. ἐκκλ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ θεῖον ὄνομα, εἰς τὸν θεόν,
θεῖος: Διον. Ἀρεοπ.162 θεωνυμικὴ γνώσις.

θεωνυμικός ἐπίρρ. μον. ἐκκλ. κατὰ τρόπον
θεωνυμικόν βλλ.: Εὐστ.Πον.144,10.

θεώνυμος-ον (ἰ) ὄνομα | μτγν. κ. μον. ἐκκλ. ὁ
θειῶ ὄνομαστ κατοῦμενος.

θεώνυμ-ῶν (ἰ) ὄνομα | μτγν. κ. μον. καλῶ θειῶ
ὄνομαστ: Εὐστ.Πον.40,14.

θεώρατος-η-ο δημ. ἀντι θεώρατος βλλ.

θεωρεῖν(ἰ) (ἰ) ἄπτ. ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. κ. θημ. μέρος
ἐξ οὗ θεωρεῖ ἢ θλέπει τις· Ἦσ. 2) νεώτ. κ.
θημ. ἕκαστον τῶν ἰδιαιτέρων διαμερισμάτων θεά-
τρον, τῶν κειμένων ὀφθαλμοῦ τῆς πλατείας καὶ
προωρισμένων δι' ἐμίλιους θεατῶν· 3) ἐξέδρα
βουλευτηρίου προωρισμένη διὰ μὴ βουλευτάς:
θεωρεῖτον δημοσιογραφικόν - διπλωματικόν.

θεώρετρα (ἰ) ἰ) μον. τὰ θεωρήτρα βλλ.: Διγεν.
Ἄκρ.2278 ὀμοίως καὶ τ' Ἀμρῆας θεώρετρα πα-
ρέσχε τῆς νόμφης τῆς ἐγεννηκῆς.

θεώρημα-ατος (ἰ) (ἰ) (θεωρῶ) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ
θεωροῦμενον, ὄρωμενον, θέαμα: Δημ.247 ἐν πάσι
καὶ λόγοις καὶ θεωρήμασι, Δίων.Κ52,60 θεωρήματα
καὶ ἀκούσματα· 2) ὄρτασμοί, γιόρτασμα:
Πλάτ.Νόμ.753Α ὅσα Μουσῶν ὡσὶν ἔχεται θεω-
ρήματα· 2) τὸ ὑποκείμενον παρατηρήσεως,

σκέφω: Ἀριστλ. Μνήμ. 450b, 25 τὸ ἐν ἡμῖν φάντασμα δεῖ ὑπολαβεῖν. . . εἶναι θ· 3) ἐπὶ διανοίας, θεωρία, σκέψις: Ἀριστλ. Μεταφ. 1083b, 18, Μητροδ. 831, 8 τὰ κατὰ φυσιογνωσίαν θεωρήματα· 4) πρότασις δι' ἐρεύνης εὐρευθείσα καὶ αιτιολογηθεῖσα, κανὼν: Φιλόδ. Ρητ. 2, 945 τέχνης θεωρήματα· Κορνοῦτ. Φυσ. Θεσ. 33 ἱατρικῆς θεωρήματα· ἢ σχῆμα, σχέδιον: Πολύδ. 6, 26, 10 ἐνὸς ὑπάρχοντος παρ' αὐτοῖς θεωρήματος ἀπλοῦ· 5) κτ. πληθ. αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστήμαι: Πολύδ. 10, 47, 12 ἔφαμεν γὰρ πάντα τὰ θεωρήματα καθ' ἡμᾶς ἐπὶ τοσοῦτον εὐληφόμεν τὰς προκοπάς, Γαλ. 1, 106 αἱ τέχναι ἐκ θεωρημάτων εἰσίν· 6) κ. νεώτ. μαθ. πρότασις ἢς ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι ἀφ' εἰσότητος καταφανής, ἀλλὰ δεῖται ἀποδείξεως: Πάππ. 30, 6, Πρόκλ. Εὐκλ. 201P· 7) ὑποκειμενον ἐρεύνης, ἐξετάσεως: Πολύδ. 1, 2) μέγα τὸ περὶ τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν θεωρήματα γένοιτ' ἄν· 4) ἐρευνα, ἐξέτασις, ζήτησις: Πλούτ. Ηθ. Ηθικ. σχολῆς δεῖται τὸ θεωρήμα.

θεωρηματικός-ή-όν ὁ συμφωνῶν πρὸς ὁ τι τις βλέπει, ἀντίθ. ἀλληγορικός: Ἀρτεμῖδ. 4, 1 θεωρηματικοὶ ὄνειροι· 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ θεωρήμα, ὁ ἐν τοῖς θεωρήμασι διδασκόμενος, ὁ θεωρητικός, ἀντίθ. πρακτικός: Διογ. Λ. 3, 49· ἢ ἐπιθ. τοῦ Μητροδώρου τοῦ μαθητοῦ τοῦ Στρίλωνος, ὁ ἐν θεωρήμασι πραγματευόμενος τὴν διδασκαλίαν του, ὁ δογματικός: αὐτ. 2, 113· 3) ὁ εἰς θεωρητικὸν βλ. 2) ἐπιδοκίμενος, ἀφορῶν, ἀντίθ. πρακτικός: Ἰουλ. Λάγ. 6, 109A.

θεωρημάτιον [τὸ] μγν. ὑποκορ. τοῦ θεωρήμα βλ. λ.: Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 1, 17.

θεωρημῶν-ονος [ὸ] μγν. ὁ θεωρῶν, θεωρητικός: Χαιρόδ. ἐν Ἀν. Οἴ. 2, 220.

θεωρησις-εως [ἡ] [θεωρῶ] κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἡ θεωρία, σκέψις: Πλάτ. Φιλ. 48A τραγικῆς θεωρησις· 2) νεώτ. ἐξέτασις, ἐξέλεξις, ἐγκρίσις: θεωρησις χειρογράφων, -θ- διαβατηρίου.

θεωρητήριον [τὸ] [θεωρῶ] μγν. ἐδῶλιον ἐν τῷ θεάτρῳ: Πλούτ. Γ. Γράμ. 12 θεωρητήρια κύκλω κατασκευασάντες ἐξεμισθοῦν.

θεωρητής [ὸ] [θεωρῶ] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ θεατής: Φιλόδ. Οἰκ. 63) ἐργάται τῶν καλῶν καὶ θεωρηταί, π. Ἡσ. ἐν λ. θεωρός· 2) σχολ. ἐπιστάτης: Σχολ. Οἰκ. Ἀλ. 3, 257· 3) νεώτ., δημ. πληθ. -όδης ὁ ἐντεταλμένος τὴν θεωρήσιν ἐγγράφων.

θεωρητικός-ή-όν [θεωρῶ] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἱκανός, ὁ τείνων ἢ ὁ σύντελών εἰς τὸ θεωρεῖν: Ἀριστλ. Πολιτ. 1338b, 1 ποιεῖ θεωρητικὸν τοῦ περὶ τὰ σώματα κάλλους, Φιλόδ. Ρητ. 2, 1808 μὴ πάντων θ- ἀλλά ἐνίων· 2) ἐπὶ τῆς διανοίας, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεωρίαν, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς τὴν θεωρίαν: Πλάτ. Ὀρ. 414B μαντική ἐπιστήμη θεωρητικὴ τοῦ δυντος καὶ μέλλοντος ζωῆς βνηθῶ, Ἀριστλ. Μεταφ. 1005a, 35· ἢ ὁ περὶ τὴν θεωρίαν διατριβῶν ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν ἐμπειρίαν: Ἀριστλ. Ηθ. Ηθικ. 1095b, 19 θεωρητικὸς βίος [ἀντίθ. ἀπολαυστικός, πολιτικός], Πλούτ. Περ. 16 θ- φιλόσοφος, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3, 261 θεωρητικῆς φιλοσοφίας, Παναστ. Ἀν. Ὀρ. 133 ἄς ἀφῆσσω μετὰ μιλῆσιν μὴ λίγας γραμμὰς ὁ θεωρητικός τῆς Ἀρνησις τοῦ Ζῆν· κ. συγκρ.: Ἐρμεῖ. Ἀλ. Φαίδρ. 59A· ἢ νεώτ. ὁ ἀσχετος πρὸς τὴν πράξιν, ὁ μὴ πραγματικός, ὁ φανταστικός: θεωρητικὰ κέρδη, -θ- εἰσπρόδηματα· 3) θεωρικός βλ. λ.: Ἰουστίν. Κωδ. 10, 56, 1· 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιδοκίμος τὴν θέαν, ὁ ἔχων καλὴν ἐμφάνισιν ἐξωτερικὴν, φηγουράτος: θεωρητικὴ γυναῖκα.

θεωρητικός ἑπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -ά ὑπὸ ἐποφιν θεωρίας: Ἐπικ. Φύσ. 28, 7, Πολυδ. 4, 8, -θεωρητικός εἶναι ἀριστος ἐπιστήμων.

θεωρητός-ή-όν (θεωρῶ) ὁ δυνάμενος τὰ θεω-

ρηθῆ, νὰ παρατηρηθῆ: Διόδ. Σ 14, 60 θεωρητὸν ποιῆσαι τὸ μέγεθος τοῦ προτερήματος, Αἰλ. Ζι 9, 6 οὐδὲ ταῦτην δεῖται θεωρητῆ· 2) ἐπὶ ὅσους ἐν ὁμοφορᾷ πρὸς ἐπερχομένην κρίσιν, ἢν πρέπει νὰ παρακολουθεῖ τις καὶ νὰ ἐξετάζῃ: Ἰνπ. Ἀφορ. 2, 24 πρβλ. ἐπίδοχος· 3) ἐπὶ τῆς διανοίας, ὁ δὲν δύναται τις νὰ καταφθῆσθαι διὰ τῆς θεωρίας: Πλούτ. Ἠθ. 722B διανοία θεωρητός, Διογ. Λ. 10, 47.

θεωρήτρα [τὰ] [θεωρῶ] μγν. κ. μων. συνήθ. κτ. πληθ. γαμήλια δῶρα διδομένα ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ εἰς τὴν νύμφην, ὅτε αὐτὴ ἀπεκαλύπτετο· πρβλ. ἀνακαλυπτήρια 2) : Εὐστ. 881, 31.

θεωρητῶς ἑπίρρ. μγν. κατὰ τρόπον θεωρητὸν βλ. λ. 3) : Γαλ. 1811, 363.

θεωρία [ἡ] [θεωρῶ] κ. μων. γαμ., ἰων. θεωρη, δωρ. θεῶρια, βοιατ. θιαωρία ἡ πράξις τοῦ θεωρῶ, ἡ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξέτασις, παρατήρησις, θέα: Ἡρ. 1, 30 γῆν πολλὴν θεωρίας εἰνεκεν ἐπελήλυθα, Θουκ. 6, 24, Ἰσοκρ. 17, 4 ἐξέπεμφεν ὁ πατήρ ἄμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν· 2) ἐπὶ πνευματικῆς, διανοητικῆς ἐνεργείας, σκέψις, ἐξέτασις, φιλοσοφικὴ ἢ ἐπιστημονικὴ ἐρευνα, γνῶσις: Πλάτ. Νόμ. 951C ἀνευ γὰρ ταύτης τῆς θεωρίας καὶ ζητήσεως οὐ μένει ποτέ τελῶς πόλις, Ἀριστλ. Μεταφ. 989b, 25, Ἐπικ. Ἐπιστ. 1, 311 ἡ περὶ φύσεως θεωρία, - ἡ θεωρία τῆς μουσικῆς· ἢ ἡ πνευματικὴ ἢ νηπτικὴ ἐρευνα, ἡ λογικὴ, ἀντίθ. ἡ πράξις ἢ ἡ ἐμπειρία: Πολύδ. 1, 5, 3 ἡ τῆς ὄλης ὑπόθεσεως ἐρχῆ γέννηται καὶ θεωρία, αὐτ. 6, 42, 6 ἡ περὶ τὰ στρατοπέδα θεωρία, Πλούτ. Ρωμ. 12 ἡ μαθηματικὴ θεωρία, - ἱατρὸς ἀριστος εἰς τὴν θεωρίαν· 3) νεώτ. γενικὴ ἀρχὴ ἀγγελολογμένη τὴν ἐξήγησιν διαφόρων φαινομένων εἴτε ἐπὶ τῇ βάσει γεγονότων εἴτε διὰ σειρὰς συλλογισμῶν: ἡ θεωρία τῆς ὑπεραξίας καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως, - ἡ θ- τῆς ἐξέλιξεως τῶν ὄντων, - ἡ θεωρία τῆς σχετικότητος· 4) νεώτ. στρατ. διδασκαλία γινομένη ἐν τῷ στρατῷ ὑπὸ κατωτέρου ἀξιωματικοῦ ἢ ὑπαξιωματικοῦ πρὸς στρατιώτας· 5) πσθ. θέα, θέαμα: Αἰσχ. Πρ. 802 ἀλλήν θ' ἀκουσον δυσεχρήσιον· ἢ παράστασις ἐν θεάτρῳ ἢ ἐν ἄλλῳ δημοσίῳ τόπῳ, δημόσιον θέαμα: Ἀριστοφ. Σφ. 1005 ἄγων μετ' ἑαυτοῦ πανταχοῦ, ἐπὶ θεῖνον, . . ἐπὶ θεωρίαν, Ξεν. Ἱερ. 1, 12· 6) πανήγυρις, εορτή: Πλάτ. Νόμ. 650A ἡ τοῦ Διονυσίου θεωρία· ἢ ἡ θέα τῆς πανηγύρεως, τὸ νὰ εἶναι τις θεατής: Σοφ. ὈΤ 1491 नागास थ' एोरतास, ἐνθεν οὐ κεκλαυμένα πρὸς οἶκον ἔξισθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας, Πλάτ. Κρίτ. 52B οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν, . . ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθεσ· 7) μων., νεώτ. κ. δημ. ἐξωτερικὸς ὄφιος, ἐμφάνισις, ἰδιώτης ὄφρασις, ἐπιδηπτικὴ: Διγεν. Ἀκρ. 4009 ἐκείθεν δὲ τὸν Γαλιᾶθ, . . στήν θεωρίαν φαερόν· ἢ παροιμ. θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μωλῶνα [ἐπὶ τὸν ὑποκριτῶν, ἢ ἐπὶ πραγμ. ἐχόντων μόνον ὄφρασαν ὄφιν]· 8) π. ἀρχ. ἀποστολῆ, πρεσβεία πεμπομένη ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν πόλεων, ὅπως μετέχῃ τῶν ἐθνικῶν πανηγύρεων: Πλάτ. Φαίδ. 58C θεωρίαν ἀπάγειν εἰς ἄηλον, Δημ. 552 ἄγειν τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν, Πολύδ. 28, 16, 4· ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ θεωροῦ, ἡ ἐκκληρωσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ: Θουκ. 6, 1) τῆς Ὀλυμπιακῆς θεωρίας.

θεωρικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς θεωρίαν, συνήθ. εἰς πανηγυρικὴν θεωρίαν ἀποστολῆ, ὁ θ. εορταστικός: Εὐρ. Ἰκ. 97 πεπλῶματα οὐ θεωρικά· ἢ ὁ τῶν θεωρῶν, ὁ δὲν χρησιμopoιῶσιν οἱ θεωροί: Ἡνιοχ. 5, 8 θεωρική σκηνή, Πολυδ. 2, 55 θεωρική ὁδός [ἢ ὁδός, δι' ἢς πορεύονται οἱ θεωροί, ὁ θεωρίας]· 2) ἐν Ἀθήναις τὰ θεωρικά [ἐνν. χρήματα] τὰ ἐκ τοῦ δημοσίου ἱαμφοῦ εἰς τοὺς ἀπόρους πολίτας διδόμενα χρήματα πρὸς πληρωμὴν τοῦ νενομισμένου ἐν

τοῖς θεάτροις εἰσιτηρίου ἢ πρὸς δαπάνην ἐν ταῖς ἑορταῖς: Δημ.31 λέγει δὲ τοὺς περὶ τῶν θεωρικῶν, Πάπ. Δὸς αὐτῷ λόγῳ θεωρικῶν δραχμᾶς Χ'

|| τὸ θεωρικὸν ὡς οὐσ. τὸ θεατρικὸν ταμεῖον: Δημ.264 συκαφαντῶν διπ. ἐπὶ τῷ θεωρικῷ τότε ὡν ἐπέδωκα τὰ χρήματα, Ἀριστ. Ἀθ.43,1.

θεωρικῶς ἔπιρρ. π. Ἦσ. κατὰ τρόπον θεωρικῶν. **θεωρικῶς-ον**, ὄρωρ. θεαρίως βλλ. ὁ τῶν θεωρῶν βλ.2) || τὸ οὐδ. θεωρίων ὡς οὐσ. θέσις διὰ τοὺς θεωρούς, θεωρεῖται. || π. Ἦσ. ἐπῶν. τοῦ Ἀπόλλωνος: Ἦσ. «Θεώριος ὁ Ἀπόλλων» 2) μτγ. ἐκκλ. τὸ οὐδ. θεωρίαν θέαμα.

θεωρίς-ιδος ἰή) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν ἱερὰν πομπὴν ναῦς καὶ χρησιμοποιομένη εἰς ἀποστολὴν τῶν θεωρῶν ὡς καὶ εἰς μετακόμισιν καὶ παραλαβὴν προσώπων καὶ χρημάτων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς πόλεως: Ἦρ.6,87 λοχίσαντες ὡν τὴν θεωρίαν νέα εἶλον πλήρη ἀνδρῶν, Καλλ.Δήλ.314 2) μτφ. τὸ πορ-θεῖον τοῦ Χάρωνος: Αἰσχ. Ἐπ.858 δι' Ἀχέροντ' ἀμειβεταὶ τὴν ναύσταλον μελαγκροκον θεωρίδα: 2) Ἦσ. «θεωρίς, ὁδός, ὁ δ' ἴσας ἐπὶ τὰ ἱερά» 3) κτ. πληθ.: Ἦσ. «θεωρίδες» αἱ περὶ τὸν Διόνυσον Βάκχαι: || ἐπὶ τῶν θεραπεύοντων τοῦ Ἀπόλλωνος: Νόνν.Δ.9,261.

θεωροδοκία ἰή) Ἐπιγρ., ὄρωρ. θεαροδοκία τὸ ὑπόδηγμα τοῦ θεωροδόκου βλλ.2): Ἐπιγρ. τὴν θεαροδοκίαν τῶν Ἀθλιῶν.

θεωροδόκος-ον, Ἐπιγρ. ὄρωρ. κ. ἀρκ. θεαροδόκος, Θεσο. θεουροδόκος, Κερκ. διαροδόκος: Σουῖδ. «ὁ τῶν θεωρικῶν χρημάτων ἐπιμελούμενος» 2) ὁ ὑποδέχόμενος τοὺς θεωρούς βλλ.2).

θεωροδοκῶ-έω Ἐπιγρ. ἐκὼ τὸ ἄξιωμα τοῦ θεωροδόκου βλλ.

θεωρός ἰδ) ἰθεῶμαι | κ. μον. κ. νεώτ., ὄρωρ. θεαρός, θεσο. θεουρός, ὄσασ. θεωρός, Κερκ. θιαρός, Πολυδ.2,55 «ἀπὸ τοῦ πρὸς θεὸν ὄρουσιν», θεατής, παρατηρητής: Αἰσχ.Πρ.118 πόνων ἐμῶν θεωρός, Πλάτ.Νόμ.953C ὄρωρ. ὄρωρ. ὄρωρ. ὄρωρ. || ὁ παρευρισκόμενος κατὰ τὰς ἑορτὰς καὶ παρατηρῶν αὐτάς: Εὐρ.Ἰων.1076 λαμπάδα θεωρῶν εἰκάδων 2) π. ἀρχ. ὁ ὑπὸ τῆς πολιτείας πεμπόμενος, ὅπως ἐρωτήσῃ μαντεῖον, ἢ ὅπως προσφέρῃ πύσιν ἢ ἀνάθημά τι, ἢ πρὸς τέλεσιν ἱεροουργίας πύσιν κατὰ τοὺς ἀγῶνας: Σοφ. Οἴτ.114 θεωρός.. πάλιν πρὸς οἶκον οὐκ ἐπ' ἴκεθ', ὡς ἀπεστάλη, Χρησ.π.Δημ.531 αἰρετοὺς πέμπειν κλεψύς θεωρούς ἑνεία, αὐτ.380 || μτγ. πρεσβευτής, ἀπεσταλμένος: Πλούτ.Δημ.11 ὄρωρ. αἱ πεμπόμενοι.. ἀντὶ πρεσβευτῶν θεωροὶ λέγονται, Ἀθῆν.13,607C 3) Ἐπιγρ. ὄρωρ. τις ἐν Μαντινείᾳ: Θουκ.5,47 ἐξορκούντων δὲ οἱ θεωροὶ καὶ οἱ πολέμαρχοι, Ἐπιγρ. ἐπὶ Στασίᾳ θεαροῦ 4) κ. νεώτ. ἐκκλ. ἐκκλησιαστικὸν διακόνημα, οὗ οἱ κάτοχοι ὀφείλουσι νὰ μεριμνῶσι περὶ τῆς διαφυλάξεως τῶν ἱερῶν σκευῶν καὶ τῶν καλυμμάτων αὐτῶν 5) νεώτ. ζωολ. γένος σκωληκῶν τῆς οἰκῆς. τῶν τροχοφόρων: παρὰθ. θεωρία, θεωρῶν, θεωρικῶν πρβλ. καὶ θεῶμαι. Ἐκ τοῦ θέα + φορος (τοῦ ὄρα-ω), πρβλ. προ-φορός=φορούς, τιμαροός=τιμωρός, πωλωρός, θυρωρός, οὐρός (φύλαξ), ὄρα (φυλακὴ).

θεωροσύνη ἰή) μτγ. ἡ θεωρία: Μαν.4,460.

θεωρῶ-έω ἰθεωρός | κ. μον. κ. νεώτ., ὄρωρ. κ. θεωρῶ, μέσ. μέλλ. μετὰ σημ. παθ. θεωρήσομαι π. ἐξέτ. κ. Αἰλ., κ. παθ. θεωρηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐθεωρήθη κ. ὄρωρ. -θήσκα, μτγ. παθ. παρακ. τεθεωρήμένος βλέπω, παρατηρῶ, θεῶμαι, κοιτάζω: Ἦρ.4,76 γῆν πολλὰν θεωρήσας, Αἰσχ.Πρ.302 θεωρήσων τάχας ἐμὰς ἀφίξει, Σολωμ.Τρελλῆ Μάννα34 μὲ λύπη ἐμάκαρδι ἰθεωρούσε ὅλα τὰ μνήματα || ἐπὶ ἡγεμόνος, στρατηγοῦ, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς στρατιώτας, ἐπιθεωρῶ: Ξεν.Ἀν.

1,216 ἐθεώρει οὖν ὁ Κύρος πρῶτον μὲν τοὺς βαρβάρους 2) μτφ. ἐπὶ νοητικῆς ἐνεργείας, σκέπτομαι, λογίζομαι, στοχάζομαι: Πλάτ.Γοργ.523E αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν θεωροῦντα ἐξείψινε ἀποθανόντος ἐκάστου, Δημ.12 θεωρεῖ τὸν τρόπον δι' ὃν μέγας γέγονεν.. Φίλιππος || μετ' ἐξήρτ. πρσ.: Δημ.29 τοῦτο θεωροῦντας εἰ τάληθῃ λέτω, Ἀριστ.ΖΓ.761α,11 || μετὰ προθ. κρῖνω τι ἐκ τῆς: Ἰσαί.1,13 θ-τὴν ἔνοιαν ἐκ τῶν ἔργων || κ. παθ. κρῖνομαι, παραβάλλομαι: Δημ.330 πρὸς τοὺς πρὸ ἐμαυτοῦ.. κρῖνωμαι καὶ θεωρῶμαι 3) παρατηρῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ: Ἀριστ.ΛΗ.Νικ.1169β,33 θ-μᾶλλον τοὺς πέλας δυνάμεθα ἡ εἰαυτοῦς' κ. παθ.: Ἀριστ.ΖΓ.562α,23 τεθεωρηται τοῦτο μάλιστα ἐπὶ τῶν περσιτέρων κ. ἀπολ.: Φιλῶδ.Οε.1,13 ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων θεωρεῖται: 4) νεώτ. κ. ὄρωρ. ἐπὶ ὑπαλλήλων, ἐξετάζω, ἐλέγχομαι, ἡ γκρῖνωμι τ.: ἐθεωρῶντας τὰς ἀποδείξεις πληρωμῆς, ἡρνήθη νὰ θεωρήσῃ τὸ διαβατήριόν του: || ἐπὶ ἰδιωτῶν, ἰδίω τὴν πρὸς θεωρήσιν: πρῆπει νὰ θεωρήσω τὸ διαβατήριόν μου 5) ἀπολ. φιλοσοφῶ, κάμνω θεωρίαν: Ἀριστ.Λ280β,28 οὐδ' οὕτως ἂν εἶναι δέξασθαι πόλις τοῖς ἀκριβῶς θεωρασίην κ.παθ.: αὐτ.Μεταφ.1029α,26 πρβλ.Αἰν.Γακτ.Προοίμ. ἡ πᾶρα τοῖς Ἕλλησι τεθεωρημένη μάθησις

6) εἶμαι θεατὴς ἐν θεάτρῳ ἢ ἐν ὁμηροῖσι ἀγῶσι: Ἦρ.1,59 θεωρεῖνται τὰ Οὐλίμωρα, Ξεν.Ἀν.1,210 ἐθεώρει τὸν ἀγῶνα καὶ Κύρος, Διόν.315' || μετὰ προθ. εἰσέρχομαι ὡς θεατὴς: Θουκ.3,104 ἐθεώρουν, ὡπαρ νῦν ἐς τὰ Ἑσέσια Ἴωνας, Λουκ.11μ.50 7) π. ἀρχ. εἶμαι θεωρός, πρεσβευτὴς τῆς πόλεως εἰς μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας: Ἀριστ.Φ.1188 ἐγὼ δὲ τεθεωρηκα πῶποτ' οὐδαμοῖ πλην ἐς Πάρον || ἐπὶ πόλεων, πέμψω, ἀτέλω θεωρούς βλλ.: Θουκ.8,10 αἱ Ἀθηναῖοι ἐθεώρουν ἐς τὰ Ἰσθμια: || ἀπολ. πέμπομαι, πηγαίνω, ὅπως ἐρωτήσω τὸ μαντεῖον: Πλάτ.Ἐπιστ.315B ὡς ἡγγεῖλαν οἱ τότε θεωραυντες 8) μον. κ. νεώτ., ὄρωρ. συνηθέστ. δωρῶ νομιζῶ, φρονῶ, ἐκλαμβάνω: τὸν ἐθεώρει ὡς ἀδελφόν, -σὲ θεωροῦσα γιὰ τιμιον ἀνθρώπου' ρηματ. π. θεωρητός, θεωρημα, θεωρήσις, θεωρητήριον.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

θεῶσις-εως ἰή) ἰθεῶμι | μτγ. κ. μον. ἡ ἀποβέσις: Δαρμάκ. Ἀρχ.100, Νικ.Κων. ἐν Σάθ.1,101 καὶ κοινῶς τῆς αὐτοῦ βασιλείας καὶ τῆς θεώσις.

Θησάρχησ (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ προεστὼς τῶν ἐν Αἰ-
γύπτῳ Θησῶν.

Θησασθε κ. σχόλ. ἀπτ. Θησάζε εἰς Θήσας :
Ἰλ.Ψ 679 δς ποτε Θησασθ' ἦλθε.

Θησθηθεν ἐπίρρ. κ. ποι. Θησθηθε, βιωται. Θειθα-
θεν ἐκ Θησῶν : Ἐπιπλ.15,7. Ἀριστοφ. Ἀχ.862 ὅσοι
Θειθαθεν αὐληταί παρα.

Θησθαιον ἐπίρρ. ἐν Θήσας : Ἰλ.Χ 479, Ἀριστοφ.
Ρητ.1398b,2.

Θησος Ἦσ. «θαύμα».

Θησάλλεος-α-ον (θήγω) μτγν. π. Ἦσ. θησάνεος
οξύς, ἠκονημένος, κοφτερός : Ἀντίπ.Στ.δ.6,109 πυρὶ
θησάλλεος ὄξυπαγεῖς στάλικας. 2) ἐνεργ. μετὰ
γεν. ὁ οξύων, ἀκονῶν : Ἰουκ.Αἰγ.ΑΠ 6,68 λίθος
εὐσιχιδεῶν θησαλέη καλῶμων.

Θησάνεος-π-ον π. Ἦσ. οξύς, ἠκονημένος.

Θησάνη (ἡ) (θήγω) ἡ ἀκόνη, τὸ ἀκόνι : Αἰσχ. Ἀγ.
1536 πρός ἄλλας θησάναις, Σοφ.Ατ.820. 2) μτφ.
παροξύσμος, ἐρεθισμός : Αἰσχ.Εὐμ.859 αὐ δ' ἐν
τόποις τοῖς ἐμοῖς μὴ βάλας μὴθ' αἱματηράς
θησάνας, Λουκ.Λεξιφ.14 τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλή-
λους συχνάκις λάλης θησάνη γίνεται.

Θησάνησ (ὁ) (θήγω) Ἐπιγρ. λίθος σκληρὸς
χρησιμεύων τῆς ἀκόνης : ἐπὶ τὸν στρώσιον τὰς πλα-
τεῖας τὸν ἀπὸ τοῦ λίθου τοῦ θησάνηται.

Θησάνων (τὸ) π. Ἦσ. ἄ. θησάνη βλ.λ., ἡ ἀκόνη.

Θησάνων (θήγω) θήγω, οξύων, ἀκονίζω : Ἦσ. «θη-
σάνη, οξύνη» : Αἰσχ. Ἀγ.1535 Δίκα δ' ἐπ' ἄλλο
πράγμα θησάνη βλάδας.

Θησεία Ἦσ. «θαυμαστά, φευδή».

Θησόν Ἦσ. «οξύ, ἀκονητός».

Θησουλξ-ιδος (ἡ) μτγν. ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς : Δρόκ.75,22.

Θήγω, δωρ. θάγω οξύων, ἀκονίζω : Ἰλ.Λ 416 θή-
γαν λευκὸν ὀδόντα, Αἰσχ. Ἀγ.1262 θήγουσα φωτὶ
πάσσανον, Ἰουκ.Λόγ.7,229. κ. παθ. : Εὐρ.Π142 τε
θηγμένε σφαγίς || ὄμ. σμ. κ. μεσ. : Ἰλ.Β 382 εὐ
μὲν τις δόρυ θεζάσθω. 2) μτφ. παροξύων,
ἐνθαυρύνω, ἐγκαρδιώνω : Πίνδ.Ο 10(11),20 θήσας
δε κε φύντ' ἀρετὰ ποτὶ πελώριον ὄρμασι κλέος,
Ξεν.ΚΠ 2,125 θήγειν δε τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολέ-
μικὰ κ. παθ. : Αἰσχ. Ἐπ.715 τεθηγμένον τοί μ'
οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγω, Σοφ.Ατ.584, Ἀλκίδη. π.
Ἀριστοφ.Ρητ.1406α,10 ἀκράτῃ τῆς διανοίας ὄρηθ'
τεθηγμένον || ὄμτφ. : Σοφ.ἀν.894 ὄρηθ' γέ-
ροντος. . ἐν χερσὶ θήγει σὺν τάχει δ' ἀμβλύνε-
ται ρηματ. π. θησάνω, θησάνη, θηκτικός, ἀθηκτικός.
Ἐκ ριζ. θᾶγ-, θάγω - θήγω πρβλ. Ἰνδ.-Εὐρ. ριζ.
dhag, σανσκρι. dhān - amī (τρέχω), ἔλλ. θῆω (τρέ-
χω) - θεῶω (ὀξύων).

Θησάμων ἰων. τ. τοῦ θεῶμαι βλ.λ.

Θήσ ἐπ. β' ἐν. ὑποτ. ἐνεργ. ἀορ. β' ἀντὶ θῆς τοῦ
τίθημι βλ.λ.

Θηθητῆρ-ηρος (ὁ) (θηθεμαι-θεῶμαι) ἐπ. ὁ θεατής,
ὁ θεάμενος, ὁ θαυμάζων : Ὁδ.Φ 397 θηθητῆρ καὶ
ἐπίκλοπος ἐπέτο τὸζων ἰσθλ. «θαυμαστικός,
ἐμπειρός», Περικτ.π.Στθ.4,28,19.

Θηθητῆς (ὁ) Ἦσ. «ἀπατεῶν, θεωρός».

Θηθητάς-η-όν ἰων. τ. τοῦ θεατός, δωρ. θηθητάς,
ὁ δῆξιος θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, θαυμαστός : Ἦ-
σιόδ.Θ 31 σκηπτήρον. θηθητόν, Πίνδ.Ο 3,36 θαη-
τόν ἀγῶνα.

Θηθητῶρ-ορος (ὁ) ποι. τ. τοῦ θηθητῆρ βλ.λ. : Νόνν.
Εὐαγγ. Ἰω.7,26.

Θηθῶν (τὸ) ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ θεῖον, θειάφι : Ὁδ.
Χ 493 ἤνεικεν πῦρ καὶ θηθῶν.

Θήσος-α-ον ἐπ. τ. τοῦ θεῖος βλ.λ., ὁ ἐκ θεοῦ.

Θηκτικός-α-ον (θήκη) ὁ ὁμοῖος πρὸς θήκη, ὁ ἐν
χρῆσει ὡς θήκη, εἶδ. ὁ σαρκοφάγος || ὄμ. κ. σφ-
κημα θηκαῖον σαρκοφάγος : Ἦρ.2,86 ἐν οἰκῆ-
σати θηκαίω || Ἐπιγρ. τὸ οὐδ. θηκαῖον ὡς
οὐσ. ἡ θήκη βλ.λ.

Θηκάρη-ιοῦ (τὸ) Ἦσ. κ. φηκάρη θηκάρη βλ.λ.

Θηκάρησ (θήκῃ) Ἦσ. κ. φηκάρησ θέτω ἐν
θήκῃ τι, κατασκευάζω, προμηθεύομαι θήκην διὰ
τι, ἰδίως δλον. ἄ. θηκάρων.

Θηκάρηιον (τὸ) (τίθημι) σχόλ., ὄμ. θηκάρη κ.
φηκάρη ὑποκορ. τοῦ θήκη, ἡ θήκη, ὁ κολεός ξί-
φους ἡ μαχαίρας : Σχόλ. Ὀμπ. Ἀλ.2,356, Σολωμ.
Λόρδ Μπάυρ.99 αὐχὰν σπώντας τὰ θηκάρη | με-
τὰ χεῖρα τὰ λιγνά, Πολιτ. Ἐκκ.Τραγ.87,46 τὸ χρυ-
σομάχαιο εβγαλε ἀπ' τ' ἀργυρὸ θηκάρη.

Θηκάρων (θήκῃ) Ἦσ. κ. φηκάρων θέτω,
βάζω τι εἰς τὴν θήκην του, εἰς τὸ θηκάρη του' 2) θηκάρησ βλ.λ.

Θήκη (ἡ) (τίθημι) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. τόπος, δο-
χεῖον ἢ σκευὴ καταλληλὴ πρὸς τοποθέτησιν καὶ
φύλαξιν ἀντικειμένου τινός, κιβώτιον, κίσθη, ἀρμά-
ριον : Ἦρ.3,130 χρυσοῦ θήκη, Εὐρ. Ἐκκ.1147 ὡς κε-
κρυμμένος θήκας. χρυσοῦ, Ξεν.Οἰκ.8,17. 2) π.
Ἄτ. νεκροθήκη, σαρκοφάγος, τάφος, τύμβος :
Ἦρ.1,187 νεκρὸν θήκας ἀνοίγειν, Αἰσχ.Πέρσ.405
θήκας τε προγόνων, Ξεν.Κτ17,3,5 θήκας ὀρύτ-
τειν. 3) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ κολεός, τὰ
θηκάρη : ΚΔ Ἰω.18,11 βάλε τὴν μάχαιραν εἰς τὴν
θήκην, Πολυδ.10,144 ἄλλου θήκη, Διγεν. Ἀκρ.2917
καὶ ἀπομάξας τὸ σπαθὶ τὸ ἐβαλον εἰς θή-
κην, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.34 ξίφος ἐξω ἀπὸ τὴν θήκη.

4) νεώτ. κ. δημ. πᾶν περίβλημα ἐκ μετάλλου,
ζύλου, δέρματος, χαρτοῖνου κτλ., χρησιμεύον
πρὸς ἐν αὐτῷ φύλαξιν ὀρισμένου ὄργανου, οὐ
συνήθως μίρεται τὸ περιφερὲς διάγραμμα καὶ
ἔχει περιπλοκὰς διαστάσεις : θήκη περιστροφου-
μάματοθαλίω - βιβλίου' || νεώτ. κ. δημ. εὐχρ.
ἐν συνθ. ὡς β' συνθετικόν, ὁλον βελονοθήκη, ὀλο-
θήκη, σιγαροθήκη, πιανοθήκη. 5) νεώτ. πα-
λαιός. γένος ἐκκεφάντων θαλασσίων ζῶων, εὐρι-
σκομένων ἐν ἀπολιθώσει.

Θηκιάζω (θήκη) Ἦσ. ἐπισπαρεύω πρῶγμ. ὁμοῦ
ἐν τὸς θήκας, σκευάζω ἡ κιβωτίου κτλ. : θηκιάζω
τὰ ροῦχα τῆς μπουγάδας - τὰ παστὰ φάρια.

Θηκιδειθῆσαι (ὁ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἀρθρωτῶν
μολακισθῶν.

Θηκιδόδου-οντος (ὁ) νεώτ. ἡ θήκη τοῦ ὀδόν-
τος, τὸ φατνίον.

Θηκίον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὑποκορ. τοῦ θήκη βλ.λ. :
θηκίον β' εἰς βειβλία' || Ἦσ. «θηκία τὰ
ἐντάφια» δηλοῖ δὲ καὶ θησαυρὸν, καὶ τάφον' κα-
φίον, γλωσσοκομείον».

Θηκοδάκτυλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν
τῆς οἰκογ. τῶν γκεκιδῶν.

Θηκοδου-οντος (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων τοὺς ὀδόν-
τας ἐγκεχωσμένους ἐν τὸς ἰδιαίτερον κοιλώματος
τοῦ σιγονικοῦ ὀστοῦ, φατνίου : τὰ θηλαστικά
καὶ τινα ἐρπετὰ εἶναι θηκοδόντα. 2) ὁ ἐν τὸς
τοῦ φατνίου ἐγκεχωσμένος ὀδούσ. || κτ. πληθ. ἡ
ὀδοονγοστοχία ἡ συγγεμένη εἰς τοιοῦτων ὀδόντων.

Θηκοποιός (ὁ) (θήκη-ποιῶ) μτγν. ὁ ποιῶν, κα-
τασκευάζων θήκας ξίφων : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,46.

Θηκοποιῶ-έω (θήκη-ποιῶ) πάπ. τοποθετῶ εἰς
ἀποθήκην, ἀποθηκεύω κ. παθ. ἔχורתον τεθηκο-
ποιήμων (ἀποθηκευμένον).

Θηκοπόριος (ὁ) νεώτ. βοταν. μύκητες τῆς τά-
ξεως τῶν ἀσκομοκῆτων.

Θηκοσώμα-ατος (τὸ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. μολα-
κίων τῆς τάξεως γῶν πτεροπόδων.

Θηκοφόρος-ον (θήκη-φέρω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ
κιστοφόρος βλ.λ. : Ἰω.Λυδ.Ρωμ 3,8 πρβλ αὐτ.Ρωμ.
3,21 τῶν λεγομένων θηκοφόρων, οἱ τὰς προνομιάς
τῆς ἀρχῆς φέρουσιν. 2) νεώτ. ἐπὶ ζῶων, ὁ φέ-
ρων θήκην, ὁλον ἢ χελώνη. 3) εἶδ. κτ. πληθ. ὡς
οὐσ. γένος πολυπόδων φερόντων γονοθήκην ἢ χέ-
λυον, ἄ. καλυπτόθλαστα.

Θηκτικός-η-όν (θήγω) νεώτ. ὁ κατάλληλος δι'
ἀκόνισμα, ἀκόνημα, ἀκονιστικός : θηκτι- ἀμμίτης.

Θηκτός-ή-όν (θήγω) ὁ ἠκουημένος, ὄξύς, κοφτός· Αἰσχ. Ἐπιτ.144 θηκτός σίδηρος, Λεωνιδ. ἢ Μυσάσκι.Α.Π.6,110 θηκτώ σαυρωτήρι.
Θηλάζω (θηλή) κ. νεώτ., μέλλ. θηλάξω, κ. θηλάσω, ἄορ. ἐθήλαξα, ἐπὶ μητρὸς ἢ τροφῶς κ. ἐπὶ μαστοφόρου ζώου, παρέχω τὴν θηλήν τοῦ μαστοῦ πρὸς θηλασμόν, γαλουχῶ, βυζαίνω· Φρόν.29, Λυσ.1,9 ἢ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν, Ἀριστλ.Ζ1 576b, 10-θηλάζει δύο παιδία· || κ. ἀπολ.: ΚΔ Λουκ. 23,29 αἱ μαστοί, οἱ οὐκ ἐθήλασαν· || κ. μέσ.: Πλάτ.Πόλ.460D ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως μέτρον χρόνον θηλάσανται, Ἀριστλ.Ζ1 777a,12 οὐ συλλαμβάνουσι θηλαζόμενα· || κ. παθ. βυζαίνουμαι· Ἀριστλ.Ζ1 504h,25 ὁ δελφίς . . θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων· 2) ἀμτβ. ἐπὶ βρέφους ἢ νεαροῦ θηλαστικοῦ ζώου, ρωφῶ ἐκ τῆς θηλῆς γάλα, βυζαίνω· Ἀριστλ.Ζ1 578a,22 ὁ δὲ σκύμνος, ὅταν γένηται, θηλάζει τῷ στόματι, Θεόδωρ.14,15 θηλάζων χείρας· || ἀμ. πτ. αἰτ.: Ἀριστλ.Ζ1 577b,16 ἐάν μη τύχη θεηλακῶς ὁ υἱος ἱηπου, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.11 ἀπὸ τοῦς μαστοῦς . . ἐζήτεις να θηλάσσης γάλα· ρημ.ατ. π. θηλασμός, θήλασμα, θηλαμών, θηλαμίνος, θηλάστρια, θηλαστικός, θήλαστρον.
Θηλαστικός-α-ον |θηλή| νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων, ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θηλήν τοῦ μαστοῦ· θηλαστικός μὲν |δεσμιδὲς λείων μυϊκῶν ἰνῶν|, θηλαστικῶς (ἢ περὶ τὴν θηλήν κυκλοτερῆς μελαγχροῦς ἐπιφανείας).
Θηλαστική (ἢ |θηλή- ἄλγοι| νεώτ. ἰατρ. ὁ νόσος τῆς θηλῆς τοῦ μαστοῦ.
Θηλαστικός |ὸ| π. ἴσ. δ. ἀνάγν. θηλαμόνος ὁ θηλάζων, ὁ βυζαίνων, τὸ βυζαγτάρι.
Θηλαστικός-ἠ-όν (ἢ |θηλάζω|) ἢ θηλάζουσα, ἢ βυζαίνουσα, ἢ θηλάστρια· ἴσ. «τροφός» |κωδ. «τάφος»|· Σωφρ.43 βλένω-θηλαμόνι, Λυκόφρ.31.
Θηλαστρον-ενος-εν μτγν. θηλυκός καὶ ἀρσενικός· Γρηγ.Ναζ.2,19.
Θήλασμα-ατος (τὸ |θηλάζω) πάπ. κ. νεώτ. ὁ θηλασμός βλλ.
Θηλασμός |ὸ| |θηλάζω| μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς μητρὸς ἢ μαστοφόρου ζώου καὶ ἐπὶ τῶν νεογνῶν αὐτῶν, ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θηλάζω, τὸ βυζαγμα, γαλουχία· Πλουτ.Ρωμ.4 διὰ τὸν τῶν βρεφῶν θηλασμόν.
Θηλαστικός-ή-ὸν νεώτ. καὶ δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θηλασμόν, ὁ τρεφόμενος διὰ θηλασμοῦ· **θηλαστικὰ ζῶα**· 2) ζωολ. τὰ θηλαστικὰ ζῶα οὐσ. τάξις τῆς ὀμοταξίας τῶν ἀπονδυλωτῶν ζῶων, ἐχόντων ἀρίστην χαρακτηριστικὸν τὴν παρουσίαν μαστῶν, ἢ μαστοφόρα.
Θηλαστρία (ἢ |θηλάζω|) ἢ θηλάζουσα, ἢ βυζαίνουσα· ἴσ. «τροφός»· Σοφ.ἀν.98, Ἐδπ.417.
Θηλαστρον (τὸ) νεώτ. μικρὰ συσκευὴ χρησιμεύουσα πρὸς τετήνη γαλουχίαν ταῦ βρέφους, ρωγαθῶζι, μπιμπερό.
Θηλασία (ἢ θηλ. τοῦ θήλους βλλ.
Θηλασιὰ (ἢ |θηλυκ| νεώτ. κ. δημ. κ. θελ[ε]ιά, φηλασιὰ εἶδος κομμιδοδόξης σχηματίζομένης διὰ πλέγματος· 2) βρόχος· τοῦ πέταξε θηλασιὰ· || κ. μτφ. ἐν φρ. μαὶ ἔβαλε τὴ θελασιὰ στὸ λαίμω μ' ἐπίεσε μέχρι πηγμοῦ, μ' ἔφερε εἰς ἀπάνωσιν· 3) εἶδος γαγίδος πρὸς σύλληψιν πτηνῶν ἢ ὀλλων θηραμάτων, ἄ. αμρτοθηλασιὰ· Μωρσάτ.Διηγ. 134 πῶς ἀτάνουσα τὰς θηλασιὰς ὑπὸ τῶν θάμνων συνελάμβανε τοὺς κοσσοφούς τὸν χειμῶνα· 4) τὸ δίδικνον τοῦ δικτύου, βρόχος, βροχίς, μάτι.
Θηλασιώω (θηλασιῶ) δημ. κ. θελασιῶω κομβῶ, ἐμπορῶ, κομβῶνω, ἄ. θηλυκῶν· 2) κατασκευάζω θηλασιῶ, βράχον.
Θηλασγονία (ἢ) θηλυγονία βλλ.
Θηλάω |ἐκ τοῦ παρακ. τέθηλα τοῦ θάλλω| ποι. τ. τοῦ θάλλω, ὄωρ. θαλέω, παρατ. θήλεον, μέλλ.

θηλήσω, ἄορ. ὄωρ. θάλλω κ. μτχ. θηλήσας ἐπὶ φυτῶν κ. λειμώνων, θάλλω, πρασινίζω, αἰ.ἄμ. πτ. γεν.· Ὀδ.Ε73 λειμώνες μαλακοὶ τοῦ ἠδὲ ἀελίου τον θήλεον· ὄμ. πτ. ὄοτ.: Πινδ.Ν4,87 θάλλωσ Κορινθίους σελίνους· κ. ἀπολ. ἀμάζω, ἀνώθω· Ἀπολλ.Ρ3,221 ἡμερίδες ἐθήλεον, ΑΠ 9,363,4· || κ. μτφ.: Πινδ.Ν10,42 νικαφορίας· ἄστυ θάλλωσ· κ. ἀπολ.: Ἐνίγρ.π.Πλάτ.118,110Β πρὸσθ' ἄλλοι ἐθάλεον· || μτβ. κάμνω τι νὰ ἀνθῆ· Ἀλέξ.Αἰτ.3,9.
Θηλή (ἢ) |θάω| κ. μων. κ. νεώτ. ὑποστρόγγυλος προεχὼς τοῦ μαστοῦ, ἢ ρῶγα· Εὐρ.Κύκλ.56 ὀέξαι θηλασίαι σποράς. Πλάτ.Κρατ.414Α, Ἀριστλ.Ζ1 493a,13 τῶν μαστῶν ἢ θηλή, δι' ἧς . . τὸ γάλα διηθεῖται, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.78 τοῦ πιπιλίζοντος τὴν θηλήν τῆς βρέφους· || νεώτ. ἀνατ. μικρὸν ἐπιμαρ τῆς ἐπιφανείας ὄργωνου πινός· ἢ θηλαί γλώσσης, - θ- ὀδέρματος, - θ- νεφρική, - θ- ὀδοντική· 2) νεώτ. βοταν. ἢ σχηματίζομένη ἀπόφωσις ἐπὶ τῶν πετάλων τῶν ἀνθέων, στυλιῶνων ψοθῆκης καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων· 3) πάπ. ἐπὶ κοντοῦ, τὸ προεξέχον μέσος, ἢ κεφαλὴ· κ. θηλαί σὺν θηλαίε σιδηραί· παραγ. θηλώ (=πιθῆνη= τροφός), θηλάζω, θηλασμός, ἀθήλαστος, θηλάστρια· θήλυς-θήλεια-θήλυ. Ἐκ ρίζ. θα- (θη-σθαί=ἀμύλων, θηλάζων) θῆναι=θηλάσαι, ἴσ. φη· ἢ πρβλ. σανακρ. dhejāmi (θηλάζωι), λατ. fe-late, tilius, fe-mina (ἢ θηλάζουσα) ἢ πρβλ. κ. τι-θήνη, τί-θη, πι-θός, τη-θύς, τη-θη, θῆνιον (γάλα, ἴσ.ἄμ.), γαλα-θη-νός.
Θηληνός-ή-όν Κύριλλ. ἡρεμος, ἡσυχος.
Θηληπρακτοφύλλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροτόμων τῆς οἰκογ. τῶν ἀσκαλαριδῶν.
Θηληπύων-ωνος |ὸ| νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀνδραπογυνιδῶν.
Θηλητήρ ἴσ. «κυνήγιος».
Θηληφοριδαί |οι| νεώτ. βοταν. οἰκογ. μυκῆτων τῶν ἀβροσματοῦ τῶν βασιδιαμυκῆτων.
Θηλία (ἢ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν μεμβρακιδῶν.
Θηλιά (ἢ) δημ. ἢ θηλειὰ βλλ.
Θηλιάζω βυμν. κάμνω θηλιῶν βλλ.· 2) ἐσφ. γρ. ἀντὶ θηλιάζω δ. τ. τοῦ φυλλιάζω βλλ. μολιάζω, κεντρώων· Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.136 θηλιάζων ἀγριελιάς διὰ νὰ κάμη ἐλαίωνα· ρημ.ατ. π. θήλασμα.
Θηλιασμα-ατος (τὸ) |θηλιάζω| δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θηλιάζω βλλ.2) τοῦ φύλλιασμα, τὸ μολίασμα· Παπαδ.Χριστ.Διηγ.36 τρώγων τις ἐλιές καὶ τὰ θηλιάσματα τῶν χροιστανῶν.
Θηλιθῆ (ἢ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν μυιδῶν.
Θηλιθις-ιδος (ἢ) νεώτ. ἰατρ. ἢ φλεγμονὴ τῆς θηλῆς τοῦ μαστοῦ.
Θηλοειθῆς-οῦς-ές γλωσσ. κ. νεώτ. ἀνατ. ὁ ὀμοιος πρὸς θηλήν· **θηλοειθεῖς** μύες τῆς καρδίας.
Θηλονή (ἢ) μτγν. τροφός, θηλασιῶν· Πλουτ.118,278.
Θηλορραγία (ἢ) νεώτ. ἰατρ. ἢ αιμορραγία τῆς θηλῆς τοῦ μαστοῦ.
Θήλυ (τὸ) οὐδ. τοῦ ἐπίθ. θήλυς βλλ.· Διγεν.Αφρ.34.
Θηλυγενής-αῦς-ές (θηλυκ-γίνουμαι) ὁ θήλυς τὸ γένος, ὁ γυναικεῖος· Αἰσχ.1ικ.29 θηλυγενὴ στόλον κ. συγκρ.: Πλάτ.Νόμ.802ff τὸ δὲ πρὸς τὸ κόσμιον καὶ σῶφρον μάλλον ἀποκλίνον θηλυγενέστερον.
Θηλυγενῶς ἐπίρρ. μων. κατὰ τρόπον θηλυγενῆ βλλ.· Εὐστ.10,27.
Θηλυγλωσσος-ον |θηλυκ-γλώσσα| μτγν. ὁ ἔχων γυναικεῖον, τρυφερόν γλωσσάον, ὀμίλιαν· Ἀντ.Π.Θεσσα.ΑΠ 9,26,7.
Θηλυγονία (ἢ) κ. νεώτ. τὸ γενεὴν θήλεα, ἢ γέννησις θηλέων, ἀντίθ. κουρογονία· Ἰνπ.Γον.8· || ὄμ. ἀντίθ. ἀρρενογονία· Ἀριστλ.Ζ1 685b,11 περὶ ἀρρενογονίας καὶ θηλυγονίας, Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.5,7.

2) μτγν. κ. νεώτ. νομ. συγγένεια έκ μητρός: 'Ηρωδιαν.1,7,4. 'Ιουστίν.Νεαρ.115,3,14 **εξάδελφος** έκ θηλυγονίας.

θηλυγονικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις την θηλυγονία β.λ. : άπόγονος έκ θηλυγονικής γραμμής.

θηλυγονοειδή (τό) νεώτ. βοταν. οίκογεν. φυτών του άβροστίνου των δικυτοληθδώνων.

θηλυγόνοσ-ον κ. νεώτ. ό γενών θήλεσ τέκνα: 'Ιππ.Άφ.230. 'Αριστλ.Ζ1586b,13 **εισι** και **άνδρες** και **γυναίκες** θηλυγόνοι και άρρεγονόνοι || κ. επί των ζώων: 'Αριστλ.Ζ1573b,32 θηλυγόνα και άρρεγονα γίνεταί διά τε τά θύατα και διά τά άχειας 2) θηλυγόνον (τό) φυτόν τι περι όύ έπιστεύετο ότι συνήργει εις τεκνονόγονία θηλέων, ή θήλεια 'λινόζωωτις: Θεόφρ.Φ19,18,5 || όμ. ποικιλία τις του ίδ. φυτου: Δισκ.3,125.

θηλυγόνο-έω είμαι θηλυγόνος, γεννώ θήλεα: Θεόφρ.Φ19,18,5, Φιλ.1,262. Δισκ.3,126.

θηλυδρίασ (τό) κ. μον. κ. νεώτ., ίων. -της -εω, θηλυδρηής, γυναικώδης τουσ τρόπουσ, γυναικοπρηής: 'Ηρ.7,153 **θηλυδρίασ τε και μαλακώτεροσ άνήρ**, λουκ.Θε.Δ 5,3, **Λιδάβ.Λόγ.64,83**, Νικ.Χων.έν Σάβθ.1,109 **έπαινον γάρ τοίς μέν βλαξί και θηλυδρίασι** || κ. επί ζώων: 'Αριστλ.Ζ1631b,17 γίνονται και θηλυδρίασ . . . των όρνιθων τινέσ.

θηλυδριαώ-άω γλωσσ. φέρομαι ώσ θηλυδρίασ.

θηλυδριαώθησ-ουσ-εσ θηλυδρηήσ τό είδοσ, γυναικώδης: 'Αριστοφ.Θεσμ.131 μέλοσ . . . θηλυδριαώδεσ, Σχόλ.Εύρ.Άνδρ.757 **θηλυδριαώδεισ** λόγοι.

θηλυδριαώθεσ έπίρρ. σχόλ. κατά τρόπον θηλυδριαώδη β.λ.: Σχόλ.Διον.Τραγ.247H.

θηλυδριαώτισ-ίδοσ (ή) μτγν. ό.τ. του θηλυδριαώδησ, θηλυδρηήσ: Πρίσκ.332D **θηλυδριαώτωνή**.

θηλυδαμονοσ-ον έπίθ. του φυτου άβροστίνου β.λ.: Κώδ.Παρισ.2286,2.

θηλυκάρδιοσ (τό) μτγν. είδοσ τι πολυτίμου λίθου: Πλίν.Φ137,68.

θηλυκακόμομαι μτγν. φέρομαι ώσ γυνή: Κλήμ. 'Αλ.Στρωμ.4,324.

θηλυκόμορφοσ-ον ό θηλυμορφοσ β.λ.: Κώδ. Παρισ.2411,92.

θηλυκόσ-ή-όν(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό όμοιάσ πρόσ γυναίκα: 'Αριστλ.Ζ1747a,1**θηλυκό άνδρες** || κ. επί άρρένων ζώων, ό όμοιάζων πρόσ τό θήλυ: 'Αριστλ.Ζ1589b,30 **είνα γίνεταί θηλυκά και τών θηλέων άρρενοπά** 2) επί γυναικών, ή υπερβαλλόντασ γυναικώδης, αντίθ. άρρενοπόσ: 'Αριστλ.Ζ1728a,3' 3) γραμμ. ό έχων θηλυκόν γένοσ: Διον.Τραγ.634,17, Διον. 'Αλ.Άμμ.2,11 **θηλυκόν μόριον**, Φιλ.1,294 **θηλυκόν όνομα** 4) κ. μον. κ. δημ. τό ούδ. θηλυκό(ν) ή ούσ. τό θήλυ, γυνή: ΠΔ 'Αριθμ.3 από του άρρενικού έωσ του θηλυκού **έξαποστελάτε έξω τήσ παρεμβολήσ**, 'Ερωτόκρ.Α63 **χαριτωμένοσ θηλυκό τήν ήκαμην ή φύσισ**, Πανασ.ΌΔ 24,2 **το μαραμμένο θηλυκό δίχλωσ έλπίδα και μιλιά | ποτίζει τό βασιλική** || όμ. επί γυναικόσ ίδ. έν έκφορά ύποτιμητική: **κακό θηλυκό, -κάθε λογιήσ θηλυκά** κ. παροιμ. του θηλυκού πρέπει να δέρνεταί κι ό τόποσ όπου κάθεταί (αί γυναίκες μόνον διά ζύλου συμμορφούνται) 5) **θηλυκά κεντήματα** νυγμοί, κεντήματα θηλέων έχόντων: Φιλόμυ.16,3' 6) μτφ. νεώτ. κ. δημ. γόνιμοσ, παραγωγικόσ: **θηλυκό μυαλό | δημιουργική διάνοια** 7) δημ. επί όργάνων και εργαλείων, ό φέρων κοιλότητα, όπών, έντόσ τήσ όποίασ είσάδει αντίστοιχοσ προεξοχή: **θηλυκό σούστα - κόπιστα** 8) άστροβλ. έπίθ. επί τινων πλανητών: Πτολ.Τετροβ.20,33.

θηλυκόσσωμον (τό) μον. τό παριστώνόθλυ σώμα: **θηλυκόσσωμον κηρίον** | κήριον είδωλον ό. γρ. ι. **θηλυκόσχρονα** (ή) δημ. έτοσ έχον πλοισίαν πα-

ραγωγών γεωργικών προϊόντων, καλή χρονιά || είδ. έν άναφ. πρόσ έν πρόσ. ή μιαν τάξιν έπαγγελματιών, έτοσ πολλών κερδών, εύημερίασ, εύτυχημένοσ χρόνοσ: **σπίτια πολλά χτιζόντανε** όλόγυρα κι ό **μοσαδικόσ** **έκει** **ταβερνιόνοσ** **είχε** **θηλυκόχρονα**, **για** **τούσ** **λαδάδεσ** **φέτοσ** **είναι** **θηλυκόχρονα**.

θηλυκόφυχοσ-ον μον. κ. δημ. ό έχων ψυχήν θήλεοσ, δειλόσ: Κώδ.Παρισ.2411,92.

θηλυκράνεια (ή) τό φυτόν κράνεια ή θήλεια: Θεόφρ.Φ11,8,2.

θηλυκράτης-ουσ-έσ ό κυβερνών τάσ γυναίκασ: **Αίσχ.Χο.599** **θηλυκράτης** έρωσ.

θηλυκτόνοσ-ον ό διά γυναίκασ χειρόσ φονεύων: **Αίσχ.Πρ.860** **θηλυκτόνοσ** 'Αρης.

θηλυκόδησ-ουσ-εσ μτγν. κ. νεώτ. θηλυδρηής β.λ., γυναικώδης: Πρόκλ.Τετροβ.265.

θηλυκόμασ (τό) δημ. ή ένεργεια και τό άποτέλεσμα του θηλυκόνω β.λ., ή διά κομβίου ή πόρνησ ή περόνησ ή σειρητιού σύνδεσισ, συναφισ των δύο εμπροσθίων άκρων άνοψιματοσ ιματίου, κομβύμασ 2) είδ. έν τή ξυλουργική, σύνδεσισ συναρμογή δύο σανίδων διά τήσ έμβολήσ έπίτηδεσ κατεσκευασμένων προεξοχών του άκρου τήσ μιάσ εις τό αντίστοιχοσ κατεσκευασμένα κοιλώματα του άκρου τήσ άλλησ: **έπιπλο** **καμωμένο** **χωρισ** **καρφιά**, **όλο** **μέ** **θηλυκόματα** 3) όμ. είδ. επί θύρασ, παραθύρου κττ, ή προσαρμογή του είσθρουσ στροφέωσ, γυγλώμασ, έμβόλου έν τή στροφήν, ήτοι έντόσ του γομφωτήροσ, δμύσκοσ, τό σύμθλημα β.λ., τό ταιρίαγμα του άρρενικού και θηλυκού του ρεζέ 4) ή περιτύλιξισ πράγματοσ δι' ύφάσματοσ ή χάρτουσ πρβλ. θηλυκόνω.

θηλυκόνω δημ., μτχ. παθ. παρακ. **θηλυκόμενοσ** επί ιματίων, προσαρμοζόω, συνάπτω, συνδέω τά δύο αντίστοιχα εμπροσθια άκρα ένθέτων εις τάσ θηλειάσ του ένόσ τούτων τά κομβία ή τάσ γναμπίτάσ, άγκιστρώδεισ πόρπασ του έτέρου || όμ. συνεκδ. τά δύο ώσ άνω άκρα του ιματίου συνάπτω διά πόρπησ ή πορπάν, προσπερονώ ή ό. συμβάλλω, συμπλησιάζω ταύτα διά σειρητιού διερχομένου δι' έκατέρωθεν θηλειών || όμ. επί ύποδομμάτων πρβλ. κομβύμασ 2) έν τή ξυλουργική επί συναπτομένων σανίδων, όιον πρόσ κατασκευήν κτιρίου, έπιπλου, σανιδοστρώσεωσ κττ., ένεργω, συντελώ, κάμνω **θηλυκόμασ** β.λ.2) || έν τή αύτή σμη. κ. άμτθ.: **οί σανίδεσ στό πάτωμα τήσ μπασιάσ** **δέ** **θηλυκόνων** **καλά** πρβλ. ταιριαζώ, συνταιριαζώ έν παραπλ. σμη. μτθ. κ. άμτθ. 3) όμ. επί θυρών, παραθύρων κττ., έκτελώ, κάμνω τό θηλυκόμασ β.λ.3), ταιριαζώ τουσ ρεζέδεσ || έν τή αύτή σμη. κ. άμτθ.: **πολλά** **παράθυρα** **τουσ σπιτιού** **δέ** **θηλυκόνων** **καλά** 4) περιτυλίσιω, περιβάλλω πράγμα τι δι' ύφάσματοσ ή χάρτου: **μή** **θηλυκόνωσ** **τά** **φάρια**, **γιατί** **θά** **κάμωμε** **κάμποση** **ώρα** **όρόμο** **και** **χωρισ** **άέρα** **θά** **βρωμήσομεν**, - **θηλυκόμασ** **καλά** **τή** **ζάχαρη** **νά** **μή** **τήν** **πειροζόμεν** **μυρηγικια** 5) είδ. επί των χειρών, συμπλέκω, συναρμόζω τουσ δακτύλοσ Βιζυην.Ποιήμ. (έκδ. Φέξη) | 122,35 **στά** **γνάτα** **τήσ** **τ' άσαρκα** **και** **χέρια** **θηλυκόνων** 6) ή μτχ. παθ. παροκ. **θηλυκόμενοσ** εις δήλωσιν καταστώσεωσ ήτοι άποτελέσματοσ του θηλυκόνω έν πάσισ ταισ άνωτ. σμη.: **είχε** **τό** **γίλεκο** **του** **στραβά** **θηλυκόμενο**, - **τά** **σανίδια** **του** **σεντουκιού** **όλα** **θηλυκόμενα** [ά. θηλυκωτά β.λ.], - **όλεσ** **οί** **πάρτεσ** **είναι** **πιά** **θηλυκόμενεσ**, Μωραϊτ.Διηγ.Α76 **βλέπεισ** **έκνετο** **τό** **παιν** **πρροσά** **στήν** **πλώρη** **πού** **είναι** **θηλυκόμενο** **στό** **πλωρίο** **κατάρτι**, - **μέ** **σκυφτό** **τό** **κεφάλι** **και** **τά** **χέρια** **θηλυκόμενα** **μυρόσ** **στά** **γόνατα** 7) μτφ. διά δόλου, πλεκτάνησ περιπλέκω τινά εις τί έπιδαθεάσ εις αυτόν, τον τυλίγω: **τόν** **έχει** **θηλυκώσει** **για** **καλά** 8) είδ. παρασύ-

ρω παῖδα εἰς ἀσέλγειαν· ὁ παλιάνθρωπος μετ' τῆς γαλιφίης καὶ τὰ χαρίσματα θηλυκῶσε τὸ παιδικά· **θηλυκός** ἔπιρρ. κατὰ θηλυκὸν γένος· Ἄριστλ. ἀπ.499, Φιλῶδ.Εὐσ.12, Στράβ.6,1,10 μετὰ δὲ Λοκροῦς Σάγρα, ὄν θηλυκός ὀνομάζουσι.

θηλυκωτήρι (ἡ) ὄρη. κ. ἀρί. πόρη γυναικείων ἐνδυμασιῶν· ἢ ὄμ. ὄργανον δι' οὗ γίνεται τὸ θηλυκωμα, κόμψωμα ὑποδημάτων, κουμπωτήρι.

θηλύλαος-ον μτγν. θηλύλωσος βλ.λ. Μακ.4,164.

θηλυμάνης-οὐς-ές μτγν.κ.νεώτ. ὁ μανιώδως ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας· Ρουφίν.Ἐπιγρ.ΑΠ5,18 οὐκέτι παιδομανής, ὡς πρὶν ποτε, νῦν δὲ καλοῦμαι θηλυμάνης· ἢ κ. ἐπὶ τῶν ζῶων· ΠΔ Ἱερ.58 ἵπποι θηλυμανεῖς ἐγενήθησαν· 2) ἐνεργ. ὁ εἰς μανίαν ἀγῶν τὰς γυναῖκας· Ἀντίμ.Ἐλεγ.ἀπ.17 κροτάλων θηλυμανεῖς ὄσταθοι.

θηλυμάνια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ μανιώδης ἀγάπη πρὸς τὰς γυναῖκας, γυναικομανία· Σχῶλ. Ὀππ. Ἄλ.1,536, Κατ. Ἀστρλ.Κ.2,177.

θηλυμανῶ-έω μτγν. μαινόμεαι, τρελλαινόμεαι διὰ γυναῖκας, ἀγαπῶ ὑπερβολικῶς τὰς γυναῖκας· Φιλ. 2,20, Μακ.4,164.

θηλυμαλής-οὐς-ές μτγν. ὁ φάλλων, ἄδων ὡς γυνή, γλυκὸν ἄδων· ΑΠ9,164 θηλυμαλεῖς Ἄλκμάνος ἀπδόνας.

θηλυμίτριος (ἰ) μτγν. ὁ φορῶν γυναικεῖαν μίτραν, ἐνδεδυμένος ὡς γυνή· Λοκ.Θε.Δ.18,1.

θηλυμορφία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐπικράτησις τῶν σωματικῶν χαρακτήρων καὶ ἰδιοτήτων τοῦ θήλεος ἐπὶ ἀρρενος ὀργανισμοῦ.

θηλύμορφος-ον ὁ ἔχων σχῆμα, μορφήν γυναικείαν· Εὐρ.Βάκχ.353 ἐξηγεύσατε τὸν θηλύμορφον ἔξον· ἢ ὄμ. ὁ ἔχων τὸν τύπον γυναικός· Ἄριστλ. Φυσιογ.809b,37, Φιλ.2,261 θηλύμορφος ἰδέα, Δαμάσκ. Ἀρχ.204 θηλύμορφος θεότης· ἢ ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 4· Νικόμ.π.Φώτ.Βιδλ.144B.

θηλύνους-οὐς-ουν-οον ὁ ἔχων γυναικεῖον νοῦν, γυναικεῖα μυαλά· Αισχ.Πρ.1003 γνώμην φοθηθεῖς θηλύνοος γενήσομαι.

θηλύνω (θήλυς), ἀόρ. ἐθήλυνα, παρακ. τεθήλυκα, παθ. ἀόρ. ἐθήλυθην, παρακ. τεθήλυμαι, κ. -υμαι, γ' ἐν. -υνται, ἀναφρ. -ύνθαι καθιστῶ τινα θηλυπρεπή, γυναικῶδη, ἐνθήλυνω· Εὐρ.ἀπ. 360,29, Πλούτ. Ἱδ.999Α θηλύνω τὴν ἡδονήν, Βέττ. Βάλ.76,6 θηλύνειν τοὺς ἀνδρας· ἢ ὄμ. μαλάσσω, πρᾶδω, ἰσχυρίζω· Μάρκ. Ἀργ.ΑΠ.10,4 Ἐξέφυρος κύμα θηλύνει· κ. παθ.· Ξεν.Οικ.4,2 τὸν σωματῶν θηλυνομένω· ἢ ὄμ. παθ. γίνομαι μαλακός· ἵππ. Ἀρθρ.52 αἱ σάρκες θηλύνονται, Σοφ. ΑΤ.65Ι βαφῆ σίδηρος ὡς, ἐθήλυθην στόμα· ἢ ὄμ. μτφ. ἐν φρ. οὐκ ἐθήλυθης δὲν εἰδείξας ἀκόμη ἠμεῖον ὑπαχωρήσεως· ΑΠ5,250· ἢ ὄμ. εἶμαι φιλάρεσκος· Βίων.2,18, Θεόκρ.20,14 μορφῆ θηλύνο· ἢ ὄμ. γίνομαι κινάδος· Βέττ.Βάλ. 7,26· ἢ κ.ἀστρολ. ἐπὶ τὰν πλανητῶν· Πτολ.Τετράβ.20.

θηλυνοθής-οὐς-ές μαν. ὁ πάθος τρέφων πρὸς τὰς γυναῖκας· Φιλῆς.1,458.

θηλυπᾶθ-έω μτγν. παθικεύομαι, κινάδος γίνομαι· Φιλῶδ. ἐν Ἱρακλ.312,4 (ἀμφ.).

θηλυπαις-παιδός (ἡ) μτγν. ἡ γεννήσοσα θήλυ, κόρη· Λυκόφρ.85Ι.

θηλυποῖς-όν μτγν. ὁ κάμων τινὰ γυναῖκα, ἐξασθενῶν, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 8· Νικόμ.π.Φώτ.Βιδλ.144B.

θηλύπουος-ποδός (ἰ) θήμα, θημισμός γυναικείου ποδός· Εὐρ.ΙΑ.421 θηλύπουος βῆσις.

θηλυπράπεια (ἡ) νεώτ. ὁ κατὰ τὰς γυναῖκας τρόπος, γυναικῶδης συμπεριφορά.

θηλυπρεπής-οὐς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρέπων, ὁ ἀρμόζων εἰς γυναῖκας, γυναικῶδης· Ἀγαθ.3,28 θηλυπρεπῆ ποικίλματα, Ζαλοκ. Ἀρματ. κ. Κλέφτ. Α.15 ὁ οἶκος ὁ θηλυπρεπῆς πασὰ καταχθηνίου· ἢ ὄμ. γυναικεῖας· Στράτ.ΑΠ.12,175 θηλυπρεπῆς

οἰνοχόρ· ἢ κ. μτφ.· Δαμάσκ. Ἀρχ.192 θηλυπρεπῆς θεότης (ἐπὶ τῆς Διχονοσίης) ἔπιρρ.νεώτ. -ῶς **θηλυπρίνος** (ἡ) μαν. ἀρκ. ὄνομα τοῦ φελλοῦ· Εὐστ.302,30 «φελόν, μέσον τι πρίνου καὶ δρυός».

θηλυπρόσωπος-ον ἀρκ. λεξ. ὁ ἔχων πρόσωπον γυναικός· Σουῖδ. ἐν λ. Σεῖρνας.

θηλυπτερίον (τὸ) μτγν. θηλυπτερίς βλ.λ. Ἄλξ. Τραλλ.κ.Φαβρ.Βιδλ.12,611.

θηλυπτερίς-ίδος (ἡ) τὸ φυτὸν θήλεια πτέρεις· Θεόφρ.Φι.9,18,8, Διοσκ.4,185, Πλιν.Φι.27,78.

θηλύπριξ (ἰ) μτγν. ἀγνωστός τις πολύτιμος λίθος· Πλιν.Φι.37,68.

θήλως-ια-υ κ. νεώτ., ἐπ. θηλ. θήλεια, αἰτ. πληθ. -εας, ια-υ. θήλεια, θήλεαν, θήλεης, θήλην, πληθ. θήλεια, θηλέας, θηλέων, γεν. θήλυδος, αἰτ. θηλ. θηλείων, οὐδ. πληθ. θήλεια, ἐπ. θηλύτερος (ἄνευ συγκρ. Ι, π. μτγν. πεξ. συγκρ. θηλύτερος ὑπερθ. θηλύτατος ὁ γένουσι θηλυκοῦ, θηλυκός, ἐπὶ προσ.· Ἰλ.Ο.7 θήλεια θεός, Αἰοχ. Ἀγ.1231 θήλως ἄρρενος φονεὺς ἐστίν· ἢ κ. ἐπὶ ζῶων· Ἰ.Κ.Ζ16 δις θήλως (προβατῖνα), Ὀδ.Δ.636 θήλεια ἵπποι (φορβάδες), Πίνδ.Ο.3,29 θήλεια ἔλαφος, Ἱρ.3,102 θήλεια κάμηλος, Σοφ.ἀπ.477 θήλεια ὄρνις, Πλάτ.Κριτ.110C ζῶα θήλεια· ἢ φρ. ἀπαις θήλεος γόνου στερούμενος θήλεος τέκνου· Ἱρ.3,66· ἢ κ. κτ. πλεονασμ.· Εὐρ.Ὀρ. 1205 θήλεια γυναικες, Πλάτ.Νόμ.764D θήλεια κόρα· ἢ ὄμ. μτ. ἀρσ. ὄνομ.· Ἀριστλ.Ζ1.577b,22 ὁ θήλως ὄρευς (ἡμίονος), αὐτ.ΖΜ.688b,31 ἀνδρῶνος θήλως (γυνή)· ἢ κ. ἀρσ. κτ. πληθ.· Κριτ. 1,8D θήλεις χοροί, Φιλῶδ.Εὐσ.12 μὴ εἶναι θεοὺς ἄρρενας μηδὲ θηλέας· 2) ἡ θήλεια, ἀττ. -εια ἡ θηλυκῆ, ἡ γυνή· Ἱρ.3,109 ἡ θήλεια τίσιον τοιγύδε ἀποτίει τῷ ἔρσενι, Αἰσχ. Ἀγ.1671 ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας, Ξεν. Ἀνομ.2,1,4 πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν τῆ ἐπιθυμῖα. . φερόμενοι· ἢ κ. νεώτ. τὸ θήλυ γένος τὸ γένος τῶν γυναικῶν· Εὐρ.Ἐκ.885· ἢ ὄμ. μ. τὸ θήλυ· Εὐρ. Ἱρ. 536· ἢ ἀντίθ. τὸ ἄρρεν· Πλάτ.Πολ.454D τὸ μὲν θήλυ τίκεται, τὸ δὲ ἄρρεν ὀχεύεται, Ἀριστλ. Μεταφ.983a,5· 4) ἐπὶ τινω φυτόν, τὸ θήλυ, τὸ φέρον τὸν καρπὸν· Θεόφρ.Φι.3,9, Διοσκ.1,85 θήλως κάλαμος, Ἀχιλλ.Τάτ.1,17 θήλως φοῖνιξ, -θήλεια συκῆ· 5) ὁ ἐπίθ. ὁ ἀνήκων, ἰδιόζων εἰς τὰς γυναῖκας, γυναικεῖος· Ἱρ.1,105 θήλεια νοῦσος (παρὰ τοῖς Σκόθαις), Αἰσχ.Χο.821 θήλως νόμος, Πλάτ.Παλ.453Α θήλεια φύσις, Λεόντ.ΑΠ. 4,287 θήλεια χάρις· ἢ ὄμ. ὁ ὑπὸ γυναικός τελοῦμενος· Εὐρ.Βάκχ.796 φόνον γε θήλυν· 6) μτφ. ἐπὶ προσ. κ. πραγμ., μαλακός, ἀπαλός· Ὀδ.Ε.467, Ἡσίοδ.Α.395 -πίσις καὶ βρωσίσι θήλως ἔσρησι, Σοφ.ἀπ.1053 θήλως νῆξ ἰσομυροσί· ἢ ὄμ. τρυφερός, λεπτός, χαρῆς· Καλλ. Ἀπόλλ.37 Φοῖβου θηλείαι παρειαί· ἢ κ. ἐπὶ τοῦ δερμάτος· Θεόκρ.16,49 θήλως ἀποχρησί· ἢ ὄμ. ἐπὶ κράσεως ἡ χαρακτήρας, μαλακός, ἥπιος, ἀσθενής, ἀδύνατος· Σοφ.Τρ.1075 θήλως ῥήρημα τάλας, Εὐρ.Μήδ.928 γυνὴ δὲ θήλυ καπὶ δακρυοῖς ἔφυ· ἢ ὄμ. τὸ θήλυ τῆς ψυχῆς ἡ ἐκθλημένος· Μεν. 599· 7) ὄμ. γόνιμος· Θεόφρ.ΦΑΙτ.2,6,3 ὕδωρ θήλυ καὶ μαλακόν, Καλλ.ἀπ.276 θηλύτατον πεδῖον (γονιμώτατον)· ἢ ὄμ. γονιμοποιός· αὐτ. Σωσ.7,5 θηλύτατον ὕδωρ (ἐπὶ τοῦ Νεῖλου)· 8) συγκρ. ὁ ὑπερθ. ὁ πλεόν ἡ ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀρμόζων, ἰδιόζων εἰς γυναῖκα, θηλυπρεπέστερος -έστατος· Πλούτ.Μέτρ.34 δίαιτα θηλυτέρα ἢ κατ' ἀνδρα, Λοκ.Εικ.13 πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ φθέγματος. . θηλύτατος, Φιλῶστρ.Σοφ.2,21,2 παλακῆ θηλύτάτη· 9) γραμμ. ὁ γένουσι θηλυκοῦ· Ἀριστοφ.Νεφ.682 θήλεια ὀνόματα, Ἀριστλ.Ποιητ. 1458a,10· 10) πυθαγ. ὁ ἀρτίος ἀριθμὸς· Πλούτ. Ἰδ.264Α· 11) ἀστρολ. ὁς ἐπίθ. ἐπὶ τινω πλανητῶν

των : Πτολ.Τετραβ.19' 12) ειδ. θήλεια (αί) ειδος τυροῦ ἐν Κρήτῃ : Σέλευκ.π. Αθῆν.1,4,650D τούς δὲ λεπτούς τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς Κρήτες θηλείας καλοῦσιν.

θήλυσμα (τό) μτγν. ἐκθήλυσις, θηλυπρέπεια.
θηλύσπαρος-ον τοῦ θήλεος γένους, ἐπὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ : Αἰσχ.Πρ.855 θηλύσπαρος γέννα.

θηλυστολία (ή) μτγν. γυναικεία στολή, ἐνδυμασία : Εὐστ.782,47.

θηλύστολος-ον μόν. ὁ ἐνδεδυμένος ατολήν γυναικείαν || τὸ οὐδ. τὸ θηλύστολον = ἡ θηλυπρέπεια : Εὐστ.10,24.

θηλυστολῆ-ἔω μτγν. φορῶ γυναικεῖον ἱματισμόν : Στράβ.10,3,8 θηλυστολοῦντας γὰρ ὡς αὐὰ κόραι.

θηλύτεκνος-ον πάπ. ὁ γενῶν θήλεα τέκνα : θηλύτεκνον γάμοι.

θηλύτης-ητος (ή) | θήλυς | θήλεια φύσις, ειδ. φύσις γυναικεία : Ἀριστ.ΖΓ 775α,16' || ὁ φυλετικὸς χαρακτήρ τοῦ θήλεος γένους : Γαλ.4,570' 2) γυναικεῖος τρόπος, λεπτότης : Πλούτ.Κράσσ.32 εἰς θηλύτητα καὶ ἀνανδρίαν τοῦ Κράσσου' || φρ. ἡ θηλύτης τοῦ κάλλους ἡ γυναικώδης φύσις τοῦ κάλλους : αὐτ.24' 3) θηλυπρέπεια : Πλούτ. Ἀлк.16 θηλύτης ἐσθῆτων.

θηλυτοκία (ή) κ. νεώτ. τὸ γενῶν θήλεα τέκνα : Ἀριστ.ΖΓ 767α,35, ἴωσ.Α1 3,1),5.

θηλυτόκος-ον | τίκτω | ὁ γενῶν θήλεα τέκνα : Ἀριστ.Πολιτ.1335α,13 ἐν πᾶσι ζῴσις ἀτελεῖ τὰ τῶν νέων ἔκγονα καὶ θηλυτόκα μάλλον, Θεοκρ. 25,125 ζῴτοκοί τ' ἦσαν περιώσια θηλυτόκοι τε.

θηλυτόκω-ἔω (τίκτω) κ. νεώτ. γενῶν θήλεα τέκνα : Ἰπν.Γυν.7, Ἀριστ.Ζ1 574ε,1 βρατεῖσις ὀχευόμενα ἀρρενοτοκεῖ μάλλον, νοτίσις δὲ θηλυτοκεῖ.

θηλύτροπος-ον μτγν. μτφ. ἐπὶ τοῦ πλανήτου τῆς Ἀφροδίτης, ὁ ἔχων τρόπους, ἰδιότητες, ἐπιδράσεις γυναικείας : Κατ. Ἀστρλ.Κ 1),36.

θηλυφάνης-ουδ-ές | φαίνομαι | μτγν. ὁ ὄμοιος πρὸς γυναῖκα : Πλούτ.Θησ.23 θηλυφανεῖς νεανίσκοι, Παλλῶ.ΑΠ 11,285.

θηλυφθόριον (τό) μτγν. ἄσθρότονον:ΨΔισσκ.3,24.

θηλυφθός (ὁ) ζῳολ. γένος ἀραχνῶν τῆς οἰκογ. τῶν σκorpionιδῶν.

θηλυφθονος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων γυναικεῖα φρονήματα, ὁ ὡς γυνὴ σκεπτόμενος : Ἀριστφ. Ἐκκλ.110 καὶ πᾶσι γυναικῶν θηλυφθων ἐξουσία δημογορήσει;

θηλυφθονος-ον μτγν. κ. μαν. ὁ ἔχων φωνὴν γυναικεῖαν, ἐν χρ. κ. μτφ. : Αἰλ.Ζ1 6,19,Εὐστ.10,22 εὐγενὴς φιλοσοφία φεύγουσα τὸ θηλυφθωνῶν | τὴν θηλυπρεπὴ ἔκφρασιν |.

θηλύχειρ-χειρος (ὁ) μαν. ἐπὶ ἀνδρός, ὁ ἔχων γυναικεῖας χεῖρας : Εὐστ.550,37.

θηλυχίτων-ωνος (ὁ) μτγν. ὁ φορῶν γυναικεῖον χιτῶνα, ἐνδυμα : Αντίφ.ΑΠ 6,219 σεσοθημένους οἰστροφ... θηλυχίτων, Χρησμ.π.Λουκ. Ἀλέξ 27 μὴ σὶ θηλυχίτων τις ἀνήρ... παύση βιάτοιο φάους.

θηλυχοῖρα (ή) σχόλ. ὕμνα βλά. : Σχόλ. Ὀπν. Ἀλ.5,31.

θηλύφθιχος-ου μτγν. ὁ ἔχων γυναικεῖαν φύχην : Πτολ.Τετραβ.162.

θηλύ-ουδ-ος (ή) μτγν. τροφός : Πλούτ. Ηθ.278D.

θηλώδης-ουδ-ες νεώτ. ὁ ἔχων θηλάς 2) ὁ ὄμοιος πρὸς θηλῆν.

θήλυμα (τό) νεώτ. δερματ. ὄγκος τοῦ δερμάτος, προερχόμενος κυρίως ἐκ τῆς ὑπερτροφίας τῆς θηλώδους σπιθῆδος αὐτοῦ.

θήμα-ατας (τό) | τίθμι | θήκη : Σοφ.ἀπ.541' 2) γλῶσσα, προσίμιον.

θήμισυ ἄπτ. κρᾶσ. τοῦ τὸ ἥμισυ βλλ.
θημολογῶ-ἔω μτγν. συνασπρίζω εἰς θημωνίαν : Ἀντίφ.ΑΠ 9,551 θαμολογεῖν φορμῆτιν δόρπον.

θημωνιά (ή) ἴσ. δ. γρ. τοῦ θημωνιά βλλ.
θημών-ωνος (ὁ) | τίθμι | σωρός : Ὁδ.Ε368 ἤφων θημώνα... καρφαλέων, Ἀριστλ.Μετ.344α,26 θημών ἀχύρων, Ὀπν. Ἀλ.4,496' πρὸθ. ἴσ. « πᾶν τὸ συσσωρευμένον, οἷον ἀχύρων ἢ πυρῶν ».

θημωνιά (ή) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. θημών, σωρός : ΠΔ Ἐξ.8,14 συνηγόρον αὐτοῦς θημωνιάς θημωνιάς' || νεώτ. κ. δημ. ειδ. ὁ παρὰ τὸ ἀλώνιον σωρός τῶν εἰς δευράτια συλλεγέντων σταχῶν μέχρι τοῦ ἀλωνισμού : Κρυστ.93,23 | ἔκδ. Φέξη | παίρνει μιά-μιά τὰς θημωνιάς, τ' ἀλώνια ἀράδα-ἀράδα.

θημωνιάζω δημ. κόμω τὰ δευράτια τῶν σταχῶν θημωνιάς, σωρούς : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.213,11 γὰ νὰ θερίξης σταυρωτά, νὰ δένης ἀντρευμαμένα, νὰ θημωνιάξης πυργωτά, νὰ ζῆς γιὰ νὰ σὲ πέρω.

θημωνιῶ-ἔω μαν. θημωνιοθετῶ βλλ. : Ἀχμ. Ὀνειροκρ.213.

θημωνοθετῶ-ἔω σχόλ. θέτω, τοποθετῶ εἰς σωρόν : Σχόλ. Θεοκρ.10,46.

θῆν ἐγγλ. μόριον ἐν χρ. π. ἐπ. κ. δωρ., σπαν. π. τραγ., τῶρα βεβαίως, τῶρα δὲ λοιπῶν, κυρ. εἰρων. : ἴλ.Ν 620 λαίφετέ θην νέας ἴωστε τῶρα δὲ λοιπὸν θὰ ἀφήσετε τὰ πλοῖα | || κ. μτ. ἐπίτασις : ἴλ.Λ 365 ἡ θην | κατ' ἀλήθειαν |, αὐτ.2,276 οὐ θην | βεβαίως οὐχί |, αὐτ.Φ 568 καὶ γὰρ θην' || ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ γα. Ἐπίχ.34, Καλλ. Ἀετ.2079,46.

θῆνιον ἴσ. « γάλα ».

θῆξις-εως (ή) ἴσ. « ῥοπή, σιγμή, τάχος » : || γλῶσσα. ἠῆξει ἐν σιγῇ 2) μαν. ἀκόνημα : Εὐστ.Πον.313 θῆξις ὀδόντων.

θῆλο ἐπ. τοῦ θελοῦ, β' ἐν. εὐκτ. τοῦ θῆμαι βλλ.

θῆος-α-ον δωρ. τοῦ θεῖος βλλ. : Καλλικραιτ.π. Στob.28,17, Εὐρύφ.η.Στob.4,39,27.

θηπαλόος ἴσ. « βωμολόχος ».

θήπη ἴσ. « ἐκπληξις, φόβος ».

θηπητής ἴσ. « ἀπατεῶν ».

θηπὸν ἴσ. « καταθύμιον, θυμαστόν ».

θήπω ἴσ. « ἐπιθυμῶ, θαυμάζω ».

θήρ-ός (ὁ) κ. μαν., ἐπ. δοτ. θήρεσισι ἄγριον θηρίον, ζῶν σαρκοδόρον, ἰδ. ἐπὶ τοῦ λέοντος : ἴλ.Ο 586 ἔτρασε θηρὶ κακὸν βέβητι εὐκίως, Εὐρ. Ἡρ.153 ὁ Νημειος θῆρ' || μτ. τοῦ λέοντος : Εὐρ. Ἡρ.465 στολήν τε θηρὸς ἀμφεβάλλε σῶ κάρη λέοντος' κ. μτ. τοῦ λέαινα : Μεσομ.ΑΠ 14,63,4' || ἐπὶ τοῦ ἀγρίου κάρου : Σοφ.Τρ.1097 ἐρμυανθῖος θῆρ' || ἐπὶ τοῦ Κερδέρου : Σοφ. ΟΚ 1569 αμιαμάκου θηρὸς' || ἐπὶ ἐκάφουσι:Σοφ. Ἡλ.572 ἀντίσταθμον τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην 2) κτ. πλθθ. γεν. ζῶα, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὰ πτηνὰ κ. τοὺς ἰχθύς : Ὁδ.Ω 291 ἡέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύς, ἡ ἐπὶ χέρσου θηρσι καὶ οἰωνοῖσιν ἄλωρ γένειτ' Ἡσιόδ. Ἐργ.277 ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσι καὶ οἰωνοῖσι πετενοῖσι, Ἡρ.3,129 ἐν ἀγρη θηρών, Σοφ.ἀπ.941,12 ἐν θηρσίν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖσι ἀνω' || κ. μτφ. : Εὐρ. Ὀρ.1272 θῆρας ἐπιφθρεῖς ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου καὶ Πυλάδου |, Ἀλεξ.245,12 ὁ σφοδρότης. κ. θηρὸς | ἐν. Ἐρωτος | κ. παροιμ. ἐν Ἀριστλ.Ρητ.1371b,16 ἔλωθ θῆρ θῆρα 3) ἐπὶ παντὸς ζῴου : Ἀριων 1,5 πᾶντα θῆρες | δελφίνες | || ἐπὶ σκυλῆκων φουευσόμενων ὑπὸ πτηνῶν : Ἀριστφ. Ὀρν.1064 κτείνων παμφύλων γένναν θηρῶν' || ἐπὶ κωνῶπων : Μελέαγρ.ΑΠ 5,150 θῆρας ἀτεγκτοί τέρπανται' || πάπ. ἐπὶ ἱερῶν ζῴων ἐν Αἰγύπτῳ : ἀργιστολιστής θηρῶν 4) πᾶν μυθῶδες θηρίον, οἷον ἡ Σφιγξ : Αἰσχ. Ἐπτ.558 θηρὸς ἐχθίστου δάκος' || ἐπὶ Κενταύρου : Σοφ.Τρ.556 δῶρων ἀρχαίου ποτὲ θηρὸς' || ἐπὶ σατύρου : Εὐρ.Κύκλ.624 σιγάτε πρὸς θεῶν, θῆρες, ἡτυχάεστε' παράγ. θηρίων, θηριώδης, θῆρα, θηρῶ-θηρεῖω, φιλοθηρὸς. Ἐκ ρίξ. θερρ, θέρρ- | αἰολ. φήρ |, σανσκρ. gñvet-, gñveto-, λατ. ferus.

θήρα (ή) κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. θήρη κυνήγιον ἀγρίων ζώων: 'Ιλ.Ε 49 σίμονα θήρης, 'Οδ.Τ 429 βάν δ' ἔσαν ἐς θήρην, 'Ηρ.Ι,37 ἴνεαι ἐπὶ τὴν θήρην, Ξεν.ΚΠ Ι,4,14 ἐποίησε μεγάλην θήραν, 'Αριστλ. ΖΙ 541,20 θήραν ποιεῖσθαι' || κ. μτ. γεν. προσδ.: 'Ἐπιγρ. στρατηγός ἐπὶ τὴν θήραν τὸν ἐλεφάντων' || ὁμ. τοῦ πτηνοῦ γένους θήρα ὀρνιθευτική: Πλάτ.Σοφ.220Β, Διόδ.ΣΙ 1,60 τὰς θήρας τῶν ὀρνυγῶν ἐποιούντο' || κ. ἡ περὶ τὴν θάλασσαν θήρα ἡ ἀλιεῖα: Πλάτ.Νόμ.823D' || ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ ἀγριολίων πτηνῶν: 'Αριστλ.ΖΓ 75(α,14 πέρδικες εἰς τὰς θήρας ἀγόμεναι' 2) μτφ. ἐπιμελής ἐπιθιώξεις παντός πράγματος, ἐπιμέλεια, σπουδή: Σοφ.Φιλ.840 θήραν. ἔχομεν τήν ἐν θηρώων τὰ τόξα), Πλάτ.Σοφ.222Β θήρα ἀνθρώπων, αὐτ. Θεαίτ.198Α θήρα ἐπιστήμων 3) γεν. ἡ ἀγρα, λεία, κυνήγι: 'Οδ.Ι 158 αἶφα δ' ἔδωκε θεός μενοεικέα θήρην, Ξεν.ΚΠ 2,4,25 πρὶν κινεῖσθαι τὴν θήραν' || ἐπὶ πτηνῶν, ἐν τῷ πληθ.: Σοφ.Φιλ.1146 ὦ πταναὶ θήραι' || ἐπὶ ἀραχνῶν: 'Αριστλ.ΖΙ 623α,13 τὴν θήραν ἐπὶ τοῦ μέσου τηρούσα ἰατραφυλάτουσα τὴν λείαν τρεῖς' || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ αἰχμαλώτου: Σοφ.Φιλ.609 θήραν καλὴν ἰκαλό κυνήγι' 4) τόπος γίγεται τὸ κυνήγιον: Δίων Κ 69,10 'Αδριανοῦ θήραι' 5) ἐπιγρ. ἐν Ρωμ. χρόνος, ὁ ἀγώνες τοῦ Ἰπποδρόμου.

θηραγρέτης (ή) κυνηγός: Εὐρ.Βάκχ.1020 τθ' ἡ θηραγρέτα Βάκχαν (δ.γρ. -ευτῆ), Ζώσιμ.ΑΠ 6,184 τρισά ταδε τρισσα) θηραγρέται.

θηραγρευτής (ή) μον. θηραγρέτης:Πρόδρο.213.

θηραγρία (ή) μτγν. θήρα, κυνήγιον ἀγρίων ζώων: Πολυδ.5,12.

θήραγρος-αν (ἀγρα) ἐπὶ ὄργανον, ὁ κατάλληλος, ὁ ἐν χρ. πρὸς σύλληψιν ἀγρίων θηρίων: 'Ιων ΧΥρα.40 θήραγρος πῆδη' || ὄνομα θηρευτικοῦ κυνός: Πεισι.ΑΠ 7,304 (ἀμφ.).

θηραϊκός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Θήραν: θηραϊκὴ γῆ' 2) θηραϊκόν (τό) Ἰματιοσὸς ὃν ἐφόρουν ἐν τοῖς αὐστηρικοῖς δράμασιν ἐν 'Αθήναις, ἐπινοηθεὶς ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ νήσῳ Θήρᾳ ἡ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀμφίεσιν τῶν Θηραίων, ἀ. θήριον: Θεόφρ.ἀπ.119.

θήραιον (τό) τὸ θηραϊκόν βλ.21.

θηράλιθος (ό) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα πυριγενές πλουτώνειον, συνιστάμενον ἐξ ἄσβεστονατρούων ἀστρίων καὶ νεφελίνου καὶ ἀφθόνων ἐγχρωγῶν ἄλλων ὀρυκτῶν.

θηράμα-ατος (τό) (θηρῶ) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ συλλαμβανόμενον, ἀγρευμα, κυνήγιον: Εὐρ.Βάκχ. 869 ἠνίχ' ἄν φοβεράν φύγῃ θήραν ἐξω φυλακάς, 'Απολλωνίδ.ΑΠ 6,105 διδοῦν θηράμασιν αἰὲν δίκτυα, Πλούτ.Λούκ.17 ἐκ μακροῦ θήραμα Ρωμαῖαις ἀφειλετο, Νικ.Χων.ἐν Σάθ.1,83 θήραμα ταῖς ἐκ τῶν ἡμετέρων εὐθιπνοῖς ἐκκελμενοι πραχειρότατον' || κ. μτφ.: 'Αριστλ.ἀπ.675 ἀρετά .. θήραμα κάλλιστον βίω' 2) νεώτ. ζῶον θεωρούμενον κατάλληλον πρὸς ἀγραν: ἡ 'Ηπειρος ἔχει θηράματα.

θηραρχία (ή) μτγν. ὁδήγησις θηρίων, ἐπιστάσις: 'Ασκληπιόδ.9.

θηραρχος (ό) μτγν. ὁ ὀδηγῶν ἐλέφαντας: 'Ασκληπιόδ.9, Αἰλ.Τακτ.23.

θηράσιμος-ον ὃν δύναται τις νὰ θηρεύσῃ: Αἰσχ. Πρ.Κ58 θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμοις.

θηράτεια (ή) μτγν. θηλ. τοῦ θηράτηρ, ἡ κυνηγός: Καλλ.Δηλ.230.

θηράτῃρ-ήρος (ό), ἰων. -πτήρ, ποι. τ. τοῦ θηρατῆς βλ.λ.: 'Ιλ.Ε 51 ἐσθλὸν θηρατῆρα, αὐτ.Φ 574 ἀνδρὸς θηρατῆρος.

θηρατῆρος-α-ον θηρατικὸς βλ.λ., μτ. γεν.: Σοφ. ἀπ.47,1 Ἰυγγα θηρατῆριον ἔρωτας' 2) θηρατῆριον (τό) ἐργαλεῖον θήρας: 'Ηα. ἐν λ. ὀγκιστρον.

θηρατῆς (ό) (θηρῶ) κυνηγός: Αἰλ.ΖΙ 13,12' || ὁμ. κ. μτφ.: 'Αριστρ. Μεφ.358 θηρατῆς λόγων, Διογ.Λ 8,8 θηρατῆς δόξης, Φιλαστρ.Νεώτ.Ἐτικ.Ι θηρατῆς τὸν ἀδῆλων.

θηρατικός-ή-όν θηρευτικός, κυνηγετικός: Φιλ.Ι 628 θηρατικοὶ σκύλακες, Αἰλ.ΖΙ 14,5 θηρατικά ἔργα' || ὁ ἀνήκων εἰς θήρας, ἐπὶ τῶν ἰγνῶν τὰ ὅποια ἀφῆνοιτο τὰ ζῶα: Πλάτ. 'Ηθ.593Β θηρατικά σπῆσαι' || ὁμ. πάλ. φρ. θηρατικός φόρος τέλος ἀδείας κυνηγίου' 2) κ. μτφ. ἐπιτήδειος εἰς τὴν θήραν, τὴν ἀγραν, προσοικεῖσθαι, προσέλκυσαι: Ξεν.Απομν.2,6,33 τὰ θηρατικά τῶν φίλων (τὰ τεχνάσματα δι' ὧν ἀγρεύει τις φίλους)' 3) ἐμπειρος εἰς τὴν θήραν: Πλούτ. 'Ηθ.960Α.

θηρατός-ή-όν μτγν. ὁ συλληφθεὶς, κυρ. μτφ. ὃν δύναται τις νὰ θηρεύσῃ, νὰ συλλάβῃ: Πολύδ.10, 47,11 τὴν ἐξὶν ἡ τὰ κατὰ θηρατὰ γίνεταί τοῖς ἀνθρώποις, Διον. 'Αλ.Συλλ.12 οὐδ' ὀλιγὸς ἐπιστήμη θηρατός ὁ καιρός, ἀλλὰ δόξῃ, Πολύδ.Ρητ.1,1675 κριτήριον οὐδὲ στοχασμῷ θηρατῶ.

θηράτρον (τό) κ. νεώτ. ὄργανον συλλήψεως θηραμάτων, οἶον δίκτυον, παγίς, ὄσκανον: Ξεν.Απομν.2,1,4 τοῖς θηρατῆροις ἐμπήπτουσι, Πλούτ. 'Ηθ. 961C' || κτ. πληθ. ἐπὶ τῶν ἀραχνῶν: Μάξ.Τύρ.16,5.

θηράτωρ-ορος (ό), ἰων. -ήτωρ θηρατῆς βλ.λ.: 'Ιλ.Ι 554 θηρατῆρος ἀνδρας, Νικολ.Δαμ.56J κύων θη-.

θηράφω (ή) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κορεθῶν.

θηράφωρον (τό) ὑπακορ. τοῦ θηρίον βλ.λ., ἐπὶ ἐντόμων: Δημόκρ.π.Γαλ.4,91.

θηρεθός (ό) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν εὐλοστομιδῶν.

θηρεία (ή) γλωσσ. ἡ θήρα.

θηρείος-ον κ.-α-όν (θήρη) ὁ ἀνήκων εἰς ἀγρία ζῶα: Παν.Ι δέρμα θήρειον λέοντος, 'Εμν.101 θήρεια μέλας' || ὁμ. θήρειος γραφὴ εἰκόνες ζώων ἐξείργασμένοι ἐπὶ ὑφάσματος: Αἰσχ.Χο.232' || ὁμ. θήρειον δάκος περιφρ. ὁ θήρ: Εὐρ.Κύκλ.325' || ὁμ. περιφρ. θήρεια βία ὁ Κένταυρος: Σοφ. Τρ.1059' || κ. θήρεια κρέα κυνήγιον: Ξεν.ΚΠ Ι,3,6' || ὁμ. θήρειος σάλδος ὁ ἐκ νεβροῦ κῶλων εἰργασμένος: Πολυδ.4,75' 2) 'Ἐπιγρ. θήρεια στόματα ἡ εἰσοδος τοῦ Ἰπποδρόμου.

θηρευθός-όν ἀρχ. λεξ. ὁ δὲ ἐπ' ἐφθῶν μαγεύων ἀγρία ζῶα' Σουφδ. ἐν λ. σαρφ.

θηρευσία (ή) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν μυιδῶν.

θηρευμα-ατος (τό) (θηρευῶ) κ. νεώτ. θήραμα, λάφυρον, λεία: Σοφ. 'Ιχν.285, Εὐρ.ΙΑ 1162 σπάνιον δὲ θηρευμ' ἀνδρὶ τοιαύτην λαβὴν δάμαρτα' 2) ἐν τῷ πληθ. κυνήγιον: Πλάτ.Νόμ.823Β τὰ πεζὰ θηρεύματα.

θηρευσίμοσ-ον κ. νεώτ. ὃν δύναται τις νὰ θηρεύσῃ.

θηρευσις-εως (ή) ἡ θήρα, τὸ κυνήγιον: Πλάτ. Νόμ.824Α θηρευσις πεζῶν' || κ. μτφ.: Πλάτ. Θεαίτ.166C ὀνομάτων θηρεύσεις.

θηρευτήρ-ήρος (ό) μτγν. θηρευτῆς βλ.λ.: 'Οππ. Κυν.1,449.

θηρευτής (ό) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ θηρεύων, κυνηγός ἢ ἐν χρ. π. Ὁμ. ὡς ἐπίθ. ἰ: 'Ιλ.Μ 41 κύνεσαι καὶ ἀνδράσι θηρευτήσιν, 'Ησιόδ.Α 303 θηρευταὶ ἀνδρες, Θεογν.1254 θηρευταὶ κύνες' || ὡς οὐς: 'Ηρ.Ι,123 δίκτυα δοῦς ἄτε θηρευτῆ τῶν οἰκετιῶν τῷ πισοτάτῳ' || κ. ἐπὶ ἀλιείως: 'Ηρ.2,70 ὁ θηρευτῆς πηλὸν κατ' ὄν ἐπλασε αὐτῷ τοὺς ὀφθαλμούς' || θηρευτῆς πῆρδιε ἐν χρ.πρὸς προσέλκυσαι ἄλλων: 'Αριστ.ΖΙ 614α,10 ἐπὶ δὲ τὸν θηρευτὴν πῆρδικα ὠφέταί τῶν ἀγρίων ὁ ἡγεμῶν ἀντίσας ὡς μαχοῦμενοι' || ὁμ. θηρευτῆς ἱεὸς ἱεὸς πτηνοῦ, ξόδεργα: ΑΠ 5,99' 2) μτφ. ὁ ἐπιθιώκων, ὁ ἐπιζητῶν: Πλάτ.Σοφ.231D θηρευτῆς

νών και πλουσιών, 'Αθην.3,122C θηρευτής καλίσταν όνομάτων, Νικ.Χων. έν 54β,1,121 άποστελώ θηρεύτας και θηρεύσασιν ήμάς.

Θηρευτικός-ή-όν κ. νεώτ. ό άνήλικον ή άρμόζων εις θήραν: 'Αριστφ.Πλ 157 κύνας θηρευτικά, 'Αριστλ.Πολιτ.1256b,2 βίος θηρευτικός (ό βίος τών κυνηγών): || ώς ούσα, ή θηρευτική (έν. τέχνη) ή θήρα, τό κυνήγιον: Πλάτ.Πολιτ.289Α γεωργική και θηρευτική και γυμναστική. 2) μτ. γεν. ό θηρεύων, επιδιώκων τι: 'Αριστ.Ζ1 538a,19 θηρευτικός τής τροφής. || κ. μτφ.: Πλάτ.Ευθύδ.290B θηρευτική τέχνη ανθρώπων' ήλιρρ. νεώτ. -ώς.

Θηρευτός-ή-όν κ. νεώτ. θηρατός βλλ.: 'Αριστλ. Πολιτ.1324b,40 έστι θηρευτόν ό άν άγριον ή έδεστόν ζών.

Θηρευτρία (ή) μτγν. θηλ. του θηρευτή βλλ.: Πάν. Θηρευτρία βοός' ηβλ. 'Ησ. έν λ. θηρατίς. 2) ώς έπίθ. θηρευτική: Θεμιστ.Λόγ.18,220B θηρευτρία κύνας.

Θηρευτρω-ορος(ό) 'Επιγρ. κυνηγός, έπι άνδρών μετεχόντων εις άγώνα του Ιπποδρόμου: θηρευτόρες άνδρες.

Θηρεύω κ. μον. κ. νεώτ., παρακ. τεθήρευκα, μέσ. μέλλ. -σομαι, άόρ. έθηρεύσομαι, παθ. παρακ. τεθήρευμαι, άόρ. έθηρευθήν καταγιναμαι, άχοχολούμαι εις τήν θήραν, κυνηγώ: 'Οδ.Τ 465 θηρεύοντα (ένφ έκυνήγει): || όμ. έπι τών κινήσεων τών χειρών άποδήσκοντος άνδρώπου: 'Ιπν.Προγν. 4 θηρεύειν διά κενής. 2) μτφ. δελεάζω, έλκύω: 'Αριστλ.Ζ1 614a,13 εάν μέν ούν άρρην ή ό θηρεύωσα, τουτο ποιούσιν' εάν δέ θήλεια ή θηρεύουσα ή και άδουσα... άποδιώκουσιν άπό τής θηλείας. 3) μτ. αίτ. κυνηγώ, επιδιώκω, συλλαμβάνω: 'Ηρ.4,172 θηρεύειν άπτελέθους, Ξεν. 'Αν.1,27 θηρεύειν θηρία, Πλάτ.Θεοίτ.197C θηρεύειν όρνιθας, 'Αριστλ.Ζ1 603a,7 θηρεύειν ιχθύς, Διγεν. Ακρ.1289 ένφηερ και έθηρευσαν άρκτης μετά Λεώντων' || όμ. έπι άνθρώπων: 'Ηρ.4,183 τοίς τρωλοδύτας Αίθλονας θηρεύουσι τοίσι τε θρήνηοισι, 'Αριστλ.Πολιτ.1324b,39 θηρεύειν άνθρώπων εις θοίνην ή θυσίαν. 4) πλήττω: Πίνδ.Π 4,9) Τίτυον βέλος θηρευσε. 5) μέσ. συλλαμβάνομαι: 'Αριστφ.άπ.51, Πλάτ.Γοργ.464D τή ήδίστη θηρεύεται τήν άνοιαν. 6) παθ. κυνηγούμαι, καταδιώκομαι: 'Ηρ.3,102 παρά βασίλει τή Περγέων ένθεύτεν θηρευθέντες. || όμ. συλλαμβάνομαι ώς λεία, λαφυραγωγούμαι: αύτ.3,108 ό λαγός υπό παντός θηρεύεται θηρίου. || περικλειόμαι: Αισχ.Χο.493 θηρεύεται πέδις. || κ. μτφ. συλλαμβάνομαι ώς αιχμάλωτος: Λύσιππ.7. 7) μτφ. καταδιώκω, έπίσητά: Πίνδ.Ν 11,47 θηρεύειν κερδέων μέτρον, Αισχ.Πρ.858 θηρεύειν γάμου, Αισχίν.1,170 θηρεύειν νέους πλουσίους όρφανούς, Ισοκρ.1,16 θηρεύειν ήδονάς, 'Αριστλ.Πολιτ.1328b,1 θηρεύειν εύδομιονίαν, Ολεια.6Α τών θηρευόντων τας ψυχάς ήμών. || κ. έπι ρητόρων: Φιλώδ.Ρητ.2,55 θηρεύειν τόν πλησιον.

Θηρευφόνος-ον μτγν. θηροφόνος βλλ.: 'Ηρωδ.διαν.2,260.

Θήρημα (τό) ίων. τ. του θήραμα βλλ.

Θηρητήρ-ήρος (τό) ίων. τ.του θηρατήρ βλλ.: || θηλ. -ήτειρα ή κυνηγός: Καλλ.Δίλ.230.

Θηριάζομαι 'Επιγρ. 'μεταβάλλομαι εις θήριον, γίνομαι θήριον.

Θηριάκος-ή-όν (θήριον) κ. μον. ό πραγματευόμενος περί άγρίων θηρίων: Διοσκ.Οηρ.Προσιμ. θηριακός λόγος. || ώς έπίθ. Φιλόιμ. Δηλ.6,1 Φίλιππος ό θηριακός. || ό άναφερόμενος εις τά άγρια θήρια: 6θ. τό θηλ. θηριακή ώς ούσα. ένν. αντίδοτον| αντίδοτον κατά δηλητηριώδους δήγματος: 'Ανόρμ.π.Γαλ.14,32. || όμ. θηριακά (τό) άν. παίηματος του Νικιάδρου, πραγμα-

τευομένου περί τών αντίδοτων τούτων: Γαλ.14,7 || όμ. κ. ώς έπίθ.: Διοσκ.5,53 θηριακός (όινος), Γεωγ.48,1 θηριακή άμπελος.

Θηριάλωσις-ως (ή) μτγν. σύλληψις άγρίων θηρίων Σύμμ.ΠΔ Γέν.49,9.

Θηριάλωτος-αν μτγν. ό συλληφθείς υπό άγρίων θηρίων: ΠΔ Λευίτ.5,2 θηριαλώτους θνησιμίοις, Φιλ.2,355.

Θηριάμβος έτυμ. του θριάμβος βλλ.: Σουίδ.

Θηριάνθρωπος-ον μτγν. ό θήριον και άνθρωπος ών: 'Ηρωδ.Επιμ.76.

Θηριόθορος-ον ό υπό άγρίων ζών, θήριον φάγωθεις: Φωκυλ.146.

Θηριδιον (τό) ύποκορ. του θήριον βλλ., ζωάριον, κτ. πληθ.: Θεοφρ.Φ1 28,3, Γαλ.16,162.

Θηρικλείος-αν κ.-α-ον νεοποιημένος υπό Θηρικλέως, περιφήμου Κορινθίου κεραμέως: 'Αλεξ.96 Θηρικλείος κύλιε, αύτ.119 κρατήρ Θηρικλείος, Θεοφρ. Φ1 5,3,2. || όμ. Θηρικλεία (ή) ή -ος είδος ποτηρίου ή χκάτω ή και ζύλου μαύρου με πλατεϊαν βάσιν: Διώσιππ.4 θηρικλεία ή μεγάλη, 'Αριστφ.14 τών Θηρικλείων εύκύκλωτον άσίσις, Διον.Κωμ. 5,1 6σα δ' έστιν είδη Θηρικλείων τών καλών.

Θηριό (τό) δημ. κ. θηριό τό θήριον βλλ.

Θηριοδάλτης-ος μον. ό βληθείς, έρροϊμμένος εις τά άγρια θήρια: Θεοφύλ.Σ' Ιστ.3,37Α τιμωρία θηριοδάλτη.

Θηριοδολία (ή) μτγν. έπιδρομή θήριων: 'Επιφάν.1,122.

Θηριοδολίος-ον μτγν. τόπος περικών θήρια, που βγάζει θηρία: 'Επιφάν.1,1078.

Θηριοδρωσία (ή) μον. βρώσις, φάγμα υπό άγρίων θηρίων: Σταυδ.Θεόδ. έν Κώδ. Cois.94,272.

Θηριοδρωτός-ον μτγν. ό υπό άγρίων θηρίων καταφαγωθείς: Διόδ.Σ 18,36 τούτων αύκ έλαττόων ή χιλίων θηριοδρώτων γεγανότων.

Θηριογνώμων-ονος (τό) μον. ό έχων θήριο φρόνημα, νοών: Κ Μανασσα.85C.

Θηριοδασαστής (τό) νεώτ., θηλ. -άστρια ό δασαστής θήριων, θηριοτρόφος.

Θηριοδεικται (τό) μτγν. έκθέται, έκτιθέντες άγρια ζώα: 'Αντίοχ. 'Αστρ.π.Κωδ. 'Αστρλ.Κ7,118.

Θηριοδηνια-ατος (τό) μτγν. δήγμα όφειως: Διοσκ.2,79.

Θηριοδηκτος-ον ό δηχθείς υπό άγρίου θήριου, ιδ. υπό όφειως: Δημόκρ.π.Γαλ.14,122, Διοσκ.1,103.

Θηριοδηκτώ-εω μον. καταδιώκω άγρια θήρια: Κ Μανασσα.95.

Θηριοειδής-ους-ές ό όμοιος άγρίφ θηριφ: 'Αδ.σμ.1,4.

Θηριοθήρας (τό) θηροθήρας βλλ.

Θηριοκόμοιος (τό) μτγν. ό τρέφων και περιποιούμενος άγρια θήρια: Πρoκ.9.

Θηριοκτόνος-αν μον. θηρακτόνος βλλ.: Εύστ. 1416,14 θηριοκτόνων φάρμακον.

Θηριομαχίον (τό) μον. τόπος έν φ γίνεται θηριομιά: Πράξ. Παυλ.κ.Θέκλης 54.

Θηριομάχη (τό) μτγν. ό μαχόμενος πρός άγρια θήρια: Διόδ.Σ 36,10.

Θηριομάχη (ή) μτγν. κ. νεώτ. μάχη θήριων πρός άλλα ή πρός άνθρώπους: Στράβ.2,5,33 δια τήν σπουδήν τήν περί τας θηριομαχίας.

Θηριομάχος-ον μτγν. κ. νεώτ. ό μαχόμενος πρός άγρια θήρια: Μάρκ.Αύρ.10,8 όμοίους τοίς ήμιδρώτοις θηριομάχοις, Λουκ.Λεξιφ.19 τόν μέγαν θηριομαχόν 'Ηρακλέα.

Θηριομάχ-εω μτγν. κ. νεώτ. μάχομαι πρός άγρια θήρια, άγωνίζομαι κατά θήριον, κ. μτφ.: Διόδ.Σ 3,43 άναγκάζονται και μεθ' ήμέραν και νύκτωρ θηριομαχέιν ύπέρ των θηριώτων, ΚΔΚορινθ.1,15,32 ει κατα άνθρώπων θηριομάχησα έν 'Εφέσω, τι μοι τό όφειλος, Βέττ.Βόλ.129,33.

Θηριομιάς-ους-ές μον. ό κατά τό ήμισυ άν-

θρωπας και κατά τὸ ἄμισυ θηρίον, ὁλον ἡ Σκύλλα: Τζέτζ.Λυκάοφρ.45.

θηριουμία (ή) συνουσία, μίξις μετά θηρίων.

θηριουμία (ή) μγν. κ. νεώτ. μορφή θηρίου.

θηριόμορφος-ον | μορφή | μ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν θηρίου: Εὐστ.1139,57 **θηριόμορφος** κιάδων' || ὅμ. θηριόμορφοι παραστάσεις αἱ εικονίζουσαι θηριόμορφους θεούς.

θηρί(ο) (τό) κ. μ. κ. νεώτ., ὄσμ. κ. θηριό ὑποκορ. τοῦ θήρ ἄνευ ὑποκορ. σημ., ἄγριον θηρίον, ἄγριον ζῶον, ἴδ. ἐπὶ τὸν θηρευμένον: Ὅδ. Κ171 μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν | ἐπὶ ἐλάφου |

|| εἰδ. ἐπὶ τῆς ἀράχης: Ἄριστλ.Ζ1 623α,27 ἐάν δε τίς λυμήνῃται τὸ ἀραχίνον, . . δια τὸ μάλιστα ἐν ταύταις ταῖς ὥραις ἐμπίπτει τὰ θηρία' || συγχ. ἐπὶ ἐλεφάντων: Πολύβ.11,1,12 τῶν θηρίων τὰ μὲν ἔξ ἅμα τοῖς ἀνδράσιν ἔπεισε . .

|| ἐν τῷ πληθ. κτήνη, ζῶα, ἀντίθ. ἀνθρώποι, πτηνά, ἰχθύες: Ὑμν. Ἀφρ.4, Ἡρ.3,108 ὁ λαγὸς ὄπο πανθὲς θηριώταθ θηρία' || 2) γεν. ζῶον: Ἡρ.1,119 εἰρετο . . εἰ γινώσκου δευ θηρίον κρέα βεδρώκοι || ἐπὶ κυνός: Θεοδρ.25,79 τούτα θεοὶ ποίησαν ἀνακτες θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι, ὡς ἐπιμηθές' || 3) ἐπὶ ἀνθρώπων ὡς ἐπιθ. προσδ.: Ἄντιφ.Σαφ.48 ἀνθρώπων πάντων θηρίων θεσιδέστατον' || ἐπὶ ἰχθύων: Ἄριστλ.Ζ1 598β,1 δια τὰ θηρία τὰ μεγάλα, ὅτι ἐλάττω εἰσιν ἔκαστος' || ἐπὶ ἐγγέλευσιν: Ἄντιφάν.147,7 Ἐπιγρ. ἐπὶ βελέων: || κ. ἐπὶ ἄλλων μικρῶν ζῶων: Ἄριστλ. Ζ1 552β,11 ἐναυθα γίνεταί θηρία ἐν τῷ πυρὶ' || κτ. ἀντίθ. πρὸς τὰ φυτὰ: Πλάτ.Συμπ.188B πολλά νοσήματα καὶ τοῖς θηρίοις καὶ τοῖς φυτοῖς' || κ. παροιμ.π.: Ἄριστλ.Πολιτ.1253α,29 ἡ θηρίον ἢ θεός ἢ κατώτερον ἢ ἀνώτερον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως' || 4) ἄγριον θηρίον, εἰδ. τὸ ἐχθρικός διακελιμενον πρὸς τὸν ἀνθρώπον: Πλάτ.Μενξ.237D θηρία τε καὶ βοτὰ (κρεοφάγα καὶ ομοροφάγα), Διγεν. Ἀκρ.1288 καὶ εἰς τὸ δάσος ἤλθοσαν θηρία κυνηγήσαι, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.32,1 τὸ θηρίο π' ἀνανογιήσαι, πῶς τὸ αὐτὸ λαίπνου τὰ μικρὰ' || ὅμ. τέρας, ἐπὶ καρχαρίου: Ἡρ.6,44 ὄπο τῶν θηρίων διεφθερίοντο ἀρπαζόμενοι' || ἐπὶ τοῦ Τυφῶνος: Πλάτ.Φαῖδρ.230A θηρίον τυγχάνω Τυφῶνος πολυλαοκώτρων' || ἐπὶ Σατύρων: Σοφ.Ἰχν.147, Ἄρ.σφ.Νεφ.184 ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία' || 5) λατρ. θηριώμα βλλ. κ.: Ἰνν.Κωσκ.459' || 6) ὡς ὕβρις, πρβλ. κτήνος, ζῶον: Ἄριστφ.Πλ.439 ὡ δειλάτατον οὐ θηρίαν, Ἐπιμενίδ.1 Κρήτης, κακὰ θηρία' || ἐπὶ πτωχείας: Μέν.Γεωργ.78 δουσινυθέτητον θηρίον' || λεγόμεν. ὄπο τὸ Ἀλοχίον περὶ τοῦ Δημοσθένους: Πλίν. Ἐπ.2,3,10' || ἐπὶ γυναικός: Σεκοῦνδ.Γνωμ.8 || 7) νεώτ. κ. ὄσμ. ὡς χαρακτηριστικὸν μεγαλοσώμου, γιγαντώδους: Ἐμεγάλας, ἔγινε θηρίο' || κ. ἐπὶ ἀσθενούς ἀναλαδόντος: ἔγινε θηρίο' || 8) ἄστρον. κ. ἄστρολ. ἀστερισμός τις: Εὐδόξ.π. Ἰνν.ἀρχ.1,2,20, Βέττ.Βάλ.6,13.

θηριοειδής (ή) μγν. βοτάνη τις φέρουσα νόρκην εἰς τοὺς ὄψεις: Πλίν.Φ1 24,163.

θηριοπλαγκτας-ον μγν. ὁ ὄπο δλητηριώδους θηρίου πεληγμένος, θηριόδηκτος: Κατ. Ἄστρλ.Κ 8(4),150.

θηριόποδα (τά) νεώτ. παλαοζ. ὕδατις ζῶω τῆς τάξεως τῶν δεινοσαυρίων ἑρπετῶν, ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

θηριοποιώ-έω μ. κ. νεώτ. μεταβάλλω τινά, μεταμορφώ εἰς θηρίον: Τζέτζ.Λυκάοφρ.815.

θηριοπραγής-οδς-ές μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρμόζων, πρέπων εἰς θηρίον.

θηριοπραθής ἐπίρρ. μγν. κατὰ τρόπον θηριοπρηθῆ βλλ. κ.: Κύριλλ.ἐν Ἀπ.2,293C.

θηριόστερνος-ον μ. κ. ἔχων στέρνον, καρδιαν ἀγρίου θηρίου: Νικητ.Εὐγ.4,178.

θηριότης-πος (ή) ἡ φύσις τοῦ θηρίου, ἀγριότης, ὄσμ. κ. κτηνοδία: Ἄριστλ.Ἡ Νικ.1(45α,17, Μειαν.π. Στὸδ.3,1),115.

θηριοτροπία (ή) μ. κ. νεώτ. τρόπος, διάθεσις, δράσις θηριώδης πρβλ. θηριότης.

θηριοτρόπος-ον μ. κ. νεώτ. ἔκκλ. ὁ ἔχων τρόπους θηρίου, ὁ φερόμενος, ὁ δρῶν ὡς θηρίον.

θηριοτροφεῖο(ν) μγν., νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ κλειστός χώρος ἐν τῷ ὄποιφ, συνήθ. ἐν κλωδοῖτι, ἐγκλεισονται καὶ τρέφονται ἄγρια θηρία: Βάρορ.3,13,2' || 2) νεώτ. ὄσμ. κ. μ. κ. ἐπὶ ὄμιλου γυναικῶν πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ἀσχημίας αὐτῶν: ἡ χρεσινή συγκέντρωση διανοούμενων γυναικῶν ἦταν ασωστὸ θηριοτροφεῖο.

θηριοτρόφος-ον μγν. ὁ ἐκ σαρκῶν θηρίων τρέφόμενος, ὁ τρώγων θηρία: Γαλλ.11,143.

θηριοτρόφος-ον μγν. κ. νεώτ. ἐπὶ χώρας, ὁ ἐν φ' τρέφονται, βίουσιν, εὐρίσκονται πολλά θηρία, θηριοθρίθης: Στράβ.2,5,33 ἡ ἀπὸ Καρχηδόνας μέχρι σπηλιῶν ἐστὶν εὐδαίμων, θηριοτρόφος δὲ ὡς περὶ καὶ ἡ μεσόγαια' || 2) ἐπὶ προσ., ὁ τρέφων, συντηρῶν θηρία: Πρύσκλ.Τετραβ.250' || ὁ διατηρῶν θηριοτροφεῖον βλλ. || νεώτ. κ. ὄσμ. ἐκγυμνάζων θηρία, ὁλον πρὸς θεαματικὴν ἐπίδειξιν.

θηριοτροφώ-έω μγν. ἐν χρ. εἰς τὰ παθ. θηριοτροφούμεν ἀνατρεφόμεναι, ἀσκαοῦμαι ὑπ' ἄλλου, γυμνάζομαι ὡς ἄγριον θηρίον: Ἄλκιφρ.ἀπ.5.

θηριοφόνος-ον μγν., μ. κ. νεώτ. ὁ φονεύων ἢ ὁ φονευσίας θηρία' || ὁ κυνηγῶν θηρίων.

θηριόχορτο(τό) ὄσμ. κ. θηριόχορτο τὸ φυτὸν φευδοδουρώνια ἡ σικελική.

θηριόφυχος-(η)-ο(ν) μ. κ. νεώτ., ὄσμ. κ. θηριόφυχος ὁ ἔχων φυχήν θηρίου, ὁ ἄγριος καὶ σκληρὸς τὴν φυχήν: Πρόδρ.25' || 2) ὄσμ. εἰς τὸν τ. θηριόφυχος ὁ ἔχων μεγάλην γεννοδιότητα καὶ ὀρμητικότητα, ὁ σίαν τὰ μεγάλα ἐπιθετικὰ θηρία, ὁ γενναῖο-καρδὸς, ἀντρεψόμενος: θηριόφυχος ἦταν ὁ Διγενής' πρβλ. θηριεύω 2).

θηριόσω μεταβάλλω, μεταμορφώ εἰς ἄγριον θηρίον: Φιλῶδ.Εὐσ.144 ταὺς πρῆς αὐτὴν ἀφικνουμένους ἡ Κίρκη θηριο' || παθ. Ἐπιγρ. μεταβάλλομαι εἰς ἄγριον θηρίον, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς' || 2) παθ. ἐπὶ ζῶων, αὐξάνομαι εἰς πλήρες καὶ τέλειον θηρίον, ἦται παῖς να εἶμαι νεοσσός: Εὐδοκ.107,14 πρὶν θηριοθεσθαι τὸν γένον' || 3) μ. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. ἐν μέσ.σημ., γίνομαι θηριώδης, ἄγριος, ἐξαγριόομαι: Πλάτ.Νόμ.935Α ἐμπιπλάς ὄργην, θηριόμενος ἐν δυσκολίᾳ ζῶν γίνεταί, Φιλῶδ.Παρρ. 250 θηριοῦσθα πρὸς τινας, Φιλῶδ.2,53 θηριοῦσθα πρὸς ἀγριότητα' || 4) ἐπὶ τόνων εἰδ. εἰς τὴν θηριότητα, γεμῶτος ἑρπετῶν: Παῦλ.Αλφ.5,1' || 5) λατρ. γίνομαι κακοήθης, κακοφορμίζω, θηριεύω βλλ. κ.: Θεοφρ. Χαρ.19,3 ἔληκ ἔδοσα θηριωθῆναι, Διοσκ.3,9 τεθηριώμενον ἔλακος.

θηριώδης-οος-ες κ. μ. κ. νεώτ. ἐπὶ τόνων, ὁ πλήρης ἀγρίων θηρίων: Ἡρ.4,181 ἡ θηριώδης Λιβύη, αὐτ.1,10 ὄρεα θηριώδεστατα, αὐτ.6,44 θηριώδεστατὴς οὐσις τῆς θαλάσσης | οὐσις πλήρους μεγάλων σαρκιοδῶρων ἰχθύων' || 2) ἐπὶ ζῶων, ὁ ἴσιν ἄγριος: Ἄριστλ.ΖΜ 663α,13 τὰ θηριώδη καὶ μάχημα ἀποφροσύναι | οἱ βούβαλοι καὶ αἱ δορκάδες' || 3) τὸ οὐδ. ἐνάσθρ. ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ θηρίου, τοῦ κτήνου, τὸ γένος τῶν κτηνῶν, ἡ ζωικὴ φύσις, αὐτὸ τὸ κτήνος: Εὐρ.Τρωφ.671 τὰ θηριώδεις ἀφθογγον τ' ἐφυ ξυνέσει τ' ἀχορστων (ἐν ἀναφ. πρὸς πάλον), Πλάτ.Κρατ.394Ι' || 4) κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ ἄγριος, ὀρμητικός, ἐπιθετικός οἶνει ὡς θηρίον: Ἄριστλ.Πολιτ.1338π,12 οἱ Λάκωνες . . θηριώδεις ἀπεργάζονται | τοῦδ παιδάς |, Πολύβ.30,12,3 θηριώδεστερος ἀνθρώπος' || νεώτ. εἰδ. ὁ ἔχων ἀγριότητα, σκληρότητα φυγικήν' || ὅμ. νεώτ. ὁ ἐξαγριώδης, ἴδ. ἔξ

δργής : άμα ήκουσε την θβριν έγινε θηριώδης 5) κ. νεώτ. επί πρόξεων, ιδιοτήτων, καταστάσεων έν άναφ. πρός πρόσ., ό διά τήν αγριότητα ή τήν κτηνωδιάν προσήκων, ιδιζών εις θηριον, κτηνώδης : Ίππ. Αρχ. Ίητρ.3 θηριώδης δβιαιτα, Εύρ. Ίκ.202 θηριώδης βιαιτος, Πλάτ. Πολ.591C: θηριώδης ήδανή, Σέργ.Μακρ.ένΣάθ.3,226 τήν θηριώδη γνώμην τώ κρατούντων . . μετήλλαξ, - θηριώδης συμπεριφορά - άστοργία - σκληρότης - ένέργεια 6) άστρον. ζώδια θηριώδη θηριόμορφα, ά. τά εις ό έδόθησαν όνομ. θηρίων, οίον λέων, ταύρος : Πτολ.Τετραβ.200 7) Ιατρ. επί έλκους, ό κακής φύσεως, κακόηθης : Φιλόδ.44W, Πλάουτ. Ήθ.165B νομαί σαρκός θηριώδεις 7) όμ. επί έμλινθων, ό λαν κακής φύσεως, λαν έπιδαλθής, έπικίνδυνος : Ίππ. Επιδ.6,1,11.

θηριωδία (ή) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. θηριότης, ώπιότης, σκληρότης, άπανθρωλία : Άριστ. ΗΗΝικ. 1145a,24, Σέργ.Μακρ.ένΣάθ.3,266 ή κατά τών χριστιανών θηριωδία εξέμνην.

θηριωδής έπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον θηριώδη βλ.λ.4, άγριον, σκληρόν : Ίσοκρ.11,25 θηριωδώς διακαεσθαι πρός άλλήλους.

θηριωμα-ατος (τό) μτγν. κακόν έλκος, πεφλογισμένον : Κέλσ. Ιατρ.5,28,3, Διοσκ.2,109, Έρωτιαν.έν λ. θηριώδες.

θηριώνυμος-ον μων. ό έκ τού όνόματος άγριου θηριου όνομασθείς : Εύστ. επί Διον.Περ.976.

θηριωσις-εως (ή) μτγν. μεταβολή, μεταμόρφωσις εις θηριον : Λουκ. Ορχ.48 Καλλιστοσύ θηριωσις.

θηρόδατος-ον μων. ό βατός ύπό άγριων ζώων.

θηρόδολω-έω βάλλω κατ' άγριον ζώων, πλήττω, φονεύω άγρια θηρία : Σοφ.Φιλ.165 θηροδολώντα πτηνολίς συμγενρόν συμζώωζ.

θηρόδορος-ον καταβρωθείς, κατασπαραχθείς ύπό άγριων θηρίων : ΨΦωκυκλ.147 θηρόδορον κρέας 2) ό δι' άγρίων θηρίων γινόμενος : Μαν.4,614 θηρόδορος θάνατος.

θηρόδοτος-ον μτγν. ό τρέφων, άνατρέφων άγρια ζώα : Κυλλήν.ΑΠ9,4 θηρόδοτος έρημοσύνη.

θηρόδοτος-ον μτγν. θηρόδοτος βλ.λ. : Στραβ. 6,112 άπολειφθέντα δ' αυτόν έν τή τοιαύτη πάγη θηρόδρωτων γενέσθαι.

θηρόδοκτος-ον σχόλ. φ δηκθείς ύπό όφρεως : Σχόλ.Σοφ.Φιλ.696.

θηροδιισακάλλια (ή) μτγν. τώ δαμάζειν, ήμερώειν άγρια θηρία : Μαν.4,245.

θηροδιώκτης (ό) μων. ό διώκων θηρία, κυνηγός θηρίων : ΚΜανασσ.6304.

θηροδιώξ-ακος (ό) μων. ό θηροδιώκτης βλ.λ. : Χοιροδ.Θεο.1,296.

θηροδής-ους-ές Ήσ. ό όμοιος άγρίω θηρίω.

θηροζύγοκαμήλιμέτωπος-ον ό θήρας ζυγών και κάμητων τά μέτωπα : ΑΠ9,538.

θηροθηρας (ό) Ήσ. ό θηρευτής, κυνηγός.

θηροθύμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ό έχων φυχήν θηριου, θηριώδης : Φιληπ.Θεσα.ΑΠλ.3,25, Καλλην. Θαν.βλ.285 νά.έξημερώση τόν θηροθύμον Σκιάν.

θηροκόμος-ον μτγν. ό τρέφων και περιποιούμενος άγρια θηρία, ειδ. ό συντηρών καμήλους : Ηλύδ.Αιβ.10,27 άγεσθαι πρός τού θηροκόμου, καθάπερ άφύκτω δεσιμώ τώ εκείνου βουλήματι άδηγούμενον.

θηροκομω-έω μων. τρέφω, συντηρώ άγρια θηρία : Νικ.Χων.Χρον.80D.

θηροκράτωρ-ορος μων. ό άρχων, έξουσιασστής τών θηρίων : Φιλής π. Ζώων35,23.

θηροκτονία (ή) μων. φόνος άγρίων θηρίων.

θηροκτόνος-ον ό φονεύων άγρια θηρία, έπίθ. τού Ήρακλέους : Έπιγρ. 7) επί τής Άρτέμιδος : Εύρ.ΙΑ 1570 ώ . . θηροκτόνος 7) όμ. έν φωνάϊς θηροκτόνοις έν κυνηγώ : αυτ.Έλ.154.

θηροκτονω-έω μτγν. φονεύω άγρια θηρία.

θηρολέτης Ήσ. εό τας λέξεις θηρώμενος 7) δηγρ. θηρολέκτης.

θηρολετήρ-ήρος μων. θηρολέτης βλ.λ. : Τζέτζ. Κώδ.Παρ.2644 7) κ.θελ. -τετρα : Εύστ.Πον.20,56.

θηρολέτης (ό) | δλλυμι | μτγν. ό φονεύων άγρια θηρία Ήσ. 7) όμ. ζός ό θηρολέτης επί τού ροπαλού τού Ήρακλέους : Φιληπ.Θεσα.ΑΠλ.4,104 7) κ. θηλ. -ολέτης-ίδος θηρευτρια Ήσ.

θηρόλατος-ον | δλλυμι | μτγν. ό κατασπαραφείς, φονευθείς ύπό άγρίων θηρίων : ΑΠ8,210.

θηρολετω-έω | δλλυμι | μων. κατασπάρεω, φονεύω άγρια θηρία : Εύστ.561,3, Δοσιβ.432Κ.

θηρομάχια (ή) Έπιγρ. μάχη πρός άγρια θηρία.

θηρομαχά-έω γλωσσ. μάχομαι κατ' άγρίων θηρίων.

θηρομίγλης-ους-ές μτγν. ό κατά τώ ήμισυ θηριον (περί τών Κενταύρων) : Όπν.Κυν.26 θηρομίγη φύλα 2) θηρομίγλης ώργυη κραυγή ως ή τών θηρίων : Πλάουτ.Μάρ.20.

θηρόμικτος-ον μτγν. θηρομίγλης βλ.λ.) : Λυκόφρ. 963 θηρόμικτος δαίμων.

θηρομορφία (ή) μτγν. θηριομορφία βλ.λ. : Διον. Άρεοπ.2,14.

θηρονόμος-ον (θήρ - νέμω) μτγν. επί δρους, ό τρέφων ή έχων άγρια θηρία : Άντιν.ΑΠ6,111 νωτά τε θηρονόμου φερδομέναν Φολδάς 2) ειδ. επί τού Πανάδος, ό βόσκων θηρία, ζώα : Καστορ. π. Αθην.10,455Α 3) όμ. ειδ. επί τής μάστιγος, ό δι' ου άδγαίνονται τά ζώα ή γυμνάζονται θηρία : Νόνω.Δ.11,122 θηρονόμος μάστιξ.

θηρόπεπλος-ον ό ένδεδυμένος δέρματα θηρίων : Όρφ.Ύμν.69,7 7) θηρόπεπλος μαβία ή μαβια τού να φορητή τέ δέρματα θηρίων : Στρατόνικ.π.Τιμ.80.

θηρόπλεστος-ον μτγν. επί τής Κίρκης, ό μεταβάλλων, μεταμορφώνων εις θηρία : Λυκόφρ.673.

θηροπλεστώ-έω μων. πλήττω, σχηματίζω θηρία : Τζέτζ.Λυκόφρ.673.

θηροσκοπία ό άναζητών, θηρευών άγρια θηρία, έπίθ. τής Άρτέμιδος : Ύμν.Όμ.27,11, Βακχ. 10,107 άριστοπάτρα θηροσκοπία, Φιληπ.Θεσα. ΑΠ6,240 Λητοός θηροσκοπέ τοξότι κούρη.

θηροσώγη (ή) μτγν. ώφρ. -να κυνήγιον : Όπν.Κυν. 443, Άγαθ.ΑΠ6,167 ώ διασάς άγία θηροσώνας.

θηρότις Ήσ. «θηρευτρια».

θηροτόκος-ον μτγν. ό γεννών, παράγων άγρια θηρία : Διοκλ.ΑΠ6,186 δικτυβόλοι τούτψ δ' άγκεσι θηροτόκοις.

θηροτρόφος-ον ό έκ σαρκών θηρίων τρεφόμενος, ό έχων ως τροφήν άγρια ζώα : Εύρ.Φοίν. 280 θηροτρόφος δράκων.

θηροτρόφος-αν επί τόπων, ό τρέφων, ό έφ' ου βίσουιν, άφθονούσιν άγρια ζώα : Εύρ.Βάκχ.556 πόβη Νύσας άρα τας θηροτρόφου θυρσοφροφής θιάσους, Άπολλ.Ρ.4,1561 2) επί προσ., ό τρέφων, συντηρών θηρία, άγρια ζώα : Έπιγρ. θηροτρόφος άνήρ 7) ειδ. επί τής Τηθύδος : Όρφ. Ύμν.22,6 πρέλ. Ήσ. «Τηθύς ή γή».

θηροτροφω-έω μτγν. θηριοτροφώ βλ.λ. : Άρισταιν.2,20.

θηρότυπος-ον ό έχων τόν τύπον, τήν μορφήν θηρίου : Όρφ.Ύμν.24,5.

θηροφάνης-ους-ές μτγν. ό φαινόμενος ως θηριον : Πρόκλ.Ήσίδ.151.

θηροφονεύς-εως (ό) μτγν. ό φονεύων θηρία, άγρια ζώα : Όπν.Κυν.1,538.

θηροφονία (ή) μτγν. κ. μων. φόνος άγρίων ζώων : Εύστ.Πον.356,29.

θηροφόνος-ον κ. η-ον ό φονεύων άγρια ζώα : Εύρ.Ίπν.216 θηροφονοί κύνες 7) ειδ. έπίθ. τής Άρτέμιδος 7) όμ. τού Αόλλωνος : Θεόγν.11,

Εύρ.Ήρ.378 θηροφόνος θεά, ΑΠ9,525,9 2) μγν. θηροφόνον (τό) έσφ. άνάγν. του θηλυφόνον βλλ. : Διοσκ.4,76.

θηροφόντης (τό) μσν. θηροφόνος βλλ.1), **θηροφονό-έω** μγν. φονεύω θηρία: Όπν.Κυν.14,24. **θηροφόρος-ον** άπιγο. ό φέρων, παράγων θηράματα, ό έχων άφθονον θήραμα, που έχει κυνήγι: ΑΠ14,24 (άμφ.).

θηροφυλακικόν (τό) μγν. θηριοτροφείον βλλ. : Θεμιστ.91C.

θηροφυλακιοπολιτικός (τό) πάπ. ύπάλληλος επίστατης επί των έλεφάντων.

θηροφύλαξ-άκος (τό) πάπ. ό κυνηγός. **θηροφύλαχος-ον** (χλαιή) μγν. ό ένδεδυμένος δέρμα θηρίου: Λυκόφρ.871.

θηροφύχος-ον μγν. ό έχων φυχήν θηρίου: Άνάγ.Κώδ.Παρισ.2506,7.

θήρως κτ. κράσ. τό ήρῶν: Άριστφ.Σφ819.

θήρ-θητός (τό) έργάτης ή δουλοπαροίκος καλλιεργών τούς άγρούς του κυρίου του: Όδ.Δ644 θήτης τε θμῶές τε || μισθῶτος έργάτης τής γής: Ησαΐδ.Έργ.602 θήτά τ' άσικον ποιησθαι, Πλάτ.Πολιτ.290.Α μισθωτούς και θήτας, Άριστφ. Πολιτ.1278α,13 βάνασου και θήτης (άντιθ. δουλό-η) 2) έν Αθήναιοι, μέλος τής τετάρτης και έσχάτης τάξεως κατά τό πολίτευμα του Σόλωνα: Θουκ.6,43 άπτακόσιοι θήτες έπίδαται τών νεών, Άριστφ.Αθ.7,3 ίππεία και ζευγίτην και θήτα 3) θηλ. θήσα (ή), άπτ. θήττα πτωχή κόρη, άντιθ. έπίλυκος: Πασαείδ.35, Άπολλ.Ρ.193 θήσσα γυνή || ώς έπίθ. επί πραγμ., θητική, δουλική, λιτή: Εύρ.Άκκ.2 θήσσα τράπεζα, αύτ.Ήλ.205 θήσσα έστία.

θήσαι άπαφρ. ένεργ. άορ. α' του άορ. έν. ρ. θάω μ. π. Ησ., πανταχού άλλαχό τό μέσ. ένσπ. άπαφρ. θήσθαι, άόρ. α' θήσατο κ. πη. θησόμενος, μυζώ, ροφώ, πίνω: Όδ.Δ89 αίει παρήχουσιν έπητανόν γάλα θήσθαι || θηλάζω, βυζαίνω: Ήλ.Ω5 θήσατα μαζόν, Καλλ.Σώσ.7.4 θ-γάλα 2) παρέχω πρός θηλοσμόν εις τινα, θηλάζω τινα: Ήνν.Άπόλλ.123 Άπόλλωνα θήσατο μήτηρ.

θησαυρίζω κ. νεώτ. κ. δημ. θέτω έντός άποθήκης, άποθηκεύω, άποθεύω: Ήρ.2,121 α' έν άσφαλείη τά χρήματα θησαυρίζειν, Ξεν.ΚΠ8,2,24 φάρμακα, σίτα θησαυρίζειν παρ' αύτῳ. Κάλλε.Αύρ.4,22 τί δέν έθθαυρίζατε τά σίμβλα αινώϊως; || έπί καρπών, άποθηκεύω, διατηρώ: Θεόφρ.ΦΙ6,4,10 θ (καυλοός) έν άλμῃ, αύτ.ΦΑΙτ.6,19,3 τό ελαιαν θησαυρίζεις (τάς άσμας) (διατηρείν αύτάς) || κ. παθ. άποθηκεύομαι, διατηρούμαι: Σοφ.άπ.398,2 ράξ εύ τεθθαυρισμένη, Θεόφρ.ΦΙ4,4,6 (ή έδένη) τήν χρόαν ου θησαυρίζομένη λαμβάνει τήν εύχροαν άλλ' εύθός τή φύσει, Άγαθρ.97 ή τεθθαυρισμένη τών άρμμάτων άπόλαυσις 2) κ. νεώτ. κ. δημ. άπολ. συσσωρεύω, συνάγω έν θησαυρώ: Φιλ.δδ.Οικ.71,ΚΔ'ιακ.5,3 ώς πῦρ έθθαυρίζατε έν εσχάτας ήμέρας 3) νεώτ. δημ. κ. άμψθ. σχηματίζω θησαυρόν, περιουσίαν, πλουτίζω: όλοένα μέ τήν τακαγλυφία θησαυρίζει || όμ. είδ. κτ. έπέκτ. επί φιλολογικών συναγωγών, καταρτίζω συλλογήν: θησαυρίζω τάς παροιμίας - τάς λέξεις 3) μτρ. άποταμιεύω: ΚΔΡωμ.2,5 θησαυρίζειν σεσσιτώ άργήν, Άπν.Σαυν.4,3 θησαυρίζειν εύτυχίαν || κ. μέσ. άποταμιεύω δι' έμαυτόν: Πλάτ.Φαίδρ.276D εαυτώ ύπομνήματα θησαυρίζόμενος κ. παθ: Διδό.Σ20,36 τεθθαυρισμένος κατά τινος φθόνος, αύτ.1,90 χάριτας θησαυρισθησόμενας ΚΔ Πετρ.2,3,7 οι δέ τών ουράνοι και ή γή τῷ αὐτό λόγῳ τεθθαυρισμένοι εισι νυρὶ τρωόμενοι (είναι άποταμιευμένοι).

θησαυρικός-ή-όν μγν. θησαυριστικός βλλ.

θησαύρισις-εως (ή) νεώτ. ή ένεργεια του θησαυρίζειν, κτήσις θησαυρού, πλούτου || έν είδ. σμ. επί φιλολογ. συναγωγών, συλλογή: θησαύρισις λέξεων.

θησαύρισμα-ατος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. τό άποταμιεύθην, ό θησαυρός: Σοφ.Φιλ.37 κείνου τό θησαύρισμα σημαίνει τόδε, Εύρ.Ήλ.497 παλαιόν τι θησαύρισμα Διονύσου τόδε, Βεττ.Βόλ.352,5 || κ. μτρ.: Δημόκρ.149 θησαύρισμα κωκών.

θησαυρισμός (τό) κ. νεώτ. τό θησαυρίζειν, άποταμιεύειν τι, φύλαξις: Άριστ.Πολιτ.1256b,28 θησαυρισμός χρημάτων || όμ. είδ. διατήρησις, συγκράτησις: Θεόφρ.Όσμ.14 θησαυρισμός όσμών.

θησαυριστής (τό) μγν. κ. νεώτ. ό θησαυρίζων, άποταμιεύων: Πολυδ.3,115.

θησαυριστικός-ή-όν ό έχων τήν συνθήθειαν ν' άποταμιεύθ, άποταμιευτικός: Άριστ.Ζ1488a,20 (ζῶα) τροφής θησαυριστικά.

θησαυριστός-ή-ό δημ. ιδ. τό ουδ. σημαντικός, πολύτιμος: τής χάρισε στό γάμο της θησαυριστό σερβίσιω.

θησαυροδοτώ-έω έκίλλ. δίδωμι θησαυρούς.

θησαυρομανία (ή) έκίλλ. μανιώδης έπίθυμία του θησαυρίζειν, του πλουτείν.

θησαυροποιός (τό) ό θησαυρίζων, θησαυριστής: Πλάτ.Πολ.554.Α θησαυροποιός άνήρ.

θησαυροποιώ-έω μγν. σχηματίζω, συσσωρεύω θησαυρόν, θησαυρίζω βλλ.11: Πολυδ.3,116.

θησαυρός (τό) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τό άποταμιεύθην, συνάχθην και έν άποθήκη φυλαττόμενον: Άριστφ.Όσμ.599 τούς θησαυρούς τ' αύτοίς δείξουσι ός οι πρότερον κατέβητον, Κρυστ. Γκόλφ.50 κί δσο άγαπάει τό θησαυρό του ό γέρος χρυσολάτρης || όμ. επί τών άργυρέων μετάλλων του Λαυρείου: Αισχ.Πέρσ.238 θησαυρός χθονός, Άριστφ.Πολιτ.1303b,35 θησαυρόν εύρείν || παροιμ. κ. νεώτ. επί άποτυχίας άνευρέσεως του άναζητούμενου θησαυρού: Λουκ. Ζευξ.2 άνθρακας ό θησαυρός όμ. Άλκίφρ.2,3,13 αποδός ό θησαυρό γενήσονται || συνήθ. μτρ.: Ησαΐδ.Έργ.719 θησαυρός γλώσσης φριδωλής, Πίνδ.Π6,8 θησαυρός ύμνων, Εύρ.Ίων923 θησαυρός κωών, -θησαυρός τής έλληνικής γλώσσης (ήλος λεζικό) || ποι. επί κεραυνού πενήστος: Εύρ.Ίκ.101D Διδς θησαυρός || όμ.έπί νεκρού αώματος: Σοφ.Άντ.30 οίλωνός γλυκύον θησαυρόν || επί συγγραμμάτων: Ξεν.Άομν.1,6,14 θησαυρούς ούς κατέλιπον έν βιβλίοις 2) τόπος, άποθήκη ένθσ άποτίθενται πολύτιμα τινα πρός φύλαξιν, θησαυροφυλάκιον: Ήρ.2,150 χρήματα φυλασσόμενα έν θησαυροίσι καταγαίοισι, ΙΪΔευτ.32,34 έσφράγισαι έν τοίς θησαυροίς μου || ιδ. θησαυροφυλάκιον έν σχήματι ναού, οίον τών Δελφών και ά. έλλ. πόλεων: Ήρ.1,14 έν τῷ Κορινθίων θησαυρώ, Ξεν.Άν.5,35 άνάθημα άνατίθειον εις τόν έν Δελφοίς τών Αθηναίων θησαυρόν, Στράβ.4,1,13 τούς θησαυρούς τούς εύρεθέντας παρ' αύτοίς || όμ. πάπ. θολατόν θησαυροφυλάκιον 3) πάπ. αιτοβολών: οι δημόσιοι θησαυροί 4) δοχείον πολυτίμων πραγμάτων, κίσπη, κισθόπιον, θήκη: Ήρ.7,190 θησαυρούς τών Περσέων εύρε 5) κ. επί φαρέτρας: Αισχ.Πέρσ.1022 θησαυρός βελέεσσιν 3) πάπ. κυτίον έράνων: τών λογευόμενων έν Άλεξανδρείη και επί χώρῃ εις θησαυρούς και φίλας και ποτήρια ύπό τών άνδρών 6) σπλήκιον: Σοφ.Ίχν.276 || όμ. ύπόγειος φυλακή: Πλούτ.Φιλ.19 κοίμαστανς αύτόν εις τόν καλούμενον θησαυρόν, οίκημα κατάγειον ουτε πνεύμα λαμβάνον ουτε φώς έξώθεν ουτε θύρας έχον.

θησαυροφυλακικόν (τό) πάπ. κ. -φυλακτικόν φόρος διά τήν φύλαξιν τών αιτοβολώνων.

θησαυροφυλάκιον(ν) ἰσό μγν., νεώτ. κ. δημ. τόπος ἔνθα φυλάττεται ὁ θησαυρός: Ἀρτεμίδ. Διαδ.Ι.74,Θεμιστ.Λόγ.7,91D.

θησαυροφυλάκῳ-έω μγν. θέτω εἰς τὸν θησαυρὸν, εἰς τὸ ταμίειον, ἀπομαρτυροῦμαι: Φιλ.2,215 θησαυροφυλακῶ ἀργύριον, αὐτ.1.237 θησαυροφυλακεῖν μνήσασθαι. 2) εἶμαι θησαυροφύλαξ: Διδό.Σ 19,15 παρὰ τῶν θησαυροφυλακούντων Εὐμένει εἰλαβε χρημάτων πλήθος.

θησαυροφύλαξ-άκος ἰσό μγν., νεώτ., δημ. -ακας φύλαξ θησαυροῦ: Διδό.Σ 18,58 γράμματα ἀπέστειλαν . . πρὸς τοὺς . . θησαυροφύλακας, ὅπως αὐτὰ τὰ πεντακῶσια τάλαντα δώσι, Πολύαιν. 4,9,4, Βέττ.Βάλ.85,23 || δημ. κ. μφ.: Παλαμ.Παρακ.121,5 παθῶν θησαυροφύλακας. 2) πάπ. φύλαξ δημοσίου σιστοδωκῶνος.

θησαυροφύλαξ-ους-ες μγν. πλήρης θησαυροῦ: Φιλόστρ. Ἀπόλλ.7,23,1) θησαυροφύλαξ τάφοι.

θησαυροφυχία ἰή) νεώτ. ἀνόρουξις θησαυροῦ.

θησαυρομύζων ἰσό |θησεια- μύζω) σκωπτ. ὁ κατὰ τὰ θησεια μύζων, ροφῶν, ὁ τρώγων ἐκ τῶν δωρεάν εἰς τοὺς πτωχοὺς διανεμομένων τροφίμων: Ἀριστφ.ἀπ.459.

θησειον ἰσό | κ. νεώτ. ναός τοῦ Θεσέως, ὅστις ἦτο ἄστυον τῶν ὑποδιδορασκόντων: Ἀριστφ. Ἰππ. 1312 εἰς τὸ θησειον πλεουσαις ἢ 'πὶ τὰν σεμνῶν θεῶν. 2) θησεια ἰσό κ. ἐν Ἐπιγρ. θησειά ἡ ἐσορτή τοῦ Θεσέως: Ἀριστφ.Πλ.627 ὡ πλειστα θησειοις μεμυστηλημένοι γέροντες ἄνδρες. 3) θησειον ἰσό κ. θησειον ἄνθος π: Θεόφρ.Φι 7,12,3, Πλίν.Φι 21,107. || κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σενταλωδῶν.

θησειοτριψ-ίβος ὀ) |τριβω) ὁ πάντοτε ἐν τῷ θησειῳ διατριβῶν, δούλος ἀποδράς: Ἀριστφ. ἀπ.458.

θησειόμεθα ὄρω. μέλλ. τοῦ θησιμ βλλ.

θησειός-ίβος ἰή) κ. συνηρ. θησειός-ἦθος ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν Θεσειά: Αἰσχ.Εὐμ.1026 θησειός χθῶν. 2) ὡς αἴσα, πόλιμα περὶ τοῦ Θεσέως: Ἀριστ. Ποιητ.1451a,20 ὅσοι τῶν ποιητῶν . . Θεσειῶδα καὶ τὰ τοιαῦτα ποιήματα πεποιήκασιν, Διογ.Λ 2,59.

3) εἶδος κουράς τῆς κόμης, ἡ πρώτη ἐχρήσαστο ὁ Θεσειός: Πλούτ.Θησ.5 καὶ οὗτο τῆς κουράς τὸ γένος θησειός ὀνομασθή δι' ἐκείνων. **θησειοί** ἄσραφ, παθ. τῶν ἀχρ. θῶα, βλ. θῆσαι. **θησειον** ἰσό) πάπ. θημισατρίον: θησεια ἀργύρια. **θησειομύζων** ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ θησειομύζων βλλ.: ΕΜ 451,52.

θησεια ἰή) θηλ. τοῦ θῆς βλλ.. 2) μγν. ἄμμα, ἐφ' οὗ τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα φερόμενα ἰδρύοντο ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ: Πλούτ.Κοριολ.25 Ἰππου τε γὰρ ἐνὸς τῶν ἀγόντων τὰς καλουμένας θησειας ἀτονήσαντος.

θησεια ἰή) ἡσω, αἰτήσω. Βωιωτ.4), θησειόμενοι ἡσ. «αἰτούμενοι», θησειόμενοι ἡσ. «αἰτήσαντες». Κρήτες > (πιθ. τύποι τοῦ θέσσασθαι βλλ.).

θησεια ἰή) κ. νεώτ. ἀικ. τὸ δῆλον γράμμα τοῦ ἰσῶ. ἀλφαβήτου: Ἀριστφ. Ἐκκ.685 τὸ δὲ θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην πρὸλ. Θ' || π. Δημοκρ. 20 γεν. θῆτατος ἐν Ἐπιγρ. ὄν. πληθ. θῆτατες. 2) ὄν. τοῦ Αἰσώπου: Πτολμ.Φωτ.Βιβλ.151B.

θησειομύζων ἰσό) νεώτ. σύμψωμα διατραραχῆς τοῦ λόγου, καθ' ὃν προφέρει τις ἐν ἡ δύο σύμφωνα ἐλαττωματικῶς, ἐν οἷς κ. τὸ θ.

θησεια ἰή) ἡσ. «φεύδωσιν ὄμοια, θαμισαστὰ».

θησεια ἰή) ἰσθεύω) κ. νεώτ. ἡ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία: Σοφ.ΟΤ 1029 ποιημ γὰρ ἦσα κἀπὶ θησεια πλάνας, Ἰσοκρ.14,48 ἄλλους δ' ἐπὶ θησειαν ἰόντας. || ὄμ. κ. ἐν πληθ.: Ἰσοκρ.11,38 οὐ μόνον κλοπὰς καὶ μοιχεύας καὶ παρ' ἀνθρώπων θησειας ὠνεῖσιν, Διον. Ἄλ.Ρωμ.2,19' || νεώτ. ἡ ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσία τῶν κληρωτῶν: μονοετής - δι-

ετής θησεια' || κ. συνεκδ. ἡ δι' ὀρισημένον χρονικὸν διάστημα ὑπηρεσία: ἡ θησεια τοῦ ἀντιβασιλέως. 2) μγν. μτ. γεν. δουλοπρέπεια, χαμέρπεια: Ἐπίκ.Γνωμολ.67 θησεια ὄχλων ἡ δυνασιῶν. **θησειον** ἰσό) μγν. μίσθωμα, μισθός, ρόγα: Ἀθην.4,175C Μυστάκου θησειον |πίλος ἐργου τοῦ Σωπάτρου |.

θησειω κ. νεώτ. ἐργάζομαι, δουλεύω ἐπὶ μισθῷ: Ἰλ.Φ 444 Ἰσομῆδοντι . . θησειώσαμεν εἰς ἐνιαυτόν, Εὐρ. Ἀλικ. καὶ μεθ' ἑταίρων πατήρ θησιτῶν || ἀπλ. ἐργάζομαι, δουλεύω: Ἠρ.8,137 θησειῶν ἐπὶ μισθῷ παρὰ τινι, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.46 οἱ πατέρες . . θεωροῦσι (τοὺς υἱούς) ὡς καλοὺς νά θησειῶσι διὰ τὴ βοθηθῶσι πρὸς ἀπακαταστασι τῶν ἀδελφάδων των. || ἐργάζομαι εἰς τι: Φιλόστρ. Ἠρ.12a,3 θησειῶν εἰς τὸ τεῖχος. || ὄμ. ὑπηρετῶ: Παύλ.Σιλ.ΑΠ 5,292,12 θησειῶν Παλλάδι.

θησειός-ἦ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμάζων εἰς μισθῶν ἐργάτην: Ἀριστλ.Ρητ.1367a,3) θησεικόν ἐργον, αὐτ.Πολιτ.1341b,14 θησεικώτερα ἐργασια, αὐτ.1337b,21 θησεικόν καὶ δουλικόν πράττειν. 2) τὸ θησεικόν ὁ θῆσει. ἡ τάξις τῶν θησιῶν βλλ.: Ἀριστλ.Πολιτ.1274a,21 τὸ δὲ τέταρτον θησεικόν, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴς μετῆν || ὄμ. ὁ φόρος ὃν ἐπιλήρωνον οἱ θησεις: Ἀριστλ. Ἀθ.7,4 ἐπιδῶν ἐρηται τὸν μέλλοντα κληροῦσθαι τιν' ἀρχήν, ποῖον τέλος τελεῖ, οὐδ' ἂν εἰς εἴποι θησεικόν, Δημ.1067 τῶν ἐπικληρώνον ὅσαι θησεικόν τελοῦσιν || ἐπὶ στρατείας, ἐπιμηλιατὰ στρατοπέδων: Ἀρρ.Ταιτ.2,1

3) ὁ ὄμοιος πρὸς θῆτα, δουλικός: Ἀριστλ.ΗἸΝικ. 1125a,2 πάντες οἱ κολάκαξ θησειοί.

θησιόν ἰσό) ἡσ. «βωμόν».

θησιτα ἰσό) ἄττ. τ. τοῦ θῆσα βλλ.

θησιανιον ἰσό) ἰθῆς-ῶνας |μισθός, πληρωμῆς Σουῖδ. **θησιανῶ-έω** Ἐπιγρ. λαμβάνω μισθόν.

-θῆ κατάλ. τῆς τοπικῆς πτώσεως: Ἰλ.Θ 561 Ἰλιόθῆ πρὸ. 2) ἄγῳρ. μῦριον, ἐπισυναπτόμενον εἰς οὐσα, ἐπιθ. κ. ὄντων, σημαῖνον τὴν ἐν τόπῳ στάσιν, οἷον ἀγρόθῆ, οἰκοθῆ, ἄλλοθῆ, αὐτόθῆ.

θιαγιών-ῶνος ἰσό) μγν. αἰτωλικὸς πλακοῦς εἰς θυσίαν προσφερόμενος: Νικ.π. Ἀθῆν.3,114C θιαγιῶνας φησὶν ἄρτους ὑπ' Αἰτωλῶν καλεῖσθαι τοὺς τοῖς θεοῖς γινόμενους' πρὸλ. ἡσ. «θιαγιόνες» ἄρτοι αἱ παρεῖθεντο τοῖς θεοῖς.

θιακία ἰή) δημ. τὸ φωτὸν ἔλατα ἡ κοινή. **θιακῶ** ἰσό) δημ. ποικιλία οἰνοφόρου ἀμπέλου. **θιακκά** ἰή) ἡσ. «ἀνθῆ ἐν Σικυῶνι». **θιάλλαι** ἡσ. «θῆνες».

θιάμμα ἰσό) δημ. κ. θυάμα θυάμα βλλ.: Βηλαρ. 54 νὰ ἰδῆς τῆς τέχνης θυάμα.

θιαμάζω δημ. θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἀσπορά: Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.234,17 θιαμαίνομαι, ξενίζομαι καὶ μοναχὸς θιαμάζω | πῶς δὲ ραγίζωμ τὰ βουνά.

θιαμαίνομαι δημ. κ. -άζομαι, θαυμάζω βλλ.): Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.150,25 στέκει καὶ τῆ θιαμαίνεται, στέκει καὶ τῆ ρωτάει.

θιαπραξ ἡσ. «εὐκτάς».

θιαρμίζω δημ. βασκαίνω, ματιάζω. **θιαρμίζομαι** ἰσό) δημ. κ. θιαρμίζω ἡ βασκαίνω, τὸ ματῆσασθαι.

θιαρός ἰσό) Ἐπιγρ. συνηρ. τ. τοῦ θεωρός βλλ. **θιασαι** ἡσ. «χορευσαί».

θιασαρχής ἰσό) μγν. κ. νεώτ. ὁ διευθύνων θιασονβλλ.1), ἀρχηγὸς θιάσου: Λουκ.Περεγρ.11 προφήτης καὶ θιασαρχής . . καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὦν || νεώτ. ὁ ἀρχηγὸς θιάσου ἡθοποιῶν.

θιάσαρχῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχηγὸς θιάσου, διευθύνω θιάσον βλλ.1).

θιασεια ἰή) μγν. πανηγυρικὴ πομπὴ θιάσου βλλ.1): Πρὸλ. Ὑμν.1,21.

θιασεύω εἰσάγω, μῶδ εἰς θιάσον ἡ εἰς βακχικὴν συνοδείαν: Εὐρ. Ἰων 552 ὅς με . . κόραις ἐθιά-

σευσε' κ. παθ. : Εὐρ.Βάκχ.75 θιασέεται φυγάν' 2) ἑορτάζω βακχικά ὄργια : Στράβ.12,4,3 ὀρειδασία θιασευδόντων.

θιασίτης (ἰ) Ἐπιγρ. θηλ. -ῖτις-ἴδος θιασώτης βλ.λ.

θιασιτικός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θιασον : θιασιτικά χρήματα.

θιασος (ἰ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμιλος, συνοδεία ἀνθρώπων, θυσία, χορός καὶ παρὰ εἰς τὰς ὁδοὺς τελοῦσα, ἴδ. εἰς τῆν τὸν Βάκχου : Ἦρ. 4,79 παρῆε σὺν τῷ θιάσῳ ὁ Σκύλης καὶ εἶδόν μιν βακχεύοντα, Εὐρ.Βάκχ.680 ὄρω δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν, Δημ.313 τοὺς. θιάσους ἀγῶν διὰ τῶν ὁδῶν τοὺς ἑσπερινομένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ || ὄμ. Ἐπιγρ. θρησκευτικῶν σωματείων, ἀδελφότης 2) γέν. μερίς, ὁμάς, πλῆθος ἀνθρώπων, συντροφία : Εὐρ.1Α1059 θιασος Κενταύρων, Ἀριστφ.Θεσμ.41 θιασος Μουσῶν, Πλούτ. Ἀντ.24 Ἀσιανὸν ἀκροσμάτων θιασος' || ἐπὶ πολεμιστῶν : Εὐρ.Φοῖν.796 ἐνόηστος θιασος' || ἑταιρεία : Ξεν. Ἀπομν.21,31 τοῦ σοῦ θιάσου 3) ἑορτή, συμπόσιον : Πλούτ. Κλειρ.34 ἐν γυναιξὶ καὶ θιάσους καὶ κώμοις συνέχοντας ἑαυτῶν 4) νεώτ. κ. δημ. ὁμιλος συνεργαζομένων ἄποισιν.

θιασώδης-ους-ες μτγ. ὁ ὁμοιος θιάσῳ, ἑορταστικός : Νόνν.Δ 45,270 θιασώδεις ἀμφίπολοι.

θιασῶνες Ἦσ. « οἰκοὶ ἐν οἷς συνιόντες δεῖπνοῦσιν οἱ θιασοί ».

θιασώτης (ἰ) κ. νεώτ. θηλ. -ῶτις-ἴδος, μέλος θιάσου βλ.λ. || : Ἀριστφ.Βάτρ.327 ὄσιους ἐς θιασῶτας, Ἀριστλ.ΗΝικ.1160α,19 θιασῶται καὶ ἐρανοῖσται' 2) μτ. γέν. λάτρις, ὁπαδός : Ξεν.Συμπ.8,1 θιασῶται τοῦ θεοῦ τοῦταί τ' Ἐρωτος', Ἐπιγρ. Ἀφροδίτης οἱ θιασῶται' || ὄμ. συνοργιστής, ὁμοῦ ὄργιας : Εὐρ.Βάκχ.548 ὁ ἐμὸς θιασώτης 3) ἐπὶ τοῦ Βάκχου, ἀρχηγὸς θιάσων : ΑΠ 9,5249' 4) κ. νεώτ. γέν. ὁπαδός, θαυμαστής : Λουκ.Δραπ.4 Θεμιστ.Λόγ.2,33C θιασῶται Πλάτωνος.

θιασωτικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀφορῶν εἰς θιασῶτην βλ.λ. : Ἀριστλ.Οικ.1346b,15.

θιασῶτις-ἴδος (ἡ) μτγ. θηλ. τοῦ θιασώτης βλ.λ. : Ὀππ.Κυν.4,298.

θιαωρία (ἡ) Ἐπιγρ. βοιωτ. θεωρία βλ.λ.

θίβα (ἡ) Ἦσ. « κλεκτὸν τι κιδωτοειδὲς ὡς γλωσσοκομεῖον ».

θίβεις Ἦσ. « γυναικῆς τινας ».

θιδετικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ Θιδέτ, ὁ τοῦ Θιδέτ.

θιδηνος Ἦσ. « κιδωτός, Κύπριος ».

θιδίς-εως (ἡ) ἢ θιδίς Ἐπιγρ. κἀλαθος ἐκ παπύρου πεπλεγμένους ἠρβλ. θίβα : εὐρεῖν ὅτι ἐν τῇ θίβει ἐνελετὸ ἀργύριον.

θιδόλια (τὸ) δημ. ὑπόδειγμα, ἀνθίβηλον, ἀντιβόλιον βλ.λ., τύπος, σχέδιον ἐκ χάρτου ἢ καὶ μετάλλου, ἀγῆρος : θιδόλια γιὰ πασιτίσια-σκουφίς.

θιδρός-ά-όν μτγ. κ. θιδρός θερμός, ζεστός : Νίκ. Ἀλεξ.555 ὡπὰ θιδρά γελύνης (σχολ. ἐφέθνητα ἐπ' ἀνθρώκων ») 2) ἀπαλός, τρυφερός, ἀδρός : Καλλ.ἀπ.267 θιδρά Κύπρις, Εὐφορ.81.

θιδῶθια (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἐρικοειδῶν.

θιγάννα (ἡ) Ἐπιγρ. σκέπασμα, καπάκι.

θιγγάνω κ. μιν. νεώτ. θίγω βλ.λ., μέλλ. προσήξω, β' μέλλ. τεθίξωμαι, ἀόρ. β' ἐθίγων, λακ. ἀπαρφ. σιγῆν, παθ. ἀορ. θιγθῆναι, ἐγγίζω, χειρίζομαι, φαῦός : Ἐπιγρ. μὴ θιγγάνω μτ. γέν. : Αἰσχ. Ἀγ.663 θιγγάνειν οἶκος, Σοφ.ΟΚ 470 θιγγάνειν δὲ ὄστων χειρῶν, Βί. Ἀλεξ.4291 ὅστις δ' αὐτῶν ἐθίγων, κατεφλογοῦτο τάχει κ. μτ. αἰγ. : Ἀρχιλ.71 χεῖρα Νεσοδόλης θιγείν, λιμῶν δ' χερσὶ γλαυκὰς ἄλλας θιγοῦ [σ' ὄζων] (ἰδμφ.). || παθ. ἐγγίξομαι, φαύομαι : Ἀριστλ.Ζ1 495a,6 θιγγάνομος κατὰ φύσιν φυγρός 2) κρατῶ, πιάνω τὴν διὰ τῆς χειρὸς : Σοφ.Αἰ.1410 φιλόητι θιγῶν πλευράς σὺν ἐμοὶ τάσδ' ἐπικοῦφιζε 3) ἐναγκαλιζομαι, περιπτύσσομαι : Εὐρ.Φοῖν.300 θιγγάνειν ὠλέναςιν τέκνον' || συνεδρ. συνέρχεσθαι μετὰ γυναικός : αὐτ. Ἰππ.1044 θιγγάνειν γυναικός 4) πλησιάζω, προσεγγίζω (πρὸς τὸν θεόν) : Φιλῶδ.Θε.31 γλῆχεται θιγείν καὶ συνεῖναι 5) ἐγγίζω, ἐπικέει : Σοφ.Φιλ.408 παντός .. λόγου κακοῦ γλώσση θιγγάνειν, Ἰουλλ.5 θιγγάνω πονηρίας' || κ. ἐν ἐθρική σσημ. προσβάλλω : Εὐρ. Βάκχ.1183 θιγγάνειν θηρός, αὐτ.1Α 1351 θιγγάνειν σώματος τοῦ σοῦ' 6) μτφ. ἐπὶ αἰσθημάτων, ἐγγίζω : Εὐρ.Ἰππ.310 θιγγάνειν πρὸς τόδε ;, Αἰσχ. Ἀγ.432 πολλὰ θιγγάνει πρὸς ἡπαρ | ἐγγίξομαι τῆν καρδίαν μου | 7) μτφ. ἐπιλαμβάνομαι θέματος, ἐγγίζω, ἀναφέρω ὁμιλῶν ἢ συζητῶν : Ἀριστλ.Μεταφ.988a,23, αὐτ.Πολιτ. 1323b,38 οὕτε γὰρ μὴ θιγγάνει ἀπὸν δυνάτον, οὕτε πάντας τοὺς οἰκειοὺς ἀπεξελαθεῖν ἐνδέχεται λόγους 8) ἐπὶ νοός, ἀντιλαμβάνομαι, τὸ παίρνω : Ἀριστλ.Μεταφ.1072h,21 νοῦς .. θιγγάνων καὶ νοῶν 9) λαμβάνω μέρος εἰς τι : Πίνδ.1,18 ἐν τ' ἀέθλοισι θίγων πλείστον ἀγῶνων 10) μτ. δοτ. τυγχάνω, εὐρίσκω : Πίνδ.Π 4,276 θιγγάνειν ἡσυχίαν 11) μτφ. φθάνω μέχρι πινός πρὸς βλάβην του, τὸν πλῆττω, τὸν κτυπῶ : Πλούτ. Ἀλεξ.10 θιαβολῆ θιγγάνειν πινός.

θιγγίμα-ατος (τὸ) μτγ. φαῦσις | ἀμφ., πιθ. ἀντιφίληματα | : Στράτ.ΑΠ 12,209.

θιγγίμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. θιγγίμα βλ.λ. 2) Ἦσ. « μίσημα ».

θιγγοτακισμός (ἰ) κ. νεώτ. ἐρεθισμὸς παραγόμενος ὑπὸ μηχανικῆς πινος ἐνεργείας ἐπὶ πινω βλεφαριδοφόρων ὀργανισμῶν.

θιγγοτροπικός (ἰ) νεώτ. ἡ τάσις τῶν ριζῶν καὶ τῶν ἀναρριχητικῶν ὀργάνων φυτῶν τινῶν νὰ ἀντιδρῶσι διὰ κυρτώσεων εἰς τὸν ἐρεθισμὸν τῆς ἐπαφῆς πρὸς διάφορα στερεὰ ἀντικείμενα.

θίγω νεώτ. κ. δημ. ἐγγίζω, φαῦω, ἀποτοῦ : μὴ τὸ θίξω, γιὰτι κερώνει' || ὄμ. δοκιμάζω, ἐπιμοι : δὲν ἐπιθεὶς κὰν τὸ φαγητὸ τοῦ' 2) μτφ. ἐπιλαμβάνομαι πινος ἀκροθιγῶς : ἐθίξεν οἰκογενειακὰ ζήτηματα 3) μτφ. προσβάλλω, πειράζω, κεντῶ : ἐθέωρησε τὸν ἑαυτὸν τὸν θιγέντα.

θίγματος Ἦσ. « κιδωτοῦ ».

θιδρακίην Ἦσ. « θιδρακίην ».

θιδραξ δ.γ. τοῦ θριόας βλ.λ. Ἦσ. ἐν λ. θιδρακίην.

θιθιον Ἦσ. « κειθὸν τὸ ὀρυκτὸν ».

θίημι Ἦσ. « ποιῶ ».

θίησαι Ἦσ. « παιῖσαι, φιλήσαι ».

θικέλιον Ἦσ. « τὰν γογγυλίδα. Λάκωνες ».

θίλα Ἦσ. « ὁ θημῶν ».

θιλαμνίη (ἡ) νεώτ. χημ. θειολανθίη βλ.λ.

θιλικός (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν φιλημερὰ ἢ μεσαία.

θιμβρός-ά-όν δ.γρ. τοῦ θιδρός βλ.λ.

θιμωνικά (ἡ) δ. γ. τοῦ θημωνιά βλ.λ.

θίν δ.τ. τοῦ θίς βλ.λ.

θίνων (τὸ) ὑποκορ. τοῦ θίς βλ.λ. || 2) Φιλῶδ.Θε. 3,7 (ἀμφ.) 2) ὡς ἐτυμ. τοῦ ἀκροθίνιον : ΑΒ 367.

θινώθιος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν σταφυλινιδῶν.

θिनόκορος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τοῦ ἀφροίσματος τῶν ἀλεκτροειδῶν.

θिनολογέω ἐσφ.γρ. τοῦ θημολογῶ βλ.λ.

θिनὸθμος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν σταφυλινιδῶν.

θίνος (ἰ) Ἐπιγρ., κρητ. τ. τοῦ θίνος, ἱερός.

θινώδης-ους-ες μτγ. ὁ ὁμοιος θινώδει ἀκτῆ, ἀμυδῶδης : Στράβ.8,3,14 θινώδης δὲ καὶ στενός ἐστίν ὁ τῆς θαλάττης αἰγιαλός, Τραγ. Ἀδέον. 379 θινώδης ἀκτιστρὸν | ἀγκυρα ἐν τῇ ἀμυγῆ |

Θίεις-εως {η} φάσις, φηλάφης : Ήνν.Γυν.1,40, Ἄριστλ.Ζ1 751α,19, αὐτ.Φυσ.202α,7 τούτο θε ποιεῖ θίει, ὡστε ἅμα καὶ πάσχει, Γαλ.15,45, Βέττ.Βόλ. 12,20 ἀχρι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κατὰ θίειν [ἢν πλησιάζουεν] || ὁμ. ἐν Πάσ. ὁ κατὰ θίειν περικυβισμός ἐγχείριστος τοῦ κρανίου, καθ' ἣν τὰ ἄκρα τοῦ τραύματος ἴηγοντο εἰς προσέγγισιν

2) μτφ. ἀντιλήψις, ἐπὶ τοῦ νοῦς : Πλωτίν.5,3,10 κ. κτ. πληθ. : Πρὸ κλ. Παρμ.628S.

Θιός {ὁ} μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ θεός. Ἡσ. «θεός Κρήτης» : Οὐσ. Ἀθρ.220, Παπασδ.Χριστ. Τερμ.12 θιός τόνε στέλνευ, - θιός ἀχωρᾶ στον.

Θιπὸ βρωτός {ὁ} θριπὸ βρωτός βλλ.

Θίς-θινός {ὁ κ. ἡ} κ. νεώτ. σωρός : Ὁδ.Μ 45 πολὺς ὀστεόφιν θίς, Αἰσχ.Πέτρο.818 θινες νεκρῶν || κ. μτφ. : Λυκόφωρ.812 θίς ημῶντων || 18, ἐπὶ ἀμυμωδῶν σωρῶν, φ. ἔλεξεν : Ἡρ. 326 θινες φάμμου, Γλυοτ.Μαδ.6 θινες ἀμμου γῆς, Φιλόδ.Εὐσ.20 τούς ἐν ἀμμου θινας || κ. ἀπλ. : Ἄριστλ.Ζ1 548b,6 ἐν ταῖς θισίν, Παρφ. Ἀποχ.4,21 θινας καὶ φάμμου. || ὁμ. ἐπὶ τῶν ἀμυμωδῶν ἐκτάσεων τῆς Λιβύης : Ἀπολλ.Ρ 4,1394

2) συνήθ. ἡ ἀμυμωδῆς ἀκτῆ τῆς θαλάσσης, ἀκροθαλασσιά, πάντοτε ἐν πληρ. πτώσ. π. τῆς λ. θάλασσα : Ἰλ.Α 34 παρὰ θίνα . . θαλάσσης, αὐτ. Α 316 παρὰ θίην ἄλῆς ἀτουγέτοιο, Εὐρ. Ἀνδρ.109 θίνα θαλάσσης, Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,44 θίς θαλαττία || ὁμ. κ. ἀπλῶς θίς : Ὁδ.Η 290 ἐπὶ θίνη || σύρτις εἰς τὸ στόμιον ποταμοῦ : Πολύβ.6,4,41 τὰς εἰσβολὰς οἱ θίνες συνίστανται || κ. ὀχηθ. χειμάρρου : Διόδ.Σ 1,30 θίνων τε μεγάλων πάντη περικεχυμένων

3) ὄμιος ἢ ἴλις ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης : Σοφ. Ἀντ.591 οἶδρα . . κυλιθῆς βυσσοδὲν κελανάν θίνα **4)** μτφ. τὸ ἀσπερικόν, ἡ καρδιά : Ἀριστφ.Σφ.696 ὡς μω τὸν θίνα παρὰ τῆς ἰσθμῆς τῆς καρδίας μου || **5)** εἰδ. φυτῶν παραθαλάσσιον : Ἰλ.Ψ 693 θίην ἐν φυκιδέντι, Ἄριστλ.Ζ1 620a,15 θινός ὄζειν **6)** εἰδ. φρ. ἀκρης πόλιος θίς ὁ ναός ὁ ἐπιστάφειον τῆν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν : Καλλ.ἀν.ἀνων.332 [ἀμφ.]

θίσθη Σουίδ. «σωρός».

θισθῆσαι Ἡσ. εἰκάσιον ».

θισθῆς {ὁ} ἴδριτος) πᾶσι. εἶδος τροφῆς.

θιάθιας {ὁ} μτγν. εὐνοῦχος : ΠΔ Λευτῆ.22,24 θιαδῖαν καὶ ἐκτεθλιμμένον καὶ ἐκτομίαν.

θλαθιῶ-δω ἀρχ. λέξ. καθιστώ, κόμω πινά εὐνοῦχον Ἡσ. ἐν λ. φλαδιάν.

θλάσις-εως {η} {θλάω} κ. νεώτ. σύντριψις, θραύσις, σπάσιμος : Ἄριστλ.Μετ.386α,18, Θεόφωρ.Κόν.18, Διοσκ.2,170, - θλάσις τοῦ ὄσπου || νεώτ. ρηθίς τῶν ἰστών ἐκ βίαιας δράσεως ἀμβλέως ὀργάνου, μωλώπισμα || σημεῖον θλάσεως κορυφῆ τῆς σχηματιζομένης γωνίας ἐκ τῆς θλάσεως τῆς εὐθείας.

θλάσμα-ατος {τὸ} κ. νεώτ. σπάσιμον, σύντριμμα : Ἀριστλ.Θαυμ.841b,11, ΠΔ Ἀμ.6,11 πατάξει τὸν οἶκον τὸν μέγαν θλάσματι **2)** κωλύωμαι ἀνευ ρήξεως, πληγῆ : Διοσκ.2,170, Σωφ.Κατ.9

θλασμός {ὁ} ἡ ἐνέργεια τοῦ θλάω || θλάσμα βλλ. **θλάσπι** {τὸ} μτγν. κ. νεώτ. ἡ θλάσις βλλ. : Διοσκ.2,156 **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς αἰκογεν. τῶν ροσαυθῶδων.

θλασπιθιον {τὸ} μτγν. ὑποκορ. τοῦ θλάσις βλλ. : ΨΔιοσκ.2,156.

θλάσις-εως {η} {θλά-ῶμαι}, ἰων. γεν. -ιος εἶδος βοτάνης, ἥς ὁ καρπὸς ἐχρησιμεῖται ἐν τῇ ἱατρικῇ, καφέριον βλλ., τὸ βαλλάντιον : Ήνν.Γυν.1,78.

θλάσθης {ὁ} {θλά-ῶμαι} ὁ συντριβών, ἴδ. ἱατρ. τὸ ἐργαλεῖον ἐμβρουσθλάσις : Ήνν.Γαλ.19,104.

θλαστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἰκανός, ἀρμόδιος εἰς θλάσιν, ὁ συντριβών : Ἀριστλ.Πρ.884b,35.

θλαστικός-ή-όν {θλά-ῶμαι} ὁ θλασθεις, τασκισμένος, τασκατός : Ἀριστφ.ἀν.391 θλασθῆ ἑλάσθ

2) ὄν δύναται τις νὰ συντριφῆ ἢ συνθλιφῆ, ἀντίθ. θραυστός : Ἀριστλ.Ζ1 523b,7 τὰ δὲ ἀκλήρον αὐτῶν ἐστιν ὁ θραυστόν, ἀλλὰ θλαστόν.

θλάττω μτγν. τ. ταῦ θλάω βλλ. : Γαλ.Χρ.Μορ. 10,6 ἴεσφ.ἀνάγν.γ.

θλιβῶμαι Ἐπιρ. ἐσφ.φρ. τοῦ θλιβῶμαι βλλ.

θλιβῶ ἐπίρρ. δημ. θλιβερά, κατὰ τρόπον θλιβερόν βλλ.31 κ. 41, λυπηρόν, λυπηρὰ : Μαλακ. Ἀντίφ.143,1 κὶ ἐκοίταξες θλιβῶ πῶ πέρα.

θλιβεροκάρδιος-ον μων. ὁ ἐγκαρδίας, λιλαν θλιβῶν, λυπῶν : Καλλιμ.Χρυσ.247.

θλιβερός-ά-όν {θλιβῶ} μτγν., μων. κ. νεώτ., δημ. θηλ.-ἡ, κ. διάφ. προφ. χλιβερός ὁ συντεθλιμμένος, συμπιεσιμένος, στενός : Παρλ.Αἰγ.6,106

2) συνεκδ. μτφ. καταπιεστικός, καταθλιπτικός : Ἰουστμ.Νεαρ.135,1, Ἀγμ. Ὀνειροκρ.200,259 **3)** μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων, προκαλών, γεννῶν θλιψιν, λυπηρός, δημ. λόγιον [ἐκ τοῦ Ἐρωτοκρ.] τὰ μάθες, Ἀρετούσα μου, τὰ θλιβερά μαντάτα, - ἡ θλιβερά περίοδος τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ Βυζαντίου, - θλιβερά κατάστασις τῶν προσφῶγων, -θλιβερῆ εἶδηση, Πορφῶρ.Σκ.9,4 στό θλιβερό νησάκι τῆς Χιμαίρας || ὄθ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων ψυχικὰς ἰδιότητες ἡ ὁ διατελῶν ὑπὸ βιοτικῆς συνθήκας προκαλοῦσας ἡ δυναμένης νὰ προκαλέσων εἰς τοὺς ἄλλους θλίψιν, λύπην, συνεκδ. ὁ ἐστερημένος χαρᾶς : παρ' ὄλα τὰ πλοῦτη του εἶναι θλιβερός ἄνθρωπος, - εἶναι θλιβερά ἐν τῇ προσαθεία τῆς νὰ φαίνεται νέα || δημ. συνήθ. ἐν τῇ προφ. χλιβερός ὁ ἀξιολόγητος, ὁ δυστυχισμένος, ἄθλιος, δύστητος, κφερός, κακόμοιρος : Σόλων.Λάμψρ.19,6 κὶ ἐπεσε τ' ἀστροπέλεκι κὶ ἀφυγα τ' ἀφασε τὰ θλιβερά **4)** ἐπὶ ἐκφράσεως διὰ λόγου ἡ διὰ τῆς ὄψεως ἡ τῆς στάσεως ἡ τοῦ βλέμματος κττ., ὁ ἐκδηλῶν, ἐμφαίνων, φανερώων θλίψιν, λύπην, πικρίαν : Ἐρωτόκρ.Δ 394 τὸν εθεώρει μεθ' θλιβερόν ἀνάθεμμα ἡ πικραμένη κόρη, - θλιβερόν ἀνάθεμα, - θλιβερῆ λαλιά.

θλιβερός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον θλιβερόν βλλ.31 κ. 41.

θλιβῆ {η} μτγν. τρίψις, τρίψιμος : Γαλ.18(2),923.

θλιβίαις {ὁ} μτγν. κ. νεώτ. θλαδίαις βλλ. : Στράβ. 13,4] ἀνήρ Τιανός, θλιβίαις ἐκ παιδός.

θλιβόμετρον {τὸ} νεώτ. τὸ μανόμετρον βλλ.

θλιβός-ή-όν δημ. ὁ θλιβερός βλλ.31 κ. 41.

θλιβῶ κ. μων. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. θλιφῶ, ὄθρ. ἐθλιφα, παρακ. τεθλιφα, μέσ. μέλλ. θλιφῶμαι, παθ. μέλλ. θλιβήσομαι, ὄθρ. σ' ἐθλιφθην, μτχ. ἄορ. θ' θλιβῆς, παρακ. τεθλιμμαι, πιέζω, σφιγγῶ, συμπιέζω, ζουλιέζω, ζορεῶμαι : Ἀριστφ.Εἰρ.1239 θλιβῆσι τὸν ὄρρον [ὁ θώραξ], Δημ.313 τούς ὄφεις θλιβῶν, Πλωτῆ.Ηθ.141Α ὄπου με θλιβῆσι [τὸ πῆδιλον] **2)** πιέζω, στενωχῶμαι, ἐνοχλῶ : Πλάτ.Τίμ. 60C σφόδρα ἐθλιφῆ ξυνεώσῃ τε αὐτὸν εἰς τὰς εἴδρας || καταπιέζωμαι, ὠθῶν ἰσχυρός, ἀφανίζω :

Ἐπικ.Ἐπιστ.1,16 εἰς τὸ μὴ εἶν τὰ ὄντα θλιβόμενα κ. παθ. : Πλάτ.Τίμ.91Α τῷ πνεύματι θλιφθῆν ξυνεκπέμψα δεχομένη **3)** μέσ. προσθρίβω, κατατριβῶ που ἑμαυτὸν, ἴδ. ἐπὶ ἵπαιτου : Ὁδ.Ρ 221 πολλῆς φλιθῆ παραστάς θλιφεται ὠρως ἡ θά προσθρίβῃ τούς ὠρους του εἰς παραστάτας πολλῶν θυρών] **4)** εἰδ. θλιβῶν χεῖλη ἐπὶ φιλήματος, ζωηρός, σφαδρός φιλό εἰς τὸ στόμα : Θεόκρ. 20,4 οὐ μεμάρθηκα ἀγρόλους φιλεῖν, ἀλλ' ἀστικά χεῖλα θλιβῆν **5)** παθ. ἐπὶ φέρωντος φορτίον, καταπιέζομαι, τασκίζομαι ἀπὸ τῶ βάρους : Ἀριστφ.Βάτρ.5 πλῆν γ, ὡς θλιβῶμαι **6)** παθ. μτχ. ἐνεστ. θλιβόμενος κ. παρακ. τεθλιμμένος μτφ. ἐν τῇ σῆμ. τοῦ στενός, στενόχωρος : Θεόκρ.21,18 θλιβόμενα καλύθε [ιστην. καθύθη], ΚΔ Ματθ.7,14 ὁδὸς τεθλιμμένα ἰσνήθ. ἐυρόχω-

ρος), Διον. Άλ. Συνθ. 8, 73 βίος τεθλιμμένος (στενόχωρος, δθ. πενυχρός, ένδεής) 7) μτφ. προξενώ, κώνω, προκαλώ, φυχικήν πίεσιν, θλίβην, στενωχωρίαν : 'Ηροδ. Άτρω. 4, 53 δούλης ώτα νωθρή θλίβει' 8) δθ. όμ. μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. προξενώ λύπην, ειμα λύπησ, θλίψεως όστις, έπι προσ, καταστάσεων, ενεργειών κ. γεν. πραγμ. : Καλλ. Διηλ. 35 άνάγκη έθλιβε τινα, μάς έθλιβην ή διαγωνή τον - ό θάνατος του γέγονος' || κ. μέσ. : 'Αριστλ. ΗΝικ. 100β, 28 θλίβεσθαι και λυμαινεσθαι τό μακρίαν' || κ. παθ. λυπαύμαι : 'Αριστλ. Πολιτ. 1307α, θλίβομαι διά τον πόλεμον, Φιλώδ. Παρρ. 610 θλίβομαι υπό της άδοξίας, Διγεν. Άκρ. 1802 γ. όλοι συνέβη, τέκνον μου, και θλίβεσαι τοι-ούτως, Χρον. Μορ. 3252Η κι ό πρόγκιπας, ώς ήκουσε την πράξιν και τον βιον | . . παλλά τό έφάνη βαρετόν, έθλίβη τό μεγαλός.

Θλιώδης-ους-ες μτγν. καταπιεστικός : 'Ακύλ. ΠΓέν. 32, 71β).

Θλιμμένα έπίρρ. δημ. θλιβερώς, λυπητερά : Πορφ. Σκ. 10 παρακαλώ τίς καλαμίε | μέ τούς αύλους θλιμμένα.

Θλιμμένος-η-ον μον. κ. δημ. μτχ. τό θλιβομαι, λυπημένος : 'Ερωτόκρ. Ε 1179 δλοι τού θλιβομαι χαίρουνται κι έτούτος εν' θλιμμένος, Πορφύρ. Σκ. 20, 2 από την όμορφιά σου τί θλιμμένη.

Θλιμνός (ό) μτγν. θλίψαι : ΠΔ Έξ. 3, 9 έθρακα τον θλιμνόν, έν οι Αιγύπτιοι θλιβουσιν αυτούς.

Θλιπτικός-ή-όν μτγν. ό έκ θλίψεως προελθών : Γάλ. 8, 949 θλιπτικόν πάθημα.

Θλιπτικός έπίρρ. μτγν. διά πίεσεως : Σέξτ. Έμμ. Μαθ. 10, 83.

Θλιπτικός-ή-ό μον. κ. δημ. λυπηρός, λυπητερός : 'Ερωτόκρ. Γ 1758 δέ θέλ' ή κακορρίξικη μηλιό τ' άσπρα τά φορέσθ, | μά θλιπτικά πολλά παλιά κι άπόκον' ώς τί μέση.

Θλιψτός-ή-ό δημ. θλιμμένος βλλ. : Κρυστ. Άγρατ. Τραγουδ. Πιστικού 31 και τό τραγουδι τό θλιψτό στό στόμα μου άνεδάξει.

Θλιψκαφαλία (ή) νεώτ. τερατογ. τερατογενής διάπλασις, ύπαγομένη εις τή φευδεγκεφάλια τέρατα.

Θλιψοδεικτής (ό) νεώτ. μανόμετρον.

Θλιψ-εις (ή) κ. μον κ. νεώτ., δημ. κ. -η, διάφ. προσ. χλίψη πίεσις, συμπίεσις, ζούλισμα : 'Αριστλ. Μετ. 382α 13, 'Επικ. Έπιστ. 2, 49 θλιψίς τών νεφών, Στραβ. 13, 3, 6 άντρείρεσις και θλιψίς' || Ιστρο. κ. έπι σφυγμού ή σπασμού : Ρούφ. η. Όρειβ. δ. 24, 61, 'Όρειβ. άπ. 42 θλιψίς σταμάχου, Σωρ. 1, 42 ύσπερι-και θλιψίς' 2) μον. ό διά συμπίεσεως εύνου-χιμοτός : Πισατρ. 20 θλιψίς πώλων 3) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. λύπη, στενωχωρία : ΠΔ Γέν. 35, 3 ποιήσωμεν θυσιαστήριον τή θεώ . . έν ήμέρα θλιψέως, ΚΔ Πράξ. 14, 22 διά πολλών θλίψεων δεή ήμής εισελθειν εις την βασιλειαν του θεου, Σέργ. Μακρ. έν Σάθ. 3, 279 μη έκαίκεν έν ταίς θλίψεσι, Χρον. Μορ. 153 θρήνος και θλίψη . . σ' όλους τούς πελεγγύριους, Ζερβ. Τρω. ΚΚ 33, | μά θλίψη ινώ-θουμε κρυφή, σαν άγνοια κάποιου άγνωστα.

θλώ-άω κ. νεώτ. άπαρφ. θλάν, γ' έν. παρστ. έθλα, μέλλ. θλάσω, άόρ. έθλάσα κ. έν. θλάσσα, παθ. μέλλ. θλασασθαι, άόρ. έθλάσθην, παρκα. τέθλασμαι συντριβώ, σπάζω, τσασίζω : 'Ίλ. Ε 307 θλάσσε δέ οι κοτύλην, 'Οδ. Σ 97 όστρα δ' ειώω έθλασεν, 'Ηοιόδ. Α 140 ούτ' έρρηξε βαλών ούτ' έθλασε, Βίζυην. 136, 28 και κάμπτει και θλά τούς μοχλόους τών ειρκτών | νεώτ. γραμμ. τέθλα-σμένη ή έκ θραυσθείσης εύθείας άποτελουμένη γραμμή, ή συγκειμένη εκ πολλών εύθειών γωνι-ώδώς συνδεδεμένον' || κτ. έπέκτ. έν τίς φωνής έν άναφ. πρόσ την άκοήν, έντοχλό λίαν, έρεθίζω διασαρδέτως, σχίζω τ' άφτιά : Σέξτ. Έμμ. Μαθ. 6, 40 ώσπερ θλώσαν (τήν άκοήν) 2) παθ. συντοί-

βομαι, σπάζομαι, τσασίζομαι : 'Αριστλ. Πρ. 870α, 3, Θεόκρ. 2245 τεθλασμένος ούατα πυγμαίς, ΠΔ Βασ. 4, 16, 21 ράβδος τεθλασμένη' 3) πάπ. πιθ. συμπίεζω λίαν διά του βάρους, ύπερφορτώων, τσασίζω από τό φόρτωμα : θλάν τάς άλας' 4) μτφ. καταπιέζω : ΠΔ Κριτ. 10, 8 και έθλιψαν και έθλασαν τούς υιούς.

θναίνω (τό) 'Επιγρ. αιολ. τ. του θνησιδίου βλλ. : μη είσφέρην δέ μηδέ όπλα . . μηδέ θναίνωδιον.

θνήσκω δωρ. τ. του θνήσκω βλλ.

θνατός-ή-όν δωρ. κ. αιολ. τ. του θνητός βλλ. : 'Επιχ. άπ. 132 θνατά χρή τον θνατόν, ούκ άθανάτα τον θνατόν φρονείν.

θνησιματός-α-ον μτγν. θνησιματός βλλ. : Κλήμ. Άλ. Παίδ. 175.

θνησιδίου (τό) μτγν. νεκρόν σώμα, πτώμα ζώου, φορμύη : Αλλ. Ζ 1, 6, 2 έσθιειν κενέθροϊόν τε και θνησιδίου, Φιλώστρ. Άπολλ. 8, 7, 4 έσθιτα από θνησιδίων φορειν ιερόδύματα από δόρας άποθανόντων ζώνη, Πορφ. Άποχ. 4, 16 άφασθαι θνησιδίων.

θνησιγένεια (ή) νεώτ. ή σχέσις ήτις ύφίστασις μεταξύ τών θνησιγώνων νεχρών και του όλικού άριθμού τών γεννηθέν.

θνησιγενής-ούς-ές νεώτ. ό όσινοι θνησιμαίος γεννηθείς, ό άποθνήσκων εύθύς ώς γεννηθή' || θνησιγενήτος, γεννηθείς νεκρός : θνησιγενές παιδίον.

θνησιγονία (ή) νεώτ. τάσις πρός θνησιγενή νεογνά.

θνησιματός-α-ον μτγν. κ. νεώτ. τό ούδ. ώς ούσ. -ον νεκρόν πτώμα : ΠΔ Βασ. 3, 13, 25 ειών τό θνησιματόν έρριμμένον έν τή όδω, Ζαλοκ. Άρ. ματ. κ. Κλέπτ. 19, 4 Σατανάς ώσφράνθη θνησιματόν' || άόρξ άποθανόντος ζώου : 'Ιεροκλ. 218 θνησιμαίον άπέχεσθαι.

θνησιμώ-ον θανάσιμος βλλ.

θνησιμότης-ητος (ή) νεώτ. : τό σύναλον τών άποθνήσκόντων ή τών άποθνησκόντων : ή θνησιμότης του μηνός - εις τούς έλώδεις τόπους.

θνησις-εις (ή) μτγν. κ. μον. τό θνήσκειν, ό θάνατος : Ρούφ. άπ. 69, Πάπ. πολλή θνησις γέγονε, Κατ. Άστρ. Κ 7, 126 θνησις νηπίων, 'Ιερακ. Χρον. έν Σάθ. 1, 266 θνησις πλειστή μοναχών.

θνησκόωνον (τό) νεώτ. βρέφος άποθνήσκον κατά την γέννησιν, θνησιγενές : Κορ. Άτ. 4Α, 174.

θνήσκω κ. μον. κ. νεώτ., 'Επιγρ. θνησκω, αιολ. θναίσχω, δωρ. θνήσκω, μέλλ. θθνούμαι, έπ. άπαρφ. -έσθαι, μτγν. μέλλ. θνήξομαι, άόρ. β' έθάνον κ. έν. θάνον, άπαρφ. έπ. κ. Ιων. θναίνει κ. θναίνεμ, παρκα. τέθνηκα, ύπατ. τεθνήκω, ύπερα. επέθνηκειν, γ' πληθ. -ήκασαν, γ' δουλ. πληθ. τέθνάσαν, σ' πληθ. τέθνάμεν, γ' πληθ. τεθνάσαι, γ' πληθ. ύπερα. επέθνάσαν, προσ. τεθνάθι- τεθνάτω, εικτ. τεθνάην, άπαρφ. τεθνάομαι, έπ. τεθνάμεναι, -άμεν, αιολ. τεθνάκην, μτχ. τεθνώεις, θηλ. τεθνώεις, ούδ. τεθνώεις, γεν. -ώτος, ποι. -ώτος δωρ. τεθνώδα, έπ. τεθνώς-ηψα, γεν. τεθνώτος, κ. -ήτος, μτγν. κ. τεθνώς-ώτος, δοτ. τεθνώτι, θηλ. τεθνώσις, αιτ. πληθ. θηλ. τεθνώσας, εκ του παρκα. τεθνήκα, μέλλ. τεθνήξω κ. μτγν. τεθνήξομαι, μτχ. τεθνήξομαι π. πεζ. ό άπλ. τ. μ. έν παρκα. κ. ύπερα, έν ένεστ. μέλλ. κ. άορ. οι σύνθεται εκ του άποθνήσκω, κτ. ένεστ. κ. παρστ. άποθνήσκω, έκπνεώ, έπι τε φυσικού και βίαιου θανάτου' έν άορ. κ. παρκα. εκ ής άποθάνω, είμαι νεκρός : 'Ίλ. Η 52 θναίνετ και πότμον έπισπειν, 'Οδ. Δ 553 ζώας ήε θανάτων, 'Ηρ. 1, 31 ώς άμεινον εψη κρεπτόν ή άλλον ή ζώειν, Δημ. 127 τεθνάων κρεπτόν ή . . , Ζαλοκ. 10, 4 θπου αιματα βέουιν πολλά, | θπου θνήσκουν άνδρείοι' || συνη. κτ. μτχ. : 'Ίλ. Σ 173 θναίνετ πέρι τεθνήωτος, 'Οδ. Μ 10 τεθνώτα (νεκρόν πτώμα) | || όμ. οι τεθνηκό-τες ή τεθνεώτες, οι θανόντες οι νεκροί : Έυρ. Έκ.

273 τῶν τεθνηκότων ἄλις, Ἦρ.4,14 οὕτε τεθνεῶτα οὕτε ζῶντα || ὄμ. ὁ θανὼν ἀντίθ. ὁ κτανών: Σοφ.Φιλ.336 εὐγενὴς μὲν ὁ κτανὼν τε γὰρ θανών || κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ θανών ὁ ἀποθανών, ἐκλιπών: Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,345 ὑπὲρ τῶν χρημάτων τῆς τοῦ θανάτου κληρονομίας || ὄμ. κτ. ἐνεστ. ἐν σημ.παρακ. ὁ Σοφ.ΟΤ.118 θνήσκουσι γὰρ ἰτεθνακασί: 2) συνημ. πτ. ἐμπροθ. διορ. ἰ. ὑπό, ἐκ μτ. γεν. ἰ ἐν χρ. ἐν παθ. σημ. φωνεύσομαι: Ἰλ.Ο.239 χερσίν ὑπ' Αἴαντος θανέειν, Πίνδ.Π.4,72 θανεῖν ἐκ τίνος, Εὐρ.Ἐκ.773 θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ καὶ τίνος πτόμου τυχών, Πλάτ. Ἐπιστ.329C θνήσκειν ὑπό τίνος, Ἀριστλ.Ζι.625α,16 ἀλικοκόμενοι θνήσκουσι ἐν τῶν χρηστών μελιτῶν || κ. μτ. δοτ. ὄργ.: Σοφ.ΟΚ.1388 θανεῖν χερσὶ, Εὐρ.ἀπ.464 θανεῖν φαρμάκῳσι || ὄμ. μτ. ἐμπροθ. δοτ. ἰένι: Αἰσχ.Χο.558 θανεῖν ἐν βρόχῳ: 3) μτ. σιτ. ἐκω θανάσιμον φόβον τινός: Δημ.53 ὁ σύμψακτι τεθνάσι τῷ δέει τοῦς τοιαούτους ἀποστόλους: 4) θνήσκω ἐπὶ τινι ἀποθνήσκω ἀφῆγαν τινὰ ὡς κληρονόμος: Λουκ. Νεκρ.Δ.7,1 5) μτφ. ἐπὶ πραγμ., χάνομαι, ἀπόλ. λυμι, καταστρέφομαι: Πίνδ.ἀπ.121 θνάσκει σιγαθὲν καλὸν ἔργον, Αἰσχ.Χο.846 λόγοι θνήσκοντες μάτην, Ἀριστφ.Βάτρ.986 τὸ τρύβλιον τέθνηκέ μοι, Δημ.434 τέθνηκε τὸ τοῦς ἀδικούντας μισεῖν, Δίων Κ.40,54 τέθνηκός τις φάβησθασι.

θνητά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀρμύζοντα εἰς θνητούς: Σάφρ.μτφ.Εὐρ.Ἰλκ.799 κί ἀφοῦ εἴμασθε θνητοὶ θνητά ἄς σκεφτόμαστε.

θνητάθιος ἰδί μτγν. ἀγν. ἐνν.: Ἡρωδίου.2,924.

θνητάθιος-ον μτγν. θνητός καὶ μὴ θνητός: Ἐπιφάν.2,268B.

θνητῖδια Ἦσ. «νεκριμαῖα».

θνητογάμια ἰή μον. ὁ γάμος μετὰ θνητοῦ: Εὐστ.20,17.

θνητογενής-οὔς-ές, ὄμρ. θνατ- ἐκ θνητοῦ γένουσι καταγόμενος: Σοφ.Ἀντ.835 ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.

θνητοδοξία ἰή νεώτ. ἡ δόξα περὶ τῆς παντελοῦς θνητότητος τοῦ ἀνθρώπου, περὶ ἀνυπαρξίας ψυχῆς μετὰ θάνατον.

θνητοειδής-οὔς-ές θνητός τὴν φύσιν: Πλάτ. Φαῖδ.86Α τὰς χορδάς θνητοειδεῖς οὐσας.

θνητός-ἡ-ό(ν) (θνήσκω) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., ὄμρ. κ. αἰολ. θνατός ὁ ὑποκειμένος εἰς τὸν θάνατον, συνών. βροτός, ἀντίθ. ἀθάνατος: Ὄδ. Ε.213 θνητός ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν, Ἡσιόδ.Θ.967 θνητοὶ ἄνδρες, Ἦρ.8,98 οὐδὲν .. θνητὸν ἐνν., Πλάτ.Σοφ.265C ζῶα πάντα θνητά καὶ φυτὰ: ὡς οὐα. θνητοὶ οἱ ἢ ἀνθρώποι: Ὄδ. Γ.593 μοῖραν ἔθικαν θάνατον θνητοῖσιν ἐπὶ ζειδωρῶν ἀρουραν, Ἦρ.1,216 πάντων τῶν θνητῶν, Εὐρ.Ἦρ.491 εἰ τις φθόγγος εἰσακούεται θνητῶν παρ' Ἄδρ, Σολωμ.Ἐβν.Ἰων.100,4 καταγόμεναι, ὡσὺν τὴν σχίχα | .. ζῶα, καὶ δένδρα καὶ θνητούς: || κ. συγκρ. ἄλλων βραχυδίας: Πορφ. Ἀποχ.4,20 ἐν θνητῷ δέει, ἐπὶ θνητοτέρους ἑαυτοῦς ποιοῦντες: || κ. ὑπερθ.: Πλωτίν.5,1 ἰ θνητότατος πάντων: 2) ἐπὶ πραγμ., ἀρμύζων εἰς θνητούς, ἀνθρώπινος: Εὐρ.Βάκχ.1069 θνητά ἔργματα, Πίνδ.Ι.5(4),16 θνητά θνατοῖσι πρέπει, Ἐπίχ. 263 θνατὰ χρὴ τὸν θνατὸν .. φρονεῖν.

θνητότης-ητος ἰή μτγν., μαν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ θνητοῦ, τὸ νὰ ἀποθνήσκῃ τις: Διογ.Οἰν. 36,Φιλὸπ.Ἰω.Υπομν.εἰς Α.Υστ.400,28.

θνητόφρων-ονος-ον μον. ὁ θνητὰ, ὁ μάταιος καὶ ἐφήμερα φρονών: Φιλῆς.2,364.

θνητοφυχίτης ἰδί νεώτ. ὁ θνητοφύχος βλ.λ.

θνητόφυχος-ον μαν. ὁ ἀποδεχόμενος τὸ θνητὸν τῆς ψυχῆς: Τζέτ.Κιλ.400,28.

θαάδι(δ)οι Ἐπιρρ. Ἠλ.ἀντι θαάζοι τοῦ θαάζω βλ.λ.

θαάζω ἰή ἰθοδὶ μτθ. κινῶ ταχέως, βιαίως, σφοδρῶς: Εὐρ.Π.1142 θαάζων πτέρυγας || ὄμ. βιάζω: Εὐρ.Ὀρ.335 τίς δὲ ἀγών .. θαάζων σε ἰτί ἔργον σὲ βιάζει: || ἠπισπεύω: Εὐρ.Βάκχ. 65 θαάζω βρομῆν πόνον ἡδῶν || καταδιθροσκα, καταδροχθίω λαίμαργως: Εὐρ.Ἦρ.382 ἐθόαζον .. σίτα γένουσι: 2) ἀμτθ. κινεῖμαι ταχέως, σπεύδω, ὄμρ. μαν.: Εὐρ.Ὀρ.1542 θαάζων αἰθέρος ἄνω καπνός, αὐτ.Τρφ.307 θαάζων δρόμῳ, αὐτ.ἀπ.949 κήτος θαάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός.

θαάζω (2) θαάσσω, κάθημαι: Ἐπιρρ.4,8 θαάζων σοφίης ἐπ' ἀκροῖσι, Αἰσχ.Ἰκ.595 ὄπ' ἀρχαῖς οὐτινος θαάζων ἰεζέει .. κρατύνει,Σοφ.ΟΤ.2 τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μὴ θαάζετε: πρὸλ. κ. ἐπιθοάζω.

θαάξος Ἦσ. «Ἀπόλλων».

θαάξ-άδος ἰή ἰθλ. ἐπθθ. ταχέως, ἀπέδουσα: Πίνδ.ἀπ.107,7 ἰ ἀμφ.

θαάσμα-ατος (τὸ) τόπος πρὸς τὸν δρχησιν κτ.: Ὀρφ.Ἰων.49,6.

θαδράκιο (τὸ) μαν., ὑποκορ. τοῦ θρόδαξ βλ.λ.: Χοιρὸβ. εἰς Ἄν.Ὀξ.2,218.

θαηρός Ἦσ. «τετραραγμένος».

θαῖα ἰή Ἦσ. «ζεύγος ἡμιόνων».

θαῖηθος (ὁ) Κύριλλ. θαῖμα.

θαῖματιον κρῶσ. τοῦ τὸ ἰματίον || κ. ὑποκορ. θαῖματιδιον κρῶσ. τοῦ τὸ ἰματίδιον.

θαῖνα ἰή ὄμρ. τ. τοῦ θαῖνη βλ.λ.: Τιμὸθ.Πέρο.150 ἐνθα κείσομαι μητρὸς ὀρνίθων ἔθνεσιν ὡμοθροῖσι θαῖνα.

θαῖνάζω σπάν. τ. τοῦ θαῖνω βλ.λ.: Ξεν.Ἀγασ.8,7, Αἰλ.ἀπ.267.

θαῖνάμα-ατος (τὸ) θνητότιον, συμπόσιον: Εὐρ. Ὀρ.814 οἰκτρότατα θαῖνάματα καὶ σφάγια γενναίων τεκνῶν, Ποσειδών. 12Ζ.

θαῖναρμόστρια ἰή Ἐπιρρ. ἡ κυρία, ἡ προϊσταμένη συμπόσιου, τίλος λατρείας, ἰδ. ἐπὶ τῆς λατρείας τῆς Ἀθήτρας καὶ τῆς Κόρης ἐν Λακωνίᾳ καὶ Μεσσηνίᾳ: εἰτεν ἂ θῖναρμόστρια ἂ τὰς Ἀθήτρας καὶ αὐθοθῖναρμόστρια.

θαῖνατῆρ-ῆρος (ὁ) ὁ παρέχων συμπόσιον: Αἰσχ. Ἄγ.1502 χαλεπὸς θαῖνατῆρ ἰκύριος φοβεροῦ συμπόσιου.)

θαῖνατῆριον (τὸ) ἡ εὐχάια, τὸ συμπόσιον: Εὐρ. Ρῆσ.515 στήσω πετεινὸς γυφὶ θαῖνατῆριον.

θαῖνατιός-ῆ-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμύζων εἰς συμπόσιον: Ξεν.Οἰκ.9,7 θαῖνατικά ὄργανα.

θαῖνάτωρ-ορος ἰδί θαῖνατῆρ, εὐχαλούμενος: Εὐρ. Ἰων.1206 ἐθάμβησεν δὲ πᾶς θαῖνατόρων ὄμιλος ὀρνίθας πόνους.

θαῖνη ἰή, ὄμρ. θαῖνα, μτγν. κ.θαῖνα, συμπόσιον, εὐχάια, δεῖπνον: Ἡσιόδ.Α.114 τὰ σφιν πολὺ φιλέτερα θῖνης, Ἦρ.1,119 εἰρετό μιν εἰ ἡσθεῖν ἰ τῆ θαῖνη, Αἰσχ.ἀπ.350,7, Πλάτ.Φαῖδρ.247B ἐπὶ θαῖνην ἰέναι, Ἀριστλ.ἀπ.549 παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν θαῖνην || κτ. πληθ.: Αἰσχ.Πρ.530 μὴδ' εἰλυῖσασμαι θεοῦς ὄσιας θαῖνης ποτίνισσόμενα, Ἐπιρρ. τὰς θαῖνας κὰτ τὰν ὠραν ἀπάγεσθασι: || φρ. ἐκ θαῖνης μετὰ τὸ γεῦμα: Ἐπίχ.148,2 || ὄμ. ἐν θαῖνη λέγειν τινὰ ὑπολογίζω τινὰ ὡς ζαιτυμόνα κ. γεν. τὸν ὑπολογίζω, τὸν λογαριάζω: Πλάτ.Νόμ.649Α || κ. μτφ. τέρψις, διασκεδάσις: Ξεν.ΚΠ.4,2,39 στήθη ἂν ἡ θαῖνη πλέον εὐφρανεῖν .. ἡ τὸ παραχρῆμα τῆ γαστρὶ χαρίσασθασι, Πλάτ.Σοφ.251B τοῖς νέοις καὶ τῶν γερόντων τοῖς ἀφιμαθῆσαι θαῖνην παρεσκευάκαμεν: 2) τροφή, φαγητόν: Εὐρ. Ἰων.504 πνατοῖς ἐξέωρισε θῖναν θρησὶ τε φοῖνῖαν δαῖτα, Παρθ.12,2 θῖνη παντοδαπῆ: 3) διάδωρως, φάγωμα, μτ. γεν.: Πορφ.Ἀποχ.2,47 θαῖνη τῶν σαρκῶν.

θαῖνημα-ατος (τὸ) μτγν. θῖναμα βλ.λ.: Ποσειδών.π.Ἀθην.4,153B τὴν τράπεζαν .. πλήρη βαρβαρικῶν θῖνημάτων παρακειμένην.

Θοιήτωρ-ορος (ὄ) μγν. θοινάτωρ βλλ. : Ἀντίπ. Σιδ.ΑΠ 7,241.

θoinίξω ἔσφ.γρ. τοῦ θoinώ βλλ.

θoinωδοῦ-έω (θoinη-διδώμι) Ἐπιγρ. παρέχω, προσφέρει γεῦμα, κῆνα τραπέζι, ἄ. θoinώ.

θoinῶ-άω τρώγω, ἐσθίω, καταθιδρώσκω: Ἡσιόδ. Α 212 δελφίνες ἐθoinών Ιχθύς ἰαφύ.1 κ. παθ. τρώγομαι ἐν εὐωχίᾳ, θουσίζομαι: Ἐπιγρ. ὅς τέλεσας θoinῆται' 2) ἐσπίω, δίδω συμπόσιον, φιλεῶ: Ἡρ.1,129 τὸ δειπνῶ, τὸ μιν ἐκέλευε σαρ-ξί τοῦ παιδὸς ἐθoinησε | τὰ δειπνῶ ἐῖς τὸ ὅποιον ἐφιλέουσαν αὐτὸν μετὰ τὰς σάρκας τοῦ τέκνου του), Εὐρ. Ἴων 982 θoinῶ φίλους: 3) συχ. ἐν τῷ μέσ. κ. παθ. μέλλ. -άσομαι κ. -ήσομαι, ἄορ. α' ἐθoinή-θην, μέσ. ἄορ. α' -ησάμην, παρακ. θεοθoinάμαι, ἄπολ. ἐσπίωμαι, εὐωχοῦμαι: Ὀδ.Δ 36 ἐς δ' αὐ-ταῦς προτέρω ἀγε θoinηθήναι | τοῦς εἰσάγειν νὰ φάγωσιν), Εὐρ. Ἄлк.542 αἰσχροὺν παρά κλαίουσιν θoinάσθαι φίλους, Κρατίν.164 θoinάσθαι κα-λῶς || μτ. αἰτ. τρώγω ἐν εὐωχίᾳ: Εὐρ. Κύκλ.377 μῶν θεοθoinάται ἐταίρους; , Πορφ. Ἄποχ.2,2 θoinάσομαι τὰ ζῶα κ. μτ. σκοτειν. αἰτ.: Εὐρ. Ἰλ.836 θoinάσομαι παστήρια' || μτ. γεν.: Εὐρ.Κύκλ.248 ἄλις λεόντων ἐσπί μοι θoinωμένῳ, Ἀπολλωνίδ.ΑΠ 9,244 θoinησάτω θήρης' || ὁμ. ἐπὶ διαβρωτικῷ ἔλλους: Εὐρ.ἀν.792 σάρκα θoin-νάται ποδός.

θoinῶ θεῖτο γ' ἐν. εὐκτ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ τίθημι.

θoinά ἐπίορ. δημ. θαινά, ἀμυδρά: βλεπω θoinά.

θoinάω (ἠ) δημ. ἐπι πραγμ., ἡ θoinάτης, τὸ εἶναι τὴ θoinόν: τὸ γυαλί ἔχει θoinάδες: 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ζάλη, σκοτούρα, θαμπούρα.

θoinάινω μον. κ. δημ. θoinάων, θαμνάων, ταρασ-σομαι, συνηθ.παθ.: Ἐρωτόκριτ.Β 1908 ἦτο μιά βρῦσ' ἔκει ἰ κοντά, καὶ τὸ νερὸ θoinάθη.

θoinερά ἐπίορ. δημ. θoinερώς βλλ.

θoinερεῖν Ἦσ. « ταραχίζεσθαι ».

θoinερός-ά-όν (θoinά) κ. νεώτ. ὁ πλήρης ἰλύος, λασιώδης, βορβορώδης, τετραραγμένος, ἀντίθ. καθαρὸς ἢ λαμπρός, ἰδ. ἐπὶ τετραραγμένῳ ὕδα-τος: Ἡρ.4,33 ῥέει τε καθαρὸς παρά θoinεροῖσι, Ἰππ. Ἀερ.8 τὸ θoinερόν αὐτοῦ... ἐξίσταται καὶ γίνεται ἠὲρ καὶ ὀμίχλη, Οὐκ.2,102 ῥεῦμά ἐστι μέγα καὶ παλὸν καὶ θoinερόν' || ὁμ. κ. μτφ. σκοτεινός: Εὐρ. Ἰκ.222 λαμπρόν δὲ θoinερῷ δῶμα συμμαίξας, Πλάτ.Τίμ.58D θoinερώτατος ἀήρ, Ἀρι-στοτ. Ἐνυπν.458a,14 θoinερώτατον αἶμα, Θεόφρ.Φ Αἰτ.6,34 θαλαρα χυμοί, Ἀντιφίλ.ΑΠ 9,277 θoinε-ραὶ νεφέλαι' || ὁμ. ἀκάθαρτος, ρυπαρός: Θεόκρ. 16,62 ὕδατι νίζειν θoinεράν πλίνθον, Πλούτ. Ἠθ. 670A δῦσομορον ἢ ὅς καὶ θoinερόν' 2) μτφ. τετραραγμένος ἐνεκα πάθος ἢ μονίας, συγκεχυ-μένος: Αἰσχ.Πρ.885 θoinεροὶ λόγοι, Σοφ.Αἰ.206 θoinε-ρῷ χειμῶνι νοσήσας | μὲ τετραραγμένην ἠέλειαν μονίας | || ὁργίλος, ἐξωργισμένος: Νικ.Θερ.130 θoinερῷ κυνῶδοντι.

θoinερότης-ητος (ἠ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ θoin-λό, θoinερόν: Ἰππ. Ἐπιθ.2,3,11.

θoinερόφρον Ἦσ. « μέγα ».

θoinερόχρους-ουιν ἀρχ. λεξ. ἡ ἔχων χρῶμα θoin-λόν, σκοτεινόν, ἀκάθαρτον: Ἦσ.

θoinερώδης-ουες-ές ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ θoinώδης βλλ.: Θεόφρ.Σημ.24.

θoinερός ἐπίορ. μγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον θoinε-ρόν, σκοτεινός: Κωμ. Ἀδέσπ.865 (ὁ μφ.).

θoinά (ἠ) (θόλος) κ. νεώτ. κωνικός πλατύγυρος πῆλος τῶν γυναικῶν πρὸς προσφάξιν ἀπὸ τοῦ καύματος τοῦ ἡλίου: Πολυδ.7,174 « θoinά δ' ἔκα-λεῖτο πλέγμα τὴ θoinοειδές, ὃ ἀπὶ σκιασίου ἐκρών-το αἰ γυναικείας » || πιθ. κ. ἀλεξήλιον: Θεόκρ.15,39 τῶμπέφανον φέρε μοι καὶ τὴν θoinάαν' 2) νεώτ. σκιά, σκιάσις ὑπὸ δένδρων, ἥσκια: Νιρδ.Μαλλ.

Κουδ.78 τὸ παρκάκι τοῦ προσφέρει τὰς θoinάας τοῦ' 3) Πολυδ.10,138 « κιστὴ ἔχουσα θoinοειδές τὸ πῶμα » πρβλ. θαλιοποιεί.

θoinάξω δημ. θoinάινω, θoinάων: Βλ. Συμμ.86.

θoinίδιον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ θόλος, ἢ μι-κρὰ θόλος.

θoinικός-ή-όν(η) μον. κ. δημ. ὁ ἔχων θόλον ἢ σχῆμα θόλου: Σουῖδ, ἐν λ. Δαμιανός τὴν οὐσάν.. θoinικήν κατασκευάσας, ΨΚωδ. | ἐνδ. Πρεξ.1 149,1 καμάρω θoinική' || δημ. τὸ οὐδ. θoinικός ὡς οὐσ. θόλος ἐν σχήματι καμάρας: γκρεμιστικὴ τὸ θoinικό τῆς ὑπασίας, - τὰ θoinικά θέλον τεχνή στο χρίσμο, - τὰ θoinικά τῆς ἐκκλησίας.

θoinικός (ὄ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ θόλος, θόλος μικρὸν διαστάσεων.

θoinισμός (ὄ) μγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θoinώ, τὸ θόλωμα, ἢ ἀκαθαρσία, τὸ ἀνακάτωμα (παρ' Ἡρώδιαν. ἀμφ.).

θoinίτης (ὄ) νεώτ. ἕκαστος τῶν αφηνοειδῶν λίθων τῶν ἀπαρτιζόντων θόλον ἢ τόξον.

θoinόατης (ὄ) νεώτ. τοῖχος κατασκευαζόμενος κάτωθεν θόλου πινός πρὸς στήριξιν αὐτοῦ.

θoinοθεμία (ἠ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἐργασίων κατασκευῆς οἰουδιήποτε εἰδῶς θόλου.

θoinοειδής-ουες-ές (εἶδος) κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς θόλον, ὁ ἔχων σχῆμα θόλου: Καλλιξ.1 ναδός.

θoinοειδής, Στράβ.4,4,3 τοὺς δ' οἴκους . . μεγά-λους θoinοειδείς' || εἰδ. τὸ ἐν Ρώμῃ Πάνθεον:

Δίων Κ 53,27' 2) ὁ ὁμοιος πρὸς θoinίαν βλλ., ἀπὶ θηλοειδῆ ἐν Θεόφρ.ΦΙ 3,9,6 | νεώτ. θoinοειδής.)

θoinοειδῶς ἐπίορ. μγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον θoinοειδῆ, ὁμοίως πρὸς θόλον: Διοσκ.4,153 θoinοειδῶς κοιλανθίσια, Διογ.Λ 2,9 τὰ δ' ἄστρα θoinοειδῶς ἐνεχθῆναι.

θoinοειδῶς-εσσα-εν μγν. θoinερός: Ὀππ. Ἄλ.3,164.

θoinομίγης-ουες-ές ὁ μετὰ ρύπου, πηλοῦ μεμιγμέ-νος, ἀνακατωμένος με λάσπη: Ὀνάντ.Στ.θ.1,1,39.

θoinονερό (τὸ) δημ. κ. θoinονερί τὸ θoinόν, λα-σιώδες ὕδωρ.

θoinόρρημα (τὸ) δημ. θoinόν ρεῖμα βλλ., ἰδίως ἐπὶ ποταμοῦ: Βιζυην.Μάρτης 34 τὸ γίωμα μυρο-λοπιτῆ τῆς φέρν' ἐνα θαλόρρημα.

θόλος (ἠ κ. ὀ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. παρ' Ὀμ. κυ-κλιότερες οἰκοδόμημα μετὰ κωνικῆς στήλης κει-μενον ἐν τῇ αἰθῇ βλλ., ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο σκευῆ της τραπέζης, ζωοτροφίαί κτ. | κατ' ἄ. δὲ ἀγνώ-στου χρήσεως: Ὀδ.λ 442 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἄμυμονος ἔρκρος αἰθήρης' 2) ὡς οὐσ. κυ-κλιότερες, στρογγύλον οἰκοδόμημα ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ παρέμενον καὶ ἐσπίζοντο οἱ ἠρωτάνεις: Σουῖδ.

« τόπος ἐνθα δειπνοποιοῦντο οἱ πρωτάνεις διὰ τὸ οἰκοδομεῖσθαι ἐντὸν στρογγύλον »: Πλάτ. Ἀπολ. 32C μετραπεφόμενοι με πέμπταν αὐτὸν εἰς τὴν θόλον, Δημ.419, Ἀριστλ. Ἀθ.4,3 οἱ δὲ πρωτανεύ-οντες αὐτῶν πρῶτον μὲν συσ(σ)τιτοῦσιν ἐν τῇ θόλῳ, Πaus.1,5,1 Ὀθόλος ἐστὶ καλουμένη, καὶ θύ-οσι τε ἐνταῦθα οἱ πρωτάνεις' || γεν. κυκλο-τερές οἰκοδόμημα μετὰ ἡμισφαιρικῆς ἢ κωνικῆς στήλης, ὡς ἐν τῇ παρὰ τὸν Μαλακρόν Μαγνησία:

Ἐπιγρ. ὑπὲρ τοῦ πηγνυσθαι θόλον ἐν τῇ ἀγο-ράῃ ὁμ. ἐν Ἐπιδαύρῳ: Πaus.2,27,3 οἰκῆμα δὲ περιφερέως λίθου λευκοῦ, καλούμενον Ὀθόλος'

3) θόλος (ὄ) ἐν τοῖς δημοσίαις λουτραῖς, θoinοει-δής δι' ἀτμῶν λουτρῶν: Πάν. γυναικείας θόλος, Ἀσκληπιδ.Μ.π. Ἀθην.11,501D τῶν βαλανείων αἰ θόλαι, Ἀλκιφρ.1,23' πηθ. θoinά (τὰ): Μαλά.1

4) ὁμ. νεώτ. δημ. ὁροφῆ καμπυλόγραμμος, ἰδίως ἡμισφαιρική, ἄ. τρολλός: Κάλδ. Ὀδ.19,4 ὡσάν να ἄρεχας | ἐπὶ τὸν κώφρον θόλον | βαθείας ἀθά-σσο, Παλαμ.Ταφ.16 τοῦ ἔχπια τὰ θέμελα, | τοῦ σκέπασα τὸ θόλο, - ὁ θόλος τῆς Ἁγίας Σοφίας

|| νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ

ή ο ούράνιος θόλος τὸ ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος φαινόμενον ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ. 3) ὄμ. ἐπίθετος περὶ τὴν κεφαλήν, ἐπινοήθηκες ὑπὸ τοῦ Διοσκ. Καρ. : 'Ἡλιόδ. Χειρ. π. 'Ορειδ. 48, 25' 6) ὄμ. εἶδ. νεώτ. ἀνατ. θολοεἶδές κοιλώμα ἐντὸς τοῦ σώματος : ὁ θόλος κρανίου, - θόλος κοιλῶν.

θολός (ὄ) || κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ πηλός ἀκαθάρσις, λάσπη, ἰδίως τὸ ἀκάθαρτον καὶ βορβορώδες ὕδωρ : 'Αριστλ. ἀπ. 311 λεπτὰ γὰρ ἔχουσι τὰ βραχίλια αὐτῖκα ὑπὸ τοῦ θολοῦ τοῦς πόρους ἐπιωματίζονται' 2) μτφ. ἀτιμία, ὄνειδος : Θεοφύλ. Σ 188, 20B θολοῦ . . γεγονότος τῆ ἐκκλησίᾳ' 3) ἔμμηνα, καταμήνια : 'Ὀρφ. λιθ. 490'

4) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ πυκνὸν μέλαν ὕγρον, ὄπερ ἐκχέουσι τὰ κεφαλόποδα, ἀπλία, τευθίδς κττ., ὅπως θολώσεται τὸ ὕδωρ καὶ διαφύγοσι τὸν ἀπειλοῦντα αὐτὰ κίνδυνον, μελάνι : 'Ἰνν. Νούσ. 2, 73, 'Αριστλ. Ζ1 524α, 13 ἀφίσι δὲ καὶ τὸν θολὸν ταύτῃ' ἡ κ. 27, στίχ. ἐν φιλᾷ ττεταί το ὕγρον τοῦτο: αὐτ. ΖΜ 691η, κ. 27 ἔντερον ἐξέθεν, καὶ ὁ θολός πρὸς τῷ ἐντέρῳ.

θολός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. θολερός, τεθολωμένος, ἐπὶ ὕγρον ἢ φύσει διαφανῶν στερεῶν σωμάτων, ὁ μὴ ἔχων διαύγειαν, ὁ μὴ καθαρὸς ἢ λαμπρός : 'Αβῆν. 10, 420D πολὺ θολώτερος ἐφαίνετο ὁ αἶσος, 'Ὀλυμ. Μετ. 127, 13, πρβλ. 'Ἡσ., 'Ερωτόκρ. Β 260 νεφάλο θολός, αὐτ. Α 2164 ποτὶ δὲ νερὸ γεμάτη, Πολίτ. 'Εκλ. Τραγ. 76, 3 θολός ποτὰμῃ πέρανα, Κρυστ. 'Αγροτ. Χιονοῦρα 70 ἡ καταχθὰ θολᾷ κὶ ἡ νύχτα μαύρη, - θολός οὐράνος (νεφελώδης) 2) μων., νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κ. ἰδ. τοῦ βλέμματος : 'Ερωτόκρ. Α 1954 ἀνάδλεμ' ἀγριο καὶ θολός, - μὲ θολούς. ἐκ τῶν θακρῶν τούς ὀφθαλμούς' λόγ. θολὸ πρῶτῃ καθάρια μέρα (ὡς προγνωστικὸν τοῦ καιροῦ) κ. μτφ. ὡς παροιμ. 1) μτφ. φανεροὶ στὰ θολὰ (ἀσχολεῖται περὶ ὑπόπτους ὑποθέσεις) 1.

θολοκάπιτος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων θολωτὴν στέγην.

θολοστάτης (ὄ) νεώτ. ὁ τοῖχος ἐφ' οὗ ἐδράζεται ὁ θόλος.

θολοστάκτη (ή) δημ. κ. θολοστάχτα (τὸ) στακτὴ κοιλία, σταχτόνερο δι' οὗ μετὰ τὴν πρῶτην πλύσιν διαποτίζονται πρὸς τέλειον καθαρισμόν καὶ λεύκανσιν τὰ ἀσπρῶροϋχα, θέρμος, ἀλσιθία.

θολώτης-πτος (ή) μων. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ θολοῦ, ἡ ἔλλειψις διαύγειας : Θεοφάν. Κερ. 981 | Μί. 1.

θολούρα (ή) δημ. θολότης βλλ. : Παρφύρ. Σκ. 62, 7 καὶ μὴ θολούρα ἀδιάκαπη, ποῖός ἔχει· τοῦ χεῖ πᾶσι τὸ τρέκλισμα τοῦ κἀουρα' 2) νεφελώδης καιρός, σκοτεινὰ, σύννεφα κακοκαιρίας : Κρυστ. Καλόγ. 6, 52 πῶς φεύγουν τὰ πουλιὰ, | ὅταν θολούρα τὰ βάρη ἀλάργα ἀπ' τῆ φωλιά.

θολώνω μων. θολᾶ βλλ. : 'Ἰω. Χρυσ. 8, 20, 27.

θολώ-ω (θαλός) κ. νεώτ., δημ. θολώνω, ἀόρ. (ε)θολῶσα, παθ. ἀόρ. δημ. θολώθηκα, μτγ. παθ. παρακ. (τ)εθολωμένος ποιᾷ, καθιστῶ τὴν θολόν, κἀμνω κατὶ νὰ χάσῃ τὴν διαύγειαν ἢ τὴν διαφάνειάν του, κυρίως ἐπὶ ὕδατος : 'Ἰνν. Αέρ. 7 | ὕδατος | φυχαὶ καὶ τεθολωμένα ὑπὸ τε χιόνος, Φιλολ. 20

τεθολωμένος ἀήρ, 'Αριστλ. 26, 2 θολοὶ ἀπαντα (ἐπὶ τῆς ἀπλίας), ὁ τραγ. ὁποῦ βρη γάργαρο νερὸ θολῶναι το καὶ πίνει' κ. ἐπὶ ἄλλων ὕγρον : κοῦνησας τὸ βαρεὶ καὶ θόλωσας τὸ κρᾶσ' 1) μτφ. θολώνω τὰ νερά συγχεῖ τὰ πράγματα διὰ νὰ συγκαλόφῃ τ' 2) μτφ. ταράττω, συγχύζω, βορυδῶ : Ἔρ. 'Αλκ. 1067 θολοὶ δὲ καρδίαν, Φερεκρ. 115 τεθολωμένος (συγχευμένος ἐκ χαράς), Φιλολ. 87 θολοῦσαι ἰ τῶν σπλάγγων, Πρὸκ. Γοτθ. 4, 19 γένος . . τεθολωμένον γειτόνημα' 3) νεώτ. κ. δημ. ὄμτθ. καθίσταμαι, γίνομαι θολός, ἀμυροῦμαι, συσκαπίζομαι : Πολίτ. 'Εκλ. Τραγ. 89, 26 θάλωσαν τὰ μάτια μου, μηροστά μου δὲ σὰς

βλέπω, Σολωμ. Κρητ. 12 τὰ νερά θολώνουν, Κρυστ. Τραγ. Γένος 3 θολώνουν αἱ νερόσυρμές, αἱ βρύσας κρουσταλλίζουον, - θολώνω ὁ οὐράνος (νεφούται) 1) μτφ. ὅταν θολώσῃ τὸ μάτι τ' ἀνθρώπου ὅταν περιέβῃ εἰς ὑπερέντασιν ὄρηγι, ἀγανακτήσας, πόθου κτλ. 4) ἐμθρῶμα, ἐμποτίζω : 'Ορειδ. 8, 6, 36 σπῆγγος διὰ ψυχρὸν ὕδατος . . τεθολωμένους' ρηματ. π. θόλωσις, θόλωμα.

θολώσης-ους-ες κ. νεώτ. θολώσας, τεταραγμένος, θολός, βορβορώδης, ἀκάθαρτος, ἐπὶ ὕδατος : 'Ἰνν. Αέρ. 8 τὸ δὲ θολώδέστατον (ὕδωρ), 'Αριστλ. Ζ1 620β, 16 ἐν τῶς ἀμυώδεσιν ἢ θολώδεσιν' κ. ἐπὶ ἄλλων : Βέττ. Βάλλ. 345, 21 θολώδης καπνός, 'Ἰάμβλ. Μυστ. 2, 4 θολώδης πῦρ.

θόλωμα-σας (τὸ) μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὰ ἀποτέλεσμα τοῦ θολᾶ βλλ., θολωσία, θολούρα : Εὐστ. Παν. 239, 55.

θολωσία (ή) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ θολᾶ βλλ.

θόλωσις-ως (ή) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποτέλεσματος τοῦ θολᾶ, θόλωμα, ἰδ. ἐπὶ ὕδατος : 'Αριστλ. ΖΜ 679α, 7 τὴν τὸν ὕγραυ μελανίαν καὶ θόλωσιν ἐπὶ ἀέρος : Γαλ. 16, 609.

θολωτός-ή-ό(ν) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων θόλον ἢ ὁ κατασκευασμένος εἰς σχῆμα θόλου : Πρὸκ. Κησιμ. 4, 11 θολωτὸν τείχος, ΨΚωδων. 148, 13P, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3, 310 μπκετὶ ἔχειν θολωτούς καὶ μαλυδσοκαπετς (ἐνν. νασούς), -αὶ θολωτὰ τάφαι τῶν Μυκηναίων, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 39, 2 θεμέλια | ἀπλῶντων θολωτὰ μέσα στῆ γῆ.

θουσωνίτης (ὄ) νεώτ. σύνθετον πυριτικὸν ὄρυκτόν, ἀ κομπανιτής.

θουανία 'Ἡσ. εἰ πῖθ. θοῆ ἀνία 1) ὄξεϊα.

θούς-ή-όν (βέω) ποι. ἐπιθ. ταχύς, κύνκτης, δραστήριος, ἐνεργητικὸς, ἐπὶ πολεμιστῶν : 'Ἰλ. Ε 430 'Ἄρη θοῦ' κ. μετ' ἀπαρφ. : αὐτ. 536 θούς ἔσκε . . μάχεσθαι' κ. ἐπὶ τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν : αὐτ. Μ 306 θούς ἀπὸ χειρός, 'Ὀδ. Χ 83' ὄμ. ἐπὶ ζώων : Πίνδ. Π 4, 17 Ἰππους . . θούας, Εὐρ. Βάκχ. 977 θααί . . κύνες' 1) κ. ὡς ἐπιθ. τῶν πολεμικῶν ἠρώων, πῖθ. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐμπορικὰ : 'Ἰλ. Σ 410 θαάων ἔχματα νῆων, 'Ὀδ. Η 34 νησαί ὁθησιν τοίγες πεποθῆδες ὡκείρσιν (ἐνθα τὸ ὡκίς ἐκφράζει τὴν πραγματικὴν ταχύτητα κινήσεως, τὸ δὲ θούς τὴν ἐλαφρότητα) 1) κτ. ἐπέκτ. θοῆ νύξ (ἰδιότης ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις ἡ νύξ ἐπέρχεται ταχέως μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου) : 'Ἰλ. Κ 394' 1) ὄμ. κ. ἐπὶ ἐνεργείας ἢ πράξεως : 'Ὀδ. Ο 38 θαῖν ἀλέγυντε δαῖτα | ἐταιμῶσατε ταχέως γεύμα 1, Πίνδ. Π 8, 26 θούας . . ἐν μάχαις, αὐτ. Ν 7, 72 θοῖν γλώσσαν, Αἰσχ. Αγ. 476 πόλιν δὴκει θαά βάξεις, Σοφ. Α1, 249 θούς εἰραεῖας ζυγῶν (ὁ ζυγός τῆς ταχεῖας κωπηλασίας), Εὐρ. Ἀνδρ. 479 νησαί . . θααί, 'Απολλ. Ρ 4, 20 ἀσπίδας . . θοῦν ἔχμα θολώνω 1) ἔν χρ. ὡς ἐπίρρ. μτ. ρ. κινήσεως : 'Αντίμ. 71 ἐκπρολιποῦσα θοῦν δόμον | ταχέως, γρήγορα 1, Σοφ. Τρ. 857 θοῦν νύμφων ἀγαγες' 2) νῆσοι θααί αἱ ὄξυ ἢ ἀκανθοειδές σχῆμα ἔχουσαι, κατὰ τὸν Βεγατὶ εἶναι ὁ σημ. ρηοὶ σκόπελοι οἱ ἐν μέρει βυθισμένοι μεταξύ Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας | Monte acuto, la Roche montagnie 1 : 'Ὀδ. Ο 299.

θορατός-α-ον (θορός) μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θορόν, τὸ σπέρμα, ὁ περιέχων σπέρμα : Νίκ. Ἐθρ. 586 θορατικός ηρηῖν 1) ὁ θορατικός ἐπιθ. τοῦ 'Απόλλωνος ὡς θεοῦ τῆς αὐτῆσεως | Λυκόφωρ. 452 | κατὰ Σχολ. γεννητικός 1.

θοράνας 'Ἡσ. « τὸ ἔξω. Πάφιοι » (διόρθ. θοράνης = θύραξαι).

θοράνεις 'Ἡσ. διόρθ. ἀπὶ θοράνας βλλ.

θοράξ-ακος (ὄ) αἰολ. ἀπὶ θοράξ βλλ. : 'Αλκμ. ἀπ. 15.

θόρα ἀόρ. β' τοῦ θορώσκα βλλ., ἐν ἀπαρφ. βορεῖν.

Θορή (ή) ὁ θορός βλ. : 'Ηρ.3,101 τοιαύτην δὲ καὶ Αἰθίοπες ἀπεινται θορήν, 'Αλλ.ἀπ.3D.

Θορικόνηξ ἑλλρ. εἰς τὸν Θορικόν : 'Υμν.Δήμ.126 κ. 'Θαρικόκ' : 'Επιγρ.

Θορικός-ή-άν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θορόν, τὸ σπέρμα, ὁ περιέχων σπόρον : 'Αριστλ. ΖΓ'720β,13 ἔχουσι δὲ οἱ μὲν ἄρρηνες λεπτοὺς σπόρους θορικούς' || τὸ οὐδ. κτ. πλθβ. τὰ θορικά ὡς οὐσ. τὰ ἐνέχοντα τὸ σπέρμα μόρια [Partee seminales] : αὐτ.755β,20.

Θορινεύσαι 'Ἦσ. « ὁ Ξίφιας ἰχθύς ».

Θοριόφθαλμβος (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. στοιχείον ἰσότητου τοῦ μαλθίδου, τελικόν προϊόν τῆς ἀκτινεργοῦ ἐξελίξεως τοῦ θορίου.

Θόριον (τὸ) νεώτ. χημ. χημικόν στοιχείον ἐκ τῶν μετάλλων χρώματος ἀργυρόχρου.

Θορισκαίαι μγν. παθ. δέχομαι σπέρμα, συλλαμβάνω : 'Αντωνίμ.Αιβ.29,3 θ- δια τὰ δὴ ὠτων.

Θορισμα-ατος (τὸ) 'Ἦσ. « δέλεαρ ἰχθύσιον ».

Θορίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτόν προϊόν τοῦ θορίου, ἰσομορφον πρὸς τὸ ζιρκόνιον.

Θόρναξ [= θρονόξ] 'Ἦσ. « ὑποπόδιον Κύπριος' ἢ ἱερὰν 'Απόλλωνος ἐν τῇ Λακωνικῇ' ὀπό τε θόρνακος Θορνάκιος 'Απόλλων ».

Θόρνημα (θόρος) θρόνω, ὀχεύω, βατεύω, ἐπὶ συνουσίας ζῶων : 'Ἦρ.3,109 ἐπέαν θορνήωνται κατὰ ζεύγους, [Σοφ.] ἀπ.1127,9, Νικ.Θερ.130.

Θοροεἶς-ασσα-εν (θορός) μγν. ὁ ἐν σπέρματι, ἐν ἔμβρῳ, ὁ μῆλα σχηματίζει : 'Οππ.Κυν.3,522.

Θοροῖον (τὸ) νεώτ. χημ. ἄεριον ἀκτινεργόν στοιχείον, ἰσότοπον πρὸς τὸ ραδόνιον.

Θοροποιός-όν (θορός) ὁ γεννῶν, παράγων σπέρμα : ΕΜ 453,51 'εθαῦρις ἢ θοροποιός' (δ.γρ. φθοροποιός ἢ θυραποιός).

Θορός (ὁ) τὸ σπέρμα τῶν ἄρρηνος : 'Ἦρ.2,93 οἱ ἔρρηνες ἀπορρηνάουτες τοῦ θοροῦ, ἰπν.Νούσ.2,51, 'Αριστλ. Ζ1 507β,20 [οἱ πόροι] γίνονται περὶ τὴν ὥραν τῆς ὀχέιας θοροῦ πλήρεις, Γλουτ.'Ηθ.637F, Παρρ.'Αποχ.4,9' 2) ὡς ἐπιθ. 'Ἦσ. « θορός' ἀφοροδιαστικός »

Θοροβάζω (θόρυδος) μγν. θορυβῶ : Δοσιθ. 432Κ, ΕΜ 633,34 || παθ. θοροβάζομαι θορυβόμαι : Κάλουκ.10,4) μερμνῆς καὶ θοροβάζη (δ.γρ. τυρβάζη) περὶ πολλὰ.

Θοροβλήθρον (τὸ) μγν. τὸ φυτὸν λεοντοπέταλον : Ψ Διοσκ.3,96.

Θοροβησις-εως (ή) ἰθουρῶ (ὁ) νεώτ. τὸ θορυβεῖσθαι, παραχῆ, σύγχυσις, ἐκκληθῆς, ψυχικὴ ἀνησυχία.

Θοροβηθικός-όν, τὸ θηλ. κ. -ή, ὁ ἐγείρων θόρυβον, παραχῆν, αὐγχυσιν : 'Αριστφ.'ἰπν.1380 καταθηθικός τ' ἀριστά τοῦ θορυβηθικοῦ.

Θοροβητὸ (τὸ) δημ. θόρυβος, παραχῆ.

Θοροβοποιός-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν θόρυβον, ὁ ἐγείρων παραχῆν, παραβοποιός, παραβίας, φασαρία : Πλάτ.Μάρ.28 πλῆθος ἄπορον καὶ θορυβοποιῶν, αὐτ.Φωκ.16, - ἦσαν εἰς τὴν συνέλευσιν πολλοὶ θορυβοποιοί.

Θοροβοποιῶ-έω μγν. κ. νεώτ. ποιῶ, προκαλῶ θόρυβον, ἐγείρω παραχῆν, σύγχυσιν : Κικ.Οικ.16,23,2 Διόδ. Σ 13,111 πῦρά κατεῖν δι' ὅλης τῆς νυκτός, καὶ θορυβοποιεῖν, 'Απν.'Εμφ.Πολ.2,74.

Θοροβός (ὁ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. σύμμοτος βοή ἐκ φωνῶν ἢ κρότων, παραχῆ, σάλαγος, ἰδ. συγκεχυμένη βοή πολυληθοῦς συγκειρωσέως ἀνθρώπων : Πίνδ.Ο 1011),72 θόρυβον παραιθίξε μέγαν, Σοφ.Φιλ.1263 θόρυβος ἴσταται βοῆς (συγκεχυμένη κραυγῇ), 'Αριστφ.'Ἀχ.546 ἦν δ' ἄν ἡ πόλις πλέα θοροβόου στρατιωτῶν, 'Θουκ.8,92, Πάπ. θόρυβον παρέχειν ἐν ταῖς βουλαῖς, ΚΔΜατθ.27, 24 ἰδῶν δὲ ὁ Πλάτωνος ὅτι αὐθὲν ὤφελαι, ἀλλὰ μάλλον θόρυβος γίνεται, Χρον.Μορ.632P τὸν θόρυβον καὶ τὰς φωνὰς αὐτῶν ἴπου ἐσκοτῶναν,

Κάλβ. Qδ.6,14 τὸν θόρυβον τῶν μεγάλων πτερύγων, - ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς - τῶν ὀδῶν || σπαν.ἐπι προσ. : Εὐρ. 'Ορ.905 θοροβῶτε τίσινοις κάμπεσι παρρησίῳ κ. ἐπὶ ζῶων : Καλλ.Ατ.ἐν Πάπ. θόρυβον δ' οὐκ ἐφίλησαν δυν' || μγν., μων. νεώτ. κ. ἀπολ. : 'Αναστ.Γορδ.ἐν Σ'δθ.3,473 ἐν πολλοῖς ἀνατρέφεται τοῖς θοροβόις, - εὐχαριστεῖται στὸ θόρυβο' 2) κραυγῇ ἐπιδεικνυσίας ἢ ἀποδοκιμασίας : Πλάτ.Πολ.492β ἔξιν πολλὰθ θοροβῶ τὰ μὲν φέγωσι . . τὰ δὲ ἀπεινώσιν' ἢ ἐπικρότησις, ἐπευφημία : 'Αριστφ.'ἰπν.547 θόρυβον χρῆσθον Ἀθηναῖων, Πλάτ.Πρωτ.339D πολλοῖς θόρυβον παρέσχε καὶ ἔπεινον, Δημ.402 κρότων καὶ θόρυβον καὶ ἔπεινον παρὰ πάντων γενέσθαι' 3) κ. ἀντιθ. παράπονον, γογγυσμός : Σοφ.Ατ.142 μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσι ἡμᾶς ἐπὶ δυσκαίει [μεγάλοι γογγυσμοὶ γίνονται καθ' ἡμῶν], 'Ανδοκ. 2,15' 4) συνεκδ. παραχῆ, σύγχυσις, ὀταξία : 'Ἦρ. 7,181 καὶ τὰν σπὶ θόρυβον παρέσχε, Θουκ.4,104, Μέν.Μου.239 θόρυβοι ὀχλώδεις καὶ παροϊνίαί, Φιλῶδ.'Ομ.220' 5) ἢ αὐγχυσίς τῆς διανοίας : 'Επικ.Φύσ.14,9 θοροβόους ἐνθρημηματικούς καὶ ἀποφθεγματικούς παρασκευάζειν, Φιλῶδ.Ρητ.2,31S ὁ παρὰ κακὰς δόξας θόρυβος' 6) ἐν φρ. μτ. ἀπαρφ. : Εὐρ.ΙΑ 1349 εἰς θορυβον . . ἡλυθον . . λευσοθῆλαι (ἐκινδύνευσα ἔκ τοῦ θορυβουὸν νὰ λιθοβοληθῶ)' 7) νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. γενικὴ ὀμιλία ἢ συζήτησις περὶ τινος προσώπου ἢ πράγματος : ἀνεδείχθη χωρὶς κανένα θόρυβον, - ἐδημιουργήθη μέγας θόρυβος διὰ τὸ ζήτημα. Θοροβῶ-έω (θόρυβος) κ. μων. κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. ἐθορυβήθην, μτχ. παθ. παρακ (τῆθορυβηθένος ποιῶ, προκαλῶ θόρυβον, ἐγείρω παραχῆν, ἰδ. ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων : ἰπν.Ἐπιστ.12, 'Αριστφ.'ἰπν. 666 οἱ δ'. ἐθορβόουν περὶ τῶν ἀφώνων ἐπιτηκότες, Δημ.577 βλέπων εἰς τὸν ἀπὶ θορυβόουνα τόπον τῆς ἐκκλησίας, - οἱ μαθητὰ ἐθορβόουν ἐν τῇ τάξει' 2) προσφθέγγασαι, ἐπιβῶν, φωνάζω ἐπιδεικνυστικῶς' || δεικνύω τὴν εὐχαρίστησιν μου διὰ θοροβόου, ἐπευφημῶ, ἐπικροτῶ : Πλάτ.Εὐθ.303B ἐθορβόουν μόνον αὶ τοῦ Εὐθύδημου ἔρασταί, 'Ἰσοκρ.12,264 ταῦτ' εὐπρότης αὐτοῦ . . οὐκ ἐθορβόησαν κ. παθ. : αὐτ.233 ὁ λόγος, ἀρηνημένος δ' ἦν καὶ θεθορβημένος [γενόμενος δεκτός μετὰ χειροκροτημάτων]' 3) συνθ. ἐγείρω θόρυβον κατὰ τινος, δεικνύω τὴν δυσἀρεσκείαν μου διὰ θοροβόου : Πλάτ.'Αναλ.30C μὴ θορυβεῖτε, . . ἀλλ' ἐμμεῖναιτέ μοι οἷς ἐδεσθῆν θορυβεῖν, μὴ θορυβῶν ἐφ' οἷς ἂν λέγω' || κτ. μτχ. ὁ θορυβῶν ἐν ἀνθρ. πρὸς τὸ ὁ θέλων λέγειν καὶ ἀκούειν : 'Ανδοκ.4,7' 4) παθ. ὑφίσταμαι θόρυβον, ἐπικρισιν, κατακραυγὴν ἐναντίον μου : Σοφ.Ατ.1,64 ὄπο τοιούτων ἀνθρώπων θορυβεῖ' 5) μτρ. νεώτ. προκαλῶ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, τὴν γενικὴν ὀμιλίαν, συζητήσεις : θορυβεῖ περὶ τὸ ἔργον του' 6) μτθ. περιάγω πῦρά εἰς αὐγχυσιν, προκαλῶ παραχῆν, ἀνησυχίαν, καταπλήσσω, διαταράσσω : 'Θουκ.3,78 ἐπειρωτὸν θορυβεῖν, Πλάτ. Φαῖδρ.245B μπεδὲ τῆς ἡμετέρας λόγος θορυβεῖται δεδιττόμενος, ΚΔΠρῶξ.17,5 ὀχλοποιήσαντες ἐθορβόουν τὴν πόλιν, - ἢ ἐμφάνισιν τοῦ κομήτου ἐθορβόησε τὸν κόσμον' || φρ. θοροβῶ πρὸς τινος ἐξέγερσι, πρᾶτρεπω νινάς : 'Θουκ.6,61 ἐθορβόουθνο . . πρὸς βιωτατοῦς τὶ πράσσοντες' 7) παθ. ἰδ. κτ. μτρ. ταράσσομαι, καταπλήσσομαι, ἀνησυχῶ : 'Ἦρ.3,78 εἶδον τοὺς ἐκνούσους θεθορβημένους τε καὶ βῶντας, Πλάτ.'Επιστ.348B, ΚΔΜατθ. 9,23 ἰδῶν . . τὸν δόλον θορυβοῦμενον, Σέργ. Μακρ.ἐν Σατό.3,335 θείσαντες καὶ θορυβηθέντες, Κάλβ. Qδ.5,20 ἰδῶ τὰ πῶδια τρέμουσι | μωρῶν ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων | θορυβοῦμένων' || κ. μτ. ἔμμοθ. θιορ. θ- ὄπο τινος, θ- περὶ τὶ - ἐπὶ τὶ -

πρός τι - επί τινι : Πλάτ.Λύσ.210B αγωνιώντα και τεθουρωδημένον υπό τῶν λεγομένων, Θουκ.6,61 περί ταῦτα ἐθουρωδοῦντο, Πλούτ.Κάμ.29 πρὸς ταῦτα θουρωθηθεὶς ὁ Βρέννος, Βάτ.7,2 || ὄμ. μτ. ὄστ. θουρωδοῦμαι τινι διά τι πράγμα : Δημ.237 οὐ δεῖ θουρωθεῖσθαι τῷ παρεληλυθέναι Φίλιππον ρηματ. π. θουρωδῆσαι.

θουρωδῆσης-ους-ε κ. νεώτ. ὁ πλήρης θουρωδῆσης, ὁ προκαλὼν θόρυβον, ταραχώδη, ταραχῶδης : Πλάτ.Νόμ.671A θουρωδῆσης. ὁ ξύλλαγος-ξυμδαίει γιγνώμενος. - θουρωδῆσης συζήτησις, Ζάλοκ.Κλεισοβαί27 Ἄλδανοὶ θουρωδῆσαι 2) συγκχυμένος : Ἰνν.Ἀρχ.Ἰητρ.10 θουρωδῆσαι ἐκτυνην-άζεσθαι, Ἀριστλ.Ζ1 631b,18 φεγγέγεται θουρωδῆσαι 3) ὁ ἐπιφέρων θόρυβον, ἐμβάλλον εἰς ταραχὴν : Ξεν.Ἰνν.9,15 τῷ Ἰννηφ θόρυβον μηδὲν προσφέρειν 4) ὁ περιάγων εἰς συγχυσιν : Δημήτρ.Λακ. ἐν Ἡρακλεῶν.Πίν.1696,4 θουρωδῆσαι δόξει.

θουρωδῆς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον θουρωδῆδ, μετὰ θουρωδῆς : Πολυδ.5,123,1 ἰάμβλ. Μυστ.3,25, Μωραῖτ.Διηγ.1,139 αἱ δὲ νεάνιδες ἀνεκάγασαν θουρωδῆσαι κ.συγκρ. -ἐστερον, ὑπερβ. -έστατα : Πλούτ.ἩΒ.656F -ερον διατίθενται.

θουρωδῆσης-ους-ε μτγν. θουρωδῆς βλλ. : Γαλ.4,556, Νεμέσ.Φύσ.Ἀνθρ.25 τὸ θουρωδῆσαι ὑγρῶν.

θουρητής Ἐπιγρ. ἀντί θουρησίας.

θου- ἄπτ. ἀντί θεο- βλλ. θευ-.

θευ προστ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ τίθημι βλλ.

θεύγια (ή) νεώτ. βοταν. ἡ θεία βλλ.

θευίνια (ή) νεώτ. γένος σαπινδοειδῶν φυτῶν.

θευτός-ως Ἐπιγρ. ὄνομασία μνησ.

θευλίον (τό) νεώτ. χημ. σπάνιον χημικὸν στοιχεῖον.

θευλιτής (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. πολύτιμος λίθος ἐν χρῆσει πρὸς κατασκευὴν περιδερναιῶν.

θευμπεργία (ή) νεώτ. βοταν. γένος ἀκανθοειδῶν φυτῶν.

θουραῖος-α-ον Ἡσ. θουραῖος, βίαιος, ὀρμητικὸς, ἀσελγής, λάγνος.

θουραῖος-δός (ή) μτγν. θηλ. τοῦ θουραῖος βλλ. : Νικ.Θηρ.131, Λυκάφρ.612 θουραῖος κύων.

θουρηῖος-εντος-εσσα-εν Ἡσ. θουραῖος βλλ.

θούρηξ (ὁ) Ἡσ. ἄρρηγ, ἀγευτής, ἐπιδητήρ, ἐπὶ ζῶων (εἰμὴ δ. γρ.).

θουρηταῖς Ἡσ. « εἰ τῶν ζῶων μίξεις ».

θούρητρα Ἡσ. « ἀχεῖα ».

θουριδομαντις-εως (ὁ) ὁ μάντις τοῦ Θουριου, ἐπὶ τοῦ μάντεως Λάμπωνος, ἀρχηγοῦ τῆς εἰς τὸ Θούριον ἀποικίας τοῦ 443 π.Χ. : Ἀριστφ.Νεφ.332 θουριδομαντις, λατροτένας | πρβλ. σχόλ. |

θουριοπέτρα (αἱ) μτγν. τίτλος κωμωδίας τοῦ Μεταγένοος : Ἀθην.6,270A.

θούριος-ον κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. θουρία θούρος, ὀρμητικὸς, ἀκράτητος, δέξυς, πολεμικὸς : Αἰσχ. Πέρσ.73 Ἄσις θούριος ἀρχων, Σοφ.Α1.212, Ἀριστφ.Ἰνν.757 λῆμα θούριον, - θούριος ὕμνος || νεώτ. τὸ οὐδ. θούριον ὡς οὐσ. πολεμικὸν ἄσμα, ἐμβατήριον : Ζάλοκ.Στόμιον Πρεβεζιης 2,63 τὸ θούριον ἄσμα | τοῦ Ρήν' ἀντιχηεῖ.

θούριος-ιδος (ή) θηλ. τοῦ θούριος βλλ. || πληθ. θούριδες Ἡσ. « νύμφαι, μοῦσαι, Μακεδόνες ».

θουριῶν Ἡσ. « ἐνεργῶν ».

θουριος-ον | θρωσκόμ | ὀρμητικὸς, σφοδρὸς, ἀκάθεκτος, τυφλὸς : Ἰλ.Ο127 θουριον Ἄρησ, Αἰσχ. Πρ.354 Τυφῶνας θουριον, Εὐρ.Ρήσ.492, Ἐκ.Αλ.Ἀδ. 2,14 θούρος ἀνήρ Γαλάτης || τὸ θηλ. θούρις -ιδος ὡς ἐπίθ. τοῦ ἀλάκῃ : Ὀδ.Δ 527 μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλάκῃς || ὄμ. ὡς ἐπίθ. τοῦ ἀσπίς : Ἰλ.Α 32 ἀν δ' ἔλειτ' . . ἀσπίδα θουριν | πιθ. ἐκ τοῦ ὅτι μετὰ τῆς ἀσπίδος ὄρμα τις εἶναι τῆν μάχην |.

θουρω-ᾶω μτγν. θόρυνναι, ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ, μετ' αἰτ. : Λυκάφρ.85 ἐπὶ λέκτρα θουρωῖσαι βρωτῶν | κοιν. θουρωῖσαι |.

θουρωχοῖνοι ἢ θούρωχοῖνοι Ἡσ. « ἄρπαγες, πλάγητες ».

θου-ᾶω καθιστῶ τὸ δέξυ, αἰχμηρόν, σουθλερό, δέξυ-νω, λεπτύνω : Ὀδ.1 327 ἐθούωσα . . ἄκρον, Νίκ.Θηρ. 228 τεθουωμένος || κτ. ἐπέκτ. θουῶ ἰάμβους ποιῶ δέξεις, ἦτοι προσδλητικὸς ἰάμβους : Χριστόδ. Ἐκφρ.359 2) μτφ. παθ. ἐρεθίζομαι, παροργίζομαι, παροξύνομαι, ἰδ. ἐν γρ. παρακ. : Ἐρμησιάν.7,11 ἐν πυρὶ φωνῶν τεθουωμένος, Ὀππ.Ἀλ. 1,557 λύσθη τεθουωμένος.

θούκος (ὁ) ἐπ. τ. τοῦ θάκος, θάκος βλλ. : Ὀδ. Μ 31B.

θούς ἐπίρρ. ἐν σπουδῇ, ταχέως, γρήγορα : Ἰλ. Γ 325 θούος ἐκ κλήρος θρουσεν, Βασκ.14,59, Ἰνν. Γυν.2,132, Αἰσχ.Πέρσ.398 θούος δὲ πάντες ἴσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν κ. συγκρ. θούωτερον : Ἀπολλ.Ρ 3,1406.

θούωσα (ή) ἡ ταχίτης, μ. ὡς κύρ. ὄνομα : Ὀδ.Α 71 Θούωσα δὲ μιν τέκε νύμφη, Ἐπιμ.122,3.

-θρα κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπίθημα θηλικῶν οὐσιαστικῶν, σημαῖνον τόπους, ὄργανα, φυτὰ, πτηνὰ, ἐθω-διμους οὐσίας, κτ. πληθ. -ες καὶ σωματικὰ παθήματα, οἶον ὀδοβήθρα, κολυμβήθρα, μυζήθρα, ξυνήθρα, κερήθρα, μαγουλήθρα.

θραγγός (ὁ) μτγν. κρότος, τριγγός : Ξέξτ. Ἐπιμ.Πυρρ.1,58 θραγγός καύμων ἐρεικομένων πρβλ. θραύω.

θράξω μσν., ὀδρ. α' ἑθράσσα, θραύω βλλ. : Τζέτζ. Χιλ.9,34.

θραῖν Ἡσ. « λοιδορεῖν. Λάκωνες ».

θράκα (ή) δημ. κ. θρακία ἡ ἀνθρακία βλλ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 55,17 νὰ ζεσταθῆ στὴ θράκα.

θράκηθεν ἐπίρρ. κ. ἰων. Θρήκηθεν βλλ.

θράκηνδε ἐπίρρ. κ. ἰων. Θρήκηνδε βλλ.

θρακία (τά) δημ. ἀνημμένοι ἀνθρακες, ἀνθρακία : Βαλαμ.Ἀθ.Διάκ.3,191 ἄγρια μάτια φλαγερὰ, ἀνάμεσα στὰ φύλλα, | λές κι ἴταν θρακία σκεπαστά, Κρυστ.Τραγ.Σκάρος 32 ἄλλος ξανοίγει τῆ φωτιά, τραβάει ὀλιγα θρακία.

θρακία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκεφάλων ἀνατι-ιδῶν μαλακίων.

θρακία (ή) δημ. ἡ θράκα βλλ.

θρακίας (ὁ) κ. θρακίας Ἰ.Επιγρ.Ι, δημ. θρακιάς δημ. βόρειος ἀνεμος πνέων ἐκ τῆς Θράκης, ἀ. θρασκίας : Ἀριστλ.Ἀν.973b,17, Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.1,1 φύσα, θρακία, γιά ν' ἀγριέψη ἡ λίμνη, Βιζυην.Ἀποχωρισμός 2,1 φυσὰ θοριάς, φυσὰ θρακίας, γεννιεται μπόρα φοβερά 2) (ἐνν. λίθος) λίθος περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἴησαντεν ἐρχόμενος εἰς ἐπα-φήν πρὸς τὸ ὄδωρ : Διοσκ.5,129 πρβλ. Πλίν.Φί 33,94.

θρακίζω μτγν. μιμοῦμαι τοὺς Θράκας, ὀμιλῶ, φέρομαι ὡς Θράξ : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.162,4, Στέφ.Βυζ.ἐν λ.Θράξη.

θρακικός-ή-όν μτγν., νεώτ. κ.δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Θράκη ἢ τὸν Θρακία, ὁ ἐκ Θράκης προσερχόμενος : Λουκ.ΖΤραγ.21 Ἰηπων τῶν Θρακίων, - θρακικὴ πεδιάς.

θρακίος-α-ον ἰτό θηλ. κ. θρακίος ἢ θρακικός : Ἰλ.Κ 559 ἴπποι . . Θρηπικιοί, αὐτ.Ν13 Σάμου . . Θρηπικίης Ἰ τῆς Σαμοθράκης |, Ἡρ.1,168, Αἰσχ.Ἀγ. 654 Θράκιοι πνοαί, Εὐρ.ἀπ.3704 Θρηπικιον πέλα-ταν | θρηπικίος π. Ὀμ., θρηπικός Φανοκλ.1,1, Ἀπολλ.Ρ 4,905 2) νεώτ. γεωλ. θρακίος βα-θμῆς ἡ ἀποτελουμένη ἐκ στρωμάτων σχηματισθέν-των εἰς τὰς μεταξύ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου καὶ τοῦ Εὐζείνου πόντου πεδιάδας τῆς βορειο-υποπεριόδου τοῦ καινοζωϊκοῦ αἰῶνος.

θρακιστὴ ἐπίρρ. κατὰ τρόπον θρακίων : Θεοδκρ. 14,46 οὐδ' εἰ θρακιστὴ κέκαρμαι 2) εἰς θρακι-κὴν γλῶσσαν : Στράβ.7,6,1.

θρακόβωλη (ή) δημ. θερμὴ τέφρα πυρᾶς περιέ-

χαισα μικρά τεμάχια ἀνημμένων ἀνθράκων : τὰ κάστανα τὰ φήνοντα στὴ θρακοδόλη.

θρακωφίτης (ὁ) ὁ ποιτῶν, συχνοῦς εἰς Θράκην πρὸλ. Ἀιδοδοφίτης : Ἀριστ.λ.ἀπ.1497.

θρακοφυρικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἐκ Θρακῶν καὶ Φρυγῶν ἀποτελεσθεῖς, ἐπὶ λαῶν, πληθυσμῶν.

θρακτικόν ἴσ. «πορευσεῖται», ἀ.τ. τοῦ θρακτικόν.

θρακτικῶν δημ., παθ. μ. κτ. μτχ. παρακ. θρακωμένος μεταβάλλομαι εἰς θράκνα βλλ., κείρομαι, χωνεύω, ἐπὶ καυσίμων εἰδῶν : θράκωμαι τὰ κάρβουνα - τὰ ξύλα' || σχεδὸν ἀπανθρακούμαι : θράκωσαν τὰ κάστονα.

θρακῶες-α-ον μων. θρακικοί.

θραμβόν ἴσ. «καπυρόν».

θραμῖς ἡ θραμῖς ἴσ. «κρίσις».

θρανεύομαι (θράνος) παθ., μέσ. μέλλ. θρανεύσομαι, ἰδ. ἐπὶ βύρσης, δέρματος, τομαριστοῦ, ἐκτείνονται, τεγνῶνομαι ἐπὶ θράνου πρὸς κατεργασίαν : Ἀριστ.φ. ἴππ.369 ἡ βύρσα σου θρανεύεται' 2) ἴσ. «θρανεύομαι» συντριβομαι, συγκόπτομαι : Φώτ. «τεθράνευμαι» συγκέκασμαι ἀπὸ τοῦ θράου'.

θρανίας (ὁ) μτγν. εἶδος ἰχθύος : Μάρκ.Σιδ. 29 Ἐφίσι θρανίαί τῆς πρὸλ. θρανίαι' 2) ἴσ. «θρανίαί» θράμβοι.

θρανίδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ θράνος, θρανιον βλλ. : Ἀριστ.φ.ἀπ.399.

θρανίε(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ θράνος βλλ., μικρὸς θράνος : Ἀριστ.φ.Βάτρ.121 ἀπὸ κάλα καὶ θρανίου, Αἰλ.Ζ1 16,33' || κ. νεώτ. κάθισμα τῶν ἐρετῶν ἐν τῇ λέμβῳ, ὁ πάγκος : Πολυδ. 1,94 (πληθ. μετὰ δ.γρ. θρανεία)' || νεώτ. ἀνευ ὑποκορ. σμ. ξύλινον ἢ μεταλλινον κάθισμα μετὰ ἢ ἀνευ ἐρείσινῶτου διὰ πλείονος τοῦ ἑνὸς καθιμένου' || νεώτ. κ. δημ. τὸ εἰδικὸν διὰ τοῦ μαθητῆς ἢ σπουδαστῆς ἐδῶλιον' 2) ὑποπόδιον : ἴσ. 3) ἴσ. «τὸ ὑπὸ τοῖς φωνώμασι σανίδωμα» 4) εἰδ. νεώτ. εἰδικὸν τι ὄργανον τῆς σουηδικῆς γυμναστικῆς.

θρανίε-ιδος (ἡ) μτγν. ὁ ἰχθὺς Ἐφίσις βλλ. : Ξενοκρ.17' πρὸλ. θρανίας.

θρανιτής (ὁ) (θράνος) κ. νεώτ. ὁ ἐρέτης, κωπηλάτης τῆς ἀνωτάτης σειρᾶς τῆς τριήρους : Ἀριστ.φ. Ἀχ.162 ὑποστένοι μὲν τῶν ὀ θρανιτῆς λέως, Θουκ.6,3) ἐπιφάραξ τε πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανιταῖς πρὸλ. (συγίτης, θαλαμῖτης' 2) ὡς ἐπιθ. ὁ τῆς ἀνωτάτης σειρᾶς τῶν θρανίων : Πολυδ.16,3,4 ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλὸν ἐδέθη' || ὄμ. τὸ θηλ. θρανιτῆς κώπη ἢ τοῦ θρανιτοῦ : Ἐπιγρ., EM 454,12 (πληθ.).

θρανιτικός-ή-ὸν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θρανίτην, ὁ τοῦ θρανιτοῦ : Καλλιξ.1 κώπας δὲ θρανιτικὰς ὄκτω' . τὰς μεγίστας.

θρανομένη ἴσ. «προορώσα».

θρανογράφος (ὁ) μτγν. τοιογράφος ἴσ. «θρανογράφοι εὐπρεπεῖς τοιογράφοι» : Πολυδ. 15,25,24 τοῦ θρανογράφου καὶ τῆς συμβυκτικτορίας.

θράνος (ὁ) (θράσμαι) θράνος, θρανιον, ἔδρα, ἐδῶλιον, κάθισμα : Ἀριστ.φ.Πλ.545 ἀντὶ δὲ θράνου στήμονος (κῶδ. θρόνους) κεφαλῆν κατεαγότος | ἀχλὺ. ὑποπόδιον)' 2) θίφρος ἀφοδευτικός, κάθισμα ἀποπότου : ἴππ.π.Γαλ.19,104' 3) ξυλινὴ δοκός : Πολυδ.10,49 «τὰ ξύλα τὰ κατακλιοντα ταῦς πλινθίνους τοίχους» : Ἐπιγρ. ὅσα κατέρρωγων τοῦ τείχους ἐνδοῦσι θράνοις, Ἐπιγρ. θράνοσι ἐπιθήσει διανεκεῖς (ἐπὶ δοκῶν υποδοστας)ουσαν πατώματα' 4) ὁ θράνος τοῦ νεώ ἢ τοιοχοπία τῆς κορυφῆς τοῦ ναοῦ : Ἐπιγρ., Πάν. θράνος ποικίλος.

θράνουξ-υκος (ὁ) βιωτ. τ. τοῦ θρηψῆξ : Κόρινθ.38.

θράνούσος μτγν. θράου εἰς τεμάχια, συντριβῶν, κομματιαζῶ : Λυκόφρ.664 (πρὸλ. συνθρανώω).

θράξει ἀπαρφ. ὄορ. α' τοῦ θράσσω βλλ.

θραξίται ἴσ. «πορευσεῖται», ὄορ. ἀντὶ θραξίται τοῦ τρέχου βλλ.

θρασά ἐπίρρ. δημ. (ζωηρῶς) || ἐν βίθ. βιαστικά, ὄτακτα : Παλαμ.Παράκ.56,4 βιβλία, φυλάδες, φύλλα σπαρτά, πασπατευτά, | θρασά ἀπὸ τὸ μολύβει παντοῦ σημαδευτά.

θρασάτος (ὁ) νεώτ. γένος ἱερακιδῶν σαρκοφάγων πτηνῶν.

θρασαύχην-νος (ὁ,ἡ) μων. ὁ ἔχων θρασύν, σκληρὸν αὐχένα, αὐθάδης, σκληροτροχῆλος : Νικ.Χων.366Α θρασαύχην Ἰππας.

θρασεύω (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θρασεύω βλλ., τὸ φούντωμα, ἰδ. ἐπὶ φυτῶν : τὸ θρασεύω τὸ χορταρισθῶ.

θρασεύω δημ. ἀναδίδω πυκνὰ φύλλα καὶ κλάδους, ἀναπτύσσομαι, φουντώνω : θρασεύω κιάλα τὰ σπαρτά - τ' ἀγκάθια' || εἰδ. κ. ἐπὶ δάσους : θρασεύω ὁ λόγος.

θρασεύς ἐπίρρ. κ. νεώτ., αἰολ. θρασεύς, τὸ συγκρ. θρασεύτερον κ. θρασεύτερος, ὑπερθ. θρασεύτα κ. θρασεύτατως κατὰ τρόπον θρασύν, ὑπὲρ τὸ δέον τολμηρῶς : Ἀριστ.φ.Σφ.1031 θρασεύς ξυστάς εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχωρόδοτι, Φάλ.Ἐπιστ.34 θρασεύτερος, Θουκ. 8,103 αὶ πρὸς τὸ πέλγασθαι τότε θρασεύτερον ἐν τῇ διώξει ἀπάρασαι περιέπεσον αὐτοῖς, αὐτ.8,84 θρασεύτα προσιπεπόντες τὸν μισθὸν ἀπήταν, Διδό.Σ 17,44 θρασεύτα | δ.γρ. θρασεύτατως, Φιλολόγ.Ἰω.Διαλέκτ.2,1 θρασεύς' || νεώτ. κατὰ τρόπον θρασύν, αὐθάδης, ἀναιδεῖς : τοῦ ὠμίλητος θρασεύς.

θρασίμι (τὸ) δημ., σπαν. θρασίμι, ἰσάμι. χρασίμι θνησιμαῖον (ζῶον, φοφίμη' 2) | θράσος | θρασεύδειλος, οὐθάδης : Βαλαωρ.Φωτ.210 παρά τῃ ἀτιμη ξυλιά, πού μῆχι καταφέρει | ἐδῶ, Θωδοῦλα, στὰ μαλλιά τὸ φράγκικο θρασίμι.

θράσιε-εως (ἡ) ἴσ. «θρασίσις» φθορά. θάνατος. ἀρρωστία. ἤττα ἐν πολέμῳ.

θρασίμη ἴσ. «ἀναμνησκεῖν».

θρασκίας (ὁ) κ. θρακίας κ. θρακίας ὁ ἐκ Θράκης πνέων ἄνεμος | ΒΒΔ : Ἀριστ.Μετ.363β,29, Θεοφρ. Αν.42, Ἀγαθήμ.2,27, Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,32 πρὸς ἄρκτην καὶ θρασκίαν ἄνεμον.

θρασκικός-ή-ὸν μτγν. ὁ πρὸς τὸν θρασκίαν ἄνεμον ἐστραμμένος, ἐπὶ παραθύρων : Ζῶσ. Ἀχ.141Β.

θρασομανῶ-αῶ δημ. ἀναδίδω πυκνὰ φύλλα, πολλοὺς βλαστούς, αὐξάνομαι, γιγαντώνομαι, φουντώνω, θερειύω, ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων : θρασομανοῦν τὰ δένδρα στῆ ρηματί' 2) γεν. μετὰ ζωηρότητα σίονε μεθ' ἄσος, ἀναιδῶς, ἐμφανίζομαι, ἐνεργῶ : Βαλαωρ. Ἀθ.Διάκ.4,194 μ' ὄλθθη δαγκανάρια | μετὰ λαρυγγί διάλατον, θρασομανάει καὶ γάσκει | τὸ μισοφέγγαρο χρυσό.

θράσος-ους(-εος) (τὸ) | θρασεύω | κ. μων., νεώτ. κ. δημ. θράσος, θάρρος, τόλμη, ἀφοβία : Ἰλ.Ε 416 τὸν δ' οὐ περ ἔχει θράσος, Αἰολ.Πρ.628' || θράσος πολέμων θάρρος ἐν πολέμῳ : Πινδ.Π 2,63' || κτ. ζοτ. θράσει ἐν ἐπίρρ. σμ. θρασεύς : Βαχχ.16,63' || φρ. ἰσχύος θράσος πεποιθισὸς ἐπὶ τῆς ἰσχύος : Σοφ.Φιλ.104' 2) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐν κακῇ ἰμν. παρὰθελον ἢ μάταιον θάρρος, ὑπερβολικὴ τόλμη ἐνέχουσι ἀσέβειαν, Ἰραμότης, αὐθάδεια, ἀδιαντροπία : Ἀμμών.71V ἐθράσος μὲν γὰρ ἐστὶν ἀλογος ὄρημ, θάρρος δὲ ἔλλογος ὄρημ | ἀντὶθ. αἰδῶς | Ἀριστ.Λ.Οὔρ.29b,26 : ἴπρ.7,93 ἐξ τοῦ θράσεος (ἰδ. γρ. θράσεος) ἀνήκει, Σοφ. Ἀντ.853 προδῶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους, Ἀριστ.φ. ἴππ.331, Θουκ.1,120 θράσει ἀπίστω ἐπαρρόμενος, Πλάτ.Νόμ.701B τὴν τοῦ βελτίονος δόξαν μὴ φοβέσθαι διὰ θράσος, Αἰσχίν.1,189, Ἀριστ.ΜΕ0δ.1234b,12 ἰλον πέπονθε τὸ θάρρος πρὸς τὸ θράσος, Λουκ.Μυί.Ἐγκ.5 οὐδὲ γὰρ θρά-

σος αλλά θάρσος φησιν αὐτὴ προσεῖναι, Μετοχ.Θ.ἐν Σάβ.1,148 τῆς γὰρ Ἀρείου δυσσεβείας τὸ θράσος - εἶχε τὸ θράσος νὰ ἐβρῆ νὰ μ ἐβρῆ, πρβλ. θρασύς, θρασύω, θροσύτης.

θράσος-α-ο δημ. ἀποδῆς, ἀνοστος, κῆ. ὁ σεσηπώς, σάσιος, ἐπὶ τροφῶν: θράσος κρέας - τυρί - πεπόνι' || συκεδ. ἐπὶ προα, ἄχριστος, ἀνωφελής, ἀπρόκοπος' || φρ. πῆγα θράσος ἐχάθη ματαίως, ἀνωφελώς.

θράσσω, ἀττ. βράττω, οὐδ. μτχ. ἐνεστ. θράττων, μέλλ. θράξω, ἀόρ. α' ἀπαρφ. θράξει, παθ. ἀόρ. ἐθράχθην, τοῦ παρακ. τέτροχα | βλ. ταρασσω | συνυπτειμ. τ. τοῦ ταρασσω, συγγέω, ἀνησυχῶ, ἐνοχλῶ: Πίνδ.1,67|,39 ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασεστέω φθόνος, | Ἰνν.Γ.ιν.1,70, Αἰσχ.Πρ.628 σὰς δ' ὀκνῶ θράξει φρένας Κρατιν.363, Πλάτ.Φαίδρ.86B τί ἦν τὸ σὲ αὐ θράττων, Σοφ.ἀπ.1055, | οὐκ.Λόγ.6,192A ὑπὸ ἰδωδῆς θράττεσθαι' 2) καταστρέφω, θρασύω, ἀφανίζω: ΑΠΛ.4,255

θρασύπολαος | οἱ ὁ ἔχων θρασειαν βουλὴν: Ἀριστ.Ρητ.1400b,19.

θρασύβρεμων-οντος μον. ὁ θρασεῶς βρέμων: Πρόδρο.Ροδ.1,22 θρασυβρέμων θῆρ | ἀμφ. |

θρασυγλωσσίας-ους-ές μτγν. ὁ ἔχων θρασειαν, αὐθάδη γλώσσαν, ὁ ἀναισχύντως, προπετώς ὄμιλῶν: Μαν.4,184.

θρασυγλωσσος-ον μτγν. ὁ θρασυγλωσσίας βλ.λ.: Πισιδ.Γ εἰς Μάτ.Βίον 190.

θρασυλωττίας | ἡ μτγν. ἡ ἰδιότης ταῦ θρασυλωσσοῦ, ἡ θρασύτης αὐθάδεια τῆς γλώσσης: Πολυδ.2,106.

θρασύλωπτος-ον μτγν. θρασύλωσσος βλ.λ.: Πισιδ.Γ εἰς Μάτ.Βίον 190.

θρασύγυιος-ον (γυῖα) ὁ ἔχων ἰσχυρά, δυνατὰ μέλη τὸ σώματος, ἰσχυρός, δυνατός: Πίνδ.Π 8,37 Κλειτομαχοῖο γυῖαν ἴσθημοὶ θρασύγυιοι.

θρασύδειλαι | ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ θρασυδείλου βλ.λ.

θρασύδειλος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ θρασοῦς ἀμα κ. δευλός, ὁ ὑποκρινόμενος τὸν γενναῖον δευλός: Ἀριστ.Λ.ΗΝικ.115b,32, Βέττ.Βόλ.20,14' || εἰδος πολυτιμῶ ἀΐθου: ΨΠλουτ.Πατ.17,2 λίθος περιεφθαλαῖα παράμοιος, θρασύδειλος προσαγορευόμενος.

θρασύδειλος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θρασυδείλου, μὲ θρασυδείλιαν: συμπεριφερέθη θρασυδείλιως.

θρασύεργός-όν μτγν. ὁ θρασεῶς ἐνεργῶν, ὁ τολμηρὸς ἐν τοῖς ἔργοις: Νόν.Δ 35,365.

θρασύθυμος-ον μτγν. ὁ θρασοῦς, τολμηρὸς τὴν φυχήν, ὁ ἔχων τολμηρὰν φυχήν: Μαν.4,529' πρβλ. θρασύμυθος.

θρασυκάρδιος-ον κ. μον. ὁ ἔχων θρασειαν, τολμηρὰν καρδίαν, τολμηρὸς, γενναϊοκάρδος: Ἰλ.Κ 41 μάλα τῆ θρασυκάρδιος ἴσται, Ἴησοδ.Α 448, Ἀνακρ.1,5, Βακχ.19,5' 2) μον. ἐν κακῇ σημ. αὐθάδης, προπετής: Νικ.Χων.ἐν Σαβ.1,90 παῖς ἐκεῖ θρασυκάρδιος, ὕβριστῆς καὶ μετὰ ἀποφρῶν.

θρασυλογία | ἡ μτγν. τὸ μετὰ θρασύτητος λέγειν, ἡ θρασεια, τολμηρὰ ὄμιλία: Βασ.2,660.

θρασυλόγος-ον ὁ μετὰ θρασύτητος, τόλμης ὄμιλῶν: ΕΜ 133,42.

θρασυλογέω-έω σχόλ. μετὰ θράσους, εὐτόλμως ὄμιλῶ: Σχόλ.Σοφ.ΑΙ.1258.

θρασυμαχειοληφικέρματα | οἱ λαμβάνοντες χρήματα ὡς ὁ θρασύμαχος, οἱ Ἀκαδημαϊκοί: Ἐπιπ.ἐν Ἀθῆν.11,509C θρασυμαχειοληφικέρματα (ὁ γρ. βρυσωνοθρασυμαχειοληφικέρματα) πληγῆς ἀνάγκη.

θρασυμάχιος-α-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θρασύμαχον, ὁ ἰδιόζων παρὰ θρασυμάχῳ: Διον. Ἀλ.Δημ.3 θρασυμάχιος ἐρμηνεία ἴψος τοῦ θροσ. |

θρασύμαχος-ον ὁ μετὰ θράσους, τόλμης μαχόμενος: Ἀριστ.Ρητ.1400b,20.

θρασυμένωνας ἰθρασοῦς - μέμων, πρβλ. Ἀγαμέμνων | ὁ θρασεῖα φρονῶν, τολμηρὸς μένων, εὐτόλμως σταθερός, τολμηρὸς, τραχύς, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους: Ἰλ.Ε 639 ἐμὸν πατέρα θρασυμένωνα' || ὁ μ. ἐπίθ. τοῦ Μελεάγρου: Βακχ.5,69.

θρασυμήτης-ους-ές (μῆδεα) ὁ θρασοῦς, τολμηρὸς εἰς τὰ διανοημάτα ταυ, ὁ τολμηρῶς σκεπτόμενος ἢ σχεδιάζων, ἀποφασιστικός: Πίνδ.Π 4,143 μῖα βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ καὶ θρασυμήδει Σαλμωνεῖ, Βακχ.15,15 | π. Ὀμ. μ. ὡς κύριαν δυναμ. |

θρασυμήτης-ιδος | οἱ (μῆτις) ποι. ὁ θρασυμήτης βλ.λ.: Λεωνίδ. Ἀλ.ΑΠ 6,324 θρασυμήτης Ἀρης.

θρασυμήχανος-ον, ζωρ. θρασυμάχωνος ὁ τολμηρὸς ἐν τῷ μηχανάσθαι, ὁ ἐπιναῶν τολμηρὰ σχέδια: Πίνδ.Ο 6,67 θρασυμάχωνος ἐλάθων Ἡρακλέης, αὐτ.Ν 4,62.

θρασύμυθος-ον ὁ θρασεῶς ὄμιλῶν, ὁ τολμηρὸς τὴν γλῶσσαν' πρβλ. ἀθυρόστομος: Πίνδ.Ο 13,10 ὄθριν, κόρου ματέρα θρασύμυθος.

θρασύμυθος ΕΜ 204,17 θρασοῦς.

θρασύμω | θρασοῦς | κ. μον. κ. νεώτ. βαρύνω, καθιστῶ τινα θρασοῦν, εὐτόλμων, πληρῶ τινα θάρρους, τόλμης, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιάζω: Αἰσχ. Ἀγ. 222 βροτούς θρασοῦναι, Θουκ.1,142 πλῆθει τὴν ἀμαθίαν αὐτῶν τοῦ παρέχοντες θάρρος εἰς τὴν ἀγνοίαν αὐτῶν διὰ ταῦ πλῆθους |, Βίος Ἀλεξάνδρ. 3695 εἰπὼν δὲ ταῦτ' Ἀλέξανδρος ἐθράσυνε τὰ πλῆθη' 2) μετ' αἰτ. κομπάζω, καυχώμαι ἐπὶ τῷ: Πολυδ.4,31,4 ἐπαί τι καὶ θρασοῦμεν τὴν ἰσχυρίαν καὶ παραρσιαν' 3) παθ. κ. μέσ. ἀόρ. α' ἀπαρφ. θρασοῦσθηναι, μέσ.ἀόρ. ἐθρασοῦσθηναι, λαμβάνω θάρρος, γίνομαι τολμηρὸς, πράττω τὴ μετὰ θάρρους: Αἰσχ. Ἀγ.1188 καὶ μὴν πεπωκώς γ', ὡς θρασοῦσθεσθαι πλῆσιν, Θουκ.5,104 οὐ .. ἀλόγως θρασοῦσθεσθα' || κ. μ. τ. δοτ.: Αἰσχ. Ἰκ.772 πρὶν ὄρωμ ναῦν θρασοῦσθηναι (πρὶν ἢ τὸ πλοῖον ἀσφαλισθῆ καλῶς ἐν τῷ λιμένι') || κ. μ. ἔμπροσθ. διορ. θ- τι πρὸς τινα ἐκτέλει τὴν πραξικομηματικῶς κατὰ τινος: Ἀν.Τακτ.9,1' || ὁ μ. θ- ἐπὶ τὴ λαμβάνω θάρρος: πρὸς ἐκτέλεσιν τινος: Φιλόστρ.Σοφ.33,2' 4) ὁ μ. τὸ παθ. ἐν κακῇ σημ. εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον τολμηρὸς, εἶμαι θρασοῦς, αὐθάδης, ἀναπόδῆς: Σοφ.Φιλ.1377 διδάσκου μὴ θρασοῦσθεσθαι κακοῖς, Ἀριστ.Φ.Βάτρ.846, Δημ.272 θρασοῦσθηναι καὶ πολλὰφ βέροντι καθ' ὁμῶν, Πολύστρ.30W' || ὁ μ. κ. μ. τ. δοτ.: Πλουτ. Ἡθ.1125A λημαρτία ἀθεσπῆτι θρασοῦσθηναι' || κ. μ. τ. ἔμπροσθ. διορ. θ- ἐπὶ τινι: Ἀριστ.Φ. Ἀχ.330, Ἰσοκρ. 5,23 ἡσχύνοντο μὲν ἐφ' οἷς ἐθρασοῦσαντο' ὁ μ. θ- πρὸς τι: Πλουτ. Ἡθ.794D, Λουκ. Ἀπολ.6' ὁ μ. θ- ἐκ τινων: Πολύστρ.22W.

θρασυζενία | ἡ ἢ θροσύτης, ἡ τόλμη ξένου: Πλάτ.Νόμ.879B τῆ μάστιγι τὸν ξένον θρασας ἀν αὐτὸς πατῆρ τ' οὐσάτας δόντες τῆς θρασυζενίας παυόντων.

θρασυδόλεμος-ον μτγν. ἀντὶ θρασυπτόλεμος βλ.λ.: ΑΠ Παρορ.201.

θρασύπνοος-ον κ. νεώτ. ὁ μετὸ θράσους ἐργαζόμενος, ὁ τολμηρὸς ἢ πρόθυμος εἰς ἔργον: Πίνδ.Ο 1,99 ἀκαίρι τ' ἰσχύος θρασύπνοοι, Ζαλοκ. Μεσολόγγιον 1,22 ὀπλῆται .. θρασύπνοοι.

θρασυπτόλεμος-ον Ἐπιγρ. θρασοῦς, τολμηρὸς ἐν πολέμῳ.

θρασύς-εἰα-ὸ (θράσος) κ. μον. κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. θρασεια | χάρην τοῦ μέτρουι, ὁ ἔχων θράσος, τολμηρὸς, θαρραλέος, γενναῖος, παρτόλμος, ἐπὶ προσ.: Ἰλ.Θ 89 θρασύων .. Ἐκτορα' κ. γεν. : Ὀδ. Δ 146 πόλεμον θρασύων, Πίνδ.Π 10,44 θρασεια .. δὲ πνέων, Ἦρ.7,49, Ἀριστ.Φ.Βάτρ.330, Θουκ.7,77 ἢ

μὲν ἔλπις . . θρασεῖα τοῦ μέλλοντος, Ἄριστλ. Πολιτ.Ι31δ.11 τὸ γε ἦθος θρασύν, βίος Ἀλεξ. 595 εὖ δὲ δέκνημα γὰρ εἶχε | τρέχειν αἰεὶ διὰ παντός μεθ' ἴππων θρασυτέρων. 2) κ. νεώτ. συνήθ. ἐν κακῇ σημ. ἐπὶ ἥρωα, ἐνεργειῶν, λόγων, ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τολμηρὸς, ριφικινδύνος, ἀρηπτικός, αὐθάδης, προπητής, ἀναίδης : Ὁδ.Κ.436 ὁ θρασύς ἐπιτετ' Ὀδυσσεύς | σχολῶ προπητῶι, Πίνδ.Π 12.7 θρασειῶν Γοργόνων, Αἰσχ.Πρ.180, αὐτ.Εὐμ.863 Ἄρη ἐμφυλίῳν τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν | ἐπὶ ἐμφυλίου πολέμουι, Πρόδρ.Β 493 καὶ ἄν ἔνε κἄν εἰς δόκιμος, καί' χεῖ θρασειῶν θρασειῶν || κ. μτ. δοτ. γλῶσσιν θρασειῶι : Σοφ.Ατ.1142' || κ. μτ. ἐμ-προθ. Διορ. θ- ἐν ταῖς λόγοις : αὐτ.Φιλ.1307' ὄμ.θ- ἐπὶ τῶν λόγων : Δημ.Προοίμ.32' || κ.ἀπολ. : Πλάτ. Νόμ.630Β θρασεῖα καὶ αἰδοίκα καὶ ὑβρισταί, Ἄριστλ.Ηθικ.115β,29 ἀλαζύνε δ' θρασύος καὶ προσποιητικῆς ἀνδρείας' || τὸ μὴ θρασύ ἡ μετρι-οφροσύνη : Αἰσχ.ΐκ.197 φθογγὴ δ' ἐπίεσθι πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασύ' || συγγρ. θρασύτερος : Πλάτ.Λόχ.184Β, Φιλῶδ.Παρρ.610' κ. ὑπερθ. θρασύ-τατος : Ἰσοκρ.12,133' 3) ἐπὶ πραγμ., ἐκείνο ὄπερ τολμᾷ τις, μετ' ἀπαρφ. : Πίνδ.Ν.7,50 θρασύ μοι τόδ' εἶπεν | ἱταλῶν νᾶ εἴπω τοῦτο |, Σοφ.Φιλ.106 οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προημίξει θρασύ γ 4) τὸ οὐδ. θρασύ ὡς ἐπίρρ. θρασεῶς : Κρατίν. 24D ἀναίσις καὶ θρασύ βλάπειν.

θρασύσπλαγχνος-ον ὁ ἔχων θρασειὸν καρδίαν, γενναῖοκαρδὸς, ἀφοβὸς : Εὐρ.ΐπν.424 δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἄν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ.

θρασύσπλαγγνος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον θρα-συσπλαγχνος, ἀφοβὸν : Αἰσχ.Πρ.730 ἄν θρα-συσπλαγγνος σε χοῆ λιποῦσαν αὐτῶν ἔκπερᾶν.

θρασύστομία (ἡ) μτγν. τὸ μετὰ θράσους ὄμι-λειν, αὐθάδεια, προπέτεια : Μελέοργ.ΑΠ 12,141.

θρασύστομος-ον ὁ θρασύς τὴν γλῶσσαν, ὁ αὐ-θαδῶς, ἀλαζονικὸς ὄμιλων : Αἰσχ.Ἐπ.612 ἀνοσί-σοι συμμιγείς θρασύστόμοισιν ἄνδρσιν, Εὐρ. ἄπ.3 δεικνῶν γυναῖκες δεσποτῶν θρασύστομοι.

θρασύστομῶ-ἐω εἶμαι θρασύστομος, θρασύς τὴν γλῶσσαν, ὄμιλῶ μετὰ θράσους.

θρασύτης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ὑπερβολικὴ τόλμη, θράσος, αὐθάδεια, ἀναίδεια, προπέτεια : ἴππ. Νόμ.4,Θουκ.2,61 μισεῖν τὸν θρασύτητι ὀρεγόμε-νον, Λυσ.3,45,Πλάτ. Ὀρ.417 θρασύτης, ὑπερβολὴ θράσους' || τὸ σφόδρα θαρρεῖν : Ἄριστλ.Ρητ. 1390α,31' κ. κτ. πληθ. : Ἰσοκρ.4,77 τὰς θρασύτητας τὰς ἀλλήλων ἐξήλουν, Δημ.1452 αἰ διὰ τῶν λό-γων ἄνδρεται καὶ θρασύτητας.

θρασύτολμος-ον μτγν. κ. μον. ὁ μετὰ θρά-σους τολμῶν : Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(41,212,Νικόλ.Μεθ.72 (ἐκδ. Ἀνδρ.Δημητράκοπουλου),

θρασύφρων-ονος-ον μτγν. ὁ θρασύς τὸ φρό-νημα, τολμηρὸς τὸν νοῦν : Ὀππ.Ἄλ.1,112.

θρασύφρονία (ἡ) μτγν. ἡ θρασυτομία βλλ. : Πολυδ.2,112.

θρασύφρονος-ον μτγν. ὁ θρασύτομος βλλ. : Πολυδ.2,112.

θρασύχειρρης (ὁ) μτγν. ὁ θρασύς ἐν τῷ πολέ-μῳ, τολμηρὸς ἐν τῇ μάχῃ : Κρίντ.4,502.

θρασύχειρ-χειρος (ὁ,ἡ) ὁ θρασύς, τολμηρὸς τὰς χεῖρας, δυνατὸς σὺν χερία : Φίλιππ.Θεσα.ΑΠ 7,234' || θρασύχειρ μ[άχ]α ἐπὶ πυγμαχίας : Βακχ. 2,4' || ἐν κακῇ σημ. βίαιος, κακοποιός : Βακχ.Σχολ. ὉΞυρῦχ.1361 ἄπ.5,10 (= Σχολ. ὉΞυρῦχ.2081(ε)10) θρασύχειρ καὶ μισήφρονος.

θρασύχειρία (ἡ) μτγν. τὸ θράσος, ἡ τόλμη τῶν χειρῶν : Πολυδ.2,148.

θρασύχειρος (ὁ) ὁ θρασύχειρ βλλ. : Βακχ.2,4 (ἰδιόθ. ἀπὶ θρασύχειρ).

θρασύ-οῦς(-οός) (ἡ) μτγν. ἡ πλήρης τόλμης, τολ-μηρᾶ, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς : Λυκόφρ.336.

θράττα (ἡ) εἶδος μικροῦ θαλασσίου ἰχθύος : Ἀντιφῶν.211, Μνησίμ.4,41, Ἄριστλ.Ζτ 785β,23 ἰχθύ-ων ἔνιοι, οἷον αἰ καλοῦμεναι θράτται, Ἀθην.7, 329D ἰχθύδιον οὖν ἐστίν . . ἡ θράττα θαλάστιον. **θράττης** Ἦσ. «ὁ λίθος, ὑπὸ Θρακῶν» προβλ. θρακίας.

θραττίδιον (τὸ) ὑποκορ. ταῦ θράττα βλλ. : Ἀνα-ξάνδρ.27 συμπάσιων κορακινιθίους μετὰ περκι-θίων καὶ θραττίδιων.

θράττων Ἦσ. «ὕπερον, κόλουρον» : Πλάτ.Φοῖδ.86Β.

θραθλος-η-ον (θραῦω) | μον. εὐθραυστος, εὐ-θρυπτος, μαλακός, ἀπαλός, συγγρ. -ότερος : Ἄ-νών.π.Σουῖδ. τὰς πέτρας θραυλοτέρως ποιεῖν.

θραθμα-ατος (τὸ) (θραῦω) θραῦσμα : Αἰσχ.Πέρσ. 425 θραῦσμις τ' ἐρείπειν ἔπιον, Ἐπίγρ. Διόδ. Σ 3,12 τὰ λατομούμενα θραῦσματα (ἰ.γρ. θραῦ-σματα) : 2) ἀποχέλιμωσις θρασεῶς : Ἰουλ. Λόγ.2,60Α' 3) ὀλεθρὸς, καταστροφή : Πά.Τουδ. 13,5 εἰς θραῦμα ἐχθρῶν οἱ ἐπανάτησαν ἡμῖν : 4) μτφ. : Αἰσχ.Ἄγ.166 θραῦματ' ἐμοὶ κλάειν (ἰ.γρ. θάσματ').

θραυπάλαξ (ὁ) τὸ φυτὸν ἐφέδρα ἢ καμπυλό-πους, πολυκόμος, πολυκόμρι : Θεόδωρ.Φι 3,6,4 ὄμ. ἡ θρ- : αὐτ.4,1,3.

θραυπις-ιδος (ἡ) εἶδος ἀκανθαφάγων μικρῶν πτη-νῶν : Ἀριστλ.592β,30 τὰ δὲ τοιαῦτα ἀκανθοφάγα, ἀκανθίς, θραυπις.

θραυρος Ἦσ. ἀπὶ θραυλὸς βλλ.

θραυσάντης-ητος (ὁ,ἡ) (θραῦω) ὁ θραῦς τὰς ἀντιγας βλλ. ἀρματος, συντριβὼν τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης : Ἀριστφ.Νεφ.1264 τύχαι θραυσάντυ-γας ἴππων ἐμῶν.

θραυσίπτερος-ον μον. ὁ θραῦς τὸς πτέρυ-γας : Ἰεράκοσ.132 θραυσίπτερος ἱέραξ.

θραυσις-εως (ἡ) (θραῦω) | κ. μον. κ. νεώτ.,δημ. -η κ. θράφῃ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θραῦω, βίαιος ἀποχωρισμός ἀπ' ἀλλήλων τῶν μο-ριῶν σκληροῦ πινος σώματος, συντριψίς, τοσάκι-σμα, σπάσιμο, ἀντίθ. κατάξις : Ἀριστλ.Μετ.389α,13, Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.3,3,7 τὸ μὲν θραύσει τὸν κτῶ-πον ἀποτελεῖ, Σορ.Κατ.12' 2) φόνος, σφαγὴ, φθορᾶ, καταστροφή' Φώτ.κ.Σουῖδ. «εφθορᾶ, ἴππα ἐν πολέμῳ, θάνατος, ἀρρωστία, συντριβὴ, πλη-γὴ» : Πά Βασί.2,17,9 ἐγενήθη θραυσις ἐν τῷ λαῷ τῷ ὀπίσω Ἀβεσσαλῶν, Ἰερακ.Χρον. ἐν Σάδ. (265 | στ.615) ἔνεκα τῶν βολίδων, | τῶν φόνους θραυσις ἐν αὐτοῖς πλειστον προξενησάντων, τὸ πυροβολικὸν ἔκαμε | ἐπρωξένησε | θραυσις εἰς τὸν ἐχθρῶν' || κ. ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ λοιμοῦ κατα-στροφῆς : Πά Ἄρ.16,49 καὶ ἐγένοντο οἱ τεθνη-κότες ἐν τῷ θραύσει τεσσαρακατὰδεκα χιλιάδες,

- ἔκαμε θραυσιὴ | πανοῦκλα' 3) εἶδ. ἡ κατὰ τόπους πτώσις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς : Γαλ.19,430' 4) Ἦσ. «ὀργή, πληγὴ, σφύρα ἢ τοὺς βῶλους θραύουσα».

θραυσιμα-ατος (τὸ) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέ-λεσμα τοῦ θραυσιεῖν, τεμάχιον ἀποσπασθὲν ἐκ σκληροῦ πινος σώματος διὰ θραύσεως, συντριμ-μα, κομμάτι : Ἀριστλ.Κόσ.394β,4, Ἄγαθρ.25, Διον. Ἄλ.Ρωμ.10,2 θραύσματα σαρκῶν, Μωραῖτ.Διηγ. (89 ὅσα θραύσματα ἐρηπτον οἱ κάτοικοι εἰς τὸν ἄνω τῆς ἀκτῆς βράχον, - ἐτραυματίσθη ἀπὸ θραύσμα ὀδίδος' 2) εἰδ. ἐπὶ τῆς λέπρας, ἡ ἐρεκκίς : Πά Λευτ.13,30 θραυσμᾶ ἐστὶ, λέπρα τῆς κεφαλῆς ἡ λέπρα τοῦ πώγωνός ἐστι' 3) τὸ ἄριστον εἶδος τοῦ ἀμυναικοῦ βλλ. : Διοσκ.3,84' 4) κάταγμα : Ἰππιατρ.74 (πληθ.).

θραυσμός (ὁ) μτγν. κ. μον. ἡ ἐνέργεια τοῦ θραυσιεῖν, ἡ συντριψίς, τὸ σπάσιμο : κ.Μνανασα.65 θραῦτων θραυσμός καὶ συντριβὴ ἀσπίδων κ. μτφ. : Πά Να.2,10 καρδίας θραυσμός.

θραυσμός (ὁ) μτγν. κ. μον. ἡ ἐνέργεια τοῦ θραυσιεῖν, ἡ συντριψίς, τὸ σπάσιμο : κ.Μνανασα.65 θραῦτων θραυσμός καὶ συντριβὴ ἀσπίδων κ. μτφ. : Πά Να.2,10 καρδίας θραυσμός.

θραυστήρ-ήρος (ὁ) νεώτ. ἐργαλεῖον εἰδικόν πρὸς θραύσιν ἀκληρῶν οὐκίων.

θραυστήριος-α-ον μτν. ὁ ἰκανός, κατόλληλος εἰς τὸ θραύειν : Ἀέτ.2,19 θ-λίθων.

θραυστήρ (ὁ) πᾶν κ. νεώτ. ὁ θραύων, ὁ συντριβῶν : Πάν. | εἰρή γραφ. θραυστός· 2) νεώτ. ὁ θραυστήρ βλλ. ἐν χρ. κ. σύνθετον | κεφαλοθραύστης, καρποθραύστης.

θραυστός-ή-όν ὄν δύναται πικ νὰ θραύσῃ εὐκάλως, εὐθραυστος : Τιμ.Λοκρ.99C τὸ δὲ θραυστὸν θείαν, ἀσφαλτον, Θεόδωρ.Φι.5,3,6· 2) ὁ κατόλληλος, ἐπιτήδειος πρὸς κατακρήμνισιν : Ἀσκήλη. | ἱατρ.π.Γολ.4,698, ΔίωκΝ.36,18, Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.3,33· 3) ἐν ἐνεργ. σμ. ὁ θραύων, ὁ συντριβῶν : Ἐπιγρ. ἐν Πάν.· 4) τὸ οὐδ. θραυστὸν ὡς οὐσα. θραύσασα βλλ.31 : Πλίν.Φι.12,107.

θραύω κ. μον. κ. νεώτ., ἐπ. παρατ. θραύεσκον, μέλλ. θραύσω, ἀόρ. α' θραύσαι, παθ. μέλλ. θραυσθήσομαι, παθ ἀόρ. θραύσθη, παθ. παρακ. τέθραυσμαι ἐν μτχ. τεθραυσμένος ἀποχωριζῶ βιολογίας ἀπ' ὁλλήλων τὸ μόρια σκληρῶν τινοσ σώματος, συντριβῶ, κομματιάζω, τσακίζω, σπάζω : Σίμων.57, Ἡρ.1,174 θραυσμένης τῆς πέτρης, Αἰσχ. Πέρας.196, Εὐρ. | Ἰνπ.1239, Σοφ. Ἀντ.476, Πλάτ.Φαῖδρ. 248B πτερὰ θραύονται | συντριβονται, - θραύσε τὰ πινάκια, - τὸ πλοῖον ἐθραύσθη ἐπὶ τῆς ἀκτῆς· 2) μτχ. θρῦπτω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, καταβάλλω : Πινδ.Ο.6,97 μτθ θραύσαι | ἰδ. γρ. θράσσαι | χρόνος ὀλιγον, Τιμόθ.Μιλ.Πέρο.160 διάττορον σφραγίδα θραύων στόματος | κατὰ Witam. τὸ συνετὸν τοῦ λόγου, | Ἀριστοφ. Ὀρν. 466 ἔπος τι, 3) τὴν τὴν τούτων θραύσει ψυχῆν, Πλούτ. Ἀλκ.23 θραύσαι τὴν ἐκεῖ τῶν Ἀθηναίων δύναμιν, Ἐπιγρ. θ- τι τῶν ἐν χρόνῳ φυλασσομένων δικαίων, Θ. Λειτ.Διάταξ. Προσκομιδ. Εὐχ.Διακόνου ἡ δεξιὰ σου, Κύριε, θραύσεν ἐχθρούς· κ. παθ. : Ἀποσ.1, Ἀθίν.5,219 ἐ πόθος ὄμμασι θραυσθείς, Πλούτ. Ἀντ.17 θραυσμένων τὸν λογισμὸν || ὄμ.μτ. ἐμπροθ. διορ. θ- ἐπὶ τινα λυποῦμαι διὰ τινι : ΠΔθασ.1,20,34 οὐκ ἔφαγεν ἐν τῇ δευτέρᾳ τοῦ μηνὸς ἄρτον, ὅτι ἐθραύσθη ἐπὶ τὸν Δαυίδ· 2) νεώτ. κ. μτφ. φρ. θραύσαι πάντα δεσμὸν μετὰ τοῦ γαίτονος διεκόψε ὀριστικῶς τὰς σχέσεις, - τὸ ἔθνος ἐθραύσε τὰς ἀλύσεις τοῦ ἐπαναστάτηνον ἢ ἡλευθερώθη ἀπὸ τῆς δουλείας· ρηματ.π. θραύσαι, θραυστήρ, θραυσμός, θραύσμα, θραύστης, θραυστός.

θράφαλο (τὸ) δημ. κ. θράφαλος (ὁ) θρύφαλο, θρύμμα : ἔγινε θράφαλο ἢ θράφαλος· 2) εἶδος μεγάλου θευθίδος, μεγάλο καλαμάρι : πιάσασα ἕνα θράφαλο ποῦ ἔπλεε πάνω στὴ θάλασσα.

θραφέρος-ή-ό δημ. ὁ εὐτραφής, εὐσαρκός, καλοθρεμμένος, παχύς : Γρουπ.Σι.Γερρ.9,11 ἔστι, μ' ὅσα τὰ κάλλη τῆς μ' ἄλλα στολιθία τόσα | μέσ' ἀπὸ συμπόσιον πετὰ τὴν θραφερῆ Σαλιώμη.

θραφίη (ἡ) δημ. τ. τοῦ θραύσει βλλ.21.

θράω μτν. μ. ἐν μέσ. ἀορ. θρήσασθαι καθέζομαι, καθίζω· Ἐστ.1400,5 « ἀπὸ τοῦ θρήσαι, ὁ ἐστὶ καθίσαι » : Φιλητ.π. Ἀθίν.5,192E θρήσασθαι πλαστάνω λαστήρ ὄπα.

θρεκτικός-ή-όν (τῶν) ὁ ἰκανός, κατόλληλος εἰς τὸ τρέχειν, ταχύς, ὄπτ. ἀντὶ τροχαστικός· Μοίρ. 187P, Ἡσ. « θρεκτικώτατος, ὄλυτατος ».

θρεκτός-ή-όν τροχασιός βλλ.· Ἡσ. « θρεκτός δρόμος ταχύς θρέσαι, θραμειν, δρόμος διαυσαθείς » : Σοφ.ἀπ.463 θρεκτοσί νόμος | ἔσφ.γρ. ἀντὶ κρεκτοσί | || Φώτ. « θρεκτός· δρόμος ».

θρέμμα-ατος (τὸ) (τρέφω) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ, τι ἐθρέφει ἢ τρέφει πικ, ἀνάθρεμμα : Ἀρίων.1,9 θ- Νηρεΐδων | ἐπὶ δελφίνων· || ἴδιως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τρεφόμενα ζῶα εἰς ποίμνια ἢ ἀγέλας, βοσκήματα : Ξεν.Οἰκ.20,23 πᾶν κτήμα καὶ θρέμμα, Πλάτ.Πολιτ.261D τῶν ἐν ταῖς ἀγέλαις θρεμ-

μάτων, αὐτ.Νόμ.819D, Πολυδ.6,2,26,5 τὸ τῶν σωματίων καὶ θρεμμάτων πλήθος, ΚΔ' ἴω.4,12 ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ· || ἐπὶ κατοικίδιων πτηνῶν : Πλάτ.Νόμ.789B ὄρνιθων θρέμματα· || γεν. ἐπὶ πάντων τῶν ζῶων : Πλάτ.Κριτ.118B τροφήν τοῖς πᾶσιν ἡμέροισι καὶ ἀγρίοις ἰκανῶν θρέμμασιν· 2) ἐπὶ πρσ. : Σοφ.ΟΤ.1143 ὡς ἔμαυτο θρέμμα θρεφάμην ἐγώ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.973 Χαρὶτων θ-, Πλάτ.Νόμ.777B δύσκολόν ἐστὶ τὸ θρέμμα ἀνθρώπου, Κάλδ. Ὠδ.2 πολυτέκνου θεός, .. θρέμματα πτερωτά· || φρ. νεώτ. εἶμαι γέννημα καὶ θρέμμα Ἀθηναίος ἐγενήθη καὶ ἀνετράφη ἐν Ἀθήναις· 3) ἴδιως ὁ οικογενής (ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ δεσπότου γεννηθείς) δούλος : Ἐπιγρ. τοῦ Χρυσίππου θρέμμα· 4) γεν. πλάσμα, δημιουργημα, ἐπὶ λέοντος : Σοφ.Τρ.1093 ἀπλῆτων θρέμμα κάπροσσήγορον· || εἶδ. ἐπὶ τοῦ Κερδέρου : αὐτ.1099 Ἐχίδνης θρέμμα, Ἀρχέστορ. ἀπ.12 θρέμμα Σελινόουθρος | ἐπὶ ἰχθύος τινός, Μελέαγρ. ΑΠ.5,150 κακὰ θρέμματα (ἐπὶ σμῆνας κωνάπων)· 5) ἐπὶ πραγμ. ὄμ. μτχ. γεν. τόπου, προίον· Ἀντιφάν. 182,3 Καρύστου θρέμμα (ἐπὶ ποτηρίου πεπονημένου ἐν Καρύστῳ)· 6) ὡς ἀνειδίστικός ὄρος : Αἰσχ. Ἐπ.181 θρέμμ' οὐκ ἀνασχετὰ, Σοφ. Ἡλ.622 ὦ θρέμμ' ἀναίδες· πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ.369· 7) πολυλάκις ἐν περιφρ. ὄδρας θρέμμα ἀντὶ ὄδρα : Σοφ. Τρ.574, Πλάτ.Νόμ.790D τὰ νεογενῆ παίδων θρέμματα (ἀντὶ παῖδες, Πλούτ. Σόλ.7 θρέμματα παλασκῶν ἀντὶ παλλακαῖς τρεφόμεναις).

θρεμματικός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ θρέμματα, ὁ φρονιτικῶν διὰ τὰ θρέμματα βλλ.31 : θρεμματικὴ ἐργασία | ἐταιρεία ἐπικουρούσα τοῖς παῖσι τῶν δούλων.

θρεμματίον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ θρέμμα βλλ. λ.21, μικρὸς δούλος.

θρεμματότροφ-έω μτν. τρέφω κτήνη· Στράβ. 15,1,41 οἱ μόνους ἔξεσι θηρεύειν καὶ θρεμματότροφείν, Διόδ. Σ.2,54 θρεμματότροφούντες ἀγέλας .. βοσκήμεναι.

θρεμπίο ἄποθ. μ. κατ' ἔνεστ. κρᾶζω μεγαλοφώνως, ξεφωνίζω : Αἰσχ. Ἐπ.78 θρεμπίο φοδερὰ γυλά· ἄχη· ἀλαχού μ. κτ. μτχ. : αὐτ. Ἀγ.1165 μινυρὰ θρεμμένως, πρβλ. Εὐρ. | Ἰνπ.363 πάσσα μέλας θρεμμένως· || τὸ ἔνεργ. μ. π. Ἡσ.

θρέπτα (τὰ) μτν. τ. τοῦ θρέπτρα (τὰ) βλλ. : Ἐλλ. Ἐπιγρ.μ. | ἄμφ. | Κόιντ.11,89.

θρεπτήριον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. πᾶν. θρεμματίον, οικογενής δούλος : Ἐπιγρ. | Πάν. τὰ δάσκακάντὰ σου θρεπτ' ῥία· πρβλ. θρεπτάρι.

θρεπτήριος (ὁ) κ. νεώτ., τὸ βηλ. θρεπτήριον ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, τροφεύς : Ἐπιγρ. θρεπτήριος ἔμελα | ἐπὶ πατρός, Μελέαγρ. ΑΠ.12,137· κ.κτ.πληθ.· Ἐπιγρ. : || κ. ὡς ἐπιθ. θρεπτήρ ἀγοστός | Νόνν. Δ.3,387.

θρεπτήριος-ον κ. μον. ὁ τρέφων, ἰκανός, κατόλληλος εἰς τὸ τρέφειν, θρεπτικός : Αἰσχ. Χο.545 μαστὸν .. ἐπὶθὸν θρεπτήριον· 2) τραπεζεῖς, ἀνατραπεζεῖς : αὐτ.6 πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον | κόμη τρεφόμενη ὡς ἀμφιρόνον εἰς τὸν ἴ· 3) τὸ οὐδ. θρεπτήριον ὡς οὐσα. ἀθρεπτήριον βλλ. : Πάν.· 4) ὄμ. τὸ αὐθ, πληθ. θρεπτήρια ὡς οὐσα. μιᾶδος τρεφής, ἀμοιδῆ πιθείας, ἢ ἀμοιθῆ ἢ παρεχομένη

θρέπτα (τὰ) μτν. τ. τοῦ θρέπτρα (τὰ) βλλ. : Ἐλλ. Ἐπιγρ.μ. | ἄμφ. | Κόιντ.11,89.

θρεπτήριον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. πᾶν. θρεμματίον, οικογενής δούλος : Ἐπιγρ. | Πάν. τὰ δάσκακάντὰ σου θρεπτ' ῥία· πρβλ. θρεπτάρι.

θρεπτήριος (ὁ) κ. νεώτ., τὸ βηλ. θρεπτήριον ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, τροφεύς : Ἐπιγρ. θρεπτήριος ἔμελα | ἐπὶ πατρός, Μελέαγρ. ΑΠ.12,137· κ.κτ.πληθ.· Ἐπιγρ. : || κ. ὡς ἐπιθ. θρεπτήρ ἀγοστός | Νόνν. Δ.3,387.

θρεπτήριος-ον κ. μον. ὁ τρέφων, ἰκανός, κατόλληλος εἰς τὸ τρέφειν, θρεπτικός : Αἰσχ. Χο.545 μαστὸν .. ἐπὶθὸν θρεπτήριον· 2) τραπεζεῖς, ἀνατραπεζεῖς : αὐτ.6 πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον | κόμη τρεφόμενη ὡς ἀμφιρόνον εἰς τὸν ἴ· 3) τὸ οὐδ. θρεπτήριον ὡς οὐσα. ἀθρεπτήριον βλλ. : Πάν.· 4) ὄμ. τὸ αὐθ, πληθ. θρεπτήρια ὡς οὐσα. μιᾶδος τρεφής, ἀμοιδῆ πιθείας, ἢ ἀμοιθῆ ἢ παρεχομένη

θρέπτα (τὰ) μτν. τ. τοῦ θρέπτρα (τὰ) βλλ. : Ἐλλ. Ἐπιγρ.μ. | ἄμφ. | Κόιντ.11,89.

θρεπτήριον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. πᾶν. θρεμματίον, οικογενής δούλος : Ἐπιγρ. | Πάν. τὰ δάσκακάντὰ σου θρεπτ' ῥία· πρβλ. θρεπτάρι.

θρεπτήριος (ὁ) κ. νεώτ., τὸ βηλ. θρεπτήριον ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, τροφεύς : Ἐπιγρ. θρεπτήριος ἔμελα | ἐπὶ πατρός, Μελέαγρ. ΑΠ.12,137· κ.κτ.πληθ.· Ἐπιγρ. : || κ. ὡς ἐπιθ. θρεπτήρ ἀγοστός | Νόνν. Δ.3,387.

θρεπτήριος-ον κ. μον. ὁ τρέφων, ἰκανός, κατόλληλος εἰς τὸ τρέφειν, θρεπτικός : Αἰσχ. Χο.545 μαστὸν .. ἐπὶθὸν θρεπτήριον· 2) τραπεζεῖς, ἀνατραπεζεῖς : αὐτ.6 πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον | κόμη τρεφόμενη ὡς ἀμφιρόνον εἰς τὸν ἴ· 3) τὸ οὐδ. θρεπτήριον ὡς οὐσα. ἀθρεπτήριον βλλ. : Πάν.· 4) ὄμ. τὸ αὐθ, πληθ. θρεπτήρια ὡς οὐσα. μιᾶδος τρεφής, ἀμοιδῆ πιθείας, ἢ ἀμοιθῆ ἢ παρεχομένη

παρά τῶν γονέων εἰς τὰς τροφούς ἢ τοὺς παιδαγωγοὺς τῶν τέκνων τῶν, θρέπτρα : Ὑμν.Δημ.168, αὐτ.223. || ὁμ. ἀπ. τροφεία τὸ ὑπὸ τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς ἀναποδιδόμενα θρέπτρα: Ἡοίοδ. Ἔργ.188 οὐδέ κεν οἴγε γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θραπτήτρια δοτεν, Αἰλ.Π1,27. 5) ὁμ. τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τροφή : Σοφ.ΟΚ 1263 τὰ . . νηδύος θραπτήρια. 6) ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τόπος διατροφῆς, ἀνατροφῆς : Ἄνδρ.Κρ.10.

θραπτήτωρ-ορος (ὁ) π.ἀν. ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, φραντίζων περὶ τῆς τροφῆς:πενήτων θραπτήτορες.

θραπτικά ἐπίρρ. δημ. θραπτικῶς β.λλ.

θραπτικός-ή-όν (τρέφω) κ. νεώτ., δημ. κ. θραπτικός-κιά-κά ὁ ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέφειν ἢ τὸ ἀνατρέφειν : Πλάτ.Πολιτ.267B τέχνη τῆς ἀκεράτου φύσεως θραπτική. || ὁ κατ'ἀλληλως πρὸς θρέφειν : Δίφιλ.Σ π. Ἀθῆν.3,82F θραπτικώτερα δὲ τῶν μῆλων, Μνησιθ.Ἀβ.π. Ἀθῆν.1,32D ὁ μέλας οἴνος ἐστὶ θραπτικώτατος, - θραπτικά οὐσία - τραφή. 2) νεώτ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θρέφιν, ὁ ἐκτελῶν τὴν ἀφομοίωσιν τῶν τροφῶν : θραπτικὸν σύστημα | τὸ σύνολον τῶν ὀργάνων δι' ὧν τελεῖται ἡ θρέψις τοῦ ὄργανισμοῦ. 3) ὁ συντελὼν εἰς τὴν θρέφιν, προάγων τὴν αὐξήσιν : Ἀριστλ.Ψυχ.416α,19 ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς θραπτική καὶ γεννητική, αὐτ. 415α,23. || τὸ θραπτικὸν ὡς οὐσ. ἡ δύναμις, ἢ αἷτια τῆς αὐξήσεως : αὐτ.ΗΗικ.1102β,11 ἀντιθ. φθαρτικός : Πολύστρ.237V. 4) ὁ συντελὼν εἰς τὴν θεραπείαν, εἰδ.εἰς τὴν θρέφιν, ἐπούλωσιν, πληγῆς : Διοσκ.1,43 θ-ἐλάκων.

θραπτικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ θραπτικοῦ : ἡ θραπτικότης τῶν καρπῶν.

θραπτικά ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. θραπτικά κατὰ τρόπον θραπτικόν, συντελούντα εἰς τὴν θρέφιν, τὴν αὐξήσιν : Πορφ.Ἐμδρ.1,1.

θραπτός-ή-όν (τρέφω), τὸ ἀρσ. θραπτός κ. τὸ θηλ. θραπτή ὡς οὐσ. δούλος ἀνατραφεὶς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ δεσπότου αὐτοῦ, οἰκότροφ, αἰκογενής : Φερεκρ.125, Λυσ.ἀπ.215S, ΠΔ Ἐαθ.27 ἦν τούτω παῖς θραπτή, Ἐπιγρ. οἱ θρέπται καὶ αἱ θρεπταί, Πλάτ. τῶ ἐμοῦ πάτρωνι παρὰ τὸ θραπτοῦ αὐταῖ. ὁμ. ἐπὶ υἱοθετηθέντων βρεφῶν : Ἐπιγρ. τὴν ἰδίαν θρ-, Πλιν.Ἐπιστ.Τραϊ.65. 2) μτγν. μαθητῆς, πῖθ. οἰκόσιτος : Βέττ.Βάλλ.157,29.

θρέπτρα (τὰ) ἡ ἀμοιβὴ τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς διὰ τὴν ἀνατροφήν αὐτῶν, θραπτήρια, τροφεία : Ἰλ.Δ 478 οὐδὲ τοκεῦσιν θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε.

θρέπτρα (ἡ) Ἐπιγρ. θρέπτετρα, τροφός.

θρεσκεία (ἡ) ἀντὶ θρησκεία β.λλ.

θρεσκίος-ή-όν ἀντὶ θρησκίος β.λλ. Ἡσ. « θρέσκιος ἀγνή » πρβλ. φιλόθρεσκος.

θρεττάνελο (δικλ.) μίμησις τοῦ ἤχου τῆς κιθάρας γινόμενη διὰ τῆς φωνῆς. πρβλ. τραλαρά : Ἀριστφ.Πλ.290 καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι θρεττάνελο τὸν Κύκλωπα.

θρέτεις (τὸ) βαρβαρισμός, τὸ θάρρος. Ἡσ. « ἀνδρεία, ἐστὶ δὲ ἀμετάφραστον » : Ἀριστφ. Ἰππ.17 οὐκ ἐνὶ μοι τὸ θρέττει (δὲν ἐγὼ τὸ θάρρος, κτ. Σχολ. ἐτὸ θαρραλέον, τὸ θρασύ). |

θρεῦμαι ποι. συνηρ. τ. τοῦ θρεῖμαι β.λλ.

θρεφάρι (τὸ) δημ. ὑποκορ. ταῦ θρεφὰ ἀνευ ὑποκορ. σημ., ζῶν διατρεφόμενον πρὸς σφαγὴν, τὸ οἰκόσιτον βόσκημα, σιτεῦτον : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 63,2 ἀπ' τὸ κοπάδι τὸ φεραν γὰ μῆνα | θρεφάτρια οἱ μπιστικὰ οἱ καλόβοι. 2) ἐπὶ προσ., ὁ τραφεὶς, ἀνατραφεὶς, μεγαλόσχιστος, θρέμμα, ἀνάθρεμμα : Κρυστ.Καλόγ.5,137 γιὰ τὸ βλαχάδα μῦλεγε, τοῦ Ὀλύμπου τὸ θρεφάρι.

θρέφω μσν. κ. δημ. τ. τοῦ τρέφω β.λλ. : Διγεν. Ἀκρ.1814 θρέφει δὲ σῶμα ἀνθρώπων να μὴ

εἶχε φροντίδες, Ἐρωφ.4,734 γῆ ἐσὺ τὰ κάνεις δλα, γῆ ἀπὸ σένα | θρέφονται, Σολωμ.Νικηφ. Βρυνέν3 θεοτικά τῆ θρέφει, Κρυστ.Γκόλφ.97 θά βουρλισθῶ μὲ τὸν καμπὸ πού θρέφω.

θρέφα ἐπ. ἀόρ. α' τοῦ τρέφω β.λλ.

θρεφρός-ή-ὸ δημ. γόνιμος, καρπερός. 2) εὐ-τραφής, καλοθρεμμένος, θραφερός β.λλ.

θρεφίνωρ-ορος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ τρέφων τοὺς ἀνδρας : Ἀπολλιν.Ἀψαλμ.106,36 ἀνοπτύξαντες δλην θρεφίνωρα δαίτα.

θρέφιμο-ατος (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τρέφειν, ἡ θρέψις : τί εἶναι αὐτὸ τὸ θρέφιμο πού ἔκαμες | πόσοον παχὺς ἔγινες, - τὸ θρέφιμο τῆς πληγῆς θ' ἀργήση | ἡ ἐπούλωσις.

θρεφίππας (ὁ) μτγν. Ἰπποτρόφος, ὡς κύρρ. ὄνομα. : Ἀπολλδ.2,7,Β.

θρέψις-εως (ἡ) (τρέφω) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τρέφειν, τὸ θρέφισμα, τὸ θρέφιμο : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.11,97. πρβλ. Γαλ. 1,655, Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.2,66. || εἰδ. νεώτ. βιολ. τὸ σύνολον τῶν λειτουργιῶν, δι' ὧν τὰ ἔμβρια ὄντα ἀφομοιοῦσι τὰς πρὸς συντήρησιν καὶ αὐξήσιν αὐτῶν οὐσίας : ὁ στόμαχος εἶναι ὄργανον τῆς θρέψεως. 2) ἡ ἐπούλωσις ἔλκους, τὸ θρέφιμο.

θρηϊκή Ἡσ. « ὑποδημάτων εἶδος Περσικῶν ».

θρηϊκίος-ον κ. συνηρ. Ὁρῆκίος-α-ον ἀντὶ Ὁρῆκίος β.λλ. : Ἰλ.Κ 559 Ἴπποι δ' οἴδε, .. Ὁρῆκίοι, Εὐρ.Ἐκ.36 ἐπ' ἀκατίας τῆδε Ὁρῆκίος χθόνος.

θρηϊκήθεν ἐπίρρ. ἰων. ἐκ Ὁρῆκίος, ἀπὸ τῆν Ὁρῆκην : Ἰλ.1,5 τῶ τῆ Ὁρῆκῆθεν ἄπτον.

θρηϊκνῆδ ἐπίρρ. ἰων. εἰς Ὁρῆκην : Ὀδ.Θ 361 ὁ μὲν Ὁρῆκνῆδ βεβῆκει.

θρηϊκωρ-ωτος (ὁ, ἡ) μτγν. θρηνωδῆς ἐραστής, δύσερος : Πολυδ.6,189.

θρηνωμα ἐπίρρ. θρηνώ β.λλ.

θρηνημα-ατος (τὸ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θρηνεῖν, θρηνος, ὄδυμος, κλάφιμο, μυρολόγη : Εὐρ.Ὀρ.132 αἰδ' αἰδ' παρῶσι τοῖς ἐμοῖς θρηνημασι φίλοις ἔμνωδοί, αὐτ.Ἐλ.174.

θρηνησιμος-ον | θρηνώ | γλωσσ. ὁ ἀξίος θρήνου.

θρηνητήρ-ήρος (ὁ) | θρηνώ | θηλ. θρηνητρία ὁ θρηνώ, ὁ μυρολόγη, ὁ θρηνητικός : Αἰσχ.Πέρσ. 937 Μερσιανδυνοῦ θρηνητήρος.

θρηνητικός-ον μσν. ὁ θρηνητικός β.λλ. : Εὐστ.1372,26 ὡδαί θρηνητήριοι.

θρηνητῆρ (ὁ) | θρηνώ | ὁ θρηνητῆρ β.λλ. : Αἰσχ. Ἀγ.1075 οὐ γάρ τοιοῦτος ὡστε θρηνητοῦ τυχεῖν.

θρηνητικός-ή-όν | θρηνώ | κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιρρηπῆς πρὸς θρήνον, θρηνώδης, κλαφιάρικος : Ἀριστλ.ΗΗικ.1171β,15. 2) ὁ κατ'ἀλληλως, ὁ ἀρμόδιος πρὸς θρήνον : Πολυδ.4,73 θρηνητικός αὐλόγος. || τὸ θρηνητικὸν ὡς οὐσ. ὕλη πρὸς θρήνον : Πλούτ.Ἠθ.623Α. 3) νεώτ. κ. δημ. πένθιμος, λυπητερός : Μωραῖτ.Διγν.1,179 μὲ τοῖς θρηνητικῶς κρωμμοῦς τῆς ροκάνης τὸ Σπύριου.

θρηνητικός ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον θρηνητικόν, θρηνωδῶς, κλαφιάρικα : Πολυδ.6,202, Διγεν. Ἀκρ.4562 θρηνητικῶς ἔβδα.

θρηνητός-ή-όν (θρηνώ) σχόλ. ὁ ἀξίος νὰ θρηνηθῆ : Σχόλ.Αἰσχ.Πέρσ.931 πρβλ. αἰακτός 2).

θρηνητρία (ἡ) σχόλ. θηλ. τοῦ θρηνητῆρ β.λλ., ἡ μυρολογιστρια : Σχόλ.Εὐρ.Φοῖν.1489.

θρηνητῆρ-ορος (ὁ) | θρηνώ | μτγν. ὁ θρηνητῆρ β.λλ. : Μαν.4,190.

θρηνίζω μσν. θρηνώ, ὀδύρομαι, κλαίω : Διηγ. Ἀχιλλ.1592 ἐκεῖ ἄς ἐπήνευ παρευθῆς νὰ ἐθρηνίζεν μεγάλως. ρημ.π. θρηνησιμός.

θρηνησιμός (ὁ) | θρηνώ | μσν. θρηνώ, ὀδυρμός, κλάμα : Βεθέβ.Χρυσ.ἐν Κορ. Ἀτ.2,158 ὁ θρηνησιμός, ὁ πικραμός, δν εἶχεν ἐκ καρδίας.

θρηνωλάθος-ον | θρηνώ-καλό | Ἐπιγρ. ὁ θρηνωδῶν : θρηνωλόχοι Σειρήνας.

θρηνολογία (ή) μον. κ. νεώτ. κοπετός, όλοφυρ-
μός : Μιχ. Ακου. 2,409.

θρηνολόγος-ον νεώτ. ὁ θρηνολογών, ὁ όλο-
φυρόμενος, ὁ θρηνωδών.

θρηνολογῶ-έω (θρήνος - λέγω) Ἐπιρρ. κ. νεώτ.,
δημ. - άω θρηνώ, όλαφυρόμαι, θρηνωδῶ, θρη-
νολογῶ : Βηλαρ.15,8 μαρμαριμένο θρηνολογῶ, Ζερβ.
Τραχ.Βιρ.44 θρηνολογῶ γιά θανά φανταστικά.

θρήνομαι μον. κ. θρηνοῦμαι θρηνώ, όλαφυρά-
μαι : Ἐρωφ.Ε 13 ποίος κλαίῃ ἔδω, ποίος θρήνεται.

θρηνοποιός-όν (θρήνος - ποιῶ) γλωσσ. ὁ πα-
ράγωγος θρήνου, ὁ πένθιμος, ὁ λυπητερός.

θρήνος (ὁ) (θρέομαι) κ. μον. κ. νεώτ. όλοφυρ-
μός, όδουρμός, κλάμα, μυρολόγι : Ἰλ.Ω 721 παρὰ
δέ εἰσαν αἰδοῦσος θρήνων ἐξέρχουσ, Ἦρ.2,79
ἀποθανόντα δ' αὐτόν άνωρον θρήνοισι ὑπ' Αι-
γυπτίων τιμηθῆναι, Αλαχ. Ἀγ.1322 εἰπεῖν .. θρήνων
θέλω ἔμῶν τόν αὐτή, Σολωμ.Μάρκ.Μπότα.35
καί θρήνος καί κλάφα πολλή, Κρυστ.Σκ. Ἀδ.
2,93 ἀκούοντες ὀλολυγμοί, καί κοπετοί, καί
θρήνοι? 2) θρηνώδες ἄσμα, θρηνοτραγούδο :

Ἰγν.Πάν.18, Πίνδ.Π 12,8 Γαργώνων οὐλίον θρήνον,
Σοφ.Ἠλ.88 θρήνων ῶδάς. || Ἐπιτάφιος θρήνος
ἡ κατά τήν Μεγάλην Παρասκεμήν φάλλομένη
ἀκολουθία τῆς κηδεύσεως τοῦ Ἰησοῦ? 3) θρή-
νος τῆς Κων/πόλεως τίτλος ποιήματος ἀναφερο-
μένου εἰς τήν ὄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

θρηνοτράγουδο (τό) δημ. θρηνώδες ἄσμα :
Ποριώτ.μτφρ.Σοφ.Ἠλ.88 πόσα ἀπό μέ δέν άκούθ
θρηνοτράγουδα.

θρηνοφθονόγος-ον μον. ὁ ἐκβάλλων θρηνώδη
φθόγγον, ὁ θρηνωδών : Ἰσιδ.Θεσσα.72.

θρήνωξ-υκος (ὁ), βιωτ. θράνωξ ὁ θρήνυς βλ. :
Κόριν.38, Εὐφωρ.39.

θρήνωξ-υος (θρώμαι-άομαι) ἐπ. ὑπαπόδιον, χα-
μηλόν σκαμνίδι ἐφ' οὗ βάλλει τοῦς πόδας του ὁ
ἐπί τοῦ θρόνου καθήμενος : Ἰλ.Ξ 14,240 ὄπῃ δέ
θρήνυν ποσίν ἦσει, Ὀδ.Τ 57. 2) τὸ ἐδάλιον
τοῦ πηδαλιούχου ἡ ἡ ἔδρα τῶν κωπηλάτων : Ἰλ.
Ο 729 θρήνυν ἐφ' ἐπιταπόδιον.

θρηνώ-έω (θρήνομαι) κ. μον. κ. νεώτ. ἀμτθ. ὀδύ-
ραμαι, όλοφυρόμαι, κλαίω, θρηνολογῶ : Ὀδ.Ω 61
Μοῦσαι δ' ἔννεα πάσα ἀμειβομένη ἀπὶ καλή
θρήνους, Αλαχ. Ἀγ.1541 τίς ὁ θρηνήσων μετ'
ἔμπερο. προσθ. : αὐτ.Χο.926, Ἰσοκρ.8,128, - ἔθρη-
νει ἐπὶ τῇ συμφορῇ. || ὁμ. μτ. συστ. αἰτ.
θρηνωδῶ, μυρολογῶ : Ἰλ.Ω 722 σπονδάεσαν αἰοι-
δῆν. - ἔθρηθεν, Σοφ.ΑΙ.582. || μ. αἰτ. ὀδύρα-
μαι, κλαίω διὰ τὴ ἡ τινα : Αλαχ.Πέρσ.615 θρ-
τούς ἔμοῦς πόνουσ, Σοφ.Ἠλ.94 ἄσα τόν. - ἔμῶν θρη-
νώ πατέρα, Πλάτ.Φαῖδ.85Α, - ἔθρήνει τόν θάνατον
τοῦ ὀδελφού του' κ. παθ. : Σοφ.ΑΙ.852 οὐδέν
ἔργον ταῦτα θρηνησθαι' κ. μέσ. : Αλαχ.Πρ.43
άκος γάρ οὐδέν τόνδε θρηνησθαι' || ὁμ. μτ.
διπλῆς αἰτ. ἐπὶ χελιδόνος : Ἀριστ.Ὀρν.211
οὗς ἴθμυκος ἰδιά θεῖου στόματος θρηνεῖς τόν
ἔμῶν ἴτυν' κ. παθ. : Σοφ.Φιλ.1401 ἄλις μὲ τεθρή-
νεται γόοις, Λοσκ.Κατάπλ.20 ἰκανός τεθρήνεται'
ρηματ. π. θρηνητέος, θρηνητός, θρήνημα, θρηνη-
τής, θρηνητήρ, θρηνητήρ, θρηνητήριος.

θρηνώθημα-ατος (τό) (θρηνωδῶ) σχόλ. θρήνος,
κλαυθμός, μυρολόγι : Σχόλ.Σοφ.Ἠλ.92.

θρηνώθης-ους-ες (εἰδος) κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος
πρὸς θρόνον, ὁ μετά θρήνου γινόμενος : Πλάτ.
Πολ.398β' τίνας οὖν θρηνώθεις ἄρμονοιαι, Πλούτ.
Σόλ. θ- φθόγγος. || φρ. τὸ θρηνώθεις τῆς φι-
χῆς φυχική διάθεσις ῥέπουσα πρὸς τὸν θρόνον :
Πλούτ.Ἠθ.822C. 2) ἐπὶ προσ., ὁ ῥέπων πρὸς τόν
θρόνον, ὁ θρηνητικός : Πλάτ.Νόμ.792Α ἄρ' οὐ
δοκεῖ σφῶν θρηνώθεις τε εἶναι καί ὀδουρμών. .
πλήρης πρδλ. αὐτ.Πολ.806B.

θρηνωδία (ή) κ. νεώτ. ἡ μετά θρήνου ῶδή, πέν-

θιμον ἄσμα, μυρολόγι : Πλάτ.Πολ.604D Ἰατρική
θρηνωδία ἀφανίζοντα, Πλούτ.Ἠθ.657Α, Ζαλοκ.
157,3 | Φέξη| μεμφίμοιραν τελοῦμεν θρηνωδίαν.
θρηνωδικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀρμόζων, ὁ κατά-
λληλος πρὸς θρηνωδίαν, μυρολόγι : Πλούτ.Ἠθ.
1136B θρηνωδική ἄρμονία.

θρηνωθός (ὁ,ή) κ. νεώτ. ὁ ἄδων θρηνητική ἄσμα-
τα, ποῦ μυρολόγι : Ἀλκ(φρ.)36,Πτολ.Τετραβ.180.

θρηνωδῶ-έω (θρήνωθ-ώδη) κ. μον., νεώτ. κ. δημ.
ἄδω θρήνων, μυρολογῶ : Εὐρ.ΙΑ 1176 τήνδε θρη-
νωδοῦσ' αἶψ, Διγεν. Ἀκρ.2627 τούτα καί ἄλλα
περισσά ἔδωκαν θρηνωδοῦσσα, Γρουπ.Σκ.Τετρο.76,32
βουβοὶ τὸ θρήνο θρηνωδοῦν τοῦ ἀκλήρου'
ρηματ. π. θρηνωδῆμα.

θρηνωδῆς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
θρηνωδῆ βλ. : π.1'όσω, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.37 τῆς
προδατινας ἥτις ἐδάλασε θρηνωδῶς.

θρήνωμα-ατος (τό) πάπ. ὁ θρήνος, ὀδουρμός,
ἀ. θρήνημα : θρηνωμάτω εἰς τόν Ὀστριν.

θρήσκα ἐπίρρ. δημ. εὐλαθῶς, εὐσεβῶς : Παλαμ.
Παράκ.442 μπροστά στάθηκ' ἀγνά καί θρήσκα
καί παρακαλεστά' πρδλ. θρήσκος.

θρησκεία (ή) (θρησκέω) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων.
θρησκηλή ἡ θρησκηλή ἡ θρησκευτική λατρεία :

Ἦρ.2,18 τῇ περὶ τὰ ἱερά θρησκηλή, Ἰώα.ΑΙ 17,9,3'
|| κτ. πληθ. θρησκευτική γειταία : Ἦρ.2,37 ἄλλας
τε θρησκηλάς ἐπιτελέουσ, Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,63'

2) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ περὶ ὑπόρθεως θεοῦ πί-
στις καί ἡ πρὸς αὐτόν λατρεία : ΚΔ Ἰακ.1,26 τού-
του μάταιος ἡ θρησκεία, Ἐρμητ.12 θρησκεία
τοῦ θεοῦ μὴ ἐστί, μὴ εἶναι κακόν? || κτ. ἐπέκτ.
ἐπὶ τῶν ἀγγέλων : ΚΔ Κρλ.2,18 ἐν ταπεινωφροσύνη
καί θρησκεία τῶν ἀγγέλων. || τὸ σύνολον τῶν
δοξασιῶν τῶν σχετικῶν πρὸς τήν εἰς θεοῦ ἡ
θεῶν πίστιν: Θεμιστ.Λογ.5,69C ἑκατέρωθι θρησκεία,
- θρησκεία ψευδοθρηστικῆ - χριστιανική - μου-
σουλμανική' || κτ.προσωπ. : Σολωμ. Ἐβν.Υγν.89
σαῦ ἤλθε ἐμπρός λαμπεκοπώντας ἡ Ἐθρησκεία
μ' ἐνα σταυρῷ. || τὸ σύνολον τῶν ἐξωτερικῶν
πράξεων ἡ τύπων, δι' ὧν ἐκδηλοῦνται ἡ πίστις
εἰς τήν ἰσλαμ τῶν θεοῦ. 3) νεώτ. κ. δημ.
ἡ ἀφοσίωσις εἰς ἀνώτερον τὸ ἰδεώδες ἡ
σύμβολον : Παλαμ.Τάφ.53,12 μ' ἀνυψώνας ὁ πόνος
σου καί μοῦ γίνε θρησκεία, - ἡ ἔθνησκα τῆς
ἐπιστήμης - τῆς ἐλευθερίας. 4) ἐν κακῇ σημ.
ἡ ἀνευ πίστεως ἐκτέλεσις τῶν θρησκευτικῶν τύ-
πων : Φιλ.1,195 θρησκεία ἀντὶ δόσιότητος.

θρησκευτικός (ή) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἔρευ-
νώσα τὰς θρησκείας ἀπὸ ἱστορικής, ψυχολογικής
καί φιλοσοφικής ἀπόψεως.

θρησκευμα-ατος (τό) (θρησκέω) μτγν., νεώτ.
κ. δημ. ἡ θρησκευτική λατρεία : Ἰουστιν.Νεαρ.
103,2. 2) νεώτ. κ. δημ. σύνολον δοξασιῶν καί
τύπων ἀναγομένων εἰς τὴν θρησκείαν, θρησκεία,
δόγμα : θρησκευμα ἀναταλιόν - ζυτικόν. || ὑ-
πουργεῖον Παιδείας καί Ἐθρησκευμάτων.

θρησκευσιμος-ον (θρησκέω) μτγν. ὁ ἀνήκων
ἡ ἀναφερόμενος εἰς τήν λατρείαν τῆν τῶν θεῶν ἡ
τοῦ θεοῦ : Εὐα. Ἐκκλ.1στ.7,13.

θρησκευσιτός-εως (ή) (θρησκέω) ἡ θρησκευτική
λατρεία : Φιλντ.π.2 τοδ.4,23,61Α.

θρησκευτήριον (τό) (θρησκέω) τόπος πρὸς
λατρείαν τῶν θεῶν : Σχόλ.Πίνδ.Ο 7,33.

θρησκευτής (ὁ) (θρησκέω) μτγν. ὁ λατρεύων
τόν θεόν, ὁ μοναχός : Πτολ.Τετραβ.159, Συνέδ.167C.

θρησκευτικός-ή-όν (ή) (θρησκέω) νεώτ. κ. δημ.
ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος ἡ ἰδιόων εἰς τήν
θρησκείαν : Ψυχάρ.Ταξ.69 μὲ τὰ θρησκευτικά
πενρῆ τοῦλάχιστο ὁ καιρός, Παπαντ. Ἀγ. Ὀρ.4
ἀφιερῶσθες στή θρησκευτικῇ ζωῇ, - θρησκευ-
τικοὶ πόλεμοι - κανόνες. 2) ὁ τρωπὸν τὰ
τῆς θρησκείας, φιλόθρησκος' ἐπίρρ. νεώτ. - ὡς,

θρησκευτικότης-ητος (ή) νεώτ. η ιδιότης τοῦ θρησκευτικοῦ βλ.λ.2), ἡ εὐσεβεία, ὁ θρησκ. ζήλος.
θρησκευθῶ (θρησκος) κ. νεώτ. ἀμτθ. ἐπιτελεῖ θρησκευτικούς τύπους· Ἦρ.2,64 οὗτοί εἰσιν οἱ πρῶτοι θρησκεύσαντες' || μετ. τῆρῶ τὸ παραγέματα τῆς θρησκείας, ἐπιτελεῖ τὰ θρησκευτικά μου καθήκοντα· Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.12 ἔστι θρησκεύονται αἱ Ἐλλάδες· 2) πτ. αἰτ. τιμῶ τὸ θελον μετὰ πολλῶν τελετῶν, λατρεύω· Διον. Ἀλ. Ρωμ.2,23 θρησκεύομεν τοὺς θεούς, Ἡρωδιον. Ἰοσι.11, Ἰ θρησκεύουσι δὲ μάλιστα τὴν θεὸν τῆνδε οἱ Ρωμαῖοι· κ. πτ. δοτ.· Χρησμ. Σιβ.8,49· || κ. παθ. ἐπὶ προσ., τυγχάνω λατρείας, λατρεύομαι· Δείνων.17 ὑπὸ τῶν παλλακίδων θρησκεύεσθαι· 3) εἶμαι θρησκος, εὐσεβής· Πλούτ. Ἀλέξ.2 ἀφ' ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκευθῶν ὄνομα ταῖς κατακόροις γενεσθαι· ρηματ. π. θρησκευμα, θρησκευτής, θρησκευτήριον, θρησκευσις, θρησκευσιμος, θρησκευτικός, θρησκευτικότης.
θρησκια (τά) Ἐπιγρ. αἱ θρησκευτικαὶ πράξεις.
θρησκολεκτής (ὁ) (λέγω) μαν. ὁ ὁμιλῶν περὶ θρησκείας, ὁ ἱεροκήρυξ· Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3, 352 διαγείρας .. καὶ θρησκολεκτάς κηρύττειν καὶ διδάσκειν ἐν ταῖς συναγωγαῖς.
θρησκοδόλητος-(η)-οῦ(ν) (λαμβάνω) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τῆς θρησκείας καταληγμένος, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀφωσιωμένος εἰς τὴν θρησκείαν, θρησκομανής, ἰδιωμ. τακουσίς· Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.72 γινά νά ξερακώσουν τῆς θρησκοδόλητης γριές.
θρησκοκληφία (ή) νεώτ. κ. δημ. ἡ ιδιότης τοῦ θρησκοκλήτου, ἡ καθ' ὑπερβολὴν ἀφοσίωσις εἰς τὴν θρησκείαν, θρησκομανία.
θρησκομανής-οὐς-εἰς (μαίνομαι) νεώτ. ὁ μέγχι μανίας, φανατισμοῦ προσκείμενος πρὸς τὴν θρησκείαν, θρησκοδόλητος.
θρησκομανία (ή) νεώτ. ἡ ιδιότης τοῦ θρησκομανοῦς, ἡ θρησκοκληφία.
θρησκοπάθεια (ή) (πάσχω) νεώτ. κ. δημ. ἡ μέγχι πάθους ἀφοσίωσις πρὸς τὴν θρησκείαν, θρησκομανία· Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.161 μαζὶ μὲ νοσηρῆς ἐκδηλώσεως ὁμαδικῆς θρησκοπάθειας.
θρησκοπαράθετος-(η)-οῦ(ν) (παρατίθωμι) νεώτ. κ. δημ. ὁ παραδεδομένος ὑπὸ τῆς θρησκείας, ὁ κατὰ θρησκευτικὴν παράδοσιν ὑφιστάμενος.
θρησκο-(α)-οῦ(ν) (πῶθ. ἐκ τοῦ θέρομαι) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆρῶν δὲ τῆς θρησκείας, ὁ εὐσεβής, ὁ θεοφοβούμενος· ΚΔ Ἰακλ.1,26 εἰ τις δοκεῖ θρησκος εἶναι ἐν ὅμῃν μὴ χαλιναγωγῶν γλωσσῶσαν αὐτόν, Θεοτόκ. Κατὰδ.84 ἦταν τόσον θρησκος ποῦ ἦταν ἄδύνατο νά τὸν ὑποθέσῃ κανεῖς ἐγκληματῆρ' || ἐν κακῇ σμψ. ὁ δαισιδαίμων· Ἡσ.
θρησκώδης-οὐς-ες μτγν. ὁ θρησκος βλ.λ.· Βέττ. Βάλ.104,14.
θρησσα (ή) ἰων. τ. τοῦ Ὁρθόσσα βλ.λ.
θρηττανον (τὸ) Ἡσ. « τῆς ἀμάξης ἐπ' ᾧ τὸ ἀγόμμενα ἐπιτίθεται ».
θριαμβῶ (Θρια) ἐνθουσιῶ, προσφθεύω, μαντεύω· Σοφ. ἀπ.466, Εὐρ. ἀπ.481· 2) [ἐκ τοῦ θρίον] π. Ἡσ. συλλέγω φύλλα σικκῆς, φυλλολογῶ· ρηματ. π. θριασις, θριαστῆς.
θριατῆ (αἱ) αἱ Παρνασσίδες νύμφαι, αἱ τροφῶ τοῦ Ἀπόλλωνος, αἱ ἐφευρομένη ἰδίῳν τρόπον μαντείας διὰ φήφων λαμβανόμεναι ἐκ πνοῆς ἀγγείου· Ὑμν. Ἐρμ.552· 2) αἱ δι' αὐτῶν γινόμενοι μαντεῖαι· Κάλλ. Ἀπόλλ.45 κείνου δὲ θριατῆ μαντείας.
θριαμβεία (ή) (θριαμβεύω) μτγν. τέλεσις θριαμβου, θριαμβος· Εὐστ.67.
θριαμβεύμα-ατος (τὸ) μν. ὁ θριαμβος.
θριαμβεύσις-εως (ή) (θριαμβεύω) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θριαμβεύω βλ.λ.
θριαμβευτής (ὁ) (θριαμβεύω) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ.

κ. δημ., θηλ. θριαμβεύτρια ὁ τελῶν ἢ ὁ κατόγων θριαμβῶν στρατηγός· π. Σουίδ.· 2) ὁ λαμπρόν τι ἐπιτυχῶν· θριαμβευτής τῆς ἡμέρας.
θριαμβευτικός-ή-οῦ(ν) (θριαμβεύω) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θριαμβευτήν· Πλούτ. Κατ. Πρεσθ.24 κηδεύματα θριαμβευτικῆ, θριαμβευτικὰ τιμαί· 2) ὁ ἔχων μορφήν ἢ τρόπον θριαμβου· θριαμβ-θεος.
θριαμβευτικός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον θριαμβευτικόν βλ.λ.· Μωραῖτ. Διηγ.111 ἐφώνησε θριαμβευτικῶς ὁ γέρο-Γιάννης, Βιζυην. Μητέρα τῶν Ἐπτά 570 κ' ἐστράφη θριαμβευτικὰ κ' εἶδε χωρὶς φοδῆρα τοὺς λύκους.
θριαμβεύω (θρίαμβος) μτγν., μν., νεώτ. κ. δημ. τελῶ θρίαμβον· Πολυδ.6,53,7 ἔάν δὲ καὶ ταθριαμβεύωσις ἢ τι τοιοῦτον καταργασμένος, Πλούτ. Ρωμ.25 ἐθριαμβεύεσε δὲ ἀπὸ τούτων εἰδοῖς Ὀκτωδρίαρ' || ὁμ. πτ. αἰτ. συστ.· Πλούτ. Φάδ.23 δεῦτερον θρίαμβον ἐθριαμβεύομενος λαμπρότερον τοῦ προτέρου· 2) ὀδηγῶ, ἀγω πῆν ἐν θριαμβῶ, ἀναφορ. πρὸς ἠττηθέντας· Πλούτ. Συγρη. Ὁσα. Ρωμ.4 κ' αἱ βασιλεῖς ἐθριαμβεύεσε καὶ ἡγεμόνας· κ. παθ. ὄγομαι ἐν θριαμβῶ· Πλούτ. Ἀντ.84 μθδ' ἐν ἔμοι περιήρξθ θριαμβεύομενον σεαυτόν· || μτφ. ὀδηγῶ θριαμβευτικῶς ὡς ὁ στρατηγὸς τὸν στρατόν του· ΚΔ Κορινθ.2,21, τῶ δὲ Θεῷ χάρις τῶ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ· 3) συνεκτῶ, ἀναδεικνύομαι νικητῆς ἐν πολέμῳ ἢ ἀγῶνι, νικῶ· Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3,283 καὶ διὰ ἔροφῆς ἀπῆραχτο καὶ ἀεφλητότα θριαμβεύουσα ἡ τῶν Ρώσων δύναμις, ὁ στρατός μας ἐθριαμβεύεσεν εἰς τὴν μάχην ταύτην· || κ. μτφ.· Βιζυην. Πύργος τῆς Κόρης 314 κ' ἐπάνω Σταυρὸς θριαμβεύει, Ζερθ. Τραγ. Βύρ.91 τῆς ἀπελευθέρωσις ὁ ἀγῶνας .. πάντα θριαμβεύει σὲ τέλος· 4) ἐπιτυχῶν πλήρως, ἐπιτελῶ μέγα τι· ἐθριαμβεύεσεν εἰς τὰς ἐξετασεις του, ἡ κυβερνήσις ἐθριαμβεύεσεν εἰς τὰς ἐκλογάς· ρηματ. π. θριαμβευτής, θριαμβεύμα, θριαμβεύσις, θριαμβευτικός.
θριαμβικός-ή-οῦ(ν) (θρίαμβος) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἀρμόζων εἰς θρίαμβον· Διον. Ἀλ. Ρωμ.5,35 θρ-εσθῆς Πλούτ. Αἰμ.30, θριαμβικὴ πομπή, αὐτ. Σερθ.18 θριαμβευτικὰ τιμαί, Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.54 δὲν ἔχει δραματικῶ, ἀλλὰ μόνο θριαμβικὸ χαρακτήρα· 2) μτγν. ἐπὶ στρατηγῶν, ὁ τελῶσις θριαμβον, ὁ θριαμβεύσις· Πλούτ. Κάρ. 21 οἱ τε γρησολοῦν τῶν ὑπατικών καὶ θριαμβικῶν ἀνδρῶν τὴν μὲν πόλιν ἐκλείπειν οὐχ ὑπέμεναν.
θριαμβικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον θριαμβικόν βλ.λ.1), ὅθεν μεγαλοπρεπῶς· Ἄνπ. Ἐμφ. Πολ.2,106 θριαμβικῶς ἡμφισπόμενος.
θριαμβικός-(ισ) (ή) ἀρχ. λεξ. θηλ. τὸ θριαμβικός βλ.λ.· Ἀνών. Σουίδ. θριαμβικός στολή.
θριαμβοδιθύραμβος-ον ἐπίθ. τοῦ Διονύσου· Πιρατιν. Λυρ.1,16 θριαμβοδιθύραμβε .. ὄναξ.
θριαμβικός (ὁ) κ. μν., νεώτ. κ. δημ. ὄνομα παρ' Ἐλλήσιν ἀδόμοτος ἐν ἐορταστικῇ πομπῇ πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου· Κρατιν.36· 2) ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, ὁ θριαμβοδιθύραμβος· Σουίδ. εἰς τοῦ θριαμβος, διότι ἐπὶ θηρῶν ταυτίσθιν ἐπὶ λέοντων βέθηκεν· Διόδ. Σ.4,5 Ὁθριαμβον δ' αὐτὸν ὄνομασθῆναι φασιν ἀπὸ τοῦ πρώτου τῶν μνηνευομένων καταγαγεῖν ἀπὸ τῆς στρατείας θριαμβῶν εἰς τὴν πατρίδα, Ἄρρ. Ἀν.6,28,2 Ὁθριαμβὸν τε αὐτὸν ἐπικλήθησαν τὸν Διόνυσον· 3) μτφ. τὸ σκάνδαλον, ἢ διαβολή· Κόνων 31,1 δεδιώθ τὸν ἐκ λόγων θριαμβῶν· 4) μτγν. π. Ρωμ. ἐπινησις πομπῆ τελαμῆνη ὑπὸ στρατηγῶν κηλίσσων κατὰ κράτος ἐξωτερικῶν πόλεμον, λατ. trionfante· Πολυδ.6,15,8 τοὺς γὰρ προσαγορευομένους παρ' αὐταῖς θριαμβους, Πλούτ. Ποηλ.20· 5) κ. νεώτ.

κ. δημ. συνεκδ. νίκη, κατάκτησις: **κατήγαγε** θριαμβόν κατά τών έχθρων, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ37,|| **κάποιον θριάμβου γιόρτασμα** || κ. μτφ. επιτυχία καταρθουμένη κατ' αντιξιών περιστάσεων ή έμποδίων: Κάλβ.10,33 τήν κόμην πάντα ό θριαμβος στέπει τών υπέρ πάτρης κινουνευόντων || **έπικράτησις**, κατσίχμασι: **ό θριαμβος** τής έπιστήμης - τών ίδεών τής ελευθερίας και ίσότητος || **έν θριάμβω** έν έπιρρ. σημ. θριαμβευτικώς | Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.28 **έξήρχοντο έν θριάμβω** διά του άντικρυνού τοίχου.

θριασιασ-εως (ή) |θριάζω) ποιητική έκστασις, ένθουσιασμός, μανία: Σουιδ. έν λ. θριαμβος.

θριασστής (ή) |θριάζω, θρίον) μτγν. ό καλλιεργητής συκών: Πολυδ.7,140.

θριάστιον 'Ησ. «άπολωτέρα τροφή».

θριγγίον (τό) μτγν. τ. του θριγγίον βλ.λ.

θριγγός (ή) μτγν. τ. του θριγγός βλ.λ.

θριγγός-όω μτγν. τ. του θριγγός βλ.λ.

θριγκίον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ύποκορ. του θριγκός βλ.λ.: Λουκ. 'Ουειρ.22 **υπερβάς τό θριγκίον**, 'Ουεριστιν.Νεαρ.133,1: **2)** νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικου, τών **προσωπανθών**.

θριγκός (ή) κ. νεώτ. κ. θριγγός κ. θριγγός, θριγγός: τό υπέρ τούς στύλους οικοδομημάτων τινος τμήμα, συγκείμενον έκ του έπιτυλίου, τής ζωοφόρου και του γείσου, ή στεφάνη του τοίχου, τό άκροτοίχιον 'Ησ.«θριγκός τό άνάστανον του τοίχου [οικοδομηής] έφ' ου ή και ή στέγη κείται»: 'Οδ. Ρ 267 **έπήκηται δέ οι αύλη τοίχω και θριγκοίσι**, Εύρ. 'Ελ.430 **δώρα περιφέρεις θριγκαίς**: **2)** μτφ. τά άνώτατον άκρον, ή κορυφή πράγματός τινος, ή κορυφή: Εύρ.Τρω.489 θριγκός άθλων κακών, Πλάτ.Πολ.534ε **ώσπερ θριγκός τόσ μάθημασιν ή διαλεκτική . . . έπάνω κείσθαι**, Παπαδ.Διηγ.69 **έστισσε τό αυτοσχέδιον τοτου άνδραίκελον επί του θριγκού τής πρύφρας**: **3)** τεχος, περιφραγμα, περιτειχισμα, περιβόλος: Εύρ. 'Ιων.132Ι λιπούσα θριγκού τουδς, Πaus.1,42,7, Πλουτ.'Ηθ.85F **θριγκόν οικοδομούσιν**: **4)** εισρά, στίχος: 'Ιππ. 'Επιστ.23 **θριγκός δόδωνταν**.

θριγκός-όω (θριγγός) περιστεφώ διά θριγκού, κώνω θριγκόν, στεφάνην τοίχου: 'Οδ.Ξ 10 |αύλην| **έθριγκωσεν άχέρδω** (έβαλε έπάνω εις τών τοίχου κλωνάρια άγριαπιδιά): κ. παθ.: Αριστλ.Που.246α,19 **θριγκομένη και κεραμομένη . . ή οικία**: **2)** μτφ. φέρω τ. εις τό έσχατον άκρον, συμπληρω, τελειώνω: Αισχ. 'Αγ.1283 **άτας τάσδε θριγκώσων φίλοις**, Εύρ. 'Ηρ.1280 **δώρα κακαίς θριγκαύν' ρηματ. π. θριγκώμα, θριγκώσις**.

θριγκώθης-ους-ες άρχ. λεξ. ό όμοιος θριγκώ: 'Ησ. έν λ. αιμασία.

θριγκώμα-ατος (τό) |θριγκώ) κ. θριγκώμα, θριγκός, άκροτοίχιον: Εύρ.Π 73 **έμάντων γούν ξάνθ' έχει θριγκώματα** (διόρθ. του τριχώματα): **3)** μτφ. επί άλατος: Πλουτ.685B **θριγκώμα τροφής**.

θριγκώσις-εως (ή) |θριγκώ) άρχ. λεξ. περιτειχισμα, περιφραγμα, περιβόλος.

θριγγός (ή) μτγν. τ. του θριγγός βλ.λ.

θριγγώμα-ατος (τό) μτγν. τ. του θριγγώμα βλ.λ.: 'Ιώσ.Α115,13.

θριδάκηξ (ή) (ή) μτγν. θηλ. του θριδάκιον βλ. λ.: Νικ.Θηρ.838.

θριδάκας (ή) μτγν.μανδογόρος ήλιξ:Διοσκ.4,75.

θριδάκην (ή) άπτ. τ. άντι θριδαξ ή θριδαξ, τό μαρούλι: 'Αθην.2,68F **εθριδαξ**: ταύτην 'Αττικαί θριδακίην καλούσιν»: Κρατιν.330,Θεόφρ.Φ1,7,16,2 **θριδακίην ήμερας**: || ή άγρία θριδαξ, άντιθ. θριδαξ: Γαλ.13,387: **2)** είδος τ. ζυμαρίων: Λουκ. Λεξιφ.3, 'Αθην.3,114F **θριδακίνας τε και ινούττον και μελιτούτταν και κρίνον**: **3)** νεώτ. φαρμακ. φάρμακον κατοπραυντικόν και ύπνωτικόν λισθα-

νόμενον δι' έγκυλίσματος έν θερμώ δι' ύδατος του θριδακίου βλ.λ.21.

θριδάκην (ή) (ή) ύποκορ. του θριδακίην βλ.λ.: Στραττ.66,6 **θριδακινίδων εύδομων τε σαλίνων**.

θριδάκηνος-ον ό όμοιος προς θριδακα ή έκ θριδακος: Λουκ. 'Αλ. 'Ιστ.1,30 |έσφ.γρ.1|.

θριδάκιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ύποκορ. τής λ. θριδαξ, μικρό θριδαξ, μαρούλι: Πλουτ.'Ηθ.349: **2)** νεώτ. βοταν. γαλακτώδης όδος τής θριδακος: **3)** νεώτ. φάρμακον πραυντικόν κατά τών βρογχιτιδών.

θριδάκισκα (ή) λακων. τ. του θριδακίην βλ.λ.21: 'Αθην.4,114F **αι δέ παρ' 'Αλμάνι θριδακίσκαι** . . αι αύται εισι τας άττικας θριδακίνας.

θριδακόνη (ή) νεώτ. χημ. λευκή κρυσταλλική ούσια λαμβανόμενη έκ του όπου τής θριδακος.

θριδακώθης-ους-ες μτγν. ό όμοιος θριδακι: Διοσκ.2,160.

θριδαξ-άκος (ή) Ιων., δωρ. κ. νεώτ. άντι του άπτ. θριδακίην, Κυπρ. θρδδαξ, πάπ. θρύδαξ φυτόν τι, τό μαρούλι: 'Ηρ.3,32 **λαθαύσαν θριδακα**, Θεόφρ. Φ17,24: || νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικου, τών **προσωπανθών**.

θριξ ποι. συγκε. τ. του θεριξω βλ.λ.: Αισχ. 'Αγ.536.

θριξήσοι 'Ησ. «ιερείς».

θριξοί 'Ησ. «καπρίσιοι».

θριληδαίν 'Ησ. «βρυλλειν» |πιθ. βρυλιδδην|.

θριμμός 'Ησ. «γογγυσμός».

θρινακί (ή) μτγν. ή θριναξ βλ.λ., τρικράνι: Καλλ. άπ.46P |δ.άνανγ. θρινακ' ήνι, Σχόλ.Θεόκρ.7,155.

θριναξ-άκος (ή) (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικου, τών **φοινικιδών**.

θριναξ-άκος (ή) (ή) |2| |τρις-άκη άντι τριναξί γεωργικόν έργαλειον προς λίκμησιν του σίτου, τρικράνι, καρπολόγιο: 'Αριστφ.Εισ.567 **αι τε θρινακες διαστίλδαισι προς τόν ήλιον**, Νικ.Θηρ.114.

θρινία 'Ησ. «άμπελας έν Κρήτη».

θριξ-τριχός (ή) κ. νεώτ., δημ. τριχα, δωρ. πληθ. θριξί, π. 'Ομ. κτ. πληθ. επί άνθρώπων, κεράτινον νημάτιον εκφυόμενον έκ του δερματος: 'Ιλ.Ω 359 **όρθαι τριχες έσταν ένι . . μέλασσι**, 'Οδ.Ν 399, Θουκ.1,6 **αι έν τή κεφαλή τριχες** || κ. π. τραγ. κ. π. νεζοίς περιηγητικώς, κόμη, μαλλία: Αισχ. Επτ. 564 **τριχός πλόκαμος ή βδοστρυχός** || όμ. περιληγητικώς επί τών τριχών του γένου: Αισχ.Πέρσ. 1056 **γένειου θριξί**, 'Επιγρ. 'Επαφροδίτου. τήν παιδικήν τριχα 'Υγις' || επί προβάτων, έριον, μαλλ: 'Ιλ.Γ 273 **άρων εκ κεφαλών τάμνα τριχας**, 'Ησιόδ.'Εργ.515: κ. επί άλλων ζώων, οίον κήπρου, 'Ιππου κτλ.: 'Ιλ.Τ 254 **κήπρου από τριχας άρξάμενος**, αút.Ψ 519 **ούραται τριχες**, Πλάτ.Πρωτ.334B **ταίς θριξί . . ταίς τών άλλων ζώων πλην ταίς του άνθρώπου**: **2)** μτφ. έν παροιμ.: Θεόκρ.14,9 **θριξί ανά μέσσον** (μιάς τριχός διάστημα): || επί πραγμ. ένδεικτικώς εις δήλωσιν του άσημαντού ή τής εύτελειας αυτών: Εύν.7,18D **ούδ' άν τριχός πριαίμην**, 'Αριστφ.Βάτρ.614 **αξιόν τι τριχός** || επί τών σφοδράς διακινδυνεύόντων: 'Αρισταιν.2,|εκ τριχός κρέμασθαι, Προκ.Κτισμ.6,6 **επί τριχός ήν ή σωτηρία**, Παύλ.Σιλ.ΑΠ 5,229: || εύχή: αút. ΑΠ7,164 **έλασοι ές όδίστην Ιερήν τριχα** |ειθε να φθάση εις λιπαρόν και εύδαιμονόεσταν γήρας:| πρβλ. φρ. κ. παροιμ. δημ. έν λ. τριχα: **3)** Ιατρ. φλεψ έν τώ δεξιώ λοβώ του ήπατος: 'Ιππ.Ιων.1,43 |δ.γρ. ή σύριγξ, Γαλ.19,104: **4)** νεώτ. βοταν. λεπτόν εύκαμπτον νημάτιον επί τής έπιφανέως τών όργάνων του φυτού: || κ. μτφ. πάν λεπτόν νημάτιον εις άσάδητες ούσιας άποτελούμενον και προσομοιάζον προς τριχα.

θριοδόλος (ή) |θρια-δόλωαι| άρχ. λεξ. ό ριπτων φήφος, λιθαράκια εις τό μαντικόν άγγειον, δδ. ό μάντις: Στέφ.Βυζ. έν λ. Θρία πολλοί θριοδόλοι, παύροι δέ τε μάντιες άνδρες, κ. π. Σουιδ.

θρία [οή] έσφ. γρ. του τέθριο βλλ. : 'Αριστφ. Ήπν. 440 [αγόλ. «έσχατοι κάλασι, ος πρώτους, όταν εκδιώθω τὸ πνεῦμα, εκ πρώτας χαλδούς»].

θρίων [τό] [πιθ. εκ του τρίς, τρία, δια τας τρεις εντομάς] φύλλον συκής : 'Αριστφ. Έκκλ. 707 θρία λαδόντας διφόρου συκής, Σωτ. Κωμ. π. Αθην. 7, 293D || γεν. κ. επί άλλων φύλλων : Νικ. Αλεξ. 55' || σμ. επί των φυλλοειδών ημιμαρών του μισοῦ : 'Αριστφ. Βάτρ. 134 έγκεφάλο θρίων δυο· 2) φαγητόν τι κατασκευαζόμενον δι' ώων, γάλακτος, σταέτος ύειου ή έριφειου, σεμιδάλεως, μέλιτος και τυροῦ και περιτυλασόμενον εντός φύλλων συκής : 'Αριστφ. Αχ. 1101 θρίον ταρχίους οίσε δευρο, αὐτ. Ήπν. 954.

θρίος [ό] νεώτ. καυτ. ή κάτερος των άκραίων συστολέων τετραγώνου Ισίου πλοίου, σκοτινα.

θριοφόρος -ον [θρια-φέρω] άρχ. λεξ. ό φέρων τας θρία, τας ναυτεπικάς φήφους, ό μάντις : Λοβέρ. Αγαδόφ. 2814.

θριήδεστος -ον [θριή-έδηδεσμαι] ό υπό σκωληκών βρωθείς, σκωληκόβρωτος, σκουληκοφαγόμενος : Έπινορ. κώπαι ή κεραται θριήδεσται || σφραγίδια θριήδεστα πιθ. τὸ πρώτων ζύλα σκωληκόβρωτα χρησιμεύοντα ώς σφραγίδες, και έπειτα σφραγίδες κεχαραγμένακατάμνησιν αυτών Σχολ. «ζύλα υπό θριών βεδρωμένοι, οίς έσφραγίζον» : 'Αριστφ. Θεομ. 427 έδιδεσθε θριήδεσται έχειν σφραγίδια έξεσφραγμένους, Λοικ. Λεξίφ. 13 φυλάττω δ' αυτάς υπό σφραγίτι θριήδεσταίος· 2) μτφ. ό φυγκίως τετριμμένος, διεσφαρμένος : Ήπεριδ. άπ. 82 Έλλάδα θριήδεσταν.

θριήδεστος -ον [θριή-βιδρωσκα] ό θριήδεστος βλλ., σκωληκόβρωτος : Φιλοστέφ. π. Ησ. «οί Λάκωνες σφρογίτιν έχρῶντο ζύλιος υπό στήτων βεβοαμένους, κατασημανόμενοι όποτε βουλοῦντο· Φιλοστέφανος δέ φησι πρώτων Ήρακλέα χρῆσασθαι» : Λυκόφωρ. 508 θριήδεστων σφραγίς.

θριποφάγος -αν [θριφ-φαγείν] ό τρώγων τούς θρίας, τούς σκώληκας τών ζύλων, σκουληκοφάγος : 'Αριστ. Ζι 616β, 29 οικει περί δένδρα και έστι θριποφάγος.

θριπόδης -ους -ες ό εκτεθειμένος εις θρίας, σκώληκας, όθεν ό σκωληκόβρωτος, σαρακοφαγόμενος : Θεόφωρ. Φι 3, 8, 5 θριποδέστατον ζύλον [κώδ. Υτβ. θριηδέστατον].

θρισκειν 'Ησ. «τόν θροῦν»

θρισκο -οπος [ό] νεώτ. γένος εκλειφάντων φυσαστόμων Ιχθύων τής οικου τών λεπτολεπιδών.

θρίσσα [ή] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. φρίσσα, άπτ. θρίττα, πάπ. θρείσσα Ιχθύς τις, είδος σαρδέλλας : Άναξάνδρ. 41, 52, 'Αριστ. Ζι 621β, 16 ούτε θρίσσα ούτε άλλο τών άκανθηρών ουδέεν' || νεώτ. ζωολ. γένος Ιχθύων τής οικου τών κλυπεθίων.

θρισσημπορος [ό] πάπ. ό έμπορος θριασών.

θριασίων [τό] πάπ. ύποκορ. του θρίασα βλλ., μικρά θρίασα, φρισάκι.

θρίασος [ό] ή θρίασα βλλ. : Φαν. ΑΠ 6, 304 (έσφ. γρ. του θρίασα Ι.

θριφ -Τπος [ό] [πιθ. εκ του τριβώ· προλ. Ψφ] κ. νεώτ. κ. π. Μέν. ή θριφ σκώληξ διαβιδρωσκα τὰ ζύλα, σής, σκώρος, σαράκι : Θεόφωρ. Φι 5, 4, 4 οί δέ θριπες θριοί εισι τοίς σκώληξιν, ύφ ών περιαινεται κατά μικρόν τὰ ζύλα, Μέν. 540, 5 ή θριφ τὸ ζύλον [λυαίνεται], Στρατ. ΑΠ 12, 190' || νεώτ. ζωολ. γένος εντόμων όρθοπτερών τής οικου τών θριφιδών· 2) μτφ. π. Ησ. φιλάργυρος, αίσχροκερδής.

θριφίδια [οή] νεώτ. ζωολ. οικογέν. εντόμων όρθοπτερών του όρθοπισματος των ψευδονευροπτερών.

θρία 'Ησ. «λίπος» έορτή 'Απόλλωνος, και ή σύντροφος αυτού.

θρόβαξ -ακος [ή] Κυπρ. αντί θρίαξ βλλ.

θροδάκιον [τό] μτγ. ύποκορ. του θρόδαξ, θριδάκιον βλλ. : Χαιροθ. π. Αν. Όξ. 2, 218 [κώδ. Ι. θρόδησις-εως [θρόδ] μτγ. φόδος, τρόμος, εκπληξίς : Γρηγ. Νύσσ. 1, 640B.

θροτα [τό] πάπ. τὰ θρία, φύλλα συκής, σκυδοφυλλα : ώστε ώνήσασθαι θροτα.

θροίξω [θροῦσι] δημ. θρωά βλλ.· ρηματ. π. θροίξω.

θροισδέσμη [ή] πάπ. κτ. πληθ. έσφ. γρ. αντί θροισδέσμη, δέσμη θρίων, φύλλων συκής.

θροισώλιον [τό] πάπ. έσφ. γρ. αντί θροισώλιον, τόπος εν φ έπαλοῦντο θρία, σκυδοφυλλα.

θροίσμα -ατος [τό] [θροίξω] δημ. ό θροῦς βλλ., άσθενής και συνεχής θρόσος : Μαλακ. Αντιφ. 96, 7 τών φύλλων τὰ θροίσματα.

θροκαλά [ή] δημ. φυτόν θυμειαία ή τερτονοίρα.

θρομδαγγείτης -ιδος [ή] [θρόμβος, άγγείον] νεώτ. Ιατρ. ή φλεγμονή τεθρομδωμένου άγγείου.

θρομδασπ [ή] νεώτ. χημ. ή θρομβίνη βλλ.

θρομβέτιον [τό] μτγ., Ιων. θρομβήτιον ύποκορ. του θρόμβος βλλ., ά. θρομβίον : Νικ. Αλεξ. 295.

θρομβίνη [ή] νεώτ. χημ. θραστικόν ένζυμον προκαλούν την πήξιν του αίματος.

θρομβινογόνη [ή] νεώτ. κ. θρομβινογόνον [τό] πρόδρομον ένζυμον τής πήξεως του αίματος.

θρομβίον [τό] μτγ. ύποκορ. του θρόμβος βλλ., ά. θρομβέτιον : Διοσκ. Αλεξ. 25.

θρομβινογόνον [τό] νεώτ. ή θρομβινογόνον βλλ.

θρομβοειδής -ους -ές [είδος] κ. μον. κ. νεώτ. ό πλήρης θρόμβων, ό θρομβώδης : Ήπν. Γυν. Ι, 11, 38' || μτφ. επί θρόμβου, ό συγκριμένος άπό μεγάλος σταγόνας : Βί. Μακρ. Πατρ. έν Σάβ. 3, 505 τος τε θρομβοειδεις Ιδρωτας και άκαμάτους πόνους.

θρομβοδάσπη [ή] νεώτ. ή θρομβινογόνον βλλ.

θρομβόλιθος [ή] νεώτ. όρυκτολ. προϊόν μετασχηματισμού του τετραδύτου, ίδιος ένυδρον άντιμονιόν άλας μετά χαλκού.

θρόμβος [ό] [τρέφω] κ. μον. κ. νεώτ. επί στερεών, συμπηχημένων εκ πολλών μορίων εκ βάλου, άγκος, τεμάχιον, οίον άσφαλτου, άλατος άτριπτού : Ήρ. Ι, 179 θρόμβος άσφαλτου αναβιδεί πολλούς, Σουίθ. θρόμβοι άλλών' || επί αίματος, σταγών πεπηγία : Αισχ. Χο. 533 ώστ' εν γάλακτι θρόμβον σίματος σπασσαι, Πλάτ. Κριτ. Ι, 120Α· κ. επί γάλακτος ηηκτού : Άντιφ. 52, 8 αίγων άπόβρουν θρόμβον· 2) μτφ. επί Ιδρωτός, σταγών, ρανίς : Κδ Λοικ. 22, 44 ό Ιδρώς αυτού ώσει θρόμβοι αίματος καταβαίνοντες επί την γην· 3) πάπ. θηλή, ρώγα· 4) 'Ησ. «θρόμβος ύψηλός τόπος».

θρομβώμαι -όμαι [θρόμβος] μτγ. κ. νεώτ. επί αίματος, μέλιτος κτλ., πήγνυμαι εις βάλων, σχηματίζω θρόμβους : Νικ. Αλεξ. 315, Γαλ. Ιβη. 11, 33' || επί γάλακτος, πήγνυμαι, πήζω : Διοσκ. Έπ. Ι, 128'· 2) περιέχω θρόμβους : Ήπν. Γυν. 2, 165 ήν θρομβώθωμαι αι μητραί· ρηματ. π. θρομβώσις.

θρομβοφλεδίτης -ιδος [ή] νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή των τοιχωμάτων φλεβός μετά θρομβώσεως του εν ούτῃ αίματος.

θρομβώδης -ους -ες κ. νεώτ. ό πλήρης θρόμβων, ό εις βάλους πεπηγός : Ήπν. Αφ. 4, 69 θροῦρα, Σοφ. Τρ. 702, 'Αριστ. Ζι 582α, 31 θρομβώδη σπέρματα· || νεώτ. κ. έπιρρ. -ώς.

θρομβώσις -εως [ή] [θρομβώμαι] μτγ. κ. νεώτ. ή πρόξις του θρομβώμαι, ή πήξις ύγρου τίμος εις θρόμβους και ίδίως των συστατικών του αίματος εν τινι άγγείω : Διοσκ. 5, 13 θρ- αίματος και γάλακτος, Άντυλλ. π. Όρειβ. 7, 7, 9 θρ- αίματος, 'Ιω. Αυθ. Μην. 4, 116.

-θρο(ν) κ. εώτ. κ. δημ. έπίθημα ούσιασπικών, όπλων τοπων ή όργανων, οίον μέλαθρον, σκόλευθρον, άνηθρο κτλ.

θροίν(ν)-τού [τό] μον. κ. δημ. μικρός θρόνος,

ἔδρα, κάθισμα, σκαμνί με ἀκουμοστήρι: Διγεν. Ἀκρ.256 θροvní ἐκράτει καί γυαλί εἰς τὸ κλουβί ἀπό τὸν Βίζιην. Βασιλοῦλα89 ἔχει θροvní, ποῦ ὡς κι αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Ἡλεῦαι, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 49, νὰ φτιάνουν θρόνους καὶ θροναί· 2) ὁ βασιλικὸς θρόνος: Ἐρωτόκρ.4.1291 εὐρήκάν τονε στὸ θροvní, κι ὡς τὸν ἐπροσκυνῶν· 3) δημ. τὸ ἐν ἐκκλησίᾳ μέρος, ἐν ᾧ ἀπόκειται μονίως ἅγια τις εἰκόν: τὸ θροvní τῆς Παναγίας.

θροναίω (θρόνος) μιν. κ. δημ. ἐγκαθιστῶ τινά ἐπὶ θρόνου, ἔδρας, καθίσματος· κ. μέσ. τοποθετοῦμαι, κάθηναι ἀνέτως: ἡ γάτα θροναίωστικη στὸν καναπέ· || κ. μφ.: Βηλαρ.59,20 τὸν ἑαυτὸ του στῶν πολλῶν τῇ γνώμῃ νὰ θροναίωσ· κ. μέσ.: Πολ.Παμ.Γάφ.71,2 κι ὕστερα πάμε στὴν ἄλλαν Κορῆ ἡ ποῦ θροναίωσται κῆρως κι εἰς τὸν ἀρχοντάς της ὁ Πρόγονος· 2) εἰδ. ἐπὶ ἡγεμόνων, ἀρχιερέων, ἀναβιδάτων, ἐγκοθιστῶ τινά εἰς τὸν θρόνον, ἐνθρονίω, ἄ. θροναίω· Χρον. Μορ.490H εἰς τὸ σκαμνί τῆς βασιλείας νὰ τὸν ἔχουν θροναίωσι· ρηματ.π. θροναίωμα.

θροναίωμα-ατος (τὸ) (θροναίω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θροναίω, ἐνθροναίωσις, ἐγκαθίστασις, τοποθέτησις.

θροναίω (θρόνος) μιν., μιν. νεώτ. κ. δημ. ἐγκαθιστῶ τινά ἐπὶ θρόνου, κοθίσματος, θροναίω· κ. μέσ.: Ἀχμ. Ὀνειροκρ.217,26 ἐν θροναίω θροναίωμενος· 2) μιν. κ. νεώτ. παθ. ὡς μέσ. ἐπὶ βασιλείας, ἐγκαθιστῶται εἰς τὸν θρόνον, ἐνθροναίωται: ΠΔ Ἐσθ.1,2 ὅτε ἐθροναίωσθη ὁ βασιλεὺς· 3) πᾶν. παθ. ὡς μέσ. μιν. δατ. μουσῶται ρηματ.π. θροναίωσις, θροναίωσις, θροναίωσις, θροναίωσις.

θροναίω-ἡ-άν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θρόνον: θροναίω ἑπιτροπείαι | αἰ ἐν Κύπρῳ ἐπιτροπεύεται αἱ διοικήσεις καὶ διαχειριζόμενα τὴν περιουσίαν τῶν ἀρχιερατικῶν θρόνων·

θρόνον (τὸ) ἀρχ. λεξ. ὑπόκορ. τοῦ θρόνου βλ.λ. EM 456,28· 2) μέρος τοῦ ἀστερισμοῦ Κασσιόπη: Πτολ.Μαθ.8,2.

θροναίω-ἰδος (τὸ) κ. μιν. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ θρόνου, μικρὸς θρόνος, θροvní: Θερμστ.Λογ.81.353D, Νικ.Χων. ἐν Σάθ.3,87 ὡς οὗτος ἐν ἀκορὲ θροναίωσ τῆς ἀρχικῆς κατωκάρᾳ. ἀνατέτραπται· 2) νεώτ. στρατ. εἰδ. ἐν τῇ παλαιᾷ ὁμηρικῇ περιγραφῇ μὲν φάτωμα πυροβολοῦ καμηλοῦ.

θροναίωσις (τὸ) (θροναίω) μιν. κ. νεώτ. τὸ θροναίωμα βλ.λ.: Δίων Χρ.12,33, Μαν.4,104.

θροναίωσις (τὸ) (θροναίω) μιν. αἰθουσα τοῦ θρόνου βλ.λ.: Βίος Ἀλεξ.1481 Ἡφαιστου θροναίωσις οὗτος κατεθροναίωσθη.

θροναίωσις (τὸ) (θροναίω) μιν. ὁ ἐγκαθιστῶν τινά ἐπὶ θρόνου, ὁ ἐνθρονίω· Συνεξ.Ἐπιστ.67.

θροναίωσις-ἡ-άν Ἐπιγρ. ὁ ἔχων σῆμα θρόνου: θροναίωσις σφραγίδιον.

θροναίωσις Ἡσ. « πρώτατος ».

θρόνος (τὸ) μ.κτ.πληθ.-α ἀνήθ κεντημένα ἐπὶ ὑφάσματος· Σχόλ.Θεόκρ.2,69 « Θεσσαλαί μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῶα, Κύπριοι δὲ τὰ ἀνήθια ἰμῶτα »: Ἰλ.Χ.44: θρόνος ποικίλ ἔλασσε· 2) ἀνήθ ἡ βοτάνη ἐν χρ. ὡς φάρμακα καὶ φιλτρα: Θεόκρ. 2,59 λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα, Νικ.Θηρ.493.

θροναίωσις-όν (θρόνος- ποῖω) μιν. ὁ κατασκευάζων θρόνους, καθίσματα: Πολυδ.7,182.

θρόνος (τὸ) (θρόνω) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. εὐρύχωρος καὶ ὑψηλὴ ἔδρα, ἔχουσα ἐρείσματος, βραχίονας καὶ ὑποπόδιον, συνήθ. πολυτελῶς ἐξερυσσμένη καὶ διακεκοσμημένη, ἐκ παλτίμου ξύλου ἢ μεταλλοῦ: Ἀθῆν.5.192B « ὁ γὰρ θρόνος αὐτὸ μόνον ἐλευθέρως ἐστὶ καθέδρα τὸν ὑποπόδιον, ὅπου θροῦν καλοῦντες ἐντέθειν αὐτὸν ἄνόμισαν θρόνον τοῦ θροναίωσσαι χάριν » παρ' Ὀμ. κ. γέν. ἔδρα ἔξαρτος, ἐν ἡ ἐκάθητο οἱ ἀρχοντες ἡ τιμητικῶς

οἱ ἔξονοι· πρβλ. κλισμός, δίφρος: Ἰλ.Α 536 ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνον (ἐπὶ τοῦ Διός), αὐτ.Σ 389 τὴν μὲν ἔπειτα καθέισεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου (ὁ Ἡφαιστος τὴν προσελθοῦσαν Θέτιδα), Ὀδ.Α 145 ἔξειρε ἔξοντα κατὰ κλισμοῦς τε καὶ θρόνους, Αἰολ.Χο.975 σμενοί μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τοῦ Ἡμενοί· πρβλ. θώκος· || εἰδ. κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξέχουσα πολυτελής (βλ. ἀνάτω.) ἔδρα, ἐφ' ἧς, ἰδίως ἐν ἐπισήμῳ συνελεύσει, κάθηται ἀνώτατος πολιτικὸς ἱμῆν., μιν., νεώτ., δημ. ἡ ἐκκλησιαστικὸς ἀξιωματοῦχος, οἷον αὐτοκράτωρ, βασιλεὺς, ἡγεμόν, πατριάρχης, ἐπισκοπος, συνήθ. μτ. ἐπιθ. ἡ μτ. γεν. πρὸς δῆλων τοῦ ἀξιωματοῦ: Ἡρ.1,14 τὸν βασιλεῖον θρόνον, - ὁ ἡγεμονικός θρόνος· || κτ. ἐπέκτ. τὸ μοναχικὸν κάθισμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τῆς Πυθίας: Αἰολ.Εὐμ.166 μαντικοὶ θρόνοι, Εὐρ.ΙΤ 1251 ἐν ἀφευδαί ἔρῳν· || ὄμ. ἡ ἔδρα τοῦ διδασκάλου: Πλάτ.Πρωτ.351C· || ὄμ. ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῆς ἔδρας δικαστοῦ: Πλούτ.Ἡθ.807B, Βίζιην, Ἡ Κυρὰ ἡ Κριτική 92 βιάστικα νὰ καταβῶ ἀπ' τὸν θρόνον μου στὸν θρόμο· 2) κτ. πληθ. σενεκῶ. ὕψιστον πολιτικὸν ἀξίωμα καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ πηγάζουσα ἐξουσία, βασιλεία, ἡγεμονία, πρβλ. σκῆπτρον, -α: Σοφ.ΟΚ 425 ὅς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει· || νεώτ. κ. δημ. κτ. πληθ. περιληπτ. πᾶσαι ἡ πολλαὶ βασιλικοὶ ἐξουσίαι: κατέρησαν - ἐκλονίσθησαν αἱ θρόνοι τῆς Εὐρώπης· || μιν., μιν., νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐν. ὄμ. βασιλεία, ἡγεμονία: Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,10 καὶ ἐγύρισε πάλιν εἰς τὸν θρόνον του, - κατάλαβε διὰ πραξικοπήματος τὸν θρόνον (ἀνήλθεν εἰς τὰ βασιλικὸν ἀξίωμα), - τὸν ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ θρόνο· || ὄμ. ἐκκλ. τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ἐξουσία ἢ ἡ περιφέρεια ἐφ' ἧς ἀσκεῖται ἡ ἐξουσία ἐπισκόπου: χρεῖται τρεῖς ἐπισκοπικοὶ θρόνοι, - μετέβη κατὰ διαταγὴν τῆς συνόδου εἰς τὸν θρόνον του· || φρ. ἐκκλ. θρόνονο πραδιδασμός ἢ προαγωγὴ μητροπόλεως εἰς τάξιν ἀνωτέραν· || εἰδ. ἐπὶ τῶν πατριαρχῶν καὶ τοῦ πᾶνα: ὁ παπικός θρόνος, - ὁ θρόνος Ἀλεξανδρείας - Ἱεροσολύμων - Ἀντιοχείας· 3) γεν. μιν. ἐκκλ., μιν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ἢ ἐπὶ τοῦ κόσμου δεσποτεία, συνήθ. ἐν τῇ ΠΔ κ. ΝΔ μτ. ἀλληγορικῶς ἔκφρ. τῆς κυριακεῖτ. σημ.: ΠΔ Ἡσ.66,1 ὁ οὐρανὸς μου θρόνος καὶ ἡ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου, Ματθ.19,28 ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ· || μιν. ἐκκλ. κ. ἐπὶ τοῦ Σατανᾶ, κυριαρχία, κράτος: Κδ Ἀποκ.2,13 καὶ ποῦ κατοικεῖς ὅπου ὁ θρόνος τοῦ Σατανᾶ· 4) εἰδ. ἐκκλ. κτ. πληθ. αἱ θρόνοι ὡς οὐσ. τῶς ἀγγέλων ἀνηκόων μετὰ τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφεὶμ εἰς τὴν πρώτην ἀγγελικὴν τάξιν· 5) νεώτ. κ. δημ. ἐνίοτε ἐν χρ. κτ. γεν. ἀντὶ τοῦ βασιλεῦς: ὁ λόγος - τὸ διαγέγναται τοῦ θρόνου· 6) πᾶν. ἀστρολ. ὄψωμα βλ.λ. ἀστέρας ἐν τῷ ὀριζῶντι· 7) μιν. ἀστρολ. εὐόλιονος συνδυασμὸς πλανητικῶν θέσεων: Πτολ. Τετρ.6,51· 8) ὄνομα εἰδους τινὸς ἄρτου: Νεάνθ.π Ἀθῆν.3,111(ι) τὸμον ἄρτου τὸν καλούμενον θρόνον· 9) ὄνομα ράβδου: Παῦλ.Αλυ.3,48.

θρονοῦμαι-όμοι (θρόνος) μιν. ἐγκαθίσταται ἐπὶ θρόνου, ἀναλαμβάνω αὐτογνωμόνος ἐξουσίαν, ἐνθρονίω· ἐμοῦ τὸν: Λέοντ.μαγ.πολημ.Ματρ. Απ.εγρ.2,685 θρονοῦμενος κριτής· ρηματ.π. θροναίωσις.

θροναίωσις-εως (τὸ) (θροναίω) ὁ θροναίωσις, ὁ ἐνθροναίωσις τὸν νεώτ. μὴ μνησθέντων εἰς τὰ μυστήρια τῶν Κορυθάντων: Πλάτ.Εὐθ.277D θροναίωσις ποιεῖν περὶ τούτων, ὅν ἂν μέλλωσι τελεῖν.

θρόνος (τὸ) δημ. ὁ θροῦς, τὸ θρόσιμα: Βάρν.ΛΜ 44 ἕνας ἀλαφρὸς ἀγῆς, σὰ θρόνος φύλλων.

θροναίως ἐπιρρ. αἰολ. τ. τοῦ θροναίωσις βλ.λ.

Θρουβάλιασμα-ατος (τό) δημ. θρυμμόπιασμα, κοιμητάσιαμα : Βλ.Συνμ.199.

Θρουβαλιζέω δημ. θρύβω, θρύπτω : Βλ.Συνμ.87.

Θρουβάλο (τό) δημ. θρύμμα, θρύψο(-).

Θρουλιζέω δημ. θρύπτω, θρουβαλιζέω : Βλ.Συνμ.87.

Θρουμπα (ή) δημ. ἐπι τὸν ἕλαιον, ἡ ὄλιος ὄριμος καὶ ἀπὸ δένδρου ἀπολίπτουσα, ἡ θρυπητής 2) φυτὸν τὴ βύβρα ἡ κοινή.

Θρουμπι (τό) δημ. κ. θρουμπί, δύμπρι τὸ φυτὸν δύμβρα βλ.λ.

Θρούνα (ή) δημ. τὸ φυτὸν βελλαρδία ἡ τρισσόχειλος.

Θρούς ὄσις (ό) (θρέομαι) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. θρός, θόρυθος, κραυγή : Ἰλ.Δ 437 οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὄσις θρός, Μετοχ.Θ ἐν Σάβ 3.157 θρούς ἐκ τῆς χώρας προσβάλλει καὶ ἦν ἀπορον ὅτι ποτ' ἂν εἴη. || ἐπι μουσικοῦ ἤχου : Πινδ Ν7,81 παλῦφατος θρός ὕμνων, Πλούτ. Π6.2654F θρός αὐλῶν. || γεν. μικρὸς συνεχῆς θόρυθος, φιδύρισμα : Μωροαἰτ. Διηγ.1.58 ὁ γλυκὺς φιδυρος συγχέεται πρὸς τὸν μαλακὸν θρούν τῆς πλεοθεῖης σκούνας. 2) ἐπι δυσηρεστημένου πλάθους, γογγυσμός, μουρμουρισμός : Οουκ.4.66 οἱ δὲ φίλοι τῶν ἔξω τὸν θρούν ασθόμενους φαναρώς διον. Ἄλ.Ρωμ.6.57. 3) φήμη, διάδοσις : Ξεν.ΚΠ 6,1.37 ὡς γὰρ ὁ θρός διήλθε τῆς ἐμῆς συμφοράς, Πλούτ.Γάλλ.26 θραύς διήλθε πολύς.

Θρουφαλιζέω δημ. θρύπτω, θρυμματίζω : Βλ.Συνμ.198

Θρούφαλο (τό) δημ. θρύμμα, θραύσμα, θρύψαλον : Βάρον Φώς II δὲ πέση ἀπάνου στ ἀντικρυνά τὰ βράδια καὶ θά γίνη θρούφαλα.

Θροφασυός-ή-ὸ μιν. κ. δημ. ὁ γόνιμος, εὐφορος : Ἰωργιλ.Θαν.Ρ ἐν Κορ. Ἄτ.2,158 ἐνι κί οἱ τόποι θροφασοὶ ἀπὸ ζῶνι μεγάλην.

Θροφασός-ή-ὸ δημ. θροφασός : Βλ.Συνμ.62.

Θροφή (ή) μιν. κ. νεώτ. ἡ τροφή : Ἐρωτόκρ.Γ 9 κὶ ὄχ τὰ θυζά μου τῆ θροφή σου ὕδα με τὸ γάλα, Σαλωμ. Κολοκλιριζὲ τῆς ἔδωσας θροφή.

Θροφός (ή) Ἐπιγρ. ἡ τροφός.

Θρού-έω (θρούς) κ. μιν. κ. νεώτ. - κραζέω, φωνάζω μεγαλοφώνως : Σαφ. Πλ.1410 ἰδοῦ μάλ' αὐ θροαί τις, αὐτ.Φιλ.1195. || ὁμιλῶ φωνάζων, λέγω, θρουβῶ : Αἰσχ.Πρ.608 θρούει, φράζεις τὰ δυνάτην παρθένω. || κ. μτ. συστ. αἰτ. : Ἐδρ. Ὀρ.1249 τίνα θρούεις αὐδᾶν, Σαφ. Ἄντ.1287. || κ. μέσ. : Αἰσχ.Εὐμ.510 τοῦτ' ἔπος θρούόμενος. 2) μτ. αἰτ. διηγοῦμαι τὸ μεγαλοφώνως : Αἰσχ. Ἀγ.1137 τὸ γὰρ ἔμὸν θρούω πάθος ἐπεγχείασα, Ἰώσ.Αἰ 18,6,10.

3) κ. νεώτ. προκαλῶ θρούν, θρόδισμα, θροίζω : Παποδ.Χριστ.Τερπ.95 ἔθρούει καὶ ἐμρομρίζεν ἀπὸ μυρίας, ὄνονήσεις. 4) παθ. ὡς μέσ. φροδοῦμαι, ταράσσομαι : ΚΔΜατθ.24,6 ὄρατε μὴ θροεῖσθε, Διγεν. Ἀκρ.1726 ἀκούσας ταῦτα ὁ Διγενῆς ποσᾶς δὲν ἐθροήθη ρηματ. π. θρούσις.

Θρουαλλίδιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ θρουαλλίς βλ.λ. : Λουκ. Πμ.14.

Θρουαλλίς-ίδος (ή) κ. νεώτ. ὄνομα φυτοῦ καταλλήλου πρὸς κατασκευὴν ἑλλυχνίου, ἀρνούλιασσαν : Θεόκρ.Φι 17,1,2. 2) τὸ ἐλαχίνον, τὸ φηλί : Ἀριστοφ. Ἀχ.874, Παποδ.Χριστ.Τερπ.109 τὰ ἐξερπίλια καὶ ἐσκήκωσε ὑψηλά τὰς θρουαλλίδας. 3) κηροπήγιον, κηραστάτης, κωντήλερ : Ἀρχηπ.3D κηρίνη θρουαλλίς. 4) φλόμος : Ψάδοστ.4,103, Πλιν.Φι 25,121. 5) νεώτ. ὑψηλοεπίδες κυλινδρικοὶν πλέγμα ἐκ καννάθωος ἡ βιάδισκος ἐμβεδασπομένον εἰς εὐφλέκτους ὄλας ἡ περιέχον τοιαῦτας πρὸς μετάδοσιν τοῦ πυρός εἰς ἐκρηκτικὰς ὕλας.

Θρούαλλον (τό) μτγν. βροχή πυκνῆς αἰθάλης ἐκ πυρός : Βετ.Βάλ.345,22.

Θρουαρίς Ἦσ. «φιασφή».

Θρουαρός Ἦσ. «σωνή» (μθ. θρυλισμός).

Θρυδέξυλα (τά) μιν. ἡ θρυπτόξυλα κλωνίς τῆς θύμθρης : Πιρδρ.2.391 καὶ βάλλει καὶ θρυδέξυλα τινὰ διὰ μαρωδῶν ἰδ.γρ. θρυπτόξυλα.

Θρύβω μιν. κ. δημ. δ. τ. τοῦ θρύπτω βλ.λ. : Μιχ. Ἐφ.Μ Φυσ 14,16, Βλ.Συνμ.134.

Θρύβενθ-άω κτυπὸ ἐλαφρῶς τὴν βύραν Ἦσ. «θρυγανθᾶ κνάται, ζέει» : Ἀριστοφ. Ἐκκλ.34 θρυγανθῶσα τὴν βύραν ἰδ.γρ. τρυγανθῶσαι.

Θρυγονᾶν Οεώγιωστ.Καν.10 «τὸ ζέει» πρὸλ θρυγανῶ.

Θρύδαξ-ακος (ή) πάπ. δ.γρ. τοῦ θρύδαξ βλ.λ.

Θρύδινος-η-ον (θρύδον) μτγν. ὁ κατασκευασμένος ἐκ θρύου, βούρλου : Δίων Κ Ἐκλ.Βατ.563 θρυίνη φιάδος, Ἄνων.π.Σουῖθ.

Θρυτίτις-ίδος (ή) (θρύαν) πάπ. ἡ παράγουσα θρύα, βούρα : γῆς ἰδικτικῆς χέρσου θρυτίτις ἀσπίδου ἀρουραί Χ.

Θρύλιμα-ατος (τό) (θρυλά) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θρυλά βλ.λ., τὸ θρυλούμενον, ἡ διάδοσις : Πλάτ.Ἰδθ 7,6 ἔθου δὲ με θρύλιμα ἐν ἔθνεσι, Παποδ.Χριστ.Τερπ.60 εἶχον διαδοθῆ πρὸ δὺ ἡ τριῶν ἡμερῶν τὰ περὶ ὀπτασιῶν θαυμάσια θρυλήματα.

Θρυλητής (ὁ) (θρυλά) γλῶσσα. ὁ φλύαρος, φαφλατός.

Θρυλητός ἡ-ὄν (θρυλά) μιν. ὁ ὑπὸ τῶν πολλῶν θρυληθείς, διαδοθείς : Τζέτζ.Χιλ.12,36 κατὰ τὸ περιφρόρητον καὶ θρυλητὸν τοῖς πᾶσιν.

Θρύλιμα-ατος (τὸ) (θρυλίω) μτγν. τὸ σύντριμμα : Λυκόφρ.890.

Θρυλιμός (ὁ) (θρυλίω) μτγν. κ. θρυλισμός ἡ παραφωνία, παρατομία : Διον. Ἄλ.Συνθ.11,Πιορφ. Ἄρμυν.204W δταν ἀσλήτης μὴ πείσας τὸ στόμα θρυλισμὸν ἡ ἐκμυλές τὴ ἀσλήση.

Θρυλιζέω (θρυλιζέω) παραφωνῶ, κάμνω παραφωνίαν, φόλιτος : Ἰγμ. Ἐρμ.488 (κῶδ. θρουαλιζέω) ρηματ. π. θρυλιζόμενος.

Θρυλικός ἡ-ὄν (θρυλά) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θρύλον, μυθικός, περιφωμος. ἔνδοξος : Ποταμ.Παρακ.11,1 καὶ τερᾶστια σὲ γρύπα θρυλικὸ τοῦ φτεροῦ κ. ἐπίρρ. -ὡς.

Θρυλισμός (ὁ) κ. θρυλιζόμενος βλ.λ.

Θρυλίσσω θρούω, συντριβῶ, τσακίζω, κοιμηματίζω : Λυκόφρ.487 θρυλιζέω ἔδεμας κ. παθ. : Ἰλ. Ψ 396 θρυλίχθη δὲ μέτωπον.

Θρύλιμμα, θρυλλητός, θρύλλος, θρυλλῶ κλπ. ἔσφ.γρ. τῶν θρύλιμα, θρυλλητός, θρύλος, θρυλά.

Θρύλας (ὁ) (θρέομαι) κ. νεώτ. κ. δημ. κραυγῆ, βροή, θόρυθος : Βατραχομ.135 πῶθεν ἡ στάσις ἡ τίς ὁ θρύλος, Δημήτρ.Λακ.1786,1F. 2) νεώτ. κ. δημ. προφορικὴ παράδοσις ἀπὸ γενεᾶν εἰς γενεάν, μῦθος : Μαλακ.Κυρὰ ταῦ Πύργου 38,2 ἀὰ θρύλο, ἄνω παραμυθάκι, - ὁ θρύλος τοῦ μαρμαρωμένου βασιλιά. || προφορικὴ διάδοσις ἀθεάσια φήμη : Παποδ.Χριστ.Τερπ.69 ὅτι ἔχει τὴν χροίαν τοῦ θρύλου, φήμη.

Θρυλά-έω (θρύλλος) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. φλυαρῶ, πολυλογῶ : Ἀριστοφ. Πην.348 τὴν ὑκτα θρυλῶν καὶ λαλῶν, Θεόκρ.2,142. 2) μτ' αἰτ. πράγμ. συχνάκις ἐπαναλαμβάνω, διαδίδω : Ἐδρ. Πλ.910 θρούλουσ' ἂ γ' εἰπὴν ἤθελον, Πλάτ. Φαῖδ.65B, Δημ.11 ὁ πάντες θέρυλλον τέως. || κ. παθ. εἶμαι θέμα κοινῆς ὀμιλίας, φιλολογουμαι, κοινολογοῦμαι : Ἐδρ.ἀπ.287 τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρούλούμενον κρᾶτιστον εἶναι, Δημ.528 ἡ ὑπὸ πάντων θρουλουμένη εἰρήνη, Ἀριστοφ. Ζι 620b,11,81ος Ἄλεξ.1537 κατὰ χρησμὸν τὸν ἔκπαλα θρούλούμενον ἐν τούτοις, Καϊσάρ.δαν. ἐν Σάβ.3,93 μέχρι τῶν ὀρίων ἦς θρουλουμένης ἐκείνων ἀρχῆς. || νεώτ. κ. δημ. εὐχρ. τὸ γ' ἠρόσ. ἐνεστ. ὄριστ. διαδίδεται, κοινολογοῦνται : φρ. λέγεται καὶ θρουλαίται, - πολλὰ λέγονται καὶ θρυ-

λοῦνται διὰ τὴν δικτατορίαν ῥηματ. π. θρύλος, θρυλῶ, θρυλητός, πολυθρύλητος, θρύλημα, θρυλί-
ζω. Δί' ἔτυμον, βλλ. θόρυβος.

θρύμμα (ή) κ. θρύμβος κ. θύμβρος βλλ.

θρυμιά Ἦσ. « ἰχθύς ποιάς ».

θρυμιαστος (τό) (θρύπτω) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θρύπτω, σύντριμμα, λάνισμα, θρυόφαλα : Ἰνν.Ἰυν.1,75,Κρινογ.ΑΠ 6,232 ροιῆς θρύμμα, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 69,27 καὶ πέφτοντας τὸ φῶς γίνεται θρύμματα : ψιχ(ον ἄρτου, ψιχου-
λο : Πολυδ.6,77,Πρόδρ.2,17) νά ἔφαγα τὰ θρύμ-
μα.

θρυμματιζῶ (θρύμμα) νεώτ. κ. δημ. μεταβάλλω τὴν εἰς θρύμματα, θραύω, συντριβῶ, τσακίζω : δι' ἐνός κτηνῆματος ἐθρυμματίσει τὸν καθρέπτην ἥ κ. μφ. καταστρέφω, ἐκμηδενίζω : τὸ πῆθος τοῦ ποτοῦ ἐθρυμματίσει τὴν ζωὴν του ῥηματ. π. θρυμματίσει, θρυμματίσω, -ισμός.

θρυμματίς-ιδος (ή) εἶδος πλακοῦσας Φωτ.Λεξ. « θρυμματίς σκεύασμα διὰ ἀσπίδας καὶ σεσιδά-
λεως καὶ συκαλίδων » : Φιλῶξ.2,18 θρυμματίδες δ' ἐπὶ ταῦτας ἐπέταλοι χλωραί, Λουκ.Λεξ.φ.δ.

θρυμματίσις-εως (ή) (θρυμματίζω) νεώτ. ή πράξις τοῦ θρυμματίζω βλλ., ή μεταβολή εἰς θρύμματα, σύντριμμα, δ. θρυμματισμός.

θρυμματίσιμα-ατος (τό) (θρυμματίζω) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θρυμματίζω βλλ., σύντριμμα.

θρυμματισμός (ό) (θρυμματίζω) νεώτ. ή πράξις κοί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θρυμματίζω βλλ.

θρυμνεύεται Ἦσ. « ὑπερηφανεύεται » (κῶδ. θρυμνεύεται) πρβλ. θρύπτω ἐν εἰδ. σημ.

θρυόεις-εντος-εσσα-εν (θρύων) μτγν. ἐπὶ τόπου, ὁ πλήρης θρύων, βούρλων, βουρλότσπος : Νίκ. Ὁήρ.200 θρ- Αἰγύπτιοι Ταμνοί.

θρυοκάλλεμος (ό) πάπ. τὸ θρύον, τὸ βούρλων.

θρυοκοπία (ή) (θρυοκοπῶ) πάπ. ή πράξις τοῦ θρυοκοπῶ βλλ., τὸ κόψιμο τῶν βούρλων κ. γεν. ἀγρίων χόρτων : θρυοκοπία τῆς γῆς.

θρυοκοπιῶ-εω (θρύων-κόπτω) πάπ. κόπτω θρύα, βούρλα κ. παθ. : παραδῶναι τὴν γῆν θρυοκοπιη-
μένην καὶ καθαρὰν ἀπὸ θρύων καὶ δεισις πάσης.

θρύον (τό) κ. νεώτ., δημ. ὁ θρύος τὸ βούρλον : Ἰλ.Φ 351 καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύ-
πειρον ἰσχόλ. « εἶδος πάσ. ὁ λεγόμενος θρύσις », Ἀριστλ.Θαυμ.844α,27,Διόδ.Σ.3,10, Πάπ. παραδῶσω τὸν ἀμπελώνος καθαρὸν ἀπὸ θρύου καλῆμης ἀγρῶστικος δεισις πάσης ἥ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκῆς τῶν ἀγρῶστοειδῶν ἥ 2) στρῦ-
χον μουκόν : Ὀρφ. Ἀργ.916,Διασκ.4,73.

θρυοπέλης (ό) πάπ. ὁ πάλων θρύα, βούρλα.

θρυοπόλιον (τό) πάπ. κ. θριοπόλιον τόπος ἐν ᾧ παλοῦνται θρύα, βούρλα.

θρυοπίλλω (θρύων-πίλλω) πάπ. ἀποσπῶ θρύα, βούρλα, ἐκρίζω, ξεροκίζω.

θρυπτακόν Ἦσ. « κλάσμα ἄρτου, Κρήτες ».

θρυπτικός-ή-όν (θρύπτω) κ. νεώτ. ὁ ἰκανός ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ θρύπτειν, συντριβεῖν, ὁ λιανίζω, τσακίζω : Διοσκ.1,121 θρ- Αἴθων ἥ 2) ἐν παθ. σημ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ θρύπτεσθαι, τσακίζεσθαι, ὁ εὐθραυστός ἥ μφ. ἐπὶ πρσ., ὁ φιληθόνος, τρυφήλος, καμαρωτός : Ξεν.Ἀπομν.1,25 οὐ μὲν θρυπτικός γε οὐδὲ ἀλαζονικός ἦν, Δίων Κ.51,12 θρυπτικὸν τὴν προσφεγγέτω κ. συγκρ. : Ξεν.ΚΠ 8,8,15 θρυπτικώτερον πολὺ νῦν ἢ ἐπὶ Κύρου εἰσιῶ-
3) σκληρός, τραχὺς, αὐθάδης : Αἰλ.ΠΙ 3,12 θρυ-
πτικός πρὸς τοὺς ἑραστάς.

θρυπτικός ἐπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον θρυπτικόν, τρυφήλῶν, γυναικῶδη : Αἰλ.ΖΙ 2,11, **θρυπτόζυλα** (τό) μον. ή θρυπτόζυλα βλλ., **θρύπτω** (συγγ. τοῦ θρύω) κ. μον κ. νεώτ. παθ. μέλλ. θρυφήσονται, παθ. ἀόρ. ἐθρύφθη, κ. β' ἐθρύφην, κ. ἐθρύθη, παρσκι. τέθρυμμα θραύω εἰς μικρὰ τεμάχια, συντριβῶ κομματιάζω, τσακί-

ζω, λιανίζω : Αλογ. Ἀγ.1595 τὰ μὲν ποδῆρη καὶ γε-
ρῶν ἄκρους κτένας ἐθρυπτε, Θεοδρ.17,80 Νετ-
λος ἀναδελύξων διεράν ἄτε βῶλακα θρύπτει κ. παθ. : Πλάτ.Παρμ.165β θρύπτεισσι κερατίζόμε-
νον ἀνάγκη πᾶν τὸ ἐν, ΑΠ 12,61 θρυπτομένα πέ-
τρα, Αἰδ.Ροδ 76 εἰς ἑκἀτόν νά διατραγῆ καὶ νά
θρυβῆ εἰς χῶμας πρβλ. διαθρύπτω ἥ ἐπὶ ἀέ-
ρος, διασκορπίζομαι : Ἀριστλ.Ψυχ.2,8,Θέων Σμ. 50Η : 2) μφ. ἐπὶ ἠθικῆς σημ., φθέρω, ἐξασθε-
νῶ, ἀμαρῶνω : Τίμ.Λοκρ.103 θρ- τάν φυχάν, Φιλ. 1,43 | οὐ κόλακες | ἀποκαίουσι τῶν κολακαιο-
μένων τὰ ὤτα θρύπτοντες ἥ κ. παθ. ἐξασθε-
νοῦμαι, ἐκθληθῶμαι, γίνομαι φιλήθωνος : Ξεν. Συμπ.8,8 μαλακὰ θρυπτομένοις, Λουκ.Χαριδ.4 ἀπαλός τε καὶ τεθρυμμένος ἥ 3) ζῶ ὀδροδιαί-
τως, ἀσώτως, ἀκολοσταῖω : Σοφ.ἀπ.708,9 ὄλην
ἐκείνην ἐφοδῶν ἐθρύπτετο, Λουκ. Ἀνάχ.29 πρβλ. Πλούτ. Ἠθ.751β θρυπτομένης ἡδοναίς ἀνάνδρους ἥ
4) μέσ. ἀκκίζομαι, ὠραίζομαι, κομμάζω, κά-
μνω νάζια : Εὐν.358 ὠραζομένη καὶ θρυπτομένη, Πλάτ.Φαῖδρ.228C ἐθρύπτετο ὡς οὐκ ἐπιθυμῶν
λέγειν ἥ προσπιούμαι, ὑποκρίνομαι, ὅτι ἀ-
πορρίπτω τὴν προσφερόμενον : Πλούτ.Μάρ.14 θρυ-
πτομένου δὲ τοῦ Μαρίας καὶ παραιτεσθαι τὴν
ἀρχὴν φάσκοντος ἥ φέρομαι ἀλαζονικῶς
πρὸς τινα, κομπορρηνώδ : Πλούτ.Φλαμ.11,Λουκ. Ἐταιρ.Δ12,1 θρύπτω, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ ; ἥ ἐ-
παίρομαι, ἀλαζονεύομαι εἰς τὴν ἢ διὰ τὴν πράγμα : Ἀντίπ.Στδ.7,218,2 θρ- χρυσῶ καὶ ἀλαυγίθι, Αἰλ. Π1,19 θρ- ἐσθῆτι πολυτελεῖ ἥ καυχῶμαι, κομ-
μάζω : Ἠλιόδ.Α18,2,10 ὅς καὶ ὑπασπιστῆς εἶναι
τοῦ Ἀρσάραχου θρύπτεται πρβλ. διαθρύπτομαι ῥηματ. π. θρυπτικός, τρυφή, τρυφῶ, τρυφερός. Ἐκ ριζ. τερ-, τέρ-τω -τεῖρω (λατ. teo), τρυ- (τρύω, τρύω), τρυφή, θρύπτω, θρύψις, εὐθρυπτός πρβλ. θραύω.

θρυσῆλινον (τό) φυτόν τι σκιαδανθές : Πλν. Φ1 25,141.

θρύσις (ό) κ. σχόλ. κ. θρύσις τὸ θρύον, βούρ-
λον : EM 456,31.

θρύσις-εως (ό) σχόλ. θρύσις βλλ.

θρύσκα Ἦσ. « ἄγρια χάλανα ».

θρύφαλο (τό) δημ. κ. θρυόφαλο θρύμμα, σύν-
τριμμα, δ. θρυόβαλο : τὸν ἔκαμα θρύφαλα τὸν
καθρέφτη (τὸν ἐτσάκιση).

θρυφικός-ή-όν ἀρχ.λεξ. ὁ τῆς θρυόφωος βλλ.2), ὅθεν ὁ μαλακός ὁ τρυφερός π. Ἦσ.

θρυφίγη (ή) νεώτ. χημ. ἐνζυμον τοῦ παγκρεα-
τικού πέπτον τὰ λευκάματα, δ. θρυπτάση.

θρυφίνογόνος (ή) νεώτ. κ. θρυφίνογόνον (τό) οὐσία ὑπάρχουσα ἐντός τοῦ παγκρεάτος καὶ τοῦ
παγκρεατικοῦ ὕγρου καὶ παράγουσα τὴν θρυφίγη.

θρύψις-εως (ή) (θρύπτω) κ. νεώτ. ή πράξις καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θρύπτω βλλ., ή συντριβή, τὸ
τσάκισμα : Ἀριστλ.Γεν.Φθορ.316β,30 αὐτὰ . . εἴη
δὲ ἀπειρος ἢ θρύψις ἥ ἐπὶ ἀέρος, ή δια-
σπορά, τὸ σκόρπισμα : Ἀριστλ.Ψυχ.419β,23 ή θρύ-
ψις τοῦ ἀέρος ἥ ή μαλθακότης, ἀδυναμία,
τρυφερότης : Πλούτ.Δημ.4 διὰ τὴν τοῦ σώματος
ἀσθένειαν καὶ θρύψην ἥ 3) μφ. ἀσέλγητα, ἀσω-
τία : Ξεν.ΚΠ 8,3,16 σαφηνίσαι δὲ βῶλομαι καὶ
τὴν θρύψην αὐτῶν, Πλούτ.Λικ.14 ἥ 4) καλλωπι-
σμός : Πλούτ. Ἠθ.6,93β θρ- κόμη.

θρυφίχως-αν μον. ὁ θρυπτικός βλλ. Ἦσ. « τρυ-
φερός, μαλακός, ἀισχρός, χαῦνος » : Θεοδγωστ.
Καν.20.

θρυφίχως-ωτος (ό,ή) ἀρχ.λεξ. ὁ ἔχων λεπτὴν,
μαλακὴν ἐπιδερμίδα Ἦσ. « τρυφερόχως ».

θρύω μον. θρυοβῶ : Θεοδγωστ.Καν.20,28.

θρυώδης-ους-εω (ή) (θρύων-είδος) μτγν. ὁ πλῆ-
ρης θρύων, βούρλων : Στράβ.8,3,24 πᾶσα μὲν
αὕτη ή χῆρα θρυώδης, Σχόλ. Ἰλ.Α 155.

θράμαι-άομαι ἰων. ἀόρ. α' θρήσασθαι κάθημαι : Φιλέτ.14 θρήσασθαι πλατώνη γ(ρ)αίη ὑπο.
θράναξ-άκος (ἰ) ἴσ. « κηφίν. Λάκωνες ».
θράπτει ἴσ. « σκόπτει ».
θράσις-εως (ή) (θράσκω) μιν. σχοινον, νῆμα : Θεόγγαστ.Καν.20' || ἴσ. « διαίρεσις, σπαρτίον, σειρὰ, και ἡ κάτω σχοινοσ τοῦ δικτύου ».
θράσκος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμου κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν εὐκνημιδῶν.
θράσκω ποι. κ. θράσκω, ἐπ. παρ.θ. θράσκον, μέλλ. θροοῦμαι, ἰων. γ' πληθ. θορέονται, ἀόρ. θρορῶα κ. β' θρορον κ. ἐπ. θόρον, ἀπαφρ. θορεῖν κ. ἰων. θορέειν, ἄλλαμαι, ηηδῶ : ἴλ.Κ 528 χαμάζε θορών, Ὀδ.Ψ 32' || ἐπὶ βελῶν, πετώ : ἴλ.Ο 314 ἀπό νευρήφι δ' ὀσταί θρωσκον' || ἐπὶ κυνάμων και ἐρεβίνθων, ἐκηηδώντων ἐκ τοῦ λιμητηρίου, ηηδῶ ἐπάνω : ἴλ.Ν 589 ἀπό... πτυόφιν.. θρωσκόσιν κύσμοι' πρβλ. ἐκθρωσκω' || ὄμ. ἐπὶ κόπης : Σοφ.ΟΚ 717 ἄ δ' εὐήρετρον ἐκαγαλάια χερσὶ παραπομένα πλάτα θρωσκει' 2) μτ. πρῶθ. οἶον ἐπὶ τινι, εἰς τισ, πλησίον τινός, κινουμαι αἰφνιδίως κατά τινος, ἐφορμῶ, προσδάλλω : ἴλ.Ο 252 ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, Εὐρ.Ορ.257 αὐταὶ πλησίον θρωσκόσσι μου, Ἀπολλ.Ρ 12/6' 3) ἐπὶ νόσου, ἐνσκήπτω, προσδάλλω : Σοφ.Τρ. 1028 θρωσκει δ' αὐ .. ἀγρία νόσος' 4) ὄρουμ, σπεύδω, τρέχω : Πίνδ.Π 1,19 δς ἄν πρῶτος θορών, Εὐρ.Βάκχ.874 μόχθαις τ' ὠκυδρομοῖσι τ' ἀέλλαισι θρωσκει πεδίον παραποτάμοι' 5) μτφ. ἐπὶ λόγου, οἶονε ὀρωθὸ πρὸς τὸν ἀέρα, ὄθ. ἐξερροῦμαι, ἐξαφανίζομαι : Αἰσχ.Χο.846 δεματοῦμενοι λόγοι πεδάρσαι θρωσκούσι' 6) μτθ. ὄχευω, μαρκαλιζῶ : Αἰσχ.ὄπ 15 θρωσκων κνώδαλα' πρβλ. θόρυνμαι' || ὄθ. ὁ θρωσκῶν ὡς οὐσ. ὁ ὄρρηπ. : Αἰσχ.Εὐμ.660 τίκτει δ' ὁ θρωσκιων' —ρηματ. π. θρωσμός, θούρος, θούριος, θούρις (πρβλ. θορός, θόρυνμαι) συγγ. τῶ θώραξ, θωρήσσω. ἔκ ριζ. συγγενούς τῆ ριζ. θερ-, φερ-, θήρ, φήρ, θηρίον, λατ. ferus' πρβλ. θήρ.
θρωσμός (ἰ) |θρωσκω| προσεχῶ, ὄψωμα, φήλωμα : ἴλ.Κ 160 ἐπὶ θρωσμφ πεδίσιον, Ἀπολλ.Ρ 2,823 θρωσμός ποταμοσ.
θρώσσει ἴσ. « γεννῶ, θροεῖται ».
θύα (ή) τὸ θύον βλ.11 : Θεόδρ.Φ15,3,7.
θύαξ (ἰ) βαρῖν. « ἐναγίζω, ἐρωθ, ὀργιάζω, θύω ».
θύακτας (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ τεκῶν τὴν θυσίαν Ιερέυς, ὁ θυσιάζων.
θυάλλημα-ατος (τὸ) ἄ. θυάλλημα βλ.11.
θυάλων ἴσ. « τὸ θυατὶ διαλαθεῖν, θυμιάσαι ».
θυάμα (τὸ) δημ. κ. θάμα, γεν. -άτου, συνήθ. κτ. πληθ. θάματα θάμα βλ.11 : Βηλαρ.54,14 νά ἰδῆς τῆς τέχνης θυάμα.
θυαμάζομαι (θυάμα) δημ. ἐκλήθητομαι, θαυμάζω, ἐξίσταμαι : παροιμ. θπου δὲν εἶδε κάατρο, εἶδε φοῦθρον κα θυαμάστηκε |ἐπὶ ἀπλοϊκῶν ἢ ἀμαθῶν θαυμασῶντων ἀσήμαντα πράγμ.1, ὄμ. θαυμάζεται τὸν κάθουρα πού περπατᾶει πιστόκωλα | σικωπτικῶς ἐπὶ ἀέργου ἐξ ὀκηνηρίας.
θυαμαίνομαι : δημ. μτ. προσωπ. ἄντων. β' ἢ γ' προσ. κτ. αἰτ. ἀπαρωθ, διαπαρωθ, ἐκπλήττωμαι ἐν ἐπικριτικῇ σμ. : σὲ θυαμαίνουσι πού παρατᾶς τῆ δουλεία σου και τρέχεις στὸν καφενέ, - σὰς θυαμαίνουμαι πού μπεκρολογᾶτε' || κ. ἀπολ. ἐνίοτε ἀντὶ θαυμάζομαι βλ.11.
θυάματα ἴσ. « τὸ θύμον και θυαμάματα ».
θυανία (ή) διαμυχῆ, χειρομαχία : Ἐπιχ.148 |ἐσφ. γρ. τοῦ ὄρω: τ. θανία ἀντὶ ὀνία |.
θυανων ἴσ. « τὴν θυώνην, ἐστὶ δὲ πέμμα ἀντὶ βοδς ».
θύαρος (ἰ) μτγν. αἶρα βλ.11) ἡ μεβυστική : Ψ Διοσκ.2,100.
θυάρναξ-ἄγος (ἰ,ή) ἴσ. ὁ ἱερόσουλς.

θύας ἴσ. « ηηδῆσας ».
θύας-άδος (ή) (θύω) κ. θυιάς βλ.11. EM 457,19 «θυάδες αὶ Βάκμαι και πλεονασμῶ τοῦ ἰ θυιάδες' 2) προσβολή : Μιχ.Ἐφ.ΜΦυσ.30,20.
θύασσα Κύριλλ. « ἐηλόησε ».
θύαφόρος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ φέρων θύα, ὁ λιβανοφόρος.
θυγάτηρ (ή) δημ., ἰδιωμ. θυγατέρα θυγάτηρ βλ.11.
θυγάτρεις-ίδος (ή) Ἐπιγρ. ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατρὸς, ἐγγονή, ἄ. θυγατριδῆ.
θυγάτηρ-τρός (ή) κ. μων., νεώτ., δημ. -έρα, ποι. γεν. κ. θυγάτερος, δοτ. θυγατρί ποι. κ. θυγάτρι, αἰτ. θυγάτρι κ. ἐπ. θυγάτρα, κλητ. θυγάτερ, πληθ. ὄν. θυγατέρες κ. ἐπ. θυγάτρεις, γεν. θυαγτέρων κ. ποι. θυαγτρῶν, δοτ. θυαγτράσι κ. ἐπ. θυαγτρεσσι, αἰτ. θυαγτέρας κ. ἐπ. θυαγτρας (τὸ υ εἶναι μακρὸν εἰς τὰς τετρασουλίδουσαι καὶ πεντασουλίδουσαι πτώσεις χάριν τοῦ μέτρου), τὸ θήλυ τέκνον, ἡ κόρη : ἴλ.Α 538 θυγάτηρ ἄλαιο γέροντος, Ὀδ.Δ 4, Κασάρ.Δαν.ἐν Σάδ.3,146 ὅστις εἶχε ἐγὼ γυναικα Ἐλένην τὴν θυγατέρα τοῦ Ρωμανοῦ, Κρυστ.τὸ Μαγεμένο μαντήλι 34 χαρὰ στὴ χῆρα πόκαμε τὴν τέτοια θυγατέρα' || ὄμ. ἐπὶ ζῶων : Σίμων.7 θυγατέρες ἠπῶων (ἐπὶ τῶν θηλειῶν ἡμιόνων), Φιλ.Ταρσ.π.αλ.13,269 θ- ταῦρων (ἐπὶ τῶν μελισσῶν) ' || μτφ. εἰδ. π. Πινδῶρω ἐπὶ τῶν ψῶδων : Πίνδ.Ν 4,3 Μαισῶν θυγατέρες' || κ. ἐπὶ τῆς ἀμπελοῦ : Ἰουλ.Καίρ.25 θ- Σαίλωνου' || κ. ἐπὶ λαγύδων : Μάρκ.Ἀργ.ΑΠ 6,248 φήφωμ συμβολικῆς θυγατῆρ' || ὄμ. νεώτ. ἐπὶ γλωσσῶν : ἡ ἰσπανικῆ γλῶσσα εἶναι θυγάτηρ τῆς λατινικῆς 2) μτγν. θεραπευτικῆς, δοῦλη : Φάλαρ.Ἐπιστ.360.
θυγατριδός-εως (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς, ἐγγονός : θυγατριδῆ Ζήνωνια.
θυγατριδῆ (ή) θυγάτηρ θυατρός, ἐγγονή : Ἀνδοκ.1,128, Λυσ.32,2 ἔχω δὲ τούτων ἀδελφὴν, Διοσκ.1,28 δὲ θυγατριδὴν, Διον.Ἀλ.Λυσ.21' || πληθ. -θείαι : Εὐφορ.94,2.
θυγατρίδιον (τὸ) ὑπόκορ. τοῦ θυγάτηρ βλ.11.
θυγατρίδου-οῦ (ἰ), ἰων. -δέος θυγατριδεὺς βλ.11 : Ἦρ.5,67 ἢ Πηλοῦδου θυγατριδέος, Ἰσαί.8,17, Ἀριστ.ἀπ.473, Φιλ.2,82.
θυγατρίζω καλῶ τινα θυγατέρα : Ἀραρ.7.
θυατρίνη (ή) πᾶν. θυγάτηρ βλ.11 : τῆ θυατρίνη Βικτωρίνη.
θυγάτηρον (τὸ) ὑπόκορ. τοῦ θυγάτηρ βλ.11, μικρὰ θυγάτηρ ἡ κόρη : Στράττ.63, Μέν.428, Μάχ. π. Ἀθῆν.13,581Κ ἀποδωσῆσαι τῷ θυατρίῳ μου διπλοῦν, Κωμ. Ἀδέσπ.14,19Δ, Πλούτ.Ἀντ.33 ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐπήγετο θυατρίου γενατόρος αἰτοῖς.
θυατρίδης-ίδος (ή) μων. κορασίς, κοράσιον : Στουδ.Θεόδ.893.
θυατρώγαμος-ον μτγν. ὁ νυμφευθεὶς τὴν ἴδιαν τοῦ θυατέρος : Νών.Δ 12,73.
θυατρώγονος-ον μτγν. ὁ γεννῶν θυγατέρας, κόρας : Νών.Δ 7,212.
θυατρωθεῖς-έω μων. λαμβάνω ὡς θετὴν θυγατέρα, ὡς κόρη μου : Τζέτζ. Λυκόφρ.183.
θυατρωμῆξία (ή) πᾶν. μῆξις μετὰ θυατρός.
θυατρώπαις-οιδος (ἰ) μων. υἱὸς τῆς θυατρός : Νικ.Χων.Χρον.304β.
θυατρωποία (ή), Ἐπιγρ. κ. -ποία τὸ θυατρωθεῖν : κατά θυατρωποῖαν δὲ Αἰσχίνα τοῦ Τιμοκλείδα.
θυατρωποῖός-όν μτγν. ὁ γεννῶν θυγατέρας, ἐπὶ τοῦ Ἄω : Φιλ.1,382.
θύεια (ή) ἄγρ. τοῦ θύα (βλ.11).
θύεια (ή), ἰων. -ειη, μτγν. θυία κ. θυία κ. θυῖη ἰδῶν, γουδί : Ἀριστ.Νεφ.676 ἐν θυεία στρογγύλη νεμάττετο, Λυσ.Ἀν.62Α. 2) ἄγγειον κοττάδου : Πλάτ.Κωμ.46,3, Φιλ.Βελον.88,49, Διοσκ.2,76,3' 3) πᾶν. ἐλαοισπετήριον.

θυαίδιον (τό) ὄνοκορ. τοῦ θυεαί βλ.λ.) : Ἄριστφ. Πλ.710 λίθιον θυαίδιον.

θυεταν (τό) πάπ. θυεαί βλ.λ.) : λίθιον θυεταν μικρόν.

θυέλλα (ή) (θύω, προβλ. αελλα ἀπό θημ) κ. νεώτ. σφοδρός άνεμος, καταγιγς άνεμοστροβίλος : Ήλ.Ζ.346 θυέλλα κοκκή άνέμοια, αὐτ.Μ.68 πυρός τ' ὀλοοίο θυέλλα (καταγιγδεις μετ' ἄστρα πῶν καί βροντῶν), Σοφ.ΟΚ.1660 ποτνια θυέλλα || ἐν παρομοίωσει : Ήλ.Ν.39 φλογι ἴσοι ἤε θυέλλα, Ἡσίοδ.Α.345 ἱκελοὶ πυρὶ ἤε θυέλλα* 2) μτφ. κ. νεώτ. παραγῆ, σύγκυβη : Αλοχ.Άγ.819 ἄτης θυέλλα, Φιλόδ.Ρητ.1,184S ὀχλική θυέλλα, - ἠγέρθη θυέλλα κατὰ τὴν συζήτησιν.

θυελλαιοσ-α-ον μτγν. θυελλήεις βλ.λ. : Χρυσμ. π. Σουίδ. ἐν λ. Ἰουλιανός.

θυελλήεις-ασα-εν μτγν. ὁ ὄμοιος θυέλλη, θυελλῶδης, τρικυμῶδης : Νόνω.Δ.1,22.

θυελλίζω ταρασσω κ. κτ. μτγ. ἐνεστ. κ. Ἦσ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. : Ἰωσ.Γενέσ.7,53 θυελλίζουσα ἀπανθρωπία, Ἦσ. «θυελλισμένον» τεταραγμένον.

θυελλοποιος-οδος (ή) μτγν. ποι. ὁ ἔχων πάδας θυέλλης, ταχύς ὡς θυέλλα : Νόνω.Δ.37,441 θυελλοπόδων ἴππων.

θυελλοτόκος-ον μτγν. ποι. ὁ παράγων θυέλλας : Νόνω.Δ.28,277.

θυελλοφοροθμαι-εομαι μτγν. παθ. φέρομαι ὑπό θυέλλης, ἀφανρίζομαι : Διδό.Σ.16,80.

θυελλώδης-ους-ες σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος θυέλλη, τρικυμῶδης : Σχόλ.Σοφ. Άντ.41B* || κ. νεώτ. μτφ. : θυελλῶδης συζήτησις, -θυελλῶδεις διακυμάνσεις ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ* ἐπίρρ. νεώτ.-ώσ.

θυέσταιος-α-ον ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Θυέσταιν : Ἄριστφ. Αχ.433 Θυέσταια βράκη, Πορφ.Χριστ.69 Θυέσταιον δειπνον.

θυέστης (ή) μτγν. κ. νεώτ. δοῦδε, γουδοχέρι : Διον.Τοαγ.12* 2) νεώτ. παλαιότ. ἡ γένος ἰχθῶων τῆς οἰκογ. τῶν κεφαλασιῶν ὄστεοστράκων.

θυέστον Ἦσ. «ποτόν τὸ ἀπό ἀρωματίων».

θυετώσ (ή) μον. ὁ ἐξ ὀμβρων ποταμός : Θεόγωστ.Καν.20 (ἀμφ.1).

θυηδόχος-ον (δέχομαι) μτγν. ἐπὶ πράγμ., ὁ δεχόμενος θυμιαμα : ΑΠ8,25 θυηδόχος τράπεζα.

θυηεις-ασα-εν (θύω) ὁ ἐκ κανοῦ θυμιαμάτος ἡ θυσιὰς ὀσμήν εὐάρεστον ἀναδιδῶν, ἐκπέμπων, ἰδ. ἐπιθ. τοῦ βωμῶδ : Ήλ.Ο.48 ἐνθα δέ οἱ τέμενος βωμῶς τῆ θυηεις, Ἡσίοδ.Θ.557 καίους* ὄσατα λευκά θυηέντων ἐπὶ-βωμῶν* || γεν. εὐῶδης : Ἰγν.Ερμ.237 θυηεντα σπάρρανα.

θυηκόος Ἦσ. «θυσοκόος».

θυηλή (ή) (θύω) τὸ μέρος τοῦ θύματος, δπερ ἐπίθετο εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐκαίετο, ἡ πρώτη προσφορά, ἰδ. κτ. πληθ. : Ήλ.1,220 ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλει θυηλάς, Ἄθην.13,566Α θυηλάς ἐπιτίθειον* || γεν. θυσιὰ : Ἄριστφ.Όρν.1520 ἀνευ θυηλών, Λεωνίδ. Ἄλ.ΑΠ.6,324,3 θυηλαὶ ἀναίμακτοι, Διδό.Σ.3,62 θυσιὰ καὶ θυηλαί* || κ. μτφ. θυηλή Ἄρεος προσφορά εἰς τὸν Ἄρην, τὸ αἶμα τῶν φονευθέντων : Σοφ.Ήλ.1423.

θυήλημα-ατος (τό), ἰων. θυήλημα ἰερὰ προσφορά, θυσιὰ : Θεόφω.Καρ.10,13 ἀπαγορεύσαι τῇ γυναικὶ μῆτε ἄλας χρηνθῆσαι .. μῆτε θυηλήματα.

θυηλοῦμαι-εομαι μτγν. ὄγο. τοῦ θυλοῦσαι βλ.λ. : Γολυδ.1,27 (ἀμφ.1).

θυήματα-ατος (τό) (θύω) θυήλημα βλ.λ. : Τίμ.Λέξ. ἐν λ.* 2) Ἰππ. π. Ἐρωτ. ἐθώματα*.

θυηπολείων (τό) κ. θυηπόλιον τὸ μέρος, ὁ τόπος ἐνθα τελούνται θυσιὰ, βωμῶς.

θυηπολαία (ή) κ. μον., ἰων.-ἰην. θυσιὰ : Ἄπολλ.Ρ.1,124, Γαιτ.ΑΠ.5,16 δῶρα θυηπολής, Ἡλίοδ.3,2 δέχυσσο δ' εὐμένεων τάνδε θυηπολίην, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,340 πῶγασε .. τὴν μὲν τῇ γενεῷ,

τὰς δὲ θυηπολής* 2) μυστηριῶδεις τελεταὶ : Όρφ.Άργ.470.

θυηπολικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς θυσιάν : Ἰάμβλ.Μυστ.5,11 θυηπολικὸν πῦρ, Ζώσιμ. 4,57 θυηπολικὸς θεσμός.

θυηπόλιον (τό) μτγν. ὁ βωμῶς : Δωρ.π. Ἄθην. 10,413Α πρόσθεν Πισαίου θυηπολίου.

θυηπόλιος-ον κ.-η-ον ὁ ἀσχολούμενος εἰς θυσιὰς : Αλοχ.Πέρο.202 θυηπόλιος χείρ* || ὡς αὖσ. μάντις, ἔπωδός : Εὐρ.ΙΑ.746 Κάλχαντι τῷ θυηπόλῳ* || Ἐπιγρ.Ιερεῦδ* || μτγν. εἰδ. αἱ θυηπολίοι αἱ Ἐστιάδες : Διον.Ἄλ.Σόνθ.2,64.

θυηπολόε-εω εἶμαι θυηπόλος, ἀσχολούμαι εἰς θυσιὰς : Αλοχ.Άγ.262 μὴ πεπυσμένη εὐαγγελίσειν ἑλπίων θυηπολίε, Πλάτ.Πολ.364B· θυηπολοῦσ' 2) μτθ. θυσιῶζ : Σοφ.ἀν.126 γάρσας βρότατον τῷ Κρόνῳ θυηπολεῖν* κ. παθ. : Εὐρ. Ἡρακλ. 401 θυηπολεῖται ὅ' ἄστυ μάντων ὄπο (πληροῦται βυσιῶν ἡ πόλις ὄπο τῶν μάντων).

θυησις-εως (ή) Ἐπιγρ. ἡ θυσις.

θυητός-ή-ον μτγν. ὁ προσφερόμενος ὡς θυσιὰ : Ἄρετ.Χρον.Νοῦσ.14.

θυηφάγος-ον ὡς ἐπιθ. τοῦ πύδος τῶν βωμῶν, ὁ καταπρώνων, καταβροχθίζων τὰς προσφοράς : Αλοχ.Άγ.597 θυηφάγος φλόξ.

θυηφός-ός (ή) Ἐπιγρ. θυηκόος βλ.λ.

θυηθέντος Ἐπιγρ. τυθέντος, μτχ. ἄορ. τοῦ θύω.

θυεαί (ή) κ. νεώτ. δένδρον τι εὐῶδες τῆς Ἄφρικῆς : Θεόφω.Φ1,19,3* || νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκαγ. τῶν κωφοφόρων* 2) τὸ θῦον βλ.λ.1*

3) μτγν. ὄγο. τοῦ θυεαί βλ.λ.2).

θυεαί (τό) (θύω) μτγν. ἔορθη τίς τοῦ Διονύσου ἐν Ἡλίδι : Παισα.6,26,1.

θυεαίαι) μτγν. θυιάδες, βλ. θυεαίς : Στράβ. 10,3,10 Θυεαί καὶ Μιμαλλόνες.

θυεαίς-άδος (ή) (θύω) ὄγο. θυιάς γυνή μαινομένη, μαινιάς, Βάκηη : Αλοχ.ΐκ.564 μαινομένα πόνοις .. θυεαίς Ἦρας, Πλούτ.Ἡθ.293F* 2) μτγν. ὡς ἐπιθ. ἐμμανῆς ἐξ ἔρωτος, ἐρωτῶδηπτας : Λυκόφωρ.143.

θυεῖδιον (τό) ὄγο. τοῦ θυεῖδιον βλ.λ.

θ. ἴη (ή) κ. θυεαία βλ.λ.

θυῖνος-η-ον μτγν. ὁ τοῦ δένδρου θῦαν βλ.λ. : Στράβ.4,6,2 θῦῖνον δένδραν, Διοσκ.1,22 θῦῖνον ξύλον* || ὁ πεποιμένος, κομωμένος ἐκ τοῦ δένδρον θῦον : Καλλιξ.π. Ἄθην.5,205B θῦραι .. θυῖνας κατακεκόλληστο σάνιαιν, ΚΔ Ἄν.10,12 πᾶν ξύλον θῦῖνον καὶ πᾶν σκεῦος ἑλεφάντινον.

θυῖονε Ἦσ. «πλήρες».

θυῖόνετες Ἦσ. «ἀνθούτες».

θυῖον (τό) ρητίνη : Θεόφω.Φ1.5,2,1.

θυῖοφίς (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν πιτυοειδῶν.

θυῖς-ιδος (ή) θυεαία βλ.λ. : Δημόκρ.π.Γαλ.14,130.

θυῖσκη (ή) μτγν. θυμιατήριον, λιθανιστήρι : ΠΔ Μοικ.1,1,22 τὰς θυῖσκάς τὰς χρυσάς.

θυῖτης (ή) ἰλθοσί μτγν. Αἰθιοπικός τις λίθος : Διοσκ.5,136, Γαλ.12,198.

θυῖω ὄγω. διατελῶ ὑπό ἔμπνευσιν κτ. ὑποτ. : Ἰγν.Ερμ.560 θυῖωσι.

θυῖκαθῆδαι Ἐπιγρ.Κρήτ. τυχάραθῆ, τύχη ὄγαθῆ.

θυῖκία (τό) δημ. φύκια βλ.λ. : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ. 220,25 εἶχε τὰ θυῖκία πάπλωμα.

θυῖλαγροκος-ον ἴλιαν ἀγροικός, ἀξεστος, ἀμθλός τῆς διάνοιαν : Ἄριστφ.ἀσπ.707.

θυῖλακή (ή) μον. ἡ ὄαχη, τὸ ὄρχηπεδον : Ἰππιατρ.50.

θυῖλακίω ἀρχ. λεξ. βάλλω εἰς τὸ θυλάκιον, σσκουοιάζω* || ὄθ. ἐπαῖτω Ἦσ.

θυῖλακίον (τό) κ. νεώτ., ὄνοκορ. τοῦ θύλακος βλ.λ.) : Ἦρ.3,105 ἔχοντες θυῖλακία, ἐμπλήσαντες ταῦτα τῆς φάμμου τὴν ταχίστην ἐλαύνουσι, Ἄριστφ.Σοφ.314 ἀνόητον ἀρ' ὧ θυλάκιον σ' εἶχον

άγαλμα' || νεώτ. ειδ. σακκιδιον των ενδυμάτων, τσέπη' 2) ή θήκη του σπέρματος: Σχόλ. Νίκ.Θηρ.852' 3) νεώτ. ό θύλακος βλλ.δ.ι. **θυλακίς-ιδος** |ή| μγν. ύποκορ. του θύλακος, τό θυλακίον βλ.λ.2: ΑΙλ.Ζι.6,43, Νίκ.Θηρ.852.

θυλακίσκιον |τό| ύποκορ. του θυλακίος βλλ.: 'Αριστφ.άπ.32.

θυλακίσιος |ό| καλάθιον άρτου, σακκιδί: 'Αριστφ.άπ.545, Κράτ.14' 2) θυλακίον βλλ.2: Δισσκ.2.106.

θυλακίτης |ό| μγν. θυλακοειδής βλλ. μ. θηλ.: Δισσκ.4.64 θυλακίτης μήκων |κοινή παπαρούνα|, αὐτ.1,9 θυλακίτης νάρδος |δρενιή νάρδος'| || τό θηλ. θυλακίτης |ή| νεώτ. Ιατρ. ή φλεγμονή του θυλακίου των τριχών.

θυλακοειδής-οός-ές κ. νεώτ. ό όμοιος προς θύλακον, με σακκούλι: 'Αριστλ.Ζι 543b,13 τίκειαι δέ θυλακί, έν φ μικρά άγγιγνεται και πολλά φά.

θυλακοειής-εσσα-εν μγν. θυλακοειδής, ό έν ειδει θύλακος βλλ.: Νίκ.Άλ.403.

θύλακος |ό| κ. μον. κ. νεώτ. μικρός σάκκος, ιδ. πήρα διά τραφάς: 'Ηρ.3.46 θύλακον δέ φέροντες έφασαν τον θύλακον άλφειτων έδεσθαι, 'Αριστφ.Πλ.763 άλφει' ούκ ένεστιν έν τώ θυλάκω, φρ. αὐτ.'Ιππ.370 δερύ ό θύλακον |θά σου άργάσω τό τομάρι|, Νικ.Χων.έν Σδβ.188 ό κροσδριθής θύλακος || έν χρ. κμ.φ. επί προσ.: Πλάτ. Θεαιτ.161Α θύλακος τις λόγων || κ. ή παροιμ.: Κόρινθ.π.Πλούτ.2,348Α τή χειρι δειν σπείρειν, αλλά μη δάω τώ θυλάκω' 2) ό θύλακος έν φ τά φά τό ύθουο εισίν έγκλεισμένα: 'Αριστλ. Ζι 571a,14 τίκτασαι δέ ολον έν θυλάκω τά φ' 3) έν τώ πληθ. άι εύρειται αναξυριδες των Περσών και λοιπων 'Ασανών: Εδρ.Κύκλ.182, 'Αριστφ. Σφ.1087 έσπόμασθα θυννάζοντες εις τοūs θυλάκουσ' 4) τό κοίλον σφαιρας: 'Αντυλλ.π.Ορειδ.δ.32,12' 5) έκάτερας των ένωδών σακκιδίων των περιβαλλόντων τας ριζας των τριχών.

θύλακοειδής-ωρος |ό| μγν. ό κατατρώγων θύλακας: 'Ηρωδιαν.2,37.

θυλακοθμαι όμοιαι σχόλ. παθ. γίνομαι θύλακος βλλ.1: Σχόλ. 'Αριστφ.Ειρ.198.

θυλακοφόρος-ον άρχ. λεξ. ό φέρων μεθ' έαυτου πήραν, σάκκον, σακκούλ., όνομ. των όρεινων χωρικών 'Ησ., Φάτ.

θυλακοφόρῶ-έω φέρω πήραν, σάκκον, ντορδά: 'Αρ.σφ.άπ.789.

θύλακῶδης-ους-ες θυλακοειδής βλλ.: Θεόδφ. Φι 3,7,3, Δισσκ.1,90.

θυλακῶν νεώτ. κ. δημ. θέτω εις τον θύλακον, στή σακκούλα ή στήν τσέπη, ταπεινώ.

θύλακῶσις-εως |ή| νεώτ. ή έντός του θύλακου άπόθεσις, ένθυλάκωσις, ταπέωμα.

θύλαξ-άκος |ή| κ. νεώτ. ό θύλακος βλλ.1: 'Αρκεσ. 1D, Αϊσων.15' 2) 'Ησ. «προσκεφάλαιον».

θύλαξ-άδος |ή| θύλαξ βλλ.: ΑΠ7,Α13' πρβλ. κ. ούλαξ.

θύλημα-ατος |τό| τό προσφερόμενον, ιδ. κτ. πληθ. θύληματα πλακούνα, θυμιαμα κτ.: 'Αριστφ.Ειρ.1040 άγώ δ' επί σπλάγγν' έμμι και θύληματα, Θεόδφ.άπ.97,3, Πορφ.'Αποχ.2,6,29' πρβλ. κ. θυλήημα, θυλήημα.

θύλλα 'Ησ. «κιάδαυς ή φύλλα, ή έορτή 'Αφροδίτης».

θύλλις-ιδος |ή| μγν. θύλακος βλλ.: 'Ηρωδιαν. 1,89, 'Ησ.

θύλλοφόρος |ό| 'Επιγρ. έπιθ. του Διονύσου έν Κφ. **θύλλωσις-εως** |ή| νεώτ. ή αντίδρασις διαφ. φυτάν προς έπούλωσιν των πληγών των άγγείων των θύλων 'Ησ. «όλεθριον».

θύλωμαι-έσμαι μγν. προσφέρω ώς θυσίαν: Πορφ.'Αποχ.2,17 θυλωμαι άλφειτων . . δράκας

θύμα-ατος |τό| |θύμ| κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τό θυσιαζόμενον ή προσφερόμενον, πάν ό τι προσφέρεται ώς θυσία, προσφορά: ΑΙοχ.'Αγ.1310 τόδ' όζει θυμάτων έφαστίων, Σοφ.Φιλ.8 ουτε λοιθής ήμιν ουτε θυμάτων παρήν έκήλοισ προσθηνειν, Θουκ.5,53 τό θύμα του 'Απόλλωνος, Πλάτ.Πολιτ. 290E θύματα θύειν || επί ζώων: Σοφ.'Ηλ.634 πάγκαρπα θύματα |προσφορά| έκ παντός καρπού' || όμ. επικώρια θύματα, άντιθ. Ιερεία |σχόλ|, πλακούτια ή ζυμαρικά άπεικονίζοντα ζώα: Θουκ.1,126' || κ. παροιμ. θύμα Δελφών επί επιθαβουο μαδακίς σφαγής ή διώξεως φιλων: Καλλ.'Ιδμβλ.198' 2) κτ. πληθ. σφαγία προωρισμένα διά τροφήν: Πιδ.Γέν.43,15 είσάγοντα τοūs ανθρώπους εις την οίκίαν, και σφάζον θύματα, και άτόμισσον' 3) μ.φ. επί προσ. θυσία: ΑΙοχ.'Αγ.1118 θύμα λεσίμιον, 'Ηρωδιαν.2,13,5 πρόκεισθε θύματα της ήμετέρας έξουσίας' || όμ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό άναξιοπαθήσας, ύποστάς ζημιαν, έκμετάλλειον: Σέργρ.Μακρ.έν Σάβ.3,396 θύμα και θύτης αυτός ό Χριστός, - έγινε θύμα της ιδεολογίας του, Παλαμ.Τάφ.32,2 και μου φάναττες έσθ κριτής μαζί και θύμα' 4) πράξις θυσίας: Σοφ.'Ηλ.573 ώδ' ήν τά κεινης θύματα.

θύμαγγοικός-ον ό έχων άγροικον νοου, άξεστων φυχην: 'Αριστφ.άπ.790.

θυμαέων δωρ. τ. του θυμηδέων 'Ησ. «άθυμα» (γρ.π.τ. «εθύμα»).

θύμαίνω |θυμός|, έπ. παρ.τ. θυμαίνεσκον όργιζομαι, θυμώνω: 'Ησιόδ.Α 262 θυμισαι θυμήνησαι, 'Αριστφ.Νεφ.609 θυμαίνεσιν έφασκε, Εδπ.191 θυμαίνεσιν τινι |όργιζεσθαι| έναντίον τιός|.

θυμαλγής-οός-ές |ι| άλγώ| ό θλιβων την φυχήν, επιμέρων νόον, θλιψίν, ειδ. επί λόγων: 'Ιλ.Δ 513 θυμαλγής χόλος, 'Οδ.Θ 872, 'Ηρ.1,129 λέγων θυμαλγέα έπα' 2) παθ. ό έσωτερικώς θλιβόμενος: ΑΙοχ.'Αγ.1031 θυμαλγής καρδιά.

θύμαλις |ό γρ. άντι πθύματος βλλ.

θύμαλιος |ό| μγν. είδος ήθύος: ΑΙλ.Ζι 14,22.

θύμαλωφ-ωπος |ό| τεμάχιον ζύλου ή άνδρακος άνημημένου, δαυλός, άνδραξ: 'Αριστφ.Άχ.321 μέλας τις ήμιν θυμαλωφ έπέζεσεν, Στράττ.55, Λουκ. Λεξ.φ.24 ολον πρῶην τον θυμάλωπα ουδέ είδώς ό τι σημαίνει, άπέρριφας.

θυμάσμαι δημ. κ. θυμοθμαι κ. θυμιέμαι ένθυμασμαι βλλ.: παροιμ. θυμάτι ή πεθερά σάν ήταν νύφη και χωριάτις |επί άτυχησάντων (ζηλοφθόων), Μολακ.Πεπρ.48| θυμάσαι, βρόδου ήταν.

θυμαμοργάς 'Ησ. «ή νόσος».

θυμαντικός-ή-ον γλωσσ. ζωπικός.

θυμάντρια |ή| πάπ. άμφ. ένν., πιθ. θηλ. άχρ. άρσ. θυμαντήρ έκ του θυμάλω βλλ., έρεθισθολός, όργιζουσα: Πιδπ. φασγάνων θυμάντρια.

θυμαράκι |τό| δημ. τό φυτόν ύμνος βλλ. ύποκοριστικόν, κυρ. κτ. πληθ., έν χρ. κ. ώς τοπωνύμ.' 2) ίδιωμ. ή λαθαντής βλλ.

θυμαρής-οός-ές |θυμός- άραρισκω| ό άρμόζων εις την καρδίαν' δθ. εύάρεστος, αγαπητός, εύφρόσυνος: 'Ιλ.1336 άλαγον θυμαρέα, 'Οδ.Ρ 199 σκήπτρον θυμαρέα εύσκεν.

θυμάρει |τό| δημ. τό φυτόν ύμνος ό κεφαλωτός: Κρυστ.Γκόλφω 91 και όλόβολη μοσχατόλης σάν τό θυμόν θυμάρει, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 29,17 και όλουθε θυμάρει στά πετρατοπα.

θυμαριά |ή| δημ. έκτασις έν ή φύεται πυκνώς ύμνος, συστάς θύμων: βουναλάκι φυτασμένο από θυμαριές' 2) ίδιωμ. αυτό τό φυτόν ύμνος ό κεφαλωτός.

θυμαρμένθος-ον θυμαρός βλλ.: Βαικ.16,71 θυμαρμένον τέρας Νικ.'Αλεξ.577.

θυμαρνόλιον |τό| μγν. κ. θάμαρνον είδος η φυτού: Δισσκ.3,71.

θυμαρῶ-ἔω εὐρίσκα εὐ(α)ρίστησιν εἰς τι : Θεόδρ. 26,9 ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διδύμουσ.
θυματίδης (ὁ) θυμητής βλ.λ.
θυματικός-ή-όν σχόλ. ἐπὶ μαντείας, ὁ ἐκ θυμάτων, δι' ἐπισκοπήσεως τῶν σπλάγχθων θυμάτων γινόμενος : Σχόλ. Αἰσχ. Πρ. 495 θυματικὴ μαντεία.
θυμάτιον (τὸ) γλῶσσο. ὕποκορ. τοῦ θυμά βλ.λ.
θυματίων-ιδος (ἡ) μτην. τὸ φυτὸν πεντάφυλλον : ΨΔισκ. 4,42 (ἀμφ.).
θυμάω δημ. θυμίζω βλ.λ. : Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 59, 13 νά μου θυμάη τὸν πόλεμο, ὄυ, μή μαῦ θυμάς τὸν νόμο μου καὶ μὲ κακακαροδίσεις.
θύμβρα (ἡ) κ. νεώτ. πικρά τις καὶ ὀριμεῖα βοτάνη : Εὐπ. 14,5, Θεόδφ. ΦΑἰτ. 3,1,4, Διοσκ. 3,37, Πλίν. Φι 19,165, || ὄμ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου τῶν χειλανωθῶν.
θυμβραία (ἡ) θύμβρα βλ.λ. : Ἰνπ. η. Γαλ. 19,104.
θυμβρεπίδεινος-ον ὁ δειπνῶν μὲ πικρά χόρτα, δθ. ὁ ζῶν πενήτωρ : Ἀριστφ. Νεφ. 421 τρυσίβιου γαστρὸς καὶ θυμβρεπίδεινον.
θυμβρίτης (ὁ) μτην. ὁ μετὰ θύμβρης βλ.λ. παρεσκευασμένος : Διοσκ. 5,50 θυμβρίτης οἶνος.
θύμβρον(τὸ) θύμβρα βλ.λ. : Θεόδφ. Φι 7,1,2, Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχ. 253.
θύμβρος ἢ νεώτ. βοταν. θύμβρα βλ.λ.
θυμβροφάος-ον ὁ τρώγων θύμβρος, δθ. δριμύς : Ἀριστφ. Ἀχ. 254 βλέπουσα θυμβροφάγον [τῶ] ξηζίης τῶ μούτρα σου] πρβλ. ΑΒ 43,5 «ἐντὶ τοῦ δριμυ, ὅτι καὶ ἡ θύμβρα δριμυτάτη ἐστίν».
θυμβρώδης-ους-ες ὁμοίος θύμβρα : Θεόδφ. Φι 6,7,5.
θυμλαιία (ἡ) μτην. κ. νεώτ. θυμανος τις οὐ ὁ καρπὸς εἶναι δραστήριον καθάρσιον : Διοσκ. 4,172, Πλίν. Φι 13,114, || ὄμ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου τῶν θυμλαιωθῶν.
θυμλαιοῖδα (οἱ) νεώτ. βοταν. κ. θυμλαιοειδῆ οἴκου φυτῶν τοῦ ἀθροῦμ. τῶν δικατυληθόων.
θυμλαιῖον (τὸ) νεώτ. κημ. αἰθέριον ἔλαιον λαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως δι' ὕδρατων τῶν ἡνθιμῶν : Ζλαστων τῶν εἰδῶν τοῦ θύμου.
θυμλαιίνης (ὁ) μτην. οἶνος παρεσκευασμένος διὰ θυμλαιίας : Διοσκ. 5,68.
θυμέλη (ἡ) (θῦμα) κ. μαν. κ. νεώτ. ἀρχαιολ., δωρ. -α ὁ πρὸς τέλεισιν τῶν θυσιῶν ὠρισμένος τόπος, ἐφ' οὗ ἐκείοντο αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς προσφοραὶ θυσιαστήριον, βωμός, εἶγε ἐν γένει τῶν θεῶν, εἶτε εἶδ. θεοῦ πινος : Εὐρ. Ἰκ. 64 ἐμολον δεξιπύρουσ θεῶν θυμέλας, αὐτ. Ἰων 114 ἃ τὰν Φαίδου θυμέλαν σαίραις' || ὄμ. ὁ ἐν οἴκῳ βωμός, δθ ἡ τοῦ οἴκου ἐστία, ὡς ἱεροπότητα θυμέλης ἔχουσα : Αἰσχ. Ἰκ. 669 καὶ γεραροσίτα πρεσβυτοδῶκοι (γεμόντων) θυμέλαι φλεόντων, αὐτ. Ρῆσ. 234 καὶ κάμφσει πάλιν θυμέλας οἴκων πατρῶς [λιζῶας (τὰς ἐν ἰαίῳ τοῦ πατοικίου οἴκου ἐστίας)] || Ἔπιγρ. ἡ θυμέλη τοῦ βωμοῦ ὁ χῶρος, τὸ μέρος ἐφ' οὗ ἦτο ἡ πυρά, ἡ τοῦ βωμοῦ ἐσχόρα, ἐστία : Εὐρ. Ἰκ. 713 θυμέλαι δ' ἐπίνταντο χρυσήλαται (δ. ἐρμ. ἐν Liddell-Sc. σύρανα), αὐτ. ἸΑ 152 ἐπὶ Κυκλάων ἰεὺς θυμέλας ἰδ. ἐρμ. αὐτ. ἐστίας' ὄμ. ἃ. τὰ κυκλώπεια τεῖχη' πρβλ. Ἰσ. ἐν λ. Κυκλώπων ἔδος' || 3) ἡ θυμέλη ὁ ἐν τῷ ὀρχήστρῳ τῶν ἀρχ. θεατρῶν ὀφθόμενος βωμός τοῦ Διονύσου : Πρατίν. Λυρ. Ἰ. Διονυσίοδῳ πολυπλάταγα θυμέλην' || ἐν τῷ Ἀθηνναϊκῷ θεάτρῳ ἡ θυμέλη ἦτο ὑψηλὸν πῶς, προσομοίον βωμῷ, τετραγώνων κίσμα κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀρχήστρας βλ.λ.ι, ἔχον βαθυμίδας ὅπου ἴστατο ὁ κορυφαῖος (ἀρχαιότερον αὐτὸς ὁ ποιητής), ἐκείθεν κατευθεύων τὰς κινήσεις τοῦ χοροῦ' 4) σενεκδ. ὁ ὅλας τῆς ὀρχήστρας χῶρος : Φρύν. 142, Σχόλ. Ἀριστφ. 536δ' || ὄμ. ἐν περιφράσει κτ. πληθ. καὶ αὐτὸς ὁ χορὸς : Σιμμ. ΑΠ 7,21 θυμέλησι καὶ ἐν σκη-

νῆσι τεθῆλως ἰδ' Σοφοκλῆς' || κτ. ἐπέκτ. τὸ ἱκρίωμα τοῦ θεάτρου, ἡ σκηνή : Φρύν. Σοφ. Παρ. 74β. Λοκ. Ὀρχ. 76 θεμέθρα, ἔφρασαν, πεφαισθαι γῆς θυμέλης' || ὄμ. κτ. πληθ. αὐτὰ τὰ θεάματα, αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις : Ἀλκίφρ. 2,3 αἱ ἐπὶ σκηνῆ θυμέλαι' || φρ. ἀναβαίνει ἐπὶ τὴν θυμέλην ἡ ἀπλὸς ἀναβαίνει ἐπὶ δραματικῷ ποιητῷ ἢ ἐπὶ τοῦ κορυφαίου : Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰνπ. 149' ὄμ. ὁ ἀπὸ τῆς θυμέλης ὁ δραματικὸς ποιητὴς ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ βῆματος (τὸν ρήτορα) : Πλούτ. Δημήτρ. 12' ὄμ. ὡσπερ ἐκ θυμέλης ὡσεὶ θεατρικός : αὐτ. Ἰθ. 405β' 3) εἶδος πλακοῦντος ἐκ τῶν προσφερομένων εἰς θυσιῶν τὸς θεοῖς, πῖθ. ταυτόσημον τῷ θηλήματα βλ.λ. : Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 63, Φερεκρ. 214' 6) μτην. κτ. ἐπέκτ. γεν. ὑψηλὸς πῶς περιφανῆς τόπος, ἰδ. ὁ ὡς βῆμα ρήτορος ἀρμόδιος : Πλούτ. Ἀλεξ. 67 μετὰ τῶν ἑταίρων ὑπὲρ θυμέλης ἐν ὑψηλῷ καὶ περιφανῶι πλαισίῳ πενηγυίας' 7) πάπ. εἶδ. ὡς ὄνομα. τῆς θόλου τῆς Ἐπιδαύρου' 8) μτην. μαν. ὁ τῆς θυμέλης δογματικός ἀξιωματικός ἐπιμελούμενος τῶν λατικῶν θεαμάτων καὶ διασκευάσεων.
θυμελικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν θυμέλην, σκηνακός, θεατρικός : Κωμ. Ἀδῆσπ. 57, Πλούτ. Φιδ. 4 θυμελικαὶ θεαί' 2) τὸ θυμελικὸν ὡς οὐσ. θεατρικόν, χυδαῖον ὕφος : Πλούτ. Ἰθ. 853β' 3) ἐπὶ παραστάσεων, μουσικῆς, ὀρχήσεως κτ., αὐτὴ ἡ ὀρχήστρα : Ἐπιγρ. θυμελικός ἄγων, Διδό. Σ 4,5 τῶν θυμελικῶν ἀγῶνων φασὶν εὐρετὴν γενέσθαι, Καρνοῦτ. Φύσ. Θε. 30 θυμελικὰ ἀκραάματα' 4) οἱ θυμελικοί ὡς οὐσ. μουσικοὶ, ἀντίθ. οἱ σκηνακοὶ : Πλούτ. Νεώτ. 46 διδοῦς καὶ τὸς θυμελικοὺς στεφάνους, ἀντίθ. ὑποκριταὶ : Πτολ. Τετραβ. 180' || ἐπιγρ. ἡ θυμελικὴ σύνδεος ὁ ὄμιλος τῶν θυμελικῶν, τῶν τοῦ θεάτρου μουσικῶν.
θυμελικῶς ἐπίγρ. Ἐπιγρ., ὡς ἐν θυμέλῃ βλ.λ., ἀπὸ ἀπόθεως θεατρικῆς.
θυμελοποιοὶ (οἱ) Ἐπιγρ. οἱ ἐπιμεληταὶ τῆς θόλου τῆς Ἐπιδαύρου.
θυμηρῆς (ἡ) Ἐπιγρ. ἀντὶ θυμαρῆς βλ.λ., κτ. ὑπερθ. θυμωραστῶν -ε(ἡ)στῶν τῆς στήλης.
Θυμηρῶ-ἔω [θυμδς -αγεῖρω] συνάγω, ἀναζωπυρῶ ἐμαυτὸν, ἀνακαίωμαι τὴν ψυχὴν, τὸ θάρρος μου, ἐμφυχοῦμαι : Ὀδ. Η 233 ἐκ δ' ἔπεσον θυμηρῶν, ἐπὶ δ' ἀμβροστῆν ἔψ' ἤλυθε.
θυμηδῆ -οὐς ἐς (ἡ) ὄος) κ. μαν. εὐάρεστος, ἀγαπητός, προσφιλές : Ὀδ. Π 389 θυμηδῆ χρέματα, Αἰσχ. Ἰκ. 962 τὰ λῦστα καὶ τὰ θυμηδέστατα, Ἐπιγρ. θυμηδῆς παῖδας, Θ. Λειτ. Ἀκολ. Γουγκλ. Εὐχ. ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τῷ χρηστότεσθαι καὶ θυμηδέστερα, Καισάρ. Δαπ. ἐν Σ 68, 3, 97 οὐδὲν ἄλλο ἤμιν θυμηδέστερον.
θυμηδία (ἡ) κ. μαν. κ. νεώτ., ἰων. -ἡ φυκικὴ ἡδονή, χαρὰ, εὐχαρίστησις τῆς ψυχῆς : Εὐδ. 161, Κολλ. ἀν. 2ρ, Πλούτ. Ἰθ. 713δ, Διγεν. Ἀκρ. 1029 τὸ ἀγαλλίσμα ἐμὸν, ἡ ἐμὴ θυμηδία' || νεώτ. φαιδρότης παροδικῆ, συνήθ. ἐν σκωπτ. σημ. : προσέλασε τὴν θυμηδίαν τῶν παρισταμένων' 2) μτην. κτ. πληθ. εὐάρεστοι συναστροφῶι : Φιλ. 2,548, Λοκ. Ἀποκ. 5 ἐν εὐφροσύνας καὶ θυμηδίας ἦμεν ἀλλήλους ἠπειληφότες, Διων Κ 47,1.
θυμηδιοδότης (ὁ) μαν. ὁ δίδων, προκαλῶν θυμηδία βλ.λ.ι : Ἰάσοκ. Θεόδ. 770.
θυμηδῶ-ἔω, δωρ. -αδῶ εἶμαι πλήρης χορᾶς : Σιμμων 7,103, Ἠλιόδ. Αἰθ. 10,3 ἐπὶ τῇ σωτηρίῳ τῇ τοῦ ὕδατος θυμηδούντων.
θυμηρῆς-ους-ες κ. μαν. θυμαρῆς βλ.λ., π. Ὁμ. κ. ἀλλ. μ. ἐν τῷ οὐδ. ὡς ἐπιθ. : Ὀδ. Κ 362 θυμηρῆς κεράσσασι, Ἀπολλ. Ρ. 1,705 θυμηρῆς ἐπος' || κ. μαν. : Λοκ. Ἐρωτ. 43 βίος ὁ θυμηρῆς οὗτος θυμηρῆς, ΠΔ Σοφ. Σαλ. 3,14 κληρὸς ἐν νσῷ κυρίου θυμηρῆστερος, Φιλ. 2,36, Μιχ. Αἰτταλ. ἐν Σάβ. 1,41.

θύμηση ἡ μν., δημ. ἡ ἐνθύμησις, ἡ μνήμη: Ἐρωτ.κρ.Α 115 μὰ πάντα ὁ νοός κ' ἡ θύμηση ἦτονε μετὰ κείνη' 2) εἶδ. ἐνθύμησις τις, ἐνάμνησις περί τινας: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 33,8 κ' Ἰσαμ' ἐκέμ με θύμησις στρωμένη μονοπάτι.

θυμητάρης (τὸ) δημ. ἐνθύμιον, ἀναμνηστικόν, θυμητικόν: Ἐρωτ.κρ.Α 312 κινεῖς . . με δῶρο πλούσιο, λαμπρῶ, ἀπὲ λόγου μου νὰ γῆς θυμητάρης.

θυμητικός-ή-ό δημ. ἐνθυμητικός βλλ.: Παλαμ. Παραμ.60,14 ποῖα πρόσωπα ποῖων πόθων και ποῖα θυμητικά: 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. δῶρον ἀναμνηστικόν, θυμητάρης: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 37,4 θυμητικά τῆς γνωριμιᾶς σου ἔχουν πολλά χαρίσει.

θύμια (ἡ) μτγν., ἰων. -ἡ θυμίαμα: Ἄρετ.Χρον. Παθ.2,11 θυμηγία κακῶδες.

θυμιάζω κ. μων. κ. νεώτ. κἀψω θυμίαμα, καννίζω διὰ θυμιάματος: Βλ. Ἀλεξ.557,4.

θυμιάμα-ατος (τὸ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. θυμίαμα, ἰων. -ημα τὸ χρησιμεῖον πρὸς θυμίασι: Ἡρ.1,198 περὶ θυμιάμα καταγίζόμενον ἴζει, Ἄμφ.27, Φιλῶδ.Κακ.37, Ὀλεῖτ.Ἐσπερ.Εὐχῆ 7 κατεῦθονταν τὴν προσεχγὴν ἡῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, Βιζυνην.7,31 χωρὶς θυμίαμα και κερὶ | χωρὶς παππὰ και δῖακο: 2) κτ. πλῆθ. γεν. εὐώδεις ὕλαι, ὀρώματα πρὸς καθοὴν ἡ κάπνισμα: Ἡρ.2,130 θυμιάματα παρ' αὐτῆ παντοῖα καταγίζουσι, Σοφ.ΟΤ 4 πόλις δ' ὀμοῦ θυμιάματων γέμει, ΚΔ Ἀν 5,8 φιάλας χρυσᾶς γεμούσας θυμιάματων: 3) θυμιάματα ἐρείπτων κάπνισμα: Φιλολύμ.Δηλητ.6: 4) εἶδ. τὸ χρησιμεῖον πρὸς ταρίχευσιν ἄσμου: Ἡρ.2,86 οἶνον φοινικῆψ αὐτὶς διηθέουσι θυμιάμασι τετριμμένασι: 5) νεώτ. μτφ. ἐγκώμιον, ἔπαινον πρὸς κολοκείαν: Κάλδ. Λύρ.92,1 κρότους χειρῶν και ἐπαινοῦ, και τ' ἄπιστον θυμίαμα τῆς κολακείας' πρὸλ λιβανωτῶν, λιβάνη ἐν τῇ αὐτ. σμν.

θυμιάμα (τὸ) δημ. θυμίαμα βλλ.

θυμιάσις-ως (ἡ) κ. νεώτ. θυμιάσις, θυμιάτις: Διοσκ.1,78, Ἄντυλλ.η.Ὀρειβ.10,19,1: 2) ἀναθυμιάσις, ἐξάτμισις: Ἀριστλ.Μετ.38α,30, Πτορφ. Ἄποχ.2,5 θυμιάσεων τὸν ἀπὸ τῆς γλῆς.

θυμιάσμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. θυμιάσμα βλλ.

θυμιαστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ θυμιάζων: 2) μτφ. ἐπαινήτης, ἐγκωμιστής πρὸς κολακείαν, κολαξ.

θυμιατέρω (τὸ) δημ. θυμιατῶ βλλ.

θυμιατέω σχόλ. θυμιάω, θυμιατίζω: Σχόλ. Αἰσχίν.1,23 θυμιατέω τὴν ἐκκλησίαν.

θυμιατήρ-ἡρος (ὁ) ἐκκλ. θυμιατήριον βλλ.

θυμιατήριον (ὄν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. θυμηπτεῦσις, δοχεῖον ἐν ᾧ καίουσι θυμίαμα, θυμιατήρι, θυμιατό, λιβανιστήρι: Ἡρ.4,162 ἐν Δελφοῖσι θυμιατήριον ἀξιοθέτητον ἀνέθηκε, Ὀσुक.4,46 οἰνοχόσας καὶ θυμιατήρια και ἄλλα κἀνασκευῆν, Παπῶδ.Χριστ.Ἰερμ.73 αἱ ἐμῶδισαι . . ἀπὸ χρόντου, ὡς δι' ἀκάπνου θυμιατηρίου, -θυμίαμα εἰς τὸν οὐράνιον θόλον, Βιζυνην.9,22 λιβῶν ἡ Τριανταφυλλιά | στὰ θυμιατήρη βάλλα, Πορφύρ.Σκ.60,5 σὰ θυμιατήρια ἀγροτικά και ἐφημέρια: 2) δοχεῖον διὰ κάπνισμα: Ἄετ.9,41: 3) ὄνομα τοῦ ἀστερισμοῦ βωμός: Εὐδοξ.η.Ἰνπαρχ.1,11,6, Πιολ. Τετρόδ.28.

θυμιατής (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ὁ θυμιαστής βλλ.

θυμιατίω μων., νεώτ. κ. δημ. θυμιάω, κἀψω θυμίαμα, λιβανίζω: Γεωπ.6,13,3, Κρυστ.62,37: 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπαινώ, ἐγκωμιάζω τινὰ πρὸς κολακείαν, κολακεύω: τὸν θυμιατίζει γιὰ νὰ φωμοξῆ κοντὰ του.

θυμιατικός-ή-όν ὁ κατάλληλος πρὸς θυμίασι: Πλάτ.Τιμ 61ς θυμιατικά σώματα.

θυμιατικός (ὁ) νεώτ. ὁ θυμιάων, θυμιατίζων.

θυμιατόν (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ θυμιατήριον βλλ.: Σολωμ.Ἐθν.Υμν.91,4 και τὸ σύννεφο τὸ ἀχνὸ |

γύρω γύρω τῆς πυκνῶνε | ποῦ σκορπᾶει τὸ θυμιατό' κ. κ. μτφ.: Παλαμ.Παράμ.58,1 τοῦ θαυμασμοῦ κρατούσες τὸ θυμιατό

θυμιάτος-ή-ό (ν) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. -ητός ἐν δυνάτει τις νὰ καύσῃ ἢ θυμίαμα: Ἰνπ.Ἰων.2,114, Θεόφρ. Ὀσμ.12 πᾶν τὸ θυμιατόν' || ὄμ. ὁ ἱκανός, κατάλληλος διὰ νὰ βγάξῃ κανόν: Ἀριστλ. Μετ.387b,7: || ἐν τῷ πλῆθ. θυμιατὰ θυμιατάτα: Ἄρετ.Χρον.Παθ.2,11: 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. θυμιατόν|ν ὡς οὐσ. τὸ θυμιατήριον βλλ.: ὄμ. δημ. τὸ ὄρα. ὁ θυμιατός τὸ θυμιατήριον|ν βλλ.

θυμιατρίς-ίδος (ἡ) μτγν. θυμιατήριον βλλ.: Δαμοσκ.Ἰσιδ.183.

θυμιατρον (τὸ) Ἐπιγρ. θυμιατρίς βλλ.

θυμιάσιον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ θυμιάς βλλ.: Ἀριστφ. Σφ.878 μικρόν τῷ θυμιάδῳ παραμύξας.

θυμιαδολῆ (ἡ) νεώτ. χημ. προϊόν συμπυκνώσεως μινθόλης και θυμολῆς.

θυμιάω μτγν., μων. κ. δημ. ἔχω γεῦσιν θύμου: Ἀρχη.η.Ὀρειβ.8,1,32 || κ. παθ. εἶμαι πικρός: Ἡσ. «θυμχθεῖς, πικρσνθεῖς»: 2) μων. κ. δημ. ὑπεθυμιάω, κάμνω νὰ θυμηθῆ τις: Ἐρωτ.κρ. Β 1023 κ' ὅ τι κατέχει πάσα εἰς και ξέρεσι, τοῦ θυμιάει, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 29,9 και γραμμῆς τῶν βαυνοῦν ποῦ τῆ σμίλη τοῦ Φειδίθα θυμιάζουν.

θυμιάμα-ατος (τὸ) ἰων. τ. τοῦ θυμιάμα βλλ.

θυμιατήριον (τὸ) ἰων. τ. τοῦ θυμιατήριον βλλ.

θυμιατός-ή-όν ἰων. τ. τοῦ θυμιατός βλλ.

θυμικός-ή-όν (θυμός) κ. νεώτ. ὀξύς, ὀρηγτικός, ζωνηρός, ἐπὶ τοῦ κινᾶς: Ἀριστλ.Ζ1 488b,21 τὰ δὲ θυμικά και φιλητικά και θεωπευτικά, ὁσον κῶν, αὐτ.ΖΜ 66b,33 τὸ ἄρρεν θυμικώτερον, Δίων.Κ 49,36: 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ θυμοειδές βλλ.3,1 | ἀντιθ. τὸ λογιτικόν, τὸ ἐπιθυμητικόν | Πλάτ. Ὀρ.415f: ὀργὴ παράκλησις τοῦ θυμικοῦ εἰς τὸ τιμωρεῖσθαι, Ἀριστλ.Ψυχ.432α,25, Ἰεροκλ. Χρ.Ἐπ.26,480μ: || κ. νεώτ. φυχολ. τὸ σύνολον τῶν ψυχικῶν φαινομένων, τὰ ὅποια ὀφελονται εἰς τὸ συναισθηματικόν ἄμα και βουλευτικόν τῆς ψυχῆς: 3) θυμώδης, ὀργίλος: Ἀριστλ.Ρητ.138α,9 θυμικὸ και ὀξύθυμοι νεοί: 4) νεώτ. παιδιατρ. θυμικόν ἄσμου ὁ ἰδιοπαθῆς σπασμὸς τῆς γλωττίδος: 5) νεώτ. χημ. θυμικόν οὐδὲ ἡ θυμολῆ βλλ.

θυμικός ἐπίρρο. μτγν. μετὰ βουλή, ὀργίλος: Πολύδ.18,37,12 ἐξ ἔδρας και θυμικῶς . . φησὶ || συγκρ. -ώτερον: Πολύδ.7,13,3 τὰ λοιπὰ τῶν ἀναθημάτων θυμικώτερον διασφείραι.

θυμικόν (τὸ) νεώτ. χημ. μεθυλιωμένον παράγωγον τῆς οὐρακίλης.

θυμιά δημ. ἴδιωμ. τὸ φυτὸν θύμος βλλ.

θύμιον (τὸ) σμίλαξ: Διοσκ. Ἀλεξ.12: 2) μεγάλη ἀπυροχρόδων: Ἰνπ.Ἐκ.14, Διοσκ.5,1, Πλιν.Φ1 32,128.

θυμινῆ (ἡ) νεώτ. φαρμακευτ. σκευάσμα λαμβανόμενον ἐκ τῆς πᾶσ τοῦ θύμου και τῆς πᾶσ τοῦ λιπαρίου, χρήσιμον διὰ τὴν φαρμακευτικὴν.

θύμιντης (ὁ) ἴθυμον | ὁ παρεσκευασμένος μετὰ θύμου: Ἀριστφ. Ἀχ.1099 ὄλες θυμιάται, Διοσκ.5,49 θυμιντῆς οἶνος.

θυμιά-ωμ, ἰων. ὄφρ. ἐθυμῆσα, μέσ. ἰων. μέλλ.-ἡσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσάμην, παθ. μέλλ. -ἄθῆσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσθη, κὼψ οὕτως, ὥστε νὰ παράγῃ κανόν: Ἡρ.3,107 θυμιάω τὴν στράτακα, αὐτ.8,99 θυμιάω θυμιατάτα, Πλνδ.ἀπ.122,4 θυμιάω λιθάνων δάκρυα: || ἀπολ. κἀψω θυμίαμα, θυμιάζω: Ἐριμην.8, ΠΔ Βασ.4,22,17 ἐθυμιάω θεοῖς ἐτέροις: || ὄμ. θ- τινι κάψω θυμίαμα εἰς τιμὴν τινος: Ἀθην.7,289f τοῖς ἀμφί Μενεκράτην ἐθυμιάω και ἐσπενοῦν ὁ παῖδες: κ. μέσ.: Αἴλ. Π1 12,51: 2) παθ. κἀψωμαι: Ἡρ.4,75 τὸ σπέρμα τῆς καννάδος θυμιάται, Ἀριστφ.ἀπ.635 λίδος . . τεθυμιαμένος, Πλάτ.Τιμ.66Δ θυμιαμένον βλλ.: ἰσχυρομένον | || δὲ. μεταβάλλωμαι εἰς κανόν:

θυμιάω μτγν., ἰων. ὄφρ. ἐθυμῆσα, μέσ. ἰων. μέλλ.-ἡσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσάμην, παθ. μέλλ. -ἄθῆσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσθη, κὼψ οὕτως, ὥστε νὰ παράγῃ κανόν: Ἡρ.3,107 θυμιάω τὴν στράτακα, αὐτ.8,99 θυμιάω θυμιατάτα, Πλνδ.ἀπ.122,4 θυμιάω λιθάνων δάκρυα: || ἀπολ. κἀψω θυμίαμα, θυμιάζω: Ἐριμην.8, ΠΔ Βασ.4,22,17 ἐθυμιάω θεοῖς ἐτέροις: || ὄμ. θ- τινι κάψω θυμίαμα εἰς τιμὴν τινος: Ἀθην.7,289f τοῖς ἀμφί Μενεκράτην ἐθυμιάω και ἐσπενοῦν ὁ παῖδες: κ. μέσ.: Αἴλ. Π1 12,51: 2) παθ. κἀψωμαι: Ἡρ.4,75 τὸ σπέρμα τῆς καννάδος θυμιάται, Ἀριστφ.ἀπ.635 λίδος . . τεθυμιαμένος, Πλάτ.Τιμ.66Δ θυμιαμένον βλλ.: ἰσχυρομένον | || δὲ. μεταβάλλωμαι εἰς κανόν:

θυμιάω μτγν., ἰων. ὄφρ. ἐθυμῆσα, μέσ. ἰων. μέλλ.-ἡσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσάμην, παθ. μέλλ. -ἄθῆσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσθη, κὼψ οὕτως, ὥστε νὰ παράγῃ κανόν: Ἡρ.3,107 θυμιάω τὴν στράτακα, αὐτ.8,99 θυμιάω θυμιατάτα, Πλνδ.ἀπ.122,4 θυμιάω λιθάνων δάκρυα: || ἀπολ. κἀψω θυμίαμα, θυμιάζω: Ἐριμην.8, ΠΔ Βασ.4,22,17 ἐθυμιάω θεοῖς ἐτέροις: || ὄμ. θ- τινι κάψω θυμίαμα εἰς τιμὴν τινος: Ἀθην.7,289f τοῖς ἀμφί Μενεκράτην ἐθυμιάω και ἐσπενοῦν ὁ παῖδες: κ. μέσ.: Αἴλ. Π1 12,51: 2) παθ. κἀψωμαι: Ἡρ.4,75 τὸ σπέρμα τῆς καννάδος θυμιάται, Ἀριστφ.ἀπ.635 λίδος . . τεθυμιαμένος, Πλάτ.Τιμ.66Δ θυμιαμένον βλλ.: ἰσχυρομένον | || δὲ. μεταβάλλωμαι εἰς κανόν:

θυμιάω μτγν., ἰων. ὄφρ. ἐθυμῆσα, μέσ. ἰων. μέλλ.-ἡσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσάμην, παθ. μέλλ. -ἄθῆσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσθη, κὼψ οὕτως, ὥστε νὰ παράγῃ κανόν: Ἡρ.3,107 θυμιάω τὴν στράτακα, αὐτ.8,99 θυμιάω θυμιατάτα, Πλνδ.ἀπ.122,4 θυμιάω λιθάνων δάκρυα: || ἀπολ. κἀψω θυμίαμα, θυμιάζω: Ἐριμην.8, ΠΔ Βασ.4,22,17 ἐθυμιάω θεοῖς ἐτέροις: || ὄμ. θ- τινι κάψω θυμίαμα εἰς τιμὴν τινος: Ἀθην.7,289f τοῖς ἀμφί Μενεκράτην ἐθυμιάω και ἐσπενοῦν ὁ παῖδες: κ. μέσ.: Αἴλ. Π1 12,51: 2) παθ. κἀψωμαι: Ἡρ.4,75 τὸ σπέρμα τῆς καννάδος θυμιάται, Ἀριστφ.ἀπ.635 λίδος . . τεθυμιαμένος, Πλάτ.Τιμ.66Δ θυμιαμένον βλλ.: ἰσχυρομένον | || δὲ. μεταβάλλωμαι εἰς κανόν:

θυμιάω μτγν., ἰων. ὄφρ. ἐθυμῆσα, μέσ. ἰων. μέλλ.-ἡσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσάμην, παθ. μέλλ. -ἄθῆσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσθη, κὼψ οὕτως, ὥστε νὰ παράγῃ κανόν: Ἡρ.3,107 θυμιάω τὴν στράτακα, αὐτ.8,99 θυμιάω θυμιατάτα, Πλνδ.ἀπ.122,4 θυμιάω λιθάνων δάκρυα: || ἀπολ. κἀψω θυμίαμα, θυμιάζω: Ἐριμην.8, ΠΔ Βασ.4,22,17 ἐθυμιάω θεοῖς ἐτέροις: || ὄμ. θ- τινι κάψω θυμίαμα εἰς τιμὴν τινος: Ἀθην.7,289f τοῖς ἀμφί Μενεκράτην ἐθυμιάω και ἐσπενοῦν ὁ παῖδες: κ. μέσ.: Αἴλ. Π1 12,51: 2) παθ. κἀψωμαι: Ἡρ.4,75 τὸ σπέρμα τῆς καννάδος θυμιάται, Ἀριστφ.ἀπ.635 λίδος . . τεθυμιαμένος, Πλάτ.Τιμ.66Δ θυμιαμένον βλλ.: ἰσχυρομένον | || δὲ. μεταβάλλωμαι εἰς κανόν:

θυμιάω μτγν., ἰων. ὄφρ. ἐθυμῆσα, μέσ. ἰων. μέλλ.-ἡσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσάμην, παθ. μέλλ. -ἄθῆσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσθη, κὼψ οὕτως, ὥστε νὰ παράγῃ κανόν: Ἡρ.3,107 θυμιάω τὴν στράτακα, αὐτ.8,99 θυμιάω θυμιατάτα, Πλνδ.ἀπ.122,4 θυμιάω λιθάνων δάκρυα: || ἀπολ. κἀψω θυμίαμα, θυμιάζω: Ἐριμην.8, ΠΔ Βασ.4,22,17 ἐθυμιάω θεοῖς ἐτέροις: || ὄμ. θ- τινι κάψω θυμίαμα εἰς τιμὴν τινος: Ἀθην.7,289f τοῖς ἀμφί Μενεκράτην ἐθυμιάω και ἐσπενοῦν ὁ παῖδες: κ. μέσ.: Αἴλ. Π1 12,51: 2) παθ. κἀψωμαι: Ἡρ.4,75 τὸ σπέρμα τῆς καννάδος θυμιάται, Ἀριστφ.ἀπ.635 λίδος . . τεθυμιαμένος, Πλάτ.Τιμ.66Δ θυμιαμένον βλλ.: ἰσχυρομένον | || δὲ. μεταβάλλωμαι εἰς κανόν:

θυμιάω μτγν., ἰων. ὄφρ. ἐθυμῆσα, μέσ. ἰων. μέλλ.-ἡσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσάμην, παθ. μέλλ. -ἄθῆσομαι, ὄφρ. ἐθυμῆσθη, κὼψ οὕτως, ὥστε νὰ παράγῃ κανόν: Ἡρ.3,107 θυμιάω τὴν στράτακα, αὐτ.8,99 θυμιάω θυμιατάτα, Πλνδ.ἀπ.122,4 θυμιάω λιθάνων δάκρυα: || ἀπολ. κἀψω θυμίαμα, θυμιάζω: Ἐριμην.8, ΠΔ Βασ.4,22,17 ἐθυμιάω θεοῖς ἐτέροις: || ὄμ. θ- τινι κάψω θυμίαμα εἰς τιμὴν τινος: Ἀθην.7,289f τοῖς ἀμφί Μενεκράτην ἐθυμιάω και ἐσπενοῦν ὁ παῖδες: κ. μέσ.: Αἴλ. Π1 12,51: 2) παθ. κἀψωμαι: Ἡρ.4,75 τὸ σπέρμα τῆς καννάδος θυμιάται, Ἀριστφ.ἀπ.635 λίδος . . τεθυμιαμένος, Πλάτ.Τιμ.66Δ θυμιαμένον βλλ.: ἰσχυρομένον | || δὲ. μεταβάλλωμαι εἰς κανόν:

Ἄριστλ.Μετ.362α.11 3) καπνίζω τι πρὸς ἀπολύμανον κττ.: Πάπ. κ. καθ. Ἄριστλ.Ζ1.623β.20 θυμιώμενοι μέλισσαι || μέτα: Ἰππ.Γυν.2,126 4) ἀμύθ. καπνίζω, ἐκβάλλω καπνόν: Θεόφρ.Πυρ. 75 ἀνθρώποις θυμιώντες.

θυμοδάρεια (ή) μτγν., μον. θηλ. τοῦ θυμοβαρῆς ββλ.: EM 458,24.

θυμοδάρης-ός-ές μτγν. βαρύς, βεβαρημένος τὴν καρδίαν, λυπηρός: Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 7,146.

θυμοδολῶ-έω μον. προσβάλλω τινά ὀρηπτικῶς, βιαίως: Εἰστ.Πον.225,21.

θυμοδόροσ-ον |βιδρώσκαω-βορά| κ. νεώτ. ὁ καταβιδρώσκαον τὴν καρδίαν: Ἰλ.Τ 58 θυμοδόρω ε-ριδι, Ἀπολλ.Ρ 4,1666 θυμοδόροι Κῆρες, Βιζυην. 144,8 κί ἐρώτων φροντίη θυμοδόροις πληροί.

θυμοδορῶ-έω καταράω, ἐνοχλῶ τὴν καρδίαν: Ἡσιόδ.Ἐργ.799 ἀλγεα θυμοδορεῖν μάλα τοι τεταλεσμένον ἥμαρ.

θυμοδακίης-ός-ές ὁ δάκνων, ἐγγίζων,καταλυπῶν τὴν καρδίαν: Ὀδ.Θ 185 θυμοδακίης γὰρ μῦθος, Ἀντίπ.Θεσα.ΑΠ 9,77 θυμοδακίς ζάλου κέντρον, Ἄρετ.Ὀξ.Νούσ.1,1 θυμοδακίης νοῦσοι.

θυμοδαξος-ον μον. κ.-δαξαστος: Λάσκ.Θεῶδ.769.

θυμοειδίης-ός-ές κ. νεώτ. εὐτολμος, θαρραλέος, ζωηρός: Ἰππ.Ἄερ.12 τὸ ἔμπονον καὶ τὸ θυμοειδὲς οὐκ ἂν δύναται ἐν τοιαύτῳ φύσει ἐγγινεσθαί· ἀντίθ. ἀθυμας: Πλάτ.Πολ.436α καὶ θυμοειδής, ἢ δὲ ἀθυμος· κ. ἀντίθ. ὄργηλος: αὐτ.Α11C ὄργυλι· ἀντί θυμοειδοῦς γεγεννηται: 2) ὀρηπτικῶς, δὲξάθυμος, ἀντίθ. πρᾶυς: Πλάτ.Πολ.375C ἐναντία γὰρ πού θυμοειδεῖ πράετα φύσει: ἢ ἐπὶ ἴππων, δυσπειθής, ἀγριος: Ξεν.Ἀπομν.4,1,3 τῶν ἴππων τοὺς εὐφειστάτους, θυμοειδεῖς τε καὶ σφοδρούς τε ἀντίθ. ἀντίθ. εὐπειθέστατος: αὐτ. Συμπ.2,10 κ. ἀντίθ. βλακωδέστερος: αὐτ.Ἰππ.9,1.

3) φίλος, τὸ θυμοειδὲς τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ὅπερ εἶναι ἔδρα τοῦ θάρρους, τῆς ἐλπίδος, τῆς ὀργῆς, ἀντίθ. τὸ λογιστικόν, τὸ ἐπιθυμητικόν: Πλάτ.Πολ.440B ἐν ψυχῇ τρίτον .. τὸ θυμοειδές.

θυμοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. εὐτόλμως, θαρραλῶς: Ἡρωδιαν.4,3,3.

θυμόεις-εσσα-εν (θυμῶνι πλήρης θυμοῦ: Χοιρίλ.8, θυμοκάτοχος-ον [κατέχω] πάπ. ὁ συγκρατῶν τὸν θυμόν) 2) τὸ ὄδρι. θυμοκάτοχος ὡς οὐα. μαγικὸν βοήθημα, ἔξοδι πρὸς συγκρατῆσιν τοῦ θυμοῦ: Πάπ. θυμοκάτοχον πρὸς βασιλέας.

θυμοκατοχῶ-έω [κατέχω] μτγν. θεραπεύω, συγκρατῶ τὸν θυμόν: Ἐπικ.Δόξ.62 θυμοκατοχόντα [ἀμφι].

θυμοκράτωρ-ορος [κρατῶ] μον. ὁ κρατῶν τοῦ ἑαυτοῦ θυμοῦ: Λάσκ.Θεῶδ.770.

θυμοκτόνος-ον [κτείνω] ἐκκλ. ὁ ἀποκτείνων, φονεύων ἴτοι φθειρῶν τὴν ψυχήν.

θυμολέαινα (ή) μτγν., θηλ. ταῦ θυμολέων ββλ.: Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 5,299 παρθενε θυμολέαινα.

θυμολεοντοφθόρος-ον πάπ. ὁ ἔχων τόσην τόλην, ὥστε νά φονευσῇ λέοντα.

θυμολευστῶ [λεῦω] μον. ἐν ὄργῃ διατελῶν ρίπτω τι ὡς λίθους: Βαλο. θυμολευστεῖν.. χάλαιζαν.

θυμολέων-οντος [ἴδι] ὁ ἔχων λέοντος καρδίαν, λεοντόκαρδος, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως: Ἰλ.Η 228 μετ' Ἀχιλλῆα ρῆθῆν' οὐρα θυμολέοντα, Ἡσιόδ.Θ 1007 || κ. ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεῦς: Ὀδ.Δ 724 ποσίν ἀνώλεσα θυμολέοντα || κ. ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους: Ὀδ.Α 267 Ἡρακλῆα θρασυμμένονα θυμολέοντα.

θυμόλη (ή) νεώτ. γημ. ἀνωτέρα φαινόλη, ἀπαντώσα εἰς τὸν θυμέλαιον κ. εἰς ἄ. αἰθέρια ἔλαια.

θυμολικός-ή-όν νεώτ. ὁ περιέχων θυμόλην, ἴδ. ἐπὶ διαφόρων φυτῶν ἐχόντων θυμέλαιον, οἶον ὁ θύμος, τὸ ὄργανον, ἢ θυμβρος κττ.

θυμολιπής-ός-ές (λείπω) λιπόθυμος: Καλλ.ἀπ. 1,55P, Νόνν.Δ 37,540.

θυμόμαντις-εως [ἴδι] ὁ ἐκ τῆς ἰδίας οὐτοῦ κρίσεως προλέγων τὰ μέλλοντα, ὁ προφητεύων ἄφ' ἑαυτοῦ: Αἰσχ.Πέρσ.224 ταῦτα θυμόμαντις ὄν σοι πρηνεῖμασιν παρήσσει.

θυμομάχια (ή) [μάχη] μτγν. πεισματώδης, ὀρηπτικῆ μάχη: Πολύαιν.2,1,19.

θυμομαχῶ-έω [μάχομαι] μτγν. εἶμαι ὄρησιμέλις, θυμομένως: Πολύβ.9,40,4 θυμομαχοῦντες, ἐπὶ τινα παράστασιν κατήντησαν, Πλούτ.Δημητρ.22 ἔθυμομαχεῖ πρὸς αὐτοῦς, ΚΔ Πράξ.12,20 Ἡρώδης θυμομαχῶν Τυρρίοις 2) πολεμῶ πεισματωδῶς: Διόδ.Σ 17,33 || ἀμύλλωμαι ἐπιμύμων, διαμάχομαι, φιλονικῶ, μτ. ὄστ.: Διον.Ἄλ.Συνθ.5,11.

θυμόμαλι σκίλλης [ἴδι] νεώτ. φάρμακευτ. σκεῦασμα ἐκ μέλιτος, ἐνέχοντος ἐκχύλισμα θύμου τοῦ ἐρπύλλου καὶ σκίλλης.

θύμων [ἴδι], θυμῶ, πληθ. θύμα, γεν. θύμων κ. θυμένω, τὸ φυτὸν θύμος, θυμάρη: Ἰππ.Δ1 2,54, Θεόφρ.Χαρ.4,1 τὸ μύρον φάσκειν οὐδέεν τοῦ θύμου ἦσιον ζεῖν || ὄμ. φυτὸν θαλάσσιον: αὐτ. Φ1 4,7,2 2) μέλιμα θύμου, μέλιτος καὶ δέξους, ἐν χρ. ὡς ἐδώδιμον βάμμα παρὰ τοῖς πένησι τῶν Ἀθηναίων: Ἄριστ.Πλ.253 ὡ πολλὰ δὴ τῷ δεσποτῆ ταυτὸν θύμον φαίνοντες ἀνδρες φίλοι ... Λουκ Δραμ.14 τὰ δὲ ὄφον οὐ τάριχος ἢ θύμον 3) Ἦσ. ἐθμόν τὸ σκόροδον.

θύμοζέλιον (ή) μτγν. ποτόν ἐκ θύμου, δέξους καὶ ἄλμυς: Διοσκ.5,16.

θύμοπληθής-ός-ές [πλήθω] ὄργηλος, πλήρης ὄργῆς: Αἰσχ. Επρ.686 μὴ τί σε θυμοπληθῆς δορίμαργος ὄτα φερέτω.

θυμοποιῶ-έω μτγν. ἐγκαρδιῶ, ἐπιθαρρύνω: Σάτυρ.Εὐρ.ἀπ.19γ,31.

θυμοραίστης [ἴδι] (ραῖω) ὁ τὴν ζωὴν καταστρέφων: Ἰλ.Η 544 θυμοραίστης θάνατος, αὐτ.Π 591 δηλών ὕπο θυμοραίστην.

θύμος [ἴδι] κ. μον. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν θύμον ββλ.11: Διοσκ.3,36, Κάθλ.Λύρ.5,17 με θύμον καὶ με κλήματα σταφυλοφόρα, Πισαδῶ.Χριστ.Τεμπ.73 αἱ εὐώδισαι τοῦ θύμου, ταῦ φαίνουσι, τῆς φασκομηλέας 2) ἀκροχορδῶν, κραταιαῖα: Ἰππ.Τροφ.17, Διοσκ.2,28, Παῦλ.Αγ.6,71 || ἴδ. εἰς τὸν πρωκτὸν καὶ τὰ γεννητικὰ ὄργανα: Γαλ.7,731 3) ἐνδοκρινῆς ἀδὴν κατασκευάζων ἐπὶ τὸν λαϊκὸν ἦτον τράχηλον νεαρῶν ζῶων, ἐν τῷ ἀνω μέρει τοῦ μεσοπνευμονίου χώρου, νεώτ. ἀνατ. θύμος ἀδὴν: Ρούφ. Ὀνομ.168, Γαλ.Χρ.Μορ.64.

θύμός [ἴδι] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα, τὸ στοιχεῖον τῆς ζωῆς, τῆς αἰσθήσεως ἢ σκέψεως, ἴδ. τὸν ἰσχυρῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν: Πλάτ.Κρατ.419B τῆ γὰρ ἐπὶ τὸν θυμόν ἰούσα δύναμις δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. θυμός δὲ ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχει ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα 2) ἐν κον. χρήσεως σημασία, ψυχῆ, πνεθ, ζῆθ, συγχ. π. Ὀμ.: Ἰλ.Α 334 θυμοῖ καὶ ψυχῆς κελαιδῶν, Ὀδ.Κ 163 ἀπὸ δ' ἔπατα το θυμός, Αἰσχ.Αγ.1388 τὸν αὐτοῦ θυμόν ὀρυγάνει πνεσῶν, Εὐρ.Βακχ.620 θυμόν ἐκπνεύων || κ. ἐπὶ ζῶων: Ἰλ.Γ 294 στομάχους ἀρῶν .. ἀσπαιροντας, θυμοῦ θεουμένουσ 3) συνεκθ. ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου: Ἰλ.Σ 744 ἐν δὲ τε θυσοῦ τειρεθ' ὄμοιο καμάτω τε καὶ ἰδρῶ, Ὀδ.Κ 78 τειρετω δ' ἀνδρῶν θυμοῦ ὕπ' εἰρασίης

4) ἡ καρδία: Ἰλ.Ψ 370 πάτασσε δὲ θυμός ἐκάστω (ἐκάστω ἀνδρὸς ἡ καρδία μεγάλως ἐπάλλετο) 5) ἡ ψυχῆ, ὡς ἐκφραίνεται διὰ τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν, ἡ καρδία: δθ. ἐπιθυμία, κλέσις, ροπή, ἴδ. ἐπιθυία τροφῆς καὶ ποτοῦ, δρεξίς: Ἰλ.Δ 263 πίεαν ὄτα θυμός ἀνώγρη, Ὀδ. Ρ 603 πησθόμενος .. θυμόν ἐδότηός ἡδὲ ποτήτος || γεν. ἡ ψυχικὴ διάθεσις, ἐν ἡ σμμ. πολλὰκις μον. νεώτ. ἡ καρδία, δημ. καρδία: Ἰλ.Η 68 τὰ με θυ-

μός ἐνὶ στήθεσσι κελεύει, αὐτ.Τ 255 ἠθελε θυμῷ ἔπεθευμαι ἐν τῇ καρδίᾳ του, Πινδ.Ο 3,25 θυμὸς ὄρασι, Ἦρ.5,49 θυμῷ βουλόμενοι ἐπιθυμούντες ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ἢ, Σαφ.Ἠλ.286 θυμὸς ἠδονὴν φέρει, Ἦρὸδ.Ἰατρ.7,61 ὡν ἐρᾷ θυμὸς ὥ μτ. ἀπαρφ. ἔχω διάθεσιν να... Ἰππ.Πιρρον.8 βῆξαι θυμὸς ἐγγίνεσθαι, Ἦρ 8,116 ἄλλως σφαι θυμὸς ἐγένετο θεῶσασθαι τὸν πόλεμον ὥ κ. παραλειπ. τοῦ ρ.: Ἄλλ.5 σέ γάρ μοι θυμὸς ὄρησιν, Σοφ.Ἠλ. 1319 ἀρχ' αὐτὸς ὡς σοι θυμὸς ὥ δδ. διάθεσις, Ἰδιοσυγκρασία. θέλησις τις: Ἠλ.Θ 39 θυμὸς πρόφρων, Ὀδ.Ε 191 σιδήρεος θυμὸς ὥ φρόνημα: Ἠλ.Ο 710 ἔνα θυμὸν ἔχειν, αὐτ.Χ 263 οὐδὲ λίκου τε καὶ ἄρνας ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν, Πλάτ. Νόμ.δ33D θωπείας κολακικῆς, εἰ... τοὺς θυμῶς ποιοῦσιν κληρίους. 6) ὡν. τόλμη, θάρρος, ὡς τὸ δημ. καρδιά: Ἠλ.Υ 174 μένος καὶ θυμὸς Ὀδ.Κ 461 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι λαθεῖν, Σαφ.16 φάχος ἔγνετο θύμος, Ἦρ.1,120 θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, Σοφ.Ἠλ.26 θυμὸν οὐκ ἀπόλεσεν, Ξεν.ΚΠ 4,221 Ἰωμεν ῥώμη καὶ θυμὸς ἐπί... Πλάτ.Πολ. 411C φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἀμνηστῆσθαι 7) φῖλος. ἐπιθυμία, ἀντιθ. λόγος: Πλάτ.Πολ.440B τῷ λόγῳ γιγνόμενον τὸν θυμὸν τοῦ τοιοῦτου τοῖς 8) ἐπιθυμίας κοινωνήσαντα, ἀριστοῦτος λόγου μὴ δεῖν, Ἀριστλ.Πολιτ.1,328α, ἀρχικὸν γὰρ καὶ ἀήτητον ὁ θυμὸς, Φιλὸδ.Μουα.26κ. 9) κτ. προσηπ. πάθος, συγκινησιμὸς, ἀντιθ. λογισμός: Κλεισθ.Στωϊκ.1,129 9) κ. νεῶτ. κ. δημ. ὡς ἔδρα τοῦ θυμοῦ, τῆς ὄρησις: Ἠλ.Α 429 χυόμενοι κατὰ θυμὸν, αὐτ.Π 616 θυμὸν ἔχωσθε ὥ δδ. ὄρη, πάθος, ἀνανάκτησις: Ἠλ. 1,476 θύμασον θυμὸν, αὐτ.Β 196 θυμὸς μέγας ἐστὶ... βασιλῆων, Σοφ.ΟΚ 1193 θυμὸς οὐδὲς, Εὐρ.Μῆδ.1079 θυμὸς κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Πλάτ.Νόμ 867ι οἱ τῷ θυμῷ προχθέντες φρονί, Διγεν.Ἀκρ. 1056 ἀττικά τε μετὰ θυμοῦ καὶ μετ' ὄρησις μεγάλη ἀπειλικῶς μὲ ἠλεγξάν, Κασσιόρ.Δαπ.ἐν Σάθ. 3,158 κακίξει, θυμῶναι, καὶ ἀπὸ τὸν θυμὸν του κοκκινίζει καὶ με φωνὴν μεγάλην... λέγει, Σολωμ.Ἐὸν.Ἦμν.107,4 καὶ τὸ ῥέθμα γαργαρίζει τὲς βλασφημίας τοῦ θυμοῦ ὥ ἀντιθ. λογισμός: Θουκ.2,11 οἱ λογισμὶ ἐλάτιστα χρώμενοι θυμῷ πηλαστα ἐξ ἔργων καθίστανται ὥ κ. μτ. ἀπαρφ.: Ἦρ.7,160 ἐπανάγειν τὸν θυμὸν, Ἀνδοκ.3,31 θυμῷ ἐκτεινεῖν, Ἀριστφ.Σφ.567 θυμὸν καταθέσθαι ὥ μτ. ἐπί ἴππων: Ξεν.Ἰππων.9,2 ὥ ἐν τῷ πληθ. παραξυσμολ ὄρησις, νόθη: Πλάτ.Φιλ.40E περὶ φόδων τε καὶ θυμῶν, αὐτ Πρωτ.323B οἱ τε θυμοὶ καὶ κολάσεις 10) ἡ καρδιά ὡς ἔδρα τῶν ἠπιωμένων αἰσθημάτων, χαρὰς ἡ λύπη: Ἠλ.Ξ 156 χαιρε δὲ θυμῷ, αὐτ.Ν 494 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθαι, Σαπφ.1,4 μηδ' ἄνισται δάμνα... θυμὸς ὥ ἐπί φόδου: Ἠλ.Ρ 625 δέος ἐμπεσε θυμῷ ὥ ἐπί ἀγάπης: Ἠλ.1,343 τὴν ἐκ θυμοῦ φίλεον, Θεόκρ. 17,130 κκ θυμοῦ στέρησας ὥ κ. ἀντιθέτως: Ἠλ. Α 543 ἀπὸ θυμοῦ μάλλον ἐμοὶ ἔσεται (ἰθὲ εἰσαι ἔξενος πρὸς τὴν καρδίαν μου), αὐτ.Ψ 595 ἐκ θυμοῦ παεαεῖν ἰσθόλ. ἐκόνεσεν τῆς ψυχῆς ὁ ἐση μισθῆναι), Εὐρ.Μῆδ.Β ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσα, Φιλῆτ.11 ἐκ θυμοῦ κλαυθῆσαι 11) τοῦς, ψυχῆ, ὡς ἡ ἔδρα τῆς σκέψεως: Ἠλ.Α 193 ταῦθ' ὄρωσιεν κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, αὐτ.Ο 566 ἐν θυμῷ ἐβάλλοντο ἔπος, Αἰσχ.Πρ.706 τοῦς λόγους θυμῷ βῆλε, Σοφ.ΟΤ 975 εἰς θυμὸν βεβαλεῖν τι, Εὐρ.Ἠλ. 1347 οὐκ ἐς θυμὸν φέρω ἰοῦθ' ἀμυδρὸν ἀνθύμησιν περὶ αὐτοῦ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, δὲν τὸν βάζει κἂν ὁ νοδὸς μου ἠ-παράφ. ἀθυμος, ἀθυμῶ, ἀθυμία, ἐνθυμοῦμαι, ἐπιθυμία, ἐπιθυμητής, προθυμος, προθυμοῦμαι, προθυμία, ῥάθυμος, ῥαθυμῶ, ῥαθυμία, θυμῶ (=ὄρησις), θυμοῦμαι (καὶ θυμῶμαι=θυμῶναι). ΡΙΣ. δλ. δῶμα.

θυμοσοφία (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης, τὸ γώρισμα τοῦ θυμοσάφου βλ.λ.
θυμοσοφικός-ή-όν κ. νεῶτ. ὁ ὅμοιος πρὸς θυμοσοφον, εὐφυής: Ἀριστφ.Σφ.1280 Ἀριφράδην, οὐλοὶ τι θυμοσοφικώτατον.
θυμοσοφός-ος-ον κ. νεῶτ. ὁ ἐκ φύσεως σοφός, εὐφυής, ἔξυμνος, ὁ ἔξυμνος καὶ κατ' ἐμπνευσιν σοφίαν ἔχων: Ἀριστ.Νεφ.877 θυμῶσφός ἐστιν φύσι, Πλούτ. Ἀριτ.17 θυμοσοφός γυνὴ καὶ δεινή κυβεύειν ὥ ἐπί ζῶων, ὁ εὐφυῆς ἐστικτὸν ἔχων: Ἀρρ.Ἰνδ.14,4, Αἰλ.Ζ1 16,15, αὐτ.3 ὄρνεον θυμοσοφώτερον 2) τὸ οὐδ. θυμοσάφον ὡς οὐσ. ἡ εὐμάθεια βλ.λ.: Πλούτ.Ἠθ.970B.
θυμοσοφῶ-έω μων. εἶμαι θυμοσοφός βλ.λ., ἀγχινοῦς: Νικ.Χων.Χρον.279D.
θυμοσάφως ἔλητρο μων. κατὰ τρόπον θυμοσοφικὸν βλ.λ., εὐφυῶς.
θυμοτεπρής αὐς-ές | τέρπω | μων. ὁ τέρπων τὴν ψυχὴν: Φιλῆτ.125,150.
θυμοτομία (ή) (τόλμη) μων. ἡ τόλμη τῆς ψυχῆς: Κ Μανασσα.26,77.
θυμοθμῆι-όμοι || τὸ μέσ. τοῦ θυμῶ-ῶ.
θυμοῦμαι (2) μων. κ. δημ. κ. θυμῶμαι κ. θυμῆμαι ἐνθυμοῦμαι: Ἐρωτόκρ.Α 544 κί εἶπαντο τοῦ τραγουδιῆτῆ τῆς νύκτας ἐθυμῶτα, Σολωμ.Λάμπρ.19,11 σὺν κἀπὶ νὰ θελε νὰ θυμῆθῃ.
θυμοφθόρος ον ὁ φθειρὸν τὸν θυμὸν, καταστρέφων τὴν ψυχὴν, τὴν ζῶην : Ὀδ.Β 329 θυμοφθόρα φάρμακα Ἰσηλητριώδη φάρμακα), Νίκ.Θηρ.140 θυμοφθόρος (ός) ὥ κ. μτφ. ὁ ἐπιβουλεπτικός ἐναντίον τῆς ζωῆς τινος: Ἠλ.Ζ 169 γράφας ἐν πῆναι θυμοφθόρα πολλά 2) ὁ κατατρώγων τὴν καρδίαν, ἐξαντλὸν τὰς δυνάμεις: Ὀδ.Δ 716 τὴν δ' ἄχος ἀμφεγύθη θυμοφθόρος Ἡοῖδ.Ἐργ.717 θυμοφθόρος πεινῆ 3) ἐπὶ προσ., ταραχώδης, ἐνοχλητικός: Ὀδ.Τ 323 τούτον ἀνιάτῃ θυμοφθόρος πρὸλ. θυμοφθόρος.
θυμοφθορῶ-έω | θυμὸς - φθειρῶ | φθειρῶ, βασιανῶ τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν, στενωχοροῦμαι, θλιβομαι: Σοφ.Τρ.142 ὡς δ' ἄγῶ θυμοφθαρά, μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα νῦν τ' ἀπειρος εἶ.
θυμοφθῶ-έω λεξ. πνεῦ τὰ λίσθια, ἀποθυήσκω Ἦσ. ὡς γλῶσσα. τοῦ βεβρυχτός.
θυμοφθόρος-ον (θύμος) | μων. ὁ φέρων, ἔχων θύμον, θυμῶρι: Εὐστ.εἰς Διον.Περ.791.
θυμοφουσίη (ή) νεῶτ. χημ. σκεύασμα συγκειμένον ἐξ ἐκχυλίσματος θύμου καὶ ἐκχυλίσματος ὑποφθώδου.
θυμοχεῶν Εἰσοῦδ.267,34 «θυμὸν ἀχεύων».
θυμῶ-ῶ κ. μων. κ. νεῶτ., δημ. θυμῶνῶ παρρηγίξω, παροξύνω, κίμνω πινὰ νὰ καταληφθῆ ὑπὸ θυμοῦ: ΠΔ Ωσ 12,14(15) ἐθύμωσεν Ἐπραίμ, καὶ παρῶργισε, - τὸν ἐθύμωσεν τὰ λόγια σου ἰ- τρώσει τῆς 2) μέσ. κ. παθ. θυμοῦμαι, - εἰλ. -ῶσμαι κ. -ωθήσομαι, ἀόρ. -ωσάμην κ. -ώθη, ἀπαρφ. παρακ. τεθυμῶσθαι καταλαμβάνομαι ὑπὸ θυμοῦ, ὄργιζομαι, ἀγανακτῶ, ἀπολ.: Ἦρ.3,1 τούτο δὴ τὸ ἔπος καὶ αὐτὴ ἡ αἰτίη ἄγενομένη ἠγαγε Καμψόσα τὸν Κάρου θυμῶνθῆτα ἐπ' Αἴγυπτον, Αἰσχ.Ἀγ.1069 ἄγῶ δ' ἐπακίτρω γὰρ, οὐ θυμῶσσομαι, ΚΔ Ματθ.2,16 τότε Ἠρώδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μῆγων ἐθυμῶθη Ἴλιαν, Κασσιόρ. Δαπ.ἐν Σάθ.3,30 τὸν ἀνεκαφέλισεν... θυμῶθεις διὰ τὴν ἠγάκασαν τὸν ἔγνηεν αὐτὸς ὁ πόλεμος 3) μτ. δοτ. προσ. θυμοῦμαι τὸν ὄργιζομαι κατὰ πινος: Αἰσχ.ἔμ.733 ἐπει καθιππάζει με πρεσβῆτιν νέας δικῆς γενέσθαι τῆσθ' ἐπὶκόμοις μένω, ὡς ἀμφίβουλος ὄσθα θυμοσθῆσι πόλει, Σοφ.Τρ.543 ἄγῶ δὲ θυμολοῖται μὲν οὐκ ἐπιστάσται νοσοῦντι γέλω πολλὰ τῆδε τῆ νόσω, αὐτ.1230, Πλάτ.Πρωτ. 324A ὥ μτ. ἔμπροθ. γεν. ἡ ἀπ.: Ἦρ.3,52 μαεθῶν... ὁποῖόν τι ἐς τοῦς τοκέας καὶ ἐς τοῦς

κρέσσοντας τεθυμῶσθαι, Αισχ. Άγ.1368 τῶνδε θυμοῦσθαι πέρι, Πλούτ. Διών.38 θ- πρός τινα || ὄμ. μτ. δοτ. τοῦ πράγμ. : Άριστφ. Βάτρ.1006 θυμοῦμαι μὲν τῇ ἔντυχίᾳ | μτ. γεν. κ. δοτ. ὀργίζομαι πινι περί τινος : Εὐρ. Όρ.751 ἴσως σαι θυγατέρας θυμοῦσθαι || θ- εἰς τι ἐκόληλ τὸν θυμὸν μου διὰ τινοσ : Εὐρ. Βάκχ.743 ταῖροι δ' ὕδρισται κείσ κέρας θυμοῦσθαι || τὸ θυμοῦμενον θυμὸς, ὄργη : Άντιφ.2,3,3 3) νεῶτ. κ. δημ. ἐνεστ. θυμῶν ἐν χρ. κ. ἀμτθ. ὀργίζομαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ θυμοῦ : ἐθύμωσα μὲ τῇ συμπεριφορᾷ τῆσ, - πρόσεξε μὴ θυμῶσθαι καὶ σοῦ ἀπάθῃ τὰ μοῦτρα 4) κ. μτφ. ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆσ καταστάσεωσ, φυσικῶν στοιχείων, λαμβάνω ἐντασιν, γίνομαι θεαλωδῆσ, ἀγρίευῶ ἐν σνήθ. χρ. ἡ μτχ. παθ. παρκα. θυμωμένωσ ἐξηγηγμένωσ, βίαιοσ : ἰθύμωσα ἡ θάλασσα, Έρωτόκρ. Γ136 κί εἰσ Ἴντα πέλαγασ βαθὺ καὶ θυμῶμενον μοσίνεισ || ὄμ. ἡ μτχ. θυμωμένωσ ἐπὶ δερματικῶν νοσημάτων, ἐπιδεδειγμένωσ, χειροτεμεμένωσ : εἶναι πιώτερο θυμωμένω σήμερα τὸ σπυρὶ || μτ. γεν. τῆσ προσ. ἄντων, διακόπτω τὰσ μετὰ τινωσ σχέσεισ μω, χολιάζω, κακιῶνω : γιὰ ἓνα μικρὸ ἀστέτω μου ἰθύμωσα. θυμῶ-ᾶω δημ. ἐπαναφέρω εἰσ τὴν μνήμη, ἐνθυμίζω, θυμιζῶ : Κρυστ. Άγροτ. Φολαγέρα27 σῶπα, φολαγέρα, μὴ μου λῆσ τραγοῦδι τῆσ ἀγάπῆσ | ὡσπια καὶ μὴ μου τὴν θυμᾶσ |, Ζερθ. Τραγ.ΚΚ 40,2 κί ὀγάπησ μωσ ποῦ γύρω φτερουγίζουσ | τὰ χεῖλη μου θυμᾶν τὰ κορράλλεια. θυμῶδῆσ-ουσ-εσ |θ| (θύμωσ | ὁ ὄμοιοσ πρὸσ θυμὸν, ὁ ἐν εἰδοσ θυμῶσ : Θεοφρ. Φ) 6,7,2. θυμῶδῆσ-ουσ-εσ |2| (θυμῶδ) κ. μσν. κ. νεῶτ. ὀργίλωσ, εὐέξαστοσ, ὀξύσ : Άριστλ. Ρητ.1389α,26, Πλούτ. Ηθ.462Α, Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,49 ὁ βασιλεὺσ ἀγάλα καὶ ἦτον ἀνθρώποσ θυμῶδῆσ καὶ ἄν ἦτον ἄλλωσ ἠθελεσ κακοποιθεῖ, Χριστόπ. Μάθημα7 τὸν ἄλεγα δᾶν πρέπει νᾶ εἶν' πολλὰ σκανιάρησ | καὶ πάντοτε θυμῶδῆσ. θυμῶμα-ατοσ |τὸ| τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θυμῶ-ᾶω βλλ. ἡ θυμοῦμαι, ὄργη, πάθοσ, σφοδρότῆσ ἐνεργείασ : Αἰσχ. Εὐρ.860 ὀσνοίνοισ ἐμμανείσ θυμῶμασιν, Ἐπιγρ. ἰθύμωμα τὸ πόντωσ. θυμῶνω νεῶτ. κ. δημ. θυμῶ-ᾶω βλλ. θυμῶσισ-εωσ |θ| μτγν. τὸ θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι : Κικ. Τασκυλικεσ Διςπρατίεσ 4,9,21. θυναρμόστρια |θ| Ἐπιγρ. Λακων. θοιναρμόστρια. θυνάσαι | Ἦσ. ὁ ἀπολαίσασι, ἐνθουσίασαι ». θυνεῖ | Ἦσ. ὁ εὔθειται, φέρεται, τρέχει, χαίρει, ὀρμᾶ ». θυνεῶ ὀρμῶ, ἐφορμῶ, ἄ. θύνω : Ἦσίοδ. Α 210 δελφίνεσ τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυόαντεσ, αὐτ.286 ἴππων ἐπιδάντεσ ἐθύνεον. θύννα |θ| κ. μσν. θήλωσ θύνωσ βλλ. : Άντιφ. 127,4, Ἀρχέστρ. ἀπ.37, |, Πρόδρ. Β 223 ἡ παλαμύδων ἡ σκουμπρίν, ἡ θύνναν βρωμιαρέαν. θυναζῶ κεντῶ, κτηνῶ θύνωσ, καμακῶνω, μτφ. κεντριζῶ : Άριστφ. Σφ.1087 θυναζόντεσ ἐσ τοῦσ θυλάκωσ ἰσχόλ. κκενοῦντεσ ὡσ θύνοισ τοῖσ τριόδουσι |. θυνατοσ-α-ον μτγν. ὁ τοῦ θύνωσ, θύνειοσ βλλ. 2) τὸ θυνατοσ ὡσ ἄωσ. ἡ προσφορά θύνωσ τῷ Προσειδῶνι : Ἀντίφ. Καρ. π. Ἀθῆν 7,297 F. θύναξ-ακοσ |θ| ὑποκορ. τοῦ θύνωσ : Ἐριφ.3. θύναξ-ἀδοσ |θ| ὑποκορ. τοῦ θύννα βλλ. : Ἀντιφ. 181. θυνατοσ |τὸ| Ἐπιγρ. κ. νεῶτ. θεσίσ, τόποσ κατὰ τᾶλληλοσ διὰ τὴν ἀλιείαν θύνωσ. θύνειοσ-ον ὁ εἰσ τὸν θύνωσ ἀνήκωσ : Ἰκέσ. Ὁ Ἀθῆν.3,116 F τῶν ταρχῶν. . τὰ θύνεια || τὸ θύνειον | ἐνν. κρέασ | : Άριστφ. Ἰππ.354,Κ1,ἐαρχ 65. θυνευτικῶσ-ή-όν μτγν. ὁ κατὰ τᾶλληλοσ, ὁ ἐν χρ. πρὸσ ἀλιείαν θύνωσ : Λουκ. Ἐπ.Κραν.24 σαγῆνησ θυνευτικῆσ.

θυναζῶ Σουῖδ. θυναζῶ. θυναξ-ιδοσ |θ| ἄ. θύνα θηλ. τοῦ θύνωσ : Ἐπιχ. 74, Κρατίν. 161, Ἀριστλ. Ζ1 543α,9. θυνατῆσ |θ| Ἐπιγρ. ὀλιεῖσ θύνωσ. θυνοθήρασ |θ| ὁ θύνωσ ἀλιεῦωσ, τίλωσ μίμου τοῦ Σώφρ. : Ἀθῆν.7,303C, Ἀλ. Ζ1 15,6. θυνοκαφέλωσ |θ| μτγν. ὁ ἔχωσ κεφαλὴν ὀμοίαν τῇ τοῦ θύνωσ : Λουκ. Ἀλ. Ἰστ.1,35 καρκινόχειρεσ καὶ θυνοκέφαλο. θυνολογῶ-έω μσν. ἔχω ὀμιλίαν σχετικὴν πρὸσ τὸν θύνωσ, κουθεντιάζω γιὰ θύνωσ : Εὐστ.994,47. θυνομαγείρια |θ| μσν. μαγειρία θύνωσ, φαγητὸν ἐκ θύνωσ μαγειρευμένωσ : Πρόδρ. Α 95 φωμῶν κρασίη πηθυντικῶν καὶ θυνομαγείριαν. θύνοσ |θ| κ. νεῶτ. εἶδοσ εὐμεγέθωσ βρωσίμου ἰχθύωσ, ἄ. τόνωσ | νεῶτ. ζῳολ. ὄρισμ. γένωσ ἰχθύων τῆσ οἰκογεν. τῶν σκωμβριδῶν : Ἦρ. 1,62 θύνοσ δ' οἰμῶσασ σεληνιᾶσ διὰ νυκτόσ, Αἰσχ. Ἰπποκ.424, Ἀριστλ. Ζ1 571α,12, Θεόκρ.3,26 τῶσ θύνωσ σκωπιάζετοσ Ὀλιπσ ὁ γριπεῖω. θυνοσκοπεῖν |τὸ| μτγν. τόποσ ὕψηλοσ, ἐξέχωσ, ἀφ' οὗ παραμονεύοισ τοῦσ θύνωσ : Στράβ. 5,2,6 ἐστὶ δὲ καὶ θυνοσκοπεῖον ὑπὸ τῇ ἀκρᾷ. θυνοσκοπία |θ| μτγν. ἡ ἐνέδρευσισ, παρακαλοῦθῆσισ τῶν θύνωσ : Στράβ 17,3,16. θυνοσκοπέω |θ| ὁ παραμονεύωσ, ἐνεδρεύωσ τοῦσ θύνωσ, ὁ ἀφ' ὕψηλοσ τινωσ σκωπίασ παρακαλοῦθῶν τὴν διέλευσιν τῶν ἀγέλωσ τῶν θύνωσ καὶ εἰδοποιῶν τοῦσ ἀλιεῖσ : Ἀριστλ. Ζ1 537α,19. θυνοσκοπῶ-έω ποραφυλάττω, παραμονεύω τοῦσ θύνωσ, πρβλ. θυνοσκοπία, θυνοσκοπέω 2) μτφ. παρακαλοῦθῶ ἐπισταμένωσ, προσεκτικᾶ, τινᾶ ἡ τι : Ἀριστφ. Ἰππ.313 τοῦσ φόρουσ θυνοσκοποῦν. θυνοδῆσ-ουσ-εσ μτγν. ὁ ὄμοιοσ θύνωσ, βλακῶδῆσ, ἠλίθιοσ : Λουκ. Ζ Τραγ.25 ἄπαγε, θυνωδῆσ τὸ ἐθύμωμα, ὡ Πόσειδων. θύνοσ | Ἦσ. ὁ πόλεμοσ, ὀρμῆ, δρόμοσ ». θύνω θύω, ὀρμητικῶσ φέρομαι, ἐφορμῶ : Ἰλ. Ε 250 μηδὲ μοι οὕτωσ θύνε διὰ προμάχων, αὐτ. Λ 73 αὶ δὲ Λυκοῖ ὡσ θύνωσ κ. μτ. μτχ. : αὐτ. Β 446, Ὀδ. Ο 449 μνηστῆρασ ὄρνωσ θύνε κατὰ μέγασον 2) μτφ. : Πίνδ. Π 10,54 ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον. ἡ θύνει λόγον | πεπείτα ἀπὸ τῇ μᾶ κουθέντα στήν ἄλλη|. θυοδόκοσ-ον |θ| ὁ δειχόμενοσ θυμιάμοσ, εὐώδοσ : Εὐρ. Ἰων 511 ἀμφὶ κρηπίδασ δῶμων θυοδόκων, αὐτ. Ἀνδρ. 1157. θυόδοξ-εντοσ-εσσα-εν (θύσοσ) ὁ πλήρησ θυμιάμοσ, εὐώδοσ : Ἰλ. Ο 153, Πίνδ. ἀπ.75,3, Εὐρ. Τρω. 1061 τὸν ἐν Ἰλίω ναὸν καὶ εὐοντα βωμόν προῦδωκασ Ἀχαιοῖσ, Δαμόγ. ἐν ΑΠ 6,277. θυοδόχοσ | Ἦσ. ὁ μάντισ ». θύων |τὸ| (θύωσ) δεινῶρον οὗ τὸ ζῦλον ἐκαίετο ὡσ ὀρωματικῶν : Ὀδ. Ε 60 τηλόσε δ' ὀδημὴ κέδρου τ' ἐκεκᾶστο θύου τ' ἀνά νῆσον δῶδῶειν δαιομένωσ 2) πλάκοσ προσηφόμενωσ εἰσ θυσίαν : Σαφω. Συμμηλ.8,2 Πίνδ. ἀπ. 129,7, Διον. Περ. 936. θυόσ-ουσ-εσοσ |τὸ| θυσία, προσφορά : Ἰλ. Ζ 270 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸσ νῆδὸν Ἀθηναῖησ ἀγέλειησ ἐρχωσ σὺν θυέεσσιν, Ὀδ. Ο 261 Ἰλισσοσ ὑπὲρ θυέων, Ἦσίοδ. Ἐργ.336, Αἰσχ. Εὐμ.835 σὺν πρὸ παιδῶν 2) θυμιαμα : Ἰππ. π. Γαλ. 19,104 3) εἰδοσ τι πλάκοῦτοσ : Εὐλ. 108. θυοσκόποσ |θ| (κοῦωσ) ὁ θύπησ, ὁ τὴν θυσίαν τελῶσ : Ἰλ. Ω 221 ἡ οἱ μάντιεσ εἰσι θυοσκόοι ἡ Ἰερῆσ, Ὀδ. Φ 145, Εὐρ. Ρῆσ.68 2) ἐν τῷ πληθ. Ἰεροσκόποσ, θυοσκόποσ, ἀπόδοσ. τοῦ λατ. haruspices : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1,30. θυοσκοπία |θ| μτγν. ἡ διὰ τῆσ σκωπῆσεωσ τῶν θυμάτων μαντευτικῆ : Ἰω. Λυδ. Ρωμ. Προοίμ. θυοσκόποσ |θ| μάντισ διὰ τῆσ παρατηρήσεωσ τῶν σφαγῶν προφητεῶν : Ἦσ., Φῶτ.

θυοσκῶ-έω θύω, προσφέρω θυσαν: Αισχ. Άγ.87 περιπέμπτα θυοσκεις ικῶδ. θυοσκινείει.
θυοφάρος (ὁ) ἄγν. ὁ κληρικός, ὁ κατά τὰς ἐκκλησιαστικὰς τελετὰς θυμιάζων.
θύπτης (ὁ) Ἥσ. «ὁ τυρός».
θύρα (ἡ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. θύρη, γεν. πληθ. θυρέων (Ἡρ.1,9), ἄνοιγμα δι' οὗ τις εἰσέρχεται εἰς οἰκίαν καὶ καθόλου εἰς κλειστόν, περιωρισμένον χώρον, πόρτα, ὄθ. κ. φράγμα, μετάλλινον ἢ ξύλινον, μονόφυλλον ἢ δίφυλλον, δι' οὗ τὸ ὠς ἄνω ἄνοιγμα κλείεται· κ.π. Ὀμ. συνηθ. κτ. πληθ. ἐπὶ διφύλλου θύρας: Ἰλ.1475 καὶ τὸτ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πικινῶς ἀραρυίας βῆξας ἐξήλθον, αὐτ.ε.167, Ω.317, Ὀδ.ρ.267 ἐπήσκηται δέ οἱ αὐτὸ τοῖχον καὶ θρηγκαίσι, θύσαι δ' εὐερκέας εἰσὶν δικλιδεις, αὐτ.τ.30, Ἡρ.3,78 ἐπει... ἦν... θάλαμοιο ἐσχέων ἐς τὸν ἀνδρείωνα, ἐς τοῦτον καταφύγει, ἐθέλων αὐτὸν προσδέσσει τὰς θύρας, Αἰσχ.Χο.652 παῖ παῖ, θύρας ἄκουσον ἐρεκίας κτύπον, Ἀριστ.Περ.132 ἀλλ' οὐχὶ κόπητι τὴν θύραν, αὐτ.Βάτρ.38 τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν, Πλάτ.Πρωτ.314D ἐπειδὴ γόνυ ἐκρούσασεν τὴν θύραν, Λυσ.1,24 Λοικ.Ἐρωτ.14, Κδ Λοικ.1,7 κάκεινος ἔσθωθεν ἀποκριθεὶς εἶπε· μή μοι κόπους παρέχε. ἦθδ ἡ θύρα κέκλεισται καὶ τὰ παῖδιά μου μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν κοίτην εἰσίν... Πάπ. θύρα ξυλίνη, -θύρα στάβλου, Σολωμ.Λάμπρ.25,41 πάσει γὰ νά βγῆ στή θύρα ἀργά, καὶ ἀνοίγει. Κρυστ.Σκ.Ἀδ.2,5 μιά θύρα ἐκεῖ θεοράτη ὠφύωνταν μεγάλη, - ἡ θύρα τοῦ δωματίου - τοῦ καταστήματος - τῆς ἀδελφ. - ξυλίνη - κικλιδωτή θύρα: || π. Ἡρ.5,16 θύρη καταπακτὴ καταρκτης, γκλαβανή: || φρ. πρό θυρών, ἐπὶ ἡ παρὰ θύρας (πρὸ τῆς κατοικίας, ἡ πλησιέστερα εἰς τὴν κατοικίαν, τὸν οἶκον): Ἰλ.Β.788 οἱ δ' ἀγόροι ἀγόρονον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν (πρὸ τῶν ἀνακτόρων), Σοφ.Ἠλ.109 πατρῶων πρὸ θυρῶν || κ. μτφ. ἐπὶ θύρας ἐγγύστα: Ξεν.Ἀν.6,5,23 καὶ τοῦτο ἐνωήσατο ὅτι ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος ἔσμεν, Δημ.140, Πλούτ.Σύλλ.29 ἐπὶ θύραις τῆς Ρώμης, Κδ Ματθ.24,33 οὐτως καὶ ὑμεῖς ὅταν ἴδῃτε ταῦτα πάντα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν, ἐπὶ θύρας, Φιλῶν.Ἰω.Ἰγνουμ.Ἀριστ.Μετ.130,25 χειμῶνος ἐπὶ θύραις ὄντος· κ. νεώτ. ὁ ἐχθρὸς - ὁ κίνδυνος - ὁ πόλεμος εἶναι ἐπὶ θύρας (λατ. ante portas) ὁμ. περὶ θύρας: Πλούτ.Ἠθ.128F πυρεταῦ περὶ θύρας ὄντος || φρ. κ. νεώτ. κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ἰδίως ἐπὶ μουσικῆς συνδρίας, μηδενὸς ξένου παρόντος: Κδ Ἰω.20,19 καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν αὶ μαθηταὶ συνηγμένοι, αἱ ἀρχαίραισι διετέλεσαν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, Ποιν.Δικον.ἀρθρ.78 ὅταν... τὸ δικαστήριον ὄντασι νά κἀμνη τὴν συζητήσιν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν || παραμοι. Ἐθων.421 γλώσση θύραι οὐκ ἐπικνεῖται (πρὸλ. ἀθύροστατος), Εὐν.265 οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα (ἐπὶ περιέργων) || 2) κτ. πληθ. αἱ θύραι τὰ ἀνοκτορα, ἡ αὐλή (ἐκ τῆς π. τοῖς ἀνατολικοῖς λαοῖς συνηθείας τοῦ νά δίδωνται αἱ αἰτήσεις ἐν τῇ πόλει· πρὸλ. νεώτ. Ὑψηλὴ Πόλη!): Ἡρ.3,119 ἡ δὲ γυνὴ τοῦ Ἰνταφρένοιο φοιτήσασα ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ βασιλέως, Ξεν.Ἑλλ.1,6,7 αἱ ἐπὶ τὰς θύρας φοιτήσας (τὸ συχνάζειν εἰς τὰ ἀνοκτορα), αὐτ.Ἀν.1,9,3 οἱ τῶν ἀριστῶν Περσῶν παῖδες ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται | ἐκπαίδευσονται εἰς τὰ ἀνοκτορα, Ἀριστ.Πολιτ.133b,7 καὶ διατριβεὶ περὶ θύρας... καὶ τάλλα ὅσα τοιαῦτα Περσικὰ καὶ βάρβαρα τυραννικὰ ἐστίν, Ἐδοπομ.Ἰστ.121 || 3) ὁμ. ἡ θύρα ἢ αἱ θύραι ἐν χρ. ἀντὶ τῆν κατοικία, ἐντεκμήριον: Ἀριστ.Φιλ.1007 καὶ μὴν πρὸ τοῦ γ' ὁσημέραι... ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰετὴν τὴν ἐμὴν, αὐτ.Νεφ.467, Πλάτ.Πολ.364B

ἀγύρται δὲ καὶ μάντις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντας· κ. μτφ.: αὐτ.Φαιθρ.245A ὅς δ' ἂν ἄνευ μανίας Μουσαῖον ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίηται 4) γεν. εἰσόδος, ἔμπασμα οἶον εἰς σπήλαιον: Ὀδ.1,243 τῶσπιν ἠλίστατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν, αὐτ.Μ.256, Ν.109 5) διάδοσις, ἐπέσοδος, πέροσμα: Ἰδίως κτ. μτφ.: Κδ Ἰω.10,9 ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα, δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσελθῆ ἀσθεῖσται || κ. νεώτ. εἰδ. διεθν. δικ.· θυρῶν ἀνοικτῶν πολιτικῆ ἢ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐν τιμὴν χώρα ἐλευθεράν οικονομικὴν, ἐμπορικὴν διεξοδόν, ἐπέκτασιν 6) ὁμ. κτ. μτφ. ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, ὁλοει ὡς εἰσόδων εἰς τὴν ψυχὴν: Σερην.Γνωμ.π. Στοδ.3,6,17, Ἀριστ.Αἰν.2,7 ἐγγύς τοῦ ἀτόματος ἡ καρδιά, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θυρῶν 7) ἐν εἰδ. ἐνν. κατασκευάσμα ἐκ σανίδων, σανίδωμα, σχεδία: Ἡρ.8,51 προφάσασεν τὴν Ἀκρόπολιν θύρῃσι τε καὶ ἑλίοισι, Θουκ.6,101 θύρας καὶ ξύλα πλατέα ἐπιθέντες καὶ ἐπ' αὐτῶν διασάδισαντες—ρηματ. π. θυρωρὸς (θύρα-ορος), θυραῖος, θύραζε, πρόθυρον, θυρίς, θυρεός, θυρά, θυραυλά, θυρωτός, θύρωμα, Ἐκ ριζ. θυρ-, λατ. foras (ἐξω), foris (θύρα), foras (ἐξω), forum.
θυραβάθρα (ἡ) πάλ. κλιμαξ ἀπαδόσεως πλοῦο.
θυράγματα (τὰ) θυράζω· Ἥσ. «ἀποδεδεμένα».
θυραδὴν-ἐνος (ὁ) νεώτ. τὸ διὰ διακόμματος κλωροῦχοιο νηριου λαμβανόμενον ἐγκύκλισμα τῶν θυροειδῶν ἀδένων τοῦ χοῦρου.
θυραζε ἐπίρρ. ἔξω τῆς θύρας: Ἰλ.Σ.29 ἐκ δὲ θύρας ἐδραμον, Ὀδ.Ο.465 ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξήγε θυράζε || γεν. ἐκτός, ἔξω: Ἰλ.Ε.694 ἐκ δ' ἄρα οἱ μνητοῦ δόμο μελίνων ὡσε θύραζε, αὐτ.Π.408 ἐκ πόντιο θυράζε, αὐτ.Σ.447, Ἀριστ.Ἰνπ.365 || οἱ θύραζε οἱ ἐκτός: αὐτ. Βάτρ.752 || ὁμ. τὰ θύραζε τὰ ἐκτός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ τὰ ἐνδον: Εὐρ.Ὀρ.604 οἷς δὲ μὴ πηλαουσιν εὐ, τὰ τ' ἐνδον εἰσι τὰ τε θυράζε δυστυχεῖς, Ἀριστ.Ζ.Γ.718b,32 2) κ. μτφ. μτ. γεν.: Εὐρ.Βάκχ.330 θύραζε τῶν νόμων.
θυραθεν κ. μον. κ. νεώτ., ἐπ. θύρηθα ἔξωθεν τῆς θύρας, ἀπ' ἔξω πρὸς τὰ ἐντός: Εὐρ.Ἀνδρ.952 αἱ θύραθεν εἰσσοδοι, αὐτ.Ἡρ.713, Ἀριστ.Ζ.Γ.736b,28 2) γεν. ἔξωθεν, ἐκτός: Εὐρ.ἀπ.1063,4, Ἀριστ.Ἀναπ.480a,30 τὸν ἀέρα τῶν θύραθεν 3) εἰδ.οἱ θύραθεν οἱ ἐχθροί, οἱ ξένοι: Αἰσχ.Ἐπ.68 εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν ἀδελφῆς ἐσεῖ || ὁμ. οἱ θύραθεν οἱ ἐθνικοί, οἱ ἐκτός τῆς χριστιανικῆς πίστεως: Δημήτρ.Προκόπ. ἐν Σάθ.3,490 ἰκανὸς νοήσας τὰ συγγράμματα καὶ τῶν θύραθεν φιλοσόφων καὶ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας: || ὄθ. κ. ἡ θύραθεν παιδεία ἡ τῆς ἀρχαίας φιλολογίας (ἡ λεγ. κλασσικῆ), ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν: Δημήτρ.Προκόπ. ἐν Σάθ.3,481 ἀνήρ σφόδρ καὶ κατὰ τὴν θύραθεν παιδεύειν.
θυραθες ἐπίρρ. ἔξω, πρὸ τῶν θυρῶν: EM.25,17.
θυρατεις ον κ.-α-ον κ. μον. ὁ ἔξω, πρὸ τῆς θύρας ἰστάμενος: Αἰσχ.Άγ.1055, Σοφ.Α1.793, αὐτ.Τρ.595 τόνθε γὼρ βλεψὶν θυρατον ἦθη 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ ἐκτός τῆς χώρας, ὁ ἐξωτερικός: Αἰσχ.Ἰων.864 θυροτας ἐστω πόλεμος, Νικ.Χω. ἐν Σάθ.1,77 ἐν πολέμῳ καὶ ἐν πόλει, ἐν τοῖς ἐνδον καὶ θυρατεις κακοῖς 3) ὁ ἀπουσιάζων, ὁ ἔξω εὐρισκόμενος: Αἰσχ.Άγ.1608, αὐτ.Χα.115 μὲμνησ' Ὀρεστος καὶ θυρατος ἐσθ' ὄμωε, Εὐρ.Ἰων.702 θυρατος ἐλθῶν δόμου: 4) ὁ ἐκ τῆς ξένης γῆς, ἀλλότριος, ξενικός: Εὐρ.Ἰνπ.409 πρὸς ἀνδρας θύρατους || ὄθ. κ. ἐπὶ πράγμ. ὁ ξένος, ὁ εἰς ἄλλον ἀνήκων: Αἰσχ.Άγ.837 τῶν θυρατον δλοιον εἰσῶων ἀπνεῖ (τὴν ξένην εὐτυχίαν), Εὐρ.Άκ.778 θυρατος πῆματος σπουδῆν ἔχων 5) ἡ θυραῖα ὡς οὐσ. ἡ εἰσόδος, τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας: Μέν.389, Ἐπιγρ. **θυραμάχος**-ον ὁ τὰς θύρας πλῆττων, ὁλοει μα-

χόμενος πρὸς τὰς θύρας: Πρατίν.Λυρ.1,8 κώμῳ .. θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων.

θυρανοικτης (τό) μτγν. ὁ ἀνοίγων τὰς θύρας: Ἄπολλ.Δύσκ.Συντ.324,8.

θύραξ ἴσ. «ἐπίρρο, κλών».

θύρασι(η) ἐπίρρ. ἔξω, πρὸ τῆς θύρας: Ἄριστοφ. Σφ.891 εἰ τῆς θύρασι ἠλασπίτης, εἰσπίτῳ, αὐτ.Ἐίρ. 1023. 2) ἐκτός τῆς οἰκίας ἢ τῆς χώρας: Σοφ.ΟΚ 401 γῆς δὲ μὴ μβαίνης ὄρων - ἢ δ' ὠφέλιπαις τῆς θύρασι κειμένους; ἰκωδ. θύρασι 1.

θυραυλία (ἡ) κ. μον. τὸ πρὸ τῆς θύρας, ὄθ. γεν. τὸ ἐν ὑπαίθρῳ αὐλιζέσθαι: Τίμ.Λοκρ.103B τὰ γὰρ θυραυλία καὶ ἀπλάτ τροφαὶ τὰ τε γυμνάσιον καὶ τὰ ἕβια τῶν συνόντων· εἶδ, ἐπὶ στρατιωτῶν: Πλούτ. Ἡθ.498C. || κ. ἐπὶ ζώων: Ἄριστολ. ΖΓ 783a,19. 2) εἶδ, τὸ πρὸ τῆς θύρας ἀναμένειν, ἐπὶ ἐραστῶν: Φιλ.1,155.

θυραυλικός-ἡ-όν μτγν. ὁ εἰς θυραυλῶνα ἀναφερόμενος: Φιλόστρ. Ἐπιστ.53.

θύραυλος-ον(τό) καθ' ἴσ. ὁ ἐν ὑπαίθρῳ αὐλιζόμενος.

θυραυλῶ-έω κ. νεώτ. αὐλιζομαι, ζῶ ἐν ὑπαίθρῳ ἐκτός τῆς οἰκίας: Πλάτ.Πολιτ.272A, αὐτ.Νόμ. 695A ποιμένας .. μάλα ἰσχυραῖς καὶ γυμναμένους θυραυλεῖν καὶ ἀγρυνεῖν, Ξεν.Οἰκ.17,30 τῆ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον ἐνδῶν μένειν ἢ θυραυλεῖν || ἰδ. ζῶ ἐν στραταπέδῳ, ἐν στρατιωτικῷ καταυλισμῷ: Ἄριστολ.Πολ.1319a,24 πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις μάλιθ' οὗτοι γεγυμνασμένοι τὰς ἔξεις καὶ χρήσιμαί τὰ σώματα καὶ δυνάμενοι θυραυλεῖν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.9,15. 2) εἶδ, ἐπὶ ἐραστῶν, διατριβόντων τὴν νύκτα πρὸ τῶν θυρῶν τῶν ἀναμμένων: Πλούτ. Ἡθ.759B, Φιλ.1,306. || ὄθ. Πλωτίν. 6,5,10 ὁ θυραυλῶν Ἔρωε.

θυραυρῶς(τό) θυρωρός, ὁ ἀνάγν. ἀντὶ πυλαυρῶς ἐν Ἰλ.Χ 67.

θυραγᾶν ἴσ. «κρούειν».

θύραξ ἐπίρρ. ἄρκ. ἀντὶ θύραξ, ἔξω: ἴσ.

θυραμαχία (ἡ) Ἐπιγρ. συμπλοκή, μάχη εἰς ἣν ἐφέροντο θυρεοί, ἀσπίδες.

θυραεσπις-ιδος (ἡ) μτγν. θυρεὸς βλλ.21, μεγάλη ἐπιμήκης ἀσπίς: Λεωντ.Ταρ. ἐν Α Π 6,131 αὐτ' ἀπὸ Λευκανῶν θυραεσπιδες.

θυραετικός-ἡ-όν ὁ εἰς τὴν πόλιν Θυρέαν ἀνήκων, ὁ τῆς Θυρέας Ἄθην.15,678B «θυραετικοί» οὕτω καλοῦνται στέφανοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίους, ὡς φησι Σωσίβιος ἐν ταῖς περὶ θηαιών, φιλίνους αὐτοῦς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι, ὄντας ἐκ φοινίκων, φέρονε δ' αὐτοῦς ὑπόνημα τῆς ἐν Θυρέᾳ γενομένης νίκης. » : Σωσίβ.5.

θυραεφόρος-ον θυρεοφόρος βλ.λ., ὁ φέρων θυρεὸν: Πολύβ.5,53B τοὺς δὲ θυραεφόρους καὶ Γαλάτας καὶ καθόλου τὰ βαρᾶ τῶν ὀπλων, Πλούτ.Αἰμ.29, Ἄρρ.Τακτ.4,4.

θύρεθρα ἴσ. «εἶθρα».

θυρείστας(τό) νεώτ. μικρὸς θυρεὸς ἐν μέσῳ τοῦ κυρίου θυρεοῦ εἰς οἰκόσχημα ἢ ἐθνικὰ ἐμβλήματα.

θυρεογλαστικός πόρος(τό) νεώτ. ἀνατορ. πόρος ἀποροπτικός τοῦ θυρεοειδοῦς βλ.λ. ἀδένοσ εἰς τὰ ἔμβροα.

θυρεοειδακτομή (ἡ) νεώτ. χειροουργ, κ. θυρεοειδακτομή ἐκτομή τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένοσ ἐκτελομένη ἐπὶ βρογχοκήλης, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀδύνατοσ πρόκειται ἢ δι' ἄλλων μέσων καταπολέμησις τῆς νόσου.

θυρεοειδής-οὐς-ές μτγν. κ. νεώτ. Ιατρ. ὁ ἔχων σχῆμα θυρεοῦ: Στράβ.17,22 τὴν δὲ νῆσον θυρεοειδῆ φασιν τὸ σχῆμα, Ἰππιατρ.40. || ἐν τῇ ἀνατομῳ: Γαλ.2,839 θυρεοειδῆς χόνδρος (ὁ τοῦ λάρυγγος) κ. νεώτ. : θυρεοειδῆς ἀρτηρία, κ. θυρεοειδῆς ἀδὴν (ὁ κάτωθεν τοῦ λάρυγγος καὶ ἐμπροσθεν τῆς ἀρχῆς τῆς τραχείας ἀρτηρίας ἀδὴν).

θυρεοειδίη (ἡ) νεώτ. φαρμακευτικὸν σκεῦμα λευκωματοῦχον λαμβανόμενον ἐκ τῶν θυρεοειδῶν ἀδένων, κατ'ἀλλῶν δι' ὑποδορίου ἐνέσεις.

θυρεοειδίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονὴ τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένοσ.

θυρεοειδοθεραπεία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐν ἀνεπαρκείᾳ τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένοσ καὶ τῶν ἐκ τοῦτοῦ ἔξαρτωμένων λειτουργιῶν ὀποθεραπεία διὰ θυρεοειδοῦς ἀδένοσ προβατοῦ.

θυρεοειδοπρωσία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ μετατόπισις τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένοσ πρὸς τὰ ἀνώτατον μέρος τοῦ θάρακος.

θυρεοεπιγλωττιδικός μῦς (τό) νεώτ. ὁ συνδέων τὸν θυρεοειδῆ χόνδρον μετὰ τῆς ἐπιγλωττιδος.

θυρεοειδίη (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ τῶν θυρεοειδῶν ἀδένων κριοῦ λαμβανομένη φαῖα δμορφος οὐσία, ἣτις ἀφοῦ συνανατριβῆ μετὰ γαλακτοσακχαροῦ δίδεται ὡς θεραπευτικὸν τῆς βρογχοκήλης, ραχίτιδος, ἀνωμαλιῶν τῆς ἐμμήνου ρύσεωσ, δερματικῶν παθήσεωσ.

θυρεοκοιλίτης(τό) Ἐπιγρ. στρατιώτης ὀπλισμένος μετὰ κίλιον θυρεὸν.

θυρεός(τό) κ. μον. κ. νεώτ. μέγας λίθος πηέμενος ὀπισθεν θύρας, ὅπως κρατῆ αὐτῆν κεικλεισμένην: Ὀδ.1,240 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑφ'ὸσ ἄερασ, ὄδριμον, αὐτ.313,340. 2) μεγάλη ἐπιμήκης ὄσπις ἐν σχῆματι θύρας: ΠΔ ἴσ.21,5 ἀναστατῆσ οἱ ἄρχοντες ἐτοιμάσατε θυρεοῦσ, Ἐπιγρ.π.Πλούτ.Πύρρ.26, Πολύβ.2,30,3 οὗ γὰρ δυναμένωσ τοῦ Γαλατικοῦ θυρεοῦ τὸν ἀνδρα περισκεπείν, Διον. Ἀλ.Ρωμ 4,16, Ἄρρ.Τακτ.3,2. 3) τὸ ἐν σχῆματι ἀσπίδοσ κίριον μέρος οἰκοσῆμου ἢ ἐθνικοῦ ἐμβλήματοσ: Μαλακ. Ἀντιφ 147,12 λάσ κηρύκων καὶ ἱερῶν μετὰ τρώπαια καὶ μετὰ θυρεοῦσ, - ἐραλδικοὶ θυρεοί.

θυρεοῦσειδῆς μῦς (τό) νεώτ. ἀνατορ. μῦς τοῦ τραχήλου κείμενοσ κάτωθεν τοῦ ὤσειδαῦ ὄστοσ.

θυρεοφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων θυρεὸν βλ.λ.21, μεγάλην ἀσπίδα ἐπιμήκη: ΠΔ Πορὰλ.1,12,24 υἱεὶ Ἰουδα θυρεοφόροσ καὶ ὄρατοφόροσ, Πολύβ.10, 29,6, Πλούτ.Κράσσ.25.

θυρεοφόρῶ-έω μτγν. εἶμαι ὀπλισμένος μετὰ θυρεὸν βλ.λ.21: Πολύβ.10,13,2 εἶχε γὰρ μετ' αὐτοῦ τρεῖσ ἀνδρασ θυρεοφοροῦντασ.

θυρεπανοικτής(τό) μτγν. ὁ δι' ὄν πᾶσαι αἱ θύραι ἠνοίγοντο, ἐπίθ. τοῦ φιλοσόφου Κράτητοσ, πανταχοῦ εὐμένωσ δεκτοῦ γινομένου: Πλούτ. Ἡθ. 632F, Διογ.Λ 6,86 ἐκαλεῖτο δὲ θυρεπανοικτης διὰ τὸ εἰς πᾶσαν εἰσεῖναι οἰκίαν καὶ νοθετεῖν.

θυρεσόλη(ἡ) νεώτ. φερμ. χημ. ὑγρὸν ἄχρουν, ἐλαϊώδες, διδόμενον, ἐπὶ βλενορροϊκῆσ κυστίτιδος, οὐρηθρίτιδος, πραστατίτιδος.

θυρετρικός-ἡ-όν Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων εἰς θύρετρον: θυρετρικὸν πῆγμα.

θύρετρον (τό) ἡ θύρα, συνήθ. κτ. πληθ. : ἴλ.Β 415 πρῆσαι δὲ πυρὸσ ὀπίσω θύρετροσ, Ὀδ.Σ 385, Πίνδ.17161,6 Ἀμφιτρύωνοσ ἐν θύρετροσ σταθεῖσ, Εὐρ.Βακχ.448. 2) τὸ πλαισίον τῆσ θύρασ: Ἐπιγρ. Δῆλ. θύρασι ἄρμοζοῖσται τοτὶ θυρετροισι.

θυρευτική(ἡ) γλωσσ. θυρωρός (ἀμφ.).

θυρεῶ-όν μτγν. καλοῖτω, προστατεύω διὰ θυρεοῦ: Ἀκύλ.ΠΔ ἴσ.31,5.

θύρη (ἡ) ἰαν. κ. ἐπ. τ. τοῦ θύρα.

θυρηθόλιον(τό) ἑσουλίς: ἴσ. «τῆν ἐν' ἀργῷ σφικταν» : EM 459,13.

θυρηθόλος(τό) Σουίδ. «τέκτων».

θύρηφιν(ἡ) ἐπ. ὄστ. τοῦ θύρα ἐν ἐπίρρ. χρ. ἔξω: Ὀδ.Χ 220 τὰ τ' ἐνδοθι καὶ τὰ θύρηφιν, ἴσ.Ιοδ Ἐργ.365.

θυριδῆς-έωσ(τό) Ἐπιγρ. τὸ πλαισίον θυριδοσ, παραθύρου.

θυριδίον(τό) μον. κ. νεώτ. ὑποκορ. τὸ θύρα :

Γεωμ.Ι5,6,2' || ειδ. νεώτ. ναυτ. μικρά τετράγωνος ὁ οδός διὰ τῶν καθεκτῶν.

θυρίδ-άω πάπ. κατασκευάζω, τοποθετῶ θυρίδας, παράθυρα εἰς τινά οἶκον κ. παθ. : οἰκία τεθρυλωμένη καὶ θεθυρωμένη.

θυρίδωσις-εως (ή) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν παρὰθύρων οἰκοδομῆς.

θυρίδωτός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων θυρίδας, παρὰθύρα : Δημοιοπράτ.π.Πολυζ.Ι0,138 θυριδωτῆ κιδωτός, Ἐπιγρ. θ. καταπέλτης.

θύριον (τό) κ. μιν. ὑποκορ. τοῦ θύρα, θυρίς, πορτοῦλα : Ἀριστφ.Νεφ.92 ὄφρα τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῶκίαιον, αὐτ.Θεσμ.26, Πλούτ.Κλειμ.8, Ἀλκίφρ.3,30' || κ. μτφ. : Πλούτ. Ἡ8.940F τὸ τοῦ λόγου θύριον παραβάλλεσθαι | οἰοεὶ κλείειν τὴν θύραν τοῦ λόγου' | 2) παπ. μικρὸς φράκτις.

θυρίς-ιδος (ή) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. θυριδα ὑποκορ. τοῦ θύρα, μικρὰ θύρα, ἀνοίγμα, παραπόρτι, παρὰθύρο : Πράξιλλ.5, Ἀριστφ.Σφ.379 ἐξάφας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλῶδιον, αὐτ.Θεσμ.797, Πλάτ.Πολ.359L Ἴππον γαλοκῶν .. θυρίδας ἔχοντα, Πλούτ. Ἡ8.273B, Διγεν. Ἀκρ.1990 καὶ παρὲυθὺς ἐπήδησαν ἐκ τῆς χρυσῆς θυρίδος || μικρὸν ἀνοίγμα εἰς τοίχον, φεγγίτης, παραθύρακι : Σολωμ. Λόρδ Μπάδρ.ΙΙΙ,3 γλυκοφάγγει ἀπ' τῆ θυρίδα τσ' Ἀγίας Τράπεζας τὸ φῶς || νεώτ. ειδ. μικρὸν ἀνοίγμα εἰς διαχώρισμα γραφείου, ταμεῖου κττ. πρὸς διενεργεῖον συναλλαγῶν : θυρίς ταχυδρομείου - σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ | 2) Ἐπιγρ. τὸ πλαίσιον τῆς θύρας, ἡ κορνίζα : ἀναρμόσσαι .. χαλκῆς Θυρίδας' | 3) ἐν ειδ. σημ. κυφῆλη σφηκῶν : Ἀριστλ.Ζ 628a,20 γίνονται δὲ οὗτοι ἀνω ἐπὶ τοῦ σφηκίου ἐπιπολλῆς μεζῶνος σκώληκος ἐν θυρίσι συνεχῆται τέτταρσιν, αὐτ.629a,30' || ὁμ. ειδ. ἐπὶ τῶν ὄστράκων διθύρων ὄστρακα-δέρμων : αὐτ.529b 7 οὗτοι δ' εἰσὶν | οἱ κτένες | οἱ τὴν ἐπέραν θυρίδα πλατταίν ἔχοντες . | 4) κτ. πλθθ. σανίδες : Ἡρακλ.Ποιν. Ἀθῆν.Ι2,521F καὶ ἐπὶ τοῖς φανάσι τοῦτοις .. τὸ δὲ ἔδαφος ἀνήκει πηγὴν αἵματος, ὡστε τὸν σύνγγυος ἀπαντα τόπον καταχάλικσαν θυρίσι, βουλομένησι στήσαι τὴν τοῦ αἵματος ἀναφορὰν' | 5) Ἡσ. «θυρίδας» Ἀττικὸ τὰς τῶν γραμματεῖων πτυχάς ».

θυριότης (ός) Σουίδ. ὁ ἐξω τῆς θύρας, ὁ πρὸ τῶν θυρῶν διατρίβων.

θυριότης-εως (ός) μγν. τίτλος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀχαΐα : Πάυσ.7,21,13.

θυρογένη (ή) νεώτ. φαρμ. χημ. σκεύασμα ληφθῆν ἐκ τῶν κεκορσεσμένων ὀστικῶν ἐκχυλισμάτων τῶν θυροειδῶν ἀδένων.

θυροδέρνω δημ. ποι. κραθῶ τὰς θύρας ἐπατών, ὀθ. συνεκδ. ζητῶ ἱκετευτικῶς ἀρωγὴν : Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.Ι4,3 ἀάν φτωγοῦ ποῦ θυροδέρνει | κί εἰναί βάρος του ἡ ζωή.

θυροειδή -οὺς-ές μγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἰδοὶ θύρος ἢ ὁ θύρας ὅσων ἐπέχων, ἐν χρ. ἐν τῇ ἀνατομ. : Γαλ.2,414 διὰ τὸ τῆς ἕδης ὀστέου τρημάτος, ὁ καλοῦσι θυροειδές, θυροειδῆς μὺς ὄμην - πόρος.

θυροειδής (ός) Σουίδ. ὁ ἐξω τῆς θύρας, ὁ πρὸ τῶν θυρῶν διατρίβων.

θυροειδής-εως (ός) μγν. εἶδος εὐώδους φυτοῦ, ἀ. ὀκίμοειδῆς : Διοσκ.4,28' | 2) κ. νεώτ. ζῶφλ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν τριχουριδῶν.

θυροίων-ανος (ός) μγν. μέρος ἰχθύος : Ἀθῆν.7,310E εἰτούτου τοῦ ἰχθύος (τοῦ καρχαρίου) μέρας ἐστὶ καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καλοῦμενος θυροίων » | 2) δελφινοειδῆς ἰχθύος : Πλιν.ΦΙ9,34.

θυροειδής-οὺς-ές μγν. ὁ ὁμοῖος θύρω, ὁ ἐν εἰδοὶ θύροσος : Διοσκ.3,19.

θυροκόμος (ός) ὁ τοῦ θύροσσο βλλ. ἐπιμελούμενος, ὁ ἐπίθετος τοῦ Διονύσου : Βί. Ἀλεξ.287 Διονύσου, θεὸν τὸν θυροκόμον' || τίτλος ὄραματος τοῦ Αὐσπίνου : Σουίδ. ἐν λ. Αὐσπίνου.

θυρολόγη (ός) μγν. λόγη ἐν θύρω περιτετυλιγμένη : Καλλίε.2 εἶχε δ' ἐν ταῖς χερσὶν θυρολόγον χρουστῶν' | 2) κ. ἐπιθετ. : Στράβ.Ι,28 καὶ θυρολόγησ τῶν θεῶν ὄλια.

θυρομανής-οὺς-ές μαινώμενος θυροφόρος : Εὐρ Φοίν.792 Ὀρφ. Ὑμν.50,8 βάκχος θυρομανῆς.

θυροσολή-ῆτος (ός,ή) (θύρσος-πληττω) μγν. ὁ οἰοεὶ ὀπὸ θύροσσο πληγῆς, ἔνδους, βεθακχευμένος : Ἰλιέν.19 [ἐσπόζ] τεγνιτῶν θυροσπλήγων.

θύρσος (ός) κ. νεώτ. ράβδος ἐκ καλύμου περιτετυλιγμένη καὶ φέλλᾳ κισσοῦ ἢ ἀμπελοῦ, ἀπολήγουσα δὲ εἰς κῶναν πίτυος, Ἄν, ὡς ἐμβλημα Διονυσιακόν, ἔφερον κατὰ τὰς πανηγυρικὰς πομπὰς οἱ ὄργανοι τοῦ θεοῦ Ἡσ. « κλάδω, ράβδος » :

θυροκοπή-έω κρούω τὴν θύραν, χτυπῶ τὴς πόρτες : Ἀριστοφ.Σφ.1254 ἀπὸ γὰρ οἴνου γίνεσται καὶ θυροκοπήσῃ, Ἀντιφ.239 θυροκοπῶν ὄφλεν δίκην' | 2) μγν. κ. γεν. κτυπῶ, κρούω ὡσεὶ ἔκρουον θύραν : Πλούτ. Ἡ8.503A τὴν πλευρὰν τῆ χειρὶ θ-' || κ. μτφ. : Ἀλκίφρ.3,70 ὁ λιμὸς τὴν γαστέρα ἐθυροκοπεῖ.

θυροκοπέω-έω μγν. θυροκοπέω βλλ.

θυροκρουστία (ή) πάπ. κρούσις τῆς θύρας (ἀμφ.).

θυροξίτη (ή) νεώτ. φαρμ. χημ. σκεύασμα λησβανόμενον ἐκ τῶν θυροειδῶν ἀδένων καὶ διδομένου ἐπὶ ἐνδοκρινίου φύσεως ἀνωμαλιῶν.

θυροπηγία (ή) μγν. ἡ κατασκευὴ θυρῶν : Θεόφρ.ΦΙ5,7,6.

θυροπλοῖον (τό) νεώτ. ναυτ. πλωτὴ θύρα δι' ἧς κλείεται ἡ πρὸς καθαρισμὸν καὶ ἐπισκευὴν τῶν ὑφάλων πλοιοῦ μόνιμος δεξαμενὴ.

θυροποιός (ός) ὁ κατασκευαστῆς θυρῶν : Πολυδ.7,111, Ἡσ., Σουίδ.

θυροποιός (ός) πάπ. θυρωρός.

θυροφάλαξ οὐκ (ός) οὐκ ὁ φυλάσων τὴν θύραν, θυρωρός : Σχόλ. Ἰλ.Χ 69.

θυροφάλλων (τό) νεώτ. κ. δημ. ἕκαστον τῶν κινήτων μερῶν θύρας : Βλαχογ Παλκ.80 στοῦ πύργου τὴν αὐλόπορτα, διάπλατα ἀνοιγμένη καὶ βγαλμένα τὰ θυροφάλλα.

θυροράξ φέρω, κινῶ θύρσων βλλ. θυροσφορῶ βλλ. : Ἀριστφ.Λυσ.1313 τὰ δὲ κόμαι σείοντ' ἄπερ βακχῶν θυροσφῶδων καὶ παιδιῶν (λακῶν. τ. μτφ. ἀπὶ θυροσφῶδων).

θυροσάειον (ός) μγν. ὑποκορ. τοῦ θύρσος : Πλούτ. Ἡ8.614A.

θυροσάειος-οὺς-ές (θύρσος-ἄρθος) ὁ φέρων ὡς ἄρθος θύρσων, ὁ θυροσφῶδός : Ὀρφ. Ὑμν.45,5 (ιδ.δρθ. θυροσφῶδός).

θυροσάμβος (ός) μγν. ὡς ἐτυμολ. τοῦ θρίαμβος ἰω.Λυδ.Μην.Ι,2 « θρίαμβον ἀνώμαζον οἱ Διονύσου θεράποντες τὴν πομπὴν ἀπὸ τῶν θύρων καὶ τῶν ἰάμβων, οἰοεὶ σκαμμάτων, ὡσπερ ἐθρίαμβων ».

θυροσίνη (ή) μγν. τὸ φυτὸν ὀροδόγχη : Διοσκ.2,172.

θύρσων (τό) μγν. τὰ θύμον : ΨΔιοσκ.3,36' | 2) εἶδος ἀναρριχωμένου φυτοῦ, ᾧ κατανάγηκ : αὐτ.4,134.

θυροσιν (τό) μγν. μικρὸς θύρσος βλλ. : Ἡρων Πνευμ.2,9.

θυροσπίτης (ός) μγν. εἶδος εὐώδους φυτοῦ, ἀ. ὀκίμοειδῆς : Διοσκ.4,28' | 2) κ. νεώτ. ζῶφλ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν τριχουριδῶν.

θυροσίων-ανος (ός) μγν. μέρος ἰχθύος : Ἀθῆν.7,310E εἰτούτου τοῦ ἰχθύος (τοῦ καρχαρίου) μέρας ἐστὶ καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καλοῦμενος θυροσίων » | 2) δελφινοειδῆς ἰχθύος : Πλιν.ΦΙ9,34.

θυροσολή-ῆτος (ός,ή) (θύρσος-πληττω) μγν. ὁ οἰοεὶ ὀπὸ θύροσσο πληγῆς, ἔνδους, βεθακχευμένος : Ἰλιέν.19 [ἐσπόζ] τεγνιτῶν θυροσπλήγων.

θύρσος (ός) κ. νεώτ. ράβδος ἐκ καλύμου περιτετυλιγμένη καὶ φέλλᾳ κισσοῦ ἢ ἀμπελοῦ, ἀπολήγουσα δὲ εἰς κῶναν πίτυος, Ἄν, ὡς ἐμβλημα Διονυσιακόν, ἔφερον κατὰ τὰς πανηγυρικὰς πομπὰς οἱ ὄργανοι τοῦ θεοῦ Ἡσ. « κλάδω, ράβδος » :

Εὐρ.Βάκχ.80 ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων κισσῶ τε στεφανώθεισ Διόνυσον θεραπεύειν ἄν. ποι. πληθ. θύρσα : Σαδιν. ἐν ΑΠ6,158 Πανί Βίτων χίμαρον, Νύμφας βάδα, θύρσα Λυαίφ. . . ἔθικκ' 2) συνεκδ. οἱ θύρσοι οἱ πανηγυρισταί, οἱ φέροντες θύρσον, οἱ λάτρεις τοῦ Διονύσου : Σχόλ. Εὐρ. ἔκ.261. 3) νεώτ. βοταν. ἡ σύνθετος τοξίμαθα, εἰς ἡν οἱ πλάγιος πρὸς τὸν κύριον ἀξονα κλάδοι βοτρυοειδῶς διακλαδοῦνται.

θυρωσινάκτης (ὁ) ἰπιδάσσω, ὁ σεῖων, κινῶν τὸν θύρσον, ἐπὶ τοῦ Βάκχου : Ὀρφ. Ἀργ.52,4.

θυρωσφορία (ἡ) ἄν. τὸ φέρειν θύρσον κατὰ τὰς διονυσιακὰς τελετάς : Πλούτ. Ἡθ.671ε.

θυρωσφόρος-ον ὁ φέρων θύρσον : Εὐρ.Κύκλ. 64 Βάκχαι τε θυρωσφόροι, ΑΠ9,524,9.

θυρωσφορῶ-ἔω φέρω τὸν θύρσον : Διόδ.Σ 4,3 βακχεῖα τε γυναικῶν ἀθροίζουσαι, καὶ ταῖς παρθένους νόμιμον εἶναι θυρωσφορεῖν καὶ συνενθουσιάζειν ἢ θυρωσφορῶ θιάσους φέρω τὸν θύρσον, ἀγαθιάσους βλ.λ. : Εὐρ.Βάκχ.556.

θυρωσφαρῆς-οὺς ἐς ἄν. Ἐπιγρ. ὁ χαιρῶν ἐπὶ τῷ θύρσῳ, ἧτος ὁ ἐπὶ ταῖς διονυσιακαῖς πομπαῖς εὐφρανόμενος : ΑΠ31 Ἐπιγρ. Κυζίκου.

θυρσῶ-ῶν ἄν. μεταχειρίζομαι τὸ ὡς θύρσον, δίκην θύρσου ἢ περιτυλίττω, περιβάλλω τι διὰ φύλλων, ὡσεὶ θύρσον ἔν χρ. τὸ παθ. : Διόδ.Σ 44 λόγχασι τεθυρωσμέναις.

θυρσῶ-ῶν θύραν τίθημι, κλειώ διὰ θύρας, πορτιάζω : Ἀριστοφ. Ὀρν.613 νεῶς . . θυρῶσαι χρυσαῖσι θύρσαι : κ. παθ. : Ἡρακλεῖα.Πίν.142 στεγόμενα καὶ τεθυρωμένα, Πίν. οἰκία . . τεθυρωμένην ἢ ὄμ. παθ. ἔχω ὡς θύρας : Λουκ. Ἰνν.8 πολλὰς ἐξόδοις τεθυρωσθαι ἢ ὄμ. παθ. φέρω ἀνοίγματα : Ἐπιγρ. τεθυρωμένους πινᾶξ ἢ κ. μτφ. : Ξεν. Ἀπομν.1,6 ἐπὶ ἀσθενῆς μὲν ἐστὶν ἡ ὄψις, βλεφαροῖς αὐτὴν θυρωσάει.

θύρσματος-ατος (τὸ) ἰθύρσαι κ. νεώτ., εὐχρ. κτ. πληθ., Ἡσ. κ. μτφ. ἰδ. Ἐπιγρ. κ. κτ. ἐν. ἔσοχη σηληαῖωδης, ἐν εἰδῆ δωματίου ἐκτεταμένη ἐν τῷ τοίχῳ κτηρίου, στοᾶς, αἰθούσας, κεκλεισμένη διὰ θύρας, ἐν χρ. συνήθ. πρὸς ἀπόθεσιν ἐν αὐτῇ νεκρικήσ θήκησ, λάρνακος, σαρκοφάγου : Ἡρ.2,169 ἔσω δὲ ἐν τῇ παστάδι διξὰ θυρωσάματα ἔστηκε, ἐν δὲ τοῖσι θυρωσάσι ἡ θήκη ἐστὶ 2) κ. νεώτ. τὸ σύνολον τῆς δομῆς τῆς ἀπαρτιζούσης θύραν ἢ παράθυρον ἧτος ἡ παραστάς μετὰ τὸν πλαισίον, τῶν θυροφύλλων κλ., τὸ κοῦφωμα, τὰ κουφώματα : Θουκ.3,68 καὶ ὄροφαισ καὶ θυρωσάσι τοῖς τῶν Πλαταιῶν ἐχρήσαντο, Λυσ.19,31, Πλάτ. Πολιτ.280D καὶ τὰς τῶν θυρωμάτων πῆξαι, Δημ.845 αὐτὰ τὰ θυρωσάματα ἀποσπᾶσας καὶ μόνον οὐκ αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας ἢ κ. νεώτ. ἐν χρ. κ. κτ. ἐν. ἡ δομὴ ἡ συναρμοζομένη ἐν τῷ τοίχῳ διὰ τὴν τοποθέτησιν τῆς θύρας, τὸ περδᾶτι τῆς πόρτας : ΠΔ Βασ.3,7,5 καὶ ἀπὸ τοῦ θυρωσάτος ἐπὶ θύραν χρυσοῦς, σήμερον θὲ τοποθετήθῃ τὸ θυρωσάμα τῆς εἰσόδου ἢ συνεκδ. τὰ ἐν τῇ τοικοποιῆσ ἀνοίγματα, τὰ ἀφιέμενα πρὸς τοποθέτησιν θυρῶν 3) συνεκδ. ἐπιφάνεια μαρμαρίνη ἢ ἐκ τοίχου ἢ ζυλοδομῆς πλαισιωμένη, ἐν χρ. πρὸς ἐγχάραξιν ἐπ' αὐτῆς νόμιμον ἢ ἀνάγκησιν πλακοῦς ἐφ' ἧς ἦτο ἐγκυραγμένους ὁ νόμος, πινακίς : Διοτ.ογ.Ν.Σταθ. 4,1,96, Ἀρχύτ. αὐτ.4,1,38 τὸν νόμον οὐκ ἐν θυρωσάσι ἐνήμεν δεῖ, ἀλλ' ἐν τοῖς ἕθεσι 4) ἄν. κτ. ἐπέκτ. σονίδωμα πρὸς φαγῶν μὴ προσωρινῶν, μπάρα : Διόδ.Σ 20,86 περιεχράκαωσ τὸν τόπον καὶ διέφραξε θυρωσάσι καὶ πέτραις.

θυρῶν-ώνος (ὁ) τὸ πρὸς τῆς θύρας, τὸ προπύλαιον : Σοφ. Ἡλ.328 τίν αὐτὸν σὺ τῆδε πρὸς θυρωσῶν ἐξόδοις ἐλθοῦσα φωνεῖς, Λουκ.Μισθ.Συν.42.

θυρωρεῖται (τὸ) ἄν. κ. νεώτ. δωματίον, διαμέρισμα ἐν ᾧ διαμενεῖ ὁ θυρωρὸς : Βιτρ.6,71 ὁ μφ.λ.

θυρωρὸς (ὁ) κ. μν. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. θυρωρὸς, πάπ. θυρωρὸς φύλαξ τῆς θύρας, τῆς εἰσόδου : Σαμφ.98, Ἡρ.1,20 δρωρῶρους καὶ θυρωρῶους καὶ ἀγγελιηφόρους, Αἰσχ.Χο.565 καὶ δὴ θυρωρῶν οὐτις ἐν φαίδρᾳ φρονεῖ δέξαιτ' ἐπειδὴ δαιμονῶ δόμος κακοῖς, Πλάτ.Φιλ.62C, ΚΔ Μάρκ.13,34 καὶ τῷ θυρωρῷ ἐνετελεῖται ἵνα γρηγορή, Πρῶδρ. 2,521, -θυρωρὸς ἐξουδοχείου - πολυκατοικίας.

θυρωρῶ-ἔω ἄν. εἶμαι θυρωρὸς : Πλούτ. Ἡθ.830B.

θύρωσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ θέσις, τοποθέτησις θύρας, τὸ νὰ βάξῃ κανεῖς πόρτα : Ἐπιγρ. Ἐπίδ. θύρωσις ἐργαστηρίου.

θυρωτόν (τὸ) Ἐπιγρ. θύρωμα βλ.λ.2).

θυρωτός-ή-όν ἄν. ἄν. ἔχων θύραν, ἄνοημα εἰσόδου : Βάθρ.59,11.

θύσαι (αἱ) ἄν. ποι. αἱ θυιάδες, βάκχαι, μανιάδες : Λυκοφ.106.

θυσανθῶν ἄν. ἐν εἰδει, ἐν μορφῇ θυσάνου βλ.λ., σὺν φούνα : Αἰλ.Ζ1 16,11.

θυσανία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτερῶν τῆς οἰκογεν. τῶν νυκτιλιθῶν.

θυσανόδοστρυχος (ὁ) νεώτ. σύνθετος ταξισανθία, ἐν ἧ ὁ θύσανος τάσσεται βοστρυχοειδῶς.

θυσανόδοτρυς-υος (ὁ) νεώτ. βοταν. σύνθετος ταξισανθία ἐκ θυσάνων καὶ βοτρυῶν.

θυσανοειδής-οὺς-ές ἄν. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἰδει θυσάνου, ὁμοῖος πρὸς θύσανον : Εὐνάπ. Ἰστ.ἀπ. 239D τὸ τῶν στρωμάτων θυσανοειδῆς ἐπίρρ. ὡς.

θυσανοειδῆ-εσσα-εν, ἐπ. θυσανοειδῆ ὁ μετὰ θυσάνου, κροσσώτος : Ἰλ.Ο 229 αἰγίδα θυσανώεσσα, αὐτ.Φ 400.

θυσανοκεφάλιον (τὸ) νεώτ. βοταν. σύνθετος ταξισανθία ἐκ θυσάνων καὶ κεφαλίων.

θυσανόμορφος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ μορφῆν θυσάνου ἢ εἰδ. θυσανόμορφος ἐκκένωσις ἐν τῇ ἡλεκτρολ. ἡλεκτρικῇ ἐκκένωσις ἐκπεπομένη ὑπὸ μορφῆν φωτεινῶν θυσάνων.

θυσανόπτερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ὀρθοπτερῶν ἐντόμων.

θύσανος (ὁ) κ. νεώτ. κροσσός, φούνα : Ἰλ.Β 448 αἰγίδ' . . ἐρίτιμον . . τῆς ἐκόντο θύσανοι παγχρύσειο ἠερέθονται, αὐτ.Ε 181, Πίνδ.Π 4,231 χρυσῶν θυσάνων, Ἐμριστ.Λόγ.18,222C πέπλος ἄκρι τῶν θυσάνων πεποικιλμένους, Μωραῖτ.Διηγ.1,120 καὶ ράκος χρυσοῦ θυσάνου ἐν τῇ ἐσκωριασμένῃ σπῆρῃ ἢ εἰδ. ἐπὶ τῶν πλοκάμων τῆς σηπίας : Ὀμπ. Ἀλ.3,178 2) νεώτ. μετρωφ. εἰς ἐκ τῶν τεσσάρων πρωτευόντων τύπων καθ' οὓς διαπλοῦνται τὰ νέφη 3) ὄμ. νεώτ. ἐν τῇ βοταν. ὄνομ. νηματοῶδους ταξισανθίας.

θυσανόστρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. μετρωφ. ὑπόλευκον στρώμα ἐκ θυσανῶδων νεφῶν σχηματιζόντων συνεχῆ, λεπτόν, διαφανῆ πέπλον.

θυσανοσπειρίτης (ὁ) νεώτ. μετρωφ. ὁμοῖος μικρῶν, λευκῶν, σφαιροειδῶν νεφῶν, ἀνευ σκιάς, πλησίον ἀλλήλων διατεταγμένον.

θυσανοτροχὸν λεξ. κ. νεώτ. Ἡσ. « δασυκερκος, ἄρσην » 2) νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. θυσάνουρα (τὰ) τάξις ἀπτερόων ἐντόμων.

θυσανῶ-ῶν νεώτ. σχηματίζω τὸ ὡς θύσανον, διδῶ εἰς τὸ τὸ σχῆμα θυσάνου.

θυσανῶδης-οὺς-ές ἄν. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἰδει θυσάνου σχηματισμένος : Θεόφρ.Φ1,1,6,4 ρίζα θυσανῶδης, - θυσανῶδης διάπλωσις νεφῶν.

θυσανῶτός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ μετὰ θυσάνων, κροσσώτος, θυσανῶδης βλ.λ. : Ἡρ.2,81 ἐνδεδύκασι δὲ κιδῶνας λινδούς περὶ τὰ σκέλεα θυσανωτοῦς, αὐτ.4,189, ἴωσ.Π15,5,7 θ- ἐνδυμα.

θυσαίω ἄν. ἐπερ. τοῦ θῶφ ἐπιθυμῶ νὰ θύσω : Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.249.

θύσθεν ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἀντὶ θύρθεν, θύραθεν. ἔξωθεν : θύοθεν τὰς καλεύθω.

Θύσθλα (τά) τὰ κατὰ τὰς βακχικὰς ποιμπὰς χρῆσιμονιοῦμενα ἱερὰ σκεῦη: 'Ιλ.Ζ 134 ὅς ποτε μινονέμοιο Διωνύσειο τιθῆναι σέου κατ' ἠγάθειον Νυσῆϊον· αἱ δ' ἄρα πάσαι θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, 'Ιουλ.Λόγ.7,209D· 2) αὐτὴ ἡ βακχικὴ πομπή: 'Οππ.Κυν.1,26· κ. καθ' ἐν.: Πλούτ. 'Ηθ.501F· 3) γεν. θυσία: 'Ορφ. Ἀργ.904.

θυσία (ἡ) (θύω) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰαν. θυσίη ἡ λατρευτικοῦ χαρακτῆρος ἀνάιμακτος ἢ καὶ αἱματηρὰ προσφορὰ πρὸς θεότητα, συνήθ. πληθ.: Βατραχόμ.176, 'Εμπ.128,6, 'Ηρ.1,50 θυσίησι μεγάλῃσι τὸν ἐν Δελφοῖσι θεὸν Ἰάσκατο, αὐτ.2,63, Πίνδ. Π 5,86 δέκονται θυσίαισι ἄνδρες, Αἰσχ. Ἐπτ.701 ὅταν ἐκ χερῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται, Πλάτ. Πολ. 362C καὶ θεοὶ θυσίας καὶ ἀναθήματα, ΠΔ 'ΕΞ.29,34 ἀπὸ τῶν κρεῶν τῆς θυσίας, αὐτ.Λευίτ.3,1, ΚΔ Πρῶτ.7,41 καὶ ἀνήγαγον θυσίας τῷ εἰδῶλῳ, Ουσ. Ἀδρ.91, - εὐχαριστήριος - ἱλαστήριος θυσία· || νεώτ. παικτ. λεγόμεν. θυσία εἰς τὸν Βάικον ἢ τὸν Διδύνονον (ἐπὶ πολλῆς ὀνομασίας): ὄμ. θυσία εἰς τὴν 'Αφροδίτην (ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ): 2) εἰδ. ὁ τρόπος τῆς προσφορᾶς: 'Ηρ.2,39 θυσίη δὲ σφι ἤδε κατέστηκε, αὐτ.4,60 θυσίη δὲ ἡ αὐτὴ πᾶσι κατέστηκε περὶ πάντα τὰ ἱρὰ ὁμοίως· 3) συνεκδ. ἐορτῆ, πανηγύριον, ἐν ἡ καὶ προσφορὰ πρὸς τοὺς θεοὺς τελοῦνται: Πλάτ.Φαῖδ.δ1B εἰς τὸν θεὸν .. οὗ ἦν ἡ παρούσα θυσία, αὐτ.Τίμ. 26B, 'Θεόγγ.Ρόδ.Τίτλος 'Εργου περὶ τῶν ἐν 'Ρόδῳ θυσιαῶν· 4) τὸ θύμα: Πλούτ. 'Ηθ.184F, Λουκ. Ουσ.12· 5) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἡ ἐκουσία στέργησις, ἐγκατάλειψις ὀλικῶν ἢ ἠθικῶν αγαθῶν, ἡ χάρις ἄλλου τινὸς ἡ ὑπὲρ ὀρισμένου εὐγενοῦς σκοποῦ γινομένη: ἔκαμε θυσίας γὰρ τὰ μεγαλῶσα τὰ παιδιὰ τῆς, - πρέπεις νὰ ὑποδαλιώμεθα εἰς θυσίας ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, Παπαδ.Χρ.ιστ' Διηγ.6 πρὸ ποίας θυσίας ἤδυνάτο νὰ ὀπιθοδορομήσῃ διὰ τὴν ἀγάπην τῶν δύο ταύτων παιδιῶν1.: || δημ. φρ. γίνομαι θυσία ἀντὶ θυσιάζομαι, βλ. θυσιάζω 4): ἔγινε θυσία γιὰ τοὺς φίλους του.

θυσιάζω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. θύω, προσφέρω τὰς θυσίας: Στράτ.Κομ.1,21 μῆλα θυσιάζεις ἄρα, Ουσ. Ἀδρ.14· || ὄμ. θ- ὑπὲρ τινος: Λυσ. 6,4, 'Επιγρ. ὑπὲρ τοῦ δήμου θ-· || μτ. συστ. αἰτ.: ΠΔ 'Εσδρ.2,6,3 καὶ τόπος οὐ θυσιάζομαι τὰ θυσιάσματα· 2) μτ. δοτ. προσ. προσφέρω εἰς τινα θυσίαν: Διδό.Σ 4,3 τὰς δὲ γυναικὰς κατὰ συστήματα θυσιάζειν τῷ θεῷ καὶ βακχεύειν, 'Επιγρ. θ- τῷ Διὶ ὑπὲρ τῶν πλοϊζομένων· 3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἀπαρνοῦμαι, ἀπαστεροῦμαι τὴ χάριν ἄλλου τινὸς: θυσιάσει τὰ νιάτα του - τῆ ζωῆ του γι' αὐτὴ τῇ γυναικί· πρβλ. θυσία 5): || καταναλασκῶ, δαπανῶ: ἐθυσιάσασ πολλὰ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς φίλους του· 4) ὄμ. κ. παθ. μτφ. θυσιάζομαι ὑφίσταμαι σοβαρὸν ὀλικῆν δαπάνην ἢ ἠθικὴν μείωσιν χάριν ἄλλου τινὸς, ἀνευ ἰδιοτελείας τινὸς ἐνεργῶν: εἶμαι πρόθυμος νὰ θυσιαστῇ γιὰ τοὺς γονεῖς του, - θυσιάσθηκε γιὰ μιὰ γυναίκα· || εἰδ. ἀποδύσθω ὑπὲρ τινος σκοποῦ ἢ ἐν τῇ ἐπιδιώξει ἡ ἐκτελεσῆ σκοποῦ: αὐτοὶ ποὺ θυσιαστήκανε γιὰ τὴν πατρίδα.

θυσιαστήριον (τὸ) (θύσθλα) μτφ. τὸ εἰς θυσίαν προσφερόμενον: ΠΔ 'ΕΞ.29,18 καὶ ἀνοσίσις ὄλων τὸν κριὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ὀλοκαύτωμα τῷ κυρίῳ εἰς ὁσμήν κωδίας, θυσιασμά κυρίῳ ἐστὶ (δ.γρ. κώδ. θυσίαμα), αὐτ. 'Εσδρ.2,6,3 καὶ τόπος οὐ θυσιάζομαι τὰ θυσιασμάτα.

θυσιαστήριον (ἡ) (τὸ) μτφ., μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ μέρος ἐφ' ᾧ τελεῖται ἡ θυσία, βωμόσ: ΠΔ 'ΕΞ.27,1 καὶ ποιήσεις θυσιαστήριον ἐκ ἔθλων ἀσῆπτων, ΚΔ Ματθ.23,18 καὶ ὅς ἂν ὀμύσῃς ἐν τῷ θυσιαστήριῳ, 'Ιουσιπ.Κώδ.1,12,3,2· 2) εἰδικώτ. ἡ ἁγία Τράπεζα τῶν χριστιανικῶν ναῶν.

θυσιαστήριος-α-ον μτφ. ὁ εἰς θυσίαν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος: Τίμ.15,4 θυσιαστήριος ὄμων. **θυσιαστής** (ὁ) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ θυσιαζόμενος, ὁ θύτης: Σχόλ.Εὐρ. Ἐκ.224.

θύσμιος-ον (θύω) ἀρμόδιος, κατάλληλος εἰς θυσίαν: 'Ηρ.1,50 κτήναι τε γὰρ τὰ θύσμια πάντα τρισχίλια θύσμι, 'Αριστοφ. Ἀχ.784· || τὸ θύσιμον τὸ πρὸς θυσίαν κατάλληλον, τὸ εἰς θυσίαν προοριζόμενον ζῷον: Πλούτ. 'Ηθ.437A.

θυσιοουργός-όν μτφ. ὁ τελῶν θυσίας: Πτολ. Τετρῶδ.179.

θύσις (ἡ) θύσις-εως (ἡ) | θύω (2) | ταραχή, μανία: Πλάτ.Κρατ.419B ἀπὸ τῆς θύσεως .. τῆς ψυχῆς.

θύσκα 'Ησ. « κύρια ».

θυσκάριον (τὸ) ἰσοκορ. τοῦ θύσκη βλ.λ.: EM 458,53.

θύσκη (ἡ) EM « σκάφη ἢ τὰ θύματα δεχομένη » ἀπὸ τοῦ θύω· πρβλ. θύσκη.

θυσμικός-ή-όν 'Επιγρ. ὁ εἰς θυσίαν ἀνήκων, ἀναφερόμενος: θυσμικὸν ἔτος.

θυσπολαίαι 'Ησ. « θηηπολαίαι ».

θύσανονέεις-ενος-εσσα-εν ἐπ. τ. τοῦ θυσανόεις.

θυσσάς-άδος (ὁ) 'Επιγρ. ἐπιθ. τοῦ Βάικου, μεινόμενος, μανιώδης.

θύσσομαι 'Ησ. « τινάσσομαι ».

θύστας (ὁ) 'Ησ. « ὁ ἱερεὺς παρὰ Κρησί ».

θυστάδος (ἡ) (θύω 1) | ἡ εἰς θυσίαν ἀνήκουσα, ἀναφερομένη, θυτική: Αἰσχ. Ἐπτ.269 θυστάδος βοῆς (σχόλ. εἰς τῆς παρὰ τοῖς θυσίαις γινομένης), Σοφ. Ἀντ.1019 κἀτ' οὐ δέχονται θυστάδος λίτας ἐπι θεοὶ παρ' ἡμῶν | θυσιασθηριους προσευχάς· || ὄμ. ὁ θύας βλ.λ.: 'Ησ. « τινάσσομαι » κατὰ τὰς θυσίας: Εὐρ.ἀπ.1101.

θυστήριον (τὸ) Σουῖδ. « ὀρμητήριον »· 2) 'Ησ. « θυστηριῶς θυμιατηριῶς ».

θυστήριος (ὁ) ἐπιθ. τοῦ Διονύσιου: EM 455,31.

θύστης (ὁ), ὄμρ. θύστας βλ.λ.

θύστινον 'Ησ. « τρίκνον, ὁ δὲ μεσοτριθῆ ».

θύστρα (τὸ) 'Επιγρ. τὰ θύματα.

θύστιον (τὸ) (θύω 1) | τάπος ὀρισμένος διὰ τὰς θυσίας: Αἰσχ.γ.3,122.

θυτήρ-ηρος (ὁ) (θύω 1) | ὁ θυσιάζων, θύτης: Αἰσχ. Ἀγ.225 ἔπλα δ' οὖν θυτήρ γενέσθαι θυγατήρος, αὐτ.240, Σοφ. Τρ.613, αὐτ.1192.

θυτήριον (τὸ) θύμα, τὸ εἰς θυσίαν προσφερόμενον: Εὐρ.ΠΤ43 θῆσ φίλον πρόσφασμα καὶ θυτήριον 'Αρπιδιῶτ'· 2) βωμός, θυσιαστήριον, ὡς ὄνομα τοῦ ἀστερισμοῦ Βωμόσ βλ λ.10): 'Αρατ.402· 3) θυμιατήριον: Φώτ.

θύτης (ὁ) (θύω) μτφ. κ. νεώτ., ὄμρ. θύτας ὁ θύων, τελῶν θυσίαν, θυτήρ: 'Απν.1Ἰθρ.85, 'Ηρωδιδαν.1στ. 4,12, 'Επιγρ.: 2) νεώτ., συνήθ. ἐν μτφ. χρ. ὁ ὀλικῶς ἢ ἠθικῶς ἴαν ζημιώσας ἢ ζημιῶν τινά: φρ. ὁ θύτης καὶ τὸ θύμα.

θύτικός-ή-όν μτφ. ὁ τῆς θυσίας, ὁ διὰ τὴν θυσίαν χρήσιμος: Λουκ. Ἀλ.95 μαχαίριδιον θυτικόν· 2) θυτικὴ μαντεία ἡ κατὰ τὰς θυσίας γινομένη μαντεία: Σχόλ. Αἰσχ. Πρ.496· || ἡ θυτική (ἐνν. τέχνη ἢ μαντευτική: Φιλ.2,221, 'Αθῆν.14,659D· 3) ὁ ἐπιδιώδμενος εἰς θυσίας: Στράβ.4,3,6 θυτικὸς δ' εἰσι Λυσισανοί.

θύτις-ιδος (ἡ) θηλ. τὸ θύτης, ἱέρεια: 'Ησ.

θύφλος-ή-όν 'Επιγρ. τυφλός.

θύφαι ἀπαφρ. ἀφρ. τοῦ τύφω.

θύφεις-εως (ἡ) | τύφω | ἡ καύσις: Σχόλ. 'Αριστοφ. Ἀχ.320.

θύω ἡ κ. μον. κ. νεώτ., παρὰτ. θύων, ἐπ. θύων ('Οδ.Ο 222, ἰων. θύεσκον 'Ιππῶν.28), μέλλ. θύσασ, ὄμρ. θυσῶ | Θεόκορ.2,33), ἀφρ. ἐθύσα, ἐπ. θύσσα ('Οδ.Ξ 446), παρὰκ. τέθυκα, μέσ. μέλλ. θύσομαι, ἀφρ. ἐθύσαμην, παθ. μέλλ. τυθήσομαι | Διδό.Σ 16, 91), ἀφρ. ἐθύθη ('Ηρ.1,216, Αἰσχ.Χο.242), παρὰκ.

τίθυμα (Αιοχ.Εὐμ.341), ὑπερσ. γ' ἐν. ἐπέθυτο (Ξεν. Ἑλλ.3,1,23) προσφέρω μέρος τῶν καρπῶν, γεν. τῶν τροφίμων ὡς ἀπαρχὴν εἰς τοὺς θεοὺς : Ἰλ.1 219 θεοῖσι δὲ θύσαι ἀνώγειν Πατρόκλον δὲ εἶταρον ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλαιε θυλάξαι, Ὀδ.Ξ 446 ἢ βα καὶ ἄγγατα θύσε θεοῖς αἰγιγενέτησιν, Πίνδ.Ο 10,57 ἀκρόθινα διεκλῶν ἔθου, Αιοχ.Πέρσ. 204 ἀπατρόποισι θείασιμος θέλουσα θύσαι πέλασον, αὐτ.Εὐμ.109, Ἀριστοφ.Ὀρν.565 ἢν Ἀφροδίτη θύρ, πυροῦς ὀρνυθὶ φαληρίδι θύειν· 2) σφάζω εἰς θυσίαν, προσφέρω ὡς θύμα : Ἡρ.1,216 θεῶν δὲ μόνων ἥλιον σέβονται, τῷ θεοῦσι ἴππους, Πίνδ.Ο 13,69 καὶ Δαμάλιν νιν θύων τσάρων ἀργάεστα πατρὶ δεῖξον, Ἡρ.1,59, Αιοχ. Ἀγ.1417 ἔθυσεν αὐτῷ πατέρα, Θουκυ.1,126 Διὸς εὐροτή . . ἐν ἧ θύουσι πολλὰ οὐχ ἱερεῖα, Κδ Πρξ.14,13 ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς . . ταυρίους καὶ στήματα ἐπι τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας . . ἤθελε θύειν· κ. παθ. τὰ τεθυμένα (ἱερεῖ) αἱ σάρκες τῶν θυμάτων : Ξεν.Ἑλλ.4,3,14, αὐτ.3,5,5 ὅμ. τὰ θυόμενα : αὐτ.Λοκ.15,3 3) γεν. σφάζω, ἀποκτείνω : Ἡρ.1,126 ἐν δὲ τούτῳ τὰ τε αἰπόλια καὶ τὰς ποίμας καὶ τὰ βοῦκόλια ὁ Κῆρος πάντα τοῦ πατρὸς συναλίσσας ἐς τωτῷ ἔθουε καὶ παρσκεύαζε ὡς δεξιόμενος τῶν Περσῶν τὸν στρατῶν, Ἀριστοφ.Λυσ.1061 δελφικίον ἦν τι μοι, καὶ τοῦτο τέθυχ, ὥστε κρέ' ἔδεσθαι ἀπαλά καὶ καλά, Κδ Λοκ.15,30 στα δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος . . ἤλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σπειυτὸν (ἐσφαγὸς γιὰ χατῆρ' του)· || κ. νεώτ. μφ. ἀφανίζω, καταστρέφω· 4) ἄπολ. προσφέρω θυσίαις, θυσιάζω : Ἡρ.1,31 μετὰ ταῦτην δὲ τὴν εὐχὴν ὡς ἔθυσάν τε καὶ εὐχῆθησαν, Αιοχ.Ἀγ. 594, Σοφ.ΟΚ 1159 προσπεσόντα πως βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ θύων ἔκυρον· || κ. μτ. ὄστ. προσ. : Ἡρ.4,60 ἐπικαλεῖται τὸν θεόν, τῷ ἄν θύσ, αὐτ.8,138· || διὰ προσφορῶν εἰς τοὺς θεοὺς, διὰ θυσιῶν εὐροτάζω τὴν πανηγυρίαν ὡς ἐπί τινι : αὐτ.1,118 ὥστρα γὰρ τοῦ παιδὸς μέλλω θύειν, Πλάτ.Ἀλκ.1,121C βασιλικὴ γενεθλία ἀπασα θύει καὶ εὐροτάζει ἡ Ἀσία, Ξεν.Αν.1,2,10 Ξενίας ὁ Ἀρκὰς τὰ Λύκαια ἔθουε, Δημ.368 καὶ τὰ Ἡράκλεια θύειν, Πλούτ.Πομπ.55 ὁ δὲ σταφανοθύει καὶ θύει γάρμου, Κδ Μάρκ.14,12 καὶ τῆ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῶν ἄζυμων, δετὸ τὸ Πάσχα ἔθουον· κ. παθ. : αὐτ.Αουκ.22,7 ἡμέρα . . ἐν ἧ ἔδει θύεσθαι τὸ Πάσχα· || κ. μτ. διπλ. αἰτ. : Ἀριστοφ. Ἰνπ.656 εὐαγγέλια θύειν ἑκατόν βουῖς τῆ θεῶ (ἐπι τῆ καλῆ ἀγγελίᾳ)· 5) νεώτ. μφ. ἐπιθιδόμασι εἰς ὄργην φρ. θύω καὶ ἀπολλύω (παρεκτρέπομαι εἰς μέγιστον βαθμὸν)· ὅμ. θύω εἰς τὸν Βάκχον (γενναίως οἰνοποτῶ)· θύω εἰς τὴν Ἀφροδίτην (παρὰθιδόμασι ὑπερθαλλόντως εἰς αἰσθησιακὰς ἀπολαύσεις)· 6) κ. μέσ. θύομαι τελῶ θυσίαν : Πλάτ.Σοφ.201D καὶ Ἀθηναῖοις ποτὲ θυσασμένοι πρὸ τοῦ λοιμοῦ· || ἴδιος θύων μαντεύομαι, διὰ μελέτης τῶν σπλάγγνων θύματος ζητῶ νὰ λάβω μαντεῖαν : Ἡρ.7,167 ὁ δὲ Ἀρλικὰς ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ μένων ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἔθυετο καὶ ἐκαλλίχερετο, αὐτ.9,62 καὶ ταῖσι Λακεδαιμονίοισι . . ἐγίνετο θυομένοισι τὰ σφάγια χρηστά, Εὐρ.Ἡρακλ.340 μάντις δ' ἄθροισας θύομαι· || κ. μτ. ἐμπροβ. ὄστ. ἢ αἰτ. προσδιοριστικῆς τοῦ σκοποῦ : Ἡρ.5,44 θυομένω ἐπὶ Κρότωνι (ζητοῦναι νὰ λάβω μαντεῖαν περὶ ἐκπαρτείας κατὰ τοῦ Κρότωνος), αὐτ.9,10 θυομένην ἐπὶ τῷ Πέρσῳ, Ξεν.Αν.6,4,9 ἐπ' ἐξόδῳ ἔθυετο Ξενοφῶν σπαν. κ. μτ. ἀπαρφ. : αὐτ.2,2,3 ἐμοί, ὡ ἀνδρες, θυομένω ἴνασι ἐπὶ βασιλεῖα (προκειμένου νὰ . .) ὅμ. αὐτ.5,9,31 ἔθυσθη ἐπὶ βέλτων ἦν . . || ὅμ. τὸ μέσ. θύομαι εὐροτάζω διὰ θυσιῶν, πρβλ. ἐνεργ. 4) : Θουκυ.5,54 τὰ διαβατήρια θυομένοισι 7) ἐπὶ

ἀγρίων θηρίων, κατασπαράσσω : Αιοχ.Ἀγ.137 κυσί. μογεράν πτάκα θυομένοισιν· 8) ρηματ.π. θύας, θύεις, θύμα, θύσια, θυμιῶ, θυμέλη, θύος, θύεις (καὶ θυώδης), θύμος (κ. θύμων). Ἐκ ρίζ. θυ- (=βράζω, ταραπῶ), λατ. famus.

θύμα (2), ἄορ. ἔθουσα σφοδρῶς, βιαίως κινεῖσθαι, ὀρμητικῶς φέρομαι, ἐπι νουῆς ἀνεμού : Ὀδ.Μ 400 καὶ τὸτ' ἐπειτ' ἀνεμας μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων, αὐτ.408 Ζήφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων· || ὅμ. ἐπὶ ὑδατίνου ρεύματος, θαλασσοῦ ἢ ποταμοῦ : Ἰλ.Φ 234 καὶ Ἀχιλλεύς μὲν . . ἔθυορε μέσῳ κρημνῷ ἀπαίξας, ὁ δ' ἐπέσσυτο οἰδματι θύων (μτφρ.Ζερβ. ε. χοιμώνας ἀπ' τὴν ὄχθη πῆδησε σταῦ ποταμοῦ τὸ μέσο, καὶ αὐτὸς ὄρμησε τρέγοντας μὲ κύμα φουκακωμένα ρι, αὐτ. Ψ 230, Ὀδ.Ν 85 κύμα δ' ὄπισθεν πορφύρεον μέγα θύε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, Ἡσ.Ο 109 καὶ πόντος ἀπείριτος, οἰδματι θύων· 2) ὄδ. γεν. μαινομαι : Ἰλ.Α 342 ἢ γὰρ δ' γ' ὀλοῖσθαι φρεσὶ θύει, αὐτ.Λ 180 ἔγχεθ' ἔθουε, Πίνδ.Π 3,33, Αιοχ. Ἀγ.1235 θύοισαν Αἰδοῦ μῆτερα, Ἀπολλ.Ρ 3,755 πυκνὰ δὲ οἱ κραδίη . . ἔθουε· || κ. μτ. ἀπαρφ. σφοδρῶς ἐπιθυμῶ : αὐτ.3,685 θ- ἐνισπεῖν 3) Ρηματ.π. θύω, ἵν. Ὀμ.) θύελλα, θυμός, λατ. furo.

θυῶ-ῶ || ἐπὶ ἠλλένων χαιρών, ὄργῳ πρὸς ὄχλειαν, κηρῶ : Ἀριστολ.Ζ 1546α,27 κυσκατεῖ δὲ μέλιστα ἡ ὕς, ἐπειδὴν θυώσα καταβάλλη τὰ ὄτα.

θυῶ-ῶ (2) (θύος) πληρῶ εὐωδίας· κ. παθ. : Ἰλ.Ξ 172 ἀλείφατο δὲ λίπ' ἐλαίω . . τὸ β' οἱ τεθυωμένον ἦεν, Ὀμ.Ἀπόλλ.184, Καλλ.Λουτρ.Πολ.63 τεθυωμένον ἄλλος (γεμῆτα ἀπὸ εὐωδίας).

θυῶδης-ου-ες (θύος-ᾠδῶδα) ὁ ἔχων τὴν εὐωδῖαν θυμιατικῶς, ἀρωματικῶς, εὐώδης, μυρωδότος : Ὀδ.Ε 264 εἱματὰ τ' ἀμφίεσσα θυῶδα καὶ λούσασα, Ὀμ.Ἀπόλλ.87 βρωμάς θ-, Ἐπιμ.422 θ- λιβανωτοῦ καὶ σμύρνης καὶ τῶν ἄλλων θυμάτων.

θυωνατός (ὁ) μτγ. ἐπιθ. τοῦ Διουόσου ὡς υἱοῦ τῆς Θυῶνης (Σμελῆς) : Ὀππ.Κυν.1,27.

θυῶνη (ἡ) ἐπιθ. τῆς Σμελῆς : Ὀμ.Ὀμ.5,21, Πίνδ.Π 3,99· 2) κ.δωρ. -ᾠ μερὶς θυματος : Ἐπιγρ. θυῶνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος θαλασσίων ζῴων ἐχινόδερων τῆς οἰκογεν. τῶν ὀλοθυοιδῶν.

θυωθεῖσθαι Ἡσ. «θυωθεῖσθαι, εὐώγεσθαι».

θυωρίε-ιδος (ἡ) μτγ. τράπεζα εἰς προσφοράς, θυσίαις : Πολυδ.4,123.

θυωρίτης (ὁ) ὁ ὡς θυωρὸς βλλ. ὑπηρετῶν, ὁ τὰς θυωρῶς τράπεζας ἐπιθιπέων, ἐπιμελούμενος Ἡσ.· 2) κρητῆς, ἐξεταστής : Λυκοφρ.93 θυωρίτης κάλλους (περὶ τοῦ Πάρριδος).

θυωρός (ὁ) (θύος) ὁ τῶν θυσιῶν, τῶν προσφορῶν ἐπιμελούμενος· || θ- τράπεζα ἡ τὸ θύη βλ.λ., τὰ πρὸς θυσίαν οἰοεὶ φυλάττουσα, ἢ διὰ τὰς θυσίας ὄρισμένη : Φερεκ.Σύρ.π.διηγ.Λ 119, Καλλ. Ἀρτ.134· 2) μυροφῶς : Νικ.Θηρ.103.

θῶ (ὁ) συγκεκομ. τ. τοῦ θῶραξ : ΑΠ 6,85.

θῶάξ Ἐπιγρ. ἢλ. θῶάδδω, καταβάλλω, πληρώνω τὴν θῶήν, πρόσπιμον : Ἐπιγρ. Ἡλ. θῶάδδων βοῖ.

θῶάω Ἐπιγρ., δελφ. θῶάω, κρητ. θῶάω ζημιῶ, ἐπιβάλλω θῶήν, πρόσπιμον· κ. παθ. : Ἐπιγρ.Λοκρ. διπλεφῶ βωήστω (προστ.)

θῶῆ (ἡ) (τίθην) ζημία, πρόσπιμον : Ἰλ.Ν 669 θῶῆν ἄλειψεν Ἀχαιοῖν, Ὀδ.Β 192 σοὶ δέ, ὡ γέρον, θῶῆν ἐπιθήσομεν, ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ τίμων ἀσχάλλης.

θῶθήναι Ἡσ. «φαγεῖν, γεύσασθαι».

θῶάσις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ἐπιθῶλη ποιητῆς, ζημιώσις Ἐπιγρ.Λελφ. αἰ δὲ κα ἀμφιπέλην τὰς θῶάσις.

Θωή (ή) ἰων. τ. τοῦ θωή βλλ. : Ἀρχιλ.109.
Θωκέω ἰων. κ. θωρ. ἀντὶ θωκέω.
Θωκίζω ἔγκαθιδρύω, καθίζω Ἦσ.
Θώκος (ὁ) ἰων., μων. κ. νεώτ. ἀντὶ θάκος πρδλ. ἔδρα, κἀθισμα : Ἰλ.Θ.439, Ἦρ.1.181 θώκοι ἀμπαυστήρια, Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1.94, - ὑπουργικοί θώκοι 2) συνέλευσις, συνεδρία : Ὀδ.Β.26 οὐτε ποδ' ἠμετέρη ἀγορή γένετ' οὔτε θωκοί, αὐτ.Ε.3.
Θώμα-ατος (τὸ) ἰων. τ. τοῦ θαύμα βλλ.
Θωμάζω ἰων. τ. τοῦ θαυμάζω βλλ.
Θώμαι θωρ. ἀντὶ τοῦ θωνάμαι, εὐχολοῦμαι, ἀπαρφ. θώσθαι Ἦσ. «θώται... θωνάται» : Αἰσχ.ἀπ.49, ΕΜ 461, μέλλ. θωσοῦμαι : Ἐπιχ.139.
Θωματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ἀνάγων τὴν ἀρχὴν του εἰς τὴν θεολογικὴν δοξασίαν Θωμά τοῦ Ἀκινάτου.
Θωμασία (ή) νεώτ. βοταν. γένος κοσμητικῶν θάμων, ἰθαγενές τῆς Αὐστραλίας.
Θωμάσιος-ία-ον ἰων. ἀντὶ θαυμάσιος βλλ.
Θωμάς (θωμός) καθ' Ἦσ. συνάγω, συμμηνύω.
Θωμιγέ-γγος (ὁ) λεπτὸν σχοινίον, τριχία, σπάγγος : Ἦρ.1.199 ἐν τεμένει Ἀφροδίτης κατέταται στέφανον περὶ τῆσι κεφαλῇσι ἔχουσι θωμιγγος πολλαὶ γυναίκες, Αἰλ.Πι.3.26 2) χορδή, νευρά : Αἰσχ.Πέτρ.461 ταξίτικ' τ' ἀπὸ θωμιγγος ἰοὶ προσπίπτουσι ὄλλυσαον, αὐτ.Εὐμ.182, Τραγ. Ἀδέσπ.215 θωμιγγα νευρῶν Ἰσηκίη 3) εἶδ. δάιτυκῆ ὄρμη : Ὀππ.Ἀλ.3.76 θωμιγγα λινοστροφον.
Θωμιζέω ἢ θωμισσάω μαστίζω, ἔδρω κ. παθ. : Ἀνοκρ.20.10 νῶτον μαστιγι θωμιζθεῖς.
Θωμιζέω (οἶ) νεώτ. ζωολ. οἰκω. ἀραχνοειδῶν.
Θωμισμός (ὁ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν φιλοσοφικῶν καὶ θεολογικῶν δοξασίῶν Θωμά τοῦ Ἀκινάτου 2) τὸ πρόκεισθαι ταῖς δοξασίαις ταύταις πρδλ. πλατωνισμός, δαρδωνισμός.
Θωμισσῶν Ἦσ. «ἐτὸν μισθόν» [μθ. «θωμισσῶν τὸ ἤμισσον»].
Θωμός (ὁ) [τῆθμη] σφῶρος : Αἰσχ.Ἀγ.295 γραίας ἐρείκεις θωμόν ἀφαντες πυρὶ, Ἀριστφ.Λυσ.973, Φανί. ΑΠ 6,299 2) κ. μτφ. πλῆθος : Ἀριστφ.ἀπ.217 θωμός φησιματων.
Θωός (ὁ) καθ' Ἦσ. εἶδος πτηνοῦ.
Θωπεία (ή) κ. νεώτ. κολακεία, ὑπερβολικὴ περιποίησις : Εὐρ.Ὀρ.669 καὶχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπειφ λέγω, Ἀριστφ.Ἰνπ.890 ἄλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείας, Πλάτ.Νόμ.633D θωπειται κολακικαί, Ἰουλ.Λόγ.3.102C, Καλλίγ.Θάν.8λ.217 αὐτὸς τὸν πρέσβυν θωπειται του ἡμην εὐπρόσδεκτοι 2) νεώτ. ἐλαφρὸν διὰ τῆς ψάλλαντος φωνῆς γενομένη εἰς ἐκδήλωσιν στοργῆς, προστασίας, τρυφερότητος, χάδι : μητρικαὶ - ἐρωτικαὶ θωπείαι.
Θώπευμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κολακεία, κολακευτικός λόγος, περιποίησις, ἐκδήλωσις εὐνοίας, τρυφερότητος : Εὐρ.Ἰκ.1103 ἀρσένων δὲ μείζωνες ψυχαὶ γυναίκεται 3) ἦσαν εἰς θωπεύματα, Ἀριστφ.Σφ.563, Πλάτ.Πολ.590C.
Θωπευμάτων (τὸ) ὑποκορ. τοῦ θώπευμα, ἐκδήλωσις στοργῆς, τρυφερότητος : Ἀριστφ.Ἰνπ.788 ὡς ἀπὸ μικρῶν εὐνοῶν αὐτῶ θωπευματιῶν γεγένησαι.
Θωπευτή (ὁ) [θωπεύω] θηλ. θωπεύτρια μων. κ. νεώτ. μτφ. ὁ κώλαξ.
Θωπευτικός-ή-όν κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ρέπων, κλίνων εἰς τὰς θωπείας, ποῦ ἀγαπᾷ νὰ κολακεύῃ, νὰ περιποιηθῆται : Ἀριστλ.Ζ1 488b.21 τὰ δὲ θυμικὰ καὶ φιλητικὰ καὶ θωπευτικὰ ἴζφαι 2) κολακευτικός, τρυφερός, καίθευτικός : Διγεν. Ἀκρ.3397 τοιαῦτα ὁ Φιλόδαππος θωπευτικὰ φωνήσας 3) δὲ ἀπαλός, ἐλαφρός, σάν χάδι : Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.99 ἢ ννοῦ τοῦ ἀγγέλου θωπευτικώτερα καὶ τῆς ἀδρας τῆς νυκτός 2) τὰ θωπευτικὰ θωπεία, κολακεία : Πλάτ.Νόμ.634A.

Θωπευτικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κολακευτικός : Δίων Κ 69.6, Γαλ.14,600 2) εἰς ἐκδήλωσιν στοργῆς, τρυφερότητος : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.6 τὰ ταλαίπωρον... τὸ ἐκάλεϊ Πατρώων θωπευτικός.
Θωπεύω (θώφ) κ. νεώτ. κολακεύω, καθ' ὑπερβολὴν περιποιῶμαι, παρέχω ὑπηρεσίας, διακονῶ : Σοφ.ΟΚ 1336 ἄλλους δὲ θωπεύοντες μικροῦ μων σὺ τε κέγω, Εὐρ.Ἦρακλ.983 γύναι σάφ' ἴσθι μὴ με θωπεύσονται σε, Ἀριστφ.Ἀχ.657, Πλάτ.Θε.αιτ.173A Ἐπιστάμην τὸν δεσπότην λόγω θωπεύσαι, Αἰσχίν.3,226 κ. παθ. : Ἀριστφ.Ἰνπ.116 θωπευόμενός τε χαίρεις κάξασατώμενος 2) φρ. τὸν καιρὸν θωπεύω ἐξοικονομῶ τὰς περιστάσεις : ΨΦωκυλ.93 2) ἐλαφρῶς φαύω, χαϊδεύω : Ξεν.Ἰνπ.10,13, αὐτ.Κυν.6,21, - μητρικός - ἐρωτικός θωπεύω.
Θωπικός-ή-όν (θώφ) θωπευτικός : Ἀριστφ.Λυσ.1037 ἐπίρρ. -ὤς Σουῖδ.
Θώπλα (τὸ) ἀπ. κράσ. ἀντὶ τοῦ τὰ ὄπλα : Ἀριστφ.Ὀρν.449.
Θώπτω θωπεύω βλλ., κολακεύω, περιποιῶμαι : Αἰσχ.Πρ.937 θώπτει τὸν κρατοῦντ' ἀσί, αὐτ.ἀπ.234 2) Ἦσ. «θώπτει» σκόπτει, θεραπεύει 2).
Θωρακείον (τὸ) θωράκιον, τεῖχος ἀμυντικόν, προπέτασμα : Αἰσχ.Επτ.32 πληροῦτα θωρακεία, κἀπὶ σέλημασι πύργων στάθητε, Διόδ.Σ 17,44 2) ἀκροστόλιον βλλ. : Ἐπιγρ. 3) μικρὸς θώραξ Ἰάδω.
Θωρακίζω κ. μων. κ. νεώτ. ἐνδύω, ὀπλιζῶ διὰ θώρακος : Ξεν.ΚΠ 8,8,22 θωρακίσεις αὐτοῦ δια Ἰππους 2) κ. παθ. : αὐτ.Ἀν.3,4,35 ὄθ. θεθωρακισμένοι οἱ διὰ θώρακος ὀπλισμένοι : Θουκ.2,100 2) κ. μέσ. θωρακίζομαι φορῶ θώρακα : Ξεν. Ἀν.2,14 2) γεν. ἐφοδιάζω δι' ἀμυντικὸν ὀπλισματ' αὐτ.ΚΠ 6,1,29 τοῦς δ' ἠνιόχους ἐθωρακίσει πάντα πλῆν τῶν ὀφθαλμῶν κ. παθ. : Ἐπιγρ. 14,10 ἄγκω... χλανίδος εὐθωρακισμένω, Στράβ.17,1,39, Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,115 πρῶτος ἀναβαίνει τὸν ἵππον τὸν πολεμήτορα καὶ θωρακίζη πρὸ τῶν ἄλλων 3) νεώτ. εἶδ. ἐπενδύω τι διὰ σιδηρῶν πλσκῶν, ἐλασμάτων, καθιστῶν ἀπρόσβλητον ἀπὸ παντός βλήματος : θεθωρακισμένον αὐτοκίνητον 4) νεώτ. τὸ παθ. ἐν μέσ. σμμ. μτφ. προφυλάσσομαι, περιφρουρῶ ἑμαυτὸν : θωρακίζομαι δι' ὑπομονῆς.
Θωρακικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸν θώρακα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : Παλλ.ἀδ.Ἰατρ.Ἰνπ.297 θωρακικὰ ἰμβρία, -θωρακικοί μύες, -θωρακικαὶ ἀρτηρίαι, -θωρακικὰ νεῦρα - δργανα 2) ὁ πᾶσων νόσων τοῦ θώρακος, σθηθικῶν νόσημα : Ἀέτ.8,63.
Θωρακιστὴ (τὸ) μτγν., μων. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ θώραξ βλλ.ἡ) : Λουκ.Παράρ.49 ὁ μὲν τις ἀκρίθως ἀρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωρακίον ἐνδύεται 2) ἐπαλξίς τεύχους, ἀμυντικὸν προτεχίμα : Πολύβ.Β,4,4, Διόδ.Σ 17,44, Φιλ.2,324 2) προφυλακτικὸν προστέγασμα τῶν διευθυνόντων πολιορκητικῆν ἐνέργειαν, ἐπιχείρημα : Ἀθην.Μηχ.18.11, Διόδ.Σ 14,51 3) τὸ ἐπὶ τῶν νῶτων ἐλεφαντῶν πυργοειδὲς ἰκρίωμα : Πολύβ.ἀπ.162b, Διόδ.Σ 2,17 εἶδ' καὶ συνέβαινε κατὰ τὴν ἐφοδον αὐτῶν [τῶν ἐλεφάντων] διὰ τε τὸ πλῆθος καὶ ἐπὶ τῶν θωρακίων κατασκευῆν ἀνυπόστατον ἀνθρώπινην φύσει φαίνεσθαι τὴν ἐπιφάνειαν 4) ἐν τῷ ναυτικῷ, θέσις ἐπὶ τοῦ ἰστού ἀμυντικῆς πρακεκαλυμμένη, ἀφ' ἧς ἐβάλλον οἱ ἀκονοισαί : Ἀσκληπιάδ.Μ.π.Ἀθην.11, 475A 2) κ. νεώτ. ναυτ. σσηίδωμα ἢ μετάλλιον προφυλακτῆρ στερεοῦμενος εἰς τὸν καιρὸν τῆς στήλης ἰστού, δημ. κόφαρ 5) νεώτ. πᾶν ἔξιλον, μετᾶλλιον, λίθινον κατασκευάσμα ἐντεθειμένον ὡς προτεχίμα εἰς τὸ χεῖλος κρηπίδος, μώλου, γεφύρας κλπ., ἀ. εἰσβαίων, δημ. παραπέτο.
Θωρακίς-ἴδος (ή) γλῶσσο. θώραξ.

θωρακισίς (ή) νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θωρακίζω βλ.λ., ἴδιως ἢ διὰ θώρακος ἐπέδουσις πλοίου· || μετανυμ. αἱ πλάκες τοῦ θώρακος, ὁ θώραξ· **βαρετα-ισχυρά θωρακισίς**

θωρακισμο-ατῶς τὸ νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θωρακίζω βλ.λ., ἢ προσαρμολογία τοῦ θώρακος.

θωρακισμός (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ διὰ θώρακος ὀπλισμός· ΠΔ Μακκ.2,5,3 καὶ βελάων βολὰς καὶ χρυσῶν κόσμων ἐκλάμφεις, καὶ παντοίους θωρακισμούς, Εὐστ.Πον.218,35.

θωρακίτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. στρατιώτης διὰ θώρακος ὀπλισμένος, θωρακοφόρος· Πολύβ.10, 29,6 τελευταίους δὲ (ἐπέταξε) θωροκίτας καὶ θυροφύρους· 2) νεώτ. ναυτ. ναύτης ἢ ὀπισθο εἰδικὸς εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ἀρμένων, ἡσκημένος δὲ εἰς τὰν πρῶτα τῶν ἔργων τὴν ἐκτέλεσιν, πρβλ. ἀρμενιστής, δημ. γαμπιέρως-ης· παραγγέλμα θωρακίται ὄνω | εἰς τὰ θωράκια, πρὸς ἐκτέλεσιν χειρισμοῦ |.

θωρακίτις -ιδος (ή) πάπ. ἡ τοῦ θώρακος· θωρακίτις ζώνη.

θωρακοδέρρις -ιδος ἢ -εως (ή) νεώτ. ναυτ. ἀτμολογία τεθωρακισμένη κανονισμένη, διὰ βαρέων πυροβόλων ἐξωπλισμένη καὶ χρησιμοποιουμένη ὡς ἀκταιωρός.

θωρακογράφημα -ατος (τὸ) νεώτ. τὸ διὰ τοῦ θωρακογράφου βλ.λ., ληφθὲν σχεδίσμα, παριστῶν ἐγκαταστάσιν τομῆν τοῦ θώρακος.

θωρακογράφος (ὁ) νεώτ. μεταλλινὴ συσκευή, ἐν τῇ ὀρθοπεδικῇ χρησιμοποιουμένη πρὸς γραφικὴν παράστασιν ἐγκαταστάσιν τομῆς τοῦ θώρακος.

θωρακοδρόμων -ωνος (ὁ) νεώτ. νστυ. ἐξελιγμένους τύπος δρόμωνος ὀπλοκινήτου καὶ τεθωρακισμένου, βοηθητικὴν ἔχοντος τὴν ἱστιοφορίαν.

θωρακοειθής -οὺς -ές μτγν. ὁ ἐν εἶδει, ἐν σχήματι θώρακος· Φιλ.2,226 θ-**οφασμα**.

θωρακοζώνη (ή) σχῶλ. ἡ τοῦ θώρακος ζώνη· Σχῶλ. 'Ιλ.Λ 234' πρβλ. θωρακίτις.

θωρακοκέντησις -εως (ή) νεώτ. ἱατρ. ἐπὶ προσ. παρακέντησις τοῦ θώρακος πρὸς ἐξαγωγήν παθολογικοῦ ὑγροῦ.

θωρακομετρία (ή) νεώτ. ἱατρ. διαγνωστικὴ καταμέτρηση τῶν διαστάσεων τοῦ θώρακος.

θωρακοπλαστική (ή) νεώτ. πλαστικὴ ἐχειρήσις ἐπὶ τοῦ θωρακικοῦ τοιχώματος, δι' ἣς σκοπεῖται ἢ ἐξάλειψις παθολογικῆς κοιλότητος.

θωρακοποιός (ὁ) ὁ κατασκευαστὴς θωράκων· Ξεν. Ἀπορν.3,10,9.

θωρακοπῶλης (ὁ) ὁ πωλὼν θωράκας ἐν Ἀριστφ. Εἰρ. ὡς πρὸς. τοῦ δράματος.

θωρακοσκοπία (ή) νεώτ. ἡ ἐξέτασις τοῦ θώρακος, στηθοσκοπία.

θωρακοστρακα (τὰ) νεώτ. ζῶολ. αἰκογένεια μαλακοστράκων.

θωρακοτομία (ή) νεώτ. ἱατρ. τομὴ, διαίρεσις τοῦ θωρακικοῦ τοιχώματος τοῦ σώματος μεταξὺ δύο πλευρῶν πρὸς ἐξαγωγήν πύου ἐκ τῆς κοιλότητος τοῦ ὑπεζωκότος.

θωρακοτομία (ή) μσν. τὸ φέρειν ἐπὶ τοῦ σώματος θώρακα· ΚΜανασσ.134.

θωρακοφόρος -ον κ. νεώτ., ἰων. θωρακο- ὁ φέρων θώρακα στρατιώτης, θωρακίτης βλ.λ.· Ἡρ.7,89 τὸ δὲ πλῆθος αὐτῶν θωρακοφόροι ἦσαν, μαχαίρας δὲ μεγάλας ἔχον, αὐτ.8,113, Ξεν. ΚΤ 5,3,36, 'Ιουλ. Λόγ.2,63· 2) νεώτ. εἰδ. ὡς οὐστ. στρατιώτης ἀνήκων εἰς σῶμα βαρέως ὀπλισμένον ἰππέων, διατηρούμενον ἀπὸ τοῦ μεσαιῶνος εἰς τὴν κρᾶτην ἐξ ὧν σῶμα παρατάξεως· Γάλλοι θωρακοφόροι τῆς α' αὐτοκρατορίας.

θωρακοφραγάτα (ή) νεώτ. ναυτ. θωρακοδρόμων βλ.λ.

θωρακωτός -ή-ός(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ θώρα-

κος ἐπέδεδυμένος· 2) κ. δημ. θωρακωτό(ν) (πλοῖον) τὸ ἔχον τοὺς ἱστούς ἐφαδισμένους διὰ θωρακίων, ἀντιβ. ἀθωρακωτόν.

θώραξ -ακος (ὁ) κ. νεώτ., ἰων. κ. ἐπ. θωρήξ, αἰολ. θόροαξ μετὰ ἴλιον ἢ δερμυτῖον περιβλήμα προστασίας τοῦ στήθος καὶ τὰ νῶτα τῶν πολεμιστῶν· 'Ιλ.Δ 133 ὄβη ζωτήητος ὄχλης χρυσεῖοι σῦνεον καὶ διπλάδος ἤγητο θωρήξ | διὰ διπλοῦ ἐλάσματος |, αὐτ.Υ 415, Ψ 560 δῶσω αἰ θωρήκα . . χάλκεον, ὦ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασιγέτερο ἀμφιδέσινται, 'Ηρ.3,47 θωρήκα . . λίνεον, αὐτ.9,22, Ἀριστφ.Εἰρ. 1224 δεκάκωνον θωρήκος κύτος, Πασα 6,19,7, Ζαλοκ.429,2 (ἐκδ. Φέξη) ἀκτίνας ἐκπέμπουν αἱ λόγχοι μυρίας | καὶ λάμπουν οἱ θώρακες ὅπου περᾶτε· || νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ἢ διὰ μεταλλίων πλεκτῶν ἐπέδουσις πολεμικοῦ πλοίου, πυροβολεῖου πύργου κλπ.· 2) μετωνυμικός, τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ ὑπὸ τοῦ θώρακος καλυπτόμενον, τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ κορμοῦ εἰς ὃ ἐμπερικλείεται ἡ καρδιά καὶ οἱ πνεύμονες, τὸ στήθος· 'Ἰνν.Τέχν.10, Εὐρ.'Ηρ.1095 νεανίαν θώρακα καὶ βραχιόνα, Ἀριστλ.Ζ1 493α,5 αὐχὴν δὲ τὸ μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος· || ἐνίστε λαμβανόμεν. ὡς καὶ κάτω τοῦ διαφραγματος ἐκτεινόμενον· Πλάτ.Τίμ.69Ρ, Ἀριστλ.Ζ1 491α,30· 3) στηθόδεσμος· Γαλ.12,493· 4) ἐπολιξίς τεύχους, ἀμυντικὸν προτεῖχμα, θωρακίων βλ.λ.2)· 'Ηρ.1,181 τοῦτο μὲν δὲ τὸ τεῖχος θωρήξ ἐστὶ, Δίων Κ 74,10.

θωρηκοφόρος -ον ἰων. ἀντι θωρακοφόρος.

θωρηκτής (ὁ) [θωρήσσω] ὁ διὰ θώρακος ὀπλισμένος· 'Ιλ.Μ 317 Λυκίων πύκα θωρηκτῶν | δι' ἰσχυρῶν θωράκων ὀπλισμένων, αὐτ.Φ 429 δτ' Ἀργεῖοισι μαχοῖσθαι θωρηκτῆσιν.

θωρηκτός -ή-ός(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ θώρακος μεταλλικοῦ ἐπέδεδυμένος· θωρηκτὸν κατάστρωμα πλοίου, -θωρηκτὰ διαφραγμάτα· || τὸ θωρηκτό(ν) ὡς οὐστ. πλοῖον πολεμικὸν διὰ μεταλλικοῦ θώρακος προστατευόμενον ἀπὸ τῶν βλημάτων.

θώρημα (τὸ) δημ. τὸ ἀντικείμενον τοῦ θωρῶ, τὸ δὲ βλέπει, παρατηρεῖ τις· 2) βλέμμα, ματιά, ἀνάβλεμμα· βάσκανο τὸ θώρημα τοῦ.

θώρηξ -ηκος (ὁ) ἰων. κ. ἐπ. θώραξ.

θώρηξις -εως (ή) [θωρήσσω] τὸ πίνειν ἀμιγῆ, ἀκρατον οἶνον, φιλοποσία, ἀκρατοποσία· 'Ἰνν. Ἀφ.2,21, αὐτ.7,48, Γαλ.17(2),498.

θωρήσσω (θώραξ), μέλλ. θωρήξω, ἐπ. ἀάρ. θωρήξα, μέσ. κ. παθ. θωρήσσομαι, ἀόρ. ἐθωρήθην διὰ θώρακος ὀπλιζέω· δθ. κ. ὀπλιζέω, ἐτοιμαζέω πρὸς μάχην, πρὸς πόλεμον· 'Ιλ.Β11 θωρήξαι ἐκέλευε κῆρ κωμόντας Ἀχαιοῖς πανουδῆν, αὐτ.Π 155 Μυρμιδόνας δ' ἀρ' ἐποιχόμενος θωρήξεν Ἀχιλλεὺς πάντας ἀνά κλισίας· || συνηθέατ. ἐν τῷ μέσ. κ. παθ. ὀπλιζέομαι, ἐνδύομαι τὸν ὀπλισμὸν μου, δθ. ἐτοιμαζέομαι πρὸς μάχην· 'Ιλ.Α 226 οὐτε ποτ' ἐξ πόλεμον ἄμα λαὸν ἀπὸ θωρηθῆναι· τέτληκας θυμῷ, αὐτ.Υ 329, Ὀδ.Μ 227, Ψ 369, ἐθωρήσσαντο δὲ χαλκῷ, Ἀριστφ. Ἀχ.1134· 2) καταπαύω τινὸς τὴν θίψαν, πορίζω, εὐφραίνω διὰ ποτοῦ· 'Ἰνν.Επίδ.2,5,10· κ. παθ. 'Ἰλκ. Ἄλεξ.32 ποτῷ φρένα θωρηχθῆντες· || μεθῶσκα τινά· Θέων. 642 οἶνος ἔμοι τὰ μὲν ἄλλα χρίζεται, ἐν δ' ἀγάριστον, εὐτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγη· κ. μέσ. μεθῶ πίνων ἀκρατον· αὐτ. 413 πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι, Πίνδ.ἀν.72, 'Ἰνν.Νοῦσ.4,56 θωρηχθεὶς ὑπὸ οἴνου· || κ. μέσ. ἐν ἐνεργ. μέθ. χρ.· Νίκ. Ἄλεξ.225 τὸν μὲν νεκταρι θωρήξαιο.

θωριά (ή) δᾶμο. θωρία, ὄψις, ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις, παραδόστισ· Σολωμ. Ἐθν.Υμν.145,2 κείτὸ κσῆπτρο, ποῦ σᾶς δεῖχνει, | ἔχει ἀλήθεια ὠφρα θωριά·· || χρώμα, χροιά· Βαλαμρ. Ἀφιρ. Γεωργίω Α' ἤθελα νά'μαι πέλαγο, τὰ κύματά του

νά'χω | . . . τῆ γαλανή τους τῆ θωριά . . . || ὠ-
ραία, τερνῆ ὄφης : Βιζυην. Μάρτης 14 ἐγώ μ' ὁ
μήνας πού γυρνᾷ σὲ κάθε χρόνον κύλημα | και
φέρεαι μούσχαυς και θωριάς εἰς τ' ἀνθη μ' ἕνα
φίλημα, φρ. ἔχασε τῆ θωριά του | ἐπὶ ὀνδρώπων,
ὠχρίασεν ἐκ φόβου· κ. ἐπὶ πραγμ., ἐξθωρίασε |
2) βλέμμα : Ἐρωτόκρ. Α 299 ἐλόγησα νά τῆ
θωροῦ, κ. ὡς τῆ θωριά νά σάνω.

θωριάζω δημ. χρωματίζω, ἐναρμονίζω, συνδυά-
ζω χρωματισμούς, βάζω χρώμα, θωριά βλ. λ.).

θωριακός-ή-ό δημ. ἐπὶ πραγμ. ὁ καλόν, ἐπιτυχῆ
χρωματισμόν ἔχων : θωριακός γένεκε ὁ τοίχος·
|| ὁ ζῶπρὸν χροιάν ἔχων : θωριακὰ φουστάνια
φοροῦσαν οἱ νιές και κατὰμαυρα οἱ γριές·
|| ἐπὶ χρώματος, ὁ καλῆς ἀπαχρώσεως : θωρια-
κῆ βαφή· ἐπίρρ. -ά : σπῆτι βαμμένο -ά.

θωρίασμα (τό) δημ. τεχν. ἐπιτυχῆς, ἀρμονικῆς
συνδυασμῆς χρωματισμῶν, καλὸ ταίριαγμα, ταί-
ριασμα χρωμάτων.

θωρῶ μυν. κ. δημ., σπαν. ποι. κ. ἀσυναίρ. θω-
ράω, ἕ. θαρῶ | κτ. διαφ. παραγ. κ. γρ. θαρῶ
βλ. λ.), παρατ. (ἐ)θῶρουν | κυρ. μυν.) -εις -ει,
δημ. κ. ἐθῶρεις -εις, δημ. συνήθ. (ἐ)θωρῶσο,
ἔξ οὗ κ. μ. ὁ εὐχρ. ἐθωρούσαμε-ούσατε
-ούσαν(ε), ἀόρ. ἐθῶρησα, παθ. μ. τριτοπρ. κτ.
ἐνεστ. θωριέται - θωριούνται, κ. κτ. παρατ. ἐθω-
ριόταν, ἐθωριούνταν, θωρῶ, παρατηρῶ, βλέπω
τι : Διγεν. Ἀκρ. 257 εἰς τὸ θρονίον ἐκάθητο και τὸ
γυαλί ἐθῶρει, Ἐρωτόκρ. Α 91 ἄμε ταχιά, πῆγαιν'
ἀργά, θῶρειε τὴν Ἀρετούσα, δ. τραγ. θωρῶω τῆ
γῆ πού σκίζεται, τὸ πέλαιγα πού βράζει, Βα-
λαωρ. Ἀνδριάς Γρηγ. | πῶς μάς θωρεῖς ἀκίνητος,
παραίμ. μὴ θωρῆς με πῶς κουτσαίνω, δες τὴν
ἴσα μου τὴ μοῖρα | ἐπὶ ἀναξίων εὐδοκίμουτων
κοινωνικῶς |, ὁμ. θῶρησα δέντρο στὸ λογγό, μὰ
πόρεφη δὲν εἶχα | ἐπὶ ἐπιδιωξέως ἀτελεσφορήτου
ἔνεκα κακῆς ἐνεργείας | || παθ. τριτοπρ. κυρ.
ἀλληλοθάβ. : παροιμ. μάτια πού δὲ θωριούνται
γλήγορα λησμονιούνται· || κ. μέσ. κατοπτρίζο-
μαι : παροιμ. θωριέται ὁ βλάχος στὸ βηρὸ και λέει
μαυρίλα πού 'χω· 2) μτφ. κ. θωρ(ί)ῶ διακρί-
νω, ἀγοχάζομαι, διαισθάνομαι : Ἐρωτόκρ. Α 905
θωρῶ ξαναγιαγύρασι κι ἦρθαν τὰ περασμένα, -
τὸ θωρεῖ πῶς δὲν τὴν ἀγαπάει πλιά· || ἐκ-
τιωδ., ἀντιλαυδάνομαι, κρίνω : θωρῶ πῶς ἦρθε κι

ἐμὲ ἡ σειρά μου νά μιλήσω - πῶς εἶναι ὥρα νά
ξεκινήσουμε, Σολωμ. Λόρδ Μπαύρ. 25,3 πού τὰ δι-
καῖά σου θωρώντας, ἀποκριθῆκε Εἰμαι δῶ·
|| ὑποβέτω (συνηθέστ. ἐν τῷ τ. θαρ(ί)ῶ) εἰκάζω,
μοῦ φαίνεται πῶς : θωρῶ πῶς δὲν τὰ πάει καλά
μὲ ταὺς δικούς του, - θῶρησε πῶς εἶμαι τοῦ γε-
ρισθ τοῦ· || κ. παθ. τριτοπρ. ἐν ταῖς αὐτ.
σημ. : σήμερα οἱ μαμμουδιαμοῖ θωριοθῆναι εὐγε-
νεῖς, - στὸ χωρία μας τὸ χρωσσιμιδὸ θωριοθῆναι
ντροπή.

θῶς-οός (ὁ) κ. νεώτ., γεν. πληθ. θῶων ζῶων θηλα-
στικῶν ἐκ τῶν σαρκοπόδων, δημ. τασκάλι : Ἰλ. Λ
474 ἀμφὶ δ' ἀρ' αὐτὸν Τρῶες ἔπονθ' ὡς εἰ τε
θασφονοὶ θῶες δρεσφιν ἄμφ' ἔλαφον μερσόν
βεβλημένον, αὐτ. Ν 103, Ἡρ. Α 192, Ἀριστ. Λ 507b,
17, ἔχει δὲ ὁ θῶς πάντα τὰ ἐντός ὁμοία λύκω.

θῶσσω ἀόρ. α' ἀπαρφ. θῶξαι, ὄωρ. θῶξαι, μτφ.
παθ. ἀόρ. θωχθεῖς (Ἦσ.) θωρήσω βλ. λ. 2 :
Σοφ. ἀπ. 183.

θωστήριον (τό) Ἦσ. «εὐωχητήριον» : Ἄλκμ. 23,81.

θωτάζω καθ' Ἦσ. τωθάζω, χλευάζω, ἐμπαίζω.
θωυκτήρ-ήρος (ὁ) μτφ. ὁ κραυγάζων, ὕλα-
κτῶν, φωνῶν : ΑΠλ. 4,91.

θωυμα-άζω (βλῶσσω) | ων. τ. τῶν θαυμα-άζω,
θωυσμῶς (ὁ) | θωύσσω) μυν. κραυγῆ, ὕλακῆ :
Νηκ. Χων. Χρον. 214B θωυσμῶς κυνῶν.

θωύσσω, μέλλ. θωύξω μεγαλοφώνως κράζω, φω-
νάζω : Σοφ. Α 7.308 παίσας κάρτα θωύξεν, Εὐρ. Ὀρ.
168 σύ γάρ νιν, ὦ τάλαινα, θωύξασ ἔβλαες ἔξ
ὄπνου, αὐτ. Τρω. 163' μτ. συστ. αἰγ. : Αἰσχ. Πρ. 395
τόνδ' ἐθῶξας λόγον, αὐτ. 1041, Σοφ. Α 1.335'

2) μτ. αἰγ. προσ. καλῶ πινα, ἐπικαλοῦμαι : αὐτ.
ΟΚ 1624 φθέγμα δ' ἐξάφνης τινός θωύξεν αὐ-
τόν, ὥστε πάντας ὀρθίας στήσαι φόδω δέισαν-
τας ἐξάφνης τρίχας· || ὁμ. μτ. ὄστ. : Εὐρ.
'Ἰηπ. 219 κισί θωύξαι· 3) ἐπὶ κυνῶν, ὕλακτῶ :
Σουῖδ.· || ἐπὶ κωνόπων, βουθῶ : Αἰσχ. Ἀγ. 893.

θώφ-θωπός (ὁ) ὁ κόλαξ, ὁ ἀνεπικρινῶς, ψευδῶς
ἐγκωμιάζων, θεραπεύων τὴν ματαιοδοξίαν, τὸν
ἀγοισμόν τιнос : Ἡρ. 3,80 ἦν τε γάρ αὐτὸς μετρι-
ως θωμάζης, ἀχθεταὶ ὅτι αὐτὸν κάρτα θεραπεύεται,
ἦν τε θεραπεύη τις κάρτα, ἀχθεταὶ ἄτε θωπί,
'Ἀνφ. Σοφ. 65 θ- πλούτου· || κ. ἐπιθετ. : Τραγ.
'Ἀδесп. 24 θῶπες λόγοι | ἐγκωμιστικοί, καλακευ-
τικοί |, Πλάτ. Θεαιτ. 175E, Φιλ. 2,52.

Γ, Λ, ΙΩΤΑ (τὸ) [ἀκλ.] κ. νεώτ., δημ. **γιώτα** τὸ ἔνα-
 τον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ, τοῦ λατινικοῦ, τῶν ρω-
 μανικῶν καὶ τοῦ γερμανικοῦ ὀλφαβήτου, προελ-
 θὼν ἐκ τοῦ δεκάτου γράμματος τοῦ φοινικικοῦ
 γιῶδ ἵσπερ σημαίνει χεῖρ ἢ προφερόμενον ἀέπιστε
 ὡς φωνήεν, ὡς ἡμίφωνον δὲ μόνον κατὰ συνίζη-
 σιν παρὰ ποιητὰς περίπου ὡς τὸ ἀγγλ. γ: Αἰγυ-
 πτίας, Ἰ'Οδ. Δ 127 Ἰ' Ἄτδος, γήρατ, μὴ ἐπιδρῶν δωμα
 καὶ οὕτω ἐπὶ τῆς ποσότητος τῆς προηγουμένης
 συλλογῆς: Ὀδ. Θ 560 καὶ πάντων Ἰσασί πόλιας
 [=πόλις] ἢ ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. τὴν προφορὰν ταύ-
 την [j=γ] ἔχει εὐκρινεστέραν, συνεκφωνούμενον
 μεθ' ἐπομένου φωνήεντος εἴτε ἐν ὄρχῃ λέξεως, ὁ-
 πότε ἐν τῇ δημ. κ. γράφεται γίη, ὡς ἰατρὸς)
γιατρός, ἰεράς) **γεράκι**, (ἀφύλλον) **γιοφύλλι**, ἢ
 μετὰ τὸ σύμφωνα β, δ, ζ κ. ρ, μετ' ἀφαροστέραν
 προφορὰν [γi], ὡς **βιδός, διακός, διή, νάζια,**
Μαριώ, ὡς κ. μετὰ τὸ μη=βι, νη=δι, ὡς **κου-**
μπιά, δόντια, ἐν ᾧ μετὰ τὰ θ, ζ, π, σ, τ, φ, ψ, ἤχει ἔ-
πισιν ἰδιωμ. περίπου ὡς χi, ὡς ἀγκάθια Ἄξιά,
κουπία, ἴσα, μάτια, ἀφίονι, ταφιά, κατόπιν δὲ
 τῶν λ, μ, ν καθιστᾷ ὑγρότερον τὸν ἦχον αὐτῶν, ὡς
 ἰάπην, **μά, νιδός** ἢ ἀλλαχού ἢ ἀντικατάστασις
 ταῦ j διὰ τοῦ i εἰκάζεται ἐκ συγγενῶν τύπων ἄλ-
 λων γλωσσῶν, ὡς **πάτρ-ιος=σασσικρ. pitr-gas,**
ἀγιος=σσανικρ. yag-yas, γεν. Ἰππο-ιο [Ἰπτοο-ιο]=
σσανικρ. asvas-ya, κεινός [ἴων. ἀντὶ κενός]=κεν-
ός, σασσικρ. sun-yas, μέσσος [ἐπ. ἀντὶ μέσσος]=
μέσζος, σσανικρ. mačyas, λατ. medius ἢ τὸ ὑπογε-
 γραμμ. i ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλ. γραμματικῶν i προ-
 γεγραμμένον [λατ. adscriptum], γράφομενον οὕτω:
 τῶι, ὡς κ. νῦν ἐπὶ ἐν τοῖς κεφαλαίοις γράμμασιν ἢ
 Διον. Ὁρ. 639, 14; Ἀπολλ. Δύσκ. Ἄντων. 87, 10 i, ἀπὸ δὲ
 τοῦ ἰᾶ αἰῶνος μ.χ. ὑπογράφεται, ὡς τῶ φιλῶ*
 ἢ κτ. AB 1187 «οἱ Αἰολεῖς ταῖς εἰς ᾧ ληγουσῖας
 δοτικὰς οὐ προσγράφουσι τὸ i, τῶ Ὀληῶν γάρ
 φασι καὶ τῶ σόφω χωρὶς τοῦ i—καὶ πάλιν οἱ
 Βοιωτοὶ τοῖς εἰς ἧ ληγουσῖας δοτικὰς οὐ προσ-
 γράφουσι τὸ i κ.τ.ε.» **2)** ἐν τῇ ἄωρ. διαλέκτῳ
 κείτῃ τὸ i ἀντὶ τοῦ u ἐν τῷ γ' πληθ. προσ. κ. τῇ
 μτχ. τοῦ ἐνεσπ., ὡς φιλοῖσι, γελᾶσι, εἴσα, ἀντὶ
 φιλοῦσι, γελᾶουσι, εἴουσα ὁμ. κ. Μοῖσα, Ἀρέθουσα,
 ἀντὶ Μοῦσα, Ἀρέθουσα κττ. ἢ ὁμ. προστίθεται εἰς τὸ α ἐν τισιν ἐπιθ. κ. ἐν τῇ μτχ.
 τοῦ ἄωρ., ὡς **μέλαις, τάλαις, ρίφαις, ἀντὶ μέλας,**
τάλας κττ. κ. ἐν τῇ αἰν. πληθ. τῶν θηλ. τῆς α'
κλίσεως, ὡς ταῖς νύμφαις, ἀντὶ τὰς νύμφας
3) π. τοῖς Βοιωτοῖς τὸ i ἀντὶ ἐ πρὸ τῶν α, ο, α,
 ου, ὡς **θιδᾶ ἀντὶ θεός, πολεμαρχία, ἀντὶ πολε-**
μαρχεῶν ἢ ὁμ. κ. π. Λόκωσι, ὡς σιδᾶ, σιδῶ,
 σείος, ἀντὶ θεός, θεός: ἢ ἐν τῇ ἀρκαδικῇ κ.
 κυπριακῇ διαλέκτῳ ὑστερογενές i ἀντὶ ἐ παρὰ τὸ
 ἔνρινα ν, μ, ὡς ἀπεχθίμος) ἀπεχθίμος **4)** τὸ
 i μεταβάλλεται εὐκόλως εἰς εἰ, ὡς ἑλλω) ἴλω,
 εἴλω) ἴλη), εἴρων) ἴρην, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 418 i,
 διὸ καὶ ἀπὸ τοῦ β' αἰῶνος π.χ. λέξεις ἐτυμολογι-
 κῶς ἔχουσαι i, εὐρηνται κ. διὰ τοῦ εἰ, ὡς Σα-
 λαμεινός, νεῖκη ἢ παρ' ἀρχ. ἰδ. ἴων. τὸ i συ-
 γχάκις ἐναλλάσσεται μεταπτωτικῶς πρὸς τὸ ε, ἰδ.
 τὸ ἄνωγον, ὡς κίρνημι κ. κερᾶννυμι, ἐστία,
 ἴων. ἰατῆν ἢ συνήθ. τὸ i παρεβάλλεται πρὸς
 μῆκυσιν τῆς συλλογῆς, ὡς εἰν, εἰς, ξείνος, κει-
 νός, πνεῖω, ὑπέρ, διαί, παραι, ἀντὶ ἐς, ξένος, κε-

νός, πνεῖω κττ., σπαν. ἐν τῷ μέσῳ λέξεως, ὡς
 μεσαιόλιος, ὀμοιόπορος, παραιδάτης ἢ κ. ρί-
 ζαι ἔχουσαι i μῆκύνονται εἰς εἰ, ὡς ἴων ἴμεν) εἴμι,
 πιθ-) πείθω, λιπ-) λείπω κττ. ἢ ὁμ. τὸ i μῆκυ-
 νεται εἰς οἰ, ὡς ἴων ἴμεν οἶμος, πρβλ. οἶκος νίκης,
 οἶκος νίκης, (λείβω) λοιβή libate **5)** ἐνίοτε
 ἐν Θεσσαλίᾳ κ. Λεσβῷ τὸ i ἐτρέπετο εἰς ε παρὰ
 τὸ ρ, ὡς κρυνόμενι) κρύνειν, Δημόκρετος) Δη-
 μόκροτος ἢ ὁμ. ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν γει-
 τονικῶν συμφῶνων τὸ i κ. γεν. ὁ φθόγγος i λαμ-
 βάνει διαφόρους τροπὰς, ὡς ὡν πρὸ τοῦ ρ συνη-
 θέστ. τρέπεται εἰς ε, ὡς ὡν περὲχύνω) πρβλ. κηρί-
 ον) κερῖ, θηρίον) θεριό, μάγειρος) μάγερος:
 ἢ ὁμ. δημ. πρὸ τοῦ u ἐνίοτε τὸ i τρέπεται εἰς
 ου, ὡς ὡν κινῶ) κουνῶ, πρινᾶρι) πουρνᾶρι, ἢ κ.
 ὄφομοιοῦται, ὡς φωτάριχον) ἀγοτάριχο) **6)** κ.
 δημ. τὸ i τρέπεται εἰς ἡμίφωνον ἐπομένου φωνῆ-
 εντος, ὡς ὡν πλουτίος) πλούσιος, ἐνιαύτιος) ἐνι-
 αύσιος ἢ ὁμ. πᾶν ἄνωγον i ἢ κ. πρῶην το-
 νιζόμενον, ἐξ οὗ μετεκινήθη ὁ τόνος) πρὸ φωνῆ-
 εντος μεταβάλλεται εἰς ἡμίφωνον, ὡς ὡν θηριό,
 σκολεῖδι, ἀφτιά, χέρια, πόδια, πιάνω, ποῖός, παι-
 διοῦ κττ. **7)** ἐν τῇ κυπριακῇ κ. παμφυλιακῇ
 διαλέκτῳ ἀνεπτύσσεται i ἡμίφωνον μεταξύ φωνῆ-
 εντων, ὡς ἴων ἰατῆραν, διῶ, ἀλιζος, Φέμιζα, ἀντὶ
 ἰατῆρα, διᾶ, ἀλιος, ἐπεα ἢ πάπ. κ. δημ. ἐν τῷ
 μέσῳ φωνηέντων ἀναπτύσσεται ἡμίφωνον j γρα-
 φόμενον ὡς γ, ὡς Σαραπιγῆον, ὕγινα, ἐφόρη-
 γα κ. ἄ. κ. δημ. ἐνίοτε ἐν ἀρχ. ἢ ἰώρα, ὡς ἰέρη-
 μος κ. ἄ. ἢ ὁμ. τὸ i ἀναπτύσσεται πρὸ τῶν συμ-
 φῶνων δ κ. μ, ὡς κλαῖδεῖω, συνοδέω, λοιφ-
 μός, λειμόνι) **8)** ἐν τῷ σχηματισμῷ λ. τὸ i κ.
 γ ἐναλλάσσονται ἐνίοτε) πρβλ. Βαττμ. Λεξιλ. ἐν λ.
 ἀνήνοθεν σ. 30. **9)** ἐνίοτε προτάσσεται ἐν i ἢ
 παρενθίζεται εἰς τινὰς λέξεις ὡς ὡν αἰβόι) ἰαῖβοι,
 οὔλος) τούλας, αἰῶ) ἰαῶ, ἐθῶν) ἐθῶν) κ.τ.ε.
 δημ. καπ(ι)νός, π(ι)νίγω, φαλ(ι)τήρι, χ(ι)ράμι:
10) λέξεις τινὲς λαμβάνουσι λ πρὸ τοῦ i, ὡς
 Ἰγδη λίγδος, ἰκμάω λιμάω: **11)** Ἐπιγρ. τὸ i
 παρενθίζεται ἐν ῥήμασιν ἀσυναίρετοις: Ἐπιγρ.
 διαθησιόμενον [= διαθησόμενον i, Ἐπιγρ. ἐπελ-
 θιόντες [= ἐπελθόντες], Ἐπιγρ. πράξιμεν [=
 πράξιμεν i κττ. **12)** κ. δημ. τὸ i ἀποβάλλεται
 κατ' ἀποσιώπησιν ἢ κατ' ἀνομοίωσιν, ὡς ὡν λέτος)
 λαεῖνω, λαύρειω) λαυρεώτης, ἐλά(ι)νος κττ. κ.
 δημ. περ(ι)βόλι, τρ(ι)αντάφυλλο: ἢ ὁμ. γεν.
 τὸ i ἀποβάλλεται μεταξύ σ (ξ, ψ) κ. φωνηέντος,
 ὡς ὡν κερᾶσα, σαγιῶν, φαθι, ἀνοιξάτικός) ἢ ὁμ.
 τὸ i ἀποβάλλεται μετὰ φωνῆεν, ὡς ὡν βόδι, ρόδι
 ἢ ἀντὶ βόδι, ρόδι: ἢ ὁμ. τὸ i ἀποβάλλεται ἐν ὄρ-
 χῃ λέξεως, ὡς ἴων ἰξόδερνα, ἰσιάζω κττ. **13)** ὡς
 ἀριθμητικὸν ὄξυτονόημον ἀνωθεν ἰσοδυναμεῖ
 πρὸς τὸν ἀριθμὸν δέκα ἡ) καὶ τὸ τακτικὸν δέκα-
 τος καὶ τὸ ἐπίρρ. δεκάκις) ὄξυτονόημον δὲ κά-
 τωθεν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμὸν δέκα χιλιᾶ-
 δες κ. τὸ τακτικὸν αὐτοῦ δεκακιχλιοστός κ. τὸ
 ἐπίρρ. δεκακιχλιακίς: ἢ ὡς ἀριθμητικὸν ἐπί-
 σης εἰς τὸ ἀπτ. σύστημα ἀριθμήσεως δηλοῦ τὴν
 μονάδα, ἢς τὸ σχῆμα συμπίπτει πρὸς τὸ ἀρχικὸν
 γράμμα τῆς συχνῆς παρὰ ποιητῶν ἰων. λ. ἰα=ἰαί, ἐ-
 παναλαμβανόμενον δὲ σχηματίζει τοὺς ἀριθμοὺς
 ἡ (=2), ἡ (=3), ἡ (=4): ἢ ἐν τῇ ἴλ. ὡς i κ. ἐν τῇ

Ἔοδ. ὡς ἰ σημαίνει τὴν ἐνάτην ραφωδίαν εἰς Ἡρ. κ. Θουκ. τὸ ἐνατον βιβλίον. 14) εἰδ. νεώτ. μη-χαν. ὡς σύμβολον πρὸς δόλησαν τῆς ροῆς τῆς ἀδρανείας. || εἰδ. νεώτ. ἠλεκτροτεχν. ἡ μονὰς ἐνάσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρευστοῦ ἡ ἡμέρη.

-ι κατάληξις οὐδτετέρον τιῶν τριτοκλίτων σχημα-τιζόντων ἀνωμάλως τὰς πλάγιας πτώσεις ἐ-ιτος, οἶον μέλι, εὐχαρι, ὄμ. εἰς -εως, οἶον πέπερι, ἀκα-ρι, ὄμ. εἰς -ῖδος, οἶον τὸ φιλόπατρι, τὸ φιλόπολι.

2) δημ. ἐπίθετος οὐδτετέρον οὐσ. | μιν. -ιν, ὡν τὰ πλείεστα προήλθον ἐκ τῶν εἰς -ιον ὑποκοριστι-κῶν | παροξυτόνων κ. προπαροξυτόνων | τῆς ἀρχ. ἔλλ. γλώσσης, σχηματιζόντων τὴν μὲν γεν. εἰς -ιου, ἀδιαφώρως τοῦ ἀρχικοῦ τονισμοῦ ἢ τῆς ἐτυμολο-γικῆς ἢ γλωσσικῆς προελεύσεως αὐτῶν, τὸν δὲ πλθ. εἰς -ια καὶ ἰά, οἶον γατί, κουπί, δόντι, μέλι, πλθ. γατία, κουπία, δόντια, μέλια κττ. κατὰ ταῦτα σχηματίζονται καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀπαφρ. εἰς -ειν προελθόντα, οἶον φιλι, φαγι.

-ι ἄττ. | ἴδια μακρόν | δεικτικόν, προστιθέμενον εἰς τὸ τέλος τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ ἐπιρρ. πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας αὐτῶν, ὡς ἐάν ἐδείκνυε τις διὰ τοῦ δακτύλου τὸ περὶ οὗ πρόκειται πρό-σωπον ἢ πρῶγμα, οἶον οὐτοσί, αὐτή, ταυτί, ἐκει-νοσί, δότι, ταδί, τοσοῦται, οὐτωςί, δευρί, νυνί || ὄμ. τὴν μορίων γέ, δέ, μὲν. παρηντιθεμένων, οἶον τουτογι, τουταδί, τουτομειν, ἀντί τουτί γε, τουτί δε κτλ. 2) κ. νεώτ. ἐπίθετος εἰς ὁ κα-ταλήγουσιν τὰ ἐκ ρηματ. ἐπιθέτ. τροπικὰ ἐπιρρή-ματα, οἶον ἀπνευστί, ἀμαχητί, ἀτιμωρητί || ὄμ. τὰ ἐκ μχ., οἶον ἀκοντί, ἐθελουτί || ὄμ. τὰ ἐκ ρηματ. εἰς -άζω κ. -ίζω, οἶον ἰαστί, ἑλληνιστί || ὄμ. τὰ ἐκ τῶν εἰς -ως ἐπιρρ., ὄντων νεωστί, με-γαλωστί, ὄμ. κ. τὰ ἀμισθί, ἀσιτί, ἀτοκί, αὐτοσυκτί, αὐτοχυρί, αὐτοχειρί καὶ ἄωρι, ἦτος σχεδὸν πάντα τὰ εἰς φθόγγον -ί λήγοντα ἐπιρρ., ἔξαιρουμένων μόνον τῶν διὰ -εἰ βλλ. γραφομένων.

-ι κατάληξις δοτ. προελθοῦσα ἐκ συναίρεσεως Π | εἰ) η. Πωσι, Αἰολ. κ. Δωρ. οἶον ἠδῆι || ὄμ. ἀντί τῆς καταλήξεως -ῖδι, οἶον Ἀράμι, Θέτι, ὄμι, κνή-στι κ. ἄ. 2) αἰολ. κατάλ. τῶν εἰς -εἰ ἐπιρρ., οἶον πᾶνδαμι, ἀσυλι, ἀσποῦδι.

Ι Ἐπιγρ. δελφ. ἀντί εἰ βλλ.

Ι Ἐπιγρ. ἀργ. ἀντί εἰ (δωρ.) βλλ.

Ι κυπρ. ἀντί ἡ βλλ., πρὸ φωνήεντος : Ἐπιγρ. Κύπρ. Ι ἀπρηλατωμένη ὄνομαστ. τῆς ἀντων. τοῦ τρίτου προσ. οὗ | sui) : Σοφ. ἀν. 471 ἢ μὲν ὡς Ι θάσ-σον, ἢ δ' ὡς Ι τέκοι παιῖδα, Διον. Θρ. ἐν ΑΒ 640, πρβλ. Wackefernagel ἴλ. 0 608, Βεκκήρου Πλάτ. Συμπ. 175C κ. δοτ. Iv αὐτῶ | sibi ipsi, εαυτῶ) : Ἡσιοδ. ἀν. 11) ὄμ. κ. Iv : Πινδ. Π. 4, 36 οὐδ' ἀπι-θησάει Φιν | ihi, Ἐπιγρ. Φιν αὐτῶ.

Ι Ἐπιγρ. ἀντί εἰ : Ἐπιγρ. Ἀργ.

-ια κ. -ιά κ. νεώτ. κατάληξις πλείετων πρωτοκλί-των θηλ. ὀνομάτων, ποικίλων παροργῶν καὶ χρήσεων.

ια ἡ) κ. ἰων. ἰή ἰωή, βοή, κραυγή, φωνή, ἐπὶ ἐμφύχων : Χρηζ. η. Ἡρ. 185 πολυεύκοντο ἰην ἀνά δῶματ' ἀκούειν παιδῶς φθηγόμενον, Αἰσχ. Πέρσ. 937 κακομέλετον ἰάν . . θρηνητήρος ὄμ. ἐπὶ ἀψύ-χων, κλαγγή, ἦχος, τόνος : Εὐρ. Ρήσ. 553 σύριγγος ἰάν κατακούσθ.

ἰᾶ, ἰᾷ, ἰᾷ, ἰᾷν, ἀρχ. ἰων. θηλ. τοῦ εἰς βλ. ἀντί μᾶ, μῆς : ἴλ. Δ 437 οὐδ' ἰα γήρυς ὄμ. βιωτ. : Κόρινθ. 56 κ. θεσσαλ. ἰαν : Ἐπιγρ. κ. αἰολ. : Σαπφ. 69 πρβλ. Ἡσ. Ἰγγία.

ἰᾶ ἰα) ἐτερόκλιτον, πλθ. τοῦ ἰός βλλ., βέλη : ἴλ. V 68 ἔχων ἰᾶ πτερόεντα.

ἰᾶ ἰα) πλθ. τοῦ ἰον βλλ., μενεξέδες : Ὑμν. Δῆμ. 2.

ιαθεῖος ἰ) νεώτ. ὁ κάτοικος τῆς μεγάλης νή-σου τοῦ Μαλαίκου ἀρχιπελάγους Ἰάθας ἐπίθ. ἰα-θανικός.

ιαθέριος-ον νεώτ. ὁ συμπεριφερόμενος κα-τὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἰαθέρη, τύπου ἀτέγκτου αἰλη-ροκαρδίου ἀστνομοῦ ἐν τῷ μυθιστορήματι Ἄθλιοι τοῦ Β. Οὐγκά.

ιαγουέριος ἰ) νεώτ. ζωολ. ἡ ἰαγουάρος γέ-νον αἰλουροειδῶν σαρκοφάγων θηλαστικῶν. ἰάζω ἡ) ἰός, μέλλ. ἰάσω ἰωνιστὶ λαλῶ, φέρομαι ὡς οἱ Ἴωνες : Δικαιαρχ. Ἰων. 3, 2, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ. 134, 31, Ἐρμού. ἴδ. 2, 4.

ιάζω ἡ) ἰ) ἰον) μτν. ἔγω χρώμα ἰου βλ. : Ἡλιδ. Α18, 230. 2) ἰ) ἰός) εἶμαι πράσινος, ἐπὶ χολῆς : Γαλ. 18(2), 14. 3) ἰ) ἰά) μιν. κράζω μεγαλοφώ-νωσ, κραυγάζω, βοᾷ : Θεόγνωστ. Καν. 18, 3.

-ιάζω νεώτ. κ. δημ. ρηματ. ἐπίθετος ἐκ τοῦ ἀρχαίου -άζω μετὰ τὸ τελικὸν ἰ τὸν ἐπιθέτων, οἶον, κατὰ τὸ ἀγος-ἀγιάζω, βραχνιάζω, καταχω-νιάζω, περιδρομιάζω κττ.

ιαθενεῖ ἴσ. « διαφορεῖ ἐπὶ κακῷ Ἐφοί ».

ιαθμός κ. ἰαυθμός βλλ.

ἰαθος ἴσ. « πρὸ βόσ ». ἰαθός ἴσ. « πρὸ βόσ ».

ἰαι ἡ) βαρβαρικὸν ἐπιφώνημα λήψης ἴσ. « βάρ-βαρον βρήνημα » : Σοφ. ἀν. 631. 2) ἐπιφ. χαρᾶς, θριάμβου : Ἀριστοφ. Λυσ. 1292 ἰαι, ὡς ἄν νίκη, ἰαι, αὐτ. Ἐκκλ. 180 ἰαι, ἰαι.

ἰαιοῖτο κωμ. ἐπιφ. θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, αἰδοῖ : Ἀριστοφ. Σοφ. 1338 ἰαιοῖτο αἰδοῖ τὰδε μ' ἀρέσκει.

ἰαίω κ. νεώτ., ἰων. παρστ. ἰαίωσινος, ἀόρ. ἰησ, δωρ. κ. νεώτ. ἰάνα, παθ. ἀόρ. ἰάνθη κ. νεώτ. ἰάθην θερμαίνω, πυρῶνω, ζεσταίνω : Ὀδ. 0 426 ἄμφι δέ οἱ πυρὶ χαλκόν ἰήνατε, θερμυτε δ' ὀδῶρ κ. παθ. : αὐτ. Κ 359 ἰαίνοτο δ' ὀδῶρ.

2) καθιστῶ τὴν μαλακὸν διάτῃς θερμότητος, δι-αλύω, τήκω : αὐτ. Μ 175 ἰαίνοτο κηρός || καθι-στῶ τὴν χαλαρὸν διὰ τῆς θερμότητος : Ἰνπ. Ἰων. 1, 69 | παθ. ἡ) 3) φαίρινω, εὐφραίνω, ἀνακουφίζω : Ὀδ. 0 379. Ὑμν. Δῆμ. 435 κραθίην καὶ θυμὸν ἰαί-νειν, Πινδ. Π. 1, 11, αὐτ. 2, 90, πρβλ. Θεοκρ. 7, 29 τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνοι' συνήθ. ἐν τῷ παθ. φαί-ρινωμαι, εὐφραίνομαι : ἴλ. Γ 174 σὺ δὲ φρεσὶ σθ-ῖνον ἰανθῆς, Ὀδ. Δ 549, Ἀνακρέωντ. 48, 2 ἦτορ ἰανθέν || μτ. δοτ. : ἴλ. Ψ 600 σαι, . . μετὰ φρε-σι θυμὸς ἰάνθη' κ. ἀπολ. ἐν φρ. θυμὸν ἰάνθην :

Ὀδ. ψ 47, αὐτ. Ω 382 || ὄμ. μτ. δοτ. πρῶμ. ἡδα-μαι, εὐφραίνομαι ἐν τινι : Ὀδ. Γ 537 σφιν ἰαίνομαι εἰσορώσας, Πινδ. 0 215 ἰανθεις ἀσιδαίς ὄμ. σσημ. ἐν φρ. κραθίην ἰαίνομαι : Ἀρχιλ. 36 || μτν. μτ. δοτ. κ. αἰτ. ἐν τῇ αὐτ. σσημ. ἰαίνοιεν τινὰ τινι : Μαν. 3, 184 πρβλ. Πλούτ. Ἡδ. 947 D. 4) μτν. κ. νεώτ. ἰᾶμαι, θεραπεύω, ἰατρεύω, σφάζω : Κόιντ. 10, 327 εἰσόκε σ' ἠένειεν ἀνιαρῶν ὀδυνῶων, αὐτ. 4, 402 ὑπέκ κακοῦ ἰαίνονται' 5) τραγ. ἴσ. « ἰαίνοι-ται' χολοῦται, πικραίνεται, παρὰ τὸν ἰόν, Φρύγι-κος Αἰλιπτιός ».

-ιαθέω-ον ἐπίθετος ἐπιθέτων σημαίνον τοπικὴν ἢ χρονικὴν ἔκτασιν ἢ βάρος, οἶον αταδιαίος, σπι-θαμαίος, ημιαίος, ὠριαίος κττ.

ιαφένος ἡ) ἴσ. « μαίφενος ». ἰάφης ἡ-ὄν ἰά[ς] μτν. ἰωικός : Πολύδ. 32, 11, 10 | ἰακὴν καὶ τεχνήτην ἄσωπιαν, ὄμ. τὸ ἰακὸν ὁ ἰωικός τύπος : Ἀθῆν. 9, 400C τὸ μὲν ἰακὸν λα-γός, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων. 98, 8 ἢ ἴ-ἐγκλισίς || ἰα-κῶς ἐπιρρ. μτν. ἰωνιστὶ : αὐτ. 4, 21.

-ιακός ἡ-ὄν) κ. δημ. ἐπίθετος ἐπιθέτων σημαί-νον ἡ) τὸν ἀνήκοντα εἰς τὸν ὑπὸ τῆς ριζῆς σημαί-νόμενον, οἶον σημαδιακός 2) ἐθνικὸν προέ-λευσιν, οἶον Διληακός, Ροδιακός, Θιακός.

ιακοφίτης ἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτός μαγα-νιούχος μαγνητῆτης.

ιακωνθοτόρφος ἡ) Ἐπιγρ. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμι-δος : ἰακωνθοτόρφος Ἀρτεμῖς.

ἰάκχα ἡ) μτν. ἴσ. « στεφάνωμα εὐώδες ἐν Σι-κυωνί » : Ἀθῆν. 15, 678A ἀλλὰ μὴν καὶ ἰάκχαν τινὰ

καλούμενον οίδα στέφανον υπό Σικυωνίων, ως φησι Τιμαχίδας πρὸς Ιακαγίους.
ιακαγωνός ἰδί Ἐπιγρ. ὁ φέρων, ἐξάγων τὸν Ἴακχον, ἴσται ἱερεὺς τοῦ Βάκχου ἡγούμενος τῆς ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα πομπῆς τῶν μεγάλων Ἐλευσινίων (τὴν 19ην Βοηδρομιώνος) καὶ κρατῶν τὸ παλαιὸν ζῶσαν τοῦ θεοῦ Ἐπιγρ., Πολυδ.Ι.35.
ιακαζέω κραυγάζω, φωνάζω Ἴακχος, ἀλαλάζω βακχικῶς, χαίρων ἀλοκύζω εἰς τὰς ἑορτάς τοῦ Βάκχου Ἰ. Δγγ.3,11 Ἰδ.γρ. ἀντί Ιακχεύσαντες ἰ δμ. μετὰ αὐστοιχ. αἰτ. Ἐπρ.8,65 τὴν φωνὴν..
ιακαζόουσι ἰρηγνύουσι φωνὴν μαινόμενοι ἐκ χαρῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἰ 2) γεν. Ιαχῶ, ἐπὶ πτηνῶν Ἐπρ.Λη.46 Ιακχ- αἰοῖδην.

ιακχοῖος-α-ον μτγν. ἐπὶ στεφάνου ἐξ εὐωδῶν φύλλων ἢ ἀνθέων, βακχικός Ἐπρ. Φιλήτ.Π. Ἀθήν. 15,678Α Ιακαχίος στέφανος ἢ Ἰακχα ἰ.

ιακχεῖον ἴσται μτγν. ναὸς τοῦ Βάκχου ἐν Ἀθῆναις Ἐπρ. Πλούτ. Ἀριστ.27 παρὰ τὸ Ἴακχεῖον. καθεζόμενος.

ιακχεύω δ.γρ. ἀντί Ιακαζέω βλλ. Ἰ. Λογγ.3,11. Ιακχῆ ἰή ἢ Ἰαχῆ βλλ.

ιακχιαστής ἰδί Ἐπιγρ. λάτρις τοῦ Ἴακχου, ἑορταστὴν μετέχων τῶν Μεγάλων Ἐλευσινίων καὶ κραυγάζων κατὰ τὴν διάκρισιν τῆς πομπῆς Ἴακχ- η, Ιακχ.

ιακχιοῖο-ια-ιον διόρθ. ἀντί Ιαχέων τοῦ Ιαχῶ βλλ. Ἰ. Σοφ.ΟΤ1219.

Ἰακχος ἰδί μυστικὸν ὄνομα τοῦ Διονύσου Ἰ. Σοφ.ἀπ.959, Ἀριστ.φ.Βάτρ.398 Ἰακχε πολυτιμητε, Ἐπιγρ. ἢ Ἐλευσίνι τοῦ Ἰακχου (sic) ὀπισθοχθῆ ἢ συνεκθ. ἢ τοῦ Ἰακχου τελετῆ Ἐπρ. Ἰ. Ἀκ.34 ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν Ἰακχον ἴσται ὀδηγοῦν τὴν βακχικὴν πομπήν, Παισ.Ι.24 2) φθῆ, ὕμνος ὑδόμενος κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου Ἐπρ.8,65 οἱ φαίνεσθαι τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχον, Ἀθην.Π.Παισίδων.36J, Ἀνών.Π.Σουιδ. Ἰ-ακχος ἡκούσθη ὕμνούμενος καὶ φθόμενος, Ἦσ. ἐν Ἄ. Διαγόρας, φθῆναι τὸν Ἰ- ἢ κ. ὡς ἐπιθ. Ἰακχος φθᾶ Ἐπρ.Κύκλ.69 Ἰακχον Ἰακχον φθᾶν μέλιω πρὸς τὴν Ἀφροδίταν 3) ἐν τῷ πληθ. Ἐπρ. Ἰ. Ἐπιγράμμ., γεν. χορῶς ἰ. αὐτ. Τρω.Ι.220 νεκρῶν Ἰακχον 4) κατὰ τὸν Διονύσιον, τὸν τύραννον τῆς Σικελίας, χοῖρος ἰ. Ἀθων.Ι (= Διον. Τρω.Ι.2) 5) ἰεῖδ. νεῶς, ζωα. γένος ἀρκτοπιθήκων τετραχειρῶν, ἄ. οὐσίτιπ.

ιακχῶ κτ.Σουιδ. ἰαχῶ πρὸς παραγωγήν τοῦ Ἰακχος.

ιακχῶ κτ. Ἰαχῶ βλλ.

ιακχθίνια ἰή νεῶτ. βοταν. γέν. ἀκανθωδῶν φυτῶν.

ιακχθίνιοι ἰή νεῶτ. πολιτικὴ μερὶς κατὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν (1789) ἐκπροσωποῦσα τὴν ἄκρον ἀριστοτέραν.

ιακχθίται ἰή νεῶτ. μονοφυσίται ἐν Συρίᾳ, ὀπαδοὶ τοῦ κατὰ τὸν βῆλον αἰῶνα διοργανώσαντος τὰς μονοφυσιτικὰς ἐκκλησίας τῆς Συρίας Ἰακῶ-βου τοῦ Βαραδαίου 2) ὀπαδοὶ τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1688 μ.Χ. ἐξορισθέντος βασιλέως τῆς Ἀγ-γλίας Ἰακῶβου τοῦ Β', μετέπειτα δὲ ὀπαδοὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ ὡς καὶ τῶν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Στούορτ καταγομένων.

ιακχθώνεον ὄργανον ἰή νεῶτ. ἀνατ. ὁ-σφρητικὸν ὄργανον ἀποτελοῦν βραχὺν σωλήνα, τυφλὸν πρὸς τὸ ὄπισθ, κείμενον ἐκατέρωθεν τῆς προσθίας κάτω μοίρας τοῦ ρινικοῦ διαφραγμά-τος, ἄ. ὑπιορρινικὸν ὄργανον.

ἰάλα Ἦσ. «ἐπέμφαι», ὄωρ, ἀντί ἰήλα, βλ. Ἰάλλω.

ιαλάνη ἰή νεῶτ. βοταν. γένος νυκταγινειῶν φυ-τῶν ἢ ἢ ρίζα τοῦ φυτοῦ Ἰομοία βλλ. ἢ φαρ-μακευτικὴ παρεχομένη ὡς καθαρτικόν.

ιαλαμίξω Ἰάλλω ἰ μτγν., ἰων. ἰηλεμίξω θρηνώ, ὀδύρομαι Ἰ. Καλλ.ἀπ.176.

ιαλαμίστρια ἰή, ἰων. ἰηλεμίστρια γυνὴ θρηνώ-σα ἰ. Αἰσχ.Χο.424 ἔκοφα κομρὸν Ἄριον ἐν τε

Κισσίας νόμοις ἰηλεμιστρίας (κτ. Ηερμ. ἐκ τοῦ Ἦσ. «ἰηλεμιστρίας θρηνώστριας»).

ἰάλεμος ἰδί κ. νεῶτ., ἰων. ἰήλεμος, θρῆνος, θρη-νώδες ὄνομα Μοιρ.190 «Ἰάλεμος Ἀττικοί» σημαί-νει δὲ τὸν θρῆνον καὶ τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον Ἰ. Αἰσχ.Ἰκ.115 ἰηλεμοῖσι ἐμπερη, Εὐρ.Φοῖν.1033, Θεοκρ.15,98 ἄσις καὶ πέρσιον τὸν ἰάλεμον ἀρί-στειος κ. παροιμ. Ἰ. Ζηνοδ.4,39 ἰαλεμῶν ψυχροτέ-ρος (ἐπὶ προσ. κ. πραγμ. ὀκληρῶν καὶ λυπηρῶν) 2) ὡς ἐπιθ.κακοδαίμων, ἀτυχῆς, μελαγχολικός.Εὐρ. Ἦρ.109 ἰαλεμῶν γῶν αἰοῖδός 3) ὄμ. ἐπαχθός, ἀνιαρός, ὀθλιός, ἡλιθιός, μωρός Ἰ. Λουκ.Ψευδολ.24 ἐν γυνίκα πῶν τάχα τῶν ἰαλεμῶν τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, Γαλ.14,617 ἰάλεμοι ἰατροί ἢ κ. ὡς οὐσ. ἀνόητος, ἡλιθιός, βλάξ Ἰ. Μέν.236, Ἐρμω. Ἰ.δ.2 3) ἢ τίτλος ἔργου τοῦ Ἀμφίποδος Ἀθῆν.2,69Β.

ἰάλεμῶ-ἔω μτγν. ἰαλεμίξω βλλ. Ἰ. Ἠρωδιαν. Τεχν.Λειψ.2,236.

ἰαλεμώδης-ους-ες ὁ ὁμοίος πρὸς ἰάλεμον βλλ., ἔλεεινός Ἦσ., Φωτ., Σουιδ. «ἰαλεμώδη τὰ ψυ-χρὰ καὶ οὐδένοδ ἀξία».

ἰάλα ἰή Ἦσ. «φανή, Κρήτες».

ἰάλιον Ἦσ. ἐρέβινθον ἢ τὴν θάλασσαν, Κρήτες.

ἰάλλω, ἄτρ. ἰάλλω, μέλλ. ἰάλλῶ, ὄωρ. ἴηλα κ. ὄωρ. ἴελα πέμω, ρίπτα, νεοτρεῖω, σφενδονίζω ἰ. Ἰλ.Θ300 ἰάστον ἀπὸ νεοτρεφῶν ἰαλλῶν, Λεωνδ. Ταρ.ΑΠ5,187 θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλα ἰε ἀτρακτόν π. Ὀμ. συνήθ. ἐν φρ. ἰ. Ἰλ.Ο19 περὶ χερσὶ τὸ ἐσθμὸν ἴηλα ἰεθαλα ὄωρα μὲν εἰς τὰ χέρια τοῦ, σχάλα «περιέβαλον», Ὀδ.Α149 οἱ δ' ἐπ' ὄναθα ἔτολμα προκειμένη χεῖρας ἰαλλῶν ἰ ἄπλωνται τὰ χέρια τῶν εἰς τὰ φαγιά ἰ, αὐτ.Κ376, αὐτ.Ι288 ἑτάροισ ἐπὶ χεῖρας ἰαλλῶν ἰ ἐσήκωνε τὸ χεῖρὶ νὰ χτυπήσῃ τοὺς.. ἢ ἰάλλω ἴχνος πατῶ, βάλλω τὸν πόδα μου, ὡστε νὰ φαί-νηται ἢ πατισία μου Ἰ. Νικ.Ἀλεξ.242 ἢ ὄμ. ἰάλα-λω ὕλακην (βγάζω γλώσσα, γαυγίζω) ἰ. Ἰουλ. Αἰγ.ΑΠ7,69 2) μτ. αἰτ. ἀντικειμ. ἰ. Ὀδ.Ν142 Ἰακχον ἀτίμησον ἰάλλην ἰ περιβάλλην δὲ ἀτι-μιῶν, ἀτιμάζειν, ὀνειδίζειν ἢ 3) πέμω, ἐξαπο-στέλλω ἰ. Θέογν.573 τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοισ, Αἰσχ.Πρ.659 κἀπὶ Δωδώνης.. θασαρόπουος ἰαλ-λεν, Σώφρ.14 ἰάλλην ἄρτον τοῖς παῖδοις, Θεο-δωρίδ.ΑΠ7,529 Φθίγα ἐλευθερον ἡμῶρ ἰάλλην ἢ ὄμ. ἰ-τὶνὰ παρὰ τὶνα ἰ Σωφρ.δὶ 4) εὐρίσκω ἰ. Ἦσ. ἐν λς ἰάλα, ἰάλλην 5) ἀμῶτ. (ἐνν. ἐαυτόν) ἐξαποστέλλω ἑμαυτόν, ἴσται φερωγ, τρέχω, πετῶ ἰ. Ἦσιόδ.Θ269 μεταχροῖναι γὰρ ἰαλλῶν (σχάλα, «τρέχων, ἐπέτανον») ρηματιπ. ἰαλτός.

ιαλτός-ἢ-όν ἰάλλω ἢ ὁ πεμφθείς, ἐξαπαστα-λεῖς Ἰ. Αἰσχ.Χο.22 ἰαλτός ἐκ ὀθμων ἔβαν.

ιαλύσια Ἦσ. «τὰ ἐν ἰαλυῶ νομισματα».

ἰάλω Ἦσ. «προπέμνω» πρὸς ἰάλα, ἰ.

ἰάμα-ατος (τό) ἰάμα ἰ κ. μον. κ. νεῶτ., ἰων. ἴημα τὸ μέσον δὲ οὐ ἰώμεθα, φάρμακον, γιατρικὸ Ἰ. Ἦρ.3,130 Ἐλληνικοῖσι ἴημασι χρεώμενος, Ἰηπ. Διαίτ.6, Αἰσχ.ἀπ.385 στεναγμοί, τῶν πόνων ἰά-ματα (δ.γρ.), Θεου.2,51, Πλάτ.Νόμ.771C 2) κ. μον. κ. νεῶτ. ἰασίς, θεραπεία ἰ. Ἐπιγρ. ἴματα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ΚΔ Κορινθ. 1,12,30 μὴ πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων, Ἄγ.Σπυρίδ. Τροπαρ. δόξα τῶ ἐνεργούντι διά σοῦ πᾶσιν ἴματα 3) καταπράυνσις, εἰρηνοποίη-σις, διαλλαγῆ ἰ. ΠΔ Ἐκκλ.10,4 ὅτι ἴαμα καταπᾶ-σει ἀμαρτίας μεγάλας.

ἰαματικός-ἢ-όν μτγν., μον. νεῶτ. κ. δ.μ. ὁ χρη-σιμεῦν ἢ συντελεῖν εἰς τὴν ἴασιν, θεραπευτὸν, θεραπευτικὸν Ἰ. Μακάρ. Ὀμ.92Β φάρμακον ἰαμα-τικόν, Ἰω.Κλημ.28,430, ἰ-αματικά πηγαῖα ἰ-αμα-τικά λούτρα ἢ ἑπίωρ. νεῶτ. -ῶς.

ιαματικότης-ητος ἰή νεῶτ. ἢ ἰδιότης τοῦ ἰα-ματικοῦ, θεραπευτικῆς δυνάμεις, ἰδιότης.

ιαματοουργῶ-ἔω μιν, θεραπεύω, ἰατρεύω : Στουδ.Θεόδ.797 (ἐκδ. Μιλ.).

ιαμβιανόπαιστος-ον μιν, ἐπὶ μέτρου, ὁ ἐξ ἰάμβων καὶ ἀναπαιστων ἀποτελούμενος : Τζέτζ. ἐν Ακρ. Ὁξων.3,307.

ιαμβαυλαίν ᾄδειν δι' αὐλοῦ ἰάμβους· Ἦσ. «τὸ δι' αὐλοῦ παριαμβίζειν τῆ κιάρα καὶ ᾄδῃ».

ιαμβιουργάφος (ὁ) ὁ γράφων ἰάμβους, στίχους ἐξ ἰάμβων : Δημ.274 ὁ βάσκανος οὗτος ἰαμβιουργάφος ἰδ.γρ. ἀντὶ ἰαμβειοφάγου ἰ.

ιαμβίος-ον ἰαμβίος ἢ κ. νεώτ. φιλόλ. ἰαμβικός : Ἀριστλ.Ποιητ.1448b,31 ἰαμβίον .. μέτρον· 2) κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ἰαμβίον ὡς οὐσ. ὁ ἰαμβικός στίχος καὶ ἰδίως τὸ ἰαμβικὸν τρίμετρον· Ἀριστφ.Βάτρ.113Α τρεῖσιν ἰαμβείοισι, Πλάτ.Πολ.602B, Ἀριστφ.Ποιητ.1458b,19 τὸ αὐτὸ ποιήσαντος ἰαμβέον Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου· || ἐν πληθ. ἰαμβικὸν ποίημα : Λουκ.Ὀρχ.27 περιόδων τὰ ἰαμβεῖα· || γεν. στίχος, ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ τετραμέτρου ἐν Ἀθῆν.8,355A ἐπιπέων .. ἰαμβέον· 3) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἰαμβικὸν μέτρον : Ἀριστλ.Ρητ.1404a,31.

ιαμβιοφάγος (ὁ) ὁ τρώγων ἰάμβους, ὁ καταστρέφων τοὺς ἰάμβους ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ : Δημ.274 ὁ βάσκανος οὗτος ἰαμβιοφάγος ἰδ.γρ. ἰαμβιουργάφος, ἐπὶ τοῦ Αἰσχίνου, πρότερον ὄντος ὑποκριτοῦ· κτ.σκόλ. Ἐρμού.εἰαμβιοφάγος, ὁ ὕβριστής·).

ιαμβέλαγος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀσυνάρτητος στίχος ἀποτελούμενος ἐκ τοῦ πρώτου μέρους ἰαμβικοῦ τρίμέτρου καὶ τοῦ δευτέρου ἡμισείας ἔλεγεσκαῖο πενταμέτρου : Ἡρασιτ.15,11.

ιαμβηλος Ἦσ. «λοιδωρητικός».

ιαμβιέζω μτγν. ἰαμβίζω βλ.λ. : ΑΠ7,405.

ιαμβίζω γράφω, λέγω ἰάμβους, ἐπιτίθειμαι κατὰ τῆνος δι' ἰάμβων, ὀθ. συνεκδ. σκόπητο, λοιδωρῶ, κελ·ολογῶ : Γοργιλ.Ἀθῆν.11,505D καλῶς οἶδε Πλάτων ἰαμβίζειν, Ἀριστλ.Ποιητ.1448b,32 ἐν τῷ μέτρῳ ταύτῃ ἰαμβίζαν ἀλλήλους, Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,72 ἰαμβίζειν καὶ κατασκόπτειν· 2) λέγω ἐν ἰαμβικῷ μέτρῳ : Λουκ.Ζῳγ.33 παθε, .. ἰαμβίζων· 3) ὡς ἔτυμον τοῦ θριαμβός : Κορνουτ.Φύσ.Θε 30· 4) ρηματ. η. ἰαμβιστής, ἰαμβισμός.

ιαμβικός-ή-όν(ν) κ.νεώτ.κ.δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἰάμβον βλ.λ. : Ἀριστλ.Ποιητ.1449b,8 ἦφεν ἀφήμενος τῆς ἰαμβικῆς ἰδέας· || ἐπὶ στίχων, ὁ ἐξ ἰάμβων ἀποτελούμενος : Διον.Ἀλ.Συνθ.18, Ἥφαισι. 5 - ἰαμβικός στίχος - ρυθμός - μέτρον· || ἢ ἰαμβικὴ ὡς οὐσ. εἶδος ὀρχήσεως : Ἀθῆν.14,629f ἰαμβικὴ, μολασσικὴ, ἐμμέλια.

ιαμβικῶς κατὰ τῆσαν ἰαμβικόν·Φιλόδ.Ποιημ.2,29.

ιαμβίς-ίδος (ἡ) Ἦσ. «ἰαμβίς Ἰαθύλος θεωροῖς ἡ ἰαμβισαίτις· τὰς κηβριστάουσι ὁ αὐλὸς συνῆη καὶ αἱ τοιαῦται κηβρισταίσεις ἐλέγοντο παριαμβίδες» : Αλογ.ἀπ.81.

ιαμβισμός (ὁ) μιν, τὸ ἰαμβίζειν βλ.λ. : Μιχ.Ἀκομ.2,227,7 (ἐκδ. Λάμπρ.).

ιαμβιστής (ὁ) μτγν. ὁ ἀπαγγέλλων, ᾄδων ἰάμβους : Ἀθῆν.5,181C Ἀθηναίων τοὺς διανοσιακοὺς χοροὺς καὶ τοὺς κυκλικούς προτιμῶντων, Συρακοῦσιν δὲ τοὺς ἰαμβιστάς.

ιαμβλιχεῖος-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων τῷ νεοπλατωνικῷ φιλοσόφῳ Ἰαμβλίχῳ : Πιρόκλ.Τίμ.101 τὰς ἰαμβλιχεῖας ἐπιβολὰς.

ιαμβογραφία (ἡ) (γράφω) μιν, τὸ γράφειν ποιήματα ἐν ἰάμβους : Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.3,334,15.

ιαμβογράφος (ὁ) ἰαμβογράφος ἀρχ. λέξ. κ. νεώτ. ὁ γράφων ἰάμβους, ἰαμβικὰ ποιήματα, δ. ἰαμβοποιός : Σουιδ. ἐν λ. Σωτῆδης.

ιαμβοειδή-ους-ές (εἶδος) μτγν. ὁ ὁμοιος πρὸς ἰάμβον : Ἀριστείδ.Κ.1,17 χορευτοὺς ἰαμβοειδῆς.

ιαμβόκροτος-ον ἰαμβόκροτος ὁ ἐν ἰαμβικῷ ρυθμῷ κροτῶν, ἄηχος ὡςπερ οἱ ἰαμβοί : Ρητ.1,443 ἰαμβόκροτοι λόγοι, αὐτ.5,450.

ιαμβόπλοκος-ον ἰαμβόπλοκος μιν, ὁ ἐξ ἰάμβων πεπλεγμένος, συγκείμενος : Κ Μανασσ.

ιαμβοπλόκος-ἔω μιν, πλέκω, ποιῶ ἰάμβους : Ἀρόεν. ἐν προλ. εἰς Φιλῆ περὶ ζῶων.

ιαμβοποιός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ποιῶν ἰάμβους, ἰαμβογράφος : Ἀριστλ.Ποιητ.1451b,14 ὡςπερ οἱ ἰαμβοποιοί .. ποιῶσιν, Φιλόδ.Ποιημ.2,29, Ἀθῆν.8,359B Φοινίκα τὸν Κολοφώνων ἰαμβοποιῶν.

ιαμβοποιῶ-ἔω μιν, γράφω ἰάμβους κ. συνεκδ. παρφῶδ· Ἀριστλ.Ποιητ.1459b,9 ἰαμβοποιήσας ἐν αὐτῇ τῇ λέξει.

ιαμβοπυρρήχιος (ὁ) μιν, στίχος ἀποτελούμενος ἐξ ἰάμβου καὶ πυρρήχιου : Τζέτζ.ἐν Ἀν.Κρ.3,311.

ἰαμβός (ὁ) κ. νεώτ. μετρικός ποὺς ἀποτελούμενος ἐκ δύο συλλαβῶν, μίας βραχείας καὶ μίας μακρᾶς |u—| : Πλάτ.Πολ.400B εἰς βραχὺ τὴ καὶ μακρὸν γίνωμενον, καί, .. ἰαμβον .. ὠνόμασε, Ἀριστλ.Ρητ.1408b,33 ὁ ἰαμβος αὐτῆ .. ἢ λέξεις ἢ τῶν πολλῶν, Ἀριστείδ.Κ.1,17, Ἀνών.Ρυθμ. ἐν Πλάτ. Ὁξ.2,3 δάκτυλος ὁ κατὰ ἰαμβον (u—u—)· || νεώτ. μετρικός ποὺς ἀποτελούμενος ἐκ δύο συλλαβῶν, μίας ἀνόμου καὶ μίας τοιζομένης· 2) ὁ ἰαμβικός στίχος, ὁ τρίμετρος : Ἀρχιλ.222β) καὶ μ' οὐτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει, Ἡρ.1,12 ἐν ἰαμβῳ τρίμετρῳ ἐπεμήνησθι, Ἀριστφ.Βάτρ.661, Πλάτ. Ἰων 534c, Ἀριστλ.Ποιητ.1448b,33 ἰάμβων ποιηταί· 3) ποίημα ἐξ ἰάμβων, ἰαμβικὸν ποίημα : Στράβ.8,3,30 Καλλιμαχος ἐν ἰαμβῳ τινὶ ἐξέτιπε ἴδιος σκωπτικῶν, ὕβριστικῶν ποίημα, συνῆθ', ἐν πληθ. : Πλάτ. Νόμ.935E ποιητὴ δὴ κωμῳδίας ἢ τινος ἰάμβων.. μὴ ἐξέστω .. μηδαμῶς μηδένα τῶν πολιτῶν κωμῳθεῖν, Ἀριστλ.Ποιητ.1335b,20, ΑΠ7,352 ἐφ' ὕβριστήρων ἰάμβους, Ἀθῆν.10,445B ἐν τοῖς καταλόγῳ γάδην ἰάμβους· || ἐπὶ ἥρωσ. σκωπομένων, σατιριζομένων : Λουκ.Ψευδολ.2 μέρψα συνεπιδῶς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα· 4) εἶδος αὐτοσχεδίων δραματικῶν ρήσεων ἀπαγγελλομένων ὑπὸ τῶν αὐτοκαθῶδων, οἱσινες βραδύτερον ὠνομάθησαν καὶ οἱ ἴδιοι ἰαμβοί : Σημ.20.

ιαμβοτριπλιτρίτος ποὺς (ὁ) μιν : Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.3,311.

ιαμβοφάγος (ὁ) ἀντὶ ἰαμβιοφάγου βλ.λ.· AB 190 «ἰαμβοφάγος τὸν πταίνου λέγουσιν».

ιαμβύκη (ἡ) εἶδος τριγώνου μουσικοῦ ὄργανου, διαφόρου τῆς σαμβύκης· Ἦσ. «ἰαμβύκη, μουσικὸν ὄργανον ἐν οἷς ταῦς ἰάμβους ἦδον» : Εὐπ.139, Φιλλ.η. Ἀθῆν.14,636B ἐν οἷς γάρ (ῥησι) .. τοὺς ἰάμβους ἦδον ἰαμβύκας ἐκάλου.

ιαμβύλος (ὁ) μτγν. κ. ἡ. ἰαμβηλος λοιδωρητικός, σκόπητος : Ἀρωάδ.57,10.

ιαμβόδης-ους-ες μτγν. ἰαμβικός, σκωπτικός : Φιλόστρ. Απολλ.6,11 ἰαμβόδης ἐπιδείξεις.

ἰαμναί (αἱ) μτγν. τ. τοῦ εἰσμεναί βλ.λ.· Ἦσ. «ἰαμναί· οἱ ὀλκάδης καὶ ἐνυδροῖ τόποι, καὶ πᾶν ἔχοντες ἀπὸ τοῦ ἀνέμου τὴν ὄλην, τεναγῆ, τέματα».

ἰαμνοί (οἱ) μτγν. ἰαμναί βλ.λ.· Ἦσ. «θᾶμνοι, κοίται, νομοί» : Νικ.Θηρ.30 ἰαμνοὶ χλοάουτες.

ἰάν-κνος (ὁ) συνηρ. τ. τοῦ ἰάνου, ἴων, ἐξ ἰωνίαν : Αἰσχ.Πέρα.950 ἰάν γὰρ ἀπῆύρα, ἰάν ναύφαρκτος Ἀρης.

ἰανα (ὁ) ἰανα ἢ Ἦσ. «τὰ βαλλόμενα, ἀπὸ τοῦ ἰέναι».

ἰανέλλω (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος γαστεροπόδων λειμμακίων μολοκίων.

ἰάνθη παθ. ὄνορ. τοῦ ἰάνω βλ.λ.

ἰάνθινος-ἡ-ον (ἰαν-θίνος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐχων τὸ χρῶμα τοῦ ἰου : Στράτ.15,3,19 ἰάντιον δὲ θέρομο μιν παρρηροῦ ἢ ἰάνθινον, πρβλ. (Πλιν.Φι 21,27,Σύμμ.ΠΔ ἘΕ,25,5) 2) εἶδ. νεώτ. ζῳολ. τὸ ἄρα, ὡς οὐσ. γένος γαστεροπόδων ἰανθινῶν μολακίων.

ἰανθον (τὸ) ὁ ἰανθος βλ.λ.

Ιανθόνη (ή) νεώτ. χημ. χημική κυκλική ένωσης έχουσα όσμην λιν.

Ιανθος (ό) μον. κ. νεώτ. κ. Ιανθον (τό) τό άνθος του φυτου Ιαν το εϊσοσμον, βιολέττα, μενεζές : Θεόγγυστ.Καν.18,2 'Ησ. ε Ιανθον άνθος, και χρώμα τι πορφυροειδές.

Ιανουάριος-ον μαλακοβλεφαρος : 'Αλκμ. 23,67 νεανίδων Ιανου(γ)εφάρων άγαλαμα.

Ιανοκρήθεις-ον 'Ησ. ε Ιοίς όμοιον τό επικράνησασ' 2) Σουϊδ. 'εό στέμμα έξ έω φορών.

Ιανόκροκος-ον 'Ησ. ε Ιανόκροκα' λεπτά.

-Ιανός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. έπιθετικόν έπίθημα, σημειώνον κυρίως έθνικά, ολον Πάρος-Παριανός, Σύρος-Συριανός' 2) δημ. ένιοτε κ. Ιδιότητα, ε ή συνήθ. χρ. ή -ικός, ολον σκολιανός.

Ιανουάριος (ό) πάπ. κ. νεώτ. ο πρώτος μήν του Γρηγοριανού και 'Ιουλιανού ήμερολογίου, όνομασθεϊς ούτως εκ του θεου των Ρωμαίων 'Ιανου' : Πάπ. πρό ύ' καλανδών 'Ιανουαρίων.

Ιανόφρυς-ος πάπ. πιθ. εσφ.γρ. άντι κισνόφρυς.

Ιανονισμός (ό) νεώτ. ή κατά τον Ιδον-Ι7ον αιώνια αρετική διδασκαλία του Όλλανδου θεολόγου Κορηγίου 'Ιάνσεν.

Ιανονιστία (οί) νεώτ. κ. Ιανονείται όπαδοί του Ιανονισμού βλλ.

Ιανουάριος βαρβαρισμός άντι ώ 'Ιων : 'Αριστοφ. 'Αχ. 104 χουανόπρωικ' 'Ιανουθ.

Ιάσνας (οί) έκτετ. άντι 'Ιωνες βλλ.: 'Ιλ.Ν 685 'Ιάσνας έλκεχίνας (οί κάτοικοι της 'Ιωνίας), 'Υμν. 'Απόλλ.147' όμ. έν τή Περιοική γλώσση οι 'Ελληνες : Αισχ.Πέτρο.178 'Ιαδώνων γήν στήσαι πέρσαι θέλων' || σπαν. κ. έν τώ έν. 'Ιάων : Θεόκρ. 16,57 'Ιάσων άνδρός άειδαί.

Ιασηήθε έπιρρ. μτγν. έξ 'Ιωνίας : Νικ.άπ.74,2

Ιαδονοι-αον Ιωνικός, 'Ελληνικός : Ισχ. 'Αικ.69 'Ιαονοιστι νόμοισιν' || ειδ. άθηναιικός : Χρυσιν. η.Πλουτ.Σόλ.10 ε θεός 'Ιαονιαν την Σαλαμίνα προσγυρόεσ.

Ιαονίς-ιδος (ή) μτγν. θηλ. του 'Ιάων, βλ. 'Ιαονες : Νικ.άπ.74,8 Νύμφαισιν 'Ιαονιδεσσιν.

Ιαονιστι έπιρρ. Στέφ.Βυζ.Ιωνικός, εις γλωσσασαν Ιωνικήν.

Ιαόντης 'Επιγρ. βοιωτ., άπτ. έώσιν, δοτ. πληθ. τής μτχ. του ένεστ. του έώ βλλ.

Ιαπετικός-ή-όν νεώτ. ο άνήκων ή άναφερόμενος εις τον μυθικόν πρόγονον των λαών της 'Ασίας και της ΒΔ Ευρώπης 'Ιαπετόν 'Ι'ιαπεθ' : Ιαπετική γλωσσική όμοσθία | το σύνολον των ύπό των ευρωπαϊκών λαών και τινών άσιατικών λαολομικών γλωσσών, ά. Ινδοευρωπαϊκή, Ινδογερμανική, Ινδοκελτική ή άριοι.

Ιαποδικός-ή-όν μτγν. ο άνήκων ή άναφερόμενος εις την έν 'Ιλλυρία Κελτικήν φυλήν των 'Ιαποδών : Στραβ.7,54.

Ιαπιδάπιαξ έπιφ. θαυμασμοή, εκηλήθεις : 'Αριστοφ.Θεσμ.945 Ιαπιδάπιαξ' ώ κροκάθ'.

Ιάπτω (πιθ. ριζ. Ιαν-ΙΑκ-, λατ. Jacio), ποι. μέλλ. Ιάφω, άορ. ταφα ίπ. 'Ομ. σύνθετ. προιάπτω ή έν τμ. κατά Ιάπτω βλ. κατωτ.; ριπτω έναντιον, βάλλω, κατευθύω, στελλω κατά τινος, εκτοξεύω, εκσφενδονίζω, εξακοντίζω, μτ. έμπροθ. διορ. (εις τινος, επί τινι) : Αισχ. 'Αγ.510 τόξοις Ιάπτην μηκέτ' εις ήμας βέλην, αút. 'Επτ.299 τοι δ' έν' άμφιδόλοισιν Ιάπτουσι πολιται χερμάδ' | έναντιόν των δύο διαμαχομένων) όμ. κ. παθ. ώφίσταται κατ' έμου βολήν, ριψιν : αút.544 ώς πλειστ' έν' άνδρί τώδ' Ιάπτεσθαι βέλην' || κ. άπλώς μτ. άντικειμ. πλητ. τω, κτινάω : έντ.525 πρόσθε πυλάν κεφαλάν Ιάφειν | κυρ. έν άμτθ. σμ. ήτοι πρό των πυλάν θα πλήςθι την κεφαλήν του, προθ. τουμ. θα σπάσση την κεφαλή του, τα μουτρά του.' 2) δδ. συν.εκδ. μτγν. ποι. επί όπλου, τραυματίζω, διατρυνώ :

Κόιντ.546 τοι δ' ού χροσ καλόν β'ιαφεν | το άκόντιον' 3) μτφ. πρ. άντικειμ. βλάπτω, ζημιώ, δθ. κ. ληυά, θλβλω, προθ. νεώτ. δημ. πληγώνω, λαθώνω έν τή αút. σμ. : 'Οδ.Β 376 ώς άν μη κισαίουσα κατά χροσ καλόν Ιάπτη | κυρ. τμ. κατά - Ιάπτη, να μη άσχημίζη το φρασόν δερμα της' Εύστ. ε τό διαφθειρειν και βλάπτειν', Θεόκρ.3,17 ός | 'Ερωσ' με κατασμήγνον και ες όστέον άχρως Ιάπτει | με λαδώνω ώς τό κόκκαλα') όμ. κ. παθ. έν μέσ.σμ. : Βακχ.άπ.7,5 ός δε.μελλόντων χάριν έδν έν Ιάπτεται κέαρ, Μόσχ.4,39 Ιάπτουσι άγλαειν ήτορ' || παρασύρω εις δεινόν τι : Κόιντ.3,455 ά δειλός χαλεπος ένι πένθεσι γήρας Ιάφει' 4) όμ. μτφ. επί λόγου μτ. έμπροθ. διορ. ή μτ. αιτ. άντικειμ. κ. δοτ. άπευθύω, εκπέμνω, εκπομπίζω λόγον περί τινος, ύπερ τινος ή κατά τινος | δθ. κτ. τινος ο Ιαμβός εκ του Ιάπτα, ύμολογώ τινος, άλλα συνήθ. προσβάλλω τινά δια λόγων, ύβρίζω : Αισχ. 'Αγ.1548 αιον εν' άνδρι βελω . . Ιάπτων, Σοφ.Α1.501 μικρόν πρόσθεγμα δεσποτών έρεί λόγοις Ιάπτων, Ριαν.1,4 μακάρεσσιν έπι φόνον αιών Ιάπτειν' 5) ειδ. μτφ. έν φρ. επί χορού Ιάπτειν όρχήματα ώβειν, παιεσθαι έναρξιν της όρχήσεως : Σοφ.Α1.700 ώ Πάν . . φάνθ' . . δπως μοι Νύσια Κνωσ' όρχήματ' αυτοδάφ' Ξυνών Ιάφης' 6) άμτθ. οινετι ριπτω έμαυτόν πρός τι, μεθ' όρμησ σπευδών, τρέχω, προθ. δημ. πετιέμαι : Αισχ. 'ικ.547 Ιάπτει δ' 'Αιδας δι' ατας.

Ιάπυγιος-α-ον ο άνήκων ή άναφερόμενος εις τους 'Ιάπυγας, τον άρχαιον λαόν της νοτίου 'Ιταλίας' δθ. 'Ιαπυγία, ή χώρα των 'Ιάπυγων : Οουκ. 6,30 επί άκραν 'Ιαπυγίαν.

Ιάπυξ-υγος (ό), Ιών. Ιπνυξ' ο σκιρνωζόεφυρος (ΔΒΔ) άνεμος : 'Αριστολ. 'Αν.973b,14, αút.Κόσ.394,26.

Ιαπωνικός-ή-όν νεώτ. ο άνήκων ή άναφερόμενος εις την 'Ιαπωνίαν ή τους 'Ιάπωνας, ο εκ της 'Ιαπωνίας προερχόμενος : Ιαπωνικόν κάτοπτρον | κάταπτρον μεταλλικόν, ού ή έσπιλωμένη έπιφάνεια, έν ανακλασθ ή επί αυτής ο ήλιακός δισκος, έμφανίζει την κεχαραγμένην επί της άλλης έπιφανεσας εικόνα' || έπιρρ. νεώτ. ειδ. Ιαπωνιστι | επί της γλώσσασι κ. -ώσ γεν. δημ. -ά κ. -έζικα.

Ιαρ (ο, α αιμα), προθ. είαρ, έαρ.

Ιαρομασία (ή) 'Επιγρ. άνάθεσις εις Ιερόν.

Ιαράξ δωρ. άντι Ιεράξ βλλ. : 'Ησ. «Ιχθύς ποιος. Δωρικώτερον δια τό εικονείν τά πτηνών. και λύκος ο πρός τά Ιερά» : 'Επιχ.68 | πιθ. άνάγν.Ι.

Ιαράρχης (ό), βοιωτ. 'Επιγρ. άντι Ιεράρχης βλλ.

Ιαρατεών 'Επιγρ. Ιερεύειν βλλ.

Ιάρσα 'Επιγρ. άντι Ιερέα βλλ.

Ιαρείάδω 'Επιγρ. βοιωτ., άορ. μτχ. Ιαρείάξασα κ. Ιαρείάξασα, άντι Ιερείάζω, Ιερατεύω βλλ.

Ιαρείον (τό) άντι Ιερείον βλλ. : 'Ησ. «πρόδατον. βους».

Ιαρευτός 'Επιγρ. άντι Ιερευτός βλλ.

Ιαρέυς-τός (ό) 'Επιγρ. αιτ. Ιαρθ, όν. πληθ. οι Ιαρές, αιτ. πληθ. τός Ιαρές, δωρ. τ. του Ιερεύς βλλ.

-Ιάρης-α-ικο δημ. κατάληξις δι' ής έξ ούσ. σχηματίζονται έπιθετα δηλοούντα ότι ο εις δύο απονέμεται τό έπιθετον έχει την ύπό του ούσ. θηλυμένην (Ιδίως καλήν, έπίδογον) Ιδιότητα, ολον Ζηλιάρης, άρρωστιάρης, χτικιάρης, βρωμιάρης, Ζημιάρης' 2) ένιοτε κ. επί επαγγέλματος, οσον σκουπιδιάρης, μερκαματιήιάρης, γελασιήιάρης' προθ. -άρης.

Ιαρήσις (ό) 'Επιγρ. άρκ. τ. του Ιερεύς βλλ.

Ιαριγμόν 'Ησ. «χαράν, και θροούν. Κρητες».

Ιαριτεύω 'Επιγρ. δωρ. άντι Ιερευτώ βλλ. : 'Επιγρ. Ιαριτεύοντα τά 'Απόλλωνος.

Ιαρομάς (ριζ. μα-, προθ. μαιμαίω, μώμαι) 'Επιγρ., πιθ. ώς παρ' 'Ησ., Ιαρομάς, ο τών Ιερών έπιμελούμενος : γνώμα δέ κ' εΐη τ' Ιαρομάωι.

ιαρομνάμων-ονος Ἐπιγρ. Ιερομνήμων βλ.λ.
ιαροπότης Ἦσ. « αἰμοπότης » πρβλ. ἔαρ, εἶαρ.
ιαροργός ἰδί Ἐπιγρ. Κρήτ. ἀντὶ Ιεροργός βλ.λ.: Ἐπιγρ.
ιαροχρεια Ἦσ. « τὴν ἀσφύ. Ἴταλοι ».
ιαροχρής Ἦσ. « καθαρός, θύσιμος » ἀντὶ Ιεροχρής.
ιαρπάλαμος Ἦσ. « ἀκρόχειρ ».
ιαρώμα Ἦσ. « κοσμάριον παιδικόν », φιλοσχτό.
ἰάσ-ἀδος (ἡ) ἐπιθ. θηλ. τοῦ ἰων βλ.λ., ἰωνική, ἢ ἐξ ἰωνίας : Ἦρ.5,33 τὴν ἰάσα στρατὴν, αὐτ.1,92 ἐξ ἰάδος γυναικός, Θουκ.4,61, Στράβ.8,1,2 γλώττη ἰάδι, Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιγρ.189,5 ἰ-διὰλεκτος || ὄμ. ὡς οὐσ. ἰένω γλῶσσα ἢ φωνή ἢ ἰωνική διάλεκτος : Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.16 ἐν τῷ ἰάδι γράφειν 2) ἰωνικὸν ἄνθος, ἴον : Νίκ.ἀπ.74,2.
ἰάσι γ' πληθ. πρὸς. ἐνεστ. τοῦ εἶμι βλ.λ.
ἰάσι ἄντι ἰάσι, γ' πληθ. πρὸς. ἐνεστ. τοῦ ἴημι βλ.λ.
ἰάσιμος-ον (ἰάμαι) κ. νεώτ., ἰων. ἰήσιμος ὃν δύναται τις νὰ θεραπεύσῃ, ὁ δεκτικὸς θεραπείας, θεραπεύσιμος, ἐπι προσ. : Ἰνν.Ἱερ.Ναύσ.11, Αἰαχ.Πρ.475 φαρμακοῖς ἰάσιμον ὄμ. ἀντιθ. ἀνίατος : Ἀντιφ.4,2,4 ὅτι ἰάσιμος ὃν διαπαθήσοιτο, Πλάτ.Νόμ.941D || κ. ἐπὶ τραυματίῳ : Πλάτ.Νόμ.878C ἀν τὸ τραῦμα ἰάσιμον ἀποδίδει || μτφ. : Πλάτ.Γοργ.525B ἰάσιμα ἀμαρτήματα (δυναμένα νὰ θεραπευθῶσιν), Ἀλεξ.124,4 ἰ-πάθος 2) μτφ. ὁ εὐκόλως ἐξελιγόμενος, πρῶτος ἄνθρωπος : Εὐρ.Ὀρ.399 δεινὴ γὰρ ἢ θεός, ἀλλ' ὄμως ἰάσιμος.
ἰασιμότης-πος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἰαί-μου : ἢ ἰασιμότης τοῦ τραύματος.
ἰασίς-εως (ἡ) (ἰάμαι) κ. νεώτ., ἰων. ἰσις ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἰώμα, θεραπεία, γιαιρεία : Ἰνν.Ἀφορ.2,17, Σοφ.ὈΤ 68 ἠρισκον ἰασιν, Πλάτ.Φιλ.46Α τὰς τῆς φώρας ἰάσεις, Παπᾶδ.Χριστ.Διηγ.3 μετὰ τὴν ἰασιν τὸν ἀρώστων κ. πληθ. : ΚΔ Λουκ.13,32 ἐκάθ' ἑαυτὸν ἰασίνας καὶ ἰάσεις ἐπιτέλει || μτφ. : Πλάτ.Συμμ.188C περὶ Ἐρωτος φυλακῆν τε καὶ ἰασιν, Ἀριστ.Ἀρτ.1374b,41 (ἀδίκημα) οὐ μὴ ἔστιν ἰ-, Ἀρρ.Ἀν.7,29,2 ἰασίς ἀμαρτίας ὁμολογεῖν τε ἀμαρτῶντα, Πλάτ. ἰάσεώς μου φυχῆς χάριν.
ἰασίον (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ποῦδος φυτὸν καμβόλ-βουλος βλ.λ. ὁ συχναθής : Θεόδωρ.Φι1,13,2 2) νεώτ. βοταν. γένος κωδωνανθῶν φυτῶν.
ἰάσκειν Ἦσ. « ἀγειν ».
ἰασμέλαιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. ἰάσμη περσικὸν τι μῦρον : Ἄετ.1,119 « ἐκ τῶν ἀνθῶν τῶν λευκῶν τοῦ ἴου, καὶ ἔλαφου σησαμίνου, ἄ. ἰάσμη, ἰάσιμον » || νεώτ. χημ. ἀρωματικὸν αἰθέριον ἔλαιον ἐξαγόμενον ἐκ τῶν ἀνθέων τοῦ φυτοῦ ἰά-σμου τοῦ μεγαλανθῶς, ἰάσμη, γισσεμόλαδο.
ἰάσμα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν Ἰασμος ὁ φαρμακευτικὸς : Ἄετ.π.Ψιδιοσκ.1,63 2) τὸ ἰασμέλαιον βλ.λ.
ἰάσιμος-ον μτγν. κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. ἰασμίνη ὁ ἐξ ἰάσμη : ἰάσιμον μῦρον » || τὸ οὐδ. ἰάσιμον ὡς οὐσ. τὸ ἰασμέλαιον : Ἄετ.π.Ψιδιοσκ.1,63.
ἰασμῖνη (ἡ) νεώτ. χημ. κυκλική κετόνη βλ.λ., εὐρισκομένη ἐν τῷ ἰασμελόφ.
ἰασμός (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος ἐλαιωδῶν φυτῶν, παραγόντων εὐώδη ἄνηθ, γιασεμί.
ἰασπάχνης (ἰ) μτγν. ἀγάθης ὁμοίος πρὸς ἰασ-μου : Πλιν.Φ1 37,139, Ἄετ.2,37.
ἰασπίξ μτγν. εἶμα ὁμοίος πρὸς ἰασπιν, ἔχω τὸ χρώμα τῆς ἰασπίδος βλ.λ. : Διοσκ.1,136.
ἰασπίς-γῶσ (ἡ) νεώτ. ἀί κ. νεώτ., ἀπ. -ιν Γορφ.Λιθ.267, αὐτ.613) εἶδος πολυμίμου λίθου : Πλάτ.Φαιδ.110B ἰασπίδας καὶ σμαράγδους, Θεόδωρ.Λιθ.23, Πολ.ΑΓ1 9,746 || νεώτ. ὀρυκτολ. κρητο-κροσταλλική παραγωγή τοῦ ὀρυκτοῦ χαλαζίου βλ.λ. 2) χρυσόγονον βλ.λ. : Διοσκ.4,56.

ἰασπώνυξ-ἕχος (ἰ) μτγν. ὄνυξ ὁμοίος πρὸς ἰασπίδα : Πλιν.Φ1 37,118.
ἰασπὸνάλλιος (ἰ) μτγν. ὁπάλλιος, ὁμοίος πρὸς ἰασπιν : Ἐπιγρᾶν.
ἰασσεῖν Ἦσ. « θυμοῦθασι, δάκνειν ».
ἰαστί (ἰ) ἄσπιν. κατὰ τὸν ἰωνικὸν τρόπον, ἐπὶ μουσικῆς : Πρατίν.Λυρ.5, Πλάτ.Πολ.398B πένες ὄν μαλακὰς τε καὶ συμποτικὰς τῶν ἀρμονιῶν : ἰαστί, ἢ δ' ἄς, καὶ λυδιστί, Ἰρακλ.Ποντ.π.Ἀθήν.14,624D ἰαστί δὲ τὴν τρίτην (ἐν. ἀρμονίαν) ἐφα-σκον, ἢν ἤκουον φθόντων τῶν ἰώνων || μτφ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἰώνων, ἀντιθ. δωριστί : Πλάτ.Λοχ.188D ἔην .. δωριστί ἄλλ' οὐκ ἰαστί 2) ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ : Καλλ.Ἰαμβ.1,354, Στράβ.13,48 ἰαστί λέγεσθαι Ἥσιονεὶς τοὺς Ἀσιονεῖς Λουκ.Ἦρ.2 3) ἑλληνιστί Ἦσ.
ἰαστιοῦλοος-ον μτγν. ἰωνικός καὶ αἰολικός, ἐπὶ μουσικῆς κλίμακος : Πτολ.Ἀρμ.2] τὸ τῶν καλουμένων ἰαστιοῦλων τὸ ἀπὸ τρίτης ἐπιδιά-τονον διὰ τεσσάρων.
ἰαστιός-α-ον μτγν. ἰωνικός, ἐπὶ μουσικῆς : Μάξ.Τύρ.7,1 ἰαστία ἀρμονία || εἶδ. μουσ. τὸ ἄρα ὡς οὐσ. ὁ δεκτικὸς τρόπος (ἕχος) τῆς ἀρχαίας ἑλλη-νικῆς μουσικῆς, ἄ. ἰώνιος.
ἰαστὸν (τὸ) μων. ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, πθ. ὁ ἰάζων, ὁ ἐχων ἰώδες χρώμα : ΚΠορφ.Ἐκθ.496.
ἰάσω-οὺς (-οος) (ἰάμαι), ἰων. ἰσῶσ, κλητ. ἰασσά θεὰ τῆς ἰάσεως καὶ τῆς ὑγείας : Ἀριστ.Φ.Πλ.701 ἰασῶ μὲν .. ὑπερβύρσιος, Ἠρώδ.4,6, Πουσ.1,34,3 ἰασοὺς καὶ ὕγιαιας.
ἰάτιρα (ἡ) μτγν. κ. μων., ἰων. ἰήτιρα ἢ θερα-πέουσα : Μάρκελλ.Σιδ.1 ἰ-φύσις, Πρόδρο.374.
ἰατήρ-ἄρος, ἐπ. ἰατήρ κυρπ. οἶτ. ἐν Ἰατήρην, παί. ἀντὶ ἰατρὸς βλ.λ., συνήθ. χειρουργός : Ἰλ.8 732 ἰατήρ ἀγαθῶ, Πίνδ.Π 3,65 γεν. ἰατρὸς : Θεόδωρ.Ἐπιγρ.8 ἰ-νόσων || μτφ. : Ὀδ.Ρ 384 ἰατή-ρα κακῶν, Σοφ.Τρ.1209 ἰατήρα τῶν ἐμῶν κα-κῶν, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ7,466,8 πένθεος εἰς ἰατήρ κ. ἀπολ. σωτήρ, λυτρωτής : Πίνδ.Π 4,270 ἔσσι δ' ἰατήρ ἐπικαιρότατος.
ἰατήριον (τὸ) μτγν., ἰων. ἰητήριον τρόπος θε-ραπείας, θεραπεία : Ἰνν.Ἐπιδ.2,37, Ἀρετ.Ὀξ.Νοῦσ.1,4, Κόιντ.7,61 ἰητήρια νοῦσαν.
-ιάτης κ. νεώτ. κ. δημ. κατάληξις σημαίνουσα κυρ. τὴν ἐνδότητα τοῦ προσ., σίον Σπαρτιάτης, Κροτωνιάτης, Κυδωνιάτης.
ἰατής (ἰ) μτγν. ἰατήρ βλ.λ. : ΠΔ ἰώθ 13,4 ὕμεις δε ἔσσι ἰατροὶ ἀδικοί, καὶ ἰσται κακῶν, Πλάτ.
ἰατικός-ή-όν μτγν. ἰαματικός : Στράβ.14,1,6 ἱα-τικός γὰρ ὁ Ἀπόλλων, Διοσκ.3,75 ἱατικός ἰατέρου, Μάξ.Τύρ.28,7 Γαλ.18(2),394.
ιατορία (ἡ), ἰων. ἰητορία ἢ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, ἢ ἱατρικὴ : Βαυχ.1,39 ἀμφὶ τ' ἰατορίᾳ ἐτίμων τε φιλόνορι τιμῆ, Σοφ.Τρ.1002 τις ὁ χειροτέχνης ἰατορίας (ἐπὶ χειρουργοῦ), Ἐπιγρ. πρβλ. Γοργ.Ναζ.ΑΠ.8,91,92.
ἰάτος-ον (ἰ) μτγν. ὁ ἐξ ἰων παρεσκευασμέ-νος, τὸ ἰάτων ποτὸν παρεσκευασμένον ἐκ μέλι-τος, σίτου καὶ ἰων : Ὀρειδ.5,33,6, Ἀλεξ.Τραλλ.1,16, Ἄετ.1,118 ἔλαιον ἰάτων.
ἰάτος-ή-όν ὃν δύναται τις νὰ θεραπεύσῃ, ὁ δεκτικὸς ἰάσεως, θεραπεύσιμος : Πίνδ.1,7(8),15 ἰατὰ δ' ἔσσι βροτοί, Πλάτ.Νόμ.862C τούτων ὁπῶσα μὲν ἰατὰ, ὡς οὐσῶν ἐν φυχῇ νόσων.
ἰατρά (τὰ) μτγν., ἰων. ἰητρά ἀμοιβή ἰατροῦ διὰ θεραπείαν Ἦσ. « ἰατρά μισθοί (μισθοί) ἰατρα-πέας » Ἠρώδ.4,16 ἰητρά νοῦσαν ἐποιεῖμεθα 2) εὐχαριστία διὰ θεραπείαν : Ἐπιγρ. Ὑγιεία τῷ Τελεσφόρῳ ἰατρά.
ἰατρίαινα (ἡ) γλῶσσα ἰατρίην, γιάτρισσα.
ἰατράλειπτης (ἀλείφω) μτγν. μων. ἰατρὸςθερα-πέων δι' ἀλοιφῶν, ἐντριβῶν : Πίλλ.Ἐπ.10,5,Γ α.13,104.

ιατρολεπιτική (ή) μγν. (έν. τέχνη) ή τέχνη του ιατρολεπίτου, μαλοκτική Πλίν.Φι 29,4.

ιατρεία (ή) (ή) (ιατρεύω) κ.μον.κ.νεώτ., ἰων. ἱατρείη, δημ. γιατρεία ή ενέργεια και τό αποτέλεσμα του ιατρεύειν, θεραπεία : Ἰνπ. Ἀγμ.34, Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.305,1, Πλούτ. Πύρρ.3 μή τυχεῖν τῆς ἱατρείας, Πρόδρ.Β 570 ἄς γένεται τοιαύτη ἱατρεία, Δίχυν. Νύξ Ξένου θ' ἱατρείαν θ' ἀπατίθησιν ἱ εἰς τὸν οὐρανόν, Κολλύ.Θάν.Βλ.118 οὐδέμια ἐγίνοντο φροντίς ψυχικῆς ἱατρείας· 2) μτφ. θεραπεία, διόρθωσις, διευθέτησις : Ἀριστλ. Πολιτ.1267a,7 διὰ τὴν ταύτην ἔνν. ἐπιθυμίας ἱατρείαν ἀδικήσουσιν, αὐτ.1272b,2 τῆς ἀμαρτίας ἱατρείαν, Πλούτ. Ἰθ.510C : κ. πληθ. : Ἀριστλ. ΗΝικ.1104b,17.

ιατρεία (ή) (2) νεώτ. βοτάν. γένος σκιαδαυθῶν φυτῶν, σανικόλη.

ιατρείον (κ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἱατρείον ὁ χώρος, τό κατάστημα, διαμερισμὸς ἐν ᾧ ὁ ἱατρός δέχεται τοὺς ἀσθενεῖς πρὸς ἐξέτασιν : Ἰνπ.Κατ. Ἰατρ. αὐτ. Ἐπίδ.1, ὄσα κατ' ἱατρείαν ἀνώσως διήγον ἔμεναν ἐν τῷ ἱατρείῳ χωρὶς νὰ εἶναι ἀσθενῆ, Πλάτ. Πολ.405Α δικάστηριά τε καὶ ἱατρεία, Αἰσχίν.1,40, Πόπ. ἔχων ἱατρείον ἐν κώμῃ, - λαικὸν ἱατρείον· || μτφ. : Διόδ.Σ 1,49 φυχῆς ἱατρείον 2) φάρμακον, μέσον θεραπείας : Ἀνδρόμ.η.Γαλ. 13,832. 3) ἐν πληθ. ή διὸ τὴν θεραπείαν ἀνοική ἱατροῦ, ἱατρα, γιατρευτική : ΠΔ ἘΞ.2,19 ἀποτίσιαι, καὶ τὰ ἱατρεία, Πολυδ.4,177. 4) εὐχαριστία εὐχαριστήρια διὰ θεραπείαν : Ἐπιγρ. ἱατρεία θεοῖς ἐπικόοις.

ιατρευμα-ατος (τό) μγν. ἱαμα, γιάτρεμα : Δαμάσκ. Ἰαίδ.189 ἱατρεύματα παθῶν· || ρητ. τρόπος θεραπείας ἐφαρμοζομένης ὑπὸ τοῦ ῥήτορος κατὰ τῆς προλήψεως ή ἀδιαφορίας τῶν ἀκροατῶν : Ἀριστλ. Ρητ.1415a,25.

ιατρευσίς-εως (ή) (ιατρεύω) ἱατρεία βλλ. : Πλάτ. Πολ.357C ἱατρευσίς τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός, Ἀριστλ. Ρητ.193b,14.

ιατρευτικός-ή-όν σχόλ. κ. νεώτ. ἱατικός βλλ. : Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχ.1211 ἱατρευτικὰ φάρμακα 2) εἰδ. νεώτ. βοτάν. γένος εὐφορδιοειδῶν φυτῶν.

ιατρεύω (ιατρός) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. γιατρεύω, ἰων. ἱατρακ. ἱατρευκα ἰωμίαι τινα, θεραπεύω : Ἰνπ. Διαιτ.2, 1- ἐκασταί, Πλάτ. Νόμ.857D οὐκ ἱατρεύεις τὸν νοσοῦντα, Φιλόδ. Μουσ.69Κ οὐδὲν Ι- τῆς λύπης, Πρόδρ.Β 599 νὰ ἱατρεύσῃ, Λασκαρ. Μυστ. 159 ἱατρεύει τοὺς ἀρρώστους· πρβλ. γιατρεύω· || ὄμ. τὸ παθ. τίθεμαι, διατελῶ ὑπὸ ἱατρικῆν θεραπείαν : Πλάτ. Πολ.357C κἀμνοντα ἱατρεύεσθαι· || ὄμ. θεραπεύομαι : Ἐπιγρ.· 2) ὁπολ. εἶμαι ἱατρός, μετέρχομαι, ἐξαδικῶ τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα : Ἰνπ. Ἀρθρ.72, Ἀριστλ. Πολιτ.1281b,40 τίς ὀρθῶς ἱατρεύειν· 3) μτφ. θεραπεύω, διορθῶ, διευθετῶ : Ἀριστλ. ΖΜ 665a,β τὴν φαυλοτάτην τῆς θέσεως ἱατρευκεν ή φύσις· 4) ρηματ.η. ἱατρεύμα, ἱατρεία, ἱατρευσίς.

ἱατρία (ή) θηλ. νεώτ. ἰατήρ βλλ. : Εὐστ.859,5) « φησὶ γοῦν Ἀπλιος Διονύσιος ἱατρὸν γυναῖκα, Ἀλεξίς δὲ ἱάτριν » : Ἀλεξ.318.

ιατρική (ή) κ. νεώτ., ἰων. ἱατρική, δημ. γιατρική ή ἐπιστήμη και τέχνη ή ἔχουσα ὑποκειμενον τὴν διατήρησιν τῆς υγείας και τὴν θεραπείαν τῶν νόσων : Ἡρ.2,84 ή δὲ ἱατρική κατὰ τάδε σφι δέδασται, Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰατρ.1, Πλάτ. Γοργ. 478B ἱατρική δὲ νόσους ἰθαλλάττει, Ἐπίκ.ἀπ. 221, Πολυδ.4,177, - σπουδάζει ἱατρικῆν.

ιατρικόν (τό) νεώτ., δημ. γιατρικὸν θεραπευτικὸν μέσον, φάρμακον, γιατρικὸ βλλ.

ιατρικός-ή-όν κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἱατρικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ή ἀναφορόμενος εἰς τὸν ἱατρὸν : Ἐπιγρ. Ι-καρκίνος, Πόπ. ἱατρική ἐπιστήμη, Πρόδρ.Β 571 ὁ μὲν ὑπάγει σ' ἀγορὰν ἱατρικῶν

σπερμάτων, - ἱατρική σχολή - ἐταιρεία, - ἱατρικός σύλλογος - κόσμος· || τὸ οὐθ. ἱατρικόν (έν. τέλος) ὡς ὄσμ. ὁ πρὸς συντήρησιν τοῦ ἱατροῦ φῶρος : Ἐπιγρ., ὄμ. τὸ ἱατρικὸν τὸ ἱατρικὸν ὄσμα : Ἀρρ. Τακτ.2,1)· || τὸ θηλ. ἱατρική (έν. τέχνη ή ἐπιστήμη), ὡς ὄσμ. βλλ.· 2) ὁ ἐμπειρὸς τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης : Πλάτ. Πολ.455B γυνὴ ἱατρική, Ἀριστλ. ΗΝικ.1181b,2 Ι- ἐκ τῶν συγγραμμάτων γίνεσθαι· κ. συγκρ. ἱατρικώτερος : αὐτ.1097a,10, Φιλόδ. Μουσ.6Κ - ὡτερον τῶν ἱατρικῶν· κ. ὑπερθ. : Πλάτ. Συμπ.186D οὗτός ἐστιν ὁ ἱατρικώτατος, Γαλ. Προτρ.10· 3) μτφ. : Πλάτ. Πρωτ.313B περὶ τὴν ψυχὴν . . ἱατρικὸς ὢν· 4) ἐπὶ φαρμάκων, ὁ χρῆσιμος, ἐπιτήδειος πρὸς θεραπείαν, ὄραστικός : Ἰνπ. Ἐπιστ.16 ἱατρικώτατα φάρμακα· 5) πάπ. ἱατρικός (έν. δάκτυλος) (ὁ) ὁ λιχανός.

ιατρικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. δι' ἱατρικῶν ὄρων : Φιλόδ. Ποιημ.529 ἱατρικῶς ἐκφέρεσθαι· 2) μετ' ἐμπειρίας περὶ τὴν ἱατρικῆν : Ἀλεξ.124,13· 3) νεώτ. κατὰ τὴν ἀποφιν τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ἀπὸ ἱατρικῆς ἀπόψεως.

ιατρίνη (ή) ἱατρία, μαῖα : Ἐπιγρ., Πάπ. ή (ιατρίνη σε ἀσπάζεται, Γολ.8,414, Ἀλεξ. Ἄφρ. Πρ.2,64.

ιατρίσκος (ὁ) μον. ὑποκορ. ὑπεριμ. τὸ ἱατρός, γιατροῦδάκι : Σωφρόν. ἐν Sricil. Rom.3,448-9.

ιατρογυμναστής (ὁ) νεώτ. ἱατρός ή γυμναστής ἐφαρμοζὼν τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις πρὸς θεραπευτικὸς σκοπούς.

ιατροδικαστής (ὁ) νεώτ. ἱατρός ὀριζόμενος ὑπὸ τῆς πολιτείας πρὸς ἐπιστημονικὴν ἐξακριβῶσιν και προοδιορισμὸν τῆς φύσεως, τοῦ τρόπου και τῆς προελείσεως τραυμάτων, κακώσεων, τῶν αἰτιῶν θανάτου κττ.

ιατροδικαστική (ή) νεώτ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς βοηθῶν τὴν δικαιοσύνην εἰς ζητήματα ἀσπικου και ἴδιως ποινικοῦ δικαίου· πρβλ. ἱατροδικαστής.

ιατροδικαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφορόμενος εἰς τὸν ἱατροδικαστήν, ὁ τὸ ἱατροδικαστοῦ : ἱατροδικαστικὴ ἐξέτασις τοῦ πτώματος-ἐκθεσις· || τὸ θηλ. ἱατροδικαστική ὡς ὄσμ. βλλ.

ιατροκάυτης (ὁ) πάπ. εἰδικὸς ἱατρός ἐφαρμοζὼν τὴν διὰ καυτηριάσεως θεραπείαν τῶν πληγῶν και τῶν ἀσθενειῶν.

ιατροκλύστης (ὁ) πάπ. ἱατρός ἐφαρμοζὼν τὴν διὰ ψυχροπουσίας θεραπείαν.

ιατρολογία (ή) μγν. μελέτη, σπουδὴ τῆς ἱατρικῆς ή πραγματεία περὶ ἱατρικῆς : Φιλ.1,302.

ιατρολογέ-ω μγν. λέγω, ὀμιλῶ, πραγματεύομαι περὶ ἱατρικῆς : Διογ.Λ 8,78 ὑπομνήματα δὲ κατέλιπεν ἐν οἷς φυσιολογεῖ, ἱατρολογεῖ, γυμνολογεῖ.

ιατρομαθηματική (ή) νεώτ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς ἔχων ὑποκειμενον τὴν ἐρευναν τῶν φυσιολογικῶν και παθολογικῶν φαινομένων ἀπὸ φυσικῆς και μηχανικῆς ἀπόψεως, ἄ. ἱατρομηχανική, ἱατροφυσική.

ιατρομαθηματικός (ὁ) μγν. κ. νεώτ. ἴδιως ἐν πληθ. ἱατρομαθηματικοί οἱ ἱατροί ἅμα και ἀστρολόγοι, ἴδιως ἐν Αἰγύπτῳ : Πτολ. Τετράβ.16, Ἰφαιστ. Ἄστρ. Πρόλ., Κατ. Ἀστρ.Κ 1,126· 2) νεώτ. ἱατρο-ὀρθολογία τὰ φυσιολογικὰ και παθολογικὰ φαινόμενα εἰς μαθηματικούς νόμους, ἄ. ἱατρομηχανικός, ἱατροφυσικός· || τὸ θηλ. ἱατρομαθηματική ὡς ὄσμ. βλλ.

ιατρομάχη (ή) Ἐπιγρ. μαῖα, ἱατρίνη.

ιατρομάντις-εως (ὁ) ὁ ἱατρός ἅμα και μάντις, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος και τοῦ Ἀσκληπιοῦ : Αἰσχ. Ἰκ. 263 ἱατρομάντις παῖς Ἀπόλλωνος· || μτφ. : αὐτ. Ἀγ.1623 φρενῶν ἱατρομάντις.

ιατρομηχανικός (ὁ) νεώτ. ὁ ἱατρομαθηματικός

βλ.λ.21' || τὸ θηλ. Ιατρομηχανική ἀντί Ιατρο-
μαθηματική βλ.λ.

Ιατρον (τὸ) κ. ἐν πληθ. Ιατρα βλ.λ.

Ιατρονική (ὁ) μτγν. ὁ νικητὴς τῶν Ιατρῶν :
Ἐπιγρ.Πλιν.Φ1 29,9.

Ιατρορρίζα (ή) νεώτ. βοταν. γένος μνιανπερ-
μιδῶν φυτῶν.

Ιατρός (ὁ,ή) (ἰώμαι) κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. ἱη-
τρός, δημ. γιάτρος, θηλ. γιάτρισσα, γιάτρινα
κ. γιάτρινα, γιάτρινα ὁ ἰώμενος, ὁ Ιατροῦν, ὁ κατ'
ἐπάγγελμα θεραπεύων τοὺς πάσχοντας ἐκ νό-
σων ἢ τραυμάτων, ὁ ἐπαγγελλόμενος τῇ Ιατρικῇ:
Ἰλ.Π 28, αὐτ.Α 514 ἱητρός γάρ ἀνήρ πολλῶν ἀνα-
τάξιος ἄλλων, Ἡρ.3,130 ὁμίλησας δὲ ἱητρώ
φλαυρῶς ἔχειν τὴν τέχνην, Αἰσχ.Ἰκ.261, Σοφ.Α1.
581 αὐτὸς πρὸς Ιατροῦ σοφοῦ θνητὸν ἐπιπέδω
πρὸς τομῶντι ἡμίαι, Δημ.419 πρὸς τὸ τοῦ ἥρω
τοῦ Ιατροῦ | τοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλοῦ λα-
τρευομένου, ΚΔ Μάρκ.2,17 οὐ γράειαν ἔχουσιν οἱ
ἰσχύντες Ιατροῦ, Πλούτ.Ἡθ.13D, Πάπ. ὁ δεῖνα
διάκονος καὶ Ιατρός, Πρόδρ.Β 565 κράζει γορ-
γὸν τοὺς Ιατρούς || κ. μτ. προσδ. δηλοῦντος
εἰδικεῖσαι εἰς κλάδον τινὰ τῆς Ιατρικῆς : Ἡρ.2,84
οἱ μὲν γάρ ὀφθαλμῶν ἱητροὶ κατεστάσαι, οἱ δὲ
κεφαλῆς, αἱ δὲ ὀδόντων, Ἡσ. ἐν λ. μαῖα περὶ
τάς τικτούσας Ιατρούς, - Ιατροῦν παθολόγος -
χειρουργός - δερματολόγος - μοικυτήρ || ἐν
χρ. κ. ὡς ἐπιθ. ἢ (ἰδιότης τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς
Ἀρτέμιδος, τῆς Ἀφροδίτης κ. Νυμφῶν τιῶν ἐν
Ἡλίδι : Ἀριστ. Ὀρν.584 εἰθ' Ἀπόλλων Ιατρός
γ' ἀν Ἰάσω, Διογ.Τραγ.1,5 σοφὴν ἠμυπόδον Ια-
τρῶν θ' ἄμα | περὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Πλούτ.Ἡθ.
143D Ἀφροδίτην παρακαλοῦντας Ιατρῶν οὐσαν
τὸν τοιούτων, Ἡσ. | ἐπὶ τῶν Νυμφῶν) || κτ
θηλ. Ιατρός κ. ἢ μαῖα βλ.λ. : Ἐλλάδ.π.Φώτ.Βιβλ.
513B, Ἡσ. || μτγν. φρ. Ιατρῶν παιδες = Ια-
τροί : Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.7' || νεώτ. τὸ ἄρσ.
στρατ. κ. ναυτ. βαθμὸς ἀξιωματικῶν ἐν τῷ ὑγειο-
νομικῷ σώματι ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν τὸ λοχα-
γοῦ ἢ ὑπολοίαρχου. 2) κ. μτφ. ὁ καταπαύων
κακὰ τι, ὁ καταπραῶν ψυχικὸν πάθος, πόνον,
ἐπὶ προσ., καταστάσεων, ἐνεργειῶν κ. πραγμ. :
Πίνδ.Ν 4,2 κήφροσῦνα πόνων. . Ιατροῦς, Αἰσχ.Πρ.
378 ὄργη τις νοσοῦσης εἰσι Ιητροὶ λόγοι, Ἔουκ.
6,14 τῆς δὲ νόσεως βουλευσαμένης Ιατροῦς ἀν
γενέσθαι, Διφιλ.117 λύπη Ιατροῦ χρόνος, Ἀθην.
14,627B Ιατροῦν λαμβάνη τῆς ὕβρεως καὶ τῆς
ἀκοσμίης τῆν μουσικῆν κ. κωμικῆς : Τιμοκλ.
13,3 Ιατροῦς βουλίας | ἐπὶ τραπέζης | || φρ.
μτγν. γῆς Ιατρός = γεωργός : Σεικουδ.16' || μτγν.,
μον., νεώτ. μτφ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ : Ιατρός τῶν φυχῶν
καὶ τῶν σωματίων ἡμῶν.

Ιατροδσημον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐπὶ τῶν Ιατρικῶν
συντάξων, ἐκθέσεων καὶ ἐνόρκιων πιστοποιητικῶν
ἐπικαλλόμενον ἔσημον.

Ιατροσόφι (ον) (τὸ) μον. κ. νεώτ., δημ. κ. γιατρο-
σοφί βλ.λ. : Δουκάγγ. 2) ἐμπειρικὸν κατὰ πα-
ράδοσιν φάρμακον παρασκευαζόμενον κατὰ πα-
λαιὰν συνταγήν, προεμμένη συνήθως μυστικῆν.

Ιατροσοφιστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ σοφὸς
περὶ τῇ Ιατρικῇ, καθηγητὴς τῆς Ιατρικῆς : Δα-
μῆσκ.π.Σουῖδ.ἐν λ.Γείσιος.

Ιατροσοφιστική (ή) μτγν. ὡς ἐπιθ. ἢ τέχνη
τοῦ Ιατροσοφιστοῦ βλ.λ. : Ἐπιφῶν.Α1,709C.

Ιατροσυμβούλιον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. συμ-
βούλιον Ιατρῶν συγκαλούμενον εἰς περιπτώσεις
σοφάρας τροπῆς νόσου ἢ δυσχεροῦς διαγνώσεως.

Ιατροσυνέδριον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. σῶμα
ἔξ Ιατρῶν συμβουλευτικῶν τοῦ ὑπαρχεῖου Ὑγίει-
νῆς, ἢ ἀνάτατον ὑγειονομικὸν συμβούλιον.

Ιατροσυνέδρος (ὁ) νεώτ. Ιατρός μέλος τοῦ
ιατροσυνεδρίου βλ.λ.

Ιατροτέλης (ὁ) ὁ μετερχόμενος τὴν Ιατρικὴν τέ-
χνην, τὸν Ιατρῶν : Ἀριστ.Νεφ.332 Ιατροτέλης.
Ιατροτε - ἴς, ἔως (ὁ) Ἐπιγρ. Ιατροῦς χειρουργ-
γῶν, χειρουργός.

Ιατροφιλόσοφος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἐπι-
στήμων Ιατρός. 2) νεώτ. ὁ φιλοσοφῶν Ιατρός,
ὁ περὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰ γράμματα εὐδοκί-
μως ἀσχολούμενος Ιατρός.

Ιατροφυσική (ή) νεώτ. ἡ Ιατρομαθηματικὴ ἢ
Ιατρομηχανικὴ βλ.λ. 2) θεωρητικὸν Ιατρικὸν
σύστημα τοῦ 17ου αἰῶνος ἐπεξηγοῦν πάντα τὰ φυ-
σιολογικὰ φαινόμενα διὰ τῶν γνωστῶν δεδομέ-
νων τῆς φυσικῆς, μαθηματικῆς καὶ μηχανικῆς.

Ιατροχημεία (ή) νεώτ. ἡ ἐφαρμογὴ τῆς χη-
μείας ἐν τῇ Ιατρικῇ πρὸς θεραπευτικούς σκο-
ποῦς. 2) ἐξηγησις τῶν φυσιολογικῶν καὶ παθο-
λογικῶν φαινομένων ὡς καθαράς χημικῶν.

Ιατροχημικός - ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνάκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὴν Ιατροχημείαν βλ.λ. || τὸ
ἄρσ. Ιατροχημικός ὡς οὐσ. ὁ Ιατρός ἄμα καὶ
χημικός, Ιατρός ἐφαρμόζων τὰ πορίσματα τῆς
χημείας πρὸς θεραπευτικούς σκοποῦς καὶ ἐξη-
γῶν τὰς ζωϊκὰς λειτουργίας ὡς καθαράς χημικὰ
φαινόμενα.

Ιαττα κρητ. θηλ. μτφ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι βλ.λ.

Ιαττάται, **ιαττάται** σχετλιαστικὰ ἐπιφ. : Ἀριστφ.
Ἰππ.1 Ιαττάταιδ' ἔων κακῶν, Ιαττάται.
Ιάττης - ὄς (ή) Ιατρικὴ βοήθεια Ἡσ. « Ιατῆν θερα-
πεία ».

Ιάτωρ - ὀρος (ὁ), ἰων. ἰήτωρ-ορος Ιατρός : Ἄλκμ.
23,89, Ἐπιγρ., Ἡσ.

Ιαῦ κραυγὴ δι' ἧς ἀποκρίθητι τις καλούμενος,
ὡς εἰ ἔλεγε, πάρειμι, ἔδος εἶμαι, ἤκουσα, ὄριστε :
Ἀριστφ.Βάτρ.272 ποῦ Ξανθίας ; ἢ Ξανθίας ; Ιαῦ
| σχόλ. « Ιαῦ, μῆμημά ἐστι συριγμοῦ ».

Ιαυθρός (Ιαῦ) μτγν. ὁ τόπος ἐν ᾧ κοιμῶν-
ται, κοίτη, ἰδίως ἐπὶ θηρίων, φωλεός, σπήλαιον :
Λυκάφρ.606 | πληθ. | 2) ὕπνος : Ἡσ.

Ιαυοί ἐπιφ. χαράς : Ἀριστφ.Βάτρ.1029 τῷ χερ'
ᾧδὲ συγκροσάσαις ἐπιεν Ιαυοί.
Ιαυος Ἡσ. « καίτη, ἀπὸ τοῦ Ιαύειν ».

Ιαῦω, ἐπ. παρατ. Ιαύεσκον, μέλλ. Ιαῦσω, ἄορ. α'
Ιαυσα ποῖ. ἐν χρ. συνήθ. κατ' ἐνεστ. κ. παρατ.
| π. τραγ. μ. ἐν λυρ. χηροίσις | κωμῆμαι, δειρόχ-
μαι τὴν νύκτα, διασκευτέρωω : Ἰλ.Ξ 213 Ζηνός . .
ἐν ἀγκυλοῖσιν Ιαύεις | κοιμῶσαι στήν ἀγκάλη
του . . | Ὀδ.Τ 340 ἀπόνως νύκτας Ταυον || κ.
ἐπὶ ζῶων : αὐτ.1184 τίς τε καὶ αἰγες Ιαύεσκον,
Εὐρ.Ρήσ.1537' || μετὰ συστοίχ. αἰτ. : Σοφ.Α1.
1204 ἐννυχίον τάρφην Ιαύειν, Εὐρ.Ρήσ.740 ὑπα-
σπιδιον καίτων Ιαυεῖ | ἐπὶ στρατιώτων κοιμώμε-
νου ὑπὸ τὴν ἀσπίδα |, Θεόκρ.3,49 ὕπνον Ιαύων
2) μτγν. μετ' αἰτ. κ. γεν. παῦω : Λυκάφρ.101' 3) ρη-
ματ. π. Ιαυθμός, Ιαυός « Εἰ ρίξ, αφ-αῦω, αἰ, αἰ-
ρα, ἀήρ (αἶφρ) αὐλός, Ιαῦω | μετὰ τοῦ ἰ ὡς
ἀνοσπιδ. |, λατ. veatus.

Ιαφάτης (ὁ) (ἰός - ἀφήμι) μτγν. τοξότης, ἐπὶ
τοῦ Ἀπόλλωνος : ΑΠ 9,25,10.

Ιαχῆ (ή) | ἰσῆ | κ. νεώτ. βαή, κραυγὴ, ἀλαλα-
γμός, ἰδ. τῶν μαχομένων : Ἰλ.Ο 396 Ιαχῆ τε φόδος
τε' || κραυγὴ ἀγωνίας, θρήνης, ὀλοφουρῆς :
Ὀδ.Λ 43 θραπέσι Ιαχῆ' || βοή, ἦχος, θάρρυ-
δος, κρότος : Πίνδ.Π 317 Ιαχῶν ὀνευαίων, Εὐρ.Α1.
1039 συριγγων . . Ιαχῶν, λυρ. Ἀδέσπ.96 Ιαχῆ αὐ-
λῶν' || κ. κτ. πλῆθ. γεν. κρουγῆ, ἐπιφώνησις
χαρῆς : Ἔσθιν.779 παίνων τε χοροῖς Ιαχῆσί τε,
Αἰσχ.Πέρσ.939 πέμφω πολυδάκρυον Ιαχῶν, Εὐρ.
Φιλ.1302' || νεώτ. κ. ἦχος συγκεχμημένος ἐκ βο-
ῆς πλῆθους ἀνθρ. προερχόμενος : ἢ Ιαχῆ τοῦ
ἐξηγηριωμένου λαοῦ' || Ιαχυρὰ βοή, ἰδίως
ἀνέμου ἢ τρικυμίας : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.27 ἀντη
χεῖ' . ἀπὸ τίν . . Ιαχῆν τῆς λαίλαπος.

ιάχημα-ατος (τό) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἰαχῶ βλλ., κραυγῆ, βοῇ || εἶδ. τὸ σύριγμα τοῦ δάφου > Εὐρ. Ἡρ.884 ὄφρων ἰαχήμασι || ἴμ. εἶδ. ἦχος ὄργανου > Φόλιακ.ΑΠ6,165,3 ἰαχήματα .. ῥόπτρων.

ἰαχος (τό) ἰαχῆ βλλ. : Ὁρφ. Ὑμν.48,3 (ἀμφ.). **ἰαχρός** -όν ὁ διὰ τῆξεως μαλακωνθείς > 2) μφ. ἡχος, ἡμερος > Ἡσ. «ἰαχρόν» εὐδιειδών >.

ἰαχῶ, ἰων. παρὰτ. ἰαχασκε, ἀλολ. ἰαυην (=ἰα-γεν) μ. κατ' ἐνεστ. κ. παρὰτ. ἐκπέμπω κραυγὴν, βοῶν, φωνάζω δυνατά, ἰδ. ἐπὶ πολεμικῶν κραυγῶν > Ἰλ.Ρ317 Ἄργετοι δὲ μέγα ἰαχον' || ἐπὶ φωνῶν προηθέντος παιδός, κραυγάζω, ξεφωνίζω > Ἰλ.Ζ 468 ὁ πάς πρὸς κἀλλων .. τιθήνης ἐκλίθη ἰα-χων' || ὄμ. ἐπὶ γυναικῶς ἐν τρόφῳ ἡ δόνη δια-τελοῦσης, ὡς κ. ἐπὶ δούλων γυναικῶν θρηνηλο-γουσῶν > αὐτ.Ε 343 ἡ δὲ μέγα ἰαχουσα, αὐτ.Σ 29 θυμὸν ἀκηχθῆναι μεγάλ' ἰαχον' || γεν. ἀπαγο-γέλλω λιαν μεγαλοφώνως > Εὐρ. Ἡλ.707 κάρυξ ἰα-χεν βάρους > 2) ἐπὶ πράγῃ, ἡχώ, ἀνηγῶ, ἀντι-χάλο, φοφῶ, θορυβῶ, βοῶν, ἐπὶ ἡχοῦς > Ὀδ.Ι 395 περί δ' ἰαχε πέτρῃ· κ. ἐπὶ κυμάτων > Ἰλ.Α 482 κύμα .. ταχε υἱὸς ἰούσης' ἐπὶ πυρός > αὐτ.Ψ 216' || ἐπὶ νευράς τόξου, ἐκβάλλω κλαγγήν, συρίζω > αὐτ.Δ125' κ. ἐπὶ πεπυρακτωμένου σιδήρου ἐμ-βοηπιόμενου ἐν ὕδατι, σίζω > Ὀδ.Ι 392' κ. ἐπὶ πληττομένης ἀσιπίδος > Ἡσίοδ.Α 232 ἰαχεςαε σά-κος > 3) μετὰ συστοιχ. αἰτ. ἰάχην ἀσιδὴν -μέ-λος ὄδην, μελωδεῖν > Ὀμ. Ὑμν.18,18, Σαμφ.ἐνλυρ. Συμπλ.20,4 ἀνδρες ἐπήρατον ἰαχον ὄρθιον, Κολλ.Δήμ.39 μέλος ἰαχην, Νόνν.Εὐαγγ.ΐω.4,239' || κ. μτ. δοτ. προσ. > Ἀριστοφ.Ἰνπ.1016 λογιῶν ὄδον, ἦν σοι Ἀπόλλων ἰαχην ἐξ ἀδύτου (ἦν σοι ἐξέπεμφεν ἐκ τοῦ ἀδύτου) || ὄμ. μτ. αἰτ. προσ. φάλλω ἡμίονος πρὸς τινα, ἐξυμνῶ αὐτόν > αὐτ. Ὀρν.772 ἰαχων Ἀπόλλω, Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.932Α με Νεμέα ἰαχην ἀθλοφόρον > 4) ρηματ. π. ἰαχή, ἰαχῶ (ἡ ἰαχῶϊ. Ἐκ Ἡφάγω, ἀγέην ἰδωρ, ἀντὶ ἡγέην) καὶ ἀγῶ (ἀντὶ ἡγῶ), ἀγῆ, Φαχῆ, ΦιΦαχῆ.

ἰαχῶ-ῶ, μέλλ. ἰαχῆσω, ἀόρ. ἰαχῆσαι ἰαχῶ, κραυ-γάζω, βοῶ, φωνάζω, χουρίζω > Εὐρ. Ἡρακλ.752 ἰαχῆσατε δ' οὐρανῶ' || κ. μτ. συστοιχ. αἰτ. > αὐτ.Τρω.515 μέλος .. ἰαχῶν, Ἀριστοφ.Βάτρ.217 (ἀσιδὴν) ἰαχῆσμεν, Ἐπιγρ. χρῆσθον ἰαχέων > 2) σπαν. μτ. αἰτ. ἀντικειμ. θρηνώ, δόδουρομαι, κλαίω διὰ .. > Εὐρ.Φοῖν.1295 νέκυν ὀλομένον ἰα-χῆσω (δ.γρ. ἀχῆσω), αὐτ.1523' κ. παθ. > αὐτ.Ἐλ. 1147 κατ' ἰαχῆθης .. ὀδικος (προεκηρύχθης ..) (πιθ. ἀντὶ καὶ ἰαχῆ σῆ ..) > 3) ἐπὶ πράγῃ, ἐκ-βάλλω ἦχον, βοήν, ἡχώ, ἀνηγῶ > Ὀμ. Ὑμν.28,11 γαφα σμερδαλέον ἰαχῆσεν, Εὐρ. Ἡρακλ.783 ὀλο-λύγματα .. ἰαχεῖ, Καλλ.Δήλ.146 τριπόδες .. ἰα-χεῖσι' πρβλ. Ὁρφ. Ἀργ.997.

ἰαχ Ἡσ. «σιώπα».

ἰαχ ἰήη νεώτ. κ. δημ. γένος συνθέτων φυτῶν > 2) δημ. τὸ φυτὸν ἀστεροκέφαλος βλλ. ὁ κρητικός.

ἰαυατρις-ιδος (ἡ) τὸ ἀχιόνιον τοῦ δάδου, δι' αὐ ὀνιλοῦσιν ἐκ φρέατος > Ἡσ. ἐχοχίον ἰμητήριον.

ἰδάνη (ἡ) Ἡσ. «κἄδος, ἀντιλητήριον».

ἰδανον (τό) Ἡσ. «κἄδος, σταμνίον, χαλκίον».

ἰδανῶ-ῶ Ἡσ. «ἰδανῶ» ἀντιεῖς.

ἰδάρθιον Ἡσ. «γαλαπῶν, ἀνυπόστατον».

ἰδάρη (τό) δημ. τὸ βιδόρι βλλ.

ἰδῶθης (ὁ) κ. ἰδῶθῆ (ἡ) μαν. κ. νεώτ. ξυλίνος πεί-ρος κολουροκωνικοῦ σχήματος περιτυλισσόμενος καὶ διὰ στυπλείου πρὸς ἐμφραξίν τῆς ἐν τῷ πυ-θμένῳ τοῦ πλοίου ὀπῆς διὰ τὴν ἐκρόην τὴν ὑδά-των, χειμαρος, πέιρος, κουτοφύλι > Εὐστ.525,34.

ἰδ Ἡσ. «σπόρος».

ἰδνα Ἡσ. «ἐτόν οἶνον Κρήτες».

ἰδνησας (ὁ) Ἡσ. «ἰδνηοί» σοφοί, θῆκαι ὀστράκιναι, «ἰδωτοί» || αὐτ. «ἰδνηος» πλησμονή.

ἰδη-ηκος (ὁ, ἡ) νεώτ. ζωολ. εἶδος αἰγάγου. **ἰδηρ**-ηρος (ὁ) Ἡσ. «ἰδηρ'» χειρατόν τι θηρίον ἀφ' οὗ καὶ ἰδηρος >.

ἰδηράκης (ὁ) μαν. ὁ ἄρχων, ἡγεμὼν τῶν ἰδη-ρων > Κίμανασο.121.

ἰδηρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-νος εἰς τὴν ἰδηρίαν ἢ ὁ ἐξ ἰδηρίας προερχόμε-νος > ἰδηρ-χειροσπασος, δ. Πιρρηναϊκῆ ἢ Ἰσπανικῆ.

ἰδηρίς-ιδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος καρδάμου βλλ. > Δαμοκράτ.π.Γαλ.13,350' .. 2) τὸ φυτὸν λε-πίδιον βλλ. > Αἰετ.π.ΨΔιοσκ.2,174' || εἶδ. νεώτ. βοταν. γένος σταυρανθῶν φυτῶν.

ἰδηροσεκός-ἄν (βόσκω) μτγν. ὁ βόσκων, τρέφων τοὺς ἰδηρας > Λυκόφωρ.643.

ἰδιδυος Ἡσ. «επαινιασμός».

ἰδινος Ἡσ. «ἀετός».

ἰδισοσεκός (ὁ) πάπ. ὁ βόσκων ἰδεις βλλ.

ἰδισορδοσεπος-ον πάπ. ὁ ἔχων πρόσωπον ἰ-διος βλλ.

ἰδιστολιστής (ὁ) πάπ. ὁ κατασκευαστῆς ἐντα-φίων, σαδάνων διὰ τὸ ἱερὸν πτηνὸν ἰδιν βλλ.

ἰδιστάφειον (τό) Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὁ τάφος τοῦ ἱεροῦ πτηνοῦ ἰδιν βλλ.

ἰδιστάφος (ὁ) πάπ. ὁ νεκροθάπτης τοῦ ἱεροῦ πτηνοῦ ἰδιος.

ἰδισ-ιος (ἡ) κ. μαν. κ. νεώτ., ἡ γεν. ἰδεως κ. ἰδι-δος, αἰτ. ἰδιν, πληθ. ἰδεις, γεν. πληθ. ἰδίων, δοτ. πληθ. ἰδισι, ἰων. αἰτ. ἰδῆς, εἶδος λιμοβίου ἱεροῦ αἰγυπιακοῦ πτηνοῦ, εἰς ὃ ἀπέδιδοντο θεῖται πι-μαί > Ἡρ.2,75 τὰς δ' ἰδεις τὰς δρυιθας, Ἀριστοφ. Ὀρν.1296, Ἀριστολ.Ζ1 617b,27 αἰ δ' ἰδεις αἰ ἐν Αἰ-γύπτῳ εἰσι μὲν διτταί, Πάπ. ἰδίων τραφή, Παισ. δ,22,5 εἰκόσαι δὲ ἰδεις, Εὐάγγ.1,7,26Α ὁσέως τῆς ἰδεως ἐκ πολλῶν πρώην ἀφανισθείσης, Γεωπ.13,8,5, Σουῖδ. || εἶδ. νεώτ. ζωολ. γένος ἐρωδιῶδων πτηνῶν.

ἰδισκος (ὁ) κ. ἐδίσκος μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ἀθαῖα βλλ. > ΨΔιοσκ.3,146 (δ.γρ.), Ἐρωτιαν. ἐν λ. ρίζη ἀθαίλης' || νεώτ. βοταν. γένος μαλαχω-δῶν φυτῶν.

ἰδίων-ἄνος (ὁ) πάπ. ναῖσκος τοῦ ἱεροῦ πτηνοῦ ἰδιδος.

ἰδρικάλοι Ἡσ. «χοῖροι» πρβλ. ὀδρικάλα, ἰδῶ ἐπίφορ. λεξ. μεγαλοφώνως > Ἡσ. «ἐνίτες τὸ βοῶν' οἱ δὲ τὸ πολὺ, ἔστι δὲ Λυδῶν», Φώτ.

ἰδύζω γρσμμ. βυκανῶ, βυκανίζω, σαλπίζω, πρβλ. ἰύζω.

ἰδυκάνη Σουῖδ. βυκάνη βλλ.

ἰδυκανητής (ὁ) βυκανητής βλλ. : Σουῖδ. [ἐκ Πολυδ.2,29,61 τὸ τῶν ἰδυκανητῶν .. πληθος.

ἰδυκανίζω Σουῖδ. βυκανίζω, σαλπίζω, βυκανῶ.

ἰδυκινῶ μέτρον (τό) μτγν. κ. νεώτ. φιλολ. τὸ μέτρον καθ' ὃ δύο δακτυλικά τετραποδία συνά-πτονται ἀποτελοῦσαι μιαν δοκτυλικὴν ὀκταποδίαν, ὁπότε ὁ στίχος ἀποτελεῖται ἐξ οὐκῶ ποδῶν, ἐχόν-των σχῆμα δακτύλου, ὁ δὲ τελευταῖος ποὺς εἶναι καταληκτικός εἰς τὴν θέσιν, ἦτοι λείπει ἡ ἄρις τοῦ τελευταίου ποδός > 2) ἰδυκινῶν σχῆμα (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ πρόθεσιν τῆς συλλαβῆς -σι σχηματισμός εἰς -σι τοῦ γ' ἐν. προσ. τῆς ὀριστ. τοῦ ἐνεστ. τῶν βαρυτόνων καὶ τῶν περι-σπωμένων ρημάτων τῆς α' συζυγίας, ὡς φέρσῃ, λέγσῃ, φίλσῃ, ἀντὶ φέρσῃ, λέγῃ κτ. δ. τοῦτο γίνε-ται ἐν τῇ ὕποτ., ὅθεν γραπτέον φέρσῃ, μεθ' ὀπο-γεγραμμένον ἰ > Ἡρωδιαν.Ρήτ.1015.

ἰδὴκη Ἡσ. «εὐφρημία».

ἰδυκινήτης (ὁ) Ἡσ. «σαλπικιτής καὶ ἰδυκτῆρ».

ἰδυκινίζω κ. ἰδυκινῶ (-έω) ἀόρ. ἀπαρφ. ἰδυκι-νῆσαι κ. ἰδυκινῆσαι > Ἡσ. «ἰδυκινῆσαι ἐπευφη-μῆσαι, βοῆσαι» > Τελεκλ.58, EM 464,44' || Ἡσ. «ἰδυκινίσαντας ἀναφθεγγόμενοι μέγα» ἀπὸ γάρ τοῦ ἰδῶ [sic] παρηκτῆ ἡ λέξις >.

Ιθύκινον (τό) κατά Σούδ. μουσικόν ὄργανον λαβόν τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ποιητοῦ Ἰθύκου.
Ιθυκτῆρ-ἦρος (ὁ) Ἦσ. κ. νεώτ. ζωολ. παρὰ Κρη σιν, ὁ ἀρχόμενος πολεμικοῦ ἄσματος· 2) νεώτ γένος ἀρκαδικῶν ἱεραιδῶν πτηνῶν.
Ιθύκχα Ἦσ. «σεμνότης, ἡ σωθρὸς κρέων».
Ιθυε-υκος (ὁ) καθ' Ἦσ. ἰδὶς βλλ.
Ιθῶς Ἦσ. «βοῶν πλῆττω».
Ιθῶν Ἦσ. «εὐφημῶν, στάζων».
Ιθα Ἦσ. «σιγα».
Ιγγι Ἦσ. «τινί ἐπιθυμία τινὲ ἔλκομένη»
Ιγγια (ὁ) «εἰς».
Ιγγιος (ὁ) Ἐπιγρ. ἔγγυος, ἔγγυητής.
Ιγγλα (τό) (λατ.) δημ. ἐποχον, ζώνη δι' ἧς στηρίζεται τὸ ἐπίπνιον ἐπὶ τοῦ ἴππου ἢ ὄνου· ἀ. ἱγίγλο.
Ιγγλέζικος-η-ο δημ. δ. ἐγγλέζικος βλλ.
Ιγδην Ἦσ. «ἄρσην».
Ιγδίξω νεώτ. κοπανίζω ἐν ἱγδίφ, στουμπίζω εἰς τὸ γουδί.
Ιγδιον (τό) μον. κ. νεώτ. δοχεῖον κοῖλον βαθύ, μετὰ λίνον ἢ ζύλινον ἢ μαρμάρινον ἢ ἐκ πορσελάνης, ἐνδὸς τοῦ ὀποῦιο λειτριβοῦνται διάφοροι ὕλοι σκληροὶ ἢ μαλακοί, γουδί· Γεωπ. 12,19,5, Παῦλ. Αἰγ. 3,59. - ἱγδιον μαγειρικῶν-φαρμακευτικῶν.
Ιγδὶς-εως (ἡ) κ. ἱγδῆ ἱγδίων βλλ.· Σόλ. 39, Δημόκρ. π. Γαλλ. 14,130, Διοσκ. 5,89. Ἄγαθ. ΑΠ 9,642 Ἡρωδ. 2,523. 2) εἶδος ὀρχήσεως· προβλ. ἱγδισμα· Ἄντιφάν. 127 γύναϊν πρὸς αὐλὸν ἦλθεσ' ὀρχήσαι πάλιν ἱγδιν, Κωμ. Αδέσπ. 140.
Ιγδισμα-ατος (τό) (ἱγδίξω) κοπᾶνισμα· ὄθ. εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ἣν οἱ πόδες συνεχῶς ἐκλήττοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· EM 464,51 «εἶδος ὀρχήσεως ἐν ἡ ἐλύγισαν ἐμπερὸς τῶ δοῦκου».
Ιγδοκόπανον (τό) σχόλ. κόπανος ἱγδίου, γουδογέρι· Σχόλ. ἰλ. Λ147.
Ιγδόλης Ἦσ. «ὁ ἐπὶ μέρει γεωργῶν».
Ιγκα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς -οικογεν. τῶν χερσοπῶν.
Ιγκος (ὁ) μτγν. ἐγκέφαλος· Ἡρωδ. 1,204, Ἦσ. ἱγμαί παρακ. τοῦ ἱκνούμαι βλλ.
Ιγμαλέος-α-ον μον. δ.τ. τοῦ ἱκμαλέος· Ἡρωδ. 2,523.
Ιγμένας μτχ παρακ. τοῦ ἱκνούμαι βλλ.
Ιγμή Ἦσ. «βοή».
Ιγμόρειος-ον νεώτ. Ιατρ. ὁ ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου Ιατροῦ ἱγμορ διατυπωθεὶς, περιγραφεὶς· ἱγμόρειον σῶμα· ἢ ἱγμόρειον ἄντρον (τό) νεώτ. ἀνατ. κοιλότης ἀεροφόρος τοῦ ὀστοῦ τῆς ἄνω γνάθου.
Ιγνατία (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν φευδόστρυχος ὁ ἱγνάτιος.
Ιγνην Ἦσ. «ἄρσην».
Ιγνητας ἦταν (οἱ) μτγν. οἱ αὐθιγενεῖς ἐν Ρόδῳ· Ἀπολλ. Δύσιμ. Ἄντων. 56,4, Χοιροβ. Θεο. 1,161 ἢ ὡς κορ. ὄν. ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῆς λ. Τεχνίτες· Σιμμ. 11· κτ. ἐν ἱγνης μ. ἐν EM 465,1.
Ιγνύαι (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. -ὕλα τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ γνάτου, τὸ ὑπακάτω τοῦ γνάτου μέρος· Ἀριστ. λ. 2155b, τὸ μόριον τὸ τῆς ἀλασεως κύριον, ἰλ. Ν 212 κατ' ἱγνύην βεβλήμενος, ἰπν. Αἰγ. 13, Στράτ. ΑΠ 12,176, Πλούτ. Ἀρτέ. 11, Π 3σδ. 3,18,21 χλωναίτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἱγνύσιν.
Ιγνυακός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἱγνύν, ὁ τῆς ἱγνύος· ἱγνυακός μῦς, - ἱγνυακὴ φλέβ· ἄρτηρία.
Ιγνύς-ός (ἡ) κ. νεώτ., δ. ἱγνύα βλλ.· Ἰγν. Ἐρμ. 192, Ἀριστ. λ. 2194a,8 ἀνεσπασμένη ἄνω πρὸς τὴν ἱγνύν, Γαλλ. 10,902, Πλούτ. Γάλλ. 26 τυφθεὶς τὰς ἱγνύς-ας ἔπασε.
Ιγονικόν (τό) μον. ἀντὶ γονικόν, ὁ τῶν γονέων οἴκος, τὸ πατρικὸ σπίτι· Χρον. Μορ. 1371η.
Ἰδαίος-α-ον ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἰδην βλλ. 21· ἰλ. Π 605 Ἰδαίος Ζεὺς· 2) Ἰδαία ρίζα εἶδος

φυτοῦ, ὄξυμυρσινὴ τὸ Ἰππόγλωσσον· Διοσκ. 4,44· ἢ τὸ θηλ. Ἰδαία ὡς οὐα. τὸ φυτὸν δάφνη Ἀλεξάνδρεια· Διοσκ. 4,145· 3) Ἰδαίοι Δάκτυλοι βλ. δάκτυλος 10| κ. 11|, κυρ. οἱ νάνοι τοῦ δάσου· Ἡσίοδ. ἀπ. 176 ἢ πάπ. κ. ἐν τῷ ἐν. Ἰδαίος δάκτυλος ὄν. ἐνὸς τῶν δακτύλων.
Ἰδαλγός (ὁ) (Ἰσπαν.) νεώτ. Ἰσπανικὸς τίτλος τῆς κατωτέρου εὐγενείας.
Ἰδαλίμος-ον Ἰδαίος ἐπιφέρων ἰδρωτᾶ· Ἡσίοδ. Ἐργ. 415 Ἰδαλίμον καῦμα.
Ἰδαλίς Ἦσ. «ὄρνις ποιάς».
Ἰδανίζουσα (ἡ) νεώτ. φιλοσ. ἐπὶ θεωρίας, ἡ τείνουσα πρὸς Ἰδανισμόν βλλ.
Ἰδανικεύεις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἰδανικεύειν, ἡ ἀνύφωσις εἰς Ἰδανικὴν βλλ. μορφήν προήματός τιος ἡ ἰδιότητος, ἐξἸδανικεύσις· ἡ Ἰδανικεύσις τῆς γενναϊότητος - τοῦ διδασκάλου.
Ἰδανικέω νεώτ. ἀνυφώ τι εἰς Ἰδανικὴν βλλ. μορφήν προβλ. ἐξἸδανικέω.
Ἰδανικός-ἡ-όν (Ἰδαιν-ἰδαί| κ. νεώτ., δημ. ἢ ἐν εἰδ. σμ. μ. τὸ οὐδ.) ὁ κατ' Ἰδέαν μόνον ὢν, ὁ ἐν διανοίᾳ συλλαμβανόμενος, Ἰδεώδης, ἰδεατός· Τίμ. Λοκρ. 97D τὸν Ἰδανικὸν κόσμον ἢ νεώτ. κ. ἐν τῇ σμ. ταύτῃ μ. ἐπὶ συναισθημάτων ἀγόης κτ. ἀντὶβ. πρὸς τὴν αἰσθησιακὸς, ὕλικός· Ἰδανικός ἔρως, - Ἰδανικὴ ἀφοσίωσις· 2) νεώτ. μτφ. ἐν ἀγαθῇ σμ. ἦτοι ἐν ἀναφορ. πρὸς ἀρετὰς ἢ ἐναρέτους πράξεις, ὁ ὑπὲρ τὴν συνήθη πραγματικότητα, ὅλας ἐξαιρετικὸς, ὑπέρτερος, ὄθ. ἀσύγκριτος· Ἰδανικὴ ἐντιμότης - μεγαλοψυχία - εὐγένεια - μεγαλοδωρία· 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κτ. ἐν. κ. κτ. πληθ. Ἰδανικό(ν)-Ἰδανικά ὡς οὐα. ὁ ὕψιστος, ἀγαθός, ἐνάρετος σκοπὸς πρὸς ὃν ἀποβλέπουσι καὶ τείνουσιν αἱ ἐλπιδες, αἱ ἐνέργειαι, αἱ ἐπιδιώξεις ἀτόμου ἢ ομάδος ἢ ἔθνους, συνήθ. ἢ γεν. δηλοῦσης, εἰδικευοῦσας τὸν σκοπὸν ἢ πτ. προτασσομένου ὁμοιοπῶτ. ἐπιθέτου· τὸ Ἰδανικὸν τῶν τιμῶν ἀνθρώπων - τῆς μητρὸς, - τὰ Ἰδανικά τοῦ λαοῦ - τῶν ἀληθῶς ἐπιστημόνων - τὰ ἔθνη καὶ Ἰδανικά, - ἔπασεν ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῶν πατριωτικῶν Ἰδανικῶν ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ αὐτοῦ ἀπρημν. ἐνοικίον λαμβανόμενος περιληπτ. ὡς ἐν τῇ ἐν προσωπικοποι. τὰ Ἰδανικά τῆς ἐπιστήμης - τοῦ πατριωτισμοῦ ἢ ὄθ. κτ. ἐπέκτ. ἢ ἐλπίς, ὁ τελικὸς πόθος, ἡ ἐπιδιώξις· τὰ Ἰδανικά τοῦ ἐργάτου - τοῦ νέου βιοπαλαίστου ἢ ἐνίοτε κτ. φροστ. ἀντὶβ. ἐν κιαλ. σμ. ἦτοι ἐπὶ ἐπιφύγων ἢ αἰσχροῦ ἢ κακοποιῶν ἐπιδιώξεων· τὸ Ἰδανικό(ν) τῶν τοκογλύφου - τοῦ κλέφτη - τοῦ τριπῆλη - τῶν διεστρομμένων κοριτσιῶν ἢ ἐν χρ. κ. ἀπολ. ἐν ἀγαθῇ σμ.· εἶναι ἄνθρωπος μετ' Ἰδανικά, - ἔχω κὶ ἐγὼ στῆ ζῶαί μου κάποιο Ἰδανικά· 4) εἰδ. νεώτ. φιλοσ. Ἰδανικὴ πραγματικότητα γνωσιολογικὸν σύστημα, καθ' ὃ ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος, εἰ καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ παραστατικὸς ὑπάρχων, ἔχει οὐχ ἦττον καὶ ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν, εἶναι τοῦτέστι καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι τοιοῦτος ἢ περιπαῶ τοιοῦτος οἷον ἀντιλαμβάνεται αὐτὸν τὸ γινώσκ. ἔχουσα διάνοια· 5) εἰδ. νεώτ. φυσ. Ἰδανικά ἀέρια τὸ ἀκολουθοῦντα ἐπακριβῶς ὠρισμένους φυσικοὺς νόμους, δ. τέλει· ἐπίρρ. νεώτ. -ὡς, θυμ. -δ., ἐν ἀναφ. πρὸς τὰς σμ. 1|, 2| κ. 3|.
Ἰδανικότης-ητος νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ Ἰδανικοῦ βλλ. 1| κ. 2| ἀντὶβ. πραγματικότης· Ἰδανικότης τῆς προσηπαίας - τοῦ αἰσθηματός του.
Ἰδανισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὸ Ἰδανικόν βλλ.
Ἰδανός-όν (ἡ) (Ἰδαιν) μτγν. ὠραῖος, ἐπιχαρῖς, κομψός· Καλλ. ἀπ. 535.
Ἰδανόχρους-οος-ον-οον (ἡ) μτγν. ὁ ἔχων ἠραιὰ χρώματα· Ἐπ. Ἀλ. Ἀδ. 911,10 Ἰδανόχρα ἀνθρα

Ἰδιος Ἐπιγρ. θεοσ. δ. γρ. τοῦ Ἰδιος βλ.λ.
ἰδέ (1) ἐπ. συνδ. κ. ἡδέ και : Ἰλ.Δ 147 εὐφρέες κη-
 ρασί τε ἰδέ σφυρά κάλ' ὑπένεσθον, Ἐμπ.20,7-
 2) Ἐπιγρ. κυπρ. ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει.
ἰδε (1) κ. νεώτ.κ. ἰδέ, δημ. κ. ἰδέε προστ. τοῦ εἶδον, ἀορ. β' τοῦ ὄρω βλ.λ. : Ἰλ.Ρ 179 παρ' ἐμ' ἴτασο και ἰδε ἄργον, Σοφ.Τρ.222 ἰδ, ὡ φίλα γυναικῶν, δ.τραγ. γιά ἰδές καιρῷ ποῦ διάλεξαι.
ἰδε (2) ἐπ. τ. τοῦ εἶδε, γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ εἶδον βλ.λ.
ἰδέα (1) ἰδεῖν κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἰδέη μορ-
 φή : Πλάτ.Πρωτ.315E τὴν ἰδέαν πανυ καλός, Ἄνδοκ.1,100 τὴν ἰδέαν μοχθηρὸς ἰβλοσυρὸς τὴν ὄψιν' || ἀντιθ. χρώμα : Ἡρ.Α,109 οὐδὲν τὴν ἰδέην ὁμοιοι οὐδὲ τό χρώμα' || ὄμ. ἀντιθ. μέγεθος : Πλάτ.Φαῖδ.109B πολλά κοίλα και παντοδοσια και τὰς ἰδέας και τὰ μεγέθη' || ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῶν στοιχειωδῶν σχημάτων : Δημοκρ.π. Πλουτ.Ἡθ 111A' || κ. ἐπὶ τῶν τεσσάρων στοιχειῶν : Φίλιστ.π.' Ἀνω.Λονδ.20,25' 2) ὁμοιότης, φαινόμενον, ἀντιθ. πραγματικότης : Θεόγν.128 γνήμην ἐξασπῶσ' ἰδέαι ἰξζωτερικὰ φαινόμενα παραπλανῶντα τὸν νοῦν! 3) εἶδος, τρόπος : Ἡρ. 1,203 φύλλα τοῖησδε ἰδέης, αὐτ.6,100 ἐφρόνεον διφασίας ἰδέας (ἐσκέπτοντο δύο τρόπους ἐνεργείας), Ἀριστοφ.Νεφ.547 καινὰς ἰδέας εἰσφέρειν, Θουκ.3,81 πᾶσα ἰδέα θανάτου (παντός εἶδους θανάτου), αὐτ.2,19 πᾶσαν ἰδέαν περῶσαντες ἰδοκίμασαντες πάντα τρόπον), Ἰσοκρ.3,44 οὐκ ἐν ταῖς αὐταῖς ἰδέαις (οὐχ ἐν ταῖς αὐταῖς σχέσεσι), Πλάτ.Ἐσοπ.184D εἰς μίαν τὴν ἰδέαν (εἰς ἐν εἶδος ὑπάρξεως), Ἐπίκ.ἀπ.196 ἀγορίας . . ἰδέας τοῦ βίου' 4) ἰδ. ἐν τῇ ρητορ. φιλολογικῇ μορ-
 φῇ : Ἰσοκρ.2,48 ἀμφοτέραις ταῖς ἰδέαις κατε-
 χρήσαντο πρὸς τὴν ποίησιν, Ἀριστοφ.Ποιητ.1449a, 8 ἡ λαμβικὴ ἰδέα, Φιλῶδ.Ρητ.2,258S ἡ ἐν τῷ λέγειν ἰδέα' || ὄμ ὑφος : Συριαν.Ἐρμ.1,112R Πλατωνικῆ, Δημοσοθενικῆ ἰδέα' || ὄμ. ποιήτης ὕφος | σαφήνεια, γοργότης | : Ἐρμῶν.Ἰδ.τῖλ'.
 5) ἐν τῇ λογ. εἰδος ὀθ. γενικὴ τις ἀρχὴ ταξινό-
 μησης : Πλάτ.Εὐθ.60 ἐψησα . . μίψ ἰδέα τὰ τε ἀνόσια ἀνόσια εἶναι και τὰ δσια δσια 6) ἐν τῇ Πλατ. φιλοσ., ἰδέαι γενικὸν τύπον, ἀρχέτυπον : Πλάτ.Πολ.507B τὰς . . ἰδέας . . νοεῖσθαι μὲν, ἀρ-
 ρῶσαι δ' οὐ, Ἀριστοφ.Μεταφ.990a,34' || κ. κτ. ἐν. : Πλάτ.Πολ.508E ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα' 7) γνώσις : Ναυσίφ.2 προάγειν τὸν ἀπο-
 κρινόμενον ἐπὶ τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγνωσομένου πράγματος' || ἀμυδρὰ γνώσις περὶ τινος, εἰδης-
 τις τις ἀσαφής : δὲν ἔχω ἰδέαν τοῦ πράγματος' 8) νεώτ. κ. δημ. ἀρχή, ἀλήθεια : Σολωμ.Ἐλ.Πολ. Στοχασμοὶ μιά μεστή και ὠραία δημοκρατία ἰδεῶν' 9) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. παράστασις ἐν τῇ διανοῇ, γνώμη, κρίσις : τί ἰδέαν ἔχεις γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; 10) δημ. ὑπερφάνεια, ἐκτίμη-
 σις : ἔχει μεγάλην ἰδέαν γιά τὸν εαυτοῦ του' 11) εἰδ. δημ. ἐλαχιστόν τι, ὀλίγον : μάκραινε τὸ φέρμαε μιά ἰδέα.
ἰδεάζω δημ. παρέχω τινὶ ἰδέαν, εἰδοποιῶ : τὸν ἰδέασα γιά τὰ χρέη τοῦ ἀδελφοῦ του.
ἰδεαλισμός (1) νεώτ. φιλοσοφικὸν δόγμα, καθ' ὃ ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος ἔχει ὑπόστασιν μόνον ἐν τῇ νοήσει και μόνη πραγματικότης εἶναι ἡ νόσις, ἄ. ἰσοκρατία' 2) ἐπιδωξίς τοῦ ἰδεῶδους εἰς τὰ ἔργα τῆς τέχνης.
ἰδεαλιστής (1) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τοῦ ἰδεαλι-
 σμοῦ, ἄ. ἰσοκρατικός' 2) ὁ ἐπιδωκῶν ἰδεῶδη.
ἰδεαλιστικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφε-
 ρόμενος εἰς ἰδεαλιστήν, εἰς ἰδεολόγον, ἰδεολογι-
 κός : ἰδεαλιστικὴ ἀπαφή' ἐπιρρ.-ὠς.
ιδεάρχης (1) μον. ἡ ἡγήτ. τῶν ἰδεῶν, ἦτοι τῆς νοήσεως : Ἄσκα Θεῶδ.768 ἰδεάρχης θεός.
ιδεάτος Ἡσ. « ἰδῆρατος ».

ιδεατός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ὡς ἰδέα μόνον ὑπάρ-
 χων, ἰδεῶδης' ἐπιρρ.-ὠς.
ιδεῶδρος-ον ἐπιρρ. ὁ ἰδῶν τὴν ἔδραν, ὁ ἰδρω-
 νων εἰς τὸ κάθισμα : Διδ.Ἄλ.Δημ.158.
ιδεόγραμμα (1) νεώτ. γράμμα, σημεῖον ἐκ-
 φράζον ἰδέαν, ἐννοιαν και οὐχὶ φθόγγους τῆς λέ-
 ξεως τῆς δηλοῦσης τῆν ἐννοιαν, ὡς οἱ ἀριθμοί, τὰ ἱερογλυφικὰ σημεῖα.
ιδεογραφία (1) νεώτ. ἡ διὰ ἰδεογραμμάτων
 παράστασις ἰδεῶν, ἐννοιαν.
ιδεογραφικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος
 εἰς τὴν ἰδεογραφίαν βλ.λ. : ἰδεογραφικὴ γραφή.
ιδεοκρατής (1) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τῆς ἰσοκρα-
 τίας ὡς φιλοσοφικοῦ δόγματος, ἄ. ἰσοκρατικός.
ιδεοκρατία (1) νεώτ. ἰδεολογία βλ.λ.
ιδεοκρατικός (1) νεώτ. ἰδεολογικός βλ.λ.
ιδεοληψία (1) νεώτ. ἡ ἐμφάνισις και ἐπιβο-
 λῆ ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἰδεῶν και αἰσθημάτων ξένων
 πρὸς τὸ ἐνσυνειδήτον ἰεῶ.
ιδεολογία (1) νεώτ. κ. δημ. ἡ προσήλωσις
 πρὸς ἰδέαν, πρὸς θῆικὴν τινὰ ἀρχὴν ἀνευ ἰστοτε-
 λείας ἡ φιλαυτίας : ἀνήκει εἰς τὸ ὑπερσυντηρητι-
 κὸν κόμμα ἐξ ἰδεολογίας' 2) ἡ ἡθικὴ ἡ κοι-
 νωνικὴ ἡ πολιτικὴ ἀρχή, πρὸς ἣν προσηλωταί τις :
 βασιλικὴ ἰδεολογία' 3) κ. δημ. θεωρία ἐστερ-
 ρημένη πρακτικότητος : ἄλο ἰδεολογίης λέγεισι.
ιδεολογικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφε-
 ρόμενος εἰς τὴν ἰδεολογίαν βλ.λ. : ἀγών ἰδεολογι-
 κός' ἐπιρρ.-ὠς, δημ.-ἀ.
ιδεολόγος (1) νεώτ. κ. δημ. ὁ προσηλωμένος
 πρὸς ἰδέαν, πρὸς θῆικὴν τινὰ ἀρχὴν ἀνευ ἰστοτε-
 λείας : ἰδεολόγας δημοκρατικός- βασιλοφρων' 2) κ. δημ. σκώπ. ὁ ἐστερημένος πρακτικοῦ
 πνεύματος, ὁ ἀπασχολούμενος μὲ τὴν φηρημε-
 νην σκέψιν, αὐτοπιστής.
ιδεοπλασία (1) νεώτ. ἡ ἐπίδρασις τῆς ἰδέας
 ἐπὶ τῆς ὕλης.
ιδεοφίς (1) νεώτ. ζῶον. γένος ἐντόμων τῆς
 οἰκογ. τῶν ροπαλοκέρων θανατιδῶν.
ιδερωε-ωτος Ἡσ. « ὁ ἄμα τῷ ἰδεῖν ἔρων ».
ιδεσκον-ες-ς ἰων. τ. τοῦ εἶδον βλ.λ.
ιδέω δ. τ. τοῦ εἶδεῶ, ἐπ. ἀντι εἶδῶ, ὑποτ. τοῦ
 οἶδα, γινώσκω : Ἰλ.Σ 235 ἐγὼ δέ κέ μοι ἰδέω
 χάριν ἡματα πάντα.
ιδεῶδης-αυε-ες νεώτ. ὁ ἰδανικός βλ.λ.' || τὸ
 οὐδ. ἰδεῶδες ὡς οὐστ. τὸ ὡς ἰδέα μόνον
 ὑπάρχον, τὸ νοοῦμενον ἐν τῇ ὑψίστῃ τελειότητι,
 τὴν ὅποιαν δύναται τις νὰ φαντασθῆ : ἰδεῶδη κοι-
 νωνικὰ - πολιτικά' || ὁ δυνάμενος νὰ χρησιμεύ-
 σῃ ὡς πρότυπον, θαυμάσιος, ἐξαιρετος : ἰδεῶ-
 δης ἄνθρωπος - κοινωνία' πρβλ. ἰδανικός 2) κ. 3).
ἰδη (1) (1), ὄωρ. ἰδα δένδρον πρὸς ζυλειαν, ἐν τῷ
 πληθ. : Ἡρ.1,110 γῶρη ὑψηλῆ και τῆ ἰδησι συνη-
 ρεφῆς' || ἐν τῷ ἐν. θάσος, ἄσος : Ἡρ.Α,109
 ἐν τῇ ἰδη τῇ πλείστη, Θεόκρ.17,9 ἰδαν ἐς πολὺ-
 δανδρον' || ὄμ. ἰδη ναυπηγισμος ζυλεια :
 Ἡρ.5,23' 2) ὡς κύρ. 2) ἰδη δηλ. τὸ συνδεν-
 δρον ὄρος' || ἐν Τρωάδι : Ἰλ.Β 821 ἰδης
 ἐν κνηροῖσι θεᾷ βροτῶ ἀνθηθεσα' || κ. ἐν
 Κρήτῃ, ἐνθα ἐγενήθη ὁ Ζεὺς : Διον.Περ.502.
ἰδη (1) (2) μγν. ἡ λάμψις τοῦ μετάλλου' δ. γρ. τοῦ
 σῖδη : Φιλῶδορ.Εἰκ.1,28.
ἰδηαι ἐπ. τοῦ ἰδη, β' ἐν. ὑποτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ
 εἰδόμεν βλ.λ.
ἰδηθεν ἐπιρρ. ἀπὸ τῆς ἰδης : Ἰλ.Δ 475 ἰδηθεν κα-
 τιούσα παρ' ὄχθησιν Σιμῶεντος.
ἰδημα-τος (1) Ἡσ. « ὄραμα ».
ιδήμαν Ἡσ. « εἰδόμεαν ».
ιδήματος-ον Ἡσ. « καλός. ὠρατος ».
-ἰδης κ. νεώτ. κ. δημ. ποτρωσυμικὸν ἐπίθημα :
 Αἰακίδης, Ἰωαννίδης.
ιδησῶ ὄωρ. μέλλ. τοῦ εἶδον, θά ἰδῶ:Θεόκρ.3,37.

Ιδία ἐπίρρ. μων. κ. δημ. ἀκριδῶς, ὁμοίως, παρομοίως, ἀπαρραλλάκτως: Ἐρωτόκριτ.Α 1536 ὅπου τὸ σάν τῆ ζωντανῆ ἰδία ζουγαρισμένη ἔν φρ. συνήθ. ἰδία κὶ ἀπαρράλλαχτα.

Ιδία ἐπίρρ. κ. νεώτ., ἰων. -ίη, κατ' ἰδίαν, ἰδιαιτέρως, χωριστὰ: Ἡρ.1.132 θύοντι ἰδίῃ μόνῳ, Ἀριστοφ. Ἰππ.467 ἰδία δ' ἐκέτ' Ἀλακεδαμονίοις ἐγγυγιγνεται, Θεοκ.1.141 οὔτε ἰδία οὔτε ἐν κοινῷ, Ἀριστοτ. Ἀθ.40.3 καὶ ἰδία καὶ κοινῷ ἢ μτ. γεν. χωριστὰ, ἔξω: Ἀριστοφ. Βάτρ.102 ἰδία τῆς φρενός: ἢ μτ. κατ' ἰδίαν ὁμίλῳ, ἀντίθ. ὑπὸ ποιητῶν: Πλάτ. Πολ.363E ἄλλο αὐ εἶδος λόγων περὶ δικαιοσύνης τε καὶ ἀδικίας ἰδία τε λεγόμενον καὶ ὑπὸ παιπῶν ἢ μτ. κατ' ἰδίαν ἰδιαιτέρως: Φιλῆμ.169, Διόδ. Σ 1,21 κατ' ἰδίαν εἶπεν τινι ἢ κ. κατὰ μέρος, χωριστὰ: Πολυδ.4.84.8 κατ' ἰδίαν λαθεῖν τινα ἢ μτ. οὐ κατ' ἰδίαν βίῳ οἱ ἰδιαιτέροι, ξεχωριστοὶ βίῳ: Πολυδ.1.71.1. 2) νεώτ. πρὸ πάντων, μάλιστα: ἐφρόντιες δι' ὄλων, ἀλλ' ἰδία διὰ κυβερνητικῶν μέσων.

Ιδίαζόντως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ ἰδιαιτέρον, εἰδικὸν τρόπον, ἐξαιρετικῶς: Στωϊκ.ἀνθ.3.94, Διόδ. Σ 19,99 ἰδίαζόντως τὴν κομιδὴν ποιοῦμενον, Κωδ. Ἰουστιν.1.3.35.3. 2) πάπ. κατ' ἰδίαν, ἰδιαιτέρως, χωριστὰ, ἀντίθ. κοινῆ.

Ιδιάζω ἰδίοις μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι μόνος, ἀποκεχωρισμένος τῶν ἄλλων, ἰδιαιτεῶς: Ἡρωδίου. 4.12.7, Δίων Κ 66.9, Ἡρόδ. Ἰατρ.6 τίτλ. ἰδιάζουσαι, Ἡλιόδ.7.12 θωματίων ἰδιάζον (ἀπομεμονωμένοι) ἢ μτ. ἰδιάζω τινὶ ἀφοσιῶμαι εἰς τὴν πράξιν: Κωμ. Ἀδέσπ.414 ἢ μέλῳ χοροῦ, τραγουδῶ ἰδιαιτέρως, ἀνεξαρτήτως: Ἀριστοτ. Πρ. 922α,35. 2) εἶμαι διάφορος τῶν ἄλλων, ἰδιορρυθμῶς, ἰδιοτρόπος: Φιλῶδ. Σημ.28 ἰδιάζοντα γέννη λίθων, Διόδ. Σ 2,58 ἰδιάζοντα τῆ φύσει, Ἀθῆν. 1.12Α ἰδιάζον συμπόσιον, Δαμάσκ. Ἀρχ.134 αὐ ἰδιάζουσαι ἀρχαί ἢ ἐπὶ φαρμάκων, ἰδιάζων ξεχωριστὸς, ἀνωτέρας ποιότητος: Διοσκ.1.14 ἢ μτ. δοτ. προσ. ἢ πράγμ., ἰδιαιτέρως ἀρμόζω εἰς τινα ἢ τι: Αἰλ.21 6,19, Ἡλιόδ. Αἰθ.10.6 βιωμὸς τῷ Διονύσῳ ἰδιάζων ἰτῷ Διονύσῳ ἀρμόζων ἢ μτ. γεν. ἀνήκω εἰς τινα: Ἰώσ. Α1 16,7,3 ἢ φρ. ἢ ἰδιάζουσα θερμοκρασία ἢ ἰδιαιτέρα εἰς τὴν, ξεχωριστῆ: Ἡρόδ. Ἰατρ.π. Ὀρειβ.5.30.12 ἢ γραμμ. ἐπὶ λέξεω, ἔχω ἰδιαιτέραν, διάφορον προσομοίωσιν, ἰδιορρυθμῶς συνάπτομαι: Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντιαν.105.4 ἢ μτ. κ. μέσ. γραμματικῶς συνάπτομαι, προσαρμόζομαι, ἀνήκω εἰς τινα λέξιν ἢ φράσιν τοῦ κειμένου: αὐτ. Συντ.84,20 ἰτὰ ἑβραϊστέων ἢ μάλλον ἰδιάζεται τοῦ Πτολεμαίου.

Ιδιαίτατος ἡ-ον κ. νεώτ., κανονικὸς τ. ἰδιώτατος βλλ., ὁ ἐξόχως ἰδίος, ἰδιάζων, ὁ ὅλως ἐξαιρετός, χωριστός, ὁθ. ὁ ἀποικελευστὸς ἀνήκων, ἐπὶ γνωρισμάτων, ἐπὶ ψυχικῶν διαθεσῶν, ἐπὶ λειτουργιῶν τοῦ ὄργανισμοῦ, νεώτ. κ. γεν. ἐπὶ ἐνεργειῶν: Ἀριστοτ. ΖΜ 658β,33 ὁ δ' ἑλέφας ἰδιαίτατον ἔχει τοῦτο τὸ μέρος τῶν ἄλλων ζῶων, ἰδιαίτατη φροντίς ἐλήφθη διὰ τὴν τάξιν, ἰδιαίτατον γνώριμα τοῦ μοχθηροῦ εἶναι ἢ κακολογία.

Ιδιαίτηρος -α-ο(ν) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. θηλ. ἰδιαίτηρ σ συγκρ. τοῦ ἰδίου, οὐ ὁ κανονικὸς συγκρ. τ. ἰδιώτερος, μτ. ὑπερθ. ἰδιαίτατος βλλ. (Ἀριστοτ., μτγν., νεώτ.). κ. ἰδιώτατος ἰδημ., Θεάφρ. ὁ μάλλον ἢ παρ' ἄλλοις, ἰδίως ἀνήκων εἰς τινα, ὁ πλέον ἀρμόζων ἢ ὁ πλέον ἐκδηλούμενος εἰς τινα ὁθ. κ. ἀνευ συγκρ. ἑνώσις ὁ ἰδιάζων, ὁ ἐξαιρετικός, ὁ ξεχωριστός: Ἀριστοτ. ΖΜ 656α,26 εἶναι τῶν αἰσθήσεων ἐν τῇ κεφαλῇ τοῖς ζώοις αἰσθ., τοῦτο δ' ὄρωντες ἰδιαίτερον ἐν τῶν ἄλλων μορίων ἢ πρβλ. ἰδίος Ἰππ ἢ νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σσημ. ταύτῃ πάντοτε μτ. οὐσ. ἴησι ἐπιθετικῶς: ἰδιαίτηρ ἰκανότητος, ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά, - ἔχει ἰδιαιτέραν εὐχέρειαν

εἰς τὸ ρητορεῦν, - κορίτσι ποῦ ἔχει ἰδιαίτερες χάρες ἢ ὁ ὑπερὸ τὸ σὺνηθες, ὁ πεφροτισμένος, ὁ ἐπιμελελημένος: ἰδιαίτερα περιποίησις - καθαριότης, - διὰ τὸ κυλικεῖον κατεβλήθη ἰδιαίτερα φροντίς ἢ πρβλ. ἐξιδιασμένος. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ χωρὶς ἂν ὅπῳ ἄλλων, χωριστός, ἔξωρος: ἰδιαίτερα ἀθουσαι δι' οἰκονομίας ἢ μτ. ὁ μόνος, ὁ μοναχικός: θάλλω ἰδιαίτερον(ν) θωματίο(ν), - τὸ σπῆτι ἔχει ἰδιαίτερον εἶσδος ἢ ὁθ. ὁ ἀνήκων εἰς ἓνα ἢ κ. εἰς τινας ἐνιαίως λαμβανόμενος, ὁ τινὶ ἰδίος βλλ.2: ἔχει ἰδιαιτέραν κατοικίαν, - ἰδιαίτερα πατρίς ἢ ὁ τόπος τῆς γεννήσεως ἢ φρ. ἔχουν ἰδιαίτερα ἰένν. μυστικῶς, ἢ ἄ. σπῆτα διαφωσίας, δυσαρρεσκείας, διαμάχης πρὸς ἀλλήλους ἢ ὁθ. κτ. πληθ. οὐδ. ἐν χρ. ὡς οὐσ. ἐν φρ. ἀφῆστε τὰ ἰδιαίτερα ἢ τὰς οὐχὶ εἰς ἐπήκουον τῶν συμπαρισταμένων ἢ τὰς μὴ ἐνδοαπεροῦσας τοὺς συμπαρισταμένους συζητήσεις ἢ μτ. ὁ μ. οὐσ. ὁ ἰδιαίτερος ὁ εἰς τὴν ἀτομικὴν ὑπηρεσίαν ἐπισήμω μτ. προσώπου κ. ἰδ. ὑπουργοῦ γραμματεῦς. **Ιδιαίτερος** ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α κατ' ἰδίαν ἰδιαίζοντως, ἐξαιρετικῶς: σὰς συνέστησα ἰδιαίτερας πρὸς αὐτὸν, - τὸν ἐκτίμησ' ἰδιαίτερος. 2) κατ' ἰδίαν, χωρὶς ὅπῳ τῶν ἄλλων: τὸν ἐκάλεσαν εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ τοῦ τὸ ἀνεκοίνωσε - τὸν ἐκτίμησαν ἰδιαίτερος.

ἰδιάσει -εως ἢ ἰδιάζω(ν) μων. τὸ μένειν κατ' ἰδίαν, ἀπομονώσις: Ἰω.Κλημ.410,10 ἵνα σπουδαῖοι ἐκ τῆς ἰδιάσεως γίνωνται.

ἰδιασμός (οἰ) ἰδιάζω(ν) μτγν. ἰδίος τρόπον, ἰδιορρυθμίαν: Ἰαμβλ. Πυθ.35,255. 2) ἢ ἰδιάζουσα, ἰδιαίτερα κατάστασις, θεοῖς, σύνθεσις: Δαμάσκ. Ἀρχ.26. ὁ τοῦ ἐνὸς ἀπαστανωμένος ἰδιασμός.

ἰδιαστής (οἰ) μτγν ὁ κατ' ἰδίαν ζῶν, ἡσυχαστής: Διαγ.Α 125.

ἰδιαστικός -ή-ον μων. ὁ ἀποκεχωρισμένος τῶν ἄλλων: Μιχ. Ἀκουμ.1.349 ἰδιαστικός βίος.

ἰδικός -ή-ον [εἰδικός] μτγν. κ. νεώτ., δημ. δικός βλλ., ὡς μτγν. τ. τοῦ εἰδικῶς βλλ.: Στωδ.2,7, Πη, Ἀθῆν.9, 373B, Γαλ.1,333. 2) ἰδίοις ὁ ἀνήκων εἰς τινα, ἰδικός τινος: Διότ. ΑΠ 5,105 τῆς ἐπιβαίνων ἴγναις τὴν ἰδικὴν οἶμον ἰδ' ὡς φέρομαι ἢ νεώτ. κ.δημ.συν. ἡδ. μτ.γεν. προσωπ. ἀντων. μου-σου-του-μας-σας-των [του] ὁ δικός μου φίλος, - οὐτὰ εἶναι δικά μας κὶ αὐτὰ δικά τους.

ἰδικός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἰδικῶν βλλ.2, οὐχὶ κοινῶς, ἀτομικῶς, προσωπικῶς: Ἐρμεῖ. Ἀλ. Φαίδρ.185Α, Σημ.Πλκ.Φουσ.848,21 κ. συγκρ. -ώτερ: Ἀθῆν.7,299D.

ἰδιόβιος -ον μων. ὁ βίων κατ' ἑαυτὸν, ζῶν βίον ἴδιον: Εὐατ. Πον.224,44.

ἰδιοβλαστον (τό) νεώτ. βωταν. κύττηρον μεμονωμένον καὶ σπληρῶς συστάσεως ἀπαντῶν εἰς τινα φυτὰ τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἰδιοβουλεύω ἐσφ.γρ. τοῦ ἰδιοβουλῶ βλλ.

ἰδιοβουλόσων νεώτ. ὁ ἴδιον ἔχων βουλήν, ὁ ἀκολουθῶν τὴν ἰδικὴν τοῦ γνώμη, αὐτόβουλος.

ἰδιοβουλεύω -έω ἀκολουθῶ τὴν ἰδίαν μου βουλήν, γνώμη: Ἡρ.7.8, δ' μή ἰδιοβουλεύει ὕμν δοκέω.

ἰδιοβούλω ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἰδίαν γνώμη, ἀπὸ κεφαλιῶ μου ἴσου, του ἢ, αὐτογνωμῶν.

ἰδιογαμία (ή) μτγν. μονογαμία, ἀντίθ. κοινογαμία: Γρηγ.Ναζ.23,414.

ἰδιονγενής -οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἴδιον γένος, ἀντίθ. κοινογενής: Πλάτ. Πολιτ.265E κοινογενούς φύσεως ἢ τινος ἰδιονγενούς.

ἰδιόγλωσσος -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων, ὁμίλων ἴδιαν, διακεκριμένην, ξεχωριστὴν γλῶσσαν: Στράβ. 5,2.9 πόλιν ἰδιόγλωσσον.

ἰδιονγνωμένω -έω μτγν. πράττω κατὰ τὴν ἰδίαν μου γνώμη ἢ ἔχω τὴν ἰδίαν μου γνώμην περιπνός: Φιλῶδ.Κακ.30, Δίων Κ 45,42.

Ιδιωνυμοσύνη (ή) μτγν. ή ίδια πνός, ή άτομη γνώμη : Μακάρ.53C.

Ιδιωνυμω-έω μτγν. έσφ.γρ. τοῦ Ιδιωνυμωῶ βλλ. : Διον Κ 43,27.

Ιδιωνυμων-ονος-ον ό πράττων ή ένεργών κατ' Ιδιαν γνώμην, αὐτογνώμων, δδ. Ιδιότροπος : Ήππ. Άέρ.24 τὰ ήθεα καί τὰς όργάς αὐθάδεάς τε καί Ιδιωγμάνας, Φρύν.Κωμ.18, Άριστλ.ΗΝικ.1151b,12.

Ιδιονομία (ή) τό γενών έκ τοῦ ίδιου γένους, άντιβ. κοινογόνια : Πλάτ.Πολιτ.265D ή τή κοινογονία τε καί Ιδιονομία.

Ιδιογράφια (ή) ήππ. τό αὐτόγραφον, ά. Ιδιογράφον : ήν προσέκατο ό δεινά της καταβολής Ιδιογραφίαν.

Ιδιόγραφος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ό Ιδιοχειρας γεγραμμένος, αὐτόγραφος : Γέλλ.9,14,7, Πάπ. συγγραφή Ιδιόγραφος, ΑΙβ.Ραδ.1619 γραφήν μου Ιδιόγραφον καί πάλε άνάγνωσέ την Ιδιόγραφος διαθήκη || τό οὐδ. ώς οὐσ. τό αὐτόγραφον : Πάπ. καί έστιν μου Ιδιόγραφον 2) ό ειδικής ή Ιδιαίτερης γεγραμμένος : ΠΔωαμ.151 φάλδος Ιδιόγραφος εις Δαυιδ' έπίρρ. νεώτ. -ως.

Ιδιογράφος-ον μτγν. ό κατ' ίδιον τρόπον άποθήσκων : Βέπτ.Βόλ.19,2.

Ιδιοθανατώ-έω μσν. Ιδιοθανώ βλλ. : Άχμ. Όνειροκρ.141,151.

Ιδιοθάνω-έω μτγν. άποθήσκω κατ' Ιδιαίτερον τρόπον : Πρόκλ.Τετράδ.277.

Ιδιοθελα έπίρρ. δημ. Ιδιοθελώς βλλ.

Ιδιοθελας έπίρρ. μσν., δημ. Ιδιοθελα κατ' ίδιαν θέλησιν, αὐτοθέλα, αὐτοθέλητα : Βί.Νείλ.Νεωτ.39,7.

Ιδιοθερμοσ-ον νεώτ. ό έξ έαυτοῦ θερμαινόμενος, ό έχων Ιδικόν του θερμότητα || Ιδιοθερμια (τό) ζωολ. τὰ ζώα τὰ έχαντα ίδιαν θερμοκρασίαν.

Ιδιοθηρητικός-ή-όν ό θηρεύων μόνος ή δι' έαυτόν || ή Ιδιοθηρευτική [τέχνη] Ιδιοθηρία, τὰ έν ίδις κήμασι θηρεύειν, θήρα Ιδιωτική : Πλάτ. Σοφ.222D της Ιδιοθηρευτικής τό μέν μισθαρνητικόν έστι, τό δέ θωροφορικόν.

Ιδιοθηρία (ή) τό θηρεύειν έν ίδις κήμασι, πρὸς ίδιον όφελος, ά. Ιδιοθηρευτική : Πλάτ.Σοφ.223B τέχνης οικειωτικής, θρησκευτικής, . . Ιδιοθηρίας.

Ιδιοθρονώ-έω μτγν. άστρολ. έπί πλανήτου, είμαι έπί τοῦ ίδιου μου θρόνου, ήτοι έξ έθσιν έξ ής έπίδω : Πτολ.Τετράδ.51, Παύλ.Άλ.4.

Ιδιοοικίκτητος-ον [οικώ] νεώτ. έπί οικίας, ό ύπό τοῦ Ιδιοκλήτου κατοικούμενος : Ιδ-οικία.

Ιδιοκλιτος-ον [κλίνω] νεώτ. ό κατ' ίδιαν κλίσην κλινόμενος, έχων Ιδιαίτεραν κλίσην παρά της τών άλλων όνομάτων || όμ. Ιδιοκλιτα (τά) νεώτ. γραμμ.τά εις -ος καί -ης λήγοντα πρωτόκλιτα, άτινα έχουν έν τή γενική κατάληξιν -α κ. -η αντί -ου, κατά τήν αΙολικήν καί θωρηκήν διάλεκτον, κ. γεν. όσα σχηματίζουν τήν γεν. δι' άποβολής του έν τή όνομαστ. ζ.

Ιδιοκράσια (ή) [κεράνυμι] μτγν. ή Ιδιαίτερα έκάστου κράσις : Πτολ.Τετράδ.13.

Ιδιοκρατορία (ή) [κρατώ] μσν. ή αὐτοτελής κρατική έξουσία, κυβέρνηση : ΚΠορφ.Θσμ.58.

Ιδιοκρατώ-έω μσν. έπί χωρῶν, αὐτοκυβερνώμαι : ΚΠορφ.Ρωμ.114 της Άφρικής άποστασιθείσης άπό της τοῦ . . έξουσίας καί Ιδιοκρατησάσης.

Ιδιοκρίτος-ον [κρίω] νεώτ. « Ιδιόρρυθμος ».

Ιδιοκρημοσύνη (ή) μσν. τό έχειν Ιδια κήματα : Στωδ.Θεόδ.1556 όπου Ιδιοκρημοσύνη καί οὐ κοινήτος, άπιστιν άκειθον ό Χριστός.

Ιδιοκρημν-ονος [ό] μτγν. ό έχων Ιδια κήματα : Ήριστ.Άστρ.1,1.

Ιδιοκτησία (ή) νεώτ. κ. δημ. ή Ιδια τοῦ άτόμου κτήσις, ή περιουσία τήν όποιαν κατέχει τις ώς ίδιον κτήμα, ή κινητή ή άκίνητος περιουσία : μικρά - μεγάλη Ιδιοκτησία || κυριότης : περιήλ-

θεν εις τήν Ιδιοκτησίαν του || όμ. μτφ. πνευματική Ιδιοκτησία τό δικαίωμα της άποκλειστικής έκμεταλλείσεως τών προΐδων του πνεύματος.

Ιδιοκτήτης [ό] νεώτ. ό κτήτωρ Ιδιας περιουσίας || είδ. ό κύριος ώρισμένου κτήματος : Ιδιοκτήτης άγρού - έφημερίδας.

Ιδιοκτήτης-ον κ. νεώτ. ό κατεχόμενος ώς ίδιον κτήμα, Ιδιοκτήη περιουσία : Ήππ.Έπιστ.26, Στράβ.14,6,5 ήχειν Ιδιοκλήτων καί άτελή τήν διακαθαρθείσαν γήν, Ιδιοκλήτων αὐτοκλήτων 2) Έπιγρ. όν κτάται τις μόνος : Ιδιοκτήτης πανευτυχία, Όνήσανδρ.1,25 Ιδιοκτήτης άρετή.

Ιδιοκλήτωρ-ορος [ό] μτγν. Ιδιοκλήτης βλλ. : Κλήμ.Άλ.19,2.

Ιδιοκλρεία (ή) νεώτ. ή Ιδιότης τοῦ Ιδιοκλήτρου, ή περι έαυτοῦ φροντίς, έγώτισμός.

Ιδιοκλήτρης [ό] νεώτ. ό λατρεύων τόν έαυτόν του, δδ. ό έγώτιστς.

Ιδιολογία (ή) μτγν. κ. νεώτ. Ιδιαίτερα συνονομία, ξεχωριστή συζήτηση : Χαρίτ.4,6 2) ύποκειμενική θέωρια : Έπίκ.Έπιστ.2,36U.

Ιδιολόγος [ό] μτγν. κ. νεώτ. ό κατ' ίδιον τρόπον έξετάζων, σκεπτόμενος 2) είδ. άρχων τις Ιδιαίτερος έν Αιγύπτω : Στράβ.17,1,12 Ιδιολόγος θες τών άδελφών του καί τών εις Κάισαρα ήπειν όφειλόντων έξεταστής έστι.

Ιδιολόγος-έω άναπτύσσω τας ίδίας έμού Ιδέας : Φιλδδ.Ακαθ.4M (όμωφ.) || μσν. -οθυσι-έομαι κατ' ίδιαν συνδιαλέγομαι μετά πινος, συζητώ ξεχωριστά : Πλάτ.Θεάγ.121A έδεόμην άττα σοι Ιδιολογήσασθαι, Φιλ.1,197 Ιδιολογήσασθαι θεώ, Χαρίτ.4,6 Ιδιολογείσθαι πρὸς τινα.

Ιδιομυλον [τό] βυζ. μσν. τραπάριον φαλλόμενον κατ' ίδιον μέλος άπόλυτον καί οὐχι κατά μήσην πρὸς έτερον παραλληλόν ζώμα : τὰ Ιδιομυλα τοῦ έπιταφίου θρήνου.

Ιδιομήκης-ουσ-ες μτγν. ό έχων ίδιον μήκος, ήτοι ό έχων τό αὐτό μήκος έκαστέρωθεν, έπί τετραγώνων άριθμών : Νικόμ.Άριθμ.2,18.

Ιδιομορφία (ή) νεώτ. τή γνώρισμα ή ή Ιδιότης τοῦ Ιδιομορφου, τὰ έχειν μορφήν Ιδιαν, Ιδιάζουσαν, ξεχωριστήν.

Ιδιομορφος-ον κ. νεώτ. έπί προσ. κ. έπί πραγμ., ό έχων Ιδιαν μορφήν, Ιδιάζουσαν εις αυτόν, ξεχωριστή : Θεόφρ.Φι 9,13,6, Στράβ.4,6,10 Ιδιομορφόν τι γεννώσθαι ζώων, Πλωτ.Μάρ.25 προτομας Ιδιομορφους έχαντες, -Ιδ- πρόσσης κτιρίου.

-Ιδιον κ. νεώτ., δημ. -ίδι κατάληξις ύποκορ. ούσιαστ. δηλοῦντων πράγμ., οίον πινακίδιον, μαχαριδίον || νεώτ. έπί προσώπη. θηλ. κ. έν υποπιητική ή ύβριστική σημ., οίον γραφίδιον, παρνίδιον πρβλ. δημ. -άκι 2) δημ. -ίδι πολλάκις έν χρ. κ. άνευ ύποκοριστ. σημ., συνήθ. δέ προερχ. εκ τών εις -ις-ιδος θηλ., οίον βάρος-βαρίδι, κέρας-κεραμίδι, πάνος-πονίδι, γλωσσάις-γλωσσαίδη, γραστίς-γρασίδι, σάνις-σανίδι, στάσις-στασίδι || όμ. κ. εκ ρ. έπί ένεργειών, οίον σκουπίζω-σκουπίδι, βρίζω-βρισίδι ένίοτε μ. κτ. πληθ. : τόν άρχισν στα κερατίνια.

Ιδιον [τό] κ. νεώτ. τό οὐδ. τοῦ έπιθ. Ιδιον βλλ.ά.

Ιδιονομία (ή) μσν. αὐτονομία βλλ. : Εϋστ.Πον.27,4.

Ιδιοξενία (ή) Σουίδ. ή κατ' ίδιαν φιλοξενία πρβλ. Ιδιοξένος.

Ιδιοξένος-ον κ. νεώτ. φίλος Ιδιώτου έν ξένη έπικρατείᾳ Σουίδ. « ό Ιδία καθ' έαυτόν ξένος ών, πρόξενος δέ ό δλης πόλεως ξένος, παρ' ώ καί οί πρόσβεις κατάγονται » : Διόδ.Σ 13,5 οί γάρ Ιδιοξένοι συνθέμενοι καταλλάσσει τήν έν Άργει άμμοκρατίαν, Λουκ.Φάλ.2,1 οὔτε πρόξενος ών οὔτε Ιδιοξένος αὐτοῦ || κ. ώς έπιθ. : Διον.Άλ.Συνθ.1,84 Ιδιοξένοι άνδρες.

Ιδιοπάθεια (ή) μτγν. κ. νεώτ., Ιατρ. πάθος έχον

τοπικήν προέλευσιν, ιδ. ἐπὶ φυκικῆς παθήσεως : Γαλ.8,31, Ἄλ.Ξ. Ἀφρ.Πρ.2,35.

ιδιοναθής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἴδιον φυκικὸν πάθος : Γαλ. 2) νεώτ. ιδιοναθής νόσος νόσος ἀφ' ἑαυτῆς γεννηθεῖσα, μὴ προεληθούσα ἐξ ἄλλης.

ιδιοναθῶ-ῶ μτγν. πάσχω ἐκ τοπικῆς παθήσεως, ἐξ ιδιοναθείας : Γαλ.8,31.

ιδιοναθῶς ἐπίρρ. μτγν ἐξ ἴδιου πάθους, ἴδιων λόγων : Βασ.4,153C.

ιδιοναρινώριμος-ον μον. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γινώσκος, περίφημος : Ἀχμ. Ὀνειροκρ.108,5.

ιδιοναρινώφως-ον μον. ὁ περιγράφων ἑαυτόν : Στουδ.Θεόδ.400 Ἰδιοναρινώφως πρόσωπον.

ιδιοναριστός-αν μτγν. ὁ εἰδικώς, ἀφ' ἑαυτοῦ οὐρίζόμενος ἢ περιουρίζόμενος : Σουῖδ.ἐν λ.Θεόδωρος Ἰδιοναριστός φύσις.

ιδιοναριστός ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον Ἰδιοναριστόταν : Κεδρ.Γεωργ.1,458,20.

ιδιοπλασμα-ατος(τό) νεώτ. βιολ. πλασματική οὐσία πρὸς ἐξήγησιν τῶν ἰδιοτήτων τῆς ζωῆς οὐσίας καὶ τῶν φαινομένων ἐν γένει τῆς ζωῆς ἐν τῷ κυττάρῳ· πρβλ. ἰδιοπλαστος.

ιδιοπλαστός-ον μτγν. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ πλασθεῖς, αὐτόπλαστος : Σεκοῦνδ.Γνωμ.3,14.

ιδιοποίημα-ατος(τό) γλωσσ. πρᾶξις οικειοποίησεως.

ιδιοποίησις-εως(ή) μτγν. κ. νεώτ. ἢ πράξις τοῦ ἰδιοποιεῖσθαι, σφετερισμὸς ἄλλοτριου κτήματος, οικειοποίησις : Ἀθανάσι. Ὁμ.1,61.

ιδιοποιέ-όν μτγν. ὁ ποιῶν δι' ἑαυτόν ἢ ἰδιαιτέρως : Δαμάσκ. Ἀρχ.76 Ἰδιοποιεῖς ἐπιστροφή.

ιδιοποιῶ-ῶ μτγν. κ. νεώτ. κόμνω τι κατ' ἴδιον, ἰδιαιτέρως : Γαλ.2,672 τὴν ἐπιδείξειν ἰδιοποιῆσαι τοῖς παροῦσι 2) οικειοποιούμαι, σφετερίζομαι : Βέπτ.Βαλ.96,26 ἢ κ. μέσ. οικειοποιούμαι, σφετερίζομαι δι' ἑμαυτόν : Φιλῶδ.ἐν Ἑρακλ.1788,1, Διόδ. Σ 5,13 τὰς νήσους ἰδιοποιούμενοι ἢ ὁμ. κερδίω ἐπὶ πλέον φίλων, τὸν κάμνω ἰδικόν μου : Διόδ. Σ 15, ΠΔ Βασ.2,15,6 ἰδιοποιεῖται Ἀβασσαλῶμ τὴν καρδίαν ἀνδρῶν Ἰσραήλ 3) παθ. ἔχω ἰδιαιτέρως χαρακτήρα : Δαμάσκ. Ἀρχ.75.

ιδιοπραγία(ή) τὸ πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, ἀσχολία περὶ τὰ ἴδια συμφέροντα : Πλάτ.Νόμ.875B πλεονεξία καὶ ἰδιοπραγία ἢ ἡ ἐπιδιώξις ἴδιων συμφερόντων : Διόδ. Σ 18,52 πρὸς ἰδιοπραγίαν ἀρμημένος 2) ἀνεξάρτητος ἐνέργεια : Κλήμ. Ἀλ.803.

ιδιοπραγμῶ-ῶ μτγν. ἐνεργῶ κατ' ἴδιον, πράττω ἐξ ἴδιας βουλήσεως : Πολύβ.8,28,9 μηδὲν ἰδιοπραγίην παρέξ τῶν προστατομένων, Φιλῶδ. Στωικ.Π 60 ἢ ὁμ. πράττω τὰ ἑαυτοῦ, ἐπιμελοῦμαι τὸν ἴδιον ἐμοῦ πραγμάτων, κῶμ [χωριστὰ] τῆ δουλείᾳ μου : Διόδ. Σ 18,39,64 παρῆξευξέ δὲ... ὅπως μὴ δύνηται διαλαθεῖν ἰδιοπραγῶν, Στράβ.12,3,28 δυνάσται δ' αὐτὴν κατεῖχον ἀεὶ... τοτὲ μὲν φίλοι τοῖς ἄλλοις ὄντας, τοτὲ δὲ ἰδιοπραγοῦντας, Ἐπιγρ. εἰρεπὲς ὢν ἰδιοπραγῶν [πθ. ἀντὶ ἰδιοπραγῶν] ἢ Ἡσ. «ἰδιοπραγεῖ τὰ ἴδια πράσσει, ἡσυχάζει».

ιδιοπραγμῶν-ανος-αν μτγν. ὁ φρονιζῶν περὶ τῶν ἴδιων του συμφερόντων, ὁ περὶ τὰ ἴδια ἀσχολούμενος, ἀντιθ. πολυπράγμων : Διογ.Λ 9,112, Πτολ.Τετραβ.161, Βέπτ.Βαλ.185,6 ἰδιοπραγῶν βίος.

ιδιοπραγῶ-ῶ μτγν. ἐνεργῶ κατ' ἴδιον, πράττω ἐξ ἴδιας βουλήσεως : Πολύβ.8,28,9 μηδὲν ἰδιοπραγίην παρέξ τῶν προστατομένων, Φιλῶδ. Στωικ.Π 60 ἢ ὁμ. πράττω τὰ ἑαυτοῦ, ἐπιμελοῦμαι τὸν ἴδιον ἐμοῦ πραγμάτων, κῶμ [χωριστὰ] τῆ δουλείᾳ μου : Διόδ. Σ 18,39,64 παρῆξευξέ δὲ... ὅπως μὴ δύνηται διαλαθεῖν ἰδιοπραγῶν, Στράβ.12,3,28 δυνάσται δ' αὐτὴν κατεῖχον ἀεὶ... τοτὲ μὲν φίλοι τοῖς ἄλλοις ὄντας, τοτὲ δὲ ἰδιοπραγοῦντας, Ἐπιγρ. εἰρεπὲς ὢν ἰδιοπραγῶν [πθ. ἀντὶ ἰδιοπραγῶν] ἢ Ἡσ. «ἰδιοπραγεῖ τὰ ἴδια πράσσει, ἡσυχάζει».

ιδιοπροσωπία(ή) μτγν. ἡ ἰδιαιτέρα ἐκφρασις τοῦ προσώπου : Πτολ.Τετραβ.155.

ιδιοπροσώπως-ον μτγν. ὁ ἔχων ἰδιαιτέραν ἐκφρασιν προσώπου : Πτολ.Τετραβ.50.

ιδιοπροσωπῶ-ῶ μτγν. ἀστρολ. ἐπὶ πλανήτου, ὁ ἔχων ἰδιαιτέραν ὄψιν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην : Πτολ.Τετραβ.114.

ιδιοριστός ἐπίρρ. μον. αὐτογινωμόνως, αὐτοβούλως, αὐθαίρετος : Στουδ.Θεόδ.940 ἰδιοριστός οὐκ ἀποθροονίσις εἰς ἑαυτόν.

ιδιορρυθμία(ή) μον. κ. νεώτ. ἰδιαιτερός, ξεχωριστός τρόπος ζωῆς, ἰδιοτροπία : Ἰω.Κλίμ.42,338.

ιδιορρυθμίζομαι μον. ἔχω ἰδιαιτερον τρόπον ζωῆς : Βασικ.1,21.

ιδιορρυθμίας(-η)-ο(ν) μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰδιοτακτός, ὁ ἔχων ἴδιον τρόπον ζωῆς, ἰδιοτρόπος Ἡσ. ἢ γλώσσα. τοῦ αὐθέκατος : Θωμ.Μ 25R. ἐπίρρ. νεώτ. -ως, δημ. -α.

ἴδιος-ια-ο(ν) (ἴδ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., γρ. ποι. κ. ἲδιος, ἀπτ. κ. ἴδιος-αν, δημ. θηλ. ἴδια ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος [ἴδ-], εἰς τὸ άτομον, εἰς ἓνα, ὃ ὦν ἰδικός του καὶ οὐχὶ ἄλλου ὄμοιο, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν ἀνήκοντα τῷ δήμῳ, τῷ δημοσίῳ, τῷ κοινῷ, τῇ πόλει, ἦτοι πρὸς τὰ δῆμιος, κοινός, δημόσιος, πολιτικός, δδ. ὁ ἀτομικός, ὁ προσωπικός, ὁ ἰδιαιτερός, ὁ ἰδιωτικός (π. Ὁμ. μ. ἐν Ὀδ. δῖς) : Ὀδ.Γ 82 πρῆξις δ' ἴδ' ἴδιη οὐ δῆμιος [ἀτομική μου, οὐχ] κατ' ἐτύλην ἢ διὰ συμφέροντα τοῦ δήμου), αὐτ.Δ 314 τίποτε δὲ σε χρῆσθ' δευρ' ἤγαγε... δῆμιον ἢ ἴδιον [ἐλλειψις, ἀνάγκη τοῦ δήμου ἢ ἀτομική σου], Ἡρ.5,63 ἴδιω ἀτάλῃ εἶτε δημοσίῳ χρῆσόμενοι, Σοφ.ὈΤ 636, Εὐρ.Εκ. 641 κοινὸν ἐξ ἴδιας ἄνοιας κακὸν ἀπὸ ἰδικῆν σασ ἀνοιαν), Θουκ.1,80 πλοῦτ' τε ἴδιω καὶ δημοσίῳ [ἰδιωτικῷ], Πλάτ.Πολ.535B οικειοτρόπος γὰρ αὐταῖς [τοῖς φυαίαι] ὁ πόνος, ἴδιος ἄλλ' οὐ κοινός ὢν μετὰ τοῦ σώματος ἰὸ κόπος ὢν ἰδιαιτέρως, ἀπακλειστικός ἀνήκων εἰς αὐτάς, - ἔχω ἴδιας ἀντιλήψεις περὶ ἠθικῆς [ἀτομικῆς, προσωπικῆς], - ἢ νεαρὰ ἄελαφος ἔχει καὶ ἴδιον δῶμα [ἰδιαιτέρως, χωριστόν, πλὴν τοῦ κοινοῦ] ἢ νεώτ. φρ. ἐξ ἴδιων ἢ ἐκ τῶν ἴδιων) τὰ ἀλλότρια [ἀπὸ τῆν ἀτομικῆν του φυκικῆν ἢ καὶ πραγματικῆν κατάστασιν κρῖνε, ἀποφαινεταί περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἄλλων] ἢ ἐπὶ προσ. ἴδιος ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὁ ὡς ἄτομον, ὡς ἰδιότης : Πίνδ.Ο 13,49 ἐγὼ δὲ ἲδιος ἐν κοινῷ σταλαίς ὁμ κ. ἐν φρ. τὸ ἐν ἴδιοις (ἐνν. ἀμοιόσθητιν, ἀντίληψιν) συστήνειν ἴδιωτην, οὐχὶ δημοσίαν (πρὸ δικαιοστυρίου) : Πλάτ.Σοφ.225B 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ ὢν κτῆμὰ τιος, πού εἶναι δικός του, παῦ τοῦ ἀνήκει ἀτομικῶς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀλλότριος : Πίνδ. Ν 6,37 ἴδια ναυστολόνας ἐπικώμια, Αἰσχ.Πρ. 404 Ζεὺς ἴδιος νόμοις κρατῶντων, Εὐρ.Ἀνδρ.376 φίλων οὐδὲν ἴδιον [κοινὰ τὰ τῶν φίλων], Δημ. 1274 χωρίον ἡμέτερον ἴδιον ἢ νεώτ. συνήθ. μτ. προσ. ἀντων. κτ. γενικ. κ. κτ. οὐδ. : ἴδια ἐμοῦ γνῶμη, - ἴδιον αὐτοῦ κτῆμα ἢ δδ. εἶδ. κ. νεώτ. ἐν φρ. ἀπὸ τῶν ἴδιων, μον. κ. νεώτ. κ. ἐξ ἴδιων ἐκ τῆς ἴδιας περιουσίας, ἀπὸ τὰ κτῆματά μου, ἀπὸ τὸ ἔχει μου, ἀπὸ τὸ δικό μου, ἀπὸ δικά μου : Θουκ.1,141 ἀπὸ τῶν ἴδιων τε ἅμα ἀπόντες καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν δαπανώμεντες, - τὴν ἐπὶ πλέον δαπάνην κατεβαλεν ἀπὸ τῶν ἴδιων, - τὰ ὀδοιπορικὰ καταβάλλονται ἐξ ἴδιων 3) τὰ ἴδια αἰ ἰδιωτικὰ ὑποθέσεις, τὰ ἰδιωτικά συμφέροντα : Θουκ.1,82 πόλεμον δὲ ξυμπνατός ἀρομήνους ἕνεκα τῶν ἴδιων ἢ δδ. φρ. τὰ ἴδια πράττειν φρονιζεῖν περὶ τῶν ἀτομικῶν, τῶν προσωπικῶν ὑποθέσεων κ. κτ. ἐπέκτ. διάγν. ἰδιωτικῆν ζωὴν, ἰδιοτελεῖν βλλ. : Φρόν.Κωμ. 405, ΚΔ Θεσα.1,4,11 ἡσυχάζειν καὶ πράττειν τὰ ἴδια· πρβλ. δημ. φρ. κοιτᾶν τὴ δουλείᾳ μου - τὴς δουλείας μου ἢ ὁμ. φρ. κτ. ἐν. οὐκ εἰς τὸ ἴδιον (ἐνν. ταμεῖον, βαλλάντιον) καταθέμην δὲν διέθεσα ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, δὲν τὰ ἐξοδίσια γὰρ μέ, δὲν τὰ θάλα στὴν τσέμη μου. 4) τὸ οὐδ. ὡς οὐα μτ. ἐνάρθω, τῶν α' προσ. προσωπ. ἀντων. ἢ προσωπική γνῶμη μου, ἢ ἰδική μου ἀντιλήψις,

τὸ κατ' ἐμέ : Ἰσοκρ.68 τοῦμόν ἴδιον εἰπεῖν, Λοκκ.Μισθ.Συν.9 ἄγωμα τοῦμόν ἴδιον (ἐγὼ τοῦλάχιστον τὸ κατ' ἐμέ) 5) ἐπὶ προσ., ἴδιος ὁ ἀφωσιωμένος, προσκεκολλημένος εἰς τινα ἢ εἰς τι : Πολύβ.2,6,4 ἴδιοι Σελεύκου, Πάπ. ἀνθρώπος ἴδιος τῆ εὐνοία τῆ πρὸς... Διόδ.Σ.11,26 ταῖς εὐνοίαις ἴδιος 6) π.π. οἱ ἴδιοι τὰ μέλη μιάς οἰκογενείας, οἱ συγγενεῖς, τὸ συγγενολόγι, οἱ δικοί 7) ὁμ. π.π. ἡ ἴδια κ. κτ. π.π. αἱ ἴδιαι ἐν χρ. ἐμπροθ. ἡ ἰδιαίτερα πατρις, ὁ τόπος καταγωγῆς (κτ. παρ'αίφιν τοῦ κώμη ἢ πόλις κττ.) : καταπαροῦεσθαι εἰς τὰς ἰδίας 8) μτγν. γραμμ. ἐν χρ. ἀπὶ τῆς κτητ. ἄντων. ἑαυτοῦ - ἑαυτῶν : Ἐπιφρ. ἡ ἴδια φιλαγαθία, αὐτ. χρώντων ὡς ἴδιαις, τίτλος ἔργου τοῦ Γαλ. περὶ τῶν ἰδίων βιβλίων, Πτολ.Τετράδ.199 ἴδιαις τελευτώσι θανάτοις [διὰ θανάτων ἀφ' ἑαυτῶν ἐπερχομένων, ἴσοι φυσικῶν] || φρ. κ. νεώτ. ἐπανήλθεν - ἐπανέκαμφεν εἰς τὰ ἴδια (εἰς τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, νεώτ. συνήθ. εἰς τὴν πατριδα τοῦ) 9) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἴδιος-α-ον κ. ὡς ἄντων. ἀντὶ ὁ αὐτός-ἡ-ὸ : Καθάφ.Πόλις II στοῦς δρόμοις θὰ γυρνῆς τοὺς ἴδιους' καὶ στὰς γαιτονιὰς τῆς ἴδιες θὰ γερνῆς, φρ. δημ. τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια (τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς) ὁμ. τὸ ἴδιο κάνει (τὸ αὐτὸ) ὁμ. βάλε μασ-φέρε μαὶ τὰ ἴδια (τὰ αὐτὰ ὡς πρότερον) ὁμ. ἴδια σὰν τὰ περὶνὰ (τὰ αὐτὰ, ἐν σχετλιαστικῇ χρ.) || κ. ἐν ἐπιπατ. συμ. αὐτὸς οὗτος : ἡ ἴδια ἢ λογική, - ἡ ἴδια ἢ κατάσταση σου ἐπίδῳλλαι νὰ ὑποκύβης (αὐτὴ αὐτῇ), - ἤλθεν ὁ ἴδιος (αὐτὸς οὗτος, προσωπικῶς) 10) ἀνευ ἀρθρ. δημ. ὁμοιος : εἶναι ἴδιος ὁ πατέρας του, - φοροῦν ἴδια ροῦχα' || ὁθ. κ. ἐν ἐπιφρ. χρ. ὡς ὠσάν, ὁμοια μὲ... : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 15,22 ὅλα τῆς σφαντάζουν ἴδιο πανηγύρι, φρ. ἴδιος διάολος σπιρουνάτος (ἐπὶ προσ. ἐρεβζώντος, παρρογζώντος ἄλλου ἢ ἄλλους) 11) ἰδιαίτερος, χαριστός, διακεκριμένος : Ἡρ.4,18 ἔθνος ἴδιον καὶ οὐδαμῶς Σκυθικόν' πρβλ. ἰδιαίτερος : Ἀριστφ.Βάτρ.890 ἴδιοί τινές σι' θεοί!, Πλάτ.Πρωτ. 349B ἕκαστω τῶν ὀνομάτων ὑπέκειται τις ἴδιος οὐσία || ἰδιάζων : Ἀριστλ.Ζ1536α,8 ὁ βράτραχος ἴδιαν ἔχει τὴν γλώτταν' || νεώτ. φρ. εἶναι ἴδιον ἰδιάζει, ἀποτελεῖ χαρακτηριστικόν γνῶρισμα : δὲν εἶναι ἴδιον τοιοῦτο ἀνθρώπου' || κ. ἐπομένου ἢ : Πλάτ.Γοργ.481C ἴδιον ἔπασχεν πάθος ἢ οἱ ἄλλοι (ἰδιαίτερον καὶ διάφορον τῶν ἄλλων) 12) π.π. ἴδιος λόγος ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Πτολεμαίων καὶ Ρωμαίων, ὁ ἰδιωτικὸς λογαριασμός : δεδῶκαμεν Πύρωιν τὸν ἔσχατόν σου ἴδιον λόγον' || ὁμ. π.π. εἰδικὸν λαγιστήριον, κλάδος τῆς ταμιακῆς διαχειρίσεως' || κ. ὡς τίτλ. τοῦ ἐλεγκτοῦ πρβλ. ἰδιολόγος 13) παρδόδοξος, ἀσυνήθης : Εὐρ.Ὀρ.558 (ἴδιοισι ἰμεναῖοισι κοῦλ' σώφροσιν) || ὁμ. διάφορος, ἐξαιρέτος : Ἀριστφ.ΖΓ 760α,5 περὶτόν καὶ ἴδιον γένος, Θεόδφ.ΦΑτ.2,7, τὰ περὶτὰ καὶ ἴδια τῶν δένδρων, Πλούτ.Πθ.1068B παρδόδοξον εἶπετι τὴν καὶ περὶτόν καὶ ἴδιον' || ἐπὶ προσ., παρδόδοξος, ἰδιώτροπος : Θεμίστ.18 ἴδιός τις ἐν πάσι βουλόμενος εἶναι 14) ἰδιαίτερος, εἰδικός, ὁθ. κατάλληλος : Ἀριστλ.Ρητ.1407α,31 ἴδια ὀνόματα (εἰδικά), ἀντίθ. περιέχοντα (γενικά), Λοκκ.Εικ. 19 τὸ ἴδιον τοῦ ἐπινοῦ' 15) εἰδ. ἴδιοι λόγοι οἱ πεζοί, ἀντίθ. ποιησι : Πλάτ.Πολ.366E οὐτ' ἐν ποιήσει οὐτ' ἐν ἰδίσι λόγοις ἐπέξηλθεν ἱκανῶς τῷ λόγῳ' 16) τὸ ἴδιον τὸ ἰδιάζον, ἡ χαρακτηριστικὴ ἰδιότης εἰδους τίνος : Ἀριστλ.Τοπ.102α, 18, Χρυσ.Στωϊκ.2,75, Πλατίν.5,5,13' || ὁμ. τὸ ἴδιον διακριτικὸν γνῶρισμα, χαρακτηριστικόν ἐν σχετ.ἐνν. : Ἀριστλ.Τοπ.128β,25' 17) δημ. ἴδια ἐν ἐπιφρ. χρ. ὁμ. : φρ. δὲν τὸν ἔχω ἴδια μὲ σένα (δὲν

τὸν ἀγαπῶ) ἢ ἐκτιμῶ (ἐπιφρ.), φρ. ἴδια κίσσα καὶ ἴδια πέρδικα (εἰρων. ἐπὶ ἀξιοῦντων ἱστυρίαν πρὸς ἀνοήτους αὐτῶν). Ἰδιόσημος ὀνομ. σχεδ. ὁ ἔχων ἴδιαν σημασίαν : Σχόλ.Ερμ.φρ.Ρητορ.7,195W. Ἰδιοσοφία (ἡ) π.π. σοφία ὑπὸ ἰδιοκλήτου. Ἰδιοσοφός (ἡ) (γῆ) π.π. γῆ σπειρομένη ὑπὸ τοῦ ἰδιοκλήτου. || Ἰδιοσπαρ(ιτῆ) τὰ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκλήτου σπειρούμενα κτήματα. Ἰδιοσποροθάμ-ισμαι π.π. ἐπὶ γῆς, σπειρομαι ὑπὸ τοῦ ἰδιοκλήτου. Ἰδιοστάτων (τὸ) νεώτ. πρόχειρον δημόσιον βιβλίον π. Ρωμαίοις, ἐν ὧ ἀνεγράφοντο τὰ πρὸς καταβολὴν ἐγγελοῦ φόρου ὑποκείμενα κτήματα. Ἰδιοστολος-ον (στέλλω) μτγν. ἐξηρητισμένος, ὠπλισμένος δι' ἴδιας θαλάνης : Πλούτ.Αλκ.(Ἰδιοστόλῳ τρήρει περὶ Ἀρτεμισίου ἐνδόξωζ ἐναυμάχησον) || ὁμ. μεμισθωμένος πρὸς χρῆσιν : Ἀθῆν.12,521A ἰδιοστολον ἐναυλώσασα πλοῖτον, Πλούτ.Θησ.26 ἰδιοστολον πλεύσασα. Ἰδιοσυγκράσις (ἡ) (κράσις) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιαίτερα κράσις ἐκάστου, ἕξις τοῦ σώματος, ἡ ἰδιάζουσα εἰς ἕκαστον διάθεσις τοῦ ὀργανισμοῦ, τὸ φυσικὸ : Πτολ.Τετράδ.12, Γολ.10,169, - βίαται, παράφορος - ἀσθενική - γερῆ ἰδιοσυγκράσις. Ἰδιοσύνκράσις-εως (ἡ) μτγν. ἰδιοσυγκράσις βλ.λ. : Πτολ.Τετράδ.142. Ἰδιοσυγκράσις (ἡ) μτγν. ἰδιοσυγκράσις βλ.λ. : Ἡρόδ.ἱστ.π.ν.Ὀρειδ.6,20,24, Σωφ.2,56, Ξεξτ.Εμμ. Πυρρ.1,79. Ἰδιοσύνκρ(ι)σις-εως (ἡ) μτγν. ἰδιοσυγκράσις βλ.λ. : Διοσκ.Ἀλεξ.Προοίμ. (πληθ.) Ἰδιοσύνκρ(ι)σις-ον μτγν. ὁ κατ' ἴδιον τρόπον συνθεθειμένος : Ερμ.Τρισμ.π.Στοδ.1,49,44. Ἰδιοσυντήρητος-ον νεώτ. ὁ ἐξ ἰδίων πόρων συντηρούμενος : ἰδιοσυντήρητον σχολεῖον. Ἰδιοσυστάσις (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἴδια σύστασις, σύνθεσις : Σωφ.2,56 (ἀμφ.) 2) νεώτ. ἱστρ. ὁ ἴδιος εἰς ἕκαστον ὁμοιον τρόπον ἀντιπράσεως εἰς ἐξωτερικὰ νοσογόνα αἰτία : ἀσθενική ἰδιοσυστάσις 3) κ. νεώτ. ἡ ἴδια φυκολογική σύστασις ἐκάστου, ἡ προσδιορίζουσα τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν διανοητικότητα αὐτοῦ : ἰδιοσυστάσις παρανοητικῆ - μυϊκῆ. Ἰδιοστάτατος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἑαυτοῦ συνεστῶς καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων : Διδ.Ἀλ.977Α' 2) νεώτ. ὁ συνιστώμενος μόνος, αὐτοσυστάτος : ἤλθε ἰδιοστάτατος' ἐπιφρ. νεώτ. -ως. Ἰδιότατος-ον γλῶσσα. τοῦ ἰδιορρυθμοῦ βλ.λ. Ἡσ. Ἰδιότλεις (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἰδιοτελοῦς, ἡ πέρα τοῦ δέοντος προσήλωσις πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον. Ἰδιοτλεις-οὺς-ές νεώτ. ὁ ἀποβλέπων εἰς τὸ ἴδιον συμφέρον, ἐπιδιώκων ἴδια ὠφελήματα : ἰδιοτελής ἀνθρώπος' ἐπιφρ. -ὢς. Ἰδιότης-ητος (ἡ) ἰδί (ἴδιος) κ. νεώτ. ἰδιαίτερα φύσις, εἰδικὸς χαρακτήρ : Δαμόβ.2,41, Ἐπίκ. Ἐπιστ.1,17U' || κ. κτ. ὁστ. : Ξεν.Ἀν.2,3,16 ἡ ἰδιότης τῆς ἡδονῆς, Πλάτ.Πολιτ.305U ἡ ἰδιότης τῶν πράξεων, Πολύβ.1,13,13 ἡ ἰδιότης τοῦ πολιτῆαυτοῦ, ΠΔΣοφ.Σαλ.2,23 εἰκὼν τῆς ἴδιας ἰδιότητος' || ἐπὶ ὄρουσ. Ἀγαθῶν 81' || ἐν τῷ π.π. φύσις, φυσικόν : Πολύβ.9,22,7 διαπαροῦμενας ἰδιότητος ὑπὲρ αὐτοῦ δηλώσασα, Δημητρ.Λόκ.Ἡρακλ.1012, 41P' || ἐπὶ τῆς γλώσσης : Φιλῶδ.Ρητ.1,154S ἰδιότητες ἐθνικαί, αὐτ.Μουσ.49K ἰδιότητες βυθῶν' 2) γραμμ.ἰδιαίτερα τάξις, ἰδιορρυθμία : Διον.Ισαγ. 639,31 ἰδιότητάς τιων μετέχων' || Στφ.Βυζ.εἰδ.Θεσσαλία εἰς ἰδιότητα τεθῆν (τεθὲν ὡς κύριον ὄνομα) 3) διάφορος ὑπαρξίς : Χρυσ.Στωϊκ. 2,126' || ὁμ. ἀτομικότης : Δαμάσκ.Ἀρχ.280 τὰ ὀλίγης ἰδιότητος 4) π.π. συγγένεια, σχέσις.

Ιδιότροπος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἰδιαίτεραν ἰδιότητα: Περικλ. Ἐρ.Θαλ.47 ἰδιότροπος βασιλεὺς.

Ιδιότροπῶ-ἔω μτγν. ἀστράλ. καταλαμβάνω σχετικήν θέσιν ἐν τῷ ζῳδιακῷ κύκλῳ: Βέττ.Βάλ.71,7.

Ιδιότροπια (ή) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἰδιαίτερος τρόπος: Κλεομῆδ.2,4. Πτολ.Τετράβ.1, Ἥφαιστ. Ἀστρ.1,20. 2) εἰδική μορφή ἡ τρόπος: Σιμηλικ. Φυσ.1073,19. || ἰδιότροπιαι, παραξενιά: Δαμάσκ. Ἀρχ.90, ἔχει μεγάλην ἰδιότροπιαν. 3) ἰδιοσυγκρασία βλ.λ.: Δαμάσκ. Ἀρχ.388.

Ιδιότροπος-ον μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰδιαίτερος τρόπος, οὐχὶ συνήθης, ἰδιόρρυθμος: Ἐπικ. Ἐπιστ.1,13U, Διόδ.Σ.3,35 ἰδιότροπος φύσις, - ἰδιότροπος ἀνθρώπος, - ἰδιότροπο κέννημα. || ὁ ἰδιαιτέρου εἶδους: Στράβ.17,2,4 ἰδιότροπος νυκτικόραξ. || ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. -ως, δημ. -α: Διόδ.Σ.3,19, Μαρκελλίν. Ἱστορ.Σφιγγμ.506.

Ιδιότροπῶ-ἔω μσν. εἰμαι ἰδιότροπος: Σκυλαίτις. Ἰω.π.Κεδρ.Γεωργ.2,67,13.

Ιδιότροφος-ον ὁ ἐσθίων ὠρισμένα εἶδη τροφῆς, ἀντίθ. παμφάγος: Ἀριστλ.Ζ1488α,15 τὰ μὲν σαρκοφάγα . . . τὰ δὲ παμφάγα, τὰ δὲ ἰδιότροφα, οἶον τῶν μελιττῶν γένος.

Ιδιότρόφος-ον ὁ τρέφων τινὰς ἰδιαίτερος: Πλάτ. Πολιτ.261D τὸν πολιτικὸν εὐρύσσομεν ἰδιότρόφον, ὥσπερ βοσλάτην ἢ τινα ἱπποκόμον.

Ιδιοτυπία (ή) νεώτ. τὸ γνώρισμα τοῦ ἰδιοτύπου, ἰδιομορφία, ἰδιαίτερα μορφή.

Ιδιότητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἴδιον τύπον, ξεχωριστὴν μορφήν, ἄλλοις διαφορετικῶς: Ἐρμ. Τρισμ.π.Στοβ.1,49,44. || ἐπίρρ. νεώτ. -ως.

Ιδιοῦμαι-όμαι (ἴδιος) κῆρυξ τι ἰδικόν μου, λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, οικειοποιούμαι: Πλάτ.Πολ.547C γῆν καὶ οἰκίαν κατανημιμένους ἰδιδύσασθαι. || ἐπὶ λογιολογίας: Φιλῶδ.Θε.1,9. 2) κῆρυξ τινὰ φίλον: Διον.Κ39,29 ἰδιοῦμαι τινά. 3) παθ. ἔχω ἴδιαν, ἰδιαίτεραν σύστασιν: Δαμάσκ. Ἀρχ.34.

Ιδιοῦπάστατος-ον σχόλ. ὁ ἔχων ἴδιαν ὑπόστασιν, ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων: Σχόλ.Ἐπικτ.Ἐγχ.17.

Ιδιοῦποστάτως ἐπίρρ. μσν. κατ' ἴδιαν ὑπόστασιν: Θεόδ. Ἀνδιό.429.

Ιδιοφύγης-οὔς-ές μτγν. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φέγων, ἔχων ἴδιον φέγγος, ἐπὶ τῆς αἰθέλης: Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ.2,28,4 | ἀμφ.1.

Ιδιοφύης-οὔς-ές μτγν. ὁ ἔχων ἴδιαν φύσιν, ποιότητα: Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.1,7,20, Διόδ.Σ.5,30 ἰδιοφύεις σάπιγγες. || τὰ ἰδιοφυῆ τίτλ. ἔργου τοῦ Ἀρχελαίου: Διογ.Λ2,17.

Ιδιοφυία (ή) νεώτ. τὸ γνώρισμα τοῦ ἰδιοφυοῦς, ἡ ἐξαιρετικὴ καὶ ἐμφυτος ἐπίδοσις πρὸς τὴν, ταλέντο: ἔχει ἰδιοφυίαν εἰς τὴν μουσικὴν. || χαρακτηριστικὸν ἀνδρώπου ἰδιοφυοῦς: εἶναι ἰδιοφυῖα εἰς τὴν ζωγραφικὴν.

Ιδιοφύτων (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν κήρυξ: ΨΔιοσκ.4,133.

Ιδιόφωνος-ον ὁ τῆ ἴδια φωνῇ ὑπὸ τινος λεγόμενος: Ἀν.Βοασσ.3,350 ἰδιόφωνον ὁμολογῶσαν.

Ιδιοχείριος-η(-ο)v) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ γεγραμμένος διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς, αὐτῆραφος: Ἰουστιν.Νεαρ.48,1, - ἰδιοχείρους ὑπογραφεῖς. || ὄμ. νεώτ. φρ. ἰδιοχείριος ἐπίδοσις τῆς ἐπιστολῆς ἢ ἐπίδοσις εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ πρὸς τὸν ἀπευθύνεται. || τὸ οὐδ. ἰδιοχείρων ὡς οὐδ. πρωτότυπον χειρόγραφον: Ἰουστιν.Νεαρ.49,2,1.

Ιδιοχείρας ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. διὰ τὸν ἴδιον χειρῶν: Παναθ.Χριστ.Διηγ.42 εἶχε κατασκευάσει παράλληνην ἰδιοχείρας κατέμνησθεν τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου. || ὄμ. εἰς τὰς ἰδίας χεῖρας: ἔδωκε τὴν ἀναφορὰν ἰδιοχείρας εἰς τὸν ὑποργόν.

Ιδιοχρεος-ον πάπ. ὁ ἐπάγων προσωπικὴν ὑποχρέωσιν: σύμβολα ἰδιοχρεα.

Ιδιοχρησία (ή) νεώτ. νομ. ἡ χρῆσις κτήματος

ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου, οἷον οἰκίας, καταστήματος, ἀγροῦ κττ.

Ιδιοχρόσιος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἴδιαν χροιάν, φυσικὸν χρῶμα: Γίτολ.Τετράβ.103.

Ιδιοχρῶσιος-οος-οον-οον μτγν. κ. νεώτ. ἰδιοχρῶσιος βλ.λ.

Ιδιοχρῶσιον Στουδ.Θεόδ.1556 ἔχειν χρυσοῦν ὡς ἴδιον κτῆμα.

Ιδιοχρωματώσιμα (τὸ) νεώτ. βιολ. ἴδιου τύπου καὶ μορφῆς χρωματώσιμα πρὸς σχηματισμὸν γενετησίων κυττάρων.

Ιδιοχρῶσιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἴδιον, φυσικὸν χρῶμα, ὁ μὴ βεβαμμένος: Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,3, Πάπ. σουβρικοπάλλιον ἰδιοχρῶμον.

Ιδιώσις-εως (ή) ἰδιώ ἰδρωμα: Ἀριστλ.Πρ.965α,2. **Ιδιώ** (ἰδωσι, ἀδρ. α' ἰδῶσι ἰδρῶν, ἰδρῶνον, ἐπὶ τοῦ φυχροῦ ἰδρωτός τοῦ ἐκ τρώου: Ὁδ.Υ.204 ἰδιών, ἐς ἠνόπια, Ἀριστφ.Εἰρ.85 πρὶν ἐν ἰδῶσι καὶ διαλύσει ἀρθρῶν ἴνας, Δισκλ.ἀπ.142.

Ιδιώ-ῶω σχρ. ἐνεργ. τοῦ μέσ. ἰδωίμαι βλ.λ.

Ιδιώματα-ατος (τὸ) ἰδιώ κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶν ὃ τι ἔχει τις ὡς ἴδιον, ἰδιότης, ποιότης: Ἐπικτ.Ἐπιστ.2,51U τὰ τῶν χρωμάτων ἰδιώματα, Πολύδ.2,38,10 ἰδιώματα τῆς πολιτείας, Ἀπολλ.Δύσκ.Σύντ.15,19 τὸ ἐξαιρετὸν τινος ἰδιώμα, Πρόκλ.Στοχ.Θεολ.133 ἀγαθότητος ἰδιώμα. || νεώτ. κ. δημ. ἔξις, συνήθεια: ἔχει πολλὰ κακὰ ἰδιώματα. || ἰδιότης: Γαλ.13,785. || ἐπὶ τῶν ἰδιοτήτων τῶν ἀριθμῶν: Θεολ. Αριθμ.5,Δαμάσκ. Ἀρχ.5 τὸ ἰδιώμα τοῦ ἐνός. || εἰδικὸν θέμα, ἀντικείμενον: Σωφ.1,126 ἰδιώμα τῆς πραγματικῆς. 2) ἴδιος τρόπος φρασιολογίας, ὕφους: Διον. Ἀλ. Ἀμμ.2 τίτλ. 3) κ. νεώτ. τὸ σύνολον τῶν εἰς τὸνον τινὰ ἰδιδύσων παραλλαγῶν γλώσσης τινός, νεώτ. συνήθ. γλωσσικὸν ἰδιώμα: Ἀπολλ.Δύσκ.Σύντ.157,9, - τὸ γλωσσικὸν ἰδιώμα τοῦ Πόντου - τῆς Κύπρου. 4) ὕψος: Ἀθῆν.15,696E παλαικὸν ἰδιώμα.

Ιδιωματικῶς-ῆ(-ὸν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἰδιώμα, ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν: Κλήμ. Ἀλ.80. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς γλωσσικὸν ἰδιώμα: ἰδιωματικὴ λέξις - φράσις. || ἐπίρρ. -ὡς νεώτ., δημ. -α.

Ιδιώνυμος-ον) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ἴδιον ὀνόματος χαρακτηριστικὸς: Δαμάσκ. Ἀρχ.40. 2) νεώτ. κ. δημ. ἰδιώνυμο(v) (ἀδικημα) ἀδικημα χαρακτηριστικὸν ἰδιαίτερος καὶ ὑποκειμένου εἰς ἰδιαίτερος ποινῶς. || ἐπίρρ. νεώτ. -ως.

Ιδιώνυμῶ-ῶ μσν. ὀνομαζῶ, χαρακτηρισζῶ δι' ἴδιον ὄνόματος: Παχυμ.Γ Ἀνδρ.288C οὕτω γὰρ ἰδιώνυμοι τὸ ἴδιον.

Ιδιῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐξαιρετῶς: Ἰσοκρ.5,108 τὸ γνώριον περὶ τούτων αὐτῶν ἰδιῶς καὶ τὴν βασιλείαν γενενησθαι πολὺ τῶν ἄλλων. || ὄμ. χωριστά: Πλάτ.Νόμ.807B οἰκίσεις τε ἴδια καὶ ἰδιῶς ἀπαντ' ἢ τὰ τοιαῦτα ἐκάστοις ἡμῶν κατασκευασμέναν. || συγκρ. ἰδιώτερος = Θεόδωρ.Φ11,13,4, κ. ἰδιώτερον, Φιλῶδ.Οἰκ.68J. κ. ἰδιαίτερον, Ἡρωίδων.7,6,7. || κ. ὑπερβ. -ώτατα: Διόδ.Σ.19,1. 2) δι' ἴδιον ὄνόματος: Ἀριστλ.Κόσ.394b,28 ἰδιῶς καλεῖσθαι (καλεῖσθαι δι' ἴδιου ὀνόματος). || ἀντίθ. κοινῶς: Δημήτρ.Λακ.Ἡρακλ.1014,41F ἰδιῶς καὶ κοινῶς λέγεσθαι. || κ. ὑπερβ. -αίτατα: Ἀριστλ.Μετ.382a,3 ἰδιαίτατα λέγεσθαι. 3) ἐν εἰδικῇ ἐνοσίᾳ ἡ χρῆσις: Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.115. 4) ἔξω τοῦ στίχου: Σχόλ. Ἀριστφ.Νεφ.41 τὸ «φεῶν ἰδιῶς». 5) νεώτ. πρὸ πάντων, μάλιστα κατ' ἐξοχίαν: συχναίει εἰς τὰ κέντρα, ἰδιῶς ὁμῶς εἰς τὰ θέατρα, - τὸν χιτώναν ἰδιῶς ὑποφέρει.

Ιδιώσις-εως (ή) μῶσις, ἀπομόνωσις, ἀντίθ. κοινωνία: Πλάτ.Πολ.462B ἡ μὲν ἄδουης καὶ λύπης κοινωνία ἐυνδαί, . . ἡ δὲ γέ γὰν τοιαύτων ἰδιώσις διαλύει. 2) οικειοποίησις: Πλούτ. Ἠθ.644D

Ιδιωταία (ή) κ. νεώτ. Ιδιωτικός βίος, αντίθ. τυραννίς: Ξεν. Έρ.8,1' || αντίθ. βασιλεία: Πλάτ. Νόμρ.696Α πάντα καί πλούτω και Ιδιωταία καί βασιλεία: || πληθ. αντίθ. άρχαι: Πλάτ.Πολ.618D Ιδιωταία καί άρχαι καί ισχύες' || ό μ. εν Ιδιωταία, αντίθ. εν φιλοσοφία: Φιλώδ.Ρητ.2,277S' 2) άδεύσις, έλλειψις άνοσηφίας: Λουκ.ΐστ. Συγγρ.27 όπδ δέ Ιδιωταία καί άπειροκαλλία καί άγνοία. . τά μικρότατα . . φιλοπόνως έρμηνεύουσιν' 3) Έπιγρ.έλλειψις ισχύος, άδυναμία, είδ. πρός άμυνα: τής Ιδιωταίας ήμων καταπρονοήντας' πρθλ. Ιδιωτεύω 2' 4) νεώτ. φυχιατρ. ή κατάστασις πλήρους διανοητικής άνεπαρκείας, **Ιδιωτεύω** κ. νεώτ. είμαι Ιδιώτης, ζώ κατ' Ιδιαν, μη άναμνησόμενος εις τά δημόσια, αντίθ. άπτ. Δημοσεύω: Πλάτ. Απολ.32Α Ιδιωτεύειν άλλα μη δημοσεύειν' || ό μ. αντίθ. άρχω: Ξεν. Έρ.8,5' || ό μ. αντίθ. τυραννεύω: Ίσοκρ.2,4 ποτερον . . έλεσθαι τον βιον τον των Ιδιωτευόντων . . ή τον των τυραννευόντων' || ό μ. κ. νεώτ. αντίθ. πολιτεύεσθαι: Αισχίν.1,95 ούδδέ γάρ ή νόμος τους Ιδιωτευόντας άλλα τους πολιτευόμενους εξετάζει' 2) έπι γάρας, είμαι άνάξιος λόγου: Ξεν.ΚΠ 8,7,7 την πατρίδα πρόσθεν Ιδιωτεύουσιν εν τή Άσία νύν καταλειψών 3) είδ. έπι Ιατρού, έξασκώ τό επάγγελμά μου Ιδιωτέρως, αντίθ. άπτ. δημοσεύω: Πλάτ. Πολιτ.259Α των δημοσειούντων Ιατρον Ικανός Ξυμβουλεύειν Ιδιωτεύων αυτός' 4) μτ. γεν. πράγμ. είμαι άπειρος, δέν έχω πείραν πνος: Πλάτ. Πρωτ.327Α τής άρετής . . ούδένα δει Ιδιωτεύειν' 5) έπι εκφοράς, έπι ύφορος, είμαι κοινός, τετριμμένος: Αισχίν.31,2. **Ιδιώτης** ίδί Ιδίοςί κ. νεώτ. κ. δημ. πολιτής ώς άπομον εν άντιθ. πρός την πόλιν, την πολιτείαν, τό κράτος: Θουκλ.1,124 Ξυμφέροντα καί πόλεια καί Ιδιώταις' || ό μ. εν άντιθ. πρός τά γένος, φατρία: Έπιγρ. Χίου' 2) κ. νεώτ. ό διάγων, ζών βιον Ιδιωτικόν, αντίθ. πρός τον έχοντα θέσαν δημοσίαν ή συμμετέχοντα των πραγμάτων τής πόλεως: Ήρ.1,59 Ιδιώτη καί θεωροέτοι, Θουκλ.4,2 Δημοσθένει δέ άντι Ιδιώτη' || αντίθ. βασιλικός: Ήρ.7,3 Δαρείω βασιλεύοντι . . Άρτοβαζάνης δέ έπι Ιδιώτη ένόντι Δαρείω' || ό μ. κ. νεώτ. κ. δημ., αντίθ. άρχων: Αυσ.5,3 ούτ' Ιδιώτης ένεκάλασεν ούτε άρχων: || ό μ. αντίθ. δικαστής: Άντιφ.6,24 δικασται καί έτεροι Ιδιώται . . παρήσαν' || ό μ. κ. νεώτ. αντίθ. πολιτευόμενος: Δημ.150 τον μέν των Ιδιωτων βιον άσφαλή . . τον δέ των πολιτευόμενων φιλαίπνον' || ό μ. αντίθ. ρήτωρ: Ύπερείδ.Ευ.27' || ό άπλοός στρατιώτης, αντίθ. στρατηγός: Ξεν. Άν.1,3,11 ούτε στρατηγού ούτε Ιδιώτου όφελος ούδέν' || ό λαϊκός, αντίθ. κληρικός: Πάπ., ΚΔ Κορινθ.1,14,16 ό άναπαλόν τον τόπον του Ιδιώτου πάς έρεί τό άμην έπι τή εύχαριστία' 3) κ. ώς έπιθ. άπολιτικός, όλως κοινός, άπειροκάλας: Ήρ.1,32 ώστε ούδδέ Ιδιώτων άνδρών άξιός ήμάς έφοίσηας, Άριστφ.Βάτρ.891 Ιδιώται θεοί' 4) κοινός άνθρωπος του λαού, παρακαταίνος τής φηλολογίας' πρθλ. πληθεύς: Πλούτ.Θησ.24 οι Ιδιώται καί νέπτες' 5) εν φρ. Ιδιώτης βίος τρόπος ζωής ούχι δημοσίος, άσχολισί Ιδιωτικά: Πλάτ.Πολ.578C' || ό μ. φρ. Ιδιώτης λόγος ό κοινός, ό καθημερινός, ό τετριμμένος λόγος: Διον. ΑΛ.Δημ.2' 6) ό μη έχων ώς επάγγελμα επιατήμην τινά ή τέχνην ή μη ένεργώς μετέωρ εις τά τής πόλεως πράγματα: Θουκ. 2,48 καί Ιατρος καί Ιδιώτης, Πλάτ.Σοφ.221C Ιδιώτης ή τινα τέχνην έχων' 7) είδ. εν άναφ. πρός τον γραπτόν ή προφορικόν λόγον, ά κοινός πεζογράφος, ό άμοιρος καλλιπείας, κτ. αντίθ. πρός τον ποιητήν ή τον ρήτορα: Πλάτ.Φαιδρ. 258D εν μέτρω ώς ποιητής ή άνευ μέτρου ώς

Ιδιώτης, Ίσοκρ.4,11 επιτιμώσαι των λόγων τοις ύπέρ τους Ιδιώτας έχουσι καί λίαν επηκριθωμένους' 8) ό μ. γεν. εν άναφ. πρός πνευματικήν ή σωματικήν άσκησιν ή έμπειρίαν ή Ικανότητα εις τι, ό άπειρος, ό άνάσκητος, ό άδαής, ό άπραγμων, εν άντιθ. πρός τά δημιουργός, φιλόσοφος ή διδάσκαλος φιλοσοφίαςί, πολιτικός, τεχνητής, άσκητής (έπι στρατιωτού), άθλητής: Πλάτ. Πρωτ. 312B ούκ έπι τέχνη έμβαθείς ώς δημιουργός έσόμενος, άλλ' έπι παιδεία ώς τον Ιδιώτην καί τον έλεύθερον, Άριστλ.Πολιτ.1266α,31 είσι πολιτεία, αι μέν Ιδιωτών αι δέ φιλοσόφων καί πολιτικών, Πλούτ.Περ.12 εκάστη δέ τέχνη . . τον θητικόν άχλον καί Ιδιώτην συνταξαμένον είχεν, Λουκ. Ά- παιδ.29 καί όφει τοις μέν τεχνίτας αυτών (των κουρέων) Ξυρον . . έχαντας, τοις δέ άμαθείς καί Ιδιώτας πλθούς μαχαίριδιων κρητιβέντας, Ξεν. Άπομν.3,77 των άσκητών όντα κριτέων τοις Ιδιώτας φοβείσθαι' || εν τή σημ. ταύτη μτ. γεν. πράγμ. δηλοΐσης την εις τι άπειρίαν, ό μ. κ. μτ. αϊτ., ό μ. μτ. έμπαροθ. διορ. (κατά τι, ώς πρός τι): Ξεν.Οικ.3,9 όπως μη Ιδιώτης ήμεις τοούτου του έργου (άποικισί), Πλάτ. Πρωτ.345Α έσπευξέ δέ οι Ιατρικής Ιδιώται (όδαειςί, Ήρωδιαν.ΐστ.4,12,1 τά μέν άλλα Ιδιώτης καί πολιτικών πραγμάτων άπειρώς έχων, Ξεν.ΚΠ 1,5,11 ούτοι Ιδιώται είσι κατά τους πόνοος, αυτ. Ιδιώτας όντας ώς πρός ήμάς άγωνίζεσθαι' || ό μ. κ. άπλο. άνευ είδ. άντιθ. ό άπειρος, ό άδαής, ό άδιδάκτος, ό άνίκανος: Δημ.50 άν τε δενοιό λάχωνσιν άν τε Ιδιώται' || μτγν. εν σημ. ύποτιμητική κ. έπι δούλων: Ξέξτ. Έμμ.Μαθ.1,234 παιδάρια καί Ιδιώται' || ό δ. ή κλητ. Ιδιώτα ώς ύδρις: Μέν.Σαρ.71' πρθλ. δημ. βλάκα, γαχέμε κτ.' 9) μτγν. κ. ό μεσασίας τάξωος άνδρωπος εν άντιθ. πρός τό διακεκριμένος: Πλάτ. Ηθ.1104Α' 10) κτ. πληθ. ενάρθρ. οι Ιδιώται πολιται, εν άντιθ. πρός τό ξένοι: Άριστφ. Βάτρ.459 εΰσεβή τε διηγόμεν τρόπον περι' τοις ξένους καί τους Ιδιώτας. **Ιδιωτίζομαι** μον. έπι λέξεωσ, διαμορφομαι ή προφερομαι κατά τον τρόπον τής καθωμλημένης, τής κοινής, Ιδιωματικώς: Εδστ.145,10. **Ιδιωτικός** (ή-όν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων εις Ιδιώτην βλ.λ.η, κτ. αντίθ. πρός τά δημόσιος, κοινός, βασιλικός, πολιτικός: Ήρ.1,21 στός καί έσωτοθ καί Ιδιωτικός, αυτ.4,164 εις πύργον μέγαν . . Ιδιωτικόν, Πλάτ.Κριτ.117B χωρίς μέν βασιλικάσ, χωρίς δέ Ιδιωτικάσ (δεζαμενάσ), Έπιγρ. Ιδιωτικά Ιερά, ό μ. Ιδιωτικά οικίασ, πάπ. κ. νεώτ. κ. δημ. Ιδιωτικά άθναία (ύπό Ιδιώταν ούχι ύπό του δημοσίαν δοθέντα), - Ιδιωτικό(ν) σχολειο(ν), - έχω εισοδο(ν) από ένα δρόμο(ν) Ιδιωτικό(ν) (μη περιλαμβανόμενον εις την ρυμοτομίαν)' || Ιδιωτικόν σύγγραμμα (τό έπι Ιδιωτικής ύποθέσεωσ, τό ούχι πολιτικού περιεχόμενου): Πλάτ.Φαιδρ. 258D Λυσίαν τε περι' τοούτου εξετασάσ καί άλλον, όστις πάποτε τι γέγραφεν . . είτε πολιτικόν σύγγραμμα είτε Ιδιωτικόν' || κ. νεώτ. κ. δημ. Ιδιωτικά συμπόδιασ τά μεταξύ Ιδιωτών νεώτ. κ. δημ. τά ούχι ένόπιον του συμβολαιογράφου καί έπι του ώρισμένου φάλλου συνταξαμένα' || ό μ. νεώτ. κ. δημ. Ιδιωτικόν έγγραφον: μίσθωσις δι' Ιδιωτικού έγγραφοσ' || Ιδιωτικάί λόγοι Ιδιωτικά ύποθέσεις, συμπάσεις ή διαφοραι ή ά. νομ. σχέσεις μεταξύ Ιδιωτών: Διον. ΑΛ.Δημ.56' || είδ. Ιδιωτική τρήρησ εν άντιθ. πρός την Ιεράν, την Πάραλον: Δημ.570' || ό μ. είδ. πάπ. Ιδιωτικός κανών φώρος έπιβεβλημένος έπι γής άνηκούσης εις Ιδιώτην ή Ιδιώτας' || ό μ. έπι κτημάτων, πάπ. φρ. καθαρός από δημοσίου ή Ιδιωτικής έλεθερος βάρους δημοσίου ή Ιδιωτικού' || ό μ. ολωνός Ιδιωτικός ό μικρός

σημασίας, ὁ οὐχὶ περὶ μεγάλων προλέγων: Ξεν. Ἄν.6,1,23 μέγας μὲν οἰωνός ἐστι καὶ οὐκ ἰδιωτικῶς καὶ ἔνδοξος (ἦτοι δόξαν, βασιλείαν τοῦ Κύρου προαγγέλων) 2) ἐπὶ λόγου, ὕφους, ἐκφράσεως, ὁ μὴ πεποιημένος ἐντέχνως, δξέστος, ἀτεχνος, ἀκομφορ: Πλάτ.Εὐθ.282D τὸν λόγον... ἰδιωτικὸν τῶς καὶ μόλις διὰ μακρῶν λεγόμενον || κ. ἐπὶ λέξεων, ἡ ἐκ τῆς κοινῆς, τῆς ὑπὸ τῶν ἀπαίδευστων λαλουμένης ἐλλημένη: Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.1,234, Γαλ.5,213 ἰδιωτικὰ λήμματα || ὄμ. γεν. ἐπὶ γλώσσας, ἡ κοινὴ λαϊκῶς ἐν χρ., καθωμιλημένη, ἡ οὐχὶ ἐν τῷ ἐπιμελημένῳ λόγῳ κ. ἰδίως ἡ οὐχὶ ἐν τῇ παιήσει οὕσα ἐν χρ.: Ἀριστλ.Ποιητ. 1458α,21' || ὄβ. κ. ἡ χυδαία γλώσσα: Φιλῶδ. Ποιημ.2,71, Λογιῶν.43,1' 3) εἶδ. πάπ. ἰδιωτικοὶ ἄρτοι εὐτελεῖς, εὐθηνοὶ διὰ χρ. τῶν ἰδιωτῶν, ἦτοι τῶν ἀνθρ. τῆς πταχῆς λαϊκῆς τάξεως 4) μτγν. ἐπὶ προκ., ὁ μὴ εἰδικὸν ἐπάγγελμα ἔχων, ἀσκόων: Ἄπολλ.Κριτ.3' 5) μτγν κ. μον. ἰδιωτικὸς βίος ὁ ἐν μονῇ, μοναχικός: Μαρκελλίν.Ἱατρ.Σφ.138.

ἰδιωτικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀτέχνως, ἀξέστως: Πλάτ.Νόμ.966B μὴ φασίως μηδὲ ἰδιωτικῶς, αὐτ. Εὐθ.278D ἰδιωτικῶς καὶ γλωσσῶς || ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχειν ἀμελεῖν τὸν σωματικὸν ἀσκήσεων: αὐτ.Νόμ.839B' 2) κατ' εἰδικὸν τρόπον: Φιλῶδ. Θε.3,8' 3) νεώτ. κατὰ τρόπον συνήθη ἢ ἀρμόζοντα εἰς ἰδιώτην.

ἰδιώτης-ιδος (ἡ) μτγν. κ. μον., πληθ. ἐν Ἐπιγρ. ἰδιώτιες, θηλ. τοῦ ἰδιώτης βλλ., κοινῇ, ἀναξία λόγου: Ἰώσ.1Α 8,11, ἀντίθ. ἡγεμονίς: Ἀπν.Ἐμφ. Πολ.4,16,95 ἰδιώτις πάλις ἀντίθ. φιλόσοφος: Μουσαῖ.ἀν.3,11B' ἀντίθ. ἰερά 3: Ἐπιγρ. ἰδιώτιες 2) ἀδέξιος, οὐχὶ ἔμπειρος: Λουκ.Εικ.13, Ἀκλιφρ. 2,4' || ἀμαθής, ἀσυνήθιστος: Δαμόσκ. Ἀρχ.5' 3) μον. ἐπὶ γλώσσας, ἡ κοινῇ, ἡ χυδαία: Θεοφύλ.Σ Ἰστ.211B τῆς ἰδιώτιδος φωνῆς.

ἰδιωτισμός (ὁ) κ. νεώτ. τρόπος ἰδιώτου: Ἐπίκτ. Ἐρχ.33,6, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,67, Δαμόσκ.Ἰσθ.223' 2) κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς γλώσσας, κοινὸν ἢ χυδαῖον ἰδιώμα: Φιλῶδ.Ποιημ.2,71, Λογιῶν.31, Διογ.Λ 7,59' || νεώτ. ἢ χρ. φράσι. ἢ λέξ. ἢ ὕφους οὐχὶ ἐκ τῆς ἐν χρ. γραπτῆς (λογίας) ἢ τῆς καθωμιλημένης γλώσσας, ἀλλ' ἐκ τοπικοῦ ἰδιώματος βλλ. 3) ὄμ. νεώτ. σχέσις ῥήματος καὶ προσδιορισμοῦ παρὰ τὴν συνήθη, φράσις εἰδική 4) ῥητορ. ἐπιχειρήματα ἐκ τῆς κοινῆς λογικῆς, κατ' ἀνθρώπον, συνήθ. ἐν χρ. δι' ὑποθετικῆς ἐρωτήσεως: Ρουφιναν.10.

ἰδιωφέλεια (ἡ) νεώτ. ὠφέλεια ἰδιωτικῆ, ἀτομικῆ, ἀντίθ. κοινωφέλεια.

ἰδιωφελής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ὠφελὸν ἑαυτὸν, ἀτομικῶς ὠφέλιμος: Ἀρχύτ.π.Στοδ.4,1,138, Ἀλέξ. Ἄφρ.Τοπ.234, Σχόλ. Ἀρρ.Ἐπίκτ.4,10,12' ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς.

ἰδιωάν-ἄνος (ὁ) μτγν. κοινωνός: Ἡρωδιαν.1,13,32' πρβλ. κοινάν.

ἰδιωμεν ἰων., αἰολ. κ. δωρ. τ. τοῦ ἰσμεν, α' πληθ. τοῦ οἶδα βλλ. 2) ἐπ. τ. τοῦ εἰδέναι, ἀπαρφ. τοῦ οἶδα.

ἰδιωμεναι ἐπ. τ. τοῦ εἰδέναι, ἀπαρφ. τοῦ οἶδα βλλ.

ἰδιωμή (ἡ) μτγν. ποι., Ἡσ. Ἰδιωμ φρόνησις: Ἡσ. εἰ-διωμ φρόνησις: Ἡρώδ.δ.68 ἄμ Ἰδιωμ(η) τῶμματ' ἐξεκῆμνα.

ἰδιωσύνη (ἡ) γνώσις, ἔμπειρία: Κριναγ.ΑΠλ. 4,273' || κ. ἐν τῷ πληθ., Ἡσίοδ.Θ 377 πάσι μεττρέπεν ἰδιωσύνην.

ἰδιωμεν-οσος-ον ἰδιωμεν = εἰδέναι | μτγν. ποι. πεπειραμένος, εἰδήμων, ἔμπειρος: Νόνν.Εὐαγ. ἰω.7,56 Ἰδιωμαι τέχνη || κ. μτγν. ἔμπειρος εἰς τι πράγμα: Ἀεοντ.ΑΠ7,575 ἐκνομήσις Ἰδιωμνα θῆκε πόλιν.

ἰδιωόμεναι-δομαι παθ. κάμπτωσις, κυρτώσις, ἰδ. ἔνεκα ἀλόγως: Ἰλβ.266 ὁ δ' ἰδιώθη, βαλερόν δέ οἱ ἔκπεσε θάκρου' || ἐπὶ ὄψεως: ἸλΜ 205 ἰδιωθεῖς ὄπισω (καμφθεῖς) || ὄμ. ἐπὶ πρ-

πτοντος σφαίραν κατακορύφως: Ὀδ.Θ 375 ἰδιωθεῖς ὄπισω 2) ἐπὶ τῆς μήτρας, συσπειρούμαι, μαζεύω: Ἰπν.Γυν.1,2 ἦν... ἰδιωθεῖ 2) τὸ ἐνεργ. ἰδιω-ὄω μ. α. Ἡρώδιαν.Τεχν.Λεῖφ.1,451.

ἰδιωγενής-οὐς-ές (η) μτγν. γεγεννημένος ἐπὶ τῆς ἴδως: Κρησμ.π.Παυσ.10,12,3 μπηρόθεν ἰδιωγενής, ἰδιόζει | αἱ νεώτ. χημ. ἀξιδιοξόζει ληφθεῖσαι δι' ἀναγωγῆς τῶν ἀντιστοιχῶν ἰδιωτικῶν ὄξεων.

ἰδοί Ἡσ. « ὀφθαλμοί ».

ἰδομαλιόζει Ἡσ. « οἱ τὰς ὄψεις κοσμοῦμενοι ».

ἰδομικά ὀξεῖα(τῶ) νεώτ. χημ. παρὰ ὄγμα τοῦ καπρονικοῦ ὀξέος.

ἰδοσ-οὐς(-εος) (τὸ) ἰδρώς: Ἐμπ.ἀπ.21,4 || ἐν τῷ πληθ.: Ἰπν.Κρῶκ.105' 2) θερμότης: Ἐμπ.62,5' || ἰσχυρὰ θερμότης, καύμα: Ἡσίοδ.Α 397 χεῖμα σάδην ἴδει ἐν ἀινωτάτῳ.

ἰδοσ Ἡσ. « ὀδός, σῶμα ».

ἰδοσαν ἀλέξ. τ. τοῦ εἶδον, ἀόρ. τοῦ ὄρω βλλ.

ἰδοῦ κ. ἰδοεῖ κ. νεώτ., προστ. μεθ. ἀορ. β' τοῦ ὄρω βλλ. 2) ὡς ἐπίρρ. ἴδε εἶδω, νά, μτ. παντός εἶδους λέξεων: Σοφ.Α1.870 ἰδοῦ δοῦπον αὐ κλῶω τινά, -ἰδοῦ πράξις γενναία' || ὄμ. μτ. ὄν. κ. ἀντων.: Ἐπιγρ. ἰδοῦ χελιδών, ΠΔ Γέν.27,1 ἰδοῦ ἐνάω, αὐτ.ἘΕ.4,14 ῥαχὶ ἰδοῦ Ἀραῶν, ΚΔ Λουκ.19,20 ἰδοῦ ἢ μνά σοι' || νεώτ. παροιμ. ἰδοῦ ἢ ῥόδοξ, ἰδοῦ καὶ τὸ πῆδημα | ἐπὶ τῶν καυχόμενων διὰ παρηγορημένας πράξεις καὶ προκαλούμενων διὰ ἐπαναλόδων αὐτῶν 3) μτ. ρημ.: Σοφ.Τρ.1079 ἰδοῦ θεάσθε' || ἴδ. ὄταν προσφέρῃ τις τὴς εἰς τινα, νά παρε: Σοφ.Φιλ.776 ἰδοῦ θέκου, πατ' || ἐν ὄριστ. ἐφ' ὄλων τῶν χρόνων: Εὐρ.Ορ.143 ἰδοῦ πειθόμεν, Κάλδ.Λύρ.2,2 τὸ ἀνθρώπου τὰ γόνατα | ἰδοῦ πετάσου' || συνη. μτ. παρελθ. χρόνων: ΠΔ Γέν.24,15 καὶ ἰδοῦ... ἐξῆπαρῆστο, ΚΔ Ματθ.27,51 καὶ ἰδοῦ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη' || κ. ἐν μέσῳ περιόδου τινός: ΚΔ Λουκ.13,16 ταύτην. ἦν ἔδισεν ὁ σατανᾶς, ἰδοῦ δεκά καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι... || μτ. ἐρωτήσις.: Ἀριστφ.Νεφ.825 ἰδοῦ... τί ἐστίν; 4) ἐν ἐπαναλήθῃ τῶν λέξεων ἄλλων προσποιοῦ χλευσαστικός: Ἀριστφ.Ἰπν.87 ἰδοῦ γ' αἰκρατον, αὐτ.Θεσμ.206 ἰδοῦ γε κλέπτην.

ἰδοῦθε Πουλυδ.477 « αὐτῶν εἰδος ».

ἰδρεία (ἡ) (ἴδρις), ἰων. -ελη γνώσις, ἔμπειρία, πείρα: ἸλΠ 359 ἰδρεία πολέμου, Ἄπολλ.Ρ 2,72.

ἰδρις-ιος (ὁ, ἡ), οὐδ. -ι | οἶδο | ἄπ. ἴδριως, πληθ. ἴδριες, ἴδριδες κ. ἴδριδα, ποι. ἐπιθ. πεπειραμένος, εἰδήμων, μτ. ἀπαρφ. ἢ γεν. πράγμ. ἢ ἐμπροθ.: Ὀδ.Σ 233 ἀνήρ ἴδρις, Ἡσίοδ.Α 351 ἴδρις νόνο καὶ οἴζυος, Πλνδ.Ο 1,104 ἴδρις καλῶν, Ἀρχιλ. 39 ἴδρις ἔργων, Σοφ.ΟΤ 1087 κατὰ γνώμων ἴδρις Διον.Π 85' ἴδρις ἐν πολέμοισι 2) ὡς οὐσ. ὁ προνοητικός, δδ. εἶδ. ὁ μύρηξ: Ἡσίοδ.Εργ.778 ἴδρις αἰωρῶν ἀμάται.

ἰδρίτας-ου (ὁ) μτγν. ἀμφ. ἀνάγν. τοῦ ἴδρις βλλ.: Ἀλέξ.Μαγνησ.ΑΠ 6,182.

ἰδρῶ (τὸ) δημ. ὁ ἰδρώς βλλ.

ἰδρωκόπι (τὸ) δημ. ὁ πολλὸς ἴδρώς, τὸ ἴδρωμα: Ἀρέτ.Βατοπ.2,158 ὥστε δίχως ἰδρωκόπι | δίχως μόχτο νά βολῆ | πέρα ὡς πέρα οἱ παλιανθρώποι | νά χουν βόσκημα πολὺ.

ἰδρωκοπέ (ὁ) δημ. κόπος, μόχθος.

ἰδρωκόπος (ὁ) δημ. ὁ καλῶς ἐμαχόμενος, δουλευτής.

ἰδρωκοπέ δημ. δουλεύω, κοπιᾶώω, μοχθῶ.

ἰδρωσύνη (ἡ) Ἐπιγρ. κόπος, μόχθος: Ἰδρωσύνη σώματος.

ἰδρωσύνη (τὸ) νεώτ. χημ. φλουορανθένιον βλλ.

ἰδρωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἰδρωθῆν κτισμα, οἰκοδόμημα: Στράβ.6,1 ἰάσατος ἰδρωματ' || νεώτ. ὄργανισμός ἔχων ἀγαθοεργὸν ἢ ἄλλον κοινωφελῆ σκοπὸν: φιλανθρωπικὸν - ἐκπαιδευτικὸν ἰδρωματ'

2) ἔδος, ναός, ἱερὸν: Ἦρ.8,144 ἱδρυμα θεῶν, Αἰσχ. Ἀγ.339 θεῶν ἱδρύματα, Πλάτ. Νόμ.717B ἱδρύματα ἴδια πατρῶν θεῶν || ὄμ. ἀγάλμα: Αἰσχ. Πέρσ.811 ἱδρυμα δαιμόνων 3) τὸ σὸν ἱδρυμα πόλεως προυρίγιον, στήριγμα τῆς πόλεως, ἐπὶ τῶν ἀρχόντων: Εὐρ. Ἰκ.631.

ἱδρύς (ή) δημ. τὸ φυτόν δρύς ἡ χνοῶδης. **ἱδρύσις**-ως (ή) κ. νεώτ. τὸ ἱδρῆναι, ἀνεγέρσις, ἰδ. ναῶν: Πλάτ. Πολ.427B ἱερῶν ἱδρύσεις || κτίσις: Πλούτ. Ρωμ.9 πόλεως ἱδρυσιν λαμβανούσης || τοποθέτησις, οἶον ἀγαλμάτων: Διον. Ἀλ. Ρωμ.2,18 2) εἰδ. φρ. Ἐρμέτις ἱδρύσιες ἀγάλματα Ἐρμού: Κριναγ. ΑΠ.6,253 3) διαμορφή, κατοικία: Στράβ.8,7, τοὺς δ' ἄλλους ἐξω διαπέμφαι κτήθησοντας ἱδρυσιν ἕκαστον αὐτῶ, Πλούτ. Ἦθ.408Α || κ. μτφ. σύστασις, συγκρότησις: Πλούτ. Ἦθ.651D οὐκ ἔχειν ἱδρυσιν.

ἱδρυτής (ὸ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἱδρῶν ἡ ἱδρύσας, ὁ θεμελιώσας: ἱδρυτής τραπέζης - συλλόγου.

ἱδρυτικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἱδρύσιν ἢ τὸν ἱδρυτὴν βλάς: ἱδρυτικοὶ τίτλοι-ἱδρυτικὰ μετοχαί.

ἱδρῶν κ. νεώτ., μέλλ. -ύσω, ἄορ. ἱδρύσασ, παρακ. ἱδρύσασ, μέσ. μέλλ. ἱδρῶσσομαι, ἄορ. ἱδρῶσάμην, παθ. μέλλ. ἱδρῶθήσομαι, ἄορ. ἱδρῶθην κ. ἱδρῶθην (συνήθ. γρ. κωδ.), παρακ. ἱδρῶμαι, ἐν χρ. ἐπὶ παθ. κ. μέσ. σμ., βάλλω, κἀμνω τινά νά καθίσσει: Ἰλ.Β.191 αὐτὸς τὴ κάθησσι καὶ ἀλλοὺς ἱδρῶσαι λαοῦς, Εὐρ. Ἰων.1573 ἱδρῶσε θρῶνῶ ἐνὶ θούρῳν || ὄμ. τοποθετῶ τὸ στράτευμα, στρατοπεδεύω: Ἦρ.4,124 ἱδρῶσε τὴν στρατιτὴν ἐπὶ ποταμῶ 2) κ. παθ. καθίζω, μένω: Ἰλ.Γ.78 τὸ δ' ἱδρῶνθησαν ἀπαντες, Εὐρ. Ἰνπ.639 κατ' οἶκον ἱδρῶται γυνή, Αἰσχ. Ἰκ.413 ἐν θένω ἔδρυσαν ὧδ' ἱδρῶμενας || ἐπὶ στρατοῦ, στρατοπεδεύω: Ἦρ.4,203 ἱδρῶθενί τῷ στρατοπέδῳ ἤλαθε.. ἀγγελοῦς ἀποκαλέειν αὐτοῦς, Θουκ.8,40 ἡ στρατιὰ βεβαίως ἔδοξεν ἱδρῶσθαι ἰβάνη δι᾽ ἔλαθεν ἀσφαλῆ θέσιν), Αἰλ. Τακτ.2,4 ἱδρῶσθαι ἐπὶ τῶν Ἰππων 3) ἐγκαθίστασθαι τινά εἰς τινά τόπον: Εὐρ. Ἀлк.841 δεῖ γάρ με σώσασθαι τὴν θναοῦσαν ἀρτίως γυναικα κεις τόνδ' αὐθις ἱδρῶσαι δόμον, Πλούτ. Πομπ.28 ἱδρῶν πολλοῦς ἐν πόλει 4) μτφ. διεγειρῶν, καθίστασθ, ἐν κωμῆ σμ.: Αἰσχ. Εὐμ.862 ἐν τοῖς ἀστοῖσιν ἱδρῶσις Ἀρη ἐμφύλιον (ἐμφύλιον πόλεμον) 5) παθ. μένω πάντοτε, εἶμαι ἐγκατεστημένος: Ἦρ.8,73 δύο (ἔθνεα) αὐτόχθονα ἐόντα κατὰ χώρην ἱδρῶται νῦν τῆ καὶ τὸ πάλοι οἴκεον, Σοφ. Τρ.68 πού κλύεις νιν ἱδρῶσθαι χθονός, Θουκ.1,131 ἐς Κολωνάδας ἱδρῶσθαι, Πλάτ. Τιμ.77B μεταξὺ φρενῶν ὀφθαλοῦ τε ἱδρῶσθαι || ἐπὶ τοπικῶν νοσημάτων: Ἰνπ. Κρσν.309 πόνος ἐς στήθος ἱδρῶσθεις, Θουκ.2,49 τὸ ἐν κεφαλῇ ἱδρῶσθαι κακόν 6) μέσ. τοποθετῶ ἀσφαλῶς, ἐγκαθίστασθ: Εὐρ. Φοῖν.1008 ἱδρῶται ἀνακτα τῆς, Διον. Ἀλ. Ρωμ.1,68 ἱδρῶσασθαι τοὺς βίους (ἐκείνην ὠρισμένους τρόπους ζωῆς) 7) παθ. παρακ. ἱδρῶμαι ἐπὶ πόλεων ἐν ἀναφ. πρὸς τόπον ἡ θέσιν, κείμαι, εὐρίσκομαι: Ἦρ.2,59 ἱδρῶται ἡ πόλις αὐτῆ τῆς Αἰγύπτου ἐν μέσῳ τῷ ἔλεπτα 8) μτφ. ἐφυσάζω: Ἰνπ. Ἐπιδ.3,17 ἐἰ ἐνάτη πολλὰ παρέλπει καὶ πάλιν ἱδρῶσθαι 9) κ. νεώτ. κ. δημ. ὀρθῶ, στήνω, ἰδ. ἐν τῷ μέσ. ἀνεγείρω ναοῦς, ἀνδριάντας κτ.: Σίμων.140, Ἦρ.6,105 ἱδρῶσαντο ὑπὸ τῆ ἀκροπόλι Πανδὸς ἱρῶν, Εὐρ. ἸΠ.1455 ἱδρῶσαντο βρέτας, Ἀριστφ. Γλ.1153 ἱδρῶσασθαι Ἐρμῆν, Πλάτ. Πρωτ.322Α ἱδρῶσαντο βωμοῦς || κ. μτ. δοτ.: Ἀριστφ. ἀν.26Δ τὴν δαίμον' ἦν ἀνήγαγον ἐς τὴν ἀγορᾶν ἄγων ἱδρῶσσομαι βοί κ. παθ.: Ἦρ.2,44 ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν ἱδρῶται, Ἀριστφ. ἀν.245 βωμός ἱδρῶθαι || ἐν Ἀθῆναις, ἠρως κατὰ πόλιν ἱδρῶμενοι ἠρως πρὸς τιμὴν

τῶν ὁποίων ἐστήθησαν ἀγάλματα: Λυκούργ.1 || κ. ἐν παθ. παρακ. ἐν μέσ. σμ.: Ἦρ.2,42 ὅσοι μὲν Διὸς ἱδρῶνται ἱερῶν ἢ νομοῦ τοῦ Θεβαίου εἰσι... οὗτοι αἰγὰς θύουσι 10) ρηματ.π. ἔδρα, ἱδρυμα, ἱδρυσίς. Ἐκ ρίζ. σεδ-, ἐδ- (λατ. sedes, ἐζομαι, ἔδος ἔδρα) sid-, ἰδ- (λατ. sidus, ἰδω). **ἱδρῶ-σω** κ. ἱδρῶν βλ.λ. (ἱδρῶς κ. μσν. κ. νεώτ., ὄμω. ἱδρῶν, μέλλ. -ύσω, ἄορ. ἱδρῶσασ, παρακ. ἱδρῶσασ, παθ. παρακ. ἱδρῶμαι (οἱ συναρ. τ. ἔχουν -ω κ. φ ἀντί σου κ. σι, μτφ. θηλ. ἱδρῶσαι, -ψ' πληθ. ἱδρῶσι, εὐκτ. ἱδρῶθῃ), δημ. μτφ. παθ. παρακ. ἱδρῶμενος ἐκβάλλω ἱδρῶτα, ἱδρῶνω, κυρ. ἔνεκα κόπου: Ἰλ.Σ.372 τόν δ' ἱδρῶνonta, Ὀδ. Δ.39 Ἰππους λῦσαν.. ἱδρῶνonta, Σολωμ. Καλοκοίρι Μεταστασίου7,1 ἱδρῶμενος στήθια, πρόσωπο || ἐπὶ ἐλάφω δικωκόμενης: Ἰλ.Α.119 ἤξει.. σπεύδουσι ἱδρῶσασαι || κ. μτ. συστοίχ. αἶτ.: Ἰλ.Δ.27 ἱδρῶ καθ' ὄν τδρῶσα μόνω, Ἀριστλ. Πρ.867β,34 διὰ τὸ τὸ πρόσωπον μάλιστα ἱδρῶσιν: Ἐρωτῶκρ. Α.292 κ. ἱδρῶ τοῦ ψυχρομαχιστοῦ τὸ πρόσωπό μου δρῶναι 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. κοπιᾶζω λίαν: ἱδρῶναι νά βγάλη τὸ καρδέλι || ὄμ. σμ. κ. ἐν φρ. ἱδρῶνω αἶμα 3) δημ. πράμν., καλύπτομαι ὑπὸ λεπτῶν σταγονιδίων: ἱδρῶσε τὸ κανάτι 4) ρηματ.π.βλ. ἱδρῶς.

ἱδρῶα κ. -ω(αἰ)τή (ἱδρῶς) κ. νεώτ. ἔξάνθημα τοῦ δέρματος ἐξ ἱδρώτος προερχόμενον: Ἰνπ. Ἀφορ.3,21 2) ἱδρῶνόν βλ.λ.

ἱδρῶθης-ους-ές ὁ εὐκόλως ἱδρῶνων: Ἰνπ. Ἐπιδ.5,73. **ἱδρῶτις**-κασα-εν ὁ ἔχων ἱδρῶτα || ὁ προκαλῶν ἱδρῶτα: Βαυχ.12,57 ἱδρῶτις πόνος.

ἱδρῶτον ἢ ἱδρῶν πάπ. ὕψασμα πρὸς ἰσόμαξιν τοῦ ἱδρώτος, ὡς ἐξάρτημα ἵπποσκειυέας' πρβλ. ἱδρωμάκτρα.

ἱδρωμα-ατος (τὸ) ἱδρῶ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἱδρῶ, ἡ ἱδρωσις, διαφόρησις: Ἀριστλ. Ζ1.10,3,7, -ἱδρωμα πού κάμνου τὰ χέρια μου.

ἱδρωμάκτρα (ή) νεώτ. ἔλασμα ἐκ χάλυθος, κατάλληλον διὰ τὴν ἀφαίρεσιν, ἀποξέσιν τοῦ ἱδρώτος τοῦ Ἰππου μετὰ ἐπίπνον ἐργασίαν.

ἱδρῶν δημ. ἱδρῶ βλ.λ.

ἱδρῶς-ώτας (ὸ, αἰολ. ἢ) (ἱδρῶς) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ἱδρῶτας ἡ ἱδρωτάς κ. ἱδρῶς, δοτ. ἱδρῶτι κ. π. Ὀμ. ἱδρῶ, αἰτ. ἱδρῶτα κ. π. Ὀμ. ἱδρῶ (τὸ τ π. Ὀμ., γ π. Απ.) τὸ ἐκρινόμενον διὰ τῶν πόρων τοῦ σώματος ὑδατῶδες ὑγρὸν: Ὀδ.Α.599 κατὰ δ' ἱδρῶς ἔρρειεν ἐκ μελέων, Σοφ. Τρ.767 ἱδρῶς ἀνήγει χρωτῆ, Πλούτ. Κοριοί.3 βέσσει ἱδρῶτι || τὸν ἔκοψε κρύος ἱδρῶτας (ἐφοδῆθη, ἐταράχθη) || κ. κτ. πλ. οἱ ἐκ σωματικῆς ἀσκήσεως προερχομενὶ ἱδρῶτες: Πλάτ. Φαῖδρ.239C ἱδρῶτες ἱρφοί 2) ἐπὶ δένδρω, ὁ ἐξεργόμενος χυμός, ρητίνη, κόμμι: Εὐρ. Ἰων.1175 ἐξεβυσθία σμύρνης ἱδρῶτα || ἐν αἰνίγμασι ὁ οἶνος, τὸ κρασί: Ἀντιφάν.52,12 βρομιάδος δ' ἱδρῶτα πηγῆς 3) κόπος, μόχθος, στενωχῶρια: Ἠσιόδ. Ἐργ.289 τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπαροῖθεν ἔθικαν, Ξεν. ΚΠ.2,129 ἱδρῶτα αὐτοῖς παρεῖχεν, Κάλβ.8,12 πάντ' ὅσα οἱ ἱδρῶτες μας ὠρίσασεν ἀτάγχα, Παλαιμ. Τρισεῖδ. 34 θταν ὀπόθησες αὐτὸ πού ἀπόκτησες μετ' ὅν ἱδρῶ σου, φρ. με τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου μου ἡ ἀπλῶς με τὸν ἱδρῶτά μου, δημ. με τὸν ἱδρῶ μου (ἰδί τὸ κόπου μου, τῆς ἐργασίας μου) 4) μτφ. τὸ μετὰ κόπου καὶ μόχθου κτώμενον: Ἀριστφ. Ἐκκλ.750 οὐ γάρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα.. ἐκβαλῶ 9) ρηματ.π. ἱδρῶ, ἀνιδρωτῆ, ἱδρῶθης, ἱδρῶτις, ἱδρωμα, ἱδρωσις, ἱδρωτήριον, ἱδρωτικὸς, ἱδρωτοποιός, ἱδρωτοποιῶ. Ἐκ ρίζ. σφιδ-, ἰδ-, ἰδῶ, ἱδός, ἱδρός, λατ. sudor, sudarium.

ἱδρωσις-εως (ή) (ἱδρῶ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐκκρισις ἱδρώτος, ἐφιδρωσις, ἱδρωμα: Ὀλυμπ. Μετ.103,5.

Ιδρώσσω [ιδρώσ] μγν., όπ. ιδρώττω [ιδρώ βλλ.: Γαλ.16,778, Σχόλ. Αριστοφ. Βάτρα.238.
Ιδρωτάρι-οθ (τό) [ιδρώς] όσμ. κ. ιδρωτάρι ό-φθονος έκκρισις ιδρώτος, πολός ιδρώτας.
Ιδρωτάρια (τά) μγν. τά ιδρωαβλλ.: Όρειδ. άπ.17.
Ιδρωτήριον (τό) [ιδρώς] γλωσσ. κ. νεώτ. δω-μάτιον άφιδρωτικής του θαλανείου, μέρος του λουτρού, έν ώ ηδύνατο τις τά ιδρωσιών έκ τών θερμών άτμών, πυρισταήριον. 2) κτ. πληθ. φάρ-μακα ιδρωτικά, διαφωρητικά: Παυλ. Αιγ.3,74.
Ιδρωτίδας-ων [αή] [ιδρώς] μον. τά ιδρωα βλλ.: Στέφ. Α8. Ήπν.2,370D.
Ιδρωτικός-ή-όν κ. νεώτ. ό προκαλόν ιδρωσιν, έφιδρωτικός, διαφωρητικός: Ήπν. Δι.3,72 ιδρ- χρί-σματα, Όρειδ.2,58,78, - ιδρωτικά φάρμακα [τά έπαυξέοντα την έκκριση τών ιδρωτοποιών άδέ-νω]. 2) έπί προσ., ό έχων τάσιν προς ιδρω-σιν, ό εύκόλως ιδρώνων: Θεόφρ. 'Ιδρ.36' κ. συγκρ.: Γαλ.14,290 ιδρωτικώτεροι γίνονται.
Ιδρωτικός έπίρρ. κατά τρόπον ιδρωτικόν βλλ.21 κ. συγκρ. ιδρωτικώτερος: Αριστλ. Πρ.870b,7 ιδρωτικώτερος διάκεισθαι [μάλλον έπιρρηή εί-ναι εις τό ιδρωσίν].
Ιδρωτιον [τό] ύποκορ. του ιδρώς βλλ.: Ήπν. Έπίδ.7,5.
Ιδρωτοιδής έπίρρ. μον. κατά τρόπον όμοί-όζοντα προς ιδρώτα, καθώς ό ιδρώς: Στέφ. Α8. Ήπν.1,112D ιδρωτοιδής κενούσθαι.
Ιδρωτοθεραπεία (ή) [ιδρώς-θεραπεία] νεώτ. Ιατρ. θεραπεία έπιδωκόμενη ζία προκλήσεως έκκρισεως άφθόνου ιδρώτος.
Ιδρωτοποιία (ή) [ιδρώς-ποιία] ή πράξις και τό άπάτελεσμα του ιδρωτοποιού βλλ.: Αριστλ. Πρ.870b,38, Παυλ. Αιγ.5,3.
Ιδρωτοποιός-όν [ιδρώς-ποιώ] μγν. κ. νεώτ. ό έμποϊών, ό παράγων ιδρώτα: Διοσκ.3,68, Φι-λούμ.π. Αέτ.9,12 || νεώτ. άνατ. ιδρωτοποιοί ά-δένες [σωληνοειδείς άδένεισκοι του σώματος, ά-δερματικοί άδένες].
Ιδρωτοποιώ-έω [ιδρώς] έμποϊώ ιδρώτα: Ό-ρειδ. άπ.128' || κ. παθ. ιδρωώ, ιδρώνω: Αριστλ. Πρ.870b,31.
Ιδρώω ό κυρ. άουναίρ. τ. του ιδρώ βλλ., έπ. μγ. ιδρώοντα, ιδρώνοντας, ιδρώαυσα: Αριστοφ. Επρ.1283, Λουκ. Συρ.10 ιδρώεις... τά ξόανα, αύτ.17 ιδρώειν άρξασο και τρώμω έχετο.
Ιδύθολαι 'Ησ. «προφαίνεται».
Ιδυτα (ή) [τ] έπ. τ. του ιδύθου, του οίδα: 'Ιλ. Α 356.
Ιδυτοί [οί] κ. άττ. ιδύοι έν τοίς νόμοις του Δρά-κοντος και Σόλωνος, συνιστορες, μάρτυρες: Α-ριστοφ. άπ.222, Παισα. Γραμμ. άπ.151' || 'Ησ. «οι τάς φωνικάς δικας κρίνοντες».
Ιδύλευμα 'Ησ. «μάθημα».
Ιδυλητής π. 'Ησ. άνευ έρμηνεύματος.
Ιδυνητής 'Ησ. «μάντις».
Ιδυξ-υκος [ό] μγν. ή Ικτις: 'Ηρωδιαν.1,44.
Ιδω ύπατ. άορ. β' του όρω βλλ.
Ιδωμ έπ. ύποτ. άορ. β' άντ. Ιδω του όρω βλλ.
Ιδών-όντος-ουσα-όν μγ. άορ. β' του όρω βλλ. έξ βροχούτερος τ. του ή βλλ.: Αριστόν.1,4.
Ιε κ. Ιεν έπ. παρ. γ' έν. του έρχομαι βλλ.
Ιε [ιω] κ. άττ. γ' έν. παρ. του ήμνι βλλ.
Ιεΐα 'Ησ. «τάς κυρίας, οίκογενείς».
Ιεΐη έπ. εύκτ. γ' έν. ένεστ. αντί τοι του έρχομαι βλλ.: 'Ιλ. Τ 209.
Ιεΐς-έντος-εΐσα-έν μγ. ένεστ. του ήμνι βλλ.
Ιέλαιον [τό] [τον-έλαιον] μγν. έλαιον έξ ίων: Συνέσ. Πυρ.ετ.102,194.
Ιελοσ 'Ησ. «ό τών έντέρων ταραγμός. Συρακώσιαι». Ιέμεν κ. Ιέμεναι έπ. άναρφ. ένεστ. του ήμνι.
Ιεμνάω Ιέκ του Ιέμενος [έπίρρ. σχόλ. προθύ-μως: Σχόλ. Απολλ. Ρ 3,890.
Ιεν έπ. γ' πληθ. παρ. αντί Ιεσαν του ήμνι βλλ.

Ιερά (ή) όνομα όφως: Αριστλ. Ζ1 607α,31 έστι δέ τι όφίδιον μικρόν, ό καλοΰσι τινες Ιεράν, δ ό πάνα μεγάλοι όφεις φεύγουσι [ό.γ. Ιε-ρόν]. 2) όνομα πολλών φαρμάκων: Γαλ.13,126' 3) θηλ. τοΰ έπιθ. Ιερός βλλ.
Ιεράγγελοι [οί] [Ιερός-άγγελλοι] 'Ησ. «θεωροί, άγγελλοί τάς πανηγύρεις».
Ιεραγών-έω πάπ. φέρω προσφοράς.
Ιεραγώνος-όν [Ιερά-άγω] ό φέρων, ό βαστά-ζων Ιερά σκεΰη: 'Ηδύλ.π. Αθίν.1,497D μύσαις Ιεραγώνος, Πολύβ.31,20,|| ναΰν Ιεραγών, Διον. 'Αλ. Ρωμ.16,3' || τό άρα, τάς οΰσα: 'Επιγρ. αίρε-θέντες Ιεραγώνι υπό του σύμπαντος δήμου.
Ιεράζω 'Επιγρ. βοιωτ. Ιεραϊάδω, μγ. άορ. Ιε-ραϊάσασα ύπηρετώ ώς Ιερεύς, Ιερατεύω: Ιερά-ζοντα τό 'Ασκληπιώ. κ. μτ. γεν. Ιεράζειν τουΰ Ασκληπιού.
Ιερακανθώδης-ους-ές νεώτ. άνατ. κτ. πληθ. Ιε-ρακανθώδεις σύνδεσμοι οι συνδεόντες τάς άκάνθας του όστου τών λαγόνων μετά του Ιε-ρού όστου.
Ιερακάρης [ό] μον. Ιερακάριος βλλ.: || άξί-ωμα, λειτούργημα π. Βυζαντινοΰ του εις έν ήτο άνατεθειμένη ή μέριμνα και όποιασεία των θηρευ-τικών Ιεράκων κ. γεν. τών τής θήρας του παλαιοΰ.
ΙεράκARIOS [ό] μγν., μον. κ. νεώτ. ό Ιερα-κοτρόφος, Ιερακάρης: Κατ. Αστρλ. Κ 84/1,217.
Ιερακίον [τό] πάπ. λειψανόθηκη Ιερακος.
Ιερακίος-α-ον [Ιεραξ] μγν. ό όμοιος προς Ιερακα: Γιορφ.π. Εΰσ. Εΰαγγ. Προν.3,12.
Ιερακία βοτάνη (ή) Ιερακίον βλλ.: Ωραπ. 'Ιερογλ.1,6.
Ιερακιάς-άδος (ή) μγν. ά. Ιερακία: Αλέξ. Γραλλ.2.
Ιερακίδια [οί] νεώτ. ζωολ. οίκογ. πτηνά του άβρολογώτου τών άρπακτικών.
Ιερακιδεύς-έως (ό) μον. κ. νεώτ. ό νεοσάσς του Ιερακος: Εΰστ.753,56' προβλ. άεπιδείς,
Ιερακίδιον [τό] 'Επιγρ. ειδώλιον Ιερακος.
Ιερακίξω [Ιεραξ] φανάξω, φέρομαι ώς Ιεραξ: Θεόφρ. Σημ.16, Αλ. Ζ1,77.
Ιεράκιον [τό] μγν. κ. νεώτ. βοτάνη τις: Διοσκ. 3,72 Ιεράκιον τό μέγα [ούρόσπερμα τό μικροδι-οειδές], αύτ.3,73 Ιεράκιον τό μικρόν [ύμενόημα τό έλληνικόν] || νεώτ. βοταν. γεν. φυτών τής οίκογ. τών συνθέτων. 2) μικτόν κολλύριον: Γαλ.12,783.
Ιερακίονος [ό] ύποκορ. του Ιεραξ βλλ.: Αριστοφ. 'Όρν.112 δέξύν Ιερακίονον ές τάς χείρας ύμίν δΐσσομεν.
Ιερακιστί έπίρρ. πάπ. εις την γλώσσαν τών Ιε-ράκων.
Ιερακίτης [ό] μγν. είδος λίθου έχοντος τό χρώ-μα του τραχήλου Ιερακος: Πλιν. Φι 37,167, Γαλ.12, 207' 2) πάπ. βοτάνη τις, Ιεράκιον βλλ.
Ιερακοβοσκός [ό] [Ιεραξ-βόσκω] μγν. ό τρέ-φων Ιερακος: Αλ. Ζ1,79.
Ιερακοειδής-ους-ές [Ιεραξ-είδος] μγν. κ. νεώτ. ό όμοιος προς Ιερακα, Ιερακώδης, γρηγόρις: 'Α-νών.έν. Ανω.βασσα.132 ρίς Ιερακοειδής έπίρρ. -ώς.
Ιερακοκέφαλος [ό] νεώτ. έπιθ. του Αιγυπτίου θεοΰ Όρου, ό έχων κεφαλήν Ιερακος.
Ιερακοπρόσωπος [ό] μγν. ή Ιερακοπτείνω || ό φονεύων Ιερακος 'Ησ. έν λ. φαδοκτόνος.
Ιερακόματος-ον μον. ό έχων όμμα και χρώ-μα όφθαλμών Ιερακος, μάτια γερακωτά: Θεό-φιλ. Πρωτ.165,2.
Ιερακόμορφος-ον μγν. έπί του Αιγυπτίου θεοΰ 'Ηλίου, ό έχων μορφήν Ιερακος: Φιλ.π. Εΰσ. Εΰαγγ. Προν.1,10, Σέξτ. Έμμ. Πυρρ.3,219, Ωραπ.1,6.
Ιερακοπέδιον [τό] μγν. τό φυτόν λυχνίς όγρια: ΨΔιοσκ.3,10.
Ιερακοπρόσωπος-ον μγν. ό έχων μορφήν Ιε-ρακος, άρπακτικής έκφράσεως: Γιορφ.π. Εΰσ. Εΰ-αγγ. Προν.3,12' προβλ. Ιερακόμορφος.

Ιερακοσφίον (τό) νεώτ. βιβλίον περί θεραπειάς ἢ ἀνατροφῆς ἱεράκων.
Ιερακότφος (ὁ) πᾶν. ὁ θάπτων ἱεροῦς ἱεράκας.
Ιερακοτρωφία (ἡ) νεώτ. διατροφή καὶ ἐκγύμνασις ἱεράκων πρὸς θήραν.
Ιερακοτρώφον (γρέφω) κ. νεώτ. ὁ τρέφων ἱεράκας : Κατ. Αστρλ.Κ7,118 ἢ ὄμ. τὸ ἀρα. ὡς οὐα. ὁ ἱερακότης, ὁ γερακότης βλ.λς. 2) ὁ μοθητής τοῦ ἱεράκου : Εὐνάπ. Ιστ.ἀπ.268D.
Ιερακόθης-ους-ε ὁ ὄμοιος πρὸς ἱεράκα, & ἱερακοειδής : Εὐνάπ. Ιστ.ἀπ.206D.
Ιεράμοιθοι (οἱ) Ἦσ. « προφηταί θεῶν ».
Ιερανάγκη (ἡ) μυσ. ἱερά ἀνάγκη : πρόνοια καὶ ἱερανάγκη.
Ιερανθεσία (ἡ) Ἐπιγρ. μ. ὄμωρ. Ιερ- ἀφιέρωσις.
Ιερανομῶ-έω (ιεράς) Ἐπιγρ. ἀναλαμβάνω ὑπερβαίνω εἰς ἱερούς ἱεροτελεστῶν.
Ιεράε-αικος (ὁ) νεώτ., ὄμωρ. γεράκας, γεράκι, ἰων. κ. ἐπ. ἱρηξ-ηκος, ὄμωρ. ἱεράξ ἀρακτικόν τι δρυσεν, τὸ γεράκι : Ἰλ.Ν 62 ἱρηξ κώλυπτερος, Πι. 2,65 δς δ' ἄν ἱβιν ἢ ἱρηκα ἀποκτείνω, Ἀριστλ. Ζ116α,17 ἢ ὡς ἱερόν πηγνὸν τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἀριστλ. Ὀρν.516 ὁ δ' Ἀπόλλων ὄμωρ θεράπων ἱεράκα ἢ νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκον. τῶν ἱερακιδῶν 2) εἶδος ἰχθύος : Ἀθην.8,356Α ὁ δὲ ἱεράξ σκληροσαρκότερος μὲν κόκκυγος 3) ὄνομασία βαθμοῦ, ἀξιώματος τῶν ὑεμυμένων εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Μίθρα : Πορφ. Ἀνοχ.4,16 4) ὄνομασία ἐπιδέξιμου : Σωφ. Ἐπιδ.12.
Ιεραίοιθός (ὁ) ἀρχ. λεξ. ἱερός ἰοιθός, θεῖος φάλητος Ἦσ. « ποιητής ».
Ιεραπολία (ἡ) μγν., ἰων. ἱεραπολίη τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱεραπόλου βλ.λ. : Συνέσ.327B.
Ιεραπόλος (ὁ) (ἰολῶ) κ. ἱερηπόλος ἀνώτατος ἱερεὺς ἐν παιν ἑλλην. πόλεσι : Πίνδ. Παρθ.1,6, Ἐπιγρ. ἱεραπόλου γνόμα.
Ιεραπόλο-έω (ιεραπόλος) Ἐπιγρ. εἶμαι ἱεραπόλος βλ.λ.
Ιεραποστολή (ἡ) νεώτ. ἡ ἀποστολὴ κληρικῶν ἢ μοναχῶν πρὸς διδασίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς μὴ χριστιανικὰς χώρας 2) ἡ πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν ὄργανωσις.
Ιεραποστολικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἱεραποσταλὴν ἢ ἱεραπόστολον βλ.λ. ἱεραποστολικὴ περίοδισ, ἱεραποστολικὸν κήρυγμα κ. ἐπίρρ. -ῶς.
Ιεραπόστολος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀποστολλόμενος ἢ μεταδιδόνων ἐξ ἰδίας προαιρέσεως εἰς χώραν μὴ χριστιανικὴν πρὸς διδασίαν καὶ διδασκαλίαν τοῦ χριστιανισμοῦ : Καλλυ.Θάν.βλ.157 ὁ μὲν ἱεραπόστολος Ἀμερικανός, ὁ δὲ καλόγηρος γνωστός διὰ τὸ μιγαλλόθρησκον.
Ιεράρχης (ὁ) (ἱερχω) Ἐπιγρ. κ. νεώτ., βιοιωτ. ἱεράρχης ὁ ἀρχων τῶν ἱερῶν τελετῶν, ὁ φροντίζων περὶ αὐτῶν : Ἐπιγρ. 2) κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ προϊστάμενος τῶν ἐν τῇ περιφέρειᾳ ἱερατικῶν ἀρχῶν, ἐπίσκοπος, μητροπολίτης : Ψιδιον. Ἀρεοπ. 181B, Εὐάγρ.2468A ἢ οἱ τρεῖς ἱεράρχαι ἰωάννης ὁ Χριστόστομος, βασιλεὺς ὁ Μάρκος κ. Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, οἱ τρεῖς ἐπιφανεῖς θεολόγοι κ. ἁγιοι θεωρούμενοι κ. προστάται τῶν γραμμάτων.
Ιεραρχία (ἡ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐκκλ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱεράρχου : Ἐπιγρ.Ψιδιον. Ἀρεοπ.121A 2) νεώτ. ἐκκλ. τὸ σύνολον τῶν βαθμοῦχων τῆς ἐκκλησίας ἢ εἰδ. τὸ σύνολον τῶν ἱεραρχῶν ὁλοκλήρου τῆς ὁμοδοξοῦ ἐκκλησίας, ὁ τιнос τῶν αὐτοκεφάλων ὁμοδοξῶν ἐκκλησιῶν : ἡ ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος 3) ἡ τάξις τῶν βαθμῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἀρχῆς : ἀνεφέρθη ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ὄπουργον κατὰ παραβάσιν τῆς ἱεραρχίας.
Ιεραρχικός-ή-όν μγν., μυσ. κ. νεώτ. ὁ ἀνα-

φερόμενος εἰς τὴν ἱεραρχίαν ἢ τὸν ἱεράρχην βλ.λ. : Ψιδιον. Ἀρεοπ.429C, Θεοφύλ.Σ 31,9, - ἱεραρχικὴ τάξις - ἱεραρχικὸν σχῆμα.
Ιεραρχικός ἐπίρρ. μγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἱεραρχικόν βλ.λ.31, κατὰ τὴν τάξιν τῶν προϊσταμένων ἀρχῶν : Ψιδιον. Ἀρεοπ.257C, - ἀνεφέρθη ἱεραρχικός-ον μγν. ὁ ἱεραρχικός βλ.λ.1) ΑΓ1,88 οὐρανίον θιάσων ἱεραρχία τάγματα μέλφας.
Ιεραρχῶ-έω μγν., μυσ. κ. νεώτ., βιοιωτ. ἱεραρχῶ εἰς ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς ἐν τοῖς ἱεροῖς πράγμασι : Διον. Ἀρεοπ. Ἐπιγρ. 2) κ. νεώτ. εἶμαι ἱεράρχης, ἐπίσκοπος, ἐκτελῶ καθήκοντα ἱεραρχοῦ : Λεόντ. 1369B ἢ παθ. ἐπὶ τόπου, τελεῶ ὑπὸ ἱεράρχην.
Ιερατεία (ἡ) (ιερατέω) κ. νεώτ., ἰων. ἱρητήη κ. βραδύτ. ἱερητήη-α τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως, ἡ ἱερωσύνη : Ἀριστλ. Πολιτ.1328b,13 τὴν περὶ τὸ θεῖον ἐπιμέλειαν, ἢν καλοῦμεν ἱερατεῖαν, ΚΔ Λουκ.1,9 κατὰ τὸ θεὸς τῆς ἱερατείας.
Ιερατέιον (τό) μγν. κ. νεώτ. τὸ μέρος τοῦ ναοῦ, ἐν ᾧ ἴστανται οἱ ἱερεῖς, τὸ ἱερόν : Ἀθανάσι. 1,676A, Προκ.Κτισμ.1,4 2) κ. νεώτ. τὸ σύνολον, τὸ σῶμα τῶν ἱερῶν μιάς θρησκείας, ὁ κλήρος : Ἀθανάσι.1,244C.
Ιεράτευμα-στος (τό) (ιερατέω) μγν. κ. νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως, ἡ ἱερωσύνη : ΠΔ ἘΞ.19,6 ὑμεῖς δὲ ἔσεσθέ μοι βασιλεῖον ἱεράτευμα καὶ ἔθνος ἅγιον, ΚΔ Πιερ.1,29 2) τὸ ἱερατεῖον, ὁ κλήρος : ΚΔ Πιερ.1,25 ἱεράτευμα ἅγιον.
Ιερατέω κ. νεώτ., ἰων. ἱερητεύω, λεσβ. ἱρητεύω εἶμαι ἱερεὺς ἡ ἱερεία βλ.λ. : Ἐπιγρ. 1- τοῦ Διὸς ταῦ Ζωτήρος ΠΔ ἘΞ.28,1 ἱερατεύομαι ἐν Ἐπιγρ. ΚΔ Λουκ.1,8 ἢ ὄμ. κ. ἱερατεύομαι ἐν Ἐπιγρ. 2) παθ. γίνομαι ἱερός : Ζώσ. Ἀλχ.108B 3) ρηματ.π. ἱεράτευμα, ἱερατεία, ἱερατεῖον.
Ιερατικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἱερέα ἢ τὴν ἱερατεῖαν : Ἀριστλ. Πολιτ.1285b,10 καὶ τὸν θυσιῶν, δασαὶ μὴ ἱερατικάι, Πλούτ. Ἠθ. 34B ἱερατικὸν στέφανον, - ἱερατικὸς σὺνδεσμος - ἱερατικὸν ἀξίωμα ἢ ἡ ἱερατικὴ (τέχνη) ὡς οὐα. ἡ ἱερατεία : Πλάτ. Πολιτ.290E περὶ μὲν Αἴγυπτον οὐδ' ἔξεσι βασιλεῖα χρωσὶ ἱερατικῆς (τέχνης) ἀρχῆς ἢ οἱ ἱερατικοὶ ἡ τάξις τῶν ἱερῶν : Ἠλιόδ. Α10,7 ἢ τῶν . προφητικῶν τε καὶ ἱερατικῶν γένος ἢ ὄνομα παπύρου : Στράβ.17,1,15 ἡ δὲ βελτίων ἡ ἱερατικὴ 2) ὁ ἀφιερωμένος εἰς ἱεροῦς σκοποῦς : Λουκ. Φιλοφ.12 ἱερατικὰ τινα ἐκ βιβλοῦ παλαιᾶς ὀνόματα ἐπτά ἢ Ἐπιγρ. τὰ ἱερατικὰ τὸ ἱερόν ταμεῖον 3) τὸ ἱερατικὸν ὄνομα ἐμπλάστρου : Γαλ.13,183 4) νεώτ. ἱερατικὴ γραφὴ ἡ ἱερατικὴ ἡ ἱερογλυφικὴ βλ.λ.
Ιερατικός ἐπίρρ. μγν., μυσ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἱερατικόν βλ.λ., ἀπὸ ἀσφύως ἱερατικῆς : Δαμάσι. Ἀρχ.259 ἢ εἰδ. μυσ. δι' ἱερατικὸν δικαστήριον : Ἰουστίν. Νεαρ.79,1 καὶ ἱερατικός κρίνειν δίκας.
Ιερατισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐξάρτησις.
Ιερατίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν κρουσταλλοῦμενον εἰς μικρὰ ὀκταέδρα.
Ιεραύλης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἐν ταῖς θυσιαῖς παίζων τὸν αὐλόν.
Ιεραφορία (ἡ) (φέρω) μγν. τὸ φέρειν ἱερά σκεύη : Διον. Ἀλ.Ρωμ.16,7.
Ιεραφόρος-ον μγν. κ. ἱεροφόρος ὁ φέρων, βασιτάτων τὰ ἱερά σκεῦη : Πλούτ. Ἠθ.352B.
Ιερεία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἱρηή, ἐπ. ἱερέη κ. ἱερῆ, ὄμωρ. ἱερά κ. ἱερέα κ. ἱερία, θηλ. τοῦ ἱερέως βλ.λ. : Ἰλ.Ζ 300 τὴν . ἔθικαν Ἀθηναίης ἱερείαν, Πορφύρ. Σκ.28,2 πού . σάν ἱερεία σὲ κρατοῦσε.
Ιερεία (ἡ) (ιερεύω) μγν., Κυπρ. ἱερηΐη, θυσία, εορτή, πανηγυρις Ἦσ. « ἱερεῖαν, θυσίαν, θυμα » : ΠΔ Βασ.4,0,20 ἀγιασάτε ἱερείαν τῷ Βάσιλ'

παράστασις Ιερῶν πραγμάτων, ἢ ζωγραφία' 2) κτ. πληθ. ἢ ἅγια Γραφή.
ιερογραφικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ιερογραφίαν βλλ. : Μαν. 512 μκ **ιερ-γράμματα** 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἅγιον Γραφὴν ἔπιρρ. νεώτ. -ως.
ιερογράφος (ἰ) (γράφω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ γράφων περὶ Ιερῶν πραγμάτων, ὅθεν ὁ συγγραφεὺς Ιερῶν βιβλίων : Καισάρ.1100' 2) ὁ γράφων συμβολικὰς παραστάσεις Ιερῶν πραγμάτων.
ιερογραφῶ-έω (ἰερογράφω) νεώτ. εἰκονίζω, γράφω συμβολικὰς παραστάσεις Ιερῶν πραγμάτων 2) γράφω περὶ θρησκευτ. πραγμάτων.
ιεροδακρύς-ος-ῦ μτγν. ἐπιθ. τοῦ λιθάνου, ὁ συγκείμενος ἐξ Ιερῶν δακρύων : Μελανιη.1 Ιεροδακρυὸν Λιβανον.
ιεροδένδρια (ἠ) μον. ἄλλος Ιερῶν δένδρων : Βί. Ἀλεξ.4893 (ἐκδ. Μί.).
ιεροδιάκονος (ἰ) μον. κ. νεώτ. ὁ κατώτερος βαθμὸς τοῦ Ιερατείου, διάκονος, διάκος.
ιεροδιδασκαλείον (τῶ) νεώτ. σχολή, ἐν ἣ μορφώνονται μαθητὰ προοριζόμενοι νὰ γίνωσιν Ιερεῖς ἅμα καὶ διδασκαλοὶ, ἁ. Ιερατικὴ σχολή.
ιεροδιδάσκαλος (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ διδάσκαλος Ιερῶν πραγμάτων : Διον. Ἀρεοπ.2,73 || ἐν Ρώμῃ, ὁ ἀρχιερεὺς : Διον. Ἀλ.2,73 (πληθῆ). 2) νεώτ. ὁ Ιερεὺς ἅμα καὶ Δημοδιδάκαλος.
ιεροδικαστήριον (τῶ) νεώτ. Ιεροδικεῖον βλλ.
ιεροδικαστής (ἰ) νεώτ. ἁ. Ιεροδικῆς βλλ.
ιεροδικαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ιερὰν ἐξέτασιν : Ιεροδικαστικὴ ἐξουσία 2) κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ δικαστ. ἢ ἀστυνομ. ἀνακρίσεως, βίαιος, αὐθαίρετος.
ιεροδικεῖον (τῶ) νεώτ. μεσαιωνικὸν δικαστήριον τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ τιμωρίαν τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν ἠθωδολογήσασθε ἐλευθεροφρονούντων 2) μωαμεθανικὸν δικαστήριον δικαίων ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ νόμου τοῦ Ἰσλαμ.
ιεροδικεῖν (ἰ) νεώτ. δικαστῆς μετῶν τοῦ Ιεροδικεῖου βλλ.1) κ. 2), ἁ. Ιεροδικαστής.
ιεροδόκος-ον (δέχομαι) ὁ λαμβάνων Ιερά, θυσίας, ἢ Ιεροδόκος ὁ γινόμενος δεκτὸς εἰς ναοὺς ἱερατ. ἀνάγν. : Αλοχ.1κ.363 Ιεροδόκα θεῶν . . ἁλήματα ἅπ' ἀνόδρος ἄγνοῦ.
ιεροδουλεία (ἠ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. Ιεροδουλεία ἢ ἰδιότης, ἡ κατάστασις τοῦ Ιεροδούλου βλλ. : Ἐπιγρ. : πρβλ. Κόντ.Γλωσσ.Παρατ.152.
ιεροδούλος-ον κ. νεώτ. ὁ δούλος τοῦ Ιεραῦ, ὁ ἐν τῷ ναῷ ἢ εἰς θεοτήτᾳ τινα ὑπηρετῶν : Φιλ. 2,420 νεωκόροι καὶ Ιεροδούλοι 2) εἶδ. Ιεροδούλοι (αἱ) ὡς οὐσ. αἱ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης ὑπηρετοῦσαι γυναῖκες καὶ παρέχουσαι ἑαυτὰς πρὸς συνουσίαν : Στράβ.8,6,20 τὸ τε τῆς Ἀφροδίτης Ιερὸν . . πλείους ἢ χίλιας Ιεροδούλους ἐκέκτητο ἄταιρας 2) νεώτ. Ιεροδούλος (ἠ) ὡς οὐσ. ἡ πόρνη, ἴδιως ἢ διατηρῶμένη ἐν πορνείῳ λειτουργοῦντι ὑπὸ τὴν ἀστυνομικὴν ἐποπτεῖαν.
ιεροδρομος-ον (τρέχω), ποι. δωρ. Ιερόδρομος ὁ τρέχων ἐν τοῖς Ιεροῖς ἀγῶσι : Φιλόξ.15' || ἐπὶ Ιεράς πηγῆς, ὁ τρέχων ὡς Ιερὸν ρεῦμα : Ἐλλ. Ἐπιγρ.μον.835,6 Ιεροδρομον ὄδωρ.
ιεροξεταστής (ἰ) νεώτ. ὁ Ιεροξεταστῆς βλλ.
ιεροκρῶν-ῶν Ιεροκρῶν βλλ.
ιεροκρηθῆ-ος-ῆς (θάλλω) ὁ Ιεροκρῆ θάλλων : Ὀρφ. Ὑμν.40,17 μορφαὶ πολυάνθημοι, Ιεροκρηθῆς (διώρθ. Ἐρμάν. Ιεροκρηθῆς).
ιεροθεός-ον μων. ὁ Ιεροθ. κ. θεός : Θεοφίλ. Σ 34.
ιεροθεσία (ἠ) ἐκκλ. ἡ διάθεσις, διάταξις, κατάσταση τῶν Ιερῶν.
ιεροθεσίον (τῶ) Ἐπιγρ. μνημεῖον, μασωλεῖον.
ιεροθύτης (ἰ) (θύημι) μτγν. ὁ ὀρίζων ἢ διατάσσων τὰς Ιεράς τελετὰς.

ιεροθετῶ-έω (θύημι) ὀρίζω, διαθέτω, διατάσσω τὰ τῆς θείας λατρείας : Ἀριστλ.ἀν.404.
ιεροθήκη (ἠ) (θύημι) γλωσσ. κωιδόσ, τόπος περιέχων Ιερά πράγματα ἢ σκευή, Ιερὸν.
ιεροθηρσκεία (ἠ) μτγν. Ιερά λατρεία : Εὐσ. Εὐάγγ.Προπ.9,7.
ιεροθύσιον (τῶ) (θύω) μτγν. κ. νεώτ. τόπος πρὸς τέλεσιν Ιερῶν θυσιῶν, ἁ. Ιεροθυσίον : Παιουσ. 4,32,1 τὸ δὲ ὀνομαζόμενον παρὰ Μεσσηνίων Ιεροθύσιον ἔχει μὲν θεῶν ἀγάλματα.
ιεροθυτεῖον (τῶ) Ἐπιγρ. Ιεροθύσιον βλλ. : Ἐπιγρ. στίσις ἐν Ιεροθυτεῖω.
ιεροθύτης (ἰ) (θύω) Ἐπιγρ., δωρ. -ας ὁ τελῶν τὰς θυσίας, ὁ Ιερεὺς : Παιουσ.8,42,12 σὺν δὲ αὐτῇ καὶ τῶν Ιεροθυτῶν καλουμένων ἀ νεώτοτος.
ιεροθύτων-ον (θύω) ὁ τῶν θυσιῶν ἢ ὁ ἐκ τῶν θυσιῶν προερχόμενος : Ἀριστ. Ὀρν.1,265 Ιεροθύτων . . κησῶν 2) ὁ καθιερωμένος τῶ θεῶ, ὁ Ιερός : Ἐπιγρ. μὴ ἔχεται . . ὑποδύματα, εἰ μὴ πύλινα ἢ δερμάτινα Ιεροθύτα 3) ὁ θυσιασθεὺς, ὁ ὡς θυσία τελεσθεὺς ἢ τελούμενος ὑπὲρ τῆς πατριδος ἢ ὑπὲρ Ιεραῦ τιнос σκοποῦ : Πίνδ.ἀν.78 Ιεροθύτος θάνατος 4) τὰ Ιεροθύτα ὡς οὐσ. τὰ θύματα : Ἀριστλ.Οικ.1349b,13, Θεόπομν. Ἰστ.79.
ιεροθυτῶ-έω (Ιεροθύτης) προσφέρω θυσίας, θυσιάζω : Ἡράκλειτ. Ἀλληγ.39 Ιεροθυτεῖν βουῆς 2) εἶμαι Ιεροθύτης βλλ. : Ἐπιγρ. Ιεροθυτεάντος Φάωτος.
ιεροκατήγορος (ἰ) μον. ἐκκλ. ὁ κατήγορος Ιερῶν : Δαμασκ. 1,126.
ιεροκαυτῶ-έω (καίω) μτγν. προσφέρω ὡς ὀλοκαύματα : Φρύν. ἐν ΑΒ 5,18 «μροκαυτεῖν, ὀμοίως τῶ Ιεροκαυτεῖν καὶ ὀλοκαυτεῖν» || κ. παθ.καίωμαι ὡς θύμα : Διάδ. Σ 20,65 καὶ πολλοὺ πυρὸς τῶ Ιεροκαυτομένουσ ἀνδρας κατέχοντες.
ιεροκηρκεῖω εἶμαι Ιεροκήρυξ βλλ. : Ἀριστ.184.
ιεροκήρυκτος-ον (κηρύττω) μων. ὁ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας κηρυχθεὺς Ιερός : Στοῦδ.Θεόδ.720 Ιεροκήρυκτος ἡμέρα.
ιεροκήρυξ-υκος (ἰ) κ. μον.κ.νεώτ., δημ., -ας, δωρ. Ιεροκήρυξ κήρυξ ἢ ὑπηρέτης ἐν θυσία : Δημ. 1,371 βούλομαι δ' ὑμῖν καὶ τὸν Ιεροκήρυκα καλέσαι, Ἐρμεῖ. Ἀθην.4,149Ε τοῦ Ιεροκήρυκος τὰς πατριους εὐχὰς καταλέγοντος συσπένδοντες 2) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἐκκλ. ὁ κηρύσσων τὸν θεῖον λόγον Συνέδ.143Α' || νεώτ. δημ. εἶδ. ὁ ὑπὸ τῆς ἐκκλ. ἀρχῆς ἀνεγνωρισμένος καὶ ἐντεταλμένος νὰ κηρύσῃ, νὰ ὀμιλῇ ἐν ἐκκλησίαις ἐπὶ θεολογικῶν, θρησκευτικῶν καὶ συναφῶν ἠθικῶν θεμάτων : Ιεροκήρυξ τοῦ νομοῦ - τῆς ἀρχιεπισκοπῆς.
ιεροκοκκυικός-ή-όν (κόκκυος) ἄνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ Ιερὸν ὄστουν καὶ τὸν κόκκυγα : Ιεροκοκκυικὴ ἀρθρωσις ἢ συν-ἀρθρωσις τοῦ κάτω ἀκρου τοῦ Ιερῶ ὄστου πρὸς τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν τοῦ κόκκυκος). - Ιεροκοκκυικὸι μῆος (μῆος μεταξὺ Ιερῶ ὄστου καὶ κόκκυκος).- Ιεροκ- σύνδεσμοι (ινώδεις σύνδεσμοι συνδέοντες τὸ Ιερὸν ὄσταυν καὶ τὸν κόκκυγα).
ιεροκόμος (ἰ) (κομῶ) Ἐπιγρ. ἐπιμελητῆς ναοῦ ἥσ. ἐτῶν Ιερῶν ἐπιμελούμενος 1) κωδ. -ας).
ιεροκορδικά (κόρδω) Ἐπιγρ. εἶδος μυσίσεως ἢ βαθμὸς ἐν τοῖς τοῦ Μίθρα μυστηρίοις.
ιεροκόριος (ἰ) μτγν., ἁ νεωκόρος : Μεθόδ.364B.
ιεροκρατία (ἠ) νεώτ. ἡ κυβερνησις χώρας τιδος ὑπὸ τοῦ Ιερατείου || ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὑποταγῆ τῆς πολιτείας.
ιεροκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ιεροκρατίαν ὁ Ιεροκρατικὸν σύστημα || ἐπὶ προσ., ὁ ἄσπαζόμενος τὴν Ιεροκρατίαν ὡς σύστημα διοικητικῶν ἔπιρρ. ὡς.
ιεροκρίτης (ἰ) (κρίνω) νεώτ. κριτής, δικαστής τῆς Ιεράς ἐξετάσεως, Ιεροξεταστῆς βλλ.

Ιεροκριτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ιεροκρίτην, Ιερεξαστατικός.

Ιεροκρύφιος-α-ον (κρύπτω) μιν. κ. νεώτ. ὁ περὶ τὰ ἱερὰ μυστηριώδης, μυστικός, ὁ τὰ μάλιστα ἀπόκρυφος: Στουδ.Θεόδ.1720 **Ιεροκρυφία** εὐχὴ.

Ιεροκρυφίως ἐπίρρ. μιν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον Ιεροκρυφίου βλ.λ.: Δαμασκ.1' || μυστηριώδως, μυστικῶς· δθ. νεώτ. λάθρα.

Ιεροκτίστης (ὁ) (κτίζω) μτγν. ὁ κτιστής, Ἰδρυτής ἱεροῦ, ναοῦ: Κατ. Ἀστρλ.Κ 814,165.

Ιεροκτίτος-ον (κτιζέω) μτγν. ὁ ἐγκατασταθεὶς ὡς βωμός: Ἀριστόν.1,1 ἱεροκτίτος πέτρος.

Ιεροκτόνος-ον (κτείνω) μιν. κ. νεώτ. ὁ φονεύων ἱερεῖς, φονεὺς ἀγίων, μαρτύρων: Δαμασκ.1,2,373C.

Ιεροκόμη (ἡ) (κόμη) ἑπίρρ. Ιερά κόμη.

Ιερολαγνίος-ον (λαγνίον) νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἱερὸν ὄστούν καὶ τὴν λαγόνα: **Ιερολαγνίος σύνδεσμος**- διάθρθωσις (ἡ πρὸς ἀλλήλας σύνταξις τῶν ὠπαιοῖδων ἐπιφανειῶν τοῦ ἱεροῦ ὄστου καὶ τοῦ λαγονίου).

Ιερολαμπρός-ον μτγν. ὁ λάμπων Ιερός: Μαν.4,227 **Ιερολαμπρος** προφήτης.

Ιερολάς (ὁ) ὁ Ιερεύς: Σοφ.ἀπ.57.

Ιερολόητος-ον |λαιδάνω| μτγν. θεόληπτος, θεάπνευστος: Μαν.4,227.

Ιερολογία (ἡ) (λέγω) μτγν., μιν. κ. νεώτ., ἰων. **Ιερολογία** ἡ περὶ ἱερῶν πραγμάτων ὁμιλία: Λουκ. Ἀστρλ.10 ἐς γαπτείν καὶ ἱερολογία, στή διαωνοῖα ἐκείνου, Διον. Ἀρεοπ.92Α' 2) μιν. κ. νεώτ. ἔκκλ. ἐπὶ μνηστειᾶς καὶ ἐπὶ γάμου, ἡ ὑπὸ ἱερέως γινουμένη θρησκευτικὴ τελετὴ καὶ εὐλογία, τὸ στεφάνωμα: Νικηφ.Πατρ.860Α, Κεδρ.Γεώργ.2,505,2, - μνηστεια μετὰ ἱερολογίας.

Ιερολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ιερολογίαν βλ.λ.2): **Ιερολογικὴ** πράξις· ἐπίρρ. -ῶς.

Ιερολογιώτατος (ὁ) νεώτ. ἔκκλ. προσαγορευτικὸς τίτλος διακόνων || ὁ μ. κ. εὐπαιδευτῶν περὶ τὰ θεολογικὰ ζητήματα.

Ιερολόγος (ὁ) (λέγω) μτγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ ὁμιλῶν περὶ ἱερῶν πραγμάτων, ὁ μελετητὴς τῶν θρησκευτικῶν: Φιλ.Βύβλ.η.Εὐσ.3,72D' || ὁ ἱερός συγγραφεὺς: Διδ. Ἀλ.681B, Διον. Ἀρεοπ.709Α' || κτ. πληθ. **Ιερολόγοι** οἱ συγγραφεῖς ἱερῶν λόγων: Δαμάσκ. Ἀρχ.38' 2) ὁ Ιερολόγος, ὁ εὐλόγων τὸν γάμον Ιερέως: Εὐστ.Πον.6485.

Ιερολογῶ-έω (λέγω) μτγν., μιν. κ. νεώτ., ἰων. τ. **Ιερολογῶ** ὁμιλῶ, συζητῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων, θεολογῶ: Λουκ.Συρ.26 ἄλλοι δὲ ἱερολογεοσιν ἐπὶ τῷ πρῆγματι λέγοντες· 2) μτβ. ἐπὶ ἱερέων ἐν ἀναφ. πρὸς γάμον, εὐλογῶ τινα ἐκκλησιαστικῶς, στέφω: Νικηφ.Πατρ.1064B' κ. παθ.: Κεδρ.Γεώργ.2,485 **Ιερολογεῖται** ὁ Ῥωμανὸς τῆ Ζωῆ.

Ιερολαχίτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἱερόν λόχον τῶν ἀρχ. Θεβαίων || ὁ μ. κ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὑπὸ φοιτητῶν τὸ 1886 συσταθέντα ἱερόν λόχον· 2) εἰδ. μέλος τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἄλεξ. Ὑψηλάντου καταριθθέντος κατὰ τὴν Ἑλλ. Ἐπανέστασιν στρατιωτικῶ ἐθελοντικῶ σώματος.

Ιερομανία (ἡ) |μανίαια| μτγν. Ιερά, θρησκευτικὴ μανία: Κλήμ. Ἀλ. || **Ιερομανίαν** ἀγειν.

Ιερομαντεία (ἡ) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ προλέγειν τὸ μέλλον διὰ τῆς παρατήρησεως τῶν σπλάγγων τῶν θυομένων ζῶων, Ιεροσκοπία.

Ιερομαντις-εως (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ προλέγων τὸ μέλλον διὰ τῆς παρατήρησεως τῶν σπλάγγων τῶν θυομένων ζῶων, ὁ Ιεροσκοπός: Κατ. Ἀστρλ.Κ 814,148.

Ιερομάρτυς-υρος (ὁ) μιν. κ. νεώτ. ἱερός μάρτυς, ὁ ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας μαρτυρήσας: Νικηφ.Παφλ.565D.

Ιερόμας Ἦσ. « τῶν ἱερῶν ἐπιμελούμενος ».

Ιερομηνία (ἡ) |μῆν, μῆνη| ἱερός μῆν, καθ' ὃν ἐτελούντο μεγάλα ἔσρατα ἐν Ἑλλάδι καὶ διεκδύοντο αἱ ἐχθροπραξίαι· Σουῖδ. « Ιερομηνία, αἱ ἐσραταί· οἱ ἔσραται ἡμέραι Ιερομηνία καλοῦνται »: Πλινδ.Ν 3,2 **Ιερομηνία Νεμεῖας**, Θουκ.3,56 ἐν σπονδαῖς καὶ προσέτι Ιερομηνία· πρβλ. Ιεροουμηνία, αὐτ.5,54 Καρανέτος δ' ἦν μῆν, Ιερομηνία Δωριεῖσι |καθ' ἣν ἐτελοῦντο τὰ Κάρνεα, ἐσφ.γρ. Ιερομηνία |ἰδί|.

Ιερομηνικός-ή-όν ἑπίρρ. ἱερομηνία: ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ιερομηνίαν: ἑπίρρ. **Ιερ. ἡμέρας**.

Ιερομητηρικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἱερὸν ὄστούν καὶ τὴν μήτραν: **Ιερομητηρικό σύνδεσμοι**.

Ιερομνήματα Ἦσ. « ἀγυρώματα ».

Ιερομνημονικός ἐν δωρ. τ. Ιερομνημονικός ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ιερομνημόνα βλ.λ.2): ἑπίρρ. Ιερομνημονικὴ φάσος.

Ιερομνημόνα-έω εἶμαι Ιερομνημόνων βλ.λ.: Ἀριστοφ.Νεφ.624 ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος τῆτες Ιερομνημονεῖν, Πολύδ.4,52 τοῦ Ιερομνημονούτος ἐν τῷ Βυζαντίῳ.

Ιερονομία-σύνη (ἡ) ἑπίρρ., δωρ. Ιερονομίασύνα τὸ δικαίωμα τοῦ ὀρίζειν, ἐλλέγειν Ιερομνημόνα.

Ιερομνήμων-ονος (ὁ,ἡ) |μνησικώ| κ. νεώτ., δωρ. κ. ἀρχ. **Ιερομνήμων** ὁ διατηρῶν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ πάντα τὰ ἱερά, ὁ μνήμων τῶν τῆς θρησκείας: Ἀλκίφρο.2,4 **εὐσεβεῖ σοι κέχρηται ἐραστὴ ἔρκων Ιερομνημόνι**· 2) ὡς οὐσ. ὁ ἐν τῷ ἀμφικτιονικῷ συνεδρίῳ πεμφθὲς ὑφ' ἐκάστης πόλεως ἱερέως ἢ γραμματέως· Ἦσ. « οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι Ιερογραμματεῖς »: Δημ.276 τῶν παρ' αὐτοῦ πεμφθόντων **Ιερομνημόνων**· 3) εἰδ. ἐν Βυζαντίῳ, ὁ πρῶτος ἄρχων ὁ φρονιτικῶν περὶ τῶν θυσιῶν κ. γεν. περὶ τῆς δημοσίας λατρείας: Δημ.255 εἰς **Ιερομνημόνος**· Δαμαγῆτος· 4) ὁμ. εἰδ. ἀπτ. δικ. Ιερομνημονεῖς |οἱ| δημοῖσιοι λειτουργοὶ ἀσκούντες καθήκοντα γραμματέων, ὁλον πρὸς καταγραφὰν μνημῶσεων, πῆρσιν πρακτικῶν ἐν δικαίς, συνομολόγησιν συμβολαίων |ἰβθ. ἐπὶ ζητημάτων ἱεροῦ δικαίου|: Ἀριστολ.Πολιτ.132f,38' 5) μτγν. ὄνομα τοῦ ἐν Ῥώμῃ παντιφικός: Διον. Ἀλ. Ρωμ.8,55' 6) ἔκκλ. π. Βυζαντ. κ. νεώτ. εἰς τῶν εἰς Ιερεῖς ἀνομιμομένων τίτλων.

Ιεροβόναχος (ὁ) μιν. κ. νεώτ. μοναχὸς κειροτονημένος, καλογηρόσπασπος: Εἰχολόγ.

Ιεροβόρος-ον μιν. ὁ ἐμφαίνων, παριστῶν, εἰκονίζων μορφήν ἱερῶν.

Ιεροβοσχοσφραγιστής (ὁ) πάπ. ὁ πωλῶν ἱεροῦς μόσχους πρὸς θυσίαν.

Ιεροβύρτος (ἡ) μτγν. μυστικὴ ἀγρία: ΨΔιοσκ.4,144.

Ιερομύστης (ὁ) |μυστ| μτγν. ὁ μυστήτης ὁ τὰ ἱερά μυστήρια, ὁ κστηκῶν τινα· Σουῖδ. « ὁ τὰ ἱερά μυστήρια ἐπισηγομένας »· 2) παθ. ὁ τὰ ἱερά μεμνημένος: Διον. Ἀρεοπ.681D.

Ιερόν (ἡ) (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἱερόν τόπος ἀφιερωμένος εἰς θεότητα, τέμενος: Ἦρ.5,119 οἱ διαφυγόντες αὐτῶν καταελήθησαν εἰς Λάβραυνδα ἐς διὸς στρατιῶν ἱερόν || τὸ σύνολον τῶν ἱερῶν οἰκοδομῶν κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ ναός: Ἦρ.2,170 ἐν τῷ ἱρῷ τῆς Ἀθηνῶν, Θουκ.4,90 τάφρον μὲν κύκλω περὶ τὸ ἱερόν καὶ τὸν νεῶν ἔσκαπτον· 2) ναός: Ἦρ.2,112 ἐστὶ δὲ ἐν τῷ τέμενι· ἰων. ἱερόν || ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῶν Ἰουδαίων: Πολύδ.16,39,4 προσεχώρησαν· καὶ τῶν Ἰουδαίων οἱ περὶ τὸ ἱερόν τὸ προσαγορευόμενον Ἱεροσόλυμα κατοικοῦντες, Κρ Ματθ.24,1 ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐπορεύετο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ || μτφ.: Εὐρ. Ἑλ.1002 ἐνεστί δ' ἱερόν τῆς δικῆς ἐμοὶ μέγα ἐν τῷ ὄσσει· 3) νεώτ. κ. δημ. ἔκκλ. τὸ ἐνδοτερον μέρος τοῦ ναοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ ἅγιον βῆμα: Παναδ.Χριστ.Διηγ.80 ἐπιλησίσσα πρὸς τὴν πύλην τοῦ ἱεροῦ τὴν βορείαν.

ιερωνίκης (ὁ), ὄψρ. Ιερωνίκας κ. Ἐπιγρ. -νεϊκής νικητῆς εἰς ἓνα τῶν τεσσάρων ἱερῶν ἀγώνων, τῶν Ὀλυμπίων, Πυθίων, Ἰσθμίων καὶ Νεμείων : Λοικ. Ἰστ. Συγγρ. 30 Ἀντιστρατιοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος **ιερωνίκου** πρὸς περίοδοις.

ιερωνικό-ἔω Ἐπιγρ. εἶμαι ἱερωνίκης βλλ. κτ. μτχ. ὄψρ. : **ιερωνικισάντων**.

ιερωνόμος (ὁ) μτγ. ὁ ἱεροδιδάσκαλος : Ἐπιγρ. τοῦς παρ' ἑναυτῶν .. ἱερωνόμου· 2) ἐν Ρώμῃ, εἶμαι ἀρχιερεὺς : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 273.

ιερωνόμω-ἔω Ἐπιγρ. εἶμαι ἱερωνόμος, ἱεροδιδάσκαλος.

ιερωνουμνία (ἡ) σχόλ. ἡ ἑορτὴ τῆς νοουμηνίας, τῆς νέας σελήνης Σχόλ. Πίνδ. 3.1 « ἱερωνουμνία δὲ λέγουσι κατὰ σύντησιν τὴν ἱερωνουμνίαν, αἱ γὰρ τῶν μηνῶν ἀρχαὶ ἱεραὶ εἰσι τοῦ Ἀπόλλωνος » πρὸς ἱερωνουμνία.

ιερωνουμνιοσ-α-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἱερὸν ὄστυν καὶ τὴν σπονδυλικὴν στήλην : ἱερωνουμνιοσ μὺς | ὁ ἐκτεωμένος ἀπὸ τῆς ὀπισθίας ἐπιφανείας τοῦ ἱεροῦ ὄστυ μὲχρι τῆς κεφαλῆς |.

ιερόξυλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν, δ. γουαϊάκων || νεώτ. φαρμακ. τὸ ἐξ αὐτοῦ λαμβανόμενον ξύλον ἐν χρ. εἰς τὴν φαρμακευτικὴν.

ιερόδοτεον (τὸ) πάλ. πιθ. τὸ ἱερὸν ὄστυον.

ιερωπαράδοτος-ον (παραδίδωμι) μον. ὁ ἐξ ἱερῶς παραδόσεως : Εὐστ. 423 ἱερωπαράδοτα λόγια.

ιερωπαρέκτης (ὁ) | παρέκτω | Ἐπιγρ. ὁ βοηθός, ὑπηρετὴς τοῦ ἱερέως.

ιερωπραξοσ-ορος (ὁ) | πατήρ | μον. ἅγιος πατήρ : Ἀνδρ. Κρ. 195.

ιερόπλαστα (τὰ) μτγ. τὰ ἱερόγραφα βλλ. : Διον. Ἀρεοπ. 124A.

ιερωπλαστία (ἡ) μτγ. συμβολικὴ σύνθεσις ἱερῶν πραγμάτων : Ἀρεοπ. 141A.

ιερόπλαστοσ-ον (πλάσσω) μτγ. ὁ ἱερότυπος, ἱερόγραφος : Διον. Ἀρεοπ. 124A || τὰ ἱερόπλαστα ὡς οὐσ. βλλ.

ιερωλάστωσ ἐπίφρ. μτγ. ἐν ἱερῷ ἐξεικονίζεσθαι : Διον. Ἀρεοπ. 137A.

ιερόπλοκος-ον (πλέκω) μτγ. ὁ ἐν τοῖς ἱεροῖς πεπλεγμένος, δθ. ὁ θρησκευτικός, ὁ εὐσεβής : Κάτ. Ἀστρ. Κ 841, 212 | δ. γρ. 1.

ιερόπνευστοσ-ον | πνεῦμα | μον. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐμπνευσμένος, ὁ θεοπνευστος : Στουδ. Θεοδ. 801.

ιερωποιήμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. θυσία, προσφορά.

ιερωποιήσις-εως | ἱερὸν - ποιῶ | νεώτ. ἰατρ. ἡ συσπείρωσις τοῦ νέφρου τοσφικῶν σπονδυλῶν μετὰ τοῦ ὑποκειμένου ἱεροῦ ὄστυ.

ιερωποιία (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ περὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν ἢ θυσιῶν φροντίς : Ἰώσ. Α1 | 4, 10, 23 αἱ εἰς τὸν θεὸν ἱερωποιεῖ, Στράβ. 5, 29 ἢς τέμενος ἐστίν .. θαυμαστὴν ἱερωποιεῖν ἔχων.

ιερωποιῖον (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ἱεροποιῖον βλλ.

ιερωποιμν-ενοσ (ὁ) μον. ἱερὸς ποιμὴν, ἀρχιερεὺς : Ἰγνάτ. Διάκ. ἐν Βί. Νικηφ. 194, 25.

ιερωποιῖον (τὸ) Ἐπιγρ. ἀπὶ ἱεροποιῖον, τὸ ἄξιωμα τῶν ἱεροποιῶν || δ. ἔφρ. πιθανωτ. ὁ τόπος ὁ πρὸς διαμονὴν τῶν ἱεροποιῶν : ἐλαίου χροῦς εἰς ἱερωποιῖον.

ιερωποιδόσ-όν | ποιῶ | ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ Ἰδίας θυσιῶν || ἐν Ἀθήναις δέκα κληρωτοὶ ἀρχοντες ἐκ τῶν φυλῶν ἐκλεγμένοι, οἵτινες ἐφρόντιζον νὰ εἶναι τὰ θύματα ἅμωρα καὶ ἑπειταῖον εἰς τὰς δημοσίας θυσίας, δ. μωμοσκόποι : Πλάτ. Λύσ. 207 D ἐδόκει γὰρ μοι ἱεροποιῶν τυγχάνειν, Ἀριστ. Ἀθ. 54, 6 κληρωτὸ δὲ καὶ ἱεροποιοὺς δέκα, τοὺς εἰς τὰ ἐκθύματα καλουμένους || αἰρετοὶ ἀρχοντες ἐν Ἀθήναις ἐκλεγόμενοι κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἀνάγκας : Δημ. 552 εἰ ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν 2) ὁ προσφέ-

ρων θυσίαν, ὁ θυσιάζων : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1, 40 ἱεροποιοὶ νεανίσκοι, αὐτ. 8, 40 ἱεροποιοὶ παρθένου.

ιερωποιδό-ἔω | ἱεροποιοῦς | κ. μον. εἶμαι, ὄννηρ-τῶ ὡς ἱεροποιδός, φροντίζω περὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ θυσιῶν : Ἀνπιφ. 6, 45 ἱεροποιοὶ καὶ θῶν ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας, Πλάτ. Λύσ. 207 D κ. μετ' αὐτ. : Δημ. 552 εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιοῖσσι καὶ ὄσται· 2) μον. θυσιάζω π. : Τζέτζ. ἘΞή. Ἰλ. 113· 3) μτγ. ποιῶ τι ἅγιον : Κλημ. Ἀλ. 71 || θεοποιῶ : Ἀριστ. εἰδ. 1, 191.

ιερόπολις-εως (ἡ) μτγ. ἱερὰ πόλις, ἐπὶ τῆς Ἱερουσαλήμ : Φιλ. 2, 146.

ιερωπομπός (ὁ) | πέμπω | μτγ. ἱερὸς πρεσβευτῆς, ἀπεσταλμένος : Φιλ. 2, 224.

ιερωπρακτοσ (ὁ) | πράττω | μτγ. ἱεροποιδός : Κατ. Ἀστρ. Κ 841, 138 | δ. γρ., πιθ. ἱεροπρακτωρ |.

ιερωπρακτώ-ἔω μον. κ. νεώτ. τελῶ τὰ τῆς θείας λατρείας, ἱεροποιῶ, ἱεροουργῶ : Πλαν., Θισ. Στεφ. ἐν λ. ὕδροποτέω· 2) ρηματ. π. ἱεροπραξία.

ιερωπρακτοσ-ορος (ὁ) ἀπὶ ἱερωπρακτοσ βλλ.

ιερωπραξία (ἡ) | ἱεροπρακτώ | νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις τοῦ ἱεροπρακτοῦ, ἡ τέλεισι τῶν τῆς θείας λειτουργίας, θρησκευτικῆς λειτουργίας, ἱεροουργίας : καθ' ἡμέραν τελεῖ ἱεροπραξίας, Λασκαρ. Μυστ. 103 προστρέφω στὴν ἐκκλησίαν γιὰ δλας ἐκεῖνες τῆς ἱεροπραξίας (ἐσφ. ἀπὶ ἱεροπραξίας).

ιερωπραξία (ἡ) ἐκκλ. ἱερὸν ὄξιωμα.

ιερωπραξήσ-οὺς-έσ κ. νεώτ. ὁ εἰς ἱερὸν πρόσσωπον ἢ εἰς τὰ ἱερά ἄμωζων, θεοπραξής : Πλάτ. Θεάγ. 122 B τῶ ἡεὶ τὸ ὄνομα ἔθου καὶ ἱεροπραξής· 2) ἐπὶ προσ., σεβάσμιος, ἅγιος, κ. ὑπέρθ. : Ξεν. Συμμ. 8, 40 ἐν τῇ ἑορτῇ ἱεροπρεπέστατος δεκεῖς εἶναι τὸν προαγενημένον, ΠΔ Ματκ. 4, 9, 25.

ιερωπραξῶσ ἐπίφρ., μτγ. κ. νεώτ. κατὰ γρόπον ἱεροπρεπῆ, θεοπρεπῶσ : Ἦσ. « θεοπρεπῶσ : Στράβ. 12, 53 κατεσκευασταὶ δ' ὑπὸ τῶν Ἀτταλικῶν βασιλέων ἱεροπρεπῆσ τὸ τέμενος.

ιερωρῶσπολοσ (ὁ) | πρόσπολος | μτγ. ἱερὸς θεράπων, ἱερεὺς : Γτολ. Τετρ. 157.

ιερῶπτης (ὁ) | ὀρώ | μτγ. ὁ παρατηρῶν τὴν θυσίαν, ὁ προφητεύων ἐκ τῶν ἐντοσθίων, ἀπόδοσ. τοῦ λατ. *harpax* : Διον Κ 52, 36.

ιερωρῶπτης (ὁ) | ῥάπτω | νεώτ. ῥάπτῃς ἱερατικῶν ἐνδυμάτων.

ιερωρῶπτεῖον (τὸ) | ῥάπτω | νεώτ. ῥαφεῖον ἱερατικῶν ἐνδυμάτων.

ιερῶσ(-ἡ)-όσν κ. -ά-όν κ. μον., νεώτ. κ. δημ., Ἰων. κ. ποι. ἱρῶσ-ἡ-όν, ὄψρ. ἱαρῶσ, αἰολ. ἱρος κ. ἱαρῶσ, παραθ. ἱερῶπτερος, ἱερῶπτατος ὁ ἔχων θείαν, ὑπερφυσικὴν δύναμιν : Ὁδ. Β 409 ἱερῆ Ἴς Τηλεμάχοιο, αὐτ. Θ 419· || ὄμ. ἐπὶ φυσικῶν πραγμ. ἢ φαινομένων : Ἰλ. Λ 726 ἐνδοιο ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥδον Ἀλφειοτο, αὐτ. Ρ 455 ἱερὸν κνέφασ, Εὐρ. Μηδ. 410 ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῖσι παγαί· 2) δθ. πρὸς ἔκφρασιν ἐκπλήξεσς ἢ θαυμασμοῦ, θεῖος, λαμπρός, ἔξοχος : Ἰλ. Ρ 464 ἱερὸς θίφρασ, Ὁδ. Ο 81 Ἀργεῖον ἱερὸς στρατοσ αἰχημάτων, Εὐρ. Ἰπν. 1206 ἱρὸν κόμα· 3) ἐπὶ θείων πραγμάτων, ὁ μετέχων θεότητοσ ἢ ἀπὸ θεοῦ προερχόμενος : Ὁδ. Κ 426 ἱερὸσ ἐν δώμασι Κίρκησ, Ἥσιοδ. Θ 21 ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος οἰὲν ἐόντων· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γήινων πραγμ., ὁ πρὸς διακονίαν ἢ λατρείαν τοῦ θεοῦ προωρισμένος, ἀφιερωμένος, ὁ καθηγιασμένος : Ἰλ. Β 305 ἱερούσ κατὰ βωμοῦσ, Σοφ. ΟΚ 469 ἱεράσ .. χράσ, Πλάτ. Πολ. 568 D ἱερά χρήματα, - ἱερὸσ ἄμωθων, - ἱερά ἄμωθια· || δημ. τὰ ἱερά ὡς οὐσ. : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. Ἄγια Σοφία 10 παπάδες, πάρτα τὰ ἱερά || νεώτ. δημ. τὰ ἱερά (μαθήματα) τὰ θρησκευτικά· 5) εἰδ. ἱερά ὄσματα ἱεροδόμοιο βλλ. : Στράβ. 6, 2, 6· 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπου, ὁ τελῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ | νεώτ. κ. δημ. τοῦ Θεοῦ |

Ἰλ.Σ 504 οἱ δὲ γέροντες ἐστ' ἐπὶ ξεστοῖσι λι-
θοῖς ἱερῶν ἐν κύκλῳ [εἰς δικαστικὸς ἔδρας ὑπὸ τὴν
προστασίαν τοῦ Διός]. Ὁδ.Α 2 Τροίης ἱερὸν πτο-
λίεθρον κ. μετὰ γεν.: Ὁδ.Ζ 322 ἄλλος ἱερὸν Ἰ-
θηναίης, Εὐρ. Ἀлк.7,5,εν. Αν.5,3,13 ἱερὸς ὁ χώρος
τῆς Ἀρτέμιδος. || σπαν. μετὰ δστ.: Ἦρ.2,42
7) ὄμ. ἐπὶ προσ. οἶον βασιλέων, ἠρώων, κηρύκων
κτλ., σεβαστός, σπλ.: Ἰλ.Ω 681 λαθῶν ἱερούς
πυλωρούς, Πίνδ.Π 5,97, Σοφ.ΟΚ 287, Κόλαδ.Β.15 τί
φιλεῖτε τὸ μέτωπον ἱερῶν τῶν γονέων σας . . ; -
ἡ γυναικὰ αὐτῆ ἐναι δι' ἐμὲ ἱερά, - μάς συνδέει
ἱερά φίλια || ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων δημάρχων, ὁ
ἀπαρβασιτος, ἀπόδοσ. τοῦ lat. sacrosanctus
πρὸλ. νεωτ. φρ. ἱερὸς καὶ ἀπαρβασιτος: Πλαύτ.
ΤΓράκχ.14,15 ἱερὸς καὶ ἄσυλος. || κ. ἐπὶ τοῦ Αὐ-
γούστου: Ἐπιγρ. 8) τοῦ οὐδ.κτ.ληθ. ὡς οὐσ.σπαν.
ἐν τῷ ἐν, τὰ πρὸς βυσίαν σφάγια, αἰ προσφο-
ρα: Ἰλ.β.420 ἄλλ' ὅ γε δέκτη μὲν ἱερά, αὐτ.Κ 571
δφρ' ἱερὸν ἐτοιμασσαίαι: Ἀθήνα, Ἦρ.1,59 θύσαι
ἱερά, Σοφ.Φιλ.1033. || μεθ' Ὀμ. τὰ ἐντόσσια τοῦ
θύματος, ἐξ ὧν ἐμαντεύονται: Ἦρ.5,44 τὰ ἱερά οὐ
προσέγγερα χριστά, Ξεν. Αν.1,8,15 τὰ ἱερά καλά
ἦν: 9) γεν. θρησκευτικὰ τελετὰ: Ἦρ.1,172, Δημ.
1300 τῶν ἱερῶν καὶ κοινῶν μέγαινοι 10) τὸ ἱε-
ρὸν ὡς οὐσ. βλ.λ.: 11) παροιμ. ἱερά ἀγκυρα
ἡ ἐσχάτη ἑλίπς: Λουκ.ΖΤραγ.51 ἐξαφάμενός σου
τὴν ἀγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὐσαν, Πολυδ.
1,93. 12) ἱερὸς ἰχθύς ὁ ἀνθίας: Ἀριστ.Ζ 620b,
35 καλοῦσιν ἱερούς ἰχθύς ταύτους. 13) ἱερὸς
λόχος σῶμα Ἑθναίων στρατιωτῶν: Δεῖν.99,25,
Πλούτ.Πελ.18. || νεωτ. τὰ ὑπὸ τοῦ Ἄλεξ. Ὑψηλάν-
του καταρτισθῆν ἐπαναστατικὸν σῶμα ἐν Μολδο-
βλαχία κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως
|| ὄμ. κ. ὁ ὑπὸ φοιτητῶν συγκροτηθεὶς τὸ 1886 λό-
χος. 14) κ. νεωτ. ἱερά νόσος ἡ ἐπιληψία, σε-
ληνιασμός: Ἦρ.3,33. 15) ἡ ἱερά ὁδὸς ἡ εἰς Δελ-
φοῦς ἀγασσα: Ἦρ.6,54. 16) κ. νεωτ. ἱερὸν
δοστοῦν τὸ ἔσχατον τῆς σπουδαιότητος στήλης
δοστοῦν: Πλούτ. Ἠθ 981D. 17) ἡ ἱερά τριήρης
τὸ πλοῖον τὸ περνοῦμενον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς
Δῆλον εἰς θρησκευτικὴν πομπήν, ἡ Σαλαμίνα ἡ ἡ
Πάραλος: Δημ.50 τὴν ἱερὰν ἀπὸ τῆς χώρας φχετ'
ἔχων τριήρη. 18) μον. κ. νεωτ. ἱερά ἐξέτασις
δικαστηριακὸς ὄργανισμός ἐν τῇ Δύσει συγκειμε-
νος ἐκ κληρικῶν, περιφῆμος διὰ τὴν ἀπηνή διωξί-
ν καὶ τὰ βασανιστήρια τῶν ἑτεροδόξων, τῶν αἰλο-
θρησκῶν καὶ τῶν κατὰ τὸ καθολικὸν δόγμα αἰρε-
τικῶν || ὄθ. νεωτ. μτφ. ἡ ἀπηνής καὶ ἀπανθρώπως
ἐνεργουμένη δικαστικὴ ἡ ἀστυνομικὴ ἀνάγκη.
Ιερασαλιητική (ἰ) (σαλιηζῶ) Ἐπιγρ. δ.γρ.-ικτικής
ὁ σαλιηζῶν ἐν καιρῷ θυσίας Πολυδ. « ὁ ἐπὶ τοῖς
ἱεροῖς (τῇ σάλπιγγι χρώμενος) Ιερασαλιητικής» ἄ-
μεινον δὲ τὸ ἱερὸς σαλιηγική.
Ιερασαλιητική (ἡ) Ἐπιγρ.δ Ιερασαλιητικής βλ.λ.
Ιεροσέβαστος (ἰ) Ἐπιγρ. ὄνομασία μνησῶ ἐν
τῷ ἱωνικῷ ἡμερολόγιῳ.
Ιεροσκευεῖν (τῷ) μων. Δημιουργημα: Μαρτυ-
ρολ. Ἀγ.Δημ.117.
Ιεροσκοπία (ἡ) κ. νεωτ., ἱων.-ἱη μαντεία ἐκ τῶν
σπλάγγων τῶν θυμάτων Ιερομαντεία: Ἰαν.Διατ.8
καὶ ἐν Ιεροσκοπῇ δὲ τοιάδε, ἰάμβλ.Πυθ.19,93.
Ιεροσκόπος-ον κ. νεωτ. ὁ ἐπισκοπῶν τὰ
σπλάγγνα τῶν θυμάτων, ὁ μάντις: Ὁρφ.Εὐήρ 23 ἐπ-
μιν θ' Ιεροσκόπων ἀνδρῶν || ἀπόδοσ. τοῦ
λατ. haterprex: Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,22.
Ιεροσκοπόμα-ἔομαι μτγν.μ.μ. παραπρωτῶ,
ἐξέτάζω τὰ σπλάγγνα τῶν θυμάτων, μαντεύομαι ἐξ
αὐτῶν: Πολυδ.β.34,2,6 μάντις τε καὶ Ιεροσκοπου-
μένους ἀποδεικνύσασθαι βασιλεῖς. || μαντεύομαι
ἐκ τῶν ἐντοσθίων: Διδό.Σ 1,70 τοῦ βασιλέως Ιε-
ροσκοπισμένου μύσχη καὶ καλλιερשאστος.
2) Ἦσ. « θύεται, Ιεροσκοπεῖται ».

Ιεροσπονδυλικός-ἡ-ὄν νεωτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἱερὸν ὄστρον καὶ τοὺς
σπονδύλους: Ιεροσπονδυλικὴ ἀσθρωσις (ἡ συν-
αρμογὴ τοῦ ἱεροῦ ὄστροῦ πρὸς τὸν τελευταῖον
ὄσφυϊκον σπονδύλον).
Ιεροσπουδαστήριον (τὸ) νεωτ. σχολεῖον πρὸς
προπαρασκευὴν ἱερῶν, ἱεροδιδασκαλεῖον.
Ιεροσπουδαστής (ἰ) νεωτ. σπουδαστής, μα-
θητὴς Ιερατικῆς σχολῆς.
Ιεροστάτης (ἰ) μτγν. ὁ ἐπιστάτης τῶν ἱερῶν
ἔργων, ἐπιμελητὴς τοῦ ναοῦ: ΠΔ Ἐσδρ.1,72 ἐπι-
στάτων τῶν ἱερῶν ἔργων ἐπιμελέστερον συνε-
γούνας τοῖς . . Ιεροστάταις.
Ιεροστάπιος-ον ὁ πρὸς ἱερὰν χρῆσιν πεπλεγμέ-
νος: Αἰσχ.Ἰκ.23 ἱεροστάπιοι (δ. γρ. ἐριστά-
πιοι) κλάδοισιν ἰοὺς ἔφερον οἱ (ἰκταί).
Ιεροστολικὰ (τὰ) τίλος ὄρφικου ποιήματος πε-
ρὶ ἱερῶν στολῶν: Σουῖδ. ἐν λ. Ὁρφεῖς.
Ιεροστολιστής (ἰ) (στολιζῶ) ὁ ἱεροστολος
βλ.λ.: Χαίρημ. π. Πορφ. Αποχ.4,8,Πάπ.
Ιεροστολος (ἰ) μτγν. Ιερεὺς ἐν Αἰγύπτῳ ἔχων
τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν στολῶν: Πλούτ. Ἠθ.
352B δεικνύουσας τὰ θεῖα τοῖς . . Ιεροστόλοις.
Ιεροσούλημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεωτ. ἡ ἐνέργεια
τοῦ Ιεροσουλῶ, ἱεροσουλὸς διαρπαγῆ, κλοπὴ ἱερῶν
κινητῶν πραγμάτων, Ἰδως ἀνηκόντων εἰς ναὸν καὶ
ἐκ ναοῦ: Ἦσ. « Ιεροσουλμάτων» τῶν κλοπῶν τοῦ
ἱεροῦ: ΠΔ Μακκ.2,4,39 γενομένων δὲ πολλῶν
Ιεροσουλμάτων κατὰ τὴν πόλιν. 2) νεωτ. τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ Ιεροσουλῶ, τὸ ἐξ Ιεροσουλίας προ-
ερχόμενον ἀντικείμενον, τὸ ἐκ τοῦ ναοῦ ἢ ἄλλοθεν
κλοπῆν ἱερῶν ἀντικείμενον.
Ιεροσούλης-εως (ἡ) μτγν. κ. νεωτ. ἡ σύλλησις,
διαρπαγῆ ἢ κλοπὴ πραγμάτων ἱερῶν τοῦ ναοῦ,
Ιεροσουλία: Διδό.Σ 16,14 (ἔαφ. γρ.).
Ιεροσούλια (ἡ) κ. νεωτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ
Ιεροσουλῆν, κλοπὴ, ἀρπαγὴ ἱερῶν ἀντικείμενων ἐκ
ναοῦ: Ξεν. Ἀπολ.25, Πλάτ.Πολ.443Α καὶ Ιεροσου-
λιῶν καὶ κλοπῶν, Ἐπιγρ. 2) νεωτ. κατ' ἐπέκτ.
μτφ. ἀθέμιτος πρᾶξις ἐνέχουσα ἀσέβειαν πρὸς
πρόσωπα ἢ πράγματα.
Ιεροσουλικός-ἡ-ὄν μων. ὁ ἀνήκων, ἀρμόζων ἡ
ἰδιῶζων εἰς τὸν ἱεροσουλόν: Εὐστ.Πον.72,9 τοῦτο
τὸ Ιεροσουλόν.
Ιεροσούλος (ἰ) (σουλῶ) κ. νεωτ. ὁ σουλῶν ναὸν,
ὁ διαπράττων Ιεροσουλῶν, ὁ κλέπτης ἱερῶ ἀντικεί-
μενα ἐκ ναοῦ: Ἀριστοφ.Πλ.30, Πλάτ.Πολ.344B Ιε-
ρόσουλοι καὶ ἀνδραποδισταί' κ. θηλ.: Μέν.Ἐπιτρ.
524 Ιερόσουλε γραῦ. || κ. ὡς ἐπιθ. Ιερόσουλός-ον:
αὐτ.Περικ.176 Ιερόσουλὰ θηρία. 2) ἐπὶ πραγμ.,
τὸ ἐξ Ιεροσουλίας προερχόμενον: Εὐθουλ.7,4 Ιε-
ρόσουλῶς καὶ πικραῖς παραφῶσι.
Ιεροσουλῶ-ἔω κ. νεωτ. κ. δημ., ἀόρ. Ιεροσούλησα,
παρακ. Ιεροσούληκα κλέπτω ἐκ τοῦ ναοῦ ἱερῶ
ἀντικείμενα, διαπράττω Ιεροσουλῶν βλ.λ.: Ἀριστοφ.
Σφ.845 εἰθ' Ιεροσουλῶσθε φέρεις Ἀντιφ.5,10,Πλάτ.
Πολ.575B λωποδύτουσιν, Ιερασουλῶσιν, Ἰασκαρ.
Μυστ.121 νὰ βάλῃ σὰ πούλησιν τὴ θρησκεία καὶ
νὰ (ἡ) Ιεροσουλῶντας. || κ. μτ. αἰγ.: Δημ.1318 Ιε-
ροσουλῆσαντας τὰ ὄπλα (ληστεύσαντες τὰ ἱερά
ὄπλα): ὄμ. Ιεροσουλῆν τοὺς θεοὺς ληστεύειν
τὰ τῶν θεῶν: Φάλ.84,1' || ὄμ. Ιεροσουλῆν τὰ
ἱερά ληστεύειν, διαρπαζέειν τοὺς ναοὺς: Πολυδ.
31,4,10 Ιεροσουλῆει δὲ καὶ τὰ πλείστα τῶν ἱερῶν.
2) νεωτ. μτφ. διαπράττει, ἐκθλόω ἀσέβειαν πρὸς
πρόσωπα ἢ πράγματα θεωροῦμενα ἱερά: 3) ρηματ.
π. Ιεροσούλημα, Ιεροσούλησις, Ιεροσουλία, Ιεροσουλός.
Ιεροσουλῶς ἐπίγρ. νεωτ. κατὰ τρόπον Ιερό-
σουλῶν, βέβηλον, ἀσεβῆ.
Ιεροσφυϊκός-ἡ-ὄν νεωτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸ ἱερὸν ὄστρον καὶ τὴν ὄσφυν,
Ιερονωπιαῖος: Ιεροσφυϊκὸς μῦς.

ιεροταμίας (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ ταμίας ναοῦ, θησαυροφύλαξ τῶν ἱερῶν.

ιεροταμιεύω Ἐπιγρ. κ. πάπ. εἶμαι ἱεροταμίας, ἐκτελῶ καθήκοντα ἱεροταμίου : Ἐπιγρ. **ιεροταμιεύσαντος** (τοῦ θεῖνου), Πάπ.

ιεροτάριον (τὸ) μιν. ἱερὸς τάφος. **ιεροτάριον-ονος** (ὁ) πάπ. τέκτων, οἰκοδόμος ναῶν : τὸν . . . ἱεροτεκτόνων Ἀθηνῶν.

ιεροτελεστής (ὁ) μτγ. ὁ μυῶν, εἰσάγων τιὰ εἰς θρησκευτικὰ μυστήρια, ἱερομύστης, περὶ τοῦ Χριστοῦ : Διον. Ἀρεοπ. 200D. 2) νεώτ. ὁ τελῶν θρησκευτικῆν λειτουργίαν, ἱεροουργός.

ιεροτελεστία (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ἡ μύσις εἰς τὰ ἱερὰ πράγματα, θρησκευτικὰ μυστήρια κτ. Σουῖθ. ἐν λ. ἀγίασμα «ἀγίαστια δὲ ἡ ἱεροτελεστία» : Σωφρον. 3985B. || ὁμ. ἱερολογία : Λέοντ. Νεαρ. 21. || ὁμ. ἡ τέλεσις θρησκευτικῆς λειτουργίας, λειτουργία.

ιεροτελεστικός-ή-όν ἑκκλ. κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς τέλεισιν ἱεροθηριῶν || νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἱεροτελεσίαν ἑπίρρ. νεώτ. -ῶς.

ιεροτεκότης (ὁ) μτγ. οἰκοδόμος, κατασκευαστής ναῶν : Βέττ. Βάλ. 4, 11.

ιερότευκτος-ον μιν. ὁ κατὰ τρόπον ἱερὸν ἡ πρὸς τέλεισιν ἱεροτελεσιῶν κατασκευασμένος : Ἄνδρ. Κρ. 18, 126 ἱερότευκτος οἶκος.

ιερότης-πος (ἡ) μιν. κ. νεώτ., δημ. -η κ. -όητα ἰδιότης τοῦ ἱεροῦ, ἀγιότης, ἀγιωσύνη, ὡς προσωνυμία : Τζέτζ. Ἐπιστ. 1, 267. - ἡ ἱερότης σας, πρὸλ. πανερίτης || τὸ σεβαστόν, σεπτόν, ἀπαράβιαστον : ἡ ἱερότης τῆς μητρικῆς στοργῆς.

ιερότροχον ἄρμα (τὸ) τὸ ἐν χρήσει εἰς ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις ἱερὸν ἄρμα : Ὀρφ. Ὑμν. 1, 4, 2.

ιεροτύπια (ἡ) μιν. ἑκκλ. ἱερὰ τελετῆ.

ιερότυπος-ον μιν. ἑκκλ. ὁ ἔχων ἱερὸν τύπον, ἱεροπλάστος, ἐπὶ τῶν ἱερῶν εἰκόνων.

ιεροτύπος ἑπίρρ. μιν. κατὰ τρόπον ἱερότυπον, δι' ἱεροτυπίας Φώτ. Ἐπιστ. 76 (ἐκδ. Ἰω. Βάλ. 40) |.

ιερουαίλιζω μτγ. ἀμφ. σημ. ἐπὶ οἴνου, πιθ. εἶμαι ἀφορῆσι : Ἀλέξ. Τραλλ. 10 τὸν παλαιὸν καὶ ἱερουαίλιζοντα.

ιερουαίλιος (ὁ) πάπ. πιθ. πωλητὴς ἱερῶν πραγμάτων : Πάπ. ἱερουαίλου ἰσίδος Ἐπιστ. 76. ἐπιφ. ἔρμ. ἱερεύς πρὸλ. ἱεροπώλοσ.

ιερούπωλος (ισί) ἰοικός πάπ. ἱερεύς.

ιερούργειον (τὸ) μιν. ἑκκλ. ἱερὰ πράξις.

ιερούργημα-ατος (τὸ) μτγ. κ. νεώτ. ἱεροργία βλ. λ. : Ἰώσ. Αἰ 8, 4, 5, Ἰάμβλ. Πυθ. 28, 147.

ιερούργια (ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ., ἰων. ἱουργία ἡ ἐνέργεια τοῦ ἱεροῦ, ἡ τέλεσις τῶν τῆς θείας λατρείας, θρησκευτικῆ τελετῆ, θυσία : Ἦρ. 5, 83 εἰσι δὲ σφι καὶ ἀρρητὰ ἱουργία | Δ. γρ. ἱοργία | Πλάτ. Νόμ. 775A ὅσα δὲ προτέλεια γάρμων ἡ τις ἄλλη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱερούργια.

ιερούργος (ὁ) μτγ. κ. νεώτ., ὄωρ. ἱου[ργός], ἐπ. τ. ἱεροργός, ὅστις ἱερούργει βλ. λ. ὁ τελῶν τὰς θυσίας ἱερούργος : Καλλ. ἀπ. 450. || ἑκκλ. κ. νεώτ. γεν. ὁ ἱερεύς ὁ ἐκτελὼν τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς κ. ἰδ. τὴν θεῖαν λειτουργίαν. 2) Ἐπιγρ. ἱερούργη τῆς Ἀθηνῶν τὰ μέλη θρησκευτικοῦ πινος σωματεῖου, συλλόγου ἐπιμελουμένου τῶν τῆς λατρείας τῆς Ἀθηνῶν.

ιερούργω-τω μτγ., Ἐπιγρ., νεώτ. κ. δημ. ἐκτελῶ ἱερὸς τελετὰς κ. ἰδ. ἑκκλ. τὴν θεῖαν λειτουργίαν : Φιλ. 2, 94, Ἐπιγρ., ὁ ἐφημερίος μὲν ἱερούργει ἐπὶ τριακόντα ἔτη ἀνελλιπῶς, - στὸ πανηγύρι τοῦ χριστοῦ ἔρχεται καὶ ἱερούργει ὁ δεσπότης. 2) μτγ. ἐν φρ. μτ. αἰτ. ἱερούργει (ζῶν σφάζει τὸ πρὸς θυσίαν ἱερίον Ἀμμών. 127V «σφάζει δὲ τὸν ἱερούργησai τὸ ζῶν» . . . 3) μτγ. τὸ μέσ. ἱερούργουμαι τελῶ τῇ συμπράξει βύτου, ἱε-

ρέως, μόντως θυσίαν : Πλούτ. Ἀλέξ. 31 Ἀλέξανδρος δὲ . . . μετὰ τοῦ μάντως Ἀριστάνδρου διέτριβεν ἱερούργας τινὰς ἀπορρήτους ἱερούργουμένους. 4) Ἐπιγρ. φρ. ἱερούργειν τὴν κλίνην στρωθῆσαν τὴν ἱερὰν κλίνην ἰεορτῆ κ. Ρωμαιοί, καθ' ἣν ἐκόσμουσ τὰς κλίνας τὸν θεῶν καὶ παρετίθεισαν αὐτοῖς θοῖνην | ὁμ. φρ. μτγ. ἑκκλ. ἱερούργειν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ ἀφοσιουθῆσαι εἰς τὴν διδασίαν, τὴν ἐξυηρήτησιν τῆς θείας ἐν τῷ ἱερῷ εὐαγγελίῳ διδασκαλίας : ΚΑ Ρωμ. 15, 16. || ὁμ. φρ. ἱερούργειν τὸν νόμον ἀσχολεῖσθαι ἐιδικῶς εἰς ἐκτέλεσιν, εἰς τήρησιν ἐν τῷ μωσαϊκῷ νόμῳ (τῇ Πεντατεύχῳ) καθωρισμένον : ΠΔ Μακκ. 4, 7, 8 τοιοῦτους δὲ δὴ εἶναι τοὺς ἱερούργουτάς τὸν νόμον ἰδίῳ αἵματι. 5) παθ. κτ. μτγ. ἔνεστ. ἱερούργουμένη βρομὸι οἱ ἐφ' ὧν προσφέρονται θυσίαι : Πορφ. Μαρκ. 18 ἱερούργουμένη τελεταί αἱ τελοῦμεναι : Ἰάμβλ. Πυθ. 3, 14. κ. κτ. μτγ. ἀορ. τὰ ἱερούργηθέντα αἱ γινόμεναι θυσίαι : Ἠρωδιαν. Ἰστ. 5, 5, 9. || νεώτ. ἱερούργουμένη ναοί οἱ ἐν οἷς τελεταί τακτικῶς κτ. Κυριακὴν ἡ θεῖα λειτουργία ἐν ἀντίθ. πρὸς τὰ παρεκκλήσια, τὰ ἰερόμνηστικα. 6) ρηματ. π. ἱερούργος, ἱερούργα, ἱερούργεῖν, ἱερούργημα.

ιεροφάντης (ὁ) (φαιῶν) κ. νεώτ., ἰων. ἱεροφάντης, τὸ θηλ. ἱεροφάντις-ιδος ὁ φαιῶν, δεκτικῶν τὰ ἱερὰ, ὁ διδάσκων τὴν τῶν θεῶν καὶ τῆς λατρείας καθ' ἡς «ιεροφάντης» μυσταγωγός, ἱερεύς ὁ τὰ μυστήρια δεκτικῶν : Ἦρ. 7, 153 ἱεροφάνται τῶν χθονίων θεῶν || εἰδ. ἀνώτατος ἱερατικός ἀρχων τῆς ἐν Ἐλευσίην λατρείας τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης : Ἐπιγρ., Λυσ. 6, 1 ἄκουον ταῦ ἱεροφάντου λέγοντος, Πλούτ. Ἀлк. 33 Θεόδωρος ὁ ἱεροφάντης || ὁμ. θρησκευτικὸς τις ἀρχων ἐν Ἀθῆναις : Ἐπιγρ. || ὁμ. ἐν Ρώμῳ ὁ ἀρχιερεὺς [pontifex] : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 73 || ὁμ. ἐν Ρώμῳ, ὁ μέγιστος πομφίξ, ὁ ἀρκος ἀρχιερεὺς [pontifex maximus] : Πλούτ. Νομ. 9 ὁ δὲ μέγιστος τῶν Ποντιφικῶν οἶον ἐξηγητοῦ καὶ προφητοῦ, μάλλον δὲ ἱεροφάντου τῶν ἐπὶ ἄλλων || ὁμ. ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων : Φιλ. 2, 322. ὁμ. ἐπὶ τοῦ Μωυσέως : αὐτ. 1, 117. || ὁμ. ὁ ἱερεύς, κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους : Ἐλλ. Ἐπιγρ. 60. 2) μιν. μυστικός ἐξηγητής, ἐρημνευτής : Ἰεροκλ. Χρ. 21, 20, 466M ἱ- τῆς τετρατύπος. 3) νεώτ. μτφ. βαθὺς μύστης ἐπίσημος τινὸς ἡ τέχνης, ἢ ἀσκεῖ ὁσὸς ἴσων εὐσυνειδήτως ὡς ἱεροτελεσίαν : ἱεροφάντης τῶν Μουσῶν-τῆς θείας τοῦ Ἀσκαληνίου τέχνης.

ιεροφαντία (ἡ) μτγ. τὸ ἀξίωμα, τὸ ἔργον τοῦ ἱεροφάντου : Πλούτ. Ἀлк. 34 ἱεροφαντίαν καὶ μυσταγωγίαν, Λουκ. Ἀλέξ. 38.

ιεροφαντικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφερόμενος εἰς ἱεροφάντην : Λουκ. Ἀλέξ. 60 στεφανώθησαν τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι || βίβλου ἱεροφαντικῆς βίβλου περὶ τῶν pontifices [libri pontificales] : Πλούτ. Νομ. 22 δώδεκα μὲν εἶναι βίβλους ἱεροφαντικὰς.

ιεροφαντικός ἑπίρρ. μτγ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἱεροφαντῶν, ὡς ἱεροφάντης : Λουκ. Ἀλέξ. 39 ἐσῆει ἱεροφαντικός ἐκοικασμένος ἐν . . . σιωνῇ.

ιεροφάντις-ιδος (ἡ) κ. νεώτ., θηλ. τοῦ ἱεροφάντης βλ. λ. Φώτ. «ιεροφάντιδες» αἱ τὰ ἱερὰ φαίνουσαι τοῖς μωμομένοις : Ἐπιγρ., Πλούτ. Σούλλ. 13 τῷ δὲ ἱεροφάντιδι . . . ἤμικτον . . . πενήπερος ἐπιμύφει, Ἰουλ. Λόγ. 7, 221C.

ιεροφάντρια (ἡ) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ ἱεροφάντης βλ. λ. **ιεροφαντώ-έω** μτγ. εἶμαι ἱεροφάντης : Λουκ. Ἀλέξ. 39 εἰδοὶ ἱεροφάντις δὲ καὶ ἱεροφάντης ὁ Ἐνδυμίων, Ἐπιγρ. 2) μυῶ τινα τὰ μυστήρια : Φιλ. 2, 403 ὁμ. μτ. δοτ. : αὐτ. 1, 146. κ. παθ. : αὐτ. 2, 187 ἱεροφάντουμένη ψυχή. 3) μτφ. ἐξηγῶ, διδάσκω ὡς ἱεροφάντης : Ἠρόκλειτ. Ἀλληγ. 64 ἱ- τελετάς κ.

ιεροφάντις (ὁ) (φαιῶν) κ. νεώτ., ἰων. ἱεροφάντης, τὸ θηλ. ἱεροφάντις-ιδος ὁ φαιῶν, δεκτικῶν τὰ ἱερὰ, ὁ διδάσκων τὴν τῶν θεῶν καὶ τῆς λατρείας καθ' ἡς «ιεροφάντης» μυσταγωγός, ἱερεύς ὁ τὰ μυστήρια δεκτικῶν : Ἦρ. 7, 153 ἱεροφάνται τῶν χθονίων θεῶν || εἰδ. ἀνώτατος ἱερατικός ἀρχων τῆς ἐν Ἐλευσίην λατρείας τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης : Ἐπιγρ., Λυσ. 6, 1 ἄκουον ταῦ ἱεροφάντου λέγοντος, Πλούτ. Ἀлк. 33 Θεόδωρος ὁ ἱεροφάντης || ὁμ. θρησκευτικὸς τις ἀρχων ἐν Ἀθῆναις : Ἐπιγρ. || ὁμ. ἐν Ρώμῳ ὁ ἀρχιερεὺς [pontifex] : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 73 || ὁμ. ἐν Ρώμῳ, ὁ μέγιστος πομφίξ, ὁ ἀρκος ἀρχιερεὺς [pontifex maximus] : Πλούτ. Νομ. 9 ὁ δὲ μέγιστος τῶν Ποντιφικῶν οἶον ἐξηγητοῦ καὶ προφητοῦ, μάλλον δὲ ἱεροφάντου τῶν ἐπὶ ἄλλων || ὁμ. ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων : Φιλ. 2, 322. ὁμ. ἐπὶ τοῦ Μωυσέως : αὐτ. 1, 117. || ὁμ. ὁ ἱερεύς, κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους : Ἐλλ. Ἐπιγρ. 60. 2) μιν. μυστικός ἐξηγητής, ἐρημνευτής : Ἰεροκλ. Χρ. 21, 20, 466M ἱ- τῆς τετρατύπος. 3) νεώτ. μτφ. βαθὺς μύστης ἐπίσημος τινὸς ἡ τέχνης, ἢ ἀσκεῖ ὁσὸς ἴσων εὐσυνειδήτως ὡς ἱεροτελεσίαν : ἱεροφάντης τῶν Μουσῶν-τῆς θείας τοῦ Ἀσκαληνίου τέχνης.

ιεροφαντία (ἡ) μτγ. τὸ ἀξίωμα, τὸ ἔργον τοῦ ἱεροφάντου : Πλούτ. Ἀлк. 34 ἱεροφαντίαν καὶ μυσταγωγίαν, Λουκ. Ἀλέξ. 38.

ιεροφαντικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφερόμενος εἰς ἱεροφάντην : Λουκ. Ἀλέξ. 60 στεφανώθησαν τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι || βίβλου ἱεροφαντικῆς βίβλου περὶ τῶν pontifices [libri pontificales] : Πλούτ. Νομ. 22 δώδεκα μὲν εἶναι βίβλους ἱεροφαντικὰς.

ιεροφαντικός ἑπίρρ. μτγ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἱεροφαντῶν, ὡς ἱεροφάντης : Λουκ. Ἀλέξ. 39 ἐσῆει ἱεροφαντικός ἐκοικασμένος ἐν . . . σιωνῇ.

ιεροφάντις-ιδος (ἡ) κ. νεώτ., θηλ. τοῦ ἱεροφάντης βλ. λ. Φώτ. «ιεροφάντιδες» αἱ τὰ ἱερὰ φαίνουσαι τοῖς μωμομένοις : Ἐπιγρ., Πλούτ. Σούλλ. 13 τῷ δὲ ἱεροφάντιδι . . . ἤμικτον . . . πενήπερος ἐπιμύφει, Ἰουλ. Λόγ. 7, 221C.

ιεροφάντρια (ἡ) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ ἱεροφάντης βλ. λ. **ιεροφαντώ-έω** μτγ. εἶμαι ἱεροφάντης : Λουκ. Ἀλέξ. 39 εἰδοὶ ἱεροφάντις δὲ καὶ ἱεροφάντης ὁ Ἐνδυμίων, Ἐπιγρ. 2) μυῶ τινα τὰ μυστήρια : Φιλ. 2, 403 ὁμ. μτ. δοτ. : αὐτ. 1, 146. κ. παθ. : αὐτ. 2, 187 ἱεροφάντουμένη ψυχή. 3) μτφ. ἐξηγῶ, διδάσκω ὡς ἱεροφάντης : Ἠρόκλειτ. Ἀλληγ. 64 ἱ- τελετάς κ.

ιεροφάντις (ὁ) (φαιῶν) κ. νεώτ., ἰων. ἱεροφάντης, τὸ θηλ. ἱεροφάντις-ιδος ὁ φαιῶν, δεκτικῶν τὰ ἱερὰ, ὁ διδάσκων τὴν τῶν θεῶν καὶ τῆς λατρείας καθ' ἡς «ιεροφάντης» μυσταγωγός, ἱερεύς ὁ τὰ μυστήρια δεκτικῶν : Ἦρ. 7, 153 ἱεροφάνται τῶν χθονίων θεῶν || εἰδ. ἀνώτατος ἱερατικός ἀρχων τῆς ἐν Ἐλευσίην λατρείας τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης : Ἐπιγρ., Λυσ. 6, 1 ἄκουον ταῦ ἱεροφάντου λέγοντος, Πλούτ. Ἀлк. 33 Θεόδωρος ὁ ἱεροφάντης || ὁμ. θρησκευτικὸς τις ἀρχων ἐν Ἀθῆναις : Ἐπιγρ. || ὁμ. ἐν Ρώμῳ ὁ ἀρχιερεὺς [pontifex] : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 73 || ὁμ. ἐν Ρώμῳ, ὁ μέγιστος πομφίξ, ὁ ἀρκος ἀρχιερεὺς [pontifex maximus] : Πλούτ. Νομ. 9 ὁ δὲ μέγιστος τῶν Ποντιφικῶν οἶον ἐξηγητοῦ καὶ προφητοῦ, μάλλον δὲ ἱεροφάντου τῶν ἐπὶ ἄλλων || ὁμ. ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων : Φιλ. 2, 322. ὁμ. ἐπὶ τοῦ Μωυσέως : αὐτ. 1, 117. || ὁμ. ὁ ἱερεύς, κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους : Ἐλλ. Ἐπιγρ. 60. 2) μιν. μυστικός ἐξηγητής, ἐρημνευτής : Ἰεροκλ. Χρ. 21, 20, 466M ἱ- τῆς τετρατύπος. 3) νεώτ. μτφ. βαθὺς μύστης ἐπίσημος τινὸς ἡ τέχνης, ἢ ἀσκεῖ ὁσὸς ἴσων εὐσυνειδήτως ὡς ἱεροτελεσίαν : ἱεροφάντης τῶν Μουσῶν-τῆς θείας τοῦ Ἀσκαληνίου τέχνης.

ιεροφαντία (ἡ) μτγ. τὸ ἀξίωμα, τὸ ἔργον τοῦ ἱεροφάντου : Πλούτ. Ἀлк. 34 ἱεροφαντίαν καὶ μυσταγωγίαν, Λουκ. Ἀλέξ. 38.

ιεροφαντικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφερόμενος εἰς ἱεροφάντην : Λουκ. Ἀλέξ. 60 στεφανώθησαν τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι || βίβλου ἱεροφαντικῆς βίβλου περὶ τῶν pontifices [libri pontificales] : Πλούτ. Νομ. 22 δώδεκα μὲν εἶναι βίβλους ἱεροφαντικὰς.

ιεροφαντικός ἑπίρρ. μτγ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἱεροφαντῶν, ὡς ἱεροφάντης : Λουκ. Ἀλέξ. 39 ἐσῆει ἱεροφαντικός ἐκοικασμένος ἐν . . . σιωνῇ.

παθ. : Φιλ.1,194 τούς Ιεροφανθέντας λογισμούς θεού (τοὺς ἐμπνευσθέντας).
Ιεροφάντωρ-ορος (ὁ) ἀντὶ Ιεροφάντης βλλ. : Σουιδ. ἐν λ. Ίουλιανός.
Ιεροφάντης-οὐς-ές-ές-μον. ὁ ἐκπέμπων, ἀναδιδων ἱερὸν φέγγος, ὁ ἔχων ἱερὸν φῶς : Ἀνδρ.Κρ.195.
Ιεροφάντῶ-ῶ μτγν. φοιτῶ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπισκέπτομαι τοὺς ναοὺς : Πτολ.Τετράβ.158 (κῶδ. Ιεροφαιτούνας).
Ιεροφόρος-ον δ. τ. τοῦ ἱεραφόρος βλλ. : Ἐπιγρ., Πτολ.Τετράβ.181.
Ιεροφρον-ονος (ὁ,ῆ) μον. ὁ ἱερά φρονῶν : Μιχ.Μοναχ.Βι.Στουδ.Θεόδ.265 (ἐκδ.Μι.).
Ιεροφύλακτιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μέρος, ἐνθα φυλάττονται τὰ ἱερά σκευὴ τῶν ναῶν, ἱεροθήκη : Διον. Ἀλ.Ρωμ.270.
Ιεροφύλαξ-άκος (ὁ) κ. νεώτ., ποι. Ἰεροφύλαξ ὁ φύλαξ, ἐπιστάτης τοῦ ναοῦ, ναοφύλαξ : Εὐρ.111027 εἶσ' ἐνδον ἱεροφύλακες (ἰδιόρθ. Ἰερῶν φύλακες), Ἐπιγρ. || νεώτ. εἶδ. ὁ φύλαξ τῶν ἱερῶν σκευῶν 2) ὁ ἀρχιερεὺς (ροπιτέξ) ἐν Ρώμῃ : Διον. Ἀλ.Ρωμ.273.
Ιεροφύωνος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἱερὰ φωνήν, ὡς οὐσ. πιθ. ὁ ἀπαγγέλλων τοὺς χρησμούς ἱερεὺς, ὑπαφίτης : Ἐπιγρ. || πιθ. ἀνήγν. ἀντὶ ἱεροφύων ἐν ἱλ.Σ 505 κηρύκων.. ἱεροφύωνων (ἐρμ. Σουιδ. κ. Φώτ. μεγαλόφωνων) || ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἱεροφύωνος : Ἀλκμ.261.
Ιεροφωρῶ-ῶ Ἐπιγρ. Ἰεροσωλῶ βλλ. : Ἐπιγρ. ἱεροφωρῶν [καὶ νῶ]μισμα ἐκποινὸν χάλ[κεον].
Ιεροχθῶν-ονος (ὁ,ῆ) Ἐπιγρ. ποι. ἰροχθῶν ὁ ἐξ ἱερός γῆς : Ἐπιγρ. ἱεροχθῶν ββλολος.
Ιεροχόλη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἀγρωστωδῶν φυτῶν.
Ιεροφάλης (ὁ) μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἱερός φαλμφοδός : Ἀντίφ.π. Ἰωσ.Α112,33, Βασ.272 ἱεροφάλης Δαδιδ' 2) κ. νεώτ. ὁ φάλλων τοὺς ἱεροὺς ὕμνους ἐν τῷ ναῷ, φάλλης : ΠΔ Ἐσθρ.1,1,14 οἱ ἱεροφάται υἱοὶ Ἀσάφ ἦσαν ἐπὶ τῆς τάξεως αὐτῶν, Εὐστ.Πον.323,94 ὁ ἱεροφάλης μοναχός.
Ιεροφύχος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἱερὰν, εὐσεβή φυχήν : ΠΔ Μακκ.4,17,4 ὡ μῆτηρ ἱεροφύχα.
Ιερῶ-ῶ (ἱερός) κ. νεώτ., δημ. μ. κτ. μτγ. παθ. ἱερωμένος, ὄρω. ἱαρῶν, παθ. κ. ἱεροῦμαι (Ἐπιγρ.), μτγ. κ. ἱερωμένος (Ἐπιγρ.), καθιστῶ τι ἱερὸν, καθιερῶ, ἀφιερῶ, ἀνατίθημι : Πλάτ.Νόμ.771B ἱερῶν αὐτάς, Ἐπιγρ. (τὰν γὰρ) ἀν Ἀμφικτιονες ἱερῶσαν, Ἐπιγρ. ἠπαρόντα (ἱερούντων) Ἀπόλλωνος Ἐχέτο ἀγάλμα' ὄμ. θεοστ. μτγ. ἱερούντος : Ἐπιγρ. ὄμ. παθ. παρακ. ἱερῶσθαι : Θουκ.5,1, Ἐπιγρ. || ἱεροῦμαι ἱερῶσῃν ἐκελεῶ ἔργα ἱερέως : Αἰσχίν.1,19 μῆδ' ἱερῶσῃν ἱερῶσασθαι (ἰδ.γρ. ἱεράσασθαι) || ὄμ. σμν. ἐν τῷ τ. ἱερούμην : Ἐπιγρ. τὴν ἱερῶσῃν ἀξίως ἱερῶσαστο τοῦ θεοῦ || ἡ μτγ. ἱερ(ω)ιωμένος ἀφιερῶμένος : αὐτ. τῷ θεῷ οὐδ' ἀν ἡ ἱερωμένος, αὐτ. Δωρίδος ἱερωμένης (πιθ. μτγ. ἐνεστ. τοῦ ἱερόωμ = ἱερωμένης), Διον. Ἀλ.1,57,10, Πλούτ. Ἡθ.403F || μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. ἱερωμένος βλλ. 2) Ἡσ. «ἱερωμα' τὸν κόνον ἰάκωνες, ἀν πινες μάλλον (ἤ) σκόλλων».
ἱερωμαί-ομοι, ἰων. ἱρῶμαι, μέλλ. ἱεράσσομαι κ. ἰων. ἱρῶσμαι, ἀόρ. ἱεραῶσῃν, παρακ. μτγ. ἱερημένος, παθ. ἀόρ. α' μτγ. ἱεραῶσθαι εἶμαι ἱερεὺς ἡ ἱερέα, μτ. γέν. : Ἡρ.2,35 ἱρᾶται γυνὴ μὲν οὐδερμια οὐτε ἀρσενος θεοῦ οὐτε θηλέης, Διον. Ἀλ. Ρωμ.2,19 κ. μτ. δοτ. : Παυσ.6,11,2 ἱεραῶσθαι μὲν

Ἡρακλεῖ' ἀπολ. : Θουκ.2,2 πενήτηκοντα .. ἔτη ἱερωμένης, Φιλ.2,157' κ. μτ.στ. σίτ. : Αἰσχίν.1,19 μῆδ' ἱερῶσῃν ἱεράσασθαι | ἰδ.γρ. ἱερώσασθαι | συνήθ. ἐν Ἐπιγρ. ἱεραῶσμενος τῇ πατριδί, πρδλ. ἱερώ-ῶω.
ἱερωμένος (ὁ) μτγν., νεώτ. κ.δημ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ ἱερά(ῶ) βλλ. ὡς οὐσ. ὁ καθιερωμένος τῷ θεῷ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἱερατεῖον, κληρικὸς, οἶον διάκονος, ἱερεὺς, ἐπίσκοπος : Εὐστ.2,956C.
ἱερωσία (ἡ) παθ. ἀμφ. σμν.
ἱερωσύμια (ἡ) μον. ἱερὸν ὄνομα : Εὐστ.Πον.40,96.
ἱερωσύμια (οἱ) νεώτ. μοναχικὸν τῆγμα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἀσχαλοῦμενοι κύριας περὶ τὴν ἐκπαίδευσιν.
ἱερωσύμος-ον (ὄνομα) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἱερὸν ὄνομα : Λουκ.Λεξιφ.10 ἀνώνυμοι ἤδη εἰσι καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ ὡς ἀν ἱερωσύμοι ἡδὴ γεγεννημένοι' 2) εἶδ. νεώτ. βοταν. τὸ θηλ. ἱερωσύμος ὡς οὐσ. γένος εὐφορβιοειδῶν φυτῶν.
ἱερωσύμῶ-ῶ μον. καλεῖ δὲ ἱεροῦ ὀνόματος : Γρόδρ. ἐν Ἐπιστ. (Lazzeri Misc.1,60, κ. Notitt. Mss.6,54), Εὐστ.Πον.145,1.
ἱερός ἐπίρω. μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρῶπον ἱερὸν, ἅγιον : Πλούτ.Λικ.27 τῶν ἱερώς (ἰδ.γρ. ἀντὶ ἱερῶν) ἀποθανόντων 2) Σουιδ. μέγας ἱερός-εως (ἡ) μτγν. καθιέρωσις, εἰκόσθ. ἀντὶ Τδρυσί ἐν Δίωκ Αἰπ.13,3.
ἱερωσί ἐπίρω, ἰων. ἱρωσί κατὰ τρῶπον ἱερὸν, ἅγιον, ὁσίως, εὐσεβῶς : Ἀνακρ.149.
ἱερωσύνη (ἡ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἱρωσύνη, ἐν ἀττ. Ἐπιγρ. ἱερωσύνη, τὸ ἔξωμα τοῦ ἱερέως, ἱερατεία : Ἡρ.3,142 ἱρωσύνην .. αἰρεῦμαι, Δημ.1376, ΚΑ'Εβρ.7, || τελειώσις διὰ τῆς Λευιτικῆς ἱερωσύνης ἦν, Βί. Ἀλεξ.2486 ἦν Στασαγόρας ὄργισθεις μετέστησεν αὐτίκα | ἱερωσύνης τὴν αὐτὴν, Λασκαρ.Μυστ.110 τὰ ἦθη τους πρην καὶ μετὰ τὴν ἱερωσύνη τους, τὰ γνωρίζουμε, τ. ὄρκου ἱερέως ὁμνῶ ἐπὶ τῇ ἱερωσύνη μου || ἐν τῷ πληθ. ἱερατικὰ ἔργα, θυσία, τελετα : Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.923 2) κτ. ἐπέκτ. τὸ σύνολον τῶν ἱερῶν, ὁ κλῆρος, ὁ ἱερατεῖος : Ἰω.Χρυσ.1,382B, Ἐπιφάν.1,868D, Θ Λειτ.Χρυσοστόμου, Εὐχὴ ἱερέως τῆς ἱερωσύνης ἡμῶν μνηστῆθὲ Κύριος ὁ Θεός ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ 3) νεώτ. ἐκκλ. τὸ μυστήριον, δι' οὗ καθιεροῦται τις λειτουργὸς τῆς θρησκείας, ὁ χειροτονία.
ἱερωσύνιον (τὸ) γλωσσ. ἱερωσύνη, ἱερατεία.
ἱερωσύνο-η-ον, ἐν ἀττ. Ἐπιγρ. κ. ἱερωσύνοος κ. ἱερωσύνοος ἱερατικός, ὄθ. τὸ οὐδ. πληθ. ἱερωσύνα ὡς οὐσ. τὸ μεριδίον τοῦ ἱερέως ἐκ τῶν θυσιαζομένων ζώων : Ἀμφεφ.7, Ἐπιγρ. || κατὰ ΑΒ 44 «τὰ τοῖς θεοῖς ἔξαιρουμένα μέρη καὶ θυμιώμενα».
ἱερατεία (ἡ) Ἐπιγρ. δ. τ. τοῦ ἱερατεῖου βλλ. : Ἐπιγρ. ὁ πριάμενος τὰν ἱερατεῖαν τῶν θεῶν.
ἱερατεύω Ἐπιγρ. δ.τ. τοῦ ἱερατεύω βλλ. : ἱερατεύομαι εἶ[η] ζώας).
ἱερατώ-ῆ-ἄν Ἐπιγρ., θεσσαλ. ἱερατώς, κ. ἱερατώτης ἀφιερῶμένος, καθιερωμένος.
ἱερατός-εως (ἡ) εἶμαι ἡ ἐνέργεια τοῦ ἵναί, τὸ πορεύεσθαι, ὑπάγειν, πορεῖα, λ. πλασθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατ.426C ἔδηλον ὅτι ἱερατός βαυλεται εἶναι' .. ἱεραῖ ἐν ὄρθωσ καλοῖτο.
ἱερατός-εως (ἡ) (ἡ)μῖν ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἡμῖν, τὸ ρήσιμω : ΕΜ 469,54.
ἱερατα Ἡσ. «βαδίζουσα».
ἱεράτας (ἰδιόρθ. ἱεράτας) Ἡσ. «πατέρας Κρήτες ἡ τοὺς ἀγρίους τράγους».
ἱεῶ ἐπιφ. ἐριωνικόν : Ἀριστφ.Σφ.1335 ἡ ἰεῶ, καλοῦμαι.
ἱζάνω μτγν. τ. τοῦ ἱζάνω, ἐγκαθιστῶ, κατοικίζω τινά : Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,15 ἰδ.γρ.ι.
ἱζάνω (ἰζώ) κ. νεώτ. μ. ἐνεστ. κ. παρτατ. σιολ.ἱσδᾶ-

νω, μτθ. καθίζω τινά, βάλλω τινά να καθίσω, ιδρώ: 'Ιλ.Ψ 258 'Ιζανειν ευρών άγώνω' || νεώτ. καθίζα-
νω, κατακαθίζω: 2) άμτθ. καθέζομαι, κάθημαι: 'Οδ.Ω 209 έν τῷ [κλισίῳ] . . 'Ιζανον, ηρβλ.Σαφ. 23' κ. επί πραγμ.: 'Ιλ.Κ 92 οὐ μοι ἐπ' όμμοισι νή-
δυμος όθνος 'Ιζάνει, Φιλάστρ. 'Ηρ.19,19 ἡ δρόσος
'Ιζάνει ἐπὶ δόνακας'. 3) άμτθ. ἐπὶ τῷ εὐάφοις,
κατακαθίζω, καθίζατω: 'Οουκ.2,76 τοῦ χόρατος.-
'Ιζάνοντος. ἐπὶ τῷ κενοῦσθαι'. 3) ρηματ.π.Ιζημα.

Ιζέλα 'Ησ. « άγαθὴ τύχη. Μακεδόνες ».

Ιζέλος 'Ησ. « ὁ θαλάσσιος σκορπιός ».

Ιζημα-ατος (ιζή) | 'Ιζάνω | μγν. κ. νεώτ. τὸ ἀπο-
πέλεσμα τοῦ 'Ιζάνειν βλλ., ἡ καθίζησις, βύθισις, ἡ
πρὸς τὸ κάτω ὑποχώρησις: Στράβ.1,3,17 διαστὰς
ὁ 'Ισθμὸς ἡ 'Ιζημα λαδών, Πλούτ.'Ηθ.434C
' || μτθ. ἐπὶ λόγου, ὕφους: Λογγίν. 'Υφ.9,13 ὕψη 'Ιζή-
ματα μῦδαμου λαμβάνοντα' 2) νεώτ. τὸ κα-
τακαθίσειν, ἡ ὑποστράθην || γενώλι πέτρωμα
σχηματισθὲν ἐκ καθίζησεως οὐσιῶν αἰωρουμέ-
νων έν τῷ ἀέρι ἡ εὐρισκομένων έν τῷ ὕδατι.

Ιζημάτις (ένν. σεισμός) | ὀϊ σεισμός ἐπιφερῶν
καθίζησεως, χόραματα γῆς: 'Λω.Λυδ.Διοσ.53 « 'Ιζη-
ματία δὲ 'Ισησιμῶ | οἱ τοῖς κοιλώμασι τὴν ὑπερκει-
μένην εἰσκαθίζουσι γῆν »: 'Αριστλ.Κόσ.396α,4 | ὁ.
γρ. ἀντὶ χασματῶν |.

Ιζηματογενεσις-εως (ιζή) νεώτ. γενώλ. ἡ γενέσις
ἐξ 'Ιζημάτων, τὸ φαινόμενον τοῦ σχηματι-
σμοῦ 'Ιζηματογενῶν πετρωμάτων ἡ ἀποθεμάτων.

Ιζηματογενής-οὐς-ές νεώτ. γενώλ. ὁ ἐξ 'Ιζη-
μάτων βλλ.3) σχηματισθεὶς, προεχόμενος: 'Ιζη-
ματογενῆ πετρώματα.

Ιζηματογόνος-ον νεώτ. ὁ γενῶν, παράγων
'Ιζημα βλλ.2) 2) εἶδ. μικροβ. ὁ περιέχων 'Ιζημα-
τίνας: 'Ιζηματογόνος ὄρος.

Ιζηματόδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς 'Ιζη-
μα, ὁ ἐξ 'Ιζημάτων, ὁ περιέχων 'Ιζήματα βλλ.

Ιζησις-εως (ιζή) νεώτ. καθίζησις, κατάπτωσις,
κατακρήμνισμα, κατακάθισμα.

Ιζίνας 'Ησ. « οἰωνοί, ὄρνιθες, προχάσι, λέθητες,
τρίποδες ».

Ιζούνα 'Ησ. « βοόσσις ».

Ιζω (ηρβλ. ζέρομαι, ἔδος), ὄρω. 'Ιδω, μ. ποι. κ. π.
μγν. πεζοίς, άττ. καθίζω, προστ. 'Ιζε, παρατ. 'Ιζον,
κ. 'Ιων. 'Ιζεσκον, άδρ. 'Εισα, κ. έν προστ. 'Εισον,
έν μτθ. 'Εσαι, άπτ. 'Εσαντο, έν άπαφρ. 'Εσαι, άδρ.
μγν. 'Ιζησα, μέλλ. 'Ιζήσω, παρακ. 'Ιζηκα μτθ.
καθίζω τινά, τὸν βάζω να καθίσω, ιδρώ: 'Ιλ.Ω 553
μη με πω ἐς θρόνον 'Ιζε, άπτ. Β 53 βουλήν . . 'Ιζε
γερόντων (συνεκρότησε συμβόλιον), 'Ηρ.3,61 εἰ-
σι δάων ἐς τὸν . . θρόνον, Αισχ.Εὐμ.18 'Ιζει . .
ταῖσα μάντιν έν θρόνοις. || τατμη, τοποθετῶ,
τάσσω, ἐγκαθιδρώ τινά που, τὸν βάζω κάπου:
'Ιλ.Ψ 359 παρά δὲ σκοπόν 'Εισεν . . Φοίνικα ('Ε-
βαλε σκοπόν), άπτ.Δ 392 λάχον 'Εισαν ('Εστησαν
ένέδραν), 'Οδ.Υ 210 ὅς μ' ἐπὶ βουσίην εἰσκ' (μ'
ἔταξεν ἐπόπτην τῶν . .), άπτ.Ζ 8 'Εισεν δὲ Σχερήν
'Ι τοῦς ἔβαλεν εἰς τὴν νῆσον Σ., Πινδ.Π 4,273 ἐπὶ
χώρας . . 'Εσαι, 'Ηρ.6,57 ἐπὶ τῷ δειπνον 'Ιζειν
τοῦς βασιλέας, 'Επιγρ. 'Εσαντα ἐπὶ τῷ ὠδῷ
(ἐπὶ 'Ικέτου, βάζοντάς τον να καθίσω) σπαν.π.
τραγ.: Σοφ.ΟΚ 713 σὺ γάρ νιν εἰς τὸδ' 'Εισας
αὐχμη' | διότι σὺ ἡγάγες αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ ἀη-
μενον τῆς δόξης'. 2) μεθ' 'Ομ. έν μέσ. άπαρ. α'
εἰσάμην, γ' έν. πρόσ. εἰσατο, κ. ὄρω. 'Επιγρ. Ή-
σατο, κ. 'Ισατο, γ' πληθ. πρόσ. [ἤ]σαντο, μτθ.
εἰσαμένος, άπτ. μτθ. πιθ. εἰσάμενος, μγν. εἰσά-
μένος, μγν. μέσ.μέλλ. εἰσομαι ιδρώ, εἰγείρω να-
ούς, ἀγάλματα κττ καὶ ἀφιερῶ ταῦτα τοῖς θεοῖς,

τιμῷ τοῦς θεοῦς ιδρών αὐτοῖς ναούς, βωμοῦς:
'Θέογν.12 ἡν ἱ' Ἀρτεμιν' Ἀγαμέμνον εἰσαδ', Πινδ.
Π 4,204 Ποσειδώνον 'Εσαντο . . τέμενος, 'Ηρ.
1,66 Λυκοῦργος . . ἱρὸν εἰσάμενοι εἰσένονται,
'Οουκ.3,58 θυσίας τὰς πατριῶς τῶν ἐσαμένων
(κῶδ. ἐσσαμένων), 'Απολλ.Ρ 2,807 εἰσομαι ἱερὸν,
Πλούτ.'Οεμ.22 τὴς Ἀρτεμίδος ἱερὸν εἰσαμένος,
Λουκ.Συρ.1' 3) άμτθ. καθίζω ἐμαυτόν, κάθη-
μαι, τοποθετοῦμαι: 'Ιλ.Β 96 ὑπὸ δὲ στεναχίζετο
γαῖα λαῶν 'Ιζόντων' κ. ἐμτροβ. | έν. ἐπὶ, ἐς |: άπτ.
Υ 15 'Ιζε . . έν μέσσοισι, άπτ.Σ 422 ἐπὶ θρόνου
'Ιζε, 'Οδ.Γ 409 οἷς (λιθοῖσιν) ἐπὶ . . 'Ιζεσκον, Εὐρ.
'Ἄλκ.441 ὅς τ' ἐπὶ κῶπη ηηδαλίω τε . . 'Ιζει,
'Αριστρ.Βάτρ.199 'Ιζω 'πὶ κῶπην, 'Επικρ.3,12' || κ.
μτ. δοτ.: Πινδ.Παιδν.6,93 νέφεσσι . . 'Ολύμπον
'Ιζων Ζεὺς' || ὁμ. μετ' άπτ. τόπου' κ. μτφ.:
Αισχ.'Αγ.982 ἄραρος εὐπειθεῖς 'Ιζει φρενοῦς φίλον
θρόνον, Εὐρ.'Ιων1314 ὁμ. κ. μετὰ στοισίχ. άπτ.:
άπτ.Ρῆσ.512 'Ιζειν φῆς σὺ κλωπικὰς ἔδρας'
4) κάθημαι ἡσυχός, ἡσυχάζω: 'Υμν.'Ερμ.457
(άμφ.π.) 3) μτφ. πῆτα, βυθίζομαι: Πινδ.Ο 10
(11),38 εἰς ὀχετόν' ὄτας 'Ιζοισαν . . πάλιν, Πλάτ.
Τίμ.53λ τὰ δὲ μανὰ . . εἰς ἔτεραν 'Ιζει . . ἔδραν
6) τὸ μέσ. μγν. μέλλ. εἰσεται, ὄρω. ἔνεστ.
προστ. 'Ιδωμ ('Επιγρ.), άμτθ. κάθημαι: 'Ιλ.Γ 162
πάρῳθ' . . 'Ιζω ἔμετο, 'Οδ.Χ 335 ποτὶ βωμόν ἐρ-
κεῖου 'Ιζοιτο, 'Επιγρ. 'Ισαμένος ἐπὶ τῷ δαμοσίῳ
ἱερῷ' 7) ὁμ. μέσ. συνεκδ. ἐνεδρεύω: 'Ιλ.Σ 522
ἐνθ' ἄρα τοί γ' 'Ιζοντ' 8) ὁμ. μέσ. συνήθ.
ἐπὶ στρατοῦ, λαμβάνω θέσιν, κάθημαι: 'Ηρ.9,26
ἐς τὸν 'Ισθμόν 'Ιζόμεθα ἄντιοι ταῖσι κατιαθσι,
άπτ.Δ 145 'Ιζόμενοι δὲ έν τῷ Τηγέτω' ὁμ. κ. ἐπὶ
στόλου: άπτ.δ.5 9) ὁμ. μέσ. γεν. κάθημαι,
καθίζω: άπτ.1,199 'Ιζαμένης εἰς ἱρὸν Ἀφροδίτης,
Αισχ.'Ικ.224 έν άγνώ . . 'Ιζεσθε, Εὐρ.'Ιων 1618 εἰς
θρόνους δ' 'Ιζου' || κ. μετ' άπτ.: άπτ.ΙΑ 141 μῆτ'
ἄλωσώδεϊς 'Ιζω κρήνας' 10) ὁμ. ἐπὶ πραγμ. καθι-
ζάνω, κατακαθίζω, βυθίζομαι, βουλιάζω: Πλάτ.
Τίμ.25D ἡ νῆσος 'Ιζαμένην εἰς ἱρὸν | ηπλόν |.

ιή ἐπιφ.χαράς ἡ ἔνθουσιασμοῦ,ἀ.ιέ: 'Αριστρ.Εἰρ.195
ιή ιή ιή' εἰδ. έν χρ. έν τῇ λατρείᾳ τοῦ Ἀπόλλω-
νος: άπτ.453 ιή παιῶν, ιή, άπτ.Λυσ.1291 ἀλαλαλα
ιή παιῶν, Καλλ.'Απόλλ.21 ιή παιῶν (δ.γρ. 'Ιη')

2) ἐπιφ. λήνης, θλιπέως: Αισχ.'Πέρσ.1004 ιή ιή,
άπτ.'Ικ.114 ιή ιή, Ιηλεμιστίν ἔμνησθη, άπτ.'Αγ.1485.
ιή ιή | ἰων. τ. τοῦ ἰά βλλ.: Χρησμ.π.'Ηρ.1,85 πολύ-
εκυκτον ἰήν . . παιδὸς ὀθεγγόμενου.

ιηγορεῖν 'Ησ. « ἐνηγορεῖν. Λάκωνες ».

ιηδών-όνος (ιή) | 'Ιαίω | 'Ησ. εἰηδόνες, εὐφροσύνη
(άναγν.-ναί, ἐπιθυμία, χαρά), ηρβλ. ἀληθδών.

ιηθενῶ-ῶ ἰων. τ. τοῦ ἰαθενῶ βλλ.: 'Ησ. εἰηθενέ-
ουσα' ἐκπεληγμένη καὶ ἀποροδῶσα, σχηματισθὲν
κατὰ τὸ εὐθενῶ.

ιήτιος-ον (ιή) τὸ θηλ. κ.-α, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλω-
νος, ὃν ἐπεκαλοῦντο διὰ τοῦ ἐπιφωνήματος ιή
βλλ. ἡ ιή παιῶν ἡ ιή παιῶν: Πινδ.Παιδν.2,35 ἰάτε
παιῶν, Αισχ.'Αγ.146 ἰήαν . . Παῖαν, Σοφ.ΟΤ
154, 'Αριστρ.Σφ.874 ἰήτε Παῖαν, 'Απόλλ.Π 2,702'

2) ἐπίπονος, θλιβερός, λυπηρός: Σοφ.ΟΤ 174 ἰη-
ῶν καμάτων ἀνέχουσι γυναικες' || φο. ἰήσις
βοά-ῶς κραυγὴ θλιπέως, θρήνος: Εὐρ.Φοίν.
1036 ἰήιον βοάν βόαν, άπτ.'Ηλ.1211 γόνον ματρός.
ιήτιος (ημη) ἰήσις βόαν: 'Ησ.κ.Μακρῶθ.Κρῶν.1,17,16.
ιηκοπος-ον γρ. κῶδ. ὁ πλῆθυν, ὁ νικῶν τὸν πό-
νον, τὴν λύπην' || δ.ἔρω. ὁ πλῆρης πόνου καὶ
λύπης: 'Αριστρ.Βάτρ.1255 τί ποτ' ἀνδροδῶδέικτον
ἀκούων ἰηκοπον (διόρθ. ἰή κόπον).

ιηλα άδρ. τοῦ ἰάλλω βλλ.

ιηλεμιζω ἰων τ. τοῦ ἰαλεμιζω βλλ.: Καλλ.ἀπ.176.
ιηλεμιστρια (ιή) ἰων. τ. τοῦ ἰαλεμιστρια βλλ.:
Αισχ.Χο.424 ἔκοφα κομρὸν . . έν τῇ Κισίας νό-
μοις Ιηλεμιστρίας.

ιήλεμος (ἰ) ἰων. τ. τοῦ ἰάλεμος βλλ. : Αἰσχ. Ίκ.114 ἰηλεμοῖσιν ἠμρηρήϊ (ἰάθεα).

ιηλενός Ἦσ. « πορφύρον, μέλαν ».

Ιημα-ατος (ἰδ) ἰων. κ. Ἐπιγρ. τ. τοῦ Ἰαμα βλλ. : Ἦρ.3.130 Ἑλληνικοῖσι Ἰημαὶ χρομόμοι.

Ιημη, ἴης (κ. δ. γρ. ἴεις : Σοφ. Ἠλ.596), ἴησι, γ' πληθ. πρόσ. ἴασι, ἰων. κ. ἐπ. ἴεσι, πρσστ. ἴει, ὑποτ. ἴω, εὐκτ. ἴειην (κ. ἀφ-ἰοιμ) : Ξεν. Ἐλλ.4.3, ἀναρφ. ἴνασι, μτχ. ἴαίς πρόσωπά τινα τοῦ ἔνεστ. τῶν συνθέτων μεθ-ἴεις, -ἴει, συν-ἰοῦσι ὡς ἐκ ρ. ἴω, ἀμ. ὡς ἐκ ρ. ἴω, γ' ἐν. πρσθ. ἴει, πρσστ. ζῶν-ἴε, -ἴετα, παρατ. γ' ἐν. πρσθ. ἴει κ. δωρ. ἀν-ἴη, γ' πληθ. πρσθ. ἴεσαν, ἴεν, ζῶν-ἴεν ἰδ.γρ. -ἴον), ὄμ. β' ἐν. ἴεις, ἰων. παρατ. ἴεσκε (ἰόν-ἴεσκε), μέλλ. ἴσω, ἀρρ. α' ἴκα κ. ἐπ. ἴηκα (μ. ἐν συνθέτοις), γ' ἐν. πρσθ. ὑποτ. ἴησι, γ' ἐν. πρσθ. εὐκτ. εἴη, ἀναρφ. εἶναι κ. ἐπ. εἶ-ἔμηναι, παρακ. εἶκα (μ. ἐν συνθέτοις ἐκ πρσθ. ἀφ-, καθ-, παρ-, συν-), ὄμ. κ. ἔωκα ἰἀφ-ἔωκα ἰ' τὸ μέσ. ἔνεστ. ἴεμαι, γ' πληθ. πρσθ. προ-ἰονταί, παρατ. ἴεμην, μέλλ. ἴσομαι (κ. μετὰ τῶν πρσθ. μετ-, παρ-, ἔξαν-), ἀρρ. α' ἀκάμην (μ. ἐν συνθέτοις ἐκ τῶν πρσθ. πρσσ-, πρσ-), ἀρρ. β' εἴμην, ἐπ. κ. ἰων. ἔμην, ἔξ οὐ αἰ τ. εἶτο ἰἔφ-, ἀφ-,), εἶτο ἰουν-ἰ, εἶτο ἰἔξ- ἰ κ.ά., πρσστ. εἶο (ἔξ-), οὐ (ἔφ-), ὑποτ. ὄμαι (συν-), εὐκτ. εἴμην ἰἀφ-) ἢ αἴμην (προ-), ἀναρφ. εἶσθαι (προσ-ἰ, μτχ. ἔμνας (προ-)) τὰ παθ., μέλλ. εἶθ-σομαι (ἀν-), ἀρρ. εἶθην (μ. ἐν συνθέτοις ἐκ τῶν πρσθ. ἀφ-, καθ-, παρ-), παρακ. εἴμαι (μ. ἐν συνθέτοις κ. ζωμαι ἰ ἐν συνθέτοις ἐκ τῶν πρσθ. ἀν-, ἀφ-, ἐφ-), ὑπερσυντ. εἴμην (μ. ἐν συνθέτοις) ἢ π. Ὀμ. τὸ παθ. κ. μέσ. μ. κατ' ἔνεστ., παρατ. κ. γ' πληθ. πρσθ. μέσ. ἀρρ. β' ἔντο' πλείστοι διάφ. τ. ἰδιόζουσι μόνον παρατ. τὰ συνθέτοις, πρθλ. ἀνήμη, ἀφίημι, ὕφίημι, κυρ. κινῶ, θέτω εἰς κλίσιν καὶ ἰδ. ταχεῖον, κάρνω κἀτι νὰ κνηθῶ' δδ. κ. ἀφώνω : Ἰλ.Μ 120 τὸν . . ἴκα φέρεσθαι, Ὀδ.Μ 442 ἴκα . . πῶδας καὶ χιτρε φέρεσθαι, αὐτ.Ζ 231 κἀδ' δὲ κάρητος οὐλας ἴκα κόμας ἰἀφῆκε τὴν κἀμην νὰ κρέματα ὀπὸ τὴν κεφαλῆν, αὐτ.Χ 84 ἐκ . . χεῖρος φάσανον ἴκα χαρμάς, Εὐρ.Πρσ.798 οἱ δ' ὄχημα πωλικόν λαδόντες ἴηνω τῆσιν φυγῆ πῶδα (ἔβαλον τὸν πῶδα εἰς κίνησιν), Ἀριστφ. Σφ.355 ἴεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχεος, Ξεν.Ἀν. 4.5.18 ἴκαν αὐτοὺς κατὰ τῆς χιόνος ἰἔριψαν αὐατοῦς), Διοσκ.Ἐπιγρ. ἐν ΑΓ 6,220.10 ἔς . . τῦμ-πανον ἴκα χέρας' 2) πέμνω, στέλλω, ἀποστέλλω, ἰδ. ἐπὶ ἐμφώνων : Ἰλ.Σ 182 τίς γὰρ σε θεῶν ἐμοὶ ἀγγελον ἴκειν, αὐτ.Κ 274 τοῖσι δὲ δε-εῖον ἴκειν ἐρωδιόν, Ὀδ.Κ 158 ἔλαφον . . εἰς ὄδον αὐτὴν ἴκειν ἰ' εἰδ. ἀναφ. πρὸς ἄνεμον, κ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, πέμνω : Ἰλ.Α 479 τοῖσιν δ' ἴκμενον οὐρον ἴει ἰοθρινον ἄνεμον πέμπει' 3) φωνῆν, λέξεις, θρήνον κττ. ἐκπέμνω, ἐκβάλλω, προφέρω : Ἰλ.Γ 221 ὄπα . . ἐκ στήθεος εἴη καὶ ἴεσα, Ἦρ.9.16 Πέρην . . Ἐλλάδα γλώσσαν ἰέντα ἰχλοῦντα Ἐλληνιστί), Αἰσχ.Χο.563 φωνῆν ἴσομεν Παρηγσίδα, αὐτ.Πέρο.634 ἰέντος τὰ δύσ-θροα βγάμμα, αὐτ.Ἐπι.865 ἐκ . . στήθεῶν ἴσειν ἀλγος, Σοφ.ΑΓ.851 ἴεις μέγαν κωκυτόν, αὐτ.Ἠλ. 596 πᾶσαν τῆς γλώσσαν (ποι, ἀντι πᾶσαν φωνῆν ἴης), αὐτ.ΟΚ.133 τὸ τὰς εὐφρόνων στόμα φρον-τίδος ἰέντες ἰ κινούσιν τὰ μείλη ἴησιν ἀνευ φωνῆς ἢ λέξεων μετὰ σιωπηλῆς ἀφασίωσας) ἢ κ. ἀπολ. : Πλούτ.Ἠθ.973Β ἴκα ἰένν. φωνῆν ἰ' ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων : Πλάτ.Νόμ.812D ἄλλα μὲν μέλη τῶν χορδῶν ἴεσῶν' 4) ρίπτω, ἐκτι-νάω, ἐξαρκοντίζω, σφενδονίζω, τοξεύω : Ἰλ.Δ 498 βάλω ἴκειν, Ὀδ.Ι 537 ἄσαν ἀείρας ἴκα' ἐπι-δινήσας, Ἠσιόδ.Θ 684 ἐπ' ἀλλήλοισι ἴεσαν βέ-λεα, Εὐρ.Πρσ.63 ἴνασι δόρυ, αὐτ.Ἦρ.320 ἴνασι τινὰ πέτρας ἀπο' ἢ κ. μτ. γεν. πρσθ. ρίπτω

κατὰ τινος : Ἰλ.Ν 650 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκίηρ' διστόν' ἢ ἐν γρ. κ. μφ. : Πίνδ.Ο 2.99 ἐκ μαλθακάς . . φρονός ἰστοῦς ἰέντες' 5) ἀπολ. βάλλω, ρίπτω : Ἰλ.Ρ 515 ἴσω γὰρ καὶ ἐγὼ, Ὀδ.Ι 499 τόσον γὰρ ἴησιν, Ξεν.Ἀν.3.4.17 ἐμελέτων το-ξεύειν ἀνω ἰέντες μακρῶν, Πλάτ.Θεαίτ.194Α' κ. μτ. γεν. ἀντικειμ. : Σοφ.ΑΓ.154 τῶν . . μεγάλων φυχῶν ἴεις ἰσταν ρίπτης τὸ βέλος σου κατὰ τὸν ἐξέχον φυχῶν ἰ' κ. ἐμπροθ. (ἐπί) : Ξεν.Ἀγγο.Ι 25 ἰ' ἐπὶ στόχον ἰκῶδ. στοίχων ἰ' ἢ κ. μτ. δοτ. ὄργαν. : αὐτ.Ἀν.Ι,5.12 Κλέαρχον . . ἴησι τὴν ἀξίην ἰ ἐπιτίθειται ρίπτων κατὰ τοῦ Κ. τὴν ἀξίην ἰ' 6) ἐπὶ ὕδατος ποταμοῦ, ἀφώνω νὰ ρέω, χύνω : Ἰλ.Μ 25 ἐνήμαρ δ' ἐς τεῖχος ἴει ρᾶσιν (Γαζ.Θ «ἐπί. ἐν-νεὰ δὲ ἡμέρας ἐπὶ τὸ τεῖχος ἐπέμπε τὸ ρεῦμα»), αὐτ.Φ 158 Ἀχιῶτ, ὅς κἀλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἴησιν, Αἰσχ.Πρ.812 ἴησι σεπτόν Νεῖλος εὐπνοτον ρέσιν, κ. ἀπολ. : Ὀδ.Α 239 ἰ (ποταμοῦ) ἐπὶ γαῖαν ἴησιν, αὐτ.Η 130 ἢ δ' ἐτέρωθεν ἰ κρήνη) ὑπ' αὐ-λῆς οὐδὸν ἴησιν ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ δακρύων : Ὀδ. Π 191 δάκρυον ἴκα κἀλλιστον ὕδωρ νὰ πέσῃ κατὰ γῆς τὸ δάκρυον), Αἰσχ.Χο.152 ἴετο δάκρυ ἢ κ. ἐπὶ πυρός : Αἰσχ.Ἐπι.493 ἴέντα . . διὰ στῆρα λιγνύ μελίαναν, Εὐρ.Μήδ.1187 ἴει νᾶμα πομφά-γου πυρός' 7) γεν. θέτω, βάλλω : Ὀδ.Κ 317 ἐν δὲ τε φάρμακον ἴκα' 8) τὸ μέσ. πέμνω ἔμαυ-τόν, σπεύδω, συνῆθ. κτ. μτχ. μτ. ἐπίρρ. ἢ ἐμπροθ. διορ. ἰ κατὰ, ἐς, πρὸς, ἐπί : Ἰλ.Μ 274 πρόσω τεσθε, Ὀδ.Τ 187 ἴεμενον Τροίηνδε, Ἦρ.2.70 ἴεται κατὰ τὴν φωνῆν, αὐτ.9.78, Σοφ.ΟΤ 1242 ἴετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη, Εὐρ.Βάχχ.140 ἴεμενος ἐς δρεα, Ἀριστ.Ζ 1.629β,24 (λέων) τὸν βάλλοντα τηρήσαντα ἴεσθαι ἐπὶ ταῦτον (ὄρμαν κατὰ τοῦ-του) ἢ κ. ἀπολ. : Σοφ.Ἀντ.432 χημεῖς ἴδόντες ἴεμεσθα, Πλάτ.Κρατ.420Α ἴεμενος δεῖ' 9) τὸ μέσ. μφ. τείνω εἰς τι, ἐπιδικῶ τι, ἐπιθυμῶ, προθυμοῦμαι νὰ πράξω τι, μτ. ἀναφρ. : Ἰλ.Π 383 ἴετο γὰρ βαλέειν κ. μτ. τοῦ θυμῶ, ἔγω κατὰ νοῦν, προθυμοῖμαι : αὐτ.Θ 301 βαλέειν δὲ ἐπὶ τε θυμῶς, αὐτ.Β 589 ἴετο θυμῶ τίσασθαι ἰο) μτ. γεν. ἐπι-θυμῶ τι σφόδρα κτ. μτχ. : Ἰλ.Α 168 ἴεμενοι πό-λιος, Ὀδ.Ο 69 ἴεμενον ὕδατιο, αὐτ.Κ 529 ἴεμε-νος ποταμοῦ ρᾶσιν, Σοφ.Τρ.514 ἴεμενοι λε-χέων' ἢ κ. ἀπολ. ἐν μτχ. : Ὀδ.Α 6 ἴεμενος περ ἰσχόλ. «καίπερ προθυμοῦμενος» ἰ) ἢ τὸ γ' πληθ. πρσθ. τοῦ μέσ. ἀορ. β' ἔντο π. Ὀμ. μ. ἐν φρ. ἐπὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔραν ἔντο ἰἀφ' οὐ ὀπέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, δδ. ἀφ' οὐ ἔφαγον καὶ ἔπιον καλοῦσιν : Ἰλ.Α 469. ἴηνα ὄδρ. α' ἀνεργ. τοῦ ἰαίνω βλλ.

Ἰηπαίων-ονος (ἰ) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς αὐνήθους ἐπικλησεως ἰη παῖον ἢ ἴη παῖαν : Ὑμν.Ἀπόλλ.272' 2) ὕμνος φῶδῶμος πρὸς τι-μὴν τοῦ Ἀπόλλωνος : Ὑμν.Ἀπόλλ.500.

Ἰηπαιωνίξω, μέλλ.-ἴσω φωνάζω, κραυγάζω ἰη παῖον ἰ' : Ἀριστφ.Ἰπν.408 ἴησέντ' Ἰηπαιωνίσι καὶ θαυχέασκων ἴσαι.

ἰήρια (ἰδ) Ἐπιγρ. ἀντι ἰατρία βλλ. ἰ' Ἐπιγρ. (ἀμφ.).

ἰησέμνη ἰων. ἀορ. α' τοῦ ἴησαι (-άομαι) βλλ.

ἴησι ἐπ. γ' ἐν. πρσθ. ἔνεστ. ὑποτ. τοῦ εἶμι (πο-ρευομαι) βλλ.

ἰήσιμος-ον ἰων. τ. ἰάσιμος : Ἰπν.Ἰερ.Νούσ.11.

ἴησις-ιος (ἰ) ἰων. τ. τοῦ ἴασις βλλ. : Ἰπν. Ἀφορ.2.17.

ἰήσομαι ἰων. κ. ἐπ. μέλλ. τοῦ ἴωμαι (-άομαι) βλλ. : Ὀδ.Ι 525, Ἰπν.Νούσ.1.6.

ἰησουϊτής (ἰ) νεώτ. κ. δημ. μοναχῶ τοῦ κα-θολικοῦ δόγματος ἀνήκων εἰς τὸ θρησκευτικὸν τάγμα τοῦ Ἰησοῦ' 2) μφ. θηλ. Ἰησουϊτισσα, ἀγία πρσθ., ὑποκριτής, δόλιος.

ἰησουϊτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-μενος εἰς τὸν Ἰησοῦτα, ὁ τῶν Ἰησοῦϊτῶν 2) μφ. ὑποκριτικός ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς, δημ. -ά.

Ιησουισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἠθικόν, κοινωνικόν καὶ θρησκευτικόν σύστημα τῶν Ιησουιτῶν 2) μτφ. ἡ ὑποκρισία, ἡ ὄχι αγαθότης ἐμφανισζομένη δολιότης, τὸ ἐπιβουλεῖον τοῦ χαρακτήρος.

Ιησουότος (ἡ) μων. ἡ τὸν Ἰησοῦν τεκοῦσα : Θεόδ. Ἐθουκ. Διάλ. 470, 16.

Ἰήπειρα (ἡ) ἰων. τ. τοῦ Ἰάπειρα βλλ.

Ἰηθρ-προς (ὁ) ἐπ. τ. τοῦ Ἰαθρ βλλ. : Ἰλ. Β 732

Ἰηθρίριον (ὁ) ἰων. τ. Ἰαθρίριον βλλ. : Ἰνν. Ἐπιδ. 2, 3, 7.

Ἰήτης Ἦσ. « τοξότης, ἰοβόλος ».

Ἰητορίη (ἡ) ἰων. τ. τοῦ Ἰατορία βλλ.

Ἰητρα (τὸ) ἰων. τ. τοῦ Ἰατρα βλλ. : Ἠρώδ. 4, 16

Ἰητρα νοῦν ἀποιοῦμεθα.

Ἰητροί (ὁ) ἰων. τ. τοῦ Ἰατρού βλλ. : Ἰλ. Α 514, Ἠρ. 3, 130.

Ἰητρ-ορος (ὁ) ἰων. τ. τοῦ Ἰατρ βλλ.

Ἰθαγένεια (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ Ἰθαγενεοῦς βλλ. || εἰδ. ὁ νομικὸς καὶ πολιτικὸς δεσμοῦς ὁ συνδέων ἕκαστον πολίτην πρὸς τὸ κράτος εἰς ὃ ἀνήκει.

Ἰθαγενής-οὗς-ές κ. νεώτ., ἐπ. Ἰθαγενής ὁ κατ' εὐθείαν ἐκ νομίμου γάμου γεννηθεὶς, νόμιμος, γνήσιος : Ὀδ. 3 203 ἀλλὰ με Ἰσον Ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα, Ἀλέξ. Αἰτ. 3, 2 | Ἰθαγενής, κώδ. 1, Ἀπολλ. Ρ ἀπ. 12, 2

2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καταγόμενος ἐξ αὐτῆς αὐτῆς τῆς χώρας ἐν ἣ κατοικεῖ, αὐτόθων, ἐντόπιος, ἀντίθ. ἑλλησι, ἐπιοικος, πρόσφυξ : Ἠρ. 6, 53 ἡγεμόνες Αἰγυπτίου Ἰθαγενέες, Αἰσχ. Πέρσ. 303 Τεγάωνος 1 ἄριστος Βακτριανῶν Ἰθαγενής, Στράβ. 7, 7, 8 οἱ λοιποὶ δὲ ὑπὸ Ἰθαγενῶν ἤρχοντο» πρβλ. Ἀγαθ. 2, 15, 25

3) Ἰθαγενὲς κήμηα, ἀντίθ. ἐκτρωμα : Ἰνν. Γυν. 1, 71

4) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, αὐτοφύχος, φυσικὸς, ἐπὶ πινῶν στομάτων τοῦ Νείλου, ἀντίθ. ὀρυκτά : Ἠρ. 2, 17 τὸ δὲ Βολβίτινον στόμα καὶ τὸ Βουκαλικόν οὐκ Ἰθαγενέα στόματα ἔστι, ἀλλ' ὀρυκτά

5) εἰδ. ἐπὶ ἀνέμων, Ἰθαγενὲς νότος - ζέφυρος ὁ κατ' εὐθείαν ἐκ νότου, δυσμῶν πνέων, γνήσιος : Ἀριστλ. Μετ. 364α, 16 || ὄμ. Ἰθαγενεὲς χρυσοῖον γνήσιος χρυσοῦς : Κλήμ. Ἀλ. 342.

Ἰθαίω μτγν. Ἦσ. « Ἰθαίειν ἑυφρονεῖν » ὡς ἔτυμ. τοῦ Ἰθαγενεῖ : Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ. 187, 25 || κ. μτθ. εὐφροναί : Ἀνώθ. ἐν Ἀν. ὈΕ 1, 61 Ἰθαίω θυμόν.

Ἰθαίθησεν ἐπιρρ. μτγν. ἔξ Ἰθάκης : Κόϊντ. 7, 187.

Ἰθάκηνας ἐπιρρ. εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην : Ὀδ. Α 163 εἰ κείνων γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖστο νοστήσαντα.

Ἰθάκησιος (ὁ) κ. νεώτ., θηλ. -ια ὁ ἐκ τῆς νῆσου Ἰθάκης, ὁ κάτοικος τῆς Ἰθάκης, ὁ Θιακοῦς : Ὀδ. Β 26 κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, Βαυχ. ἀπ. 25.

Ἰθανα Ἦσ. « σχαίνια ».

Ἰθαρ καθ' Ἦσ. εἶθαρ βλλ.

Ἰθαρός-ά-ων (ἰθαίρω), συγγρ. -ώτερος εὐθυμος, φαειρόος : Ἀλκ. Α 18

2) καθαρός : Σιμμ. 25, 6 Ἰθαρά κρῆνας || Ἦσ. « Ἰθαροῖς ταχείαις, κοῦφαις, Ἰθαροῖς, καλαῖς, καθαροῖς ».

Ἰθάς Ἦσ. « ὁ τῶν Τιτάνων κήρυξ Προμηθεὺς τινὲς Ἰθαξ ».

Ἰθαίη (ἡ) Ἦσ. « ἀμαξα. Θεσσαλοῖ ».

Ἰθέως (ἰθός) ἐπιρρ. ἰων. ἐπὶ τόπου, κατ' εὐθείαν, Ἰαία πρὸς . . : Ἠρ. 8, 108 τὰς νέας πλέειν Ἰθέως ἐπὶ τὸν Ἑλλησποντον

2) ἐπὶ χρόνου, ἀμέσως, ἀθωραεῖ, ἀνευ χρονοτριβῆς : αὐτ. 2, 121 ὡς δὲ γυνῶνα αὐτὸν ἐν σῶ κακῷ ἦν, ἰθέως καλέειν τὸν ὀδραφεόν καὶ θηλοῖον φάτον τὰ παρεόντα

3) Ἦσ. « ἰθέως, ὀρθῶς » πρβλ. ἰθός 3.

Ἰθῆ (ἡ) Ἦσ. « εὐφροσύνη ».

Ἰθάναι Ἐπιρρ. ἀντὶ Ἰσάναι, βλ. Ἰσθμι : Ἐπιρρ. ἀτὰ καὶ μὴ Ἰθάνται ἰθθάντες (= ἰσθάνοι, ἰσθάντες).

Ἰθ πρστ. τοῦ εἰμι (πορευομαι) βλλ. ἵθαγε, ἵθαγαίε, ἔλθε, ἔρχου : Ἦσ. « ἵθι ἤκε, ἔρχου » 2) κ. ὡς ἐπιρρ. παρκαλευματικόν, ὡς τὸ ἀγε βλλ. : Ἰλ. Δ 362 ἴθι, ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 519 ἴθι νυν, φάτον . . τὰς ὄρχηστριν . . ὡς εἰσέρχονται.

Ἰθίτας Ἦσ. « ὁ βλεννώδης καὶ μωρός ».

Ἰθμα-ατος (τὸ) (εἰμι) ἴχνος, πάτημα, βῆμα κ. γεν. κίνησης, συνθῆ. κτ. πληθ. : Ἰλ. Ε 778 τὸ δὲ βῆτην τρήρωσι πλείσταιν Ἰθμαθ' ὄμοισι, Ὑμν. Ἀπόλλ. 114

2) οἱ πόδες : Καλλ. Δῆμ. 58 Ἰθματα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δὲ οἱ ἀφατ' Ὀλύμπω.

Ἰθμαῖον Ἦσ. « ἀσθημαῖον ».

Ἰθρία Ἦσ. « ἡ τῶν μελισσῶν ἐρυθρὰ κόπρος ».

Ἰθμῖν ἰσίοι Ἦσ. « περιεστῶμιον, περιτραχήλιον, ἡ στεφανίς » πρβλ. Ἰσθμιον.

Ἰθρίς (ὁ) μτγν. Ἦσ. « σπάδων, τομίς, εὐνούχος » : Ἀντίπ. ΑΠ 6, 219 Ἰθρίς ἀνὴρ κοιλῶπις ὀρειάδα

δύσατο πέτραν ἰδιόρθ. ἐκ τοῦ Ἦσ. ἀντὶ Ἰθρίς).

Ἰθύσιος-ον (ἰθύς) Ἐπιρρ. ὁ εὐθύς, ὁ τίμιος.

Ἰθυδόλος-ον (ἰθύς) μτγν. ὁ βόλλων κατ' εὐθείαν, ὁ ρίπτων Ἰαία, ὁ ἐπιτυχάνων, τοῦ σκοποῦ : Ἀπολλ. 3, 15, ἔχοντος . . αὐτοῦ . . ἀκόντιόν τε Ἰθυδόλον κ. ὑπερβ. ὤματος, ἐπὶ πρσ. : Ἰώσ. Π 1, 21, 13 ἀκοντιστὴν Ἰθυδολώτων

2) ἀγχινοῦς, νοήμων, συνετός : Δαρμάσκ. Ἰσιδ. 160 Ἰθυδόλος φύσις.

Ἰθυγενέ Ἦσ. « εἰς εὐθύτητα τεταμένον ».

Ἰθυγράμμος-ον μτγν. εὐθύγραμμος : Ἀγαθ. 5, 9 ἰθυγράμμα σχήματα.

Ἰθυδικη (ὁ) ὁ κρίνων δικαίως, ποῦ κρίνει δίκαια, ὀρθά : Ἠσίοδ. Ἐργ. 230 οὐδὲ ποτ' Ἰθυδικησι μετ' ἀνδρῶσι λιμὸς ὀηδεῖ, ΑΠ 1, 4, 35.

Ἰθυδικός-ον ἐπιρρ. Ἰθυδικῆς, δίκαιος, εὐθύς, χρηστός : Ἐλλ. Ἐπιγράμμ. 906.

Ἰθυδρομία (ἡ) μτγν. τὸ τρέχειν κατ' εὐθείαν, εὐθύδρομία : Ἀρκοκρ. Ἰατρ. ἐν Κατ. Ἀστρλ. Κ 8 | 3, 148.

Ἰθυδρόμος-ον (ἰθύς-δρόμος) μτγν. ὁ τρέχων κατ' εὐθείαν, Ἰαία, ὁ ἔχων εὐθείαν κίνησιν, εὐθύδρόμος : Φίλιππ. Θεσσα. ΑΠ 6, 103 πέλκων στελεχτητόμον Ἰθυδρόμον τε πρτονα.

Ἰθυδρομῶ-έω (ἰθύς-τρέχω) μτγν. τρέχω, ηγηγίω κατ' εὐθείαν γραμμῆν, εὐθύδρομῶ : Εὐαγγ. 270, 28.

Ἰθούριε-τριχός (ὁ) ἡ (ἰθύς-θριε) ὁ ἔχων εὐθείας τριχάς, ἀντίθ. οὐλόθριε : Ἠρ. 7, 70 αἱ μὲν γὰρ ἀπ' ἡλίου Αἰθίοπες Ἰθούριχες εἰσι, Ἰνν. Ἐπιδ. 1, 19 ὑπολευκόχρωτες, Ἰθούριχες, μελανότριχες.

Ἰθυκέλευθος-ον (ἰθύς-κέλευθος) μτγν. ὁ πορευόμενος τὴν εὐθείαν ὁδόν, ποῦ βαδίζει, ηγηγίει ἴσια, ἐπὶ βέλους : Νόνν. Δ 15, 365.

Ἰθυκρήδεμνος-ον (ἰθύς-κρήδεμνον) ἐπὶ πλοῖων, πῖθ. ὁ ἔχων τὰ ἰαία κρήδῃ ἄσπεκταμένα : Πάμφωσ. π. Παισ. 7, 2, 19 Ἰππων τε δωτῆρα νεῶν τ' Ἰθυκρηδέμων.

Ἰθυκτέανον (ἰθύς-κτέανον) ὄρχ. λεξ. ὑψηλός καὶ εὐθύς : Ἦσ. « ἰθυκτέανον τὸ ἰθὺ πεφυκόσ καὶ ὀρθὸν δένδρον » πρβλ. ἰθύς. εὐκτέανος.

Ἰθυκτιαν-ωνος (ὁ) ἡ ἀνάγν. Ζηνοδοτοῦ ἀντὶ Ἰθυπτίαν βλλ. ἐν Ἰλ. Φ 169.

Ἰθυκύφος-οὗς-ές ὁ ἰθυκύφος βλλ. : Ἰνν. Μοχλ. 1.

Ἰθυκύφος-η-ον (ἰθύς-κυφός) ἐπὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ὁ ἔκ τῶν ἐμπροσθεν σχηματίζων κοιλότητα, ἀντίθ. ἰθύλορδος : Ἰνν. Ἀρθρ. 45.

Ἰθύλορδος-ον (ἰθύς-λόρδος), θηλ. κ. ἰθυλόρθη ὁ ἔκ τῶν ἐμπροσθεν σχηματίζων κυρτότητα : Ἰνν. Ἀρθρ. 45 πρβλ. Γαλ. 18 | 2, 542.

Ἰθυμάχια (ἡ) (ἰθύς-μάχη), ἰων. -ἴη, δίκαια, ἐλικρινῆς μάχη || δ. ἔρω. ἡ ἐν ἀνοικτῷ πεδίῳ γινόμενη μάχη : Ἠρ. 4, 120 Ἰθυμαχίην . . ποιέσθαι, αὐτ. 102 τόν . . στρατὸν Ἰθυμαχίη διώσασθαι.

Ἰθυμάχος-ον (ἰθύς-μάχομαι) ὁ δίκαιος καὶ ἐλικρινῶς μάχομενος || δ. ἔρω. ὁ ἐν ἀνοικτῷ πεδίῳ μάχομενος : Σιμμ. 1, 37.

Ἰθυμαχῶ-έω (ἰθύς-μάχομαι) μων. μάχομαι δίκαιῶς, νομίμως ἢ μάχομαι εἰς ἀνοικτὸν χώρον : Νικ. Χων. 19, 3.

Ἰθυμβος (ὁ) ὄρχ. λεξ. βακχικὸς χορὸς καὶ ὕμνος

Πολυδ.4,104, 'Ησ. «Ιθυμβος» γελιοιστής» και τὸ σκώμμα, ἀπὸ τῶν Ιθύμβων...», Φώτ.: || δ. ἐρμ. (Hegwerder) Ἰορηστής, χορευτής: Πολυδ.4,104.

Ιθυνα (ή) Ἐπιγρ. εὐθυνα, ζηρία, πρόσπιμον: ἤμικτος Ιθυνα ἔστω κατὰ κτήνος ἕκασταν.

Ιθύνος-ος-ου-ον (Ιθύς-νοῦς) μτγν. ὁ ἔχων εὐθύν νοῦν: Παύλ.Σιλ.601.

Ιθύνος εως (ή) Ιθύνω) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ιθύνειν βλ.λ., τὸ ποιεῖν τι εὐθύ, εὐθύνσις: Ἰνπ.Β6Ρ.

Ιθύντατα ἐπίρρ. ὑπερβ. ἐκ τοῦ Ιθύς βλ.31, δικαιοτάτα: Ἰλ.Σ 508 ὅς μετὰ τοῖσι Δίκην Ιθύντατα εἶποι.

Ιθύντιρα (ή) θηλ. τοῦ Ιθυντήρ βλ.λ., ὡς ἐπίθ. τῆς Δίκης: Ὀρφ.Ἀργ.352.

Ιθυντήρ-ήρας (ὶ) Ιθύνω), θηλ.Ιθύντιρα ὁ Ιθύνων, διευθύνων, ὀδηγῶν, οἰκιστής, πηδαλιούχος: Φώτ.Λεξ.105,5 « ὀδηγός, κυβερνήτης, χαλινός, πηδάλιον »: Ἀπολλ.Ρ 4,209, Ἰοδλ.Λογ.1,25C || Θεόκρ.Σύρ.2 Μακροπολιεῖοι δὲ μάτηρ μαίας ἀντιπέτροιο θάδν τέκνον Ιθυντήρα [ἐπὶ βασιλεύ], Κόλουθ.54 Ιθυντήρ πυρός (δ. γρ.) | ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου | 2) ἠγεμῶν, διοικητής, κυβερνήτης: Ἐλλ. Ἐπιγράμμ. Ἐσπερίης χθονός Ιθυντήρ, Ἐπιγρ. προτέρων ὑπέρτερος Ιθυντήρων.

Ιθυντήριος-ον (Ιθύνω) κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ.-ια ὁ Ιθύνων, διευθύνων, κατευθύνων, ὀδηγῶν: Σοφ. Ἰγν.73 || εἰδ. νεώτ. ναυτ. Ιθυντήρια σημεῖα διαφόρου σημαία ἐπὶ τῆς ζηριάς καὶ ἐν τῇ θαλάσσει, ἐπ' εὐθείας εὐρισκόμενα καὶ βοηθοῦντα τοὺς ναυτιλλομένους εἰς τὴν τήρησιν εὐθυγραμμίσεως κατὰ τὸν διάπλον ἐπικινδύνων μερῶν || Ιθυντήριον καλωῖδιον τὸ καθοδηγῶν τοὺς ναυπλοομένους κατὰ τὸν διάπλον αὐτῶν ἐν μέσῳ πεδίου ναρκῶν 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἐκ δάφνης σκηπτηρον, ὅπερ ἐκράτουν συνήθως ἐν χειρὶ οἱ μάντιες κατὰ τὰς ἀπὸ σκηνῆς θεατρικὰς παραστάσεις: 3) γλωσσ. ὄμ. τὸ οὐδ. τὸ δι' οὐ διευθύνει τις | γεμίπειν | 4) τὸ θηλ. -τιρία ὡς οὐσ. γλωσσ. σωλήν 5) κατὰ Διοσκ. ἕτερα ὄνομασία τοῦ φυτοῦ κισσός βλ.λ.

Ιθυντής (ὶ) (Ιθύνω) λεξ. Ιθυντήρ βλ.λ. Ἡσ. ἐν λ. διιθυντής, γλωσσ. τεστορ.

Ιθύντωρ-ορος (ὶ) Ιθύναι κ. νεώτ. κ. Ιθυντήρ βλ.λ., ὁ Ιθύνων, ὁ διευθύνων: Ὀρφ.Ἀργ.122, Ἐπιγρ. Ιθύντορος ἀνθυπάτιο.

Ιθύνω [Ιθύς] κ. νεώτ., ἰων. παρατ. Ιθύνεσκόν, ἄορ. α' Ιθυνα, μέσ. ἄορ. α' ἀπαρφ. Ιθύνασθαι, παθ. ἄορ. α' Ιθύνθη, παρακ. Ιθύμισσι, κυρ. ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ εὐθύνω βλ.λ., ποῖθ τι ἰθύ, καθιστῶ τι εὐθύ, τὸ κάμνω ἴσιο, ἰσάζω, εὐθυγραμμίζω: Ὀδ.Ε 245 ἐπὶ στάθμην Ιθύνειν, αὐτ.Φ 121 κ. παθ.: Διον. Περ.341 ἐκ στάθμης Ιθύμισσιν 2) διευθύνω, ὀδηγῶ κατ' εὐθείαν γραμμῆν: Ἰλ.Α 528 κῆσ' ἵπποισ τε καὶ ἀρμ' Ιθύνουμι, αὐτ.Ψ 317 νῆσ' ἰθὺν Ιθύνει ὁ κυβερνήτης), Ὀδ.Λ 10,Εὐα. Ἰνπ.1227 ἔχων ἰσάκας ἰθύνουι δρόμον (δ. γρ. εὐθύνουι, ὕμν. Γσ. 153 ἰθύνουσκον τρόπιν, Φιλῶστ.Γιμν.48 λεπτοὶ ἴθνοι Ιθύνοντες τὰ στίσις κ. παθ.: Ἰλ.Γ 475 τὸ δ' Ιθύν-θήτην [ἐπὶ Ἰππων ὄμοῦ ἔξευγμένον, σχόλ. «ὄμ' εὐθείας εἴσθησαν τεταμένους»), ΑΠλ.74 οὐ γάρ ἀπερ μάστιγος Ιθύνεται κ. ἐπὶ πλοίων: Ἡρ.1,194 Ιθύνεται δὲ ὑπὸ τὸ ὕψος πλῆκτρων || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ὀδ.Ε 270 ὁ πηδαλιῷ Ιθύνετο (σχεδῆνι), Ἡσιόδ.Α 324 ἠλύοχος. . Ιθύνετο καρπούλον ἄρμα 3) τὸ ἐνεργ. ἐν ἐσχρίκῃ σμ. διευθύνω, κατευθύνω κατὰ τινος, ρητῶ ἐναντίον τινός: Ἰλ.Ε 290 βέλος δ' Ιθύνειν Ἀθήνη ἶννα παρ' ὀφθαλμόν, Αισχ.Πέρσ.411 ἐπ' ἄλληθ δ' ἄλλος Ιθύνειν ὄδρμ κ. μέσ. π. γεν.: Ἰλ.Σ 3 ἄλληθ ἰθύνουμένην χαλκῆρεα δοῦρα [σχόλ. «ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλοισ Ιθύνόντων, τούτέστιν, ἀν' εὐθείας βολλόντων»:] 4) ἐ-

νεργ. μτφ. κατευθύνω, καθοδηγῶ: Ἀκολουθία Α' Ὀρας Εὐχῆς Ιθύνων τὴν ζῶην ἡμῶν πρὸς τὰς ἐπιτολάς σου' 5) κυβερνῶ, διοικῶ, διευθύνω: Ἰλ. Ρ 632 Ζεὺς δ' ἔμπερ πάντ' Ιθύνει, Παρμ.6,6 ἀρηχανίη Ιθύνει νόον, Αισχ.Πέρσ.773 Κύρου... παῖς... Ιθύνει στρατόν, Χρομ.π.Δημ.531 ὄσοι... Ιθύνεθ' ἑορτάς, Ἰουλ.Αιγ.ΑΠ 6,68,10 Ιθύνει ζῶην λεπιπομένοιο βίου, -οι Ιθύνοντες || νεώτ. Διευθύνω, ἰδῶς κατευθύνω: ἡ Ιθύνουσα τάξις 6) ἐπὶ δικαστῶν, μύθους Ιθύνω ἐκδίδω ὀρθὰς καὶ δικαίας ἀποφάσεις ἢ ἐπανορθῶ ἀδίκους κρίσεις: Ἡσιόδ.Ἐργ.263 Ιθύνετε ἄδικους (δ. γρ. δικίας) δωροφάγοι πρδλ.Καλλ.Δια 83 ἐπόφισος οἱ τε Δίκηςσι λαὸν ὑπὸ ἀκολοίῃσ' οἱ τ' ἐμπαλιν Ιθύνουσιν || φρ. Ιθύνω τὸ πλεόν τινα κρίνων ἀπονέμω τὸ μεγαλύτερον μέρος εἰς τινά: Θεόκρ.571 μῆτε Κομάτα τὸ πλεόν Ιθύνης, μπ' τὸν τύγα τῷδε χαρίεθ' κ. παθ. φρ. Ιθύνεσθαι θανάτῳ κολάζεσθαι, ζημιουῖσθαι θανάτῳ: Ἡρ.2,177 ἢ δὲ ποιεύετα ταῦτα μῆδὲ ἀποφάνοντα Δικαίην ζῶην Ιθύνεσθαι θανάτῳ 7) ρηματ. π. Ιθυντήρ, Ιθυντής, Ιθυντήριος, Ιθύντωρ, Ιθύνσις.

Ιθύνπειν (κῶδ. Ιθυν-) Ἡσ. «ἐπ' εὐθείας ὀρμῆσαι».

Ιθύνπορος-ον (Ιθύς-πόρος) μτγν. ὁ πορευόμενος κατ' εὐθείαν, ποῦ πηγαινέτω: Παύλ.Σιλ. ΑΠ 6,64,4 κανὼνα γραμμῆς Ιθύνπορου ταμίην, Ἰουλ.Αιγ.αὐτ.68,1 ἀλκακας Ιθύνπόρων γραφεῖδων.

Ιθύνροθ-ἔω πορευόμεναι κατ' εὐθείαν, πηγαινέτω ἴσια: Ἰνπ.Ὀστ.15.

Ιθυντίων-ωνος (ὶ) ἢ Ιθύς-ἡτομοι | ὁ κατ' εὐθείαν πετών, φερόμενος: Ἡσ. «τὴν ἐπ' εὐθείας πετομένην κατ' ἀνηκῶν καὶ ὀρθόβολον, κατ' εὐθὺ φερομένην»: μ. ἐν Ἰλ.Φ 169 μείλην Ιθυντίωνα Ἀστεροπαίῳ ἐφέκη ἰσάναμνος Ζηνοδότο Ιθυκτίωνας, ἐκ τοῦ κτεῖς ἢ κτηδῶν, ὁ εὐθείας ἔχων τὸς ἴνας).

Ιθὺρ Ἡσ. «τὸ σπῆριον τοῦ ἀζονος τὸ τριδόμερον».

Ιθὺρροπος-ον (Ιθύς-ροπή) ὁ καθέτως κρεμόμενος: Ἰνπ.Ἀρθρ.44.

Ιθύς-ετα-ὸ, ἰων. θηλ. ἰθεα, κ. ἐν πλεγμασι πῶσσειαν ἰθείης, -η, -αν, τὸ συγκρ. Ιθύντερος, ὑπερβ. ἰθύντατος ἡ-ύτατος, ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ εὐθύς βλ.λ. ὁ κατ' εὐθείαν βαίνων, π.Ὀμ. ἐν τῇ σμ. ταῖτη μ. ἐν τῷ ἐπίρρ. Ιθύς βλ. κατ.: Ἡρ.2,17 ἢ δὲ δὴ ἰθεα τῶν ὀδῶν τῷ Νεῖλῳ ἐστὶ ἴθεε, Νικ.Θηρ.265 ἰθεα ἀτραπῶς, Ἄνν.Ἰδρη.1 ἰθύντατον ὄρος ἰυπερβολικῶ ἀπότομον), Διον.Περ.651 ἰθύντατον ἴχθος' || φρ. ἰθύνει τέχνη κατ' εὐθείαν εὐθύς, ἀμέσως: Ἡρ.9,57 καταδόξαι αὐτοὺς ἰθεῖ τέχνη ἀπολείπει αὐτῶν || κ. κτ. παράλειψιν τοῦ οὗν. ἰθεῖαν (ὀδόν) κατ' εὐθείαν: αὐτ.7,193 ἰθεῖαν ἐπλωον ἐς τὸν κόλπον || ὄμ. ἐκ τῆς ἰθείης ἀπ'εὐθείας, παρρησίῃ, φανερό: αὐτ.2,161 οἱ τῶν ἀπολλομένων φίλοι ἀπέστησαν ἐκ τῆς ἰθεῖς 2) μτφ. εὐθύς, δικαίος, ὀρθός, εὐκρινής: Ἰλ.Ψ 580 εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, . ἰθεῖα γάρ ἐσται ἡ δίκη ἢ, ὕμν.Δημ.152 ἰθεῖαι δίκηνσιν ἀντίθ. σχολαὶ δίκαι: Ἡσιόδ.Ἐργ. 224,Θέογν.535 ὀδοπετὸ δουλειῆ κεφαλή ἰθεῖα πέφυκεν, αὐτ.1026 πρόητις ἰθύντερας, Βακχ.14,54, Ἡρ. 1,96 ἰθὺς τε καὶ Δικαίος ἴθν, αὐτ.118 ἰθὺν ἔφασιν λόγον || τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. ὑπερβ. ἰθύντατα, ὡς ἐπίρρ. δικαιοτάτα: Ἰλ.Σ 508 ὅς . Δίκην Ιθύντατα εἶποι (ἤθελε κρῖνει δικαιοτάτα) 3) τὸ ὄρα. ἰθύς, κ. σπαν. τὸ οὐδ. ἰθὺ, ὡς ἐπίρρ. κατ'εὐθείαν πρὸς, ἴσια ἐναντίον τινός, συνήθ. μτ. γεν. ἀντικειμένου: Ἰλ.Ε 849 ὁ βῆ β' ἰθὺς Διομήδεος, αὐτ.Ω 471 γέρον δ' ἰθὺς κίεν σίκου | κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σίκον), αὐτ.Χ 99. τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ' οὐδ' ἀπολίγει, Ἡρ.4,89 ἐπλωε ἰθὺ τοῦ Ἰστροῦ, αὐτ. 1,207 εἴλας ἰθὺ τῆς ἀρχῆς τῆς Τομαρίας, αὐ' 5,64

Ιθύς ἐπὶ Θεσσαλίας, Σήμ.20 ἰθὺ βαδίζειν κ. ἀπολ. ἴλ.Μ.124 ἰθὺς φρονέων Ἰπποῦς ἔχει |Γαζ.Θ. «ἐκείσε δὴ κατ' εὐθὺ ἐπὶ φρονήματι ἐπαυρόμενος ἔλαυνε τοὺς Ἰπποῦς», αὐτ.Α.95 τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα, αὐτ.Ρ.168 οὐκ ἐτάλασσα... ἰθὺς μαχέσασθαι |Γαζ.Θ «ἐπ' εὐθείας μάχεσθαι», αὐτ.Ε.506 οὐ δεξιὰς χειρῶν ἰθὺς φέρον |Γαζ.Θ «οἱ δὲ (ἀναβάνται) ἐπὶ τῶν χειρῶν ἰσχύων ἐθὺ τῶν ἐναντιῶν ἔφερον», αὐτ.Ξ.403 ἐπεί τέτραπτο πρὸς ἰθὺ οἱ (ἀρ' οὐ ἐστράφη ἐναντίον αὐτοῦ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον), ἴπν.Κατ' Ἱητρ.3 κατ' ἰθὺ γούνασιν (ἀπέναντι, ἴτοι καθέτως ὑπὸ τὰ γόνατα) | ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, ἀμεύτως : Ἱηρ.3.58 πυθόμενοι δ' ἰθὺς ἴκονο Ἰ Σφιντοῖ βοθβέοντες.

Ιθὺς-ύος (ἡ ἴ) π. Ὀμ. κ. αἰτ. ἰθὺν ἡ κατ'εὐθείαν γραμμὴν πορεία, κ. ἀπλῶς πορεία, φρ. ἄν ἰθὺν κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω. ὕψηλα : ἴλ.Φ.303 τοῦ ὕψους γούνατ' ἐπὶ πρὸς ῥόθῳ ἀίσιον ἄν' ἰθὺν, Ὀδ.Θ.377 αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαιρῆ ἄν' ἰθὺν πειρήσαντο 2) γεν. πρᾶξις ἀποιοῦσα ταχεῖαν ἐκτέλεσιν, ἐπιχειρήσις : ἴλ.Ζ.79 ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε μάχεσθαι τὸ φρονέειν τὸ, Ὀδ.Δ.434 οἱ τὴν μάστα πεισθίεθα πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν 3) κλίσις, διάθεσις, ἐπιθυμία : αὐτ.Π.304 οἶοι σὺ τ' ἐγὼ τὸ γυναικῶν γνώμεν ἰθὺν | Εὐστ. «τὴν κατὰ ψυχὴν ὁρμήν».

ἰθυσκόλιος-ον (ἴθυσ-σκολιός) ὁ κυρτὸς κατὰ μίαν διεύθυνσιν καὶ εὐθύς κατ' ἄλλην, ἐπὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης : ἴπν. Ἄρθρ.45.

ἰθυτένια (ἡ) ἴθυτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἰθυτένου βλ.λ., =ἰθυγραμμία : Πτολ.Γεωγρ.1.2.4.

ἰθυτενής-οὺς-ές (ἰθὺς-τένω) ἴθυτ. ὁ κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἐκτείνόμενος, εὐθυτενής, εὐθύς : Φίλιππ.Θεσα. ΑΠ.6.103 στάθμην ἰθυτενῆ, Σημ.Π.Κ.Οὐρ.180,11 ἰθυτενῆ γραμμῆ, Παῦλ.Σιλ.Α.Π.6.65,3 ἰθυτενῆ κανόνα, Ἄγαθ.5.21 ἰθυτενῆ ξύλα, Ἄριστ.Αἰ.1.27 2) ὄθ. ὄρθιος, κἀθετός : Λεωνίδ. Ταρ.ΑΠ.λ.4.261 ἰθυτενῆ ῥόπαλον ἐπίρρ. μιν. -ῶς : Νικητ.Εὐν.1.206, Εὐστ.Πον.130,60.

ἰθυτίας-ητος (ἡ) ἰθυτίς ἴθυτ. εὐθύτης : Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ.2.6 ἰθυτίς ὄδοῦ.

ἰθυτῆς-ητος (ὁ) ἰθὺς-τένω | ἴθυτ. ὁ κατ' εὐθείαν τετηρημένος, εὐθύς : Νῶδ.Δ.2.451, αὐτ.5.282.

ἰθυτομος-ον (ἰθὺς-τένω | ἴθυτ. ὁ ἰθυτῆς βλ.λ. : Διον. Ἀρεοπ. ἰθυτομος ὄμιος.

ἰθυτόνος-ον (ἰθὺς-τένω) ἴθυτ. ἰθυτενῆς βλ.λ. : Ἄλφ.ΑΠ.6.187,4 ἐμπαιὼν ἰθυτόνων Δάμις ἀπὸ σταλκίων ἰθ.γρ. ἰθυτενῶν.

ἰθυτοπράξης διάζωμα (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ βαῖνον κατ' εὐθείαν γραμμὴν, τὸ εὐθὺ, τὸ ἴσο.

ἰθυτρην (ἡ) ἰθυτρητόν, τὸ τετηρημένον κατ' εὐθείαν : Δημόκρ.128.

ἰθυτρηξ (ἡ) πλθ. τοῦ ἰθυτρηξ βλ.λ.

ἰθυφαλλικός-ή-ον (ἰθὺς-φαλλός) ἴθυτ. κ. νεώτ. φιλόλ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἰθὺφαλλον βλ.λ., ἐπὶ μέτρον : Ἱηραστ.15,2, Ἐρμ.γ.18.16 2) εἶδ. νεώτ. μετρ. ἰθυφαλλικόν μέτρον ἡ τροχαῖα ἢ βροχικατάληκτος τετραποδία ἢ τὸ τροχαῖον βροχικατάληκτον διμετρον, ἴτοι στίχος ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων ποδῶν τροχαίων (=υ), ὧν οἱ δύο τελευταῖοι στερούνται ἄρσεως | τὰ ἰθυφαλλικά ποιήματα ἐν ἰθυφαλλικῷ μέτρῳ : Διον. Ἄλ.Συνθ.4 (κῶδ. ἰθυφαλλία ι, Πολυθ.4,53.

ἰθυφαλλός (ὁ) ἰθὺς-φαλλός) κ. νεώτ. ἀρχαιολ. ὁμοίωμα τοῦ ἀνδρικοῦ γεννητικοῦ μορίου ἐν στήθει, ὅπερ ἐφέρον προπορευόμενοι πινέξ ἐκ τῶν μετεχόντων ἐν ταῖς ἐορταῖς τοῦ Διονύσου : Κρατίν.14 2) ἄσκα καὶ χορός τελούμενος ἐν ταῖς ἐορταῖς ταύταις : Ὑπερείδ.ἀν.50, Δοῦρ.13. 3) ὁ ἐν τῷ χορῷ τοῦτῳ ὀρχοῦμενος : Ὑπερείδ. Ἄποικρ. « ἰθὺφαλλοι, οἱ τοὺς ἰθυφαλλοὺς ἐν τῇ ὀρχήστρῳ ὀρχοῦμενοι » : Δημόκρ.2.1 προσόδια καὶ χοροὶ καὶ

ἰθὺφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ὤδης ἀπήντων αὐτῷ, Σήμ.20 οἱ δὲ ἰθὺφαλλοὶ (ψησὶ) καλοῦμενοι προσωπεῖον μεθυστῶν ἔχουσι 4) μτφ. λάγιος, ἀσελγής, ἀσωτος καὶ διεφθοραμένος : Δημ.1261 καλοῦσι τοὺς μὲν ἰθυφαλλοὺς, τοὺς δ' αὐτοληκυθῶς.

ἰθυφάνεια (ἡ) ἰθὺς-φάνομι | ἴθυτ. ἡ κατ' εὐθείαν πρόσπρωσις ἢ λάμψις τοῦ φωτός : Δαμ.μ. Ὀπτ.12 κατ' ἰθυφάνειαν.

ἰθυφάνης-οὺς-ές (ἰθὺς-φάνομι) ἴθυτ. ἐν φρ. κατ' ἰθυφάνες κατ' ἰθυφάνειαν : Δαμ.μ. Ὀπτ.12.

ἰθυφορικός-ή-ον ἴθυτ. ὁ κινουόμενος κατ' εὐθείαν γραμμὴν : Φιλόν. ἴω.Μετ.30,18.

ἰθυφρον-ανος-ον ἴθυτ. ὁ ἔχων εὐθείας, ὀρθὰς τὰς φρένας, ὁ ὀρθοφρονῶν : Ἀπολλ.Ψ.7,23.

ἰθὺ ἴθι (ἰθὺς), ἀφρ. ἰθὺσα πορεύομαι, σπεῖδω, τρέχω κατ' εὐθείαν, κατευθύνομαι, ὄθ. ἐφορμῶ, σπαν. κτ. ἐνεστ. : ἴλ.Α.552 ὁ δὲ κρεινὸν ἐρατίζων ἰθὺει | Γαζ.Θ «ἐπ' εὐθείας ὀρμᾶ», αὐτ.Ζ.2 ἔνθα καὶ ἐνθ' ἰθυσσε μάχη πεδίσιο | Βερναρδ.Γρηγ. «κατὰ ταῦτο ἡ κατ' ἐκείνο τὸ μέρος προεχώρησε κατ' εὐθείαν ἢ μόχη ἀνά τὴν πεδιάδα», Πίνδ.ἀπ. 234 ἰθὺει τάχιστα Δελφίς, ἴπν.Γων.1.32 ἰθὺει τὸ ἔμβριον πρὸς τὸ ἥπαρ 2) κ. μτ. γεν. ἀντικειμ. : ἴλ.Ο.693 ὡς Ἐκτωρ ἰθυσσε νέος | ὠρμησε κατ' εὐθείαν πρὸς τ' κ. ἐμπροθ. (ἐπὶ, πρὸς) : ἴλ.Μ.443 ἰθυσαν δ' ἐπὶ τεύχος, Ἱηρ.4.122 πρὸς γὰρ τὴν μίαν τῶν μαίρων ἰθυσαν 2) μτ. ἀπαρφ. προθυμοποιεῖσθαι, σπεῖδω, ὀρμῶν ἄν πρᾶξω τι, ποθῶ : Ὀδ.Α.591 τὸν ὄπῳ ἰθύσει... ἐπὶ χερσὶ μάστασον, αὐτ.Χ.408, Ἱηρ.1.204 ὄκη... ἰθύσει στρατεύεσθαι | καθ' ἀλαθῆποτε διεύθυνσιν προυτίθετο τὰ βαδίζων | αὐτ.7.8,β' 2) κ. μτ. αἰτ. ἐπιθυμῶ διακαῶς : Ἀπολλ.Ρ.2.950 ἰθύειν τι μετὰ φρεσίν 3) ἀπολ. : Βακχ.9,51 τί μακρὰν γλώσσαν ἰθύσας ἐλάσων ἔκτος ὄδοῦ; | Βερναρδ.Γρηγ. « διατὶ ὀρμησας μακρὰν μετὴν γλώσσάν μου ἐξέρχουμαι ἐκτὸς τῆς ὄδοῦ».

ἰθὺορῆ (ἡ) ἴων. τ. τοῦ εὐθυορῆ βλ.λ., ἡ εὐθεΐα, φυσικὴ διεύθυνσις ἢ θέσις μέλους πινός τοῦ σώματος : ἴπν.Κατ' Ἱητρ.15, αὐτ. Ἄγμ.30.

ἰθὺν ἴω. « πυχῆ, λαγαρός, καὶ πρωκτός » (πιθ. ἴθων).

ἴζω ἴζοι ἴθυτ. εἶμαι ὁμοῖος πρὸς ἴον, φαίνομαι ὡς σκυρῶς, εἶμαι σκυριασμένος : Διοσκ.5,75.

ἰκανάτος (ἡ) ἰκανός) ἴον. κ. ἰκανάτοι (οἱ) ἴων ἐκλεκτὸν σῶμα τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς τοῦ Βυζαντίου ἐξ ἐπιλεκτῶν ἀνδρῶν ἀποτελούμενον καὶ διοικοῦμενον ὑπ' ἀρχόντων τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τοῦ αὐτοκράτορος.

ἰκανόδοσις (ἡ) ἰκανός-διδωμι | ἴθυτ. ἰκανοποίησις, ἐγγύη, ἐγγύησις : Ἰουστιν.Νεαρ.131,15 Εἰσαγ.

ἰκανόδοτος (ὁ) ἰκανός-διδωμι) πᾶν. ὁ παρέχων ἀσφάλειαν, ἐγγύησον, ἐγγυητής 2) ὁ ἀναποδίδων, ἀνταπερὶων : Πίνδ. ὁ ἰκανόδοτος θεός.

ἰκανόδοτῆ-ῶν (ἰκανός-διδωμι) πᾶν. ἰκανοποιῶ, παρέχω ἐγγύησιν ἢ ἐγγυητῆν.

ἰκανόδομητος-ον (ἰκανός-κοσμῶ | μιν. ὁ ἰκανῶς, πλοῦσις) κ. νεώτ. ἰκανοποιεῖσθαι, ἐκαστοῦ μινός : ἴω.Χρυσ.7,479,15.

ἰκανοποίησις-εως (ἡ) ἴον. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἐν ἐκκλ. γρ. ἀναφ. πρὸς παραπτώμα, ἀμάρτημα χριστιανοῦ κ. ἴδ. κληρικῶ, ἡ δι' ἐπιβολῆς ποιητῆς ἰκανόνος καὶ ἐκτελέσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ παραβάτου ἀποκατάστασις, ἐπάνοδος τούτου εἰς ἰκανότητα : Γαβρ.Φιλαδέλφ.Μετων.144 «ἐμπρακτος πληρωσις καὶ τελειώσις τοῦ κανόνος» 2) συνεκδ. γενικῶτ. δίκασις, τιμωρία, ποινὴ ἐπανορθώσις 2) ὄθ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀδικηθέντα, ζημιωθέντα, προσδληθέντα, ἐπανόρθωσις τῆς κατ' αὐτοῦ ἀδικήσεως, τῆς ζημίας, τῆς προσβολῆς : ἐζήτησε τὴν ἀμεινον εἰς χρέμα ἰκανοποίησιν του διὰ τὴν γενομένην εἰς τὸ κτήμά του φθορὰν

|| ειδ. νομ. ἡ ἐπανάρθωσις διαπραχθέντος ὀδικομητίας διὰ χρηματικῆς ἀπαζημιώσεως καταβολομένης ὑπὸ τοῦ δράστου ἢ τοῦ ὑπαίτιου τοῦ ὀδικήματος εἰς τὸν παθόντα ἢ ζημιωθέντα, ὀριζομένη διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως [μετὰ ἀγωγῆν] ἢ διὰ διαιτησίας ἢ δι' ἀπ' εὐθείας συμβιβασμοῦ. || συνήθ. ἐν χρ. ἐπὶ ζητημάτων προσδολῆς τιμῆς : διὰ τὸ ἄνω γάμου παρέχων ἱκανοποίησιν εἰς τὴν παραλαβήθεισάν ὑπ' αὐτοῦ, - ἐξήτησεν ἄγραφοι ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ὄβριν - διὰ τὸν εἰς βάρος του ὑπαγειγμένον, - ἱκανοποίησις διὰ τῶν ὀπλων [ἢ διὰ μονομαχίας] || ὄθ. δικαίως, ἐκ. τῶν ἐπιγενομένων προκύπτουσα κοινὴ ἀναγνώρισις τῆς εὐθύτητος, τῆς ὀρθῆς ἐνεργείας ἢ τῆς ὀρθῆς ἀντιλήψεως, γνώμης, κρίσεως προσώπου τινός, καθ' οὗ προσηλῆρε παραγνώρισις, κατάκρισις : ἡ μεταπολεμικὴ οικονομικὴ κρίσις ἀποτελεῖ ἱκανοποίησιν τῆς γνώμης τῶν ἐιρηνοφίλων, - τὰ γεγονότα δίδουν πληρεστάτην ἱκανοποίησιν εἰς τὴν πολιτικὴν του, - ἀπέθανε δυσφημισμένος χωρὶς ἱκανοποίησιν' 3) συνεκδ. νεώτ. κ. δημ. χαρὰ, εὐχοριστήσις, ψυχικὴ ἀνακούφισις ἐκ τῆς πληρώσεως ἐλπίδος, πόθου, προσδοκίας, προβλέψεως : ἡσθάνθη ἱκανοποίησιν ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ του, ἠθικὴ ἱκανοποίησις [εὐχάριστον συναισθημα προερχόμενον ἐκ τῆς ἐπιγνώσεως τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος] 4) ὄμ. ειδ. ἐπὶ ἐρωτικῶν κ. γεν. ἀφοροδισίων σχέσεων, πραγμάτων τῆς συνουσίας κ. ἴδ. ὁ διὰ ταύτης κοροσμός : προέβη εἰς τὸ ἐγκλημα διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ κτηνώδους πάθους του, - πολὺχρονος ἐρωτὰς χωρὶς ἱκανοποίηση εἶναι παθολογικός' 5) ὄμ. ειδ. ἐπὶ ἀμοιβῆς μιθοῦ ἐργασίας, ἐπαρκῆς πληρωμῆς, ἀνταμοιβῆς : ἀπὸ τῆν μεταπρατικῆν ἐργασίαν δὲν ἔχουν ὁ ἀσυνειδίχτοι μεταπρασταί ἱκανοποίησιν' || ὄμ. κ. ἐπὶ ἀποδόσεως χρημ. ὠφελείας ἐξ ἔργου ἢ ἐπιχειρήσεως, ἐπαρκῆς κέρδους : ἀπὸ τὸ ἐμπόριον του - ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του - ἀπὸ τὴν καλλιέργειά του δὲν ἔχει ἱκανοποίησιν [-η] πρὸβλ. ἱκανοπαῖω, ἱκανοποιητικός ἐν τῇ σπη. ταύτῃ' 6) ειδ. ἐν τῇ χριστ. δογματικῇ ἢ λ. ἐν χρ. πρὸς δῆλων τῆς διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξαγορᾶς τοῦ προπαρατικού ἀμαρτήματος, ἦται τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κανόνι τοῦ Θεοῦ.

ικανοποιητικός-ἡ-ὄν (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐνεργειῶν, καταστάσεων, πραγμ., ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα, τὴν ἰδιότητα, τὴν ἐπάρκειαν τοῦ ἱκανοποιεῖν, παρέχειν ἱκανοποίησιν βλλ.. **ὁ ἀθάληταί μας ἔχουν ἱκανοποιητικὰς ἐπιδόσεις**, - δῆλωσις ἱκανοποιητικῆ' 2) ειδ. ἐπὶ ἀμοιβῆς ἐργασίας ἢ κέρδους ἐπιχειρήσεως, ὁ ἐπαρκής, ὁ πρῆλυτος, ὁ ἄρκετος : **μισθὸς ἱκανοποιητικός**, - ἱκανοποιητικὴ ἀπόδοσις ἐσοδείας - κτήματος - ἐπιχειρήσεως.

ικανοποίησις (ἡ) ἐκκλ. ἢ ἱκανοποίησις (βλλ.λ.).

ικανοποιῶ-ῶ (ἱκανός - ποιῶ) γλωσσ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **ικανοποίησα**, παθ. ἀόρ. **ικανοποιήθην** κ. δημ. **ικανοποιήθηκα**, μτχ. παθ. παρακ. **ικανοποιημένος** παρέχω ἱκανοποίησιν, ἀποδίδω τινὶ τὸ δίκαιον, ἀποζημιώνω : **ικανοποιήθη ἡ τρωπέσσα φιλοτιμία του**' || παρέχω τὸ ἀνταποκρίνονμενον πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν, τὰς ἀπαιτήσεις ἢ τὰς ἀνάγκας τινός : **ικανοποίησε τὴν πενίαν του μ' ἕνα κομμάτι ψωμί**, - δὲν μᾶς ἱκανοποιεῖν καθόλου αἰ εἰδήσεις τῶν σημερινῶν ἐφημεριδῶν' || ἐκκληρωδ. προσδοκίαν, ἀνταμείβω : **αἱ τράπεζαι ἱκανοποιεῖν ἀρκετὰ ταῦς ὑπαλλήλους των**' || κ. ἀπολ. ἀνταποκρίνομαι εἰς τὰς προσδοκίας τινός ἢ τοῦ κοινοῦ : **δὲν ἱκανοποίησεν ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου**' || κατ' ἐπέκτ. παρέχω τὴν ζητουμένην εὐχαριστήσιν, εὐχαριστῶ : ἢ ἐκτελέσεις τοῦ

μουσικοῦ τεμαχίου ἱκανοποίησε τοὺς ἀκροατάς-καμὰ γυναίκα δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ' 2) ρηματ. π. ἱκανοποιέσις, ἱκανοποίησις.

ικανός-ἡ-ὄν (ἡ) ἱκνεομαι | κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν δεξιότητα, τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ ἐκτελέσῃ, νὰ πράξῃ τι, ἐπιτήδειος, ἀρμόδιος, κατάλληλος εἰς π, δεξιός, ἄξιος συνήθ. ἐν χρ. π. πεζογράφου, σπανιώτατα δὲ π. τραγικοῦ, ἐπὶ πρὸς. μτ. ἀπαρφ. : Ἦρ.3,45 ἱκανοί ἦσαν Πολυκράτεια παραστήσασθαι, Θουκ.1,9 ἱκανὸς τεκμηριώσαι ἐπιτήδειος, δέξιος ν' ἀποδείξῃ π, Λυσ.2,42 ἱκανώτατον εἰπεῖν καὶ γνῶναι καὶ πράξαι, Ξεν.ΚΠ1,4,12 τίς . . σοῦ γε ἱκανώτερος πείσαι, αὐτ.Λουκ.8,4 ἱκανὸς Φημίον [ἄρκετὰ δυνατὸς ἴνα τιμωρήσῃ], Πλάτ.Φαῖδρ.277Α οἱ . . βοηθεῖν ἱκανοί, ΚΔ Λουκ.3,16 οὐκ εἰμι ἱκανὸς λύσαι τὸν μῦθον τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ, αὐτ. Κορινθ.1,15,9 ἐγὼ γὰρ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων, ὁ κ. ἐμπροσ. ἱκανός καλεῖσθαι ἀπόστολος' κ. μτ. τοῦ ὡστε : Πλάτ.Νόμ.875Α φύσις ἀνθρώπων οὐδένως ἱκανὴ φύεται ὡστε γνῶναι τε τὰ συμπερόντα' μτ. τελικ. προτάσις. : ΚΔ Ματθ. 8,8 οὐκ εἰμι ἱκανός ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς', κ. ἐμπροσ. ἱκανός : Πολύβ.26,5,6 κατὰ τε γὰρ τὴν ἐπιφάνειαν ἦν ἱκανός' κ. μτ. αἰτ. πράγμ. : Ἦρ.3,4 ἀνήρ . . γνώμων ἱκανός ἰ ἀνθρώπος ἔχων ἀρκετὴν φρόνησιν, Ξεν.ΚΠ1,6,15 ἱκανοὺς τὴν ἱστικὴν τέχνην ἔχειν ἄνδρας [ικανούς περὶ τὴν ἱστικὴν] κ. μτ. ὄστ. πράγμ. : Ξεν.Ἰην. 2,1 οἱ τοῖς χρίμασιν ἱκανώτατοι, Πλάτ.Πολ.467D ταῦς ἐμπειρίᾳ τε καὶ ἠλικίᾳ ἱκανοὺς ἡγεμόνας . . εἶναι' κ. ἀπολ. : Σοφ.ΟΤ377 ἱκανός Ἀπόλλων, Πλάτ.Λύσι.204Α ἱκανός σοφιστής, αὐτ. Πρωτ.327C αὐληταί . . ἱκανοὶ ἄς πρὸς τοὺς ἰδιώτας [ἄξιον ἐσ συγκρίσει πρὸς τοὺς ἰδιώτας], Ἰσοκρ.10,38 κριτὴν ἱκανώτερον, αὐτ.12,132, Λουκ.Θε.Δ 20,3 γυνὴ ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, - ἱκανὸς ὑπάλληλος, Καθάφ.Τοῦ Μαγαζιοῦ7 βεῖγμα τῆς τολμηρῆς δουλείας του κ' ἱκανῆς, - ἱκανὸς ἐπιστήμων, φρ. δημ. δὲν σ' ἔχω ἱκανὸν νὰ . . [δὲν εἶναι νομίζω δυνατόν νὰ . .]' κ. θετ. σὲ ἔχω ἱκανὸν νὰ . . [σὲ προκαλὼ νὰ . .]' κ. μτ. ὄστ. προσ. ἰσοδυναμοῦ, ἰσοδύναμος πρὸς τινα : Πλάτ.Πρωτ. 322C εἰς ἔχων ἱστικὴν πᾶλλοις ἱκανός ἰδιώταις' πρὸβλ. αὐτ.Θεαίτ.169Α' || τὸ ὄρα. ἱκανός ὡς οὐσ. ὁ παντοδύναμος : ΠΔ Ρούθ [2] κύριος ἐταπεινώσέ με, καὶ ὁ ἱκανός ἐκάκωσέ με' || νεώτ. στρατ. ὁ ἡγὴς καὶ ἄρκετος σωματικῶς, ὡστε νὰ δύνηται νὰ ἐκτελέσῃ τὴν στρατιωτικὴν του ὑπηρεσίαν : **ὄλοι οἱ νεοσύλλεκτοι ἐκρίθησαν ἱκανοί**' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν κακῇ σπη., ἐπιτήδειος, καπότης : Μέν.Σαμ.69 ἱκανός εἰ λαλῶν κατακόφαι πάντα, - ἀνυβρίτοι ἀνθίβοι, ἱκανοί γὰρ ὄλοι' 3) μον. ὁ ἱκανοποιῶν, ἱκανοποιητικός : 81. Ἀλεξ.819 [ἐκδ. Wagner] μὴ γαυρία, | . . τῆ δόξῃ σου καὶ σώματος τῆ ρώμῃ' | ἔξεις γὰρ εὐρίον ζῶην ἱκανώτερον μάλλον' 4) ἐπὶ πράγμ., πρὸς ἔκτασιν τοῦ ποσοῦ, ὁ ἐξαρκῶν εἰς τι, ἐπάρκεις, ἀρκετὸς σχετικῶς πολὺς : Εὐρ. Φοῖν.554 τὰ γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν, Ἀριστφ.Λυσ.1047 ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ καὶ τὰ παρακείμενα, Θουκ.7,77 ἱκανὰ γὰρ τοῖς τε πολεμοῖς πύτυχται [ἄρκετος ἐπιτυχίας ἔχον], ΚΔ Ματθ.28,12 ἀργύρια ἱκανὰ ἔδωκαν τοῖς στρατιώταις' κ. ἐμπροσ. [εἰς, ἐπὶ, πρὸς] : Ἦρ.4,12 πρόβασα . . ἔσα σφι εἰς φορθὴν ἱκανὰ ἦν, Ξεν.Ἰέρ. 4,9 τῷ οὖν τεράνων τὰ πολλαπλάσια ἦτον ἱκανὰ ἔστιν εἰς τὰ ἀναγκαῖα δαπανήματα ἢ τῷ ἰδιώτῃ, Πλάτ.Πολ.371B τὴν δὲ τοῦ σώματος ἱστικὴν ἱκανὴν εἰς τὰς πόνας ἔχουσιν, αὐτ.Πρωτ.322B ἡ δημιουργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς μὲν τροφὴν ἱκανὴ βοηθός ἦν' || ὄμ. ἐπὶ μεγέθους, ἄρκου-

τως μέγας: Εὐρ.Τρω.996 οὐδ' ἦν ἱκανά . . μέλαθρα . . ἐγκαθυβρίζειν, Θουκ.1,2 οὐχ ἱκανῆς οὐσίας τῆς Ἀττικῆς, Πλάτ.Πολ.373D ἡ χώρα . . ἱκανῆ τρέφειν τοὺς τότε' || κ. ἐπὶ ἀρίθμῳ ἢ πλῆθους, ἀξιόλογος, σημαντικός, πολὺς: Ἄντιφ. 2,22 ἱκανὰς λύπας καὶ φροντίδας, αὐτ.2,1,6 ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀποβέβληκε' || ὄμ. κ. ἐπὶ χρόνου, ἀρκετός, μακρός, πολὺς: Ἄριστ. Εἰρ.354 ἱκανὸν χρόνον ὁμολλύμεθα, Λυσ.3,10 ἱκανὸν εἶναι τὸν χρόνον Σίμωνι ἐπιλαθόμεναι, ΚΔ Λουκ.20,9 ἀπεδήμησε χρόνους ἱκανούς, αὐτ. Πράξ.9,43 ἐγένετο δὲ ἡμέρας ἱκανὰς μένειν αὐτῶν ἐν Ἱόσηρ, Πάπ. μεθ' ἱκανά ἐτη' κ. ἱκανὸν ἐστί τινα: Δαμῶδ.1,1' κ. μτ. προσωπ. συντ.: Ἰσαί. 2,7 ἔφη ἱκανὸς αὐτὸς ἀτυχῶν εἶναι' || ἐπαρπής, ἱκανοποιητικός: Πλάτ.Συμπ.179B ἱκανῆν μαρτυρίαν παρέχεται, αὐτ. Ἰνν.Ε 369C. ἀποδείξω σοι ἱκανῶ λόγῳ' || φρ. τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν λαμβάνειν ἱκανοποίησιν, ἐγγύσιον χρηματικῆ ἢ ἄλλῃν: ΚΔ Πράξ.17,9 λαθόντες τὸ ἱκανὸν παρά τῷ ἴσσοις . . ἀπέλυσαν αὐτούς' ὄμ. φρ. τὸ ἱκανὸν ποιεῖν δίδοναι ἱκανοποίησιν, ἐγγύσιον: Πολύδ. 32,3,13, Διογ.Λ 4,50 τὸ ἱκανὸν σοὶ ποιήσω, φησὶν, ἐάν παρακλήτους πέμψῃς, Πάπ. ἱκανὸν ποίησον αὐτῷ, Ἰουστίν.Νεσρ.86,4' ὄμ. φρ. ἱκανὸν δρῶναι, Πάπ. ἔφη δίδονται τὸ ἱκανόν' ὄμ. ἐφ' ἱκανόν, ἱκανῶς: Πολύδ.11,25,1 πεῖραν εὐλαφῶς τῶν πραγμάτων ἐφ' ἱκανόν, Διδῶδ.Σ 11,40' || μτγν. φρ. ἱκανὸν ποῶ τι ἱκανοῦμαι, εὐχαριστῶ τινα: ΚΔ Μάρκ.15,15 βουλομένου τῷ ὄχλῳ τὸ ἱκανὸν ποιῆσαι, ἀπέλυσε . . τὸν Βαραββᾶν.

ικανότης-ητος (ἡ) |ικανός| κ. νεώτ., δημ., ὄμη. κ. -ότητα ἢ ἰδιότης τοῦ ἱκανοῦ βλλ., τὸ νὰ ἔχη τὴν δύναμιν νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ἐπιτηδειότητα, δεξιότητα: Πλάτ.Λυσ.215A ὁ δὲ γε ἱκανὸς οὐδέως δεόμενος κατὰ τὴν ἱκανότητα, Καλλίγ.Θάν.Βλ.44 κατὰ τὴν ἱκανότητα καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ . . ἀξίωματικου, - ἡ ἱκανότης τῆς χώρας μας πρὸς ἄμυναν' || εἰδ. νεώτ. στρατ. ἡ κατάσταση τοῦ ὕγιους καὶ ὀρθίου σωματικῆς πολιτύου καλοῦμένου πρὸς στρατεύειν' || εἰδ. νεώτ. νομ. ἱκανότης πρὸς δικαιοπραξίαν ἢ ἱκανότης τοῦ κτῆσασθαι δικαίωματα καὶ ἀναλαμβάνειν ὑποχρεώσεις: οἱ ἀνήλικοι καὶ οἱ παράφρονες δὲν ἔχουν ἱκανότητα πρὸς δικαιοπραξίαν' || κατ' ἐπέκτ. νεώτ. ἀξία: ἐπιστήμων μεγάλης ἱκανότητος, ἀνεγνωρισμένη ἱκανότης' 2) ἐπάρκεια: Πλάτ. Νόμ.930C παίδων δὲ ἱκανότης ἀκριβῆς ἄρρη καὶ θήλιας ἐστω τῷ νόμῳ.

ικαντι γ' πληθ. πρὸς. τοῦ ἴκω βλλ., Ἥσ.εἰήκουσαν, **ικάντιν** Ἥσ. εἰήκουσιν' πρβλ. Φικατι.

ικάνω, παρ.τ. ἱκάνων ἐν χ.μ., ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις, ὁ δὲ μέλλ. κ. παρ.κ. ἐκ τοῦ ἱκνούμαι (-έομαι, ἐπ. ἐκτετ. τ. τοῦ ἴκω βλλ., σπαν. π. τραγ., ἐρχομαι, φθάνω, ἐμπροθ. (ἴε, ἐπὶ, πρὸς): Ἰλ.Α 431 ἐγὼ χράσθην ἱκάνω, αὐτ.1,354, αὐτ.Β 17 ἱκάνω . . ἐπὶ νῆας, Πίνδ.Ο 3,43 πρὸς ἐσχατίαν . . ἱκάνω' κ. μτ. ἐπ.πρ.: Ὀδ.Ο 492 ἐνθάδ' ἱκάνω, Αλογ.Αγ. 1337 θεοπίητος δ' οἰκαδ' ἱκάνει, Σοφ.Ἠλ.8 δδε Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός' οἱ δ' ἱκάνομεν' || π. Ὀμ. συνηθ. μτ. αἰτ. ἐρχομαι πρὸς τι: Ἰλ.Ο 501 ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν, Ὀδ.Δ 139 ἱκάνειν ἡμέτερον δῶ, Αλογ.Περσ.159 ἱκάνω . . δόμου' κ. ἀπολ.: Ἰλ.1,197 ἡ φίλοι ἄνδρες ἱκάνεινον, Σοφ.Ἠλ.1102 εὐ θ' ἱκάνει' || ὄμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ὀδ. Φ 7 ἢ θ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται' 2) ἐξικνούσθαι, ἐκτείνομαι, φθάνω: Ἰλ.Ε 288 (ἐλάνθι) δι' ἡέρος αἰθέρ' ἱκάνει, οὐτ.Ο 686 φωνῆ δὲ οἱ αἰθέρ' ἱκάνει, Ὀδ.Σ 217 ἴδης μέτρον ἱκάνεις, Σοφ.13,21 (ἄνεμος) αἰπὴν ἱκάνει οὐρανόν' 3) μτ. αἰτ. προσ. ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων, διαδέσσεων κττ., καταλαμβάνω: Ἰλ.Α 254 μέγα πένθος Ἀχαι-

(ἰδα γαίαν ἱκάνει, αὐτ.Ο 245 τί σε κῆδος ἱκάνει, αὐτ.Σ 465 ὅτε μιν μόρος . . ἱκάνει, αὐτ.Α 610 ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνει, Ὀδ.Β 41 μάλοισα δὲ μ' ἄλαος ἱκάνει, αὐτ.Ε 457 κάματος δὲ μιν . . ἱκάνει, αὐτ.1,507 με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει (ἐκκληροῦνται εἰς ἐμέ)' κ. μτ. διπλῆς αἰτ.: Ἰλ.Β 171 ἐπεὶ μιν ἄχος κροᾶθην καὶ θυμὸν ἱκάνει' κ. σπαν. μτ. δοτ.: Ὀδ.Φ 209 σφῶν ἐλθομένοισιν ἱκάνω' || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἰλ.Κ 118 κρείω γάρ ἱκάνεται' 4) ἐπὶ ἱκέτου, προσπίπτου εἰς τὰ γόνάτα τινος: Ὀδ.Ο 147 σόν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω' || ὄμ. τὸ μέσ.: Ἰλ.Σ 457 τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, Ὀδ.Γ 92, αὐτ.Δ 322.

ικάνω-όω μτγν., μέλλ. -ώσω πῶτι ναι ἱκανόν, καθιστῶ τινα ὄξειον, ἐπιτηδειον εἰς τι: ΚΔ Κορινθ. 2,3,6 ὅς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης' 2) τὸ παθ. εἶμαι ἐξουσιοδοτημένος, ἐπιτετραμμένος, ἐπιφορτισμένος: Πάπ. ἐάν λογάρια ἀπαίτῳνται ἱκάνωθῆναι σε μέχρι τοῦ με παραγενέσθαι' 3) τὸ παθ. καθίσταμαι πλήρης, τέλειος, τελειοποιούμαι, ἐπὶ τῆς ψυχῆς: Ἰεροκλ. Στ.9Α ἱκανοῦσθαι τῷ περιέχοντι' 4) τὸ παθ. ἱκανοποιῶμαι, εὐχαριστοῦμαι, ἀρκούμαι: Διον. Ἄλ.Ρωμ.2,74 ἱκανοῦσθαι τοῖς ἑαυτῶν κτήμασι' κ. ἀπολ.: Τέλ.39H' || φρ. ἱκανοῦσθαι τινὶ μτ.ἀπαρφ. ἔστω αὐτῷ ἱκανόν, δηλ. οὐκ ἔστι πλέον χρεία: ΠΔ Βασ.3,12,28 ἱκανοῦσθω ὅμην ἀναβαίνειν εἰς Ἱερουσαλήμ' κ. ἀνευ τοῦ ἀπαρφ.: αὐτ.Ἀρ.16,7 ἱκανοῦσθω ὄμην, υἱοὶ Λευί' 5) ρηματ.π. ἱκάνωσις.

ικάνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀρκούντως, ἐπαρκῶς, ἀρκετᾶ: Θουκ.6,92 κᾶν φίλος ὢν ἱκάνως ἀφελόην, Ξεν.Κυν.5,30 λαγόνες λαπαραὶ ἱκάνως, Ἀριστ.ἨΝικ.1096a,3 ἱκάνως εἰρηται περὶ τινος' || πλήρως, ἀξιολόγως, σημαντικά: Ἀντωνίν.Λιβ. 7,7, Φιλῶστρ.Ἀπολλ.3,6, αὐτ.Σοφ.1,8,3' || ἐξ ὀλοκλήρου, ἐντέλως: Πτολ.Μαθ.4,6 μίθ' ὥρας ἱκάνως παρελθούσης' || ἄγαν, ὑπερμέτρως, ὑπερβολικῶς: Γαλ.6,765 αὐτὸ γάρ ἱκάνως ἄγρόν ἐστί, αὐτ.Λεπ.Δι.8 ἱκάνως βλαβερὰ, αὐτ. παχὺ ἱκάνως αἶμα' 2) φρ. ἱκάνως ἔχειν εἶμαι ἱκανός, ἀρκετός, ἐπαρκής: Θουκ.1,91 ἀγγέλλαντες ἔχειν ἱκάνως τὸ τελεῖος (ἴδι προεχώρησεν ἡ οἰκοδομὴ τοῦ τεύχους ἀρκετᾶ, ὅτι ἔλαβεν ἀρκετὸν ὄψος)' ὄμ. φρ. ἱκάνως ἐχέτω ὅς εἶναι τοῦτο ἀρκετόν: Πλάτ.Σοφ.245E' ὄμ. ἱκάνως ἔχειν πρὸς τι: αὐτ.Πολ.430C πρὸς . . τὴν ἐκείνου ζήτησιν, . . ἱκάνως ἔχει' ὄμ. ἱκάνως ἔχειν περὶ τινος: αὐτ.402A' κ. μτ. δοτ.: αὐτ.Γοργ.493C τοῖς ἀπὸ παροῦσιν ἱκάνως . . ἔχοντα βίαν ἐλέσθαι' κ. μτ. γεν.: αὐτ.Θεαίτ.194D σμμετα . . ἱκάνως τοῦ βαθεῖος ἔχοντα | ἀρκετᾶ βαθεῖα, αὐτ.Φιλ.62A ἱκάνως ἐπιστήμης ἔξει κύκλω' ὄμ. φρ. ἱκάνως πεφυκένη πρὸς τι: αὐτ.Χαρμ.158B' κ. ἀπολ.: Ἀντιφ.2,1,1 οἱ ἱκάνως . . πεφυκότες' ὑπερθ.-ωτάτως: Ἰνπ.Τέχν.12' κ. -ώτατα: Πλάτ.Φιλ.67A.

ικάνωσις-εως (ἡ) |ικανώσι| μων. ἡ ἱκανότης, ἡ ἐπάρκεια: Μετοχ.Θ 685.

ἱκάριος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον ἱκάριαν ἢ τὸν ἱκάρων ὄθ. ἱκάριος πόντος ἡ ἱκάριον πέλαγος τὸ μεταξὺ τῶν νοτίων Σπορᾶδων, τῶν Κυκλάδων καὶ τῆς ἱκάριας τμήμα τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἐνθα ἐπίνει ὁ ἱκάρως: Ἰλ.Β 145 κύματα μακρὰ θαλάσσης, πόντου ἱκάρωσι, Ἠρ.δ.96 ἐκ τοῦ ἱκάρωσι πελάγους προσφερόμενοι προσέμιξαν τῇ Νάξῳ, Σοφ. Αἴ.702 ἱκάρωσι δ' ὑπὲρ πελαγέων μολών.

ἱκάς-άδος (ἰ) Ἐπιγρ. ὄμορ. τ. τοῦ εἰκόσ βλλ., ἡ εἰκοστὴ τοῦ μηνός.

ἱκάστος Ἐπιγρ. ἀντὶ εἰκοσὶ βλλ.

Φικατι Ἐπιγρ. ὄμορ. τ. τοῦ εἰκοσὶ βλλ.
Φικατίδιοις (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἑκτασιν εἰκοσι ποδῶν: Ἡρακλειωτ.Πιν.2,18 (ἀντομος) Φικατίδιοις.

Φικατιφάτης Ἐπιγρ. ἀντί εικοσαετής βλλ.

Φικατιπέδος-ον Ἐπιγρ. ἀντί εικοσιπέδος βλλ. : Φικατιπέδος ὄδος.

Ἰκελος-η-ον (ἴ) ποι κ.ἰων. ἀντί εἴκελος βλλ., ὁ δμοιοσ, δμοιάζων τινί : Ἰλ.Α 467 Ἰκετ' αὐτῆ τῷ Ἰκέλῃ, Πίνδ.Π 2,77 ὄργατος . . ἀλωπέκων Ἰκέλοι (σχόλ. «τοῖς τῶν ἀλωπέκων τρόποις δμοιοί»), Ἡσίοδ. Α 198, Ἡρ.3,81 χεῖραμῶν ποταμῶ Ἰκέλος, Ἰππ. Ἐπιδ.3,4, Ἄριστφ. Ὀρν.575 Ἰκέλιον εἶναι τρήρων πελεῖρ, Θεόκρ.2,51 μαινομένῳ Ἰκέλος || κ.μτ. γεν. : Σαφφ. ἐν Λυρ.Συμπλ.25,4 θέας Ἰκέλαν | ἄμφ.} ἐπίρρ. -ως π. ὄστ. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἄμοσιος ὤς. . : Ἰππ. Ἀδ.8, Διοτογ.π.Στοθ.4,1,133.

Ἰκελῶ-ῶ μτγν. ποιῶ τινα Ἰκέλον, καθιστῶ τινα δμοιον : Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 9,83.

Ἰκενάς Ἡσ. «ὀρχήσεις» | πρὸλ. σικανοί, σικινίως, **Ἰκεσία** (ἠ) (ἰκέτης) δέσιμος Ἰκέτου, ζήτησις βοηθείας, προστασίας : Εὐρ. Ὀρ.1337 ἀλλὰ καὶ μετ' ἄσχευ Ἰκεσίας φίλοις, αὐτ.Φοῖν.91 Ἰκεσίαισαίς, Αἰσχίν.3,121 τὰς Ἰκεσίας ποιήσῃθε (ὑπέρ τῆς πόλεως), Διον. Ἀλ.Ρωμ.8,43, Διόδ.Σ 20,14 ἐπράπησαν πρὸς πανταίαν Ἰκεσίαν τοῦ θαυματοῦ, Πλούτ.Σόλ.12 τῆς θεοῦ τὴν Ἰκεσίαν ἀπολεγομένην, Ἀγαθ.ΑΠ 5,215 μὴ . . ὑποκαταθέσθαι χαλάσσης θυμὸν . . ἐμπλοὴν Ἰκεσίης || νεώτ. θερμῷ, ταπεινῷ παράκλησις} 2) Ἰκέτευμα βλλ. : Πλούτ.Θερ.24 ταύτην μεγίστην καὶ μόνην σχεδὸν ἀναντίρρητον ἠγουμένῳ Ἰκεσίαν τῶν Μολοσσῶν, **Ἰκεσία**-ῶ μον. ἰκετεύω βλλ. : Νικ.Χων.251C: 2) ρηματ.π. Ἰκεσιασμός.

Ἰκεσιασμός (ὶ) (Ἰκεσιάζω) μον. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἰκεσιάζω, ἡ ἰκεσία : Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,85 τοῖς πρὸς τὸ θεῖον Ἰκεσιασμοῖς καὶ γουνασμοῖς.

Ἰκέσιος-ον, τὸ θηλ. κ. -ία, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἰκέτην, ὁ τῷ ἰκέτῃ ὀρμύζων, ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὡς προστάτου τῶν ἰκετῶν : Αἰσχ.Ἰκ.616 Ζηνὸς Ἰκεσία κόνον, Σοφ.Φιλ.484, Εὐρ. Ἐκ.345 πέφευγας τὸν ἐμὸν ἰκεσίον κατὰ κ. μ. Ἰκέσιος : Ἐπιγρ. Λαυκ. ΑΛ.3 πρὸς Ἰκεσίον κ. μ. ἰκεσία Θέμιδος Διὸς : Αἰσχ.Ἰκ.360 2) ὁ ἐξ ἰκετίου ἀποτελούμενος, συνιστάμενος : Αἰσχ. Ἐπιτ.111 ἴδετε παρθένον ἰκεσίον λόχον} 3) ἰκετήριος, ἰκετευτικός : Σοφ.Φιλ.495 ἰκεσίους πέμπων λιτάς, Εὐρ. Μῆδ.710 ἰκεσία τε γίγνομαι || τὸ ἄρα. ἰκέσιος ὡς οὐσ. ὁ ἰκέτης βλλ. : Ἐπιγρ. 4) ἡ ἰκέσιος (ἐμπλαστρός) εἶδος ἐμπλάστρου : Παύλ.Αγ.3,62 ὁμ. ἐν φρ. ἡ ἰκεσίον : αὐτ.3,64.

Ἰκεταδόκος-ον ὁ δεχόμενος τοὺς ἰκέτας : Αἰσχ. Ἰκ.713 ἰκεταδόκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὄρω τὸ πλοῖον.

Ἰκεταία (ἠ) ἄπικῶτ. τ. τοῦ ἰκεσία βλλ., τὸ ἰκετεύειν, δέσιμος, θερμῷ παράκλησις : Θουκ.1,24 τὴν ἰκεταίαν οὐκ ἐδέξαντο, αὐτ.3,67 ὄμῳν ἰκεταίαν ποιοῦνται (ἰκετεύουσιν ὄμας), Λυσ.2,39 ἰκεταίαι θεῶν (πρὸς τοὺς θεοὺς), Πλάτ. Ἀπολλ.39Α ἐφ' ἰκεταίαν τραπέζου, αὐτ.Συμπ.183Α, Πάν. μετὰ δεήσεως καὶ ἰκεταίας.

Ἰκετεύμα-ατος (τὸ) τρόπος ἰκεσίας, δεήσεως : Θουκ.1,137 μέγιστον ἦν ἰκετεύμα τοῦτο, Δίων Κ 68,21,3 ὁ μὲν παῖς λαμπρὸν οἱ ἰκετεύμα ἦν.

Ἰκετεύσιμος-η-ον καθ' Ἡσ. ἰκετήριος.

ἰκετεύσιος-εως (ἠ) κατὰ Σουῖδ. ἰκεσία :

ἰκετευτικός-ῆ-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὀρμύζων εἰς (ἰκέτην, ὁ μεθ' ἰκεσίαν γινόμενος, ὁ ἐνέχων ἰκεσίαν, παρακλητικός : Σχόλ.Σοφ. ὈΤ 143: ἐπίρρ. -ῶς, κ. ὄρη. -ά : Σχόλ.Εὐρ. Ἐκ.147.

ἰκετεύω (ἰκέτης) κ. μον., νεώτ. κ. ὄρη, μέλλ. -σω, ὄρη. α' ἰκετεύω προσερχομαι, πλησιάζω τινὰ ὡς ἰκέτης βλλ., ζητῶ τὴν βοήθειαν, προ-

στάσαν τινός : Ὀδ. Ο 277 ἐπέει σε φυγῶν ἰκετεύουσα κ. ἐμπροσθ. (ἐξ) : Ἰλ.Π 574 ἐς Πηλῆ] ἰκέτευσε, Ἡσίοδ. Α 13 ἐς Θῆβας ἰκέτευσε || ὁμ. ἐν φρ. ἰκετεύω τῶν γονυτῶν ἢ πρὸς τὸν γονυτῶν : Εὐρ. Ἐκ.752 ἰκετεύω σε τῶνδ' ἐγὼ γονυτῶν, αὐτ. Μῆδ. 854 πρὸς γονυτῶν . . σ' ἰκετεύομεν' κ. ἄπορ. Ἡρ.3,48 ὅσον χρόνον ἰκετεύον οἱ παῖδες, κ. ἄπορ. 7,69 ἰκετεύουσας καὶ δεησομένους, Φιλ.6δ.Εὐσ. 63' } δέομαι, θερμῶς παρακαλῶ, μὴ αἰτ. προσ. κ. ἄπορφ. : Ὀδ. Α 530 ὁ δὲ με μάλισ, πολλ' ἰκέτευον Ἰππόθεν ἐξέμεινα, Σοφ. ὈΚ 1414 ἰκετεύω σε πεισθῆναι ἴ μοι' μ. πτ. ἄπορφ. : Πλάτ. Εὐθ.282B δεόμενον καὶ ἰκετεύοντα σοφίας μεταδίδοναι, Δημ.835 δέομαι . . ὄμων . . καὶ ἰκετεύω καὶ ἀντιβολῶ, . . . βοηθῆσαι, 81' Ἀλεξ.1226 [ἐκδ. Wagner] ἰκετεύον ἐκστήθην τούτων τῆς πόλεως αὐτῶν ὄμ. ἐπομένης τελεχῆς ἢ εἰδικῆς προτάσεως : Ἀριστέλ. 1233 ἰκετεύειν τὸν θεὸν ἴνα . . , Ἄρρ. Ἐπικτ.3,24,76 ἰκετεύεις τὸν ἀφαιθῆς, Λουκ. Ἀνάχ.1 ἰκετεύειν ὡς . . κ. μτ. γεν. προσ. κ. ἄπορφ. παρακαλῶ τινὰ νὰ . . : Εὐρ. Α 1242 ἰκετεύουσιν πατῆρς τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανατῆν' κ. μτ. ὄστ. : Ἰσάϊ.2,8 οὐδεὶς γὰρ μισῶν τινα ἰκετεύει αὐτῷ' κ. παθ. : Ἰώσ. Α 16,2,2 τοῦ θεοῦ ἰκετευθέντος ὑπὸ σοῦ' || μτ. αἰτ. πρῶμ. ζητῶ διὰ παρακλήσεως, παρακλητικῶς : Εὐρ. Ὀρ.673 ὑπερ γὰρ οἴκου παντὸς ἰκετεύω τάδε, Θουκ.2,47 ὅσα τε πρὸς περοῖς ἰκετεύουσα, Ἐπιγρ. περὶ ὧν ἐδοξεν ἔνομα ἰκετεύειν ἐν τῇ βουλή' κ. παθ. : Ἀριστέλ. 192 τὰ ἰκετευόμενα} 2) π. τραγ. συνήθ. παρενηθικῶς, ἰκετεύω ἡ ἰκετεύω σε, ὡς τὸ λίσσομαι κ. νεώτ. τὸ παρακαλῶ : Σοφ. Φιλ.932 ἀπόδος ἰκετεύω, τέκνον, Εὐρ. Ἐκ. 97, Ἀριστφ. Νεφ.696' || τὸ μέσ. πτ. ὄμ. σύνταξιν ἐν τῇ αὐτῇ σμν. : αὐτ. Ἐκκλ.915 ὦ μοι', ἰκετεύομαι, κάλει τὸν Ὀρθαγόρα} 3) ρηματ. π. ἰκεταία, ἰκετεύσιος, ἰκετευσίμος, ἰκετευτικός, ἰκετεύμα. **ἰκετήρ**-ηρος (ὶ, ἠ) ὄρη. ταῦ ἰκτήρ βλλ. : Σαφ. ὈΤ 185 λυγρῶν πόνων ἰκετήριος (ἐρυ.Βερναρδ.Γρ. εὐπὲρ λυγρῶν πόνων ἰκετεύουσαι).

ἰκετήριος-α-ον (ἰκέτης) κ. μον. κ. νεώτ., ποι. ἰκτηρίας (ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιῶτα ἢ ἄρμύζων εἰς ἰκέτην βλλ. | η. ἄρχ. μ. κτ. τὸν ποι. τ. ἰκτηρίας ἐν ἐπιθ. χρ.) : Σοφ. Αἰ.175 ἐν χερσὶν ἔχων κόμας ἐμάς . . ἰκτηρίον ἠσαυρόν, αὐτ. ὈΤ 3 ἔδρας . . θαλάττει ἰκτηρίους κλάδεσιν ἐξεστραμένονι - ἰκτηρίας ἐπιστολή - ἐκφρασις - στάσις - χειρονομία' || τὸ ἄρα. πληθ. ἰκτηρίοι ὡς οὐσ. λέγεται : αὐτ.327 πάντες σε προσκυνοῦμεν οἷδ' ἰκτηρίοι' || ὄμ. τὸ οὐδ. πληθ. ἐν περιφράσει : αὐτ. ὈΚ 923 βίη ἀγοντα φωτῶν ἀθλίων ἰκτηρία (φώτας ἀθλίους ἰκτηρίους, ἦτοι ἀθλίους ἰκέτας} 2) τὸ θηλ. ἰκτηρία κ. ποι. ἰκτηρία κ. ἰων. ἰκτηρηθὶ ὡς οὐσ. ὁ κλάδος ἐλαίας, οἱ ἐρίου περιεστραμένοι, ὃν ὁ ἰκέτης ἔφερον ἐν ταῖς χερσὶν ὡς σύμβολον τῆς καταστάσεως καὶ τὸν αἰτήσεων αὐτοῦ, κατέθετε δὲ εἰς τὸν βωμὸν ἢ τὴν ἐστίαν τοῦ πρὸς ὃν κατέφευγεν : Ἡρ.5,51 λαδῶν ἰκτηρήνην ἦτε ἐς τοῦ Κλαυμένου, Αἰσχ. Ἰκ.192 λευκοσφαιεῖς ἰκτηρίας . . ἔχουσαι διὰ χερῶν εὐωνύμων, Ἀριστφ. Πλ.383 ὄρω τῆν' ἐπί τοῦ βήματος καθεδόμενον, ἰκτηρίαν χυνοτά' || φρ. ἰκτηρίαν τίσθμ - ἔθνηκα - τίθεμενος - θεῖς ἰκετεύω, ἰκετεύω κλη., ὡς ἰκέτης προσερχομαι, προσήλθον κλη. : Ἀνδοκ.1,110 νόμος δ' ἐπὶ πατρίος δεῖς ἀν' βῆ ἰκτηρίαν μυσταρίους τεθνάνας, Πάν. ὑπερ θυγατρὸς ἰκτηρίαν τίθεμένη' εἶδ. ἡ φρ. ἐν χρ. ἐπὶ αἰτήσεων ὑποβαλλομένων ἐνώπιον τοῦ ἀθηναικοῦ λαοῦ : Δημ. 262 ἰκτηρίαν ἐθήκε . . παρ' ὄμῃν ἰκετεύειν ὀμαί, Αἰσχίν.1,104 ἰκτηρίαν θέντος εἰς τὴν βουλήν, Ἀριστφ. Ἀθ.43,6 ἐν ἡθείς ὁ βουλομένου ἰκτηρίαν (ὑπερ) ὧν ἀν' βουλάται . . διαλέξεταί πρὸς τὸν δῆμον || μτγν. κ. εἰς φρς ἰκτηρίαν

πέμπειν-προσάγειν-προβάλλεσθαι: Πλούτ.Πομπ.28 νέφοντας ικετηρίας παρέδωκαν έαυτούς, ΚΔ Έβρ.5,7 δεήσεις τε και ικετηρία προς τόν δυνατόν σφείειν . . προσεγγίκας, Αθ.ΠΙ3,26 Ικετηρία προβάλλεσθαι, Πάπ. Ικετηρίαν προσάγειν || κ. μφ. : Εύρ.ΙΑ 1216 Ικετηρίαν δέ γόνασιν εξέπτω σθένος τώ σώμα τούδην (όπου ό Ικέτης παριστά τώ έαυτου σώμα ως κλάδον έλαιας), Δημ. 1078 νομίζετε . . τών παιδά τουτονί . . Ικετηρίαν . . προκεισθαι 3) όμ. τώ θηλ. Ικετηρία ως ούσ. Ικεσία βλλ. : Ίσοκρ.8,138 (ικετηρίας και δεήσεις ποιούμενοι (δ. γρ. Ικετείαι), Πολύδ.3,112,8 θεών Ικετηρία και δεήσεις έπέβηον τήν πόλιν, Ήλιόδ. Αθρ.7,7 τας χείρας εις Ικετηρίαν προτείνας. **ΙΚετηρίς**-ιδός (ή) ανώμαλ. θηλ. του Ικετήριος βλλ. : Όρφ. Ύμν.3,13, αὐτ.34,27.

ικετήριος (ό) (ίκω, Ικνούμαι) κ. νεώτ., τώ θηλ. -έτις -ιδός, ό καταφεύγων προς τινα και ζητών βοήθειαν, προστασίαν, ιδ. π. Όμ. ό παρακαλών όπως τήχη καθάρσεως, εξαγιισμού έκ φόνου όν διεπράξατο : Ή.Ω 158 μάλ' ένδουκέας Ικέτωε πεφιδήσεται άνδρός, Όδ. 1.270 Ζεύς δ' έπιτηγήτωρ Ικετάς τήν Ζέξινον τε, αὐτ.Η 165' κ. γεν. : Πίνδ.Ο 5,19 Ικέτας σθένος έρχομαι, Ήρ.2,113 Ικεταί δέ Ιζόμενοι ταύ θεού, Αίσχ.ΐκ.27 δέξασθ' Ικέτην, Θουκ. 1, 136 ό δέ τίς γυναικός Ικέτης γενομένος, Έπιγρ. έγκοιμισμένων τών Ικετών (έπί προσκυνητών ιερού βωμού), Φιλόδ.Όργ.35W ύβριζειν . . εις Ικέτας || νεώτ. ό ύπαβάλλων εις τινα Ικεσίαν, ήτοι ταπεινός αίτησιν, παρακλήσιν άρωγήν, προστασίας, περιβάλλειν 2) κατά τούς άρχαίους σχολ. κ. ό ύποδεχόμενος τούς Ικέτας : Όδ.Π 422 οὐδ' Ικέτας έμπαίξεται (σχολ. εώς άν τίς ειποι τόν Ικετόδοχον 3) νεώτ. ειδ. ό άνήγων εις τάγμα μονοφισιτών μοναχών, οὐ τά μέλη έξισλαμισθέντα άπετέλεσαν τώ τάγμα τών δερβισιών.

ικετήσιος-α-ον Ικέτης Ι έπίθ. του Διός ώς προστάτου τών Ικετών, Ικέσιος : Όδ.Ν 213 Ζεύς σφέας τίσαιτο Ικετήσιος 2) Ικέτης : Νόνν.Δ 36,379.

ικετικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. Ικετήριος, Ικετευτικός : Φιλ.2,546, Ακύλ.ΠΔ Παροιμ.27,6, Καλλιγ.Όάν. Βλ.257 έστραφεν Ικετικόν βλέμμα προς τήν εικόνα τής . . Θεομήτορος.

ικετικός έπίρρ. σχόλ. μον. κ. νεώτ. κατά τρόπον Ικετικόν, παρακλητικώς, με παρακάλα : Σχόλ.Άπολλ.Ρ 1,824, Σχόλ.Εύρ.Έκ.147, Βί.Άλεξ.2898 Ιέδ. Wagner Ι οι έξ αυτών σωθέντες Ικετικός προσφεύγουσι λέγοντες, Καλλιγ.Όάν.Βλ.263 ήνάγκασαν τόν πάρεθρον και τόν Ιερέα νά προσέλθουν . . Ικετικώς.

ικέτις-ιδός (ή) κ. νεώτ. θηλ. ταύ Ικέτης βλλ. : Ήρ.4,165 Ικέτις έξετο, Αίσχ.ΐκ.349 18ε με τάν Ικέτιν φυγάδα, Σοφ.ΌΤ 920, Άπολλ.Ρ 4,743.

ικετοδόχος-ον σχόλ. άντί Ικεταδόκος βλλ. : Εύστ.1807,9.

ικετώσυνα (περά) (τά) καθάρσεις, άγιτισμοί άπό άνθρωποκτονίας, Ήσ. ε καθαρήρια, Ικέσια 2.

Ικηαι έπ. άντί Ικη, β' έν. πρόσ. ύποστ. άορ. β' του Ικνούμαι βλλ. : Ή.Δ 143.

Ικκος (ό) EM 474,12 Ιππος.

ικμάδωδης-ους-ες άρχ. λεξ. ό πλήρης Ικμάδος, νεότερος : Σχόλ.Όδ.Α 7, Ήσ. έν Ά. Ικμενος.

ικμάς (ΙΚμάς) μγν. Ικμαίνω βλλ. : Νίκ.άπ. 70,17. 2) διηθώ, διυκίω, σουράω : Άλέξ.Άφρ. Μετ.87,27. 3) έξετιμίζω τήν ύγρασίαν, καταξηραίνω Ήσ. ε Ικμάζειν κατασκελετείνει : Πλούτ. Ηθ.954B Ικμασθέντος δε τούτου.

ικμαίνω (ΙΚμάς) μγν. ύγραίνω, νοτίω, βρέχω : Νίκ.Άλεξ.112 δτ' Ικμήνη δέμας Ιδρώς κ. παθ. : Άπολλ.Ρ 4,1066, Νίκ.άπ.70,8 || τώ μέσ. έν φρ. δέμας Ικμαίνεσθαι ύγραίνειν τώ σώμα, άλείφεσθαι δι' εύδούδους πινός έλαιου : Άπολλ.Ρ 3,847.

ικμαίος (ό) (ΙΚμάς) μγν. ό ύγραίνων, ό βρέχων, έπίθ. του Διός ώς θεού τής βροχής, πρδλ. ύπέιος : Άπολλ.Ρ 2,522, Νόνν.Δ 5,270.

ικμάδωδης-α-ον (ΙΚμάς) ό πλήρης Ικμάδος, ύγρός, νεότερος : (Άρετ.Χρον.Παθ.2.), Όπν.Άλ.3,595. 2) ειδ. επί του ήπατος, ό πλήρης ύγρου : Ίπν.Γυν.1,7.

Ικμαρ (Ήσ. ε νοτίς 2) π. Έρωτιαν. δ.γρ. άντί Ικταρ βλλ.21.

ικμάς-άδος (ή) κ. νεώτ. νοτίς, φυσική ύγρασία : Ή.Ρ 392 άφω δε τε Ικμάς εστι έπί έλάιου, Γαζ.Θ εταχέως δε ή ύγρασία άηλθεν 2), Ήρ.4,185 Ικμάδος εστι έν αυτή αυθέν, αὐτ.3,125 άνιεις αυτός έκ του σώματος Ικμάδα | επί πτώματος έκτεθειμένου εις τόν ήλιον), Αλοχ.άπ.229 θανόντων ίσιν οὐκ ένεστ' Ικμάς | δέν ύπάρχει 'αίμα Ι' || όμ. επί τών χυμών του σώματος : Ίπν.Νούσ.4,40 || όμ. επί παντός είδους ζωικών χυμών ή εκκρίσεων : Άριστλ.ΖΜ 668b,4 τώ δε περιττώματι τής ύγρως Ικμάδος, όν καλοϋμεν Ιδρώτα, αὐτ.ΖΙ 727b,|| ή τών . . καταμηνίων Ικμάς 2) μγν. κ. νεώτ. ειδ. ή ύγρασία τής γής και ή θρεπτική αύτης δύναμις, ήν άπομυζώαι τά φυτά : ΚΔ Λουκ. 8,6 άπτερον έπαιεν επί τήν πέτραν, και φυάν έξηράνθη διά τώ μη έχειν Ικμάδα || κομ. μφ. : Άριστφ.Νεφ.233 έλκει προς αυτήν τήν Ικμάδα τής φρονιότητος, || Ικμάς Βάκχου ό σίνος : Ποσειδ. Έπιγρ. ΑΠ 5,133 ΚεκροπΙ βάσινε λάγυνε πολύδροσον Ικμάδα Βάκχου Ικμάς δρυός τώ κόμην, τώ δάκρυ τής δρυός : Αντίφ.ΑΠ 6,109 τάν εύκολων δρυός Ικμάδα 3) νεώτ. μφ. στοιχειον ζωικότητος, ή προς τήν ζωήν δύναμις 4) σταγόν, σταλιά : Πρακ.Πολ.6,14 μαρτυράμενος τόν δέν, ούπερ τής βασις και βραχελά τις Ικμάς πάση τή άνδρώπου δύναμει αντίθεος.

ικμάσις (ή) Ήσ. ε ό ένδροσος άήρ, ύγρασία 2.

ικμάσαι Ήσ. ε έφορμύσαι 2.

ικματώδης-ους-ες μγν. Ικματώδης βλλ. : Ά.Χαλλ.Τάτ.Εισ.34.

Ικμενος (ΙΚω, Ικνούμαι) μτχ. μ. έν φρ. Ικμενος ούρος ούριος, εύνοϊδός άνεμος : Ή.Α 479 ταισιν δ' Ικμενον ούρον Ιει . . Απόλλων, Όδ.Β 420.

Ικμη (ή) Ικμάς | τώ δρόδριον φυτέν λέμνα ή έλάσων βλλ. : Θεόφρ.4,10,1.

Ικμιος-ον μγν., τώ θηλ. κ. -ια ύγρός, νεότερος : Νόνν.Δ 2,490. 2) Ικμαίος βλλ., ως έπίθ. του Άριστοφάνου : Καλλ.Αϊτ.3,1,34.

ικμάσων (τά) μγν. ύγρός βώλος γής : Διοσκ.2,106.

ικμάω (ή) Ήσ. ε Ικμάω λικμάω, σίτον καθαίρειν.

ικμάω (2) Έπιγρ.Κύπρ. βάλλω, πιτρώσκω, κτυπώ, τραυματίζω, αίτ. ήλιθ. άρσ. μτχ. παθ. παρακ. Ικμαμένος : τός έν ται μάχαι Ικμαμένος.

ικματώδης-ους-ες σχόλ. ό πλήρης Ικμάδος, Ικματώδης βλλ. : Σχόλ.Αλοχ.Πρ.88.

ικνά Ήσ. ε τροφεία 2.

ικνεΐαν Ήσ. ε τροφείαν 2.

ικνεΐος Ήσ. ε τροφούς. Ρέδιοι 2.

Ικνος (ό) όμη. τώ φυτόν οδον τώ μέλαν βλλ.

ικνούμαι-έομαι εκτετ. τ. του Ικω, Ικνάω βλλ.ς, άπερ είναι ό π. Όμ. τ. του ένεστ., του δε ένεστ. Ικνούμαι έν χρ. π. Όμ. μ. οί τ. Ικνούμεναι, Ικνούμεσθα, παρ. Ικνεϊτο, μέλλ. Ίξομαι, κ. άωρ. Ίξούμαι, άόρ.α' Ικμήνη, αιολ. άπαρω. Ικεσθαι, παρακ. Ιγμαί, κ. έν μτχ. Ιγμένος, ύπερ. Ικτο 2) π. Άττ. πεζογράφος έν χρ. τώ σύμβητον άκινούμαι κ. σπαν. ό άόρ. Ικτο, Ικται, συνηθέστ. δε παρά μγν., έρχομαι, φθάνω : Ή.Σ 532 αίφα δ' Ικοντο κ. μτ. έπίρρ. : αὐτ.Γ 233 όπότε Κρήτηθεν Ικοίτο Ιδασίαι ήρχετο έν Κρήτης), Όδ.Χ 35 οϊκαδ' Ικέσθαι κ. έμψρον | ές, επί, κατά, προς, όπό : Ή.Δ 446 ές χυρόν . . Ικοντο, αὐτ.Ζ 69 ώς κεν . . επί τής Ικται, Όδ.Ω 13 Ικοντο κατ' ασφοδελόν λειμώννα, Ήσιόδ.Θ 460 μητρός προς γούναθ' Ικοίτο,

Ίλ.Λ 182 ἐμελλαν ὑπὸ πτόλιν . . Ξεσθαι, Παρμ.8,46
 Ι- εἰς ὄρν, Ἐμπ.62,6 Ι- πρὸς ὄρνιον ἥ || συνήθ.
 π. Ὀμ. μτ. αἰτ. ἔρχομαι, φθάνω εἰς τι : Ἰλ.Θ 149
 ἴκετο νῆας, αὐτ.Ι.56 οὐ τέλος ἴκεο μῶτον (ἰδὲν
 φθάνειν εἰς τὸ τέλος, δὲν τελειώνει) κ. μ. κ. παρ'
 ἄ. προ. : Πινδ.Π 4,118 ἴκω ξέναν μάν γαῖαν ἄλλων,
 Αἰσχ.Ίκ.556 ἴκνεται . . ἄλλος, Σαφ.ΟἶΤ 534 τὰς
 ἑμάς στέγας ἴκω' || φθάνω. εἰς : Ἰλ.Λ 352
 πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός, οὐδ' ἴκετο
 χρῶσα καλόν, Ὀδ.Θ 376 ποσὶν οὐδας ἰκίσθαι κ.
 ἐπὶ ἤχου, κληνῶ κτ. : Ἰλ.Ν 837 ἤχη . . ἴκετ' αἰ-
 θέρα, αὐτ.Σ 207 κληνός . . ἴκται, Ὀδ.Ξ 265 ἔς
 πόλιν ἴκετ' αὐτή' ὄμ. κ. ἐπὶ χρόνου : Ἰλ.Α 225 ἡ-
 βης . . ἴκετο μέτρον, αὐτ.Ω 728, Ὀδ.Ο 246 ἴκετο
 γήραος οὐδόν, αὐτ.Ρ 497 αὖκ ἄν τις . . ἠὲ ἴκοι-
 το (οὐδεὶς θὰ ἐξῆ ἕως τὸ πρῶτ') ὄμ. κ. ἐπὶ γεγο-
 νόταν ἢ καταστάσεων : Ἰλ.Ζ 143 δαίτρον περῆσθ'
 ἴκται, Ὀδ.Φ 276 λέκτροιο πάλαιοι θεσμὸν ἴκον-
 το [σχόλ. «ὕπεμνήσθησαν τοῦ πάλαι τῆς συνου-
 σίας νόμου», Ἡρ.Ι,216 οὐκ ἴκετο ἐς τὸ τυθῆναι,
 Ἐμπ.110,9 φίλην ἐπὶ γέναν Ι-, Πλάτ.Φαῖδρ.276D
 εἰς τὸ λήθης γήρας ἔάν ἴκται' || ὄμ. ἐν ποί-
 κιλίαις φρ. κτ. παραλλαγὴν τινα τῆς σμ. ὄσον : Ἰλ.
 Α 227 μετὰ κλέος ἴκετ' Ἀχαιοὶ (ἀπῆλθεν εἰς τοὺς
 Ἀχαιοὺς παρακολοῦθας τὴν φήμην αὐτῶν), αὐτ.
 Κ 448 ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἄμας ἰάφ' οὐ ἔφερες
 εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, αὐτ.Α 166 ἦν ποτε δαυμὸς
 ἴκται ἰεῖαν ποτε ἔληθ' ἄνικν περιττοῖσι πρὸς με-
 ρισμὸν λαφύρων), Ὀδ.Μ 331 δ' ἐπὶ χεῖρας ἴκοιτο
 (δ' τι ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν), Πινδ.Ν 10,14 ἴκετ'
 ἔς κελουο γενεάν (εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνου),
 Σοφ.Ἠλ.315 ἔς λόγουσ ταῦς σοῦς ἴκοῖμην (ἐπε-
 θύμουν νὰ συνομιλήσω μαζί σου), αὐτ.Αἶ.1365'
 2) μτ. προσωπικῶ ἀντικειμ. : Ἰλ.Α 139 ὁ δέ κεν
 κεχαλῶσεται, ὄν κεν ἴκωμαι [Γζ.Θ «οὗτος δὲ
 ὄργισθη ἄν πρὸς ὄν ἄν ἀφίκομαι ν' κ. ἐμπροθ.
 (ἔς) : Ὀδ.Σ 176 ἔς πρώην ἴκοῖμην' || ἔρχομαι εἰς
 τὴν οἰκίαν τινός : Ἰλ.Ο 338 πρὶν Πηλεΐδων] ἴκεί-
 σθαι (πρὶν νὰ ἔλθω εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Π.), Ὀδ.Υ
 372 ἴκετο δ' ἔς Πάριον, Ἰλ.Γ 264 ἴκοντο μετὰ
 Τρῶας σπαν. κ. μτ. ὁστ. : Ἰλ.Μ 374 ἐπειγομένοισι
 δ' ἴκοντο' 3) ἐπὶ καταστάσεων, φυγικῶν πα-
 θῶν, θλιφθεῶς, δυστυχίας κτ., ἐπέρχομαι εἰς τινα,
 φθάνω, καταλαμβάνω : Ἰλ.Α 240 ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος
 ποθὴ ἴξεται υἷας Ἀχαιοῖν, αὐτ.362 τὶ δέ σε φρέ-
 νας ἴκετο πένθος, αὐτ.Ν 711, αὐτ.Λ 88 ὄδοσ τέ μιν
 ἴκετο θυρόν, Ὀδ.Ο 345 ὄν κεν ἴκταισ ἄλη καὶ
 πῆμα καὶ ἄλγος, Σοφ.Φιλ.601 τίς ὁ πόθος αὐτοῦς
 ἴκετο, αὐτ.ΟΚ 1566' 4) ἴκετώω, ἔρχομαι πρὸς
 τινα ἢ κλέτης : Ἰλ.Ξ 260 τὴν ἴκοῖμην φεύγων, Ὀδ.
 1267 τὰ σά γαῖονα ἰκόμεθα, Αἰσχ.Πέρσ.216 θεοῦς
 δὲ πραστροπαῖς ἴκονομένη, αὐτ.Ἰκ.159 Θεόκρ.Ἐ-
 πηγρ.8,3 (ἰβέν) θύεσσιν ἴκνεσθαι ἢ πλησάειν θε-
 ὄν τινα μετὰ προσφορῶν καὶ θεῶσων, Ὀδ. || ποι.
 ὁ ἐνεστ. ἐν χρ. ὡς τὸ ἴκετώω : Σοφ.ΟΚ 1011 τὰς-
 δὲ τὰς θεῶν ἐμὸι καλῶν ἴκονοῖμαι, αὐτ.Αἶ.588,
 Εὐρ.Ὀρ.671 ταῦτης ἴκονοῖμαί σ' κ. μτ. ἀπαφ. :
 αὐτ.Ἰκ.130 πάντες σ' ἴκονοῦνται . . θάφασι νεκρούς'
 ἢ συχνάκις παρεμβητικῶς : Σοφ.Φιλ.932 ἀπόδοσ,
 ἴκναῦμαί σ', ἀπόδοσ, αὐτ.Ἠλ.136, Ἀριστ.Ἐκκλ.
 958 μέβες, ἴκνοῦμαί σ', Ἐρωσ. Τριῶδ.Μιλ.Πέρσ.139'
 5) κτ.ἐνεστ. κ. παρατ. προσήκει, ἀρμόζει, πρέπει,
 μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Ἡρ.9,26 τοῦ δὲ ἔτέρου φαι-
 ἡμὸς ἴκνεσθαι ἠγεμονεύσιν, αὐτ.2,36 τοὺς μά-
 χιστα κληθεῖν [ἐνν. κερᾶρθαι], Ἰνπ.Ἀρῆστ.63
 ἴκνεται [εἰσὶ σὺνήθεσ νά . .] κ. κ. μτν. οὐχί ἄ-
 προσα : Ἐπιγρ. δ[ῆσ τὰς ἴκταισ] ἴκνεται, Δίων Κ.
 ὅπ.25,5 οὐ ἢ ἱερουργία ἴκνεῖτο' || Ἐπιγρ. αὐτὸς
 καὶ ὄν ἴκνεται ἐπὶ ἀνδρός καὶ ἐκείνων εἰς οὐδὴ
 ἀνήκει, δηλ. τῆς οἰκογενεῖας αὐτοῦ' 6) συγνά-
 κικς κτ. μτχ. τὸ ἴκνεύμενον τὸ πρέπον, τὸ ἀρμόζον,
 τὸ ἀνήκον : Ἡρ.6,84 τοῦ ἴκνεύμενου μαθεῖν τὴν

ἀκρητοποσίην ὄμ. ὁ ἴκνεύμενος μτ. ἢ ἄνευ τοῦ χρό-
 νος, ὁ ἀρμόζων, ὁ πρέπων, ὁ κατάλληλος χρό-
 νος : Ἡρ.6,86, α συνενειχθῆναι δέ οἱ ἐν χρόνῳ
 ἴκνεύμενός τάδε λέγονται, Ἰνπ.Ἀέρ.7, Ἀριστ.ΖΓ
 750,13 κατὰ τοὺς ἴκνεύμενους χρόνους, Θεόδωρ.
 Φαῖρ.Ι,13,3 ἴκνοῦμενοι καιροί ἢ ἴκνουμένη ἡμέρα :
 Χρησμ.Δημ.1072 ἐν ἴκνουμένη ἡμέρα τελεῖν :
 τὸ ἴκνεύμενον ἀνάλωμα ἢ ἀναλογοῦσα δαπάνη :
 Θεουκ.1,99 τὸ ἴκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν, Ἀριστ.
 ΖΓ 772,8 τὰ ἴκνούμενα μεγάθη, αὐτ.Ποιητ.1288,16
 ἔάν τις μὴ τῆς ἴκνουμένης ἐπιθυμῆ μηδ' ἔξωσ
 μήτ' ἐπιστήμης, αὐτ.1332,41 ὅταν τύχη τῆς ἴκνου-
 μένης ἡλικίας ὄμ. ἴκνοῦμεναι ἀπαδείξεις πιστι-
 καί : Φιλ.6δ.Εὐστ.79,ΣΞΞτ.Ἐμπ.Μαθ.1,205 αὐδᾶν ἐγ-
 ρηται ἴκνούμενον' || φρ. λόγος τῶν ἴκνούμενους
 εὐνοϊκός : Ἐπιγρ. ἐπίτρο. μένωσ βλλ.
ἴκνουμένωσ ἐπίτρο, ἰων. ἴκνουμένησ (ἔκ τῆς
 μτχ. τοῦ ἴκνομαι βλλ. ἰ) κατὰ τὸν πρόποντα τρέ-
 πον, προσηκόντως, ἀρμοδίως, ὀρθῶς : Ἡρ.δ,65
 φάσ αὐτὸν οὐκ ἴκνεύμενός βασιλεῖειν Σπαρτιη-
 τέων, Ἰνπ.Γυν.2,135,Μάρκ.Αὐρ.5,12 ἴκνουμένησ καὶ
 ἀστειῶσ ἐπιρῶμενον.
ἴκνουω Ἡσ. «κόνια, σμῆμα».
ἴκνυσ υος Ἐπιγρ. κόνις ἢ τέφρα : τάν ἴκνυσ
 ἀπὸ τῶ βρωμῶ . . ἀφελὲν ἔσ καθαρόν.
ἴκονιάφρησ [ὲ] μσν. ὁ ἄρχων τῆς πόλεωσ
 ἴκονίου : Νικ.Χων.256.
ἴκονιαφρία [ἡ] μσν. ἀρχή, ἐξουσία τοῦ ἴκ-
 νιάφρου βλλ. : Νικ.Χων.403.
ἴκοντασ βωιωτ. ἀντὶ εἰκόντος βλλ. εἰκῶ : Ἡσ.
 «ὀπακοῦσαντες [-οντες, ε]. παραχωροῦντες».
ἴκωσ βωιωτ. ἀντὶ εἰκός, εἰκότως Ἡσ.ετῶχα.Ἰσωσ.
ἴκρια [τὰ] κ. νεῶτ. τὸ κατὰ τὴν πρῶταν καὶ
 τὴν πρῶταν σανιδίωμα τὸ ἀποτελοῦν τὸ κατὰ-
 στραμα τῶν Ἰουηρικῶν πλοίων : Ἰλ.Ο 676 ἠῶν
 ἴκρι' ἐπῆφτεο μακρὰ βιβάσθων, Ὀδ.Μ 414 ἰκυ-
 βερνήτης κἄππεσ' ἀπ' ἴκριφιν, αὐτ.229, αὐτ.Γ
 353 ἠῶν ἐπ' ἴκριφιν καταλέξεται, Βαυχ16,83
 εὐδικῶσ ἐπ' ἴκριον σταθεῖς ὄρουσ, 2) αἰ
 πλευραὶ τοῦ πλοίου ἢ αἰ ἀποτελοῦσαι τὸ ἀνώτα-
 τον χεῖλος τῶν παρειῶν τοῦ πλοίου σανίδες, ἢ
 κουπαστή : Ὀδ.Ε 252 ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρῶν
 θαμέσι σταμίνεσσιν κατ' ἔδοτ. «ἐναῦθα . . τὰ
 ἴκρια δοκεῖ τὰ ἐγκοιλια λέγεσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ
 ἴκρια στήσας» αὐτὰ γὰρ εἰσὶν ὄρθα, οὐ μὴν τὰ
 καταστρώματα», αὐτ.163 ἴκρια πῆσαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑφού [Ζουδ]. «ὀρθώματα δὲ ξύλων κατὸ τῶν
 ἠμιτελέστων ἐφίστασαν καὶ ἴκρια προσήξαντες,
 διαβάσεισ παρὰ σφᾶς ἐμχανῶντο», Ἰόνν.Δ 40,
 447' 3) κτ. Σχόλ. Απολλ.Ρ 1566 κεραιά κ. κτ.
 Ἐρατοσθ. ἐν Σχόλ. αὐτ. ἐν μέρος τοῦ ἱστοῦ'
 4) γεν. ξύλινον κατασκευάσμα, ἐξέδορα : Ἡρ.5,16
 ἴκρια ἐπὶ σταυρῶν . . ἔστησε' || ξύλινος πόρ-
 γος : Στράβ.12,3,18 ἐπιπίθεντο δὲ καὶ τοὺς ὀδοι-
 ποροῦσι καταπηδήσαντες ὀπὸ τῶν ἴκριν' ||
 Ἐπιγρ. προσωρινὸν σανιδίωμα, ἴκριαμα, σκα-
 λωσιὰ : Ἐπιγρ. 5) τὰ καθίσματα ἐν τῷ θεά-
 τρῳ Ἡσ. ἐτῶ ἐπὶ τοῖς ξύλοις κατασκευασμένα
 θεωρεῖσ, ἐφ' ὄν ἐθέωντο πρὸ τοῦ τῷ ἐν Διονύ-
 σου θέατρον γενέσθαι : Κρατίν.323, Ἀριστφ.
 Θεσμ.395 ἀπὸ τῶν ἴκριν ὑποβλήσομεν ἡμάς'
 6) Ἡσ. «τὸ πλάγια καὶ τὰ μακρὰ σανιδίωμα
 τῆς νεώσ καλοῦνται ἴκρια, ἄλλα καὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα
 τὰ ἐπὶ τῆς πρύμνης καὶ πρῶρας» 7) κτ.ἐν.ἰστώσ,
 κατῆρη : Εὐστ.153,31' || εἰδ. Ἡσ. «σανιδίωμα ἢ
 ξύλον, ἐν φ' οἱ καικοῦργοι ξέονται» || ὄμ. εἰδ.
 ἐκὼλ. ὁ στούρος : ἴκρια φροσπάγη' 8) ρά-
 ὀδοσ : Νικ.Ὀπρ.198 [ἀμφ. γρ.] || στήλη : Μαρ-
 κελλίν.Θουκ.31 ἴκριν γὰρ ἐπὶ τοῦ τῶφου καίεσθαι.
ἴκριον [τὸ] μτν. κ. νεῶτ. τ. τοῦ ἴκριν θεωρεῖσ'
 πρδλ. ἴκρια 5) : Ἀθῆν.4,167Ρ τοῖς δὲ Παναθη-
 ναίοις Ἰππορχοσ ἄν ἴκριν ἔδοτες . . μεταφῶ-

τερων τῶν ἐρμῶν 2) νεώτ. βλ. ἱκρία, προσφωρινὸν σανίδωμα, ἱκρίωμα, σκαλωσιά: Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 18 ἐγνώριξε πού ὑψηλῶρον ὄσαι ἀπὸ τὰ ἱκρία . . τῆς οἰκοδομῆς.

ικριποιοίς (ὶ) ἀρχ. λεξ. ὁ κατασκευάζων, συναρμολών, στήνων ἱκρία ἢ θρανία: Πολυδ. 7, 125 « τοὺς ποιοῦντας τὰ περὶ τὴν ἀγορᾶν ἱκρία ».

ικριπ-ῶ (ἱκριον) Ἐπιγρ. κατασκευάζω ἱκρίωμα, σκαλωσιά: 2) κατασκευῶ τι ἐκ ξύλων ἢ σανίδων ἐν εἶδει ἱκρίωματος μετὰ καθισμάτων ἐκ σανίδων, ἐδωλιάζω: Δίων Κ 43, 22 θεάτρῳ τι κυνηγητικὸν ἱκρίωσας [κατασκευάζων ξύλων θεάτρον] κ. παρ.: αὐτ. 59, 7. 3) ρηματ. π. ἱκρίωμα, ἱκριωτῆρες.

ικρινωμα-ατος (τὸ) [ἱκρίω] Ἐπιγρ. κ. νεώτ. Ἐύλιον κατασκευάσμα, εἶδος ἱκρίων: Ἐπιγρ., Ἡσ. ἐν λ. καθ' ἡμέρ. || νεώτ. προσφωρινὸν κατασκευάσμα, ἐκ σανίδων στριχισμένων ἐπὶ δοκῶν, ἵνα ὑποβαστάξῃ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τινα οἰκοδομήν, σκαλωσιά: || ὄμ. προσφωρινὸν ἐκ σανίδων κατὰ στρώμα ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους ἐν χρήσει ὡς πρόχειρος ἐξέδρα: || γεν. πᾶν πρόχειρον σανίδωμα ἐν χρήσει ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς, οἶον αἱ τύποι τῶν θόλων καὶ γεφυρῶν [τὰ καλοῦσιν] κττ.: 2) ἀντηρίδες: Εὐστ. 903, 54 « τὰ λεγόμενα ἱκρίωματα, ἃ ἐξέθεν ἐπ' ἀσφαλείᾳ τεύχεα πρώτα τίθενται »: 3) νεώτ. τὸ σανίδωμα λαιμητόμου.

ικριωτήρ-ηρος (ὶ) ἀρχ. λεξ. κ. Ἐπιγρ. ὀρθοστάτης ὑποστηρίξιων, ὑποβαστάζων στοᾶν ἢ ὑπερώτων: Ἐπιγρ.: 2) κτ. πληθ. ἱκριωτῆρες τὸ ἐδάφος, τὸ πάτωμα τοῦ καταστρώματος: Ἐπιγρ.: || ὄμ. κτ. πληθ. ἱκρίωματα βλλ.: Πολυδ. 10, 157.

ἱκται γ' ἐν. πρόσ. παρακ. τοῦ ἱκνομαι βλλ.: Εὐρ. Ἄντ. ἀν. Α 4 (1) κται . . εἰς τοσοῦταν συμφορᾶς.

ἱκταίος-α-ον ἱκταίος, ἱκταήριος: Ἀισχ. Ἰκ. 385 Ζηνὸς ἱκταίος (ἰ. γρ. ἱκταῖος).

ἱκταρ || ἐπίπρρ. δι' ἐνὸς κτηπήματος, συγκρότης, ὄμοιο, ἀντίπαρ.: Ἡσίοδ. Θ 691 κεραυνοὶ ἱκταρ ἄμα βροντῆ τε καὶ ἀστεροπῆ ποτέοντο: 2) ἐπὶ τόπου, πλησιέστατα, πλησιον, ἐγγύς: Ἀισχ. Ἀγ. 116 ἱκταρ μελάθρων, αὐτ. Εὐρ. 998 ἱκταρ ἡμενο δίοσ: || κ. ἀπολ.: Πλάτ. Πολ. 575C [παρομ.] ταῦτα πρὸς τύραννον . . οὐδ' ἱκταρ βάλλει (πολὴ ἀπέχουσι τὸ σκοπεῖν).

ἱκταρ [2] (τὸ) τὰ γυναικεῖον αἰδοῖον: Ἰνν. Γυν. 2, 174.

ἱκταρ [3] (ὶ) μτγν. εἶδος ἰχθύος: Καλλ. ἀν. 38.

ἱκταί Ἡσ. « ἀκόντιον ».

ἱκταρίας λίθος (ὶ) μτγν. εἶδος κτριναυ λίθου: Πλίν. Φι 37, 170.

ἱκτερικός-ή-άν μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἱκτερον: Γαλ. Φυσ. Δυν. 1, 13, Γεωπ. 12, 17, 9. 2) ὁ διὰ τὸν ἱκτερον: Ρουφ. π. Ὀρειβ. 7, 26, 142 ἱκτερικὸν φάρμακον.

ἱκτερήτις (ὶ) γλωσσ. τὸ φυτὸν λιθανωτίς.

ἱκτερήτις (ἡ) μτγν. ἱκτερήτις βλλ.: Ψ Διοσκ. 375, Ἀπολλ. 80.

κτριπ-ῶ μτγν. κ. νεώτ. πάσχω ἱκτερον, ἔχω χρυσά: Διοσκ. 3, 1, Μάρκ. Αὐρ. 6, 57.

ἱκτριπώδης-ους-ες ἱκτριπικός βλλ.: Ἰνν. Ἀφρο. 5, 72, Διοσκ. 3, 1.

ἱκτριπείς-εσσα-εν μτγν. ἱκτριπώδης βλλ.: Νικ. Ἄλεξ. 475.

ἱκτριπός (ὶ) κ. νεώτ. νόσος χαρακτηριζομένη διὰ τῆς κτριπῆς χροιάς τοῦ δέρματος καὶ τῶν βλεφονόγων, χρυσά: Ἰνν. Ἀφρο. 4, 62. 2) μτγν. ὄνομο πτηνοῦ τινος χρώματος κτρινοπρασίνου, ὄμοιο προσβλήπων ὁ πάσχων ἐξ ἱκτερου ἔθερανευέτο, ἀπέθησκε δὲ τὸ πτηνόν: Πλίν. Φι 30, 94.

ἱκτριπόμεαι-όμεαι παθ. ἔχω ἱκτερον, χρυσά: Ἰνν. Ἱεροσ. 1, 32, Γαλλ. 16, 574.

ἱκτριπώδης-ους-ες ἱκτριπικός βλλ.: Ἰνν. Ἐπιδ. 3, 17, ἢ ἱκτριπώδης ἐγένετο.

ἱκτευ Ἡσ. « κρατεῖς ».

ἱκτῆρ-ηρος (ὶ) ἱκέτης: Εὐρ. Ἡρακλ. 764 εἰ ἐννοῦς ἱκτῆρας παραδῶσομεν || κ. ἐπιθ.: Σοφ. ΟΤ 143 ἱκτῆρας κλάδους, Εὐρ. Ἰκ. 10 ἱκτῆρι θαλλῶν:

2) Ζεὺς ἱκτῆρ προστάτης τῶν ἱκετῶν: Ἀισχ. Ἰκ. 479.

ἱκτῆριος-α-ον συγκεκ. τ. τοῦ ἱκετήριος βλλ.

ἱκτῆς (ὶ) μτγν. κ. μον. ἱκέτης βλλ.: Λυκόφρ. 763, Θεόγν. Καν. 15.

ἱκτιδῆος-α-ον (ἱκτιν) ἄφρ. τ. τοῦ κτιδῆος βλλ.

ἱκτιδῆσαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογεν. θηλαστικῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀρκακτικῶν.

ἱκτιν-ίνος κ. -ίς (γλωσσ.), αἰτ. ἱκτινα, ὄν. πληθ. ἱκτινες, δατ. ἱκτισι βλλ.: Ἀριστοφ. ἀν. 628, Κησ. ἀν. 57, 11, Πλάτ. Κωμ. 243, Παιουσ. 5, 14, 1 αἱ γὰρ ἱκτινες πεφυκτὸς ἀρπάζειν ὀρθίνων ἀδικούσιν οὐδὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοῖς θούνας.

ἱκτινός (ὶ) κ. ἱκτινός εἶδος ἀρκακτικοῦ πτηνοῦ, εἶδος ἱεράκος: Σίμων. 12, Ἡρ. 2, 22 ἱκτινὸς δὲ καὶ χαλιδόνες δι' ἔτεος ἐόντες αὐκ ἀπολείπουσι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 502 ἐκυλινδουμένη ἱκτινὸν ἰδῶν, Πλάτ. Φαῖδ. 82A ἱεράκων καὶ ἱκτινῶν γέννη: 2) εἶδος λύκου: Ὀπν. Κυν. 3, 331.

ἱκτιος-α-ον ἰ. τ. τοῦ ἱκτισίου βλλ.

ἱκτις-ἰδος (ἡ) ἀγρία γαλῆ, κουνάδι: Ἀριστοφ. Ἀχ. 880 πικτιδῆς, ἱκτιδῆς, ἐνύδριος, ἐπιπέλις Κωπαίτας, Ἀριστοφ. Ζἰ 612b, 10 ἡ ἱκτις ἐστὶ μὲν τὸ μέγεθος ἡλικὸν Μελιταίων κυνίδιον τῶν μικρῶν.

ἱκτις-ίνος γλωσσ. ἱκτιν βλλ.

ἱκτο γ' ἐν. ὕπερο. τοῦ ἱκνομαι βλλ.

ἱκτορέω ποι. τ. τοῦ ἱκτεῖω βλλ.: Σοφ. ἀν. 58.

ἱκτός-ή-ον μον. ὄμοιος: Θεόγν. Καν. 15, 32 ἱκτόν τὸ εἰκός.

ἱκτορ-ορος (ὶ) ποι. τ. τοῦ ἱκέτης βλλ., ἐν χρ. ἐπὶ γυναικῶν: Ἀισχ. Ἰκ. 653 ὄζονται γὰρ ὄμαιμοι Ζηνὸς ἱκτορας ἀγνοῦ.

ἱκω κυρ. ἐπ., λυρ., ὄμοιο, κ. ἀρκ. (οὐδέποτε π. Ἡρ. κ. τραγ. 1, παρατ. ἱκον, ποι. ἀπαφρ. μέλλ. ἱξέμεν, ὄμοιο. μέλλ. ἱξῶ, ἐπ. ἀόρ. ἱξον, ἀόρ. α' ἱξα, ἔρχομαι, ἐπὶ προσ.: Ὄζ. Σ 353 ἔς δόμον ἱκει, Ἰλ. 1, 414 εἰ δὲ κεν οἰκαδ' ἱκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν || π. Ὄμ. συγχ. μτ. αἰτ. ἔρχομαι εἰς: Ἰλ. Σ 406 ἱκω δόμων, Πίνδ. Ν 5, 50 εἰ Θεμισταν ἱκεις ὄστ' ἀεΐδεις: 2) ἐπὶ πραγμ., ἔρχομαι ἢ φέρομαι, κομίζομαι εἰς τι: Ἰλ. Σ 292 Φρυγιῶν . . κτήματι περνώμεν ἱκει, Μαιστ. 52 ὅποτε χρόνος ἱξε δι κασπόλος: 3) φθάνω μέχρι: Ἰλ. Α 317 κεί σῃ δ' οὐρανὸν ἱκων, Ὄδ. 1, 20 κλέος οὐρανὸν ἱκα. Σίμων. 58, 6 ἱκ τ' ἐς ἀκραν ἀνδρείας: 4) ἐπ. αἰσθημάτων: Ἰλ. 1, 525 ὅτε κέν τινα . . χόλος ἱκοι Ὄδ. Β 28 χρεῖώ ἱκει με [ἀνάγκη μοι ἐπικεῖται] || κ. ἀπολ.: Ἰλ. Κ 142 χρεῖώ τόσον ἱκει πρὸλ ἱκάνω, ἱκνομαι.

ἱλα (ἡ) ὄμοιο, τ. τοῦ ἱλη βλλ.

ἱλαδῶν ἱλη ἱ. ἐπίπρρ. κατ' ἱλας: Ἰλ. Β 93 ἐστιχόωντα ἱλαδῶν εἰς ἀγαρήν, Ἡρ. 1, 172 ἱλαδῶν συγίνεσθαι ἐς πόσιν || γεν. ἐν ἀφρονίᾳ, σωρηδόν, ἀθρόως: Ἡσίοδ. Ἐργ. 287 κακότητα καὶ ἱλαδῶν ἐστιν ἐλάεσθαι.

ἱλαεπρά (ἡ) ἡ ἱλαρῶς φωτίζουσα: Ἐμν. 85 φάδε ἱλαερα, αὐτ. 40 ἱλαερα σελήνη || κ. ὡς κύρ. ὄν.: Κυπρ. ἀν. 8.

ἱλαεῖς-εντος (ὶ), συνηρ. ἱλας, ἰων. ἱλης, αἰολ. ἱλαεῖς ἱλας βλλ.: Ἡσ. « ἱλαεῖς ἱλαρός »: Ἄλκ. λυρ. Σμυληλ. 4, 19 ἱλαεῖται θυμῷ.

ἱλαθι ἱληθ, προστ. τοῦ ἱλημ βλλ.

ἱλατιός (ὶ) Ἐπιγρ. ὁ δωδέκατος μῆν τοῦ δελφικοῦ ἔτους: [αφ' οὗ] ἀρχεῖ μῆν ἱλατίας ἐν Δελφοῖς, ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰνποδρόμιος.

ἱλαμαι ἐπ. τοῦ ἱλάσκειν βλλ.: πρὸλ. Ἰλημ: Ἰνν. Ὀμ. 19, 48 ἱλαμαι ἄ' ἀοιδῆ, Ὀρφ. Ἐργ. 944 Ἀρτεμιν ἱλασθαι θέλασι θ' ὑπερήνορα θῆρα.

ἱλαξ Ἡσ. « ἡ πρίνας, ὡς Ρωμαῖοι καὶ Μακεδόνες ».

Ιλάομαι (η) έπ. ένεστ. του Ιλάσκομαι βλλ.: 'Ιλ.Β.550 ταύροιαι και άρνευσίαι Ιλάονται, 'Απολλ.Ρ.2,847.

Ιλας-ον έπ. κ. λυρ., άττ. κ. μγν. Ιλας-ων, ούδ. Ιλαα, π. 'Ησ. Ιληφοσ, αιολ. Ιλλασ, επί θεών, εύμενης, εύνουσ: 'Ιλ.Α.583 έπειθ' Ιλαος 'Ολύμπιος έσσεσται ήμιν, 'Ησιοδ.'Εργ.340 Ιλαον κραθίυν και θυμόν έχωσιν, Αίσχ.Ευμ.1040 Ιλαοι και εδύφρονες γα, Πλάτ.Νόμ.712β Ιλαως εύμενης τή ήμιν ελλοι, Θεοκρ.5,18 Ιλαοί τίς και εύμενές τελεοίθεν, ΠΔ Γέν.43,22 Ιλαως ήμιν, . . ό θεός ήμών, ΚΔ 'Εβρ.8,12 ότι Ιλαως έσομαι τας άδικίας αιώτων || κ. έν άρφ.: ΚΔ Ματθ.16,22 (ό θεός) Ιλαως σοι, κύριε (νά είναι μακράν σου)! 2) 'Επιγρ. επί πράγμ., άφογος: Ιλαον ήναι, αντίθ. Ινμεφίος ήναι. 3) επί άνθρ., εύμενης, άγοςθός, πρσός: 'Ιλ.1.639 σθ δ' Ιλαον ευθεοσ θυμόν, Σοφ. 'Ηλ.655 Ιλαως κλύειν, 'Επιπν.6,7 έποίησε θ' Ιλαρόν . . κάπεδειξεν Ιλαών || Ιλαρός: 'Υμν.Δήμ. 204 μειδίσοι γελάσοι τίς και Ιλαον σχείν θυμόν, Πλάτ.Νόμ.649Α ό οίος τόν άνδρωπον ποιεϊ Ιλαων.

Ιλαπινήη ή δ.τ. του εΙλαπινήη βλλ.: 'Ησ. « Ιλαπινά» θυσία, έορτάς.

Ιλαρ ό.τ. του εΙλαρ βλλ.: 'Ησ. « Ιλαρ, άσφάλεια, φιλική, κάλυμα ».

Ιλαρά ή ή νεώτ. μολυσματική νόσος χαρακτηριζομένη υπό ειδικού έξανθήματος, του όποιου προηγουμένη καταρροϊκά φαινόμενα και πυρετός.

Ιλαρζία ή ή μγν. χαρά, φαιδρότης || κτ. πληθ. = τά Ιλαρία βλλ.: Σαλλ.4.

Ιλαρζομαι μγν. γίνομαι φαιδρός, περιχαρής, χαίρω, αγάλλομαι: Σύμμ.ΠΔ 'Ασμ.1,4, Δοσθ.43Κ.

Ιλαρία (τά) ένν. Ιερά ή 'Επιγρ. έορτή χαράς πρός τιμήν διαφόρων θεοτήτων, ειδ. τής Κυβέλης.

Ιλαρία (ή) (Ιλαρός) μγν. Ιλαρότης βλλ.: 'Ηρόδ. 'Ιατρ.π. 'Ορειδ.5,27,20, Βέπτ.Βάλ.3,27, Πάν. μετά πάσης χαράς και Ιλαρίας 3) θαπεινικόν όνομα τής γαλής: 'Αρτεμιδ.Δαδ.3,28 Ιλαρμεδολή.

Ιλαρίνος-ον μγν. Ιλαρός βλλ.: Φιλ.Μωυδ.3,27 έν Ιλαρίνους διάγοντας εύθυμίας.

Ιλαριώδης-ους-ες νεώτ. ό έχων την χαρακτήρα τής Ιλαρός βλλ.: Ιλαριώδες έξάνθημα.

Ιλαροποιώ-έω γλωσσ. εύφάρμα, χαροποιώ.

Ιλαρορροειος-ον μον. κ. νεώτ. ό έχων πρόσωπον Ιλαρόν, γελαστόν, χαρωπόσ: Στουδ.Θεόδ. έν Κωδ. Παρ.891,21.

Ιλαρός-ά-όν (Ιλαος) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. πλήρης χαράς, εύθυμος: 'Αριστοφ.Βάτρ.456 Ιλαρόν φέγγος, Ξεν.'Απομν.2,7,12 Ιλαροί άντί σκυθριωπών, Θεοφρ.Χαρ.17,9 Ιλαρός Ισθι, Μελέαγρ. ΑΠ.12,159 Ιλαρόν Βλέφασι, ΚΔΚαρινθ.2,9,7 Ιλαρός δότης, Βί.'Αλεξ.1,778 ό δ' άπεκρίθη πρός αυτούς μεθ' Ιλαρού τού τρόπου, Σολωμ.Λόρδ.Μπάυρ.57 και άναδειχούνται, και γέρνουν, | και είς τό πρόσμωπο Ιλαροφ' || έν πάπ. Ιλαως, φαιδρός || κ. κτ. δημ.: Παλαμ.Παρακτ.8,6 Ιλαρότατο γύρω τό άπτικδ δειλινό' || ό μ. τ. ούδ. ένάρβρ. τό Ιλαρόν ώς αίσ. ή Ιλαρότης βλλ.: 'Ηρακλ.Που.η. 'Αθήν.14,624η τό μεγαλοπρεπέσ, και ό διακεχυμένος ούδ' Ιλαρόν, αλλά σκυθριωπών, Πλουτ. Σύλλ.34 τό γάρ εύτυχής και Ιλαρόν 'Ρωμαίοι φαύστον καλοΰσιν' || συγκρ.: 'Επιγρ. Ιλαρωτέρα άγγελία (περισσότερον φαιδρά άγγελία)! 2) μγν. επί αίματος, ό σφύζων ταχέως: Φιλόστρ. Γυμν.48. 3) πάπ. επί μγμ.σως χρυσού, λαμπρός.

Ιλαρότης-τος ή ή (η) μγν. κ. μον. φαιδρότης, εύθυμία: ΠΔ Παροιμ.18,22 ελάθειν παρά του θεού Ιλαρότητα, Διδδ.Σ.3,17 εύχομαι πανδημεί μεθ' Ιλαρότητας, Πλουτ.'Αγιστ.2 ή Ιλαρότης και τό εύθυμον έν άπαντι καιφά και παινήγιδες, Κολληγ.Θάν.Βλ.110 έκτοτε έπανήλθε πάλιν ή Ιλαρότης είς τό άγλαόν πρόσωπόν τής' || κ. έν τώ πληθ.: Φιλόδ.Μουσ.85Κ.

Ιλαροτραγώφδια (η) άρχ. λεξ. κ. νεώτ. ή έκ του τραγικού είς τό κωμικόν καταπεσοΰσα τραγώφδια: Σουιδ. έν λ. 'Ρίνθων' || νεώτ. γεγονός έχων επίφασιν τραγικότητος, άλλα κατ' ούσίαν κωμικόν ή καταλήγον είς κωμικότητα.

Ιλαρυντικός-ή-όν νεώτ. ό παιών, προκάλών Ιλαρότητα.

Ιλαρόν μγν. κ. νεώτ. καθιστώ τινα Ιλαρόν, φαιδρόν, χαρωπόν, φαιδρώω: ΠΔ Ψαλμ.103(104),15 Ιλαρόνι πρόσωπον έν ελαίφ' || κ. παθ. πάπ. κ. νεώτ. -ύνομαι, μέλλ. -υνθήσομαι, άόρ. -ύνθην γίνομαι Ιλαρός, χαρωπόσ, φαιδρώνομαι.

Ιλαρχής (ό ή) ή ή μγν. κ. νεώτ. ό άρχηγός Ιλας: 'Ασκληπιόδ.7,2, Πλουτ.Τιμ.31 Ιλαρχας ήρις έμπεσοΰσα . . || ό μ. αρχηγός Ιλας Ιππέων: Πολυδ. 6,25,1 τοΰσ Ιππείς είς Ιλας ότεκα δειτλων, εξ έκάστης δέ τρεΐς προκρίνουσιν Ιλαρχος 2) άρχηγός όκτώ έλεφαντών: 'Ασκληπιόδ.9. 3) νεώτ. ό ταγματάρχης του Ιππικού.

Ιλαρχία (η) μγν. Ιη όκτώ έλεφαντών. Αλ.Τακτ.23.

Ιλαρχος (ό) μγν. κ. νεώτ. Ιλαρχής βλλ.η): 'Επιγρ. 'Απν.18ηρ.13. 2) νεώτ. ό λαρχός του Ιππικού.

Ιλαρχώ-έω μγν., βοιωτ. Φιλαρχίω διευθύω Ιπνικόσ: 'Επιγρ.' || έν Ρώμη, είμαι άρχηγός Ιππέων: Δίων.Κ.55,10.

Ιλαρώ-ώω μγν. καθιστώ τή Ιλαρόν, φαιδρώω: ΠΔ Σοφ.Σειρ.7,24 μή Ιλαρώσης πρός αυτάς τό πρόσμωπον σου, Φιλόδ.Μουσ.99Κ Ιλαρώ άδουος.

Ιλαρωφία (ή) ή ή μγν. ή τέχνη του Ιλαρωδου βλλ.: 'Αριστοξ.'Ιστ.όπ.π.'Αθήν.14,621Κ Ιλαρωφίαν ασπνήν.

Ιλαρωφός (ό ή) (ώδη) μγν. ό δδων Ιλαρά, φαιδρά ζοιστας: 'Αριστοκλ.'Ιστ.π. 'Αθήν.621Κ ζιδοτας ό στέφανος τώ Ιλαρωφώ και τώ αΰλωδω.

Ιλαρωφώ-έω μγν. είμαι Ιλαρωδός βλλ.: 'Αριστοκλ.'Ιστ.7.

Ιλαρωφιος-ιδος (ή) πάπ. ή έχουσα Ιλαρόν όφιν.

Ιλαρώς έπίορ. κ. μον., δημ. -ά εύθύμασ, φαιδρός: Ξεν.'Απολ.33 Ιλαρώς και προσεδέχετο αυτόν και έπετελέσατο, ΠΔ 'Ιδθ.22,26 άναδελέφας . . Ιλαρώς, Φιλόδ.Μουα.85Κ, Βί.'Αλεξ.984 πέσσω ταύτην Ιλαρώς προσκαταλλαγήναι.

Ιλας-άντος (ό) μγν. εύμηνής: 'Ηρωδιαν.2,657 || κ. έν τώ πληθ. Ιλάντης' 'Ησ.

Ιλασίμας-ον μγν. έξελιωτικός: Μάρκ.Αύρ.12,14 Ιλασίμοσ πρόνοια.

Ιλάσκομαι (Ιλαος), μέλλ. Ιλάσομαι, έπ. Ιλάσομαι, κ. Ιλάξομαι, άόρ. α' Ιλάσωνν, έπ. μγν. Ιλασάμενοι, έπ. υποτ. β' έν. Ιλασσοαι - ηαι, άπαφθ. Ιλασσοσθαι, κ. Ιλαξσθαι ή Είλειωων, καταπραΰνω (π.Όμ. πάντοτε επί θεών): 'Ιλ.Α.386 εγώ πρώτος κελόμην θεόν Ιλάσσοσθαι, αΰτ.Α.472 μολην θεόν Ιλάσωντο, 'Ησιοδ.'Εργ.338 σπονδήσι θεοσσί τή Ιλάσσοσθαι (θεοσσί') || μτ. μγν.: Πίνδ.Ο.7,9 Ιλάσκομαι μέλπων, Μέν.'Επιτρ.558 τούτων (θεών) Ιλάσσοοι ποών μηδέν άπτον' || κ. επί θεών ώς ήρώων: 'Ηρ.5,47 θυσίησ τινα Ιλάσσοσθαι' || κ. επί ανθρώπων, έξευμενίζω: 'Ηρ.8,112 Ιλασσοσθαι τινα χρήμασ, Πλάτ.Φαιδρ.95Α πώς Ιλασσομεθα και τίνι λόγμ, Πλουτ.Κάτ.Νεώτ. 6) Ιλασσοσθαι τήν όργήν τινος' || έξίλωδ. έξαργίζω: ΚΔ 'Εβρ.2,17 Ιλασθητι τας άμαρτίας' 2) παθ. μτ. μέλλ. Ιλάσομαι κ. Ιλασθήσομαι εύσπλαγχιζομοι, είμαι έλεημων: Θεοσ.4,5,18 και Ιλασται κύριοσ τώ δοϰλω σου, αΰτ.'ΕΞ.32,14 και Ιλασθη κύριοσ περιποιήσαι τόν λαόν αυτού (κοι συγκατετέθη από εύσπλαγχιζών κύριοσ. ' || ό μ. συγχαρώσ: ΊΔ Λουκ.18,13 Ιλασθητί μοι τώ άμαρτωλωφ.

Ιλασμα-ατος (τό) μγν. έξίλειωσις, έξευμενισις: Χρυσ.π.Ο.Φεγ.Μακροβ.4.

Ιλασμός (ό) μγν. κ. νεώτ. μέσον έξίλειώσεωσ, κτ.πληθ.: Πλουτ.Σόλ.12.'Ορφ.'Αργ.39,554. 2) έξί-

λεωτική ποιηή, Ιλαστήριος προσφορά : ΠΔ 'Ιεζ. 44,27 εἰσπαράωνται εἰς τὴν ἀλλήν . . . τοῦ λειτουργεῖν ἐν τῷ ἁγίῳ, προσοίσουσι Ιλασμόν, ΚΔ 'Ιω.1,22 Ιλασμός ἐστι περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν.

Ιλαστήριος -α-ον κ.-ος-ον μτγν. κ.νεωτ.ἐξίλαστικός, εἰς ἐξίλεωσιν προσφερόμενος: 'Ιωσ.Α1 16,7, Ιλαστήριον νύμφα, ΠΔ Μακκ.4,17,22 Ιλαστήριος θάνατος, Πάπ. Ιλαστήριοι θυσιαί: 2) Ιλαστήριον ἐπίθεμα τὸ κάλυμμα τῆς κιβωτοῦ εἰς τὰ ἁγία τῶν ἁγίων: ΠΔ 'Εξ.25,16(17) ποιήσεις Ιλαστήριον ἐπίθεμα χρυσοῦ καθαροῦ ἥ ὄμ. κ. Ιλαστήριον ὡς οὐσ.: ΠΔ Λευιτ.16,2 ἐν γὰρ νεφέλῃ ὀφθήσασιν ἐπὶ τοῦ Ιλαστήριου, ΚΔ 'Εβρ.9,5 ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης κατασκιάζοντα τὸ Ιλαστήριον. 3) Ιλαστήριον (ἀνάθημα) ἀνάθημα πρὸς ἐξίλεωσιν, Ιλασμός: ΚΔ Ρωμ.3,25 ἐν προέθετο ἂ θεός Ιλαστήριον διὰ τῆς πίστεως ἐν τῷ αὐτοῦ σφίματι. 4) μοναστήριον: Μέν.Πρ.15D.

Ιλαστήριον (τό) 'Ἐπιγρ. ἐξίλεωτική προσφορά. **Ιλαστήριος** (ὶ) μτγν. ὁ Ἰλάσκων, ὁ ἐξίλεωτής: 'Ακύλ., Θεοδот.ΠΔΨαλμ.85 (86).5.

Ιλάσμαι ἐπ. τ. τοῦ Ἰλάσκομαι βλ.λ.: Αἰσχ.'Ικ.117 Ἰλάσμαι μὲν Ἄσιαν βούνιν.

Ιλας, ἄπτ. Ἰλας-ων Ἰλαος βλ.λ.

Ιλαός (ὶ) εἰλεός βλ.λ.) κ. 2) 'Ἡσ.

Ιλαστής (β) νεώτ. δρυκτ. δρυκτὸν τῆς ὀμάδος τῶν βιτριολίων.

Ιλαῶ-ῶ Ἰλάσκομαι βλ.λ.

Ιλασσις-εως (ῆ) μτγν. ἐξίλεώσις: Πλαύτ. εἰς 'Ἡσιόδ.26.

Ιλαστήριον (τό) Ιλαστήριον βλ.λ.: Φώτ., Σουίδ. **Ιλη** (ῆ) (ἦ) κ. νεωτ., ὄωρ. Ἰλᾶ, ἰων. εἰλη πλήθος, ὀμάς ἀνθρώπων: 'Ἡρ.1,73 εἰλη ἀνδρῶν στασιάσας οὐαεῖλλεθε ἐς γῆν τὴν Μηδικήν, Πίνδ.Ν 5,38 εὐφρονεῖ Ἰλαί ἥ ὄμ. κ. ζῶων: Εὐρ.'Αлк.581 Ἰλα Ἀσόντων. 2) ὄμ. στρατιωτικὸς ὄρος, Ἰλη Ἰππικῶ, κυρ. ὀποτελουμένη ἐξ 64 ἀνδρῶν: 'Αρρ. Τακτ.18,2 ἥ κ. ποικίλως κατὰ τὸν ἀριθμὸν: Πολυδ.6,6,25,1 τοὺς Ἰππεῖς εἰς Ἰλας δεκά διετίλον, Πλούτ.Κατο.45 οἱ Ἰππεῖς . . . ἐπῆλθον εἰς κύκλωσιν τοῦ δεξιοῦ τὰς Ἰλας: ἥ ὄμ. κατὰ Ἰλας Ἰλαδόν, ἀντίθ. κατὰ τάξεις: Ξεν. Αν.1,2 ὶ οἱ δὲ παρῆλθον τεταγμένοι κατ' Ἰλας καὶ κατὰ τάξεις: ἥ ὄμ. στράτευμα, ὀμίλας στρατιωτῶν: Σοφ.Α1. 1407 μῖα δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν Ἰλη τὸν ὑπασιπιδιον κόσμον φερέτω. 3) ἐν Σπάρτῃ, διαίρεσις τῆς τῶν νέων: Ξεν.Λακ.2,11, Πλούτ.Λυκ.16 κατ' Ἰλην. **Ιληθόν** (ἦ) ἐπίγρ. μτγν. Ἰλαδόν βλ.λ.: Κόντ.1,7.

Ιληθι προστ. τοῦ Ἰλην βλ.λ.

Ιληκίβαι (οἶ) νεωτ. βοταν. ὀικογένεια φυτῶν.

Ιληκ (ἦ) Ἰλάσκομαι εἰμὶ Ἰλας, εὐμνήσις, ἐπὶ θεοῦ: (π. 'Ομ. ἄπαξ καθ' ὀποτ.: 'Οδ.Φ 365 εἰ κεν Ἀπόλλων ἡμῖν Ἰλήκησι, 'Υμν.'Απολλ.165 Ἰλήκοι Ἀπόλλων, Ρουφίν.ΑΠ 572 ἡλικοίς Δέσποινα, 'Αλκίφρ.3, 68 ὀμοί μακαρας, Ἰληκοίτε.

Ιλημ Ἰληκ βλ.λ., ἐν χρ. μ. κτ. προστ. Ἰληθι, αἰολ. Ἰλλᾶθι, ὄωρ. Ἰλᾶθι, γενεθ. Ἰλεως: 'Οδ.Γ 380 ἄνασσα Ἰληθι, διδῶθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν, Θεοδρ.Π 15,143 Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, κοί ἐς νέον, Μελέαορ.ΑΠ 12,158 Ἰλαθ', ἀναξ, Ἰληθι, 'Απολλ.Ρ 4984 Ἰλᾶτε. **Ἰληο** 'Ἡσ. «θηρία διὰ φρυγάνων».

Ἰλης ἰων. συνρο. τ. τοῦ Ἰλησις, Ἰλαίσις βλ.λ.

Ἰλα 'Ἡσ. «δῶρα γυναικεῖα».

Ἰλαδᾶσι (οἶ) (ἦ) οἱ ἀπόγονοι ταῦ 'Ἰλου, Τρῶες: Σαοφ.20α,13, Ἀντιπ.Θεσσα.ΑΠ 9,77 ἥ ὡς ἐπίθ.: Εὐρ.'Ανδρ.1023 Ἰλαδᾶσι βασιλῆων.

Ἰλακός-ῆ-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Ἰλιον, Τρωικός: Ἀντίφιλ.ΑΠ 9,192 Ἰλακοὶ μῦθοι, Στράβ. 1,2,9 Ἰλακὸς πόλεμος ἥ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἰλιάδα: τίτλ. ἔργ. τοῦ Ἡρωδωτῆ. Ἰλακῆ προσφῶδια. 2) Ἰλακᾶ (τᾶ) ἰλη. ἀμφ. σσημ.

Ἰλας-άδος (ῆ) (ἦ) ἀνώμ. θηλ. τοῦ Ἰλακᾶς βλ.λ.1:

'Ἡρ.5,94 Ἰλιάς χώρη, Εὐρ.'Εκ.102 πόλεως ἀπελευνομένη τῆς Ἰλιάδος ἥ ἐπίθ. τῆς Ἀθηνας: 'Ἡρ.7,43 τῆ Ἀθηναίη τῆ Ἰλιάδι ἐθυσσε βούς. 2) ὡς οὐσ. Ἰλιάς Ἰγίῆ ἡ Τρωική γῆ, Τρῶας: 'Ἡρ.5,122 ὄσοι τὴν Ἰλιάδα νέμονται. 3) Ἰλιάς Ἰγυή ἡ ἢ ἐκ Τρῳάων γυνή, Τρῶας: Εὐρ.'Ελ.114 τὸν Ἰλιάδων τ' αἰετούσα δακρυδόνη πότμον. 4) Ἰλιάς (ποίησις) ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου: 'Ἡρ.2,116 ἐπαίσεις ἐν Ἰλιάδι . . . πλάνην τὴν Ἀλεξάνδρου, Ἀριστλ. Ποιητ.1448b 38 ἀνάλογον ἔχει, ὡσπερ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια ἥ κ. παροιμ. π. Δημ.387 κακῶν Ἰλιάς ἀτελετήτος σείρα δυστυχημάτων. 5) παραλλαγή τις τοῦ πηνηοῦ κῆλη: Ἀριστλ.Ζ1 67α,21.

Ἰλιγγιά-ᾶω κ. νεωτ. πάσχω Ἰλιγγον, σκοτοδιῶνα, ζαλιζομαι, σκοτοδινώ, ὡς δὲ τὸν θεάται τις ἀφ' ὀφλοῦ μέρους πρὸς τὰ κάτω: Πλάτ.Θεαιτ.175D Ἰλιγγιῶν ὄψ' ὀφλοῦ κρεμασθείς κ. ἐκ μέθης: Πλάτ.Φαιδ.79C φυχὶ Ἰλιγγιῶσα ὡσπερ μεθύουσα ἥ γεν.: Ἀριστφ. Ἀχ.1218 Ἰλιγγιῶ κάρα λίθω πεπληγμένος: Πλάτ.Λύσθ.216C Ἰλιγγιῶ ὄπθ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας, Φιλῶτ.Ρητ.2,176S Ἰλιγγιῶν καὶ χασσάσαι, Λουκ.Τοξ.30 Ἰλιγγιῶ ἐπὶ τινι, Ἡλιόδ.Α1θ. 5,6 Ἰλιγγιῶ πρὸς τὴν θεῶν.

Ἰλιγγιῶδες-αυς-ες γλωσσ. κ. νεωτ. ὁ ἐπιφέρων Ἰλιγγον, σκοτοδινην, ζάλην: Παπαδ.Χριστ.Διηγ.38 ἐκαλουμάρησαν σιγὰ - σιγὰ . . . εἰς τὸ Ἰλιγγιῶδες κενὸν . . . εἰς τὴν αἰῶραν τῆς ἀδύσσου.

Ἰλιγγιῶδες νεωτ. κατὰ τρόπον Ἰλιγγιῶδη βλ.λ.

Ἰλιγγος (ὶ) (ἰ) (ἠ) (ῶ), εἰλω1 ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός, σκοτοδινη, ζάλη, ἰδ. λιποθυμία: Ἰππ.'Αφορ. 3,17, Πλάτ.Πολ.407C διατάσεις καὶ Ἰλιγγος ὀπνεπτεύουσα, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.39 ὁ Ἰλιγγος ἔρχισεν νὰ τὸν καταλαμβάνη ἥ ὄμ. ταραχὴ, διατάρθεις τῆς καίλας: Νίκ.'Αλεξ.597. 2) ἐν τῷ πληθ. δῖνα, στροφαὶ τοῦ καπνοῦ: Ἀπολλ.Ρ 4,142. 3) δῖνη τοῦ ὕδατος, ταραχὴ τοῦ νεροῦ: Πρωκ.Γοτθ.4,6. 4) διατάρθεις τῶν φρενῶν: Πλούτ.'Ἡθ.1068C.

Ἰλιγγ-ιγγος μτγν. δῖνη, συστροφῆ: Διόδ.Σ 17,97, Ἀλέξ.'Αφρ.Πρ.2,71. 2) Ἰλιγγος βλ.λ.): Γαλ.Χρ. Μορ.7,13.

Ἰλιεύς-έως (ὶ) μτγν. ὁ ἐξ Ἰλίου καταγόμενος ἰδ. μτφ. ἐν παροιμ. ὁ παθὼν πόλεως Ἰουκ.60,10 Ἰλιεύς ὢν τραυφδοῦς ἐμισθῶσω.

Ἰλιόθεν ἐπίγρ. ἐκ τῆς πόλεως ἡ χώρας τῆς Ἰλίου βλ.λ., ἀπὸ τῆν Τρῳάων: Ἰλξ 25 ἐπῆλεον Ἰλιόθεν.

Ἰλιόθι ἐπίγρ. ἐν τῇ πόλει ἢ τῇ χώρᾳ τῆς Ἰλίου βλ.λ., ἐν Τρῳάων, κ. ὡς ἐπ. γεν., τῆς Ἰλίου: Ἰλ.Θ 561 Τρῶων κροῖτωνν πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρὸ.

Ἰλιον 'Ἡσ. «τὸ τῆς γυναικὸς ἐφέθαιον δηλοῖ, καὶ κόσμον γυναικεῖον παρὰ Κῶσις».

Ἰλιον (τῶ) ἡ πόλις τῆς Τρῳάς Ἰλιος(ῆ) βλ.λ., π. 'Ομ. ἄπαξ: Ἰλ.Ο 71 εἰς ὁ κ' Ἀχαιοὶ Ἰλιον αἰπὴ ἔλοιεν: πάντοτε π. τραγ. πλὴν ἄπαξ κτ. θηλ. π. Εὐρ.'Ανδρ.103.

Ἰλιοπρόρος (ὶ) ὁ περῶν, ὁ ταξιδεύων εἰς Ἰλιον: Τιμ68.Μιλ.Πέρο.132.

Ἰλιος (ῆ) ἡ π. 'Ομ. κυρία πόλις τῆς Τρῳάς, πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τοῦ Πριάμου: Ἰλ.Ε 210 ὄτε Ἰλιον ἐς ἐρατεινὴν ἠγεάμην Τρῳέσσι, 'Οδ. Θ 378 κἀλαίσις . . . Ἰλιον οἶταν ἀκούων κ. ἀλλαχοῦ π. 'Ομ., Εὐρ.'Ανδρ.103 Ἰλιω αἰπεινῆ Πάρις . . . ἠγάγετο ἥ συνεκ. ἡ χώρα τῆς Ἰλίου, ἡ Τρωικὴ ἐπικράτεια: Ἰλ.Α 71 ἠγῆσάτ' Ἀχαιοὶ Ἰλιον εἶσω, 'Οδ.86 ἰὼν εἰς Ἰλιον Ἰερῆν.

Ἰλιος-α-ον ὁ τοῦ Ἰλου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰλιον. 2) ὁ τῆς πόλεως Ἰλίου ἢ τῆς χώρας τοῦ Ἰλιου, ὁ τρωικός: Εὐρ.'Εκ.1008 Ἀθάνας Ἰλιάς.

Ἰλιάς 'Ἡσ. «εὐς τίς» ἥ ἔν τῷ πληθ. Ἰλιόθι: 'Ἡσ. «θηρία διὰ φρυγάνων, ἢ σκόληκες ἐν ταῖς δρυσίν, οἱς χρῶνται εἰς δέλεαρ. Ἀντιγόνος δὲ ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ ζῶων τὸν καλούμενον μῦν ἐλεῖόν».

Ἰλιόφι ἀπρηχαιωμένη κητ. πτώσις ἐν χρ. ὡς ἡ γεν., ὁ τοῦ Ἰλίου· Ὁδ.Θ.581 Ἰλιόφι κλυτὰ τεύχεα, **Ἰλισαί** Ἦσ. «κατωχῆσαι» (πιθ. «εἰλῦσαι» καταχῶσαι)·
Ἰλισ(σ)ός ἰοί ποταμὸς ἐν Ἀττικῇ· Ἦρ.7,189 Ἰδρὺσαν παρὰ ποταμὸν Ἰλισόν, Πλάτ.Κριτ.112Α πρὸς τὸν Ἡριδανὸν καὶ τὸν Ἰλισὸν ἀπόδεθη-κυῖα, Στράβ.9,1,24 ἔστι δὲ τοιούτου μᾶλλον ὁ Ἰλισσός, ἐκ θατέρου τοῦ ἄστεος βῆναι.
Ἰλκι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν πρίνος βλ.λ.
Ἰλλάζει Ἦσ. «δεσμεύει, συστρέφει, ἀγελάζει».
Ἰλλαί Ἦσ. «αυστροφαί».
Ἰλλανιδαι (οἱ) νεῶτ. παλαιοί. οἶκοι. ζῶνις τῆς τῆς. τῶν τριλοβιτῶν, ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.
Ἰλλαίων στρεβίωζ, βλέπω λοξῶς, ἀλλοιωθριζῶ· Ἰπν.Ἐπιδ.3,1γ' παρεκρούσα, δεξέφ' Ἰλλαινε, γλώσσα ἐπίσηρος· || ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶμαι ἢ γίνομαι διάστροφος, ἀλλοιωθριζῶ· Ἰπν.Κφακ.214' κ. παθ. ἀνομοι· Ἰπν.Νοῦσ.3,12.
Ἰλλάς-άδος (ἡ) Ἰλλω, εἰλω κ. μον. ἐξ ἱμάντων πεπλεγμένους δεσμούς, σχοινίον ἐξ ἱμάντων· Ἰλ.Ν.572 βούξ, τὸν τ' οὔρει βουκόλοι ἄνδρες Ἰλλάσιν... δῆσαντες ἄγουσιν· 2) ὡς ἐπιθ. ἐπὶ ζῶνι, ὁ ἄμου βόσκων· Σοφ.ἀπ.70 Ἰλλάδες νογαί· 3) ἡ ἰλιός βλ.λ.51, εἶδος κίχλης· Ἀθῆν.2,65Α τὴν δὲ τρίτην ἐλαχίστην τῶν προειρημένων οὐσαν Ἰλλάδα ὀνομάζεσθαι, Εὐστ.947,β.
Ἰλλαίω ἀρχ. λεξ. ριπῶν πλάγιον βλέμμα, λοξοκοιτάζω, γλῶσσα. τοῦ διανεύω Σουδῖ.
Ἰλλίκιον (τὸ) νεῶτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν μαγνολιοειδῶν.
Ἰλλίς-ἰδος (ἡ) Ἦσ. «Ἰλλίς» στρεβλή, διαστραμμένη· πρβλ. ἄρσ. Ἰλλάς.
Ἰλλομαί μτγν. παθ. ἐμποδίζομαι· Ἀθῆν.7,308Β «ἔστι γὰρ τὸ μὲν Ἰλλεσθαι εἰργεσθαι» πρβλ. Ἰλλω.
Ἰλλός (ὁ) (Ἰλλω) ὁ βλέπων λοξῶς, ὁ στραβίζων, ἀλλοιωθρος· Ἀριστ.Θεσμ.846 Ἰλλος γεγνημαί προσδοκῶν· κ. συγκρ.· Σῶφρ.ἀπ.22Β Ἰλλοτέρα τῶν κορωνάν.
Ἰλλος ἰοί μτγν. ἰων. ὀφθαλμός· Πολυδ.2,54.
Ἰλλουμινισμός (ὁ) ἱλατ. νεῶτ. περιληπτ. αἱ δοξασαί τῶν διαφόρων νεωτ. χριστιανικῶν εἰρέσεων, κυρ. τῶν ἡθ. ὀργανωθεισῶν ἐς ἰδιαν ἐκκλ. παρασυναγωγῆν.
Ἰλλοπατριός (ὁ) ἱλατ. πᾶπ. κ. μον. προσηγορία ἀνωτάτων ὑπαλλήλων τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους.
Ἰλλοφ- ὀσος ἰοί μτγν. ἔτυμ. τοῦ ἔλλοφ βλ.λ.· Ἀθῆν.7,308Β ἔλλοπος... κατὰ τὴν ἀναλογίαν Ἰλλοπές τινες εἶναι διαὶ τὸ εἰργεσθαι φωνῆς. ἔστι γὰρ τὸ μὲν Ἰλλεσθαι εἰργεσθαι, ἢ δὲ ὀφ φωνῆ.
Ἰλλυρικός-ἡ-άν μτγν. κ. νεῶτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἢ τοὺς Ἰλλυριοὺς· || ἡ Ἰλλυρική (ἱστορία), τίτλ. ἔργου τοῦ Ἀππιανου.
Ἰλλυρικόν (τὸ) περιοχὴ ἢ ἐπαρχία τῆς Ἰλλυρίας· ΚΔ Ρωμ.15,19 ἀπὸ Ἱερουσαλήμ καὶ κύκλω μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ πεπληρωκέναι τὸ Εὐαγγέλιον.
Ἰλλυρίοι (οἱ) κ. νεῶτ. οἱ κατοικοὶ τῆς Ἰλλυρίας· Ἦρ.1,196 τῶ καὶ Ἰλλυριῶν Ἐνευτοῖς πυνῶνομαί χρῶσθαι.
Ἰλλυρισμός (ὁ) νεῶτ. φιλολογικὴ καὶ πολιτικὴ κίνησις ἐν ταῖς σλαυτικαῖς χώραις πρὸς τόνωσιν τῶν δεσμῶν τῶν νοτισσλαυτικῶν λαῶν.
Ἰλλυριστί ἑπίρρ. κ. νεῶτ. κατ' Ἰλλυρικὸν βλ.λ. τρόπος· Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Ἰλλυρία.
Ἰλλω Ἐπιγρ. μέσ. ἀρρ. α' Ἰλλάμην συστρέφω, στρεφωθριζῶ· Ἰλλάμην πλοκάμους· πρβλ. εἰλω.
Ἰλλωθριζ-ους-ες διάστροφος, ἀλλοιωθρος· Ἰπν. Γυν.1,41 Ἰλλῶθ ἄμματα.
Ἰλλωπιζ σχολ. Ἰλλίτζ βλ.λ.· Σχόλ. Ἀριστ.Ἰπν.292 «σακρδαμικτῆν γὰρ τὸ σακρδὸν ἀριστ.Ἰπν. τούς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ὁ καὶ Ἰλλωπεῖν λέγεται ἢ Ἰλλωπιζειν».

Ἰλλώπω μτγν. Ἰλλωπιζῶ βλ.λ.· Κομ. Ἀδέσπ.1019, Ἀδαμ.1,23' πρβλ. Ἦσ. «Ἰλλώπειν» στραβίζειν, ἀπὸ τῶν Ἰλλων, τῶν ὀφθαλμῶν.
Ἰλλωπά-ἔω Ἰλλωπιζῶ βλ.λ.
Ἰλλωσις-εως (ἡ) διάστροφή· Ἰπν.Προρρ.1,69 Ἰλλωσις ὀφθαλμῶν.
Ἰλμνιτις (ὁ) νεῶτ. ὄρυκτολ. πέτρωμα πυριγενεῶς πλατυῶνιον.
Ἰλη Θεόγγωστ.Καν.15 «δεσμός, σειρά».
Ἰλοραίστης ἰοί Ἰραϊαί μτγν., δωρ. -τάς-α ὁ τῆς Ἰλίου, τῶν Τρώων φθορεὺς· Δοσιαδ.ΑΠ.15,26.
Ἰλισι-ιος ἰοί Ἐπιγρ. δυστυχία.
Ἰλύματα Ἦσ. «πέταλα».
Ἰλύμα-στος (τὸ) μτγν. καθίζημα ἐξ ὕδατος, κατακάθι· Γαλ.13,45.
Ἰλυόδεχη (ἡ) νεῶτ. στόμιον ὑπονόμου ἢ ἀγέτου, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσρέουν τὰ ὕδατα τῶν βροχῶν ἢ τοῦ καταθρέμματος.
Ἰλυόεις-εντος-εσσα-εν (ἰλύς) μτγν. κ. νεῶτ. πλήρης ἰλῦος, βορβορώδης· Ἀπολλ.Ρ.2,823 Ἰλυόεις ποταμοί, Νικ.Θηρ.568 Ἰλυόεις ζάλος· || κ. μτφ. ἐπὶ τοῦ ἰλικοῦ περιβλήματος τῆς φυχῆς· Ἰθέων ΑΠ Συμλ.3,146.
Ἰλυόλουτρον (τὸ) νεῶτ. λουτρόν ἐντὸς ἰλῦος ἱαματικῶν ὑδάτων, λουτρό μετὰ σὲ λάσπη.
Ἰλύος ἰοί ἱπ. μτγν. εἰλεὸς βλ.λ.31, φωλεός, κοιτῆ· Καλλ.Δία.25.
Ἰλύς-ύος (ἡ) (ἡ) κ. νεῶτ. πηλός, λάσπη, καταλειπομένη ἐν ταῖς κοιταῖς τολλῶν ἢ λιμνῶν· Ἰλ.Φ.318 τεύχεα... κείσθ' ὑπ' ἰλῦος κεκαλυμμένα, Ζήν.1,29' || ἐπὶ ἐδάφους σηματοθεθέντας ἐκ προσχώσεως· Ἦρ.2,7 ὄπητ' εὐ καὶ ἔσυδρος καὶ ἰλύς, Ἰπν.Ἀέρ.9. ἰλύς καὶ φάμμος· 2) καθίζημα, καταπάτι, κατακάθι· Ἰπν.Γυν.1,66' || ἐπὶ οἴνου· Ἀριστ.ΛΖ.753α,24' 3) ἀκαθαρσία· Γαλ.1,603 ἰλύς ἱματός, Ἀνδρόμ.π.Γαλ.14,35.
Ἰλυσία (ἡ) νεῶτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν τῆς οἰκογ. τῶν πυθωνιδῶν.
Ἰλυσπάσις-εως (ἡ) συστροφή, σκοληκοειδῆς κίνησις· Ἀριστ.ΖΠ.709α,28.
Ἰλυσπαστικός-ἡ-ὄν ὁ ἀνήκων εἰς Ἰλυσπασίαν βλ.λ., ὁ σκοληκοειδοῦς κινήσεως· Ἀριστ.ΖΠ.487b, 21 τῶν πεζῶν τὰ μὲν πορευτικά, τὰ δὲ ἐρυσσιτικά, τὰ δὲ Ἰλυσπαστικά.
Ἰλυσφαί-ἄομαι ἱπ. ἔρρω συστρεφόμενος ὡς σκώληξ· Ἰπν.Γου.5, Πλάτ.Τιμ.92Α ἀποδα αὐτὰ καὶ Ἰλυσπασμένα ἐπὶ γῆς ἐγέννησαν, Ἰώσ.ΑΠ.1,4, Πλουτ.Ἠθ.567Β, Αἰκ.ΖΠ.14,9,32.
Ἰλύω (ἡ) (ἰλύς) ἀρχ. λεξ. καλύπτω δι' ἰλῦος, σκεπνάω τὰ λάσπη· Ἦσ.· 2) εἰλύω βλ.λ.
Ἰλυώθης-ους-ες κ. νεῶτ. ὁ πλήρης ἰλῦος· Ἰπν.Κφακ.512, Μάξ.Τύρ.41,3, Σέξτ.Ἐπιμ.Μοθ.5,75,Στράβ.4,1,6 Ἰλυώθης ὄδωρ, Ἀρρ.1νδ.41,3, Γαλ.6,616 Ἰλυώθης περὶτῶνος· || τὸ οὐδ. Ἰλυώθες ὡς οὐσα· Πλουτ.Ἠθ.935Α.
Ἰλύωμαί Ἦσ. «ἐρρύπωμα».
Ἰμα-στος (τὸ) ἀρχ. λεξ. εἶμα βλ.λ.· Ἦσ. «Ἰματα ἱμάτια».
Ἰματός-α-ον ἱπ. ἱμάς ἡ μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἀντηλιαν ὕδατος· 2) ὄθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ἱμαῖον ἢ ἐν. μέλος ἢ τὸ ἄσμα ὁ ᾄδουσιν οἱ ἀντηλιταί· Καλλ.Ἐκ.1,4,12 ἀδειεὶ καὶ πού τις ἀνήρ ὕδατηγὸς ἱμαῖον πρβλ. Τρούφ.π.Ἀθῆν.14,618Π ἱματός ἢ ἐπιμολῶσις καλοσύνη.
Ἰμαλιὰ (ἡ) Ἦσ. «τὸ ἐπιμέτρον τῶν ἀλεύρων. ἐπιγέννημα ἀλετριδος, καὶ ὁ σπὸ τῶν ἀγύρων γουός, καὶ περιουσία»· πρβλ. κ. Τρούφ.π.Ἀθῆν.14,618D.
Ἰμαλίον Ἦσ. «παλυφόρον, καρποφόρον, νόστιμον»· || δν. ὄρους τῆς Ἰεραπύτης.
Ἰμαλιός-ἰδος (ἡ) μτγν. ἐπιθ. τῆς Δήμητρος παρὰ Συρακοσσίους· Πολ.π.Ἀθῆν.3,109Α ἀπὸ τῆς σιτοῦς καλομένης Δήμητρος καὶ Ἰμαλιδος.

ιμάμης {ό} (άραβ. Ι-μάν Ι νεώτ. κ. δημ. θρησκευτικός λειτουργός εν μουσουλμανική τεμένει ο γεωγυμνασία τή φωνή καλών κατά τας τεταγμένας ώρας τούδ πιστούδ (μωαμεθανούδ) εις προσευχήν 2) τίτλα διαφόρων ανεξαρτήτων ηγεμονικών τήδ Άραβιάδ, έν τή περιοχή τήδ Υεμενιά : δ Ιμάμης τήδ Μασκάτηδ.

ιμάμ-μπαϊλάντι {τό} τουρκ. είδος έδέσματος έκ στρύχνων (άπό μελιτζάνεσ Ι μαγειρευομένου δι' ελαίου και καρυκευομένου δια κρομμύων, σκοροδόων και άρωματ. χορταρικών.

ιμανήθηρη {ή} μτυν. Ιονιά βλλ. : 'Ηρώνδ.5,|| τήν Ιμανήθηρη τού κάδου ταχέωδ λύσον.

ιμαντάριον {ή} {τό} μτυν. κ. νεώτ., ύποκορ. τού Ιμάδ βλλ. : 'Επιγρ., Πάπ., 2) νεώτ. γένος μυριαπόδων χελιοπόδων τήδ θραιογ. τών γεωφυλιδών.

ιμανταλιμός {ό} μτυν. κ. μον. συστροφή σχοινίου, είδος παιδιάδ : Πολυδ.9,118, Εύστ.979,28.

ιμανταλικτήδ {ό} {έλιξωσ Ι ο συστρέφω σχοινία} μψ. ο άκανθώδη, δύσκολα προβάλλων ζητήματα, έπί τών σοφιστάν : Δημόκρ.150.

ιμάντηρις Ι πηδ.-ήρεσ Ι γλωσσ. Ιμάντες.

ιμαντίβιον {τό} ύποκορ. τού Ιμάδ βλλ. || : EM 671,8.

ιμάντινος η-ον έν δερματίνων δεσμών, λωρίων : 'Ηρ.4,189 ο θύσανοι οί έκ τών αγίδων ούκ όφείδ εισι άλλα Ιμάντινο, 'Ιππ.'Άρθρ.78.

ιμάντιον {τό} ύποκορ. τού Ιμάδ βλλ. || : 'Ιππ.Μοχλ.4| 2) Ιμαδ βλλ.3| : 'Αρετ.'Οξ.Παθ.1,8.

ιμαντίσκοδ {ό} μτυν. ύποκορ. τού Ιμάδ βλλ. || : 'Ηρώνδ.6,71.

ιμαντισμόδ {ό} ησπ. έπί τοιχοδομίαδ, ή κατασκευή άρμών, οί δέσασ τού τοίχου.

ιμαντόγλωσσον {τό} νεώτ. βοταν. γένος φυτών τήδ οίκου. τών όρχοειδών.

ιμαντόδεμοδ {ό} άρχ. λεξ. δερματίνος δεσμόδ : 'Ησ. έν λ. ζεύγλαδ.

ιμαντόδετος-ον σχόλ. ο δεδεμένος δι' Ιμάντων, γλώσσα. τού τρητισί : Σχόλ.'Οδ.1,440.

ιμαντοκίνητος-ον νεώτ. ο κινούμενοσ δι' Ιμάντων ένούτων δύο τροχούδ, εις τών τών ένα μεταδίδεται ή κίνησιδ : Ιμαντόδετοσ μηχανή.

ιμαντομάχοσ-ον μον. ο με Ιμάνταδ πυγμαχίαδ αγωνιζόμενασ, ο πυγμαχόσ : Χρυσμ.η.Τζέτζ.Χιλ.7,422.

ιμαντοπάροχοσ {ό} 'Επιγρ. ο παρέχων Ιμάνταδ διά τούδ αγόναδ.

ιμαντοπίνοσ {ή} μτυν. Ιμάντινοσ δεσμόδ, έπί τών πλοκάμων τού πολύπαδοσ : 'Ισίδ.Αιγ.ΑΠ9,94.

ιμαντόπονοσ-οδοσ {ό} {Ιμάδ 3|} μτυν. ο έχων τασ κινήσειδ στρεβλάδ : δ. όσ δυ. έθνωσ τινούδ Αθλοσποικιά : Πλιν.ΦΙ 546, 'Απολλδ.η.Τζέτζ.Χιλ.7,767 2) είδοσ ύδροβίου πτηνού : Διον.'Ορν.2,9.

ιμαντοσκεληδ-οσ-έσ μον. Ιμσντόπονοσ βλλ.

ιμαντόμοσ {ό} μτυν. μον. ο τέμνων, κατασκευάζων Ιμάνταδ, λωρία.

ιμαντομέ-έω μτυν. τέμνω, κατασκευάζω Ιμάνταδ : Πολυδ.7,81.

ιμαντόφυλλον {τό} νεώτ. βοταν. γένος φυτών τήδ οίκου. τών άραρυλιδών.

ιμαντόω μον. δένω τι δι' Ιμάντων έν χρ. τά παθ. έπί πραγμάτων, είμαι δι' Ιμάντων δεδεμένοσ, προσηρμωμένοσ, έστορεσμένοσ : Βί.'Άλεξ.5240 οί-νακλήτα (οιορθ. άνακλήτα) δέ χρύσεια καλώδ Ιμαντωμένα ποδλ. 'Ησ. έν λ. πυζήληνι.

ιμαντόδηδ-οσ-εσ ο όμοιοσ πρόδ Ιμάντα, έπί τήδ κόμηδ : Πλάτ.Τιμ.76C έν τώ δέρματι πέφυκε, ευγενέσ μέν Ιμαντόδεδ δν αούτω, Διοσκ.1,84 Ιμαντόδηδ φλοιάδ || έπί άσδέτοσ : Διοσκ.5,138 2) έπί τήδ κόμηδ, ο όμοιοσ σχοινίω : Γαλ.1,615 || κ. έπί τού σταφυλίτου : Γαλ.10,988 3) νευρώδηδ, έπί άθλητάν : Φιλόστρ.Γυμν.37

Ιμάντωμα-ατοσ {τό} 'Ησ. χανδρόν σχοινίον. **Ιμάντωσιδ**-εωσ {ή} μτυν. σύνδεσιδ διά λωρίων 'Ησ. || όμ. έπί τών λωρίων άμάξηδ : Πολυδ.1,142 2) δέσιδ ζώνων έμβολωμένων τοίδ οικδομήμασιν : ΠΔ Σοφ.Σειρ.22,16 Ιμάντωσιδ ξυλίην ένδεδεμένη εις οικόδομην.

Ιμαίοιδοσ {ή} {ό} μτυν. ο δδων τώ Ιμαίον μέλοσ βλλ. : Πολυδ.4,53, 'Ησ.

Ιμάδ-άντοσ κ. νεώτ., έπ. δοτ. πληθ. Ιμάντεσσι δερματίνω λωρίων, λωρί : 'Ιλ.Κ 262 πολέσιν., Ιμάσιν έντέτασ στερεώδ, αύτ.Γ 375 Ιμάντα βοόδ συνήθ. κτ. πληθ. λωρία άμάξηδ : 'Ιλ.Κ 475 έξ έπιδοφριάδοσ πυμάτηδ Ιμάσι δέδενοτ' || όμ. τά ήνια : 'Ιλ.Ψ 324 άπωσ . . τανύση βοέοισιν Ιμάσιν, Σοφ.'Ηλ.747 τρητισί Ιμάσ' || τά λωρία δι' ών είναι δεδεμένοσ οί άφροσ : 'Ιλ.Ε 727 άφροσ δέ χρυσειόσ και άργυρέοισιν Ιμάσιν έντέταται' || μάστιξ ήτις συνίσταται έκ πολλών λωρίων : 'Ιλ.Ψ 363 πέπληγον θ' Ιμάσιν άμύκλασάν τ' έπέεσιν έσσυμένωσ || τά λωρία δι' ών οί πυκτέφοντες περιετύλισαν τασ χείρασ τών : αύτ.Ψ 684 δώκεν Ιμάντασ ευμήτοσ βοόδ άγραύλοιο, Πινδ. Ν 640 χείρασ Ιμάντι θεθείδ Πυθώνι κρήτησεν, Πλάτ.Πρωτ.342C Ιμάντασ περιελίττονται και φιλογυμναστούσ' 2) έν τώ έν. ο κεσπόδ τήδ 'Αφροδίτηδ : 'Ιλ.Ε 214 και από στήθεσφιν έλύσασα κεστόν Ιμάντα' || τώ λωρίων, όπερ περιδεμένοσ υπό τήν σιαγόνα ένέρτατι τήν περικεφαλίαν : 'Ιλ.Γ 371 άγχε δέ μιν πολύκεστοσ Ιμάδ άπαλήν υπό δειρήν' || τώ λωρίων τών θυρών, δι' ού ο μοχλόδ έσύρετο εις τήν θέσιον τού και προσεδένετο εις τήν κορφήν : 'Οδ.Α 442 έπι δέ κληίδ' έτάνυσσεν Ιμάντι' || μεθ' ομ. κ. μον.

κ. νεώτ. τώ λωρίων ύποδημάτοσ : Ξεν.'Αν.4,5,14 εισετύοντο εις τούδ πόδασ οί Ιμάντεσ και τά ύποδημάτα περιεπήγνυνοτ, 'Επιπ.η.14,9 Μέν.109,2, ΚΔ Μάρκ.17 ούκ εμΙ Ικανόδ κόφασ λύσαι τόν Ιμάντα τών ύποδημάτων αύτοϋ' || σχοινίον Ιστίου : 'Αριστ.α.δ' || τώ σχοινίον δι' ού άντλοϋσιν ύδωρ έκ τού φρέατοσ : Παλυδ.10,31' || λωρίων κυνάδ : Ξεν.Κυν.7,6' κ. παροιμ. π. 'Αριστφ. Σφ.231 ήθ' Ιμάνδ κύνειοσ Ισκληρόδ, Ισχυρόδ ώσ λωρίων σκύλου' || μάστιξ, βούευρον : 'Αντιφάν. 74,8, Πάπ. ή δια τών Ιμάντων αικαία., Λιβάν. 'Επιστ.91,2 Ιμάντεσ παιδαγωγών' || χορδή : Γαλ.10,100| 3) νοσηρά κατάστασιδ τού σταφυλίτου : Γαλ.1711,379' 4) 'Επιγρ. Ιμάντεσ έν τή άρχιτεκτ. σειρά λίθων χρησιμευόντων εις σύνδεση.

Ιμάσθη {ή} {Ιμάδ Ι λωρίων μάστιγοσ, μάστιξ : 'Ιλ.Ψ 582 Ιμάσθην χερσίν έχε βαδινήν, ήπερ τώ πρόσθεν έλαυνεσ' 2) μψ. τώ ηηδάλιον τού πλάσιου : 'Ιουλ.ΑΠ 6,28 νηόδ Ιμάσθηλ' 3) μτυν. γεν. πών λωρίων : 'Οπ.Κυν.4,217.

Ιμάστω (Ιμάδ) 'Επιγρ. μαστίζω {πηδ. Ι. Ιμάσσια {ή} 'Επιγρ. αίμασιά βλλ.

Ιμάσσω, μέλλ. Ιμάσω, άδρ. Ιμάσα μαστίζω, κτυλώ διά τήδ μάστιγοσ τούσ Ιπποουδ : 'Ιλ.Ε 589 τούσ Ιμασ' 'Αντίλοχοσ' || κ. έπί άνθρώπων : 'Ιλ.Ο 17 εΙ., σε πληγθσιν Ιμάστω' || γεν. πλήττω : 'Υμν.'Απόλλ.340 Ιμασσε χθόνα χείρι' κ. παθ. : 'Αρχι.ΑΠ 7,696 Ιμασσόμενοσ δ'ιμασ αύρασι : || ειδ. πλήττω διά κερανούτ : 'Ιλ.Β 782 ότε., γαίαν Ιμάσσορ.

Ιμάστα 'Ησ. εμάστιξ.

Ιμάτεμομα 'Επιγρ. Ιμστιοπωλώ.

Ιματηγό-άν ο φέρων, μεταφέρων Ιμάτια : Θε-όφρ.Ληδ.68 Ιματηγόδ ναϋδ.

Ιματιδάριον {τό} ύποκορ. τού Ιμάτιον βλλ. : 'Αριστφ.ό.π.90.

Ιματιδίων {τό} ύποκορ. τού Ιμάτιον βλλ. : 'Αριστφ. Πλ.985 άγοράσαι . . τή μητρί Ιματιδίων, Λυσ.ό.π. 316ς' || κ. έπ. κράσιν μτ. άρθρ. : 'Αριστφ.Λυσ.401 ώστε θαΙματιδία σείειν.

ηματιεύομαι ὄγρ. τοῦ ἡματιεύομαι βλλ.
ηματιζῶ μγν., μέλλ. -ῶ ἐνδύω κ. παθ. : Πάπ.
 τοῦ παιδὸς τραφεμένου καὶ ἡματιζόμενου, Σε-
 κουῶνδ Γνώμ.8, ΚΔ Μάρκ.5.15 ἡματισμένος.

ηματιοθήκη (ή) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. θήκη ἡματίων,
 ἡματιοφυλάκιον ποβλ. Ἦσ. ἐν λ. κανδυτάται.

ηματιοκάπηλος (ός) μγν. πωλητῆς ἡματίων : Λουκ.
 Μισθ.Συν.38.

ηματιομισθής (ός) μγν. ὁ δανείζων ἐπὶ μισθῷ
 ἐνδύματα ὑποκριτῶν : Ἐπιγρ., Πολυδ.7,78, ΑΒ 100.
ηματιομισθότης (ός) μγν. ἀντὶ ἡματιομισθῆς
 βλλ. : Παλυδ.7,78.

ηματίον (τι) (τό) κ. μον. κ. νεώτ. ὑπακορ. τοῦ ἡμα
 (εἶμα) βλλ., ἐνδύμα, φόρεμα, ἐν χρ. πάντοτε ἐπὶ
 ἐξωτερικαῦ ἐνδύματα, ἐπανωφόριον φοροῦμε-
 νος ὠνεθε τοῦ χιτῶνος : Ἀριστλ. Ἐκκλ.333 τὸ δ'
 ἡματίον σου τοῦ σπιν, Ἐπιγρ.277 λαμπρόν ἡμα-
 τίον ἔχων, Δημ.736 ἡματίον ἢ λιγκυθιον ἢ ἄλλο
 τι... ὑπέλοιτο || κ. ἐν κράσι, μτ. ἀρῶρ. : Ἀ-
 ριστοφ.Νεφ.179 βολιμάτιον ἰτό (μάτιον), Δημ.442
 βολιμάτιον καθεὶς ἀχρὶ τῶν σφυρῶν || π. Ρωμ.
 ἢ τῆβενος : Πλαύτ.Βροῦτ.17 Ἰλλίσιος ἀμφοτέραις
 ταῖς χερσὶν ἐκ τῶν ὤμων κατέσπασσε τὸ ἡματίον
 || ὄθ. φρ. ἐν ἡματίοις ἐπὶ πολίτου ἐν τῇ συνήθει
 καθημερινῇ ἐνδύμασίᾳ ἐν καιρῷ εἰρήνης : αὐτ.
 Κάμ.10 ἐν ἡματίοις κατὰ τὴν πόλιν ἀναστρέφε-
 σθαι || ἡματίον Ἑλληνικόν τὸ φάσμα, κτ.
 ἀντίθ. πρὸς τὸ τῆβενος : Λουκ.Μισθ.Συν.25'

2) ἡμάτια (τά) κ. νεώτ. γεν. ἐνδύματα : Ἦρ.1,9
 τῶν ἡματίων κατὰ ἐν ἔκαστον ἐκδύουσα, Πλάτ.
 Πολιτ.279B τοῖς ἐκ τῶν ἑαυτοῖς συνδυομένων
 ἐργασθεῖσιν... ἡμάτια ἐκαλάσμεν, Δημ.816 καὶ
 ἡμάτια καὶ κόσμον τῆς μητρός, Διηγ. Ἀχιλλ.268
 ἡμάτια ὀλοπόρφυρα διὰ λίθων καὶ μαργάρων
 || Ἐπιγρ. κ. ἐπὶ ἐνταφίων : Ἐπιγρ. ἐν ἐπιταφί-
 οῖς (θάπτειν) || κ. μτφ. μον. : Εὐστ.187,1,50
 ἡμάτια πόλεως τείχη 3) συνεκδ. ὄψασμα κα-
 λῦπτον, περιβάλλον, διακοσμοῦν τινα ἢ τι, σκέ-
 πασμα : Ἦρ.4,23 σακκέουσι ἡματίοισι, Διδόξ.Σ
 14,109 πολυτελεῖσι ποικίλοις ἡματίοις κεκοσμημέ-
 νας, Αἰλ.ΠΙ 8,7, Ἰάμβλ.Πυθ.21,100.

ηματίονα παραλήμπτια (ός) πάπ. ὁ παραλαμβά-
 νων, συλλέγων ἡμάτια.

ηματιοπλῆτης (ός) πάπ. κναφεὺς βλλ. (ἀμφ.)

ηματιοπράτης (ός) πάπ. κ. νεώτ. ἡματιοπῶλης βλλ.

ηματιοπῶλης (ός) κ. νεώτ. πωλητῆς ἐνδύμα-
 των : Κριτὶ.ἀπ.64D, Πτολ.Τετραβ.179' || θηλ.
 -ὀπωλις-ιδος : Ἐπιγρ. Ἀθην.3,766 ἀκ δράματος
 προικίζομένης ἢ ἡματιοπῶλιδος -τάδε, Πολυδ.
 7,78 ἢ ἡματιόπωλις ἀγορά.

ηματιοπωλῶ-έω μον. πωλῶ ἡμάτια, ἐμπορεῦο-
 μαί ἐνδύματα : Εὐστ.Πον.99,26.

ηματιουργικός-ή-όν ὁ ἀνήκων εἰς κατασκευὴν
 ἡματίων || ἢ ἡματιουργική (τέχνη) ἢ τέχνη τοῦ
 ἡματιουργοῦ βλλ. : Πλάτ.Πολιτ.280Α καὶ νῦν ταύ-
 την προσείπωμεν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος
 ἡματιουργικῆν, Γαλ.Θρασ.26.

ηματιουργός (ός) Ἐπιγρ. κατασκευαστῆς ἡματίων.

ηματιοφόριον (τό) πάπ. ἡματιοφορῖς βλλ.

ηματιοφορῖς-ιδος (ή) πάπ. κιδάτιον ἐνδύμα-
 των : ἐπεμφαν ὕμειν ἐν τῇ ἡματιοφορῖδι μου
 μέτρον Οὐδρητικοῦ φοινίκος.

ηματιοφύλακιον (τό) γλῶσσα κ. νεώτ., δ.τ. εἰματ-
 ὁ τόπος ἐνθα φυλάσσονται τὰ ἡμάτια, ἡματιοθή-
 κη || νεώτ. κ. τὸ σύνολον τῶν ἡματίων ἀτόμου
 τίνος : πλοῦσιον ἡματιοφύλακιον.

ηματιοφύλαξ-έω μγν. εἶμαι ἡματιοφύλαξ
 : Λουκ.11π.8 τὰς κοινὰς τῶν ἡματιοφυλακούντων
 κατασκευάς.

ηματιοφύλαξ-άκος (ός) μγν. φύλαξ, ἐπιμηλητής
 ἡματίων, εἶδ. ἐν ναῶ : ΠΔ Βασ.4,22,14 υἱοῦ Ἀράς
 τοῦ ἡματιοφύλακος.

ηματισμός (ός) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐνδύμα-
 σίς, στολή, φορέματα : Θεόφρ.Χαρ.23,8, Αἰκτ.Τακτ.
 31,15, Πάπ., Πολυδ.11,9,2 τὴν ἐπιμείλειαν, ἢ νῦν
 ποιοῦνται περὶ τὸν ἡματισμόν, ΚΔ Λουκ.7,25 ἀν-
 θρωπον ἐν μαλακοῖς ἡματίοις ἠφιερισμένον,
 Πλουτ. Ἀλεξ.39 γυλιῶν ταλάντων εὐρεθῆναι ἡμα-
 τισμόν, Βί. Ἀλεξ.5229 βασιλικοῖς ἡματισμοῖς κα-
 λῶς κεκοσμημένῃ || νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἐπὶ
 στραπωτῶν, τὸ σύνολον τῶν παρεχομένων εἰς τὸν
 ὀλίγην στραπωτικῶν ἐνδυσμάτων κ.ἀ. συναφῶν.

ημαίω, ὄτρ. ἀπαρφ. ἡμῶν, ἀνασούρα, ὄντω, ἰδ. ἐκ
 τοῦ φρέατος ὕδαρ : Ἀθην.8,352Α εἰπόντων τῶν
 ἡμῶντων, ἡμεῖς γε τοῦτο πίνωμεν, Ὀρειδ.Εὔπορ.
 1,1,2 ἡμῶν κἀφῶ || παθ. ἐξάγομαι δι' ἐκδιθήδης :
 Ἀριστλ.21 522β,12 ἡμάσαι γάλα.

ημαῖναι Ἦσ. εὐεγαναι.

ημαῖος Ἦσ. εὐεγελος, Μηθυμαῖος.

ημαῖρος (ήμερος) ἀσιλ. ἡμερῶν ἐπιθυμῶ σφοδρῶς,
 ποθῶ, μτ. γεν. : Ὀδ.Κ 431 τί κραικὼν ἡμαῖρος τού-
 των, Ἠσιόδ.Α 31 ἡμαῖρων φιλόπτος εὐζώνιοιο
 γυναικός, Βακχ.1,62 ἡμαῖρω μεγάλων, Αἰσχ. Αγ.940
 ἡμαῖρων μάχης, Σοφ.ἀπ.952 ἡμαῖρω βίου || μτ.
 ἀπαρφ. ἐπιθυμῶ, ποθῶ ἢ πράζω τι : Σόλ.13,7,
 Αἰσχ.Πέρο.233 ἡμαῖρ ἑμὸς ποῖς τήνδε θηράσαι
 πόλιν || μτ. οὐδ. ἐπιθ. : Σοφ.ΟΤ 59 γνωτὰ κοῦκ
 ἀγνωτὰ μοι προσήλθεθ' ἡμαῖροντες || κ.ἀπολλ. :
 Σοφ.Ἠ.1053 οὐδ' ἄν σφοδρῶ ἡμαῖρουσα τυγχά-
 νης, Πλάτ.Κρατ.48D ἀσμένιοις... καὶ ἡμαῖρουσιν
 .. τὸ φῶς ἐγγίνετο 2) μέσ. ἡμερομαι, ἀόρ.
 α' ἡμαῖρῶν κ. παθ. ἀόρ. α' ἡμεῖρων, ὄρε-
 γαναι, ἐπιθυμῶ, μτ. γεν. κ. ἀπαρφ. : Ὀδ.Α 41
 ὄπητόν ἐν ἡδῆσῃ τε καὶ ἤς ἡμαῖρεται σίτης,
 Ἠ.ε 163 εἰ πως ἡμαῖραιτο παραδραθέειν φι-
 λῶτην, Ἦρ.3,123 χρημάτων ἡμαῖρεται μεγάλας,
 Σοφ.ΟΤ 386 λάθρα μ' ὑπελάθων ἐκβαλεῖν ἡμαῖρεται.

ημαῖν ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ εἶμ βλλ.

ημαῖρα (ή) ἀρχ. τ. τοῦ ἡμέρα βλλ. : Πλάτ.Κρατ.48C
 οἱ ἀρχαιοτάτοι ἡμαῖραν τὴν ἡμέραν ἐκάλεον.

ημαῖραμυξ-ύκος (ή) ἡ ἔχουσα ἡμεροδέσσαν δμυ-
 κὰ, ὠραῖον διάδημα, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης : Βακχ.
 16,9 ἡμαῖραμυξ δαά.

ημαῖρογυῖος-ον ὁ ἔχων ἡμεροδένα γυῖα, ὠραῖα
 βλεπὴ τοῦ σώματος : Πλάτ.12,137.

ημαῖροθαρκής-ους-ές μγν. ὁ προσδλῆπεν μέ ἐπι-
 θυμητικῶν ἐρωτικῶν βλέμμα : Παῦλ.Σιλ. Ἀμβ.275.

ημαῖροῖς-εσσα-εν (ήμερος) ὁ διεγεῖρων ἡμερον, πό-
 θον, ἐπιθυμίαν, ἀγοητοῦς, θελκτικὸς π. Ὀμ. πάντ.
 ἐπὶ πραγμ. : Ἠ.Ε 429 ἡμαῖροῖς... ἐργα γάμοιο,
 Ὀδ.Α 421 ἡμαῖροῖς ἀσιδῆ, Διον.Περ.947 ἡμαῖροῖς
 κισσός, Ἀγαθ.ΑΠΣ,277 ἡμαῖροῖνες ἐρωτες || ἐπὶ
 προσ. : Πίνδ.ἀπ.87,Θέων.1365,Θεοκρ.7,116 τὸν ἡμε-
 ρόετα Φιλίνον, Κόλουθ.295 ἡμαῖροῖσσα νύμφη.

ημαῖροθῆλης-ους-ές ἰθαλλικὸ μγν. δωρ. τ. τοῦ
 ἡμεροθῆλης βλλ. ὁ ἡδῆως θάλλων, ἀνθῶν : Νικί.
 ΑΠ 564 ἡμεροθαλῆς ἐαρ.

ημαῖροῦσος-ον (ήμερος-νοῦς) ὁ ἔχων ἀξίερα-
 στον φυγῆν : Ὀρφ. Ὑμν.56,8.

ήμερος (ός) κ. νεώτ. πόθος, ἐπιθυμία πρὸς τι, μτ.
 γεν. πράγμ. ἢ κ. γεν. ἀντικ. ἢ ἀπαρφ. : Ἠ.Λ 89 σί-
 τος... περὶ φρένας ἡμερος αἰρεῖ, αὐτ.Ψ 14 γόου
 ἡμερον ὄρωσῃ ἡγαιεν ἐπιθυμίαν ἀρθῶν, πρὸς ἀ-
 νακουσίφην τῆς θλιφειας, Ὀδ.Δ 113 πατρός ὕφ'
 ἡμερον ὄρωσῃ γάμοιο, Πίνδ.Ο 3,33 γλυκὺς ἡμερος
 ἔσχεν... φυτεύσαι, Ἦρ.1,30 ἡμερος ἐπείρεσθαι
 μοι ἐπιθέσθαι || ὄμ. ἡμερον ἔχειν ἡμεροεσθαι :
 Ἦρ.5,106 || ἐν τῷ πληθ. ἀρμαὶ ἢ αἰσθήματα :
 Αἰσχ.Χο.299 πολλοὶ γὰρ εἰς ἐν ζυμπίνοιον ἡμε-
 ρῶ || ἀπολλ. ἐπιθυμία, ἔρωσ : Ἠ.Λ 446 ὡς σο
 νῦν ἐρσαι καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἰρεῖ, Πίνδ.
 Ο 1,41 δαρμένα φρένας ἡμερος, Αἰσχ. Αγ.544 ἔρωσ
 πεληγημένος || ὡς κέρφ. ὄν : Ἠσιόδ.Ὀ 64 Κά-
 ριτῆς τε καὶ ἡμερος, Πλάτ.Συμπ.197D ἔρωσ...

Χαρτίτων, 'Ιμέρου, Πόθου πατήρ' 2) ως ἐπιθ. μ. ἐν τῷ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. Ἐντίν.ΑΠ 9,226 ἱμερον αὐλήτικῆν, Ἐντίν.Σ.δ.ΑΠ 7,30 ἱμερα μελιζέσθαι. **ιμερόφρων-ος** (ὁ) (ἱμερος-φώνη) ἡ γυν. ὁ ἔχων θελκτικὴν διάθεσιν Ἐ. Δωροδ.π. Ἡφαιστ. Ἄστρ.3,9.

ιμερόφρωνος-ον (ἱμερος-φώνη) ὁ ἔχων φωνὴν θελκτικὴν Ἐ. Σαφ.39 ἱμερόφρωνος ἀπῶν, Ἄλκμ.26.

ιμερῶ αἰολ. τ. τοῦ ἱμερῶ βλλ.

ιμερτός-ή-όν (ἱμερῶ) ἐπιθυμητός, ποθητός, ἀγαπητός Ἐ. Ἰλ.Β 751 ἱμερτός Ἰταρῆσιος, Ἰγμν. Ἐρμ.510 ἱμερτὴ κίθαρις, Ἡσιόδ. Ὁ 577 ἱμερτοὶ στέφανοι, Πίνδ. Π 3,99 ἱμερτόν λέχος, Σίμων. 115 ἱμερτὴ ἡλικίη (ἀγαπητὴ ζωή) ἥ ἐπι προσ.: Ἰουλ.ΑΠ 5, 297 ἱμερτὴ Μαρίη μεγαλίζεται ἥ ὄμ. ἐπιθ. τοῦ Ἄπολλ. κ. τοῦ Διουσύου ἥ Ἰουλ.ΑΠ 7,524,10 ἥ τὸ οὐδ. ἱμερτόν τὸ ἐπέραστον Ἐ. Πλούτ. Ἡθ.926F.

ιμερόδης-ους-ες ἡ γυν. ἱμερόδης βλλ. Καλλιμαρ. 11. **ιμέσος** Ἐπιγρ., ὄγρ. ἱμέσωνος πρὸθ. μτ. γυν. ἐν μέσῳ, μεταξὺ Ἐ. Ἐπιγρ. ἱμέσος Πελειῶν, αὐτ. ἱμέσων τοῖς Διδύμοις.

ιμέστος Ἡσ. ἐδικη.

ιμητός-ή-όν (ἱ μῶ) ἀρκ. λεξ. ὄν δύναται τινὰ νὰ ἀντλήσῃ, ἀντλήτός Ἡσ.

ιμιδα (τὸ) νεώτ. χημ. αἱ δευτεροταγεῖς ἀμίαι.

ιμίνη Ἡσ. «κοτύλη» 2) νεώτ. χημ. ἕκασταν τῶν ὀργανικῶν παραγῶγων τῆς ἰμυνίας.

ιμητραον Ἡσ. «υπόζωσον».

ιμμεφής Ἐπιγρ. ἔμμεφής βλλ.

ιμμεναι ποι. τοῦ ἱμεναι, ἱέναι, ἀπαφρ. τοῦ εἶμι βλλ.

ιμμοραλισμός (ὁ) νεώτ. (γαλλ.) ἡ ἔλλειψις ἠθικῶν κώπτης 2) φίλος, ἡ ἠθικὴ δοξασία, ἡ ὀδηγοῦσα εἰς τὴν σχετικότητα τῶν ἠθικῶν ἀξιών.

ιμονιά (ἡ) ἱμιάς τὸ σχοινίον δι' οὗ ἀντλοῦσιν ἐκ φρέατος ὕδωρ Ἐ. Ἄλεξ. 17,49, Ἀπολδ. Γελ. 1, Φιλ. 2,89, Λουκ. Ἰκαρ.7 ὕδατοποιεῖν τοὺς ἀστῆρας τοῦ ἡλίου καθάπερ ἱμονιά τινι τὴν ἱκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης ἀνασπώντος ἥ ἱμονιῶν ἀπολ. μήκος σχοινίου Ἐ. Ἀριστφ. Ἐκκλ.351 ἀλλά σὺ μὲν ἱμονιῶν ἀνοπατεῖς ἢ ἀλλὰ οὐ ἀνοπατεῖς τόσην ὥραν, ὡς νὰ ἐβγαζές τι μακρὸ ὡς σχοινίον φρέατος 1.

ιμονιστρόφος (ὁ) ὁ περὶστρέφων τὴν ἱμονιῶν, ἀντλῶν ὕδωρ Ἐ. Ἀριστφ. Βάτρ. 1297 πόθεν συνέλεξας ἱμονιστρόφου μέλα.

ιμονιστροφεύμαι-εμαι ἡ γυν. στρέφωμαι ὡς ἱμονιά βλλ. Ἐ. Μιχ. Ἀκομ. 1,80,17.

ιμνασις-εως (ἡ) ἀρκ. τ. τοῦ ἱμνασις βλλ.

ιμνάσιον Ἡσ. «ἐμβλεφον».

ιμπερατορία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν σκιαδανθῶν.

ιμπεριαλισμός (ὁ) νεώτ. τάσις κράτους πρὸς κυριαρχίαν ἢ πρὸς ἐξάπλωσιν τῆς πολιτικῆς καὶ οικονομικῆς ἐπιβολῆς, ἐπιρροῆς αὐτοῦ ἐπὶ τὰ χερῶν. **ιμπεριαλιστής** (ὁ) νεώτ. ὁπαδὸς τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ βλλ.

ιμπεριαλιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἱμπεριαλισμὸν βλλ. ἥ ὀθ. κατακτητικός ἥ ἱμπεριαλιστικὴ πολιτικὴ.

ιμπερίουμ (τὸ) (λατ.) νεώτ. ἡ παρὰ Ῥωμαίους ἀνωτάτη στρατιωτικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξουσία 2) ὄμ. αὐτὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος.

ιμπλατία (ἡ) Ἐπιγρ. ἀρκ. τ.-του ἔμπλατία βλλ., ἱερὰς πλάκοῦς.

ιμπόλης Ἡσ. «ἐλήπτης».

ιμπραξίσιος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἴδιαις δαπάναις ἀναλαμβάνων θεατρικὴν ἐπιχείρησιν ἥ εἰδ. ὁ ἴδιαις δαπάναις ἐπιχειρῶν τὴν ἀνὰ τὰ μεγάλα κέντρα τοῦ κόσμου ὀργανῶνσιν συναυλιῶν, θεατρικῶν παραστάσεων, ἱπποδρωμῶν κττ.

ιμπρασιονισμός (ὁ) νεώτ. χεγοντορία ἐν τοῖς καλαῖς τέχναις ἀποδίδουσα εἰς ἀπόδοσιν τῆς πραγματικότητος ἐν τῇ φύσει καὶ ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῶν συναισθημάτων.

ιμπρασιονιστής (ὁ) νεώτ. καλλιτέχνης ἢ φιλότεχνος, ὁπαδὸς τοῦ ἱμπρασιονισμοῦ βλλ.

ιμπρασιονιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἱμπρασιονισμόν βλλ.

ιμπτω ὄγρ. τοῦ ἱπτω ἐνέργ. τοῦ ἱπτωμαι βλλ.

ιμφαίνειν Ἐπιγρ. ἐμφαίνειν βλλ.

ιμφας Ἡσ. «εὐζέας Θεταλόγ».

ιμφιος Ἡσ. «Ποσειδῶν ὁ ζυγίος».

ιν ἀρκ., κυρη. κ. κρητ. τ. τοῦ ἐν βλλ. Ἡσ.

ιν-ός (τὸ) ἐν ΠΔ κ. δικλ.) ἡ γυν. ὁ βλ., ὄ. γρ. εἶν, ἐδροαῖκόν μέτρον ὕδρων Ἐ. ΠΔ Ἐξ.29,40 ἐν ἐλαίῳ κεκομμένῳ τῷ τετάρτῳ τοῦ εἶν. καὶ σπονδῆν τὸ τετάρτον τοῦ εἶν τοῦ οἴνου, Ἰώσ.ΠΙ 565 πλέων τοῦ ἱν ἑλαίεστο (τῷ ἐλαίῳ) Ἐ. Ἰστ. 1282,51.

ινα κ. μσν. κ. νεώτ. Α. Ὡς ἐπίρρ. τόπου, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐκεῖ Ἐ. Ἰλ.Κ 127 ἱνα γάρ σφιν ἐπέφρασον ἠγερέεσσαι ἥ κοιν. ἀναφωρ. ὅπου Ἐ. Ἰλ.Β 558 σπῆς δ' ἄγων ἱν' Ἀθηνάων ἱσταντο φάλαγγας, Ἡρ.2,133 εἰς τὰ ἄλασα πλανώμενον καὶ ἱνα πυνθάναιτο εἶναι ἐνηθῆτῆρια ἐπιτηδεύματα, Πίνδ. Ο 1,98 ἐν δρόμοις Πέλοπος, ἱνα ταχυτάς ποδῶν ἐρίσεται, Ἀισχ.Πρ.21 τῷ δ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ, ἱν' οὔτε φωνῆν οὔτε τοῦ μορῆν βροτῶν ὄψει, Πλάτ. Ἀπολ. 17C εἰσθα λέγειν καὶ ἐν ἀγορῇ, ἱνα ὕμῳ πολλοὶ ἀκηκόασι, Ἐπιγρ. ἱνα ἡ Νίκη (ἐστίν) Ἄρρ. Ἀν. 1,3,2, Λουκ. Χάρ. 22 κ. μτ. μορ. ἥ Ἰ.Υ 478 ἱνα τε, αὐτ.Ψ 382 ἱνα παρ, Λυσ. 13,72 ἐν τῷ αὐτῷ στήλῳ, ἱνα παρ Ἰσραυλοῦλον ἥ μτ. ὑποτ. ὅπουδῆποτε Ἐ. Σοφ.ΟΚ 405 μὴδ' ἱν' ἀν σαυτοῦ κρατοῖς ἥ κ. ὡς πλავ. ἐρωτημ. Ἐ. (Ἡρ.) 1,79 δεῖ με πρὸς τούτοις ἐπι φράσαι ἱνα τε ἐκ τῆς τῆ φρου ἢ γῆ ἀναισιμῶδη ἥ ὄμ., μεθ' Ὀμ. ὡς ἄλλα ἐπίρρ. τόπου, μτ. γυν. Ἡρ. 1,98 ἱνα τῆς χώρας Ἰδίου τῆς χώρας 1, Σοφ.ΟΤ 367 οὐδ' ὄραν ἱν' εἰ κακοῦ (εἰς ποῖαν δυστυχίαν εὐρίσκειται ἢ Πλάτ. Σοφ.243B ὄραν ἱν' ἐσμέν αὐτοῦ πρὸς τῆς ἀπορίας ἥ μτ. ρημ. κινήσεως, ποῦ, ὅπου Ἐ. Ὁδ.Δ 821 ὁ γε τῶν ἐν δῆμῳ, ἱν' σχεταί, ἡ ἐνὶ πόντῳ, Σοφ.ΟΤ 687 ὄραν ἱν' ἡ κει, Ἰσοκ.4,74 ἱνα παρ ὄρμητα 2) ἐπὶ περιστάσεων, ὁπότε Ἐ. Ὁδ.Ζ 27 σοὶ δὲ γάμος ἐστίν, ἱνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτῆν ἐνυυθαί (καθ' ὃν γάμον πρῆπει ἥ), Ἀντιφ.6,9 ἱνα μετ' ἐξῆν αὐτοῖς, ἐν ταῦθα ἥ (ὅτε ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν) ἥ ὄμ. ἐάν Ἐ. Ἰλ.Η 353 (ἀμφ.), Ἀρχιλ.74,7.

Β. Ὡς συνδ. τελικ., ὅπως, διὰ νῶ, μεθ' Ὀμ. συνήθ. ἐν ἀρχῇ κ. ἐνίστη ἔχον πρὸ αὐτοῦ ἐμφαντικὴν ἱνα λέξιν Ἐ. Ἰλ.Η 26, Ἡρ. 1,29 ἱνα δὴ μὴ τῶν νόμων ἀναγκασθῆ λύσει, Πλάτ. Πολ.420B ἱνα δὴ δλη ἡ πόλις εὐδαίμωνῃ ἥ μτ. ὑποτ., ἡ γουμ, ἀρχικῶ χρν. ὄριστ. ἡ ὑποτ. ἡ προστ.: ἡ γουμ, ἐνεστ. ὄριστ: Ὁδ.Β III ὑποκρίνοντα ἱν' εἰδῆς αὐτὸς σφ' θυμῷ, Ξεν. Ἀπομ.3,2,3 βασιλεὺς ἀρεῖται ὄχη ἱνα ἐαυτοῦ καλῶς ἐπιμελῆται, Ἰσοκρ.32 καὶ τὰς ἀρετὰς ἐπιτιθεόμενον, ὄχη ἱνα τῶν ἄλλων ἔλαττον ἐχωμεν ἡ γουμ, παρακ. ὄριστ. Ἐ. Ἰλ.Α 203 ἐλλήλοισθα, ἡ ἱνα ὄδριν ἴδη Ἀγαμέμνονος ἥ ἡ γουμ, μέλλ.: Ὁδ.Β 307 πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί, ἥ ἱνα θάσσον ἱκησι, Ξεν.ΚΠ 1,2,15 διατελεῖ τὸν λοιπὸν βιον. ἱνα, δὲ. Ἐ. Δηλῶθῃ πάσα ἡ πολιτεία ἡ γουμ, ὑποτ.: Σοφ.ΟΤ 364 εἶπω τι ἥ ἱν' ὄργιζῃ πλέων ἡ γουμ, προστ.: Ἰλ.Τ 348 ἴθι ἥ ἱνα μὴ μιν λιμὸς ἱκηται, Ἀισχ.Πρ.61 πόρπαον ἀσφαλῶς, ἱνα μέθη ἥ ἡ γουμ, ἱστορ. χρν., ἐν παρομοίωσει, ἐνθα ὁ ἀφρ. ἀναφωρ. ἐκείς διανδῆποτε ἥ περὶσάσιον Ἐ. Ὁδ.Ε 490 σποδὴ ἐνέκρυψε μελαίνη ἀγροῦ ἥ ἱνα μὴ πῶθεν ἀλλοθεν αἰοῖ ἥ ὁ ἀφρ. ἐν χρ. Ἐ. Ἰσοδῶντος μτ. παρακ.: Ἰλ. 1,99 τοὶ Ζεὺς ἐγγυάσειν ἥ ἱνα σφίσι βουλευθήσθα, Ἡρ.5,91 ἱππῆν μετεπεμφάμεθα ἥ ἱνα κοινῷ τὸ λόγῳ ἀποδώμεν, Δημ. 117 πετραχίας κατέστησεν, ἱνα μὴ κατὰ πόλεως βουλευώσιν ἥ ἡ γουμ, εὐκτ. μτ. τοῦ ἄν ἡ προηγ. εὐκτ. μτ. ταῦ οὐκ ἀν, ἐν χρ. ἐπὶ ἐνν. προστ.: Ἰλ.Ψ 264 οὐκ

ὄν δὴ μοι ἀμαξαν ἐφοβήσασαίτε, ἵνα πρήσωμεν ὄδοιο, Λυσ.7,12 βουλοίμην ἄν . . ἵνα' || ἡγασμ. παρατ. μτ. τοῦ ἄν : Δημ.623 λέγειν πρὸς ὑμᾶς ἐπαινεῖσθαι, ἵν' εἰδῆτε . . || μτ. εὐκτ. ἡγουμέν. ἱστορικοῦ χρν. : 'Ἰλ.Ε3 δῶκε ἄρσους, ἵν' ἐκθλος μετὰ πᾶσιν . . γένοιτο, Αἰσχ.'Επ.215 ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων φιλίας, πόλεος ἵν' ὑπερκόσων ἀλκάν, Λυσ.3|| φύλακας κατέστησαν . . ἵν' . . εἰσαρπάσαντες αὐτὸν ἡγοῦμ. ἱστορικοῦ ἔνεστ. : Εὐρ.'Εκ.11 ἐκέμπει λάθρῳ, ἵν' εἴποι' 'Ἰλαυ τεῖχη πέσοι' ἐνίοτ. εὐκτ. κ. προστ. ἀκολοῦθ. ἐν ἀλληλαλήλοις προτ. : 'Ὀδ.Γ77 ἵνα μιν περὶ πατρός. . ἔραϊτο, 'Ηρ.8,76 ἀνήγον τὰς νῆας, ἵνα δὴ ταῖσι . . μηδὲ φυνεῖν ἐξῆ, Δημ.651 ἔγραψεν ἵνα . . μηδὲν ἀπέδῃ ὑμῖν συμβῆ' ἡγοῦμέν. εὐκτ. ἡ εὐκτ. μτ. τοῦ ἄν : 'Ὀδ.Σ369 ὄρεσανον ἔχοιμι. ἵνα πειρησάμεθα ἔργου, Σοφ.Φιλ.325 θυμὸν γένοιτο, χειρὶ πληρῶσαι ποτε, ἵν' αἰ Μυκῆναι γυνοῦν, 'Αριστ.Εἰρ.413 βουλοῖντ' ἄν ἡμᾶς ἐξολωθῶσιν, ἵνα . . λάθοιεν' σπῆν. ἡγοῦμένου ὀρκτικοῦ χρν. : 'Ὀδ.Ρ250 ἄξω τῆλ' 'Ἰθάκης, ἵνα μοι βίσιον πολλὸ ἀγοῖμ, 'Αριστ.Βάτρ.24 ταῦτον δὲ, ἵνα μὴ ταλαιπωροῖται, Πλάτ.Πολ.410C οἴανται καθίστασιν, ἵνα . . τὸ σῶμα θεραπεύσιντ' || μτ. παραφρημ. χρν. ὄριστ., προηγοῦμ. ἀνεκκληρῶτόω εὐχῆς : Πλάτ.Κριτ.44D εἰ γὰρ ὤφελαν . . οἷοι τε εἶναι αἰ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵνα οἷοι τε ἦσαν αὐ καὶ ἀγαθὰ προηγοῦμ. ὄριστ. μτ. τοῦ ἄν πρὸς ἔκφρασιν πράγμ. μὴ ἐπακολοθησάντος ἢ μὴ δυναμένου νὰ ἐπακολοθῆσθαι : Σοφ.ΟΤ1389 οὐκ ἄν ἐσχόμεν . . ἵν' ἡ τυφλότης καὶ κλύων μὴ δύν, Πλάτ.Μέν.89D ἡμεῖς ἀν παραλαθόντες . . ἐφυλάττομεν ἐν ἀκροπόλει, . . ἵνα μηδεὶς αὐτοῦς διέφθεῖρεν, Δημ.849 τὸ πράγμ' ἄν ἐξελέγην ἐξήτησαν ἄν. . ἵν' εἰ μὴ παραδίδου, μηδὲν δίκαιον λέγειν ἐδόκουν' κατόπιν ρημ., οἷα τὸ ἐχρήν κ. ἔδει : Εὐρ.'Ἰην.647 κρήν δ' εἶς γυναικα πρόσπολον οὐ περᾶν, . . ἵν' εἶχον . . Πλάτ.Πρωτ.335C σὲ ἐχρήν ἡμιν αὐγαῖρεν τὸν ἀμφοτέρα δυναμένον, ἵνα συνουσία ἐγγίνετο, Δημ.715 κρήν σὲ εἰδῶτα τὸν νόμον . . ἵνα τοῦταν τὸν τρόπον πράττων . . ἢ μὴ ἐκπληρωθείσης ἐπιθυμίας : Πλάτ.Θεαιτ.161C τεθαύμακα στί (ἔδει εἰπεῖν) . . ἵνα . . Δημ.958 ἀντί τοῦ κοσμεῖν (ἰδὲν κοσμεῖν), ἵνα : . . μετὰ ἔνεστ. ὄριστ. εἰς γενικὰς διαθεβασίσεις : Πλάτ.Ἰν.1,8,5 οὐδὲ γὰρ τὸ εἶναι ἔχει ἡ ὕλη, ἵνα ἀγαθοῦ ταύτη μετελεχεν' || ἵνα μὴ ὡς τὸ ἀρνητ. τοῦ ἵνα, διὰ νὰ μὴ : 'Ἰλ.Τ349 στάξον ἐνὶ στάθεσ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκησι' 3) μτν. ὡς τὸ ὄπως κατόπιν ρημ. σημαινόντων θέλησιν καὶ προσπάθειαν, διαταγῆν κ. παράκλησιν : Δημ.279 ἀξιοῦν ἵνα βοηθήσῃ, Διον.Αλ.1,82 δεῖσασθαι ἵνα . . , 'Αρρ.'Επικτ.3,23,27 παρακαλεῖν ἵνα, ΚΔ Μάρκ.6,12 ἀκήρυξαν ἵνα μετανοήσωσιν δδ. ἵνα μτ. ὑποτ. ὡς ἀπαφρ. : ΚΔ 'Ἰω.15,8 ἐν τούτῳ ἵνα καρπὸν φέρητε (ἐν τῷ φερεῖν) κ. ὥστε νὰ : ΠΔ Γέν.22,14 . . ἵνα εἰπωσιν σήμερον, ἐν τῷ ὄρει κήριος ὤφθη, Πλουτ.'Ἰθ.333Α, Πορφ.Αποχ.2,33' || ὄμ. διότι : 'Ανών.π.'Απολλ.Δύσκ.Συντ.266,5 ἵνα ἀναγνώ ἐπιμήθην' 4) ἔλλειπτικοὶ χρήσεις ὅπου ὀρίζεται ὁ σκοπὸς τοῦ λεγομένου : Σοφ.Φιλ.989 Ζεὺς εὖθ', ἵν' εἰδῆς, Πλάτ.Πολ.507D ἵνα μὴ εἰπω δὲ τὸ ἐσθμῆ, Δημ.1102 ἵνα συνενώμ, Σέξτ.Εμν.Πυρρ.2,34 ἵνα δῶμεν . . || ἐν διαταγαῖς, ὄπως εἰσαγάγῃ ἀρχικὴν γῶμην : Πάν. ἵνα συνάξῃς, αὐτ. ἵνα λαλήσῃς, ΚΔ Μάρκ.5,23 ἵνα ἐλθῶν ἐπιθῆς τὰς χεῖρας αὐτῷ' || ἵνα τί (γένεται) πρὸς τί τέλος, πρᾶς τί, ἀπολ. εἰτὲ δὲ ἐρώτημα : 'Αριστ.Φ.Ἐκκλ.719 ἵνα τί; - δῆλον ταυτογ' ἢ ἀκολ. ρήμ. : αὐτ.Εἰρ.409 ἵνα δὴ τί τοῦτο δρᾶτον' || εἰς φράσεις περιεχούσας ἀγανάκτησιν, νὰ οικε. φῆξῃ ὅτι . . : 'Αρρ.'Επικτ.1,29,16' || π. μτν. γραμμ. μτ. ὄριστ., διὰ νὰ : ΠΔ'ΕΞ1, || καὶ ἐπέστησεν αὐτοῖς

ἐπιστάτας τῶν ἔργων, ἵνα κακώσωσιν αὐτοῦς ἐν τοῖς ἔργοις.
ἵναγόντων Ἐπιγρ. ἐναγόντων προστ. τοῦ ἐνάγω βλλ.
ἵναία (ἡ) μτν. δύναμις, ἐπὶ δυνῆς ἢ ρεύματος ἐν τῇ θαλάσσῃ : Περιπλ.'Ἐρ.Θαλ.46.
ἵναλίνας κυπρ. τ. τοῦ ἐναλίνω βλλ.
ἵνατι Ἐπιγρ. κρητ. τ. τοῦ ἔναντι βλλ.
ἵναῖρετος Ἡσ. ἱκανός, ἐνᾶρετος. Κύπριοι.
ἵναῖριον (τὸ) μων. ὑποκορ. τοῦ ἴς βλλ. : Φιλῶπ. 'Ἰω.Υπομν.61,31.
ἵνάσω μτν. κ. μων., μέλλ. -ᾶσω ἰνώ, ἱσγὺν παρέχω : Χαιροβ.Θεο.2,154, ΕΜ100,39, Σουῖδ.' || κ. μέσ. : Καλλ.ἀπ.126 ὅταν μ' ἵνάσωτο.
ἵναῖτερες Ἡσ. ἀγρ. τοῦ εἰνότερες βλλ.
ἵνατί (τὸ) δημ. τὸ γινάτι βλλ. : Πολίτ.'Ἐκλ.Τραγ.15,12 κ' ἀκόμα θὰ ζητήσῃ τὸν Πατριάρχη μας, | ὅπου τὸν ἐκρεμάσαν γιὰ τὸ ἵνατί μας.
ἵναχτεος -αν ὁ τοῦ ἵνάχου, ὃ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενος : Αἰσχ.Πρ.590 κήρης τῆς Ἰναχτεας.
-ἵναδ κατάληξις ἐπιγρ. σημαίνουσα παιδιῶς, συνθῆ. ἐν συνειρμ. μτ. τοῦ ρ. παίζω : Πολυδ.9,110, Θεόγνωστ.Καν.164.
ἵναδερθάνω (τὸ) νεώτ. χημ. πολύτιμον κυανοῦ συνθετικὸν ὀργανικὸν χρώμα.
ἵναδάλμη (ἡ) ἀμφ. ἐν πόπ., ἐπιθ. τῆς σελήνης.
ἵναδάλλομαι, ἀρ. ἰνδάλην, ἀποθ. σπαν. ἐν χρ. κ. συνθῆ. κτ. ἔνεστ. κ. παρατ. φαινόμενα ὄμοιος, ὁμοιάζω : 'Ἰλ.Ψ460 ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἴπποι, ἄλλος δ' ἠνίοχος ἰνδάλλεται, αὐτ.Ρ213 ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσι τεύχεσι λαμπρόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος, 'Αριστ.Σφ.188 ὡστ' ἔπον' ἰνδάλλεται ὁμοιοτάτος κλητήρος εἶναι πολλῶ, Πλάτ.Θεαιτ.189E τοῦτο γάρ μοι ἰνδάλλεται διανοσμένη (ἡ ψυχή), οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι, 'Αριστ.Κόα.397b,18 τὰ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν' || ὄμ. φαινόμενα εἰς τὸν ἵππ. τῶν π. : 'Απολλ.Ρ381E ἀμφὶ δὲ . . μεληδόνες ἰνδάλλοντο' || μτ. ὄστ. ὁμοιάζω : Πλάτ.Πολ.381E θεοὶ ἔξενος ἰνδαλλόμενοι, Θεοκρ.22,39 ἰνδάλλετο ἀργύρω, Λυκόφρ.597.
ἵναδαλμα-ατος (τὸ) (ἰνδάλλομαι) κ. μων. κ. νεώτ. μορφῆ, εἰκῶν, ὁμοίωμα : Ἡσ. «φαντάσματα, ἀφομοιώματα, εἰκόνες» : ΠΔ Σοφ.Σαλ.17,3 ἰνδάλμασιν ἐκταρασσομένοι, Αἰλ.Τ17,35' || εἰδῶλον : 'Επιγρ. ἰνδαλμα φυχῆς, Εἰρημ.ΑΠ5,250 ἰνδαλματα πυρσῶν, Φώτ.1,4,3 ἰνδαλμα ζωῆς' 2) εἰκῶν φανταστικῆ, ἰδεατῆ μορφῆ : Θεμιστ.Λογ.26,237D ἰνδαλμα καὶ διοίκησις φυχῆς' || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἰδεώδης ὑπαρξῆς, ἀντικείμενον κατρελας : ἡ γυναικὰ τὰ εἶναι τὸ ἰνδαλμὰ του.
ἵναδαματίζομαι μτν. ἰνδάλλομαι βλλ. : Λιδ.δάν.4,1069 ἴαμφ. γρ.1.
ἵναδαματικός-ἡ-ὄν μτν. φαντασιώδης, εἰκονικός : Επιγρ.ἀν.352Α.
ἵναδαμῶς (τὸ) (ἰνδάλλομαι) τὸ ἰνδαλμα βλλ. : Ἰην.'Επδ.18' || κτ. πληθ. πῆλος ποιημάτων τῆς τοῦ Φλακίου Τιμωνος : Διογ.Λ9,65.
ἵναδαμῖναι (αἰ) νεώτ. χημ. χρωστικαὶ οὐσίαι λαμβανόμεναι διὰ κοινῆς ὀξειδῶσεως τῆς διφαιλυμαίνης.
ἵναδάρων (τὸ) μτν. ὄνομα κολλυρίου : 'Αέτ.7,118.
ἵναδα Ἡσ. «μεσημβρία. Μακεδόνες».
ἵναδάνω (τὸ) νεώτ. χημ. κυκλικὸς ὑδρογανῶνδραξ.
ἵναδιανήτης (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. πολυπυρρτικὸν ὄλας τῆς ὁμάδος τῶν πλαγιολκίστων.
ἵναδάνος (τὸ) δημ., θηλ. ἢ ἰνδιάνος ὁ κάτοικος τῶν Ἰνδιῶν, ὃ ἰνδός 2) κ. ντιάνος, διάνας ἰνδόνος βλλ., κοβρικός, γάλλος.
ἵνδικάζω Ἐπιγρ. ἐνδικάζω βλλ.
ἵνδικάνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἰνδ-ἢ οὐρική οὐσία εὐρισκομένη ἐν τοῖς τῶν ὀδρων καὶ ἄλλων ἐκφρί-

σεων των ζώων 2) Ινδικάνη ή φυτική γλυκοζιτης άν εν ταις φύλλοις Ινδικοφόρων φυτών.

Ινδικανουρία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή απέκκρισις τής Ινδικάνης διά των ούρων.

Ινδικοειδής-ους-ές νεώτ. ό όμοιάζων προς τό χρώμα Ινδικόν || χημ. Ινδικοειδή χρώματα τάς όργανικών χρωμάτων μεγάλης βιομηχανικής σπουδαιότητος.

Ινδικοκαρμίνη (ή) νεώτ. χημ. κυανή χρωστική ούσια βάπτουσα άπ' εύθείας τό έριον.

Ινδικόπτηνον (τό) νεώτ. χημ. πολύτιμον κίτρινον χρώμα ύδατογραφίας και έλαιογραφίας.

Ινδικόν (τό) μτγ. κ. νεώτ. πολύτιμος κυανή χρωστική ούσια έξαγομένη έκ του φυτού Ινδικοφόρος ή βαφική, τό λουλάκι : Διοσκ.5,101.

Ινδικοπλάστης (ό) | πλάττω | γλωσσ. χρωματιστής, βαφείς | κώδ. Ινδικοπλεύστης.

Ινδικοπλεύστης (ό) | πλέω | μτγ. ό πλεύσας εις 'Ινδικήν' πρδλ. Ινδικοπλάστης || έπίθ. του μοναχού Κοσμά συντάξαντος ίδιον γεωγρ. χάρτην τής ύδρογειου.

Ινδικος-ον 'Επιγρ. 'Αρκσδ. ένδικος βλλ. : μή ό έστω Ινδικον μηδέοθι άλλα ή έν Τεγεία.

Ινδικός-ή-όν κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τας 'Ινδίας ή τους 'Ινδούς, ό άς των 'Ινδιών προερχόμενος : 'Ηρ.3,98 έστι τής 'Ινδικής χώρας τό προς ήλιον άνίσχοντα φάσμος, βί. 'Αλεξ.5600 τά τεύχη δέ τής πόλεως έξέ Ινδικού χρυσού. 'Ινδικαί χάραι' κ. ύπερβ. : Φιλίστρο. 'Απολλ.1,10 λίθους. των 'Ινδικωτάτων και θαυμασίων' || τό θηλ. 'Ινδική ως ούσα, ή χώρα των 'Ινδών, αι 'Ινδιαί' 2) 'Ινδικόν φάρμακον είδος πεπέρεως : 'Ιππ.Ιυν.1,81' 3) είδος κολλυρίου : Γαλ.12,780' 4) ή χρωστική τό Ινδικόν ως ούσα. βλλ. 5) νεώτ. ζωολ. Ινδική όρνις ή Ινδόςρνις βλλ. ό διάνος, καύρκος, γάλλος 6) νεώτ. βοταν. όμ. Ινδικός κάλαμος ό Ινδοκάλαμος βλλ. 7) όμ. Ινδική κανναβίς (θαγαενός των 'Ινδιών δένδρον, έξέ όμ παρασκευάζεται τό χασίς' 8) Ινδικά τέγγματα τέσσαρα βρεττανικά παράστημα συσταθέντα προς άνταμιοθην ύπηρεσιών προς τό βρεττανικόν κράτος τελειωθείσιν έν 'Ινδιαί' 9) Ινδική τέχνη ή χαρακτηριστική ύπό τής ύπομονής και έπιτηδειότητος περί την έκτέλεσιν 10) ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τους 'Ερυθροδέρμους, ά. 'Ινδοίς τής 'Αμερικής : Ινδικόν τόμαχικ (ό πέλεκυς τής έρυθροδέρμων).

Ινδικοφόρος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογ. των χειδρονών : Ινδικοφόρος ή βαφική (έξ ής έξάγεται τό Ινδικόν, τό λουλάκι).

Ινδικιών-ώνος (ή) | Ιλατ. indiatio | μτγ., μων. κ. νεώτ. κ. ή Ινδικτος ή επινέμησις βλλ., μονάς χρονολογίας έν τή εκκλησία, κύκλος 15 έτών, έκάστου τούτων άρχομένου άπό 1 Σεπτεμβρίου : 'Αθανασ.2,725Α, Κυρίλλ.3,77Β.

Ινδικτος (ή) μων.κ.νεώτ. ή Ινδικτιών : Πασχ.Χρον. 355,17, Χρον.Μορ.7300Η και τής Ινδικτου άνδόςης.

Ινδιξ-ικος (ό) | Ιλατ. index | μων. κ. νεώτ. κ. Ινδιξ, Ιντιξ δείκτης, πιναξ : Βασιλιά.60,35,2.

Ινδιον (τό) νεώτ. χημ. χημικόν στοιχείον, εύρισκόμενον εις μικράν ποσότητα έντός του όρυκτου σφαλερίτης βλλ.

Ινδις-ιδος (ή) έπί. θηλ. του Ινδικός, έσφ. άνάγκ.

Ινδιση έπίρρ. μτγ. έν τή γλώσσά των 'Ινδιών : Κτησ.έν Φώτ.Βιδλ.45,39.

Ινδιτσι (τό) δημ. τό φυτόν πολυανθές τό βολδορριζιον.

Ινδο- νεώτ. κ. δημ. πρώτων συνθετικών πολλών λέξεων δηλωτικόν σχέσεως προς τας 'Ινδίας ή τους 'Ινδούς, οίον Ινδοευρωπαϊκός, Ινδοπέπερι.

Ινδοαριανικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων εις τους 'Ινδοαριους : Ινδοαριανική γλώσσα.

Ινδοάριος-ον νεώτ., θηλ. κ. -ία ό ύπαγόμενος έθνολογικός εις μίαν των άριανών φυλών των 'Ινδιών.

Ινδοβακτηριανός-ή-όν νεώτ. ό έχων Ινδική άμα και βακτηριανή καταγωγήν : Ινδοβακτηριανόν άλάβητον.

Ινδογενής-ους-ές μτγ. ό έν 'Ινδια γεννηθείς : Μαν.1,297 Ινδογενής έλέφας.

Ινδογεωγραφικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τους 'Ινδογεωγραφικούς, ά. Ινδοευρωπαϊκός, Ιαπετικός : Ινδογεωγραφική γλωσσική όμοιοθία.

Ινδογεωμανοί |οι| νεώτ. περιληπτική όνομασία των λαών, άν αι γλώσσαι έχουσι κοινήν καταγωγήν έκ τής λεγομένης Ινδοαγεωγραφικής.

Ινδογονιδια (τά) νεώτ. χημ. πρώτωνα συμπυκνώσεως Ινδοζύλλου μετ' άρωματικών άλδευδών, άι Ινδογονιδια

Ινδοιρηνικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων εις την 'Ινδικήν ηερσάνησον ή τον 'Ινδικόν 'Ωκεανόν και τον Ειρηνικόν 'Ωκεανόν : Ινδοειρηνική περιοχή | μία των θαλασσίων ζωογεωγραφικών περιοχών.

Ινδοευρωπαϊκός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τους 'Ινδοευρωπαϊκούς, ά. Ινδογεωγραφικός, Ιαπετικός.

Ινδοευρωπαϊός (ό) νεώτ., θηλ. -α μέλος μιάς των Καυκασίων φυλών τής Ευρώπης ή τής 'Ινδίας : || κτ. πληθ. ά. 'Ινδογεωμανοί βλλ.

Ινδοθεν έπίρρ. μων. έξέ 'Ινδίας : Ευστ.Πον.302,57.

Ινδοειρηνικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις μίαν έκ των δύο συστάδων των άριών γλωσσών : Ινδοειρηνική γλώσσα.

Ινδοκάλαμος (ό) νεώτ. βοταν. τό Ινδικόν δένδρον βαμβούσα ή μπαμπού, ά. Ινδικός κάλαμος.

Ινδοκαρπ-ατος (τό) νεώτ. παλαιοκ. γένος εκλειφάντων ζώων τής οικογ. των έγγενοκαρπιδών.

Ινδοκινεζικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις την 'Ινδοκιναν, ό τής 'Ινδοκινας' 2) ό Ινδικός άμα και κινεζικός, ό άνήκων εις τας μογολικούς φυλάς των 'Ινδιών, ά. Ινδοσινικός : Ινδοκινεζική γλωσσική όμοιοθία.

Ινδολάτρη (ό) |δδλμωμ| μτγ. έπίθ. του Διονύσου, ό καταστροφεύς των 'Ινδών : ΑΠ 9,52Δ.

Ινδολογία (ή) νεώτ. ή μελέτη τής Ιστορίας, φιλολογίας, τέχνης κηλ. των 'Ινδιών.

Ινδολόγος (ό) |λέγω| νεώτ. ό μελετών τας εκδηλώσεις του πολιτισμού των 'Ινδιών, ό ασχολούμενος εις την Ινδολογίαν.

Ινδομαλαϊκός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις την 'Ινδιαν άμα και την Μαλαϊσίαν.

Ινδοζάλη (ή) νεώτ. χημ. οργανική ούσια σημαντική άπό βιοχημικής άπόφωας έμφανισμένη εις μέν τά ζώα ύπό μορφην έστέρας του θεικού όξέος, εις δε τά φυτά ως γλυκοζιτης.

Ινδοπάπερι-εως (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογ. των μυρτοειδών.

Ινδορην-ιθος (ό,ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών τής οικογ. των φαισινιδών, Ινδιάνος, διάνος, καυρκος.

Ινδος (ό) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., θηλ. δημ. -ή ό κάτοικος των 'Ινδιών : 'Ηρ.3,38' || συνθή. κτ. πληθ. έπί των άδηγούντων τους έλέφαντας : Φύλαρχ.36Γ, Πολύδ.1,40,15 θηρια δε έν αυτοίς μέν 'Ινδοίς έλας δέκα' 2) ό ποταμός 'Ινδος : 'Ηρ.4,44' 3) είδος παραλογοισμού : Πλούτ.'Ηθ. 133Β όταν των 'Ινδών αναλύειν ή διαλέγεσθαι περί του Κυριευσταός έν δειψνω μέλλωμεν' 4) ως έπίθ. ό Ινδικός : 'Αδοτ.ΑΠ 9,54Δ.' 5) ή 'Ινδή (έμπλαστρος, όνομασία εμπλάστρου : 'Ορειβ.όπ.88' 6) νεώτ. κ. ό τής έν 'Αμερική φυλής των 'Ερυθροδέρμων.

Ινδοσινική (ό) νεώτ. ό κάτοικος τής 'Ινδοκινας, 'Ινδοκινέτος.

Ινδοσινικός-ή-όν νεώτ. ό Ινδοκινεζικός βλλ.

ινδουισμός (ό) νεώτ. περιληπτικός όρος δηλώντ τόν σύνολον τών θρησκευτικών πίστεων, προλήψεων, έθιμων τής πλειονότητας του Ινδικού λαού, άνηκόντων ούτως εις μίαν έκ τής καταπτώσεως του βραχμανισμού προελλούσαν θρησκείαν, κατά τόπους έν πολλοίς παραλλάσσουσας και έστερημένην ένιατου δόγματος και μεταφυσικής θεολογίας, κατ' αντίθεσιν προς τόν βραχμανισμόν και τόν βουδδισμόν.

ινδουιστής (ό) νεώτ. ά οπαδός του Ινδουισμού.

ινδουρος 'Ησ. «άσπάλαξ».

ινδουσανικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν 'ινδουσανόν: **ινδουστ**- γλώσσα.

ινδοφόνος-ον (φένω) μτγ. ό φονεύων 'ινδούς: Νόων.Δ.17,387· πρβλ. 'ινδολετής.

ινδοφυής-ούς-ές (φύω) μον. ό φυείς ή φυόμενος έν τή 'ινδική: Φιλής.1205.

ινδοχοιρός (ό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικών τής οικου. τών ήμισοιδών.

ινδοφός-α-ον μτγ. ποι. ό 'ινδικός: Νόων.Δ.17,380.

ινδός (α) πληθ. του τ βλλ.

ινέω 'Ησ. «είναι».

ινέω (λατ. inepia) Ιων. κ. Ινάω, μέσ. μέλλ. Ινήσομαι κενώ, άδειάζω, καθαρίζω' Γαλ.Λεξ.'Ιπν. «ίνεοι, κενοί» κ. μέσ.: 'Ιπν.Ιυν.1,52· κ. παθ.: αút. Τόπ.'Ανθρ.27· 2) ρηματ. π. Ινιθρός Ινισίς.

ινφοικός (ό) 'Επιγρ. Αρκ. τ. του έννοικός βλλ.

ινη (ή) Πι μτγ. ή τς βλλ. έν είδ. σημ.: Περιπλ. 'Ερ.Θαλ.65 τας άπό τών καλάμων Ινισίς.

ινηθμός (ό) (ινέω) κένωσις, κάθαρσις κοιλίας: 'Ιπν.Τοπ.'Ανθρ.16,33.

ινισίς-εως (ή) (ινέω) ό ινηθρός βλλ.: 'Ιπν.Τόπ. 'Ανθρ.16,20, 'Ερωτιαν.186.

-ινι όημ. έπίθημα ύποκοριστικόν, προελθόν άπό λατινοϊταλικά όνόματα, οίον σκαρπίνι, λουατρίνι.

ινία (ή) νεώτ. γένος κητών έκ τών δελφινιδών.

ινιακός-ή-όν νεώτ. άνατ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν Ινίον, εις τόν όπισθεν μέρος του κρανίου: **Ινιακόν** όστούν (μονοφύεθ όστούν του κρανίου προς τόν όπισθιον και κατώτερον μέρος)· **-Ινιακός** **λοδός** [ό όπισθιος του έγκεφάλου].

ινιδιον (τό) νεώτ. άνατ. έκástη τών λεπτοτάτων Ινών τών άποτελουσών τά συνδετικά ή κολλογόνα.

ινισγκέφαλος (ό) νεώτ. τερατογονική διάπλασις, ένθα ό εγκέφαλος εύρίσκεται κατά μέγα μέρος έντός του κρανίου.

ινική (ή) νεώτ. φυσιολ. ούσία λευκιματσειδούς φύσεως του αίματος, άπαχωριζόμενη αυτομάτως αυτού κατά τήν έκ φλεβός έκχυσιν.

ινικοδόσον (τό) νεώτ. φυσιολ. Ινωδόσον βλλ.

ινίνη (ή) νεώτ. φυσιολ. λευκιματσειδής ούσια του αίματος, δ. Ινωδες.

ινισαυχενικός-ή-όν νεώτ. άνατ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν Ινιον και τόν αυχένα: **ινισαυχενικοί** μύες (πέντε βροχείς μύες μεταξύ του Ινιακού όστου και τών δύο πρώτων αυχενικών σπονδύλων).

ινιδύμος (ό,ή) νεώτ. τερατογονική διάπλασις, καθ' ήν άμφότεραι αι κεφαλαί είναι ήνωμέναί επί τά πλάγια προς τόν μέρος τών Ινιακών όστών.

ινισπιτροφικός-ή-όν νεώτ. άνατ. ό διφυής: **ινισπιτροφική** διάρθρωσις.

ινιαμαστσειδής-ούς-ές νεώτ. άνατ. ό κείμενος μεταξύ του Ινίου και τής μαστσειδούς άποφύσεως: **ινιαμαστσειδής** ραφή.

ινίον (τό) κ. νεώτ. ύπακορ. του τς, τόν όπισθιον και κάτω μέρος του τριχουτού τής κεφαλής, τόν Ινιακόν όστούν: 'Ιλ.Ε.73 βεβλήκει κεφαλήν κατά Ινίον **όξεί** **δουρί**, 'Αριστλ.Ζι.491α.33 του τριχουτού κρανίου τόν μέν πρόσθιον βράγμα, τόν δέ όπισθιον Ινίον.

ινιον (τό) μτγ. ύποκορ. του Ίν, π. Αημητικός, μέτρον άγγών, ό ζέστης: Πάν.,Γαλ.19,769.

Ινις-εως (ό,ή) υός: Αλογ.Εύμ.323 **Ινίς** μ' άτιμον τίθησιν, Λύκ.570· || θηλ. ή θυγάτηρ: Εύρ.ΙΑ.119 **ήν** **στέλλειν τάν σάν Ινιν**: 2) σκύνος: Αλογ. 'Αγ.717 **έθρεφε** **δέ** **λέοντος Ινιν** **δόμε** (ιδιόρθ. άντί σίνιν): πρβλ. Ιννην κ. Ινως.

ινκαετός (ό) (λατ. incaetus) νεώτ. νομ. π. βυζαντ. ό άδέμιτος γάμος, αιμομύζια.

ινκόνιτο (λατ. incognito) νεώτ. διεθν. έσφ. ή προσφρά **ινκόνικνιτο**, επί έπισήμων προσώπων, άνεπισήμως, 'ιδιωτικώς' || κτ. έπέκτ. επί πράξεων, κρυφίως, μυστικά: **έυεργετεί** **ινκόνιτο**: 2) τόν **ινκόνιτο** **ώς** **ούσα** **δύκλ.** ή μυστικότης πράξεως ή ενεργείας έπισήμου πίνος προσώπου, ό άνεπισήμως χαρακτήρ: έπέμεινε νά διατηρήση τόν **ινκόνιτο**.

ινμυνηός-ούς-ές 'Επιγρ. έπίμυμτος, άσεβής.

ινμυνος-ον 'Επιγρ. έπίμυμτος, καταδικαστέος, κατακριτέος.

ιννην 'Ησ. «έκόρην μικράν, και τήν έν τώ όφθαλμώ».

ιννος (ό) ό γίνος βλλ.: 2) 'Ησ. «ίνουος, παιδός».

ινουλα (ή) (λατ. inula) μον. τόν έλέκειον βλλ.: Γεωπ.9,27.

ινωδίαστη (ή) νεώτ. άνατ. έκαστον τών μονίμων κυττάρων του Ινωδούς συνδετικού Ισταθ, ά. Ινωκίτταρον.

ινωειδής-ούς-ές (ίς - είδος) ό Ινωδής βλλ., ό νευρώδης: Θεόδωρ.Φ.3,12,7.

ινόκαρπος (ό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικουεν. τών **δαλδερμιδών**.

ινουκίτταρον (τό) νεώτ. άνατ. ή ινωδίαστη βλλ.

ινολιπωμα-ατος (τό) νεώτ. Ιατρ. μεικτός καλοήθης όγκος έξ Ινωδους και λιπώδους όστού.

ινολυτικός-ή-όν νεώτ. φαρμακ. ό έπενεργών διαλυτικώς επί τών Ινών: **ινολυτική** **ένεργεια**.

ινουμάμα-ατος (τό) νεώτ. Ιατρ. νεόπλασμα συγκεκλιμενον έξ Ινωδους Ισταθ μετά λείων μυϊκών Ινών.

ινουπαγής-ούς-ές (πήγγυμι) **ινουπαγής** **ουκίδιας**, κατεσκευασμένος έξ Ινών: **ινουπαγής** **ουκίδιας**.

ινουηξία (ή) (πήγγυμι) νεώτ. Ιατρ. ή υπερβολική ηηκτικότης του αίματος.

-ίνος-ή-όν) κ. νεώτ. κ. όημ. έπιθετικόν έπίθημα δηλούν τήν άλην ή τήν κτίσιν, οίον ξύλινος, πέτρινος, κριθίνος, πάνινος, άνθρώπινος: 2) τόν χρώμα, οίον κόκκινος, κίτρινος.

-ίνος κατάληξις κ. μων., νεώτ. κ. όημ. σημαίνουσα τόν τόπον τής καταγωγής, οίον 'Αμοργίνος, Βυζαντινός, μον. όημ. 'Αλτζερίνος, Μπαρμπερινός, νεώτ. όημ. Λεβαντινός, Τρισπίτιος: 2) αυγεκρινόμενα τινά ούα οίον κ. νεώτ. έχίνος, Ικτινός, όημ. πελεγρινός, λικουρινός: 3) έν χρ. ώς κατάληξις κυρίων όνομάτων οίον Φαλίνος, Κρατινός, μων., νεώτ. κ. όημ. Κωνσταντινός, Μαρίνος, Μαρτινός: 4) νεώτ. κ. όημ. [έκ τής τσ. καταλ. -ίνος] τόν άνήκοντα εις τινά ομάδα, σωματείον κττ., οίον καπουκίνος.

-ίνος-ή-όν) κ. νεώτ. κ. όημ. έπιθετικόν έπίθημα δηλούν τόν χρόνον, οίον πρωίνος, σημερινός: 2) τόν άνήκοντα εις τόν ύπό τού στελεχούς σημαίνόμενον, οίον αληθίνος, πεδινός: 3) νεώτ. κ. όημ. δηλούν και τόν τόπον τής καταγωγής, οίον Πατρινός, Καστρινός' || κ. κατ' άναλογίαν, Βυζαντινός, 'Αλεξανδρινός· πρβλ. -ίνος II).

ινωσάρκωμα-ατος (τό) νεώτ. Ιατρ. όγκος έξ Ινωδους Ισταθ, έχων και ύψην σαρκάματος.

ινωσιδηρήτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. σπάνιον όρυκτόν του σιδήρου.

ινωσιόμις (ό) νεώτ. χημ. παραλλαγή σαικάρου έκ ζυμοσίμου.

ινουατουρία (ή) νεώτ. Ιατρ. παθολογική κατάσταση, καθ' ήν τά ούρα περιέχουσιν Ινωστήν πρβλ. διαβήτην έν είδ. σημ.

Ινσοκονία (ή) νεώτ. Ιατρ. μέθοδος βακτηριασκόπια, άποσκοπούσα εις την εξήγισαν των μικροβίων των περιεχομένων εν τῷ ὄργανισμῷ.
Ινώλη (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν φρυγανωδῶν καί παωδῶν.
Ινούλινη (ή) νεώτ. οὐσία συγγενής τῷ άμύλω.
Ινούλικός-ή-όν νεώτ. φαρμακ. ἐπι φαρμάκων, ὁ περιέχων ινούλινην βλ.λ.
Ινούος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κερκοπιθῆκων.
Ινοχονδρώδης-ους-ες νεώτ. Ιατρ. ὁ συγκείμενος ἐξ ἰνῶν καί χόνδρων.
Ινοχόνδρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. Ιατρ. μεικτός δγκος συγκείμενος ἐξ ἰνοχονδρώδους ἰστού.
Ινστιτούτον (τὸ) | λατ. institutum | νεώτ. κ. δημ. ἴδρυμα ἢ ὄργανῶσις ἔχουσα μορφωτικὴν άπαστολήν, ἰδίως δημόσιον ἐπιστημονικόν, τεχνικόν ἢ ἐκπαίδευτικόν ἴδρυμα : **Ἰνστιτούτον Παιστέρ** || **Ἰνστιτούτον καλλονῆς** ἐργαστήριον ἐνθα ἐφαρμόζονται αἱ νεώτεραι μέθοδοι ἐξωραίσμου τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος || τὸ κτίριον, ἐν ᾧ στεγάζεται τοιοῦτον ἴδρυμα 2) νεώτ. νομ. κτ. πληθ. σύνοφης νομικῶν ἀρχῶν καί άποφάσεων, εἰσηγήσεις νόμων : τὰ Ἰνστιτούτα τοῦ Ἰουστινιανού (συνοπτικῆ ἔκθεσις τοῦ Ρωμαίου Δικαίου).
Ἰντάλιο (τὸ) | ἰταλ. | δημ. ἀκλ. χάραξις ἐπι μετάλλου ἢ ἄ. σκληρῶς ὄλης 2) ἡ τρυφευτικῆ ἢ τὸ διὰ τῆς τρυφεύσεως ἐκτελεσθὲν καλλιτέγνημα.
Ἰνταροία (ή) | ἰταλ. | νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἐν τῇ Ξυλογλυπτικῇ, ἢ διακόσμησης διὰ ποικίλων χρωματιστῶν Ξύλων ἑτέρου Ξύλου.
Ἰνταρβιού (τὸ) | ἀγγλ. interview | δημ. ἀκλ. Δημοσιογραφικῆ συνέντευξις.
Ἰντερμέδιον (τὸ) | ἰταλ. intermezzo | μον. κ. νεώτ. εἶδ. ἐν τῷ θεάτρῳ, αὐτοτελὲς δραματίον ἢ χορόδραμα παρεμβαλλόμενον κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν πράξεων τοῦ δράματος, τὸ ἐμβόδιον, οἷον ἐν Ἐρωφ. 2) νεώτ. μουσ. Ἰντερμέτζο βλ.λ.
Ἰντερμέτζο (τὸ) | ἰταλ. intermezzo | νεώτ. μουσ. ἐνδιάμεσον μουσικόν τεμάχιον ἡραρτιθόμενον κατὰ τῆν ἐκτέλεσιν μουσικῆς συνθέσεως, ἄ. Ἰντερμέδιον.
Ἰντερνούντισις (ὶ) | λατ. | νεώτ. παπικῶς ἀντιπρόσωπος παρ' αὐτῆ ἢ κυβερνήσει παρ' ἢ δὲν ὑπάρχει προσωπινῶς ἢ δὲν στέλλεται νούντισις, διάγγελος.
Ἰνταρμινισμός (ὶ) | indetermínisμs | νεώτ. φιλοσ. θεωρία, καθ' ἣν ἡ βούλησις εἶναι ἐλευθέρη, μὴ καθοριζομένη ὑπὸ αἰτίας ἢ ἑλατηρίων πρὸλ. αὐταρχία, ἀντιθ. Ἰντερμινισμός.
Ἰντιβιτουαλισμός | individualism | νεώτ. φιλοσ. άτομοκρατία βλ.λ.
Ἰντσα (ή) | ἀγγλ. | δημ. ἀγγλικῆ μονὰς μετρήσεως, τὸ δωδέκατον τοῦ ποδός, ὁ δάκτυλος.
Ἰντυβολέχάνον (τὸ) μγν. Ἰντυβος βλ.λ. | Γαλ. 14, 321.
Ἰντυβός (ὶ) μγν. κ. νεώτ. Ἰντυβος ὁ ἔντυβος, τὸ ἀντίθι : Γαλ. 6, 628 || νεώτ. βοταν. εἶδος φυτοῦ τοῦ γένους κικώριον.
Ἰνύεται Ἡσ. «κλαίει, ὀδύρεται» | (κῶδ. ἰνύεται).
Ἰνυε Ἡσ. «ὀρνέον τι, ᾧ χρῶνται αἱ φαρμακίδες», ἄ. ἰγξ.
Ἰνυάντης (ὶ) νεώτ., θηλ. -α κ. -ίς τίτλος τῶν υἰῶν καί θυγατέρων τοῦ βσιλεύος ἐν Ἰσπανίᾳ, πλην τοῦ πρωτοτόκου.
Ἰνφορβισμός (ὶ) Ἐπιγρ. ἀρκ. ἐμφορβισμός βλ.λ.
Ἰνφορβίω Ἐπιγρ. ἀρκ. ἐμφορβίω βλ.λ.
Ἰνώ-ω | ἴς | μγν. καθιστῶν τὴν ἰνώδες, στερεόν, ἐνδυσαμῶνα : Ἡρωδιαν. 49 2) ρηματ.π. Ἰνωμα.
Ἰνώδης-ους-ες κ. νεώτ. ἐπι μερῶν τοῦ σώματος ζώου, ὁ πλήρης ἰνῶν, νεύρων : Ξεν.Κυν. 4, 1, Ἀριστοφ. Ζ1497α. 2) ἰνώδειςιν ὕμνοις ἐστὶ προσειλημμένη, - ἰνώδης δακτύλιος (ἢ περιφε-

ρική μοῖρα ἐκάστου μεροσσηνοῦ συνδέσμου' || κ. ἐπὶ αἵματος : Ἀριστολ. ΖΜ 651α. 3 Ἰνώδιστα-τον αἷμα' || κ. ἐπὶ φυτῶν ἢ λαχάνων : Θεόφρ. Φ1 3, 12, 1, Διοσκ. 4, 20.
Ἰνώδογονόν (τὸ) νεώτ. φυσιολ. λευκαματοειδὲς οὐσία διαλελυμένη ἐν τῷ πλάσματι τοῦ αἵματος καί ἄλλοις ὕδροσι εὐήλικτοις τοῦ σώματος.
Ἰνωμα-ατος (τὸ) (ἰνώ) νεώτ. Ιατρ. νεόπλασμα συγκείμενον ἐξ ἰνώδους ἰστού καί κυττάρων.
Ἰνωποφόλαξ-άκος (ὶ) Ἐπιγρ. ὁ φύλαξ ταῦ ποταμοῦ Ἰνώπου.
Ἰξ-ικός (ή) κ. Ἰξ-ικός εἶδος σκώληκος ἀμπελοφάγου, πηθ. ἢ ζύγαντα Ἡσ. «θηριδίον τὸ ἀμπέλου εἶσθιον» : Ἄλκμ. 27 ποικίλιαν ἴκα, τῶν ἀμπέλων ὀφθαλμῶν ὀλετήρα (πηθ. δ. τ. τοῦ ἴφ).
Ἰξάλη (ή) κ. κῶδ. Ἰξάλη δέρμα αἰγός Ἐρωτιαν. «τελείας αἰγός δέρμα» : Ἰνπ. Ἀγμ. 29 || ἐνδυμα ὑποκριτῶν ἐν τοῖς σατυρικῶς δράμασι : Πολυδ. 4, 118 «εἰσθῆς σατυρικῆ», ἄ. ἰσάλη, ἰσσεῆα πρβλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνᾶ 4, 320.
Ἰξαλος-ον κ. νεώτ. ἐπιθ. τῶν ἀγρίων αἰγῶν, ὁ αἰγαργαρός : Ἰλ. Δ 105 τόξαν ἄξσον Ἰξάλου αἰγός ἀγρίου, Ἀγαθ. ΑΠ 6, 113 || νεώτ. ζωολ. τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. γένος βατραχίων τῆς οἰκογ. τῶν ὕλιδων.
Ἰξέρως-ή-ό δημ. κολλῶδης, γλιτζιάρικος : Βλ. Συμμ. 108 πρβλ. Ἰξός.
Ἰξευμα-ατος (τὸ) (Ἰξεύω) γλωσσ. ἡ πράξις καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ἰξεύω βλ.λ., ἢ θήρα.
Ἰξευτήρ-ήρος (ὶ) (Ἰξεύω) μγν. ἄ συλλαμβάνων πτηνά διὰ τοῦ Ἰξεῦο : Μαν. 4, 339.
Ἰξευτήριος-α-ον (Ἰξεύω) μγν. ὁ Ἰξευτικός βλ.λ. : Πλούτ. Ἡ8, 281 Ε (πηθ. γρ.) || νεώτ. γλωσσ. τὸ Ἰξευτήριον ὡς οὐσ. ἢ θήρα, τὸ κυνήγι.
Ἰξευτής (ὶ) (Ἰξεύω) μγν. κ. νεώτ., δωρ. Ἰξευτός, θηλ. Ἰξευτρία ὁ συλλαμβάνων πτηνά δι' Ἰξεῦο, μετ' ἵξ Ἰξόθεργος, ὁ ὄρνιθοθήρας : Λυκόφρ. 105, ΠΔ Ἀμ. 8, 1 ἄγνος Ἰξευτοῦ, Πορφ. Ἀποχ. 1, 53 || Ἡσ. «Ἰξευτῆς στρουθοπιόστατος» 2) ὡς ἐπιθ. ὁ Ἰξευτικός βλ.λ. : Ἄγις ΑΠ 6, 152 σύν Ἰξευταῖς ἐκρέμασεν καλῶμος.
Ἰξευτικός-ή-όν (Ἰξεύω) μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὸν Ἰξευτῆν : Ἀρτεμίδ. Δαλδ. 2, 19 || ἢ Ἰξευτικῆ ἡ τέχνη τοῦ Ἰξευεῖν, τοῦ πιάνειν πουλίᾳ μετ' ἵξ ὀθέργος : Πολυδ. 7, 139 || τὰ Ἰξευτικά τίτλος ποιήματος τοῦ Ὀππιανοῦ.
Ἰξευτρία (ή) μγν. κ. νεώτ., θηλ. τοῦ Ἰξευτῆς βλ.λ., ὡς ἐπιθ. τῆς τύχης : Πλούτ. Ἡ8, 321 Ε 2) νεώτ. βοταν. γέν. φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν καρναφυλλιδῶν.
Ἰξεῶω (Ἰξός) μγν. συλλαμβάνω πτηνά διὰ τοῦ Ἰξεῦο : Ἀρτεμίδ. Δαλδ. 2, 19 κ. μέσ. : Πολυδ. 7, 135 || μγν. γέν. συλλαμβάνω, πιάνω : Ἰω. Χρυσ. 8, 1 2) νεώτ. ἀλεῖψω διὰ κόλλας Ἰξεῦο 3) ρηματ.π. Ἰξευτῆς, Ἰξευτήρ, Ἰξευτήριος, Ἰξευτικός, Ἰξεύωμα.
Ἰξία (ή) κ. νεώτ. φυτῶν τὴ παράσιτον φύομενον ἐπὶ τῶν δρυῶν, ἄ. Ἰξός : Θεόφρ. Φ1 37, 6 || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν λιρανοδοσιδῶν 2) τὸ φυτὸν χαμαιλέων ὀλευκός : Διοσκ. 3, 8 || εἶδος κρητικῆο φυτοῦ, ἢ τραγανίδα : Θεόφρ. Φ1 9, 1, 3 ἢ Ἰξία ἢ ἐν Κρήτῃ 3) κηρός : Ἀριστολ. Ζ1 518b, 25 ὁ δ' Ἰξίαν ἔχοντες ἤττον φαλακροῦνται, Πλούτ. Ἡ8, 202 Β.
Ἰξίαις (ὶ) μγν. φυτῶν τὴ δηλητηριώδες, χαμαιλέων ὁ μέλας : Διοσκ. 3, 9, Γαλ. 14, 140.
Ἰξίνη (ή) εἶδος θαρνῶδους καί ἀκανθῶδους φυτοῦ, ἐξ οὗ συνάγεται ἡ μαστίχη, ἄ. νεώτ. καρλίνη ἢ κομμοφόρος : Θεόφρ. Φ1 9, 1, 2 ἀκανθα ἢ Ἰξίνη.
Ἰξίους-εντας-έσσα-εν (Ἰξίω) μγν. ὁ ἐκ τοῦ φυτοῦ Ἰξίας κατασκευασμένος : Νίκ. Ἀλεξ. 279 Ἰξίονεν . . νεώτ. ὀλοφρόνον.
Ἰξίον (τὸ) κ. μον. τὸ φύλλον τῆς Ἰξίας βλ.λ. 2) : Γαλ. 19, 106 2) μον. ὑποκορ. τοῦ Ἰξός : Νικήτ. Εὐγ. 2, 130.

ἰζώνιος-η-ον ἐπ. ἐπιθ. τοῦ Ἰζώνος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν βασιλέα Ἰζώνα : Ἰλ.Ξ 317 Ἰζωνίης ἀλόχοιο.

Ἰζιος ἰδί μτν. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος π. Ραδίους : Ἀρτεμιό.π.2.τεφ.Βυζ. ἐν λ.

Ἰζις-εως ἡ (Ἰκω), ἰων. Ἰζις ἀφίξις, ἐρχομός : Εὐρ. Τρω.396 καὶ ταῦτ' Ἀχαιῶν Ἰζις ἔξεργάεται ἰπιθ. γρ.1) 2) διάβασις, πέρασμα : Ἰνν.Διαίτ.15 οὐδέ μνεῖ κατὰ τὴν τοῦ θῶρηκος Ἰζιν, Διογ.Λ 10,43 Ἰζιν παρέχεσθαι (ἀμφ., ἐπιτρέπειν ἐλευθεράν διάβασιν). 3) διεύθυνσις, γραμμὴ κατακόρυφος : Ἰνν.Κατ' Ἰητρ.3 καθήμενῳ πόδες ἐς τὴν Ἰζιν κατ' ἰθὺ νόονσαι, αὐτ'.Αγμ.26 βάλλεσθαι χρῆ τὸ δόθιονον κατ' αὐτὴν τὴν Ἰζιν τοῦ ἔλκεος, Γαλ.18[2].423. ἢ μτ. γεν. κατὰ τὴν διεύθυνσιν τινος, κατ' εὐθείαν πρὸς τι : Ἰνν.Ἐπιθ.1,26 γ' ἤλυσεν κατὰ βουδῶνα, σπληνός κατ' Ἰζιν, Ἀρετ. ὈΞ.Παθ.22. ἢ γεν. εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, κατ' εὐθείαν διεύθυνσιν πρὸς τι : Ἰνν.Τέχν.75 κατ' Ἰζιν τοῦ πυγαίου ποισαίμενον τὴν σινιάδα.

ἰζοβεργία ἡ (ἰζωτ., δημ. κ. ζόβεργα ράβδος ἐπικεκρισμένη δι' ἰζώδους οὐσίας καὶ χρησιμοποιομένη πρὸς σύλληψιν μικρῶν πτηνῶν).

ἰζοδόλος-ον (Ἰζός-βάλλω) μτν. ὁ βάλλον ἰζευτικούς καλόμενος ἢ τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. ὁ ἰζευτής, ὁ ὀρνιθοθήρας : Μαν.4,243.

ἰζοδολῶ-εω (ἰζαδόλοα) μτν. συλλαβάνω, πιάνω μικρὰ πτηνά διὰ τοῦ ἰζοῦ. ἢ κ. γεν. συλλαβάνω : Βιδ.Α.Π 9,273 αὐκ ἰδῖην ἰζοδολῶν μελέτην.

ἰζοδόρος-ον (Ἰζός-βιβρώσκω) κ. νεώτ. ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τοῦ ἰζοῦ, ὁ ἰζοφάγος : Ἀριστλ.Ζ1 617α,18 κίχλη ἰζοδόρος (κ. νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν κίχλιδῶν, δημ. γερακότσηλα, δεντροτόσηλα, βουνότσηλα, τσαρόνια).

ἰζοδία (ἡ) νεώτ. βταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σπενκιωδῶν.

ἰζοειδής-οὺς-ές γλωσσ. ὁ ἰζώδης, κολλώδης.

ἰζοεργός-όν μτν. ὁ διὰ τοῦ ἰζοῦ συλλαβάνων πτηνῶν, ὀρνιθαθήρας : Ἀπολλωνιδ.ΑΠ 9,264,5.

ἰζον ἐπ. ἀορ. β' τοῦ ἰκω βλλ.

ἰζοποιῶ-εω (Ἰζός-ποιῶ) μτν. ἐπὶ ἐμπλάστρων, ποιῶ τὴν ἰζώδης, κατασκευάζω : Παυλ.Αγ.2,43.

ἰζός ἰδί κ. νεώτ., δημ. κ. ὄζός φυτῶν φυόμενον ἐπὶ τῆς δρυὸς καὶ ἄλλων δένδρων : Ἀριστλ.Ζ1 715β,30, Διοσκ.3,89. ἢ νεώτ. βταν. γένος φυτῶν λυρανοθειδῶν, ἀ. Ἰζία. 2) ὁ καρπὸς αὐτοῦ : Θεόφρ.ΦΑΙτ.2,17,8. 3) κολλώδης οὐσία περιβάλλουσα τὸν καρπὸν τοῦ φυτοῦ καὶ χρησιμοποιαμένη εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἰζοβεργῶν : Εὐρ.Κύκλ.433 ὡσπερ πρὸς ἰζῶ τῆ κύλικι λεημμένους πτέρυγας ἀλούει, Πλουτ.Κοριολ.3 θήρας ὄργανον φέρουσα τὸν ἰζόν. 4) γέν. πᾶσα κολλώδης οὐσία : Ἰνν.Γυν.1,74. 5) μτφ. τὰ δέλεαρ, τὸ μέσον δι' αὐ σπηνηθεταί τις : Τιμόθ.2 ἰζός ὀμμάτων (ὁ ἐλύκων τὴν ἀπὲν προσοχὴν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἄλλων), Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.57 ἐκφυγῶν τὸν ἰζόν ἐν πράγματι. 6) μτν. αἰσχροκερδής, φειδωλός, φιλάργυρος, ταίμιοῦνης : Ἀριστφ.ἀν.718.

ἰζοφάγος-ον ἰ φαγεῖν) μτν. ὁ ἰζοδόρος βλλ. : Ἀθην.2,65Α ἦν (κίχλη) καὶ καλεῖσθαι ἰζοφάγον.

ἰζοφορέω-έως ἰδί (Ἰζός-φέρω) μτν. ὁ ἀληπιμένος δι' ἰζοῦ : ΑΠ 9,209 δόνακες ἰζοφορέες.

ἰζοφόρος-ον (Ἰζός-φέρω) κ. νεώτ. ἐπὶ δένδρων, ὁ φέρων ἰζόν, ὁ ἐφ' οὗ φέρεται ὁ ἰζός : Σοφ.ἀν.403 ἰζοφόροι δρυές. 2) κ. νεώτ. ὁ ἀληπιμένος, ἐπικεκριμένος δι' ἰζοῦ, ἡ ἰζοβεργία : Ὀππ.Ἀλ.1,32 ἰζοφόρος βλαῖ.

ἰζώ (ἡ) κ. -η ΕΜ ἡ ἰζός βλλ. : ΕΜ 770,13, αὐτ.636,24.

ἰζώσας ἰδί Ἡσ. « ἰζῶς τις ».

ἰζῶσθεν ἐπιρρ. ἐκ τῆς ὀσφύς : Ἀρατ.144, Ὀππ.Κυν.2,6 ἰδ. ἀνάγν. ὀξυόσφην).

ἰζός-ός (ἡ) (συγγ. τοῦ ἰσχύς) ὄστ. ποι. -συνηρ. ἰζεῖ ἀντὶ ἰζῶ, ἡ ὀσφύς, ἡ μέση, ἡ λαγών : Ὀδ.Ε 231 περὶ δὲ ζώνην βάλατ' ἰζεῖ καλὴν χρυσαῖην ἢ ἐπὶ ζώνης γυναικῶν : Λόγγ.1,4 ζῶμα περὶ τὴν ἰζόν ἢ ἐπὶ ἀνδρός : Ἀρατ.310 ἢ ἐπὶ κενταύρων, ἐλάφος : Ὀππ.Κυν.2,6, Ἀπλ.4,96 ἢ Γαλ. Λεξ. « τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῆς ὀσφύος ».

ἰζῶ-ῶ (ἰζός) κ. μων. ἀλείφω δι' ἰζοῦ κ. παθ. : Θεόφρ.Πυρ.61 τὰ ἰζούμενα μὴ καίεσθαι, Πλαν. μτφρ. Ὀδιδ.15,474 πρέμινος ἰζῶθεισ' 2) ρηματ. π. ἰζώτς.

ἰζώδης-οὺς-ές κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς ἰζόν, κολλώδης : Ἰνν.Ἐκκ.12. 2) μτφ. φιλάργυρος, φειδωλός : Λουκ.Τιμ.29 ἡ πενία ἰζώδης καὶ εὐλοδής 2) νεώτ. φυσ. τὸ οὐδ. ἰζώδες ὡς οὐσ. ἡ ἐσωτερικὴ τριβή.

ἰζωδόμετρον (τὸ) νεώτ. φυσ. ὄργανον κατάλληλον πρὸς μέτρησιν τοῦ ἰζώδους, τῆς ἐσωτερικῆς τριβῆς τῶν ὀργῶν.

ἰζώδους-οντος ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν ἰζωιδῶν.

ἰζωτός-ή-όν (ἰζῶ) μων. ὁ διὰ τοῦ ἰζοῦ συλλαβανόμενος, πιανόμενος : Εὐστ.Πον 311,65.

ἰσοδάκτυλος (τά) ἔσθητ' πρὸς τμητὸν τοῦ ἰσοδάκτυλου Διονύσου : Δημ.1,371 καὶ τὰ Θεοῖνια καὶ τὰ ἰσοδάκτυλα γεραφῶ τῶ Διονύσου κατὰ τὰ πάτρια.

ἰσοδάκτυλος (ὁ) Ἐπιγρ. ὄνομα μινῶν ἐν Ἀστυναλαίᾳ.

ἰσοδάκτυλος ἰδί ἐπιθ. τοῦ διὰ τῆς κραυγῆς ἢ καλομένου δάκτυλου : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.30. 2) Ἐπιγρ. κτ. πλ. τὰ μέλη θρησκευτικῶν τῆνος θιάσου πρὸς λατρείαν τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις. 3) ὄνομα ἀρχόμενος διὰ τοῦ ἰῶ βῆκκε : Ἡφαιστ.Ποιημ.15,9.

ἰσοδάπτης (ὁ) Ἰσον-δάπτη) γλωσσ. βαφεύς βάπτην με χρώμα ἰου.

ἰόσας Ἡσ. « κάλαμος παρὰ Κρησίν ».

ἰσοδάφης-οὺς-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἰου : Δημόκρ.Ἐφ.1 τὰ δὲ τῶν ἰώνων ἰσοδάφῃ καὶ πορφυρᾷ ἢ ὄμ. ἐπὶ ὕδατος : Ἀθην.2,42B τὸ δὲ τοῦ βορυσθέουσις .. ἰσοδάφες.

ἰσοδάφνης-ον μων. ἰσοδάφης : Νικ.Χων.9,12.

ἰσοδελτία-ας-ον μτν. ὄργρ. ἰσοδελτία βλλ. : Ἀποστ.Διατ.319.

ἰσοδελφάρος-ον, ὄργρ. ἰογελφάρος ὁ ἔχων βλεφαρὰ με ἰόχρους βλεφαρίδας, μάτια σκυτεινόγαλαζα : Πίνδ.ἀπ.307, Λουκ.Εικ.26 ἰσοδελφάρων τὸν Ἀροδίτην ἢ Ἡσ. « ἰσοδελφάροι καλλιδελφάροι ».

ἰσοδελία ἡ (ἰσοδόλος) μων. ἐκκλ. ἡ χύσις ἰου, τὸ ρίφιμο δλητηρίου.

ἰσοδόλος-ον (ἰός-βάλλω) κ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ τόξου, ὁ ρίπτων βέλη : Ριαν.ΑΠ 6,34 ἰσοδόλον .. τόξον 2) ἐπὶ ζῶων, ὁ χύνων δλητηρίον, δλητηριώδης, φαρμακερός : Νομην.π. Ἀθην.7,304F ἰσοδόλον σκολοπενδρον, Ἡρωιδων.3,9,5, Β'.Α-λεξ.1388 ἠθριον ἰσοδόλον, - ἰσοδόλο εἰδένες ἰεῖδοι-κοὶ εἰδένες ἐκίρηνοντες δλητηριώδες ὕδρον'1 κ. ὕπερθ. : Ἰώσ.Α1 17,5,5 ἰσοδωλίτα τῶν ἐρπετῶν ἢ τὰ ἰσοδόλα ὡς οὐσ. τὰ δλητηριώδη, τὰ φαρμακερὰ ζῶα, οἶον οἱ ὄφεις : Ἀριστλ.Ζ1 607α,28, Φιλόστρ. Ἀπολλ.3,44 τὰ τῶν ἰσοδόλων ἄκη ἢ περὶ ἰσοδόλων ζῶων τίλος ἔργου τοῦ Φιλομένου. 3) ἐπὶ βελῶν, ὁ βεδαμμένος εἰς δλητηρίον : Ὀρφ.Ἰν.12,16 ἢ ὁ περιέχων δλητηριώδους οὐσίας, ὁ δλητηριώδης : Δημόδ.ΑΠ 11,237 ἐχίδνα γευσάμενη αἰματος ἰσοδόλου ἢ κ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ τοῦ Μώμου, ὁ μοχθηρός, ὁ κακόβουλος : ΑΠλ. 4,266 ἰσοδόλο γένους, - ἰσοδόλος ψυχῆ.

ἰσοδολῶ-εω (ἰός-βάλλω) κ. μων. ρίπτω βέλη, τοξεύω : Λεωνιδ.Γαρ.ΑΠ 5,187 λωφᾷ δ' οὐδ' ὄσον ἰσοδόλων 2) μων. χύνω δλητηρίον, φαρμακῶνα : Γεωπ.2,47,12 μων. λωφᾷ ἰσοδολούσαι.

ιοθόρος-ον [Ιός (2)-θιδρώσκω] μτν. ὁ τρώγων δηλητήριον : Ὀμπ.3,223 || ἐπὶ ὄψεως : Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.465,4 2) ὁ βιβιδώσκων δηλητηριώδη : Νίκ.Θηρ.467 **ιοθόροι πυθεδόνες** 3) Ἡσ. «ιοθόρον» παλιγκάτον, ἴσιον ὄργυλον ».

ιοθόστρυχος-ον ὁ ἔχων ἰώδεις, μέλανας βοστρύχους : Πίνδ.1,716,23 (δ.τ. Ἰοηλόκαμος).

ιογάστριος-ον ἰογάστριος βλλ. : Ἰλ.Φ 95 | Ζηνόδ. ὁμογάστριος.

ιογληνας-π-ον ὁ ἔχων ἰοειδείς, μελανίζοντας ὄφθαλμούς : Ἡσ. «ιογληναί μελανίας γλήνας ἔχουσαι » (κωδ. ἰογληναί).

ιοδάτος-ον (ἰδέω) ὁ δεδεμένος ἢ πεπλεγμένος δι' ἰών : Πίνδ.ἀπ.75,6 **ιοδέταν στεφάνων**.

ιοδονφής-αός-ές (ἰονόφης) ἐπ. ὁ βαθύς ἰόχραυς, γαλάσιος : Ὀδ.Δ 135 **ιονόφες** εἶρος ἔχουσα.

ιοδόχη (ἦ) μτν. ποι. θηλ. τοῦ ἰοδόκου κ. **ιοδόχη** ἡ φαρτέρα : Ἀπολλ.Ρ 2,679 ἄμφ' δέ νώτους οδόκη τετάυστο, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,296.

ιοδόκος-ον (ἰός-δέχομαι) ἐπὶ φαρέτρας, ὁ δεχόμενος, ὁ ἐγκλείων ἐν αὐτῷ τὰ βέλη : Ἰλ.Ο 443 **φαρέτρην ἰοδόκαν** 2) ὁ περιέχων ἰόν, ὁ δηλητηριώδης : Νίκ.Θηρ.184 **ιοδ- ὀδόντες**.

ιοδόχη (ἦ) ὄρχ. λεξ. ἡ ἰοδόκη βλλ. : Ἡσ., Φώτ.

ιοειδής-οὐς-ές (ἰον-εἶδος) κ. νεώτ., Ὀ.μ. ἀεὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ ὁμοιος πρὸς ἰόν, ὁ ἔχων τὰ χρώμα τοῦ ἰού, ὁ ἰόχραυς : Ἰλ.Α 298 **ιοειδέα πόντον**, Ὀδ.Α 107, Ἡσίοδ.Θ 844 || τὸ ἰώδες ὡς οὐσα.

τὸ χρώμα τοῦ ἰού 2) ὁ ὁμοιος πρὸς ἰόν κατά τὴν εὐωδίαν, εὐώδης, εὐσμοος : Ὀρφ. Ἀργ. 920 ἰ. κερκίαις 3) [ἰός (2)] μτφ. ὁ περιέχων ἰόν, ὁ δηλητηριώδης, ὁ φαρμακερός : Νίκ.Θηρ. 243 ἰ. λοιγός, αὐτ.886 ἰ. κέντρον 4) νεώτ. βοτάν.

τὰ ἰοειδῆ οικογένεια δικτατυλιθδώνων φυτῶν.

ιοεῖς-εντος-εσσα-εν (ἰόν) ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ἰού, ὁ σκοτεινογάλατος, ὁ μέλας : Ἰλ.Ψ 850 **ἰέσεντα** σίδηρον, Νίκ. Ἀλεξ.171 **ἰέσεντα θάλασσαν** 2) [ἰός (2)] ὁ δηλητηριώδης, ὁ φαρμακερός : Ἀνδρόμ.π.Γαλ.14,38 **ἰέσασσι** ἀκανθαί.

ιοζώνος-ον [ζώνη] ὁ ἔχων ζώνην χρώματος ἰού Ἡσ. « πορφυρόζωνος ».

ιοθαλής-οὐς-ές (ἰον-θάλλω) ὁ θάλλων, ὁ ἀνθρώπος ἐκ τῶν ἰών : Φιλώξ.2,42 **στεφάνους ἰοθαλάς**.

ιόκαλος-ον (ἰον-κόλλος) ὁ ἔχων πορφύρου, εὐώδη κόλλον, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἐσθῆτα, πθ. ἰόζωνος βλλ. : Ἀлк.63.

ιόκουρος [ἰό] ὁ βιάκουρος : Ἐφες.3,165.

ιόλιθος [ἰό] νεώτ. ὄρυκτ. ὄνομα τοῦ ὄρυκτοῦ κορδιερίτης.

ιολόχευτος-ον (ἰός (2) | μτν. ὁ γεννηθεὶς ἐκ δηλητηρίου, ποῦ βῆκε ἀπὸ φαρμάκι:Πρόκλ. Ὑμν.1,41.

ἰόμεν ἐπ. α' πληθ. ἐνεστ. ὑπότ. ἀντὶ ἴουμεν.

ιομίλης-οὐς-ές [ἰ] [ἰός (2)] μτν. ὁ μεμιγμένος με δηλητηρίου : Πολύαιν.Ἐπιγρ.ΑΠ 9,1 ἰομίλης θηλή.

ιόμματος-ον μτν. ὁ ἔχων ὄφθαλμοῦς χρώματος ἰοειδούς, μελανόφθαλμος, μαυρομάτης : Ἀνώτ. Ὑμν.Παρθ.10.

ιόμωροι [οἰ] (πθ. ἰά = φωνή) ἐπ. δις π. Ὀ.μ. ἐπιθ. φεκτικὸν τῶν Ἀχαιῶν, ὁ θορυβώδης, ταραχώδης, φανακίλας : Ἰλ.Δ 242 **Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἔλεγχτες**, αὐτ.Ξ 479 (δ. ἐρμ. δυστυχής, δύσμοιρος, δθλιος). -ον κ. μων. νεώτ. κ. δημ. μων. -ιν, δημ. -ιο, ἐπίθημα ὑποκοριστικῶν, τονίζοντων εἰς τὴν προπαρρηλύουσαν μὲν, ὅταν εἶναι ὑπερτρισύλλαδα οἶον, μαχαίριον, ὀρνίθιον, ἀνθρώπιον, καθὼς δὲ καὶ ὅταν εἶναι τρισύλλαδα καὶ ἀποτελοῦσι τριβραχίον, οἶον κτήνιον, θρόνιον, σάλλιον, εἰς τὴν παραλήγουσαν δὲ, ὅταν ἀποτελοῦσι δάκτυλον, οἶον κλειδίον, παιδίον, φορτίον. || τὸ ἐπίθημα τοῦτο εἰς πολλὰ ἔλασε τὸ ὑποκοριστικὸν αὐτοῦ νόημα, οἶον βιβλίον, θήριον, θρανίον, δαιμόνιον 2) π. ἀρχ. ὀρλοῖ καὶ τοπικά, οἶον στρατήγιον, ἰπποφόρβιον.

ἰον [ἰ] (τὸ) κ. νεώτ., ὄστ. πληθ. **ἰέσσι** [π] ὁ μενεξές, ἡ βιολεττα : Ὀδ.Ε 72 **λειμῶνες** μαλακοὶ ἴου, Σαφρ. ἀπ.23,12 **στάφανον ἰών**, Θεόκρ.10,28 **καὶ τὸ ἰον μέλαν ἐντὶ**, Διοσκ.4,121 || νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν ποσῶδων τῆς οἰκοῦ τῶν ἰοειδῶν 2) τὸ λευκόταν : Θεόφρ.Φι 6,6,3 3) τὸ κρίνον : Φιλίνος π. Ἀθῆν.15,681β **τὸ κρίνον ἄφ' ὧν μὲν λείριον ἄφ' ὧν δ' ἰον καλεῖσθαι** 4) γεν. πᾶν ἄθος : ΕΜ 473,10 5) κοσμητικὸς λίθος σκοτεινόχρους : Πλίν.Φι 37,10.

ἰόν-όντος (τὸ) κ. νεώτ. οὐδ. μτχ. τοῦ εἶμι βλλ. 2) νεώτ. φυσ. ὡς οὐσα. ἀτομον ἢ μῆριον ἢ σύμπλεγμα ἀτόμων, φέρον φορτίον ἤλεκτρισμοῦ καὶ ὀδεῦον πρὸς τὸν ἑτερωνόμως πρὸς ἑαυτὸ πεφορτισμένον πόλον ὡφ' ὃ ἔλατται.

ἰονθάδος-άδος [ἦ] ἐπ. ἐπιθ. τῆς ἀγρίας αἰγός, μαλλιάρας : Ὀδ.Ξ 50 **ἰονθάδος** ἀγρίου αἰγός ἰαχόλ. « νέας, δασείας, ταχείας ἰόνθους ἔχουσης ».

ἰονθός [ἰ] ἡ ρίζα τριχῶν, νέα θριξί : Σουίδ. « ἡ πρώτη ἐκφυσις τῶν τριχῶν », Φρόν. ἐν ΑΒ 44 « ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἅμα τῇ τῶν τριχῶν ἐκφυσις τῶν πρώτων γνωμμένη οἰδησις » : Φιλώξ.Σημ.13 **ἰόνθους ἐκθλιθόμενους** 2) ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου συνοδεύον τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ γενεῖου : Ἰππ.Ἐπιδ.1,26β' **ἐξανθήματα** . . μικρὰ οἶον ἰονθῶν, Ἀριστ.Ζ1 556δ,29 οἶον ἰονθοὶ μικροί.

ἰονθώδης-ους-ες [ἰονθος] ὁ ὁμοιος πρὸς ἰονθῶν : Θεόφρ. Ἱδρ.16 **ἐπαρσσεις ἰονθώδεις**.

ἰονθίσιον [ἰ] νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἰοειδῶν.

ἰονίξω νεώτ. καθιστῶ τὴν ἤλεκτριζόμενον ἰόν βλλ. α. ἰοντῶ 2) ρηματ. π. ἰονισμός.

ἰονικός-η-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἴονιον πέλαγος ἢ τὰς ἰονίους νήσους, ὁ ἑπτανησιακός, δ. ἰόνιος.

ἰόνιον (τὸ) νεώτ. ἐν τῶν ἀκτινεργῶν στοιχείων.

ἰόνιος-α-ον [ἰό] κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἰά, ὁ πρὸς τὴν ἰωνίαν ἀὐτῆς ὀνομασμένος : Ἡρ.δ,127 **ἰονίου** κήπου ἰ. μεταξὺ τῆς Ἡπειροῦ καὶ τῆς Ἰταλίας, Αἰσχ.Μπρ.839 **πόντιος** μυχός. . Ἰόνιος κεκλήσεται, τῆς σῆς πορείας μνήμη, Φιλίππ.Θεσσ.ΑΠ 6,251 **ἰονίω** πελάγει || ἰόνιοι νῆσοι ἡ Ἐπείρωσις 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἰονίους νήσους ἢ τὸ ἴονιον πέλαγος, ἰονικός, ἑπτανησιακός : Ἰόνιος Πολιτεία - Ἀκαδημία - κώδιξ 3) ὁ κάτοικος τῶν ἰονίων νήσων, ὁ ἑπτανησιακός.

ἰονισμός [ἰ] [ἰονίξω] νεώτ. φυσ. δ. ἰόντωσις βλλ.

ἰονοθεραπεία [ἦ] νεώτ. ἰονοθεραπεία βλλ.

ἰονόνη [ἦ] νεώτ. χημ. πολύτιμον συνθετικὸν ἄρωμα, παρέχον τὴν ὀσμὴν τοῦ ἰού.

ἰονοφίδιον (τὸ) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν σταυρανοθῶν.

ἰονοφίς-εως [ἦ] νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ὄρχεασιδῶν.

ἰοντῶς νεώτ. α. ἰοντῶ βλλ. 2) ρηματ. π. ἰοντισμός.

ἰοντισμός [ἰ] νεώτ. φυσ. δ. ἰόντωσις βλλ.

ἰοντοθεραπεία [ἦ] νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ τῆς ἰοντώσεως ἐπιδηκωκόμενη θεραπευτικὴ ἐνέργεια βλλ.

ἰοντῶ-ῶ νεώτ. προκαλὸν ἰόντωσιν, διασπῶν ἄτομα ἢ μῆρια εἰς ἀντιθέτως ἤλεκτριζόμενα τεμαχίδια, εἰς ἰόντα, α. ἰοντίζω 2) ρηματ. π. ἰόντωσις.

ἰόντωσις-εως [ἦ] ἰοντῶν] νεώτ. φυσ. ἡ διάσπασις ἀτόμων ἢ μωρίων εἰς ἀντιθέτως ἤλεκτριζόμενα τεμαχίδια, α. ἰοντισμός.

ἰοπάριος-ον (παρεία) ἰον. ὁ ἔχων παρείας ὡς τὰ ἰα, καλλιπάριος : Ἀνώτ. Ὑμν. εἰς Παρθ.10.

ἰοπέλος-ον [πέλος] ὄρχ. λεξ. ὁ φέρων πέλον χρώματος ἰού Ἡσ. ἐν λ. ἰοπέλος.

ιοηλόκαμος-ον ὁ ἔχων πλοκάμους χρώματος ἰού, μέλανας : Πίνδ.Π.1, ἰοηλοκάμων . . Μοισάν.

ἰόπλοκος-αν ἰπλέκω, ἄσφ.π. Ἦσ. ἰοπλόκος ὁ ἐπληγμένος δι' ἰών· Ἄλκ. π. Ἡφαιστ.80 ἰόπλοχ' ἀγνά, μελιχρόμιδε· ἢ ἐπιθ. τοῦ Βάκχου· Αἴτ.9, 524,10· ἢ ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης· Βακχ.8(9),72 (ῥιόπλοκον εὐ εἰπεῖν πρὸς ἰοπλόκαμος) ἢ Ἦσ. ε ἰοπλόκος ἰόπηλος ἀπὸ τοῦ χρώματος·

ἰοπηλῆσις-εως (ἡ) (ποιῶ) μγν. ἡ ἰωσις βλλ. Ζώσ. Ἀλχ.252 Β.

ἰόππα Ἦσ. ἐμξόδης·.

ἰορβάνειος-ον νεώτ. ὁ ἐπωλυόμενος ἐκ τοῦ διασῆμου Γάλλου βοτανικοῦ Ζορντάν· ἰορβάνεια ἰορβάνη ἰσοχηϊώδη φυτικὴ εἶδη).

ἰορβανίση (ἡ) νεώτ. σχολή βοτανολόγων ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς Ζορντάν.

ἰορβανίτης (ἡ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν τῆς κατηγορίας τῶν βελοσάτων.

ἰορκός (ἡ) μγν. ἡ ἰορκός· Ὀπν.Κυν.3,3 ἰορκός ὄρυγος τε καὶ αἰγλήντας ἰορκός.

-ιος-ια-**ιος**(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. κατάληξις δηλοῦσα τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς, ὡς Κορινθίος, Κλαζομένιος· ἢ πολλὰκις τὸ ἰ τῆς καταλήξεως συναίρεται μετὰ τοῦ προηγουμένου φωνήεντος, ὡς Ἀθηναῖος, Κεῖος, Κίος· 2) κ. νεώτ. κύρια ὀνόματα, ὡς Εὐλάμιος, Εὐτύχιος· 3) δημ. ἰδιότητα, ὡς περισσίος, γαλάκιος.

-ίος-ιά-**ιό** δημ. κατάληξις προελθοῦσα ἐκ διαφόρων καταλήξεων τῆς ἀρχαίας καὶ δηλοῦσα τὸν ἀνήκοντα εἰς τὸν ὑπὸ τὸν στελεχῶς σηματονόμενον, ὡς ἡλιός, χοντροκοπιός· ἢ ἐκ τῆς καταλήξεως -αῖος, ὡς Μυτιληνῖος (Μυτιληναῖος), ὠρίος (ὠραῖος)· ἢ ἐκ τῆς -αῖος, ὡς παλιός (παλαιός)· ἢ ἐκ τῶν εἰς -ύς ἐπιθετῶν, ὡς βαθῖος (βαθύς), βαριός (βαρύς).

ἰός (ἡ) (ἡμ.) κ. μιν. κ. νεώτ., πληθ. ἰοί, κ. ἕτερογ. ἰά, τὸ ριπτόμενον, τὸ βαλλόμενον, τὸ βέλος· Ἰλ.Α 48 ἰὸν ἔηκε, Ἰλ.Υ 68, Σοφ.Τρ.567 ἦεν κομητῆν ἰόν· 2) κ. νεώτ. τὸ δηλητήριον, ὡς ὄφραων, μελίσσης κ. ἀ· Πίνδ.Ο 6,47 ἰὸς ἀμεμῆτος μελίσσαν, Σοφ.Τρ.71 ἔχθρας ἐχίδνης ἰός· ἢ μφ. μοχθηρία, κενία, συκοφαντία· Αἰσχ. Ἀγ.834 θύσφρων γάρ ἰός καρδίαν προσηύμενος ἀχθός διηλοῖσθαι τῷ παπαμένω νόσον, Κδ Ρωμ.3,13 ἰὸς ἀποθύνον ὑπὸ τὰ χεῖρα αὐτῶν· 3) κ. μιν. κ. νεώτ. ἡ σκωρία, αἱ ἐρυθρῶσαι κηλίδες αἱ σχηματίζουσαι ἐπι τοῦ σιδήρου ἢ τοῦ χαλκοῦ· Πλάτ.Πολ.609Α χαλκῷ δὲ καὶ σιδήρῳ ἰόν, Θεοδρ.Ἰδ.17, Διοσκ.5,80, Πρῶδρ.2,404 ὁ ἰός τὸ λέθροτον ἐπάνω πραινίσει· 4) νεώτ. ἰατρ. ὁ φορεὺς ἀσθενείας πινός, ἡς τὸ μικρόδιον δὲν ἀνεκαλύφθη· Λυσιστράτος ἰός.

ἰός-ια-**ἰόν** (ἡ) εἰς, συνήθ. κτ. θηλ. ἰα βλλ. Ἰλ.Ζ 422 ἰὸν κίον ἡμῶν· ἢ μόνος· Τρῶφον π. Ἀπολλ. Δύσι. Ἀντων.56,4· 2) ἐκεῖνος· Ἐπιγρ. Ἰόστ. ἰὸ ἰέκηνω· 3) ὁ ἴδιος· Ἐπιγρ. Ἀνδαν. τὸν γ ἰόν ἐναυτόν.

ἰός βιωτ. ἀντὶ ἐὸς βλλ.

ἰόσπετος-ον (στέφω) ἀρχ. λεξ. ὁ ἐστειμμένος μετὰ ἰα, ἰοστέφανος, ἰοσπεφάνωμος.

ἰοστέφανος-ον κ. δημ. ποι. ὡς κοσμητικὸν ἐπιθ. ὡς τῆς Ἀφροδίτης, τῶν Μουσῶν κ.ἀ., ὁ ἐσπεφάνωμος μετὰ ἰα· Ὑμν.δ.1β, Σδλ.19,4, Ἀριστοφ. Ἀχ.637 ὕμας . . . ἰοστέφανος ἐκάλον· 2) μφ. ἐπὶ τόπου ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ ὀριζήντος· Ἀριστοφ. Ἰνπ.1323 ἰοστέφανοις . . . Ἀθήναις, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 28,14 κί εἶναι τὰ ἰοστέφανα γύρω βουνά· 3) δημ. γεν. ὁ ἔχων ἀποχρώσεις ἰών· Παλαμ. Περ.Χαῖρ.168,2 ἄσθη.

ἰοστέφνης-ου-ές νεώτ. ὁ ἰοστέφανος βλλ. ἰοστέφνης ὄστου.

ἰότης-πτας (ἡ) ποι. συνήθ. π. Ὀμ. κτ. δοτ., κ. ἐπι βῶλον, βούλησις, θέλησις, ἐπιθυμία Ἦσ. ε ἰότη, βούλησις, θελήσει· Ἰλ.Ζ 396 μητρόσ τιμῆς ἰότην, Ὀδ.Η 214 θεῶν ἰότην, Ἀπολλ.Ρ 4,360· 2) ἀπαξ π. Ἀἰσχ. χάριν τινός, ἔνεκα· Αἰσχ.Πρ.559 ἰ- γάμων.

ἰοτόκος (ἰός-τίκτω) μγν. ὁ γεννῶν, ὁ ἐκβάλλων ὄφ' ἑαυτοῦ ἰόν, ὁ δηλητηριώδης· Ὀπν.Κυν. 3,73 ἰοτόκοι τε νερὶ στοματέσσι ὀδόντας.

ἰοτῆνης-ου-ές (ἰός-τύπτω) μγν. ὁ βληθεῖς, κτυπηθεῖς διὰ βελῶν· Ἀπολλωνῖδ. Αἴτ.9,265 ἰοτῆνης θρῦσι· ἢ ὄμ. μφ.· Ροφιν. Ἐπιγρ. Αἴτ.5,86 ἰοτῆν βλεφάρων ἰοτῆσις βάσις.

ἰοῦ κ. ἰοῦ ἐπιφ. σχελιαστικόν, συνήθ. κατ' ἐπανόληφιν, ὅμοιο, ὀλιμονον· Σοφ.Τρ.1143 ἰοῦ ἰοῦ δῦσπινός ἡ δῦσπημα, Ἀριστοφ. Νεφ.543 ἰοῦ ἰοῦ βῶδν κεκραγέναι, Δημ.406 ἢ σπανάσις ἀπαξ· Ἀριστοφ. Θεσμ.245 φεῖ, ἰοῦ τῆς ὀσθόλου ἢ μετ' ἄλλων ἐπιφωνημάτων· Αἰσχ. Ἀγ.1214 ἰοῦ ἰοῦ ὠ κακὰ πρὸς ὄχ, ὄχ· 2) κραυγὴ ἐκπλήξεως, θαυμασμοῦ· Πλάτ. Ἰοργ.499 Β ἰοῦ ἰοῦ ὡς πανοῦργος εἰ· 3) κραυγὴ χαρᾶς, ἀγαλλιάσεως· Εὐρ. Κῶν.464 ἰοῦ ἰοῦ, γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὐρήμασι πρὸς ἰῶ.

ἰοῦθα (ἡ) μγν. ἡ χεῖρα τῶν ζῶων, ἡ λωπιά· Ἰω. Λυδ. Ρωμ.1,8.

ἰοῦδαίτης (ἡ) νεώτ. χημ. τεκμητὴ ρητίνη λαμβανομένη διὰ συμπεκνώσεως.

ἰοῦδενάλιος-ον νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὰς ἀσπίρας τοῦ ἰουδενάλιου ὑπὸ ἐπιφῶν δηκτικότητος.

ἰουγγαννοειδῆ-ών (ἡ) νεώτ. βοταν. οἰκονόγεια μονοκτυλιθῶν φυτῶν τῆς τάξεως τῶν ἐλθιδίων.

ἰουγερμαννικά (ἡ) νεώτ. βοταν. τάξις τοῦ ἀβροσίου τῶν ἡπιατικῶν.

ἰουδαῖζω μγν. μιμοῦμαι ἢ φρονῶ τὸν ἰουδαίων· Πλάτ. Κικ.7 ἔνοχος τῷ ἰουδαῖσθαι ὄνομα Κεκλήσις· 2) ρηματ.π. ἰουδαῖσμός, ἰουδαῖσθης.

ἰουδαῖσθαι ἐπιρρ. μγν. ποι. ἐξ ἰουδαίας.

ἰουδαῖσθός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἰουδαίους, ὁ ἐβραϊκός, ὁ ἰσραηλιτικός· Πδ Μακκ.2,8, ἢ ἐπ' ἀγορασμὸν ἰουδαϊκῶν σωματίων, -ἰουδαῖκή θρησκεία· ἢ ἰουδαῖκή ἡμέρα ὁ χρόνος ἀπὸ τῆς μίας δόσεως τοῦ ἡλαυ μέχρι τῆς ἄλλης· ἢ ἰουδαῖκός πῖλος κόλυμμα, ὁ ἔφερον ὑποχρεωτικῶς οἱ ἰουδαῖοι κατὰ τὸν Μεσαίωνα· ἢ ἰουδαῖκός σταυρός τὸ ἐξάγραμμα βλλ.

ἰουδαῖκός ἐπιρρ. μγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἰουδαίων, ἐβραϊκός· Κδ Γαλ.2,14 ἐθνικῶς ζῆς καὶ οὐκ ἰουδαϊκῶς, ἰουσιν.Κωδ.1,7,4.

ἰουδαῖσθων-ονος-αν μγν. ποι. ἐξ φρονῶν τὰ τῶν ἰουδαίων· Δερμασκ.1,233 Γ.

ἰουδαῖσμός (ἡ) (ἰουδαῖζω) μγν. κ. νεώτ. τὸ ἔθνος, τὸ πολίτευμα καὶ ἡ θρησκεία τῶν ἰουδαίων· Πδ Μακκ.2,221 καὶ τὰς ἐξ οὐρανοῦ γενόμενας ἐπιφανεῖσι τοῖς ἄπὸ τοῦ ἰουδαῖσμοῦ φιλοτήτως ἀνδραγαθήσασιν, - ὁ ἀπανταχοῦ ἰουδαῖσθῆσι (ἡ) (ἰουδαῖζω) μγν. ἀπαδὸς τῆς ἰουδαϊκῆς θρησκείας, ὁ ἰουδαῖζων· Ἀδσμ.1784 Β.

ἰουδαῖσθῆσι μγν. κ. νεώτ. κατὰ τὴν γλώσσαν τῶν ἰουδαίων, ἐβραῖσθῆσι· Πδ Βασ.4,18,26 καὶ οὐ λαλήσῃ μετ' ὁμών ἰουδαῖσθῆσι.

ἰουδαῖσθῆσθῆσι (ἡ) μγν. ὁ ἔχων τὸ τέλος, ἀποθανὼν ὡς ὁ ἰούδας· Στουδ. Θεόδ.1476.

ἰουκαί Ἦσ. «ἐπεδῶρεται».

ἰουλιανικά (ἡ) νεώτ. βοταν. τάξις δικτυληθῶν.

ἰουλιανός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἰουλιανὸν Καίσαρα· ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἰτὸ εἰσαχθὲν ὑπὸ τοῦ ἰαυλίου Καίσαρος· 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μῆνα ἰούλιον ἢ γεγόμενος κατὰ μῆνα ἰούλιον· ἡμέρα ἰουλιανή· ἢ ἰουλιανὴ μοναρχία ἢ μετὰ τὴν ἐπανόστασιν τοῦ ἰαυλίου 1830 ἐγκατασταθεῖσα ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ Λουδοβίκου Φιλίππου· ἢ ὡς ὄστ. τὰ ἰουλιανὰ παρακαλῶ λαβοῦσαι χώραν ἐν Ἀθήναις κατὰ μῆνα ἰούλιον τοῦ 1920.

ἰουλιδαί(οι) νεώτ. ζωολ. ὁμοιόγεια μυριαπόδων τῆς τάξεως τῶν διηλοπόδων.

Ιουλίξω (Ιουλος) μτγ. ἀποκτῶ Ιουλον, ἀρχομαι τῆς γενεᾶδος· Φώτ.Λεξ.· Τρουφιόδ.53.
Ιουλίξ-ιδος (ἡ) εἶδος τῆς ἰχθύος, κοκκινόψαρο, γύλος· Ἀριστλ.ΖΙ 610β,6, Νευμῆν.π.Ἀθῆν.7,304F
Ιουλίδης ἔφειν μὲν ἐν ἄλμῃ, ὅταν δὲ ἐπὶ τὴ γάνω· || νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων φαρυγο- γνάθων τῆς οἰκογεν. τῶν Λαθριδίων.

Ιουλιδός-ον (ἡ) πλέξῃ κ. ἔχων πολλοὺς πόδας, ὁλον ὁ πολυπόδης, ἡ σαργαντοπαροῦσα· || μτφ. ἐπὶ τὸν κωπῶν νεώδῃ, ἡ ἔχουσα πολλὰς κώπας Σχόλ.Λυκόφρ.23 εἰουλόπετοι, αἱ πολλὰς κώπας ἔχουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶος σκώληκος Ιουίου ὀνομαζομένου πολλοὺς πόδας ἔχοντος· πρβλ. Ιουλος δῖ.

Ιουλος (ὁ) κ. νεώτ., συνθ. κτ. πηθ. ὁ χροσ, τὸ κροῦδι, αἱ κατὰ τὸ πρῶτον φυόμεναι κάτωθεν τῶν κροτάφοιν τριχες· Ὅδ.Α 319 πρὸς ἐν φωνῶν ὑπὸ κροτάφοισιν Ιουλοὺς ἀνθίσθαι, Αἰγ.Ἐπτ.534 στει- χει δ' Ιουλος ἄρτι διὰ περιθίων, Ἀντίπ.Θεσσα. 6,198 ὑπὸ κροτάφοισιν Ιουλοὺς κειράμετος·

2) δέμα, δράγμα σταχύων, ἐξ αὐτῆς Δημήτηρ ἐκλήθη Ἰουλό· Ἡσ. καὶ ἐκ τῶν δρογμάτων συνα- γόμεναι δέμασι· Σήμ.π.Ἀθῆν.14,618U σθέντα δὲ κοί ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην οὐλοὺς καὶ Ιουλοὺς, καὶ τὴν Δημήτρα ὅτε μὲν χιδὸν ὅτε δὲ Ἰουλώ, Ἀρτεμιόδ.2,24· 3) ὥδη τῆς πρὸς τιμῆν τῆς Δημήτρος· Σήμ.π.Ἀθῆν.14,618E τοὺς δῆμος τοὺς εἰς τὴν θεὸν οὐλοὺς καλοῦσι καὶ Ιουλοὺς· 4) τὸ πρᾶσιον περικάλυμμα τοῦ λεπτοκαρπύου· Φώτ. 5) τὸ ἐπὶ τῆς καρύσας ἄθος· Ἐσέφρ.Φ13,7· 6) τὸ ἄρρεν οὐλώδες ἐξάν- θισμα τῶν μονοσίκων φυτῶν, φαλδα· Ἐσέφρ. 3,18.11· || νεώτ. βοταν. εἶδος βοτρυώδους ταξι- ανθίας· 6) κ. νεώτ. ἐντομὸν τὶ ἔχον πολλοὺς πόδας, πολυπόδης, σαργαντοπαροῦσα· Σχόλ. Ἀπολλ.2,979 «λέγεται δὲ Ιουλος ζῶν τὶ θηρίδιον πολυπόδῃ ἐκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὄσπερ ἡ σκολοπενδρα»· Ἀριστλ.ΖΙ 523β,18 ἔστι δ' ἔντομα καὶ ἄπτερα, ὁλον Ιουλος καὶ σκολο- πενδρα· || νεώτ. ζωολ. γένος μυριαπόδων τῆς οἰκογεν. τῶν Ιουλιδῶν· 7) εἶδος ἰχθύος, ἄ. Ιου- λικ· Ἐρατοσθ.ἀπ.12 (πιθ. οὐλος).

Ιουλοφῶρος-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ φέρων Ιου- λους, τριχάς· Ἐπιγρ. ἀμφὶ γένων χροσῶν πρῶτον Ιουλοφῶρον· 2) νεώτ. βοταν. ὁ φέρων βοτρυ- ὄδεις ταξιανθίας.

Ιουλοφύω-έω μον. Ιουλίξω βλλ., χροσάζω.
Ιουλώδης-ους-ες εἶδος ἐντόμου, ὁμοιάζον πρὸς τὸν Ιουλον βλλ.δῖ)· Ἀριστλ.ΖΜ 682α,5 καθάπερ τοῖς Ιουλώδεσι καὶ μακροῖς.
Ἰουύνιος (ὁ) (λατ. junius) νεώτ. ὁ ἕκτος μῆν τοῦ πολιτικοῦ ἔτους, ἔχων 30 ἡμέρας, δ. θερισιatics.

Ιουθκος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν παωδῶν, τὸ βοῦρλο.

Ιουράσιος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἰούραν· || νεώτ. γεωλ. Ιουράσιος περι- ὄδος (ἡ μεσοσία τῶν τριῶν περιόδων ταῦ μεσο- ζωϊκοῦ αἰῶνος)· || Ιουράσιος διάπλασις στρω- μάτων (ἡ κατὰ τὴν ἀνωτέρω περίοδον σχηματι- σθεῖσα διάπλασις).

Ιουράτωρ-ορος (ὁ) πάπ. ὁ ἔνορκος δικαστής.
Ιουρυνία (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ γένος φυτῶν τῆς οἰ- κογενείας τῶν συνθέτων.

Ιουρτη (ἡ) νεώτ. εἶδος καλύθης ἐκ Ξυλίνου σκελετοῦ κεκαλυμμένου διὰ δερμάτων χρησιμο- ποιουμένη ὑπὸ τῶν Λαπῶνων καὶ Σαμογετῶν.

Ιουστιαία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀκανθωδῶν.

Ιουστινιάνσιος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε- ρόμενος εἰς τὸν Ἰουστιανιὸν τὸν Α', ἡ γενόμενος τῆ ἔμπνευσει αὐτοῦ· Ιουστινιάνσιος νομοθεσία, Ιουστινιάνσιος κώδιξ.

Ιούτα (ἡ) νεώτ. εἶδος ἑτήσιου φυτοῦ τοῦ γένους κόρχερος· 2) κτ. πηθ. κλωστικαὶ ἴνες εξαγο- μεναί ἐκ τοῦ ἀνω ποιοῦ καὶ ἄλλων εἰδῶν τοῦ αὐτοῦ γένους, τζιούτα, γιούτα.
Ἰόφ ἐπιφ. ἀδιάβ, ἀπαστροφής Αἰσχ.Ἰμ.828 (κτ. σχολ. πιθ. ἐφθ.)

Ιοφθία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. νοσηρὰ κατάστασις ψυ- χοναθίας ἐκδηλουμένη διὰ φόδου πρὸ πάνθ δη- λητήριον ἢ οὐσίαν θεωρουμένην δηλητηριώδη.

Ιοφῶρε-ον (ἡ) ἰός-φέρω) μτγ. ὁ φέρων ἰόν, ὁ δηλητηριώδης· Ὀππ.Κυν.3,433.

Ιοχάειρα (ἡ) ἰός-χέω) ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ ἐκχέουσα βέλῃ, ἡ τοξεύτρια· Ἡσ. Ἰοχάειρα τοξο- φόρος ἡ ἰοὺς χέουσα ἡ Ἰαχυρά. ἡ βέλκει χαι- ρουσα· Ἰλ.Ε 53 Ἀρτεμις Ἰοχάειρα, Πίνδ.Π 2,9· || ὡς οὐσ· Ἰλ.Φ 480 νεῖκεσαν Ἰοχάειραν ὀνει- δειοὺς ἑπέεσσιν· || ὅμ. ἐπὶ τῆς φαρέρτα· Μνασάκ.ΑΠ 6,9 Ἰοχάειρα φαρέρτα· 2) ἐπιθ. ὄφρας, ὁ ἐκχέων ἰόν, δηλητηριώδης· Νίκ.π. Αθῆν. 3,99B Ἰοχάειραν τὴν ἀσιθία τὸ ζῶον.

Ιόχρως-οος-οον-οον νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ Ιου, Ιοθαφής, μενεξεδένιος.

Ιόχρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σολαναειδῶν.

Ἰπαμα Ἡσ. ἐκάμνη.
Ἰπαρ αἰολ. ἀντὶ ὄπαρ βλλ.

Ἰπεκακουάνα (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. φαρμακ. κ. Ἰπέκα ρίζα διαφόρων ἔξωτικῶν φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν βουθιοειδῶν χρησιμοποιουμένη ὡς φάρμα- κον ἐμετικόν.

Ἰννασία Ἡσ. «γαστήρ. Ταραντίνο».

Ἰνευτής (ὁ) (Ἰνεύτω) μτγ. κ. γλωσσ. ὁ φρύγων τὴν ἐν κλιδῶν, ὁ φούρναρης· Φανί.ΑΠ 6,299 καὶ τρύφος Ἰνεύτα πυαλάου φθόσιος πάρκειται σῶ- κόν τε μελάντραγας (πιθ. ἀντὶ Ἰννίτης).
Ἰνεύω (ἡ) -ομαι (Ἰνύς) Ἐπιγρ. κ. Ἡσ. φρύγω, Ξη- ραῖνω τὴν ἐν τῷ κλιδῶν· Ἐπιγρ. καὶ τὰς Ζακόρος [μὲ ἔχων οἴ]κεμα, τακίτην ἐμ πόλει μεδὲ Ἰνε- [ύσθεσθαι]· || κ. παθ. Ἡσ. ἐν λ. ἐκδομοῦετο· «ἐφρύγεται, Ἰνεύετο» (κῶδ. ὑνεύετο)· 2) ρη- ματ. π. Ἰνευτής.

Ἰνη (ἡ) (Ἰπτομαι) μτγ. τὸ πτηνὸν δρυκολάπτης, ταιμηλητῆρα· Ἀντωνίν.Λιβ.21,6 πρβλ. Ἰππα.

Ἰνή (ἡ) Ἡσ. ἐσφιππς, Σικελιοί.

Ἰννιον (τὸ) μτγ. ὑποκορ. τοῦ Ἰννός βλλ.· Διεύχ.π. Ὀρειδ.4,5,2.

Ἰννιός-α-ον (Ἰννός) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰννόν, τὸν κλιθῶνον, τὸν φούρνον· || Ἡσ. Ἰπνια· τὰ κα- θάρματα τοῦ Ἰννοῦ· 2) ἡ κόπρος τῶν ζῶων· Καλλ.ἀπ.216, Σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.832 Ἰπνια λύματα πρβλ. Ἰννός ἐν εἰδ. σμμ.

Ἰννίτης (ὁ) (Ἰννός) ὁ δπηθεις ἐν κλιδῶν, ὁ φημέ- νος σπὸ φούρνο· Ἰπν.Δι.2,42 Ἰννίται ἄρτοι, Τιμοκλ.33 θεριμῶν Ἰννιτῶν ἡσθιον, Φανί.ΑΠ 6,299 ἰδ.ἀνάγν. Ἰνευτῆ.)

Ἰννοδόμαν Ἡσ. «τὴν φρυγίαν. Κρητες».

Ἰννοκάθης-οὺς-ες (Ἰννός-καίω) μτγ. ὁ δπηθεις ἐν κλιδῶν· Λουκ.Λεξίφ.δ ὁλν δὲ ὄλον Ἰννοκαθ εἶχόμεν.

Ἰννοκάυστης (ὁ) (καίω) γλωσσ. ὁ καίων τὸν Ἰννόν, τὸν κλιθῶνον, ὁ ἄρτοποιός, ὁ φούρναρης.

Ἰννοκάυτης (ὁ) γλωσσ. ὁ Ἰννοκάυστης βλλ.
Ἰννοκίλιον (τὸ) (Ἰννός) ἀρχ. λεξ. ἡ τρῶπα δι' ἣς ἀνάπεται ὁ κλιθῶνος· Ἡσ. «φρύγιον, οἱ δὲ τὴν ὑπόκεισιν τοῦ Ἰννοῦ».

Ἰννολέθης-ητος (ὁ) μτγ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς λουτροῦ, λέβης κτιστὸς κατάλληλος πρὸς θέρμαν- σιν ὕδατος· Λουκ.Λεξίφ.Β ὁ μέντοι Ἰννολέθης ὑπερφαλάζων ἐς κεφαλῆν ἡμῖν ἐπέτρηπε τοὺς ἀνθρώκας· Ἀθῆν.3,98C.
Ἰννολεθήτιον (τὸ) μτγ. ὑποκορ. τοῦ Ἰννολέθης βλλ.· Πολυδ.10,66.

Ἰνον [τό] τὸ φυτὸν φευδιππουρίς βλλ. ἡ κοινὴ : Θεόδωρ. Φι 4,10,1.

Ἰννολάθος (ὁ) μγν. Ἰννολάθος : Πολυδ.7,163. **Ἰννολάθος** (ὁ) (πλάσσω) ὁ ἐργαζόμενος ἐν κλιβάνῳ ἢ καμίνῳ, ὁ κεραμεύς, τσοουκαλὰς : Πλάτ. Θεαιρ.147Α. πηλός ὁ τῶν Ἰννολάθων (β. γρ.-αθῶν) πρβλ. καρπολάθος.

Ἰννολάστις (ὁ) (πλάσσω) μγν. ὁ Ἰννολάθος βλλ. : Γαλ. Θεασ.43.

Ἰννοποιός-όν (παιώ) μγν. ὁ κατασκευάζων Ἰνοῦς, κλιβάνους, φούρνους : Λοκ. Πρωμ.2,Θεμιστ. Λόγ.2,256D.

Ἰνθός (ὁ) κ. μον. κλιβανας, φούρνος, κάμινος : Ἦρ.5,92,8 **ὅτι ἐπὶ φυκρὸν τὸν Ἰνθὸν Περσανδρὸς τοὺς ἄρτους ἐπέβαλε**, Διφιλ.Σ π. Αθῆν. 2,54Α **τὰ δ' ἐν τοῖς Ἰνθοῖς φρυγμένα οὐλότροφα**, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,349 **ἔστι δὲ τὸ τοῦ κῶ τῶν ἀνακτόρων . . παρὰ τὸν Ἰνθόν** || συν. ἴθ. ὁ τῶν βαλανεῖων βλλ., δι' οὗ θερμαίνονται τὸ πρὸς λουτρὰν ὕδωρ κ. συνεκδ. αὐτὸς ὁ τοῦ θερμοῦ λουτροῦ χώρος : Ἀριστοφ. Σφ.139 **ὁ γὰρ πατήρ εἰς τὸν Ἰνθὸν εἰσελήλυθεν** 2) ὁ τόπος ἐν ᾧ φέρεται ὁ κλιβανας, τὸ μαγειρεῖον, ἡ ἐστία : Ἀριστοφ. Σφ.87 ὁ κῶν παρὰ τὰς εἰς τὸν Ἰνθόν 3) λαμπτήρ, φανός, θερμάστρα : Ἀριστοφ. Εἰρ.84 Ἰνοῦς ἔχοντες, Αἰλ.Ζ1 2,8 4) κοπρὸν, ἀπόπατος : Ἦσ. ε' Ἀριστοφάνης ἐν Κωκῶφ καὶ τὸν κοπρῶνα αὐτὸς εἶπεν » : Ἀριστοφ. ἀπ.353.

Ἰνθῶ-ῶ φρύγῃ τ εἰς τὸν Ἰνθόν, ξηραίνω, φήνω : Πινδ. ἀπ.168 **ἔς ἀνθρακίαν στέφανον πυρὶ Ἰνοῦν τε σώματα** [ἀντί ὑπνόντες] || κ. παθ. μτφ. πιέζομαι : Αἰσχ. Πρ.365 Ἰννούμενος **ρίζαισι Αἰτναίαις ὕπο** [ἰδιορθ. Ἰπούμενος].

Ἰνθῶν-ῶνος(ὁ) Ἐπιγρ. κοπρῶν, σωρὰς κόπρου : Ἰνθῶν ἄδυρος ἐν κήφῳ.

Ἰνοκτόνος-ον (ἢ Ἰφ-κτείνω) μγν. ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους ἐν Ἐρυθραῖς, ὁ φονεὺς τῶν φθειρόντων τὰς ἀμπελούς ἴνας, σκόλληκας : Στράβ.13,1,64 Ἰνοκτόνον δὲ παρ' Ἐρυθραίοις τοῖς τὸν Μίμαντα οἰκοῦσιν.

Ἰνομοία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν περιαλλοκαυλοειδῶν, καμπανέλλα.

Ἰνος (ἡ) ἢ τὸ) κ. μον. τὸ πῖπτον ἐπὶ τοῦ ποτικῶ ἔξυλον καὶ κατέχαν αὐτόν, ὁ σκάνταλος τῆς μυδράς, τῆς ποντικοπαγίδας : Πολυδ.10,155, Εὐστ. 16,40 πρβλ. κ. εἶπος 2) πᾶν τὸ βαρύνον, πιέζον, βάρος, φορτίον : Ἀρχιλ.169 || εἶδ. βάρος ἐν χρ. εἰς τὴν χειρουργικὴν : Ἰνπ. Μοχλ.38 || κτ. ποι. παρομοίωσιν τὸ ἠφαιστειον ὄρος Αἴτνα, διὰ τὸ βάρος τοῦ τοῦ πιέζον τὸν κρατούσαν αὐτὸ Τυφώα : Πινδ. Ο 4,8 Ἰνος ἀνεμάσσα.

Ἰννα (ἡ) Ἦσ. «δρουκόλαφα» || ὡς κύρ. ὄν. Ἰννα ἡ τροφὸς τοῦ Διονύσου : Ὀρφ. Ὑμν.48,4.

Ἰνναγορά (ἡ) νεώτ. τόπος ἐνθα πωλαῦνται καὶ ἀγοράζονται Ἰννοι, ἀλογοζάραο.

Ἰνναγορεται-ῶν [αἰ] (ἀγρέω) τρεῖς ὄρχοντες ἐν Σπάρτῃ, οἵτινες ἐξέλεγον τριακοσίους ἐπικέτους Ἰννοεῖς ἐκ τῶν ἐφήδων, ὅπως ὑπηρετῶν ὡς σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως : Ξεν. Ἑλλ.3,3,9 τὸν πρσβύτατον τῶν Ἰνναγορετῶν κέλευσε σὺν συμπέμφαι, Ἀρχύτ.π. Στοβ.4,1,138 || κ. κτ. ἐν εἰς τῶν τριῶν Ἰνναγορετῶν : Θεουκ.4,38 τοῦ δὲ μετ' αὐτὸν Ἰνναγορετῶν ἐφηρομένου.

Ἰνναγορεῖ (ὁ) μγν. Ἰννος ἄγριος βλλ. : Ὀπν. Κυν.3,252.

Ἰνναγωγός-όν κ. νεώτ. ὁ φέρων Ἰννοῦς, ἰδ. ἐπὶ τῶν πλοίων, δι' ὧν μετέφερον Ἰππικὸν στρατεύμα : Ἦρ.6,48 Ἰνναγωγὰ πλοῖα, Θεουκ.2,56 Ἰνναγωγὸς ναῦς, Δημ.44 Ἰνναγωγὸν τριήρεις || κ. μ. Ἰνναγωγός [ἡ] : Ἀριστοφ. Ἰνπ.599 εἰς τὰς Ἰνναγωγὰς εἰσεπηδὼν ἀνδρικόως || ἐν Ἐπιγρ. Ἰνναγωγός ὡς κύρ. ὄν. πλοῖου.

Ἰννάζομαι ὄρωρ., μέλλ. γ' ἐν. Ἰννασῆται, ἐλαύνω Ἰπποῦς, ὀδηγῶ ἄρμα : Ἰλ.Ψ 426 Ἀντίλοχ ὀφραδέως Ἰννάζσαι || βραδύτ. Ἰνπέως : Ἦρ. 4,114 τοξέουμον καὶ ἀκοντίζομεν καὶ Ἰνναζόμεθα, Ἰνπ. Αἴρ.17 Ἰννάζονται καὶ τοξέουσι, Ἀριστοφ. Νεφ.15 Ἰννάζεται καὶ ξυνωρικεῖται || κ. μτ. τοῦ Ἰπποῦ : Ἦρ.4,110 Ἰννάζομαι ἐφ' Ἰππου, Ξεν. Ἰπν.10,1 Ἰννάζεται Ἰππῷ || σπ. ἐν τῷ ἐνέργῳ : Πολυδ.1,182 Ἰννάσαι πῶλον 2) παθ. ἐπὶ τοῦ Ἰπποῦ, ἐλαύνομαι ἢ Ἰνπέομαι : Πλάτ. Ἰων 540E Ἰννοῦς εὐ καὶ κακῶς Ἰνναζόμενος || ὄμ. δαμάζομαι, τιθαπέομαι, ὅπως Ἰνπεύομαι εὐχερῶς : Ξεν. Ἰπν.3,1 3) μτ. αἰτ. τὸν, διέρχομαι ἐφ' Ἰππου, περὶ ὃ ἐπιπποῦς : Πλούτ. Κάμ.23 Ἰννάζεσθαι χώρον, Διδό.Σ 13,88 Ἰννάζεσθαι τὰς ἀδόδας, Ἰνπάεις-ἰδος (ἡ) ἄλιγο, ὑπερδωρικὸν τοῦ Ἰππῆς, θηλ. τοῦ Ἰππικῶς βλλ.2) : Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. Ἰππαῖς πόρνα [πόρνη συγκρατοῦσα τὸ ἱμάτιον τοῦ Ἰπποῦ τοῦ Ρωμαίου].

Ἰνναχιμία (ἡ) σχόλ. Ἰπποτικὴ πράξις : Σχόλ. Πινδ. Ν 1,23.

Ἰνναχιμος-ον ὁ πολεμῶν ἐπὶ Ἰπποῦ, ἔπιππος : Πινδ. Ν 1,17 λόγος Ἰππαχιμον.

Ἰνπάκη (ἡ) τυρὸς ἐκ γόλατος φορβάδος π. Σκύθας : Ἰνπ. Αἴρ.18 Ἰνπάκην τρώγουσι τοῦτο δ' ἐπὶ τυρὸς Ἰππου 2) εἶδος φυτοῦ : Διοσκ.2,75.

Ἰνπάκης (ὁ) μον. Ἰνπάκη βλλ. : Εὐστ.19,16.

Ἰνπάκωντιστής (ὁ) μγν. Ἰππὸς ἀκωντιστής : Αἰλ. Τακτ.2,13, Ἀρρ. Ἀω.4,7, Πολυδ.1,131.

Ἰνπάκωτρίων-ἄρος(ὁ) μυθιδέες τὶ ζῶον, σὺς κ. ὁ γρύψ βλλ., Ἰππος ὄμου καὶ δλεκτρυῶν : Αἰσχ. ἀπ.134.

Ἰνπάλλος-α-ον μγν. ποι. τ. ἀντὶ Ἰππικῶς βλλ. : Ὀπν. Κυν.1,169.

Ἰνπάλλιας (ὁ) ποι. ἔκτηρ. τ. τοῦ Ἰππέως βλλ.

Ἰνπάλλος (ὁ) μγν. ὄνομα τῶν περιουσιῶν βισίων ἐτήσιον ἀνέμων [μουσσῶνων] τῶν πνεύτων ἐν τῷ Ἰνδικῷ Ὠκεανῷ : Περίηλ. Ἐρ.Θαλ.57 (ἀμφ.).

Ἰνναναδέτης (ὁ) πᾶν. Ἰνπέως βλλ.

Ἰνπᾶνθρωπος (ὁ) Ἰππος-ἀνθρωπος μγν. κ. μον. ὁ κένταυρος : Γαλ. Χρλ. Μορ.3,1, Εὐστ.1909,53.

Ἰνπάπαι κραυγὴ τῶν Ἰππέων, παρῶδ. τῆς κραυγῆς τῶν κωμηπλατῶν ρυπηπαῖ : Ἀριστοφ. Ἰπν.602 ἀνεβράξαν, Ἰνπαπαὶ τίς ἐμβαλεῖ :

Ἰνπαρίδιον (τό) μον. ὑπακορ. τοῦ Ἰππος βλλ. : Εὐστ. Θεασ.97.

Ἰνπάριον (τό) κ. μον. κ. νεώτ. ὄνομα τοῦ Ἰππος, μικρὸς Ἰππος : Πάν., Ἀρρ. Τακτ.19,3, Διηγ. Ἀχιλλ.365 φάρια καὶ Ἰνπάρια ὑπόσπλλα τοῦ δρόμου 2) γρησὸς Ἰππος, παλιόλαγο : Ξεν. ΚΠ 1,4, 19 ἐπὶ πονηρῶν Ἰνπαρίων ἀγούσιν ἡμῶν τὰ χρήματα, Πλούτ. Φιλ.7 φαύλοισ Ἰνπαρίοις 3) Ἐπιγρ. ἀγαλματιὸν Ἰπποῦ 4) νεώτ. Ἰνπαρίον τοῦ Πικερμίου (τό) γένος ζῶων τῆς ὁμοιογεν. τῶν Ἰπιδῶν, ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθίωσι, εὐρέθεις ἐν τοῖς γεωλογ. στρώμασι τοῦ Πικερμίου Ἀττικῆς 5) ὄμ. νεώτ. βοθητικὸν μηχανήμα εἰς ἐργασάσια κ. ἀτμόπλοια.

Ἰνπαρμωστής (ὁ) λακ. ἀντὶ Ἰνπαρχός βλλ. : Ξεν. Ἑλλ.4,4,10 Παισιμός ὁ Ἰνπαρμωστής.

Ἰνπαρχός (ὁ) μγν., ὄρωρ. -άρχας, γενικ. ἐν Ἐπιγρ. -άρχητι Ἰνπαρχος βλλ.1) : Πολυδ.10,22,6 κατασταθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν Ἰνπαρχὸς ἐν τοῖς προειρημένοις κερτοῖς, Πλούτ. Τιμ.32 || κ. ἐν Σπάρτῃ, ἀρχηγὸς Ἰππικού : Πολυδ.3,87,9 κατέστησαν (Ἰνπαρχὸν Μάρκον Μινυκίον, Διον. Ἀλ. Ρωμ.5,75.

Ἰνπαρχία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἄξιωμα τοῦ Ἰνπαρχοῦ βλλ.1) : Ξεν. Ἀθ.1,3 || ὄμ. τὸ ἄξιωμα τοῦ Ἰνπαρχοῦ βλλ.2) : Δίων Κ ὄμ.36,26, Ἰω. Λυδ.2,13 2) σῶμα Ἰππικὸν διοικούμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνπαρχοῦ : Πολυδ.10,23,4 εἰς Ἰλας εἰς Ἰνπαρχίαν, Διδό.Σ 17,57, Στράβ.17,1,12 εἶται καὶ Ἰνπαρχία τρεῖς ὁμοίως

διατεταγμένοι κατά τούς ἐπικαιρίους τόπους, Πλούτ.Εὐμ.7 δύο Ινπαρχίας ἑνικῶς || ὁῶμα Ιππικού ἐκ 512 ἀνδρῶν | Ἀσκληπιδ.7,11.

Ινπαρχικός-η-όν ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς Ἰνπαρχον || ὁμ. ἡγεμονία (Ινπαρχική Ἰνπαρχία Σουδ. ἐν λ. Ἰνπαρχος || Ἰνπαρχικόν ἔστι εἶναι ἔργον τοῦ Ἰνπαρχοῦ | Ξεν. Ἰνπαρχ.5,1 || ὡς οὖσα. Ἰνπαρχικός (ὁ) ἰλόγοις τίλλους πραγματείας τοῦ Ξενοφώντος.

Ινπαρχός (ὁ) ὁ ἄρχων τοῦ Ἰππου, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος : Πινδ. Π.4,45 υἱὸς Ἰνπαρχοῦ Ποσειδῶνος ἀναξ. 2) Διοικητὴς Ἰππικού : Ἦρ.7,154 Ἰνπαρχος τῆς Ἰππου || κ. ἐν Ρωμ. ὁ ἄρχηγός Ἰππικού : Διόδ. Σ.12,64 Ἰνπαρχον Λευκιδῶν Ἰουλίον ἐπιόψαν, Πλούτ. Κάμ.5 || ἐν Ἀθῆν. εἰς τὸν αἰρετῶν δύο Ἰνπαρχῶν, ὅτινες γίγνον ὑφ' ἐαυτοῦ δέκο φυλάκους : Ἀριστφ. Ὀρν.799 ἤρεθι φύλαρχος εἶθ' Ἰνπαρχος, Λυσ.168, Πλάτ. Νόμ.755C Ἰνπαρχῶς καὶ φυλάρχῶς καὶ τῶν πεζῶν φυλῶν κοσμητὰς τῶν τάξεων || κ. ἄλλαχοῦ : Θουκ.4,72 τὸν Ἰνπαρχον τῶν Βοιωτῶν καὶ ἄλλους τινὰς . . ἀποκτείναντες, Ὑπεριδ. Λυκόφρ.17 Ἰνπαρχον εἰς Λήμονι χειροτονεῖν.

Ινπαρχῶ-ἐω εἶμαι Ἰνπαρχος, διευθύνω τὸ Ἰππικόν : Ἦρ.9,20 Ἰνπαρχεε Μασίστιος εὐδοκίμων παρὰ Πέρσῃσι, Δημ.570 Ἰνπαρχεε τῶν Ἰππέων || κ. ἄπολ. : Ξεν. Ἀγρο.24 Ἰνπαρχῶν ἀνιστορέφει τε καὶ μαχόμενος σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἀποσηθήσκει, Ὑπεριδ. Λυκόφρ.14 οἱ Ἰνπαρχηκότες || ποθ. ἀπρητῶ ὑπὸ Ἰνπαρχον : Ἀριστλ. Πολιτ.1277b,10 Ἰνπαρχεῖν Ἰνπαρχηθέντα, στρατηγεῖν στρατηγηθέντα καὶ ταξιαρχησάντα.

Ινπά-δόος (ἡ) ἐν χρ. ὡς θηλ. τοῦ Ἰππικός βλ.λ. 1) Ἦρ.1,80 ἀνδρας ἐπ' αὐτάς ἰτάς καμύλους | ἀνέθηκεσ Ἰνπάδοσ στολήν [ἐν]εσταλμένους, Δίων Κ.38,14 Ἰνπάδ εσθῆς, Ἡρωδιαν.5,1,5 ὄντα με ἐκ τῆς Ἰνπάδος τάξεως || θυσία Ἰνπάδες αἱ προσφερόμεναι ὑπὸ τῆς τάξεως τῶν Ἰππέων Ἦσ. || πύλα Ἰνπάδες δυ. πύλης τινὸς τῶν Ἀθηνῶν 2) ὡς οὖσα. ἡ Ἰνπάς ἡ δευτέρα ἐν τῶν τεσσάρων τάξεων τῶν πολιτῶν ἐν Ἀθῆναις, ἡ τῶν Ἰππέων : Ἀριστλ. Πολιτ.1274a,21 ἐκ πεντακαιομοδίωνων καὶ ζευγίων καὶ τρίτων τέλους τῆς καλομένης Ἰνπάδος || μτγ. ὁμ. ἡ λ. ἐν χρ. ὡς οὖσα. κ. ἐπὶ τῆς ἐν Ρώμῃ τάξεως τῶν Ἰππέων : Δίων Κ.40,57 3) ὁμ. ὡς οὖσα. Ἰνπάς ὁ φόρος εἰς δὺν ὑπερχεοῦ- τὸ ὁ εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἰππέων ὑπηγμένους ἐν Ἀθῆναις : Ἰσαί.7,39 Ἰνπάδα τελειν, Ἀριστλ. Ἀθ.7,4 ἀντὶ τέλους Ἰνπάδ' ἀμειψόμενος, Πλούτ. Σόλ.18 καὶ τοῦτους Ἰνπάδα τελοῦντας ἐκάλουν 4) ὁμ. ὡς οὖσα. παιδιὰ τις παιδικῆ : Πολυδ.9,122 5) Ἐπιγρ. Ἰνπάδες ἀγῶνες Ἰππικοί 6) μτγ. ἡ Ἰππος, ἡ φοράδα : Ὀπν.Κυν.1,162, Ἰνπατρ.14.

Ἰνπάσια (ἡ) κ. νεώτ. τὸ Ἰνπεῦναι, ἡ Ἰνπευτική γύμνασις : Ἀριστφ. Ἀχ.1165 οἰκάδ' ἐξ Ἰνπασίας βασιζών || ὁμ. Ἰνπασίαν ποιεῖσθαι Ἰνπάσεσθαι, ἐκτελεῖν πορείαν ἐφ' Ἰππου : Ξεν. Ἰππ.8,9 ὁμ. κ. Ἰνπασίαν Ἰνπάσεσθαι : Ξεν. Οἰκ.11,17 2) ἡ παρεχόμενος Ἰππικού, ἡ Ἰνποδρῶμα : Ξεν. Ἀν.2,5,33 τὴν Ἰνπασίαν ἐθαύμαζον ἐκ τοῦ στρατοπέδου φράντες || Ἐπιγρ. Ἰππικοί ἀγῶνες 3) συνεκδ. τὸ ἐλαύνειν ἄρμα, ἀρματῆλασια : Λουκ.Θε.Δ.12,1 4) μτγ. τὸ Ἰππικόν : Ἀρρ. Ἀν.4,4,7 ἐξελίσσειν τὴν Ἰνπασίαν ἐς κύκλους 5) νεώτ. εἰδ. κ. θέσις τις τοῦ σώματος ἐν τῇ ἐνοργάνῃ γυμναστικῇ.

Ἰνπάσιμος-η-ον κ. νεώτ. ἐπὶ τόπου, ὁ κατάλληλος πρὸς Ἰνπασίαν, Ἰνπῆλατος : Ἦρ.2,108 Ἀγυπτον τὸ πρὶν εἶδσαν Ἰνπασίμην καὶ ἀμαξεομαχίαν (ἀντιθ. ἀνιππος), Ξεν.Κίτ.1,4,14 Ἰνπασίμα χωρία, Αἰλ. Τακτ.6,6, Πολυδ.10,49,5 τῶν πεδίων Ἰνπασίμων ὑπαρχόντων || τὸ οὖν. Ἰνπασίμων τὸ πεδινόν : Ξεν. Ἐλλ.7,2 ἐπιδικῶντες μέχρι τοῦ

Ἰνπασίμου, Αἰν. Τακτ.8,4 τὰ Ἰνπασίμα τῆς χώρας ἀνιππα ποιῖν || κ. μτφ. : Πλούτ. Ἀλέξ.23 τοῖς κόλασιν αὐτὸν ἀνικεῖς Ἰνπασίμων (ἀφίσης τὸν ἑαυτὸν τὸν νὰ τὸν καθολικεύσουσιν οἱ κόλακες) **Ἰνπάσιον** (τὸ) μόν. ὄσκορον. τοῦ Ἰππος βλ.λ. : Θεόγνωστ.Καν.125.

Ἰνπασίμοσ-ατος (τὸ) μτγ. τὸ Ἰνπεῦναι, Ἰνπευμα, καθολικέμα : Ἀχιλλ.Τάτ.1,13, **Ἰνπασίμος** (ὁ) σχολ. κ. μόν. Ἰνπασίμα βλ.λ. : Σχόλ.Εὐρ. Ἐλ.1355, Νικ.Κων.ἐν Στάθ.1,79 Ἰνπασίμος ὄμοθ καὶ βοή καὶ βοάη.

Ἰνπασίτηρ-ηρος (ὁ) μτγ. Ἰνπευτῆς βλ.λ., μτφ. ἐπὶ τοῦ μύσπου : Ἀσκληπιδ.Α.Π.5,202 τὸν Ἰνπασίτηρα μύσπα 2) ὁ δι' οὗ Ἰνπάσεται, ἐλαύνεται ὁ Ἰππος : Ἀντιπ.Σιδ.Α.Π.7,424 Ἰνπασίτηρ κηρός.

Ἰνπαστής (ὁ) ἐπὶ Ἰππου, ὁ κατάλληλος πρὸς Ἰνπασίαν, ὁ πρὸς Ἰνπασίαν, ἄλογο τῆς καθάλας : Ξεν. Ἰππ.10,17 2) μτγ. ἐπὶ προσ., ὁ Ἰνπαστής, ὁ καθολάρχης : Λουκ. Ἐρωτ.46 Ἰνπαστήν ὡς κάστορα. **Ἰνπαστί** (ἡ) ἀρχ. λέξ. κ. νεώτ. καθ' ὃν τρόπον καθῆται τις ἐπὶ τοῦ Ἰππου, καθάλλα, καθολικευτά : Ἦσ. «Ἰνπαστί καθίζειν» ὅταν οἱ παῖδες ἐπὶ τῶν ὄμων περιβάσῃν καθέζωνται.

Ἰνπαστικός-ή-όν μτγ. ὁ ἐπιδίδων εἰς τὴν Ἰνπασίαν : Πλούτ. Ἀλκ.23 ῥάθυμος, ἐν Ἐρῆκῃ μεθυστικός, ἐν Θετταλοῖς Ἰνπαστικός.

Ἰνπαστός-ή-όν ὃν δυνάται τις νὰ Ἰνπευθῇ : Ἀριστλ.Ζ1.576b,17 τῶν Ἰνπαστῶν γίνεταί μικρὸς διὰ τὴν τρίψιν . . τῶν δὲ μὴ Ἰνπαστῶν μέγας.

Ἰνπάστρια (ἡ) μτγ. ἐπὶ καμύλων, ἡ ὄρμευτική, ἡ ὄρμας : Πλούτ.Εὐμ.15 ἐμπεψαν Ἰνπαστρία καμύλους ἀγγέλλουσ πρὸς Πευκέεσταν 2) νεώτ. ἐπὶ γυναικῶς, ἡ ἄσκημένη εἰς τὸ Ἰνπεῦναι, ἡ Ἰνπεύουσα, ἡ Ἰνπέυς : πολλοὶ Ἀγγλίδες εἶναι ἐξαιρετοὶ Ἰνπάστριαι.

Ἰνπάφεις-εως (ἡ) μτγ. ἀφετηρία ἐν τῷ Ἰνποδρῶμῳ : Πολυδ.ἀπ.52, Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,68.

Ἰνπάφιδες γλώσσα. τοῦ Ἰνπάφεις βλ.λ.

Ἰνπάστρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀμαρυλλιδιοειδῶν.

Ἰνπεία (ἡ) (Ἰνπεῦσα) ἐπιτηδεότης ἡ ἐμπειρία εἰς τὸ Ἰνπεῦναι ἢ ἐλαύνειν Ἰππους : Σοφ. Ἠλ.505 πολύπνονος Ἰνπεία || κ. κτ. πλθ. : Εὐρ.374 Ἰνπείσις ἐδάμαζον 2) Ἰππικόν : Ξεν. Ἀν.5,6,8 Ἰνπείαν ἦν αὐτοὶ οἱ βάρβαροι νομίζουσι κρείττερον εἶναι ἀνάσης τῆς βασιλείας Ἰνπείας 3) Ἰνποφροβία, Ἰνποφροβία βλ.λ. : Στράβ.5,1,9 ἐνδόξου γενομένης ἐνδόξος Ἰνπείας.

Ἰνπειοσ-α-ον Ἰππος (κ. νεώτ., ὄγρ. π. τραγ. Ἰππος ὁ ἀνήκων εἰς Ἰππους ἢ Ἰππον ἢ ὁ ἐξ Ἰππου προερχόμενος : Ἰλ.Ε.799 Ἰνπειου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤφατο, αὐτ.Ο.537 ῥῆξε δ' ἀφ' Ἰππειον λόφον αὐτοῦ (τὸ ἐξ Ἰππειον τριχῶν λοφίον), Πινδ.Ν.9,22 χαλκείας δολιπσιν Ἰνπείσις τε σὺν ἔνυσσι, Σοφ. Ἀντ.340 Ἰνπείω γένει παλῆων, Ἀριστλ.Ζ1.522a,28 τὸ δὲ Ἰππειον καὶ τὸ δυνεον (γῶλα) μίγνυται εἰς τὸν φρύγιον τυρόν (ἀλογινόν), Ποσειδ.Ἰατρ.π.Γαλ.19,712, Ἐπιγρ. κἄλω Ἰνπείω δῶο, - Ἰππειον κρέας (ἀλογήσιον) 2) Ἐπιγρ. Ἰνπείσις (ὁ) ὡς οὖσα. ὄνομ. μηρὸς εἰς τὸ Θρόνον.

Ἰνπείως ἐπῆρρ. μτγ. κατὰ τρόπον Ἰππειον βλ.λ. : Δαρμάσκ. Ἀρχ.58.

Ἰνπάλτης (ὁ) μτγ. ὁ ἐλαύνων ἢ Ἰνπεῦων Ἰππους : Ὀπν.Κυν.1,95 || θηλ. -άτειρα : Ὀρφ. Ὑμν.32,12.

Ἰνπέλαφος (ὁ) κ. νεώτ. Ἰππος καὶ ἔλαφος, πθ. τὸ ζῶον ἀντιλόπον : Ἀριστλ.Ζ1.498b,22 ἔχει δὲ καὶ ὁ Ἰνπέλαφος καλούμενος ἐπὶ τῇ ἀκρωμῆα καίτην || νεώτ. ζωολ. γένος ζῶων θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἐλαφιδῶν.

Ἰνπέμπορεια (ἡ) νεώτ. τὸ ἐμπόριον τῶν Ἰππων. **Ἰνπέμπορος** (ὁ) νεώτ. ἐμπορος Ἰππων, ἀλογόμπορος, ἀλογάρης, ἀλογάς, ἀλογατάρης, τσαμπάκης.

Ινπεραστής (ὁ) μγν. ὁ λίαν ἀγαπῶν τοὺς Ἴν-
πους : Αἰλ.Ζ1.228 πρὸς φίλιππος.
Ινπερος (ὁ) Ἰνπος-ἔρος) Ἰνπηοναία [σχημ. κτ. τὸ
ἴτερος, ὄθερος] μτ. λογοπαίγνιου πρὸς τὴν λ. ἔρος
(=ἔρωσ) : Ἀριστ.Νεφ.74 Ἰνπερὸν μου κατέχευεν
τῶν χρημάτων.

Ινπετοθαίμια Ἡσ. ε ἠγώνισμα. Λάκωνες)
Ινπηυμα-ατος (ὁ) Ἰνπος ἐφ' ἴππου ἢ ἐφ' ἄρμα-
τος : Εὐρ.Π 1428 ὡς ἐκ θαλάσσης ἐκ τε γῆς Ἰν-
πέυμασι λαβόντες αὐτοὺς.

Ινπεύς-ἔως (ὁ) Ἰνπος) κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. γενικ.
-ἄος ὁ ἐλαύνων ἐπὶ ἵππου, καθάλλασθε, ἀντίθ.
νεζός : Σοφ.5.1 Ἰνπεύην στρατός, Ἡρ.3.88 τῆσιν
ποισάμενος λίθινον ἔσπασε ζῶον δὲ οἱ ἐνὶν
ἀνήν Ἰνπεύ, Αἰσχ.Πέρσ.14 κοῦτε τις ἀγγελεὺς οὐ-
τε τις Ἰνπεύς, ἀφικνεῖται ἢ στρατιώτης ἀνή-
κων ἐς σῶμα Ἰππικού, ἠσκημένους εἰς τὸ Ἰνπεύειν
καὶ μάχεσθαι ὄπῳ τοῦ Ἰππου, ἀντίθ.ἠλ.ἱτ. νεζός :

Ἰλ.Μ δὲ οὐδ' ὡς ἐστὶν καταβῆμαι οὐδὲ μάχεσθαι
Ἰνπεύσι, αὐτ.Α.151 (γρ.κώδ. Ἰνπεύει, ἐν Ὄδ. ἀπασ Ω
70 νεζοί θ' Ἰνπῆτες τε, Ξεν.Ἀν.1.8.2) συνειρηπα-
μένην ἔχων τὴν τῶν σὺν ἑαυτοῦ ἑξοκασίων Ἰν-
πέων τάξιν ἰ ὁ Κῆρος ἰ, Ἀριστ.Πολιτ.1270α.29 γι-
λιαυς Ἰνπεῖς τρέφειν καὶ πεντακσίους καὶ ἠπλι-
στας ἢ π. Ὀμ. Ἰνπῆες κ. οἱ βαρέως ὀπλισμέ-
νοι μαχητῆν ἐν ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἐλαφροῦς ὀπλι-
σμένους νεζός καὶ τοξότας : Ἰλ.Δ 297 Ἰνπῆες
μὲν πρῶτα σὺν Ἰπποσίνε καὶ ἄρχεσφι, νεζός θ'
ἐξέρισθε στήσας ἢ ὁ ἠνίκος ἄρματος ἢ ὁ ἐκ
τοῦ ἄρματος μαχόμενος πολεμιστῆς θθ. κ. ὁ δι'
ἄρματος μετέχων ἀγῶνων ἄρματοθρόνου :

Ἰλ.Ψ 262 Ἰνπεσῖν μὲν πρῶτα ποδάμειν ἀγάθ' ἀεθλα
θῆκε ἢ Ἐπιγρ. κ. ὁ Ἰπποκόμος, ὁ σείρις)
4) μγν. τῆς πολιτείας Ἰνπεύς δημόσιος τα-
χυδρόμος : Ἀριστ.Ἰν.126 ἢ) Ἰππεῖς ἐν κωινα-
κικῇ κ. πολιτικῇ ἐνοσίθ, οἱ Ἰπποταί, οἱ ἀπαιτε-
λοῦντες κτ. τὴν ἀρχαιοσύνην ἀριστοκρατικὴν τά-
ξιν εἰς πολλὰς ἑλληνικάς πόλεις ἢ Ἀριστ.Πολιτ.
1297b.18 ἢ πρώτη πολιτεία.. ἐγένετο μετὰ τῆς
βασιλείας ἐκ τῶν πολεμούντων, ἢ μὲν ἐξ ἀρ-
χῆς ἐκ τῶν Ἰππέων ἢ τὴν γὰρ ἴσχυον., ἐν τοῖς
Ἰνπεσῖν ὁ πόλεμος εἶχεν ἢ ἢ εἰδ. ἐν Σπάρ-
τῃ, οἱ ἀποταλοῦντες τὴν σωματοφυλακίην τοῦ
βασιλέως : Ἡρ.8.124 προέπειψαν ὀπίσθιν τρι-
ηκασίαι Σπαρτιτῆτων λαγῶδες, οὗτοι οἱ περ Ἰν-
πέες καλεῖνται ἢ ἐν Ἀθήναις ἡ δευτέρα τά-
ξις κατὰ τὸ πολιτεῖα τοῦ Σέλευκος : Ἀριστ.Ἀθ.
7.3 πεντοκοσιομεδίμνον καὶ Ἰππέα καὶ ζευγίτην
καὶ θῆτα κ. τὸ ἀριστοκρατικὸν σῆμα τῶν Ἰν-
πέων : Ἀριστ.Ἰν.225 ἀλλ' εἰσὶν Ἰππῆς ἄνδρες
ἀγαθοὶ ἴλιοι, Φιλόχ.100 ἢ μγν. κ. ἐπὶ τῶν Ρω-
μαίων Ἰππέων : Διόδ.Σ 37.8, Διον. Αἰ.Ρωμ.4.24, Ἀνθ.
Ἐμφ.Πολ.1.22, Ἐπιγρ. Ἰνπεύς Ρωμαίων ἢ εἶδος
εὐκνήτων ἐλαφρῶν κορκίνων : Ἀριστ.Ζ1.525b.8 πέ-
ρουν καὶ κ. καρκίνοι, περὶ δὲ τὴν Φοινικὴν γι-
γνονταί ἐν τῷ αἰγίῳ, οὗς καλοῦσιν Ἰνπεῖς διὰ
τὸ οὕτως ταχέως εἶναι ἢ Ἡσ. κόσμημα τι ἐν
χρ. διὰ μικρὰς κόρας ἢ Ἐπιγρ. μέτρον τι κορ-
κικόπτιτος καρπῶν : Ἰνπεύς πυρῶν, ἀμυγδαλων,
ἀλευρῶν ἢ ὄνομα κομήτου τινός : Πλίν.Φ 2.90,

Ἰνπευσίος-ἔως (ἡ) σχόλ., μσν. κ. νεώτ., ἢ ἐπὶ Ἰν-
που ἀνάδοσις, ὁ ἐπὶ Ἰππου καθέσθως, Ἰππασία :
Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.79), Κασίφρ.Δαν. ἐν 246.3.75 ἐν κρή-
σει ἐγένετομην διὰ τὸ μικροδίαστατον Ἰνπεύ-
σεως, - Ἰππος δυσκόλος κατὰ τὴν Ἰνπευσιν, - κα-
τὰ τὸν τρόπον γυναικείας Ἰνπεύσεως.

Ἰνπευτήρ-ἄρος (ὁ) μγν. Ἰνπευτῆς βλλ. : Βιάν.ΑΠ
9.295 πάλως, Ἰνπευτήρ πεδίον οὐχ ἄλλος.
Ἰνπευτῆς (ὁ) ὁ Ἰνπεύς, ὁ ἔφιππος, ὁ Ἰππέων : Πινδ.
Π 9.123 ἀνεν Ἰνπευτῶν Νομάδων δι' ἑμίλων ἢ
ὡς ἐπιθ. : Βακχ.12.160 Ἰνπευταὶ Τρώες, Εὐρ. Ἡ-
ρακλ.408 Ἰνπευτῆς στρατός.

Ἰνπουτικός-ἢ-ἐν νεώτ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-
νος εἰς τὸν Ἰππέα : Ἰνπουτικός ἀγῶνας ἢ τὸ
θῆλ. Ἰνπουτικῆ ὡς οὐδ', ἢ τέχνη τῆς Ἰππασίας,
Ἰνπουτικὸν κ. νεώτ. εἶμαι Ἰνπεύς ἢ ἔφιππος : Ἡρ.
1.136 Ἰνπεύειν καὶ τοξέειν καὶ ἠλθίξζεσθαι, Ἀ-
ριστλ.Ζ1 576a.21 Ἰνπεύειν ταῖς κυψύσαις Ἰνπεύς ἢ
ἢ σπυγκό. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς δονὸν ἢ ἡμίονον ἢ
Λεμ.Διον.2 ἐπ' ὄνου γὰρ πολλὰ Ἰνπεύοντα ἢ ἐπὶ
ἐξομῆς ἢ λαοῦ, ἔχω τὴν συλῆθειαν, τὴν κλίον, τὴν
ἰκανότητα, τὴν ἄσκησιν γὰ εἶμαι Ἰνπεύς : Ἡρ.7.84
Ἰνπευτῆ ταῦτα γὰ ἐθνή ἢ κ. μέσ., ἢ Ἡρ.1.27 νη-
σιώτας Ἰνπευομένους λαβεῖν ἐν ἠπείρῳ ἢ) μτφ.
ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, φέρομαι, κινούμαι ὀρμητικῶς :
Εὐρ.Φοίν.212 ζεφύρου πνοαῖς Ἰνπεύσαντος ἢ μτφ.
ποι. ἐφορμῶ πρὸς τὸ ποιῆσαι ἢ ἢ Ἡρ.1001 Ἰν-
πέειν πρὸς φύγον ἢ) εἶμαι ἐφιππος στρα-
τιώτης, ὑπηρετῶ ἐν τῷ Ἰππικῷ : Λυσ.14.7 Ἰνπεύειν
εἰλετο, Ξεν.Ἑλλ.3.1.4 τὸν ἐπὶ τῶν τριτάκτου Ἰπ-
κυσάντων, Πλάτ.Νόμ.756B τῆσθους ἠγεμόνας
εἶναι πάντων τῶν Ἰνπευσάντων ἢ ἐν Ρώμῃ, εἶ-
μαι Ἰνπεύς, ἀνήκω εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἰππέων, Διον
κ.49.12 ἢ) δθ. τὸ Ἰνπεύον ἢ Ἰππικῆ τῆς : Διον
κ.60.7 ἢ) ἐπὶ Ἰππου, φέρω ἀναβάτην : Ξεν.Ἰνν.
1.6 ἢ) δθγῶ ζευρωρίδα ἢ κ. τέσσαρος Ἰνπεύς οἰ-
συνευγεμένους, οἶον ἐν ἄρματι, ἀμάρα κτ. : Ἀ-
ριστφ.Νεφ.1406 Ἰνπευς τοῖνον, νῆ Δ1', ὡς ἔμοιγε
κρείττον ἔστιν Ἰππων τρέφειν τέθριππον.

Ἰνπηολγός (ὁ) μγν. ὁ ὀδηγῶν Ἰππους, ἐπὶ τοῦ
Ποσειδεῶνος : Λυκόφρ.767.

Ἰνπηγός-όν Ἰππος-ἄγω) κ. νεώτ. ἐπὶ ἡμιονοῦ,
Ἰνπηγῶδες βλ.λ. : Φιλόχ.132, Πολύβ.1.27.9 ἰσοκλι-
κούντων τὰς Ἰνπηγῶς νοῦς, Διόδ.Σ 20.83 τὰς
στρατιωτικὰς καὶ τὰς Ἰνπηγῶς ρημουλοκίμεινας ἢ
ἢ Ἐπιγρ. τριήρης Ἰνπηγῶς ὡς κύρ. δν.

Ἰνπηδόν ἐπιρρ. ὡς Ἰππος : Αἰσχ.Ἐπ.328 Ἰνπη-
δὸν πλοκάμω ἢ) ὡς ἀναβάτης Ἰππου, ὡς
Ἰνπεύς, Ἰππασί, καθάλα : Ἀριστφ.Εἰρ.80 ἀρεται
Ἰνπηδὸν ἐς τὸν ἐπὶ ἐπὶ τοῦ καυθάρου.
Ἰνπηλάστια (ἡ) ἐλαύνω) μγν. κ. νεώτ. τὸ ὀδη-
γεῖν, ἐλαύνειν Ἰππους : Ἡρόδ.Α18.8.14 πρὸς τῆς συν-
εχοῦς Ἰνπηλάστιας ἀπειρηκίαν ὀρώντες, Θεμιστ.
Λόγ.15.188Α, ἔμπερος εἶναι τὴν Ἰνπηλάστιαν.

Ἰνπηλάστιας-ἢ-ον (ἐλαύνω) ἀρόμοδος, κατάλλη-
λος πρὸς Ἰππασίαν ἢ ἀρματοπλάστιαν : Ἰλ.Π 340 δι'
αὐτῶν Ἰνπηλάστιη ὁδὸς εἴη ἢ) μσν. τὸ οὐδ.
Ἰνπηλάστιον ὡς οὐα. ἢ Ἰνπηλάστια βλλ. : Νικ.Χρον.
146B, Ἀν.Κομν.15.466.

Ἰνπηλάτης (ὁ) (ἐλαύνω) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐλαύ-
ων ἢ ὀδηγῶν Ἰππους, εἰδ. ὁ μαχόμενος ἀπὸ τοῦ
ἄρματος, π. Ὀμ. ἐν χρ. μ. ὡς τιμητικὸν ἐπιθ. ὑπὸ
τὸν ἐπ. τ. Ἰνπηλάτα : Ἰλ.Δ 387 Ἰνπηλάτα Τυδεΐδης,
Ὄδ.Γ 436 Ἰνπηλάτα Νέστορω, Εὐρ.Ρήσ.117 πῶς δ' αὖ
γεφύρας διαβαλοῦσ' Ἰνπηλάταν, Βι.Ἀλεξ.5604 ἄρ-
μα τῶν Ἰππων ἱστατο, καὶ τοῦτων Ἰνπηλάτης ἢν
ὄλος ὀτός χροσσεός ἢ κ. ὡς ἐπιθ., ἀντίθ. πε-
δοσιπῆς : Αἰσχ.Πέρσ.126 Ἰνπηλάτης λείας.

Ἰνπηλάτης-ον (ἐλαύνω) ἄρομοδος πρὸς Ἰππασί-
αν ἢ ἀρματοδρομίαν ἢ Ὄδ.Δ 607 οὐ γὰρ τις νῆ-
σων Ἰνπηλάτης εὐδ' ἐπὶ ἑλίμων, Λουκ.Ρητ.Διδ.3
ὄθεε Ἰνπηλάτος (ἰθὺς θρακίτης), Νόνν.Δ 20.157
Ἰνπηλάτην οἶμα, Ἀγαθ.4.29 Ἰνπηλάτος θάλασ-
σα ἢ) ὄμ. Ἰνπηλάτων ἔργον Ἀθήνης ὁ Δοῦ-
ριεὺς Ἰππος : Τριφιόδ.2

Ἰνπηλάτῃ-ῶς (ἡ) Ἰνπηλάτη) κ. νεώτ. Ἰνπεύω ἢ ἐ-
λαύνω Ἰππους : Ἀριστφ. Ὀρν.1443 λέγων ἀνεπέ-
ρωκεν ὄσθ' Ἰνπηλατεῖν,
Ἰνπημολγία (ἡ) ἀμέλγω) μγν. τὸ ἀμέλγω τῶν
θῆλων Ἰππων : Σκῶνν.355.

Ἰνπημολγός (ὁ) ἀμέλγω) ὁ ἀμέλγων τὰς Ἰππους,
δθ. ὁ ποιούμενος πρὸς τροφήν χρῆται τοῦ Ἰνπείου
γῆλακτος, ἐν ἀναφ. πρὸς σκυθικὴν ἢ ταταρικὴν
φυλῆν ἢ Ἰλ.Ν 5 ἑταῶν Ἰνπημολγῶν, Καλλ. Ἀρ.252.

Ιππιάζω (Ἰππίαζ) μτγν. ὀμιλῶ, πολιτεύομαι ὡς ὁ σοφιστὴς Ἰππίας : Φιλῶστρ. Σοφ.2,21,3.

Ιππιάνεια-ακτος (ὶ) ἄναξ, ὄρχηγός, ἡγεμὼν τῶν Ἰππείων : Αἰολ.Πέρα.996 Διάξεν τ' ἢ δ' Ἀρσάκην ἰππιάνειατος.

Ιππίας (ὶ) μτγν. Ἰππεὺς βλλ.9, εἶδος κομήτου : Ἀπουλ.κ.Ψ.Αυθ.Μην.4,7.

Ιππιατρικός-ή-όν κ. μ.ν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἰατρικὴν τῶν Ἰππῶν : Δημ.μτρ. Ἰερακ.158. || Ἰππιατρικὸν (τὸ) ἔργον περὶ ἰππιατρικῆς Σουῖθ. ἐν λ. Χείρων || Ἰππιατρικά (τὰ) τίτλος σχετικῶ συμπελήματος. 2) μτγν. κ. π.π. εἶδ. Ἰππιατρικὸν (τὸ) φάρμακ ἐπιβαλλόμενον εἰς τοὺς Ἰππιατροὺς διὰ τὴν ἀσκήσιν τοῦ ἐπαγγέλματος. 3) κ. νεώτ. τὸ θηλ. Ἰππιατρική (ἡ) τέχνη ὡς οὐσα κλάδος τῆς κτηνιατρικῆς.

Ιππιατρικός (ὶ) μτγν., μ.ν. κ. νεώτ. ὁ εἰδικὸς περὶ τῆς θεραπείαν τῶν Ἰππῶν : Ἐπιγρ.,Πλν., Ἰππιατρ.12. **Ιππιατρί** (οἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. τοῦ ἄρθροσματος τῶν περαιοδακτύλων.

Ἰππιόφων (τὸ) κ. νεώτ. ὄνομασία εἶδους τίνος ἰχθύος : Ἐπιγρ.44. 2) νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ Ἰππος, μικρὸς Ἰππος, ἀλόγακι.

Ἰππικός-ή-όν (Ἰπποσ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς Ἰππον ἢ Ἰππους : Αἰσχ.Ἐπ.61 Ἰππικός ἔκ πλευμάνων, Σοφ.Α1.1030 Ἰππικὰ ὄχηματα, Εὐρ.Βάκχ.509 Ἰππικαὶ φάτιας || ὁ ἀνήκων εἰς Ἰπνεὶς ἢ εἰς ἀγρατά : Ἡρότ.167 Ἰππικός ἀγῶν, Σοφ. Ἡλ.754 Ἰππικός θράμος, Πλάτ.Νόμ.949Α Ἰππικὸν ἄθλον. 2) ἐπὶ πρσ., ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κωινὴν, τῶν τῶν Ἰππέων : Στράβ.3,4,20 Ἰππικὸι ἄνδρες || κ. ἐν Ρώμῃ : Διον.Ἀλ.Ρωμ.12,1 Ἰππικὴ τάξις, Πλούτ.Πομπ.23 ἀξίωμα Ἰππικὸν ἔχων. 3) ὁ ἀνήκων εἰς Ἰππασίαν ἢ Ἰππικὴν, Ἰππευτικός : Ξεν.Ἐλλ.5,3,20 Ἰππικὸν καὶ παιδικὸν λόγων μετέχων || Ἐπιγρ. Ἰππικὴ ἀσκήσις γυμνασιεῖς εἰς τὸ Ἰππεύειν || Ἐπιγρ. Ἰππικός ἡγήτωρ ἀρχηγὸς τῶν Ἰππέων ἢ Ἰπποτῶν. 4) ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὸ Ἰππεύειν, ἀντίθ. ἀφιππος : Πλάτ.Πρωτ.350Α πότερον οἱ Ἰππικοὶ ἢ ἀφιπποσ || κ. συγγρ. ὠτάτος : Σάτυρ.1,Φιλῶδ. Μουσ.6,Κ || κ. ὑπερθ. ὠτάτος : Ἀρρ.Τακτ.16,9. 5) τὸ θηλ. ἢ Ἰππικὴ ὡς οὐσα, ἡ τέχνη τοῦ Ἰππεύειν : Ἀριστοφ.Νεφ.27 ὄνειρον λαλεῖ γὰρ καὶ καθεύδων Ἰππικὴν || περὶ Ἰππικῆς τίτλος πραγματείας τοῦ Ξενοφῶντος. 6) τὰ ἔλαφειν ἐπὶ Ἰππου, τὸ εἶναι τινα Ἰππέας : Λυσ.24,10 ἐπὶ δὲ τῆς ἐπιγρ. Ἰππικῆς. 7) ὁ πηλὺς ὁ λόγος. 7) ἐπὶ Ἰππων κ. μτφ. ἐν ἀίσιχρ. σημ. ὁ ἀρμόδιος πρὸς Ἰππευσίν : Ἀριστοφ.Λυσ.677 Ἰππικώτατον γὰρ ἐστὶ χρῆμα κἀποχρον γυνή. 8) κ. νεώτ. κ. δημ. τῆ Ἰππικῆ(ν) ὡς οὐσα, τὸ σύνολον τῶν ἐφιππῶν στρατιωτῶν, στρατὸς Ἰππέων : Ἡρ.7,87 Ἰνα μὴ φοβέοιτο τὸ Ἰππικόν, Εὐρ.Ἰκ.682 σφ τ' αὐτὸ Κἀθιμου διεφύλασσαν Ἰππικόν, Ξεν.Ἀλ.6,5,29 τὸ γὰρ Ἰππικὸν φέδον παρῆιχε τὸν πολέμητον πολὺ ὄν, Πολύδ.3,114,5 ἦν δὲ τὸ μὲν τῶν Ἰππικῶν πληθος τὸ σύμπαλ τοῖς Καρχηδονίοις εἰς μύριους. 9) ὁδὸς ἢ διάστημα τεσσαράων σταδίων : Πλούτ. Σὺλ.23 τὸ δ' Ἰππικὸν διάστημα τεσσαράων ἤν σταδίων. 10) π.π. ὁ Ἰππόδρομος ἐν Ρώμῃ.

Ἰππικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὡς ἀρμόζει εἰς Ἰππεία : || ὑπερθ. ὠτάτα κατὰ τὴν ἀρίστην Ἰππικὴν τέχνην : Ξεν.Οἰκ.21,7 ὡς Ἰππικώτατα καὶ πελάτιστικώτατα προκινδυνεύουσι.

Ἰππικάρχις (ὶ) (Ἰππος-Ἰαρχος) μτγν. ἀρχηγὸς στρατιωτῶν Ἰππέων : Ἰουλ.Ἀφρικ.Κεστ.73,313.

Ἰππικαρχία (ἡ) μτγν. τάγμα Ἰππικοῦ : Ἰουλ.Ἀφρικ.Κεστ.313,28 ὡσαύτως καὶ τὸ Ἰππικὸν εἰς λβ' διήρηται τάγματα Ἰππικαρχία ὀνομαζόμενα.

Ἰππικός-α-ον (Ἰππος) ποι. τ. τοῦ Ἰππιος βλλ., ὁ ἀνήκων εἰς Ἰππον ἢ Ἰππους : Πινδ.2,12 Ἰππιον σθένας, Βακχ.18,15 Ἀργεὺς Ἰππιῶν || ὄμ. Ἰππία ἀνασσα

ἡ βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων : Εὐρ.Ἰπν.307. || ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὡς δημιουργοῦ τοῦ Ἰππου : Βακχ. 16,99, Αἰσχ.Ἐπ.130 ὁ Ἰππιος ποντομέδω ἀναξ, .. Ποσειδῶν δθ. ἐπὶ τοῦ Κολωνοῦ ὡς ἱεροῦ εἰς αὐτόν : Υἱὸθ.Σοφ.ΟΚ ἐπὶ νῶ λεγομένη Ἰππία Κολωνῶ, Πaus.1,30,4 χώρας καλοῦμενος Κολωνὸς Ἰππιος. || ὄμ. περὶ τῆς Ἀθηνᾶς : Σοφ.ΟΚ 1070 τῶν Ἰππιῶν τιμῶσιν Ἀθῶνας. || ἐπὶ τῆς Ἥρας ἐν Ὀλυμπίᾳ : Πaus.5,15,5 Ἥρας εἰσὶν Ἰππίας βρωμοί || ἐπὶ τοῦ Ἀρεως : Πaus.5,15,6 τῆς δὲ πρὸς τὸν ἔμβολον καλοῦμενον ἐσόδου τῆ μὲν Ἀρεως Ἰππίου, τῆ δὲ .. βρωμὸς. 2) ὁ ἀνήκων εἰς Ἰπνεὶς ἢ εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον, εἰς Ἰπποδρομικοὺς ἀγῶνας : Πινδ.Ο1,101 ἐμὲ δὲ στεφανώσαι κελιν Ἰππίω νόμῳ Αἰοληῖσι μολεῖα χρῆ, Ἀνύτ. ΑΠ6,312 Ἰππια ἀεθλα. 3) Ἐπιγρ. ὡς οὐσα. Ἰππιος (ὶ) μῆν τις ἐν Ρηγίω.

Ἰππιοχαίτης (ὶ) ὁ ἐξ Ἰππείων τριχῶν ἀποτελούμενος : Ἰλ.Ω 2469 ἄλφον Ἰππιοχαίτην.

Ἰππιοχάρμης (ὶ) ποι. ὁ ἀπὸ τοῦ ἀρματος μαχόμενος : Ἰλ.Ω 257 Τρωίλον Ἰππιοχάρμην, Ἥσιδ. ἀπ.7. || βραδύτ. ἀναβάτης Ἰππου, Ἰππεύς : Αἰσχ. Πέρα.29 Ἀρτεμίδωρος θ' Ἰππιοχάρμης καὶ Μασίστης. 2) ὡς ἐπίθ. : Αἰσχ.Περα.105 Ἰππιοχάρμας κλόνους (θεοῦδος τῆς συμφορικῆς τῶν Ἰππέων). **Ἰππίσκος** (ὶ) ὑπόκορ. τοῦ Ἰππος βλλ., τίτλος κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξιδος : Ἀθην.3,120Β Ἀλέξιος ἐν Ἰππίσκῳ ...

Ἰππισμός (ὶ) νεώτ. βίατα ἔκτασις τοῦ ἀκρου ποδός, ὅστις κατὰ τὴν ὀρθίαν στάσιον στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μόνον διὰ τοῦ ἀκρου αὐτοῦ.

Ἰππιστή ἐπίρρ. π.π. Ἰππιδόν βλλ., : Ἀφροδίτη Ἰππιστὶ καθήμενη ἐπὶ ψυχῆς.

Ἰππίτας Ἥσ. εἰς Ἰπποφορβός.

Ἰππιγενετής (ὶ) μ.ν. Ἰγενετῆς Ἰππου : Βλ' Ἀλεξ.865 Ἰππιγενετῆς καθεστῆκεν, ἠνεῳχθησαν αἱ πύλαι.

Ἰππιώνωνος (ὶ) (μῆν) Ἐπιγρ. μῆν ἐν Ἐρετριᾷ.

Ἰπποδάμων-αρος-ον (βραῖνα) ὁ βαῖναν ἐπὶ Ἰππου, Ἰππικός, ἐφιππος : Αἰσχ.Πρ.805 Ἀριμασπὸν Ἰπποδάμωνα στρατῶν || κ. ἐπὶ τῶν κενταύρων : Σοφ.Τρ.1095 στρατὸς Ἰπποδάμων. 2) ὁ τρέχων ὡς Ἰππος ἢ χρημαίμενος πρὸς Ἰππευσίν : Αἰσχ.Ἰκ. 284 Ἰπποδάμονες κῆρυκα. 3) μτφ. ρήματα Ἰπποδάμωνα νομῶδεις λέξεις : Ἀριστοφ.Βάτρ.821.

Ἰπποδάτης (ὶ) κ. μ.ν. ἀναβάτης Ἰππου, Ἰππεύς : Αἰσχ.Πέρα.26 τοξοδράμαντες τ' ἢ δ' Ἰπποδάται. 2) ἐπὶ Ἰππου ἢ ὄνου, ὁ ἐπιθῶτωρ, βατευτής : Στράβ.8,8,1 Ἰπποκί καὶ ὄνοις τοῖς Ἰπποδάτοις.

Ἰπποδατώ-τω βυζαντ. ἀναβάτης ἐπὶ Ἰππου.

Ἰπποδάλλα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος βδελλῶν τῆς οἰκον τῶν γναθοδελιδῶν.

Ἰπποδίνος (ὶ) (βινέω) κωμ. διαστροφή τοῦ ὄν. Ἰππίνκος, Ἰππόπορνος : Ἀριστοφ.Βάτρ.429 τὸν Ἰπποδίνου κῆρυγα λεαντὴν ναυμαχίαν ἐνημμένον.

Ἰπποδοσίον (τὸ) Ἰππος-βόσκω) μ.ν. βοσκή, βόσκημα Ἰππων : Θεόγνωστ.Καν.125.

Ἰπποδοσκός-όν (βόσκω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ βόσκων Ἰππου : Αἰλ.Ζ1,6,10. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς ὀμοειγν. τῶν Ἰπποδοσίδων.

Ἰπποδοσκῶ-εω κ. νεώτ. βόσκω Ἰππου.

Ἰπποδοστή (ὶ) (βόσκω) ὁ τρέφων Ἰππους : Εὐρ. Ὀρ.1000 Ἀργεὺς Ἰπποδοστά (δ.γρ. ὠστά). 2) Ἰπποδοστὶ (οἰ) ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας τάξις πολιτῶν : Ἡρ.5,77, Ἀριστοφ.ἀπ.603 ἡ Ἰπποδοτῶν πολιτεία.

Ἰπποδοτός-ον (βόσκω) ὁ ἐπιτήδειος εἰς βοσκὴν Ἰππων : Ὀδ.Δ 606 καὶ μάλλον ἐπ' ἄφρατος Ἰπποδοτοῖο, Εὐρ.Ἀνδρ.1229 πορθημύμενος τῶν Ἰπποδοτῶν Φθίας πεδίων ἐπιδαίνει, Ἰουστίν.Νεαρ.25,1 || ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰπποδοτῶν ἐν Χαλκίδι : Αἰλ. Π1,6,1 || ἰδ. ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Ἀργουσι, ἔνεκα τῶν πλοασίων νομῶν τῆς Ἀέρνης : Ἰλ.Β 287 ἀν' Ἀργεὺς Ἰπποδοτοῖο, Βακχ.10,80, Εὐρ.Ἰκ.365.

ιπποδουκός ἰδί ὁ βόσκων Ἴππων· Σοφ.ἀν. 1057, Εὐρ. Φοιν.28 Ἴπποδουκὸν φέρουσι εἰς οἴκους. **ιπποδρότος**-ον ἰππ. κ. φέρων εἰς φῶς Ἴππων καὶ ποσσόν· Λυκόφρ.842 Ἴπποδρόται ὠδίνες ἰαί ἐπνεγκοῦσαι τὴν γέννησιν τοῦ Πηγάσου καὶ τοῦ Χρυσόδορου ἰ.

ιπποδρωτός-ον ἰππ. ὁ ὑπὲρ Ἴππων καταβρωθεις· Ἀρσέν. ἐν Ἴωνισ εἰς Παλαίφ.104.

ιππογέρανοι (οἱ) ἰππ. Ἴππικὸν ἐκ γεράνων ἰ Λουκ. Ἀλ. Ἰστ.1,13 Ἴππογέρανοι πεντακισχίλιοι.

ιππογλασσοί ἰδί νεώτ. ζῶον. γένος ἰχθύων τῆς ὁμοιογεν. τῶν πλευρονηκτιδῶν.

ιππογυμνω-ονος-ον ὁ δυνάμενος νὰ κρίνῃ κολῶς περὶ Ἴππων· ὄθ. γεν. ταχύς, ὄξύς εἰς τὸ κρίνειν· Ἀλογ.ἀν.243.

υπόγυποι (οἱ) ἰππ. Ἴππικὸν ἐκ γυπῶν· Λουκ. Ἀλ. Ἰστ.1,13 ὀκτακισμῦριοι ἦσαν οἱ Ἰππογυποί.

ιπποδομν(ε)ίος Ἰππ. κοῖνος ποῖός ἐν Κυζικῶν.

ιπποδάμοσ(ε)ίος ἰδί ἰππ. κ. νεώτ. Ἰπποδομος βλ.λ.· Πολυδ.1,181.

ιπποδάμοσ-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων τῷ Ἴπποδάμῳ· Ξεν. Ἑλλ.2,4,11 εἰς τὴν Ἴπποδάμοσιν ἀγορὰν ἐλθόντες· ἢ τὸ θηλ. Ἴπποδάμοσιν ὡς κύρ. ὄν.· ἰλ.β.742 τέκετα κλυτὸς Ἴπποδάμοσιν ἡματι τῷ· 2) Ἴπποδάμοσιν (ἡ) νεώτ. ζῶον. γένος ἐντόμων κολεοπτερόων τῆς ὁμοιογεν. τῶν κοκκιναλλιδῶν.

ιπποδάμοσ-ον (δαμάω) κ. νεώτ. ὁ δαμάζων τοὺς Ἴππους· κυρ. ἐπιθ. τῶν ἠρώων· ἰλ.β.23 Ἀτρεὺς οὐδὲ δαφρονος Ἴπποδάμοσιν· Ὀδ.17 Νέστωρος Ἴπποδάμοσιν, Ἡσιόδ.ἀν.15 Ἴπποδάμοσι Γερηνοί, Πίνδ. Ν.4,29 Ἴπποδάμοσι ἠρώες.

ιπποδάμοσιν (ἡ) ἐπιθ. τοῦ κύριου κ. κυνέη. ἡ δασεία ἐξ Ἰππείων τριχῶν· ἰλ.γ.369 ἡ καὶ ἐπαφίας κρύβους λάβειν Ἰπποδάμοσιν.

ιπποδάμοσ-ων (ἡ) δασμοὶ Ἴππων, ἦναι· Εὐρ. Ἰππ.1225 οὐθ' Ἰπποδάμοσιν οὐτὲ κολλήκων ὄχων.

ιπποδάμοσιν (οἱ) Ἰππ. Ἰππ. κροίκοι χαλινοῦ Ἴππου.

ιπποδέτης (ὁ) ὁ ἔχων τοὺς Ἴππους· Σοφ.Αἰ. 241 Ἰπποδέτην ρυτῆθε· ἢ ἐπιθ. τῶν Ἡρακλέους ἐν Θήβαις καὶ Ὀχλησῶν· Πλάτ.Ἰων.9,26,1) καὶ Ἡρακλέους ἰσθρὸν μέγα ἐπίκλεισιν Ἰπποδέτην.

ιπποδίνητος-ον ὁ ὑπὲρ τῶν Ἴππων ἐθναγόμενος ἐν ἀριματῆσσι· Βακχ.5,2.

ιπποδιώκτης (ὁ) ἰππ. ὄφρ. -ας Ἰσηλάτης βλ.λ.· Θεοκρ.14,12 Θεσσαλὸς Ἰπποδιώκτης· ἢ Ἐπιγρ. εἶδος μονομάχου.

ιπποδρομία (ἡ) κ. νεώτ. Ἰπποδρομικός ἀγὼν Ἴππων ἡ ἀριμάχων· Πίνδ.Π.4,67 εἰς ἀμφικτιζόντων ἔσπεν Ἰπποδρομίας, Ἀριστ.φ.εἰρ.900 Ἰπποδρομίαν ἀγεῖν, Ξεν.Ἑλλη.1,2 Παναθηναίων τῶν μεγάλων Ἰπποδρομίας, Πλάτ.Ἰων.537Α εὐλασθησῆσι περὶ τὴν κωνίην ἐν τῇ Ἰπποδρομίᾳ τῇ ἐπὶ Περικλέω, Ἀριστ. Ἀθ.ἐθ. τῶν γυμνασίων ἄνωγα καὶ τὴν Ἰπποδρομίαν· 2) παιδιὰ τίς· Πλούτ.κατ. Νεώτ.3 Ἰπποδρομία παιδιὰ, ἢν καλεῖσθαι Τροίαν. **ιπποδρομικός**-ή-ον σῶλ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἰπποδρομίαν βλ.λ.· Σχόλ. ἰλ.ψ.757 Ἰπποδρομικός ἀγὼν.

ιπποδρομικός-ον κ. νεώτ. κ. ὄθμ. ὁ ἀνήκων εἰς ἀγῶνα Ἴππων· ἢ ὁμοίως (μῆν) (ὁ) Ἐπιγρ. βρωτικὸς μῆν· κ. ἐν Δελφοῖς· κ. ἐν Ναμπάκτῳ· ἢ ἐπιθ. τοῦ Περσείδου· Πίνδ.1,54 ἀριμάτων Ἰπποδρομίον κλασθεσὶ· ἠδὲ κ. Ἰππος· 2) κ. νεώτ. τὸ αὐθ. Ἰπποδρομικός (ἡ) ἰππ. νεώτ. κ. ὄθμ. Ἰπποδρομικός βλ.λ.2)· Σώκρ. Ἐκκλ.Ἰστ.7,22 ἢ νεώτ. κ. ὄθμ. κυκλικὴ κούρτια ἐν ἡ ἐκτελοῦνται ἀκροβατικὰ κυρίως γυμνάσματα ἐπὶ Ἴππων ἢ γυμναστικῶν ὀργάνων κ.ἄ., φέρουσα ἐπίρρηθρα καὶ θραγία διὰ τοῦς θεατάς· ἢ ὄθμ. στρατ. χῶρος διὰ τὸς ἀσκήσεις τῶν Ἴππων τῶν ἐπιπῶν σωματῶν.

ιπποδρομομαγῶ ἰππ. Ἰπποδρόμου μανίαν ἔχω· βλασ. Συντ.καν.2,470.

ιπποδρόμος (ὁ) κ. νεώτ. ὁδὸς κατάλληλος δι' ἀριματὰ· ἰλ.ψ.339 λείος δ' Ἰπποδρόμος ἀμφί· 2) τόπος ἐνθα τελοῦνται ἀγῶνες Ἰππικοί, Ἰπποδρόμιον· Πλάτ.Κριτ.117C ἐξηρημένος Ἰπποδρόμος, ἢ σῆτος, Δημ.1155 γεωργὸς πρὸς τὸν Ἰπποδρόμῳ, καὶ οἰκὸν ἐνταυθ' ἐκ μερικαίων, Βιζυη.137 καὶ πλῆρη λαοῦ τῶν Ἰπποδρόμων βλάσει· ἢ εἰθ. περὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Ἰπποδρόμου· Πλάτ.δ.20,15 παρεχομένῳ δὲ τοῦ Ἰπποδρόμου παρῆκουσάν ἐς πλῆθιν τὴν ἐπείραν τῶν πλευρῶν· ἢ ἐν Ἐπιγρ. περὶ τοῦ Δελφικοῦ· ἢ κ. περὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ· Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,79, αὐτ.5,36 ὁ μέγας Ἰπποδρόμος· ἢ ἰππ. κοικ.· Πρσείδ.26,23 Ἰπποδρόμος αὐτός ἐστὶ σὺν μαγερικῆς.

ιπποδρόμος (ὁ) ἑκαφρὸν Ἰππικὸν· Ἡρ.7,158 Ἰπποδρόμου φλοῖοι.

ιπποδρόμοσ-έω ἰππ. λαμβάνω μέρος εἰς Ἰπποδρομικὸν ἀγῶνα· Πρδρόρ.8,33.

ιπποδρόμοσ-εως (ἡ) νεώτ. δύναμις ἐνὸς Ἴππου ὡς μονὰς μετρήσεως ἐν τῇ μηχανικῇ.

ιπποδρόμοσ-εως-εἰς (ἡ) εἶδος (οἱ) νεώτ. ὁ ὁμοιος Ἴππῳ· ἢ Ἰπποειδῆ (τῶ) νεώτ. ζῶον. οἰκογέν. περιαιοδακτύλων μαστοφορῶων ζῶων.

ιπποδρόμοσιν (ἡ) ἰππ. Ἡσ. ἐπὶ Ἰππους θηλάσασα· 2) τὸ ἀμεσῶς πρὸ τῶν προσθίων ποδῶν τοῦ Ἴππου μέρος· Ἰππιατρ.90,2.

ιπποδρόμοσ (Ἰππος) ἐπιρρ. ἐκ τοῦ Ἴππου, ἐπὶ τῶν ἠρώων τῶν καταβαίνοντων ἀπὸ τοῦ δουρελοῦ Ἰππου· Ὀδ.θ.515 υἱὲς Ἀχαιοῖν Ἰπποδρόμοσ ἐκχόμενοι.

ιπποδρόμοσ (ὁ) ὄνος θηλάσας θήλειαν Ἴππον καὶ τρεφόμενος, ὄπως ὄχευτὴ τὸς Ἴππους· Ἀριστ.Ζ1 577b,17 ὑποβάλλουσι γὰρ ἐπίτηδες, οὐδὲ καλοῦσιν Ἰπποθῆλας.

ιπποθόσ-ον Ἡσ. «Ἰπποδιώκτης» ἢ ἐν ἰλ. μ. ὡς κύρ. ὄν.

ιπποθόσ νόμοσ (ὁ) ἰππ. μέρος παιζόμενον δτε ὠχεύοντο φορᾶδες, ὡς ὀρμῆς ἐγερτικόν· Πλούτ. Ἠθ.138B.

ιπποθόσ (ὁ) (θόρρυμ) ἀρχ.λεξ. ὁ ὄχευτὸν θηλείας Ἰπποῦσ, κυρ. ἐπὶ ὄνου πρὸς παραγωγὴν ἡμιόνων· Ἡσ.

ιπποθόσνταιον (τὸ) ἀρχ. λεξ. βωμὸς τοῦ Ἰπποθόσνταιον Ἡσ.

ιπποθόσ-έω ἰππ. βυσσάδι Ἰππους· Στράβ. 11,8,6 τὸ Ἡλίω . Ἰπποθόσνταιον.

ιπποθόσνταιον (ἡ) ἰππ. Ἰππων ἱατρικὴ· ΓΜελιτγ.134D.

ιπποθόσνταιον (ὁ) ἰππ. Ἰσθρὸς Ἴππων· Ἰππιατρ.27.

ιπποκάμπειος ἐπίρρ. (ἡ) νεώτ. ἀνατ. ζῶντὸ τοῦ φλοισοῦ τοῦ ἐγκεφαλοῦ, ἀπαρτιζοῦσα μετ' ἄλλων ἔλικων τὴν φαλιδωτὴν ἔλικα· ἢ ὄμ. Ἰπποκάμπειος σχισητὴ τὸ μήκος τοῦ κροταφικοῦ λοβοῦ.

ιπποκάμπειοσ (οἱ) νεώτ. παλαιός. οἰκογέν. ζῶων ὁμοιωτῶν τῶν ἐπολιθώσων.

ιπποκάμπειον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ Ἰπποκάμπειος βλ.λ.11· Ἐπιγρ.15· 2) εἶδος ἐνωτιῶν· Πολυδ.5,97.

ιπποκάμπειος (ὁ) ἰππ. κ. Ἰπποκάμπη τέρας τὶ ἔχον σῶμα Ἰππου καὶ οὐράν ἰχθύος, ἐφ' οὗ οἱ θαλάσσιοι θεοὶ ὠχεῖντο· Μέν.831, Στράβ.8,7,2 ἐστῆκε Περσείδων χάλκεος, ἔχων Ἰπποκάμπην ἐν τῇ χειρὶ· 2) εἶδος μικροῦ ἰχθύος· Διοσκ.2,3, Αἰ.Ζ1 14,20, Γαλ.12,362.

ιπποκάμπειοσ (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀσφοῦ. τῶν σαπιηθῶδων.

ιπποκάμπειοσ-ον ὁ ταξιδεῖων δι' Ἴππων, ὁ ἐλεύων Ἰππους, ἐπιθ. τοῦ Πατρόκλου· ἰλ.Π.126 Διογενὲς Πατρόκλειος, Ἰπποκάμπειοσ· ἢ ὄμ. Ἰππεύς· Αἰ.9,210.

ιπποκένταυρος-α-ον ἰππ. ὁ ἀνήκων εἰς κένταυρον· Σέξτ. Ἐπιγρ.Μαθ.9,125.

ιπποκένταυρος (ὁ) κένταυρος, κατὰ τὸ ἦμισυ

ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ Ἰππος: Πλάτ.Φαίδρ. 229D τὸ τὸν Ἰπποκενταύρων εἶδος. Ξεν.ΚΠ 4,3,17 εἰληκκίνα Ἰπποκενταύρους. Λουκ.Ζευξ.3 θάλασσαν Ἰπποκενταυρον ἐποίησεν.

Ἰπποκενταυρότης (ή) μτγ. ἡ ἰδιότης τοῦ Ἰπποκενταύρου: Συμπληκ.270,25.

Ἰπποκλείδης (ὁ) | κλειώ | τὸ τῆς γυναικὸς μόριον: Ἀριστφ.ἀπ.703.

Ἰπποκομία (ή) νεώτ. ἡ φροντίς καὶ αἱ μέθοδοι διὰ τὴν καλὴν διαίταν καὶ διατήρησιν τῶν Ἰππων || ἡ πρὸς τοῦτο γνώσις, τέχνη.

Ἰπποκομος-ον (κόμη) | κέκοσμημένος με κόμην Ἰππου, ἐπιθ. τῆς περικεφαλαίας: Ἰλ.Ν 132 Ἰπποκομὸς κόρυς || κ. γεν.: Ἰλ.Π 797 Ἰπποκομος Πηλεΐδης, αὐτ.Μ 339 Ἰπποκομος τρωάλεϊα.

Ἰπποκομος (ὁ) | κομῶ | θεραπεύω, ἀκόλουθος τοῦ Ἰππῆος ἐν πολέμῳ: Ἡρ.3,85 Ἀρρεῖω ἦν Ἰπποκομὸς ἀνὴρ σοφός, Ξεν.Ἐλλ.2,4,6 οἱ Ἰπποκομοὶ φηγάντες τοὺς Ἰππους φέρον ἐπίουον || γεν. ἀπρηρέτης Ἰππου, ὁ περιποιούμενος τὸν Ἰππον, ὁ φροντίζων διὰ τὴν καλὴν διαίταν καὶ διατήρησιν τοῦ Ἰππου: Πλάτ.Πολιτ.261D θελάτην ἡ Ἰπποκομον, Πελοδ.13,8,3 ἐφυχαγιώσαν τινα τὸν .. Ἰπποκομῶν ὡστε συναποχωρήσαι μεθ' ἐαυτῶν ἔχοντε λευκὸν Ἰππον || φύλαξ, ὁδηγὸς καμήλων: Φιλόστρ. Ἀπολλ.21 Ἰπποκομῶν τὸν καμήλων.

Ἰπποκομῶ-έω τρέφω, περιποιούμαι Ἰππους || περιποιούμαι ὡς Ἰπποκομὸς: Ἀριστφ.Εἰρ.74 κἀπειτα ταῦθεν (τὸν κἀνθάρον) Ἰπποκομεῖν μ' ἠνάγκασεν | μὲ ἠνάγκασεν νὰ περιποιούμαι ὡς Ἰπποκομὸς τὸν κἀνθάρον |.

Ἰπποκορύθδος-ον μτγ. |λ. πεπλασμένη ὡς σύνθετος ἐκ τοῦ Ἰππος καὶ κόρυς | Ἰπποκορυστής βλ.λ.: Πορφ. εἰς Ἰλ.Β 1.

Ἰπποκορυστής (ὁ) ποι. ὁ ἀπὸ τοῦ Ἰππου, τοῦ ἄρματος μαχόμενος: Ἰλ.Β 1 ἀνέρες Ἰπποκορυσταί || ἐπιθ. τῶν Παιόνων: Ἰλ.Π 287 Παιόνας Ἰπποκορυστάς ἠγάγεν ἐξ Ἀμυδάων.

Ἰπποκόσμια (τὰ) μτγ. κοσμήματα Ἰππων: Ἡσ. ἐν λ. φάλαρα, Χαρίσ.549Κ.

Ἰπποκόρυθος (ὁ) μτγ. ὁ φροντίζων, περιποιούμενος τοὺς Ἰππους, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Σπάρτῃ: Παισ.3,14,2 βῶων ἱερὰ Ποσειδῶνος ἐστιν Ἰπποκορυθίου καὶ Ἀρτέμιδος.

Ἰπποκράτεια (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κηλαστροειδῶν.

Ἰπποκράτειος-α-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἰπποκράτη: Γαλ.6,753 Ἰπποκράτειος διδασκαλίς, Παῦλ.Αἰγ.6,7Β Ἰπποκράτειος ἀόλιγνσις.

Ἰπποκράτης (ὁ) μον. ὁ κρατῶν τοὺς Ἰππους, Ἰπποκομὸς: Κ Πορφ. Ἐκθ.698.

Ἰπποκρέτεια (ή) | κρατῶ | νίκη τοῦ Ἰππικοῦ ἐν μάχῃ: Ξεν.ΚΠ 1,4,24 χαιρών τῇ Ἰπποκρέτεια.

Ἰπποκρετικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἰπποκράτην, μ. ὡς ἱατρικὸς ὀρος: Ἰπποκρετικὸς δάκτυλος | ὀστικυλὸς εὐ ἡ δυνχοφόρος φάλογγεῖ εἰναι πεπραχυμένη ὡς κοράνη |, -Ἰπποκρετικὴ ὄψις | ἡ καθ' ἣν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἄρρώστου οἰσνεὶ δξίνοντα |.

Ἰπποκρετισμός (ὁ): νεώτ. ἱατρ. ἐπιστημονικὴ ἀρεσις, καθ' ἣν θεῶν ὕ' ἀφρημῆται τις τὸν Ἰπποκράτη ἐν σχέσει πρὸς τὴν μελέτην τῆς φύσεως.

Ἰπποκράτωρ-ορος (ὁ) ὄν. τοῦ ἀστερισμοῦ Κένταυρος: Τεῦκρ.δα8,20.

Ἰπποκρημνός-ον ὁ καθ' ὑπερβολὴν κρημνώθης, δῦοβάτος, εἰδ.ἐπὶ λέξεων, βαρῦφθογγος: Ἀριστφ. Βάτρ.929 γρηναῖτους χακκηλάτους καὶ ῥήμαθ' Ἰπποκρημνα, ἀ ξυμβαλεῖν αὐ ῥάδιον.

Ἰπποκρήνη (ή) μτγ. κ. νεώτ. ἐσφ. ἀνάγ. ταῦ Ἰππου κρήνη, ἡ πηγὴ τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ Ἐλικῶνος: Στράβ.9,2,25.

Ἰπποκρηγίς-ἶδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν κερδοπῶν.

Ἰπποκρότος-ον ποι. ὁ ἄκων ἐκ τῶν πατημάτων τῶν Ἰππων: Πίνδ.Π 5,92 Ἰπποκρότος δδός, Εὐρ. Ἰπν.229 γυμνασίων τῶν Ἰπποκρότων, Ποσειδ. Ἐπιγρ.ΑΠ 12,131, Χαρίκ.Λυδ.17.

Ἰπποκροθεμία-έμια μτγ. ἀντιγῶ ἐκ πατημάτων τῶν Ἰππων: Συνέσ. Ἐπιστ.130 ἀλλ' Ἰπποκροθεμία ἀπαντα καὶ τὴν χῶραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμοιοι.

Ἰπποκομῶν-κύνος (ή) πάπ. κατὰ τὸ ἦμισυ Ἰππος καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ κόνη, ἐπιθ. τῆς θεᾶς Σελήνης.

Ἰππολάειθρον (τὸ) μτγ. εἶδος λαπάθου, φουομένου ἐν τοῖς ἔλαισι: Διοσκ.2,115.

Ἰππολεϊχῆν-ήν (ὁ) σχόλ. εἶδος λειχίνος: Σχόλ.Νίκ.Θηρ.945 «βοτάνη ἡ Ἰππολεϊχῆν θεραπευτικὴ, θεραπεύουσα τὸν Ἰππον τὰς λειχίνας, ἦν λέγουσιν Ἰπποσελίνον».

Ἰππολάτας (ὁ) | ὀλλυμι | μτγ. ὀλετήρ, καταστροφεὺς τῶν Ἰππων: Ἡρωδιδ. Ἐπιμ.211.

Ἰππολαχῆς-οὺς-ές μτγ. ἡ τειοῦσα Ἰππον: Χρησμ.π.Γαυα.8,42,6 Ἰππολαχεὺς Ἀροῦς κρυπτήριον ἄντρον.

Ἰππῶλη (ή) νεώτ. χημ. μεθυλενοῖππουρικὸν ὀξῶ, χρῆσιμον εἰς τὴν ἱατρικὴν.

Ἰππολάπτης Ἡσ. «τὰς τριχίνας σειρὰς Πάρβοιο οὕτω καλοῦσιν».

Ἰππολογία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς ζωοτεχνίας, ἀσχολουμένη μὲ τὸν Ἰππον.

Ἰππολογικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἰππολογίαν βλ.λ.: ἐπιθρ. -ῶς.

Ἰππολοῦστρας Ἡσ. «ἔνθα τοὺς Ἰππους ἀπένηζον».

Ἰππολοφία (ή) |λόφος| μτγ. ἡ χαιρὴ τοῦ Ἰππου: Ἰάμβλ. μτ. Πολ.Σοφ.50 (Ἰπποκλ).

Ἰππόλοφος-ον ὁ ἔχων λόφον, λοφίον ἐξ Ἰππέων τριχῶν: Ἐπιγρ. Ἰππόλοφος κόρυς || κτ. κωμ. μτφ.: Ἀριστφ.Βάτρ.818 Ἰππόλοφοι λόγοιοι.

Ἰππολόδοτος-ον (λύω) ὁ λύων, ἀφῆνων ἐλευθέρους τοὺς Ἰππους: Αἴλλ.4,44 (ἀμφ.).

Ἰππομάνης-οὺς-ές κ. νεώτ. ὁ βριθίων Ἰππων, ἔχων πολλοὺς Ἰππους: Σοφ.Αἴ.143 σὺ τὸν Ἰππομάνη λειμῶν ἐπιθῶντ' ὀλέσας Ἀσναῶν. 2) ὡς οὖσ. Ἰππομανέης (τὸ) εἶδος φυτοῦ ἐν Ἀρκοδίᾳ τὸ ὄπισθεν τοῦ Ἰππου μανιωδῶς ἀναπᾶσιν, ἡ τὸ ὄπισθεν τραγόμενον κἀμνεὶ τοὺς Ἰππους νὰ μαίνονται: Θεόκρ.2,48 Ἰππομανέης φυτὸν ἐστὶ παρ' Ἀρκάσι τῶδ' ἐπὶ πάσαι καὶ πᾶσι μαίνονται ἄν' ὄρα καὶ θοαὶ Ἰπποι || ὄμ. τὸ φυτὸν κἀππαρις: Διοσκ.2,173 || νεώτ. Ἰππομανέης ἡ μαγικὴ ἐλλα γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν εὐφορβιαειδῶν. 3) κτ. οὐδ. μικρὰ μέλαινα σαρκώδης οὐσία ἐπὶ τοῦ μετώπου νεογενήτων πᾶλου, ἥτις ἐν ἐλαμθάνετο πρὶν ἢ λειμῆ ὑπὸ τῆς μητροῦς, ἐβρωρεῖτο ὡς ἰσχυρὸν φίλτρον: Ἀριστ.Ζ1 577α,9 ὅταν τέκη ἡ Ἰππος .. ἐπισθῆται τὸ πᾶλου, ὁ ἐπιφύεται ἐπὶ τῶθ μετώπῳ τῶν πᾶλων, ὁ καλεῖται Ἰππομάνης .. τοῦτο αἰ φαρμακίῳς ζητοῦσι καὶ συλλέγουσιν, Θεόφρ.ἀπ.175, Αἰ.Ζ1,3,17. 4) ὄμ. ὑγρὸν τι ἐκρέον ἐκ τοῦ γεννητικοῦ μορίου τῶν θηλειῶν Ἰππων κατὰ τὴν ὄραν τῆς ὀμείας: Ἀριστ.Ζ1 572α,21 ἐκρεῖ δ' αὐτέης ἐκ τοῦ αἰδοῦσιν ὄμοιον γονθ, λεπτότερον πολὺ ἢ τὸ τοῦ ἄρρενος' καὶ καλοῦσι τοῦτό τινας Ἰππομανέης, Παισ.5,27,3 τὸ Ἰππομάνης λέγω τῶ Ἠλείων ἐγκείται.

Ἰππομάνια (ή) μτγ. κ. νεώτ. ἡ βανιώδης ἀγάλη πρὸς τοὺς Ἰππους: Λοῦκ.Νιγρ.29.

Ἰππομανθῶς εἶμαι ἐμμανής δι' Ἰππον, οἶον αἰ φοράδες: Ἀριστ.Ζ1 572α 10 αἱ μὲν οὖν Ἰπποι αἱ θήλειαι Ἰππομανθῶσ' 2) μτγ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀγαπᾶ μανωδῶς τοὺς Ἰππους: Συνέσ.250Α.

Ἰππομάραθον (τὸ) κ. νεώτ. εἶδος μεγάλου μα-

ράβου : Διοκλ.ἀπ.155, Θεόφρ.Φι6,1,4, Ζώπυρ.π.Ορειδ.14,64,1 || ὄμ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν σκιασθάνων.

Ιππομαχία (ἡ) μάχη ἰππικοῦ στρατεύματος : Οὐκ. 2,22 ἰππομαχία τις ἐγένετο βραχέα ἐν Φρυγίοις, Πλάτ.Ασχ.193B τὸν μετ' ἐπιστήμης ἰππικῆς καρτεροῦντα ἐν ἰππομαχίᾳ ἦσαν φάσεις ἀνδρείων εἶναι ἢ τὸν ἀνευ ἐπιστήμης.

Ιππομαχικός-ή-όν ὁ ἀνήκων εἰς ἰππομαχίαν : Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Ἀλάβανδα νίκη ἰππομαχική.

Ιππομάχος-ον ὁ μάχόμενος ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἰππεὺς στρατιώτης : Σίμων.10,8, Λασκ.Μακροδ.17 ἰππομάχων καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἦπταν ἐφάνη.

Ιππομάχ-ώ-έω κ. νεώτ. μάχομαι ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἐφιππος : Οὐκ.4,124 ὁ ἰππῆς ἐς αὐτὸ καταδραμόντης ἰππομάχισαν πρῶτα ἀμφοτέρων, Ξεν.ΚΠ6,4,18 ἰππομαχεῖν τε καὶ φαλαγομαχεῖν.

Ιππομέδων-αντος (ἰ) ἡγεμὼν ἵππου, ἰππικοῦ, ὡς κύρ. ὄν. : Αἰσχ.Ἐπτ.488 Ἴππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος.

ἰππομέτρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ γίνεται ἡ καταμέτρησης τοῦ ἀναστήματος τοῦ ἵππου.

ἰππομητις (ἰ, ἡ) ἔμπειρος εἰς ἵππους ἢ εἰς Ἴππασίαν : Πινδ.1,716,12 ἀμφ' Ἴδλασον ἰππομητιν.

ἰππομήγης-αῦς-ές μγν. ὁ κατὰ τὸ ἦμισυ ἵππος καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ ἀνθρώπος : Αἰλ.Π19,16.

ἰππομολγία (ἡ) ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ ἰππομολγία βλ.λ.

ἰππομολγός (ἰ) ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ ἰππομολγός βλ.λ.

ἰππομορφος-ον ὁ ἔχων μορφήν ἵππου, ὄμοιος ἵππῳ : Πλάτ.Φαῖδρ.253C ἰππομόρφω δῖο.

ἰππομόρμηξ-ηκος (ἰ) μέγας μύρμηξ, ὄλογομύρμηκας : Ἀριστλ.Ζ1606α,5 ἐν Σικελίᾳ ἰππομόρμηκας οὐκ εἰσίν' 2) ἐν τῷ πλῆθ. ἰππικὸν ἐκ μυρμηκῶν : Λουκ.Ἀλ.Ἰστ.1,12 ἐκώλυε τὴν ἀροικίαν κατὰ μέσον τὸν πόρον ἀπαντήσας ἐπὶ τῶν ἰππομυρμηκῶν.

ἰππονόικος-ον (ἰκωῖ) ὁ νικῶν ἐν τοῖς ἰππικαῖς ἀγῶσι : Βακχ.13,22 Πυρρίφω .. ἰππονόικον υἷον.

ἰππονόη (ἰ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐχίνοστόμων ζῳῶν τῆς τάξεως τῶν κανονικῶν ἐχίνοειδῶν.

ἰππονόημα (τὸ) Ἦσ. ἡ πληρωμὴ διὰ τὴν βοσκὴν τῶν ἵππων.

ἰππονομέης-έως (ἰ) γλωσσ. ὁ βόσκων ἵππους.

ἰππονομή (ἡ) (νέμω) νεώτ. ἡ παρατιθεμένη μερίς νομῆς εἰς τὰ κτήνη ἐν τῷ στρατῷ ἀνὰ εικοσιτετράρων' 2) περιληπτ. τὸ σύνολον τῆς διὰ τοὺς ἵππους τοῦ στρατοῦ ἀγοραζομένης νομῆς.

ἰππονόμος-ον μγν. ὁ νέμων ἵππους : Πολυδ.1,181.

ἰππονόμας (ἰ) ὀδηγὼν ἢ διατηρῶν ἵππους : Σοφ. Α1,232 βοτῆρας ἰππονόμας, Εὐρ.ἰπν.1399.

ἰπποπαργαυγῆ (ἡ) νεώτ. τρόπος ἀναπαργαυγῆς ἵππων' || ὁ ἀριθμὸς ἵππων, ὅστις ἀπαντᾷ ἐν ἐκάστῃ χώρᾳ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν παραγομένων πᾶσων ἐτησίως.

ἰπποπαργαυγός (ἰ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν παραγωγήν ἵππων ἀσχολούμενος' || κ. ἐπὶ χωρῶν, ὁ παραγών ἵππους, ἰπποτρόφος.

ἰπποπαρίας-α-ον μγν. ὁ ἔχων μεγάλας παρίας : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὀμ. ἐν λ. ἰπποτότος.

ἰπποπέδη (ἡ) μγν., μσν. κ. νεώτ. δεσμός τῶν ποδῶν ἵππου πρὸς παρεμπόδιον τῆς ἐλευθέρας κινήσεως τοῦ ἵππου : Ἰππιατρ.106' 2) ὄν. τῆς τροχιάς πλανήτου : Σιμηλικ.Οὐρ.500,10.

ἰπποπηγίων-ών (αἰ) μγν. κ. νεώτ. τὸ διασκόκιον τοῦ ἵππῆος : Σενέκ.Ἐπιστ.87,7.

ἰπποπόδας (ἰ) μγν. ἀνθρώποι ἔχοντες ὀπίσθας ἵππων, ὄν. δῆγμα μυθώδους φυλῆς τῆς Σαρματίας : Διον.Περ.310.

ἰπποπόδιος (ἰ) νεώτ. ζῳολ. γένος σιφωνοφόρων ζῳῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἰπποποδιῶν.

ἰπποπολιτης-ον σχόλ. ὁ προεξεληθὴς ἀπὸ ἵππου : Σχόλ. εἰς ΑΠ3,822 ἰπποπολιτης κήρ.

ἰπποπόλος-ον ὁ ἀσχολούμενος μετὰ τοὺς ἵππους, ἐπὶ τὸν Ἑσρακῶν : Ἰλ.Ν4 ἐφ' ἰπποπόλων Ἑσρακῶν καθορώμενος αἶαν.

ἰπποπορ πηθ. ἐφάρμα. τοῦ ἵππου βλ.λ.

ἰπποπορι Ἦσ. « κοιλὰς, αὐλή, δῶμα ».

ἰπποπόρνος (ἰ, ἡ) μγν. ὁ σφόδρα πόρνος, ἀσελγῆς πόρνος : Ἀθῆν.13,565C ἐφῆσα ζῆτι τὸ ἐστὶν ἰπποπόρνος, Ἀλκιφρ.138' || ὄμ. ὁ ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐφιππος : Διογ.ν.Εὐστ.1909,63.

ἰπποπόταμος (ἰ) μγν. κ. νεώτ., πάπ. ποτάμιος ἵππος ποτάμιος, ἰδ. ἐν Νεῖλω διαιτώμενος : Διοσκ. 2,23,Γαλ.14,241, Δομάσκ.Ἰσιδ.98' || νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν τοῦ ὄρθοισμ. τῶν ἀρτιοδακτύλων.

ἰπποπόους-οδος (ἰ) νεώτ. ὁ ἔχων πόδας ἵππου πρβλ. κ. ἰπποπόδες' 2) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων πετολοδραγγίων τῆς οἰκοῦ τῶν τριδακνιδῶν.

ἰπποποσῆφος-ον πάπ. ὁ ἔχων μορφήν ἵππου, ἐπιθ. τῆς θεᾶς Σελήνης Ἐκάτης' || μγν. ἐπὶ μυθώδους τινὸς φυλῆς : Περιπλ.Ἐρ.Θολ.62.

ἰπποπόληξ (ἰ) νεώτ. ὁ μεταπρότης ἵππου.

ἵππορ Ἦσ. « τὸν τε ἵππον, καὶ τὸν τετραπόδιον, καὶ τῆς ὄρνυς τὸ στήθος » | λ. λακωνική |.

ἵππος (ἰ, ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἵππος, τὸ ἄλογον' π. ποιουνήδ.θελ. ἡ ἵππος, ἡ φοράδα : Ἰλ.Β763 ἵπποι μὲν μὲν ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο, τὰς

Ἐύμηλος ἔλαυνε ποδώκεας ὄρνυθας ὡς' || πρὸς ἐναργεστέραν δῆλωνται τοῦ γένους προσιθῆσαι τὸ ἄρην ἢ θῆλια : Ἰλ.Ε269 θῆλικες ἵπποι, Ὀδ.Ν81

ἀρσενες ἵπποι, Ἦρ.3,86 τῆ Ἰππῷ ἐγγρίπτων τῆ θηλέῃ, Πλάτ.Ἰπν.Μ288Β θῆλεια δ' ἵππος καλὴ οὐ καλὸν' 2) ἐν δυτικῷ κ. πληθ. ὀ ἄρμα σύροντες ἵπποι : Ἰλ.Π370 ἐρυσάριμας ὠκίεες ἵπποι

αὐτ.Ε13 τὰ μὲν ἀφ' ἵπποιον, αὐτ.19 ἀφ' ἵππων ἰσὸν τοῦ ἄρματος' ὄμ. ἵππων ἐπιθροσόμενος προτιθέμενος, μέλλων β' ἄνοθι εἰς τὸ ἄρμα του : Ἰλ.Ε46'

|| ἀντίθ. πεζοί, ἀνέρες, λαός : Ὀδ.Ξ267 πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, Ἰλ.Β554 ἵπποι τε καὶ ἀνέρες, αὐτ.Σ153 λαός τε καὶ ἵπποι | οἱ πεζοὶ στρατιώται κ. ἰππεῖς |

3) ὡς περιληπτικὸν ὄν. ἵππος (ἡ) τὸ ἰππικὸν : Ἦρ5,64 ἡ τῶν Θεσσαλῶν ἵππος' || ἐν τῷ ἐν. κ. μτ. ἀριθμητικῶν : Ἦρ.7,41 ἵππος χίλιη (χίλιοι ἰππεῖς), Αἰσχ.Πέρσ.302 ἵππος μυρία, Οὐκ.1,62 ἡ διακοσία ἵππων, Ξεν.ΚΠ4,6,2 ἵππων ἔχω εἰς χίλιαν

4) μτφ.ἐπὶ πλοίων : Ὀδ.Δ708 νηῶν.. ἐπιδαινόμεν, αἱ δ' ἄλλοες ἵπποι ἀνδρόσσι γίνονται' || μγν. παροιμ. ἐπὶ καλοῦ γήρατος : ΔίωνΧρυσ.6,42 οὐ βῆθιον μὲν γὰρ ἀνδρᾶς γηράσαι τύραννον, χαλεπὸν δὲ τυράννον γηρᾶσαι οὐχ ὅλον ἵππου φασίν' || κ. ἐπὶ ἀποχῆς : Πλούτ.Ἠθ.6,79Β ἵππου δρόμον ἀπάχει' 5) ὁ ἀστερισμὸς Πήγασος : Εὐδοξ.π.Ἰππιατρ.1,2,12,Πτολ.Τετραδ.27,Βετ.Βάλ.12,11'

6) τίτλ. τῆς Ἐκάτης εἰς τὴν Μηθραϊκὴν λατρείαν : Πορφ.Ἀνοχ.4,16' 7) πηθ. βασανιστήριον ὄργανον : Πλούτ.Λουκ.20 κικιλιάδες καὶ ἵπποι καὶ στάσεις θπαιθρον' 8) θαλάσσιος ἰχθύς : Ἀντίμ. κ. Νουμήν.π. Ἀθῆν.7,304Ε ἡ μῆσις ἡ ἵππους ἢ ἡ γλαυκὴν κορδύβην .. ἢ ὕκνη ἡ ἵππον ἢ τὸν κίχλην καλέουσι' || ὄμ. ἵππος ποτάμιος ἢ τὸν Νεῖλου ὁ ἰπποπόταμος : Ἦρ.2,71, Ἀριστλ.Ζ1502α,9 ὁ δὲ ἵππος ὁ ποτάμιος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ γαίτην ἔχει, ὡσπερ ἵππος.., Ἀχιλλ.Τάτ.4,2 ὁ ἵππος τοῦ Νεῖλου' 9) μγν. γυνὴ ἀσελγῆς πρβλ. ἀμ. φοράδα : Αἰλ.Ζ14,11' 10) Ἦσ. ἐτὸ μῦθον κοί τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρός' 11) πάθος τῶν ὀφθαλμῶν καθ' ὁ ἀνοικτακτικῶν ἀπαύστων : Γαλ.16,61' 12) Ἐ.πγο. τίτλος λειτουργῶν εἰς πινος ἱεροτελεστίας' 13) νεώτ. γυμναστικὸν ὄργανον, χρησιμεῖον δι' ὑπερπιδόσεις' 14) ὄμ. νεώτ. μονὸς μετρήσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀτομικῆς' 15) ἐν. συνθεσί. μέγας, τροχός : ἰπποκρήμνος, ἰππολάβητον, ἰππομάραθρον, ἰπποπόρνος, ἰπποτιφεῖα' 16) παραγ.

Ἰνπαρος, Ἰνπάζω, Ἰνπειος, Ἰνπικός, ἐφῆππιον, Ἰν-
πεύς, Ἰνποσύνη, Ἰνποκρατῶ, Ἰνποκρατία, Ἰνποτρό-
φος, Ἰνποτροφῶ, Ἰνποτροφία, Ἰνπομάχος, Ἰνπομα-
χία, Ἰνπομαχῶ, Ἰνπώνης, Ἰνπώνια, Ἰνπώνω. *Ἐκ ριζ.
ἰν-, λατ. equus.

ἰνποσειρς (ἰ) ὁ ὄδηγος Ἰνπου ὁπὸ τῆς σειρᾶς, ὁπὸ τὸ κασιπρία : Ἄνακρ.75,6.

ἰνποσᾶλλον (τὸ) εἶδος τραχέος ἄγριοσελίνου : Θεόφρ. Φι.2,21, Ἄριστ Πρ.923α,34, Διοσκ.3,67 || κ. μτφ. : Φερεκρ.131,4 γελᾶν Ἰνποσᾶλιν.

ἰνποσιδηρόδρομος (ἰ) νεώτ. μέγα ὄχημα συρ-
ράμενον ἐπὶ τροχιῶν ὑπὸ Ἰνπῶν.

ἰνποσκαλής-οὐς-ές μτγν. ὁ ἔχων σκέλη Ἰνπου : Γαλ.Χρ.Μορ.3,1.

ἰνποσκειψή (ἠ) νεώτ. τὰ εἶδη τῆς σαγῆς τοῦ Ἰνπου.
ἰνποσσοκικόν βιβλίον (τὸ) ἀρχ.λέξ. βιβλίον περὶ
δοκιμασίας τῶν Ἰνπῶν Σουῖθ. ἐν λ. Κίμων.

ἰνποσκόπος (ἰ) πάπ. ἐπόπτης τῶν Ἰνπῶν.

ἰνποσάσας (ἰ) (αεὺσι), ὁ. τ. -σάσος ὁ διεγείρων εἰς
δρόμον, ἐλαύνων τοὺς Ἰνπους : Πίνδ.Π.2,65 Ἰνπο-
σάσι ἄνδρες, αὐτ.1,514,32 Ἰνποσάσας Ἰθάλας,
Νόνν.Δ.37,320 Ἰνποσάσος || θηλ. Ἰνποσάσα ἐπιθ.
τῆς Ἀρτέμιδος : Πίνδ.Ο.3,26 Ἰνποσάσα Ἀρτεμις.

ἰνποσπόγγος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος σπόγγων
τῆς τάξεως τῶν κερατοσπόγγων.

ἰνποστᾶσις (ἠ) μων. Ἰνποστᾶσιον βλ.λ. : Ἰνπιατρ.29.

ἰνποστάσιον (τὸ) κ. νεώτ. Ἰνπστάσις βλ.λ.,
στάθλος : Λυσ.ἀπ.56S, Ἄνπ.Λ18,95.

ἰνποστάσις εως (ἠ) μτγν. τόπος ὅπου σταθεύ-
ων Ἰνπῶι ἢ ἄλλα ὑποζύγια, στάθλος : Πολυδ.β.13,
8,3 Λευκὸν Ἰνπῶν, ὅς ἐδόκει γενναϊότατος εἶναι
τῶν ἐκ τῆς τυραννικῆς Ἰνποστάσεως, Φιλ.2,307,
Πολυδ.1,184 || κ. μτφ. Ἀελλίου κνεφαία Ἰνπό-
στάσις ὁ σκοτεινὸς στάθλος τοῦ Ἥλιου, δηλ. αἱ
δυσμαί : Εὐρ. Ἀλκ.594 || ὁμ.ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς ἐν φρ.
Ἐω φαεννάς Ἥλιου θ' Ἰνποστάσεις : αὐτ.ἀπ.771,5.

ἰνποσύνη (ἠ) (Ἰνπος) δεξιότης τῆς ἠγοῦντι τοὺς
Ἰνπους ἄρματος γεν. ἢ τέχνη τοῦ διευθύνει ἢ
διοικεῖν Ἰνπους : ἧλ.Δ.403 Ἰνποσύνη.. πεποι-
θῶς, Σιμων.108 ἔξοχοι Ἰνποσύνη || κ. κτ.
πληθ. : ἧλ.Π.776 λαλασμένας Ἰνποσυνῶν, αὐτ.Ψ
307 Ἰνποσύνας ἐδίδαξαν 2) ἢ Ἰνπος βλ.λ.51, Ἰνπι-
κός : Χρησ.μ.π. Ἡρ.7,141 μηδέ αὖ γ' Ἰνποσύνην τε
μένειν καὶ πεζὸν ἰόντα. 3) νεώτ. ἢ μεσαιωνικῆ
ἐπιρροῆς καθ' ἣν εἶχον κοινὴν ἀναγωγίαν
καὶ φήμη οἱ ἐκ τῶν εὐγενῶν πολεμιστῶν 4) ὁμ.
νεώτ. περιληπτ. ἢ κοινὴν τάξιν τῶν Ἰνποτῶν
|| ἢ ἰδιότης τοῦ Ἰνποτῶ.

ἰνποδύονος-η-ον Ἰνπικός βλ.λ.1) : Εὐρ. Ὀρ.1392
Δαρδανία τλάμων Ἄναμῆδος Ἰνποσύνη || τὸ
θηλ. Ἰνποσύνη ὡς οὐσα βλ.λ.

ἰνποτᾶ (ἰ) ἐπ. τ. τοῦ Ἰνποτῆς βλ.λ.

ἰνποτακτικά Ἦσ. «Ἰνπῶν τῶξις μισθοφόρων».

ἰνποτακτικός (ἰ) μτγν. Ἰνπῶι καὶ ταύρος : Ἥλιδ.β.
Α18,10,29 Ἰνποταύρος ξυνωρίδα ζευζόμενον.

ἰνποτέκτων-ονος (ἰ) μτγν. ὁ τέκτων, κατασκευ-
αστῆς τοῦ δουρειοῦ Ἰνπου : Λυκόφωρ.930.

ἰνποτέχλια (ἠ) νεώτ. τὰ ἀνατρέφειν, ἐγκυμνά-
ζειν Ἰνπους : πρβλ. Ἰνποκομία 2).

ἰνποτῆς (ἰ) (1) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐλαύ-
νων ἢ Ἰνπεύων Ἰνπους, Ἰνπεάς : Ἡρ.7,55 οἱ τε Ἰνπό-
ται καὶ οἱ τὰς Λόγχας κἀγω τράποντες || π.
Ὀρ. ὁ ἐπ. τ. Ἰνποτᾶ ἐπιθ. τῶν ἠρώων : ἧλ.Β.336
Γερῆων Ἰνποτᾶ Νέστωρ || βραδύτ. κ. ἐπὶ τοῦ
Κολωνοῦ : Σοφ.ΟΚ.59 Ἰνποτῆς Κολωνός || ὁμ.
ἔφιππος : Δουκ.Τέξ.47 Ἰνποτῆς ἐκᾶπρος || ἐν
Ἐπιγρ. τοῦ Ἰνποτῆ οἱ Ἰνπεῖς 2) ὡς ἐπιθ. : Πίνδ.
Π.4,153 Ἰνποτᾶ λαοί, Αλφ.Ἐπτ.80 Ἰνποτῆς λέως
ὁ Ἰνπεῖς, τὸ Ἰνπικόν : Σοφ.ΟΚ.899 λέων ἀνιππῶν
Ἰνποτῆν τε, Πλούτ.Α1μ.9 Ἰνποτῆς στρατός 3) μων.,
νεώτ. κ. δημ. εὐγενής, κύπαιριδος, ἰδίως ὁ ἐμ-
πειροπόλεμος 4) νεώτ. ὁ τετιμημένος διὰ πα-

ροσῆμου τάγματός τινος : Ἰνποτῆς τοῦ Σωτήρος-
σταυρὸς τῶν Ἰνποτῶν 5) ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ὡς
ἐπιθ. εὐγενής, τίμιος, γενναῖος, ἐλευθέριος, ἀξιο-
πρεπής πρβλ. Ἰνποτικὸς 2).

ἰνποτῆς-πος (ἠ) (2) Ἰνπεῖα φύσις, ἢ περὶ τοῦ Ἰνπου
ἀντιλήψις : Ἀντισθ. κ. Πλάτ.π.Σιμπλικ.Κατ.208,30,
Σχολ. Ἀριστειδ.167F.

ἰνποτιγρίς-ιδος (ἰ) μτγν. εἶδος π τίγρεως μεγά-
λης τὸ σῶμα : Διών.Κ77,6.

ἰνποτικός-η-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-
νος εἰς τὸν Ἰνποτῆν βλ.λ.31) Ἰνποτικὸν τάγμα, -
Ἰνποτικὸν ποίημα ἰοίημα ὑμνοῦν τοὺς θελοὺς τῶν
Ἰνποτῶν, -Ἰνποτικοὶ χρόνοι (οἱ χρόνοι τοῦ Ἰνπο-
τισμοῦ) 2) μτφ. γενναῖος, τίμιος, εὐγενής,
ἀξιοπρεπής : Ἰνποτικός χαρακτήρ.

ἰνποτίλος (ἰ) (πλῶλ) μων. διάρροια τῶν Ἰνπῶν,
τσίρακα : Ἰνπιατρ.56.

ἰνποτίς-ιδος (ἠ) μτγν. θηλ. τοῦ Ἰνποτῆς βλ.λ.) :
Τρυφ.670, Νόνν.Δ.1,172.

ἰνποτισμός (ἰ) μων. κ. νεώτ. ὁ θεσμὸς τῶν Ἰν-
ποτῶν || ἢ τάξις τῶν Ἰνποτῶν || ἢ ἰδιότης
τοῦ Ἰνποτῶ 2) μτφ. γενναῖότης, ἀνδρεία, εὐ-
γένεια ἤθους, ἐντιμότης, ἐλευθεριότης.

ἰνποτικός-ον μτγν. ἢ τεκοῦσα Ἰνπῶν, ἐπὶ τῆς
Μεδοῦσης : Νόνν.Δ.47,693.

ἰνποτοξία (ἠ) μων. ἢ τέχνη τοῦ Ἰνποτοξοῦ
βλ.λ. : Τζέτζ.Χιλ.6,996.

ἰνποτοξότη (ἰ) τοξότης ἐφιππος : Ἡρ.9,49 Ἰνπο-
τοξῶται τε ἔοντες καὶ προσφερέσθαι ἀποροί,
Θουκ.2,13 Ἰνπεῖας δὲ ἀπέφαινε δισκοσίου καὶ
χιλίους ξύν Ἰνποτοξῶται || ἐχρησιμοποιοῦν-
το ἐν Ἀθῆναις κ. ὡς ἐφιπποὶ χωροφύλακες : Λυσ.
15,6 ὑπὸ πάντων προηλακίζομενον κἀν τοῖς Ἰν-
ποτοξῶταις Ἰνπεῖοντα 2) μτφ. κωμ. : Ἀριστφ.
Ὀρν.1179 Ἰεράκας Ἰνποτοξῶτας.

ἰνποτραφέλαφος (ἰ) ζῶον φανταστικὸν ἀποτε-
λοῦμενον ἐξ Ἰνπου, τράγου καὶ ἐλάφου, ἀναφορ.
ἢ με ποράσασιν αὐτοῦ ἐπὶ ποτρίαι : Φιλῆμ.87.

ἰνποτράγος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀρτιποδα-
κτύλων μηρυκασιῶν τῆς ὀμοειῶν. τῶν κοίλοκε-
ρωτιδῶν.

ἰνποτρέφειον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τόπος ἐνθα
τρέφονται Ἰνποί, Ἰνποφορβεῖον : Στραβ.5,1,4 τὸ
Ἰνποτρέφειον συνηθέστατο τῶν ἀθλητῶν Ἰνπῶν.

ἰνποτροφία (ἠ) κ. νεώτ. τὸ τρέφειν ἢ διατη-
ρεῖν Ἰνπους, ἰδ. χάριν Ἰνποδρομικῶν ἀγώνων :
Σιμων.15 Ἰνποτροφία γάρ οὐ Ζακύνθω, ἀλλ'
ἀρούραισι πυρφόροις ὀδαετῖ, Θουκ.6,12 ὄπως
θουμασθῆ ἀπὸ τῆς Ἰνποτροφίας, Πλούτ. Ἀγῆσ.20
ἀπὸ Ἰνποτροφίας δοκοῦντας εἶναι τινὰς καὶ με-
γάλα φρονούντας : κυρ. ἐν τῷ πληθ. : Πίνδ.1,238
Ἰνποτροφίας νομίζειν, Πλάτ.Λυσ.205C πλοῦτους
τε καὶ Ἰνποτροφίας καὶ νίκας, Ἀριστλ.Πολιτ.
1289b,35 τὰ μεγέθη τῆς οὐσίας, οἷον Ἰνποτροφί-
ας 2) κ. νεώτ. κλάδος τῆς ζωοτεχνίας,
ἀσκολοῦμενος μὲ τὴν ἀναπαραγωγὴν καὶ ἐκμε-
τάλλευσιν τοῦ Ἰνπου 3) Ἐπιγρ. ὡς λειτουργία,
ὑποχρέωσις πολλοῦ πρὸς συντήρησιν πολεμικοῦ
Ἰνπου : Ἐπιγρ. ἀτελής ἔσται 1. Ἰνποτροφίας.

ἰνποτροφικός-η-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμό-
ζων εἰς Ἰνποτρόφον || πάπ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα.
Ἰνποτροφικὸν μερὶς διδομένη εἰς Ἰνποτρό-
φους || ὁμ. τὸ θηλ. ἢ Ἰνποτροφικῆ ἰτέχνη ἢ
εἰδημοσύνη εἰς τὸ τρέφειν Ἰνπους || τὸ συνο-
λοῦν τῶν γνάσων καὶ κἀνόων πρὸς τροφήν, ἀνά-
πτυξιν, ὀσκησην Ἰπῶν || τὸ τρέφειν Ἰνπους, ἢ
Ἰνποτροφία : Κλήμ. Ἀλ.338.

ἰνποτροφός-ος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ χώρας, ὁ τρέ-
φων, διατηρῶν Ἰνπους : Ἦστωδ. Ἐργ.507 διὰ Ὀρή-
κης Ἰνποτρόφου ἐορέθ' ἰσθμὸν ἔμπνευσας ὄριπε
|| κ. ἐπὶ τοῦ Ἀργους : Πίνδ.Ν.10,41 καθ' Ἰνπο-
τρόφον ἄστου θάλασσαν Κορινθίου τ' ἐν μυχοῖς

|| κ. γεν. : Βακχ.10,114 Ιπποτρόφος πόλις· 2) ἐπι προσ., ὁ τρέφων, διατηρῶν Ἴππους δι' Ἰπποδρομικοῦ ἀγῶνος : Πίνδ.14(3),32 Ἰπποτρόφος τ' ἐγένοντο, Δημ.331 μέγας καὶ λαμπρὸς Ἰπποτρόφος, Παισα.6,21 τὰν ἐκ Σπάρτης Ἰπποτρόφων· 3) γεν. ὁ τρέφων Ἴππους : Πάπ., Ἰππιατρ.34.

Ἰπποτυφία (ἡ) [τύφος] ἡ γιν. ὑπεροφία τοῦ Ἰππέως, ὑπερβολικὴ ὑπεροφάνια, ἀλαζονεία : Λοκκ.1στ. Συγγρ.45 Ἰπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεταί.

Ἰπποθύμαι-δομαι ἡ γιν. παθ. ὑφίσταμαι, ἔχω τὴν ἀντίληψιν ὅτι εἶναι τι Ἴππος : Πλάτ. Μθ.1120D· πρὸλ. ἀνθρώπουσι, τοιχοῦμαι.

Ἰπποθύριον (τό) ἡ γιν. κ. νεώτ. Ἴππουρις βλλ.21, Ἴππου οὐρά : Ἀρατ.438· 2) νεώτ. ναυτ. μάκτρον ἢ κλωσμάτων παλαισοχόου, χρησιμοῦον πρὸς σμίκην καὶ στέγνωσιν τῶν καταστρωμάτων.

Ἰπποურεύς-εως (ὁ) ἡ γιν. Ἴππουρος βλλ.21 : Ἰκέα.π. Ἀθην.7,304C Ἰππουρεῖς αὐτοῦς προσαγορεύει.

Ἰππουριδοειδῆ (τά) νεώτ. βοταν. οἰκογεν. πτεριδοφυτῶν ἔχουσα ἐν μ. γένος, τὴν Ἰππουριν. **Ἰππουρικόν** οὐξ (τό) νεώτ. χημ. ὄργανικὸν οὐξ ὑπάρχον εἰς ἱκανὴν ποσότητα εἰς τὰ οὐρα τῶν Ἴππων καὶ ἄλλων χορτοφάγων ζῶων.

Ἰππουρίς-ιδος (ἡ) [οὐρά] ἡ γιν. [βοταν.] ὄσθ. θηλ. ἐπίθ. ὁ κεκοσμημένος μὲ Ἴππου οὐρᾶν, σχην. π. Οἰμ. κτ.δοναμ.κα.ιτ. : Ἰλ.Ζ 495 κάρυθ'... Ἰππουριν, αὐτ. Γ 382 Ἰππουρίς τρυφαία, Ὀδ.Χ 124 Ἰππουρίς κυνήη· 2) ὡς οὐσ. Ἰππου οὐρά : Αἴλ.Ζ 116,21· || συνεκτ. οὐρά σατύρου : Φρύν.Σοφ.Παρ.77B· || ὅμ. νεώτ. Ἰππου οὐρά, θύσανος πρὸς διακόσμησιν περικεφαλαίας· 3) κ. νεώτ. εἶδος ἐνύδρου φυτοῦ : Διοσκ.4,46 φεται ἐν τόποις ἐφύδροις... καυλίᾳ ἔχει κενά, κατακρηνηταί περικεχυμένη κόμαις πολλαῖς μελαίνας, καθάπερ Ἰππου οὐρά· 4) πάθος τὸ τοῦ μέρους ἐνθα χωρίζονται τὰ σκέλη, προξενούμενον ἐκ γῆς συνεχῆς Ἰππασίας : Ἰππ.Επίθ.7,122· || ὅμ. νεώτ. ἀνατ. αἰ ρίζαι τῶν δσφυϊκῶν καὶ τῶν ἱερῶν νεύρων, αἰτνες φέρονται παραλλήλως τῷ τελικῷ νηματίῳ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, συγκαλύπτουσαι ὡς αἰ τρίχες τὴν οὐρᾶν Ἰππου.

Ἰππουριφιλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς ὀμοιογεν. τῶν χρυσομηλιδῶν.

Ἰππουρος-ον [οὐρά] ὁ ἔχων οὐρᾶν Ἰππου, ὡς ὄνομα εἶδους θαλασσίου ἰχθύος : Ἐπιχ.51, Ἀριστλ. Ζ1 543ε,23 ταχεῖαν ἀδείην λαμβάνει τὰ γενόμενα, ὡςπερ καὶ τὰ τοῦ Ἰππούρου, Νουμήν.π. Ἀθην. 7,304D ἀνευτην Ἰππουρον, Ὀππ.Ἀλλ.1,84· 2) εἶδος ἐντόμου : Αἴλ.Ζ1 151· 3) μον. Ἰππουρις βλλ. 3) : Ἰππιατρ.27.

Ἰππουράγος (ἡ) ἡ γιν. κ. νεώτ. ὁ τρώγων Ἰππείαν κρέατα, ὁ διατραφόμενος δι' Ἰππέων κρεάτων συνήθ. κτ. πλῆθ. Ἰπποφάγοι [οἱ] ὄν. αὐθιχῆς φυλῆς : Πτολ.Γεωγρ.5,9, Καισάρ.Δον.ἐν Σάθ.3,185 τὸ τῶν Ἰπποφάγων ἱατρῶν συναναθῆναι πλῆθος.

Ἰπποφαές-εως (τό) κ. νεώτ. ἄ. ὑπόφαεις (ὁ) εἶδος φυτοῦ χρησίμου εἰς τὴν κναφικὴν, βοταν. εὐφρόδιον τὸ ἀκανθώδες : Ἀσκληπ.η.Γαλ.Φυσ.Δυν. 1,13, Διοσκ.4,169 [δ.γρ. Ἰπποφάος] 2) τὸ φυτὸν ὑπόφαιστον βλλ. : ΨΔιοσκ.4,160· || ἐν χρ. κ. ὡς φάρμακον : Θεόδωρ.Φ1 9,15,6.

Ἰπποφαιστον (τό) ἄ. ὑπόφαεις εἶδος φυτοῦ, κενταύριον τὸ ἀκανθώδες, δημ. φόνος. ἀλιφός, ἀλιφόνι : Διοσκ.4,160· || κτ. ἄ. ἐκδοχὴν, κίρσιον τὸ ἀστράτον : Γεννάθ.Π Λεξ Φυτολ.437.

Ἰπποφάνια (ἡ) ἡ γιν. πρὸλ. Ἰπποφονία βλλ. : Βι. Ἀλεξ.5511 πανήγυριν ποιοῦμεν θραῖς πᾶνιν, Ἰπποφάνιαν τῷ Διί, Κρόνῳ καὶ Ποσειδῶνι σὺν Ἀρει.

Ἰπποφαές (ὁ) ἡ γιν. δ.γρ. τοῦ Ἰπποφαές βλλ. ἐν Διοσκ.4,169.

Ἰπποφάος-εως (ὁ) ἄ. ὑπόφαεις βλλ.1) : Ἰππ.Ἐντ. Παθ.13,25,26, Θεόδωρ.Φ1 6,5,2· 2) ὅμ. τὸ φυτο-παρασιτικὸν φυτὸν ἐπιθῦμον βλλ. : Πλιν.Φ1 26,55.

Ἰπποφλαμος (ὁ) ἡ γιν. εἶδος μεγάλου φλόμου βλλ. : Πλιν.Φ1 25,148.

Ἰπποφοβάς-άδος (ἡ) σχόλ. θηλ. τοῦ Ἰπποφοβέως βλλ. : Σχόλ.Λοκκ.Αισθ.5.

Ἰπποφονία (ἡ) ἡ γιν. θυσία Ἰππῶν : ΨΚαλλισθ. 3,25 Ἰπποφονίαν ἀγομεν θύουσαι τῷ Διί.

Ἰπποφορβεῖον (τό) ἡ γιν. μέρος, τόπος, περιοχή ἐνθα ἀνατρέφονται Ἰπποὶ πρὸς ἀνασπαργωγὴν καὶ ἐπιτευξὴν βελτιώσεως τῶν εἰδῶν κυρ. διὰ διασταυρώσεως.

Ἰπποφορβός-εως (ὁ) ἡ γιν. Ἰπποφορβός βλλ. : Πολυδ.7,185.

Ἰπποφορβία (ἡ) τὸ τρέφειν Ἴππους, Ἰπποτροφία : Πλάτ.Πολιτ.299D Ἰπποφορβίαν ἐπατὰ συγγράμματα θεασαίμεθα γιγνομένην.

Ἰπποφορβιον (τό) ἀγέλη Ἰππῶν : Ἡρ.Α,110 ἐντυχόσαι δὲ πρῶτῳ Ἰπποφορβίῳ τοῦτο δῆρρασαν καὶ ἐπι τοῦτων Ἰπποσόμενοι ἐληφίζοντο τὰ τῶν Σκυθεῶν, Ξεν. Ἐλλ.4,6,6 Ἰπποφορβία καὶ ἄλλα παντοδαπά βασκῆματα, Ἀριστλ. Ζ1 576ε,20 τέλειον εἶναι τὸ Ἰπποφορβιον· 2) Ἰπποτροφίον βλλ. : Εὐρ. Ἡλ.623 ἄργυρον πέλας τῶνδ' Ἰπποφορβίων ἐστὶ, Ἀριστλ. Ζ1 576ε,25 καὶ οἱ ἰδίῳ τρεφόμενοι τῶν ἐν τοῖς Ἰπποφορβίοις.

Ἰπποφορβός-ον (φέρβω) ὁ τρέφων, διατηρῶν Ἴππους, Ἰπποτρόφος : Πλάτ.Πολιτ.261D Ἰπποφορβῶ τε καὶ βαυφορβῶ μάλλον προσοικίκατο, Ἀριστλ. Ζ1 577ε,15 Ἰππων ἡγεμόνα οὐ καθιστάσιν οἱ Ἰπποφορβοὶ ὡςπερ βῶν, Ἰουλ.Λογ.7,227C· || κ. ὡς ἐπίθ. : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,37 Ἰπποφορβός γῆ' 2) ἡ γιν. αὐλὸς Ἰπποφορβός εἶδος αὐλοῦ, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζοντο οἱ Ἰπποφορβοὶ : Πολυδ.4,74.

Ἰπποφίλος-ος-εως (ἡ) ἡ γιν. ὁ Ἰππου φίλην ἡ φύσιν ἔχων, Ἰπποειδής : Εὐάτ.1050,59 Ἰπποφίλος τὸν δαιμόνιον ἢ Ποδάγρη, αἰ κατὰ τὸν μῦθον καὶ βδοκταί καὶ Ἰππους γεννά.

Ἰπποφύλαξ-ακος (ὁ) [φυλάττω] νεώτ. ὁ σταβλοφύλαξ βλλ.

Ἰπποχάρμη (ἡ), δωρ. -ας Ἰπποχάρμοις βλλ. : Πίνδ.Ο (23) Συρακόσιον Ἰπποχάρμον βασιλῆα.

Ἰπποχθων-ονος (ὁ) πόπ. πιθ. ἔσφ. γρ. τοῦ ὑπόχθων βλλ. : ρηθιχῶν Ἰπποχθων.

Ἰπποχθώσ-ουσ ε. κ. μον. ὁ ὄμοιος Ἰππῳ : Ξεν. Ἰππ.1,11, Πολυδ.1,192, Ἰππιατρ.14 Ἰπποχθώσ κεφαλῆ.

Ἰπποκήκος-εως (ὁ) [Ἰππος-ἀκός] ὁ ἔχων ταφεῖς Ἰππους : Βακχ.10,101 χείρας ἀνείνων πρὸς αὐγάς Ἰπποκήκος ἀέλιου.

Ἰππῶν-ἄνος (ὁ) [Ἰππος] τόπος δι' Ἰππους, Ἰπποστάσιον, στάβλος : Ξεν. Ἰππ.4,2, Μοσχ.π. Ἀθην.5, 207F Ἰππῶνες ἦσαν ἐκατέρω τῶν τοιχῶν δίκων· 2) σταθμὸς ταχυδρομικός : Ξεν.ΚΠΒ,8,17 ἐποιήσατο Ἰππῶνας τοσοῦτον διατελείοντας.

Ἰππωνία (ἡ) [Ἰππῶν] κ. νεώτ., ἰων. -ἡ τὸ ὠνεῖσθαι, προμηθεύεσθαι δι' ἀγοράς Ἰππους διὰ τὸν στρατὸν : Ξεν. Ἰππιατρ.1,12.

Ἰππωνῶ-έω [Ἰππος-ἄνωμαι] ἄνωμαι, ἀγοράζω Ἰππους : Ξεν. Ἰππιατρ.1,14.

Ἰπταμαι κ. νεώτ. ἀποθ. πέτομαι, ὀφθῶμαι εἰς τὸν ἄερα, πετᾶ : Μόσχ.3,43, Βάβρ.65,4, Ἰουλ.Λόγ.2, 72A· || Ἰπτάμαι μῦται [οἱ] νεώτ. ὀφθαλμ. ἐνδοπτικὰ φαινόμενα πρὸλ. ἐνδοπτικῶς.

Ἰπταμαι, μέλλ. φθορᾶ, ἄρο. ο. ἰφάμην, πῆξω ἰσχυρῶς, καταπίξω : Ἰλ.Α 454 μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν, αὐτ.Β 193 τάχα δ' ἴφεται ἰπας Ἀχαιῶν || γιν. ἐπιφῶρ βλῶσθην, βλῶπται : Θεόκρ. Ἀδ.19 σὺ τόνδε μῆρὸν ἴψω γ' πρὸλ. Στράβ.8,6,7 ἐτὸ γὰρ ἴψασθαι φερόταν τινα καὶ βλῶσθην σημαίνει >

|| τὸ ἐνεργ. Ἰτω βλάπτω : EM 481,3* πρβλ. Ἴσ. « Ἰφοι φθετρα, βλάφα ».

Ἰνῶα (ή) Ἴσ. « σινῶα ».

Ἰνφάρμος Ἴσ. « ὀρχή τις ».
Ἰνῶ-ὠ καταπιέζω, καταβιβῶ : Κρατίν.91. 18. ἐπὶ ἔγχειρήσαν : Ἰνφ. Ἀρθρ.47. Ἰνιόδ.π. Ὁρειβ.49 ἰπῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχιόνος : || παθ. πιέζομαι : Αἰσχ.Πρ.365 ἰσοῦμενος ρίζαισι Αἰγύπτου ὕπο, Ἀριστοφ. Ἰνφ.924 ἰσοῦμενος ταῖς ἐσφοραῖς | καταπιέζομενος διὰ τῶν εἰσφορῶν.

Ἰνωσις-εως (ή) (Ἰνώω) Ἰσχυρά πίσις, θλιψίς, ἰδ. ἐπὶ ἐπανοφορᾶς Ἐσθρωμάτων : Ἰνφ. Ἀρθρ.47. Ἰνιόδ.π. Ὁρειβ.49,27,5.

Ἰνωτήριον ἰτὸι γλῶσσα, πᾶν, πισοτήριον : γλῶσσα. Ἰνωτήριον Ἰησοῦ, Πάπ. ἄλλων καὶ Ἰωηήρια* 2) ἰοτρ. εἶδος καθητήριος : Ἰνιόδ.π. Ὁρειβ.50,9,7, Ἀνυλλῆ.π. Ὁρειβ.44,23,61* 3) εἶδος ἐμπλάστρου Ἰρακλ.Ταρ.π.Γαλ.13,725* Ὁρειβ.ἀν.52.

Ἰραδῆς (ἰ) | τουρκ. | ἔγγραφος διαταγή κοινοποιουμένη ὑπὸ τοῦ μεγάλου βεζίρου εἰς τὸν λαόν || σουλτανικὸν διάταγμα.

Ἰραι-ών (αἰ) ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ ἱραϊ βλλ. Ἰ

Ἰράνα (ή) βοιωτ. τ. τοῦ εἰρήνη βλλ.

Ἰράνθεμον ἰτὸι μιν. ἱράνθεμον βλλ.

Ἰρανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωγραφικὴν περιοχὴν Ἰράν : Ἰρανικὰ γλῶσσαι | κλάδος τῆς ἄριας γλωσσικῆς ὁμοεθνίας |.

Ἰράομαι ἰων. τοῦ ἱεράω βλλ.

Ἰρέα ἰων. τ. τοῦ ἱερέα βλλ.

Ἰρρος δ. ἀνάγν. τοῦ ἱρρος βλλ.

Ἰρετη Ἴσ. « εἰσείρεται, συνάπτεται ».

Ἰρεύς ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ ἱερέδ βλλ.

Ἰρεύω ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ ἱερεύω βλλ.

Ἰρήν-ένος (ἰ) ἰων. τ. τοῦ εἰρήν βλλ.

Ἰρή-ηκος (ἰ) ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ ἱεραῖ βλλ.

Ἰρήτιρα (ή) ἄρχ. λεξ. ἱερέα : Ἴσ. **Ἰριδακτομία** (ή) νεώτ. ὄφθαλμ. ἀφαίρεσις τμήματος τῆς ἱρίδος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἰριδακρημία (ή) νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ ἔλλειψις τῆς ἱρίδος τοῦ ὀφθαλμοῦ, δ. ἀνιριδία.

Ἰριδίδια (ἰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. φυτῶν τοῦ ἀβροισμ. τῶν μονοκτυληθῶνων.

Ἰριδίξω νεώτ. διδῶ τὰ χρώματα τῆς ἱρίδος, παρουσιάζω ἰριδισμόν.

Ἰριδίξια (τὰ) νεώτ. βοταν. ὑποδιαίρεισις τῆς τάξεως τῶν λειριανθῶν φυτῶν.

Ἰριδίον (τὸ) νεώτ. χημ. πύγενες μέταλλον τῆς ὁμάδος τῆς πλατίνης.

Ἰριδιόχθος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἰριδίον βλλ.

Ἰριδιόμοσ (ἰ) νεώτ. τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ σώματά τινα παρουσιάζουν τὰ χρώματα τῆς ἱρίδος | φυσαλίδες, στανόγες Ἰδατος κττ. |.

Ἰριδίτης-ιδος (ή) νεώτ. πάθησις τῆς ἱρίδος τοῦ ὀφθαλμοῦ, δ. ἰριτίς.

Ἰριδιδιάλυσις (ή) νεώτ. κ. ἰριδιδιαλυσις ἀποκόλλησις τῆς ἱρίδος τοῦ ὀφθαλμοῦ, πρὸς διάλυσιν τῆς μεταξὺ ἱρίδος καὶ ἀκτινωτοῦ συναχῆς.

Ἰριδικήλη (ή) νεώτ. ὀφθαλμ. ἢ διὰ τοῦ κερατοειδοῦς πρόπρωσις τμήματός τινος τῆς ἱρίδος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἰριδίσμιον (τὸ) νεώτ. ὄρυκτ. ὄρυκτόν, κράμα ἰριδίου καὶ ὀσμίου, εἰς κρυστάλλου ρομβοεδρικοῦς.

Ἰριδοχοριοειδίτις-ἰτιδος (ή) νεώτ. ὀφθαλμ. πυώδης φλεγμονὴ τοῦ ἀκτινωτοῦ σώματος, τοῦ χοριοειδοῦς καὶ τῆς ἱρίδος.

Ἰριδωτός-ή-ὸ δημ. ὁ ἔχων ποικίλα χρώματα, σμερδωτός.

Ἰρίζω πᾶν. ἰριδίξω βλλ.

Ἰρίαν Ἴσ. « Ἰππος ὀλιωπὸς χρώματι ».

Ἰρίνας-α-ον μγν. ἰρίνας βλλ. : Νίκ. Ἀλεξ.203.

Ἰρίνομίκτης-ον μειγμένους μὲ ἔλαιον ἰρίδος :

Φιλῶξ.π. Ἀθῆν.9,409B σήμασιν Ἰρινομίκτης χλιροβαλῆδες ὄδωρ ἐπεχρασάντες.

Ἰρίνος-ον κατασκευασμένος ἐκ τοῦ φυτοῦ Ἰρίς Πλάτ.Κωμ.69,7, Θεόφρ.Φι.9,2, Πολυβ.30,26,2.

Ἰριοειδής-ους-ές μγν. ὁ ὁμοιος πρὸς Ἰριν βλλ.2) Λουκ. Ἰστ.Συγγρ.19 καὶ ζῶν Ἰριοειδῆς καὶ δράκοντες ἐλίηθδόν, Ὀλυμπ.Μετ.320,21.

***Ἰρίς**-ιδος (ή) κ. νεώτ., αἰτ. Ἰριν, κλητ. Ἰρι, ὄνομα τοῦ ἀγγέλου τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους : Ἰλ.Θ 398 Ἰριν δ' ὄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελεύουσαν || κ. ἀπὸ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκόνιζεν ἀγγελίας : Ἰλ.Β.786 Ἰρυσιν δ' ἀγγελοῦς ἤλθε. ὠκέα Ἰρίς

|| κ. ἀντιθ. ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων εἰς τοὺς θεούς : Ἰλ.Ψ 198 ὠκέα Ἰρίς ἀράων αἴσουσα μετ' ἀγγελοῦ ἤλθ' ἀνάμοισιν 2) κ. νεώτ. ὡς προσήγορ. Ἰρίς-ιδος κ. -εως, αἰτ. Ἰριν κ. Ἰριδα, ἐπ. δοτ. πληθ. Ἰρισσιν, τὸ οὐράνιον τῶν ὄψεων φαινεται μετὰ βροχῆν εἰς τὸν αἰθέρα, δόξα : Ἰλ.Λ 27 δράκοντες . . Ἰρισιν ἐκίοτες, ὅς τε Κρονίων ἐν νεφεῖ στήθεῖς, τέρας μερόπων ἀνθρώπων, Ἀριστολ.Μετ.375α,1, Ἐπικ. Ἐπιστ.2,51Υ, Κάλδ. Λύρ.12,9 καθὸ ἡ ταχύπους Ἰρίς λάμπει, καὶ ἀβίαστος . . φεύγει 3) ἰατρ. ποικιλόχρους κύκκος περὶ ἄλλα σώματα, ὅλον τῆς σελήνης ἢ τῆς φλογὸς καιομένης λαμπρότατος : Ἀριστολ.Μετ.375α,18, Θεόφρ.Σημ.13

|| εἶδ. τὸ σύνολον τῶν χρωματισμῶν περὶ τὰ δμῶματα τῆς οὐρᾶς, τοῦ ταῶ : Λουκ.Οἰκ.11 ἐπὶ τῶν κύκλων, οὐδ' ἐπ' ἀκροῖς ἔχει τοῖς πτεροῖς, Ἰριδός τινος ἔκαστον περιθεούσης 4) κ. νεώτ. εἰς τῶν χιτῶνων τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὀπλοῦ εὐρίσκεται ἡ κόρη : Ρουφ. Ὀνομ.24, Γαλ.14,702* || ὄμ. τμήμα τῆς περιοχῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ : Γαλ.Χρ.Μορ.10,2* 5) Ἐπιγρ. συνεκδ. τὸ Ἰριδίζον ἔνδυμα 6) Ἰρίς κ. μιν. Ἰρίς γένος φυτοῦ, οὐ σπουδαιότερον εἶδος ἐλνιῖ Ἰρίς ἢ πορφυρὰ : Μελέαγρ.ΑΠ.4,1,9 εὐάνθεμον Ἰριν || ὄμ. ἡ λευκὴ Ἰρίς, ἥς ἡ ἀρωματικὴ ρίζα ἐμπορικῶς περιζήτητος : Θεόφρ.Φι.1,72, Διοσκ.1,1 Ἰρίς Ἰλλυρικῆ, Εὐστ.391,33 Ἰρίς || ὄμ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς αἰκῶν, τῶν ἰριοειδῶν 7) πολυτίμος τις λίθος : Πλίν.Φι.37,136.

Ἰρισίνη (ή) νεώτ. κ. ἐρίζηνη ὕδατάνθραξ εὐρισκόμενος εἰς τοὺς βολβούς τοῦ φυτοῦ Ἰρίς.

Ἰρίτις-ιδος (ή) μγν. κ. νεώτ. πολυτίμος τις λίθος : πρβλ. Ἰρις 7) : Πλίν.Φι.37,138* 2) νεώτ. ὀφθαλμ. φλεγμονὴ τῆς ἱρίδος τοῦ ὀφθαλμοῦ,

Ἰριώθης-ους-ες ὁ ὁμοιος πρὸς Ἰριν βλλ.2) : Ἀριστολ.Μετ.374α,28.

Ἰριλανδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Ἰριλανδίαν : Ἰριλανδικὴ ἀκτὴ - γλῶσσα - μυθολογία.

Ἰρμωφόρος (ἰ) πᾶν, πθ. ὁ φέρων ἐπ' ὤμων σάκκον ἢ ἐπίνωτον, τύλην ἄρθοφορου.

Ἰρο- ἰων. κ. ἐπ. συνηρ. τ. τοῦ ἱερο- βλλ.

Ἰροδρόμος (ἰ) ποι. τ. τοῦ ἱεροδρόμος βλλ.

Ἰρόν (τὸ) ἰων. τ. τοῦ ἱρόν βλλ.

Ἰρόνη (ή) νεώτ. χημ. ἑξαιώδες ὕγρον ἀρωματικόν, συστατικὸν τῆς ρίζης τοῦ φυτοῦ-ἱρίδος.

Ἰροπόλος (ἰ) ἢ Ἐπιγρ. ἱερέυς ἢ ἱερέα.

Ἰροργίη ἰων. τ. τοῦ ἱεουργία βλλ. : Ἦρ.5,83.

***Ἰρος** (ἰ) ὁ Ἰθακήσιος ἐπαίτης Ἀρναῖος, οὕτως ἐπικληθεὶς ὑπὸ τῶν μυστηρίων ὡς ἀγγελιαφόρος πρβλ. Ἰρις : Ὀδ.Σ 5 Ἀρναῖος . . Ἰρον δὲ νέοι κίκλησκον || π. μγν. γεν. ὡς προσήγορ. ἐπίτις : Αἰδῶν.Λόγ.18,140* || κ. πληθ. : Λουκ.Πλ.24 οἱ δὲ νῦν πλοῦσιον πρὸς ἐμὲ Ἰροι δηλαδὴ ἀπαντες.

Ἰρος-α-ον αἰολ. τ. τοῦ ἱερέδ βλλ. : Ἀλκ.ἀπ.82 κινήσασιν τὸν ἀπ' Ἰρος . . λίθον.

Ἰρός-ή-όν ἰων. κ. ποι. τ. τοῦ ἱερός βλλ.

Ἰρουθίνη (ή) νεώτ. δραστικὴ οὐσία ἐκκρυσταλλομένη ἐκ τοῦ σώματος τῶν βδελγῶν, παρακλύουσα τὴν πηξίν τοῦ σίματος.

Ἰροφάντης ἰδί ἰων. τ. τοῦ εροφάντης βλ.λ.
Ἰρθώνωνος ἰδί ἠ) Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων εἰς Ἰερὸν γῆν· Ἰρθώνων βῶλος.

Ἰρρασιοναλισμός ἰδί (γαλλ.) νεώτ. φιλοσ. ἐν χρ. ὡς διενθῆς ὄρος, ἐν μτφρ. ὀλοκρατία, ὄρθωτ. ὀλογοκρατία, φιλοσοφική δοξασία καθ' ἣν τὸ ὄντως ὄν, ἦτοι τὰ πράγματι ὑπάρχον, εἶναι τὴν ἄλωση, οὐ ἡ ἐνέργεια, κατὰ πολλοὺς δὲ καὶ ἡ αἰτία τῆς ὑπάρξεως, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν λογικὴν, δὲν ἐξηγεῖται διὰ τῆς λογικῆς, ὡς κτ. Σπενδόσερ ἡ βούλλισ, κτ. Μπέρξον ἡ ζωή· 2) ἡ θεωρία καθ' ἣν ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ εἶναι ὑπάρχοντι φαινόμενα ἢ καὶ πράγματα πέρα τῆς ἀνθρώπινης διὰ τῶν αἰσθητῶν μορφωμένης συνειδήσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀδιόριστα καὶ ἀνεμνήστεα διὰ μόνης τῆς λογικῆς· τούτων δὲ ἡ κατάληψις καὶ ἡ ἐρμηνεία γίνεται διὰ τῆς διασθησεως ἅμα καὶ τῆς λογικῆς.

Ἰρρεβεντισμός ἰδί (ἰταλ.) πολιτικὴ κίνησις ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπιδιδώκουσα τὴν προσάρτησιν τῶν ὑπὸ ξένα κράτη ἄλλοτε Ἰταλικῶν ἐδαφῶν.

Ἰρῶν-ῶνος ἰδί Ἐπιγρ. Κύπρ. πῖθ. χῶρος, τόπος· ἐν τῷ Ἰρῶνι τῷ Ἀλαμηριδίᾳ, αὐτ. οἱ τῷ Ἰρῶνι τῷ Ἡσαλίῳ ἰωναι (=ῶαι).

Ἰρωστί ἰων. τ. τοῦ ἱρωστί, κατὰ ἱερὸν τρόπον, ἱερῶς· Ἀνακρ.149.

Ἰρωσύνη ἠ) ἰων. τοῦ ἱρωσύνη, ἱερτικὸν ἀξίωμα· Ἡρ.4.161 τεμμένα ἐξέλεν καὶ Ἰρωσύνας τὰ ἄλλα πάντα τὰ πρότερον εἶχον βασιλέας.

Ἰς (-ίνος ἠ) Π κ. νεώτ., αἰ. ἰνα, ὄνυρ, πληθ. ἰνες, ὄστ. ἰνεσι κ. ἰσῖν τένων, νεύρον, κτ. ἐν. διαξ μ. π. Ὀμ.: Ἰλ.Ρ 522 ὡς δ' ὄτ' ἄν. . ἄνθρ. ἰνα τάμη διά πάσαν· ἢ συνήθ. ἐν τῷ πληθ. τὰ νεύρα· Ὀδ.Λ 219 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἰνες ἔχουσιν, Ἀριστοφ.Εἰρ.86 ἰνες ἄρθρων, Φιλ.2.432 ἰνες αὐτὸ μόνον καὶ λεπτὴ δορᾶ· 2) μτφ. ποι. ἠρως· Πινδ.181.57 Ἰρῶνας ἰνας ἔκταρος δορᾶ· 3) τὰ ἐντός τῶν μυῶνων μισοειδῆ ἀγγεῖα· Πλάτ.Τιμ.84.Λ ἐξ ἰῶν ἄμα καὶ νεύρων, Ἀριστολ.Ζ1.515b,27 αἱ ἰνες εἰσι μεταξὺ νεύρων καὶ φλεβῶν· 4) ὄμ. ἡ ἰνική βλ.λ. τοῦ αἵματος· Ἀριστολ.ΖΜ 650h,14 τὰς δὲ καλουμένας ἰνας τὸ μὲν ἔχει αἷμα τὸ δ' οὐκ ἔχει· Μένων Ἰατρ.17.34· ἢ συνεκδ. ἐπὶ μετὰλλων καὶ ὄρυκτοι· Πλούτ.Ἠθ.4341· ἢ κ. νεώτ. ἐκάστη τῶν διατρεχουσῶν τὸ σῶμα μετὰλλου πινὸς ἀκανονιστῶν ἀραιῶν γραμμῶν· ἢ νεώτ. ὄρυκτ. ὁμοια νηπιῖα ἀπαριθίοντα ὄρυκτοι τῶν· αἱ ἰνες τοῦ ἀμιάντου· 4) κ.νεώτ.ραβδῶσεις ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν φυτῶν· Θεόδωρ.Φι.3.127· ἢ νεώτ. βοταν. κύτταρον τοῦ φυτοῦ ἐπιμηκῆς μετὰξιν μεμβροθῶν, ἀπολλῶνον εἰς οὐδ'· κατὰ τὰ δύο ἄκρα· 5) κυρίως παπύρου· Σωρ.1.13 ταῖς τῶν καρπῶν ἰσῖν· ἢ λεπτὴ Ἰς μικρὰ Ἰς παπύρου· Γολ.17h.795· 6) ἐν τῷ ἐν. ἰαχῶς, δύναμις, ἐπι πρῶς· Ἰλ.Μ 320 ἄλλ' ἄρα καὶ Ἰς ἐσθλή· Ὀδ.Φ 283 ἢ μοι ἔτ' ἐστὶν Ἰς, στή πάρος. . ἢ βλ. Ἰα. « γίς Ἰαχῶς» ἢ συγν. περιφρ.· Ὀδ.Β 409 Ἰαχ' Ἰς Τηλεμάχοιο ἰὸ κραταῖος Τηλέμαχοιο, Ἰλ.Ψ 720 κρατερῆ Ἰς Ὀδυσσεῖος ἰὸ κραταῖος Ὀδυσσεῖος, Ἡσίοδ.Θ 951 Ἰς Ἠρακλῆος κ. ἐν διηλῆ περιφρ.· Ἡσίοδ.Θ 332 Ἰς βίης Ἠρακλῆος· ἢ κ. ἐπὶ πράγμα· Ἰλ.Ο 383 Ἰς ἀνέμου, αὐτ.Φ 356 Ἰς ποταμοῦ.

Ἰσα ἐπίρρ. δημ. κ. ἰσα κατ' Ἰσον τρόπον, ἐξ Ἰσου· τὸ μαίρασα Ἰσα, παραιμ. Ἀραβαν.Παροιμ.55 Ἰσα ὑφάδι, Ἰσα στήμην ἱερὸς τοῦς μὴ ἐπιτηδευσόμενοις ἐργῶν τὴ καὶ ἐπιχειροῦμενοις αὐτὸ ἐν ζῆμια· 2) κ. ἰσα ἐπὶ τόπου, κατ' εὐθεταν· Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 49.19 καὶ Ἰσα τραβᾶ ἢ τὴ σπηλιά ἰ στοῦ Χάρου τὰ κἀνίνα· ἢ ὡς κλέυσμα, Ἰσα1. ἔμμηρος· Ἰσα τραβᾶτε1· 3) Ἰσα ἰσα μάλιστα, ἀκριβῶς· αὐτὸ Ἰσα ἰσα θέλω κ. ἐγώ.
Ἰσαγαθος ὄν μον. ὁ ἐξ Ἰσου αγαθός· Ἀνὸρ.Κρ.15.

Ἰσαγγελο-ον μτγν. κ. νεώτ. Ἰσος, ὁμοῖος ἀγγέλοις· ΚΔ Λοικ.20.36 Ἰσαγγελοὶ γὰρ εἰσι καὶ ἰσοί εἰσι τοῦ Θεοῦ, Ἰεροκλ.Πλ.Χρ. Ἐπ.4.425Μ.

Ἰσαγγέλος ἐπίρρ. μον. ὁμοῖος ὡς ἀγγελος.
Ἰσαδελφία ἠ) νεώτ. ἡ κατάστασις τῶν ἰσαδελφῶν βλ.λ.

Ἰσαδελφος-ον κ. νεώτ. ὡς ἀδελφός, Ἰσος ἀδελφῷ, ἐπὶ τοῦ Πυλάδου· Εὐρ.Ὀρ.1015 Ἰσαδελφος ἀνήρ· ἢ κ. γεν. κ. νεώτ. ἀδελφικός· Πάπρ. Ἰσαδελφος εὐνοιο-φιλία.

Ἰσάζω (ἰσοζ κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. σιάζω κ. σιάζω, παθ. μέλλ. ἰσασθῆσομαι, ὄστ. α' ἰσάσθην, παρὰκ. ἰσασαι καθιστῶ, κάμνω τὴ ἰσον, φέρω εἰς ἰσορροπία, ἐπὶ ἀνθρώπου ζυγίζοντος· Ἰλ.Μ 435 σταθμῶν . . καὶ εἶριον . . ἀνέλεκε Ἰσάζουσα· ἢ κ. γεν. ἰσον ποῶ· Ἀριστολ.Πολιτ.1265a,38 ἰσάζων τὰς κτήσεις αὐτ.ἩΝικ.1132a,7 ὡστε τὸ ἴδιον τοῦτο ἄνισον ὄν ἰσάζειν πειράται ὁ δικαστής, Αἴθ.Ροδ.1719 μὲ τὸ φέγγος τὸν ἰσάζει καὶ νικᾷ τον ἡ ὠραιωμένη· ἢ συνήθ. νεώτ. κ. δημ. διορθῶν, ἐπισκευδῶζ· σιάζει τὸν τοῖχο - τὸ ροχο - τὸ χαρτί - τὸ σῦρμα· ἢ μέσ. καθιστῶ, κάμνω ἑμαυτὸν ἰσον πρὸς τινα ἢ πρὸς τὴ· Ἰλ.Ω 607 οἴνεκ' ἄρα Ἄητοῖ ἰσάσκετο· ἢ παθ. γίνουμι ἢ εἶμαι ἰσος τινί· Πλάτ.Τιμ.41C ἰσάζεται θεοῖς, Ἀριστολ.ἩΝικ.1133a,14, Νικ.Θηρ.286 μῆκει ποδῶς ἰχνος ἰσάζεται, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9,356 διστιγχα φήσοιεν ἰσάζεται· 2) ἀμτθ. ἐνεργ. εἶμαι ἰσος· Πλάτ.Νόμ.773A ἐάν τάλλα ἰσάζῃ τὸν ὑποδεεστέρον οὐκ τιμῶντα εἰς τὴν κοινωνίαν ξυνιέναι, Ἀριστολ.Πολιτ.1304a,39 τάναντία εἶναι δοκοῦντα μέρη τῆς πόλεως ἰσάζῃ ἀλλήλοισ· ἢ ὄμ. εἶμαι κανονικός· Ἰππ.Νοῦσ.4.49.

Ἰσαδανάτος ὄν ὁ ἴσος πρὸς τοὺς θάνατους· Ἀριστολ.ἠθ.6/5,7 τοῖον ἐπὶ φέρον βάλαις καρθὸν ἰσαδάνατον χρυσὸ τε κρείσσω.

Ἰσαίαι μτγν., ποι. τ. τοῦ ἰσάζομαι, ὁμοιάζω· Νικ.Ἀλεξ.399· ἢ γίνουμι ἴσος· Ἀρατ.235· ἢ ἐνεργ. ἰσαίω· Ἡσ. εἰσοῖ, ἰσάζει.

Ἰσαίος-α-ον μτγν. ποι. τ. τοῦ ἴσος βλ.λ.· Νικ.Θηρ. 360· ἢ ἰσαία μοῖραι ἰσότης· Καλλ.Δία 63, Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.3· τὰ ἰσαία Ἐπιγρ. Ἰση μερίσ.

Ἰσαίτρος, ἰσαίτατος συγμρ. κ. ὑπερθ. τοῦ ἴσος βλ.λ.

Ἰσάκις (ἴσ [ἰσοζ] ἐπίρρ. ἴσα, ἴσος φόνος· Στράβ. 3,58 πολλάκις μὲν, μὴ ἰσάκις δέ· ἢ καὶ ἰσάκις μὲν· ἢ ἰσάκις πολλαπλάσιος μ.γ. ἐν αὐτὸς πολλαπλάσιος τινος· Εὐκλ.7 Ὀρισμ.2 ἰσάκις πολλαπλάσιος, αὐτ.5 Ὀρισμ.5 ἰσάκις πολλαπλάσιος· ἢ ἐπὶ ἀριθμ. ἰσάκις ἴσος ἴσος πολλαπλασιασθεῖς ἐπὶ ἴσων, τετραπλάσιος ἀριθμός· Πλάτ. Πολ.546c, Εὐκλ.7 Ὀρισμ.19, Φιλ.1.11· ἢ ὄμ. ἴσος πολλαπλασιασθεῖς ἐπὶ ἴσων πολλαπλασιασθέντα ἐπὶ ἴσων, κυβικός ἀριθμός· Εὐκλ.7 Ὀρισμ.20· 2) νεώτ. λογικ. θετικὸς τρόπος τοῦ τριποχῆμονος συλλογισμοῦ, ἐν ᾧ ἢ μία τῶν προκειμένων εἶναι κρίσις ἐπὶ μέρους καταφατικῆς.

Ἰσακτικός-ον Ἐπιγρ. ἰσοδόναμος, ἰσάξιος μὲ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἄκτιου.

Ἰσαλοβαρῆς καμπύλαι (αἱ) νεώτ. μετεωρ. αἱ γραμμαὶ αἱ ἐνοῦσαι ἐπὶ μετεωρολογικῷ χάρτῳ τοὺς τόπους, ἐνθα αἱ μεταβολαὶ τῆς πιέσεως εἶναι αἱ αὐτὰ δι' ἐν ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα.

Ἰσαλοβαρικός-ἠ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ σχετιζόμενος μὲ τὰς ἰσαλοβαρῆεις βλ.λ. καμπύλας· ἰσαλοβαρικαὶ μέθοδοι.

Ἰσαλοθερμῆς γραμματῆ (αἱ) νεώτ. μετεωρ. οἱ γραμματῆ αἱ ἐνοῦσαι ἐπὶ μετεωρολογικῷ χάρτῳ τοὺς τόπους ἐνθα αἱ μεταβολαὶ τῆς θερμοκρασίας ἀέρος, ἐντός ὀρισμένου χρονικοῦ διαστήματος, εἶναι αἱ αὐτὰ.

Ἰσαλος-ον νεώτ. ὁ εἰς τὴν οὐτὴν ὀριζοντίον

γραμμήν μετά τῆς θαλάσσης κείμενος· ἡ Ἰσαλος γραμμὴ-τὰ Ἰσαλα τοῦ πλοίου.

Ισαμει ἑπίορ. δημ. ἐπὶ τόπου, ἕως· Πορφύρ. Σκ. 85,6 κ' ἄδειος ὁ δρόμος πέρα, Ἰσαμει πέρα, | Ἰσαμ' ἐκεῖ παῦ ὁ μαῦρος αὐρανός τὸν ἔσφαλοῦσεν, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 33,8 κ' Ἰσαμ' ἐκεῖ μὲ θυμῶς στρωμένο μονοπάτι· || ὄμ. ἐπὶ χρόνου ἴδ. παρελθ. : Ἰσαμει χθές κ. μέλλοντ. : Ἰσαμει νὰ ἴδῃς.

Ισαμέριος ἰδὴ ὄωρ. τ. τοῦ Ἰσημέριος, ὁ διαρικῶν Ἰσον διάστημα χρόνου : Σοφ. ἔπ. 593,2 Ἰσαμέριος φάλλοις αἰγίρου.

Ισαμετρικαί γραμμαί |α|| νεώτ. μετεωρ. Ἰσανώμαλοι βλ.λ. γραμμαί.

Ισαμει ὄωρ. τ. τοῦ οἶδα βλ.λ., β' ἐν. Ἰσαις, γ' ἐν. Ἰσπί, α' πληθ. Ἰσατε, γ' πληθ. Ἰσαντι, ἀπαρφ. γινσάμεναι (Ἰσ. εἰδέναι), ἀρκ. Ἰσάμεν, γ' πληθ. ὕποτ. Ἰσαντι . Πινδ. Π.4,248 οἶμον Ἰσαμει βραχύν, Ὁμόρ. 5,119 μάλα τοῦτο γ' Ἰσαμει.

Ισαμύλλοι-ον ἡμν. ὁ Ἰσάπολος ἐν ἀγῶνι δρόμου· || τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. ὡς ἑπίορ. : Φιλίππ. ΑΠ9,31 Ἰσαμύλλα δρᾶσθαι τι.

Ισαμόρος Ἰσ. ἐδύμορος.

Ἰσαν γ' πληθ. παρᾶτ. ἐπ. τοῦ εἶμι βλ.λ., ἐπορευόντο, ἀπέρχοντο· Ἐγν' γ' πληθ. ὑπερσ. ἐπ. τοῦ οἶδο βλ.λ., ἦδεσαν, ἐγίνωσκον : Ἰλ. Σ 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη Ἰσαν.

Ἰσανάν Ἰσ. εἰσάνιον, ῥήτηνη.

Ἰσανάτος-ον ἡμν. ὁ χρειαζόμενος, θέλων τὸν αὐτὸν χρόνον Ἰσά ἀνατελεῖ : Βέττ. Βάλ. 142,27.

Ἰσανόφος-ον ἡμν. ὁ Ἰσανάτολος : Πούλ. Ἰλ. Ε 4.

Ἰσανδρός-ον (ἀνήρ) ἀρκ. λεξ. ὁ Ἰσος ἀνδρὶ, ὁμοιος πρὸς ἀνδρᾶ· Ἰσ.

Ἰσάνεμος-ον ὁ ταχὺς ὡς ὁ ἀνεμος : Εὐρ. ΙΑ 206 τὸν Ἰσάνεμον τε ποδοῖν λαίφροδρόμον Ἀχιλλῆα.

Ἰσάνθρωπος-ον ἑκκλ. ὁ ὁμοιος, Ἰσος ἀνθρώπων.

Ἰσαντι ὄωρ. τοῦ Ἰσαισι, γ' πληθ. τοῦ οἶδα βλ.λ.

Ἰσανώμαλος-ον νεώτ. ὁ Ἰσος, ὁμοιος πρὸς τινα, ἀνισος δέ, ἀνόμοιος πρὸς ἄλλον· || Ἰσανώμαλοι γραμμαί |α|| νεώτ. μετεωρ. γραμμαί ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐνοῦσαι τοὺς τόπους τῆς γῆς τοὺς ἔχοντα τὴν αὐτὴν διαφορὰν θερμοκρασίας.

Ἰσάξιος-ον ἡμν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων Ἰσην ἀξίαν, Ἰσάτιμος : Πορφ. Ἀποχ. 2,55. Πρόκλ. Κρατ. 50Ρ Ἰσάξιος τῷ Διῖ, Ἰαμβλ. Μυστ. 3,21 Ἰσάξιος τοῖς θεοῖς· 2) ἐπαρκής, ἀνάλογος : Δαμάσκ. Ἀρχ. 43.

Ἰσάξιος ἑπίορ. ἡμν. κ. νεώτ., δημ. -α ἐξ Ἰσου, ἐπίσας ἀξίως : Ἰαμβλ. Μυστ. 3,21

Ἰσαπόστολος (ἰδὴ ἡ) ἡμν., μον. κ. νεώτ. ὁ Ἰσος, ὁμοιος, Ἰσάτιμος πρὸς τοὺς Ἀποστόλους· || εἰδ. Ἰσαπόστολοι Κωνσταντίνος ὁ Μέγας, ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἐλενη, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Ἐθελκὰ καὶ ὁ ἅγιος Ἀβέρκιος : Κύριλλ. 349Α.

Ἰσαργύρος-ον ὁ ἔχων Ἰσην ἀξίαν πρὸς τὸν ἀργυρὸν : Αἰσχ. Ἀγ. 959 ἔστιν θάλασσα . . τρέφουσα πολλὰς πορφυρὰς Ἰσαργυρον κηκίδα παγκαινίστον, εἰμάτων βαφὰς, Ἀχαῖν. Ἀθῆν. 15,689Β Ἰσαργύρου τ' ἐξ χεῖρα κυνηρίου λίθου δώσουσι κόσμον.

Ἰσαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος μυκῆτων τῆς τάξεως τῶν ὑφομυκῆτων.

Ἰσαριθμος-ον Ἐπιγρ. Ἰσαριθμός βλ.λ., μτ. γεν. : Ἰσαριθμῶν Μουσῶν.

Ἰσαριθμος-ον κ. νεώτ. ποι. Ἰσαριθμός Ἰσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν πρὸς τι : Πλάτ. Τιμ. 41D φυχαὶ Ἰσαριθμοὶ τοῖς ἀστροῖς, Ἀριστλ. ΗΝικ 1156α,7, Καλλ. Διήλ. 175, Παῦλ. Σιλ. ΑΠ ὁ 84 Ἰσαριθμός τε χολάξη χερμαὶ καὶ ἱφρέναι ἐξεκόλαφεν γένους· || ὄμ. Ἐπιγρ. Ἰσάριθμος βλ.λ. : Ἰσαριθμοῖς ἔπειτ· 2) ἡμν. γραμμ. ὁ τὸν αὐτὸν γραμματικὸν ἀριθμὸν : Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 70,13.

Ἰσαριθμός-ω μν. εἶμαι Ἰσαριθμός, Ἰσος κατὰ ἀριθμὸν : Τζέτζ. Χιλ. 1,939 στρατῶν . . Ἰσαριθμῶν . . φάμμυ τῷ θαλασσίῳ.

Ἰσαριθμός-ω ἑπίορ. ἡμν. κατ' Ἰσον ἀριθμὸν : Γαλ. 19,469, Ὁμειστ. Ἀδ. 33,36711· 2) κατὰ τὸν αὐτὸν γραμματικὸν ἀριθμὸν : Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 14,3,9.

Ἰσάρτητος-ον (αἶρω, ἀρτάω) ἡμν. ὁ Ἰσοδαρῶς ἠρτημένος, ἐν Ἰσορροπίᾳ : Φιλ. 1,462.

Ἰσάρχαιος-ον ἡμν. ὁ ὁμοιος ἀρχαίος, τῆς αὐτῆς ἀρχαιότητος : Χοιροθ. Ἦμο. 2,55.

Ἰσάρχων-ουτος ἰδὴ πάπ. δίκαιος ἀρχων.

Ἰσάσκειτο ἐπ. γ' ἐν. μέσ. παρᾶτ. τοῦ Ἰσάξω βλ.λ.

Ἰσασμός-ος (ἰδὴ) ἡμν. κ. νεώτ. τὸ Ἰσάξιν, ἐξίσως, εὐθέτης : Ἐπικ. Φύσ. 15,21· || Ἰσασμός κεραίων νεώτ. ναυτ. κέλευσμα καὶ χειρισμὸς τῶν ἀρμένων, ἐκτελούμενος εἰς τὰ μετὰ σταυρωτῶν κεραίων πλοῖα ἐγγὺς τοῦ λιμένος εἰς δὲ καταπλέουσι.

Ἰσάστερος-ον ἡμν. ὁ ὁμοιος, Ἰσος πρὸς ἀστέρα, λαμπρὸς ὡς ἀστήρ, μτφ. : ΠΔΜακ. 4,17,5 ὡς οὗ τοὺς Ἰσαστέρους ἐπὶ παῖδας φωταγυγῆσασα πρὸς τὴν εὐσέδειαν καθέστηκας Θεῶν.

Ἰσαστικός-ἡ-ὄν μν. ὁ Ἰσάξιος, κἀμύνη τὸ Ἰσον, ἐπὶ ἀγῶνων : Εὐστ. 1023,5 Ἰσαστικὴ στάθμη.

Ἰσατινη (ἡ) νεώτ. χημ. ὄργανικὴ ἔνωσις, λαμβανομένη δι' ὀξειδώσεως Ἰνδικῆς ἢ Ἰνδοξύλης.

Ἰσατις-ιδος νεώτ. τ. τοῦ Ἰσάτις βλ.λ., γένος σταυρανθῶν φυτῶν, οὐ γνωστότερον εἶδος Ἰσατις ἡ βαφικῆ, ἐξ οὗ τὸ Ἰνδικὸν χρῶμα.

Ἰσάτις-ιδος (κ. -ιος, -εως) (ἡ) κ. νεώτ. φυτὸν τι, ἐκ τῶν φύλων τοῦ ὀποιου γίνεται βαφὴ βαθέος κυανοῦ χρώματος, νεώτ. Ἰσατις ἡ βαφικῆ : Ἰνπ. Ἐκκ. II, Ὁμόρ. Αισθ. 77, Διοσκ. 2,184, Πλιν. ΦΙ 20,59· || νεώτ. βοταν. ἡ δ. Ἰσατις βλ.λ.

Ἰσατίθη-ους-ες ὁ ὁμοιος πρὸς ἰσάτιδα βλ.λ. : Ἰνπ. Ἐπιδ. 4,45,2· Ἀρετ. Χρον. Νούσ. 1,15.

Ἰσαύθης-ουτος-ες (αὐδή) ἡμν. ὁ ὁμοίως ἡχῶν : Θεόδορ. Σὺρ. 9 οὐδέναν ἀνορέαν Ἰσαυδέα.

Ἰσαυρικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἰσαύρους· || Ἰσαυρικὰ (τὰ) ὡς οὐσ. ὁ παρεχόμενος ὑπὸ τῶν αὐτοκρατορῶν τοῦ Βυζαντίου εἰς τοὺς πειρατὰς Ἰσαύρους.

Ἰσάχος (Ἰσος) ἑπίορ. κατ' Ἰσον ἀριθμὸν τρῶπων, Ἰσα : Ἀριστλ. Μεταφ. 1013α,16, αὐτ. ΗΝικ. 1096α,23 τάγαθὸν ἰσάχως λέγεται τῷ ὄντι.

Ἰσαινόσπημος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἔχων χρῶμα ὕσγων, κόκκινον.

Ἰσεια-ων (τὰ) ἡμν. ἐορτὴ τῆς Ἰσιδος : Διδό. Σ 1,14 τοῖς Ἰσειοῖς ἐν τῇ πομπῇ . . φέρεσθαι.

Ἰσειον (τὰ) ἡμν. ναδὸς τῆς Ἰσιδος : Πλούτ. Ηθ. 352Α.

Ἰσεννύς-εως ἡμν. ἡ αὐτὴν ἡλικίαν : Ἰνπ. Γυν. 2,111.

Ἰσεντροπικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἔχων Ἰσην ἐντροπίαν βλ.λ. 31 πρὸς ἄλλον τινά : Ἰσεντροπικὰ κἀμνύλαι - μεταβολαί· || τὸ οὐδ. Ἰσεντροπικόν (φαινόμενον) ὡς οὐσ. φαινόμενον, καθ' ὃ σῆμα τὸ δὲν ἀνταλλάσσει θεμελιότητα πρὸς τὸ περιβάλλον καὶ ἐπομένως ἡ ἐντροπία αὐτοῦ μὲναι ἀμετάβλητος, δ. αἰσθητικὸν βλ.λ.

Ἰσενπητις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ γραμμῶν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γραφικὴ ἐπὶ τοῦ χάρτου παράστασις τῆς καθ' ὄρισμαίας ἡμερομηνίας μεταναστευτικῆς κινήσεως τῶν ἀποδημητικῶν πτηνῶν.

Ἰσῆδας (ἰδὴ) (ἡ) Ἰσῆξ βλ.λ. : Τιμόθ. Μιλ. Πέρα. 226.

Ἰσηγορία (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. -ἡ Ἰση περὶ τὸ ὀριλεῖν ἐλευθερία, παρηρησία κ. γεν. πολιτικὴ ἐλευθερία, ἰσότης : Ἰρ. 5,78 Ἰσηγορία ἐστὶ χρῆμα σπουδαῖον, Εὐπ. 291, Ξεν. ΚΠ 1,3,10 τοῦτ' ἦν ἡ Ἰσηγορία ὃ ὑμεῖς τὸτ' ἐποιεῖτε, Ζήν. 1,54, Φιλῶδ. Ὀμ. 200· 2) ἰσονομία : Δημ. 555 τὰς τῆς Ἰσηγορίας καὶ τὰς τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν μετουσίαις ἀφαιρέσθαι, Ἰουλ. Λόγ. 1,171 Ἰσηγορία καὶ παρηρησία.

Ἰσηγορος-ον ἡμν. ὁ ἔχων Ἰσην ἐλευθερίαν λόγου, ἰσολογία : Πολυδ. δ,174.

Ἰσηγορός-εως ἡμν. κ. μν. ὁμιλὸς πρὸς ἄλλον μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς αὐτὸς ἐλευθερίας, παρηρησίας.

ας, έχω την ιδίαν ἐλευθερίαν νὰ ὀμιλῶ : Σχολ. Ήλ. Α 187' || μέσ. ἐξ Ἰσου, ὁμοίως λέγω : ΠΔ Σοφ. Σειρ.13,11 μὴ ἐπεχε εἰσηγορεῖσθαι μετ' αὐτοῦ, καὶ μὴ πίστευε τοῖς πλείοσι λόγοις αὐτοῦ.

ισή ἴσος, «ισοί, ισάζει, βιωτοί». **ισήλικος**-η-ον μγν. Ἴσος κατὰ τὸ μέγεθος : Φιλ.Μηχ.Βελ.σπ.9,21 ἰσήλικος τάφος' || Ἴσος τὴν ἡλικίαν : Πρὸκλ.Παρ.9445.

ισήλιξ ἴκος (ὁ, ἡ) ὁ ἄνηκων ἡλικίαν πρὸς ἄλλον πινῶ, ὁμῆλιξ, κ. μτ. γεν. : Ξεν.Σαρμ.8,1 δσίμονας μεγάλου. . ἰσήλικος τοῖς ἀγιγενέσι θεοῖς, Φιλ.1,6 ἰσήλικος χρόνος κόσμου, Κομ. Ἀδέσπ.874.

ισηλύσια (τὰ) μγν. τ. τοῦ εἰσηλύσια βλ. λ.

ισημερία (ἡ) κ. νεώτ. ἰσότης τῆς ἡμέρας πρὸς τὴν νύκτα : Ἀριστλ.Μετ.364α,1 ἰσημερία ἐαρινή, αὐτ.Ζ1 570η,14 φθινοπωρινή ἰσημερία' || κ. κτ. πληθ. : Ἰνν. Ἀέρ.11 ἡλιου τραπαι ἀμφοτέραι καὶ μάλλον αἰ θερναὶ καὶ αἰ ἰσημερια νομιζόμεναι εἶναι ἀμφοτέραι, Πλάτ. Ἀξ.370C ἰσημερίας τε καὶ τροπᾶς διττὰς χειμῶνος, Πορφ.Νυμφ.24.

ισημερινός-ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰσημεριαν βλ. λ. : Ἀριστλ.Μετ.363α,34 Ἰσημαρχ.1,3,6 ἰσημερινή σκιά, Πτολ.Τετραδ.3,31 ἰσημερινὸν ζῶδιον' || ἰσημεριναὶ ὥραι ἐκάστη ὥρα τὸ 1/24 τοῦ νυχθημέρου : Ἰσημαρχ.1,1,10, Πτολ.Μαθ.2,9 Γαλ.10,479' || ὄμ. πυρὸς ἰσημερινὸς στίχος οπεριόμενος κατὰ τὴν ἰσημεριαν : Θεόφρ.Φαιτ.4,11,4' || ὁ ἰσημερινὸς κύκλος ὁ κύκλος τῆς σφαιρας, ὁ ἀπέχων ἐξ Ἰσου ἀπὸ τῶν δύο πόλων : Ἀριστλ.Μετ. 345η,3, Πλούτ. Ἠθ.429Γ' κ. ἀπλ. ἰσημερινός ὁ ἰσημερινός κύκλος : Ἰσημαρχ.1,10,22' ὡς κ. ἰσημερινή ἀφίς : Ἰουλ.Λόγ.5,168C' 2) νεώτ. γραμμὴ διαιροῦσα σῶμα τι εἰς δύο ἴσα μέρη : ἰσημερινὸς κυττάδρου' || ἰσημερινοὶ χρόνοι αἰμοῖραι τοῦ ἰσημερινοῦ : Πτολ.Μαθ.1,1,16.

ισημέριον (τὸ) γλωσσ. ἰσημερία βλ. λ.

ισημεριον-ον γλωσσ. ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς ἡμέρας, ἴσον χρόνον διαρκῶν.

ισημορτεν ἴσος, «ἀπέθανεν».

ισήρητρον-ον ὁ ἔχων ἴσον ἀριθμὸν κωπῶν : Εὐρ.ΙΑ 242 Ἀργεῖων δὲ τατοδ' ἰσηρητρον νᾶες ἕστασαν.

ισήρης-ους-ες ἴσος κ. μτ. γεν. : Εὐρ.ΙΓ 147,2 νικᾶν ἰσῆρης ὅστις ἂν φήσας λάδω, Νικ.Οηρ.788.

ισήριθμος-ον ποι. τ. τοῦ ἰσάριθμος βλ. λ.

ισή προστ. τοῦ οἴδα βλ. λ., γίνωσκω' 2) προστ. τοῦ εἶμι βλ. λ., ἔσα.

ἴσθια ἴσος, «ἀσθια».

ἰσθιαίνω ἴσος, «ἀσθιαίνω».

ἰσθια-ων (τὰ) βλ. ἰσθίος βλ. λ.

ἰσθιάζω ἀρχ.λεξ. παρερισκόμαι εἰς τοὺς ἰσθμικοὺς ἀγῶνας : παροιμ.Σουῖδ. κ. ἴσος, «ἰσθιάζειν, ἐπὶ τῶν κοκῶς βιοῦντων' ἐπίνοσος γὺρ ὁ τῶν ἰσθμίων καιρός.» 2) Φώτ. «ἰσθιάζει, καταπίνεταί' ἰσθίος γὰρ ὁ τράχηλος».

ἰσθμικός-ἡ-άν ἰσθμικός βλ. λ. || ἰσθμιακά (τὰ) εἶδος στεφάνων : Ἀριστοφ.ἀπ.491.

ἰσθμιάδης-ἄδος ἀνώμ. θηλ. τὸ ἰσθμιακὸς βλ. λ. : Πινδ.1,817,3 ἰσθμιάδης τε νίκας ἀποινα, Θουκ. 8,9 αἰ ἰσθμιάδες σπονδαί' 2) ἡ ἰσθμιάς (ἐσορτή) ἡ οὐσ. ἡ τῶν ἰσθμίων ἐσορτή : Πλάτ.Κωμ. 46,10 κ. ἐν τῷ πληθ. αἰ ἰσθμιάδες τὰ ἰσθμια : Πινδ.Ο 13,33 ἡλόκοι σαλίων ἐν ἰσθμιάδεσσιν φανέντα' 2) ὄμ. ἡ ἰσθμιάς περιόδιος δύο ἐτῶν μετὰ τὴν ἐκάστην τελέσεως τῶν ἀγῶνων : Ἀπολλ.2,7,2.

ἰσθμιαστής (ὁ) ὁ θεατῆς κατὰ τοὺς ἰσθμικοὺς ἀγῶνας' || ἰσθμιασταὶ ἰσθί δράμα τοῦ Αἰσχύλου.

ἰσθμικός-ἡ-όν μγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰσθμόν, ἕκ τοῦ ἰσθμοῦ : Στράβ.8,6,20 ἰσθμικός ἀγῶν, Πaus.5,2,1 ἰσθμικαὶ σπονδαί.

ἰσθμιονίκης (ὁ) ὁ νικῶν ἐν τοῖς ἰσθμικοῖς ἀγῶσι : Βαυχ.9,26' || ἰσθμιονικαὶ ἰσθί φάλα τινες τοῦ Πινδάρου : Ἀπολλ.Δύσιμ.Συντ.136,11.

ἰσθμιοσ-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἰσθμόν, ἰσθμικός : Πινδ.Ο 13,4 ἰσθμίου πρόδυρον Ποσειδάδος, Σοφ.ΟΤ 940 ἰσθμία χῶδων 2) ἰσθμιον (τὸ) ἰσθμός) πᾶν ἀνήκων εἰς τὸν τράχηλον ἢ λαίμω, περιδέραιον : Ὄδ. Σ 300 ἰσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλές ἀγάλμα' || ἐν τῷ πληθ. ἰσθμια (τὸ) τὸ περὶ τὸν τράχηλον ἢ τὸν λαίμω μέρη : Ἰνν. Ὄδοιτ.2, Νίκ. Ἀλεξ.191' 3) ἰσθμιον (τὸ) ὁ λαίμω ἀμφορέας : Ποιητ.π.Σουῖδ. ἰσθμιον ἀμφορορῆος' || ὄμ. εἶδος φιάλης π. Κυπρ. ἐχούσης εὐρεφαν κοιλίαν καὶ στενὸν λαίμω : Παμφ.π. Ἀθην.11, 472E ἰσθμιον .. τι ποτήριον' || ὄμ. στόμιον ηη-γαδίου' Φώτ., Μοῖρ. 4) μγν. μέρος τι τοῦ ἐχειριδίου, πῖθ. ἡ λαθῆ : Φιλῆτ.π. Ἀθην.15,677C λέγω δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ φρέατος καὶ τοῦ ἐχειριδίου ἰσθμιον' 5) γῆ στενὴ μεταξὺ δύο θαλάσσιων, ἰσθμός ἴσος. 6) ἰσθμια (τὰ) ἱερά) αἰ ἰσθμιοὶ ἀγῶνες, τελούμενοι ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορινθίου : Ἀριστοφ.Ερ.879 τὸ δειν', εἰς ἰσθμια σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πείε καταλαυδάνω, Σίμων.153 ἰσθμ' ἐνίκω, αὐτ.188 ἰσθμια .. ἐστεφανώθην.

ἰσθμοσειθής-ους-ες μγν. ὁ ὁμοῖος πρὸς ἰσθμόν : Περιήλ. Ἐρ.Θαλ.58.

ἰσθμοθεν ἐπίρρ. ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ : Ἀλκ. ΑΠ 9,588.

ἰσθμοθεῖ ἐπίρρ. μγν. εἰς τὸν ἰσθμόν : Φίλιππ. ΑΠ 6,259 ἰσθμοθεῖ κῆν Νεμέα.

ἰσθμοτῆ ἐπίρρ. Ἐπιγρ.18μὲ ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ, τοῦ τράχηλου' 2) εἰς τοὺς ἰσθμικοὺς ἀγῶνας : Πινδ.Ο 13,98 ἰσθμοτῆ τ' ἐν Νεμέα, Λυσ.19,63 ἀθλητάς, οἳς ἐνίκισεν ἰσθμοτῆ καὶ Νεμέα' || κ. μτ. τῆς ἐν : Σίμων.125 ἐν ἰσθμοτῆ.

ἰσθμός (ὁ) κ. ἐν Ἐπιγρ. ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. λαίμω, στενὴ διάβασις, ἴδ. ἐπὶ τοῦ σώματος, λαίμω : Ἐπιμ.100,19, Πλάτ.Τιμ.69E ἰσθμός καὶ ὄρος τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθεος' || ὄμ. κ. μτφ. : Σοφ.ἀπ.146 βίου βραχύν ἰσθμόν' || νεώτ. γεν. κοιλότης ἐνούσια δύο εὐρύτερα κοιλότητας ἐν τῷ σώματι : ἰσθμός μήτρας - ὄροτῆς 2) κ. νεώτ. κ. δημ. λαίμω γῆς μεταξὺ δύο θαλάσσιων : Ἦρ.6,36 ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσθμοῦ ταύτου ἡ χερσάνησος ἔσω πᾶσα ἐστὶ σταδίων εἰκοσι, Αἰσχ.Πρ. 729 Κιμμερικὸς ἰσθμός, Θουκ.1,56 ὁ ἰσθμός τῆς Παλλήνης' || ὁ ἰσθμός ὡς κύρ. ὄν. ὁ ἰσθμός τῆς Κορινθίου : Πινδ.1,1,9 ἰσθμοῦ δειράς, Ἦρ.8,40 ἐπυθνόνοντο τὸν ἰσθμόν αὐτοῦς τευχέοντας' || κ. κτ. δοτ. ἰσθμῷ πῖθ. ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ ἰσθμοῦ βλ. λ. : Θουκ.5,18 ἰσθμῷ καὶ Ἀθήνησιν' 3) στενὴ κορυφογραμμή ἢ ρόχης ἐχούσου μόνον ἐκ τοῦ ἐνός μέρους τῆς θάλασσης, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, μεταξὺ Κοσσίας καὶ Εὐβοίας : Ἀριστλ.Κόσ.393β,25, Διαν.Περ.20' 4) ἐπὶ θαλάσσης, διώρυξ : Ἐπιγρ., Ἄππ. Ἀντιδ.34.

ἰσθμοσειθής-ους-ες ἰσθμοσειθής βλ. λ. : Θουκ.7,26 εἰτείχων ἰσθμώδεσ τὶ χωρίον.

ἰσθ ἴσος, «εἰσθῶσι».

ἴσα ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. ἴσα βλ. λ. ἐξ Ἰσου : Ἐρωφ.2,112 χλιεὶς φοβέρες τ' ὄσανοι με τυραννοσιν ἴσα, Χριστόφ.Ποιήμ.79 καὶ οἱ τρεῖς ἐσειεῖ οἱ νῆες ἴσα δλεε εἰστ' ὠραίας' 2) κατ' εὐθείαν : Ζεφ.Τραγ.ΚΚ8 κὶ ἐγὼ φιλιὰ πρῆνον' ἴσα ἀπὸ τὸ λογγό' 3) ἴσα ἴσα μάλιστα, κατ' ὀκλοουσιαν' || φρ. ἦρθαν ἴσα κὶ ἴσα ἐπὶ ἀγῶνων, ἰσοφύησον' || ὄμ. κ. ἐπὶ χρηματικῶν ὁσολογιῶνων, ἐξώφλησαν ὀμοειθαίως.

ισιάδα (ἡ) νεώτ. τὸ ἴσον, ἡ ἐξίσουσις' || ἡ ἐυθύτης, τὸ δίκαιον.

ισιάζω μον. κ. νεώτ. ἰσιάζω βλ. λ. || μέσ., μον. ἰσιάζομαι συμφωνοῦ : Χρον.Μορ.309P ἀφότου ἐσυμφουλότησαν ἰσιάστησαν ἀλλήλους' || τὸ πέραμα νά ποιήσουσιν ἀπὸ τὴν δεινέτιαν.

Ισιακός -ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεάν Ἴσιν· Ἐπιγρ. Ἰσιακὸς πῖναξ· ἢ Ἰσιακὸς (ἴδι) μτγν ὡς οὐσ. ἱερεὺς τῆς Ἰσίδος· Διοσκ 3,23, Πλούτ. Ἠ6.35211.

Ισισμα (ἴδι) δημ. ἐξίσωσις, ἐξισασμός, ὁμαλισμός· Βυζάντ. Λεξ. ἐν λ.

Ισισμὸς (ἴδι) μον. Ἰσισμα βλλ.· Χρον.Μορ. 508H τοὺς χριστιανούς νὰ βάλουν | εἰς Ἰσισμὸν . . . τοὺς Φράγκους μετὰ τοὺς Ρωμαίους.

Ισισταί (ἴδι) Ἐπιγρ. θίσσος λάτρευσις τῆς Ἰσίδος ἐν Ρόδῳ.

Ισιθεῖον (ἴδι) Ἐπιγρ. κ. Ἰσιθεῖον ναὸς τῆς θεᾶς Ἰσίδος· πρβλ. Ἰσειόν.

Ισικιάριος (ἴδι) πᾶπ. ὁ κατασκευαστὴς Ἰσικίων.

Ισικιομάγειρος (ἴδι) πᾶπ. Ἰσικιάριος βλλ.

Ισίκιον μτγν. κ. Ἰσικός (ἴδι) Ἰσι δέσμα ἐκ λεπτοκοπιανισμοῦ κρέατος· Ἀθῆν. 9,376J Ἰσικία γὰρ ὀνομάζειν . . . ὁ ἐπὶ συγγραφεύς Πάσσατος τὸν Ἰσικίων μὲνιπται, Ἀλέξ. Ὀρμ.Πρ.1,22, Ἀλέξ. Γραλλ. Πυρ. ἢ κ. κτ. πληθ.· Ὀλυμπ.Γοργ.360J.

Ισιδολαΐα δημ. κάρνω ἴσους τοὺς βώλους τοῦ χῶματος· Θεοτ.Κ Κατάδ.8 Ἰσιδολάησε τὸ χῶμα κ' ἐπροχώρησε ἕνα βῆμα.

Ισιονδίη Ἦσ. «κοθίη».

Ισιον μτγν. καθαρικὸς φλοῖος· Ἀέτ.3,37,104.

Ισιονόμος (ἴδι) πᾶπ. φύλαξ τοῦ ναοῦ τῆς Ἰσίδος.

Ἰσος -α-ο(ν) δημ. ἴσος βλλ. εὐθύς τὸ σχῆμα· Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ 207,3 μεγάλο σὰν φηλό βουνοῦ, Ἰσιο σὰν κυπαρίσσι· 2) μτφ. ἐπὶ προσ. εὐθύς τὸν χαρακτήρα, δίκαιος, τρίτος· Καθάφ.Θερμοπύλοι 4 δίκαιοι κ' ἴσιοι σ' ὄλεσε τῶν τῆς πράξεως.

Ἰσιος-ιδος (ἴδι) ἰων. κ. μτγν. γεν. Ἰσίου, δοτ. Ἰσιδί, Ἰσι ἢ Ἰσει, αἰτ. Ἰσιν, ἀλυπτία θεότης· Ἠρ.2,41 τὸ γὰρ τῆς Ἰσίου ἀγαλα ἐὼν γυναικίῳν βούκερῶν ἐσσι, Καλλ.Ἐπιγρ.58, Ἀπολλδ.2,1,3, Πλούτ. Ἠο.2,351F· 2) εἶδος τι ἐμπλάστρου· Γαλλ.11, 126· 3) πυθαγορ. ὄνομ. τῆς διαδόου· πρβλ. διυδάς 21· Θεολ.Ἀριθμ.12· 4) Ἰσίδος τρίχες ὄνομ. φυτεῦ τῆς· Πλούτ. Ἠ8.939D.

Ἰσιωμα (ἴδι) δημ. μικρὰ ἐπίπεδος ἔκτασις ἐν μέσῳ ἀνωμάτῳ ἴδιος ὄρεινῳ, βραχυδῶδον ἔδαφῶν· σταματίσαμε καὶ στήσαμε τὴ σκηνὴ αὐτὸ ἀπάνω Ἰσιωμα τοῦ βουνοῦ· ἢ συνήθ. κτ. πληθ. κ. Ἰσιώματα ἐν ἀναφ. πρὸς καλλιέργειαν, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὰ βουνησίους, βραχεροῦς, ὄρεινῶν· μετ-εραλιθίδες ἔχουσε φτιάξει πολλὰ Ἰσιώματα στὴ ράχη κ' ἔκαμαν περιβόλια, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 56 καὶ τ' ἀμπέλι στὰ σκαλώματα καὶ στὰ Ἰσιώματα τὸ ἀστάχυ· ἢ ὁμαλόν, ἐπίπεδον τμήμα ὁδοῦ, ἀντίθ. ἀνηφόρι-ιά, κατηφόρι-ιά.

Ἰσκα (ἴδι) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ἄ. Ἰσκα βλλ.· ἢ εἶδ. τὸ παράσιτον φυτὸν μύκησ τῆ ἀγρικόν, ἴδ. ἐπὶ τῶν δρυῶν φυόμενον ἐν χρ. ὡς καυτὴρ ἔλκων· Αἰτ.7,91, Παύλ.Αιγ.6,49, Ἀλέξ.Τραλλ.12.

Ἰσκανδίον Ἦσ. «σαλιγγιον».

Ἰσκανδοτόν Ἦσ. «σαλιγγιατόν».

Ἰσκα(ν) ποι. γ' ἐν. παρατ. τοῦ Ἰσκ βλλ., ἐφαντάζετο, ἐοκίπετο· Ὀδ.Χ31 ἐπ' ὄν ἐνόθεε γυῖνες ἔδονται· Ἰσκα ἐκαστος ἀνήρ· 2) ἦκαζεν, ὠμοίον |σχόλ.1· Ὀδ.Τ 203 Ἰσκα φεῦδεα πολλὰ λέγων ἐτόμοισιν ὁμοῖα· πρβλ. Ἦσ. Ἰσκα ἦκαζε. ὠμοῖον· πρβλ. κ. Ἰσκα.

Ἰσκαλος δ. γρ. τοῦ Ἰσκα βλλ.

Ἰσκός Ἦσ. «κλέπητος».

Ἰσκῶ (ἴδι) Ἐπιγρ. δ. ἐνεστ. τοῦ Ἰσκ, πορεύομαι· Ἰσκῶ ἐν πόλεμον.

Ἰσκῶ (ἴδι) συνυπτ. τ. τοῦ Ἰσκα βλλ., συνήθ. κτ. γ' ἐν. παρατ. Ἰσκει(ν) βλλ., ἐξομοιω, κάρνω τι ὁμοίον πρὸς ἄλλο· Ὀδ.Δ 279 φωνῶν Ἰσκούσ' ἄλόγοισιν (ἔσομοῖσθα τὴν φωνὴν σου τῆ φωνῇ τῶν ἀλόγων)· 2) νομιζῶ τινὰ ὁμοῖον πρὸς τινὰ, παρομοιάζω·

ἢ λ.Π41 ἐμέ σοι Ἰσκοντες | νομιζόντες με ὁμοῖον σου |, αὐτ.Λ 798 σὲ τῷ Ἰσκοντες· 3) ὑποθεῖν, θεωρῶ, μτ. αἰτ. κ. ἀπαρσ· Σίμων.130· 4) π. Ἄλεξ. ποι. κτ. παρερμηνεῖαν τοῦ Ὀμ., ὁμιλῶ (α' ἐν. παρατ. Ἰσκον, μτχ. Ἰσκων)· Θεόκρ.22.167 Ἰσκον τοιάδε πολλὰ, Ἀπολλ.Ρ 2,240,Λυκοφρ.574.

Ἰσλαμισμός -ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἰσλαμισμόν βλλ.· Ἰσλαμικὸς πολιτισμός.

Ἰσλαμισμός (ἴδι) (ἀραβ.) νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ διδαχθεῖσα θρησκεία, μωαμεθανισμός ἢ μουσουλμανισμός· 2) τὸ σύνολον τῶν Ἰσλαμικῶν· 3) ὁ πολιτισμὸς τῶν μωαμεθανικῶν λαῶν.

Ἰσλανδικός -ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Ἰσλανδίαν.

Ἰσμα-οτός (ἴδι) (ἴζω) μτγν. θεμέλιον, Ἰδρυμα, κτίσμα· Λυκοφρ.731.

Ἰσμα, **Ἰσμαῖνα** βλ. Ἰσθμα, Ἰσθμαῖνον.

Ἰσμή (ἴδι) ἴσθα, Ἰσμεν | Ἦσ. «πρόφασις, σύνεσις, φρόνησις».

Ἰσο- νεώτ. α' συνθ. πρὸς δῆλωσιν ἰσότητος ἢ ὁμοιότητος· Ἰσοδοσιεύς (ἴσος πρὸς βασιλεῖα), Ἰσοδραμος (ἴσος πρὸς δραχμῆν)· Ἰσόμενος (ἴσος πρὸς τὰ νέφη)· ἢ ἐν τῇ ὄργ. χημ. χάρην συντομίας ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου Ἰσομερές· Ἰσοβουτάνιον (ἰσομερές βουτάνιον).

Ἰσολαεῖον νεώτ. ὁ περιέχων ἴσην ποσότητα ἄλλοτος πρὸς ἄλλον τινά· ἢ Ἰσάλαι γραμμαὶ αἱ καμπύλαι γραμμαὶ, αἱ ἐνοῦσαι τὰ σημεῖα, εἰς ἃ ἡ ἀλμυρότης εἶναι ἡ αὐτή.

Ἰσοαχθής -οὗς-ές μτγν. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ἀχθος, βάρος· Νικ.Ἐπρ.44.

Ἰσοβάθης -οὗς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἴσον βάθος με ἄλλον· Θεόφρ.Φαῖτ.3,4,2, Ἠλιόδ.π.Ὀρειβ. 46,8,2· ἢ νεώτ. Ἰσοβάθης γραμμὴ καμπύλη γραμμῆ, ἐνοῦσα τὰ σημεῖα εἰς ἃ τὸ βάθος εἶναι τὸ αὐτό.

Ἰσοδάθμιος -ἴα-ον κ. -ορ-ον νεώτ. κ. Ἰσοδάθμιος -ον ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν βαθμόν· Ἰσοδάθμιοι σχολαί.

Ἰσοδάθης -οὗς-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἴσον, τὸ αὐτὸ βάρος· Ἀριστ.Ὀὐρ.273b,24,Χρῆσ.Στωϊκ.2,175,Λοικ. ΒΠρ.27· ἢ νεώτ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν βαρομετρικὴν πίεσιν· ἐπιφάνειαι Ἰσοδαρτεῖς· ἢ τὸ θηλ. ὡς οὐσ.· Ἰσοδαρῶν χάρται χάρται Ἰσοδαρῶν καμπύλων.

Ἰσοθαρικός -ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς Ἰσοθαρή ἢ εἰς τὰς ἰδιότητας τοῦ Ἰσοθαροῦς.

Ἰσοθαρῶ-ή εἰς τὰς ἰδιότητας τοῦ Ἰσοθαροῦς· Ἀρχιμ.Ὀχοῦμ.13.

Ἰσοδασιλεύς -ον μον. Ἰσοδασιλεύς βλλ.· Μιχ. Ἀκομ.1,340,13.

Ἰσοδασιλεύς -έως (ἴδι) μτγν. κ.νεώτ. ὁ ἴσος πρὸς βασιλεῖα· Πλούτ. Ἀλέξ.39 Ἰσοδασιλεῖας πάντας ποιεῖς καὶ πολυφιλίας παρασκευάζεις.

Ἰσόθειος -α(ν)-όν Ἐπιγρ., νεώτ. κ. δημ. ὁ διαρκῶν καθ' ὅλον τὸν βίον, ἐφ' ὅρου ζωῆς· Ἐπιγρ. Ἰσθίος γραμματεῦς, - Ἰσθίος ὑπάλληλος - Ἰσθία δέσμια.

Ἰσοθότης -ητος (ἴδι) νεώτ. τὸ ἐφ' ὅρου ζωῆς ἀμετακίνητον δικαίωμα τίνος.

Ἰσοθιτή (ἴδι) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς Ἰσθία δεσμὰ καταδικασθεὶς.

Ἰσοθίως ἐπίρρ. νεώτ., δημ.-α καθ' ὅλην τὴν ζωὴν, ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Ἰσόθειος -ον (βούς) ὄρχ. λεξ. ὁ ἔχων ὀξίον ἐνόος βούς· Ἦσ. ἐν λ. ἀντίστροφ. 2) Ἰσθίοισιν (ἴδι) ἄνθος ὁμοῖον μῆλον· Ἦσ.

Ἰσοδόλεον Ἦσ. «Ἰσοστασίων. ἐνιοι δὲ διηλῶν».

Ἰσόδροντος -ον νεώτ. μετεωρ. συνήθ. ὡς ὄρ. Ἰσόδρονται καμπύλαι ἢ γραμμαὶ αἱ ἐνοῦσαι ἐπὶ τῷ χάρτῳ τῶπουσ τῆς αὐτῆς σχημάτων θηελλῶν.

Ἰσόδροχος -ον νεώτ. μετεωρ. συνήθ. ὡς ὄρ. Ἰσ-

δροχοι γραμμαίαι ἐνοῦσαι ἐπὶ τοῦ χάρτου τόπου, εἰς οὗς πίπται ἡ αὐτὴ μέση ποσότης βροχῆς.
Ἰσόδριον (τό) μγν. φυτὸν ὄριον πρὸς βροχίον· Διοσκ.3,49 μάρον ἢ Ἰσόδριον . . . πά γινώριμος, φρυγανώδης, ὁμοία τῷ ἀνθει ὀριγάνῳ· τὰ μὲν τὸ φύλλα τούτου λευκότερα πολλῶν καὶ τὸ ἄνθος εὐώδες.
Ἰσοδύστιτος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ βύθιομα εἰς πρῶρον καὶ πρῦμνῃ· Ἰσοδύστιτον πλοῖον.
Ἰσόγειος ο(ν) κ. νεώτ., ἄττ. -γεως, Ἐπιγρ. -ειωσ ὁ ἔχων ἴσην, τὴν αὐτὴν ἐπιφάνειαν μετὴν γῆν· Λουκ. Νέρ.5 τὰς γὰρ θαλάσσας Ἰσογαίους καὶ Ἰσοπέδους οἶδα· ἢ ὄμ. ἄττ. -γεως εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος πρὸς τὸ ἔδαφος· Θεόδωρ.ΦΑττ.3,73 τέμνειν Ἰσόγων.
Ἰσογαμέται |ο| νεώτ. γενετήσια κύτταρα μὴ διακρινόμενα εἰς ἄρρενα καὶ θήλεα, ἐνούμενα διωκὰ κατὰ δύο, ἵνα παραγάγῃσι νέον θυ.
Ἰσογαμία (ἡ) νεώτ. τρόπος πολλαπλασιασμοῦ κατωτέρων φυτῶν καὶ ζώων δι' ἀμφιμειξίας δύο ἰσογαμῶν βλλ.
Ἰσογαμῶν-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τῆς ἰσογαμίας βλλ.· Ἰσογαμία φυτά.
Ἰσόγειος-(αι)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. Ἰσόγειος βλλ.· ἢ τὸ οὐδ. Ἰσόγειον] ὡς οὐσ. ὁ Ἰσόγειος δροφος τῆς αἰκίας· Παπαδ.Χριστ.Διηγ.15 τὰ ἔστυρε πρὸς τὴν θύραν τοῦ Ἰσογειοῦ τῆς . . . οικίας.
Ἰσογενής-οὺς-ές μγν. ὁ ἴσος ἢ ὁμοιος κατὰ τὸ γένος, ὁμοειδής· Κύριλλ.Διάλ.5 π. Ἀγ.Τριάδ.581.
Ἰσογκος-ον μγν. ἴσος κατὰ τὸν ὄγκον· Ἀρχιμ. Ὁνομ.1,7.
Ἰσολευκίτης |ο| νεώτ. τὸ φυτὸν ραμνόζα βλλ.
Ἰσογλῶχιν-τιος μγν. Ἰσογλῶχος· Νόν.Δ 6,23 καὶ τύπον ἄλλον ἐτευξεν Ἰσογλῶχιν τριγῶν.
Ἰσογμεῖο-έω μγν. κ. Ἰσογμωῶν ἔγω τὴν αὐτὴν γνώμην μετὰ ἄλλον· Κύριλλ.6,220C.
Ἰσογμῶν-ονος |ο| μγν. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην ἄλλω τινί· Κύριλλ.6,388.
Ἰσογονία (ἡ) ἰσότης γένους, γενεᾶς· Πλάτ.Μενξ. 239A ἡ ἰσογονία ἡμᾶς ἢ κατὰ φύσιν ἰσονομίαν ἀναγκάσει ζητεῖν κατὰ νόμον, Δίων Κ 52,4.
Ἰσογράμματος-ον μαν. ὁ ἔχων ἴσον ἀριθμὸν γραμμάτων· Εὐστ.512 Μι.186.
Ἰσογράμμος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἴσους γραμμάς.
Ἰσογράφη (ἡ) μγν. σύγγραμμα τοῦ Ἀντιοθέου· Διογ.Λ 6,15.
Ἰσογραφία (ἡ) νεώτ. πιστὴ ἀναποράστασις γραφῆς πίνακος, σχεδίου κττ. διὰ τῆς ἀναστατικής βλλ. μεθόδου.
Ἰσογράφος-ον κ. νεώτ. ἡ -γράφος ὁ γράφων ὁμοίως τινί· ἢ μφ. Ἰσογράφος τέττιξιν μουσικὸς ὡς τέττιξ, ἐπὶ τοῦ Πλάτωνος· Τιμ.30,2· ἢ τὸ οὐδ. Ἰσογράφον ἀντίγραφον· Μέν.Πρ.24U.
Ἰσογώνιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἴσος ἔχων τὰς γωνίας· Ἀριστ.Μεταφ.1054h,2 Ἰσογῶνια τετράγωνος, Γαλ.5,67 Ἰσογῶνιον πεντάγωνον· 2) Ἰσογῶνιοι γραμμαὶ γραμμαὶ παρουσιάζουσαι τὴν αὐτὴν μαθητικὴν ἀπόκλισην.
Ἰσογωνιῶδης |ο| νεώτ. ἰσομορφία βλλ.
Ἰσοδαίμων-ονος-ον ὁ ἴσος, ὁμοιος τῷ θεῷ, Ἰσοθεός· Αἰσχ.Πέρσ.634 Ἰσοδαίμων Βασιλεύς, Ἀριστ.1,4, Ἰεροκλ.Χρ. Ἐπ.4,425Μ.· 2) ὁ ἴσος κατὰ τὴν εὐδαιμονίαν, εὐτυχής ὡς ἐκεῖνος· Πίνδ.Ν 4,84 Ἰσοδαίμων Βασιλεῦσι.
Ἰσοδαίτης |ο| (δαίω) ὁ διανεμὸν, μοιρῶζον εἰς πάντας ἐξ ἴσου, ἐπιθ. τοῦ Διονυσοῦ καὶ Πλούτωνος· Πλούτ. ἮΒ.389A, Ἦσ.· ἢ ὄμ. ὁ μερίζων ἢ μοιρῶζον εἰς τὴν τράπεζαν· Λουκ.Ἐπ.Κρον.32 ὁ Ἰσοδαίτης . . . ἡγεῖται ἔμνιν τῶν συμποσίων· 2) ὡς οὐσ. ὁ δαίμων· Ὑπερείδ.ἀπ.177.
Ἰσοδακτύλιος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἰσότης τοῦ μήκους τῶν δακτύλων.

Ἰσοδένδρος-ον ὁ ἴσος πρὸς χαρακτηριστικὸν τι τοῦ δένδρου· Πίνδ.ἀπ.165 Ἰσοδένδρου . . . αἰδῶνος· 2) ὁ μέγας ὡς δένδρον· Θεόδωρ.Φι 3,11.
Ἰσοδέξιος-ον μγν. ἀμφιδέξιος· Φιλῶδοτρ.Γιγν.41.
Ἰσοδαίρετος-ον μαν. ὁ διαιρούμενος εἰς ἴσα μέρη· Βλεμμ.705.
Ἰσοδιαιρούμαι-έομαι μαν. διαιρούμαι εἰς ἴσα μέρη· Βλεμμ.706.
Ἰσοδαίτιος-ον ὁ ἔχων τὴν οὐτὴν δίστιον, τρόπον ζωῆς, οἶαν καὶ ἄλλος τις. ὁ ζῶν ὄπως καὶ οἱ ἄλλοι· Θεοκ.1,6 καὶ εἰς τὰ ἄλλα πρὸς τοὺς πολλοὺς οἱ τὰ μεζῶ κεκμημένοι Ἰσοδαίτιοι μάλιστα κατέστησαν ἰσάλο. ἐομοδαίτιοι, Λουκ.Δις Κοτ.33 Ἰσοδαίτιον τοὺς πολλοὺς ἐποίησε.
Ἰσοδάστασις-εως (ἡ) νεώτ., ἡ σταθερὰ κατακόρυφος ὑφομετρικὴ διαφορά μεταξύ δύο συνεχῶς ἰσοῦσῶν καμπύλων.
Ἰσοδάστατος-ον μγν., μαν. κ. νεώτ. ὁ τῶν αὐτῶν διαστάσεων· Νικόμ. Αριθμ.2,16, Εὐστ.εἰς Διον. Περ.2, Ἰσοδάστατα σχήματα.
Ἰσοδιαφορᾶ (ἡ) νεώτ. ἀριθμ. ἡ ἰσότης διαφορῶν.
Ἰσοδιμορφία (ἡ) νεώτ. ἀρκετ. κ. ἰσοδιμορφισμός |ο| ἰσομορφία σωμάτων διμορφῶν.
Ἰσοδομος-ον μγν. κ. νεώτ. ἐπὶ τοίχῳ, ὁ κατ' ἴσους δόμους ᾠοδομημένος, ὁ ἐκπίπτεινος εἰς στοιχίους λίθων εὐθείας καὶ ἴσους πρὸς ἀλλήλους· Βηρ.2,8,6· ἢ νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τεχνοτροπία τοῦ κατ' ἴσους δόμους κτισμάτος.
Ἰσοδοξος-ον γλωσσα. τὸ ἰσοκλήξ, ἴσος κατὰ τὴν δόξαν· Ἦσ., Φάτ., Σουῖδ.
Ἰσοδοξολος-ον σχόλ. ὁ ἴσος, ὁμοιος πρὸς δοῦλον· Σχόλ.Αἰσχ.Χο.135.
Ἰσοδρομος-ον ὁ τρέχων ἴσα μετὰ ἄλλον· Πλάτ. Τιμ.38D εἰς τὸν τάξει ἰσοδρομον ἡλίω κύκλον ἴδωντας, Τιμ.Λοκρ.96E δύο ἰσοδρομοὶ ἀελλῶ ἐντί, Ἀριστ.Κόσ.399a,8 Ἰσοδρομὸς τίνος, Φιλ.1,469· ἢ ἀπολ. ἰσοδρομον μήκος δρόμος τοῦ αὐτοῦ μήκους· Μνασάκ.ΑΠ7,212· 2) ἡ ἰσοδρόμη Μήτηρ ἡ Κυβέλη· Στράβ.9,5,19.
Ἰσοδρομῆ-έω τρέχω ἴσα μετὰ ἄλλον· Ἀριστ. Πρ.913a,33 ἰσοδρομεῖν τινι, Νικ.ἀπ.74,33 ἰσοδρομεῖσα χηλιδόσα· 2) μφ. συντρέχω πρὸς τινά· Λογγίν.15,4 ἰσοδρομεῖν τοῖς οὐρανίοις ἔργοις· ἢ κ. ἀπολ. συντρέγω· Ἀριστ.Ζ1 727h,10.
Ἰσοδυναμία (ἡ) κ. νεώτ. ἴση δύναμις ἢ ἰσχύς· Τιμ.Λοκρ.95B συντεθέντα ἐν ἰσοδυναμίᾳ οὐτε κρατεῖ ἀλλάλων ἐκ μέρους οὐτε κρατέεται· 2) ἴση ἐξία, σημασία· Ἀπολλ.Δύσκ.Συνδ.244,17.
Ἰσοδυναμικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ εἰς οὐ πάντα τὰ μέρη τὸ δυναμικὸν ἔχει τὴν αὐτὴν τιμὴν· Ἰσοδυναμικὴ ἐπιφάνεια, - ἰσοδυναμικαὶ γραμμαί.
Ἰσοδύναμος-(η)-ο(ν) μγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἴσος πρὸς ἄλλον τινά κατὰ τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰσὴν ἢ τὴν ἐνέργειαν, ἀσχετικῶς τῶν ἐπὶ μέρους διαφορῶν πρὸς ἀλλήλους, κ. συνήθ. ὀπνοσυνεμένω μάλιστα διαφορῶν· Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1,135, Παῦλ. Αἰγ.2,30 [ἐπὶ φρονάκων], - τὰ δύο κόμματα ἀπολογίζονται ἰσοδύναμα, - ἰσοδύναμοι τροφαί [αἱ διὰ τὴν συντήρησιν συνδεόμεναι ἢ ἀντικαταστήσασαι ἢ μίαν τὴν ἄλληλη], - ἰσοδύναμος μηχανή· ἢ ὁ ἴσος ἢ ὁ θεωρητικὸς ἴσος πρὸς ἄλλον κατὰ τὴν ἐξίαν ἢ τὴν ἀπαξίαν, τὴν σημασίαν ἢ τὴν ἀσημύτητα κττ.· Μέν.Πρ.24D ἐν συντάξει, συνήθ. μτ. δστ. ἡ αἰτ. μτ. ἐμπροθ. (πρὸς, δημ. μετ.)· ΠάΜακκ. 4,3,15 λογισθῆναι ἰσοδύναμον τὸ πτόν ἀνιματι, - νίκη ἰσοδύναμος πρὸς ἦπταν, - ἄν καὶ δευτεροετηθῆ φοιτηθῆ, εἶναι ἰσοδύναμος μετὰ τηλεειδοφοιτοῖν· ἢ νεώτ. λογ. κ. γραμμ. ἰσοδύναμοι προτάσεις αἱ ἐκφράζουσαι κατ' οὐσίον τὴν αὐτὴν ἐννοίαν· ἢ μαν. κ. νεώτ. ἐπὶ χρόνων ρημ.· ΕΜ 637,36 ὁ παρατακτικὸς ἰσοδύναμος τῶ ἐνεστώτῃ· ἢ τὸ οὐδ. ἐνάριθρ. ὡς οὐσ. ἡ ἰσοδυναμία.

Ισοδυναμῶ-έω μτγν. μιν. νεώτ. κ. δημ. ἔχω ἴσην πρὸς ἄλλον τινά δύνανμι, ἴσχυν, ἀξίαν, σημασίαν, εἶμαι ἰσοδύναμος βλ.λ. τινί: Πολύβ.2,56,2 τὸ φεῶδος ἰσοδυναμει πρὸς τὴν ἀλήθειαν, - ἡ ἀπάντησις τοῦ ἰσοδυναμει πρὸς ἀρνησιν' || ὄμ. εἶμαι ἴσος πρὸς τινα: Στωϊκ.ἀπ.3,9. Ἀρρ. Ἐπικτ.1,81. Ἰδ. κατὰ τὴν σημασίαν: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.4,15' κ. μσθ.: Πτολ.Μαθ.2,7 κ. ἀπολ.: Χρυσ. Στωϊκ.2,83, ΠΔ Σοφ.Σειρ.Προλ.13 οὐ γὰρ ἰσοδυναμει αὐτὰ ἐν ταῖς ἐβραϊστὶ λέγουσιν' || ἐπὶ τῶν ἔχων ἐν τῷ λόγῳ: Φιλῶδ. ἐν Ἡροκλ.994, ἀπ.22' || ἐπὶ φαρμάκων, ἔχω τὸς αὐτὰς ἰδιότητας: Διοσκ.1,70.

Ισοδυναμῶς ἐπίρρ. μιν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἰσοδύναμον βλ.λ.: Εὐστ.72,33 ἰσοδυναμῶς ἔχουν.

Ισοθερός-ον νεώτ. κ. ἰσοθερικός ὁ ἔχων τὰς ἐξῆς ἴσος πρὸς ἀλλήλας.

Ισοελκῆς-οὺς-ές μτγν. ὁ ἴσην ὀλίγην, τὸ αὐτὸ βάρους ἔχων, ἰσοβαρής: Νικ.Θηρ.41.

Ισοεπὴς-οὺς-ές μτγν. ὁ ἴσος ἐν τῷ λέγειν, ἐν τῇ ὀμιλίᾳ: Κύριλλ.Δισλ.7 π. Ἀγ.Τριάδος 657.

Ισοεπιπέδος(ἰ) μτγν. ὁ ἔχων ἴσον ἐπίπεδον: Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.93Ρ.

Ισοέτηρος-ον μτγν. ὁ ἴσος κατὰ τὰ ἔτη: Νόνν. Δ2,177.

Ισοέτηρος-οὺς-ές μτγν. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἰσοέτηρος βλ.λ. γλώσσ. τοῦ ἀλείετας: Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ' Ὀμ., Σχόλ. Ἰλ.10,861 21' 2) ἰσοετέρις(τὸ) τὸ φυτὸν ἀείζων τὸ μικρόν: Πλιν.25,160' || κ. νεώτ. βοταν γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἰσοειδιῶν.

Ισοεστῆρος-οὺς-ές μτγν. ὁ ἴσος κατὰ τὸ εὐρύς: Φώτ.

Ισοζυγῆς-οὺς-ές μτγν. ὁ ἴσος κατὰ τὸ μέγεθος: Θεοφ.ΑΠ10,16,3 ἰσοζυγῆων κυπαρισίων.

Ισοζυγιῶν νεώτ., ὄσμ. κ. -ιάζω μθ. κάμνω τι νὸ ἔχη ἰσοζύγιον, ἰσοσταθιζῶ' || ὄμ. ἰσοφαρίζω τι' || ἀμτθ. θέτω εἰς ἰσορροπίαν, ἰσοροπῶ: Βλοχογ.Παληκ.94 σά δυὸ φτεροῦγες θαλασσοπουλίου, ποῦ ἰσοζυγιάζονται.

Ισοζυγιῶν(ν) τὸ νεώτ. κ. δημ. ἰσορροπία τοῦ ζυγοῦ, ἰσοσταθία: 2) κυρ. μθ. ἐξίσωσης ἐροθῶν καὶ ἐξόδων: ἰσοζύγιον προϋπολογισμοῦ || ὄμ. ἐμπορικὸν ἰσοζύγιον ἢ διαφορά μεταξὺ ἐξαγομῶν καὶ εἰσαγομῶν ἐμπορευμάτων' || ἰσοζύγιον λογαριασμοῦ ἐξίσωσης τῶν πιστώσεων καὶ τῶν χρεώσεων.

Ισοζυγισμός(ἰ) νεώτ. ἐπὶ ἵπποδρομιῶν, ἰσοβάθειαν τῶν δυνάμεων τῶν ἵππων, ἵνα οὗτοι συγκεντρώσασι τὰ αὐτὰς πιθανότητα ἐπιτυχίας.

Ισοζυγιστής(ἰ) νεώτ. ἐπὶ ἵπποδρομιῶν, ὁ προσδιορίζων τὰ πρόσθετα βάρη δτινα δεῶν νὰ φέρη ἑκαστος τῶν μετεχόντων ἵππων.

Ισοζυγῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. κάμνω τι ἴσον πρὸς ἄλλο: Νικ.Θηρ.908' || νεώτ. σμτθ. εἶμαι τοῦ αὐτοῦ βάρους, εὐρίσκομι ἐν ἰσορροπίᾳ, ἰσοροπῶ' || ὄμ. ἔχω ἰσοζύγιον: τὰ ἔσοδα ἰσοζυγοῦσι πρὸς τὰ ἔξοδα.

Ισοζυγεῖ-ύγιος μτγν. ἰσοζυγος βλ.λ.

Ισοήλιος-ον νεώτ. μετεωρ. ὄσ δρ. ἰσοήλιον γραμματῆσι || οἱ ἐπὶ χάρτου ἐνοῦσαι τοὺς τόπους τοῦς ἔχοντα τὴν αὐτὴν ἡλιοφάνειαν.

Ισοθάνατος-ον μτγν. ὁ ἴσος πρὸς θάνατον: Σοφ.ἀπ.359, Πάν. ἰσοθάνατος ἀρρωστία, Βέτ. Βάλ.293,4 ἰσοθάνατος κίνδυνος.

Ισοθεία(ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἰοότης, ἐξίσωσης πρὸς τὸν θεόν: Ἰω.Χρυσ.2,443Β.

Ισοθέος-ον κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἴσος, ὁμοιος πρὸς τοὺς θεούς, ἐπιθ. ἠρώων: Ἰλ.Β 565 ἰσοθέος φῶς' || π. τραγ. κ. μιν. κ. δημ. ἰδίως ἐπὶ βασιλέων: Αἰσχ.Πέρσ.80 χρυσαγόνου γενεᾶς ἰσοθέος φῶς, Εὐρ.ΙΑ 626 ἰσοθέον γένος, Βι. Ἀλεξ. 2275 ἰσοθέον σεβόμεθα τῆ πεῖρα προσμαθόντες, Παλαμ. Ὑμν. Ἀθ.184 ἀπὸ θνητῆς βασιλείας ἰσοθέους βασιλιάδες' πρβλ. ἡμίθεος' || κ. γεν.:

Ἰπν.Εὐσχ 5 ἱππὸς φιλόσοφος ἰσοθέος' || κωμ. μθ.: Ἀντιφάν.147,2 νομίσει τ' ἰσοθέον τὸν ἔχχαν' 2) ἐπὶ προγμ., ὁ ἴσος πρὸς τὸν εἰς τοῦς θεοῦς ἀνήκοντα, ἀρμόζοντα: Εὐρ.Τρ.1169 ἰσοθέος τυραννίς, Ἰσοκρ.5,145 ἰσοθέος δόξα, Ἐπικ.ἀπ.165 ἰσοθέος εἰσοδος, Μέν.Μον 378, Πολύβ.10,10,11 τῶν ἀργυρεῶν μετὰ τῶν ἰσοθέων τελευτῆναι τιμῶν' || συνη. ἐπὶ φαρμάκων, ἔξοχος: Γαλ.13,65, Ἀέτ.7,11' || ἐν πάπ. ἰσοθέον ὡς ἐπίρρ. ἰσοθέως.

Ισοθεωρεῖ-όμεναι παθ. γίνομαι ἴσος πρὸς θεόν: Αἰσώπ.Μῦθ.160 Ἡρακλῆς ἰσοθεωρεῖς καὶ παρά Διὶ ἐστιώμενος.

Ισοθερμία θερμοκρατῆ(ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἰσοτης τῆς θερμοκρασίας μεταξὺ πάντων τῶν σημειῶν τοῦ καλυπτηρίου συστήματος.

Ισοθερμικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἔχων σταθερὰν θερμοκρασίαν: ἰσοθερμικὴ ἰσορροπία (ἐξίσωσις τῆς θερμοκρασίας τῶν μερῶν ἀερίας τινὸς μάζης).

Ισοθερμος-όν νεώτ. ὁ ἔχων ἴσην πρὸς ἄλλον θερμοκρασίαν: Καλλιγ.Θάν.Βλ.165 συγκινηθ' ὄλας τὰς θερμοκρασίας πρὸς τὸ ἰσοθερμον' || ὄμ. ἰσοθερμοὶ καμπύλαι(αἱ) νεώτ. μετεωρ. γραμματῆ ἐνοῦσαι ἐν τῷ χάρτῳ τόπους ἔχοντα τὴν αὐτὴν μέσην θερμοκρασίαν.

Ισοθερος-ον νεώτ. μ. ὡς δρ. τῆς μετεωρ. ἰσοθερος γραμμῆ ἢ ἰσοθερμος γραμμῆ βλ.λ.

Ισοθέως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἰσοθέου βλ.λ.: Γρ.Ναζ.3,470Α.

ἰσοθῆ ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἄρκ. ἐντός: ἰσοθῆ πλέθρω.

Ισοθέρως οος-οον-οον μτγν. ὁ ἴσων ὁμοίως: Νόνν.Δ 36,473 ἰσοθέρως ἐδρεμεν Ἡχώ.

Ισοθύμης-ον σκόλ. ὁ ἔχων ἴσον φρόνημα, θάρρος: Σχόλ. Ἰλ.7,295.

Ισοκείνω-ον ἀρχ.λεξ. ὁ ἴσος πρὸς καιρὸν, νέος: Ἡσ. ἐν λ. ἀντίκαινον.

Ισοκάμπανος-ον ἰκάμπανος(ι) σκόλ. ὁ ἴσος πρὸς στατήρα: Σχόλ. Ὀδ.Δ 129' πρβλ. κάμπανος.

Ισοκαπιτώλιος-ον πάπ. ἐπὶ ἀγώνων, ὁ ὢν τῆς αὐτῆς τιμῆς, ἰσοτίμος, ἰσάσιος πρὸς τὰ Καπιτώλια: ἰσοκαπιτώλιος ἀγών.

Ισοκαρδία(ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. παλαιοζ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογ. τῶν κυπρινοειδῶν.

Ισοκατάληκτος-ον ἰληγῶ μτγν. κ. μιν. ὁ ἔχων ὁμοίαν κατάληξιν, ὁμοιοκατάληκτος: Εὐστ.1839,53 κατὰ ἰσοκατάληκτον κλίσιν' || τὰ ἰσοκατάληκτα ὡς οὐσ.: Γέλλ.18,8,1.

Ισοκέλευθος-ον(κ)ελευθος(ι) μτγν. ὁ πορευόμενος τὴν αὐτὴν ὁδόν: Νόνν.Δ 48,316' 2) μθ. κοινός: Γρηγ.Ναζ.2,105 ἰσοκέλευθον εὐχος.

Ισοκέρως-ωτος(ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν τενεβριονειδῶν.

Ισοκεφαλία(ἡ) νεώτ. τεχνοτροπία, κοθ' ἦν ἐπὶ τῶν ἀναγλύφων ἡ ζωγραφικῶν παραστάσεων αἱ κεφαλαὶ τῶν παριστανομένων εἶναι τοῦ αὐτοῦ ἴφους ἀνεξαρτήτως τῆς διαφορᾶς μεγέθους ἢ στάσεως ἐκάστης μορφῆς.

Ισοκεφάλως-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων κεφαλῆν ὁμοίαν, ἴσην ἀλλῶν τινί: Ἰβυκ.16 ἀλικας ἰσοκεφάλως ἐνιγυίους(ἀμφυγρ.)' 2) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ δασολογίᾳ, κορμὸς τῶν αὐτῶ περιπίου πάχους εἰς τὰ δύο ἄκρα, κυλινδρῶμορφος.

Ισοκινδύνης-ον(κ)ινδύνος(ι) ὡς ἐπὶ ἴσον κινδύνον με' ἄλλον: Δίων Κ 41,55' 2) ὁ ἰκανὸς ὄπως ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον, ὁ ἀξιόμοχος: Θεοκ. 6,34 ἰσοκινδύνους ἠγούμενοι.

Ισοκινδύνως ἐπίρρ. πάπ. με' τὸν αὐτὸν κίνδυνον: ἵνα οὗτοι ἰσοκινδύνως πληρώσασι τὸ ὑπολοιπαζόμενον.

Ισοκίνητος-ον μιν. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν κίνησιν, ὁ ἴσως κινούμενος: Εὐστ. Ὀδ.1851,61.

Ισοκιννάμεμος-ον μτγν. ἐπὶ τῆς κασσίας, ὁ ὁμοιος τῷ κινναμῶμῳ: Πλιν.ΦΙ 12,98.

ισοκλής-ους-ές μτγν. ὁ ἔχων ἴσον κλέος, δόξαν, ἰσodόξος : Εὐσ.2.60.1, Καισάρ.1024.
ισοκλῆδης ἐπίρρ. μον. κατά τρόπον ἰσοκλή βλλ., ἰσοδόξος : Νικ.Χων.256,7.
ισοκλήρη (ἡ) μον. ἴσος κλήρος, ἰσότης περιουσίας : Εὐστ.Πον.146,36.
ισοκληρονόμος-ον σχόλ. ὁ λαμβάνων ἴσην κληρονομίαν : Σχόλ. Ἐρμογ.4,169W.
ισοκλήρως-ον μτγν. ὁ ἴσος κατά τὸν κληρον, κατά τὴν περιουσίαν : Πλούτ.Λυκ.Β ἰσοκλήρῳ τοῖς βίοις γενόμενοι.
ισοκλίνης-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἴσην κλίσην, ἰσodρόπος : Ἀριστλ.Κόσ.400b,28 νόμος ἦντι ἰσοκλίνης ὁ θεός, οὐδεμίαν ἐπιδεχόμενος διάρθρωσιν ἢ μετάθεσιν. 2) νεώτ. φυσ. ἰσοκλινεῖς γραμμαὶ αἱ διερχόμεναι διὰ τῶν τόπων ἢ τῶν σημείων τῶν ἐχόντων τὴν αὐτὴν μαγνητικὴν ἔγκλισην.
ισοκλινῶς-ον νεώτ. ὁ ἰσοκλινὴς βλλ.
ισοκνήμιος-ον μτγν. ὁ ἔχων κνήμας ἰσομήκεις.
ισοκόλιος-ον μτγν. ὁ ἔχων πανταχοῦ τὴν αὐτὴν ἴσην κοιλότητα : Πλούτ. Ἡθ.1021.Α ἰσοκόλιος σὺλός, Θεών Σμ.60H.
ισοκολαπτινή (ἡ) νεώτ. φυσιολ. οὐσία γνομένη ἐν τῷ ὀρώ τοῦ αἵματος ζῶου πινός.
ισοκόρμος-ον μον. ὁ ἔχων ἴσον ἦτοι εὐθὺν κορμὸν, ὀρθοτενής : Βέλθ.Χρυσ.579.
ισοκόρυφος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἴσην κορυφήν, ὁ ἰσοῦψής. || κ. μτφ. ὁ ἴσος σημασίας, ἀξίας : Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,9 ἰσοκόρυφοι πλοεῖς.
ισοκράτης-ους-ές ὁ ἐξ ἴσου κεκραμένος : Ἰνπ. Νούσ.2,42 (ἰδιόρθ. ἀντὶ ἰσοκρατεῖ).
ισοκράτεις-ον μτγν. ὁ ἔχων ἴσα κέρατα : Νόνν.Δ 27,24.
ισοκράς (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἰσοκράτης βλλ. : Ἡρωδ.διαν.1,525.
ισοκράτεια (ἡ) μτγν. (κράτος) ἢ ἰσοκρατία βλλ. : Γαλ.Φιλ.ἱστ.126.
ισοκράτειος-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἰσοκράτην : Φιλ.δδ.Ρητ.1,100S ἰσοκράτειοι λόγοι, Διον. Ἀλ. Ἰσοκρ.20 ἰσοκράτειος ἀγωγή.
ισοκράτης-ου(ἰ)δ νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ βυζοντ. μουσικῇ ὁ διὰ τῆς φωνῆς τῆ διὰ τοῦ μουσικοῦ ὄργανου τοῦ κράτων τὸ ἴσον κατά τὴν φαλμωδίαν. 2) μουσ. ὁ παρατεταμένος, χαμηλὸς φθόγγος, ἐφ' οὗδ' ἴρχονται ποικίλαι σύμφωνοι ἢ ξένα συγχορδίαται.
ισοκράτης-ους-ές ὁ ἔχων ἴσην ἰσχὺν ἢ δύναμιν, ὁ ἔχων ἴσα δικαιώματα μετὰ τῶν ἄλλων : Ἡρ.4,26 ἰσοκρατέες. . αἱ γυναικὲς τοῖσι ἀνδράσι, Πλούτ. Ἡθ.827B. || γεν. ἴσος : Ἀριστλ.Πρ.942b,37 ἢ ἰσημερία ἐστὶ χεῖμων καὶ θέρος (ἰσοκρατής. 2) ἐπὶ ἡγρῶν κ. ἴδ. αἴνου, ὁ κατ' ἴσα μέρη κεκραμένος : Ἰνπ.Νούσ.2,42 ἰσοκρατής οἶνος, Γαλ. 6,528 ἐκ τῆς ἀμφοῖν ἰσοκρατοῦς μίξεως.
ισοκρατία (ἡ) κράτος ἢ ἰσότης ἰσχύος ἢ δυνάμεως : Τιμ.Λοκρ.95C. 2) ἰσονομία : Ἡρ.5,92 ἰσοκρατίας καταλύοντες.
ισοκρατικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἰσοκράτην : Σχόλ.Εὐρ.Μηδ.217 ἰσοκρατικός λόγος. || οἱ διάδοχοι τοῦ ἰσοκράτους : Φιλ.δδ.Ρητ.1,148S.
ισοκράτος-ος μτγν. ὁ ἐξ ἴσου κεκραμένος, ἰσοκράτης : Πραξαγ.Ρουφ. Ὀνομ.226.
ισοκρατῶς ἐπίρρ. μτγν. κατά τρόπον ἰσοκρατῆ βλλ. : Φιλ.1,198 ἰσοκρατῶς ἀπαμύχθεσθαι.
ισοκρίθιος-ον (κρίθῃ) μτγν. ὁ ἴσος, ὁμοῖος πρὸς τὴν κρίθην κατά τὴν τιμὴν : Πολυδ.2,15,1 τοῦ δ' οἴνου τὸν μετρητὴν ἰσοκρίθιον.
ισοκρίτης-ον (κρίτῃ) ἀρχ. λεξ. ὁ ἐκτισμένος ὁμοῖος, ὁ ἔχων ἴσην κατασκευὴν Ἡσ., Φώτ.
ισοκύτιος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὁμοίως τινί, ὁ ἐξ ἴσου ἰσχυρῶς κτυπὸν : Νόνν.Δ 27,92 βρονταῖοις πατάγοισιν ἰσοκύτιον.

ισοκυανθία (τὰ) νεώτ. χημ. ἐνώσεις περιέχουσαι ὀκυκλῖον.
ισοκυανίαι (αἱ) νεώτ. χημ. ἄσταθῆ κυανὰ χρώματα.
ισοκυκλῶς-ον ὁ ἐξ ἴσου ἦτοι κανονικῶς κυκλικός, στρωγγύλος : Φιλ.δξ.2,10.
ισοκυκλῖα (ἡ) μτγν. ἡ ἰσότης κῶλων : Ἐρμογ. Ἰδ.1,12.
ισοκύλιος ὁ ἔχων ἴσα κῶλα, μέλη περιόδου : Ἀριστλ.Τοπ.148b,33. || τὸ οὐδ', ὡς οὐσ. περίοδος συγκεμένη ἐξ ἴσων κῶλων : Πλούτ. Ἡθ.350E φοβούμενος συλλαβῆ τὸ ἰσοκύλιον ἐνδέετ' ἐξευγκεῖν, Ἀθην.5,187C χλευάζει τε τὰ ἰσοκύλια τὰ Ἀγάθωνος καὶ τὰ ἀντίβητα. 2) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μήκος, Νικόμ.Γερ. Ἀρμον.6 ἰσοκύλιοι χορδαί.
ισολακτής-ους-ές (λαγκῶν) ὁ ἰσομοῖρος, Φιλ.δδ.6.
ισολακῶς-ον (λέγω) μον. ἐπὶ στίχων, ὁ ἔχων ἴσας λέξεις, ὁ ἐκ λέξεων ἰσοσυλλάβων συγκειμενός : Διομ.498K.
ισολαξία (ἡ) (λέγω) ἢ ἰσότης, ὁμοιότης λέξεων : Ρήτ.6,32B.
ισολεχίας-ους-ές (λέχοι) ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων ὁμοίαν κλίσην, ὁμόλογος, ὁμόκοιτος : Ἀπολλ.Σοφ. Λεξ. Ὀμ.2 ἔσταν αἱ ποιηταὶ τὴν ἰσολεχίᾳ καὶ ὁμόκοιτον ἄλογον καὶ ἀσοιπιν καλωδισιν.
ισολίθος-ον μον. ἐκκλ. ὁ ὁμοῖος πρὸς λίθον, ἐν μτφ. σμ. ὁ ἀνόητος, ὁ ἀμβλύνοσ' πρὸλ. ὁημ. ντονδάρη, κοτρὸν αὐτ. σμ.
ισολογία (ἡ) (λέγω) μτγν. ἡ ἰσηγορία, ὁθ. ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου : Πολυδ.26,39 κατὰ πόσον ἰσολογίαν ἔχειν πρὸς Ρωμαίους. 2) κτ. πληθ. ἐπιχειρήματα ἴσης ἀξίας : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.1,144.
ισολογίω νεώτ. ποῖδ ἰσολογιῶν βλλ., καταγράφω τὰ ἔσοδα καὶ τὰ ἔξοδα μῆς οικονομικῆς ἐνδότητος καὶ συγκρίνω αὐτὰ. 2) ρημ.π. ἰσολογισμός.
ισολογιῶσι (οἱ) ἰσολογίῳ) νεώτ. ἡ σύγκρισις τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ, ἐσόδων καὶ ἐξόδων. || αὐτοπτικὸς πῖνος ἐμφανὴν τὴν περιουσιακὴν κατάστασιν ἐπιχειρήσεως ἢ κράτους.
ισόλογος-ον νεώτ. χημ. ἑτεροκυκλικὴ ἔνωσις, διαφέρουσα μόνον κατὰ τὸ ποῖδ τῶν χαρακτηριστικῶν ὀτόμων τοῦ πυρῶνός τῆς.
ισολόγητος-ον Ἐπιγρ. ὁ τὰ ἴσα λαχῶν : Ἐπιγρ. ἰσμη.1) πρὸλ. λόγη.
ισολογῶ-έω (λέγω [2]) σχόλ. ἰσηγορῶ, ὁμιλῶ ἐλευθέρως, παρρησια πρὸς τινα : Σχόλ.Εὐρ. Ἰνπ.702.
ισολύμιος-ος ὁ ὁμοῖος πρὸς τοὺς Ὀλυμπίους θεοὺς, ὁ θεῖος : Φιλ.2,181 ἰσολύμιος τοῖσι. 2) Ἐπιγρ. ἐπὶ ἀγῶνων, ὁ ὁμοῖος πρὸς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας : εἰσὶ τὸν ἀγῶνα ἰσολύμιον.
ισόλυρος-ον σχόλ. ὁ ὁμοῖος πρὸς λύραν : Σχόλ.Σοφ.Τραχ.643 πρὸλ. ἀντίλυρος.
ισόλυρος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν γυσιερειδῶν.
ισόμαλος-ον ὁ σχεδὸν ἴσος, ἰσodρόπος, ἀγχώματος : Ξεν. Ἀγ.2,9 (ἰδιόρθ. ἰσολόμοι.
ισομέτρως-ος (ἡ) ὁμοτ. τ. τοῦ ἰσομήτρω βλλ. Ἡσ. « ὁ τῆ μητρὶ ἴσος, Κρίτες » : Θεόκορ.8,14.
ισομάχος-ον ὁ ἴσος ἐν τῇ μάχῃ, ὁ ἰσάλολος : Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,52,Διόδ.Σ 16,12 ἰσομάχος κίνδυνος.
ισομεγέθης-ους-ές ὁ ἔχων ἴσον μέγεθος : Ξεν. Κυν.5,29,Πολυδ.10,44,2 (ἀγγεῖα) κατὰ τε τὸ πλάτος καὶ κατὰ τὸ βάθος ἰσομεγέθη πρὸς ἀκρίθειαν.
ισομεγέθως ἐπίρρ. μτγν. κατά τρόπον ἰσομεγέθη : Ἀριστ.δδ.Κ.3,6.
ισομέλων (ἡ) μον. ἐπὶ τροπαρίων, τὸ ἔχων ἴσα μουσικὰ μέλη : ΚΠορφ. Ἐκθ.776 τὸ ἰσομέλων.
ισομέρεια (ἡ) ἴσῃ. ἰσότης, ὁμοιότης σχέσεσ. 2) νεώτ. χημ. τὸ φαινόμενον ἐν τῇ χημείᾳ, καθ' ὃ ἐνώσεις διάφοροι ἀλλήλων κατὰ τὰς φυσικὰς καὶ χημικὰς τῶν ἰδιότητας ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἑκατοστιαίαν σύνθεσιν καὶ τὸ αὐτὸ μοριακὸν βάρος.

ισομερής-ους-ές (μέρος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ συνιστάμενος ἐξ ἰσων μερῶν : Πλάτ. *Ισομερεὶς δόσεις*· τὰ κλάσματα εἶναι *Ισομερεῖς διαρέσεις* || ὁ λαμβάνων ἴσον μερίδιον : *Ἀθην.4.143E*· τοὺς δ' ὀρθανούς *Ισομερεῖς εἶναι* || κ. γεν. ἴσος : *Ἰουσιπ. Νεαρ.97.1* *Ισομερὲς κέρδος* || νεώτ. χημ. ὁ συνθεμιμένος ἐξ ὁμοίων μερῶν : *Ισομερεῖς ἐνώσεις*.
Ισομερίζομαι νεώτ. χημ. ὁφίσταμαι ἰσομερισμῶν βλλ. 2) ρημτ. π. *Ισομερίζομαι*.
Ισομερισμός (ὁ) νεώτ. χημ. ἡ μετατροπὴ χημικῆς τινος ἐνώσεως εἰς ἄλλην *Ισομερῆ* αὐτῇ : ἡ *εὐγενέσθι* ὄφισταται *Ισομερισμῶν* τῇ ἐπιδράσει *καυστικοῦ* κλέως.
Ισομερὲς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον *Ισομερῆ* βλλ. : *Γρηγ. Νύσσα.1.39B*.
Ισομέτρητος-ον ὁ ἔχων ἴσον μέτρον, βάρος, ἀξίαν : Πλάτ. *Φαιδρ.235D* χρυσὴν εἰκόνα *Ισομέτρητον*, Πλάτ. *Σόλ.25* || ὅμ. μτ. δοτ. : *Δίων Κ 59.11*.
Ισομετρίτης ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. ἀνάλογως τῆς χρείας, κατὰ τὸ μέτρον αὐτῆς : *Μετοχ.Ο 70*.
Ισομετρία (ἡ) (μέτρον) κ. νεώτ. ἡ ἰσότης κατὰ τι μέτρον : *Ἀριστλ. ἄπ.47*.
Ισομετρικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ὀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν *Ισομετρίαν* : *Ισομετρικά* κρύσταλλα || φυσιολ. *Ισομετρικὴ* συστολὴ συστολῆ, καθ' ἣν ἡ μὲν τάσις τοῦ μῦος αὐξάνεται, τὸ μήκος δὲ παραμένει σχεδὸν ἀμετάβλητον.
Ισομέτρος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἴσος κατὰ τὸ μέτρον πρὸς ἄλλον τινά, *συμμετρικός* : *Ἐπιφ. 14.9* *Ἰμπίων ἰσομέτρα ἐλλήματα* || ὁ ἰσομήκης, *Ισομεγέθης* : *Σευήρ. Ἰατρ.π. Ἀέτ.7.92* *Ισομέτρος σφηνίσκος*, *Εὐστ.352* *ἐπιστολήν ἰσομέτρον* καὶ *ἰσοδύναμον* μτ. δοτ. : *Ἰαυστίν. Νεαρ.97.5* *ἰσομέτρον* τῇ προτέρᾳ δοῦναι προίκα 2) εἰδ. ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ πλάτει τῆς γῆς εὐριοκόκκονος : *Κατ. Ἀστρλ.Κ 7.149* 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. πάπ. ἀγαλμα ἔχον φυσικὰς διαστάσεις.
Ισομήτρως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐν ἰσῷ μέτρῳ : *Κύριλλ.1.637A*.
Ισομέτρητος-ον (μέτρησις) ἐπὶ παρατάξεως μάχης, ὁ ἔχων ἴσον, ὁμοιον μέτρησιον : *Ξεν. Ἑλλ.4.5.16* σὺν τοῖς ἐκδρόμοις *Ισομέτρητοι*.
Ισομήκης-ους-ὀμηκες κ. νεώτ. ὁ ἴσος κατὰ τὸ μήκος, *ἰσομέτρος* : *Ἀριστλ. Ζ1 506b,14* ἡ μὲν οὖν ἄμια παρὰ τὸ ἔντερον *παρατεταμένη ἰσομήκη* ἔχει κ. μτ. δοτ. : *Στράβ 9.2.1* *ἰσομήκης* πῶς τῇ Ἀττικῇ || ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν συντελεστήν : Πλάτ. *Πολ.546C* τὴν δὲ *ἰσομήκη* μὲν τῇ . . (προορηθεῖσις ἀρμονία).
Ισομήτρως-ορος (ὁ), ὄωρ. *Ισομήτρως* ὁ ἴσος πρὸς τὴν μητέρα, ὁ ἐπέχων τόπον μητρός : *Θεόκρ. 8.14* *ἰσομήτρως ἀνός*.
Ισομηλίσιας-α-ον μτγν. ὁ ὡς *Μιλῆσιος*, ὁ ὁμοιάζων πρὸς τι ἀνήκον εἰς *Μιλῆσιον* : *Διδῶ.Σ 12.21* *ἰσομηλίσιον Ἰμπίτιον*.
Ισομορία (ἡ) κ. νεώτ. ἰων. -ἡ ἴση μοῖρα, ἴσον μερίδιον : *Θουκ.7.75* *ἰσομορία* τῶν κακῶν, Πάπ. *κέρδος* εἶναι *ἐξ ἰσομορίας* || νεώτ. ἐν φρ. *κατ' ἰσομορίαν* κατ' ἴσον μερίδιον 2) ἰσονομία : *Νυμφῶδ.21*. *Δίων Κ 52.4* 3) ἐπὶ κλίματας, ἡ ἐκόρρασις : *Ἰππ. Ἀέρ.12* 4) ἀστρολ. ἰσοδοθμία : *Βέττ. Βάλλ.139.16*.
Ισομορικός-ή-ὸν ἰων. μοῖραι μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν *ἰσομορίαν* βλλ.4), *ἰσοδοθμία*ν : *Βέττ. Βάλλ.139.16*.
ἰσομορίζομαι (μοῖρα) κ. νεώτ. μτ. γεν. πράγμ., ὁ λαμβάνων ἴσον μερίδιον μετὰ τῶν ἄλλων, ὁ μέτεχων ἐξ ἴσου πράγματος τινος : *Ξεν. ΚΠ 4.6.12* *ἰσομορίζομαι* δὲ ἐποίησαν καὶ τὸν παρὰ *Καζέξωρον* ἀγγελον || ὅμ. μτ. δοτ. : *Ἐπιφ. τιμαῖς ἰσομορίζομαι* εἴδικε τὴν ὁμόλεκτρον ἥρωσιν || κ. ἀπολ. : *Διογ.Λ 8.26* *ἰσομορία* . . ἐν τῷ κόσμῳ

φῶς καὶ σκότος || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ *ἰσομορία*, τὸ ἴσον μερίδιον : *Νίκ. Ἐπιφ.592* 2) ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἐκτασίαν τινι : *Αἰσχ. Χο 319* σκότῳ φῶς **ἰσομορίζομαι** (ἰ.δ.γρ. ἰσομορίζομαι, διέρθ. ἀντιμορίζομαι) 3) μτγν. ἀστρολ. ὁ ὄν τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ βλλ.6), ὁ τὴν αὐτὴν πρὸς δ. ὀσκῶν ἐπιδρασίαν : *Βέττ. Βάλλ. 70.31* *κατ' ἰσομορίον* στάσεις, *Πρόκλ. Ὑποτ.1.21* τὴν Ἀροδίτην *ἰσομορίζομαι* οὐσαν ἡλίω.
ἰσομορίζω ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. κατὰ τρόπον ἰσομορίζομαι, *Ισομερῆ* : *Εὐστ.161.20* 2) μτγν. ἀστρολ. ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ βλλ.6) : *Κατ. Ἀστρλ.Κ 5(1).219*.
ἰσομορίζομαι (μόρος) ἐπὶ τοῦ *Προαιδῶκος*, ὁ ἐν ἴσῳ μοίρᾳ, ὁ ἰσομορίζομαι : *Ἰλ.Ο 209* ὅπατ' ἂν ἰσομορίζομαι καὶ ὄμη περρωμένον αἴσῳ νεκρίαν ἐθέλησι. ἐπέεσσιν 2) ὁ ὁμοιος : *Ἀντιλ. Σιδ.ΑΠ 6, 206* ἔργον ἀραρχαίους νήμασιν ἰσομορίζομαι 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἴσον μέρος, μερίδιον : *Νίκ. Ἐπιφ.105*.
ἰσομορφία (ἡ) νεώτ. ἡ κατὰ τὴν μορφήν ἰσότης, ὁμοίότης 2) ὀρυκτολ. ἰδιότης κρυσταλλογραφικῶν σταθερῶν.
ἰσομορφισμός (ὁ) νεώτ. ἡ *ἰσομορφία* βλλ.
ἰσομορφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἴσην, ὁμοίαν μορφήν πρὸς ἄλλον, ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διαμερρωμένος.
ἴσων (ἴσῳ) κ. νεώτ., δημ. ἴσο οὐδ. τοῦ ἴσος βλλ. : 2) νεώτ. μουσ. π. *Βυζαντ.* ἐν ἐκ τῶν σημασιῶν τῆς *βυζαντ. μουσικῆς*, ὁμοίαν ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ φθογγῶν || πᾶς ἐπανάληψανόμενος φθογγος, ὁ τῶν ἀμετάβλητον τὸ ὕψος αὐτοῦ 2) δημ. μτφ. ἐν φρ. τοῦ κραταεὶ τὸ ἴσο ἐπὶ συζητήσεως ἢ λογομαχίας, τάσσειται μὲ τὸ μέρος του, συμφωνεῖ τιφλῶς πρὸς τινα, τὸν σιγοντάρει).
ἰσωνάνδρα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν *σαποτοιειδῶν*.
ἰσωνείρος-αν (ἰσῶν. ἴ) ὁ ὁμοιος πρὸς *δνειρον*, κενός, μάταιος, ἀνυπορκτος : *Αἰσχ. Πρ.549* οὐδ' ἐδέχθης *ἄλιγοδρανίαν* ἄδικιον, *ἰσωνείρον*.
ἰσωνέκυς-ως (ὁ, ἡ) ὁ ἴσος, ὁμοιος πρὸς νεκρόν : *Εὐρ. Ὀρ.200* ὄλομ' *ἰσωνέκυες*.
ἰσωνέμετος-ον Ἐπιφρ. κ. *ἰσωνέμετος* ἐπὶ ἀγῶνι, ὁ ἴσος, ὁμοιος πρὸς τὸν ἐν *Νεμέᾳ* διεξαγόμενον : *Ἐπιφρ. ἰσωνέμετος* ἀγῶν.
ἰσωνέμητος-ον μτγν. ὁ ἐξ ἴσου διανενημμένος : *Γρηγ. Νατ.2.105τ*.
ἰσωνέφελος-ον νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ τόπος παρουσιάζων ἴσην νέφωσιν πρὸς ἄλλον : *ἰσωνέφελος* γρομμάλι ἐπὶ τοῦ χάρτου χαρρασσόμεναι γραμμῶν καὶ δεικνύουσαι τοὺς τόπους τοὺς ἔχοντας τὴν αὐτὴν νέφωσιν).
ἰσωνεφής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὕψος ἴσον τῷ ὕψει τῶν νεφῶν, ὁ φθάνων μέχρι τῶν νεφῶν, ὁ ὕψιστος : *Βασ. Σελ. Θεόκλ.294A* *ἰσωνεφῆσιν ὄρεσιν* 2) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ, ἐπὶ τόπων, ὁ *ἰσωνέφελος* βλλ.
ἰσωνημία (ἡ) μον. ἐπὶ ὀφαινομένων, ἡ ἰσότης ἠηματος εἰς τὸ πάχος : *Στουδ. Θεῶδ.1748C*.
ἰσωνομία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. *ἰσωνομῆ* ἴση διανομή, ἴσον μερίδιον, ἀναλογία : *Ἀλκμαί.4* τῆς μὲν ὕγείας εἶναι *συνεκτικὴν* τὴν *ἰσωνομίαν* τῶν *δυνάμεων*, ἄγροῦ, ξηροῦ, θερμοῦ, τίμ. *Λοκρ.993* 2) ἰσότης τῶν δικαιοματῶν καὶ υποχρεώσεων : *Ἦρ.3.80* *πληθος δὲ ἀρχον* πρῶτα μὲν ὄνομα πάντων *κάλιστον* ἔχει, *ἰσωνομίην*, Πλάτ. *Πολ. 563D* *ἰσωνομία* ἐν γυναιξὶ πρὸς ἄνδρας καὶ ἀνδρᾶσι πρὸς γυναίκας.
ἰσωνομικός-ή-ὸν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν *ἰσωνομίαν*, ὁ ζῶν ἐν *ἰσωνομίᾳ* : *Πλάτ. Πολ.561E* *διεπλήθυας βίον ἰσωνομικοῦ* τινὸς ἀνδρός.
ἰσωνομικός-ον κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ πόλεω, ὁ ἀπολαύων ἰσωνομίας : Πλάτ. *Ἐπιστ.326D* *δικαίος* καὶ ἰσωνόμος πολιτεία, Ἄνπ. *Ἐπιφ. Πολ.1.15* ἐν ἰσωνομῳ πολιτεύειν, *Νικόλ. Δαιμ.130.28 J* *Γαλατία ἰσῶ-*

νομος' 2) πάπ. ὁ ἐν ἰσισμῷ : χαλκός ἰσό-
 νομος, ἀντίθ. χαλκός οὐ διολογαῖ.
ισονομοῦμαι-έσμαι ἀπολαύω ἴσους δικαιωμάτων
 μετά τινος, ζῶ ἐν ἐλευθερίᾳ πολιτεία : Θουκ.6,38
 ἄλλα δὴ μή μετὰ πολλῶν ἰσονομοῖσθαι.
ισονυκτικός-ον γλωσσα. ὁ ἔχων τὰς αὐτάς, ἴσος
 κατὰ χρόνον νύκτας : Γαλ.16,407.
ἰσοξ-οκος ἰδί | Ἡσ. ἐχθρὸς ποίους κητώδης :
 || νεώτ. (ζωολ. γένος τελεοστέων ἰχθύων ἰσοκιδῶν.
ἰσόξυλος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ ὅμοιος ἢ ὁ παρεμ-
 φερὴς πρὸς ξύλον' Ἡσ. ἐν λ. ξύλου.
ἰσόογκος-ον μτυν. ὁ ἴσου ὄγκου, μεγέθους :
 Σιμπλικ.Φυσ.1016,23.
ἰσopaγῆς-οὺς-ές (ἡνύμμι) μτυν. κ. νεώτ. ἐπὶ
 τῶν χορδῶν, ὁ ἴσου πάχους, ἰσopaγῆς : Νικόμ.
 Ἄρμον.11' 2) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ
 ἰσopaγῆς γραμμαί ἐφ' ὃν παρατηρεῖται ἡ αὐτῇ
 χρονικῇ διάρκειᾳ τοῦ στρώματος πάγου ἐπὶ τοῦ
 ἐδάφους καὶ τῶν ποταμῶν.
ἰσopaθεια (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἐπιστημονικὴ θεω-
 ρία, καθ' ἣν ὁ ὄργανισμὸς διατελῶν ὑπὸ τῆν ἐπι-
 δρασειν τῆς νόσου, κατεργάζεται οὐσίας προωρι-
 σμένας πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς τῆς νόσου.
ἰσopaθῶς ἐπίρρ. μον. μετ' ἴσου πάθους,
 ὁμοιοπαθῶς : Στουδ.Θεόδ.1620
ἰσopaῖς-δος (ἰδί) ἢ ὁ ἴσος, ὁμοιος πρὸς παῖδα :
 Αἰσχ. Ἀγ.74 ἰσopῶν ἰσopaῖδα.
ἰσopaλάσιος-ον μτυν. ὁ ἔχων μήκος ἢ πλάτος
 μιᾶς παλαιστῆς, παλάμης: Ἀντιν. ΑΠ 6,287 τὸν δὲ νυ
 δεξιτέρων νασμῶν πέλας ἰσopaλάσιον τοῦτον.
ἰσopaλῆς-οὺς-ές ὁ ἴσος ἐν τῇ πάλῃ, ὁ ἰσopa-
 λος ἐν τῇ μάχῃ : Ἡρ.1,82 μαχομένων δὲ σφεων
 καὶ γιναιμένων ἰσopaλῶν || ἰσοδύναμος,
 ἴσος : Θουκ.2,39 ἐπὶ τοῦς ἰσopaλῆς κινδύους
 χωροῦμεν, ΑΠ 9,384,18 ἰσopaλῆς ἡμεῖσι νύξ.
ἰσopaλις-ιδος (ἡ) μτυν. ἱσop. τοῦ ἰσopaλῆς βλλ. :
 ΠΔ Μακκ.4,13,10 οἱ τῆς ἰσopaλίδος καμῖνου κα-
 τεφρόνησαν.
ἰσopaλός-ον | πάλῃ | μτυν. κ. νεώτ. ὁ ἴσος εἰς
 τὴν πάλῃν : Λουκ.Πλ.35 τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσopaλῶν
 ἐπὶ, Δίων Κ 40,42 || νεώτ. γέν. ὁ ἴσος ἀξίας
 πρὸς ἄλλον, ἰσοδύναμος, ἴσος : οἱ διαγωνιζόμε-
 νοι εἶναι ἰσopaλοι.
ἰσopaλῶ-ῶν (πάλῃ) μον. ἐκκλ. εἶμαι ἰσopaλός
 πρὸς τινα.
ἰσopaλῶς ἐπίρρ. σχολ. κατὰ τρόπον ἰσopa-
 λῆ βλλ. : Σχόλ. Ἀρατ.364.
ἰσopaχῆς-οὺς-ές κ. νεώτ. ὁ ἴσος κατὰ τὸ
 πάχος πρὸς τινα, ἄ. ἰσopaχῆς : Ἀριστλ.Ζ1 527a,7
 τῆς δὲ κοιλίας ἐκ τοῦ πλαιγίου ἔντερῶν ἐστὶν
 ἄπλοῦν καὶ ἰσopaχῆς, Δισσκ.5,90.
ἰσopaχῆς-ος-υ μτυν. ὁ ἰσopaχῆς βλλ. : Ἡ-
 ρόδ. Ἰατρ.π. Ὀρειθ.8,43 (κωδ. 1.
ἰσopaθῆς-οὺς-ές γλωσσα. ὁ ἰσopaθῆς.
ἰσopaθῶν (τῶ) | πῆδον | ἔδαφος ἐπίπεδον, ὁμολόν'
 Ἡσ. ἐ ἰσopaθῶν, ἴσων τῆ γῆ. ὁμαλὸν ἔδαφος, ἰσopa-
 χῶρον : ἴλ.Ν 142 ὄρη ἄν ἴκται ἰσopaθῶν, Λουκ.
 Εἰκ.21 φυλάττειν ἐπὶ τοῦ ἰσopaθῶς αὐτήν.
ἰσopaθῶς-ον | πῆδον | κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὁμα-
 λῆν, ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν : Ἰνν.Κεφ.Τρωμ.11 ἐξ ἰσopa-
 θῶς χωρίου κ. μτ. δστ. : Ἡρ.4,201 χοῦν ποι-
 ῆσαι τῇ ἄλλῃ γῆ ἰσopaθῶν. ἰσopaθῶς ἐπιφάνεια'
 || ὁ ἐπιτιθέμενος ἐπὶ ἐπίπεδου : Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1,
 49 ἰσopaθῶ χρώματα 2) νεώτ. εἶδ. ἐν τοῖς σι-
 δηροῦν. ἰσopaθῶς διὰδασις ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς
 ἐπιφανείας διασταύρωσις ὁδοῦ καὶ σιδηροδρο-
 μικῆς γραμμῆς 1.
ἰσopaθῶ-ῶν (πῆδον) μτυν. κ. νεώτ., ὄμμ. ἰσο-
 πεδῶν, παθ. ὄορ. ἰσopaθῶθην, μτχ. παρκα. ἰσο-
 πεδῶμενος καθιστῶ τὴν ἰσopaθῶν, κάρμυ ὁμαλῆν
 τὴν ἐπιφάνειαν : ἰσopaθῶ θρόνον 2) νεώτ. μτφ.
 καταργῶ τὰς ὀφισταμένας διαφορὰς καὶ διακρι-

σεις, ἐξίσων : ὁ κομμουνισμὸς ἐπιδιώκει νὰ
 ἰσopaθῶσ τὰς κοινωνικὰς τάξεις' 3) ρημστ.
 π. ἰσopaθῶσις.
ἰσopaθῶμα-ατος (τῶ) νεώτ. ἡ ἰσopaθῶσις βλλ.
ἰσopaθῶσις-εως (ἡ) | ἰσopaθῶ | ἡ ἐνέργεια καὶ
 τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἰσopaθῶ, ἡ ὁμαλυνσις τῆς ἐ-
 πιφανείας : ἡ ἰσopaθῶσις τοῦ ἀνωμαλοῦ ἐδά-
 φους' 2) μτφ. κατάρχησις τῶν ὀφιστομένων δι-
 αφορῶν καὶ διακρίσεων, ἡ ἐξίσωσις : κοινωνικὴ
 ἰσopaθῶσις' 3) ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ λόγου, ἐκουσίο
 παραμέλῃσις, ἀτμημελῆσις.
ἰσopaθῶρος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων, τὸν αὐτὸν
 ἀριθμὸν πλεύρων πρὸς ἄλλον, ἰσopaθῆς π. Ἡσ.
ἰσopaνθῆς-οὺς-ές (πένθος) σχόλ. ὁ ἔχων ἴσων
 πένθος, ὁμοίαν λύπην : Σχόλ. Αἰσχ.Εὐμ.783.
ἰσopaράστους-ον | περῶ | σχόλ. ὁ ἴσα ὄρια,
 πέρατα ἔχων, ἄ. ἰσopaράτος : Σχόλ. Ὀδ. Α 98 .
ἰσopaρμέτρους-ον μτυν. ὁ ἰσopaρμέτρος
 βλλ. : Ψ'Ιουστ.13811.
ἰσopaρμετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὁνήκων ἢ ἀ-
 ναφερόμενος εἰς τὴν ἰσopaρμέτρον : ἰσopaρμε-
 τρικὸν πρόβλημα.
ἰσopaρμέτρος-ον μτυν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἴσων
 περιμέτρον, ὁ ἐκτενόμενος ἀλόγῳ ὡς καὶ ἄλλο
 τι : Συνέσ.71C,Πρόκλ.Τίμ.2,71D, -ἰσopaρμέτρα πο-
 λύωνα - ἰσopaρμέτρα σχήματα (ἐπίπεδα σχή-
 ματα ἔχοντα τὴν αὐτὴν περίμετρον).
ἰσopaτάλας-ον νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ φέρων ἴσα,
 ὁμοια πέταλα : ἀνθος ἰσopaτάλων' || βοταν.
 τὰ ἰσopaτάλα ὡς οὐσα. ἀνθη φέροντα ὁμοια πέ-
 тала πρὸς ἄλλα καὶ ὄλα ἐφ' ἐνὸς κονδυ-
 λώματος.
ἰσopaτής-οὺς-ές (πέτομαι) σχόλ. ὁ πέτομενος
 μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος : Σχόλ.Εὐρ. Ὀρ.321 δύο
 αἰετοὺς ἰσopaτεῖς.
ἰσopaτρος-ον σχόλ. ὁ ὁμοιος πρὸς πέτραν,
 βραχώδης : Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 192' πρβλ. ἀντίπετρος.
ἰσopaηχῆς-ος-υ (ἡχῆς) μτυν. ὁ ἔχων μήκος ἢ
 πλάτος ἐνὸς πῆχους, ἡ κατ' ἄλλους ὁ ἔχων τὸν αὐ-
 τὸν ἀριθμὸν πῆχων : Ὀππ. Ἀλ.1,213.
ἰσopaσιάζω μον. πολλαπλασιάζω, κ. παθ. ὁ
 Μάξ. Ὀμολ.90,781 δεκάς διὰ πεντάδας ἰσopa-
 σασιάζεις αὐτῇ ποιοῦσα τὴν Πεντηκοστήν.
ἰσopaλατος-ον | πλάττω | ἀρχ. λεξ. ὁ ἴσος,
 ἕμοιος, ὁ ἴσα πλάσμενος' Ἡσ. ἐν λ. ἀντίπλαστος.
ἰσopaλάτης-οὺς-ές κ. νεώτ. ὁ ἴσος κατὰ τὸ
 πλάτος : Ἀριστλ.Οικ.1345a,33, Ἀρχιμ.π. Ἀθῆν.5,209Γ'
 τοίχοις ἀμφοτέρωθεν ἰσopaλάται, - ἰσopaλατεῖς γέ-
 φυραι κ. μετὰ δστ. : Θουκ.3,21.
ἰσopaλατις-ος-υ ὁ ἰσopaλάτης βλλ. : Ἀθῆν.4,
 128D ἄρτος ἰσopaλατις ἰκῶδ.1.
ἰσopaλάτων-ων (ἰδί) μτυν. ὁ ὅμοιος πρὸς τὸν
 Πλάτωνα : ΑΠ Η,354 Νικόστρατον ἰσopaλάτωνα.
ἰσopaλευρος-ον ὁ ἔχων τὰς πλευρὰς ἴσας :
 Πλάτ.Τίμ.54A ἰσopaλευρον τρίγωνον, Πολύδ.6,631,10
 τετράγωνον ἰσopaλευρον 2) ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ τε-
 τράγωνος, ἀντίθ. ἐπερομηκῆς : Πλάτ.Θεαιτ.147E
 τετράγωνον τε καὶ ἰσopaλευρον προσείκομεν, Ἀ-
 ριστλ.ΑΠρ.73a,40' 3) π. ρητ. ἐπὶ περιόδων,
 ἰσομήκης : Ἐρμωγ.Εὐρ.4,3.
ἰσopaλῶρος ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον ἰσopa-
 λευρον, τετράγωνος : Νικόμ.Γερ. Αριθμ.2,13.
ἰσopaληγῆς-οὺς-ές (ἡληγῆται) μτυν. ἐπὶ χορδῶν, ὁ
 ἔχων ἴσας πλῆξεις χρόνου : Πορφ. Ἄρμον.296W.
ἰσopaληθῆς-οὺς-ές κ. νεώτ. ὁ ἴσος κατὰ τὸ
 πλῆθος, ἰσopaθῆς : Ξεν. Ἄγρο.2,9 καὶ οἱ ἰσopaθῆς
 ἦσαν ἐκατέρωθεν ἰσopaληθεῖς, Πάππ.332,14 σχήμα-
 τα τὰς πλευρὰς ἰσopaληθεῖς ἔχοντα κ. μετὰ δστ. :
 Θουκ.9,37 ὁλίγας ἰσopaληθεῖς τοῖς ἡμετέροις 2)
 μετὰ δστ. ὁ ἔχων ἴσων μεγέθους πρὸς τινα :
 Πολυδ.3,103 ἰσopaληθεῖς θαλάσσης ποταμοί.
ἰσopaληθόπλευρος-ον μτυν. ὁ ἔχων ἴσων ἀ-

ριθμών πλευρών : 'Ανω.Γεωμ. ἐν Πάππ.1142,21 Ισοπληθόπλασμα εὐθύγραμμα σχήματα.

ισοπληθώς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον Ισοπληθής, Ισοριθμῶς : 2) κατὰ τρόπον Ισομεγέθῃ : Εὐκλ.12,5.

ισόπνου-ος-ουν μων. ὁ ἔχων ἴσην πνοήν:Πρόδρ.

ισοπολιτεία (ἡ) κ. νεώτ. ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἢ πρό τῶν νόμων ἰσότης πάντων : 'Αριστ.ἀπ.537,Πολυδ.16,26,9 πᾶσι 'Ροδίοις Ισοπολιτεία ἐφ'ἔφισαντο' : 2) ὁμοιότητα πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἐξασφαλισμένη δια συνθήκης μεταξύ δύο κρατῶν : Πλούτ.'16.300B Λεθαδεῦσιν ἐστὶν Ισοπολιτεία πρὸς 'Αρκάδας.

ισοπολίτης (ὁ), θηλ. Ισοπολίτις ὁ ἔχων ἴσα πολιτικά δικαιώματα πρὸς τοὺς ἄλλους πολίτας, πολίτης ἐν δημοκρατίᾳ : 'Ἰώσ.Α1.12,1 ἰνάς τοῖς Μακεδόσιν ποιήσας Ισοπολίτας, ΠΔ Μσκκ.3,230 τοῦτους Ισοπολίτας 'Αλεξανδρεῖσιν εἶναι' : 2) ὁ ἔχων ὁμοιοπαίδητα πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἐπὶ τῶν πολιτῶν ρωμαϊκῆς Ισοπολιτίας πόλεως : Διον. 'Αλ.Ρωμ.Β,76' ἢ ἡ Ισοπολίτις πόλις, ἢ ἡξιωμένη τελείας πολιτείας, εἰς ἣν ἀνεγνωρίζοντο δικαιώματα ἴσα πρὸς τὰ τῶν πολιτῶν τῆς Ρώμης, λατ. micipium : 'Αππ.'Ἐμφ.Πολλ.,10 α1 Ισοπολίτιδες πόλεις' : 3) πᾶν. ἴσος, δικαίος πολίτης.

ισοπολίτις-ιδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ Ισοπολίτης βλ.λ.21.

ισοπλλαπλασιασμός (ὁ) νεώτ. ὁ πολλαπλασιασμός δύο ἢ πλείονων ἀριθμῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν παράγοντα.

ισοπλλαπλάσιος-αν νεώτ. μαθ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ προκύπτων ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο ἢ πλείονων ἀριθμῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν παράγοντα : γινόμενα Ισοπλλαπλάσια ἰτὰ ἀνάλογα πρὸς δοθέντας ἀριθμούς πολλαπλασιασθέντας ἐπὶ τῶν αὐτῶν παράγοντα ἰ.

ισόπορα ἐπίρρ. μων. ὡς ἐν ἴση μοίρα ὦν : Χρον.Μορ.6058H καὶ διατὶ ἐκάθῃσῃ ἰσόπορα μετ' αὐτέας (ἴδ. γρ. ἰσόπορα ἰ).

ισοουρία (ἡ) ἰσότης ἰσοουραμια, ἰσοτιμία : Χρον. Μορ 5516 οὐδὲν ἔχομεν ἀδελφε, πρίγκιπα τοῦ Μορέως, Ισοουρίαν.

ισοσοος-ον ὁ ἴσος κατὰ τὸ ποσόον : 'Ορνεοσφ.η.Α1λ.2' ἢ νεώτ. οὐδ. ἴσον ποσόον.

ισοπραξία (ἡ) ἰσότης πρᾶξεων μων. ἴση, ὁμοία θέσις, κατάστασησι : Εὐστ.662,35 διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν ἰσοπραξίαν τῶν ἐπιμαχομένων καὶ τὴν τοῦ τέλους ἀδηλίαν.

ισοπρένιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὕδρογονάνθραξ ἀκόρεστος, παραγόμενος κατὰ τὴν ζήρην ἀπόσταξιν τοῦ καουτσούκ.

ισόπρσευξ-ος-υ ὁ ὁμοῖος πρὸς ἰδιότητα γέροντος : Αἰσχ.Άγ78 νεαρὸς μελεδὸς στέρνον ἐν τῆς ἀνάστων ἰσόπρσευξις.

ισόπρσοικος-ον ὁ ἀντίπρσοικος βλ.λ. : 'Ἦσ. ἐν λ. ἀντίπρσοικα' : 2) πᾶν. τὸ ἰσόπρσοικον δῶρον γαμήλιον τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύμφην.

ισοπρόξενος (ὁ) 'Ἐπιγρ. ὁ ἀπολαύων προνόμια προσέων βλ.λ.1).

ισόπτερος-ον σχόλ. ὁ ἴσος πτερῶ, ταχὺς ὡς πτέρυξ : Σχόλ.Αἰσχ.Άγ.276.

ισοπτερυξ-ος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὀρθοπτερῶν τῆς οἰκοῦ τῶν περλιδῶν.

ισοπτυχῆ-ος-ές 'Ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἴσας πτυχάς : ἰσοπτυχῆς χιτώνιον.

ισόπτωτος-ον ἰπτῶσις μτγν. ἐπὶ λέξεων, ὁ ἔχων πᾶσας τὰς πτώσεις ἴσας, ἰσοσυλλάβους : 'Απολ.Δύσκ.'Ανω.αν.375B.

ισοπίθιος-ον 'Ἐπιγρ. ἐπὶ ἀγώνων, ὁ ἴσος, ὁμοῖος πρὸς τὰ Πίθια : ἰσοπίθιον μυσικὸν ἀγώνον' ἢ τὰ ἰσοπίθια ὄνομα ἀγώνος. Νέα Πίθια : Ἰσοπίθια, Αὐγουστέιο μεγάλα ἱερὰ.

ισόπυκνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ χορδῶν, ὁ ἔχων ἴσην πυκνότητα : Πορφ.'Αρμον.276W.

2) νεώτ. φυσ. ἰσόπυκνος μεταβολὴ καταστάσεως πᾶσα μεταβολὴ καταστάσεως αερίου, συντελουμένη ὑπὸ σταθερῶν ὀγκων.

ισόπυργος-ον ἀρχ. λέξ. ὁ ἴσος, ὁμοῖος πρὸς πύργον, ὁ ἔχων τὸ ὕψος τοῦ πύργου' Ἦσ. ἐν λ. ἀντιπυργος.

ἰσόπυρον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. φυτὸν τὴν φυόμενον ἐν τοῖς ἔλαισι : Διοσκ.4,121' ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν βατραχιαιοειδῶν.

ισόπυρος-ον πᾶν. ὁ θεωρούμενος ἴσος, ἰσότητις πρὸς τὸν σίτον, ἰσάξιος : ἰσόπυρος λωτός, αὐτ. ἰσόπυρος κρότων.

ισοπύγων-ωνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν πρωτειδῶν.

ισορρηκῆ-ος-ές μτγν. ἰσορροπος : Νικ.Θηρ.646.

ισορρηκίς-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτερῶν τῆς οἰκοῦ τῶν εὐκνημιδῶν.

ισορροπή (ἡ) μτγν. ἰσορροπία : Ἰργη.Νύσσ.2,1062C.

ισορρόπησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἰσορροπᾶ, ἢ ἀποκατάστασις τῆς ἰσορροπίας : Ἦρων.Γνευμ.1,1-ἰσορρόπησις τορπιλλῶν-φορτίου.

ἰσορροπία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰσότης μεταξύ ἑλλεως κ. ἀντιστάσεως, βαρύτητα : Πλάτ.Φαιδ.109Α τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἰσορροπίαν, - ἰσορροπία ἑλλεως καὶ ἀντιστάσεως ἢ ἡ κατάστασις σώματος, ἐφ' ᾗ ἐνεργοῦσιν ἰσοζυγοῦσαι πρὸς ἀλλήλας δυνάμεις : εὐσταθής ἰσορροπία, - ἔλασα τὴν ἰσορροπία του καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα' ἢ κ. μτφ. : 'Αγαθ.4,25 ἰσορροπία τοῦ χρόνου' : 2) εἶδ. ἐν τῇ γυμναστικῇ, ἡ στάσις τοῦ σώματος' : 3) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ἡ ἰσότης δύο ἢ πλείονων ἀντιθέτων τάσεων ἢ ὁμοειδῶν ποσοτήτων : ἰσορροπία πολιτικῆ-οικονομικῆ' : 4) μτφ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὁμαλή, ὕγιης διανοητικῆ κατάστασις, ἀντίθ. ἀνισορροπία : ἰσορροπία διανοητικῆ.

ἰσορροπικά (τὰ) μτγν. τίτλος δύο συγγραμμάτων τοῦ Ἀρχιμήδους περὶ ἰσορροπίας.

ἰσόρροπος-ον (ἰσορῆ) κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἴσου ρεῖων πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη, ὁ ἐν ἰσορροπία εὐρισκόμενος : Αἰσχ.Πέρσ.346 τάλατα βρῖσας οὐκ ἰσορροπῶ τύχη, Πλάτ.Φαιδ.109Α ἰσόρροπον ἢ πρᾶγμα' ἢ γεν. ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος σκέλη τοῦ αὐτοῦ μήκους : 'Ἰππ.Άγμ.19 ἰσόρροπος αὐτὸς ἑαυτῷ' ἢ ὄμ. ἐπὶ ἰσῶς πεπλατυσμένης : Ἰππ. 'Ἀρθρ.37' ἢ ὄμ. ἐπὶ ὄσπου, ὁ κυλινδρικός : αὐτ. 'Ἀρθρ.34' : 2) ἐπὶ ὄσπου ἡ μάχη, ἀδίκριτος, ἀναποσάσιτος : Εὐρ.'ἰκ.706 ἦν δ' ἀγῶν ἰσόρροπος, Θουκλ.1,105 μάχη γενομένης ἰσορροπῶ' : 3) μτ. δοτ. ὁ ὦν ἰσάπυλος : Ἦρ.5,91 τὸ γένος τὸ Ἄττικον ἐὸν ἰσόρροπον τῷ ἑαυτῶν ἢ κ. νεώτ. ὁ ἀντισταθιζῶν ἀκριβῶς ἄλλον τινὰ : ἰσορροποι δυνάμεις' ἢ ἐπὶ χρυσοῦ, ὁ ἴσου βάρους : 'Ἐπιγρ. Διήλου ἰσόρροπον χρυσίον' : 4) ὁ ἀνάλογος : Θουκλ.2,42 ἰσόρροπος... ὁ λόγος τῶν ἔργων φανείν' ἢ κ. ἐμπροθ. ὡς ἐπίρρ. ἀναλόγως, ἐν ἀναλογία : Πλάτ. Βούλομαι αὐτοῦς κληρονόμησαι ἐξ ἰσορροπού μοίρας.

ἰσορροπῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ., μτφ. παθ. παρακ. ἰσορροπημένος εὐρίσκιμος ἐν ἰσορροπία : Πλάτ. Νόμ.733C ἐν φ' δ' αὖ βίῳ ἰσορροπεῖ' ἢ κ. μτ. δοτ. ἰσοσταθιζῶν, ὄθ. ἐξουδετερώων : Πολυδ.1,1,1 ἐδόκει... ἰσορροπεῖν τοῖς ἐκ τῆς βροθιάς συμφέρουσιν' : 2) νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ. ἐν μτχ. παθ. παρακ. ὁ εὐρισκόμενος ἐν ὑγιεῖ πνευματικῆ κατάστασει, ὁ λεγομένος : ἀνθρώπος ἰσορροπημένος' : 3) ἰσραηλ.π. ἰσορροπησις.

ἰσορρόπως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἰσορροπῶν, ἐν ἰσορροπία : Ἰππ.'Ἀρθρ.43 ἰσορρόπως ἀφιέναι, Πλάτ.Φαιδρ.247B' πρδλ. Δίων Κ 41,61 ἰσορρόπως ἀγωνίζεσθαι.

Ισόρρυμος-ον νεώτ. μαθ. ὁ ἔχων ἴσην ρύμην βλ.λ. ἐν εἰδ. σμ. : **Ισορρυμὸς** ἐπιφάνεια, **Ισορρυμᾶς-ον** πθ. ὁ τοῦ αὐτοῦ, τοῦ ὁμοίου ρυθμοῦ : Πινδ. Παιάν. 90.

Ἴσος-η(ν) κ. μαν. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. Ἴσος κ. Ἴσος, κρητ. κ. ὄρκ. Ἰσός, μαν. Ἴσος-σ-ον, δημ. κ. Ἴσος-ια-ο, συγκρ. Ἰσαίτερος, μτ. δοτ., σπαν. μτ. γεν. Ἰάψ. κτ. Ὄωμ. Μ. 649 I, μτ. δοτ. κ. αἰτ. τῆς ἀναφοράς κ. ἀπολ. ὁ οὐτός ὢν κατὰ πᾶσόν, διαστάσεις, ὄζειαν πρὸς ἄλλον τινά, ὁ ὁμοῖος, ἀντιθ. ἄνισος : Ἰλ. Η 205 ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῆδος ἄπισσον, Ὀδ. Γ 290 κύματα ἴσα ὄρεσσιν, Ἦρ. 2, 32 ἐν τῇ πάντας κίρασι τοῖς ἄγουσι τὸ μέγαθος ἴσους, Εὐρ. Φοῖν. 547 οὐδ' οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον, Ξεν. Ἀν. 5, 432 οὐ πολλοὺ δέοντας ἴσους τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος εἶναι, Ἐρωτῶν κτ. 64 κ' ἴσα τῆ δὲν εὐρίσκειτο σ' Ἀνατολή καὶ Δύση, παροιμ. ὅλα τὰ δάχτυλα δὲν εἶναι ἴσα ἢ ὅλοι οἱ ἀνθρώποι δὲν εἶναι τῆς αὐτῆς ἀξίας, φρ. δημ. γίνουσι ἴσα κ' ἴσα μὲ . . ἰ φέρουσι οὕτω πρὸς τινα ὑποδέεστερον ὡς ἐν εἰ-μεθα ἴσοι ! || τὸ ἀντικ. τῆς συγκρίσεως παραλείπεται ἀναπληρούμενον διὰ τοῦ ὑποκειμένου, κ. ἀντὶ τῆς δοτ. τοῦ πράγμ. τίθειαι ἡ δοτ. τοῦ πρὸς. : Ἰλ. Α 163 οὐ μὲν σοί ποτε ἴσον ἔχω γέρας ἴένν. τῷ σῶ γέραί, Εὐρ. ΙΑ 262 τοιοῦδ' ἴσας ἄγων ναῦς ἴένν. τοῖς τῶνδε, Δημ. 172 ἴσα τοῖς νῦν στρατηγοῖς ἀγάθ' εἰργασμένους || μεθ' Ὀμ. ἐπομένου ἀναφορικοῦ : Ἀριστφ. Ἐκκλ. 173 ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μετὰ ὄσον-τρομα ὄντι, Δημ. 634 τὰ ἴσα ὀφείλεις ὄσονερ ἂν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ δράσῃ || συνήθ. ἐπιαναλαμβάνεται : Ἦρ. 1, 2 ταῦτα μὲν δὴ ἴσα σφί πρὸς ἴσα γενέσθαι, Εὐρ. Φοῖν. 750 ἴσους ἴσασιν . . ἀντιθείς, Πλάτ. Νόμ. 774 C ἴσα ἀντὶ ἴσων λαμβάνειν, ἐκδοῦ-αι, - συζητεῖ ὡς ἴσος πρὸς ἴσον || ἴδιος ἐπὶ τῆς συμμετρίως οἴνου μεθ' ὕδατος κ.δ. : Κρατίν. 184 αἰτουμένων αὐν τῶν μὲν πλεόν οἴνων τῶν δὲ ἴσον ἴσων φασκόντων κίρασσαι, Ἀριστφ. Πλ. 132 κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένους τὸ ἴσον ἐν ἐπιρρ. σμ. ! πρβλ. στ. Ἰπν. 1040 D διδάναι γάλα καὶ οἶνον πίνειν ἴσον ἴσῳ 2) τὸ αὐδ. ὡς ἐπίρρ. κ. κτ. πληθ. μτ. δοτ. κ. ἀπολ. συνήθ. ἐπομένου τοῦ καί, ἡ καὶ ἐξηγητημένης προτ. εἰσαγομένης διὰ τοῦ ὄσπερ, ὥστε, ὡς, ὅτε, ὄσονερ, ἐξ ἴσου, ὁμοῖος : Ἰλ. 603 ἴσον γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἄχαιαι, αὐτ. Ε 71 ἴσα φίλοισι τέκυσσιν, αὐτ. 441 μηδὲ θεοῖσιν ἴσ' ἔθελε φρονέειν, Ἦρ. 8, 132 τὴν δὲ Σάμον ἠπιατέατο δόξῃ καὶ Ἡρακλέας στή-λας ἴσον ἀπέχειν, Σοφ. Οἴ 1347 δειλίαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον, αὐτ. Οἴ 1187 ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζῶσας ἐναριθμῶ, αὐτ. Ἠλ. 532, Εὐρ. Ὀρ. 882 τὸν δ' ὥστε ἀδελφῶν ἴσα φίλω ληπού-μενον, αὐτ. Ἰων. 1363 ἴσον γάρ σ' ὡς τεκοῦσ' ἀσπάζομαι, αὐτ. Ἦρ. 667 ἴσον δ' ἐν νεφέλαισιν ἀστρων γαῖταις ἀριθμὸς πέλει, Δημ. 191 τότε ἴσον τοῦ πραχθῆναι ἀπέχει ὄσονερ πρὶν δό-ξαι || ὁμ. ἐν ἐπιρρ. σμ. μτ. πρὸθ. (ἔξ, ἐν, ἀπό κ.δ.) : Ἦρ. 7, 135 οὐκ ἐξ ἴσου γίνεται ἡ συμφου-λιῆ ἢ ἐς ἡμέας τεινούσα, Σοφ. Ἀντ. 516 εἰ τοί σφε τιμῆς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεδαί, Εὐρ. ΙΑ 1199 ἐν ἴσῳ γάρ ἢν τὸ δ', Ὄωκ. 2, 60 καὶ μὴ σαφῶς διδά-ξας ἐν ἴσῳ καὶ εἰ μὴ ἐνεθυρήθη, αὐτ. 3, 40 δια-φυγών τοῦ ἀπὸ τῆς ἴσης ἔχθροσ, Δημ. 179 οὐδ' ἀπ' ἴσης ὀρώ τοῖς τ' ἄλλαις Ἑλλάσῃ || νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἀνταποδίδω τὰ ἴσα ἢ ἀντεκιδιόμαι 3) ἐπὶ πρὸς, ὁ ἀπολούων τῶν αὐτῶν πρὸς ἄ-λλον τινά δικαιομάτων : Ἀριστφ. Πολιτ. 1295 β, 25 βού-λεται θε γέ ἢ πόλις ἐξ ἴσων εἶναι καὶ ὁμοῖων, - οἱ πολλῆται εἰς τὰ δημοκρατικὰ πολιτεύματα εἶναι ἴσοι ἐνάθιον τὸ νόμασ || νεώτ. φρ. πρῶτος ἐν ἴσοις ἢ πρὸς θήλωνσιν τυπικῆς ὑπερο-

χῆς κατὰ παράδοσιν ἢ τιμῆς ἔνεκα ἀσυγγωρι-ζομένης, λατ. gratus inter partes 4) ὁ καθ' ὁμοίαν ποσότητα πρὸς ἄλλον τινά μεμερισμένος, μοιρασμένος : Ἰλ. 1318 ἴση μοῖρα μόνοντι, Κρατίν. 250 τὴν ἴσην ἔχων . . μοῖραν || ἢ ἴση ὡς οὐσ. ἢ ἰσομοῖρια : Ὀδ. 1, 42 ἢ τις μὴ ἀτεμυδόμενος κίσι ἴσος, Σοφ. Οἴ 810 οὐ μὴν ἴσην ἔτιονεν || κ. ἐμπροσθ. ἀκρι τῆς ἴσης μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἰσότητος ἢ Δημ. 61 οὐκ ἀκρι τῆς ἴσης ἕκαστός ἐστιν εὐνούς || ὁμ. τὰ ἴσα ὡς οὐσ. : Ἦρ. 6, 11 τῶν θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων || ὁμ. ἐπὶ ἴσῃς (ἐνν. μοῖρα) ἐπίσης βλ.λ., εἰς ὁμοίαν μοῖραν, ὁμοῖος : Ἦρ. 1, 74 ἐπὶ ἴσῃς διαφέρειν τὸν πόλε-μον πρβλ. Δημ. 261, Πολυδ. 1, 18, 10 ἐν φρ. τῶν ἴσων μετέχειν - τυγχάνειν τινί, ἀντιθ. πλεονεκτεῖν : Ξεν. ΚΠ 2, 2, 20 ὥστα μὴ ἴσων ἕκαστον τυγχάνειν, ἄλλα τοὺς κρατιστάς καὶ τιμᾶς καὶ δούρας πλεονεκτεῖν 5) ἐπὶ ἰσομορίας, ἰσότητος δι-καίων τῶν πολιτῶν αὐτονόμου, ἐλευθερίας πολι-τείας, οἷα ἢ τῶν Ἀθηναίων δημοκρατία : Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 45 ὡς τῆς πολιτείας ἴσομένης ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοῖοις, Αλογίν. 1, 5 ὄντι δὲ τοῖς τὴν ἴσην καὶ ἔνομον πολιτείας ἔχουσι, Δημ. 320 ἐπὶ ποίας ἴσῃς καὶ δικαίας προφάσεως || ὁμ. τὰ ἴσα ὡς οὐσ. συναπτόμενον μτ. τοῦ τὰ ὁμοῖα ἢ τὰ δίκαια, ἢ ἰσότης τῶν δικαιωμάτων : Δημ. 536 τῶν ἴσων καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἠγεῖται ἐαυ-τῷ μετῆβαι ἐν τῇ δημοκρατίᾳ || ὁμ. ἢ ἴση (ἐνν. δίκη) : Ὄωκ. 4, 105 τῆς ἴσης καὶ ὁμοίας με-τέχοντα 6) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πρὸς, ὁ εὐθύς, ὁ δίκαιος : Σοφ. Φιλ. 685 ἴσος δὲ ἴσοις ἀνήθ, Πλάτ. Νόμ. 957 C κρή τὸν μέλλοντα δικα-στήν ἴσον ἔσεσθαι, Δημ. 844 ἂν περ ἴσοι καὶ κοι-νοὶ γένεσθ' ἠμῶν ἀκραταί, Πολυδ. 6, 25, 5, 3 α-τούς γενέσθαι κριτὰς τῶν πραγμάτων ἴσους καὶ δικαίους || κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἴσ(ν) ὡς οὐσ. τὸ δίκαιον, τὸ ὀρθόν, τὸ σωστό : Ἀριστφ. Ἀχ. 354 ὥστα βάλλειν καὶ βῶαν ἐθέλειν τ' ἀκού-σαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρων ἰσχόλ. ἐπὶ μετὰ με-ταφορᾶς τοῦ κίραμένου οἴνου πρὸς ὄδω ἴσον' λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν καὶ ἀκούσαι, παροιμ. τὸ κάθε ἴσα δὲν βαρεῖ ἢ τὸ δίκαιον δὲν φέρει διενέξεις, - δὲν ἀγαπᾷ τὸ ἴσ' κ. κτ. πληθ. : ἂ Θεός τὰ ἴσα θέλει || νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ εἰλ-κρινής, ὁ ντόμπρος : Ἰσῆλος ἀνθρώπος || φρ. πηγαινέται τὸν ἴσο δρόμῳ (ζῆ ἐντίμως, εἰλικρινῶς, - ἐφυγε ἀπὸ τὸν ἴσο δρόμῳ καὶ καταστράφη 7) σχόλ. ὁ ἐπαρκής, ὁ κατάλληλος : Σχόλ. Ὄωκ. 7, 27 ἢ ἴση φουρᾶ ἰέρημι, ὁ Σχολ. τὸ τεταγμέ-νη ἢ, αὐτ. 1, 132 ἴσος τοῖς παροῦσι 8) ἐπὶ ἐδῶ-φους, ὁ μὴ παρουσιαζόμενος ἀνωμαλίας, ὁμαλός, ἐπιηρεδός : Ξεν. Ἀν. 4, 6, 18 οὐδὲ γάρ νῦν ἐθέλουσι καταβάσιν εἰς τὸ ἴσον ἠμῶν || κ. ἐν φρ. : Ξεν. Ἀν. 1, 8, 11 ἐν ἴσῳ καὶ βραδείως προσιέναι ἢ ἀ παρῆνται μὲ ὁμοῖα βήματα, ὥστε τὸ μέτρον νά μὴν ἴσον || γεν. ὁ ἐκτενόμενος εἰς ἐξ-εῖναι γραμμῆν, εὐθυτενός, ἀντιθ. κελικικός, κυρ-τός : Φιλῶν. Ἰω. Ἰγνομ. Α Πρ. 2, 27, - ἴσος τοῖχος, - στέκει ἴσος ἀντὶ τῆς μαρμαροκόλονα 9) δημ. τὸ ἀρ. ὡς οὐσ. εἶδος νησιωτικοῦ χοροῦ 10) νεώτ. μαθ. τὸ οὐδ. ἐν ἐπιρρ. σμ. πρὸς θήλωνσιν ἀριθμητι-κοῦ συμπεράσματος, συμβολιζόμενον καὶ διὰ τοῦ σημείου = : τρία ἐπὶ πέντε ἴσον δεκαπέντε. **Ἰσοσαφρόλη** (ἢ ἰσένοσ) φρ. ἀρωματικὸν ἔλαιον. **Ἰσοσθένεια** (ἢ ἰσθένος) ἢ ἰσότης τοῦ ἰσο-σθενόσ, ἰσοδυναμία : Ἐπικ. ἄπ. 36, Διομ. Α 974 : ἢ φίλος, χαρακτήρ δύο κρίσεων ἢ συλλογισμῶν καταληγόντων λογικῶς εἰς ἀντίθετα συμπεράσματα. **Ἰσοσθενής** - οὐς - ἐς ἰσθένος ὁ ἔχων ἴσον σθέ-νος, δύναμι, ἰσοδύναμος : Δημ. 6, 284 κενίαν Ἰσοσθενῆ πλάστῳ ποιεῖν, Ὀππ. Ἀλ. 2, 466 ὄσθμαν-τος ἰσοσθενῆς ὄρ.

ισοσθενία (ή) μτγν. ή Ισοσθένεια βλ.λ.: Κλήμ. 'Αλ.877.
ισοσθενά-έω μτγν. έχω ίσον σθένος, δύναμιν : Γαλ.Χρ.Μορ.1,19 | κινήσεων | κατ' ίσον άμφοιν Ισοσθενουών' || όμ. επί επιχειρημάτων : Διογ.Λ 9,73.
ισοσθενώς έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον Ισοσθενή, Ισοδύναμον : Γαλ.9,81.
ισοσκελία (ή) (σκελέσ) μτγν. κ. νεωτ. ή Ιδιότης του Ισοσκελούς, ή Ισότης των σκελών : Πτολ. Τετρόβ.125 κατ' Ισοσκελείαν.
ισοσκελής-ούς-ές κ. νεώτ. ό έχων ίσα σκέλη : Πλάτ.Τιμ.54,Α τολν δη δυοιν τριγωνοιν το μέν Ισοσκελές μίαν είληχε φύσιν' || το ούδ. ώς ούσα : 'Αριστ.Λ'Υστ.Αίθ.14' 2) νεώτ. μτφ. επί του κρατικού προϋπολογισμού, ό έχων τά σκέλη εσόδων και έξόδων ίσα, ό παρουσιάζων Ισοζύγιον ζαπανών και έξόδων' 3) επί αριθμών, άρτιος, ζυγός, άντιθ. σκαληγός, περιττός : Πλάτ. Εύθφρ.12D **δς άν μήν σκαληγός ή άλλ' Ισοσκελής** 4) γραμμ. επί περιόδων, ή έχουσα ίσα κώλα : Έρμιογ.Εύρ.4,3' 5) Ιατρ. επί επιδέσμων, ό έχων ίσας ούρας : 'Ηλύδ.Χερ.π.'Ορειθ.48,62.
ισοσκελία (ή) μτγν. ή Ισοσκελεία βλ.λ.: Πρόκλ. Τετρόβ.178.
ισοσκελής (Ισοσκελής) νεώτ. ελδ. επί του κρατικού προϋπολογισμού κ. επί λογαριασμών, καθιστά τινά Ισοσκελή βλ.λ. έν ειδ. σημ., μέ ίσα έσοδα και έξοδα' 2) ρηματ. π. Ισοσκελείω, Ισοσκελείκος.
ισοσκελιός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις την Ισοσκελείαν : Ισοσκελικόν σημείον | σημειον έπιφανείας κοικωκώρτου |.
ισοσκελής-εως (ή) νεώτ. ή Ισότης δύο σκελών' 2) μτφ. επί του κρατικού προϋπολογισμού, ή πράξις του Ισοσκελιζώ.
ισοσμάραγδος-ον μον. ό ίσος σμαράγδω : Στουδ.Θεόδ.1809 **Ισοσμάραγδος βροή δακρυών**.
ισόσπορον (πδ) νεώτ. βοταν. όνομ. της συνομοταξίας των πτεριδοσπόρων βλ.λ.
ισόσπριος-ον ό ίσος, όμοιος προς όσπριον : Σχόλ.'Απολλ.Ρ 1982' 2) ειδ. έντομόν τι συσπειρόμενον και γινόμενον ώς όσπριον, ά.Ιουλος βλ.λ.: Σοφ.άπ.363 όνος Ισόσπριος.
ισοστάδην | Ιστημι | έπίρρ. άρχ. λεξ. μέ ίσην δύναμιν, αντίστασιν, Ισοστάδης Σουιδ. έν λ. άνταγωνιστής (πιθ.έσφ.φρ. άντι στατάδην,ά.Ισοστασίως).
ισοσταθμής-ούς-ές μτγν. ό Ισοσταθμος βλ.λ.: Πτολ.Τετρόβ.98.
ισοσταθμία (ή) | σταθμιζώ | μον. κ. νεώτ. Ισοροπία, Ισοζυγία : Καλλιγ.Όαν.8λ.262 έκλείπει έξ άρχής ή Ισοσταθμία.
ισοσταθμιζώ (Ισοσταθμής) νεώτ. φέρω εις Ισοσταθμίαν, Ισοροπίαν δύο πράγματα προς άλληλα, Ισοροπώ, Ισοζυγίζω' || κ. άμθ. Ισοσταθμώ βλ.λ.' 2) ρηματ.π. Ισοσταθμιάζω.
ισοσταθμισ-εως (ή) νεώτ. ή πράξις του Ισοσταθμιζώ βλ.λ., ή Ισορρόησις δύο πραγμάτων.
ισόσταθμος-ον (σταθμός) μτγν. κ. νεώτ. ό έχων ίσον σταθμόν, βάρος προς άλλο τι, ό Ισορροπος : Διοσκ.1,44, 'Αππ.Σικελ.3' 2) επί σφυγμού, ό κανονικός : Γαλ.19,641.
ισοσταθμώ-έω άρχ. λεξ. κ. νεώτ. όμθ. είμαι ίσος κατά το βάρος προς άλλον τινά, Ισοδορής, Ισόζυγος Σουιδ.έν λ. άγουασιν' πρβλ.Ισοσταθμιζώ.
ισοστασία (ή) | Ιστημι | νεώτ. γεωλ. θεωρία, καθ' ήν ό φλοιός της γής πρέπει να εύρίσκηται διαρκώς εις κατάστασιν Ισοροπίας και πάσα διατάραξις της καταστάσεως ταύτης να έξουδετερώνται δια καταλλήλων φαινομένων.
ισοστάσιος-ον | Ιστημι | ό Ισοστάσιος βλ.λ., ό Ισοδαρής, ό Ισοζυγος : Πλούτ.Γράμκ.17 **Ισοστάσιον χρισμόν** || Ισοδύναμος προς τινά : 'Ιππ.

'Επιστ.16, Δαμάσκ.'Αρχ.91 **άρ' ούν Ισοστάσιος τώ Κρόνω ό Ζεύς** ; || κ. μτφ. ό Ισορροπος : αὐτ.'Αρχ.122' || το ούδ. πληθ. ώς έπίρρ. : Φιλ. 1,462 **Ισοστάσια βαινειν**.
Ισοστασίος έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον Ισοστασίον βλ.λ. : Πολυδ.8,11.
Ισοσταθμ-έω μτγν. Ισοσταθμώ βλ.λ. : Λιδάιν. Πρωγ.43,2.
Ισοσταλέχης-ους (δ) νεώτ. κορμός έχων τά δύο άκρα Ισοαχθ.
Ισοστοιχία (ή) μον. Ισότης στοιχών, σειρών : Κίναμ.321' **Ισοστοιχία παρατάξεων**.
Ισοστοιχος-ον μτγν. ό έχων ίσους, κανονικούς στοιχους, ό κατέχων αντίστοιχον θέσιν προς άλλον : Σιμηλίκ.Όβρ.156,18' || γλώσσ. του άντίστοιχος : Σχόλ.Εύρ.'Ανδρ.745.
Ισοστοιχίω-έω μτγν. επί γραμμάτων, άντιστοιχώ' ΑΒ 811,21 **ε** άντιστοιχεί τά δασέα τοις φιλοίς, τούτέστιν Ισοστοιχεί' πολλάκις γάρ εις τών τόπων των φιλών τά δασέα τίθεσθαι : Σιμηλίκ.Φυσ.408,13.
Ισοστροφή (ή) μτγν. σχέσις, άνταπόκρισις : Φιλόπ.'Ιω.'Υπομν.ΑΠρ.40,3.
Ισοστροφος-ον | στρέφω | μτγν. επί χορδών, ό ίσως έστραμμένος, στριμμένος, κλωσμένος : Νικόλ.'Αρμον.ό **Ισοστροφος χορδαί**' 2) ό άντίστροφος : Σέξτ.'Ερμ.Μαθ.7,6, Δαμάσκ.'Αρχ.312 **ανάγκη πέν προς πάν Ισοστροφον είναι ή έτερον**.
Ισοσπύριτος-ον (κρίνω) σχόλ. ό αμφιβολος : Σχόλ.'Όππ.'Αλλ.90 (έξήγ. του άμφήριστος).
Ισοσυλλαβία (ή) | Ισοσυλλαβισθί | μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. επί λέξεων, Ισότης συλλαβών : 'Απολλ.Δύσκ. 'Επίρρ.174,1δ.
Ισοσυλλαβος-ον (συλλαβή) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ.επί λέξ., ή περιέχουσα Ισαριθμους συλλαβας προς άλλην τινά : Πλούτ.'Ηθ.739Λ, 'Απολλ.Δύσκ. 'Αντων.11,8' || νεώτ. τά Ισοσυλλαβα ώς ούσα. όνόματα έχοντα Ισας συλλαβας εις άλλας τας πτώσεις, άντιθ. περιπτοσύλλαβα : τά όνόματα της πρώτης και δευτέρας κλίσεως είναι Ισοσυλλαβα.
Ισοσυλλάβω-έω μτγν. γραμμ. επί λ., έχω ίσας Ισαριθμους συλλαβας : 'Απολλ.Δύσκ.'Αντων.11,20.
Ισοσυλλάβως έπίρρ. άρχ. λεξ. κ. νεώτ. δι' Ισαριθμών, ίσων, συλλαβών : Στεφ.Βυζ.έν λ. 'Αβσι. ΕΜ 552,34.
Ισοσυσχητική γραμμή νεώτ. μετεωρολ. έν χρ. κτ. πληθ. αι γραμμαι άς δυνάμεθα να χαράξωμεν ένδεικτικώς επί του γεωγραφικού χάρτου της ύδρογειας, κατά μήκος των οποίων ή συσχέτισις μεταξύ δύο μετεωρολογικών στοιχείων | καταστάσεων | έχει την αυτην τιμήν | κατ' εϋθην ή αντίθετον λόγον |, οίον αι επί του γεωγρ. χάρτου γραμμαί προς δήλωσιν της συσχέτισεως της μέσης κατά τών χειμώνων πιέσεως εις τους πόλους και της άνά την Μεσόγειον, δεδομένου δυτας ότι αυξανόμενης της εις τους πόλους πιέσεως έλαττωται ή άνά την Μεσόγειον.
Ισοσώματος-ον σχόλ. κ. Ισοσώμος ό έχων ίσον, όμοιον σώμα προς άλλον τινά, γλώσσ. του άντίστοιχος : Σχόλ.Εύρ.'Ανδρ.745.
Ισοταγής-ούς-ές (τάττω) μτγν. ό κατά τάξιν άντίστοιχος προς άλλον : Φιλόλ. | δ.γρ. | Θεολ.'Αριθμ.δ1 **Ισοταγεις χώραι**.
Ισοταλαντικός-ή-όν νεώτ. μετεωρολ. συνήθ. κτ. πληθ. Ισοταλαντικά γραμμαί ή καμπύλαι αι επί του χάρτου καμπύλαι γραμμαί αιτήεις ένουσι τους τόπους, εις ούς τά εύρος της έτησίως μεταβολής της θερμοκρασίας έχει την αυτην τιμήν.
Ισοτάλαντος-ον μον. κ. νεώτ. ό έχων ίσον, όμοιον βάρος, Ισόζυγος : Εύστ.Πον.158,40.
Ισοταλαντώ-έω μον. έχω το αυτό βάρος προς άλλον.
Ισοταυρος-ον ό όμοιος ταύρω : Σοφ.ΟΤ 478 (πιθ.).

ισοτάχεια (ή) μγν. ἴση ταχύτης : Σιμπλίκ. Φυσ.109,23.

ισοτάχης-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἴσην ταχύτητα πρὸς ἄλλον, ὁ ἔξ ἴσου ταχύς : Ἀριστλ.Φυσ.216α,20 ἰσοταχὶ ἄρα πάντ' ἔσται, Πολύβ.10,44,9 κατὰ τὸν χειρισμὸν ἰσοταχὴ καὶ σύμφωνα κ. μτ. δοτ. : Ἀριστλ.Φυσ.240α,8· 2) ἐπὶ σφαιρῶν, ὁ κανονικός : Γαλ.8,459· || ὁ διατηρῶν σταθερὰν κίνησιν, ἀντιθ. ἀνισοταχῆς.

ισοτάχῃ-ειω τρέχω ἐξ ἴσου ταχέως πρὸς ἄλλον : Θεόφρ.ἀν.89,11, Ἠλιοδ.Α18,8,17 τοὺς δὲ ὡς ὑπὸ τῶν δεισῶν εἰς τὸ ἐπισηπεδὸν τῆς πορείας ἰσοταχεῖν ἀδυνατοῦντας.

ισοταχῆς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἰσοταχῆ, μὲ ἴσην ταχύτητα : Ἀριστλ.Μηχ.848α,16, Στράβ.1,2,17 τοῦτο βεβημεν ἐν ταῖς ἐννέα ἡμέραις διηνύσθαι ἰσοταχῶς.

ισοτέλεια (ή) κ. νεώτ., βρωιτ. **Φισοτέλια** ἡ ἰδιότης τοῦ ἰσοτελοῦς βλ.λ., ἡ ἰσότης εἰς τὰς δημοσίους εἰσφοράς : Ξεν.Ἐλλ.2,4,25 καὶ εἰ ἔξαι εἰεν, ἰσοτέλειαν ἔσσεσθαι || κ. νεώτ. γεν. ἡ ἰσότης τῶν καταβαλλομένων φόρων· 2) κτ. ἐπέκτ. ἡ ἰσότης πρὸ τοῦ νόμου.

ισοτέλεστος-ον (τέλω) ὁ ὁμοίως κατεσκευασμένος, ὁ ἀκριβής : Νέων.Δ18,247 ἰσοτέλεστον μίμημα· 2) ὁ ἴσα τέλῃ παῖν, οἷον ἐπὶ τοῦ βασιλάτου, ὁ εἰς πάντας καινὸς ἐρχόμενος : Σοφ.ΟΚ1220 ὁ δ' ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος . . θάνατος ἐς τελευταῖαν ὁμοίως ἀποθνήσκουσι οἰ τοιοῦτοι | **ισοτελευτήτων** (τῶ) σγόλ. ἡ ἰσότης κληρονομίας : Σχολ. Ἐρμ.ογ.4,169,14 ἐκατὰ γὰρ τὸν νόμον κληρονομεῖ τὸ ἴσον ὁ νόμος (τῶ γνησίῳ) διὸ καὶ ἰσοτέλετον ἐκλήθη ε.

ισοτέλης-ους-ές (τέλος) κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν μετοικῶν, ὁ ἔχων ὑποχρεώσεις χρημασι καὶ σώμασι ἴσας πρὸς τὰς τῶν πολιτῶν Ἀθηναίων : Λυσ.ἀν.225S, Ἀριστλ.Πολ.Ἀ8,58,2 αἱ τε τοῖς μετοικαῖς καὶ τοῖς ἰσοτέλει καὶ τοῖς προξέναις γιγνόμεναι || νεώτ. ὁ ἴσα τέλη ἀποτίνων, ὁ ἔξ ἴσου φορολογούμενος || νεώτ. κ. παθ. ὁ δι' οὗ καταβάλλεται τὸ αὐτὰ τέλος : ἰσοτελεῖ ἀμειροματὰ· 2) μτρ. ἐπὶ τῆς ἴσας, ὁ ἰσότημος : Ὀρφ. ἀπ.163 ἰσοτελής τῶ Διί.

ισοτελής-ους-ές (τέλω) μγν. κ. νεώτ. ἰσότης, ἐπίπεδος : Τιμόθ.Γαζ.π.Ἀριστοφ.Βυζ.147,4 (ἰσποι) τὰ νῦτα ἰσοτενετεῖς.

ισοτερπῆς-ους-ές μον. ὁ παρέχων ἴσην τέρψιν : Στοῦδ.Θεοδ.190.

ισοτεράγωνος-ον μγν. ὁ τεσσάρων ἴσων ὀρθογωνίων : Ψ᾿ Ἡρών Πολιορκ.238ψ ἰσοτεράγωνος συναγωγή.

ισόταχος-ον μγν. ὁ ἴσος ἢ ὁ ὁμοῖος τὴν τέχνην, ὁμότεχνος, συντεχνίτης : Πλούτ.Εὐγ.9 τοῖν ἰσοτάχων αὐλήταιν.

ισότης-πτος (ή) (ἴσος) κ. μαν. κ. νεώτ. ἡ σχέση μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων ἴσων πραγμάτων ἢ ἐνιαυτῶν, παντελῆς ταυτότης : Εὐρ.Φοῖν.536 ἰσότητα τιμῶν, Πλάτ.Νόμ.757B θυοῖν γὰρ ἰσοτήτων οὐσῶν, Α16,Ροδ.718 τοῦ λόδου τὴν ἰσότηταν ὁ Λιβιδιτρος διδάσκει, - ἰσότης ἐπιφανείων - κοινωνικὴ ἰσότης (ἡ ἔξομοσις τῶν κοινωνικῶν τάξεων), - πολιτικὴ ἰσότης || ὁμ. μαθ. : Πλάτ.Γοργ.508A ἰσότης γεωμετρική· 2) δικαιοσύνη, ἀμεροληψία : Πολύβ.2,38,9 δύο συνεργοῖς χρωμέναι . . ἰσότητι καὶ φιλανθρωπίᾳ· 3) ἐπὶ τῆς γῆς, ὁμοιότης, ὁμοιομορφία : Ἐπικ.Φασ.11,10. **ισοτιμω-ματος** (τῶ) ἀρχ. λεξ. ἴση τιμῆ, ἀξία ἀγοραπωλησίας : Ἡσ.ἐν.Α. ἰσωνία.

ισοτιμία (ή) κ. νεώτ. ἴση, ὁμοία τιμῆ, ἴσως ἐν τῶ πολιτικῷ βίῳ, ἰσότης προνομίου : Ξεν.Ἐρ.8,10 οὐ γὰρ τυράννοις ἰσοτιμίας . . ἔνεκα νομίζουσι τοῦτους τρέφεσθαι (δ.γρ. ἰσότητος), Λουκ.Ἄλ.34

ἐξ ἰσοτιμίας διαλέγεσθαι τινι· 2) νεώτ. ἰσότης τῆς ὀνομαστικῆς καὶ τῆς ἀγοραστικῆς, τῆς πραγματικῆς ἀξίας χαρτονομίσματος, συναλλάγματος ἢ χρηματιστηριακοῦ τίτλου.

ισότιμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀπολαύων ἴσην τιμῆς, ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ προνόμια : Λουκ.Νεκρ.Δ24,3 ἰσότημος ἔσται Μασώλωλος καὶ Διογενῆς Πλατ. Ἄστ.19 ἢ πρῶται καὶ ἰσότημοι, Καισάρ.Διδ.ἐν Σάβ.3,59 οἱ δύο ἰσότημοι καὶ αὐτοδύνομοι πρέσβεις κ. συγκρ. : Δίων Χρ.39,4 ἰσοτιμότεροι τοῖς κρατοῦσιν || τὸ ἰσότημον ὡς οὐσ. ἡ ἰσοτιμία βλ.λ. : Φιλ.2,246· 2) γεν. ὁ ἴσος ἀξίας : Φιλ.2,248 ἀμάρτημα ἀκούσιον ἰσότημον ἐκούσιω, Ἡρωδιαν.2,3,6 τὸ ἰσότημον δυσέφικτον ἐν ταῖς ἀμοιβαῖς, κτήματα ἰσότημα || ἴσος, ἰσάροπος : Αἰν.Ζ110,1 ἰσότημος μάχη· 3) πόπ. ἀξιωματὶ παρὰ Πτολεμαίοις : τῶν ἰσοτήμων τοῖς πρῶτοις φλοις.

ισότιμος ἐπίρρ. μγν. κατὰ τρόπον ἰσότημον, ἐν ἴση τιμῆ : Ἀθην.5,177C εἰ τις ἰσοτήμως πινᾶς τοῦτοῖς ἀνει, Ἐπιγρ. ζώντα . . ἰσοτήμως.

ισότοιχος-ον σγόλ. ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔχων ἴσους τοίχους ἢ πλευρὰς ἐκατέρωθεν : Σχολ.Ἰλ.Α.306.

ισότομος (τῶ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου τῶν κωδωνοειδῶν.

ισοτονία (ή) μγν. κ. νεώτ. ἰδιότης τοῦ ἰσοτόνου, ταῦ ἔχοντος ἴσον τόνον, ἴσην ἔντασιν : Πορφ. Ἀρμον.287ψ, - ἰσοτονία αἰσθησῶν· 2) νεώτ. ἰσπρ. ἡ κατάστασις τῶν ὑγρῶν ἢ τῶν διαλυμάτων τῶν ἐχόντων ὁσμωτικὴν τάσιν.

ισοτονικός-ή-ον νεώτ. φυσιολ. εἶδ. ἐν τῷ ὄρω ἰσοτονικῆ συστολῆ ἢ συστολῆ τοῦ μυῶς ἢ προκλουμένη ὑπὸ ἐρεθισματος.

ισοτονισμός (τῶ) νεώτ. φαρμακ. ἡ μετατροπὴ τῆς πυκνότητος φαρμάκου πινός, προωρισμένου πρὸς ἔνεσιν τῆς προσθήκη ἢ ἀφαίρεσις ὕδατος ἢ φυσιολογικῶ ὄρω.

ισότονος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔξ ἴσου τεταμένος, τεταμένος : Γαλ.1811,351 ἰστόνος βροχός, Παύλ. Αἰγ.6,102· 2) κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἴσον τόνον, ἔντασιν : Ἐρμ.ογ.12,1,12, Πτολ. Ἀρμον.14, - ἰστόνοιο ἐρεθισμοί· 3) ἴσος, ὁμαλός, ἐπίπεδος : Διοσκ.5,123 ἱ τὴ συγκρίσει τοῦ χρώματος· 4) νεώτ. φυσ. ἰστόνα διαλύματα τὰ δεκνύοντα τὴν αὐτὴν ὁσμωτικὴν πίεσιν.

ιστόνομος ἐπίρρ. μγν. ἔξ ἴσου : Διοσκ.68,6 ἰστόνομος θυμιάσθαι.

ισοτονία (ή) νεώτ. φυσ. φαινόμενον παρουσιαζόμενον ἐν τῇ σπουδῇ τῶν διαλυτικῶν ἀκτίνων, ἔνθα ὕφισταται στοιχεῖα ἔχοντα τὰς αὐτὰς χημικὰς ἰδιότητες, διάφορον ὅμως ἀτομικὸν βῆρος.

ισότοπος-ον νεώτ. φυσ. κτ. πληθ. οὐδ. ἐπὶ τῶν στοιχείων, τὰ παρουσιάζονται τὰς αὐτὰς χημικὰς ἰδιότητες, διάφορον ὅμως ἀτομικὸν βῆρος.

ισοτράπεζος-ον ὁ ἴσος κατὰ τὸ μέγεθος πρὸς τράπεζαν : Ἀντιφάν.182,2 μέγας ἔχει τις ἰσοτράπεζος ἐγχειρῆς (ἔνν. κάρκαβος)· προβλ. Φιλ.δξ.2,15.

ισοτριβής-ους-ές (τριβῶ) ὁ ἔξ ἴσου τριβών, πῆξων τὰ σέσματα, τὰ ἐδῶλια : Αἰσχ. Ἀγ.1443 ἀελλμάτων ἰσοτριβῆς | κωδ. ἰσοτριβῆς |.

ισοτροπία (ή) μγν. κ. νεώτ. ἰσότης, ὁμοιότης ἠθῶν, τρόπων : Κύριλλ.1,680,5· 2) νεώτ. φυσ. κατάστασις δημιουργημένη ἐκ τῆς ἐν τῇ χώρῳ ἀτάκτου διανομῆς τῶν ανισοτήτων τῶν ὕλην μορίων καὶ καθ' ἣν ἢ ἐν τῷ χώρῳ κατάρτισις εἶναι ὁμοία πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἡ τιμὴ τῶν διαφόρων ἰδιοτήτων ἴση, ἀντιθ. ἀνισοτροπία βλ.λ.

ισοτροπικός-ἴδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου τῶν ἑλλοδοκαρπῶν.

ισότροπος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τοὺς ἀντιτοῦς τρόπους, ὁ ὁμοίου χαρακτήρος· 2) νεώτ.

φως, επί σωμάτων, όταν άήρ, ύδωρ, ή παρουσιά-
ζων ισοτροπία βλ.λ., ό δεικνών τας ατάς φυσικ-
κάς ιδιότητας κατά πάσας τας διευθύνσεις.
ισοτροπία-ή μτγν. έχω τούς ατάους τρόπους,
είμαι όμοιος ήθών: Κύριλλ.
ισοτρόπως έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον Ισότρο-
πον βλ.λ.): Παλλάδ.Λαοσ.142Α.
ισότυπος-ο μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. ό έχων όμοιον
τύπον ή σχήμα: Νόνν.Δ.144Β. 2) πάπ. ό γενό-
μενος είς διπλούν: έν ταύταις ταίς Ισοτύποις δυ-
οί ύμολογίαί: 3) τό αύδ. ώς αύς, αντίγραφον
νομικού έγγράφου: Ιουστίν.Νεαρ.7,12.
ισότυπος έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον Ισότυπον
βλ.λ.: Έπιφάν.1,257C.
ισοτυπία-ών μσν. έχω τόν αυτών τύπον, τό
Ίδιον σχήμα: Σταυδ.Θεόδ.42.
ισοτύραννος-ον ό Ισος, όμοιος πρός τύραννον,
ό δεσποτικός: Αριστλ.Πολιτ.127β,14 τήν άρχήν
είναι. Ισοτύραννον, Διον.Λα.Ρωμ.5,70.
ισούετος-ον νεώτ. είδ. έν τή μετεωρολογία:
Ισοετοι γραμμαί συμβολικά γραμμαί επί γεω-
γραφικού χάρτου ένούσαι τούς τόπους τούς έχον-
τα τήν ατήν ποσότητα βροχών.
ισούλας-ον άρχ. λεξ. ό έχων Ισην ύλην.
ισορρατικός-α-ον Έπιρρ. ό μέχρι τού ούρα-
νου δίκων, φθάνων: συγγενικής τε φωνών δό-
ξαν Ισορρατίαν.
ισορργία (ή) μτγν. ή Ιση έργασία πρός άλλου
πνός: Κύριλλ.1,361C.
ισορργός-ον Ι έργονι μτγν. ό έργαζόμενος έξ
Ίσου, όμοίως πρός άλλον τινά: Διδ.Αλ.804C,
Κύριλλ.1,165B.
ισοργυά-ών μτγν. έργάζομαι όμοίως, κατά τόν
Ίδιον τρόπον πρός άλλον τινά: Κύριλλ.8,841B.
ισορπία (ή) νεώτ. Ισρπ. ή καθημερινή άπεκδο-
λή τής ατής ποσότητος ούρων.
ισοσφής-οūs-ές (ύφος) μτγν. κ. νεώτ. ό έχων
Ίσον ύφος πρός άλλον τινά: Πολύδ.β.6,4 κλίμακα
. . ώστ' έξ όποβάσως Ισοσφή γενέσθαι τῷ τέλ-
χει, - Ισοσφέις οίκιαί: 2) ό μέχρι τού ούρα-
νου ύφους: || νεώτ. είδ. έν τή τοπογραφία: Ισοσ-
φέις γραμμαί αί έν τή χάρτι ένούσαι σημεία
έχοντα τό αύτό γεωγραφικόν ύφος.
ισούφος-ον μτγν. ό Ισοσφής: Γαλλ.18(1),757.
ισοσφής-οūs-ές μτγν. ό έχων Ισην λάμψιν,
όμοίαν λαμπρότητα: Γρηγ.Ναζ.3,143Α.
ισοσφαιής-οūs-ές (φαινόμα) ό φαινόμενος όμοι-
ος πρός τινά: Νόνν.Δ.9,233.
ισοσφαιζία [φέρω] κ. νεώτ. κ. δημ. έξιςά
έμαυτόν, είμαι Ισος πρός τινά, έξιςά νόμομα, ά.
άντιφερίζω: Ίλ.Ζ.10) ούδέ τις οι δύναται μένος
Ισοσφαιζίν (σχόλ. «έξιςάσοδοθαί»), Σίμων.146
μηλην ούτινά φημι Σιμωνίδη Ισοσφαιζίν
|| γεν. είμαι Ισοδύνομος πρός τινά: Ίλ.Φ.194 τῷ
ουδέ κρείων Άχελώιος Ισοσφαιζοι, Ίσαιοδ.Έργ.
490 ούτω κ' όφάρτης πρωτηρότη Ισοσφαιζοι
2) μηδ. καθιστώ τή Ισον πρός άλλο τι, έξιςάνω,
άντισταθίζω: Νικ.Θηρ.572 τού μέν άναπρωτα-
μών δραχηής θάρος Ισοσφαιζίν, - τά κέρδη Ισο-
φαιζίνω τίς Ισηίς.
ισοσφαιριστός-ον μτγν. ό Ισος πρός τόν φέρι-
στον, τόν άριστον: Γρηγ.Ναζ.3,401Α.
ισόσφωρος-ον (φθόγγος) μτγν. ό έκπέμπων
Ίσον φθόγον πρός τινά, ό έχων Ίσον τόνον, φωνήν
πρός τινά: Νόνν.Δ.6,202.
ισοσφαγγά-έω (φθόγγος) φθέγγομαι Ισο τινί: Ίω.
Σταυρακ. Αγ.Δημ.Άτρ.146.
ισόσφονος-ον σχόλ. ό έξ άλληλοσφαγγής, γλώσσ.
τού άντίφρονος: Σχόλ.Αισχ.Θηδ.893.
ισοσφραία (ή) μτγν. όμοίμορφος κίνησις: Πο-
λυδ.4,97.
ισοσφρμιον (τό) νεώτ. χημ. όργανική ένωσις,

χρησιμοποιουμένη ώς φάρμακον άντισηπτικόν πρός
άντικατάστασιν τού Ιωδοφορμίου.
ισοσφράς-ον (φέρω) ό φέρων ή έλκων Ισα βά-
ρη, Ισοδύναμος: Όδ.Σ.373 βόας. . ήλικες, Ισο-
σφρά, Ξεν.Συμπ.2,20 τά σκέλη τας ώμοις Ισο-
σφρά έχειν: 2) προπαροξιστον, επί όρησιστό,
ό συμμετρως, εύρύθμωσ κινούμενος: Πολυδ.4,97.
ισοσφρα-οūs (τό) μτγν. πάπ. όνομα φυτού τινος.
ισόσφρωνος (ό) Έπιρρ. ό όρθως σκεπτόμενος,
ό μυαλωμένος: Ισοσφρων εύθυντήρ.
ισοσφυής-οūs-ές (ή) (ύψι) ό Ισος σφυής, ό έξ Ισου
άνεπτυγμένος, όθ. συμμετρικός, λ. πλασθεσία πρός
έτυμολ. του όσφύς: Αριστλ.Ζ1 493α,23: 2) ό τού
αυτού χαρακτήρος: Θεόδρ.Φι.3,7,4.
ισοσφύλλια (ή) νεώτ. βοταν. επί φυλλοφόρου
βλαστού, ό φέρων φύλλα όμοια μεταξύ των.
ισοσφύδης έπίρρ. μτγν. φυσικός, άντιθ. τυπικός:
Γρηγ.Νύσσ.1,864C.
ισόσφυνος-ον νεώτ. ό έχων Ισην, όμοίαν πρός
άλλον φωνήν.
ισοσφυνά-έω άρχ. λεξ. έχω Ισην, όμοίαν φωνήν:
Αν.Βοαστ.2,344.
ισόσφωτος-ον (φώς) μτγν. κ. μον. ό έχων Ισον
φώς, ό έξ Ισου φωτίζων: Μιχ.Ακομ.1,331,20: 2) ό-
νομα κολλυρίου: Αέτ.7,112.
ισοσχειλής-οūs-ές (χειλος) ό μέχρι χειλους πλή-
ρης: Ξεν. Αν.4,5,26 σίνος κριθίνος έν κρατήριον
ένησαν δε και αύται αι κριθαι Ισοσχειλείς, Απολ-
λωνίδ.ΑΠ.6,105 ζῶρων κεράσας Ισοσχειλέα: 2)
ό εις τό αύτό έπίπλοον με τήν επιφάνειαν τού θά-
λατος εύρισκόμενος: Αριστλ.Ζ1 536α,16 Ισοσχειλή τήν
κάτω σιαγόνα ποιήσας ό βάτραχος || όμ. κ.
μτ. δοτ.: Αρρ. Αν.7,7 Εφάρτης Ισοσχειλής τῆ γῆ.
ισόσχειλος-ον μον. ό Ισοχειλής βλλ.: Γεωπ.12
19,4 κατόρευον τούς κεράμους Ισοσχειλους τῆ γῆ
(μέχρι των χειλέων εις τήν γῆν).
ισόσχειρος-ειρος (ό, ή) μτγν. έκκλ. επί τού υφού
τού Θεου, ό έχων Ισην χείρα τινι, δύναμιν: Κύ-
ριλλ.578 Ισοσχειρ τε και Ισοσθενής τῷ πατρί.
ισόσχειδα (ή) νεώτ. ζωολ. οικογένεια τελεοστέων
Ιχθύων, ά. έσοσχειδα.
ισόσχνους-οος-οουν-οον (χνοūs) μτγν. ό έχων ό-
μοιον χνούπν πρός τινά, χνούδι, μαλλί: Αντιφιλ.ΑΠ
6,25,2 μήλων. . Ισοσχνον άρτιγούνοισιν.
ισόσχοιρον (τό) τό φυτόν βούβουτον (ιδιοθ. αντί
βούβουτον) Ήσ. «Αχαιοί δε Ισοσχοιρον».
ισόσχονδρος-ον νεώτ. ό έχων Ισους χόνδρους
νυρτίης Ισοσχονδρος.
ισόσχορδος-ο κ. νεώτ. ό έχων Ισομήκεις ή
Ισαριθμους χορδός: Ήσ. έν λ. άντιχορδος.
ισόσχοος-οος-οουν-οον: ό έξ Ισου αριθμού χών
συγκείμενος: Ίην.Ναύσ.2,26.
ισοσχρονιος-ον ό Ισος κατά τόν χρόνον, όμόχρο-
νος, σύγχρονος, ά. Ισοχρόνος: Θεόδρ.ΦΑιτ.4,11,2
τό δε μη Ισοχρονίως είναι κοινόν και επί των
δένδρων, Κλειοήδ.2,4 Ισοχρόνως στροφή || όμ.
μτ. δοτ.: Σιμηλκ.Ούρ.430,6 τό Ισοχρόνιον είναι
τό παρά φύσιν τῷ κατά φύσιν.
Ισοχρονισμός (ό) νεώτ. τό να είvai τί Ισο-
χρονον, ό συγχρονισμός: ό Ισοχρονισμός των τα-
λαντώσεων τού έκκεμεμούς.
Ισοχρονίος έπίρρ. μτγν. Ισοχρόνος, συγχρόνος
Πτολ.Μαθ.13,2 Ήφαιστ. Αστρ.1,10.
Ισοχρονος-ον κ. νεώτ. ό Ισου χρόνου, Ιση
περιόδου, ό σύγχρονος, ά. Ισοχρόνιος: Εύδοξ.16,15
οι άπλαντες άστέρης Ισοχρονοί ειςιν άλλήλων,
Θεόδρ.ΦΑιτ.1,8,3 Ισοχρονα κατά τας κινήσεις
(κώδ. περισσόχρονος): 2) σύγχρονος, μετά γεν.:
γλωσσ. Βί.Θεοκρ. ένέτατα δε ό Θεόκριτος Ισοχρο-
νος τού Αράτου: 2) επί σφμημού, ό κανονικός,
όμαλός: Γαλλ.β.830 Ισοχρονος σφμημός: 3) γραμμ.
ό έχων τόν αυτόν χρόνον, όμόχρονος: Απολλ.

Δύσκ.Συντ.272, Ἀριστειδ.Κ.1,23. || εἶδ. ἐν τῇ μετρίκῃ Σχόλ. Ἡφαιστ.184 «Ισόχρονος (στίχος) . . . ἐστὶν ὁ τῷ μεγεθῇ τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἑσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων, ἦγουν ἐξ ὧλων σπονδείων συγκείμενος».

Ισοχρονώ-ω εἶμαι ἰσόχρονος, σύγχρονοντι, ἔχω τὴν αὐτὴν ἡλικίαν· Λουκ.Συρ.3 ἔστιν Ἰσραὶ καὶ ἐν Συρίῃ οὐδὲν παρὰ πολὺ τοῖς Ἀλιυπτιοῖσι ἰσοχρονέοντα· || ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ὠριμότητα, γίνωμι ὠριμος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· Θεοφρ.ΦΑἰτ.4,11,9 τὸ μὲς ἰσοχρονεῖν τὰ σπέρματα καθάπερ καὶ τὰ ζῶα· 2) γραμμ. ἐπὶ συλλαβῶν, εἶμαι ἰσόχρονός τι· Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.257,16 τὰ δεύτερα πρόσωπα πληθυντικὰ εἰς τε λήγοντα ἰσοχρονεῖ κατὰ τὴν παραλλήλογουσαν τοῖς πρώτοις, λέγοιμεν, λέγοιτε· || ὄμ. ἐπὶ ποδῶν· Ἀριστειδ.Κ.1,23 ἰσοχρονότες πόδες.

Ισοχρόνως ἑπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἰσόχρονα ὁμοχρόνως, συγχρόνως· Εὐδοξ.5,8, Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.5,83.

Ισόχρους-οος-ουν-ουν μτγν. ὁ ὁμοίochρωμος, μονόochρωμος· Διοσκ.2,146.

Ισόχρυσος-ον ὁ ἴσος πρὸς χρυσὸν κατὰ τὴν ἄξιαν, ὁ ἰσάξιος τῷ χρυσῷ· Ἀρχιπλ.49, Ἀρχέστρ. ἀπ.15,3 τὸν κάπρον ἀν ἐσίδης ἀνοῦ καὶ μὴ κατάλειπε, κὰν ἰσόχρυσος ἐρ.

Ισοχρωμία (ἡ) νεώτ. ὁμοιοχρωμία.

Ισόχρωμος-ον νεώτ. ὁ ἰσόχρους, ὁμοιόochρωμος.

Ισόχρους-ον νεώτ. ὁ ἴσος κατὰ τὸν χῶρον· 2) φυσ. ἰσόχρους μεταβολὴ μεταβολή, καθ' ἣν ὁ ὄγκος μένει ἀμεταβάλλτος.

Ισόφαμος-ον μων. ὁ ἴσος πρὸς τὴν ἄμμον κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ἀπειράριθμος, ἀμέτρητος· Κ Μανασσ.77,4 φάλαγγες ἰσόφαμοι.

Ισοψηφία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἰσότης ἀριθμοῦ φήφων· Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,64 δια τὴν ἰσοψηφίαν ἀπελευτέο, - ἐν ἰσοψηφίᾳ νικᾷ ἡ φήφος τοῦ προέδρου· 2) μτγν. ἴσον δικαίωμα φήφου· Πλούτ.Γ Γράκκ.9 τοῖς Λατίνοις ἰσοψηφίαν διδούς.

Ισοψηφιστής (ὁ) γλῶσσ. ὁ ἐκτιμητής.

Ισόψηφος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων ἴσον ἀριθμὸν φήφων, ἰσαριθμούς φήφους· Αἰσχ.Εὐμ.741 νικᾷ δ' Ὀρέστεις, κὰν ἰσόψηφος κριθῆ· 2) ὁ ἔχων ἴσων φήφων μετ' ἄλλων, ἴσων δυνάμιν· Θουκ.1,141 ἰσόψηφοι ἔμμομαχοι, Εὐρ.ΐκ.353 ἔλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν· || ὄμ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν βαρῆτητα, ἐπισημότητα· Πλάτ.Νόμ.692Α τῶν .. γερόντων ἰσόψηφον εἰς τὰ μέγιστα τῇ τῶν βασιλέων ποιήσασα δυνάμει· 3) ἐπὶ λέξεων ἢ στίχων, ὅταν τὰ γράμματα αὐτῶν συναριθμοῦμενα κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν αὐτῶν σημασίαν παράγωσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν· ΑΠ Η.334 Δαμαγόραν καὶ λοιπὸν ἰσόψηφόν τις ἀκούσας.

Ισοψηφώ-ω νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω ἴσον ἀριθμὸν φήφων· γίνεται κλήρωσις μεταξύ τῶν ἰσοψηφιστῶν.

Ισοψίστης (ὁ) γλῶσσα. πιβ. ὁ ἰσόψιστος βλλ.

Ισόψιστος (ὁ) γλῶσσα. ὁ διατιμητής.

Ισοψυχία (ἡ) μτγν. ἰσότης ψυχῆς, ἀταραξία, πραότης· Ἰω.Χρυσ.6,752,12.

Ισόψυχος-ον ἰ ψυχῇ κ. μων. ὁ ἔχων ἴσων ψυχὴν πρὸς τινα, ὁ ἐξ ἴσου ἀνδρείος, γενναῖος· Αἰσχ. Ἀγ.1470 κράτος ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν· 2) ὁ ἔχων ὅμοιαν ψυχὴν πρὸς τινα, ὁ ὁμοφρονῶν· Κδ Φιλ.2,20 οὐδένα γὰρ ἔχω ἰσόψυχον, Χρον.Μορ. 7536 ἔκεινον εἰς ἰσόψυχον καὶ πρώτον στήν βουλήν του.

Ισοψύχος ἑπίρρ. μων. κατὰ τράπον ἰσόψυχον, γενναῖος, ἀνδρείως· Εὐστ.831,52 ἰσοψύχος μάχεσθαι.

Ισπαλις-ιδος (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντάμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν καραιθιδῶν.

Ισπανικός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-

φερόμενος εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἢ τοὺς Ἰσπανοὺς, σπανιόλοικος· ἰσπαν. πολιτισμὸς - λογοτεχνία - ἐπαναστάσις· || τὰ ἰσπανικά ἢ ἰσπανικὴ γλῶσσα, σπανιόλοικα· || ἰσπανικὸν πέπερι ἢ ἀπέξηραμένη ρίζα καφίκοιο τοῦ κοινοῦ, ἣς ἡ κόνις φέρεται ὡς ἐρυθρὸν πέπερι τῆς Οὐγγαρίας.

Ισπανιστὴ ἑπίρρ. νεώτ., δημ. -ικά εἰς τὴν ἰσπανικὴν γλῶσσαν.

Ισπανοαμερικανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ Ἀμερικανοὺς ὄμοιο, ἢ τὴν Ἰσπανίαν καὶ Ἀμερικὴν· ἰσπανοαμερικανικός πόλεμος.

Ισπανογαλλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ τοὺς Γάλλους ὄμοιο, ἢ τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὴν Γαλλίαν.

Ισπανομάθεια (ἡ) νεώτ. ἡ γνώσις τῆς ἰσπανικῆς γλῶσσος.

Ισπανομαθής-οὗς-ές | μανθῶν | νεώτ. ὁ κάτοχος, ὁ γνώσις τῆς ἰσπανικῆς γλῶσσος.

Ισπανός-ή-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ., ἀρχ. τ. κ. σπανός ὁ ἰσπανικός· Φιλ.Μηχ.Βελον.71,14 ἰσπανοὶ μάχαροι· 2) ὁ ἰσπανός, θηλ. ἰσπανίς κ. δημ. ἰσπανίδα ὁ κάτοικος τῆς ἰσπανίας, ὁ ἐξ αὐτῆς καταγόμενος, Σπανιόλος.

Ισπανοφιλία (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς τοὺς Ἰσπανοὺς ἢ τὴν Ἰσπανίαν φιλία, ἀγάπη.

Ισπανόφιλος-ον (ἰ φιλῶ) νεώτ. ὁ φίλος τῶν Ἰσπανῶν ἢ τῆς ἰσπανίας.

Ισπανία (ἡ) νεώτ. ζῶολ. οἰκογένεια ὄρακων.

Ισραήλ (ἡ) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ λαογραφίᾳ, νεοελληνικῇ παιδίᾳ, ποιηζομένη ἐν Φθιώτιδι.

Ἰσραηλίτης (ὁ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. θηλ. Ἰσραηλίτις ἔστω μέλος τοῦ λαοῦ Ἰσραήλ, Ἑβραῖος, Ἰουδαῖος· Κδ Ἰω.1,48 ἴθα ἄληθως Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ ὄδλος οὐκ ἔστι.

Ἰσραηλιτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἰσραήλ, ὁ Ἑβραῖνός· ἰσραηλιτικαὶ κοινότητες - ἰσραηλιτικὰ σχολεῖα.

Ἰσσα ἐπιφ. ἐπιχρηστικόν, δηλοῦν κοκκινεὴν χαρτὴν ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ ἐτέρου· Φώτ. «ἐπιφθέματα ἐπὶ τῷ ἀπολαχόντων καὶ ὄλων διαπραγμάτων»· Πλάτ.Κριτ.66, Μέν.36.

-ισσα κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπίθημα θηλυκῶν ὀνομάτων, οἶον Κίλισσα, Φαίνισσα, βασιλίσσα, διδασκάλισσα, γάλισσα.

Ισάσθαι Ἦσ. «κλήρωσθαι. Λέσθισι».

Ισάελα κ. Ἰθάελα Ἰθαλή βλλ.

Ισιστής (ὁ) νεώτ. πέτρων, πυριγενῶν καὶ πλουτάνων τῆς οἰκογ. τῶν περιδωτικῶν καὶ πυροξενιτῶν.

Ισοθέος σιολ. τ. ἰσῆθεος βλλ.

Ἰσοπνεκτής (ἡ) πᾶν. φυτὸν τι, ἡ ὕσσωπος βλλ.

Ἰσάκη Ἦσ. «ὄρεπανον. Βοιωτῶν».

Ἰσταμένως (ἐκ τῆς μτγ. ἰστάμενος) ἑπίρρ. μτγν. εὐσταθῶς, σταθερῶς, ἐνδεδειχώς· Θεολ. Ἀριθμ.31,31.

Ἰστανῶ μτγν. Ἰστανί βλλ.· Ὀρφ. Ἀργ.904, Ἀθην. 3,105Ε οὐτε γὰρ Ἰστανεὶ κοιλίαν οὐτε παρατείνει.

Ἰστανίον (τὸ) μτγν. ὕσσωπος. τοῦ Ἰσάτος βλλ.· Μέν.142.

Ἰστανάρχης (ὁ) πᾶν. ὁ ἰστανάρχης· ὁ δεῖνα γέφυρος ἰστανρχῆς.

Ἰστανρός (ὁ) νεώτ. ναυτ. ὑπαξιωματικὸς τῶν ἀρρένων διευθυντῶν τῆς κατὰ τοὺς χειρισμοὺς ἐργασίας ἐπὶ ἐκδότου ἰστανῶ.

Ἰστανῶ ἔπρασ. τ. τοῦ Ἰστανί βλλ., συνήθ. π. μτγν.· Ἦρ.2,106, Στράβ.9,5,16, Θεμιστ.Λόγ.23,292C.

Ἰστανίαν (τὸ) πᾶν., γεν. πληθ. ἰστανῶν ἰστανῶν βλλ.

Ἰστανῶν (ἰσταν) κ. νεώτ. πρέπει νὰ γινώσκωμεν, νὰ μάθωμεν· Πλάτ.Συμπ.217C ἰ... τί ἔστι τὸ πρᾶγμα.

Ἰστανός (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν ἰστανιδῶν.

Ἰστανώνωνος (ὁ) μτγν. ὁ ἰστανῶν, ἐπιουργεῖον Φρόν. «ἰστανῶν λέγε, μὴ ἰστανῶν»· Πολυδ.7,28

Ισσημι κ. μον. κ. νεώτ., δημ. στήνω, προσ. β' έν. Ισση κ. μέσ. Ισασσο κ. Ιστω (π. Σοφ. Φιλ. 893), παρ- τερ. Ισσην κ. έν. Ισασσικ, κ. μέσ. Ισσηνω, μέλλ. στήσω, δωρ. στάσώ (π. Θεόκρ. 5,54) κ. μέσ. στήσσομαι κ. παθ. στήσσομαι, άόρ. α' έσσησα κ. π. πγγν. ποι. έσάσασ-έσασσε κ. ένεργ. άόρ. β' έν άμυθ. σσημ. έσσην κ. έν. στάσσκον, ύποστ. α' πληθ. στώμεν κ. στέλομεν κ. στέλωμεν, προστ. β' έν. στήθι κ. δωρ. στάθι, άπαρφ. στήνω κ. έν. στήμεναι, δωρ. σάμεν (π. Πινδ. Π.4,2), μτχ. στάς, μέσ. άόρ. α' μτ. ένεργ. σσημ. έσσησάμην κ. παθ. έσάσθην, παρακ. στήσας έχω κ. έν άμυθ. σσημ. έσσηκα κ. συγκεκ. κτ. δυϊκόν κ. πληθ. έσσητον κ. έσσητομεν-έσσητε-έσσησι κ. έσσησαι π. 'Ηρ., ύποστ. στήνω κ. έστώ, έκτκ. έσσηταιν, προστ. έσάθ- θι, άπαρφ. έσσηκέναι κ. έσσηνάι κ. έν. έσάτ- μεν κ. έσάτμεναι, μτχ. έσσηκώς κ. έσάσώσασ-ός (ή -ός) κ. ίων. έσπεώς κ. στήσας, μέσ. έσσημαι ίώσ δ.γρ. π. Πλάτ. Τιμ. 81D), ύπερουντ. στήσας έσσηον κ. έν άμυθ. σσημ. εισητήκην κ. ίων. γ' έν. έσσητήκε (π. 'Ηρ. 7,152) κ. συγκεκ. κτ. δυϊκόν κ. πληθ. έσσητήην, έσσητόμεν-έσσητε-έσσησαν κ. μέσ. έσσητήην, τετελ. μέλλ. έν άμυθ. σσημ. έσσηξω, (π. Ξεν. ΚΠ 6,2,17) κ. μέσ. έσσηξομαι, τοποθετώ τι όρθιον, όρθώ, στή-νω : 'Ιλ. Ο. 126 έγχος δ' έσσησε σθηράσθ από χει- ρός έλοοσα χάλακος, 'Οδ. Τ. 574 τούς πελέκας τούς κείνους έν μνάρκασιν έσσην Ισασσά' έξηίξας δρυόχους, Πινδ. 1 7(6), 13 Δωρίδ' άποικίαν ούνεκεν όρθώ έσπασας έπί σφυρά Λακεδαιμονίωων, Εύρ. Π. 1230 σφ με αίς όρθών Ισση' || κ. μέσ. έν έ- νεργ. σσημ. : 'Οδ. Β. 431 στήσαντο κρητήρας έπιστε- φέας όνοινο, 'Οδ. 177 Ιστούς σπασάσσομεν πρόλ. Ισός 1 κ. 2' || έπί άνδριάντων, μνημιων, οικο- δομών, τροπαίων κ. ά., έγείρω, Ιδρύω, άνεγείρω : 'Ηρ. 2, 110 ώ περιεΐδε Ισάτωνα έμπροσθεν άνδρι- άντα, Σοφ. Τρ. 1102 κούδεις τροπαί' έσσησε τών έμών χερών, Δημ. 172 μά Δί' ώ χαλκούς Ισασσαν ούδ' ύπερνήσιων' || κ. μέσ. ίδ. έπί τροπαίων : 'Αριστ. Π. 433 μόνος γάρ ο θεός ούτας οίδ' ότι τροπαίων έν στήσαστο τών ταύτης τρώων, Ουσκ. 2, 47 έπαναχρήσαντες δε και τροπαίον σπασά- μενοι, Δημ. 172' || κ. άμυθ. κ. παθ. : 'Ιλ. Ρ. 435 ή τ' έπί τμήβω άνέρος έσσηκη τεθνηότος ής γυ- ναίκας, 'Ηρ. 2, 141 αύτος ο βασιλεύς έσσηκε έν τή Ιρω τού 'Ηφαίστου λίθινος, Αλοχ. Έπ. 956 έσσηκη τροπαίαν, Πλάτ. Φαιδρ. 236B σφυρήλατος έν 'Ο- λυμπία σάσθητι, 'Αριστ. Ρητ. 1410α, 33 σασθίηναι χαλκούς' 2) άνακναι, διεγείρω, σηκώνω : 'Ιλ. Ν. 336 κόνις . . Ισάσιν άμύκλην, 'Οδ. Μ. 405 νεφέ- λην έσσησε Κρονίωων, αύτ. Π. 292 έριν στήσαντες, Εύρ. 'Ορ. 1529 τού δε ή στήσαι σε κραυγήν ένεικ' έξήλασθ όδμον' || κ. μέσ. : 'Ηρ. 7,9 πολέμοις Ισασσθαι ύπό τε άγνωμοσύνης και ακαιόητος' || κ. παθ. έγείρωμαι, άρχίζω : Σοφ. Φιλ. 1263. τίς αύ παρ' άντροσι όρουσθαι Ισάται βολής ;' || κ. άμυθ. : 'Ιλ. Σ. 172 ώ ένεικα φύλοισιν αινή έσσηκε πρό νε- ών' || έπί χρόνου, άρχομαι, έμψ, ύφίσταμαι : 'Ιλ. Τ. 117 ο δ' έβδόμος έσσηκει μεΐς' || μέσ. συν- ήθ. έπί μνηών κ. εποχών, άρχομαι : 'Οδ. ε. 162 τού μέν φθινομένου μηνός, τού δ' Ισσημείοιο, αύτ. Τ. 519 έπαρος νέον Ισσημείοιο, 'Ησιόδ. Έργ. 780 μη- νόσ δ' Ισσημείου τρισκαιδέκην άλέσασθαι σπέρματα άρξασθαι, 'Ηρ. 6,57' πρόλ. Πλάτ. Φαιδρ. 242Α σχεδόν ήδη μεσημβρία Ισάται' 3) έπί προσ. κ. πραγμ., τοποθετώ, βάζω εις θέσιν τινά : 'Οδ. Θ. 435 αι δε λοστραχόν τριπός' Ιστα- σαν έν πυρι κηλέφ, Σοφ. ΟΚ 399 ώς σ' άγχι γής στήσωσι Καθμείας' || κ. άμυθ. κ. παθ. τοποθε- τούμαι, στέκομαι : 'Ιλ. Β. 172 άγχού δ' Ισσημένη προσέφη γλαυκώπις 'Αθήνη, αύτ. Ρ. 30 ώς σθην και σόν ένώ λούω μένος, εΐ κέ μευ άντα στήης, 'Οδ. Ρ. 447 στήθ' ούτως εις μέσον, 'Ηρ. 3, 130 σάσθεντα

δε ές μέσον ειρώτα ο Δαρειός' || κ. βραχυλο- γικός : 'Ιλ. Ο. 169 στή δε παρά Πριάμον Διός άγ- γελος' || όμ. μτ. αιτ. τού τόπου : Εύρ. Ικ. 987 τί τούτ' αιδερίαν έσσηκε πάτραν (διά τί έπήγε και έσάσθη έπάνω εις τόν βράχον)' || κ. μτ. αιμστ. αιτ. : Σοφ. Φιλ. 277 ποίαν ν' άνάστασιν δοκεΐς . . στήναι' || κ. μτφ. έν παρομ. έπί κρισίμων πε- ριστάσεων : 'Ιλ. Κ. 173 έπί Εύρομ' Ισάται ακήμη' || έπί προσ. Ιδίως στρατιωτών, τακτικοί, παρα- τάσσω : 'Ιλ. Δ. 298 ηζούσ δ' έξέβησε στήσεν πο- λέας τε και έσθλοός, Ξεν. ΚΠ 6,3,25 τελευταίους μένται στήσω τούς έπί πάσι καλουμένους' 4) άμυθ. εύρίσκομαι, είμαι όρθιος : 'Οδ. Η. 89 άγ- γύρσοι σταθμοί έν χαλκίβω έσασσαν ούδ'ώ, Σοφ. ΑΙ. 200 έμοι δ' άχος έσασκεν' || όμ. κ. μέσ. : Πα- παδ. Χριστ. Διηγ. 28 οι τέσσαρες τοίχοι Ισσαντα ά- κήμη άρραγείς' || μτ. έπιρρ. εύρίσκομαι, δια- τελώ έν τιη καταστάσει : Σοφ. Τρ. 1145 φρονώ δή Ξυμφοράς Ιν' έσσημεν, αύτ. ΑΙ. 102 παύ σοι τύχης έσσηκεν ;' || μγγν. μτ. τών έπιρρ. άδίκως, όρ- θώς φέρομαι : Πολύδ. 33, 123 οι μέν ούν Πριηνείς, . . όρθώς Ισσαντο' 5) άμυθ. μτ. προσ. έπί ά- νέμου, έν άναφ. προς τόπον, εύρίσκομαι που : Ουσκ. 6, 104 ός άκνηλι ταύτη μέγας κατά βορέαν έσσηκώς' 6) άναχαιτίζω, έμποδίζω, σταματώ : 'Ιλ. Ζ. 433 λαόν δε στήσων παρ' ήρινέον, 'Οδ. Η. 4 στήσεν άρ' έν προθύροισι (ένν. ήμίονας), αύτ. Υ. 111 ή βα μύλην στήσασα έπος φάτο, Ξεν. ΚΠ 7, 1,5 στήσαντες τήν έαυτών φάλαγγα, Πλάτ. Κρατ. 437B Ισσησι τόν βούν' || άμυθ. : 'Ιλ. Α. 348 άγε δή στέμμεν και άλεξώμεσθα μένοντες, 'Οδ. Ζ. 211 αι δ' έσσαν τε και άλλάηλοι κέλευσαν' 7) έπί τών όφθαλμών, προσπλά, κρατώ άκίνητα τό μά- τια μου εις τι : Πλάτ. Φαιδρ. 104 ο άνθρωπος έξεκεί- λυφεν αύτον και ός τα όμματα έσσησεν' || κ. άμυθ. : 'Οδ. Τ. 211 όφθαλμοί δ' ώσαι κέρα έσασ- σαν ής σίδερας' || κ. μτφ. έπί τού νού, έπιστώ, διευθύνω, κρατώ τόν νούν μου εις τι : Πλάτ. Κρατ. 437Α ότι Ισσησιν ήμών έπί τοις πρήμασι τήν φυ- χήν' 8) άμυθ. έπί ραθύμοιο και άδρανοός στα- σεις, διαμμένο άργός, ήσυχόςω : 'Ιλ. Δ. 246 ώς ύ- μεΐς έσσητε τεθνηότες ούδέ μάχεσθε, αύτ. Ε. 485 τήνθ δ' έσσηκας, άτάρ ούδ' άλλοισι κελυεΐσι λαοΐσιν μεμύεν' 9) μτφ. παύω, σταματώ, τε- λειώνω : Πολυδ. 3, 2, 6 στήσαντες δ' έπί τούτων τήν διήγησιν' || κ. άμυθ. : Δημ. 547 ώ μήν ένταύθ' έσσηκε τώ πράγμα' πρόλ. 'Αριστ. Ζ. 588α, 8 άν ή κοιλία στή ή Ιέαν μείνη άνέκκριτος, συμδη έπέλθη δυσκοιλότης' || κ. μέσ. μτ. μτχ. κατα- γορ., παύω νά . . : Δημ. 118 ότι ού στήσεται πάν- τας άνθρώπους άδίκων' || κ. άμυθ. μέσ. κ. ά- προσ. γίνεται στάσις, σταμάτημα : 'Αριστ. Α. Ρ. 43α, 37, Πλωτίν. 3, 2, 8 ούκ έσση ένταύθα κακός γε- νομένος άποθανείν' 10) άμυθ. μτφ. μένω στα- θερός : Ξεν. Έλ. 5, 2, 23 τάς τε ούπω προσκεχωρη- κείας πόλεις στήναι άν και τάς βεβισσόμενας ή- τρον άν συμμαγειν, Πολυδ. 2, 1, 9, 3 διανανοός έπί ποσόν έσση τή διανοία' || κ. κτ. μτχ. ό ευότα- θής, σταθερός, στερεός : 'Αριστ. Ζ. 776α, 35, Πολ- λύδ. 3, 105, 9 λογισμός έσώς και νουνηγής, 'Επιγρ. 861 τώ κρημα έσσηκός και κύριον είναι' || όμ. μτ. μτχ. έπί ήλικίας : Πλάτ. Νόμ. 802C έσσηκναι ή- λικία' 11) έπί προσ., διορίζω, κάννω, έγκαθιστώ : 'Ηρ. 1, 97 έπερ στήσωμεν ήμέων αύτών βασιλέα, Σοφ. ΟΤ 940 τύραντων αύτών ούπληχρίοι χθονός τής' Ισσημίας στήσσομαι' || κ. παθ. : 'Ηρ. 7, 105 τόν ύπό Δαρειου σταθέντα (ένν. ύπαρχον)' || κ. μέσ. : 'Αλκ. 37Α έσάσσαντα τύραντων, Πλάτ. Πολ. 484D φύλακας τούτοις σπασόμεθα' || κ. άμυθ. : 'Ηρ. 3, 80 άν τόν άριστον άνδρών πάντων σάτνα ές ταύτην τήν άρχήν' 12) έπί χορών, όρίζω, δίδω, κανονίζω, στήνω : 'Ηρ. 3, 48 Ισασσαν

χορούς παρθένων τε και ήθίων, Δημ.530 χορούς Ιστίανη κατά τή πάτριαν» δηλ. 'Ηρ.Α.7,76 παννυχίδα στήσην [εορτάσειν] || δμ. κ. επί άγώνων, διατάττω, κανονίζω, ρυθμίζω: *Υμν. Απόλλ.150 Γ-άγωνα: || κ. μέσ. επί νόμων, κοσμητιών, θέτω: 'Ηρ.7,35 ήθεα και νόμους έστήσαντο' || κ. παθ. επί τάκτου, έννοιώκω, όρίζωμαι κατόπιν συνεννοήσεως: Πίν. ό σταθείς τέκος, Πίν. τέ έσταμένον έννοίκιον' [3] επίφερώ, προσκλώ: [Πίνδ. Γ.4,199 άμνησάν δ' ήρωεσ έστασαν θεού σάμασιν πιθόμενοι, Αισχ.Ευμ.825 στήσαι δυσκηλον χθόνα |αχόλ. «καταστήσαι τήν. κατάστασιν αύτης άπεγνωσμένην, δυσθεράπευτον»: 14] θέτω είς τήν πλαστίγχα, ζυγιάζω: 'Ιλ.Τ.247 χρυσοῦ δε στήσησ 'Οδυσεῦς δέκα πάντα τάλαντα ήρκε, 'Αριστοφ.Σφ.40 ή μιανρά φάλασιν' έχουσα τρυτάνην Ισθη βόειον δημόν, Πλάτ.Τρωμ.356Β και τό έγγυς τό τό πόρρω στήσας έν τώ ζυγώ' κ.ο.θ.: 'Αρρ. 'Επικτ.1,29,15 Ιστασθαι επί ζυγού' [5] ρηματ.η. Ιστός, Ιστιον, στάσις, στασιάζω, στασιάζω, άνωστασιώτης, στάσιμος, στοθμός, στάθμη, σταθερός, άσταθής, στατήρ, στάδιος, στάδιον, στήμων, στήλη, στήθος, άνάστημα, διάστημα, άνίστημι, άφίσταμαι, διαστήται, έφίστημι, καθίσταμι, μεθίσταμαι, περιίσταμαι, παρίσταμαι, πρόσταμαι, συνίσταμαι, ύφίσταμαι: 'Εκ ριζ. στα-, σί-στα-μι = Ιστημι, λατ. sto, sisto.

Ιστία [ή] κ. μον. ίων. τ. άντι έστία βλ.λ.: Πρόδρ.1,229 και βλέπω τήν Ιστίαν των πώς άυχοφλαμαρίζει. **Ιστιάκος**-ή-όν 'Επιγρ. επί νομισμάτων, έ της 'Ιστιάσας' || ό κάτ. του άημου 'Ιστιάων.

Ιστιάσις-εως [ή] ηήλ. ίων. τ. άντι έστίαςας βλ.λ. **Ιστιάτορία** [ή] ηήλ. ίων. τ. άντι έστιατορία βλ.λ., έστίαςας, συμπόσιον: Πίν. Ιστιάτορία γερωδίων. **Ιστιάτοριον** 'Επιγρ. ίων. τ. άντι έστιατοριον βλ.λ. **Ιστιάτορ**-ορος [ό] νεώτ. ναυτ. άντι έστιατορ βλ.λ., έπιστάτης του μετά τήν θύσιν δεινίου: Παιουδ.13,1 τούς τή 'Αρτέμιδι 'Ιστιάτορας .. γινομένους. **Ιστιεύς**-έως [ό] νεώτ. ζωολ. γένος κλυπεομορφων Ιχθύων τής οικογ. των άλδοιόδων.

Ιστιή 'Επιγρ. ίων. τ. άντι του έστια βλ.λ. **Ιστιηόριον** έπιγρ. ίων τ. έστιατοριον. βλ.λ. **Ιστιοδέτης** [ό] νεώτ. ναυτ. σχοινίον πέντε ή έξ όργυιάν, κατάλληλον διά τήν δέσιν των Ιστιών, άγουλα των πανιών τής άποθήκης.

Ιστιοδρομία [ή] νεώτ. ναυτ. ή πράξις του Ιστιοδρομού βλ.λ., ό δρόμος του πλοίου μέ γεμάτα τά πανιά, άρμενισιά: 2) άγών ταχύτητας Ιστιοφόρων πλοίων || άγών ταχύτητος Ιστιοφόρων όχημάτων έν Ξηρθ.

Ιστιοδρομῶ-έω [δραμείν] κ. νεώτ. επί πλοίων, πλέω πλησίστας, άρμενίζω μέ γεμάτα τά πανιά: 'Ιπν.'Επιατ.17, Πολύδ.1,60,9 ναός Ιστιοδρομούσας.

Ιστιοθέτης εως [ή] νεώτ. ναυτ. ή έν τή Ιστιοθήκη του πλοίου φύλαξις των Ιστιών μετά τήν έκλυσιν αυτών.

Ιστιοθετῶ-έω [Ιστιον-πίθημι] νεώτ. ναυτ. τοποθετώ έν τή Ιστιοθήκη του πλοίου τά Ιστιά πρός φύλαξιν' 2) ρηματ. π. Ιστιοθέτης.

Ιστιοθήκη [ή] [πίθημι] νεώτ. ναυτ. ειδική άποθήκη επί των πλοίων διά τήν ένθεσιν των Ιστιών.

Ιστιοκέντρον [τό] νεώτ. ναυτ. τό σημειον τής Ιστιοφορίας, καθ' ό ύποθέτωμεν έφηροσσημένην τήν δύναμιν τήν άσκουμένην ύπό του άνέμου επί συμπάσης τής Ιστιοφορίας.

Ιστιοκεραία [ή] νεώτ. ναυτ. άνεπίσημος όρος, όηλών τός κεραίας τός προωρισμένας διά τήν άρτησιν άπ' αυτών Ιστιού.

Ιστιοκώπη [ή] μτγν. πλοῦς διά κωπών, ταξίδι μέ κωπηιά: Πολύδ.1,103.

Ιστιοκωπος [ή] μτγν. ίών. ναύσι είδος πλοίου πλέον δι' Ιστιών άμα και κωπών: Γέλλ.10,25,5.

Ιστιον [τό] κ. νεώτ. ύποκορ. του Ιστός, η. 'Ομ. σω-ήθ. κτ. πληθ. κατασκευάσμα έκ φύλλων πυκνής χονδρός όβθινης συνεροραμίων, άναρτώμενον άπό του Ιστού και κατολληλώς διατείνόμενον, όπερ δέχεται τόν άνεμον και μετοβάλλει τήν δύναμιν αυτού είς κίνησιν προώσεως του πλοίου, πανί του καροθίου, άρμενο: 'Οδ.Β.426 έλκον δ' Ιστία λευκά έυστραπείονα βοεύσιν, Πίνδ.Ν.5,51 τέταθ' Ιστία, 'Ηρ.4,110 Ιστιοισι χροάσαι, Πλάτ.Τρωμ.131Β Ιστία καταπίστας πολλούς άνθροπους, Κάλλδ. 10,35 σκάφη, ναύτας, Ιστία, κατάρτια ή φλόγα τρώγει' δηλ. άναπετώννμι' 2) μτγν. ύφρασμα, κάλυμμα, σινδών: ΠΔ 'Εξ.27,15 και τό κλιπός τό δευτερον δεκαπέντε πήλας των Ιστιών τό ύφος' 3) νεώτ. άναμ. όνομα διδόμενον είς τινα τριγωνικά τμήματα του άνθρωπίνου σώματος: Ιστιον χοριοειδής [τριγωνιον όριζώντιον πέτολον τής χοριοειδούς μήμβρης του έγκεφαλού], Ιστιον μυελινον. **Ιστιοπαιον** [τό] νεώτ. όδονη κατάλληλος πρός κατασκευήν Ιστιών και σκηλών, καρδοπανο.

Ιστιοπετής-οῦς-ές [πέτομαι] γλωσσ. επί πλοίων, ό οισιελ πετών διά των Ιστιών, ταχυπόρος.

Ιστιοπλοία [πλέω] νεώτ. ναυτ. πλοῦς δι' Ιστιών, άρμενισμία.

Ιστιοπλόω-έω νεώτ. ναυτ. επί πλοίων, πλέω διά των Ιστιών, άρμενίζω.

Ιστιοποιέω [τό] [ποιώ] νεώτ. ναυτ. εργαστήριον, οίον έν ναυστάθμω, έν ώ κόπτονται και ράπτονται Ιστία.

Ιστιοποιία [ή] νεώτ. ή τέχνη του κατασκευάζειν Ιστία.

Ιστιοποιός [ό] [ποιώ] νεώτ. ό κατασκευάζων Ιστιά, εργατής Ιστιοποιού.

Ιστιοποιόμαι-έμαι [ποιώ] μτγν. παθ. επί πλοίων, έφοδιάζομαι μέ Ιστία: Στράβ.15,1,15 ηούθι φαύλως μέν Ιστιοποιοημένας, κατασκευασμένας δε άμφοτέρωθεν .. έγκοιλίον μητρών χωρίς.

Ιστιορραμμα-ατος [τό] [ράπτω] νεώτ. ναυτ. λεπτότατον σχοινίσιον, συγκείμενον έκ δύο άμφοδράτων ημμάτων συνεστραμμένων και χρησιμοποιούμεγον διά τήν ραφήν των Ιστιών, ράμμα των πανιών.

Ιστιορραφίς-ιδος [ή] [ράπτω] νεώτ. ναυτ. ειδική ραφίς έκ χάλυδος κατάλληλος διά τήν ραφήν των Ιστιών του πλοίου, σακκορραφία, άρμενοβελόνα.

Ιστιορραφεί [ό] [ράπτω] κ. Ιστιορραφός ό ράπτης ή έπισκευάζων Ιστία: Πολυδ.7,160' 2) μτγ. μηχανορραφός, δολοηλάκος, οίον Αιγύπτιος τις λιποσιός: 'Αριστοφ.Θεσμ.935 ώς νύν δι' γ' άνήρ όλίγου μ' άφείλει' αυτών Ιστιορραφός.

Ιστιορραφῶ-έω [ράπτω] νεώτ. ναυτ. συρράπτω Ιστία, ράφτω πανιά.

Ιστιοστιγμα-ατος [τό] νεώτ. ναυτ. επί πλοίων, σημειον, καθ' ό συναντιή τήν άπό τό κέντρον του βάρους του πλοίου κατακόρυφον ή διεύθυνσις των άντιστάσεων τής πρῶσας.

Ιστιοτευθίς-ιδος [ή] νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων κεφαλοπόδων τής οικογεν. των μωσφιδών.

Ιστιούχος [ό] [έχω] νεώτ. ναυτ. σχοινίον τέτα- μένον κατά μήκος τής κεραίας, έφ' ου προσδέ- νεται τό Ιστιον, βαρδαβέλα.

Ιστιοφεία [ή] νεώτ. ναυτ. τό σύνολον των Ι- στίων, δι' ών πλοίων τ Ιστιοδρομεί: Ιστιοφείας διάγραμμα |διάγραμμα ύπό κλίμακα, έμφαθον τά μεγέθη και τός έπιφανείσιν των Ιστιών και τής συσχετικῆν θέσιν αυτών ως πρός τό σκάφος και τούς Ιστούς |. Ιστιοφείας έπιφάνεια | τό σύνολον των έπιφανείων πάντων των Ιστιών |.

Ιστιοφόρος [ν] [τό] νεώτ. κ. δημ. ναυτ. πᾶν πλοιον κινούμενον δι' Ιστιών, καρδός, καϊκι.

Ιστιοφόρος ο(ν) [Ιστιον-φέρω] μον. νεώτ. κ. δημ. ό φέρων, ό μεταχειριζόμενος Ιστία: Ιστιο- φόρος ναυτίλσθ' || τό Ιστιοφόρον ως ουσ. βλ.λ.

2) νεώτ. ζωολ. γένος ιχθύων άκανθοπερυγίων της αίκοιεν. των ξιφιδών.

Ιστοθεούς-εως (ή) κ. νεώτ., Ιων. γεν. Ιστοδοθός, αίτ. Ιστοδόθων πιδ. έσφ.φρ. αντί Ιστοδοή έν Φίλιππ. Θεσσ.ΑΠ6,104, ό ρυμός του άρότρου, τό μακρόν ξύλον τό συνδόνει τόν ζυγον μετά του άνιου, ρούδα, σταβάρι: 'Ησιόδ.'Εργ.431 γόμερι-σιν πελάσας προσαφρήτα Ιστοδοή, 'Απολλ.Ρ 3,1318' || μτρ. επί γέροντος νυμφευμένου: Χρηστ. π.Παυσ.9,374 Ιστοδοή γέροντι νηνί πατρίβαλλε κορώνην (ιδός εις τόν γέροντα νέαν γυναικα).

Ιστοδόη (ή) μτρ. ό Ιστοδοεύς βλ.λ.: Φίλιππ. Θεσσ.ΑΠ6,104 Ιστοδόην τε σύν γυροίς άρότροις καί φιλόλογιον άνιν | πιδ. έσφ.φρ. αντί Ιστοδοή |.

Ιστογενής-ούς-ές νεώτ. ό προερχόμενος έκ φυσιολογικών καί παθολογικών στοιχείων τών Ιστών.

Ιστογόνος-αν νεώτ. ό γεννών, ό παράγον άρ-γανικούς Ιστούς || νεώτ. ζωολ. τά Ιστογόνα ώς ούα. τάξις άρθροπόδων έκκρινόντων έξ ειδικών αδένων ύγρόν Ιξώδες.

Ιστοδόκη (ή) [ιδέχομαι] έπ. ά. Ιστοθήκη, ξύλον κατά τό άκρον διχαλωτόν έμπλεγγυμένον κατά τήν πρύμναν, έφ' ού κατεβιδιάζετο καί έστηρίζετο ό Ιστός: 'Ιλ.Α 434 Ιστών δέ Ιστοδόκη πέλασαν πρότανοισιν όφέντες | σχόλ. «τό κατά τήν πρύμναν άνέγον ξύλον καθ' ού κλίναται ό Ιστός» |.

Ιστοδορμώ-έω ά. Ιστοδορμώ βλ.λ.

Ιστοθέτης-εις (ή) [Ιστοθετώ] νεώτ. ναυτ. τοποθέτης Ιστού εις πλοίων.

Ιστοθετικός-ή-όν νεώτ. ναυτ. ό χρησιμεύων εις τήν Ιστοθέτησιν: Ιστοθετικ- γέρονος - κάτερ-γος || τά Ιστοθετικά ώς ούα. τά μηχανικά μέσα δι' ών έπιτελείται ή Ιστοθέτης, ολον οι άμείβαντες, ή Ιστοθέτικ κλπ.

Ιστοθέτις-ιδος (ή) νεώτ. ναυτ. [ένν. μηχανή] μηχανή δι' ής Ιστοθετούνται τά πλοία, μαλκισίνα.

Ιστοθετώ-έω [τιθίμι] νεώτ. τοποθετώ Ιστούς, κατάρτια επί του σκάφους του πλοίου, άρμπο-ρίζω' 2) ρηματ.π. Ιστοθέτης.

Ιστοθήκη (ή) [τιθίμι] σχόλ. ή Ιστοδόκη βλ.λ.: Σχόλ.'Ιλ.Α 434, EM 478,30:

Ιστοκαλλιέργεια (ή) νεώτ. Ιατρ. καλλιέργεια Ιστών έντός καταλλήλων θρεπτικών ούσιων.

Ιστοκεραία (ή) μτρ. κ. νεώτ. ή κεραία του Ιστού, ή άντένα: 'Όρφ.'Αργ.696, 'Αρτεμίδ.Δαλδ. [35] 2) νεώτ. ναυτ. μακρόν άκατέργαστον στέ-λεχος έλάτης κατάλληλον πρός κατασκευήν κε-ραίων ή έπιστηλών, σφηκίσκος, άντενοκάτορας.

Ιστολογία (ή) νεώτ. άνат. κλάδος άνατο-μικής πραγματευόμενος περί τών Ιστών καί έν γέ-νει περί τής λεπτής ύφης του σώματος.

Ιστολογικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερό-μενος εις τήν Ιστολογίαν βλ.λ.: Ιστολογικαί πα-ρατηρήσεις' || κ. έπίορ. Ιστολογικός.

Ιστολουσία (ή) νεώτ. ή δια διαφόρων μέσων άπόσυθικός καί διάλυσις τών οργανικών Ιστών.

Ιστολυτικός-ή-όν νεώτ. ό έπιφέρων Ιστολυσιάν.

Ιστοπαράσπον [τό] νεώτ. Ιατρ. παράσπον όρ-γανικό Ιστού.

Ιστοπέδη (ή) [πέδη] κ. νεώτ., ζωρ. Ιστοπέδα ξύ-λον ή πάσσαλος ή τρύπα επί τής τρύπιδος του πλοίου προς άστερέωσιν του Ιστού' EM «ό έν μέ-σω τής νεός κοίλος τόπος, εις όν ό Ιστός έντί-θεται»: 'Οδ.Μ 51 θησάντων α' έν νηι θαή χει-ράς τε πόδος τε όρθόν έν Ιστοπέδη | Έφθαλ. «είς σέ δέσσουν ολόροθο γεροπόδαρα στού καταρ-τιού τή ρίζα», 'Άλκ.18,6' || νεώτ. ναυτ. κωλυ-νδρική διάτρησις του καταστρώματος, δι' ής δι-έρχεται κατά τήν τοποθέτησιν ό Ιστός, τρύπα του κατάρτιου.

Ιστοπέδιον [τό] μον. ύποκορ. του Ιστοπούς βλ.λ., έν χρ. κτ. πληθ.: ΚΠορφ.'Εκθ.587,8.

Ιστοποιία (ή) σχόλ. ή κατασκευή Ιστού, ύπά-σματος: Σχόλ.Θηρ.11.

Ιστοποινα (ή) μτρ. ή έργασία εις τόν άργα-λειόν, Ιστοποινα: Κλήμ.Αλ.269.

Ιστοπόνος-ον μτρ. ό έργαζόμενος εις τόν Ιστόν, ό ύφαντής, Ιστοποιός: Μαν.4,423, ΑΠ 6,48 στυγεράς φροντίδας Ιστοπόνων, Φίλιππ.Θεσσ. ΑΠ 6,247 Παλλάδος Ιστοπόνου.

Ιστοποιος-οδος (ή) συνήθ. κτ. πληθ. τά δύο μα-κρά ξύλα του Ιστού, τής κεντρατής, μεταξή τών όποιών έκτείνεται καθέτως τό ύφασμα, ά. κελέ-σοντες: 'Αντίπ.Σιδ.ΑΠ 7,424 έργα Ιστοπόδων [ύφα-σματα] || σπαν. καθ' έν.: Εύβουλ.145, Πάπ.

Ιστορήμα-ατος [τό] [Ιστορώ] κ. νεώτ. πάν ό,τι ειδεν ή έμαθέ τις: 'Ανακρέοντ.4,9 φευκτόν Ιστο-ρήμα' 2) διήγημα, διήγησις, Ιστορία: 'Διον.'Άλ. Ρωμ.2,61 μυθικά Ιστορήματα, 'Αριστέιδ.Λόγ.46[3],28 μαθήματα καί Ιστορήματα.

Ιστορήσις-εις (ή) [Ιστορώ] νεώτ., δημ. στό-ρησι ή έξιστόρησις, μακρά διήγησις: Ζερβ. Μυθ.Ζ 3 έφαίνοντο άπλά καί άνάξια Ιστορή-σις έπισήμη' 2) άπεικόνισις, ζωγραφία: ή Ιστορήσις τής γεννήσεως του 'Ιησού.

Ιστορίζω μον. ζωγραφίζω, άπεικονίζω κ. παθ.: Λιβ.Ροδ.363 καί τό καθέναν έμψροσθεν ειχεν Ιστορισμένα' 2) ρηματ. π. Ιστορισμα.

Ιστορία (ή) [οίδα] κ. μον., νεώτ. κ. δημ., Ιων. Ιστορηί έρευνα, εξέτασις: 'Ηρ.2,118 Ιστορησι φάμενοι ειδέναι παρ' αότου Μενέλαω, Πλάτ. Φαίδ.96Α ή περί φύσεως Ιστορία, 'Αριστλ.ΖΜ 674β,16 ή Ιστορία ή περί τά ζώα' || επί γεω-μετρίας: 'Ιάμβλ.18,89' || κ. γεν. επί έπιστήμης: Εύρ.άπ.902 δαδιος όστις τής Ιστορίας έσχε μά-θησιν' 2) ή έκ τής έρεύνης, εξέτασεως κτη-θείσα γνώσις, πληροφορία: 'Ιην.Αρχ.'Ιητ.20 λε-γω δέ ταύτην τήν Ιστορήν, ειδέναι άνθρώπων τί έστιν καί δι' οίας αίτίαις γίνεται, 'Ηρ.2,99 όφς τε έμη καί γνώμη καί Ιστορήν, Δημ.275 πρός Ιστορίαν τών κοινών' 3) κ. νεώτ. κ. δημ.

έκθεσις, αφήγησις γεγονότων, συνήθ. γραπτή, δι-ήγησις, έξιστόρησις: 'Ηρ.7,96, 'Αριστλ.Ρητ.1360α,37 αι τών περί τάς πράξεις γραφένων Ιστορία, Πολύβ.1,57,5 ούτε γάρ τών έξ Ιστορίας στρατη-γημάτων, - ή Ιστορία του έρωματικού πολέμου' || νεώτ. κ. δημ. διήγησις έπισοδιού τινός άφο-ρώτως εις άτομον: πέσ μας τήν Ιστορία σου' || σύγγραμμα περίεχον μίαν τών άνωτέρω άφη-γησεων: Ζερβ.Μοθ.Ζ 3 δέν ήταν δυνατό νά πε-ριληφθούν εις μίαν συγγραφήν Ιστορίας' || ώς τίτλος διαφόρων βιβλίων, αίων του 'Αριστοτέλους, του Θεοφράστου, του Αλλιανού, του Παπαρη-γοπούλου' || ή περί τήν έρευναν, έξακρίβωσιν, έρμηνείαν τών Ιστορικών γεγονότων έπιστήμη: ό 'Ηρόδοτος θεωρείται πατήρ τής 'Ιστορίας' || τό έν τοις σχολείοις διδασκόμενον Ιστορικών μάθη-μα: καθηγητής τής Ιστορίας, - Φυσική 'Ιστορία (μελέτη καί γνώσις τών πραγμάτων τής φύσεως), - 'Ιερά 'Ιστορία (ή άφορώσα τά θρησκευτικά πράγματα), - Φιλοσοφία τής 'Ιστορίας [έπιστή-μη τών νόμων τών διενόντων τά γεγονότα]' 3) πλαστή διήγησις, μύθος, παραμύθι: Παπαδ. Χριστ.Διηγ.79 πέτς μας καμμίαν Ιστορίαν γιά κα-νένα στοιχειό' 4) δημ. έν φρ. γεγονός, υπό-θεσις, συνήθ. ένοχλητικό ή παράδοξο: ειναι παιδιά Ιστορία, - μούδ δημιουργεί κάθε μέρα Ιστορίες [ένόχλησις διαρκείς, φασαρίες]' 5) έκκλ. ή κατά γράμμα ένωσια τής Γραφής, αντίθ. άλλη-γορία' 6) μον. π.Βυζαντ. ζωγραφία, εικόν πρβλ. Ιστορήσις 2|: Δουκίγγω, καί έν τώ κοινώ σίκω χιλιάδω σταυρούς. . καί Ιστορίας πτηνών καί έρπετών καί βλαστημάτων παντοδαπών.

Ιστοριαγράφος (ή) Ιστοριογράφος βλ.λ.

ιστορικός-ή-ό(ν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν ἔρευναν, ἐξέταση, ὁ ἐπιστημονικός, ὁ ἀκριβής : Πλάτ.Σοφ.267E τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορικὴν μίμνην' ἢ ὁ καλῶς πληροφορημένος, γνώστης : Ἀριστλ.Ρητ.1359b,32 ἀναγκαῖον καὶ τὸν παρὰ τοῖς ἄλλοις εὐρημένον ἱστορικὸν εἶναι (ὡς εἶναι γνώστης) 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἱστορίαν βλ.λ.3) : Διον.Ἀλ.Θουκ.50 τοῖς δὲ τὰς ἱστορικές πραγματείας ἐκφέρουσι, Πλούτ.Θερμ.13 ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ γραμμάτων οὐκ ἀλείρος ἱστορικῶν, - ἱστορικό(ν) χρόνιο(ν) [οἱ χρόνοι τὸν μεμαρτυρημένων γεγονότων, ἀντιθ. μυθικό(ν)], - ἱστορικὸν μῦθεον [ἐν ᾧ ἐκτίθενται ἀντικείμενα σχετικὰ πρὸς τὴν ἱστορίαν ἢ ἀναπιστάμενα σεῖσαν γεγονότων], - ἱστορικὸν μυθιστόρημα [τὸ ἔχον ὑπόθεσιν ἐλημμένην ἐκ τῆς ἱστορίας], ἢ ἱστορικός ὕμνος [θεωρία καθ' ἣν ἡ ἐξέλιξις τῆς ἱστορίας τῶν λαῶν βασίζεται ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ τῶν πολιτῶν], - ἱστορική γραφή [ἢ παραδόξομένη ὑπὸ τῶν κειμένων ὀρθογραφία, κτ. ἀντίθεσις πρὸς τὴν ἐτυμολ. γραφήν], - ἱστορική σχολή [ἢ δεχόμενη τὰ διδάγματα τῆς ἱστορίας εἰς τὰ ζητήματα οικονομίας] ὅμ. ἐν τῇ νομ. ἐπιστήμῃ, ἢ ἐρευνώσα καὶ καθορίζουσα τὰ τοῦ δικαίου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐρεύνης τῆς ἱστορικής-ἐξελίξεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου' ἢ τὸ ἀρθ. κ. θηλ. ὡς οὐσ. συγγραφεὺς ἱστορίας ἢ καθηγητὴς τοῦ μαθήματος τῆς ἱστορίας : Ἀριστλ.Ποι.145b,1, Διόδ.Σ.1,6 παρὰ τοῖς νομιματώτασι τῶν τε φυσιολόγων καὶ τῶν ἱστορικῶν κ. ὑπερβ. : Πλούτ.Σερτ.9 ἴδου τοῦ πάντων ἱστορικωτάτου βασιλέων' ἢ τὸ ἱστορικὸν ὡς οὐσ. ἢ ἱστορία' 3) νεώτ. κ.δημ. ὁ καθιερωμένος ὑπὸ τῆς ἱστορίας, ὁ πραγματικός : Σερβ.Μούθ.Ζ 3 δὲν εἶχαν τὴν ἐπίσημη μορφή μεγάλων ἱστορικῶν γεγονότων, - ἱστορικὸν πρόσωπον 4) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γεγονότων, ὁ ἔμποισας μεγάλην ἐντύπωσιν, ὁ ἀξιωματικὸς : ἢ εἰς τὴν βουλὴν ἀντρευσίς τοῦ θα παραεμὴν ἱστορική' 5) νεώτ.γραμμ. ἱστορικό(ν) χρόνιο(ν) [οἱ ἀπολυτῆτες ἢ ἐν τῷ παρελθόντι, ὅσον παρατατ. ἀόρ. καὶ ὑπερσυντελ. **ιστορικότης**-πτος(ῆ) νεώτ. ἐπὶ πραγμ. ἢ ἰδιότης τοῦ ἱστορικοῦ, ὁ ἱστορικός χαρακτήρ, ὁδεν τὸ πραγματικὸν καὶ ἀληθές. **ιστορικός** ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -ἄ ἀκριβὴς, ἐπιστημονικός : Ἀριστλ.ΖΓ 757b,35' ἢ κατὰ τὸν ἴον ἱστορικὸν βλ.λ.2), ὡς διηγείται ὁ συγγραφεὺς ἱστορίας : Στράβ.1,10 προσεπέλεκται τοῖς λεγομένοις ἱστορικός καὶ διδασκαλικός, εἶναι ἱστορικός ἐξηκριδωμένον. **ιστοριογραφία** [ἢ] [γράφω] μτγν. κ. νεώτ. ἢ συγγραφή ἱστορίας : ἴωσ. Ἀν.1,19. **ιστοριογραφικός**-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἱστοριογραφίαν, ὁ ἱστορικός : Σχόλ.Διον.Θρ.167B' ἢ ἐπίρρ.νεώτ. -ὡς **ιστοριογράφος** [ὁ] [γράφω] μτγν. κ. νεώτ. ὁ συγγραφεὺς ἱστορίας, ὁ ἱστορικός : Πολύβ.2,62,2 ἦν μάλιστα δεῖ παρὰ τοῖς ἱστοριογράφοις ὑπάρχειν, Διόδ.Σ.1,9 τὸ τῶν ἱστοριογράφων γένος. **ιστοριογράφω**-έω [γράφω] μτγν. γράφω, συγγράφω ἱστορίαν : Διον. Ἀλ.Θουκ.42. **ιστοριοδίφης** [ἢ] νεώτ., θηλ. ἱστοριοδίφης-ίδος ὁ ἀναδιψῶν τὴν ἱστορίαν, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἱστορίαν, εἰς τὴν συλλογὴν στοιχείων χρησίμων εἰς τὴν συγγραφήν ἱστορίας ἢ εἰς τὴν ἐπιστήμην ἐν γένει. **ιστορικόκρεια** [ἢ] νεώτ. φιλοσ. ἢ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις τῆσις πρὸς ἀναγκὴν πασῶν τῶν πνευματικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνθρώπινου βίου εἰς ἱστορικά ἀπτα, ἀντιθ. φυσικόκρεια. **ιστοριον**(τό) [ἴστωρ] ἱστορική μαρτυρία, ἀπόδειξις : Ἰνν.Φύσ.Παιδ.31.

ιστοριοσυγγραφεὺς-έως μτγν. ὁ συγγραφεὺς ἱστορίας : Λουκ.Μακρὸδ.20 [δ.γρ. ἀντὶ ἱστορίας συγγραφεὺς]. **ιστορίσμα**-ατος [τὸ] [ιστορίζω] μτγν. τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀσθενείας : Γαλ.17,11,648. **ιστορισμός** [ὁ] [ιστορίζω] νεώτ. φιλοσ. ἢ ἱστορικόκρεια βλ.λ. **ιστοριστός**-ους-ες μον. ὁ ὄμοιος πρὸς ἱστορίας : Ἰζέτ.Χιλ.8,781. **ιστορῶ**-έω [ἴστωρ] κ. μον.; νεώτ. κ. δημ., μαν. **ιστορῶ**, ἀόρ. παθ. ἱστορήθην, δημ. ἱστορήθηκα, μτγ. παθ. παρακ. ἱστορημένος πληροφοροῦμαι, μνησθᾶν τι βλέπων, ἐρευνῶν, ἐρωτῶν περὶ τινος : Πρ.2,113 οἱ ἱερεῖς ἱστοροῦντι τὰ περὶ Ἐλένην, Ἀισχ.Πρ.632 τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον, Πολύβ.3,48,12' ἢ κ. ἀναφορ. πρὸς πρόσωπα : Σοφ.ΟΤ1150, Εὐρ. Ὀρ.380 66' εἴμ' Ὀρέστης... ὁ ἱστορῆς ὅμ. κ. μτ. ἀναφορ. πρῶτα : Σοφ.Ἐλ.1101 Αἰγισθον ἐνδ' ὄφικε ἱστορῶ' 2) παρατηρῶ, ἐν λεπτομερείᾳ μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω : Πλούτ.Θησ.30 τὴν χώραν ἱστορῆσαι' ἢ μτ. αἰρ. πρῶσ. ἢ διπλῆς αἰτ., ἐξετάζω, ἐρωτῶ τινα : Ἡρ.2,19 ἱστορῶν αὐτοῦς ἄντινα δύναμιον ἔχει ὁ Ναῖλος, Εὐρ.Φοῖν.621 ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε, Λυκόφρ.1 ἄ μ' ἱστορεῖς κ. ἀπολ. : Ἡρ.2,29 ἀκοή ἱστορῶν, Σοφ.ΟΤ 1484 οὐθ' ὄραν οὐθ' ἱστορῶν' ἢ κ. παθ. ἐρωτῶμαι, ἐξετάζομαι : Ἡρ.1,24 κληθέντας ἱστορέεσθαι, εἰ τὶ λέγοιεν περὶ Ἀρίωνος, Σοφ.Τρ.415' 3) δδ. εἶμαι καλῶς πληροφορημένος, διαγινώσκω : Αἰσχ.Πέρσ.454 κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν' 4) κ. μον. κ. νεώτ. ἐκθέτω λεπτομερῶς συμβῆναι, διηγούμαι, ἀφηγοῦμαι, ἐξιστορῶ : Θεόφρ.Φ1 4,13,1 ἱστ-τοῦς βίου τῶν ἱεραίων, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.7 ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορῆναι τὰ γεγενημένα, Κάλδ.14, 8 ὅταν τὰ ἔργα ἱστορεῖ | θεῶν καὶ ἠρώων κ. παθ. : Πλούτ.Ἡθ.227E ἱστορεῖται περὶ Γοργῶς τόδε, Κασάρ.Δαν.ἐν Σάβ.3,106 τὸ Πνεῦμα εἰς τοὺς μαθητάς, καθὼς καὶ ἱστορῆθαι, Σερβ.Μούθ. Ζ 5 πρόσωπον ἦταν ὁ Δισκέφιος, παρ' ἱστορήθηκεν ἀπὸ ἐμὲ τὸν Νουκρίδην' ἢ παθ. παριστάνομαι ὡς, περιγράφομαι : Στράβ.10,34 Ἀπολλοδώρος εἰρηνικὸν ἐπελάττειον Ἰαντας ἱστορεῖσθαι' 5) μν. κ. στορῶ, π. θυζαντ. [ζωγραφίω, εἰκονίζω, ἀνιστορῶ : Δουκάνγ. Θεοῦ φύσιν ἀδύνατον ἱστορήσαι καὶ ζωγραφῆσαι, Διγεν. Ἀκρ.399δ σ' ἐκεῖνας ἀπάνω ἐστορῆσεν τοὺς ἀπ' ἀρχῆς ἀνδρείους' ὁ κ. παθ.' Σουῖδ. εἰστορημένος, πρὸς θεῶν ἱστώμενοι κ. : Δουκάνγ. τὰς ἱστορηθείσας εἰκόνας' 6) ρηματ. π. ἱστορητέον, ἱστώρημα, ἱστώρησις. **ιστός** [ὁ] [ἴστωμι] κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων, μακρὰ καὶ σχεδὸν κυληθρική δοκός, ὀξυνομένη βαθρῆδον πρὸς τὸ ἄνω ἄκρον, κάθετος ἐπὶ τὸν διαμήκη ἄξονα τοῦ πλοίου, κατάρτι, ὄργανον : Ὀδ.Ο 289 ἱστόν... στήσαν ἀείραντες, Ξεν.Ἐλλ.δ, 229 ἱστόν ἀσπασθαι, Πάπ. πλοῖον σὺν ἱστώ' ἢ γεν ράδοος μακρὰ : Ἡρ.8,122 ἀνέθεσαν ἀστέραις χρυσέου, ὁ ἐπὶ ἱστόν χαλκὸς ἐστώσας' 2) κ. νεώτ. μηχανήμα δι' οὗ γίνεται ἡ ὕφανσις, ἀργαλιός : Ἰλ.Ζ 491 ἱστόν τ' Ἰλακκῆτιν τῆ, Ἡσιόδ.Ἐργ.777 ἱστόν στήσασθαι : πρβλ. ἀργαλιός' 3) κ. μν. κ. νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ στήμων, τὸ στήμων, αὐτὸ τὸ ὑφανόμενον ὄφασμα : Ἰλ.Γ 125 ἦ δὲ μέγαν ἱστόν ὄφασαι, Πλάτ.Φαῖδ.84A ἱστόν μεταχειρίζεσθαι, Πάπ. ἱστός ταρσικουφικός μικροῦς πηχῶν δέκα, πλάτους πηχῶν εἴς, Βί. Ἀλεξ.2456 εἰρε δὲ τὴν λείραν ἐντὸς αὐτοῦ τεμνοῦσιν προσεμφαινόμεσαν ἱστόν' τερμάζον ὄφασματος : Πολύβ.5,89,2 ὁδοῦν ἱστοὶ τρισχίλιοι, Στράβ.8,δ, 20 τρεῖς ἱστοὺς καθέλειν' ἢ μφ. ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τὸ ἐν εἰδει δικτύου πλέγμα αὐτῆς, ὄφα-

σμα : Βάκχ.3,7 άραχνών Ιστοί πέλονται, Κασάρ. Δαπ.έν Σαθ.3,164 τούτος άράχνης. 4) κτ. πλ. επί των μελισσών, τὰ μελίττια, αι κυφέλαι : 'Αριστλ. ΖΙ 624α,5 άραχνου δέ των Ιστοών άνωθεν από της όροφης του σήμανος. 5) μγν. τὸ όστουνο τής κνήμης, ή κνήμη, τὸ καλάμι : 'Οππ.Κυν.1,408-9) μγν. άστερισμός τις : 'Αεί.3,164. 7) νεώτ. άνατ. άθροισμα κυττάρων όμοιωρῶν και όμοιο φων και ήπιτελούντων τήν αὐτήν λειτουργίαν : Ισός ήπιθλιακός-έριστιακός-νευριακός. 8) νεώτ. όρυκτολ. τὸ σχήμα και ή πρὸς άλλαλα σχέσις των άποτελούντων όρυκτων τ. συστατικῶν. 9) νεώτ. είδ. επί μετάλλων : μεταλλογραφικός Ιστός ή διὸ καταλλήλων μεθόδων καθιστομένη άντιληπτή ύψη των μετάλλων.

Ιστοταξία (ή) νεώτ. βοταν. ή ταξινόμησις των φυτών κατά τήν φύσιν των Ιστοών αυτών.

Ιστοτέλεια (ή) μγν. ή ύφανουσα, ή ύφαν-τρια : Νόνν.Δ 6,154.

Ιστοτομία (ή) νεώτ. άνατομική έξέτασις των Ιστοών.

Ιστοτόνος-ον (τείνω) επί άραχνῶν, ό τεταμένος επί του Ιστού : 'Αριστφ.Βατρ.1315 Ιστοτόνα πηνί-σματα | σχόλ. ε τούδ Ιστούς οὐδ έν τῷ άέρι αι άραχναι ύφανίουσι »).

Ιστοτριθής-οδς-ες επί πλοίου, ό περί τόν Ιστον τριθόδως, απεφόμενος : Αισχ.Άγ.1442 σελμά-των Ιστοτριθής | διαθ. Ισοτριθής |.

Ιστοουργίον (τό) γλωσσ. έργαστήριον Ιστοου-ργου, ύφαντου.

Ιστούργημα-ατος (τό) | Ιστοουργῶ | μν. τὸ άπο-τέλεσμα τής Ιστοουργίας, τὸ άσασμα : Τζέτζ. 'Επιστ.71,63.

Ιστουργία (ή) ή τέχνη του Ιστοουργου, ή ταλα-ισουργία, ή θφαντική : Πλάτ.Συμπ.197Β 'Αθνήα Ιστουργίας, 'Αλκιφρ.3,41.

Ιστουργικός-ή-όν μγν. ό άνήκων ή άναφε-ρόμενος εις τόν Ιστουργόν ή τήν Ιστουργίαν βλλ.ς : Πολυδ.7,35. || ή Ιστουργική (έν. τέχνη | ως οὐα. ή Ιστουργία, ή ύφαντική : Φιλῶδ.Μουα. 24Κ, Γρηγ.Ναζ.1,151C.

Ιστουργικός μγν. δι' Ιστουργίας βλλ. : Πο-λυδ.7,35. || από άπόφωσις Ιστουργίας.

Ιστουργός (τό) μγν. ό έργαζόμενος εις τόν Ιστον, ύφαντουργός : 'Ιώσα.Π1,24,3.

Ιστοφάντης (τό) νεώτ. έκάστη τῶν στασίμων μορφῶν των συγκροτουσῶν τήν δευτέρων τάξιν των διπνευμόνων άραχνίων ὧν ό Ιστός χρησιμεύει δια τήν σύλληψιν των περωτων έντόμων.

Ιστοφρός-ον 'Ησ. ό φέρων Ιστον.

Ιστράς 'Ησ. ε δρονις τις ποιός ».

Ιστριανός-ή-όν, Ιων. -ινός, θηλ. κ. -ανίς, ό περὰ τόν ποταμόν 'Ιστρον κατοικῶν, δθ. ό Σκυθι-κός : 'Ηρ.4,78 εξ 'Ιστρινῆς δέ γυναικός. 2) 'Ι-στριανά πρόσωπα προσοπέα κατὰστικτα, έστι-γμένα, όμοιάοντα πρὸς τὰ πρόσωπα των Σκυθῶν δούλων, 'Αριστφ.άπ.88. 3) τὰ Ιστριανά ως οὐζ. καλύμματα εξ ύδάσματος, δι' ὧν έκάλυπτον τὸ Ιερά κανά, τὰ υπό των κνηφῶρων φερόμενα κατὰ τὸς έορτάς : Πολυδ.10,199. 4) 'Ησ. 'Ιστριανός-όμ. ως οὐα. σκυθικαί στολαί' || όμ. σμ. κ. 'Ιστριανίδων ύψη : Σοφ.άπ.210,67.

Ιστριδές-ων (οι) 'Ησ. ε έσθητές τινες οὐτω λεγ-όμεναι | (πιθ. έσφ. γρ. άντί 'Ιστριανίδες |.

Ιστρίων-ωνος (τό) 'Επιγρ. ήθοποιός θεάτρον, θεατρινός.

Ιστρουγιτων-ονος (τό) μν. ό γεπτιάζων με τόν ποταμόν 'Ιστρον : Κ Μανασσ.

Ιστυάζει 'Ησ. ε όργίζεται ».

Ιστυλόν 'Ησ. ε τὸ στυχηδόν » (δ. άνάγν. στοι-χηδόν |).

Ιστω γ' έν. προστ. ένεστ. του οίδα βλλ.

Ιστώ-άω νεώτ. έφθ. τ. του Ισθμῖ, έν γρ. έν συνθέσει έπιστώ, καθιστώ. 2) ναυτ. επί πλοίων, προσάγει τὸ πλοϊον πρὸς τήν εὐθείαν τὸ άνέμου, όπως άντημενω ή άνακαχεύω, τραβερσάω.

Ιστών-ωνος (τό) μγν. κ. νεώτ. τὸ έργαστήριον του Ιστοουργοῦ ή ύφαντουργός : Πολυδ.7,28. 2) νεώτ. ναυτ. τάφρος ή διώρυγῃ κλειστή έν τας ναυαθήριοις πρὸς φύλαξιν τής δια τούδ Ιστούς Ξυλείας.

Ιστωνάρχη (τό) πάπ. ό άρχων του Ιστωῦ, ό προϊτάμενος, ό επί κεφαλῆς εις τόν άργαλειόν.

Ιστωρ-ορος (τό) (ειδέναι) κ. Ιστωρ, βοιωτ. Φι-στωρ ό γινώσκων τούς νόμους και τὸ δικαιογν, κριτής, δικαστής : 'Ιλ.Σ 501 επί Ιστορι πετραρ έλέ-σθαι | σχόλ. ε επί κριτή » | 'Επιγρ. κτ. πληθ. διαπιτητής. 2) μάρτυρ, βεβαιωτής : 'Ιππ. 'Ορκ.έν άρχ. θεούς πάντας Ιστορας ποιούμενος, ΑΠ8,24 άχέων Ιστωρ. 3) ως επίθ., μγν. ειδήμων, έπιειρος : 'Ησιόδ. 'Εργ.790 Ιστορα φῶτα γεννα-ίσθαι' || κ. μτ. γεν. : 'Υμν. 'Ομ.32,2 ήδυσπετις κοβραι Διδς. Ιστορας ὡδης, Σοφ. 'Ηλ.850 κἀγὼ τοῦδ' Ιστωρ' πρθλ. Πλάτ.Κρατ.406Β άρετής Ιστορα εκάλεσεν.

Ισφαίνειν 'Ησ. ε μεριμνάν ».

Ισφνιον (τό) λαϊρός, τράχηλος άγγείου : Εὐρ.άπ. 656 | (πιθ. έσφ. γρ. άντί Ισθμῖον |.

Ισφωρες λακων. 'Ησ. ε λησται, κλέπται ».

Ισχα (ή) μν. μύκησ του είδους πολυπόρος εκ των έωδιδμων, ά κτ. κοινή του είδους όνομ. οσκα : Πρόδρ.2,99 και μη θωρης τούδ βαθρα-κούς, τας Ισχας, τὰ φησία, και τρέχουσιν τὰ σάλια σου (δ.γρ. Ισκα |. || δ. έρμ. Ισχα άντί οσκα, είδος ήχσας' πρθλ. Κορ. 'Ατ.1,242, κ. 4B,631.

Ισχαδιον (τό) ύπακορ. του Ισχός βλλ., άνω ύπακορ. σμ. : 'Αριστφ.Πλ.798 Ισχαδία και τρα-γάλια τας θεωμῆμοις προβάλλοντ'.

Ισχαδόσμορος (τό) νεώτ. ναυτ. όσμορός δι' αὐ προσδένεται ό τόνος τής Ισχαδός εις τούδ άγκῶ-νας τής μεγάλης άγκυρας.

Ισχαδοκάρων (τό) μγν. μίγμα ξηρών σύκων μετὰ καρῶν ή άμυγδάλων : 'Αρρ. 'Επικτ.4,7,23. || κ. κτ. πληθ. : αὐτ. 'Επικτ.3,9,22.

Ισχαδοπῶλης (τό), θηλ. -όπωλις ό πωλῶν, ό έμπορευόμενος Ισχαδας, ξηρά σῦκα . Φερεκρ.4, Νικοφ.19 μεμβραδοπῶλαις, ... Ισχαδοπῶταις.

Ισχαδοπῶλης-ιδος (ή) θηλ. του Ισχαδοπῶλης βλλ. : 'Αριστφ.Λυσ.564 έτερος δ' αὐ Θρῆς .. εδε-δισκετο τήν Ισχαδοπῶλιν.

Ισχαδοφάγος-ον άρχ. λεξ. ό τρώγων Ισχα-δας, ξηρά σῦκα 'Ησ.ένλ. κραδοφάγος.

Ισχαδόνης (τό) (ώνουμαι) ό Ισχαδας άνωόμενος, ό άγοράζων ξηρά σῦκα : Φερεκρ.4.

Ισχαζῶ | Ισχάς | νεώτ. ναυτ. ποντιζῶ άγκυραν, έφ ής είναι προσδεδεμένη Ισχάς, μικροτέρα άγκυρα, πινελῶς. 2) ρημτ.π. Ισχασίς.

Ισχαίμια (ή) νεώτ. Ιατρ. ή ελάττωσις ή άνα-στολή τής κυκλοφορίας του αίματος εις τι μέρος ή όργανον του σώματος.

Ισχαίμος-ον | Ισχω-αίμα | κ. νεώτ. ό έπιφέ-ρων Ισχαίμιαν, ό προκαλῶν τήν άναστολήν τής κυκλοφορίας του αίματος : Θεόφρ Φ1 9,13,1, Διοσκ. 4,42-Ισχαίμος περιδειςις | ή πρόχειρος κατάρου-σις τής αίμορραγίας από τινος τραύματος | || επί φορηάκων, ό συπτικτός : Λουκ.Τιμ.46 δει-νῶς γάρ Ισχαίμῶν έστι τὸ φάρμακον. 2) ή Ισχαίμος ως οὐα. ρίζα φυτοῦ άνασταλτική τής έκροησ του αίματος : Θεόφρ.Φ1 9,15,3, Σχόλ. 'Ιλ.Λ 846. 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τής οικογ. των κυπεριουιδῶν.

Ισχαίμος καλώδι, έμποδιζῶ : Εὐρ. 'Ορ.298 (έσφ. γρ. τὸ Ισχαίμω |.

Ισχαλλός-α-ον ποι. άντί Ισχνός, κ.π. Εϋστ. Ισχα-

Άλος επί κρομμύων, δ Ήρρος : 'Οδ.Τ 233 χρών' . . ολίον τε κρομμύω λοπόν κατά Ισχαλεύσαι 2) μγν. λεπτός, μηδαμνός : Μανδ.434 Ισχαλείαι περόναι.

Ισχαλεύσαι 'Ησ. ε θηλάσαι .
Ισχαλεύμεναι 'Ησ. ε δεδερματομεναι .

Ισχάνω (Ισχω) επί. έκτετ. τ. του Ισχω, μτ. αίτ. κρα- τώ όπισω, έμποδίζω, συγκρατώ τινα, τών αναχαι- τίζω : 'Ιλ.Ε 387 **δέος Ισχάνει άνδρας**, 'Υμν.Βακχ. 13 τών δ' ούκ Ισχάνα **δέσγνα** || μτ. αίτ. κ. γεν. κωλύω, έμποδίζω τινά από τι : 'Ησιόδ.Έργ.495 όπότε κρύος άνέρα έργων Ισχάνα' 2) λαμβά- νω, έπιτυγχάνω, έχω : 'Επίκ.Φύσ.27C άσημημό- νευσεν ή ανάλογον τή άπονημηνοέσει πάθος Ισχάνα, Φιλδδ. έν 'Ηρακλ.873,6 μάλλον εκ τών πραγμάτων . . τάς λαδάς Ισχάνουσι, 'Απολλ.Ρ 1,902 έμέθεν περί θυμών άσπίς Ισχάνα.

Ισχάνω-άω (Ισχω) επί. έκτετ. τ. Ισχάνω βλλ., Ιων. γ' πληθ. παρატ. **Ισχανάσσκον** κρατώ τή όπισω, κωλύω, αναχαιτίζω : 'Ιλ.Ε 87 τών δ' ούτ' άρτε γέ- φυραη έεργμένα Ισχάνόωσιν, 'Οδ.Ο 346' || μέσ. κρατώ όπισω έμαυτόν, βαστιέμαι : 'Ιλ.Μ 38 ημισιν επί . . έελμένο Ισχάνοντο, 'Οδ.Η 161 σόν μθ- θον ποτιδέγμενοι Ισχάνωνται' 2) άμτδ. μτ. γεν. μένω προσκεκολλημένος εις τί, έπιεμο' πινος, ποθώ : 'Ιλ.Ψ 300 μέγα θρόμου Ισχάνόωσαν, 'Οδ.Ο 288' || όμ. μτ. άπαρφ. : 'Ιλ.Ρ 572 μυσία . . χρόος άνδρομοιο Ισχάνα άθακείν, Πρόκλ.'Υμν. Αφρ. 2,6 Ισχάνόωσιν Ιδειν.

Ισχάριον (τά) μγν. ύποκορ. του Ισχίον βλλ. έν είδ. σημ. : 'Ηρωμ Αύτομ.29.

Ισχάς-άδος (ή) || Ισχνός κ. μαν. κ. νεώτ. Ήρρόν ούκον, άσκάδι : 'Αριστοφ.Ήην.755 κέχνηεν ώσπερ έμποδίζων Ισχάδας, 'Ερμπαπ.63,16 ή Ρόδος άστα- φίδας τε και Ισχάδας ήδυονείρους (παρέχει), Πάπ. Ισκάδος έγκύμιον' 2) επί έλλαιών, άριμος, παραγενομένη : Εύστ.1963,55 τής άρυπτείας κατ γαρολίμους έλλάας και Ισχάδας οι πάλαι έλεγον : 3) άπόφρασις έν είδει ούκου εις τόν προκτόν : ΑΠλ.240 4) τή φυτάν εύφώριον, φλομάκι : Θεόφρ.Φι 9,9,6, Διασκ.4,175 5) |Ισχω| κ. νεώτ. ή τή πλάσιον κρατόύσα άγκυρα : Σοφ.άπ.761,Αουκ. Λειψ.15 Ισχάδας σιδήρας άσπίς' || νεώτ. ναυτ. άγκυρα έλαφρά χρησιμοποιοιμένη διά τή Ισχα- σιν μεζιονος άγκύρας, ή πρός πλαγιόδέτησιν του πλοίου, πιπέλι.

Ισχασίς-εως (ή) |Ισχαίω| νεώτ. ναυτ. ή πρά- ξις και τή άποτέλεσμα τού Ισχαίω βλλ.

Ισχαύσαι 'Ησ. ε Ισχνόφωνοι .

Ισχήγειον (τό) |Ισχω - γή| 'Επιγρ. ό συγκρα- τών τοίχος : 'Επιγρ. Παιώνι Ισχηγίου μνάς δέκα (έδωκεν ή πόλις).

Ισχήθυρον (τά) 'Επιγρ. πθ. τή πλάσιον λα- ράθυρου.

Ισχήπληνθα (τά) 'Επιγρ. οι όρθοστάται.

Ισχηρό 'Ησ. ε έξις ή' πρθλ. Ισχηρός.

Ισχητήριος-α-ον |Ισχω| στυπτικός : 'Ιπν.Τόπ. 'Ανθρ.20.

Ισχιάδδεν λακων. 'Ησ. ε Ισχιάζεν .

Ισχιάδελφος (ό,ή) νεώτ. όνομ. τής τερατογονικής διαπλάσεως δύο όμοιυ τικτομένων τεράτων έχόν- τών ένα κοινόν όμφαλόν.

Ισχιάδικός-ή-όν |Ισχίαν| κ. νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τή Ισχία : 'Ιπν.Κνωκ.140 Ισχι- αδική φθίσις' 2) ό πάσχων κατά τή Ισχία, ό έ- χων χρονίαν Ισχυλίαν : Διασκ.1,30,6, Γαλ.13,985 3) συνήθ. επί φαρμάκων, ό συντελών εις τήν θέραιπαι της Ισχυαλίαις : Διασκ.2,174 Ισχιαδικόν έπιπλασμα.

Ισχυίον |Ισχιον| μγν. κ. μόν. περιπατώ κινών καθ' ύπερβολήν τή Ισχία' Φωτ. ε Ισχαίω, τή έν τή βαδίζεν επί πολύ έκατέρωσε μεταφέρειν :

Κινάμ.46Α' || είδ. επί γυναικός κ. επί πινος λά- γνου κνήσεως ή στάσεως του σώματος : Πρωκ. Γαθ.4,31,αύτ.9 βωμολόχως Ισχυίουσα' 2) παθ. επί επίθεσιμυ, χωρίζομαι ώς τή Ισχία : Γαλ.18(1), 786 |πθ.έσ.φγρ. άντι ασχέοντα|.

Ισχυικός-ή-όν κ. νεώτ. ό πάσχων κατά τή Ισχία, ό έχων χρονίαν Ισχυλίαν, Ισχυαδικός : Θεόφρ.άπ.87 Ισχυαικός φθισκων άνόσους διατε- λετη' 2) νεώτ. άνατ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τή Ισχία : Ισχυαικά τρήματα |αι διά τών Ισχυ- οτερών συνδέσμων έντομοι, δι' άν διερχονται μύες και άγγελα| . Ισχυακόν νεύρον - δατόυν.

Ισχυαλία (ή) νεώτ. Ιατρ. νευραλία του Ισχυ- ακού νεύρου, έπερχομένη εκ φύσεω, ύπερκοπά- σεων τών κάτω άκρων ή τραυμάτων, ά. Ισχυας.

Ισχυαλικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερό- μενος εις τήν Ισχυλίαν : Ισχυαλικός πόνος' 2) επί προσ., ό πάσχων Ισχυλίαν, Ισχυαδικός.

Ισχυαλύδω (άλγος) νεώτ. άμτδ. πάσχω Ισχυ- αλίαν, έχω πόνους κατά τή Ισχία.

Ισχυαρροακή (ή) νεώτ. Ιατρ. φυματιώδης άρ- θριτις της κατ' Ισχίον διαρθρώσεως, ά. λευκός όγκος του Ισχιου ή κοχχάλγια.

Ισχιές-άδος (ή) κ. νεώτ. |ένν. γόσος| νευραλία του Ισχυακού νεύρου, Ισχυαλία : 'Ιπν.'Αφ.6,59,60, Θεόφρ.Φι 9,13,6,Διοσκ.1,10 Ισχιές χρονία' 2) εί- δος ακάνθης, λευκάκανθα : Διοσκ.3,19, Γαλ.12,58.

Ισχισίσις-εως (ή) |Ισχαίω| Ισχι. κ. νεώτ. ή Ι- σχυαλία, ή Ισχυίσις : Παλλδδ.'Ιατρ.'Ιπν.2,13D.

Ισχυοθαλάσσης-ους-ες νεώτ. όνατ. επί τών μυών, μοιρα του βολδοσπραγγίδου μυός της πε- ρινεϊκής χώρας.

Ισχυοθαλασσικός-ή-όν νεώτ. άνατ. επί μυών, ό έχων σχέση προς τή Ισχίον και τήν θασπύλον : Ισχυοθαλασσικός μύς.

Ισχυοηκτικός-ή-όν νεώτ. άνατ. επί μυών, λεπτός μύς της περινεϊκής χώρας, εκφυόμενος εκ του Ι- σχυακού και ήθικού όσπου.

Ισχυοιστομία (ή) νεώτ. Ιατρ. εγχείρησις συν- ισταμένη εις τήν διατομήν του άνιόντος κλάδου του κατ' Ισχίον όσπου.

Ισχυοίλης-ους-ες |Ισάω| ό έχων μεγάλη Ισχία : Κωμ.'Αδελφ.1022.

Ισχυοίρεσις (ή) νεώτ. άνατ. κτ. πληθ. Ισχυοίρεοι σύνδεσμοι σύνδεσμοι της Ιερολαγονίου άρθρώ- σεως, έχοντες τās προσφύσεις των εις τή πλάγια Ιεροού όσπου και κόκκιγος και εις τή Ισχυα- κόν κόντρωμα και τήν Ισχυακήν άκανθά.

Ισχυοκοκκινικός μύς |ή| νεώτ. άνατ. τρι- γωνος μύς μεταξδ κόκκιγος και Ισχυακής ακάνθης.

Ισχυομηρικός σύνδεσμος |ή| νεώτ. άνατ. σύν- δεσμος της κατ' Ισχίον άρθρώσεως του μηρι- ολου όσπου.

Ισχίον (τό) κ. νεώτ. τή ύποδεχόμενο: τήν του μηρού κεφαλήν κοίλον, ή κλειδίωσις τού γόφυρου, ή κοτύλη 'Ησ. ε τή κοίλον του γλουτού, έν ό ή κοτύλη στρέφεται : 'Ιλ.Ε 305 τή βίβλαν Αίναςω κατ' Ισχίον, ένθα τε μηρός Ισχιώ άντραφέται, κοτύλην δέ τε μιν καλέουσιν' 2) ό γόμφος, ή όσφις, ό γοφος, τή γοφί : αύτ. Α 339 ούτασε . . Παι- ονίδην .. κατ' Ισχίον, 'Οδ.Ρ 234' 3) τή άνω μέρη τών μηρών, τή κωλομερία : 'Ηρ.6,75 εκ τών μη- ρών ές τε τή Ισχία και τās λαπάρας' πρδλ.'Α- ριστολ.ΖΜ 689β,15 Ισχιών φθισιν . . προς τās άνα- παύσεις χρήσιμον' 4) όμ. επί μεγάλων τετραπό- δων, ολον άνωτος, κέπρου, Ιππου, τή ναύτα, τή καπούλια : 'Ιλ.Υ 170 πλευράς τε κατ' Ισχία άμφότε- ρωθεν μωστίεται, Πλάτ.Φαίδρ.254C τή σκέλη εις τή Ισχία προς τήν γην έρείσας' 4) μγν. άνατ. τή προέχον μέρος του άνωμυού όσπου, έσφ' ού ό άνθρώπος στήριζεται καθήμενος : Γαλ.2,772 5) νεώτ. ναυτ. συνεκδ. έκαστον τών δύο ύπερ

τήν Ισαλον γραμμήν μερών του πλοίου, φούσκα, γοφό.

ισχιονπηγής (ι,ή) νεώτ. τερατογονική διάπλασις. **ισχιονρωγικός**-ή-όν (ρωγ) κ. νεώτ. ὁ ἔχων διερρωγώτα τὰ ἰσχία, ὁ παθὼν μετακίνησιν τῶν ἰσχιῶν, ὁ ἔξογκοφιασμένος || γραμμ. ἐπὶ στήθων, ὁ ἔχων σπονδεῖον εἰς τὴν β', δ' καὶ στ' χώραν : Βάθρ.17' πρὸλ. χαλιναρκός, ἀ. Ισχιονρωγέ.

ισχιονρωγέ-ώγος (ι) μον. (ἐνν. στήθος) Ισχιονρωγικός βλλ. : Τζέτζ. ἐν 'Αν.' ΟΞ.3,310.

ισχιοσπραγγώδης-ους-ες νεώτ. ἀνατ. ἐπὶ τῶν μυῶν, μῦς τῆς περινεϊκῆς χώρας, περιβάλλον ἐκ τῶν πλεγίων καὶ κάτω τὰ σπραγγώδη σώματα τοῦ πέους.

ισχιοτομία (ι) νεώτ. Ιατρ. ἐγγείρησις διατομῆς τοῦ κατ' ἰσχίον ὄσπου.

ισχιοδυνία (ι) νεώτ. πόνος τῶν ἰσχιῶν, ἡ ἰσχιαλγία. **ισχιοδυνία** (ι) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. Ισχυεύς, δ. τ. ἰδίως ἐν μ.φ. σημ. ἰσχιάνω, μέλλ. ἰσχιάνω, ἀόρ. ἰσχιάνω, ἰων. κ. δημ. ἰσχινηνα, παθ. ἀόρ. ἰσχιάνθηνα, εἰδ. ἐπὶ ταριχεύσεως, ἀποξηραίνω, στεγνώνω : 'Ηρ.3,24 ἐπέαν τὸν νεκρὸν ἰσχιήνωσι' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. καθιστώ, κόμω τινά ἰσχιόν, λεπτόσαρκον, λιπόσαρκον, λιγνόν, τὸν ἀχαρμνίω : Αἰσχ.Εὐμ.267 καὶ ζῶντα σ' ἰσχιάνωσ' ἀπάξομαι κάτω, Πλάτ.Γοργ.322 τοὺς νεωπτάτους ὑμῶν διασφθέρει, τέρμων τὰ καὶ κάτω καὶ ἰσχιάνωσι (ὁ ἰσάτρω) || λεπτύνω, ἀπολεπτύνω : Αἰσχ.ἀν.124 ἔπινε βρῦτον ἰσχιάνωιν χράα' || κόμω τινά ν' ἀποβάλλῃ τὴν ἐξοιδρησιν, τὴν διόγκωσιν, τὸ ρούσκαμ, τὸν ξεφοσαικῶν, ἰδ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ μ.φ. : Ἀριστφ.Βάθρ.941 οἰδοῦσαν ἀπὸ κομψασμάτων .. ἰσχιανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν ἰτῆν τραφωδῖαν) - ἡ ἀποχὴ ἀπὸ ἀμυλωδῶν τροφῶν ἰσχιάνει - τὸν ἰσχιανὸν οἱ στενοχώριες (συνήθετ) ἰσχεψαν, βλ. ἰσχεύωι' || νεώτ. κ. δημ. μ.φ. ἐπὶ περιουσίας, ἑλαττώ, ὀλιγοστεύω : αὐ προικοδοτησίαις τῶν θυγατέρων του ἰσχιαναν σημαντικῶς τὰ κεφάλαιά του' || δημ. κ. ἀμτθ. γίνομαι ἰσχνός, ἰσχνεύω, ἀχαρμνίω, λιγνέω, ἀδυνατίζω : ὄσο πάει κ' ἰσχιάνει' || ὄμ. δημ. κ. ἐπὶ φυτῶν κ. ἰδ. καρπῶν, γίνομαι λεπτότερος, ἀσθενέστερος, ὡς εἰς ζῶντὸν τὸ ἀχαρμνίω : σὰ γερσάθῃ ῥοδοκινιά, ἰσχιάνωιν τὰ ροδάκινα' 3) παθ. κ. νεώτ. ἰσχιάνομαι πάσχω ἰσχιανῶν : 'Ἰνν.Κριμ.369,-Ισχιάνθη ἐκ τῶν γηρατέων 4) μ.φ. ἐπὶ ἄλλων σωματικῶν, ἑλαττώ, μειώνω, ἀδυνατίζω, μετριάζω, λιγοστεύω : 'Ἰνν.'Αφ.5,25' || ὄμ. μ.φ. ἐπὶ φυγικῶν πάθους, καταπραίνω : Αἰσχ.Πρ.380 καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχιάνει βίρα, Εὐρ.'Ορ.298 τὸ δεινὸν καὶ διασφθαρέν φρενῶν ἰσχιανίει' 5) ρημ.πα. ἰσχιανσις, ἰσχιανσία, ἰσχιανσμός.

ισχιοάκανθος (ι) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκανθωδῶν ἑλασμοδραχίων ἰχθύων.

ισχιοάλεος-α-ον μον. ὁ ἰσχαλέος βλλ. : Εὐστ. 1863,60.

ισχιανσις-εις (ι) ἰσχιανῶν μ.φ., μον. κ. νεώτ., δημ. ἰσχιανσις κ. ἰσχιανσιή ἢ πρᾶξις τοῦ ἰσχιανῶ βλλ., ἡ λεπτυσις, τὸ στέγνωμα : Παύλ.Αἰγ.3,69, Αἰτ.16,80, 'Αχμ.'Ονειροικρ.77,3 παρὶ λεπτοσμομασίας τῶν ἰσχιανσέως, Εὐστ.Πον.129,23' || νεώτ. φυσιολογικὴ ἐλάττωσις τοῦ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῶν ζῴων ὀποθηκευμένου λίπους, λιγνέω.

ισχιαντικός-ή-όν ὁ ἀρμόδιος πρὸς ἰσχιανσις, ἐπιφέρων ἰσχιανσιαν : Ἀριστλ.Πρ.885α,28, Διοσκ.1,24, ἰσχιανσία (ι), ἰων. ἰσχιανσιή ἢ κατάστασις ἰσχιότητος, λεπτότητας.

ισχιανσμός (ι) ἰσχιανῶν ἢ ἰσχιανσις βλλ. : 'Ἰνν.'Αγμ.14 ἰσχιανσμός σώματος.

Ισχιανσις (ι) δημ. ἡ ἰσχιανσις, τὸ λιγνέω.

ισχινεύσαι 'Ἡσ. κῦφείναι, θηλάσαι.

ισχινέω δημ., ἀόρ. ἰσχινεψαί, μ.φ. παθ. ἀρακ.

ισχινέμενος, ἐπὶ προσ. ἀμτθ. ἰσχιανίνομαι, γίνομαι ἰδ. ἐν τῷ ἐνεστί) βαθμηδὸν ἰσχνός, ἀδυνατίζω, ἀχαρμνέω, ἀχαρμνίω βλλ. : τὸ παιδί ὄσο πάει καὶ ἰσχινεύει, - μετ' ἡ διαγράφῃ ἰσχινεψαί, - τὸν βλέπω κάμποσο ἰσχινεμένο' || κ. μ.φ. ἐπὶ περιουσίας : **ἰσχινεψαν** τὰ εἰσοδήματά του' 2) μτθ. ὡς τὸ ἰσχιανῶ βλλ.2) : τὸν ἰσχυεύουσι ὁ ἔγνοιεις, - τὸν ἰσχινεψαν τὰ γερόματα.

ισχινίδες 'Ἡσ. κ' ἀγκυραὶ ἰσχαίδες' καὶ φιλήματος εἶδος 2.

ισχιογάστρο-ορος (ι) κ. νεώτ. συνήθ. ἐπὶ Ἰππῶν, ὁ ἔχων ἰσχιὴν γαστέρα : Τζέτζ.'Επιστ.81' 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτερόν τῆς οἰκογ. τῶν σφηκιδῶν.

ισχιογάλασσα (ι) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς τάξεως τῶν χειροπτερόν.

ισχιογάλασσος (ι) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν στεφωλιειδῶν.

ισχιοσπηθ-οῦς-ης (ἴπος) μον. ὁ ἰσχνός κατὰ τὸ λέγειν : Στουδ.Θεοδ.748.

ισχιοσπῆ-ἔω (ἔπος) μ.φ. συζητῶ λεπτομερῶς τι, λεπτολογῶ σοφιστικῶς : Κύριλλ.3,996Α.

ισχιοκαλέωδης-ους-ες (ἴπος) σχόλ. ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ ἔχων ἰσχιόν, λεπτὸν κόλμαρον : Εὐστ.'Ἰλ. Σ 576 εἰσι δὲ τινες ὁ φασιν ὑφ' ἐν βροδανονδονακῆσ, ἦγον ἰσχινοκαλαμῶδη.

ισχιοκόκκος-α-ν μ.φ. ὁ ἔχων ἰσχιὰ κῶλα, μέλη : 'Αντυλλ.π.'Ορειβ.17,16,15 ἐπὶ τῶν κυρτῶν καὶ ἰσχινοκόκλων.

ισχιολάτσης (ι) (λέγω) μον. λεπτολόγος, φλύαρος, σοφιστής : Πισιδ.Γ π.Σουιδ. ἐν λ. ἐπιστάτης.

ισχιολογία (ι) μ.φ. ἡ λεπτολογία, ἡ φλυαρία : Κύριλλ.Προοίμ. εἰς Ἄγγαιον 627.

ισχιολόγος (ι) (λέγω) μ.φ. ὁ ἴαν λεπτολόγος, ὄδ. ὁ φλύαρος : Κύριλλ.'Αγ.Τριῶδ.1,413 πικρῶς καὶ ἰσχιολόγους.

ισχιολογῶ-ἔω (λόγος) μ.φ. συζητῶ τι μετὰ λεπτομερείας, ἴαν λεπτολογῶ, ὄθ. φλυαρῶ : Κύριλλ. Προοίμ. εἰς Ἄγγαιον 627 περιπτόν τὸ .. ἰσχινολογεῖν.

ισχιομήρος (ι) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν οἰδημηριδῶν.

ισχιομῦθια (ι) μ.φ. ἡ ἰσχιολογία βλλ.' 'Ἡσ. «λεπτολογία» : Κύριλλ. κατ' Ἰουλ.110Α διὰ πάσης ἰσχινομυθίας.

ισχιομῦθῶ-ἔω (μυθῶ) μ.φ. ἰσχιολογῶ βλλ., λεπτολογῶ, φλυαρῶ 'Ἡσ. ἐν λ.

ισχιομάρσιος-ον (μαρσία) μ.φ. ὁ ἔχων ἰσχνάς, ζηρὰς παρεΐας : Πολυδ.4,143 ἰσχινομάρσιος γραυῖς.

ισχιοποιός-όν (ποιῶ) μον. ὁ καθιστῶν τινὸς ἰσχιόν, λεπτόν : Εὐστ.Πον.128,33 υψοταίεις ἰσχινοποιῶ.

ισχιοποιῶ-ἔω (ποιῶ) μ.φ. καθιστῶ τὸ ἰσχιόν : Ἐρμ.Τρισμ.37,21 τὰ μὲν οὖν φύχοντα πάντα καὶ ἰσχινοποιούσιντα.

ισχιοπόνο-αδος (ὀ,ή) σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχνάς, λεπτὰς κνήμας : Σχόλ.'Οδ.1 464 ταναῖοποδα, ἰσχιόποδα.

ισχνός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φύλλων, ὁ ξηρός, ὁ μαρμαμένος, ὁ εὐτελής : Ἀριστφ. Αχ.469 εἰὰ τὸ σφυριδίον ἰσχνά μὴ φυλλετα δός' || ἐπὶ τυροῦ, ἀνίθι, χλωρός : Πολυδ.7,48' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ λιπόσαρκος, λεπτός, ἀδύνατος : Ἀριστφ. Πλ.561 ἰσχνοὶ καὶ σφηκῶδες, Πλάτ.Νόμ.665B ἰσχνοὶ καὶ ἀσιτοι, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.11 τὰ δὲ δύο ὄφρανα εἶχον καθαρά ὑποκαμισακία διὰ τὰ ἰσχνὰ μέλη τῶν' πρὸλ. Πλούτ.Λικ.17 ἰσχνὰ καὶ διάκονοι ἔξειν' || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν πρὸς θρέφειν συνήθ. λιπωδῶν, ἡ λιπαρῶν οὐσιῶν, ὁ ἔχων ὀλίγον πάχος, ἀπαχος : ἰσχιόν κρέσος - γάλα' 3) μ.φ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φωνῆς, ἀσθενεῖς, ἀπονος, σιγανός, ἀδύνατος : Λουκ.Νιηγ.11 ἰσχιόν φθέγ-

γεσθαί || νεώτ. Ισχνά μέσα (όλιγα, όχι έπαρκή, πτωχή), όμ. Ισχνή περιβαλίς (λίαν φειδωλή, άνεπαρκής) || κ. έπι σφυμοθό, ό μόλις ακουόμενος, άσθενής, αντίθ. άδρός : Γαλ.8,506' || νεώτ. κατ' έπέκτ. ό μη πλουσίος, ό έστερημένος δυνάμεις ή παραγωγικότητας, ένδεχς, πτωχός : Ισχνών βαλάντιον, - Ισχνή φιλολογική παραγωγή' 4) μτφ. έπι ύφους, λεπτός, ξηρός, άπέριτος : Διον. Άλ.Πομπ.2 Ισχνός χαρακτήρ.

Ισχνόσαρκος-ον (σάρξ) μσν. κ. νεώτ. ό έχων Ισχνά σάρκας, ό άδύνατος : Ίω. Εύχαίτη 1167 Α. **Ισχνοσκελής**-ούς-ές (σκελής) μτγν. ό έχων Ισχνά, λεπτά σκέλη : Διογ.Λ 5,1,Γαλ.6,327 έπι των Ισχνοσκελών.

Ισχνοσύνθετος-ον μσν. ό Ισχνώς ή χαλαρώς συντεθειμένος, πεπλεγμένος : Πισιδ.Γ 150.

Ισχνόσωμος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων τής οικου. τών σταφυλιών.

Ισχνότης-πος (ή) κ. νεώτ. λεπτότης, άδυναμίο, λιποσαρκία : Ίπν. Άέρ.21 Ισχνότητα τής σαρκός, Ίριστλ.Ζ1 581b,26 περί τήν του σώματος Ισχνότηα και παχύτητα 2) νεώτ. μτφ. ή εούτελεια, ή ένδεια, πενιχρότης : έπιστημονική Ισχνότης : 3) έπι ύφους, απλότης, λεπτότης, τώ άπέριτον ή άκαλλώπιστον : Διον. Άλ. Αρχ.Ρητ.5,1 Ισχν-φράσεως' πρόλ. Ισχνός 31' || ή λεπτότης τής προσφοράς, άντίθ. πλαταιασμός : Κόντν.1,5,32.

Ισχυοურής-ους-ές (έργον) σχόλ. ό λεπτός είργασμένος, λεπτοδουλευμένος : Σχόλ.Σοφ.Τρ.64.

Ισχυουρος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος άρθροπόδων τής οικου. τών άραχνιδών.

Ισχυοφωνία (ή) κ. νεώτ., ίων. -τη λεπιτή, άδύνατος, σιγαλή φωνή : Ίπν. Επιδ.2,5,1, Άριστλ.Πρ..895a,16.

Ισχυόφωνος(-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. έπι προσ. ό έχων Ισχνή, λεπτήν, σιγαλήν φωνήν : Γαλ.1711,186, Πλουτ.Ήθ.837Α, Πισιδ.Γ Έξαμ.1839 Ισχυόφωνος έξ έσπίτας' || κ. έπι ζώων : Άντίγ.Καρ.6 (έπι των περδίκων) 2) βαπτιστής, φελλός, τραυλός : Ίπν. Επιδ.1,19, Ήρ.4,155 παίς Ισχυόφωνος και τραυλός, ΔΠΈξ.4,10 Ισχυόφωνος και βραδυόγλωσσος' 3) έπι μετάλλων, ό ποιών Ισχνόν, άσθενή ήχον : Πλουτ.Ήθ.721C χρυσός και λίθος υπό πληρότητας Ισχνά και δυσήχη' 4) μτφ. έπι τής φιλίας : Πλουτ.Ήθ.89Β ή φιλία Ισχνόφωνος γεγονός έν τώ παρρησιάζεσθαι.

Ισχυοφώνω-έω μτγν. έχω λεπτήν, άδύνατον φωνήν : Επιδών.2,291C Ισχυοφώνει γάρ προς ταύτην και ύποστέλλεται ή γλώσσα.

Ισχυοφώνος έπίρρ. μτγν. διά Ισχνής, λεπτής φωνής : Ζώσ. Άλχ.108Β.

Ισχνό-όω καθιστώ τή Ισχνόν, Ξηρόν, Ξηραίνω : Άριστλ.Πρ.885a,19' 2) ρηματ. π. Ισχνωσίς.

Ισχνώδης-ους (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων τής οικου. τών έλατεριδών.

Ισχνός έπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -ά καθαρώς, όπλώς, Ξηρός : Πολύθ.1,2,6 Ισχνός ελπειν' 2) άνευ έξωτερικού ούδματος : Ίπν.Κρω.481.

Ισχνωσις-εως (ή) [Ισχνώ] μτγν. ή πράξις και τώ άποτέλεσμα του Ισχνώ, ή Ξηρασία, στέγνωμο : Σωρ.1,56 Ισχνωσις μαστών.

Ισχνωτικός-ή-όν ό δυνάμενος, έπιτήδειος να Ισχνώνη τή : Διοσκ.5,109 Ισχνωτική δύναμις.

Ισχυομένος [Ισχυ] έπίρρ. μετά κυλωμάτων, έμποδίων, άναχατισμένα : Πλάτ.Κρω.415C τό Ισχυομένος τε και έμπαδιζόμενος πορεύεσθαι.

Ισχυορία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ή έπίσχεσις των αύρων, ύσοουρία : Γαλ.2,265 «Ισχυορία έστι παντελής των αύρων έπίσχεσις, κίνδυνον ύποφέρουσα» : Σωρ.2,26, Ήρδδ.Ίατρ.π. Ορειδ.10,37,16.

Ισχυορικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν Ισχυορίαν, ό τής Ισχυορίας :

Ισχυορικά φάρμακα 2) έπι προσ., ό πάσχω Ισχυορίαν.

Ισχυορό-έω μτγν. πάσχω έξ Ισχυορίας : Άρετ. Χρον.Παθ.24, Ήρδδ.Ίατρ.π. Ορειδ.10,37,2 άλγούνην και Ισχυορόνην.

Ισχύοφωτος-ον δ.γρ. τού Ισχύοφωτος βλ.λ. **Ισχύορησις**-εως (ή) κ. Ισχύρησις ό Ισχυορισμός, ή πεποιθήσις : Ίπν.26,19.

Ισχυορικός έφετικόν του Ισχυορίζομαι, έγω έφεσις, έπιθυμώ να Ισχυορισθώ : Ίπν. Άρθρ.1, Γαλ.1811,309.

Ισχυορίζομαι κ. νεώτ. κ. δημ., μέσ. όποθ. μέλλ. άττ. Ισχυορίζομαι, άόρ. Ισχυορίζομαι, κ. νεώτ. παθ. άορ. Ισχυορισθην, καθιστώ έμαυτόν Ισχυρόν, γίνομαι Ισχυρός : Πλάτ.Γοργ.489C έάν αυρφετός συλλαγή δούλων και παντοδατών άνδρώπων μηδενός αξίαν πλην Ισως τώ σώματι Ισχυορισσας' κ. παθ. : Ξεν.Κ Π 6,4,18 Ισχυορίζομενος ύφ' Ίπνυν σιδηρος 2) δεκνίω τήν Ισχνή μου εις τνα : Άριστλ.ΗΝικ.1124b,23 ώπην εις τούς άσθενεις Ισχυορίζεσθαι' || έπι άθλητών, αγωνιζομαι περί τινος : Αλ.21,15,15 ύπέρ άθλων μεγίστων Ισχυορίζομενος 3) μτ. μτχ ή μτ. αττ. κ. άπαροφ. ή μτ. ειδ. προτ. έπιμύνω εις τι, ύποσπρίζω μετ' έπιμονής γνώμη ή άποφιν, διατείνομαι : Θουκ.7,49 ό μέν Νικίας τασάτα λέγων Ισχυορίζετο, Πλάτ.Γοργ.495Β, Πλάτ.Θεαίτ.172Β εδέλουσιν Ισχυορίζεσθαι ώς ούκ έστι φύσις αυτών ούδέν ούσιαν έαυτοθ έχον, - Ισχυορίζομαι, διτ αίνα άδός 4) μτ. δοτ. έμπιστεύομαι εις τι, έχω πλήρη πεποίθησιν, έμμένω : Ήράκλειτ.114 Ξύν νόμω λένοντας Ισχυορίζεσθαι χρή τώ Ξυνθό πάντων, Αισ.44,3, Δημ.901 ούκ Ισχυορίζομαι τώ νόμω' || κ. άπολ. : Άντιφ.5,76 5) ρηματ. π. Ισχυοριστέον, Ισχυορικός, Ισχυορισμός.

Ισχυορικός-ή-όν τραχύς, έπιμονος : Πλάτ.Θεαίτ.169Β Ισχυορικώτερος μέντοι έγω έκείνων.

Ισχυοριστικός (ό) ύποκορ. του Ισχυρός, μικρός Ισχυορικώνων : Άλεξ.1.

Ισχυορισμός (ό) [Ισχυορίζομαι] νεώτ. ή μετ' έπιμονής βεβαίως γεγονότα ή πληροφορία :

Ισχυοριστικός || ναιμ. διατύπωσις προς ύποστήριξιν, άρνησιν ή ένστασιν.

Ισχυοριστικός-ή-όν άρχ. λεξ. ό Ισχυορικώνων. **Ισχυοριστικός** έπίρρ. μτγν. συνήθ. έμφρ. Ισχυοριστικός έχω Ισχυορικώνωθό βλ.λ. : Γαλ.1811,309.

Ισχυορικώνωθό-έω [Ισχυορικώνών] μσν. είμαι Ισχυορικώνών : Εύστ.Πόν.252,51, Παχυμ.Γ Άνδρόν.81C ότι Ισχυορικώνωμοίη και μώνον προστρίβεσθαι θέλο τή έκκλησία.

Ισχυορικώνωσύνη (ή) μτγν. κ. νεώτ. ή έπιμονή, ίδίως όδικαιολόγητος, εις γνώμην τινά : Φιλ.1,653, Ισχυορικώνωσύνη κέρηται, Ίώσ. Άπ.1,22.

Ισχυορικώνώνωνος-ον [Ισχυρός- γνώμη] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -σως ό έπιμύνω εις τήν γνώμην του, ό πεισματάρης : Άριστλ.ΗΝικ.1191b,5, Διογ.Λ 2,25, Ξέρμ.Μακρ.3,259 αυθέκαστός τις και Ισχυορικώνώνων και προσητής γνόμενος' || κ. μτφ. : Φιλ.2,413 Ισχυορικώνώνων λογιμός' έπίρρ. νεώτ. -ως.

Ισχυρόδετος-ον (δέω) σχόλ. ό Ισχυρώς στερεά δεδεμένος : Σχόλ.Αισχ.Πρ.148.

Ισχυροθάραξ-ακος (ό,ή) άρχ. λεξ. ό έχων Ισχυρόν, στερεόν θάρακα : Ήσ. έν λ. χολκοχιτώνων.

Ισχυροκάρδιος-ος άρχ. λεξ. ό έχων Ισχυρόν καρδίαν' Ήσ. έν λ. τλήθυμοι.

Ισχυρόκερως-ωτος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράμων τής τάξεως των άμφιπόδων.

Ισχυρόμαχος-ος μσν. έπι μάχης, ή πεισματώδώς, έρωμένως διεξαγομένη : ΚΜανασσ.27Β μάχας Ισχυομάχους.

Ισχυρόμυς-υος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειφάντων τρωακτικῶν θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀπλοδοντοειδῶν.

Ισχυροπαθῶ-ἔω (πῶθος) σχόλ. πάσχω δειωθῆς, δειωπαθῶ : Σχόλ. Ἀρατ.71.

Ισχυροπαίκτης (ὁ) [παίξω] ὁ ἰσχυρός, καλὸς παίκτης : Ἐπιγρ. Δημήτρις υἱὸς Δημητρίου ἰσχυροπαίκτης.

Ισχυροπλήκτης (ὁ) [πλήττω] ἀρχ. λεξ. ὁ πλήττων ἰσχυρός : Ἡσ. ἐν λ. διοπλήκτων.

Ισχυροποίησις-εως(ίη) [ισχυροποιῶ] ἰπην. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἰσχυροποιῶ, ἐπιγμῆσις : Κλήμ. Ἀλ.601, Ἀέτ.1221 ἰσχ- τῶν ὁσθενούντων μορίων 2) γλωσσ. ἐπικύρωσις, ἐπιθεβαίωσις : || νεώτ. νομ. ἰσχυροποίησις συμδύσεως ἢ διὰ παρεπομένης συμφωνίας ἔξασφάλισις.

Ισχυροποιός-όν [ποιῶ] ἰπην. ὁ καθιστῶν τὴν ἰσχυρόν, ὁ δυναμωτικός : Σχόλ. Αἰσχ.Χο.415.

Ισχυροποιῶ-ἔω [ποιῶ] ἰπην., μόν. κ. νεώτ. καθιστῶ τὴν ἰσχυρόν, ἐνισχύω, ἐνδυναμώνω : Πολύβ.28, 17,7 ἰσχυροποιῶν . . τὰς ἐπικρατείας τῶν Ἀντιγόνου, Διόδ.Σ17,65 τὴν ἰσχυροποίησιν ἀντιγόνου τε πλάθει καὶ ταῖς ἀρεταῖς τῶν ἡγεμόνων κ. παθ. : Διόδ.Σ14,9 τῆς δυναστείας ἰσχυροποιουμένης : || ὁμ. ἀπολ. ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων : Κλήμ. Ἀλ.427, Σέργ.Μακρ.Σάθ.3,304 προσεκικρώσατο ἰσχυροποίησας κρῆρας ὁ μονάρχης 2) ρημοτ. π. ἰσχυροποίησις.

Ισχυροπότης (ὁ) ἀρχ. λεξ. ὁ πίνων ἰσχυρῶς, ὁ πίνων πολὺ : Ἡσ. ἐν ζῆποτις.

Ισχυροποιός-ποδοσις(ίη) ἀρχ. λεξ. ὁ-ἔχων ἰσχυρός πόδας : Ἡσ. ἐν λ. χαλκίποδος.

Ισχυροπράγμων-ονος-ον ἰπην. ὁ ἰσχυρά, μεγάλα ἔργα πράττων, ὁ κατορθῶνων μεγάλας, ἀνδρείας πράξεις : Σχόλ. Ἰλ.Ε.403.

Ισχυρορρίζος-ον [ρίζα] ὁ ἔχων ἰσχυράς, στερεὰς ρίζας : Θεόφρ.Φαῖτ.2,12,3.

Ισχυρός-ά-όν (ισχύς) κ. μόν., νεώτ. κ. δημ., δημ. θηλ. -η, παρῶδ. ἰσχυρότερος, -ότατος ἐπὶ αἰωαπικῆς δυνάμεως, ὁ ἔχων μεγάλην σωματικὴν δύναμιν, δυνατός, ρωμαλέος, ὀντίθ. ἀσθενής : Σοφ.Φιλ.945 ὡς ἀνδρ. ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει : || γεν. ὁ ἔχων ἰσχύν, κράτος, δύναμιν : Αἰσχ.ΐκ.302 ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός, Ἀριστφ.Πλ.946 τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεῶν ἐγὼ ποιῶν τήμερον δοῦναι δίκην, Ξεν.Ἀθ.11,14 ἰσχυροὶ ἐν ταῖς πόλεσιν, Καισάρ. Δαπ.ἐν Σάβ.3,110 ἰσχυρός κατὰ τὰ πολιτικά ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς κ. συγκρ. : ΚΔ Μάτθ. 3,1) ὁ δὲ ὄπισθ μου ἐρχόμενος ἰσχυρότερός μου ἔστιν : || οἱ ἰσχυροὶ ὡς οὐα, οἱ διαθετότεροι μεγάλην κοινωνικὴν ἢ πολιτικὴν δύναμιν : || ὁ ἀπατελῶν σὺνολον διαθετὸν μεγάλην δύναμιν : Ξεν.ΚΠ7,1 ἰσχυρὰ φάλαγγ, Βιζυην. Πύργος τῆς κόρης 367 εἰρήνην χρυσῆν κ. ἰσχυρὸν συμμάχων, -ἰσχυρός στρατός : || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ δύναμις, ἡ ἰσχύς : Οἰκ.36 οἱ πολὺ θέσσαν παρῆσαν ὀρῶντες οὐδὲν ἰσχυρὸν ἀπὸ τῶν Ἀεσβίων κτ. πλῆθ. : αὐτ.3,11 τὰ ἰσχυρότατα ἐπιβόλιμα μέλλεται ἰοὶ δυνατώτατοι ἐπικούρω, οὐδὲ περιμένετε, βραδύνοσαι καὶ δὲν ἔρχονται : 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἔχων ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς του μεγάλην ἀντοχὴν, ὁ ἀνδεκτικῶς : Ἀλλ.15,4 ἰσχυρὸν βέλως, -ἰσχυρὸν σκῆφος 3) ἐπὶ χωρίων, θέσεων, ὁ ἀσοφλής, δυσάλωτος, ὄχυρός : Οἰκ.4,9 οὐτὲ γὰρ αὐτοὶ ἐπιβόλιμα ποτε ναυαῖ κρατήσασθαι οὐκ ἰσχυρόν κ. ὑπερῶ : Ἡρ.176 ἡ δὲ Πτερίη ἐστὶ τῆς χώρας, τὸ ἰσχυρότατον 4) ἐπὶ τῆς γῆς, τραχὺς, σκληρῶς : Αἰσχ.Πέρος.310 ἰσχυρὰ ἔχονα : 5) ἐπὶ τροφῆς, ὁ δυσπεπτός, δυσκολιώδεντος : Ἰππ.817C 6) ὁ ἔχων μεγάλην ἔντασιν, σφοδρός, βορῆς, μέγας : Ἡρ.4,29 ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι φύχεται, Οἰκ.2,49 κατέβαινε εἰς

τὰ ἀτάθῃ ὁ νόμος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ, Πλάτ. Πολ.388B ἰσχυρὸς γέλως, ΚΔ Λουκ.15,14 ἰσχυρὸς λιμός, - ἰσχυρὸς ἀνεμός - πυρετός : || φρ. τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυρότερου (ἢ εἰς βάρος τοῦ δικαίου ἐπιβολὴ τῆς ἀτομικῆς θελήσεως διὰ τῆς βίας) : || ὁμ. ἐν φρ. ὡς ἐπίρρ. κατὰ ἰσχυρὸν διὰ τῆς βίας : Ἡρ.4,201 : || νεώτ. ὁ περιέχων συστατικὸν τὴν εἰς μέγαν βαθμόν : ἰσχυρὰ δόσις φαρμάκου, - ἰσχυρὰ διάλυσις ὀξέος 7) νεώτ. κ. δημ. ὁ στηριζόμενος ἐπὶ σαθαρῶν δεδομένω, ὁ μὴ ἀνατρεπόμενος εὐχερῶς, ὁ σημαντικός, ἀκατανίκητος : ἰσχυρὸν ἐπιχείρημα, - ἰσχυροὶ λόγοι τὸν κωλύουν 8) νεώτ. ὁ ἔχων νομικὴν ἰσχύν, κύριος : ἰσχυρὰ διαθήκη : || ἐπὶ νόμου, ὁ ἐν ἰσχύϊ, ἐν ἐφαρμογῇ : ἰσχυρὸς νόμος.

Ισχυροσῆματ-ος-ον σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν σῶμα, ρωμαλέος, δυνατός : Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.1,360.

Ισχυρότης-ότητος(ίη) ἰπην. ἡ ἰσχύς, δύναμις : Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,65 οὐ ἴσχυον οὐσαν αὐτὴν ἀλῶναι δι' ἰσχυρότητα, Φιλ.1,128.

Ισχυρόφρων-ονος(ίη) ἰπην. ὁ ἔχων ἰσχυρὸν φρόνημα, ὁ γενναῖος : Δίων Κ ἄπ.43,25.

Ισχυρόφρωνος-ον ἰπην. ὁ ἔχων ἰσχυρὸν φρόνημα, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ος ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων ἰσχυρὸν, γενναῖον φῆχην, γενναῖοφθαξος, μεγαλόκαρδος : Ἡσ. ἐν λ. λάσιον κῆρ.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

Ισχυρόφθαξος-ως(ίη) [φθῶξ] σχόλ. ὁ ἔχων ἰσχυρόν, στερεὸν δέρμα, γλώσσα. τοῦ ταλαύρινος : Σχόλ. Ἰλ.Ε.289.

ή δύναμις και ή ισχύς τῷ θεῷ ἡμῶν, - ή ισχύς του νόμου - της κυβερνήσεως, φρ. ὡς ἐμβλημα τῆς β' ἄλλ. δυναστείας Ισχύς του ή ἀγάπη του λαοῦ. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ή ἐπιβολή, ἐπίδρασις, ροπή ἢ ἀσκή τις ή τι ἐπί τιος, συνήθ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπιθ. μεγεθυντ. ή ἐλαττ. κ. μτ. ἐμπορθ. διορισμ.: **Θουκ.4,65** εὐπραγία αὐτοῖς ἀποσπείθεισά Ισχύν της ἑλπίδος, - ἔχει μεγάλην Ισχύν παρὰ τῆ κυβερνήσει - εις τὸ συμβούλιον της ἑταιρείας - ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, - τὸ χρῆμα ἔχει Ισχύ(ν) 4) μτγν., νεώτ. κ. δημ. νομικὸν ἢ προκτικὸν κύρος, ἐγκυρότης: Πάπ. τοῦτο ἄκυρον εἶναι καὶ μηδεμίαν Ισχύν ἔχειν, - νόμος μὴ δημοσιευθεὶς εἰς τὴν Ἐπιμερίδα της Κυβερνήσεως δὲν ἔχει Ισχύν, - συναλλαγματικὴ ἀδειαμαρτύρητος δὲν ἔχει Ισχύν διὰ τὸν ἐκδόστην. 5) ή ὄλική βία, ἰδ. ή ἔνεκα ὑπεροχῆς δυνάμειος ἀσκούμενη κατ' ἄλλου, ἀντίθ. δόλος: **Αισχ.Πρ.212** οὐ κατ' Ισχύν οὐθεὶ πρὸς τὸ κρατερόν, **Θουκ.3,62** κατέχοντες Ισχύτὶ τὸ πλῆθος, Πλάτ.Πρωτ.338B εἰ τι Ισχύϊ πράττειται, Ισχυρῶς πράττειται. 6) ή κινούσα, ή κινήτριας δύναμις: Ἄριστ.Φυσ.250a,6 ὁμοίως δὴ ἔχουσι καὶ ἀνάλογον ή Ισχύς πρὸς τὸ βάρος, αὐτ.Οφρ.27δ,20. || νεώτ. φυσ. ή ἐν τῇ μονάδι του χρόνου ἀνατυσομένη ἐνέργεια: μονάδες Ισχύος εἶναι ὁ ἴππος ή ἀτμόπλοος, τὸ βῆτ καὶ τὸ κίλοδῶτ. 7) εἰδ. ἐπὶ φιλολογικῆς κριτικῆς, εὐρωστος ἔκφρασις, ἐντονα ὕφος: Διον.Ἀλ.Πομπ.3: **Ισχύσις** -εως (ή) Ισχυῶι) μτγν. ἐνάχουσις, ἐνδυνάμωσις, δύναμις: Φιλ.1,354.

ισχύθηριος -α-ον ὁ ἐνισχύων, ὁ δυναμωτικὸς: Ἰνπ.416,38 τοῖσι στίσιον Ισχυθηριοῖσι χρῆσθαι.

ισχύω (ισχύς) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι Ισχυρὸς κατὰ τὸ σῶμα, δυνατός, ρωμαλέος: **Σοφ.Τρ.234** Ισχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα, Ξεν.ΚΠ 6,1,24 ἔπως ὑγιαίνουσιν καὶ Ισχύουσιν? || ἀναφ. πρὸς νόσον, ἀναλαμβάνω δύναμις, συνέρχομαι ἐξ ἀσθενείας, ἀναρρώνω: Ξεν.Ἐλλ.6,4,18 Ισχύειν ἐκ νόσου. 2) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἔχω Ισχύν βλ.λ.3), δύναμιν, ροπήν, ἐπίδρασιν, ἐπιβολήν: **Αισχ.Πρ.510** μηδὲν μεῖον Ισχύσειν Δίδος, **Σοφ.Αἰ.502** δε μέιστον Ισχύσει στρατοῦ, **Θουκ.1,143** δεθεν Ισχύομεν, **Δημ.20** δταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ νοηρίας της ὤψερ οὗτος Ισχύη, - δὲν Ισχύει παρὰ τῆ κυβερνήσει? || μον., νεώτ. κ. δημ. δύναμις, κατορθώω, μισρῶ: **Βε.Ἀλεξ.3530** πλεῖστον δὲ τοῦτον θάρβαροι διώκοντες μεθ' ἴππων καταλαβεῖν οὐκ Ισχυσαν, - δὲν Ισχυσαν τὰ δάκρυά της νὰ τὸν μαλαθῶν? || κ. ἐμψροθ. Ι- παρὰ τινι ἔχω δύναμιν, ἀσκή ἐπιρροὴν παρὰ τινι, ἐπιδρῶ: **Δημ.990** Ισχύειν πλεόν παρ' ὑμῖν, - Ισχύει παρὰ τῷ ὑπουργῷ - παρὰ τῷ νομάρχη? || γεν. οὐχί ἐπὶ προσ., ἐπικρατῶ, ἐπιβάλλομαι: **Αισχ.Εὐμ.621** ὄρκος γάρ οὐ τι Ζηνὸς Ισχύει πλεόν, **Δημ.483** τὸ δικαίον ἐν πάσιν Ισχύει, **Πρόδρ.2,445** οὐ γάρ Ισχύει τὸ λοιπὸν ἀλήθεια πολλάκις? || ἀπροσ.: **Δημ.416** ἀ γάρ ὠρίσω σὺ δίκαια, .. ταῦτά δῆπου ταῦτα καὶ κατὰ σοῦ προσήκει τοῖς ἄλλοις Ισχύειν? || π. μτ. ἀπαρφ.: **Δημ.214** τὸ μὲν κειρὸν ποτ' Ισχύειν καὶ ἀνευ τοῦ δικαίου τὸ συμφέρον πράττειν, Πλούτ.Πομπ.58 Κουρίων δ-μως Ισχυσε μετὰ Ἀντινοῦν καὶ Πελασγῶν ἐξελέγει τὴν σὺγκλητον. 3) νεώτ. κ. δημ. διατελῶ ἐν Ισχύι, εἶμαι ἐν ἐφαρμογῇ, ἔχω νομικὸν ἢ πρακτικὸν κύρος: δὲν Ισχύει ὁ νόμος περὶ αἰσχροκερδείας, -αὶ προακλήσει τῶν δημοσίων θεαμάτων δὲν Ισχύουν κατὰ τὰς Κυριακάς. 4) εἶμαι Ισοδύναμος πρὸς τι, ἀξίω: ἴσω.Αἰ.14,7, ή μνὰ Ισχύει ἄτρας δύο καὶ ἥμισυ ή πῖθ. Ισχει ή ἴππ. νομῆ ἀδικος οὐδὲν Ισχύει. 5) μτ. εἰδ. συμπυκνώ: ΠΔ Σοφ.Σειρ.43,15 Ισχυσε νεφέλας καὶ διεθρόδῆσαν λίθοι χαλάζης. 6) ὁμ. μθ. ἐνισχύω,

ἐνδυναμώνω π.: ΠΔ Σοφ.Σαλ.16,20 ἔτοιμον ἄργον αὐτοῖς. . . πάσαν ἑδουήν Ισχύοντα. 7) μτγν. ἀστρολ. ἐπὶ ἀστέρων, ὁ ἐθρισκόμενος εἰς πρῶτεύουσιν, κυρίαρχον θέσιν: **Σερπον.ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ8(4),226** Ισχυρῶντες ἀστέρες. 8) ρηματ. π. τ-σχουσις, Ιαχυθηριος.

Ισχεῖν, ἔκετε. τ.τοῦ ἔχω ἀπαντῶν μ. ἐν ἔνεστ. κ. παρ.ατ., ἐπ. ἀπαρ. Ισχεόμενοι κ. Ισχεύμεν, κρατῶ, κωλύω, ἐμποδίζω, βασιτῶ: Ἰλ.Ε 812 ή νύ σοῦ δεος Ισχει, Ἰδ.Α 558 Καλυφῶς ή μιν ἀνάγκη Ισχει, Ἰσοῖδ.Θ 687 Ζεὺς Ισχεν ἐόν μένος, Ἦρ.3,77 Ισχον βουλομένους τοὺς ἐπὶ ἔξτὸ πρὸςω παριέναι, Ἄριστφ.Σφ.1264 μηδὲν ἡμᾶς Ισχετόω? || ὁμ. μτ. αἰτ. κ. γεν.: **Εὐρ.Ἐλ.1656** ἀλλ' Ισχε μὲν σῆς συγγόνων. . . ἔσφορ (μὴ φωνεῖσθς αὐτήν), Πλάτ.Κρατ.416B τὸ γάρ ἐμποδίζον καὶ Ισχον της ῥοῆς τὰ ὄντα? || τὸ οὐδ. μτγ. ὡς οὐσ. τὸ κωλύον, τὸ ἐμπόδιον: Ξεν.Ἀν.6,3,13 θαυμάσας δ τι τὸ Ισχον εἶπ τῆν πορείαν? || κ. καθ. ἐμποδίζομαι, ἀναχαιτίζομαι: **Γαλ.Χρ.Μορ.15,3**. 2) ἀμθ. κρατῶ ἐμαυτον, συνήθ. ἐν τῷ β' ἐν. προσ. ἔνεστ. Ισχε κρατήσων σεαυτον, στάσου: **Αισχ.Χο.1052** Ισχε, μὴ φοβοῦ, νικῶν πολὺ? || π. Ὀμ. εὐχρ. τὸ μέσ. κρατῶ, συγκρατῶ που ἐμαυτον, στέκομαι καὶ δὲν φεύγω: Ὀδ.Ω 54 Ισχεθῶ. Ἄργεῖοι, μὴ φεύγετε? || μένω ἡσυχος, σιωπῶ: Ἄλ.Α 214 σὺ δ' Ισχεο, πείθει δ' ἡμῖν, Ὀδ.Λ 251 καὶ Ισχεο ἀπὸ ἀνομήνης? || μτ. γεν. κρατῶ ἐμαυτον ἀπὸ τιος, ἀφίσταμαι, ἀποκαρκεύομαι: Ὀδ.Σ 347 λῶθεθς Ισχεσθαι θυμολέγος? || κ. ἀπροσ.: Ξεν.Ἀν.6,3,9 Ισχετο ἐν τούτῳ ἰσταμάτησε ἐδῶ ή διαπραγματεύσει, δὲν ἐτέλεσεωσ? 3) ἐπὶ πλοίων, ἀγκυροβολῶ: **Θουκ.7,35** Ισχυοντες πρὸς ταῖς πόλει? 4) ἐπὶ ποταμῶν, ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω: **Αρρ.Ἄν.5,9** χειρῶνος δὲ ἔμπλην Ισχυοσιν. 5) κρατῶ στερεῶς, σφικτῶ: Ἰλ.Ψ 762 (κονάνα) ἀγκῶθι δ' Ισχει στήθεσ, **Σοφ.Αἰ.575** Ισχε διὰ παλινρῶφου στρέφων πόρπακος? || κ. μθ. φυλάττω, διατηρῶ: **Σοφ.Τρ.178** εὐφῆμιαν νῦν Ισχε (εὐφῆμη), Πλάτ.Θεαιτ.198Α ἐπιστήμιον λαδόντα Ισχειν πρδλ.Σοφ.Φιλ.853 εἰ ταῦταν τούτῳ γνῶμων Ισχεῖσι ἰεῶν ἑξακομβήσινά ἔχρησ ταῦτην τῆν γνῶμην περὶ τούτου τοῦ ἀνδρός? || ἐπὶ ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως, κατέχω, κρατῶ: Ἰνπ.Γυν.Φῶ.14 ὀδύνη Ισχει τὴν γαστέρα, **Σοφ.Αἰ.256** τὸν οἶα ἄπλατος Ισχει: κ.παθ.: Ἰσοκρ.19,11 φθῶθ Ισχεσθαι ἰδ.γρ. 6) μεθ' Ὀμ. ὡς τὸ ἔχω, ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, κατέχω τὸ ὡς κτῆμά μου: Ἦρ.3,39 Ισχων δὲ ξενίην Ἄμυσι τῷ Αἰγύπτου βασιλεῖ συνεδῆκατο (ἰδ.γρ.), **Θουκ.3,58**. || ἔχω γυναικὰ τινά σὺζυγον, νυμφεύομαι: Ἦρ.5,92θ ταῦτην. . . Ισχει Ἥετίων? || κ. μτ. διπλῆς αἰτ.: Σοφ.Αἰ.1301 Ισχει ἔξνευον μπερά? 7) εἰδ. ἐπὶ γυναικῶν, κισφορῶ, ἐγκυμονῶ: Ἰνπ.Ἐπιδ.2,10 ἐν γαστρὶ Ισχεν. 8) μθ. ἐν φρεσ κρατῶ, συγκρατῶ ἐν νῷ: **Σοφ.Αἰ.520** Ισχε κάμου μνήστι (ἔχε καὶ ἐμὲ της τῆ μνήμην σου), **Σοφ.ΟΚ 584** ἡστίην Ισχεις (ἐπιλανθάνει, ἡσμονεῖς), **Σοφ.Ἠλ.214** γνῶμῶν Ισχειν (γθῶναι). 9) ἐπιφροθ, προκαλῶ: Πίνδ.Π 11,29 φθῶνον Ισχει δλθος. 10) εἶμαι ἐπίδεκτικὸς θεραπειας: Ἰνπ.Ἀφ.5,7 μετᾶστασιν Ισχειν. 11) εἶμαι Ισοδύναμος πρὸς τι, ἀξίω: Πουλύδ.5,26,13 (ἀμφ. γρ. ἀπὶ Ισχυοῖσι), ἴσω.Αἰ 14,7, πρδλ. Ισχύω. 12) ἀμθ. μτ. ἐπιφρ. ὡς τὸ ἔχω, διακίμαι, ἐθρῖσκομαι εἰς τινά κατὰστασιν: **Θουκ.750** τοῖς πῶσι χαλεπότερον Ισχοντα, Πλάτ.Πολιτ.307B ἀπολέτως Ισχυοντες. 13) ρηματ. π. Ισχάναω, Ισχονάω: ὑποκνοῦμαι, Ισχος. Ἐκ ρῖς. σσχ-, ἔχω, σισσχ-ω-σίσχω-Ισχω πρδλ. καὶ ἔχω.

Ισθ-ὄω κ. νεώτ., δημ. Ισθῶν καθιστῶ τι ἴσον πρὸς ἄλλο τι, ἔξισῶ: **Σοφ.Ἠλ.686** ὄρῶνον δ' Ισῶσας τάφεσει τὰ τέμματα, Ἄριστφ.Σφ.565

έως άνήκων άν Ισώση τοισιν έμοισιν || κ. παθ. γίνονται Ισως όμοιοι πρός τινα : Σοφ.ΟΤ 31 θεοισι μόν νύν ούκ Ισούμενον σ' . κρινόντες, Πλάτ. Φαίδρ.239Α ούτε κρείττω ούτ' Ισούμενον εκών έραστής παιδικά άνέξεται' || κ. μέσ. εξάωδ έμαυτον πρός τινα : Όδ.Η 212 τοισιν κεν έν δάγρι Ισωσάμιην' πρβλ. 'Ησιόδ.Α 263 πάσαι έλ Γαι κήρες| άμφ' έν| φωτι μάχην έθεντο . . έν δ' δυοχας χείρας τε . . Ισώσαντο Ιπέλομεύσαν ό ένας κατά το άλλοο έπίσης μέ τά νύχια και τους γρόνθους| 2) νεώτ. κ. δημ. καθιστώ τί θυμάλόν, Ισπεδών, Ισάζω| 3) ρηματ. π. Ισωσις, Ισωμα.

Ισωμα-ατος (τό) |Ισώ| νεώτ., δημ. κ. Ισωμα βλ.λ. έπίπεδος χώρος, έπίφάνεια.

Ισωμάδα |ή| δημ. κ. Ισωμάδα Ιση, έπίπεδος έπίφάνεια : Κορ.Άτ.4,186.

Ισωνία |ή| (ώνή) Ιση τιμή, αγορά, Ισοτιμία : Άριστ.Ειρ.1227 αίρέ μοι τούτων μέ της Ισωνίας.

Ισωνύμια |ή| Ιδοναμ| μτυν. ταυτήσ όνόματος, τό Ιδιον όνομα μέ άλλων: Άπολλ.Δυσκ. Άντων.26C.

Ισώνυμος-ον |δονομα| τι. γεν. ό έχων τό αύτό όνομα πρός άλλον: Πινδ.Ο 9,64 καλείν τινα Ισώνυμον έμμεν μάτρως, Νικ.Όθρ.678 ήλιοιο τροπαίς Ισώνυμον έρνος.

Ισως έπίρρ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ., λακ. Φίωρ, ύπερβ. Ισαίτατα έξ Ισου, καθ' όμοιον τρόπον, όμοίως : Σοφ.Φιλ.758 ήκει γάρ αύτη διά χρόνου πλάνοις Ισως ώς εξεπλήσθη, Πλάτ.Νόμ.805Α Ισως άσκαίται' κ. ύπερβ. : αύτ.Νόμ.744C τίς τιμάς και τάς άρχάς ώς Ισαίτατα άπολαμβάνοντες| 2) Ισάκις, εις Ισα μέρη, έξ Ισου, Ισια : Άριστ.Πολιτ.1283h,40 τό δ' όρθόν ληπτόν Ισως, Πολύδ.3,76,12 διαδούς δέ την λείαν Ισως τοίς στρατιώταις' || μέτ' Ισότητος, έν Ισότητι, άνάλογως, δικαίως : Δημ.59 ούτε συμφέρως ούτ' Ισως καλώς προσείθε Φωκίας, Διον.Αλ.Ρωμ. 10,40 μηδέν Ισως και δικαίως φρονούντας| 3) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. θηλοτικόν διαταγμα, άφελιας, πιθανότητος = πιθανόν, δυνατόν, ένδεχομένως, μπορεί : 'Ηρ.6,124 Ισως τι έπιμυθόμενοι Άθηναίων τώ δήμω προεδίδοσαν την πατριδα, Πλάτ.Νόμ.965C ούκ Ισως, άλλ' όντως, Καισάρ.Δομ. έν Σάβ.3,95 και μάλιστα Ισως πέραν τό δένοντος γόνους, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 80,20 Ισως νά σδήση τους λύχνους νά Ιδθ πάλε τά δνειρά τ'ου' || π. Απτ. τυ. του άν ή τάχ' άν : Σεφ.Α1.691 ύμάς δ' ά φράζω δράτε, και τάχ' άν μ' Ισως πύθοισθε . . σεσωσμένον' || νεώτ. κ. δημ. κ. τυ. του ύποθετικού άν κ. ένίοτε τυ. του χρονικού όταν πρός άλλων ένδεχομένης πραγματοποίησης της ύποθέσεως : άν Ισως έλθη, του τό λέγω, - όταν Ισως παρουσιασθή έλλειψις, θά σέ προσάδω' || π. Απτ. έν χρ. κ. πρός μετρίφωνα τροποποίηση ή μετρίασιν Ισχυρισμού πινος : Σοφ.ΟΚ 661 κείνοις δ' Ισως και δειν' επερωσθή λέγειν τίς σής άνωγής, Πλάτ. Φαίδρ.61C 4) τυ. αριθμών, σχεδόν, περίπου : Άριστ.Πολ.1058 έχει γάρ τρείς Ισως ή τέτταρας, Δομράξ.3,2 έτών Ισως . . έπτακίδιακα.

Ισωσις-εως |ή| |Ισώ| γλώσσα, κ. νεώτ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του Ισώ βλ.λ. ή έξίσωσις.

Ισκολοιμής |ή| νεώτ. όρυκταλ. ειδ. έπί πετρωμάτων, πέτρωμα προσμοιάζον τόν μαρμαρυγκάκον οχιστόλιθον και συσταζόμενον εκ φύλλων μορμυριού και κόκκων χαλζόζου.

Ιταλα 'Ησ. είστια εις ά τους Ιτατούς διατείνουσινα.

Ιταλιάς άρχ. >εξ, μέλλ. -σζώ διατριβώ έν 'Ιταλία 'Ησ. έφελιαζέν, έν 'Ιταλία διατριφείν >.

Ιταλιάνος |ή| δημ., θηλ. -α ό 'Ιταλός.

Ιταλιώτης |ή| ποι. ό 'Ιταλιώτης : Λεωνιδ.Ταρ. ΑΠ 9,344.

Ιταλιζώ νεώτ. κ. δημ. μιμούμαι την γλώσσαν,

τά ήθη και έθιμα των 'Ιταλών 2) δικάμμαι εύμενώς πρός τους 'Ιταλούς, φρονώ τά των 'Ιταλών 3) ρηματ. π. Ιταλισμός.

Ιταλικός-ή-ό(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., θηλ. κ. Ιταλις ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τους 'Ιταλούς ή την 'Ιταλίαν, ώς και ό έξ αύτής προερχόμενος : Πλάτ.Νόμ.657B ό Σικελικός τε και 'Ιταλικός νόμος, ΑΠ 7,373 ή 'Ιταλις ώκυμύρους άμφεκάλυψε κόνις, - Ιταλική λογοτεχνία || 'Ιταλικαί γλώσσαι μία των κυρίων οικογενειών της 'Ινδοευρωπαϊκής όμογλωσσίας| || τό θηλ. 'Ιταλική κ. ό πληθ. του ούδ. 'Ιταλικά ώς ούσ. ή Ιταλική γλώσσα.

Ιταλις-ιδος |ή| μτυν. κ. νεώτ., δημ. -ίδα θηλ. του 'Ιταλός βλ.λ.' || έτερ. θηλ. του Ιταλικός ΑΠ 7,373.

Ιταλιόμορξ |ή| νεώτ. ή διάθεσις του 'Ιταλιέιν, τό νά μιμητά τις τους 'Ιταλούς ή τό νά είναι μέ τό μέρος των πρβλ. Ιταλιζώ.

Ιταλιστί έπίρρ. νεώτ. εις Ιταλικήν γλώσσαν.

Ιταλιτης |ή| νεώτ. όρυκτολ. λάθα χρώματος κτρινωπού έως λευκού.

Ιταλιώτης |ή| 'Ελλην κάτοικος της 'Ιταλίας : Ουκμ.6,44 ό τι άν και τοίς άλλοις 'Ιταλιώταις ζυνδοκή.

Ιταλιωτικός-ή-όν, θηλ. 'Ιταλιώτης ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τους 'Ιταλιώτας : Πλάτ.Επιστ. 326B 'Ιταλιωτικόν τε και Συρακουσιών τροπαζών πλήρησ, Λουκ.Ιστ.Συγγρ.15 μεταξύ των 'Αττικων όνομάτων τά 'Ιταλιωτικά ταύτα έγκείσθαι.

Ιταλιώτης-ιδος |ή| θηλ. του 'Ιταλιωτικός βλ.λ. : Ουκμ.8,61 (νής) 'Ιταλιώτιδες και Σικελικαί τινες, Στρ6β.5,4,4.

Ιταλοαυστριακός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τους 'Ιταλούς άμα και τους Αυστριακούς, ή την 'Ιταλίαν και την Αυστριαν : Ιταλοαυστριακός πόλεμος.

Ιταλόθεν έπίρρ. έξ 'Ιταλίας : Χρυσμ.Σιβ.4,519.

Ιταλομάθεια |ή| νεώτ. ή όρτία γνώσις της Ιταλικής γλώσσας.

Ιταλομαθής-ους-ές νεώτ. ό κάτοχος, ό γνώστης της Ιταλικής γλώσσας.

Ιταλομανής-ους-ές νεώτ. ό ύπερβολικώς, μέχρι μανίας άγαπήν ή θαυμάζων ή μιμούμενος τους 'Ιταλούς ή άνευ λόγου μεταχειριζόμενος την Ιταλικήν γλώσσαν ή Ιταλικάς λέξεις και φράσεις.

Ιταλομανία |ή| νεώτ. ή ιδιότης του Ιταλομανούς.

Ιτάλος |ή| |Ι| κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. 'Ιταλιάνος, θηλ. 'Ιταλις ό αυτόχθον κάτοικος της 'Ιταλίας πρβλ. 'Ιταλιώτης : Στράβ.5,1,1 του πρώτους όνομασθέντας 'Ιταλούς' || νεώτ. ό έχων Ιταλικήν έθνικότητα ή καταγωγήν| 2) ώς έπίθ. ό 'Ιταλικός : Κριναγ. έν ΑΠ 7,741 'Ιταλος αιχημητής.

Ιτάλος |ή| |2| μτυν. ό ταύρος : Δίων Κ άπ.4,2 πρβλ. Τιμαί.Αεξ.12.

Ιταλοτουρκικός ή όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τους 'Ιταλούς άμα και Τούρκους, ή την 'Ιταλίαν και την Τουρκίαν : Ιταλοτουρκικός πόλεμος, - Ιταλοτουρκική συνθήκη.

Ιταλοφιλία |ή| νεώτ. ή προς τους 'Ιταλούς ή την 'Ιταλίαν φίλια, άγάπη.

Ιταλοφίλος-ον νεώτ. φίλος των 'Ιταλών ή της 'Ιταλίας.

Ιταλοφοβία |ή| νεώτ. ό από των 'Ιταλών φόβος, ή προς τους 'Ιταλούς ύποψία, ή άπιστοστροφή προς την πολιτική των Γάλλων.

Ιταλόφοβος-ον νεώτ. ό φοβούμενος τους 'Ιταλούς, ό ύποπετούμενος την Ιταλικήν πολιτικήν.

Ιτάμύμοι |Ιτομής| μτυν. άσθφ. φέρομαι Ιταμώς, ώς αύθάδης, θρασείως άναιοχύντας : Ίουλ. Λόγ.7,210C, 'Ιω.Χρυσ.2,582.

Ιτάμια |ή| μτυν. ή Ιταμότης : ΠΔ 'Ιερ.29,16 Ιταμια καρδίης κατέλυσε τρυμαλιές πετρών.

Ιταμός-ή-όν [εἶμι, ἴτης] κ. νεώτ. ὀρηκτικός, σπευδών, τολημρός: Ἀριστοφ.Βάτρ.1291 Ἰταμῆς κυσιον, Νικόλ.Κωμ.1,28* || τὸ οὐδ. ὡς οἶα. ἡ Ἰταμότης, τολημρότης: Πλούτ.Ρωμ.7 ἑνορῶν δὲ τῶν προσώπων τὸ θαρραλέον καὶ Ἰταμὸν τῆς φυγῆς* 2) κ. νεώτ. συνεικδ. ὁ ἔχων προκλητικὸν ὕψος, αὐθάδης, θρασύς, ἀναίσχυντος: Δημ.777 Ἰταμὸν καὶ τολημρὸν ἡ νοητήρα, Μέν.Ἐπιτρ.311 ἀναΐδης καὶ Ἰταμῶς, -Ἰταμὸν Βλέμμα κ. συγκρ.: Πλούτ.Ἡθ.1041Α πρὸς λόγους Ἰταμώτερος κ. ὑπερβ.: Λοκκ.Ἰκαρ.30 δε ἀν μεγαλοφρονάτατος τε ἡ καὶ Ἰταμώτατος || κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οἶσ. αὐθάδεια, θρασυτής* 4) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν τᾶξος ἢ ραγοφόρος.

Ιταμότης-άτης[ἴη] κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ Ἰταμοῦ βλ.λ.ἴ, τὸλημ, θάρρος: Πλάτ.Πολιτ.311Α ὀρηκτικὸς δὲ καὶ τινος Ἰταμότης ὀξείας καὶ πρακτικῆς ἐνδεΐται* 2) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ Ἰταμοῦ βλ.λ.2, θρασυτής, ἀναίσχυντα: Πολυδ.12,9,4 θαυμάζειν τὴν Ἰταμότητα τοῦ συγγραφέως.

Ιταμῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., συγκρ. Ἰταμώτερον κατὰ τρόπον Ἰταμῶν, τολημρῶν, ριφικινδύων, θαρραλέως: Ἄλεξ.105, Πλούτ.Ἡθ.93Β ἀποκρινάμενου δ' Ἰταμῶς ἐκείνου* || κ. συγκρ. ἀφρονέστερον: Πλάτ.Νόμ.773Β Ἰταμώτερον ἅμα καὶ θάττον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον, Δημ.413 Ἰταμώτερον τῷ μετὰ ταῦτα ἐχρήσατο βίφ.

Ιταμπίτης [ἴ] νεώτ. ἀρμυκόλ. εἶδ. ἐπὶ πετρωμάτων, σιδηρομίγη μαρμαρυγιακὸς σχιστόλιθος, περιέχων αἰσατίτην καὶ χαλασίαν.

Ἰτας Ἦσ. « ὄρκος, καὶ ὁ ὄδης ».

Ἰτέα [ἴη] κ. μαν. κ. νεώτ., ὄσμ. Ἰτιά, ἰων. Ἰτέη κ. ἰτεῖη δένδρον ἐλόθιον μὲ μακρὰ φύλλα, οὐ οἱ ἐλαστικὸν κλάδοι χρησιμεύοντες εἰς τὴν πλεκτικὴν ἐπίπλων καὶ κανιστρῶν: Ἰλ.Φ 350 καινοντο πτελέαι τε καὶ Ἰτέαι ἠδὲ μυρτιά, Ἡρ.1,194 ἔπειαν... νεμάς Ἰτέης ταρμόμενοι ποιήσονται, Θεόφρ.Φ13,13,7 Ἰτέα λευκὴ καὶ μέλαινα || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς αἰκίνας. τῶν Ἰτείδων 2) ἀσίπς ἐκ κλώνων Ἰτέας πεπλεγμένη καὶ κεκαλυμμένη μὲ γύφον ἢ μὲ δέρμα βοῶς ἢ μὲ χαλκῶν: Εὐρ.Ἰκ.695 Ἰτέαν λαβῶν χειρὶ χωρεῖ, αὐτ.Κύκλ.7 Ἐγκέλαδον Ἰτέαν μέσην θενῶν δορὶ εἰκτεῖνα* 3) Ἰτέα δένδρος Ἰππουρίας: Ψιδισκ.4,46.

Ἰτεκά [τά] νεώτ. τάξεις δικτυοληθῶν φυτῶν.

Ἰτεῖνη [ἴη] νεώτ. χημ. γλυκοζίτης τῶν φύλλων καὶ τῶν φλοιῶν διαφόρων λευκῶν καὶ Ἰτεῶν.

Ἰτέινος-η-ον [ἴεα] ὁ ἐξ Ἰτέας: Ἡρ.4,67 βάδδοισι Ἰτεῖνους καὶ πολλῆσι, Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,3,4* 2) ὁ κατεσκευασμένος ἐκ κλάδων Ἰτέας: Θεόφρ.16,79 ἀχθόμενοι σασκέαι βραχίονας Ἰτεῖνοισιν.

Ἰτεοειδῆ-ών[ἴα] νεώτ. βοταν. οἰκογένεια δικτυοληθῶν φυτῶν τῆς τάξεως τῶν Ἰτεκῶν.

Ἰτεοφυλλος-ον Ἐπιγρ. ὁ κεκοσμημένος διὰ φύλλων Ἰτέας: Ἐπιγρ. Ἰτεοφυλλος ριάλη.

Ἰτεθλέλειον [ἴ] νεώτ. χημ. φαιυλικὸς αἰθέρ.

Ἰτεῶν-ῶνος [ἴη] ἴεα ἢ μαν. τόπος ἐνθα φύονται πολλὰ Ἰτέα, πλήρης Ἰτεῶν: Γεωπ.3,6,6.

Ἰτηλος-η-ον Ἦσ. « ἔμμονος, οὐκ ἐξίτηλος »: Αἰσχ.ἀν.42.

Ἰτνη ἐπ. γ' δυϊκ. τοῦ εἶμι βλ.λ.

Ἰτηριος ὡς ἔτυμ. τοῦ ἐξίτητος βλ.λ.: EM 348,45.

Ἰτηρ [ἴ] Ἰταμός βλ.λ.: Ἀριστοφ.Νεφ.445, Πλάτ. Πρωτ.349Ε Ἰτας γε ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰεναί, Δίαν Κ 55,18 Ἰτης καὶ πολυπράγμων.

Ἰτητικός-ή-ον Ἰταμός βλ.λ.: Μάξ.Τύρ.41,5 συγκρ. -ώτερος: αὐτ.21,2* κ. ὑπερβ. -ώτατος παρατολμώτατος: Ἀριστλ.ἩΝικ.116α,26 Ἰτητικώτατον ὁ θυμὸς πρὸς τοὺς κινδύνους.

Ἰτάα Ἦσ. « ἡσθαί ».

Ἰτάελλαν Ἦσ. « διφθέραν ».

Ἰτάῖ [ἴη] ὄσμ. τὸ φυτὸν Ἰτέα, εἶδ. ἢ λευκῆ.

Ἰταῖ Ἦσ. « οἷς ἐμψέτεινοι τοὺς ὄσας τοῦ ὕφαινομένου μυρελλεῖ [ἴη]. Πυγελεῖς οἱ δὲ τοῦ μίτους. Ἰτων [ἴ] Ἰτακ. ὄνομ. εἶδος μύκητος: Θεόφρ.ἀπ.167, Πλιν.Φ1 19,36.

Ἰτός-ή-ον [εἶμι] μτγν. βατὸς πορευτὸς, διαβατὸς: Λεωνίδ.Ταρ.7,480 Ἰτῆ ὁδός.

Ἰτρίνεος-α-ον μτγν. ὁ ὄμιος πρὸς Ἴτρια βλ.λ.: Κριναγ.ΑΠ δ,232 πυκναὶ τ' Ἰτρίνεαι ποιάδες.

Ἰτριον [ἴ] εἶδος πλακούντος ἐκ σπασμοῦ καὶ μέλιτος γινόμενος (Ἀθῆν.14,646D): Ἀνακρ.17, Ἰππ.Διαίτ.72 ὕδωρ ἐπιγέων καὶ διηθέων, ἄλευρον φαρῶν, Ἰτριον ὄπιον, μέλι ἐφθὸν παραχέων || συν-ἴθ. κτ. πλῆθ. Ἴτρια [ἴ] : Σολ.38, Σοφ.ἀπ.199, Ἡρώνδ.3,44 ἄλλ || ὁ κέρανος πᾶς ὡσπερ Ἴτρια θλήται* || τὸ κατασκευαζόμενα ἐκ σίτου καὶ διαφέροντα ἕνε πυραμοῦνταν: Ἐφίππ.8,3 Ἴτρια, τραγῆμαθ' ἕνε, παραμοῦς* || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν μελιτωμάτων: Διον.Ἀλλ.1,55 Ἴτρια καρποῦ ποσειμῶνα πυρίνου* || γ. Ρωμ. Ἰθρος βλ.λ.3: Ἀθῆν.3,125Κ πλακοῦς ἐκ γάλακτος Ἰτρίων καὶ μέλιτος.

Ἰτριοπάλης [ἴ] μτγν. ὁ πῶλων Ἴτρια βλ.λ., πλακούντας: Πολυδ.7,30 [ἀμψ].

Ἰτρίς-ιδος [ἴη] μτγν. Ἴτριον βλ.λ.: Εὐστ.1632.

-ἴτσα ὄσμ. καταλ. θηλ. ὄνοματῶν ὑποκοριστικῆ, ὄλον: Γεωργίτσα-Ἀθανασίτσα-ὑπερίτσα.

-ἴτσης κ. -ἴτσος κατάληξις ὄνομ., ὄλον Γεωργίτσης, Ἀνδρίτσος.

Ἰττα Ἦσ. τὸ πτηνὸν δρυοκόλαφ.

Ἰττέλα [ἴη] μτγν. διφθέρα: Πολυδ.7,211.

Ἰττιον Ἦσ. εὐσία. Ἰκείσιον.

Ἰττον Ἦσ. ἐν. Κρήτες.

Ἰττυα Ἀριστοφ.ἀπ.427 π. Ἦσ. « ἐκκλητικὰς ».

Ἰττω βοιωτ. τ.τοῦ ἴστω γ' ἐν. προστ. τοῦ οἶδα βλ.λ., ἴδ. ἐν φρ. ὄρκου: Ἀριστοφ.Ἄχ.911 Θῆσθεν Ἰττω Δεῦς, αὐτ.860 Ἰττω Ἡρακλῆς, Πλάτ.Φαἰδ.62Α Ἰττω Ζεὺς [ἴστω μάρτυς ὁ Ζεὺς].

Ἰτυλος Ἦσ. « μόνος, ὄρφανος, νέος, ἀπαλός ».

Ἰτυς εἶδος πτηνοῦ Φῶτ., Σουῖδ.

Ἰτύς-υδος [ἴη] κ. νεώτ. περιφέρεια, γύρος τοῦ τροχοῦ: Ἰλ.Δ 486 ὄφρα Ἴτυν κάμψη* 2) ἡ ἐξωτάτη ἄκρη, περιφέρεια τῆς ἀσπίδος: Ἡσιόδ. Ἀσπ.314 ἀμὶ δ' Ἴτυν ῥέεν Ὀκεανὸς πλῆθοντι εἰκχόν, Ἡρ.7,89 ἀσπίδας δὲ Ἴτυς οὐκ ἐχούσας εἰχχόν καὶ ἀκόντια* || αὐτὴ ἡ στραγγιλλή ἀσίπς: Ἰγρ.15,3, Εὐρ.Ἰων 210 γοργῶπι πάλλουσαν Ἴτυν, Ξεν.Ἀν.47,12 ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς Ἴτυος πρὸλ. Ἰτέα* 3) Ἴτυς βλεφάρων τὸ τοξοειδὲς καμπύλον, τὸ κύρωμα τῶν βλεφάρων: Ἀνακρεόντ. 15,17* || ὄμ. Ἴτυς τῶν πλευρῶν ἢ πλευρὰ: Γαλ. 2,681* || ὄμ. ἡ περιφέρεια τῆς κοτύλης: Γαλ.Χρ. Μορ.2,17* 4) εἶδ. ὁ προφυλακτὴρ τοῦ τρυπάνου: Γαλ.Χρ.Μορ.10,448.

Ἰτω [ἴ] γ' ἐν. προστ. τοῦ εἶμι βλ.λ., ἴδ. π. Ἄττ. ὡς ἐπιφών. ἐμπρός, κατὰ λοιπὸν: Σοφ.Φιλ.120 Ἰτω ποίσιω πάσαν ἀσχηθῆν ἀφείψ, Εὐρ.Μήδ.798 Ἰτω τί μοι ζῆν κέρδος;

Ἰτωνία [ἴη] κ. Ἰτωνιάς ἐπίθ. τῆς Ἀθηνῶς, ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Ἰτωνος: Βαγκ. ἀπ.15123 χωραγαλιδος Ἰτωνιάς ναός, Καλλ.Δήμ.75 Ἰτωνιάς, Ἀπολλ.1,551 Ἰτωνιάς, Πολύβ.4,25,2 Ἀθηνῶν τῆς Ἰτωνιάς ἱερὸν, Στράβ.9,2,29 Ἰτωνιάς Ἀθηνῶν ἱερὸν ἰδρῶσαντο ὀνόμαζον.

Ἰτωνία [ἴ] Ἐπιγρ. ἑορτὴ τῆς Ἰτωνιάς Ἀθηνῶς.

Ἰῶ μτγν., μαν. κ. ὄσμ. θαυμαστικὸν ἐπιφών.: Ἡρωδιαν.1,506, Θεόφρ.στοκ.Κον.161.

Ἰυγγίης [ἴ] ἐπίθ. τοῦ Διονύσου Ἦσ.

Ἰυγγικός-ή-ον [ἴη] μτγν. μαγικός: Δαμόσκ. Ἄρχ.112 Ἰυγγικὴ φύσις.

Ἰυγγίος ἱωνή [ἴ] Ἐπιγρ. ὄν. μὴ ὄν ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἰυγγοδρος Ἦσ. « βροδρωῶ, βοηθῶ ».

Ἰυγη [ἴη] φωνή, κραυγὴ βοῆ, ὄλον ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ὕδνι: Χρυσ.π.Ἡρ.9,43 βαρβαροφῶνων Ἰυ-

γῆν, Σοφ.Φιλ.752 || ὄμ. ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν κηρύκων : Τιμῶθ.Μιλ.Περσ.233 || κ. ἐπὶ τοῦ συριγμοῦ τῶν ὄψεων : Νίκ.Θηρ.400, Ὀπν.Ἀλ.1,565. **λυκτόν** Ἦσ. ετορών.

λυκτός (ὁ) (λύω) βοή, κραυγή χαρᾶς : Ἰλ.Σ 572 μολεῖ τ' ἑμὴν τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο || ὄμ. κραυγὴ ὀδύνης : Αἰσχ.Χο.26 δ' αἰώνος δ' ἑμὴν ἔσθ' ἔσθ' αἰώνος κέαρ, Εὐρ.Ἡρακλ.126 τί δῆτ' ἑμὴν ἔσθ' ἔδειτο συμφορᾶ.

λυγέ-λυγος (ἡ) (λύω) κ. νεώτ. τὸ πτηνὸν αἰσιοπυγίς, αουσαυράδα : Ἀριστλ.Ζ1504ε.12 ὄλγιοι δέ τινες δῶα (δακτύλου) ἔμπροσθεν, δῶα δὲ ὀπισθεν, οἷον ἡ καλουμένη ἑμὴν, Αἰλ.Ζ1 6,19 2) εἰδ. πῆνον, πιθανὸν ἔτερον ἢ ἡ σπαιοπυγίς, ὅπερ προσεδεμένο ὑπὸ τῶν μαγισσῶν εἰς τροχὸν περιστρεφόμενον, κατὰ πρόληψιν πιστευομένου ὅτι ὀπισθεν ἔκονται αἱ καρδίαι καὶ ἀνοκίονται οἱ ὀπισθοί ἔρασταί : Ξεν.Ἀπομν.3,11,18 χρῆσον τοῖνον . . τὴν τυγγα, ἵνα ἐπὶ σοὶ πρώτον ἔλακω σὺτῆν, Θεόκρ. 2,17 ἑμὴν ἔλακω τὸ τῆνον ἔμῳ ποτὶ δῶμα || κ. ἐν φρ. μτφ. : Πινδ.Ν 4,35 ἔλακωμ ἑμὴν ἡτορ ἰός διὰ μαγείας, Λοκκ.Οικ.13 ὄσπερ ἀπὸ τυγγοῦ τῶ κάλλει ἔλκόμενος 3) μτφ. γοητεία, φίλτρον : Ἀριστφ.Λυσ.110 τῆ σῆ Ἀπεθέντες τυγγι, Διογ.Α1 6,76,Πλούτ.Ἡ8,1093, Φιλόστρ. Ἀπολλ.8,7, Ἡλιόδ.Α1 6,5 μεγαλίην εἰς πειθῶ κέκμηται πρὸς ἄνδρας τυγγα τὰ γυναικεῖα καὶ σύννοκα βλεμματα 4) ὄμ. μτφ. ἀφοδρὰ ἐπιθυμία ἢ κτ. δ. ἐρμ. θλιβερά ἀνάμνησις, καμῆρα : Αἰσχ.Πέρσ.989 τυγγα μὴ δῆτ' ἔσθ' ἄλλω ἑτάρων ὀπρινίς 5) ἐν τῶ πληθ. ὄνομασία χαλδαίων πινω θεοτήτων : Πρόκλ.Πολ.337 Δαμάσκ.Ἀρχ.111 || κ. κτ. ἐν. : αὐτ.Ἀρχ.217 ἡ πρώτη τυγέ 6) σύριγξ μονοκάλυμος : ΕΜ 480,1.

λύξω, ὄφρ. λυξά, κραυγάζω, βοῶ πρὸς, ἐκδιώξιν ζῶων : Ἰλ.Ρ 66 πολλά μάλ' ἰύξουσιν, Θεόδ.Ο 162 οἱ δ' ἰύξοντες ἔποντο || ὄμ. κρουγάζω, βοῶ ἐκ λύπης ἢ ὀλοῦς : Πινδ.Π 4,237 τυξεν ἀφωνήτω ἄξει, Αἰσχ.Πέρσ.281 τυξ' ὀπτομον βοῶν, Σοφ.Τρ. 787 βοῶν, ἰύξων ἀμφὶ δ' ἐκτύπον νείρατι, Καλλ. ἀν.512 || μτγ. ἐπὶ μελιόσῳ, βουίξω : Κόιντ.1 440.

λυκτός (ὁ) (λύω) κτ., ποι. λυκτά ὁ φωνάζων ἢ κραυγάζων ὄφρ. φάλτης, ἀλλήτης : Θεόκρ.8,30 ἀεὶ εἶδα λαγῶν λυκτὰ Μενάλας.

λυρικός Ἦσ. « αἶγες ἄγριαι, ὑστριχίδες », **λυρικός** (ὁ) Ἦσ. ελυγμός.

λυττομαχῶ (εἶς) γλωσσ. πηθ. ἀπὶ κριρομαχῶ. **λυττομαχος** -ον κ.-η-ον δυνατός, ἰσχυρός, ἐπὶ σωματικῆς ρώμης : Ἰλ.Σ 204 ὄμοιος ἑμῆμος, αὐτ.Ψ 260 βῶν ἑμῆμα κάρηνα || ἐπὶ τῶν ἡρώων : Ἰλ.Α 3 ἑμῆμοι ψυχαί || ἐπὶ τοῦ Ἄδου : Ὀδ.Κ 534 ἑμῆμοι Ἀἰδῶ καὶ ἑπαιῶν Περσφορέϊν || ὄμ. ἐπὶ γυναικῶν, εὐρωστος, εὐπρεπής : Ὀδ.Π 332 ἑμῆμη βασίλειά τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβοι, αὐτ. Ο 364 θυγατέρ' ἑμῆμη, Θεόκρ.17,128 ἑμῆμα ἄλο- **λυττός** || κ. γεν. ἰσχυρός, δυνατός : Διον.Περ.655 ἑμῆμοι φίλοττος.

λυττός (ὁ) (λύω) κτ., ποι. λυκτά ὁ φωνάζων ἢ κραυγάζων ὄφρ. φάλτης, ἀλλήτης : Θεόκρ.8,30 ἀεὶ εἶδα λαγῶν λυκτὰ Μενάλας.

λυρικός Ἦσ. « αἶγες ἄγριαι, ὑστριχίδες », **λυρικός** (ὁ) Ἦσ. ελυγμός.

λυττομαχῶ (εἶς) γλωσσ. πηθ. ἀπὶ κριρομαχῶ. **λυττομαχος** -ον κ.-η-ον δυνατός, ἰσχυρός, ἐπὶ σωματικῆς ρώμης : Ἰλ.Σ 204 ὄμοιος ἑμῆμος, αὐτ.Ψ 260 βῶν ἑμῆμα κάρηνα || ἐπὶ τῶν ἡρώων : Ἰλ.Α 3 ἑμῆμοι ψυχαί || ἐπὶ τοῦ Ἄδου : Ὀδ.Κ 534 ἑμῆμοι Ἀἰδῶ καὶ ἑπαιῶν Περσφορέϊν || ὄμ. ἐπὶ γυναικῶν, εὐρωστος, εὐπρεπής : Ὀδ.Π 332 ἑμῆμη βασίλειά τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβοι, αὐτ. Ο 364 θυγατέρ' ἑμῆμη, Θεόκρ.17,128 ἑμῆμα ἄλο- **λυττός** || κ. γεν. ἰσχυρός, δυνατός : Διον.Περ.655 ἑμῆμοι φίλοττος.

λυττός (ὁ) (λύω) κτ., ποι. λυκτά ὁ φωνάζων ἢ κραυγάζων ὄφρ. φάλτης, ἀλλήτης : Θεόκρ.8,30 ἀεὶ εἶδα λαγῶν λυκτὰ Μενάλας.

λυρικός Ἦσ. « αἶγες ἄγριαι, ὑστριχίδες », **λυρικός** (ὁ) Ἦσ. ελυγμός.

λυττομαχῶ (εἶς) γλωσσ. πηθ. ἀπὶ κριρομαχῶ. **λυττομαχος** -ον κ.-η-ον δυνατός, ἰσχυρός, ἐπὶ σωματικῆς ρώμης : Ἰλ.Σ 204 ὄμοιος ἑμῆμος, αὐτ.Ψ 260 βῶν ἑμῆμα κάρηνα || ἐπὶ τῶν ἡρώων : Ἰλ.Α 3 ἑμῆμοι ψυχαί || ἐπὶ τοῦ Ἄδου : Ὀδ.Κ 534 ἑμῆμοι Ἀἰδῶ καὶ ἑπαιῶν Περσφορέϊν || ὄμ. ἐπὶ γυναικῶν, εὐρωστος, εὐπρεπής : Ὀδ.Π 332 ἑμῆμη βασίλειά τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβοι, αὐτ. Ο 364 θυγατέρ' ἑμῆμη, Θεόκρ.17,128 ἑμῆμα ἄλο- **λυττός** || κ. γεν. ἰσχυρός, δυνατός : Διον.Περ.655 ἑμῆμοι φίλοττος.

ἰφίκλειος-α-ον μτγ. ἐπίθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰφίκλιον βλ.λ. : Καλλ. Ἀέτ. Ἰφίκλειον σφουρῶν. **ἰφίκλειος** Ἦσ. « εὐσυχέρης » || π. Ὀμ. ὡς κύρ. ὄμ. : Ἰλ.Β 705.

ἰφίν Ἦσ. « καλῆν ». **ἰφιντάν** Ἦσ. « κρούφα λαλοῦσαν, αἰνιγματωδῶς ». **ἰφίος**-α-ον ἐπ. ἐπίθ. συχ. π. Ὀμ. μ. ἐν φρ. : Ἰλ. Ε 556 ἰφια μῆλα ἰπαχέα, εὐτραφῆ πρόδατα. **ἰφίς** Ἦσ. « εταχός ». **ἰφίτην** Ἦσ. « ἀγνίτην ». **ἰφίλημα** Ἦσ. « τραῦμα ».

ἰφουοντὸ εἶδος βοτάνης : Ἀριστφ.Θεσπ.910 ἐκ τῶν ἰφούων, Ἐπιχ.161, Θεόφρ.Φ1 6,6,11. **ἰφαιών** μτγ. ἰφαιῶ βλ.λ. : Καλλ. Ἀέτ.1,1,22 δσσα δ' ἔμειο σθένει παρὰ θυμὸς ἀκοῦσαι ἰφαινεῖ. **ἰφαινώ-αω** ἐπιχρῶτὸ τι μετὰ πόθου : Ὀδ.Ο 288 ἰφαινώων φίλοττος εὐσυχέρηνου Κυβερταί (δ. δεκτὴ γρ. ἰφαινώων), Βάβρ.77,2 τυροῦ ἀλώπηξ ἰφαινώσασθ' || ὄμ. κ. μέσ. : Ἡρώνδ.7,26 ἰφαινώσθ' ἀπαιρῶσθαί.

ἰφαιρ (τὸ) σφοδρὰ ἐπιθυμία : Αἰσχ.Ἰκ.850 καλεῖσθε βίβη μεθέσθαι ἰφαιρ σφενί τ' ἀταν (ἀμφί). **ἰφαιρ** Ἦσ. « ἄστρον, ἐγχειράδιον, ἔυλοσφάνιον ». **ἰφαιουλίην** (ἡ) νεώτ. χημ. λευκωματοειδῆς ὄλη τῆς τάξεως τῶν πρωτεϊδῶν.

ἰφαιουλίην (ἡ) νεώτ. χημ. σκεύασμα λαμβανόμενον ἐξ ἰφαιούλης καὶ φορμαλδεΐδης. **ἰφαιούλη** (ἡ) | ἰφαιούλη κ. νεώτ., ἰων. -ὴν τὸ ἀπεξηραμμένον δέρμα τοῦ ἰφαιούλη ρινί, χρῆσιμον εἰς τὴν λείαναν μαρμαρώων, ὄλων κτ. : Ἰππ.Ἐγκατ.1, Ἀρχιγ.π.Γαλ.12,406 || γεν. ἐπὶ δέρματι ἰφαιούλης : Ροῦφ.π. Ορειβ.2,4,16 2) Ἐπιγρ. πηθ. δοχεῖον εἰς ὃ ἔβετον παστοῦς ἰφαιούλης 3) Ἐπιγρ. ἰφαιουτροφεῖον 4) πάπ. ταριχηρὰ ἰφαιούλη παστοῦ ἰφαιούλης. **ἰφαιούζομαι** μτγ. ἰφαιούζω βλ.λ. : Ἀπολλωνίδ. ΑΠ 7,693.

ἰφαιούλης-α-ον μων. ὁ δμοιος ἰφαιούλης : Στοῦδ. Θεόδ.492 [Με] ἀνδημιουργηθῆναι τῇ ἰφαιούλει κοιλίᾳ τὸν στατήρα ἅμα τῶ ῥήματι. **ἰφαιούλης**-α-ον μτγ. ἰφαιούλης βλ.λ. : Κατ. Ἀστρλ.Κ.1,160 ἰφαιούλης ζῶδια 2) ἰφαιούλης πύλη ἢ ἐν ἡπιωλοῦντο ἰφαιούλης : Θεοδοτ.Ζεφ.1,10. **ἰφαιούλης** (τὸ) νεώτ. ἀλευρώδεις ὕλαι περιέχουσαι κατάλοιπα ἰφαιούλης, ἐν χρ. ὡς τροφαί εἰς τὴν κτηνοτροφίαν καὶ ἰθ. κτηνοτροφίαν.

ἰφαιούλης-α-ον ἐν φρ. ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης ἡγευμένων : θιάν.ΑΠ 6,24 2) ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης : Ὀπν.Ἀλ.1,565. **ἰφαιούλης**-α-ον ὁ συλλαβάνων, ἀλγίων ἰφαιούλης : Αἰσχ.Ἐπ.132 ἰφαιούλης μηχανῆ (ἡ τριάνη), ΑΠ 6, 23 ἰφαιούλης αἰθιαί 2) ὡς οσα. ἀλγίως, φαιούλης : Λεωνίδ.Ταρ.7,295.

ἰφαιούλης-α-ον ἐν φρ. ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης ἡγευμένων : θιάν.ΑΠ 6,24 2) ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης : Ὀπν.Ἀλ.1,565. **ἰφαιούλης**-α-ον ὁ συλλαβάνων, ἀλγίων ἰφαιούλης : Αἰσχ.Ἐπ.132 ἰφαιούλης μηχανῆ (ἡ τριάνη), ΑΠ 6, 23 ἰφαιούλης αἰθιαί 2) ὡς οσα. ἀλγίως, φαιούλης : Λεωνίδ.Ταρ.7,295.

ἰφαιούλης-α-ον ἐν φρ. ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης ἡγευμένων : θιάν.ΑΠ 6,24 2) ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης : Ὀπν.Ἀλ.1,565. **ἰφαιούλης**-α-ον ὁ συλλαβάνων, ἀλγίων ἰφαιούλης : Αἰσχ.Ἐπ.132 ἰφαιούλης μηχανῆ (ἡ τριάνη), ΑΠ 6, 23 ἰφαιούλης αἰθιαί 2) ὡς οσα. ἀλγίως, φαιούλης : Λεωνίδ.Ταρ.7,295.

ἰφαιούλης-α-ον ἐν φρ. ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης ἡγευμένων : θιάν.ΑΠ 6,24 2) ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης : Ὀπν.Ἀλ.1,565. **ἰφαιούλης**-α-ον ὁ συλλαβάνων, ἀλγίων ἰφαιούλης : Αἰσχ.Ἐπ.132 ἰφαιούλης μηχανῆ (ἡ τριάνη), ΑΠ 6, 23 ἰφαιούλης αἰθιαί 2) ὡς οσα. ἀλγίως, φαιούλης : Λεωνίδ.Ταρ.7,295.

ἰφαιούλης-α-ον ἐν φρ. ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης ἡγευμένων : θιάν.ΑΠ 6,24 2) ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης : Ὀπν.Ἀλ.1,565. **ἰφαιούλης**-α-ον ὁ συλλαβάνων, ἀλγίων ἰφαιούλης : Αἰσχ.Ἐπ.132 ἰφαιούλης μηχανῆ (ἡ τριάνη), ΑΠ 6, 23 ἰφαιούλης αἰθιαί 2) ὡς οσα. ἀλγίως, φαιούλης : Λεωνίδ.Ταρ.7,295.

ἰφαιούλης-α-ον ἐν φρ. ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης ἡγευμένων : θιάν.ΑΠ 6,24 2) ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης : Ὀπν.Ἀλ.1,565. **ἰφαιούλης**-α-ον ὁ συλλαβάνων, ἀλγίων ἰφαιούλης : Αἰσχ.Ἐπ.132 ἰφαιούλης μηχανῆ (ἡ τριάνη), ΑΠ 6, 23 ἰφαιούλης αἰθιαί 2) ὡς οσα. ἀλγίως, φαιούλης : Λεωνίδ.Ταρ.7,295.

ἰφαιούλης-α-ον ἐν φρ. ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης ἡγευμένων : θιάν.ΑΠ 6,24 2) ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης : Ὀπν.Ἀλ.1,565. **ἰφαιούλης**-α-ον ὁ συλλαβάνων, ἀλγίων ἰφαιούλης : Αἰσχ.Ἐπ.132 ἰφαιούλης μηχανῆ (ἡ τριάνη), ΑΠ 6, 23 ἰφαιούλης αἰθιαί 2) ὡς οσα. ἀλγίως, φαιούλης : Λεωνίδ.Ταρ.7,295.

ἰφαιούλης-α-ον ἐν φρ. ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης ἡγευμένων : θιάν.ΑΠ 6,24 2) ἰφαιούλης ὄφρ. ἀλγία ἰφαιούλης διὰ τριαίνης : Ὀπν.Ἀλ.1,565. **ἰφαιούλης**-α-ον ὁ συλλαβάνων, ἀλγίων ἰφαιούλης : Αἰσχ.Ἐπ.132 ἰφαιούλης μηχανῆ (ἡ τριάνη), ΑΠ 6, 23 ἰφαιούλης αἰθιαί 2) ὡς οσα. ἀλγίως, φαιούλης : Λεωνίδ.Ταρ.7,295.

Ιχθυέλαιον (τὸ) νεώτ. ζῳϊκὸν ἔλαιον προερχόμενον ἐξ ἰχθύων.

Ιχθύη (ἡ) ἰων. τ. τοῦ ἰχθύα βλλ.

Ιχθυήματα (τὰ) ἰχθύα ἑλιπίδες, λέπια ἰχθύων ὅθ. τὰ ὁμοιάζοντα μὲ λέπιδας, λεπίσματα : Ἰνπ. Ἐκλ.13 ἰχθυήματα λωτοῦ.

Ιχθυηρός-ἄ-ὸν ἰχθύς ὁ κατάλληλος εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων, ρυπαρός, δυαώδης : Ἀριστοφ.Πλ.814 τοὺς δὲ πινυκίσκους τοὺς σαπυροὺς τοὺς ἰχθυηροὺς ἀγυροὺς πάρεθ' ὄραν' 2) ὁ ἐξ ἰχθύων παρασκευαζόμενος : Φιλ.Βελον.90,19 ἰχθυηρὸν ἔλαιον, Λουκ.Λεῖψ.5 ἰχθυηρὸς ζυμῶς (φαρόσουσα) ἢ ὄμ. φαρικός : Διφιλ.32,21 οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν' ἢ ὄμ πύλη ἢ ἰχθυηρὰ πύλη ἐντὸς τῆς ὁποίας πωλοῦνται ἰχθύες, φαραγορά : ΠΔ Νε.3,3 τὴν πύλην τὴν ἰχθυηρὰν φκοδόμησαν' 3) πᾶν. ὡς οὐσα. ἰχθυηρὰ ἢ φάρος ἐπὶ τῶν ἰχθύων : τοὺς ὑποταλεῖς τῆ τε ἰχθυηρὰ καὶ ζυτῆρὰ καὶ τὰς ἀλλὰς ἀνάεις.

Ιχθυία (ἡ) μτγν. ἄλεια : Πρὸκλ.'Ομ.25W.

Ιχθυικός-ἄ-ὸν μτγν. ἰχθυηρός βλλ.2) : ΠΔ Παρ.αλ.2,33,14 διὰ τῆς πύλης τῆς ἰχθυϊκῆς ἐκπορευομένων, Πτολ.Τετραβ.152 ἰχθυϊκὰ ζῳδια' 2) Ἐπιγρ. ἰχθυϊκὴ ἢ κ. -ικὰ (τὰ) ὡς οὐσα, διόδια, φόρος εἰσαγωγῆς ἰχθύων' 3) νεώτ. ὁ ἐξ ἰχθύων παρασκευαζόμενος.

Ιχθυίνος η-ὸν μτγν. ἰχθυηρός βλλ.2) : Αἰλ.Ζ1 17,32 ἰχθυῖνον ἔλαιον.

Ιχθυόκεντρον (τὸ) μτγν. ἐν λεξ. ἰχθυόκεντρον, τριαινα, καμάκι : Πολυδ.10,113, Ἰσα., Σουίδ.

Ιχθυομέδων-οντος (ὁ) (μέδων) μτγν. ὁ βασιλεὺς τῶν ἰχθύων : Μάρκελλ.Σιδ.54.

Ιχθυονόμος-ον (νέμων) μτγν. ὁ διεπών, ἐποπτεύων τῶν ἰχθύων : Ὀππ.Ἀλ.643.

Ιχθυοβολεὺς-εως (ὁ) μσν. ἰχθυοβολεὺς βλλ. : Φώτ. ἰχθυοβόλος (ὁ) μσν. ἰχθυβόλος βλλ.

Ιχθυοδρωτέος-ον μτγν. ὁ καταβρωθεῖς, φαγωθεῖς ὑπὸ τῶν ἰχθύων : Πλούτ.'Ηθ.668Α.

Ιχθυογραφία (ἡ) νεώτ. περιγραφή ἰχθύων τόπου τινός : ἰχθυογραφία τοῦ Αἰγαίου' 2) ἡ ἰχθυολογία βλλ.

Ιχθυοειδή-ες (εἶδος) κ. νεώτ. ὁ ἔχων οχῆμα ἰχθύος ἢ ὁμοιάζον πρὸς ἰχθύν : Ἦρ.7,61 ἰχθυοειδὴς λέπις, - ἰχθυοειδὴς σκάφος - πτερύγιον' ἢ ὄμ. (ἰχθυοειδῆ (τὰ) νεώτ. παλαιότ. ὑπόταξις τῶν κερκαφόρων ὑδροβίων ἀμφιβίων ἴσων ὁ ὕλειο-βάτραχος) ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

Ιχθυοεις-εσσα-εν κ. νεώτ. ὁ πλήρης ἰχθύων : Ἰλ.Τ4 ἰχθυοεις πόντος, Ὁδ.Γ177 ἰχθυόεντα κέλευθα (ἢ θάλασσα), Ἀριστοφ.Θεσμ.324 ἰχθυοεις μυχὸς (ὁ βάσπορος) ἢ ὄμ. ὁ ὁμοιος πρὸς ἰχθύν : Ὀππ.Ἀλ.3,548 ἰχθυοὺς ὄμμας' 2) ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἰχθύων : Ὀππ.'Αλ.1,666 ἰχθυόεσσα θῆρη, Ἀντίπ.ΑΠ δ,223 ἰχθυοεις βόλας.

Ιχθυοόθηρ-θηρος (ὁ) μσν. ἰχθυοειδὴς θηρίον, ὁ κροκόδειλος : Λυκ.Κρον.273D.

Ιχθυοθήρα (ἡ) μτγν. τὸ φυτόν κυκλάμινος : Ψιδισκ.2,164.

Ιχθυοθήρας-ου (ὁ) σχόλ. ἀγρευτὴς ἰχθύων, ἀλιεὺς, φάρας : Σχόλ.Λυκόφρ.1200.

Ιχθυοθηρευτής (ὁ) μτγν. ἰχθυοθήρας βλλ. : Μαν.4,243.

Ιχθυοθηρητήρ-ηρος (ὁ) μτγν. ἰχθυοθήρας βλλ. : Ἀπολλωνίδ.ΑΠ7,702.

Ιχθυοθηρία (ἡ) μσν. ἄλεια : Εὐστ.11,65,3.

Ιχθυοθηρικῶς-ἄ-ὸν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰχθυοθήραν βλλ. ἢ ἴδ. ἰχθυοθηρικὴ τέχνη ἢ ἡ τέχνη τοῦ ἰχθυοθήρου βλλ. : Πολυδ.1,97.

Ιχθυοθήρας (ὁ) κ.-ὸν (τὸ) δ.γρ. τῆς λ. ἰχθυοθήρας βλλ.' ἢ κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν συνδεδῶτων.

Ιχθυοκάμμη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. κ. ἰχθυοκάμπος (ὁ)

γένος λοφοδραχίων ἰχθύων τῆς ὀμοιογεν. τῶν συγναθίδων.

Ιχθυοκάρδια (τὰ) νεώτ. ζῳολ. ὄν. τῶν φυκροίμων ὀπνοδουλῶτων ζῳῶν τῶν ἔχοντων καρδίαν δίκαιον.

Ιχθυοκένταυρος (ὁ, ἡ) μσν. κ. νεώτ. ὁ μυθολογούμενος κατὰ τὸ ἡμισυ κένταυρος καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ θελγίς, ἐπὶ τοῦ Τρίτωνος : Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.34.

Ιχθυόκεντρον Ἰσα. « τριαινα ».

Ιχθυόκολλα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. ἰχθυόκολλον (τὸ) γλωσσα. παχύρροπον συγκολλητικὸν ὑγρὸν ἐξ ὑπολειμμάτων τῆς κατεργασίας τῶν ἰχθύων, φαρμάκω : Διοσκ.3,88, Γαλ.13,662.

Ιχθυοκομία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰχθυοτροφία βλλ.

Ιχθυοκόμος (ὁ, ἡ) νεώτ. ὁ ἐπιστημονικῶς ἀνατρέφων ἰχθύν, ὁ ἰχθυοτρόφος.

Ιχθυοκτόνος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ φονεύων ἰχθύν : Φιλῆς π.Ζῳῶν80,6' 2) νεώτ. ἰχθυοκτόνος ἢ ἐρυθρίνη φυτὸν τι ἰθαγενές τῶν Ἰνδίων.

Ιχθυόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὑγρὸν ἀψιψηκτικὸν περιέχον θετον καὶ παραγομένον ἐξ ἀσφαλτωδῶν ἀπολιθωμάτων ἰχθύων.

Ιχθυόλλια (ὁ) νεώτ. ἀπολιθωμα ἢ ὀποτύπωμα ἰχθύος ἐπὶ πετρώματος.

Ιχθυολογία (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ ἰχθύων πραγματεία.

Ιχθυολογικός-ἄ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν ἰχθυολογίαν βλλ. : ἰχθυολογικαὶ ἔρρευνα.

Ιχθυολόγος (ὁ, ἡ) νεώτ. ὁ σπουδάζων καὶ ἐρευνοῦν περὶ τῶν ἰχθύων ἐπιστήμων.

Ιχθυολογέ-εω μτγν. κ. νεώτ. ὁμιλῶ, πραγματεύομαι περὶ τῶν ἰχθύων : Ἀθῆν.7,308D ὄμεις.. πάντα μὲν σιωπᾶτε πυθαγορίζοντες δ' οὐ, ἡμεῖς μὲν ἄλλους ἰχθυολογοῦμεν.

Ιχθυολομῆς (ὁ) (λυμανομοί ὁ λυμανόμενος τοὺς ἰχθύν, κατατροφέος τῶν ἰχθύων, κωμ. ἐπιθ. ὁ ἀγοπῶντων τοὺς ἰχθύν : Ἀριστοφ.Εἰρ.814 μισροί, τραγομάχαλοι, ἰχθυόλλυμαι.

Ιχθυομαντία (ἡ) ἱμαντισομαί νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ἰχθυομάντεως βλλ.

Ιχθυομαντιέας (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ τῶν ἰχθύων μαντιεύμενος : Ἀθῆν.8,333D τοὺς ἐν Λυκίᾳ ἰχθυομάντιες ἀνδρας.

Ιχθυομέδων-οντος (ὁ) δ. τ. τοῦ ἰχθυομέδων βλλ.

Ιχθυομετὰβολος (ὁ) πᾶν. ἰχθυοπάλης βλλ.

Ιχθυομορφος-ος μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν ἰχθύος : Γεωγρ.Σύγκ.16B.

Ιχθυόμυς-υος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος τρωκτικῶν θηλαστικῶν τῆς ὀμοιογεν. τῶν μυιδῶν.

Ιχθυόνερ Ἰσα. « ἰχθυοαγωγὸς ».

Ιχθυόνημα-ατος (τὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος σκωλήκων νηματοδῶτων τῆς ὀμοιογεν. τῶν φιλαρίδων.

Ιχθυοπανις-ιδος (ἡ) νεώτ. ὑδροβόλιος πᾶν βλλ., ἐνθα διατινῶνται ὠρισμένα εἶδη ἰχθύων πρὸθ. κλωρίς' 2) περιηλιπ. οἱ ἰχθύες ὠρισμένης ζωογεωγραφικῆς περιφέρειας.

Ιχθυοπατῆς (ὁ) πᾶν. ἰχθυοπάλης βλλ.

Ιχθυοπατῶν-εω μσν. ἰχθυοπαλῶν βλλ. : Τζέτζ. Ἐπιστ.57.

Ιχθυοπηγίς-ιδος (ἡ) μτγν. θηλ. ἐπιθ. ἰδ. ἀνάγν. -οπίς) ἢ κατάλληλος πρὸς ὀθησιν ἰχθύων : Πολυδ.6,89 ἰχθυοπηγίς ἐσχάρα.

Ιχθυοπάλαινα (ἡ) ἀνώμ. θηλ. τοῦ ἰχθυοπάλης βλλ. : Φερεκρ.64.

Ιχθυοπαλεῖον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τόπος ἐνθα πωλοῦνται ἰχθύες, φαρμάκω : Πλούτ.'Ηθ.668Α, Σχόλ. Ἀριστοφ.Βότρ.100.

Ιχθυοπάλης (ὁ) κ. νεώτ., θηλ. -ὀπῶλις ὁ πωλὼν ἰχθύν, φάρας, ἢ λ. συνη. π. κωμ. : Ἀριστοφ.ἀν.337,10, Ἀντισάν.68,7, Ἀλεξ.56,1, Πάν., Ἐπιγρ.' 2) τὸ θηλ. π. ἀρχ. μ. ὡς ἐπιθ. ἐν φρ. ἰχθυοπῶλις ἀγορὰ ἀγορὰ ἢ τμήμα ἀγορᾶς ἐνθα πωλοῦνται οἱ ἰχθύες, τὸ φαρμακάριο, τὰ φαρμάκω : Πλούτ.'Ηθ 849B.

ιχθυοπωλία (ή) μτγν. πώλησις ιχθύων: 'Αθην. 7,276F τούς περι τήν ιχθυοπωλίαν αναστραφεμένους, Πλούτ. 'Ηθ.668α.

ιχθυοπωλίον (τό) μτγν. ιχθυοπωλείον βλλ.: Πάπ.,Σχόλ. 'Αριστ.φ.Βάτρ.1068.

ιχθυοπωλώ-έω μτγν. πωλώ ιχθός: Πολυδ.7,26.

ιχθυόρρους-οος-ουν-ον (ρέω) ό βριθων ιχθύων: Τιμοκλ.15,1 ιχθυόρρους ποταμός.

ιχθυόσσειρος (ό) νεώτ. παλαιός, γένος ύπερ-μυγέθων σαύρων τής οικου, τών ιχθυόσσειριών άποντώντων έν όπλοθώσει.

ιχθυόσσειρης-οός-ές ό δι' ιχθύων έστεφανωμένους: Τιμόθ.Μιλ.Πέρος.39 έν ιχθυόσσειρήσι μαρμαροπέτρις κόλπιοισιν 'Αμφιρίτας.

ιχθυόσσύνητες-ον μον. ό έξ ιχθύων κ. ά. πνός (ζώου σύνθετος: Μελιτην.Γ 157).

ιχθυοτροφεϊον (τό) κ. νεώτ. κλειστός θαλάσσιος ή λιμναϊός ή ποτάμιος τόπος, ένθα τρέφονται και πολλαπλασιάζονται ιχθύες, βιθάρι: Μοσχ.1. n.'Αθην.5,208Α κατασκευάσατο διά μουλυδώνματος και σανθίων κλειστόν ιχθυοτροφεϊον, Διόδ. Σ II,25 ιχθυοτροφεϊον έγένετο, πολλούς παρεχόμενον ιχθύς.

ιχθυοτροφία (ή) νεώτ. έκτροφή και πολλαπλασιασμός ιχθύων.

ιχθυοτροφικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν ιχθυοτροφιον βλλ.: Γεωπ. 20,1. - ιχθυοτροφικός σταθμός.

ιχθυοτρόφειον (τό) 'Επιγρ. ιχθυοτροφεϊον βλλ.

ιχθυοτρόφος-ον μτγν. κ. νεώτ. επί θαλάσσης, λιμνης, ποταμού, ό τρέφον πολλούς ιχθός, πλήρης ιχθύων: Πλούτ.Λοούκ.39 ιχθυοτρόφοι διαδρομαί' 2) νεώτ. ιχθυοκόμος.

ιχθυοουλός (ό) (έλακ) άρχ. λεξ. κ. -ούλκος άλιεύς, φάρας' Φώτ.,Σουίδ.,'Ησ.

ιχθυοφαγία (ή) μον. κ. νεώτ. τό έσθιειν, τρώγειν ιχθύς, φαροφαγία: Εύστ.135,19.

ιχθυοφαγικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν ιχθυοφαγίαν βλλ.: ιχθυοφαγική δισατα.

ιχθυοφάγος-ον κ. νεώτ. ό έσθίων ιχθύς: Κλέαρχ.74,Πορφ.Αποχ.1,13 ιχθυοφάγα έβην' || όι ιχθυοφάγοι άνδρες όι έσθιόντες κυρίως ιχθύς, ώς όνομ. φυλής πνος επί του 'Αραβίου κόλπου: 'Ηρ. 3,19 τών 'Ιχθυοφάγων άνδρών τούς έπισταμένους τήν Αιθιοπίδα γλώσσαν, Πιαυσ.1,33Α έσχατοί τήν 'Ερυθρην κατοικοῦσιν 'Ιχθυοφάγοι' || όμ. ώς όνομ. φυλής επί του Περσικού κόλπου: Στράβ. 15,2,1 ό δέ τών έξής Τχθυοφάγων έπτακισχίλιοι τετρακόσιοι.

ιχθυοφαγώ-έω τρώγω, ιχθύς, τρέφομαι έξ ιχθύων: 'Αριστ.Ζι 616α,32 ζή γάρ ιχθυοφαγοῦσα, Στράβ.11,87 όι έν τοις έλασιν ιχθυοφαγοῦσιν.

ιχθυόφεις-εως (ό) νεώτ. ζωολ. γένος άκέρκων και άπόδων βτραχίων τών τροπικών χωρών.

ιχθυοφόρος-ον (φέρω) κ. νεώτ. ιχθυοτρόφος βλλ.: Κησα.άπ.57,10' 2) μτγν. κ. νεώτ. ό μεταφέρων ιχθύς: Σύμμ.ΠΔ'10δ 46,26(31) ιχθυοφάρα πλατα- κιδώπια' || 'Επιγρ. -φόρος (ό) ώς ούς.

ιχθυοφορέ-έω 'Επιγρ. φέρω, κομίζω ιχθύς: ιχθυοφορείν εις 'Αρκαδίαν.

ιχθυοφάνης-οός-ές (ήγημυ, ηγηνώ) μτγν. ό έμνηνημένος εις τόν ιχθύον: Θεαιπ.ΑΠ 6,27 ιχθυοφαγή άγκιστρων στόματα.

ιχθυόφρος (ό) (πείρω) 'Επιγρ. τράινα, καμάκι.

ιχθύς-οός (ό) κ. μον. κ. νεώτ., κτ. 'Ηρωδιαν. κ. πολλακώς έν κάθ. γρ. ιχθύς, αйт. ιχθύς, μτγν. ποι. κ. ιχθύς, κλητ. ιχθύ, πληθ. όν. ιχθύες κ. ιχθύς, αйт. ιχθύς, π. μτγν. κ. ιχθύςας, ούν. ιχθύ (τό υ είναι μακρόν εις διουλλ. πτώσ., βραχύ δέ εις τά τρισυλλ. κ. σύνθετα (άνιχθύς, πολύιχθύς κλ.)) ζών έν τών σπονδυλωτών, υδρόβιον και άναπνέον διά

τών βραχίων, όφάριον, φάρι: 'Ιλ.Ω 82 ώμπατή-σιν έπ' ιχθύσι κήρα φέρουσα, 'Ησιοδ. 'Εργ.277 ιχθύσι και θηρσί και οίωνοις πετηνησίς, 'Ηρ.2,93 όι δέ ιχθύες όι άγέλασσι έν μέν τοισι ποταμοισι ού μάλα γίνονται, Σοφ.ΑΙ.1297 έφηκον έλλοις ιχθύσιν διαφθοράν, Πρόδρ.2,133 σήμερον ιχθύς ού τρώγειται στήν μέσην' || παροιμ. κ. νεώτ. ιχθύων (ή -οός) άφωνότερος (έπί άνθρ. σιωπηλου ή άδυναταύτους ν' άπαντήση): Λοικ. 'Ονειρ.1 άφωνότερος έσομαι τών ιχθύων' 2) μτγν. ό μωρός, άνόητος, άλιθιος: Πλούτ. 'Ηθ.975β' 3) άπτ. κτ. πληθ. οι ιχθύες ή άγορά όπου έπωλούντο οι ιχθύες, τό φαρανάζαρο: 'Αριστ.φ.Βάτρ.1068 παρά τούς ιχθύς, 'Αντιφ.125,1' 4) κ. νεώτ. κτ. πληθ. ιχθύες όνομα του τελευταίου κατά σειράν άσπερισμού του ζωδιακού κύκλου: Εύδοξ.π.'Ιππαρχ. 1,2,3,Πορφ.Νυμφ.22 ιχθύς Διός.

ιχθυοκλιηστήρ-ήρος (ό) μτγν. ό κλέπτης τών ιχθύων: Λεωνιδ.Γαρ.7,295.

ιχθυοστεφής-οός-ές ιχθυοστεφής βλλ.: Τιμόθ. Μιλ.Πέρος.38.

ιχθυοφάγος-ον μτγν. ιχθυοφάγος βλλ.: Φιλίππ. ΑΠ 9,83.

ιχθυόφνος-ον μτγν. ό φονεύων, ό άγρευών ιχθύς: 'Οπν.Κυν.2,444.

ιχθυώ-άω άλιεύω, φαρεύω, μ. κτ. έπ. ένεσται. κ. παρτα: 'Οδ.Δ 368 ιχθυάσκον νημαπτόεις άγκιστροισιν' || κ. μτ. αйт.: 'Οδ.Μ 95 αύτα δ' ιχθυάα... δελφίνας' || κ. μέσ.: Λυκόφρ.46' 2) παιζω (ώς ιχθύς) : 'Ησιοδ.Α 210 δελφίνες... έβήθων ιχθυόντας' 3) παθ. κατασκευάζομαι μετ' ιχθύων: 'Οραπ.1,14 ιχθυώμενος άρτος.

ιχθυώδης-οός-ές κ. νεώτ. ιχθυοειδής βλλ.: 'Αριστ.ΛΜ 697β,5 τούς γάρ όπισθεν πόδας ιχθυώδεις έχουσι παμπαν' 2) πλήρης ιχθύων: 'Ηρ. 7,109 ιχθυώδεις τε και κάρτα άλυμρη, 'Αρρ.'Ινδ. 41,1' 3) (όδ-ώδαι) ό έχων όσμήν ή γεύσιν ιχθύος: 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,5 ιχθυώδης έρυγή, Φιλόστρ. 'Απολλ.3,55 ιχθυώδεα πρόβατα.

ιχθυωδής έπιρρ. κατά τρόπον ιχθυωδή βλλ.ήι: 'Αριστ.ΖΙ 536α,9 τό μέν γάρ έμψροσθεν προσπέικον ιχθυωδός, ό τοις άλλαις θηηάέλυται.

ιχθυώνερ δ. τ. του ιχθυόνερ βλλ.

ιχθυώσις-εως (ή) νεώτ. ιατρ. νόσος του θέρματος, καθισταμένην ζηρρο και λεηιδώδους.

ιχι δημ. έπιφών. επί ευαρέσειου όσμης,

ιχλα 'Ησ. κήχλας.

ιχματα 'Ησ. εχίμας.

ιχνάδι (τό) μον., δημ. κ. άχνάδι, ιχνος βλλ.: Λιβ.Ροδ.848 άγάπην είδα μετ' αύτήν, ειχ' έν-τροπής ιχνάδιν.

ιχναίος-α-ον (ιχνος) ό τό ιχνη διώκων, παρακολουθών, έπιθ. τής Θέμιδος: 'Υμν.Απόλλ.94' 2) είδ. ό από τών ιχνην τής Θεσσαλίας: Στράβ. 9,5,14 'Ιχναί, όπου ή Θέμις 'Ιχναία τιμάται' 3) όμ. είδ. έπιθ. τής Νεμεσείως: Διόδ.Γαρ.ΑΠ 9,405, Λυκόφρ.129.

ιχνάμασι άρχ. λεξ. ιχνεύω βλλ.: 'Ησ., Σουίθ. ιχνηρίον (τό) (ιχνοσί) νεώτ. δημ. άχνάρι κ. χνδρι, πρότυπον προς κατασκευήν ένδυμάτων, ύπόδημάτων κττ., σχεδίων έκ χάρτου, χορτονίου κττ., ώς μέτρον ή ύπόδειγμα.

ιχναία (ή) (ιχνοσί) τό ιχνεύειν, εξετάζειν τό ιχνη τινός, επί κυνών: Ξεν.Κυν.3,7.

ιχναλάτης (ό) δ.γρ. του ιχνηλάτης βλλ.

ιχνεύμα-ατος (τό) μτγν. ιχνος βλλ.: Πολυδ.5,11.

ιχνεύμων-ονος (ό) κ. νεώτ. ό άνηκων, άνακλητών τά ιχνη' όδ. είδ. ζών τι τής Αιγύπτου όμοιον (κτίδι, όπερ άνηκνείει τό φά του κροκοδείλου: 'Αριστ.ΖΙ 612α,16 ό δ' ιχνεύμων ό έν Αιγύπτω... ό πρώτερον έπιτίθειται, πριν συγκατάσση βοηθός, Εύδουλ.107' πρόβλ. κ. ιχνευτής βλλ.2ι

2) είδος σφηκών θηρευόντων τὸς ἀράχνος : 'Αριστλ.Ζ1 552b,26 οἱ δὲ σφήκες οἱ Ιχνεύμονες καλούμενοι . . . 3) είδος πτηνοῦ : 'Αντωνίν.Λιβ.14.

Ιχνεύσις-εως (ή) Ιχνεύα βλλ. : Ξεν Κυν.3,4,10. Ιχνεύτε πα (ή) 'Επιγρ., θηλ. τοῦ Ιχνεύτη βλλ. : Ιχνεύτειρα τέχνα.

Ιχνευτήρ-ήρος (οἰ) μτγν. Ιχνευτής βλλ. : 'Οππ.Κυυλ.1,76 // ἐν χρ. κ. ὡς ἐπιθ. : Νόνν.Δ46,115 Ιχνευτήρ ταρασός.

Ιχνευτής (οἰ) κ. νεώτ. ὁ Ιχνεύων, ἀναζητῶν καὶ παρακολοῦθῶν Ιχνη : Πολυδ.5,10 // εἰδ. ἐπὶ κυνῶν θηρευόντων διὰ τῆς ὁσφρήσεως : Πολυδ.5,17 // 'Ιχνευταὶ (οἱ) τίτλ.σατυρικοῦ δράματος τοῦ Σοφοκλέους. 2) μτφ.ποι. ὁ Ιχνεύων, ὁ ὁσφραϊνόμενος καὶ θηρεύων τοὺς ἔχοντας χρέματα, ἐπὶ ἑταιρῶν : Μάρκ.'Αργ.ΑΠ5,15 Κύπριδος Ιχνευτῆς ἀργυρέους ἀκύλακας. 3) πάπ. ἀστυνομικός ἀναζητῶν ἀνθρώπους καταζητούμενους : Οὐαλέριος Οὐαλερίου υἱὸς Ιχνευτῆς κατοικῶν. 4) ὁ Ιχνεύων βλλ.η : 'Ηρ.2,67 ὡς δὲ αὐτῶς τῆσι κυσὶ οἱ Ιχνευταὶ θάπτονται, Νίκ.Θηρ.195.

Ιχνευτικός-ή-όν (Ιχνεύω) μτγν. ὁ Ικανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀνιχνεῦν, Ιχνηλάτης : Αἰλ.Ζ1 6,59, 'Αρρ.'Επίκτ.1,234, Φιλ.2,38.

Ιχνευτικός ἐπίρρ. μαν. κ. νεώτ. δι' Ιχνεύσεως : Εὐστ.Πον.174,51.

Ιχνευτῶρ-ορος (οἰ) μαν. Ιχνευτήρ βλλ. : Πρόδρ.π. 'Αν.Βοασσ378 Ιχνευτῶρες κύνες.

Ιχνεύω (Ιχνος) κ. μαν. κ. νεώτ. Ζητῶ τὰ Ιχνη, ἀνιχνεύω, ἀναζητῶ : Σοφ.Α1,20 κενον γάρ, οὐδ' ἐν' ἄλλων, Ιχνεύω πάσαι, Εὐρ.Κύκλ.130 Ιχνεύων θήρας κυσίν, Πλάτ.Νόμ.654E κύνες Ιχνεύουσαι, Λιβ.Ροδ.933 προσέχω, Ιχνεύω, κυνηγῶ, πουλα κρατῶ ἀπὸ τέχνης. 2) μτφ. ζητῶ ἐν εὐρώ, ἀναζητῶ : 'Αριστφ.Ἰηπ.808 κατὰ σοῦ τὴν ψήφον Ιχνεύων, Πλάτ.Παρμ.123C Ιχνεύων τὰ λεχθέντα, ΓΔ Σοφ.Σειρ.51,15 ἐκ νεώτῶτάς μου Ιχνεύσα αὐτήν, 'Επιγρ. Ιχνεύεις . . . τίς εἴμ' ἄγῶ . . . 3) ὁμ. παρακολοῦθῶ τὰ Ιχνη, μιμοῦμαι, ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα : Πίνδ.Π8,35 Ιχνεύων ματράδελφούς. 4) συννεδ. Ιχνεύω τὰ ὄρη περιέρχομαι τὰ ὄρη κυνηγῶν : Ξεν.Κυν.4,9.

Ιχνηλάσῖα (ή) (ἐλαύνω) μτγν. κ. νεώτ. παρακολοῦθῆσι Ιχνῶν, ἀναζητήσις : Θεμιστ.Λογ.13,165D.

Ιχνηλάτης (οἰ) μτγν. κ. νεώτ., ποι. Ιχνηλάτης ὁ παρακολοῦθῶν τὸ Ιχνη, Ιχνευτής : Πλούτ.'Ηθ.762B Ιχνηλάτης ἀληθείας, Ζώσιμ.ΑΠ6,183 τετραπόδων ἀγκύλας Ιχνηλάτης.

Ιχνηλάτης-εως (ή) μαν. Ιχνηλασία βλλ. : Εὐστ.Πον.301,59.

Ιχνηλατία (ή) μτγν. κ. -εἶα ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ Ιχνηλασία βλλ. : Πολυδ.5,11.

Ιχνηλατικός-ή-όν (Ιχνηλατῶ) σχόλ. κ. νεώτ. ἐπιτήδειος εἰς τὴν Ιχνηλασίαν, Ιχνευτικός : Σχόλ.Σοφ.Α18, -Ιχνηλατικός κύων.

Ιχνηλατικός ἐπίρρ. μαν. κατὰ τρόπον Ιχνηλατικόν βλλ. : Τζέτζ.'Εξήγ.1κ.90.

Ιχνηλατῶ-έω μτγν., μαν. κ. νεώτ. ἀνιχνεύω, ἀναζητῶ τὰ Ιχνη τινός, ἀναζητῶ ἐπιμύθως : Φιλ.1,12 Ιχνηλατεῖν τάληθές λόγῳ, Εὐστ.Πον.128,10.

Ιχνιον ἰσοῖ ὀνοκορ. τὸ Ιχνος βλλ., τὸ τοῦ ποδὸς Ιχνος, πάτημα : 'Οδ.Τ436 Ιχνη ἐρευνηντες κύνες ἦσαν, αὐτ.Ε193 μετ' Ιχνια βαίνει θεοῖο (τὴν παρακολοῦθει κατὰ ποδῶς), Ξεν.Αν.1,61 Ιχνια ἴππων, 'Απολλ.Ρ1,575 κατ' Ιχνια τινος ἐπέπεσθαι // συνη. κτ. ἐν : Δημόκρ.228 τὸ Ιχνιον μούσων λείπειται τῶν ποδῶν, Καλλ.Αἴτ.3,186 Ιχνιον ὀρέος Ἰππου, Κόντν.8,361 ἔπεσθαι τινι κατ' Ιχνιον // φρ. Ιχνιον ἐδράσασθαι στριβίζαι τὸν ποδῶ : Μακεδ.ΑΠ6,50. 2) μτφ. Ιχνος, λείψανον : 'Ισιδ.Σχολ.ΑΠ6,58 σφῆς προτέρης Ιχνιον ἀγαλαῖς.

Ιχνηπιός 'Ησ. ἐδοῦοι αἱ λίθοι τριβονταί, ἀκόνηρ.

Ιχνοβάτης (οἰ) μτγν. ὁ βαίνων ἐπὶ τὰ Ιχνη τινός, Ιχνηλάτης, ἐπὶ θηρευτικοῦ κυνός : 'Οβιδ.Μεταμορφ.3,207.

Ιχνοδαλάτης-οὐς-ές μτγν. βεβλαμμένος εἰς τὸν πόδο : Μαν.4,500.

Ιχνογραφεῖον ἰσοῖ (Ιχνογραφῶ) νεώτ. ἡ διὰ τὴν Ιχνογράφιαν προωρισμένη αἰθουσα.

Ιχνογράφημα (ἰς) (Ιχνογραφῶ) νεώτ. ἡ διὰ γραμμῶν πορτάσεις μορφῆς, σχεδιάσιμα, σκίτσο // ἡ διὰ μουδιόδοος ζωγραφία.

Ιχνογράφια (ή) (Ιχνογραφῶ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διὰ γραμμῶν καὶ ἀνευ χρωμάτων ἀναπαράστασις, σχεδιογράφημα : Βιτρούβ.1,1,2. 2) εἰδ. βιβλίον περιέχον Ιχνογραφικὰ σχεδιάσματα ὡς ὑποδείγματα πρὸς διδασκαλίαν.

Ιχνογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ιχνογραφίαν : Ιχνογραφικὰ σχεδιάσματα // ἐπίρρ. -ῶς.

Ιχνογράφος (οἰ) (Ιχνος - γράφω) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν Ιχνογραφίαν, σχεδιαστής.

Ιχνογραφῶ-έω νεώτ. σχηματογραφῶ δι' Ιχνηρίων, σχεδιάζω.

Ιχνολογῶ-έω μτγν. Ιχνεύω βλλ. : 'Επιφάν.2,190.

Ιχνομυθῶ-έω (Ιχνος-μυθῶ) μαν. ἔξιστορῶ ἐν γενικαῖς γραμμῆσι : Στοῦδ.Θεόδ.1200 Ιχνομυθῆσαι δλην τὴν τῆς κακώσεως ὑπόθεσιν.

Ιχνοπατῶ (Ιχνος-πατῶ) μαν. πατῶ ἐπὶ τῶν Ιχνῶν κ. μτφ. : Λιβ.Ροδ.1254 ποτὸν τόν πυργον τῆς ζωῆς τὰ εἰδιόθητες, καρδιά, καὶ νά Ιχνοεπίτησες αὐθεντικά εἰς ἔμμαν.

Ιχνοπέδη (ή) (πέδη) μτγν. εἶδος δεσμοῦ ἡ παγίδος : Αντίπ.ΑΠ6,109 περιελεικτον Ιχνοπέδαν καὶ τὰς νευροτενεῖς παγίδας.

Ιχνοπόδα (ἰσ) μαν. Ιχνη ποδῶν : Λιβ.Ροδ.2433 ἀνθρώπων ἢ Ιχνοπόδα καὶ ἀλόγων ἔλασιες.

Ιχνοποιῶ-έω ὄρχ. λεξ. ἀνιχνεύω : ΕΜ395,39 ῖσιεν Ιχνοποιεῖν τὰ θηρῖα.

Ιχνος-εως (εως) ἰσοῖ (συγγ. τῷ ἴκω) κ. μαν. κ. νεώτ. κ. δημ. Ιχνος ποδός, πατησά, ἀγκύρα : 'Οδ.Ρ317 Ιχνησι γὰρ περιήθη, 'Ησόδ.Εργ.680 κορώνη Ιχνος ἐπόλησεν, 'Ηρ.4,82 Ιχνος 'Ηρακλέος φαίνουσι ἐν πέτρῳ ἔνεον // κ. νεώτ. πᾶν σημεῖον, ὅπερ ὀφθαίει χάραγμα τὴ ἢ τὸ ὑπόλειμμα ἢ ἄ. ἐνδείκτικόν πρᾶγμα κατὰ τὴν διάθεσιν αὐτοῦ : Ιχνη τροχῶν - ἀμάξης - ἐπιπλῶν - αἰματος // νεώτ. δικαστ. μικρὸν σημεῖον ἐνδείκτικόν ὄρισμένον γεγονότος : ἐπῆρέθησαν Ιχνη τοῦ ἐγκλήματος // φρ. : Εὐρ.ΙΤ752 Ιχνη ποδός θεῖναι (θεῖναι ποδαί, αὐτ.'Ορ.140 λεπτόν Ιχνος ἀρδύλης τίθετε (θέτετε τὸν ποδῶ, βαδίζετε ἔλα φρόως), Πλάτ.Πολ.40B κατ' Ιχνη διώκειν, αὐτ. Πολιτ.290D Ιχνος προοπτέσθαι (ἐκ τοῦ πλησίον ἀκολουθεῖν) κ. μτφ. : Πίνδ.Ν6,15 ἐν Ιχνεσὶ τινος ποδῶ νέμειν, 'Αντιφ.2,3,10 Ιχνη ὑπόφασις εἰς τινα φέρει, Φιλῶδ.Σημ.29 μήτ' Ιχνος μήτ' αἰθυσμα παραδιδόντων. 2) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. Ιχνος ὑπόλειμμα : Αἰοχ.'Αγ.695 κατ' Ιχνος πλατῶν ἀφαντον, Σοφ.ΟΤ109 Ιχνος παλαιῖς δυστέκμαρον αἰτίας, Πλάτ.Γοργ.524C Ιχνη τῶν πληγῶν, Αἰσχίν.3,212 τὰ τῶν κορυδύλων Ιχνη, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάδ.3,276 κατ' Ιχνος τῶν μαθητῶν, Ζερβ.Μυθ.Ζ44 σφῆζοντα ζωντανὰ τὰ Ιχνη τῆς θείας νηοῆς. 3) ὁμ. κ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ ἀφηρημένον ἐνοιῶν : δὲν ὑπάρχει Ιχνος λογικῆς - δὲν ἔχει Ιχνος ἐντροπῆς - φιλομητίας // ὁμ. μτφ. ἡ κατεῦθυνσις, ὁ τρόπος ἐν ἀνοφ. πρὸς ἐνέργειαν. ἰδ. πνευματικῆν : ΚΔ Ρωμ.4,12 τοῖς στοιχοῦσι τοῖς Ιχνησι τῆς πίστεως, Λιβᾶν.Λογ.64,4 τῶν Ιχνῶν ἔσχεσθαι τὴν 'Αρσιτεῖδου. 4) ποι. ποῦς, ποδοί : Εὐρ.Βόακχ.1134 ἢ μὲν ὠλέωνη, ἢ δ' Ιχνος αἰσάτις ὀρβύλασι, 'Ηρώνδ.7,13 φέρ' ὠδα τὸν ποδοκον εἰς Ιχνος θέτωμεν. 5) εἰδ. τὸ τραχὺ πέλημα τοῦ ποδός : ΓΔ

ΔΕΥΤ.11,24 τὸ ἴχθυος τὸ ποδὸς ὕμνον, ὕμν ἔσται, Γαλ.10,876, 'Ορειβ.47,9,7' || δθ. πέλαμα ὑποδήματος : ἴππ. Ἀρθρ.62, 'Ἀρρ.Ἰνδ.16,5' || κ. ἐν πάπ. ὑπόδημα: 6) τὰ ἴχθυ τῶν χειρῶν αἱ παλάμαι τῶν χειρῶν : ΠΔ Βασ.1,54 ἀμφότερα τὰ ἴχθυ χειρῶν αὐτοῦ ἀφρημένα ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια' 7) ἴχθυος ἀνθρώπινον ὡς μέτρον μήκουσ : Ροῦφ. Ἀνατ.31' 8) πάπ. ἀτραπός, μονοπάτι: 9) πάπ. ἀπεικονίσεις ἴχθων ποσῶν ἢ μελῶν ὡς ἀναθήματα δεκνύοντα τὴν παρουσίαν θεῶν : ἀνεθήκων .. κατά τὴν τοῦ θεοῦ ἐνέργειαν ἴχθυ αὐτοῦ χρῆσις αὐτῶν τεσσάρων.

Ιχθυοσκοπία (ἴ) μγν. τὸ ἀνιχνεύειν, ἀναζητεῖν ἴχθυ τινός : Πλούτ. Ἡ8,917F,

Ιχθυοσκοπέω (ἴχθυος) παρατηρῶ, ἐξετάζω τὰ ἴχθυ : Αἰσχ.Χο.227 ἴχθυοσκοποῦσα τ' ἐν στίβοισι τῶν ἀμολι, Πλούτ. Ἡ8,399A ἴχθυοσκοπεῖν καὶ στίβουδειν τὸ μέλλων.

Ιχώρ-ῶρος (ὀ) (π) κ. νεώτ., ἴπ. αἱτ. ἰχώρ, αἰθέριος χυμὸς ρεῶν εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν : Ἰλ Ε 340 ῥέε δ' ἀμφοροτον αἷμα θεοιο, ἰχώρ, οἶός κέρ τε ῥέει μακρῆρασι θεοῖσιν' || ἐν τῷ πληθ. κ. ἐπὶ τῶν γιγάντων : Στρατ.6.6.3.5 ἐκ δὲ ἰχώρων τοιοῦτων ἴαγοι ῥέουμα ἢ πηγή' || κ. βραδύτ. ἀπλ. αἷμα : Αἰσχ. Ἀγ.1480 πρὶν καταλιθεῖαι τὸ παλαιὸν ἄχος, νεὸς ἰχώρ' 2) τὸ ὑδάτωδες μέρος τῶν ζωϊκῶν χυμῶν, οἷον τοῦ ἀιματος : Ἰππ.Καρδ.11, Πλάτ.Τίμ.83C ἰχώρ δέ, ὁ μὲν αἷματος ὀρός πρῶος, ὁ δὲ μελαίνης χολῆς ὀξείας τε ἀγριοιο, Ἀριστλ.Ζ1 521b,2 γίνεταί δὲ πεττόμενον ἐξ ἰχώρως μὲν αἷμα, ἐξ αἵματος δὲ ἡμελι' || ἐπὶ τῆς χολῆς : Ἰππ.Διατ.1 δριμίας καὶ χολώδεις ἰχώρως' || ὄμ. ἐπὶ τοῦ γαλακτοιο, ὀρός : Ἀριστλ.Ζ1 521b,27' || τὸ ὕγρον τὸ ρεῶν ἐξ ἡμίτονον κρέατοιο σταν διατέμνι τις αὐτό : Ἀρχέστρ.π. Ἀθῆν. 9,399E ἰχώρα στάζοντα κρεῶν' || ἐπὶ τῶν φυλῶν, ὁ χυμὸς : Διοσκ.1,19' 3) κ. νεώτ. ἐπὶ ἐφαρμεύμενον χυμῶν, πόν, ἔμπυον. ὄλη : Ἰππ.Κεφ. Τρωμ.19, Ἀριστλ.Ζ1 630a,6 ἐκ τῶν ἔλκων ἰχώρως ρέουσι ὠχροὶ σφόδρα, Γαλ.10,184' || ἐπὶ τῶν ρεῶντων ὕγρων τοῦ τοκετοῦ : Ἀριστλ.Ζ1 586b,32 ὁ ἰχώρως ὕδαρείς ὀνηχοιο' 4) τὸ δηλητηρῶν τῶν ὀρεων : Ἀριστλ.Θουμ.845a,8' 5) πηθ. ἢ νάφθα, ἣτις ἐθεωρεῖτο, κατὰ τὸν θρῶλον, ὡς ὀφειλομένη εἰς τὴν στήν τῶν πτωμάτων τῶν γιγάντων : Ἀριστλ.Θουμ.838a,29.

Ιχωροειθής-οὐς-ές ὁ ὀμοιάζων πρὸς ἰχώρα, ὀρόν, ὀρροειθής : Ἰππ.Φύσ. Ἀνθρ.12, Ἀριστλ.Ζ1 521a,13 γίνεταί ἰχωροειθής καὶ διοροθεταὶ οὕτως, Ἀλέξ.Τραλλ.12.

Ιχωρορροέω (ἰχώρ-ρρέω) ἐκβάλλω ἰχώρα, βλλ.3), ὀρόν, πυθῶη ὄλην : Ἰππ.Κωκ.501, Ἐρωπιαν. ἐν λ. θακρυώδες ἔλκος.

Ιχωρορροῦ-έω (ἰχώρ-ρρέω) μγν. ἰχωρορροῦ βλλ. : Διοσκ.3,23 ὡτα ἰχωροροῦντα.

Ιχωροειθής-οὐς-ές κ. νεώτ. ἰχωροειθής βλλ. : Ἰππ. Νούσ.3,16.

Ἰψ-ἰπός (ὀ) (π) ἴππομα, ὄνομ. πληθ. ἴπες σκώληξ καταστρέφων κέρατα καὶ ζῶα : Ὄδ.Ρ 395 μὴ κέρα ἴπες εἶδειν, Θεόφρ.Φιθ,10,5' || ὄμ. σκώληξ καταστρέφουός τῶν ἀμπελῶν : Θεόφρ.ΦΑΙτ.3,22,5, Στρατ.6.1,3,1,64 θθαρκικός τῶν ἀμπελοφάγων ἰπῶν.

Ἰψασ β' ἐν ἀορ. α' τοῦ ἴππομα βλλ.

Ἰψήλος-α-ον αἰολ. τὸ ὑψηλός βλλ. : Λυρ. Ἀδσπ.60.

Ἰφοί αἰολ. τ. τοῦ ἴφοιο βλλ. : Σασφ.Ἐπιθαλ.91(73) ἴφοι δὲ τὸ μέλαθρον .. ἀέρτεροι τέτονες.

Ἰφοῖ (ὀ) κ. ἴφος εἶδος φελλοδένουο : Θεόφρ.Φι 3,4,2' 2) ἴσ. «ἴφον τὸν κισσῶ, Θεοδριου» 3) μγν. αἰολ. τοῦ ἴφοιο βλλ. : Ἡρωδιαν.2,928.

Ἰω ὕποτ. τοῦ ἰωμ βλλ.

Ἰω συνηρ. τοῦ ἰάου, προστ. τοῦ ἰώμαι βλλ.

ἰώ ἐπιφών.κυρ. π. θραματ. ποι., συνήθ. διηλοῦν, σπαν τριηλοῦν, ἰδ. ἐπὶ ἐπικλήσεωο βοηθείας : Αἰσχ.Ἐπτ.96 ἰώ μακρῆρα, ἰώ θεοι, Σοφ.Τρ.222 ἰώ ἰώ Παῖν, Ἐὐρ.Βάκχ.578 ἰώ Βάκχα' 2) συνη. ἐπὶ θλιβέωο ἢ παθητόωο : Σοφ.Ἀντ.850 ἰώ δῦστονον, Μελέαγρ.ΑΠ7,468 ἰώ κωπιαθρβεν Μοῖρα, Διοσκ. Ἐπιγρ.ΑΠ7,434 ἰώ Σπάρτα' || κ. μτ. γεν. : Αἰσχ. Ἀγ.1305 ἰώ .. πάτερ, σοῦ τῶν τε .. τέκνων, Ἀριστφ. Ἀγ.1205 ἰώ ἰώ τραυμάτων' 3) σπαν. π. νετ., ἐπὶ ἀντιλεγόντων : Γαλ.Ὄρασ.32 ἰώ .. φασί τινεο' 4) ὄμ. ν. μτ. ἄλλων ἐπιφών. : Σοφ.ΟΚ 224 ἰώ ὦ ὦ, αὐτ. Ἡλ.840 ἔ ἔ ἰώ.

ἰωά ἰδ βλλ. : Αἰσχ.Πέρο.1070 ἰωά δὴ κατ' ἄστυ. ἰωά δῆτ' ἀν' αἶαν' 2) πηθ. κληνός : Καλλ. ἄπ.1,40F.

ἰώθειο-(α)-οἶ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενοο εἰς τὸν ἰώθ' συνήθ. ἐν φρ. ἰώθειοι-(α) ὑπομονή ὑπομονή ὀμοιο πρὸς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἰώθ, μακρά, ἀνεξάντητοο.

ἰωθῆλ μγν. ἰωθῆλαιοο βλλ. : Ὄργη.7,20D.

ἰωθῆλαιο (τὀ) μγν. κ. νεώτ., π. Ἐβρ. τὸ ἔταο τὸ ἐπόμενον τοῦ μεγάλου σαββατοιο, ἦτο τὸ τελευταῖον ἐκάστηο πενηκονταεταο' || κτ. πληθ. ἐν τῶν ἀποκρῶφων τῆο ΠΔ : Ὄργη.520A' || νεώτ. τὸ τελευταῖον ἔταο μακρῶο περιόδου, συνήθ. πενηκονταεταοο καθ' ὃ τελείται ἀμνηστειτικῆ ἔορτη' 2) ἔλθ. τὸ πενηκτοστον ἔταο τοῦ γάμου ἢ δημοσίοο τινὸο λειτουργίοο : τὸ ἰωθῆλαιο τῶν ἀργυρῶν γάμων τῶν βασιλέων' 3) π. Δυτ. ἀφασί ἀμαρτιῶν ὑπὸ τοῦ Πάνα κατὰ τὴν ἄνοδον αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον.

ἰώθηλοο (ὀ) μγν. ἰωθῆλαιο βλλ. : Ἰώσ.Α1 3,12,3.

ἰώγα ὀ. τ. τοῦ ἰώγνα, βοι. τ. τοῦ ἰώβ βλλ.

ἰώγη ἰ. π. σκέπασ, σκέπη : Ὄδ.Ξ 533 Βορέω ὄπ' ἰωγή ἰπὸ σκέπη ἀπὸ τῶν βόρειον ἀνεμων. **ἰώθης**-οὐς-ές (ὀς) κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ἴου : Ἰππ.Προγν.11, Διοσκ.5,79, Γαλ.10,87F' || ἐπὶ τῆο χολῆο : Γαλ.18(1107), Πλούτ. Ἡ8,565C κακῶοιοα .. τοῦτὶ τὸ ἰώδες .. ὀφῆσιν' 2) ὁ δριμοιο πρὸο σκωρῶν, ὁ ἔχων χρώμα σκωρῶο : Θεόφρ.Αἰθ.37, ἄλ. Ἰστ.4, Διοσκ.5,152' 3) δηλητηρῶδὴο : Ἀθῆν.2,42A ἐρρηῶ τὸ ὕδωρ ἰώδες' || ἐπὶ τῶν ὀρεων : Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.5 ἰώδειο ὀδόντεο' || μτφ. ἐπὶ πρσο., φαρμακερῶοο, κοκεντρικήο : Πτολ.Τετρατ.6,158' 4) ἰδ (ὀδ-ωδα) δριμυοο, πικρῶο, στυφοο : Ἰππ. Ἀρχ. Ἡηρ.19 ὀζύτητεο προσίστανται ἰώδειοο, Φιλοῦο.Δηλητ.36,3.

ἰωθῖνη (ἴ) νεώτ. βοταν. γίνουο φυτῶν οσανταλοειδῶν, ἔχον ἐν μ. εἶδοο, ἰωθῖνον τὴν ρομβόφυλλον.

ἰωθῖοματρία (ἴ) νεώτ. χημ. προσδιορισμοοο οὐσῶν, δυναμένη να ὀξιδῶσασι τὸ ὕδροσῶθῖον πρὸο ἐλεύθερον ἰώθῖον.

ἰώθῖον (τὀ) νεώτ. χημ. στοιχεῖον μεταλλοειδὲο τῆο ὀμάδοο τῶν ἀταγοχῶν.

ἰωθῖοϋχοο-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἰώθῖον : ἰωθῖοϋχα φάρμακα.

ἰωθῖομοο (ὀ) νεώτ. ὀξετα ἢ χρονία δῖ ἰωθῖου ἢ ἰωθῖοϋχων παρασκευασμάτων δηλητηρῶοο.

ἰωθῖτεο-ἴτιδοο (ἴ) νεώτ. ἱατρ. νόσοο προκαλουμένη ἐξ ἐσοτερικήοο χρῆσεωο ἰωθῖοϋχων σκευασῶν.

ἰωθῖλη (ἴ) νεώτ. χημ. ἰωθῖοφῖομῖον βλλ.

ἰωθῖομαέοο-αἰνα-αν νεώτ. ὁ ἔχων χρώμα μέλαν ὡο τὸ τοῦ μεταλλικοῦ ἰωθῖου.

ἰωθῖοφῖομῖον (τὀ) νεώτ. χημ. κητῖνη κρυσταλλική κόνιο, μὸ ὀσην χαρακτηριστική, χρῆσιμοο εἰς τὴν φαρμακευτικήν ὡο ἀντισηπτικῶν.

ἰωτ ἴσ. «βέλει».

ἰωθ (ἴ), ἴπ. ἰωά, ἀπαξ. π. τραγ. πῶο ἰαχυρὸο ἦχοο δθ. ἢ κραυγή ἢ βοή ἀνδρῶν : Ἰλ.Κ 139 περιφρέναο ἦλυθ' ἰωθ, Ἀπολλ.Ρ 3,708 ὤρτο δ' ἰωθ λειπαλέη ὕδωρομῶν, Νῶδ.Δ 15,300 ἰωθ δ' ἰωθ ἔρωδοο' || ὄμ. ἦχοο φῶρμῖγοο : Ὄδ.Ρ 261 περι

δὲ ἀφ' ἑσῆς ἤλυθ' ἰωθ φόρμιγγος || ἐπὶ ἀνέμου: 'Ἰλ.Δ.276 ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωθ' || ἐπὶ πυρός: 'Ἰλ.Π.127 πυρός θηλοιο ἰωθ' || ἐπὶ βημάτων: 'Ἡσιόδ. Π.682 ποδῶν ἀπεται ἰωθ' || ἡ τῶν ὀσίων κλαγγή: Κόλουθ.56' || ὄμ. ἰωθ Λατινίς ἢ λατινική γλώσσα: Νών.Εὐαγγ.ΐω.19,102.

ἰωθαίς 'Ἡσ. « ἐξύνθετος ».

ἰωθη 'Ἡσ. « ἐξύνθη, ἐχάωθη ».

ἰωκότερ 'Ἡσ. « τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σημεῖα. Λάκωνες ».

ἰωκή ἴη) προσβολή, δίωξις ἐν τῇ μάχῃ, καταδίωξις: 'Ἰλ.Ε.521 οὔτε βίας . . ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκὰς || προσωπ. μτ. τῶν 'Ἐρις καὶ 'Ἀλκή: 'Ἰλ.Ε.740 ἐν δ' 'Ἐρις, ἐν δ' 'Ἀλκή, ἐν δὲ κρούεσσα ἰωκή' || αἰτ. κτ. μεταπλασμός: 'Ἰλ.Α.601 ἰωκὰ τέ σακραύεσσον.

Ἰώκω 'Ἐπιγρ. διώκω βλλ.

ἰωλαία ἴη) ἴα) 'Ἡσ. « φήμη, δεῖλη ».

ἰώλκα 'Ἡσ. « αὐλακα ».

ἰωλον 'Ἡσ. « μέλαν ».

ἰωμαί-όμοι κ. μον. κ. νεώτ., προστ. ἰώ, ἰων. ὀ-παρφ. ἰάσθαι, ἰδ.ἀνάγν. ἰήσθαι ἐν Ἰνπ. 'Ἰερ.Νούσ.13), κυпр. ἰάσθαι, μέλλ.ἰάσομαι, ἰων. κ.ἐπ.ἰήσομαι, ὀδρ. ἰασάμην, ἰων. ἰησάμην ἱατρεύω, θεραπεύω, ἐν τῷ ἔνεστ. κ. παρ.τ. προσπαθῶ νά ἱατρεύω, περιποιῶμαι ἀναφορ.πρός πρόσ.κ.μέλη τοῦ σώματος: 'Ἰλ.Μ.2 υἱὸς ἰάτ' Ἐάρυπλον βεβλημένον, Ὀδ.1.525 οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' ἐνοσίχθων, Ἡρ.3.134 μετὰ ταῦτα ἰωμένος γαῖα ἀπέδεξε, Σοφ.Τρ.1210 αἰμ' ἀν ἰωμντ δὲ σόν, Πλάτ.Πολιτ.299Α περὶ τῶν τοῦδε κάμνοντες ἰωμένων κ. παροιμ. ἰέν Μάνισσ. Παροιμ.2,28) ὁ τρώσας ἰάσεται (ἐπὶ ἀνθρώπου ἐπανορθοῦντος τὸ ἀδίκημα, τὸ ὄπατον αὐτὸς ἐ-προσξεν) || ὄμ. περιποιῶμαι, θεραπεύω. κυρ. ἐπὶ ἱατρῶν ἢ Πινδ.Π.3,46, Ἡρ.7,181 σμύρνησι ἰάσθαι τὰ ἔλκεα || κ. μτφ. ἔ. Ἐϋρ.Ἡρ.1107, Ἀλχιν.3,69 ἰάσθαι δωροδόκημα, Ἀρρ.Τακτ.1,3 ἰάσθαι ἀσά-φειαν κ. παροιμ. π. 'Ἡρ.3,53 μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰώ (μὴ ποιεῖ τὸ κακὸν χειρότερον) || κ. ἀπολ.: ἈρχἸλ.13 οὔτε τι γὰρ κλισίαν ἰήσομαι 2) ἐ-πανορθῶ, ἀντιδρῶ εἰς τι: Πλούτ.Ἠθ.663Α ἀκρα-τος ἰάται τὸ κώνειον 3) ἐπιδιορθῶ: Πλάτ. Νόμ.933Ε ἰάσθαι τὸ βλαβέν, ΠΔ Βασ.3,18,32 ἰά-σθαι θυοισαστήριον, Λιδάιν.Προχ.27,3 ἰάσθαι δι-κέλλαν: 4) ἐνεργ. μ. ἐν ὄδρ. α' ἰάσαμεν, ιτγ. ἰάσαντες || κ. παθ. ὀδρ. ἰάθην, ἰων. ἰήθην, μέλλ. ἰαθήσομαι, ἰάσομαι, παρακ.ταμαι θεραπεύ-ομαι, ἀναλαμβάνω: 'Ἀνδοκ.29 ἀθύνατον ἦν ταῦ-τα ἰαθῆναι ἄλλως, Ἀλχιν.ΑΠ.6,330, ΚΔ Λοικ.6,17.

ἰών βοι. τ. τοῦ ἐγῶ βλλ.

ἰώνας βοι. τ. τοῦ ἐγῶγε βλλ.

ἰώναι βοι. τ. τοῦ ἐγῶνι βλλ.

ἰωνᾶς 'Ἡσ. « περιστερά ».

ἰωνιά-ας ἴη) ἴον) λειμών ἴων: Ἀριστφ.Εἰρ.577 τῆς ἰωνιάς τε τῆς πρὸς τῷ φρεάτι: 2) ἰωνιά λευ-κή μαθαιοία ἢ πολιά: Θεόδωρ.Φι.6,8,5' || ὄμ. ἰωνιά μέλαινα ἴον τοῦ εὐσομον: Θεόδωρ.Φι.6,6,2 3) τὸ φυτὸν χαμαιπίπυς: Ἀπολλ.δ.π. 'Ἀθῆν.15,681Δ χαμαιπίπυν, οἱ δὲ ὀλακυραν, οἱ δ' 'Ἀθηναῖον ἰω-νιάν, Διοσκ.3,158, Σχόλ.Νίκ. Ἀλεξ.55 ἰωνιά ἢ ἀγρία 4) 'Ἡσ. « ἐς ἰωνιάν ἐς κορῶνα ».

ἰωνίτζω μτγν. ὀμιλῶ τῶν ἰωνικῶν διάλεκτων ἰωνικά: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.14,7' || ὄμ. μιμοῦ-μαι τὰ ἦθη τῶν ἰώνων: Σχόλ.Κλήμ. 'Ἀλ.Παιδ.2,10.

ἰωνικολόγος ὄι) μτγν. ὁ τὰ ἰωνικά διηγοῦ-μενος, λέγων: Ἀθῆν.14,620Ε ὁ ἰωνικολόγος τὰ Σω-τάδου . . ἰωνικά ποιήματα . . προφέρεται.

ἰωνικός-ἦ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἰωνίαν, ὁ τῆς ἰωνίας

Φιλόστρ.Σοφ.1,21,5' || ἰωνικὸν (ὑπόδημα) (τὸ εἶδος ὑπόδηματος: Ἡρώνδ.7,59' || ἴδ. ὁ ἐργὸν ἦθος ἰώνος, ἐκτεθλημμένος: Ἀριστφ.Εἰρ.46 ἀνήρ ἰωνικός τις φσι παρακαθήμενος, Πλάτ.Κωμ. 69,14' 2) ἰωνικὸν μέτρον μέτρον συνηθόμενον ἐξ ἰωνικῶν ποδῶν: Ἡφαιστ.11' || κ. ἰωνικά (τὰ) ποιήματα εἰς ἰωνικὸν μέτρον: Ἀθῆν.14,620Ε τὰ ἰωνικά καλούμενα ποιήματα' || ἰωνικός ποῦς ἐξάσπιμος ἰαυθικός: Ἡφαιστ.1,9' 3) ἰωνικὸν εἶδος ἢ ἰωνική διάλεκτος: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.74,9.

ἰωνικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ ἰωνικὸν τρόπον, θηλυπρεπῶς: Ἀριστφ.Θεσμ.163 ἐπιτροφούρον τε καὶ διεκλῶν ἰωνικός 2) κατὰ τὸ ἰωνικὸν ὄψος: Διον. Ἀλ.Δημ.43' 3) κατὰ τὴν ἰωνικὴν διάλεκτον: Σχόλ.Πορφ. Ἀποκ.2,36' || κ. συγκρ. -ώτερον: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ.135,1.

ἰωνικός-α-ον μτγν. ἰωνικός βλλ., ἐπὶ τῆς ἰωνι-κῆς διαλέκτου: Φιλόστρ. Ἀπολλ.7,35 ἰωνικός τρέ-πος: ἢ θηλ. κ. ἰωνίς-ἴδος κ. ἰωνιάς-ἄδος ἰωνι-κή: Νικ.ἀπ.74,4' || τὸ θηλ. κ. ὡς οὖσ.: Καλλ. Ἐπιγρ.27, Πλούτ.Λοικ.18 ἦσαν μετὰ πολλῶν ἀδέσφα' . . καὶ γαμεταὶ δύο, γένος ἰωνίδας.

ἰωνίς-ἴδος ἴη) μτγν. ὑδρόθρονος πτηνόν: Ἀριστφ. Βυζ. Ἐπιτ.5,5.

ἰωνίσκος ὄι) ὁ ἰχθύς χρύσοφρος: Ἀρχαίεστρ.π. 'Ἀθῆν.7,328 χρ. . . ὃν κείνοι καλεοῦσιν ἰωνίσκαν.

ἰωνιστή ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ ἰωνικῇ δι-αλέκτῳ: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ.162,8.

ἰωνοκάμπητις ὄι) μτγν. ὁ ἄδων γλυκείας ἰω-νικός μελωδίας: Τιμ.ἀπ.27.

ἰωνόδοσος ὄι) ὁ ἀκόλαστος: Κρατιν.419.

ἰωνός ὄι) εἶδος ἰχθύος: 'Ἡσ.

ἰωπίς-εως ἴη) ὄρχ. λεξ. ἰωκή βλλ.: 'Ἡσ., EM 481,30.

ἰωπίτερ 'Ἡσ. « τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σημεῖα ».

ἰωπι 'Ἡσ. « δεῦρο ».

ἰωπός ὄι) μτγν. ἀπ. ἀπὸ αὐτῆς τῆς πόλεως φύ-λαξ: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.55,26' || κ. παροιμ.π. Σουῖδ. οὐδ' ἐπὶ τῷ ἰωπῷ οὐδ' ἐν ἀσφαλείᾳ.

ἰώσας μον. Ἐπιγρ. εὐίστας, μτγ. τοῦ εἰμὶ βλλ.

ἰώσάων Ἐπιγρ. ἰουσῶν μτγ. τοῦ εἰμὶ βλλ.

ἰώσι Ἐπιγρ. ἔωσιν, ὄσων, ὄσπο, τοῦ εἰμὶ βλλ.

ἰωσις-εως ἴη) μτγν. καθάρσιμα: Πάπ. Ἰωσις χρυσοῦ, Ὀλυμπ. Ἀλχ.94Β, ὤσα. Ἀλχ.145Β' 2) χρω-μάτισμα: αὐτ.219Β.

ἰῶτα (τὰ) (ἄκλ.) κ. νεώτ., δημ. γιώτα βλλ. τὸ γράμ-μα: Πλάτ.Κρατ.418Β οἱ ἡμέτεροι τῷ ἰῶτα καὶ τῷ δέλτα ἐὸ μάλα ἐχρῶντο, Αἰν.Τακτ.31,18, Καλλί.π. Ἀθῆν.10,453Δ' || κ. παροιμ. ἐπὶ πράγμα-τος λαν μικροῦ, τὸ σμικροτάτου τῶν γραμμάτων: ΚΔ Ματθ.5,18 ἰῶτα ἐν . . οὐ μὴ παρέλθῃ 2) πάπ. γραμμὴ ἡλιακοῦ ὥρολογίου.

ἰωτακισμός ὄι) κ.μον. κ. νεώτ. τὸ προφθέρεθ τὸ ἰ διηλοῦν ὅσον Τροίη κ.δ.: Κόϊντ.1,5,32, ἴοιδ. Σειθ. Ἐτυμ. 1,32,7' 2) ἐπανάληψις τοῦ ἰ ἐν τινι φράσει, ὅσον Ἰαπιο Ἰππο Ἰονίε ἱπτε ἱπασείταρ: Μαρπαν.614' 3) νεώτ. χαρακτηρισμός ὑπὸ τῶν ξένων τῆς προ-φορὰς τῶν νέων Ἑλλήνων προφθερόντων τὰ γράμ-ματα ἢ κοί ἢ καὶ τὰς διφθόγγους εἰ, σι, ἢ καὶ ἄρως ἢ.

ἰωτακιστής ὄι) νεώτ. ὁ ἀσπαζόμενος, ἀκο-λουθῶν τὸν ἰωτακισμόν βλλ.3).

ἰωτιζῶ μον. γράφω διὰ τοῦ ἰῶτα: Μοσχόπ. π.Σχεδ.55.

ἰωτογραφεῖω σχολ. ἰωτιζῶ βλλ.: Σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.92).

ἰωχός ὄι) ἰωκή βλλ.: 'Ἰλ.Θ.89 ἦλλον ἀν' ἰωχμόν, Ἡσιόδ. ὁ 683 ἰωθ ἀσπέτου ἰωχμοιο.

ἰωφ-ωπος ὄι) μτγν. μικρὸς τις ἰχθύς: Δωρι.π. Ἀθῆν.7,300Φ.

K

Κ, κ, κάππα (τό, διλ.) κ. νεώτ., δημ. κ. κὰ τὸ δέκατον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, προελθὼν ἐκ τοῦ φωνητικοῦ κῶφ (παλάμη ἢ φωνή), οὗ τὸ σχῆμα ἔφερε τὰς δύο αὐτοῦ λοξὰς γραμματικὰς πρὸς τ' ἀριστερά [χ]. || σύμφωνα φιλῶν οὐρανισκοφώνων, ἀφώνων, με ἀντίστοιχα τὸ μέσον γ καὶ τὸ δασύ χ' ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ εἶχεν ὑπερφιλῶν προφοράν, ὅταν κ, νῦν πρὸ τῶν φθόγγων α, ο, ω, ου, ἐν δὲ τῇ νεωτ. πρὸ τῶν λεπτῶν φθόγγων κ κ. ι προφέρεται ὡς ἀπαλὸν οὐρανικὸν κα' || ἐν ταῖς ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ ἑλλ. κ, λατ. c [ki, q, sanokp. k, kh, k' ἢ s' = φ γοτθ. κ. γερμ. ἀρκτική h κ. τῶ μέσῳ g : καρδία, κέαρ, λατ. cor, σανοκρ. hrid. γοτθ. heirt, ἀρχ. σκανδιν. hjerta, ἀγγλοσαξον. heorte, κάλαμος, λατ. calamus, caipnus, σανοκρ. kalama: κάνναβις, σανοκρ. s'anan, ἀρχ. σκανδιν. hanpr, ἀγγλοσαξον. hoener, κεφαλή, λατ. caput, σανοκρ. kaplals, γοτθ. haabith, ἀρχ. σκανδιν. hofud, ἀγγλοσαξον. heafud κίων (κυν-ός), λατ. canis, σανοκρ. sva, γοτθ. hund: νῦξ [νυκτ-ός], λατ. vox [voct-is], σανοκρ. nak, naktis, γοτθ. naha, ἀγγλοσαξον. niht δέκα, λατ. decem, σανοκρ. das an, γοτθ. taifan: ὀκτώ, λατ. octo, σανοκρ. asthan, γοτθ. ahtan, ἀγγλοσαξον. eahte: 2) κατ' ἀφομοίωσιν τρέπεται εἰς χ' πρὸ δασέος πνεύματος : οὐχ εὐρον - ἐπλέχθην || ὄμ. ἀντικαθιστῶ τὸ χ : κίων [χίτων] - δέκομαι [δέχομαι] - βάρρακος [βάρροκος] - κῆθηρ [χίτρα] || ὄμ. ἀντικαθιστῶ τὸ π : κοῦ [ποῦ] - κῶς [πῶς] - κότε [πότε] - κοῖος [ποῖος] || π. Δωριεῦσιν ἐνσπλάσσεται πρὸς τὸ τ : πόκα [πότε] - τήνος [έκεῖνος] || π. Θεσσαλοῖς πρῶτασσαι λέξεων πινῶν : καπήνη [ἀπήνη]. 3) ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. ἀνομοιοῦται ἐπε, εἰς χ πρὸ τοῦ τ : χτυπῶ - χτίξω - χτένι - νύχτα - δάχτυλο - ἀδράχτι' || ἀντιθέτως τὸ χ τρέπεται εἰς κ ἐν τῇ αὐτῇ λέξει μετὰ τοὺς φθόγγους φ [συ, ευ] κ. σ : εὐκή - σκίζω - σκοινί - σκολειό - μόσκοος || δημ. διαλεκτικῶς [Κύπρ. κ.ά.] κ. μετὰ τὸν φθόγγον π : ἀρκοντας [ἀρκοντας], ἀρκεῦα, ἀρκεφα, [ἀρχίω, ἤρχισα], ἔρχομαι [ἐρχομαι] || ὄμ. νεώτ. δημ. ἐκπίπτει πρὸ ἐπομένου χ : σάκχαρ ζάχαρη, σιχαίνομαι - σιχαίνωμαι || ὄμ. σπαν. κ. πρὸ τοῦ μ : ἀκμων - ἀμόνι' || ὄμ. νεώτ. ἐπίστε κ. δημ. πολλὰς τρέπεται κατ' ἀνομοίωσιν εἰς γ, ἰδ. ἐν γειτονίᾳ τῶν β, δ κ. λ : καρὶς-γαρίδα - κωιδις = κωιδιός, γουζίδι - ἐκβαίνω-βγαίνω - ἐκδύω-γδύνω' 4) ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. γεν. μτ. τοῦ γ ἐκφώνεεται ἐν συμφυλοκῇ μτ. τοῦτοῦ ὁς γγ : ἀγκάλη - ἀγκών - ἀγκίστρι - ἐγκλίμα || κ. μτ. τοῦ ν κ ἰδ. μετὰ τὰ ἄισια μονοσύνθετα ἢ δισύνθετα τὸν - τῆν - τῶν - δὲν - τῶσιν - τῆτοιον - πολύν : τὸν Κώστα - δὲν κάνει - τῶσιν καρπὸ' || ὄμ. ἤχη ἀναλλοίωτον κατόπιν τοῦ ἐνρίνου γ εἰς τὸς συμφυλοκῆς κσ [εξ] κ. κτ' - σφηγῆ - πλαστιγῆ - σαλιγκιτής - ἀτεγκτός' 5) δημ. ἰδιωμ. (ἐν Κύπρῳ) τὸ γ μτ. π τρέπεται εἰς κ : ἀργῶ = ἀρκῶ - ἀμπελοργός = ἀμπελοργκός' τὸ δὲ τ πρὸ τοῦ ι ἐν συνίζῃσι προφέρεται δκ : μάδικα [μάπια] || ἰδιωμ. ἐν Κρήτῃ, νήσοις τοῦ Αἰγαίου κ. ἐς τῆν τσακωνικὴν διάλεκτον τὸ κ προφέρεται ὡς τ, ἰδιωμ. ἢ ἴπτον θασού

πρὸ τῶν φθόγγων ε, ι κ. ια : τσαι [=καί], τσῆρη, (=κύρη), παῖδάτα [=παῖδάκια] || ὄμ. κ. γεν. εἰς τινὰς λέξεις : ταῖλα = κίχλη - ταικινιάς = κυκινιάς (ἀτέος) 6) ὡς ἀριθμητικόν, κ' = 20 κ. ,κ = 20.000' ἐν τοῖς βελγίοις εἰς τὰς ὑποδιαρέσεις βηλοῖ τὴν εἰκοστὴν κοτὰ σειρὰν [κεφ. Κ'] ἐν τοῖς 'Ομ. ἔπεισι διὰ τοῦ Κ δηλοῦται ἡ δεκάτη ραφώδια τῆς 'Ιλιάδος κ. διὰ τοῦ κ ἢ τῆς 'Οδυσσεΐας' || μιν. ὡς λατ. ἀριθμητικόν Κ = 250' 7) Κ ὡς ἐπιγραφικὸν σύμβολον ἐπὶ ἀρχ. νομισμάτων, ἀρχικὸν σύμβολον τῶν λ. Κόρη - Κοινὸν - Χαρχηθῶν || ὄμ. ἀντὶ τοῦ λατ. C τῶν ὄνομ. αὐτοκρατόρων Καίσαρ - Κλαύδιος, κ. χωρῶν Κολωνία - Καμπανία κ. ἄ.' || ὄμ. μιν. ὡς ἀρχικὸν τοῦ ὄν. Κάρλοος || νεωτ. τὸ κ μτ. λέξις πρὸ κυρ. ὀνόματος ἐν χρ. ὡς συντομογραφία τοῦ κύριος, κυρία κ. ὄμ. διπλοῦν κ. κ. τοῦ κύριου, κυρία' 8) νεώτ. Κ διεθνῶς ἐν τῇ χημ. ἐν ἄτομον καλοῦν κ. εἶδ, περὶ ἀκτίνων, ὁ σκληρότερος βαθμὸς ἀκτινοβολίας τῶν διαφόρων στοιχείων || ὄμ. βαθμοὶ θερμότητος Κελσίου' 9) νεώτ. ναυτ. σύμβολον κίσεως. κἄ' Ἐπιγρ. συγκεκ. τ. τοῦ πατὰ ἐν χρ. ἐπομένου ἀρθρου ἀρχομένου ἀπὸ τ, κυρρ. κας - κα τῆς συγκλητῶν δόγματος, - κα τὸν νόμον - κα τάνων' || ὄμ. ἐν χρ. κ. ἐν συνθέσει, ὅσον καθαίνων [καταθαίνων], κάθαλα (κατέθαλα) κτ. κἄ' δωρ. τ. τοῦ ὄν ἐν χρ. κ. π. ποί., αἰολ. κ. δωρ. κ. βοιωτ. κείν), ἄπ. κ. ἀρκαδ. μ. ἀν : Ἐπιχ.35, 'Αριστοφ. Ἀχ.737 ὅς ὑμὲ κα πρίαιτο, φανεράν [ημίαν] [ἐν φρ. Μεγαρικῇ], Θουκ.5,77 αἰ δέ κα τῶν ἐκτὸς Πελοποννήσου τῆς ἐπὶ γὰν ἴη [ψήφισμα 'Αργεῶν], Θεόκρ.1,4 αἰ κα δ' αἴγα λέδη τήνος. κἄ' συγκαθέουσι τοῦ κα κ. τῆς προθ. ἐν [έμ] : 'Ηρώδ.2,62 πέπονητα . . ἄσσα κα-πίση μῦς. κακρτίας 'Ησ. «βάρροκος». κασκῶκᾶ 'Ησ. «ἐπεριδέρασι, πλόκια». κάβα (ἡ) [ἱταλ.] δημ. ἀποθήκη οἴνων ἢ κ. οἶνον-πνευμάτων, ἰδ. ἡ ὑπόγειος. 2) συνεκτ. τὸ σύνολον τῶν ὑπὸ πινος ἀποθηκευμένων οἴνων διαφόρων εἰδῶν, προελεύσεων καὶ χρόνου παραγωγῆς, εἶδ. προσωρισμένων πρὸς ἴδιαν τοῦ ἐχοντος χρήσιν : ἡ κάβα του κοστίζει πολλά χρήματα, - τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα ἔχουν πάντα δικὴ τους κάβα' 3) κτ. ἐπέκτ. μφ. τὸ ἀρχικὸν κεφάλαιον [ποσὸν χρημάτων] τὸ κατατιθέμενον ἢ ὀριζόμενον πρὸς κατάθεσιν εἰς τὴν πρῶτην χρονοπείων κ. ἰδ. εἰς τὸ πόνερ : ἐκατὸ δραχμῆς κάβα-ἔβαλα καὶ δευτέρη κἄβα' 4) εἶδ. νεώτ. φαρμακευτ. ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ πέπερι τὸ μεθυστικόν, ἢ τὸ ἐκχύλισμα καθαῖνη ἐν χρ. ὡς σιολαγωγόν, ἰδρωτοποιὸν κ. ἐν συνθέσει ὡς ἀντιβλεναρορρικοὸν φάρμακον. καβάθησι [ὁ] μιν. στρωτικῶν ἐνδυμα, εἶδος πλατέος ἐπενδύτου, ὀνομασθὲν ἀπὸ τοῦ Πέρσου βασιλέως Καβάδου : Τζέτ.Χιλ.12,792, ἄ. καβάδῶιον βλ.λ. καθαδίκιν [τὸ] μιν. ἢ διὰ καθαδίου βλ.λ. ἀμφί-εἰς 2) ἀντὶ τοῦ καθάδιον : Ἀχι. Ὀνειροκ.268. καθαδῖσι [ο] μιν. κ. νεώτ., δημ. 3. μιν. γρ. καθάδῖσι π. βυζαντινοῖς τὸ στρατ. ἐνδυμα καθάδης βλ.λ. || γεν. εἶδος τι ἐπενδύτου μακροῦ καὶ

εὐρυχώρου περσικῆς - άσυριτικῆς προελεύσεως, ἐν χρ. κ. κατόπι κτ. τοῦς χρόνοις τῆς δουλείας, ἰδ. ὡς ἐνδυμα προημένων, καφάνι : Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,32 τὸν ἐφόρεσε καθάδι και ἤλαθ. , εἰς τὴν προτέραν του τιμὴν 2) κ. δημ. ὁ ἐκ χονδροῦ μαλλίνου ἢ βαμβάκερου οἰκιακῆς ὑφάνσεως ἢ.βυζαντ. ἐκ κενδοῦκίου, βραδύτ. ἐξ ἀμπάι ὑφάσματος ἐπενδύτης, φερόμενος ὑπὸ τῶν ὀπιτιῶν ἑλλαιφ. ἠθάρκος, ἐν χρ. δὲ και ὡς λαβὼν, νῦν μάλλον τὸν ἀγορῶν, χειμεριῶν ἐπένδυμα, δημ. ἁ. καθάδι, καμπάς : πρβλ. ἀμπάς, κάπα : Πρόδρ.1,67 καθάδι εἶχε στούπιον, τζαντζαλοφορημένον.

καθάθα (ἡ) μτγ. (ἀμφ. του) πνάκιον ἤλινον, γαθάθα : Διοκλήτ. Ἔδικτ.15,51 || ὄμ. ἐν πάπ. κ. οὐδ. κ. κληθ. : Πάπ. καθάθα β' πρβλ. κ. γαθαθόν.

καθαίνω (ἡ) νεώτ. φαρμακευτ. δραστηκὸν συστατικὸν τῆς ρίζης κάθα βλλ.4), χρῆσιμον εἰς τὴν φαρμακευτικὴν.

καθαίνων ὄσωρ. τ. ταῦ καταβαίνων, μτγ. τοῦ καταβαίνω βλλ. : Ἄλκμ 38.

καθαίσιος (ὁ) ἀδηφάγος, ἀπληστος : Κρατίν.103.

καθάκι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λεύ. ἢ ἡ μέλαινα.

καθαλιερία (ἡ) (ἴσαν) νεώτ. μονὰς μετρήσεως ἐπιφανείας ἐν Ἰσπανίᾳ.

καθαλιέρος (ὁ) (ἰταλ.) νεώτ. κ. δημ. Ἰππεύς, Ἰππότης, εὐγενής 2) ο συνοδοὺς κυρίας, ἰδ. ὁ συγχωρευτής.

καθάλα (ἡ) δημ. ὡς οὐα. α1 ἰππεῖς, οἱ καθαλιάρηδες πρβλ. πεζούρα.

καθάλλα ἐπίρρ. δημ. ἐφ' Ἰππου, ἐπίπλου, καθάλλητᾶ : δ. τραγ. καθάλλα πᾶν στὴν ἐκκλησιά, καθάλλα προσκυνᾶνε, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 45,22 στὴ μέση πάει ταῦ γιοφυριού | ατὸ μαυρὸ τῆς καθάλλα || ὄμ. Ἰππαστί : καθεται καθάλλα || συνεκδ. ἐπ' ὤμων : πῆρα τὸν χτυπημένα καθάλλα 2) μτγ. ἐν φρ. : τὸν ἔγω καθάλλα ἔγω ὑπεροχὴν ἐπὶ τινος ὄμ. εἶμαι καθάλλα εἶμαι ἐξηναφαλισμένος ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἐν τιν ὑποθέσει || φωνίζω καθάλλα ἐξαπατῶμαι κατὰ τὴν ἀγοράν ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τοῦ ἀγοραζομένου, ἰδ. ἐξ ἀπροσεξίας μου.

καθαλλάρης (ὁ) μον. κ. νεώτ. δημ. κ. -ελλάρης, κληθ. -ἀρηδης -ἀριδης -ἀρείοι -αράϊα -ἀρίοι κ. -ἀροι ἐφιππος, Ἰππεύς, ἀναβάτης : Πρόδρ.2,150 μορ.172 ἐπῆρην δύο καθαλλάρεους ὄπου χεν τῆς βουλής του, Κρυστ. Ἄγροτ.Πεντάμορφη 77 σαράντα εἶχε ἡ Πεντάμορφη, σαράντα ἀκέρια ἀδέρρια, | σαράντα καθαλλάριδες, σαράντα παλληκάρια, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.110,3 κἰ ἀρχοντες περνούα, πεζοὶ και καθαλλάροι κ. παρομ. δὲν σοῦ τρέχει, καθαλλάρη, τί σκοτώνεις τ' ἄλογό σου ; (πρὸς τοὺς εἰς μάτην ἀγωνιζομένους κατὰ τῆς καταδρομῆς τῆς τύχη) || κ. ἐπὶ τοῦ Χάρου : Παλαμ.Τάφ.25 στὸ ταξίδι πού σὲ πάει ὁ μαῦρος καθαλλάρης || μον. στρατιωτικῆ τοῦ Ἰππικοῦ : Διήγ. Ἀχιλλ.432 τριάκοντα ἀλλάνια ἦσαν τοῦ βασιλέως | και τὸ καθὲν ἀπὸ ἑκείτων εἶχεν καθαλλάριους 2) μτγ. εἰδ. ἔζλινον ὄρθιον πλακίδιον τῶν ἐγχόρδων ἀργάνων, ἐπὶ τοῦ ὀπιου ἐκτείνονται αἱ χορδαὶ ἁ. μαγάς 3) ὄμ. ἡ ὀριζοντία δοκὸς, ἡ ἀποτελοῦσα τὴν κορυφὴν τῆς ἀτέγης ἔ. κολοφῶν, κορυφιάς βλλ.ζ.

καθαλλιερία (ἡ) (ἰταλ.) δημ. κ. -λλερία τὸ Ἰππικόν, ἐφιππος συνοδεῖα || ὡς ἐπίρρ. καθάλλα βλλ. : πῆγαν ἄλλοι πεζοὶ κἰ ἄλλοι καθαλλιερία.

καθαλλιερίᾳ (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν γάλιος ἢ ἀπαρρίνη κ. βίσκος ὁ δασύκαρπος.

καθαλλιριός δημ. ἐπίρρ. κ. καθαλλιριάς βλλ.

καθαλλιρικὸς-ἡ-ὄν μτγ. κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς Ἰππον : Διοκλήτ. Ἔδικτ.15,52 καθαλλιρικὸς μύλος, αὐτ.19,22 καθαλλιρικὸς

τάπησ' || μον. τὸ οὐδ. τὸ καθαλλιρικόν ὡς οὐα. τὸ Ἰππικόν : Θεοφάν. Ὀμ.548,19.

καθαλλάριος (ὁ) μτγ. κ. μον. Ἰππεύς : Προκ. 2,289,Πρόδρ.2,68 αὐτὸς δὲ καθαλλάριος διηνεκῶς οὐέου' || ὡς κύρ. ὄν. : Εὐάγρ.2873β,Μοσχόπ.2725β.

καθαλλάρωτος (ὁ) (ἰταλ.) μον. ἐφιππος χωροφύλαξ τῆς Ἐπιταυῆσος ἐπὶ Ἐνετοκρατίας.

καθαλλάτιον (τὸ) μτγ. τὸ φυτὸν κυνόγλωσσον : Ψιδισαμ.4,127.

καθάλλειον (τὸ) Ἐπιγρ. καθάλλης βλλ. : Ἐπιγρ. καθάλλειον και ἐργάτας δεκαπέντε.

καθαλλερόθ δημ. εἶδος τι ἀγρίου ἀνεργουσικοῦ φυτοῦ.

καθαλλέτο (τὸ) δημ. ὁ ὀκριβὸς βλλ.

καθάλλης (ὁ) μτγ. ἐργάτης και ἀχθοφόρος Ἰππος : Πλαστ.Ἡθ.828β.

καθαλλεῖα ἐπίρρ. καθαλλικευτᾶ βλλ.

καθάλλια (ἡ) δημ. εἶδος φύκου τῆς θαλάσσης.

καθαλλικεῦμα-ατος (τὸ) νεώτ. δημ. κ. -λικεῦμα ἢ ἐνέργεια και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καθαλλικεῦν, τὰ καθάσθαι Ἰππαστί ἐπὶ τινος.

καθαλλικεῦτα ἐπίρρ. καθ' ὄν τρόπον καθαλλικεῦται τῆς, καθάσθαι ὁ Ἰππεύς ἐπὶ τοῦ Ἰππου, Ἰππαστί, ἀναβαδόν.

καθαλλικετός-ἡ-ὄ δημ. ἐπὶ Ἰππου ἢ ἁ. φορητοῦ ζῶου, ὁ Ἰππασίμος, ὁ Ἰππευτὸς βλλ.

καθαλλικέω μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπιβαίνω Ἰππου ἢ ἄλλου ὑποζυγίου, ἐπικάθημαι ζῶου : Πρόδρ.2,328 αὐτοὶ καθαλλικεῦσιν, διαβαίνουσιν τὴν πόλιν, Ἐρωτ.κρ.1135 καθαλλικεῦσιν κἰ οἱ δύο μὴν ταχινῆ, μὰ σκόλη, Πολιτ.Ἐκλ. Τραγ.107,8 ποῖος ἐν' ἀψῆς και γλήγορος, νὰ τὸν καθαλλικέφω, Κρυστ. Ἄγροτ.Πεντάμορφ.14 κἰ ὁ παντρεμένος τ' ἄλογο ταχία καθαλλικεῦει κ. παρομ. ποῖος εἶχε γοργὰ στᾶμενα, γοργὰ καθαλλικεῦει | ἐπὶ ἔχοντος ἐπαρκῆ μέσα και δι' αὐτῶν ἀποσοδοῦτος τοὺς κινδύνους || κᾶθημαι Ἰππαστί : καθαλλικεῖ τὸ παράθυρο 2) μτγ. ὑπερρικῶ πινά, ἐπιβάλλομαι ἐπὶ τινος : τὸν καθαλλικεφὲ ἡ γυναῖκά του' || ὄμ. κατακτῶ, δεσπόζω : ἐκαθαλλικεφὲ τῆ δουλείᾳ 3) ἐπὶ ζῶων, ὀχεῦω, βατεύω κ. ἐπ' ἀνθρ. συνήθ. ἐν αἰσχρ. ἔκφορ. : καθαλλικεῦται τῆ γειτῆσιου' || ἐν χρ. ἐν τῆ σμ. ταῦτη κ. παθ. : καθαλλικεῦεται μ' ὀποιον λάχη' πρβλ. ἐπιβαίνω 4) ἀμτθ. γινώσκω Ἰππασίον, εἶμαι ἐμπειρος τῆς Ἰππασίας. καθαλλικεῦει ὄρασα ὁ Α' || κ. παθ. ἐπὶ ζῶων, δόχομαι ἀναδᾶτην : τὰ γαῖδουράκια δὲν καθαλλικεῦονται.

καθαλλικῆ (τὸ) δημ. ἡ ἐπανωθελοῦσα βλ.

καθαλλίνα (ἡ) μον. κ. δημ. κόρηος τοῦ Ἰππου και τῶν ὀλων ὑποζυγίων : Θεοφάν.728,16 καθαλλίνα ἄλλοιου.

καθάλλιν ἦσ. ὁ καθάλλης βλλ.

καθάλλινος-αον μον. καθάλλινος, Ἰππειος βλλ. : Θεοφάν.636,17.

καθαλλοκίλιον (τὸ) μον. σκέπασμα Ἰππου : Κ Πορφ. Ἐπ.462,6.

καθάλλος (ὁ) δημ. κ. καθάλλος τὸ κάτω μέρος τῆς ραφῆς τῆς ἐνοῦσης τὰ δύο σκέλη τῆς περισκελίδος.

καθαλλορῆα (τὸ) δημ. ἡ ἐπιγραφή και τὰ ἐπιρρομάματα ἰατῶν.

καθαλλορῆστος (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν λωτὸς ὁ κερροποφόρος.

καθάλλος-ἄω δημ. καθαλλικεῦω βλλ. : καθάλλησ κἰ ἐφυγε 2) μτγ. ἐπιβάλλομαι, ἀφαιρῶ τὴν ἀνεπείργειαν τινος, τὸν κᾶνω ὑποχειρίδιον μου : ὁ γυῖος τοῦ τὸν καθάλλησ.

καθάπη (ἡ) λατ. εραμακί πάπ. τὸ οἰκητήριον μοναχοῦ. τὸ κᾶλλον : Γιάπ. μετὰ και τῆς ἐμπροσθεν καθάπη.

καβαλλισα (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογεν. των **βομβακοειδών**.

καβαντζάρω ὁ, προφ. του καβατζάρω βλλ., ἄ. καβεντζάρω.

κάβαξ ἄρ.λεξ. πανοῦργος: Φώτ., EM 482,26, Σουίδ, **κάβαρον** Ἡσ. εοί τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πόριοι.

καβάξ (ἰ) ὄσμ. κ. καμπάς τό καβάδιον βλλ.21.

καβάσης (ἰ) ἱάραβ(ι) ὄσμ. κλητήρ τῆς ὕψηλης πύλης καί τῶν ὑποურγίων τῆς παλαιᾶς Τουρκίας ἢ κλητήρ ἢ θυρωρός πρεσβείας ἢ προξενείου.

καβάσι Ἡσ. «κατάθβη, Λόκωνες».

καβάσι (ἰ) (τουρκ.) ὄσμ. καφάσι βλλ.

καβάτας Ἐπιγρ. καταϊβάτης βλλ., ἐπιθ. του Διδός ἐν Λοκωνία.

καβατζάρισμα-ατος (ἰ) ὄσμ. κ. καβαντζ- ἢ πράξ του καβατζάρω βλλ.

καβατζάρω ὄσμ. ἴδ. ἐν τῷ ναυτ. παραλλάτ-

τω, κάμπτα, παροκάμπτω ἢ ἀκροτήριον ἢ

καβατῖα (ἰ) νεώτ. μουσ. εἶδος μικρᾶς μονο-

ῥιας, βραχυτέρας ἀπό τῶν ὄριων.

καβάτσι (ἰ) ὄσμ. ὁ πλατύρρογος ἐγκελυς.

καβάτωρ-ορος (ἰ) Ἐπιγρ. ἀγν. σημ.: ὁ κύριος

Ἀπόλλω καβάτωρ.

καβάφης (ἰ) (τουρκ.) ὄσμ. ὁ πωλῶν ἢ κατο-

σκευῶν ὑποὸ ἡμέταν δευτερευούσης ποιότητας

2) μτφ. ἀνθρωπος μὴ τέλειος.

καβάφικος-η-ο ὄσμ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καβά-

φην βλλ.21) 2) μτφ. εὐτελής, κατώτερος ποιότη-

τος: καβάφικη δουλεία 3) ἐν τῷ πληθ. τὰ

καβάφικα τόπος, ἐνθα εἶναι ἰδρυμένα τὰ πρα-

τήρια τῶν καβάφῶν βλλ., τὰ ὑποδηματοποιεῖα ἢ

πρὸλ. ἀμπατζῖδικα, τσαρουχάδικα

καβάδιον (ἰ) βυζ. ὄσμ. του καβάδιον βλλ.

καβαίνω ὄσμ. τ. του καταβαίνω βλλ.

καβάλα (ἰ) (ἰουδ.) νεώτ. κ. **καβάλα** κ. καμπά-

λα μυστικὸν ἰουδαϊκὸν θεασοφικὸν σύστημα,

ἀνάγον τὴν ἀρχὴν του εἰς τοὺς χρόνους τῆς βα-

βυλωνιακῆς αἰχμαλωσίας καὶ καταγραφὴν κατὰ

τὸν μεσσιάνω.

καβάλας ἐπ. τ. του κατέβαλε, ἄορ. β' του κα-

τάβαλλω βλλ.

καβάλικός-ή-ὄν λακ. τ. του καταβλητικός, ὁ

δυνάμενος νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλον του: Πλουτ. Ἡθ.236B ὡ Λάκων, ἐγένετό σπου κρείσσαν

οὐμένου, ἐπῆ, ἀλλὰ καβαλικώτερος, Γαλ.Θρασα,

45) 2) μτφ. προθυμότερος νὰ υποσκελίσῃ τὸν

ἡλισιον του: Μάρκ.Αὐρ.7,52 καβαλικώτερος,

ἀλλ' οὐχὶ κοινωνικώτερος, οὐδὲ αἰδημονέστε-

ρος 3) καβαλική (τέχνη) ὡς οὐσ. ἢ τέχνη

του πολαιστοῦ: Γαλ.Θρασα.45.

καβαλισμός (ἰ) νεώτ. καβάλο βλλ.

καβαλιστής (ἰ) νεώτ. κ. καμπαλιστής ὁ

ὄπαδός τῆς καβάλας βλλ.

καβαλιστικός-ή-ὄν νεώτ. κ. καμπαλιστικός ὁ

ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καβάλον ἢ τοὺς

καβαλιστάς βλλ.: καβαλιστικὴ τέχνη - καβ-

βαλιστικὰ γράμματα 2) μτφ. μυστηριώδης,

ἀκατανόητος: ἐπίρο. -ὄς.

καβάλλω αἰολτ. του καταβάλλω βλλ.: Ἄλκμ.343.

καβάς ποι. καταβάς, μτφ. του καταβαίνω βλλ.

καβάρνους Ἡρ. «κατεσθίων».

καβέλλημα Ἡρ. «περιστρωμα. Λόκωνες».

καβέζανος (ἰ) νεώτ. εἶδος σκουαλιου, ἰχθύος

ἐκ τῶν μαλακοπερυγίων.

κάβειος Ἡσ. «νέος».

καβειραίος-α-ον μτφ. καβειρικός βλλ.: Παισ.

6,25B καθ' ἑλθαν., εἰς τὴν Καβειραῖαν ἰένν. χώραν.

καβειρος-α-ιον μτφ. ὁ θεσμός εἰς τοὺς Κα-

βειρους, συνήθ. ἐν τῷ θηλ. κ. οὐδ. ὄθ. Καβειρα(ἰ)ή

ἢ ὄμ. Καβειριον(ἰ) κ. ἐν Ἐπιγρ. Καβειριον ὁ

νάος τῶν Καβειρών: Πουα.9,26,1 του Καβειρίου

δὲ ἐν δεξίῳ πᾶδιον ἐστίν ἐπώνυμον Ἰνέρου

μάντιως ἢ ὄμ. Καβειρία (ἰ) τὰ μυστήρια τῶν

Καβειρών: Ἐπιγρ., Ἡσ.

καβειρίαζομαι μτφ. τελῶ τὰ Καβειρία μ-

σθῆσια: Στέφ.βυζ.

καβειρίαρχης (ἰ) Ἐπιγρ. ἱεροτικός ἄρχων τῆς

τελετῆς τῶν μυστηρίων τῶν Καβειρών ἐν Θήβαις.

καβειροαρχῶ-έω μ. ἐν βιωτ. Ἐπιγρ. καβειρο-

αρχῶ εἶναι ἄρχων τῆς τελετῆς τῶν Καβειρίων

μυστηρίων ἐν Θήβαις: Ἡρωδίων.2411.

Κάβειροι (ἰ) μυστηριώδεις δευτερεύουσαι θεό-

τητες λατρευόμεναι ἐν Ἀλμνφ, Σαμοθράκη καὶ

Βοιωτίᾳ: Ἡρ.2,51 ὅστις δὲ τὰ Καβειρών ὄργια

μενύπται, Στράβ.10,3,15 Καβειρους καὶ Κορῶ-

δαντας καὶ Πάνας καὶ Σατύρους, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ

16 στή Θήβα παράμερα εἰκοσιπέντε σταδίου ἢ

χωρῶ ἐχον ἢ Κάβειροι ἐστὶν πλατώσι. ἢ κ.

ἐν Μιλήτῳ: Νικόλ.Δαμ.52γ, Ἐπιγρ. ἢ ὄμ. ἔργον

του Διοχάλου: Ἀ9ἠν.10,428F ἐν γὰρ τοῖς Καβει-

ροις εἰσάγει τοὺς περὶ τὸν Ἰάσονα μεβύοντας,

Σχόλ.Πινδ.Π.4303 ἢ ἐνίοτ. κ. κτ. ἐν. Κάβειρος

Πινδ.ἀπ.74b, Ἐπιγρ.

καβελλαριάς ἐπίρο. ὄσμ. ἐφ' Ἰππου, καβάλλα

Ζερβ.Λυρ.Σάτ.168 κ. ὁ ἄλογολάτης.. συντρόφια-

σε μὲ κλέφτην ἄλλο ἢ πού πρόφρασε καβελλα-

ριάς, μου φύλαξε καρτέρι..

κάβηλος Ἡσ. «ὁ ἀπεσκαλυμμένος τὸ αἰδοῖον,

ἢ ὄνος».

κάβηρα (ἰ) νεώτ. ζφολ. γένος ἐντόμων λεπιδο-

πτερόων τῆς οικογεν. τῶν καβηριδῶν.

καβιδάριος (ἰ) μτφ. χροάτικης πολυτίμων λί-

θων: Παλλάδ.Λαυσα.6,23 λιθουργός, ὃν λέγουσι

καβιδάριον.

καβιλια (ἰ) (ἰταλ.) ὄσμ. γόμφος Ξυλίνος ἢ με-

τάλλινος, Ξυλόκορφα, Ξυλοσφήνα ἢ ἐν τῷ ναυτ.

σχοινίον ἀπολήγον εἰς δεξί, ὅπως διέρχεται εὐ-

κόλως διὰ τῶν τροχίλων.

καβιλοκόρφοτος-η-ο ὄσμ. ὁ διὰ Ξυλίνων

χονδρῶν καρφίων, γόμφων, μὲ καβιλίες συνηρμ-

ομένους, κορφωμένους.

καβιθύρα (ἰ) μτφ. ἢ καταρρακτὴ θύρα.

καβέλι: Ἡσ. «καταπίνε».

καβλής Ἡσ. «μάνδαλος τῶν θυρῶν».

καβολά (ἰ) Ἐπιγρ. ὄσμ. τ. του καισβολή βλλ.

καβολάργαγο (ἰ) ὄσμ. ἴδ. ἐν τῷ ναυτ. σύ-

σκευον, δι' οὗ ἔβρετο ὁ κάλως τῆς ἀγκύρας τῶν

μεγάλων πλοίων.

κάβολο (ἰ) ὄσμ. κ. καβόλε τὸ φυτὸν λόχα-

νον τῆς ἀνθοκορμῆς.

καβόμω (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀ-

θροῖσματος τῶν καβομωδῶν.

καβόνιος-ον πάπ. ὁ ἐντὸς κάβου βλλ.1) ἄρ-

τον καβόνιον.

κάβος (ἰ) 1) εἶδος ἐβραϊκοῦ μέτρου του σίτου,

ἰσοδύναμον πρὸς 4 ἔξοτας: Πάδ.Βασιλ.4,6,25, ἔσφ.

ἀνάγν. ἐν Γεωπ.7,20,1.

κάβος (ἰ) 2) (ἰταλ.) ὄσμ. ἀκρωτήριον ἴδ. ὕψηλόν

καὶ κρημνώδες (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ χθαμαλόν,

πούντα) ἢ κάβο Μολιάς-κάβο Ντόρας 2) μτφ. ἐν

φρ. παίρνω κάβο ἀντιλαμβάνομαι, ἀρχίζω νὰ

ἐνώσω, μπαίνω στό νόημα 2) χονδρὸν σχοι-

νίον τῶν πλοίων 3) μτφ. σέρνω τὸν κάβο

ἐξάροχ τὸ γοροῦ, ἐπὶ τῶν κυκλίων ἑλλ. χωρῶν.

καβούρτης (ἰ) ὄσμ. ὁ ἀκροσύρτης βλλ.

καβούκι (ἰ) (τουρκ.) ὄσμ., μεγεθυντ. -οῦκα κ.

-οῦκαρος, ὑποκορ. -οῦκάκι εἶδος ὕψηλόυ κα-

λύμματος τῆς κεφαλῆς ἐν χρ. π. τοῖς Ἀνατολίταις

2) τὸ δασκακὸν τῆς χελώνης, τοῦ δασκακοῦ, τοῦ

κοχλίου κτ.: Ζερβ.Λυρ.Σάτ.5 ὅπως μοζεῦεται ὁ

κοχλῖός μέσ' ατ' ἄχαρο καθούκι ἢ κ. μτφ.

έν φρ. μαζεύτηκε ή μήκη στή καθούκι του έπί τών άποσυραμένων έκ φόβου ή κατόνι ήτης.
κάβουρας (τό) δημ., γεν. -ουρα κ. -ούρου, πληθ. κάβουροι κ. καθούροι, μεγεθυντ. -ούραρος, ύποκορ. -ούρι κ. -ουράκι, - ό κορινθός της θαλάσσης' || ίδ. έν φρ. πάει σάν τόν κάβουρα (έπί μη προκότοντας) κ. παροιμ. τί 'ν' ό κάβουρας, τί 'ν' τό ζουμί τόν έπί όλίγου καί άνεπαρκούς), όμ. χάρι σου 'χω (ή έδώ σέ θέλω), κάβουρα, νά ηηδάς τά κάρδουνα | έπί δυσκόλου έργασίας) όμ. νά καθούρους, δός μου άλεύρι (πρός έπιχειρούντας ν' άνταλλάξωσιν εύτελές δι' έξολόγου).
καβουρδίζω δημ. κ. καβουρντίζω, παθ. -ίζομαι, μη. παθ. παρακ. καβουρδισμένος φρόγω, ζηραίω διά τού πυρός, ξεροφώνω : καβουρδίζω άμύγδαλα - σμιγδάλι, - καφέας καβουρδισμένος || τσιγαρίζω : καβουρδίζω κρέας - κραμμύδια || συνεκδ. καίω ίσχυρός, κατακαίω : μάς έκαβούρδισε ό ήλιος, - καβουρδιστήκαμε από τόν ήλιο' 2) μηφ. βασανίζω συνεχώς διά τού τρόπου μου ή έπιμονής μου' κ. παθ. έν γεν. μηφ. χρ. : καθουρδίζεται από τή φτώχεια.
καβούρδισμα (τό) δημ. κ. καβουρντισμα' ή πράξις και τή άποτέλεσμα τού καβουρδίζω βλ.λ., φρυγανισμα, ξεροφώνημα : τό σμιγδάλι θέλει καβούρδισμα' || όμ. τσιγαρίσμα βλ.λ. : τό κρέας πρώτα θέλει καβούρδισμα μέ βούτυρο' 2) συνεκδ. ίσχυρά θέρμανος, όσινει καύσις : τί καβούρδισμα ήταν αυτό σήμερα μέτ' τόν ήλιο.
καβουρδιστήρι (τό) δημ. κ. καβουρντιστήρι σκεύος έν ώ καβουρδίζεται ό καφέας, ή κριθή κττ.
καβουρδιστός -ή-ό δημ. ό όπτός, καβουρδισμένος, ξεπροφηνένος : καβουρδιστός καφέας' 2) κτ. έπέκτ. κ. μηφ. έγινα καβουρδιστός από τόν ήλιο.
καβούρι (τό) δημ. ό μικρός κάβουρας ή άπλή κάβουρα βλ.λ.' 2) έν τώ πληθ. καβούρια τά άπομόνοντα μετά τήν τήξιν τού χοίρε ου λίπους, ά. τσιγαρίζεται' 3) είδος σώκων, ά να παρασκευάζονται διά φουρνισματος' 4) έν τώ ναυτ. ή όνυχάρβρωτος άγκυρα βλ.λ.
καβουρμάς (τό) (τουρκ.) δημ. τό μετά βουτύρου και κραμμύσου έψημένον κρέας | κρέας πεφρυγμένον διατηρούμενον έντός τού λίπους του προς μελλοντικήν χρήσιν.
καβουρολογία δημ. άσχολοΰμαι, καταγίνωμι σεις άγραν καρκίνων, καβουριά .
καβουρολόγος (τό) δημ. καβουροσύρτης βλ.λ.
καβουρομάννα (ή) δ'μ. κάβουρα εύμεγέθης.
καβουροσύρτης (τό) δημ. έργαλείον άλιευτικόν, είδος όβελού άπολήγοντος εις αϊκμήν, προς άγραν καρκίνων, καθούρων.
καβούτσι (τό) δημ. τό φυτόν καρωτόν.
καβρερίτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. σπάνιον όρυκτόν τού νικελίου.
κάβω δημ. τ' τού καβό βλ .
κάγ ποι. τ. τής προθ. κατά πρό τού γ : 'Ιλ.Υ 458 κάγ γόνυ (κατά γόνυ), Σαπη.44 κάγ γόνυων (άμφ.), Έπιγρ. κάγ γάνυ.
κάγγραινα (ή) δημ. γάγγραινα βλ.λ.
καγγραινιάζω δημ. γαγγραινοΰμαι βλ.λ.
καγινας (ό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογεν. τών έλλοδοκάρπων.
καγιαποΰτιον έλα αν (τό) νεώτ. σιθέριον έλαιον, χρήσιμον ώς χρ'σμα προς άπομάκρυνσιν έπιδολαδών έντόμων.
καγκάγιας-α (ό) (ιταλ.) δημ. ά. κανκιάγιας βλ.λ.
καγκάιλια 'Ησ. Ήρηνάω άποΉρηνάω.
κάγκαιμον (τό) μηγν. είδος άραβικού κόμμωας : Διασκ.1,24, Πλιν.Φ1 12,98.
καγκάνεος-α-ον μηγν. έπί Ξύλων, ό προς καΰσιν κατάλληλος ή προωρησμένας κάγκανος βλ.λ. : Μαν.4,324 καγκανέα θάλα.

καγκανιάζω δημ. έπί προσ., έχω έξ άσθενείας, έκ καχεξίας ίσχανον, είμαι λιπόκρεας, λιποσαρκής : καγκάνεος τό παιδί, γιατί βγαίνει δούνια.
καγκανιάρης-α-ικα δημ. έπί προσ., ό καχεκτικός και λιπόκρεας, όσινει άπεξηραμένος, έν χρ. συνήθ. προς ύδρον : δίντε μαρέ καγκανιάρη, - νά χαθής καγκανιάρικο' πρβλ. 'Ησ. καγκάιλια.
κάγκανος-ον ίσχυγ. τού καίω | κατάλληλος προς καΰσιν, καΰσιμος : 'Ιλ.Φ 364 υπό δέ Ξύλα κάγκανα κείται | καυσόξυλα |, Θεοκρ.24,89 κάγκανα δ' άσπαλάθου Ξύλα' 2) γεν. όμ. έπί ύλης, Ήρηνας, κατόξηρος : 'Υμν.Έρμ.112 κάγκανα καίλα, 'Επιχ.7,7, Λυκόφρ.1430 κάγκανος στόμαξ' πρβλ. 'Ησ. καγκάιλια, κάγκω, δημ. καγκανιάζω, καγκανιάρης.
κάγκω (ισχυγ. τού καίω) 'Ησ. έν χρ. τό παθ. μηφ. «καγκωμένης Ήρηνάς τώ φόβω» δ. τ. κτ. άνεργ. κέκω.
καγκελλαρία (ή) (λατ.) μον., νεώτ. κ. δημ. τό κατάστημα έν ώ έχει τό γραφείον αύτου και φυλάσσει τά άρχεία ό καγκελλάριος βλ.λ.2, συμβολαιογραφείον' || νεώτ. κ. δημ. ή γραμματεία Ήξνης πρεσβείας ή προξενείου' 2) μον. τό ύπουργημα τού καγκελλαρίου, συμβολαιογράφου' 3) νεώτ. κ. δημ. τό σύνολον τών υπό τόν πρέσβρον τής κυβερνήσεως ύπηρεσιών, έν χρ. ώς όρος έν άναφ. προς όσα κράτη ούτας όνομάζεται καγκελλάριος ή άρχικαγκελλάριος' || όμ. κ. τό όμηρόσιον κτήριον (ύπουργείον) όπερ χροικαΰει διά τή γραφεία τής άμέσου διοικήσεως τού καγκελλαρίου' || είδ. συνεκδ. τό ύπουργείον κττ. έξωτερικών εις τά ως άνω κράτη : ή διακοίνωσις τής γερμανικής καγκελλαρίας.
καγκελλάριος (τό) μον. κ. δημ. πληθ. μον. καγκελλάριοι, δημ. -αίοι κ. -άριδες ό καγκελλάριος βλ.λ.2' έν χρ. κ. ώς έπωνύμιον.
καγκελλάριος (ό) (λατ.) μηγν., νεώτ. κ. δημ. ό λογοτέχης βλ.λ., ό άρχικιοτήσ τού δημακόου η. Βυζαντ. : 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.3,36,37' 2) μον. ό έχων τό ύπουργημα τού συμβολαιογράφου, ίδ. έν χρ. ή λ. έν τας 'Ιονίους νήσους' 3) νεώτ. κ. δημ. όνομ. είδ. τού προέδρου τής κυβερνήσεως ή τού ύπουργού τών έξωτερικών διά τινα κράτη' || όμ. όνομ. είδ. τού άρχιγραμματέως βασιλέων τινών ή άγεμόνων' || όμ. ό πρώτος γραμματέας Ήξνης πρεσβείας ή προξενείου' || όμ. είδ. άναφ. προς τήν 'Αγγλίαν έν χρ. ώς τίτλος τού γραμματέως ή τού τοποτηρητού έπισκόπου ή άλλου ανωτέρου έκκλ. όδωματούχου' || όμ. είδ. όνομ. τού προφταμένου τών ένορκων έν Σκωτία' 4) όμ. έν χρ. παρα τισι πνευματισμίοις ώς τίτλος τού προφταμένου, τού πρυτάνεω.
καγκέλλοις (τό) μηγν., μον., νεώτ. κ. δημ. κηκίλις, δρυόρακτιον, κηκίλιωμα : Σχόλ.'Αριστοφ.'Ιπν.64) τό κάγκελλον τού δικαστηρίου, Θεοτ.ΚΚατάδ.65 τά δύο άκρα τής ήταν ένωμένα μοζί με . . σιδερένια κάγκελα' 2) πάπ. είδος μέτρου.
καγκέλλοις (ή) (λατ.) μον. τό γραφείον τού συμβολαιογράφου, συμβολαιογραφείον, ίδ. έν τας 'Ιονίους νήσους : Δικονομ.τ. έν αρχή τών συμβολαίων : εις τό καγκέλλω έμοι νοταρίου.
καγκελλοπορτα (ή) δημ. ή κηκίλιωτή θύρα, ή έχουσα κάγκελα.
καγκελλοφρόδης (τό) δημ., θηλ. -όδα ό έχων λεπτάς και καιμαρώτας όφρδς, καιμαροφρόδης, ίδ. έν γινικίοις : ά.τραγ. νά να φηλά, να ναί λιγνή, νά ναί καγκελλοφρόδα.
καγκελλώνω δημ. διαχωρίζω ή περιβάλλω διά κηκίλιδων, κηκίλιδώνω : καγκελλώσα τόν κήπο' || κ. παθ. μάντρα καγκελλωμένω.
καγκελλωτός-ή-ό(ή) μηγν., μον., νεώτ. κ. δημ. κατασκευασμένος από κάγκελα, με κάγκελα,

με κηκλίδος, κηκλιδωτός : Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ. 124
καγκελλωτή θύρα, Πάπ. καγκελλωτή διαβάθρα,
καγκελλοειδής ἐπίρρ. μὲν. ἐν εἰδὸς κηκέλλων,
κηκλίδων : Ἰππιατρ. 117.
καγκελλοθύρις-ίδος (ἡ) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. κη-
κλῆς, θυρὶς κηκλιδωτή· EM 513,4.
κάγκελος (ὁ) μὲν, μὲν, Ἐπιγρ. κάγκελος κη-
κλιδωμα ἀφειρησίας ἐν Ἰπποδρομίοις : Σχόλ. Θε-
οκρ. 8,57· Ἐπιγρ., πλάθ. κτ. πληθ. οἱ κάγκελλοι·
2) μὲν. κηκλιδωτός κηκλὸς διὰ θηρία : Βι. Ἀλεξ.
614 ἐκέλευσε γενέσθαι κάγκελλον μέγαν σιθη-
ρόν, ἐκεῖ δ' αὐτὸν βαλεῖσθαι.
καγκέας Ἦσ. «ἐπιτύλος».
καγκουράβη (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν
μαρσιποφόρων τῆς οἰκογεν. τῶν πηδοπιτιδῶν.
καγκυρὸς (ἡ) Ἦσ. αἰολ. ἀντί κηκῆς βλλ.
καγκυρῆ (ἡ) Ἦσ. καταφαγῶν Σαλαμῖναια.
καγκάζω μὲν. κ. νεώτ. γελῶ ἡχηρὸν καὶ πλα-
τὴν γέλωτα, γελῶ θορυβωδῶς, ὑπὸ ἡδονῆς ἢ πρὸς
περιφρόνησιν ἢ σαρκασμὸν ἢ χαγινίζω· πρὸλ.
καγκάζω : Βάβρ. 99,8, Παῦλ. Σιλ. Αἴ 5,229 τὸ πρῶν
μὲν ἀνεκκαχάσσα· 2) χλευάζω, κοροϊδεύω :
Σοφ. Αἴ. 198 ἀπάντων καγκαζόντων γλώσσαις.
καγκαλιζομαι ἀρχ.λεξ. κ. -χάσμαι καγκαλῶ βλλ.
καγκαλοῦ Ἦσ. «κίρκος ὁ ἐπὶ ταῖς θύραις.
Σικελία».
καγκαλῶ-ᾶω γελῶ μετὰ καγκασμοῦ, ἡχηρῶς,
καγκάζω : Ἰλ. 43 καγκαλώσαι Ἀχαιοὶ (καγκά-
ζουσι χλευαστικῶς, Ὁδ. Ψὶ γρηῖς 2' εἰς ὑπερῶ'
ἀνεθέσθω καγκαλώσασ· 2) συνεκδῶν, γελῶ ἐκ
χαρᾶς, χαίρομαι ὑπερβαλλόντως, εὐφραίνομαι :
Λυκόφρ. 109 ἐπακτήρ καγκαλῶν ἀγρευόμεται· Κόλντ.
8,12 καγκαλάσσκον ἐτώσια μητιδωντι· ἢ ἀρέ-
σκομαι ἴαν, τέρομαι, εὐχαριστοῦμαι, ἐπὶ κυνη-
γετικῶν κινῶν, κ. ἐπὶ δορικῶν : Ὀππ.Κυν. 1,523·
ἢ ὄμ. ἐπὶ παραδόξων : Ὀππ.Κυν. 3,80 ὄνω μέγα
καγκαλώσαι· ἢ ὄμ. ἐπὶ πολυπόδων : Ὀππ. Ἀλ. 4,281.
καγκημος Ἦσ. «μισοδὸς ὑπὸ Κροτωνιατῶν».
καγκημον Ἦσ. «τὸ τὴν λόχην ἄνω ἔχειν».
καγκῆς-ἄνος (ὁ) μὲν. ὁ καγκάζων, εἶδ. κωμ.
ὕποκριτης τῆς δωρικῆς σκηνῆς.
καγκῆς-εως (ἡ) μὲν. καγκασμὸς βλλ. : Φίλης 1,333.
καγκασμός (ὁ) μὲν. κ. νεώτ. ἡχηρὸς, θορυβώ-
δης γέλως : Παπαδ. Χρ. Μήλ. 167 εἰς τὴν ἐπιφώνη-
σιν τῆς Μάχης ἀπήνησε καγκασμός· ἢ σαρ-
κοστικὸς γέλως.
καγκαστής (ὁ) μὲν. κ. νεώτ. ὁ καγκάζων, ἡχη-
ρῶς γελῶν : Φρόν. Σοφ. Παρ. 78B, Πολυδ. 6,29.
καγκαστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ μετὰ καγκασμοῦ
γινόμενος : καγκαστικὸς γέλως· ἢ ὁ ἔχων τά-
σιν πρὸς τὸ καγκάζειν.
καγκᾶται Ἦσ. «γελᾶ ἀτάκτως».
καγκλάζω μὲν. καγκάζω βλλ. : Ἀθῆν. 10,438F
ἔπεσε καγκλάζων καὶ οἱ πλείστοι τῶν λουομέ-
νων τὸ αὐτὸ ἔπασχον, Ἀκυλ. Πιδ. ἰώθ 41,23.
καγκυρῆ (ἡ) δ. γρ. τοῦ καγκυρῆδος βλλ.
καγκυρῆδιον (τὸ) δ. γρ. τοῦ καγκυρῆδος βλλ.
κάγκυρος-ως (ὁ) δ. γρ. τοῦ κάγκυρος βλλ.
κάγω ὄττ. κρᾶσις τοῦ καὶ ἐγώ.
κάδ ἔπλ. τοῦ κατὰ πρό τοῦ δ' : Ὁδ. Δ 72 κάδ δώ-
ματα Ἦσιόδ. Ἐργ. 336 κάδ δύνανιν· ἢ πρὸ τῆς
δὲ : Ἰλ. Β 160 κάδ δὲ κεν εὐχάλην Πριάμω . . Ἰ-
ποιον· ἢ ὄμ. κάδ δ' ἔβαλε τῆρις τοῦ κατέ-
βαλε, ἀόρ. τοῦ καταβαλλῶ βλλ. : Ὁδ. Δ 344.
κάδαλιον Ἦσ. ὁ ἐπὶ καλοδάματι, καλοδά-
βρω βαίνων, ποῦ περπατεῖ με ἑυλοπάδα.
κάδαλοι Ἦσ. «κοιλώματα. κωλόδαβρα».
καδαλομαί-εομαι Ἐπιγρ. ὄρω. τ. τοῦ κατα-
δηλοῦμαι βλλ. : τῶ Δί' Ὀλυμπίῳ τῶ καδαλημῶ.
κάδαμος Ἦσ. «τυφλός».
καδαρόν Ἦσ. «(οὐ) θολερόν».
καδδαμονέστερος κακοδαιμονέστερος· Ἐπιχ. I.

καδδίζω μὲν. πθ. ρήτω ἀποδοκιμαστικὴν φή-
νον εἰς κάδον : Πλούτ. Λυκ. 12 κεκαδδίσθαι (ἀπο-
δοκιμᾶσθαι διὰ φήφους).
κάδδιον (τὸ) σκόλ. ἄ. κάδιον βλλ. : Σχόλ. Διον.
Θρ. 195H.
κάδδιχος (ὁ) (κάδος) μὲν. ἀγγεῖον, λαύνα, εἰς
ἣν ἔθετον τὰς φήφους· Πλούτ. Λυκ. 12 ἐκάδδιχος
καλεῖται τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ἀπομαγδαλίας ἐμ-
βάλλουσι· 2) Ἦσ. ἐκάδδιχον ἤμικτον (ἡ) μέ-
τρον· 3) αὐτ. ἐκαὶ οἱ τοῖς θεοῖς θυθόμενοι ἄρ-
τοι κάδδιχοι·.
κάδδος (ὁ) κάδος βλλ.
καδδραθέτην κατεδραθέτην, ἀόρ. τοῦ κατα-
δραθᾶνω βλλ.
καδδῶσαι ἐπ. ὄνομαστ. πληθ. θηλ. ἐνεργ. μτχ.
ἀόρ. β' τοῦ καταδῶσαι βλλ.
καδέγγα (ἡ) μὲν. καρέκλα, κάθισμα : Ἐρωφ.
Ἰντερμ. 1,164 εἰς τοῦτο τοῦ φέρνουσι μιά κα-
δέγγα καὶ καθίζαι.
καδένα (ἡ) (λατ.) δημ. δλυσίς κ. ἰδ. ὠρολο-
γίου : καδένα χρυσοῦ - ὀσμηνία - τοῦ λαίμο.
καδενάστος (ὁ) (λατ.) ὄσμ. πληθ. -οι κ. -α[τὰ]
ὁ σύρτης, οἶον θώρας, παραθύρου κτ.
καδέντσα (ἡ) (ἰταλ.) νεώτ. μουσ. ἡ μουσικὴ
ἢ ρυθμικὴ πτώσις· ἢ εἶδ. εἰδος κορωνιδίος βλλ.
καδενωμένος-η-ον μὲν. ὁ δεμένος με ἄλυσσι,
ἀλυσοδεμένος : Ἐρωφ. 4,753 τώρα ἀτὴ φυλακὴ
καδενωμένους . . ἀνιμένει.
καδέρνω (τὸ) (λατ.) δημ. δεσμίς ἐξ 24 φύλ-
λων χαρτιάσ.
καδεσθη -αὐ[ὶ] δημ. τ. τοῦ κηδεσθῆς βλλ.
κάδη (ἡ) δημ. μέγα ξύλινον βυτίον, ὄμοιον πρὸς
ὄρθον βαρέλιον, χρήσιμον πρὸς πάτησιν τῶν στα-
φυλῶν ἐπὶ πατώματος ἐγγύς τῆς κορυφῆς : Παλαμ.
Τρισεύ. 19 θυμηθικα τὸ στεφανὶ τῆς κάδης μας
τὸ γαλασμένο· 2) ξύλινον δοχεῖον ἐν ᾧ κτυποῦν
τὰ γάλα πρὸς ἀποχωρισμὸν τοῦ βουτύρου· ἢ ὄμ.
βαρέλιον πρὸς ἐναπόθεσιν τυροῦ ἢ βουτύρου.
καδηλικίον (τὸ) (τουρκ.) δημ. περιφέρεια
δικαστικῆς ἐξουσίας τοῦ καδῆ βλλ. ἰ.
καδήνα (ἡ) δημ. καδένα βλλ., συνεκδ. τὸ ἀλυ-
σοδέμα : Σολωμ. Δ 70 θνεῖρο 197 τῆς καδῆνης
θά πετάετα, εἰς τὴ Ζάκυνθο ν' ἀράετα.
κάδης Ἦσ. ἐγίασμός.
καδῆς (ὁ) (τουρκ.) δημ. κ. κατῆς ἱεροδίκης π.
Τούρκους, δικαστῆς δικάδων ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ
θηροσκευτοῦ δικαίου· 2) συνεκδ. ὁ ἐφρηνωδίκης.
καδησίως-ια-ο δημ. ὁ τῆς κάδης βλλ. :
τυρὶ καδησιο (βαρελῆσιο).
καδῖ (τὸ) δημ. κάδος, κάδη, ξύλινον δοχεῖον πρὸς
διατήρησιν τυροῦ : τυρὶ καδιοῦ.
καδῖ (ἡ) μικρὸς κάδος : Ἐπιγρ. Τίθωνι ἐκ τῶν
καδῖων τῶν ὑπαρχόντων κάδων ποιήσαντι τῆς
παλαιστραν μισθός· 2) Ἦσ. «Σαλαμῖνιο ὑδρίσας».
καδικέω ἄμφ. ἐν πάπ. πθ. ἔχω ἱερατικὸν
τὸ ὄζιωμα.
καδικωρ λακων. τ. τοῦ καδίσκος· Ἦσ. «ἐν δὲ
καδικίωρ· εἰδὸς τῆ φασκωλίους».
κάδιον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. κάδιον, νεώτ. κάδιον ὑπο-
καρ. τοῦ κάδος, μικρὸς κάδος· 2) π. Σαλαμ.
ὑδρία· Ἦσ. (πληθ.).
καδίσκιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ καδίσκος βλλ., μέ-
ρος κωδιῶν ἀρωματικῶν ἢ εὐδωμων ὀλῶν, μπα-
χαρικῶν : Νικοχ. 2.
καδίσκος (ὁ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κάδος βλλ.
(ἡ) Κρατῖν. 193, Στράπ. 22, Φιλ. 2,89· 2) κόλλη,
ἐν ἡ οἱ δικασταὶ ἐρρίπτον τὰς φήφους : Φρόν.
Κωμ. 32 ὁ δὲ καδίσκος, ὁ μὲν φοβῶν ὄσας, ὁ
δ' ἀπολλύς ὄδῃ, Λυσ. 13,37 τὴν δὲ φήφον οὐκ εἰς
καδίσκουσ ἀλλά φανερὰν ἐπὶ τὰς τραπέζας
ταύτας εἶδε τίθεσθαι, Δημ. 1053 καδίσκων τετάρ-
των τεθέντων κατὰ τὸν νόμον, Λυκούργ. 140 δυ-

οἶν καδίσκον κειμένοι τὸν μὲν προδοσίας, τὸν δὲ σωτηρίας εἶναι.

καδμείος-α-ον, ἰων. καδμήϊος, θηλ. κ. καδμήϊς, ποι. καδμέϊος, πάπ. θηλ. κ. καδμήϊα | εἰδ. βλ. κατωτ. | ὄμ. κωδ. κ. καδμήϊα ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου ἢ ὁ τοῦ Κάδμου ἢ ὁ τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάδμου | ὁθ. Καδμείοι | οἱ ἐξ ἄρχαιότατων χρόνων (παλαιόθεν) κάτοικοι τῶν Θηβῶν : Ψ.Δ.388 μούνος ἕων πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν, Ἡσιόδ.Θ.326 Καδμείοισιν δλεθρον Ὀρθῶ ὑποδμηθῆσας, Ἡρ.5.57 ἐνθεῦτεν δὲ Καδμείων πρότερον «ξαναστάντων ὑπ' Ἀργείων» || μτγν. κ. Καδμείων κράτος ἡ τῶν Θηβῶν ἐπικράτεια : Μελεαγρ.ΑΠ.5.178 || κ. Καδμεία (ἡ) ὡς οὐσ. ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν : Ξεν. Ἑλλ.6.3.11 ἡ καταληφθεῖσα ἐν Θηβαίς Καδμεία || εἰδ. κ. Καδμεία γράμμα-τα οἱ χαρακτηριστοῦ τοῦ ἀφαριθύτου ὅς φερρεν ἐκ Φοινίκης ὁ Κάδμος, οἱ ἀντικαταστάσαντες τὴν πάσαι σφηνοειδῆ γραφὴν : Ἡρ.5.59 2) κ. νεώτ. μτφ. ἐν φρ. καδμεία/νίκη ἡ δλεθρία καὶ εἰς τὸν νικητὴν | ἐκ τοῦ μύθου τῶν Σπαρτῶν ἀνδρῶπων ἢ ἐκ τοῦ δλεθρου ἀμφοτέρων τῶν ἀντιμοχομένων ἀδελφῶν Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκουσι | Ἡρ.1.666, Πλούτ. Ἡθ.488Α ἐν χρ. οὐσαις τῆς φρ. γενικῶτ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐκθασιν πάσης ἐπιχειρήσεως : Πλάτ. Νόμ.641C καὶ παιδεία μεν οὐδέποτε γέγονε Καδμεία, - ἡ ἀπόφασις ἦτο ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀλλὰ ἡ νίκη μου ἔτο καδμεία, διότι ἡ κληρονομία εἶχεν ἠδὲ ἕξατμισθῆ' 3) τὸ ὄρο. πυθαγόρ. ὄνομ. τοῦ ἀριθμοῦ ὀκτώ : Θεολ. Ἀριθ.54 4) μτγν. κ. νεώτ. καδμεία (ἐνν. γλ). πάπ. καδμήϊα, κωδ. καδμήϊα ὡς οὐσ. εἰδ. παρ' ἀρχ. τὸ ἐκ χαλκοῦ ἐξάχνημα, ἐν χρ. κ. ὡς ἐξωτερικὸν φάρμακον δι' ὀφθαλμικὰ νοσήματα κ. ἄ. : Δισκ.5.74 «γενῶται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινουμένου, προσκαίουσης τῆς ληνύου τοῖς τοίχοις καὶ τῆ κορυφῇ τῶν καμίνων» || νεώτ. εἰδ. ὄνομ. τῶν ἐξαχνημάτων ὀξείδιων φευδαργύρου καὶ καδμείου.

καδμικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Κάδμον, ὁ τοῦ Κάδμου, καδμείος.

κάδμιον (τό) νεώτ. μεταλλ. μετάλλων σκληρῶν, προσμοιάζον με τὸν φευδαργύρον.

καδμογενής-οὐς-ές ποι. ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου γεννηθείς : Αἰσχ. Ἐπιτ.30 στρατὸν Καδμογενῆ βύσσοθε, Σοφ.Τρ.116 τὸν Καδμογενῆ στρέφει, τὸ δ' αὖξαι βίδοτου πολύπονον.

κάδμος Ἡσ. «δόρυ, λόφος, ἀσπίς, Κρήτες».

καδοποιεῖον (τό) νεώτ. ἐργαστήριον, ὅπου κατασκευάζονται κάδοι.

καδοποιός-όν σχολ. κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων κάδους βλλ. : Σχολ. Ἀριστφ.Εἰρ.1202.

κάδος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄγγειον πρὸς ἐναπόθεσιν ὕδατος ἡ οἴνου : Ἀνακρ.17, Ἀρχιλ.4, Ἡρ.3.20 φοινικηίου οἴνου κάδων, Ἀριστφ. Ἀχ.549 κάδος ἀνταπτικός || ὄμ. νεώτ. ἔξλινον δοχεῖον πρὸς πῆξιν τυροῦ || ὄμ. μέγα ἔξλινον ἀνοικτὸν ἀνω βυτίον γλεύκου, οἴνου, ὕδατος κ. ἄ. ὑγρῶν 2) μέτρον ὑγρῶν, ἀμφορεύς : Φιλῶχ.155Α, ΠΔ.Παραλ.2.2.10(θ) κάδος ἔλαιου (κωδ. Αἱ) || Ἐπιγρ. τὸ ἡμισυ τοῦ ἀμφορέως || δημ. μονὰς χωρητικότητος 30 ὀκάδων : ἔναν κάδα καλαμπόκι 3) κάδισκος βλλ.2 : Ἀριστφ. Ὀρν.1032 οὐκ ἀποσθῆσιν ; οὐκ ἐποίσεις τῷ κάδῳ 4) Ἐπιγρ. τεφροδόχος κάλη.

κάδος ὄρω, τ. τοῦ κῆδος βλλ.

καδοουλιμός (τό) Ἐπιγρ. καταδοουλιμός.

καδοουλιός (τό) μτγν. κ. νεώτ., ἰδ. πληθ. κάδοουλοι ἡ κάδωλοι οἱ παῖδες οἱ ὑπηρετούντες εἰς τὴν λατρείαν τῶν Καθερίων : Δισκ. Ἀλ.Ρωμ.2.22, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ.16,11 ἀπὸ τῶπου βάρβαρος καὶ σκυθικῶν τῶν Καθερίων κάδουλος ἔχει ἔρπει 2) νεώτ. ζῶοι, γένος μαλακίων τῆς οἰκογ. τῶν ὀδοντιδῶν.

κάδουσα Ἡσ. «εἶδος ἀταφυλῆς».

καδράλια (ἡ) «κατωφερέε».

καδράλια (ἡ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. χορὸς χορευόμενος ὑπὸ ἀρίτου ἀριθμοῦ ζευγῶν τοποθετούμενος ἐναντι ἀλλήλων || συνεκδ. ἡ εἰδικὴ διὰ τὸν χορὸν μουσικὴ σύνθεσις.

κάδρον (τό) δημ. πλάσιον, ἰδ. εἰκόνας 2) πίναξ, εἰκὼν ἐν πλασίῳ : Πλάσμ. Πορ.κ.56,15 ὡ κάδρα στὸ καλλί μου στημένα ἀραδισσάτ' || εἰδ. μτ. γεν. προσωπογραφία τοῦ διὰ τῆς γεν. δηλουμένου : παρηγγεῖλε τὸ κάδρον τῆς μακαρίτισσας, - κορινθίαιρις τὸ κάδρον τοῦ πατέρα του.

καδρόνι (τό) δημ. ζυλινὴ τετραγώνως δοκός.

καδρονιάζω δημ. στρώνω με καδρόνια 2) εἰδ. διαμορφῶν εἰς καδρόνια βλλ., τετραγωνίζω ἀκατεργάστους δοκούς.

καδρονιάσιον (τό) δημ. τοποθετήσις καδρονίων βλλ., ἰδ. πρὸς στρώσιν ζυλίνου ἀπαέδου || στερέωσις δομῆς, τοῦκου κτ. διὰ καδρονίων 2) ἡ ἐνέργεια καὶ τὰ ἀποτέλεσμα τοῦ καδρονιάζω βλλ.2.

κάδρος Ἡσ. «κάρος ἐνορχίς».

καδύταις (τό) παρασπικόν τι φυτὸν : Θεόδωρ.Φ. Αἱτ.2.173.

κάειε μτγ. ὄρω. τοῦ καίω βλλ.

καήμεναι ἐπ. τ. τοῦ καίειν, ἀναφρ. παθ. ὄρω. β' τοῦ καίω βλλ.

καζαβί (τό) | τουρκ. | δημ. σπιρίς, ζεμπιλ, εἰδ. ζεμπιλ ἐν φ' ἀποστέλλεται ἀλυπητικῆ ὄρουα.

καζάκις (τό) | τουρκ. | δημ. ὄρωστ. μεταξουργός.

καζάκι (ἡ) δημ. ἀνδρικόν ἢ γυναικείον ἐξωτερικὸν ἐνδύμα μέχρι τῶν ἰσχίων, με πλατείας χειρίδας, ἰδ. ἐπὶ μάλλον χορδῶ ὑφάσματος.

καζακί (τό) δημ. | ἰσλαβ. | βραχὺ, ἀνευ χειρῶν ἐξωτερικὸν χορδῶν ἐνδύμα, ἀνάλογον με συγκοῦν βλλ., ὁμοιάζον με γιλέκον ἀγροτῶν.

καζάνι (τό) δημ. ὑποκορ. -άκι, μεγεθυτ. -άνα, -άναρος λέθης, λεθεῖ 2) τὸ καζάνι τοῦ βαποριοῦ (ἀτμολέθης), - καζάνι τοῦ ρακιοῦ (λέθης ἀποστακτικῆς) || κ. φρ. βράζει 2) τὸ καζάνι (ἐπὶ προβλεπομένως σοδαρῶν γεγοθέντων) ὄμ. ὄλοι σ' ἕνα καζάνι βράζομε (ἐπὶ ὁμοιοπαθόντων) ὄμ. εἰτι βγῆ πῶ τὸ καζάνι (ἐπὶ ὀδηλοῦ ἀποτελέσματος ἐνεργείας) κ. ἄ.

καζανία (ἡ) δημ. χωρητικότης ἢ περιεχόμενον ἐνὸς λέθθου, ὅσο παίρνει ἕνα καζάνι : μετὰ καζανία μούστο.

καζανιάζω δημ. θέτω εἰς τὸν λέθθου, εἰς τὸ καζάνι, ἰδ. ἐπὶ στεμφύλων.

καζαντζής (τό) δημ. ὄρω. ὁ λεθθηποιάς.

καζάντι (τό) | τουρκ. | δημ. κ.-ιο, πληθ. καζάντια (ἡ) κέρδος, ὄφελος, ἰδ. ἐν τῷ πληθ., συνηθ. εἰρων. : εἶδα τὰ καζάντια σου.

καζαντζίω | τουρκ. | δημ. πλουτίζω, κερδίζω, ἀποκτῶ πλοῦτι, περιουσίαν.

καζάντισμα (τό) | τουρκ. | δημ. κ. καζάντια (ἡ) ἀπόκτησις περιουσίας, πλοῦτου.

καζάρμα (ἡ) | ἰταλ. | δημ. στρατῶν : ἔγινε καζάρμα τὸ σπῆτι μαε.

καζάκις (τό) (ἀραβ.) δημ. διοικητικὴ περιφέρεια μικροῦ τοῦ νομοῦ, ἐπαρχικῆς περιφέρειας 2) ἀπόφασις τοῦ καδῆ' 3) ἐπέτεσις τῶν προδιαγεγραμμένων βουλῶν τοῦ ὑφάτου, δυστόχημα, ἀτύχημα.

καζασκάρης (τό) | τουρκ. | δημ., ὄρω. δικαστῆς τοῦ στρατοῦ, στρατοδίκης.

καζένη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. τυρμίν ἡ σπουδαιότερα λευκομαστοειδῆ ὄλη, ἣτις ἀπαντᾷ εἰς τὸ γάλα τῶν θηλαστικῶν.

καζέλι ἄρκ. τ. τοῦ κατέβαλε βλλ. Ἡσ. καζέλι (τό) | τουρκ. | δημ. πάσσαλος : βγάλε τὰ καζέλια 2) μτφ. ἐν φρ. ἡ δουλεία εἶναι

καζικι (δυσκόλιος), - έπαθα ένα καζικί (προυβλήθη άπροσπύκτος έμπόδιον, μοι συνέθη κάπι τώ διασάρετον, έπλήρωσα ύπερβολικην τιμήν) έν όμ. σμν. φρ. ώς ποδ ύα βγάλω τώ καζικί, είδα κι έπαθα ή ή έδρωσα).

καζικιά (ή) (τουρκ.) δημ. ζήνια χρηματική ίδιώς έπενεθείσα έν δόλοιο, άπάτης, αίσχροκερδείας άλλου· πρβλ. σαγονιά.

καζινο (ν) (τό) (Ιταλ.) δημ. κέντρον συγκεντρωσέων καί διασκέδάσεών· || ίδ. λέσχη χαρτοπαικτική : τώ καζινο τού Λουτρακίου.

κάζο (τό) (Ιταλ.) δημ. άπρόσπτον συμβάν, διασάρετον περιστοκόν : έπαθε μεγάλο κάζο· 2) περίπτωσις, ίδ. έπί μορφής νοσήματος : τέτοιο κάζο λέει ό γιατρός πώς δεν έχει ίδει.

καζουιστικός-ή-όν νεώτ. φίλος. κ. κοινωνιολ. ό άντικων ή άναφερόμενος εις διασάροτος μερικώς έν τή πράξει περιπτώσεσι· || τώ θηλ. ή καζουιστική ώς όσα, μέθοδος έπιδιώκωσα τήν πρόσκτησην δόξηων διά τών ήθικων βίον καί διεισιπυσών τήν όρθήν πράξιν κατά τās συγκεκριμένας καθ' έκαστον περιπτώσεσις.

καήλα (ή) μον. κ. δημ. κ. -λα τώ έκ τής καύσεως σιναισθημα, κάψιμο· || ύπερβολική άτμοσφαιρική θερμότης, καύσων· || ό πυρετός, ή εισβολή πυρετού : Έρωτόκρ.1,74! τοτό 'ναι σάν τής άρωματειαίς τήν καήλα όλην άρχιση· 2) μτφ. ίσχυρόν λυπηρόν σιναισθημα : Ζερβ. Λυρ.Σάτ.69 τώ πόθοι τή λαχτάρα | ποδ φλόμοσ ενί τώ λογικώ καί τής ψυχής καήλα.

καημένάκι (τό) δημ. ύποκορ. τού καημένου βλλ. **καημένος**-η-ο μον. κ. δημ. κ. δημ. μτφ. πορακ. τού καίω βλλ. ά. καμένος : καημένος λόγιος· 2) ίδ. μτφ. δυστυχ. ταλαίπωρος : Έρωτόκρ.1,176 καημένε, βασανά σου, άπόδχη φύλλα βλάδερά καρπό φαρμακεμένο· || ειδ. ό ύπό θλιβερού γεγονότος κ. ίδιώς θανάτου προσφών ή πληγής· 3) όμ. μτφ. έκφρ. θωπέιας : τώ καημένο τώ γατάκι· πρβλ. κατακαημένος.

καημενούλης-α-ικο δημ. ύποκορ. τού καημένου βλλ.3), ά. καφερούλης.

καημός (ή) μον. κ. δημ. κ. καθμός τώ άποτέλεσμα τού καίω βλλ.· 2) μτφ. ίσχυρόν λυπηρόν σιναισθημα : Παλαμ.Παράκ.18,16 καί τ' άπέραντου ό κύκλοι καί τ' άνθρώπων ό καημό, Ζερβ.Τραγ. ΚΚ33,14 όσθε τόν νόμο μας μικροί καημοί τών φαρμακόνων· 3) όμ. μτφ. ζωηρά έπιθυμία, πόθος άσυγκρότητος : Έρωτόκρ.3,346 βγαίν' έτοιμα φλόγα καί καημός, ποδ καίω τα λογιάζω· || φρ. τώ 'χω καημό έπίθυμώ· όμ. μου 'φυγε ό καημός έπαυσα ποθών όμ. κρυφός καημός μόχθος πόθος ή ένδόμυχος θλίψις, μη έκδηλουμένη· παροιμ. άγάπη χωρίς καημούς δέ γίνεται· όμ. πίσω άπ' τόν ένα καημό θάρρη κι άλλος κι άλλος κ.δ.

κάηνα 'Ησ. «τά εύ κοπέμενα εύλα».

κάησις (ή) δημ. δειλός, φοβητοίαρής, κιοτής.

κάθα (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογ. τών κηλαστρωδών.

κάθε έπίορρ.κνεώτ. αντί καθ' ό συμφώνως πρός, άκριθώς ώς : Μέν.Μον.551, Πολύδ.3,107,10 καθά που καί πρότερον ειρήκαμεν, ΠΔ Γεν.7,9 καθά ένσταλάτο ό θεός τώ Νίω, ΚΔ Ματθ.17,10 καθά συνάταξέ μοι Κύριος· 2) ούτως είνεπι : Άρχην. Γ γαλ.8,626 ό καθά παρατεταγμένος σφυγμός ίέκ στραπωτικής μεταφοράς, ό κανονικός.

καθαγεμών (ό,ή) 'Επιγρ. δωρ. τ. τού καθηγεμών άρχηγός, ήγέτης : 'Επιγρ. δικαίαν άποδοίνοντες χάριν τή έυεργετήδι καί καθαγεμόνι τās πόλιας· πρβλ. κ. ήγεμών.

καθαγητήρ-ήρος (ό) 'Επιγρ. δωρ. τ. τού καθαγητήρ κρθαγεμών βλλ. : καθαγητήρα κελεύθου,

καθαγιάζω (άγιος) μτγν. κ. νεώτ. καθαγίζω βλλ. : ΠΔ Λευτ.27,26 όθ καθαγιάσει αυτό ούδεις, Φιλ.1,115 ό σοφός καθαγιάζει ψυχήν· κ. παθ.· 'Ισμβλ.Μυστ.5,24,· καθαγιάζονται τώ δόδατα.

καθαγιάσεις-εως (ή) καθάγιασι νεώτ. ή ένέργεια καί τώ άποτέλεσμα τού καθαγιάζειν βλλ. : καθαγιάσεις τόπου - ήμέρας.

καθαγιασμός (ή) (άγιος) νεώτ. καθαγιάσις βλ. λ.· || όμ. καθαγιασμός θάρων ή έν τώ μυστηρίω τής θείας εύχαριστίας τελουμένη μετουσίωσις τού άσπου καί τού οίνου εις σώμα καί αίμα τού Κυρίου.

καθαγίζω (άγιος), άπτ. μέλλ. -ιώ, ίων. άπαρφ. μέλλ. καταγίειν, καθιερώ, προσφέρω εις θεόν τινα : 'Ηρ.1,86 άκροθίνα ταύτα καταγίειν θεών δτεφ δή, 'Αριστφ. 'Ορν.566 νήτη πυρούς καθαγίζειν, Πλάτ.Κριτ.120Α θύσαντες καθαγίζομεν πάντα τώ ταύρου τά μέλη· || ίδ. έπί θυσίας διά πυρός : 'Ηρ.2,130 θυμιάματα δέ παρ' αύτη παντοτα καταγίζουσι, αύτ.7,167 έπί πυρός . καταγίζων, Πλουσ.2,10,5 άρκέυθου έλλοις καθαγίζουσι· || κ. άπολ. : 'Ηρ.2,40 τών άλλων θυωμάτων καταγίζουσι· || όμ. προσφέρω προσφοράς εις τās ψυχάς τών νεκρών : Λουκ.Πένθ.9 τρέφονται δέ ταίς παρ' ήμών χοαίς καί ταίς καθαγίζομένοις έπί τών τάφων· 2) γεν. καίω : 'Ηρ.1,202 καταγίζομένου τού καρπού τω έπιβαλλομένου (ένί τώ πύρι)· || ίδ. καίω νεκρόν σώμα : Πλουτ. 'Αυτ.14 τώ σώμα τού Καίσαρος έν αγορά καθαγίζειν· || συνεκδ. θάπτω : Σοφ. 'Αντ.1081 δσαν σπαράγματ' ή κύνης καθήγιασι (δσαν τώ κτεσπαρηγμένα σώματα κύνης έθαφαν, τ. έ. κατέφαγον).

καθαγιασμός (ή) μτγν. καθιέρωσις θυσίας, ίδ. θυσία έπί τών νεκρών, έπικήδειος τελετή : Λουκ.Πένθ. 19 τά μέν γάρ έπί τών καθαγιασμών . . όράτε.

καθαγιώνω (άγνώσι) κ. νεώτ., άπτ. μέλλ. -ιώ καθιστώ άγών, καθαρίζω, έξαγιώνω : Λουκ.Φιλοφ.12 τόν τόπον βείω καί δαδί καθαγιώζειν· || όμ. καθαγιώνω θέμας καιομαι : Εύρ. 'Ορ.40 μήτηρ πυρι καθήγιασι θέμας ίεκάη έπί τής νεκρικής πυράς· 2) προσφέρω τώ ώς έξιλειωτικήν θυσίαν : Εύρ. 'Ιων 107 πέλανον έπί πυρι καθαγιασας.

καθαίμακτός-όν (αίμόσσω) καθαίμαγμένος, αίματηρός : Εύρ. 'Ορ.1358 καθαίμακτός φόνος.

καθαίμασσω κ. νεώτ. καθιστώ τή αίματηρόν, ραντίζω ή κηλιδω μέ αίμα : Αισχ.Εύμ.450 σφαγαί καθαίμαξωσι νεοθήλω βοτεί, Εύρ. 'Ορ 1527 καθαίμασσειν δέρην, Πλάτ.Φαιδρ.254B καθαίμασσειν γλώττω.

καθαίματώ-ώ καθαίμασσω βλλ. : Εύρ. 'Ελ.1599 καθαίματώσι κράτα πολεμίων ζένων, 'Αριστφ. Θεσμ.695 καθαίματώσει βωμόν· κ. παθ. : Λουκ. 'Αποστ.9.

κάθαιμος-ον (αίμα) πλήρης αίμάτων, καθαίματωμένος : Εύρ.1Τ 1374 κάθαιμα τραίματα.

καθαίρεις-εως (ή) (αίρω) κ. νεώτ., όμ. -η (είδ.) κατακρήνισις, κατεδάφισις : Θεουκ.5,42 τού Παννάκτου τήν καθαίρειν έλεγων αότις, 'Ισοκρ. 7,66 έπι καθαίρεις τριών ταλάντων άποδομίνους, Ξεν. 'Ελλ.2,215 περι δέ τών τειχών τής καθαίρεισεσ ούδεις έθούλετο συμβουλεύειν· || κ. μτφ. : ΠΔ Μακκ.1,3,43 άναστήσωμεν τήν καθαίρειν τού λαού ήμών, ΚΔ Κορινθ.10,8 εις οικοδομήν καί ούκ εις καθαίρειν ήμών, ούκ άσυχνηθήσομαι· || έν συγκεκρι. σμν. αί καθαίρεισις τώ έρείπια : Φιλ.Βελον.92,31· 2) γεν. ύποδοούλωσις : 'Ιουλ.Καστ.320D, 'Ηρωδιαν.2,4 καθαίρεισις τής άνέτου έξουσίας· || όμ. φόνος : Πλουτ. 'Αντ.82 έκρητο συμβούλω καί συνεργώ τής καθαίρεισεσ· 3) ελάττωσις, μείωσις, αντίθ. πρόσθεσις : 'Αριστφ.Φυσ.207α,23· || έν τή Ιατρική, ελάττωσις τής πλεοναζούσεσ σαρκός, Ιοχανν.σι :

'Ἰππ.Ἐπιδ.6,31, Ἀριστ.ΖΓ 738α,31 καθαίρεσις τῶν σωματίων' 4) κ. νεώτ., δημ. -η καθαίρεσις, κατορθώσις ἐκ τοῦ ἀξιωματός: Ἡρωδίων.3,1,1,-καθαιρέσις βασιλέως: || κ. νεώτ. κ. δημ. ἰδ. ἐπισκόπου ἕνεκα ἀξιοπονοῦν πράξεις: Ἀθανάσι. 1,240Π, Ἐπιφάν.2,200Α' || νεώτ. κ. θημ. ἰδ. στρατιωτικὴ καθαίρεσις ἀπόδοσις στρατιωτικῶν ἀξιώματός, παντελής ἀποδόλιξ ἐκ τοῦ στρατοῦ: 5) σχόλ. καταδιδασύσις ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ ἐκλιψέως τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης: Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ3,533 τινές δὲ καὶ τὰς ἐκλειψεῖς ἡλίου καὶ σελήνης καθαίρεισις ἐκάλουν τῶν θεῶν,

καθαίρετης (ὁ) ἱκαθαρῶν κ. μαν, ὁ καθαίρων, καταβάλλων, καταλύων, καταρρίπτον: Θεουκ.4,83 καθαίρετης πηλεμίων, Διών.Κ44,1 καθαίρετης Καίσαρος, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,217 προφανής καθαίρετης τῆς θθέου μηχανουργίας.

καθαίρετικός-ή-όν ἱκαθαρῶν κ. νεώτ. καταστροφικός, ἀφανιστικός, μτ. γεν. : Κορνοῦτ.Φύσ. Θε.30, Φιλ.2,548. 2) ἐλατῶν, μειωτικός, ἐπὶ ἡπύων καυστικῶν: Γαλ.11,756 καθαιρετικὸν φάρμακον, Διοσκ.2,112 σπληνός καθαιρετικός. || ἀνακαιρίζων, σταματών: Γαλ.7,600 καθαιρετικὸν πάλμων' || κ. γεν. : Φιλ.ἀπ.103Η ὕγιεια καθαιρετικῆ παθῶν' 3) ἐκκλ. ἐπὶ καθαιρέσεως κληρικῶν τῶ καθαιρετικῶν (γράμματα) ἔγγραφα καθαίρεσεως: Σωκρ.164Β.

καθαίρετικός ἔπιρρ. μτγ. κ. νεώτ, διὰ καθαιρέσεως βλ.λ. : Ὄριγ.Κέλσ.25D,

καθαίρω (ἱκαθαρῶν) κ. νεώτ., μέλ. -ῆρῶ, ὄορ. α' ἐκάθρηκα κ. -θηρα, παρακ. κηκῆθαρκα, μέσ. μέλλ. καθαρῶμιαι, ὄορ. ἐκαθηράμην κ. -αράμην, παθ. μέλλ. καθαρῆσθαι, ὄορ. ἐκαθάρθην, παρκα. κηκῆθαρσαι καθαρίζω, ἐπὶ πραγμ. : Ὁδ.Υ 152 καθάρητε δὲ κρητῆρας, αὐτ.Ω 44 καθάρηντες χροσά καλὸν ὄδοσι, Ἀντιφ.6,37 καθαιρέων οὐκίαν, Θεόφωρ.Χαρ.16,7 καὶ πυκνά τὴν οὐκίαν καθάραι δεινός: || ἐπὶ τραυματίων: Ἰππ.Ἐλκ.6'

|| κ. μτ. γεν. κ. αἰτ. : Σοφ.ἀπ.475 καθαιρέων ἱππον ἀχμηρῶς τοῖχος, Ξεν.Οικ.18,6 καθαιρέων στον, Πλάτ.Πολιτ.303D καθαιρέων χρυσὸν (λαγαρίζω χρυσόν): 2) μτφ. ἀπαλλάττω χάραν ἀπὸ τεράτων καὶ ληστών: Σοφ.Τρ.1012 πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ κατὰ τὸ ὄριον πάντα καθαιρῶν ὠλεκόμων, Πλάουτ.Θησ.7 καθαιρέων γῆν καὶ θάλατταν' || κ. μτ. αἰτ. συστοίχ. : Πλάτ.Νόμ.735Β καθαρῶν καθαιρέων || ὁμ. κ. παθ. : Ἡρ.4,71 τὴν νηῶν ἀνάσκησθεισαν καὶ καθαρῆθεισαν. 3) ἐπὶ βρησκευτικῆς ἐνοσίας, ἐξογιζῶ, ἀπολυμαίνω: Ἰλ.Π 228 (Ἰθάκη) ἐκάθρηρα βειεῖν ἰξέγγισσε κηπίσας διὰ θειοῦ, Ἡρ.1,44 καθαιρέων τὴν φόνου ἰξογιζέων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ φόνου), Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,96 στόλον καθαιρέων || μέσ. καθαρῶν ἑμαυτὸν, ἐξογιζομαι: Ἡρ.4,73 θάφαντες δὲ αἰ Ἰκῦθσαι καθαρῶνται τρόφῳ τοῖσθε, Πλάτ.Φαιδ.114C οἱ φιλοσοφία καθαρῶμενοι' || κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : Πλάτ.Νόμ.868Β καθαιρέσθαι καθαρῶς:

|| ὁμ. καθαρῶσθαι στόμα κηρῆν τὴν γλώσσαν καθαρῶν: Αλοχ.ἀπ.354. κ. παθ. : Πλάτ.Φαιδ. 69C κηκαθαρῶμενος καὶ τετελειωμένος. 4) ἱατρ. καθαρῶν, κάμνω κένωση διὰ φαρμάκων καθαρῶσιον ἢ ἐμετικῶν: Ἰππ.Γυν.1,64 καθαιρέων κάτω ἢ ἄνω' || ὁμ. μέσ. : Ἰππ.Ἐπιδ.1,15 κατὰ κῆστην ἐκαθάρωτο κ. παθ. : αὐτ.Ἐπιδ.5,2' || ὁμ. ἐπὶ τῶν βμῆμων: αὐτ.Ἐπικ.33' || κ. ἐπὶ τῶν λοχείων: Ἰππ.Γυν.1,78 τὰ λοχεῖα καθαρῶν' || ὁμ. καθαρῶν ἰδ' ὄν. τῆς ἱριδίας: Ψ Διοσκ.1,1' 5) καθαρῶν δένδρον ἀποκόπτης τούσ περιττοῦς ἢ ἔηροῦς κλάδους: ΚΔ Ἰω.15,2 πᾶν τὸ κερπὸν φέρων καθάραι αὐτό, ἴνα ληθῶσι κερπὸν φέρη' 6) ἐπὶ τῶν διὰ καθαρῶσ ἀποβάλλομένων ἀκοθαρῶν, ἀποβάλλω καθαρῶν, ἀποθλύνω: Ἰλ.ε 171 λῶματα

πάντα κῆθρην, Ὁδ.Ζ 93 ἐπὶ ἡλῶνν τε κῆθρην τε ῥύπα πάντα' || ὁμ. ἀφανίζω: Δίων.Κ 37,52 καθαιρῶν τὰ ληστικῶν' || κ. μτφ. : Αλοχ.Κο.74 φόνον καθαιρῶν' || ὁμ. π.θ. διασαρηνίζω, ἐξήγω κηρὸν πράξιν: Ἐρικ.Φύσ.66C. 7) μτ. διπλ. αἰτ. : Ἰλ.Π 67 αἶμα κῆθρηον .. Σαρπηθῶνα (καθάρουσι αὐτὸν ἐκ τοῦ αἵματος, ἀπόθλυνον τὸ αἶμα τού): κ. παθ. : Αλοχ.ἀπ.46 καθαιρῶν ἡγῆρας Ἰσθαλλάτομοι ἀπὸ τὸ γῆρασι' || πᾶπ. κοσκηνίζω κερπὸν. 9) μτφ. εἰδ. μσπηγῶ : Σωκρ. 5,119 τῆθε τυ δῆσας Εδυμάρας ἐκάθαρσε κῆλῶς.

καθαίρω-έω (αἰρῶ), ἰων. καταίρω, αἰολ. κατάρημι, μέλλ. καθαιρῶ κ. β' καθελῶ, ὄορ. α' καθεῖλα κ. νεώτ. καθήρεσα, ὄορ. β' καθεῖλον, ἄπαρφ. καθελεῖν, ἰων. μτγ. παθ. παροκ. καταρρημένος καταδιδάξω, ἀνηρηγμένον τι ἢ ὑψηλὰ κειμένον, φέρω, ἀφῶ κῶτω: Ὁδ.1,49 κηλασῶσσι δὲ νηοσι καθαιρῶμεν ἱστία πάντα, Ἀριστ.Βάτρ. 10 τοσοῦτον ἀγθος ἐπ' ἑμαυτῷ φέρων, εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποκηρῶσομαι (ἂν δὲν καταδιδάσῃ ἀπὸ τῶν ὄρων ποῦ, ἂν δὲν μὲ ξεφορτώσῃ), Ἀνδοκ.1,3 ὥστ' ἐπειδὴ .. ὁ κηρῶ ἀνεῖποι ἰέγειαι καὶ τὸ σμῆτον καθεῖλον, Λυκούργ.117, Πολύδ.186. 6 ἐκείνων μὲν καθεῖλον (κατεδίδασαν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ), Ἀκολ.Μ Παρσακεῦς, Ἀπολυτικ. ὁ εὐσχημῶν ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ζυλοῦ καθεῖλον τὸ εὐχραντόν σου ὄωμα' || κ. μέσ. : Ἡρ.3,78 φθάνει τὰ τόξα κατελόμενος' || κ. παθ. ὕψισται καταδιδασμὸν: Λυκούργ.118 ἢ εἰκῶν [τοῦ Ἰππάρχου τοῦ προδότη] ἔξ ἀκροβόλου καθάρηθη' || ἐν ἀναφ. πρὸς μαγεῖον ἐπὶ τῆς σελήνης, κατὰ γω, φέρω ἔξ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, κατεβάξω: Ἀριστ.Νεφ.750 καθεῖλον ὠκτωρ τὴν σελήνην, Πλάτ.Γοργ.53Α τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας, τὸς Θετταλίδας' || ποι. ἐπὶ τῆς γῆς ἐν φρ. : Εἰρ.Ἰκ.829 κατὰ με πέδον φῆς εἶλοι [ἡ] πρὸλ. δημ. φρ. ν' ἀνοῖξη ἢ γῆ καὶ νὸ μὲ καταπιῆ' 2) εἰδ. ποι. ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ἀναφ. πρὸς νεκρὸν, καταδιδάξω τὰ βλέφαρα, τοῦ κλεισθὰ τὰ μάτια: Ἰλ.Λ.453 ὄσσε καθαιρήσομαι θανάτῳ περ, Ὁδ.Ω 296 ὀφθαλμοῖς καθαιρούσαι. 3) καταβάλλω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἰδ. ἐπὶ θεοῦ, τῆς μοῖρας κ. γεν. ἀνωτέρας φυσικῆς δυνάμεως: Ὁδ.Β 100 εἰτε κὲ μιν Μοῖρ' ὄλοη καθεῖλον, Πινδ.Ο 9,60 μὴ καθέλοι μιν αἰών, Αλοχ.Ἄγ.398 φῶτ' ἄδικοι καθαιρέσι (θεός), Ξεφ.Α.517 μοῖρα τὸν φύσινγα καθεῖλε' 4) ἀποκτείνω, φονεύω : Εἰρ. Ἡρ.1143 ἤπερ καθεῖλε ταύρον, αὐτ.878 δικαίως τοῦσδ' ἄδικους καθεῖλοντες' || φονεύω διὰ μῖσος, ἀθῶνρει, δημ. τὸν ἀφῆνω στον τόπον: Δημ. 637 (νόμος) ἐάν τις ἀπεκτείνῃ ἐν δόξῳ καθεῖλον ἢ ἐν πολέμῳ' || πρῶ. ἐπὶ ἐγκληματίων ἐν παρῶφ. χα. ἡποστάς τὴν θανατικὴν ποινὴν καταδιδάσκει οἱσὲ ἐπὶ τὸ θανατηφόρο ὄργανον, ὁλον σταυρῶν, ἀγχόνος: Πλάουτ.Θημ.72 ὁ δῖμοιο προδύλοισι . . τούς βρῆχουσ τὸν ἀπαγομένον κηι καθαιρεθέντων' πρὸλ. ἀγατ.ἡ νεργε. ἄ φρ. πρὸς σταιρικὸν θάνατον. 5) καταλύω - ἐξοπισπῶν, κρᾶτος, ἀρχὴν, θύναμιν τινος: Ἡρ.1,71 ἐλπίσσε κητρηρῶν κηρῶν τε καὶ τὴν Περσῶν θύναμιν, Δημ.20 ἔσπερ σὴν διὰ τούτων ἤρθη μέγας . . φησὶ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν τούτων καθαιρεθῆναι' || εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκθρῶνίζω, ἐπὶ βασιλέως ἢ ἡγεμόνος: Ἡρ.1,124 Ἀστυάνας κητρηρῶν πηρρησσηται, ὁ Γουλιέλμος κητρηρῶν κατ' ἀξίωσιν τῶν συμμηρῶν κητηρῶν' || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ στρατιωτικῶν καταδικαστέμων διὰ δικαστ. ἀποφάσεως, ἀποβάλλω ἀπὸ τοῦ στρατοῦ διὰ πανηγυρικῆς πράξεως ἅτοι ἀφοριστέμων ἀπὸ τῆς στολῆς τοῦ κατὰδικου τῶν στρατιωκῶν ἐμθλημάτων, κ. συνήθεστ. παθ. ὁμ. ἀποβάλλομαι ἀπὸ τοῦ στρατοῦ : τούς καταδικασθέντας

ἀξιωματικούς καθήρεσαν σήμερον τὴν πρῶταν, - καθήρεσαν ὑκτὸς ἀξιωματικοί, τρεῖς λοχισί, ἐπὶ τὰ στρατώται' || ὄμ. εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κληρικῶν, ἀποδόλω, τὸ ἱερατικὸ ἀξιωματός' κ. παθ. :: καθήρεθσαν οἱ καταδικασθέντες ἐπὶ σημειῖν ἐπίσκοποι' || νεώτ. κ. ἐπὶ ἀρχηγίας, ἰδ. ἀρετής, καταβιδάζω ἀπὸ τῆς ἀρχηγίας κ. παθ. καταβιδάζομαι, ἐκπίπτω ἀπὸ τῆς ἀρχηγίας: Ποπασ.Χρ.Μηλ.82 ὁ ἀρματολόγος, . καθήρετο ἀπὸ τοῦ ἀξιωματός' 6) ἀφρονέω, . καθήρετρον, ἐξοντιώω, ξεπαστρεύω :: Σοφ.ἀπ.646.4 καθήρειν δάδον, Θουκ.1,4 τὸ τὴ ληστικὸν καθήρει ἐκ τῆς θαλάσσης, Ἀριστέ.1,263 καθήρειν ὑπερηφάνους' 7) ἐπὶ πόλεω, φρουρίων, τευχῶν κττ., καταδαφίζω :: Θουκ.1,58 καθήρουντες τὰς πόλεις, Ξεν.Ἑλλ.4,4,13 ἄνω Πραξίτης πρῶτον μὲν τῶν τευχῶν καθέλειν ἡμέρας τῶν τευχῶν, Πλάτ.Μενεξ.244C κ. παθ. :: Θουκ.5,39 τὸ Πάνακτον εὐθὺς καθήρετο, Σοφ.Τρ.478 καθήρεθ' . . Οἰχαλία δ'ορ' 8) ἐπὶ φηφ.αμάτων, νόμων κττ., ἐξάλειψω, ἀπαλείψω :: Θουκ.1,140 καθήρειν τὸ Μεγαρέων φήφισμα, Πλούτ.Περ.29 φήφισμα καθέλειν τὸ Μεγαρικόν || ὄμ. ἀκυρῶ, καταργῶ :: Φιλῆμ.140 ἔργον καθέλειν λόγῳ 9) ὡς δικαν. ὄρος, καταδικάζω :: Λυσ.13,37 ἢ καθήροισα φήφος ἢ καταδικαστικὴ φήφος || κ. μτ. ἀπαρφ. :: Σοφ.Ἀντ.275 ἐμὲ πάλος καθήρει . . τάγαθόν λαβεῖν || ἀπλ. ἀπαφασίζω :: Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,36 ὅ τι ἂν αἱ πλείους φήφρι καθήροισι' 10) ἐλαττώ, μειώ :: Ἀριστ.Φυσ.237b,9 τῶν αὐξομένων καὶ καθήρομένων γραμμῶν, Φιλῆδ.Σημ.9 τοῦ ἀποστήματος πεφυκότος ἐπὶ πολὺ καθήρειν τὰ μεγέθη' || ὄμ. ἐλαττώ, καθιστῶ τὴ ἰσχυρότερον: Ἰνν.Ἑκκ.14 τὰ ὑπερσπαρκέοντα καθήρει, Πλούτ.Ἀντ.53 τὸ σῶμα καθήρει διαίται' 11) παθ. πάσχω, ὑφίσταμαι ἔλλειψι πινος, στεροῦμαι :: Πλούτ.Περ.38 καθήρο μένου τὴν εἰσθησιν, ΚΔ Πράξ.19,27 καθήρεισθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς (τὴν Ἀρετήν) 12) νικῶ, καταστρέβω, κυριεύω :: Ὀδ.1,372 κάθ δέ μιν ἄνθος βρεῖ, Ξεν.ΚΠ 4,3,16 δυνήσομαι ἄνδρα ἐξ ὄψεως ἡλικος καθήρειν' 13) νικῶν λαμβάνω ὡς ἀμοιβὴν ἢ βραβεῖον: Πλούτ.Πομπ.8 καθήρειν ἀγῶνας' 14) ὄμ. συλλαμβάνω :: Σοφ.Ἀντ.383 καθήρειν τινα ἐν ἀφροσύνη (συλλαμβάνειν τινα ἐν τῇ ἐπιτελεσει ἀφροσύνης)' || μτ. γεν. τοῦ μέρους :: Θεόκρ.5,132 καθήρειν τῶν ὄτων (λαμβάνειν ἐκ τῶν ὄτων)' κ. παθ. συλλαμβάνομαι: Ἡρ.6,29 ὡς καταιρέμενος ἢ αὐτοῦ ἐμελλε συγκεντησέσθαι' 15) μτ. κατορθώνω :: Πίνδ.Ο 10(11),63 ἀγῶνιον . . εὐχος ἔργῳ καθελών' || ὄμ. μέσ.: Εὐρ.Ἰκ.749 φόνῳ καθήρεισθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα' κ. παθ. :: Ἡρ.7,50 μεγάλα πρήγματα μέγαλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέσθαι' 16) σπαν. ὡς τὸ ἀπλ. αἰρῶ βλλ.2) κ. 3) ἐν τῇ σμ. λαμβάνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὄδ. ἀιμαλωτίζω κ. ἀποκομίζω: Ἡρ.6,41 τὴν δεῖ οἱ ἐμάρτην τῶν νεῶν κατεῖλον δίκοντες οἱ Φοινίκης, κάθακα (τὰ) Ἐπιγρ. τὰ καθήκοντα: πάντα τὰ κάθακα ποιήσασα, καθάλαττωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐναπόθεσις ἀσβεστούχων καὶ ἄλλων ὑδάτων ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν παρειῶν τῶν ἀτρομολεθῶν, καθάλαω-ἔω μαν. ἀλάω, λυποῦμαι πολὺ: Βλ.Ἀλεξ.5347 αὕτη δὲ καθάλαγῃσασα Κανδάκη τὴν καρδίαν, καθάλλομαι, μέλλ. -ἄλοῦμαι, μτχ. ἀορ. -αλόμενος κ. -αλάμενος ἠηδῶ κάτω: Ξεν.Ἑλλ.4,5,7 καθάλομενος ἀπὸ τοῦ Ἰππου καὶ προσδραμών, Λοικ.Θε.Δ 14,5 καθάλλομαι ἐντός τοῦ τεύχους' || ἀπολ. ηηδῶ: Ἀππ.Ἰαν.22' 2) μτφ. ἐπὶ διεύλεως, ὄρμῳ πρὸς τὰ κάτω, καταδαίνω: Ἰλ.Δ 298

ἰσος ἀέλλη, ἢ τὴ καθάλλομένη ἰσοῖδέα πόντον ὄρνει' 3) ἱατρ. ἐπὶ συοπάσεων, ἔχω συστολάς: Ἄνων.η.Γαλ.7,624, κάθαλαμα-ατος(τὸ) σχόλ. ἠθήημα κατὰ πινος: Σχόλ.Ἰκ.Ζ 181, καθάλαμης-αός-ές (ἄλημ) μτγ. ὑφάλμυρος: Νηκ.Ἀκεξ.514, καθάλαμῶ-ῶ (ἄλημ) Ἐπιγρ. σχηματίζω ἐπίπαγον ἐκ τοῦ ἄλατος: κέραμον . . καθάλημκότα, καθάλοος-ον (ἄλς) ἡ μτγ. ὑπὲρ τὸ δέον ἀλατισμένος, βουτημένος στ' ἀλάτι: Διοφιλ.17,13 || κωμικῶς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ μαγεῖρου: Πασειδ.1,7, καθάμαξεύω μτγ. κ. νεώτ. κατατριβῶ διὰ τῶν τροχῶν ἀμάξης: Νεχέφ.π.βέττ.Βόλ.354,2 ἔτεροι κατὰ ἰδέεσαν τὰςδε τὰς τρίβους' 2) πλέζω, ζουλιζώ: Εὐνάπ.Ἰστ.ἀπ.2401) καθάμαξεύει τὰς συμφορὰς' 3) ἡ μτχ. παθ. πορκ. καθάμαξευμένος-η-ον μτφ.τετριμμένος, πεπστημένος, ὁ ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως ἐφθαρμένος, ξεσχισμένος, ἐπὶ κοινῆς πόρνης: Αἰλ.ἀπ.123 γύναιον καθάμαξευμένον ὑπὸ παντός τοῦ προσιόντος' || ὄμ. ἔωλος, κοῖος: Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,41 καθάμαξευμένοι ἀντιλογίαι, Ἀθην.15,677Α τὰ κοινὰ καὶ καθάμαξευμένα, Σημ.Ἰκ.Κα.424,13, Σχόλ.Πίνδ.Ν 6,91, καθάμαρτάνω μαν. ἀμαρτάνω πολὺ: Φιλῆς 1,198 καθάμαρτημένη γῆ, κάθαμμα-ατος(τὸ) (καθάπτω) κ. νεώτ. δέμα, δεσμός, κόμβος' ἰδ. μτφ. περιπλοκή, μπερδεμα: Εὐρ.Ἰνπ.671 κάθαμμα λέγειν λόγου (λεῖπειν περίπλοκον ζήτημα)' || κ. παροιμ.π.Ζηνοβ.4,46 κάθαμμα λυεῖσι (ἐπὶ τῶν δύσκολόν τι ἐπιχειροῦντων λυεῖν), καθάμματιζώ γλωσσ. σχηματίζω κάθαμμα, κόμβον, κομβῶ, δένω, καθάμμαζω κατακαλύπτω, σκεπάζω δι' ἄμμου: Ἀριστ.Ζ1 620b,29 καθάμμαζεν εἰσάτω, καθάβανω ὄττ. τ-τοῦ κτανῶν βλλ.: Φρύν.Σοφ.Παρ 23B' πρὸλ.Ἦσ. « καθανύσαι' συντελέσαι », καθάβαν, ὄρθ. διακεκριμ. καθ' ἅπαν καθόλου, ἐν γένει: ΠΔ Μακκ.2,15,εὐ ὁ καθ' ἅπαν σώματι καὶ φυχῇ πρωταγωνιστής, καθάπαξ ἐπίρρ. κ. μαν. ἀπαξ διὰ παντός, μιά γιὰ πάντα: Ὀδ.Φ 349 καθάπαξ ξείνῳ δόμεν τὰδε τὸξα φέρεσθαι, Δημ.304 καθάπαξ τινῶν κύριος κατέστη, Φιλῆδ.Θε.3 ἀπ.23,Ἰουλ.Λογ.270C, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,240 τὴν ἄδικον συκοφαντίαν ἀπαλείφεισ καθάπαξ' || ὄμ. καθόλου, αὐτόχρονη, ἀπολύτως: Δημ.274 οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ τῆς πόλεως' ἀντίθ. κατὰ τι: Φιλῆδ.Ποιημ.5,16 καθάπαξ σπαιδαίσις' ἀντίθ. πρὸς τι: Ἀρχηγ.η.Γαλ.8,926' || κ. μτ. ἀρήσις: Πολύβ.1,2,6 οὐδὲ καθάπαξ (οὐδὲ μιά φορά), Δημήτρ.Λάκ.Ἡρακλ.1055 πάντως δ', οὐ καθάπαξ (πάντως δ'), εἰς οὐδεμίαν περίπτωσηί' 2) μαν. ὡμένων, ἰδιαιτέρως: Πολύβ.3,90,2 οὐδὲ χωρίζεσθαι καθάπαξ ἐκ τοῦ χάρακος' 3) πᾶν. ἐκάστοτε, καθάπερ ἐπίρρ. κ. μαν. κ. νεώτ., ἰων. κατάπερ ὄπως ἀκριβῶς: Φιλῆδ.14, Δημόκρ.164, Ἡο.1,182 κατάπερ ἐν Θήβησι τῆσι Αἰγυπτιῶσι, Ἀριστ.Ἐυκλ.δὶ καθάπερ ἦν ἐγγυκεῖμενον, Δημ.971 καθάπερ αὐτὸς ἐπρίσθη' || μτ. τοῦ εἰ πρὸς ἐπίτ. ἀκριβῶς ὡς: Πλάτ.Φιλῆδ.22B ἡδονή σὺ πεντηκέναι καθάπερ ἐπληγεῖσαι . . ὅπως τῶν γνῶν δὲ λόγων' κ. μτ. τοῦ ἂν: Δημ.633 τὴς αὐτοῖς ἐνεχέσθω καθάπερ ἂν τὸν Ἀθηναῖον ἀπακτεῖν' μτ. τοῦ-ἂν κ. εἰ: Πλάτ.Νόμ.684C καθάπερ ἂν εἴ τις γυμνασταις ἢ ἱατροῖς, Ἀριστ.Φυσ.240b,17 καθάπερ ἂν εἰ τὸ ἐν τῷ πληθῶ κινεῖτο ὑπὸ τῆς τοῦ πλοῖου φορᾶς, Πολύβ.3,32,2 καθάπερ ἂν εἰ κατὰ μίτον ἐξουφασμένα' || ὄμ. ὡσάν: Πορφ.Χριστ.31 μάχηρον καθάπερ ἰσῶν μαχάρι). καθαπλώ-ῶ μτγ. ἀπλῶν τι ἐπὶ τιος' κ.παθ.

'Αριστοίν.24 τοῦ δὲ αὐχένος ἐπιχαρῖτως καθή-
 λωται | ἡ κόμη |
καθαπτής (ὁ) πάπ. ἡ καθαπτή (ἡ) εἶδος ὄγγελου,
 βάζι· γάστρας καὶ καθαπτάς.
καθαπτικός-ἡ-ὄν νεώτ., ὁ καθαπτόμενός τινος,
 ἐγγικτικός, προσδλητικός.
καθαπτός-ἡ-ὄν ὁ ἐφωδισμένος μέ τι, θθ. ὁ
 ἐνδεχόμενος· Εὐρ.ἀπ.752 καθαπτός θύρασι καὶ
 νεβρῶν δορατῖς 2) καθαπτόν ὄργανον ὄργανον
 διὰ τῆς χειρὸς κρούμενον, αἶον τὸ κύμα-
 λον ἢ τὸ τύπανον· 'Αριστοκλ.'Ιστ.π. Αθῆν.4,174C
 ἐνάττον οὐν καὶ καθαπτόν οὐκ ἂν νομισθεῖν.
καθαπτός κ. μων. κ. νεώτ., ἰων. κατ- βέτω ἐνά-
 νω εἰς τι, περιβάλλω· Σοφ.Τρ.1051 καθῆψεν ὄμοιος
 ἄμφεβλήττορα, Εὐρ. Ἰων 1006 ἐν τῷ καθάφασ-
 ἀμφί παιδί σώματος, Ξεν.Κυν.6,9 καθάπτειν τι-
 ἐπὶ τι, Πολυδ.8,8,3 τὰς πτέρνας τῶν ὄργανων
 εἰς ἄκινήτων καθῆπτε, Πλούτ.'Ηθ.647E καθάπτειν
 τι ἑκί τινος· 4) ὄμ. στερεώ· Φιλῆμ.213,10 ἀκυ-
 ραν καθάφας, 'Αριστλ.'Αγορν.483b,31 τὰ ὄστα
 εἰσάπτει τὰ νεύρα 5) ὄμ. μέσ.· Θεόκρ.'Επιγρ.
 3,4 κισσὸν ἐπὶ κρατὶ καθάπτεται· κ. παθ.· Σοφ.
 'Αντ.1222 βρόχῳ καθημμένος 2) ἐν τῷ μέσ.
 ἐνδύομαι, περιβάλλομαι· Εὐρ.Ρησ.202 σκευῆ
 σώμ' ἐμὸν καθάφωμαι· κ. παθ.· Σοφ.'Ιγν.219 νε-
 βρινη καθημμένος ὄραξ | ἐνδεχόμενος δὲ δέρμα-
 τα νεβρῶν, Στράβ.15,1,71 καθημμένοι νεβριδας
 3) ἀμθ. προσκολλῶμαι πρὸς τι· ἡ εἰς τι· 'Αριστλ.
 Ζ1 514b,30 αἱ δὲ σχίσεις . . τείνουσιν εἰς τὸ ἴσχιον
 ἐκέτερον, καὶ καθάπτουσι εἰς τὸ ῥστοῦν ἀμ-
 φότερα, αὐτ.515a,3 καθάπτουσι δὲ πρὸς τὴν κύ-
 στιν . . 4) κ. μτγν. σφίγγω ἐπάνω· ΚΑΓ'Ιράξ.28,3
 καθάπτειν τῆς χειρὸς τινος· 4) π. Ὀμ. μ. ἐν
 τῷ μέσ. ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς σημ. πτ. τοῦ ἐπέσου,
 πιάνω μέ καλὰ ἢ κακὰ λόγια, καλοπιάνω ἢ κακο-
 πιάνω· 'Ιλ.Α 582 τὸν γ' ἐπέσου καθάπτεσθαι, Ὀδ.
 Κ70 μαλακοῖσι καθάπτουσι ἐπέσου, 'Ησιόδ.
 'Εργ.332 χαλεποῖσι καθάπτεσθαι ἐπέσου 5) ὄμ.
 ἀνευ ἐπιθετ. προσδορ., ὄνειδίζω· 'Ιλ.Ο 127 ἐπέ-
 σου καθάπτει τοῦρον Ἄρφα 6) ἄνευ τοῦ ἐπέ-
 σου· Ὀδ.Β 39 γέροντα καθάπτόμενος προσέειπεν
 7) ὄμ. μέσ. μεθ' Ὀμ. μτγν. ἐπιτίθειμαι, προσβάλλω·
 'Ηρ.6,69 τῆ δὲ σευ μάλιστα κατάνονται οἱ ἔχθροι,
 Θουκ.6,16 ἐπειδὴ μου Νικίας καθάφατο, Ξεν.Ἑλλ.
 1,7,4 ὅτι . . οὐδενός ἄλλου καθάπτηντο ἐπιστολὴν
 ἐπεδεικνύον μαρτύριον, Πλάτ.Κρίτ.52Α ἴσως ἂν
 μου δικαίως καθάπτηντο λέγοντές 8) κ. ἀπολ.
 κ. μων. προσβάλλω, φέγω, βίγω· Θουκ.6,82 τοῦ
 δὲ Συρακοσίου καθάφαμένου ἀνάγκη καὶ περὶ
 τῆς ἀρχῆς εἰπεῖν ὡς εἰκότως ἔχομεν, Σέργ.Μακρ.
 ἐν Σάδ.3,367 καθάπτηντο δὲ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς
 ἱεκασίας καὶ διέβαλλον τὸν κύριον 9) κ. ἐπὶ
 στρατιωτικῆς ἔννοιας, ἐπιτίθειμαι· Πολύβ.1,19,114 κα-
 θαφαμένοι τῆς οὐραγίας 6) ὄμ. μέσ. ἐπικαλοῦμαι
 τινα· 'Ηρ.6,63 θεῶν . . καταπτόμενος· αὐτ.8,65
 Δημάρητος καὶ ἄλλων μαρτύρων καταπτόμενος
 7) ὄμ. μέσ. ἀπτομαι, ἐγγίζω· Σόλ.32,3 τυρυννίδος
 κ., Θεόκρ.17,65 βράφους χείρασι καταπτόμενος,
 Φιλόστρ.'Απολλ.3,23 τῆς βαλῆσσης καθάπτουσαι
 8) κ. ἐνεργ.· 'Αρρ.'Επικτ.3,20,10 καθάπτων τοῦ
 τραχέλου· 9) ὄμ. μέσ. ἀντιλαμβάνομαι τινος·
 'Ιππ Πρῶρρ.1,19 καθάπτουσαι φόφου.
καθαρά ἄνευρ. δημ. κατὰ τρόπον καθαρὸν
 βλλ.· πλάνει καθαρά 1) ἐυκρινῶς, σαφῶς·
 γράφει- βλάνει καθαρά 2) μτφ. ἀνεπιφρά-
 στως· τὰ εἶπεν ὅλα καθαρά καὶ ἑάστερα.
καθαρεύω χλανίς 'Ησ. ἐποδῆρος ἕως τῶν
 ἐρδ'ικῶν 3)
καθαρεύω-(α)-ε(ν) (καθαρός) κ. μων. νεώτ.
 κ. δημ. κ. καθαρός ἐπὶ προσ., καθαρός, ἀγα-
 πῶν τὴν καθαρότητα, παστρικός· Αριστ.Ρητ.138b,1
 τὰς καθαρεῖους περὶ ὄφιν, περὶ ἀμπεχόντων, πε-

ρι ὄλαν τὸν βίον, αὐτ.Ζ1 626a,24 καθαριώτατον
 ἐστὶ τὸ ζῆλον, Διδόξ.Σ 5,33 καθαρεῖται τὰς διαίτας
 1) μτφ. ὁ καθαροποίητροι οἱ εὐπρεπεῖς, σεβό-
 σμοι ἄνδρες· Φιλῶδ.Ρητ.2,150S, 'Ιεροκλ.63A 2) ὄμ.
 ἐπὶ πράγμα· Μέν.Φάσμ.ἀπ2 ἐάν ἡ σκευασία κῆ-
 θάρειος θ, Πολυδ.11,9,5 καθαριώτερα ὄπλα 3) τὸ
 καθάριον ἐπὶ τροφῆς, ἡ εὐχμία, τὸ εὐγευστον, ἡ
 νοστιμιάδα· Πλούτ.'Ηθ.663C 4) εἶδ. καθάρειος
 ἄρτος ὁ λευκὸς ἄρτος· Πάν. 2) λεπίδος, κομ-
 φός· 'Αθῆν.3,74D καθάρειος βίος, Χρυσ.'Επ.35
 καθάρειος διαίτα· 3) μων. ἐπίπεδος, ἴσος· Χρον.
 Μορ.6969E ὁ τόπος θίου εἰμῆσαν ἐνὶ κλαστώ-
 δης τόπος κὶ οὐδὲν ἐγὶ διὰ πόλεμον κέρμος
 πλάτῳ καθάρειος, Ἐρωτόκρ.3,117 διώχνεις τὴ
 στρατὰ τὴν κακίη, δρόμῳ καθάρειο πίνεις 4) δημ.
 κ. διαγωγῆ· Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 33 καὶ στήν ψυχῆ σου
 ἐξέκριναι σάν σὰ καθάρια βρούσι 4) ὄμ. μτφ.
 ὁ ἀνεπιλήπτος· παροιμ. κλέπτῃς ἀπιστος, κα-
 θάρειος νοικοκύρης 5) ὄμ. μτφ. ὁ πρᾶγματι, ὁ
 κατ' οὐσίαν, ὁ καθ' αὐτὸ· παροιμ. ἀδιάλογος (ἀ.
 ἀφύσικος) πρᾶσιπτης, καθάρειος διακονιάρης
 (ἐπὶ τῶν ὀλογιατῶν ἐμπορευομένων, ἀφεικτικῶς
 ἐκπιπτόνων) 6) γραμμ. ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἀ-
 γνός, ἀμύγης, ἀπλούς· Σχολ.'Αριστφ. Αχ.244 καθά-
 ρειον ὄνομα 7) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσα. οἱ καθάρειοι
 οἱ μετοχρῆζόμενοι καθαρευοῦσαν γλώσσαν,
 ἀνριθολογοί· Ἀργητ.Γαλ.8,578.
καθαριότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. καθά-
 ρειος ἡ ἰδιότης τοῦ καθαρείου βλλ.11, πάστρα·
 'Ηρ.2,37 τὰ τε αἰδοῖα περιτμῶνται καθαριό-
 τητος εἵνεκεν 2) διαύγεια· 'Αριστλ.'Ηθικ.
 1176a,1 διαφέρει ἡ ὄφης ὄφης καθαριότητι, Θε-
 ὄφρ.Αισθ.48 καθαριότης τοῦ ἀέρος 3) εἶδ.
 διαύγεια, σαφήνεια τῆς γλώσσης· Πλούτ.Λικ.21 ἡ
 δὲ περὶ τὰς ψῆδός καὶ τὰ μέλη παιδεύσει οὐχ
 ἦπτον ἐσπουδάζετο τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐχέλιας
 καὶ καθαριότητος, Σέξτ.'Εμμ.Μαθ.1,176 3) Ἐπιγρ.
 ἠθικὴ ἀκερατότης, εὐσυνειδησία 4) κομφότης·
 Δορρ.10J τῆ καθαριότητι Κυπριους 5) [ὑπερ-
 ἔβαλε] ἀντίθ. περιεργία· Πλούτ.'Ηθ.693B ἀντι-
 διαστ. λιτότης· 'Ιεροκλ.Χρυσ.'Επ.17,457A1 6) ὄμ.
 ἀπλότης, λιτότης· Πλούτ.'Ηθ.644C καθαριότης
 τῆς διαίτης 7) ὄμ. ἐπιδεξιότης, ἐπὶ τῆς χειρὸς
 τοῦ χειρουργοῦ· Πλούτ.'Ηθ.67E ὄπισθε ἰατροῦ
 σάρκα τέμνοντος εὐρυθμίαν τινὰ δεῖ καὶ καθα-
 ριότητα τοῖς ἔργοις ἐπιτρέχειν.
καθαρεύως ἐπίρρ. κ. -ίως, Ἐπιγρ. -ήως μετὰ κα-
 θαριότητος, καθαρά, παστρικός· Ξεν.ΚΠ 1,3,8 κα-
 θαρῆως ἐγγύουσι 2) κομφότης, χαριέντως·
 Φιλ.Βελον.7,27 καθαρεύω εἰργασμένος 3) σα-
 φῶς, εὐκρινῶς· Πολύδ.15,5,5 καθαρῆως ὑποδεί-
 ξαι 3) λιτῶς, οικονομικῶς· Εἰδουλ.110,1 μὴ πο-
 λυτελῶς, ἀλλὰ καθαρῆως, Ἄμφικρ.35 ἔχων κα-
 θαρῆως ἐγγυλιόων, Στράβ.3,3,6 μονοτροφονίτης
 καθαρῆως 4) Ἐπιγρ. ἀμειψτως, ἀναμορφήτως·
 Ἐπιγρ. ἀναστραφῆς ἀνδρῆς καὶ καθαρῆως
καθαρεύωσις-ιασις (ἡ) Ἐπιγρ. πιδ. δωρ. τ. τοῦ καθά-
 ρισις βλλ.· στέγας καθαρῆσις.
καθαρεύωσις(α)ἡ νεώτ. ἡ ἀρχαϊκώτερον μορ-
 φῆ τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης, ἡ ἐπὶ τῆς λογίας πα-
 ραδόσεως στριζομένη καὶ ἐπισήμως γραφομένη
καθαρευοσίνεος (ὁ) δημ. ὁ ἀπαδὸς τῆς κα-
 θαρειούσης, ὁ γράφων καὶ ὀμιλῶν τὴν καθαρῆ-
 οῦσαν βλλ., ὁ ὑπεραρμόμενος τῆς χρ. τῆς κο-
 θαρειούσης.
καθαρευοσινικός-η-ο δημ. εἰρων. ὁ ἀνή-
 κων εἰς τὴν καθαρειούσαν βλλ.
καθαρεύω (καθαρός) κ. μων. κ. νεώτ. εἶμαι
 καθαρός ἢ ἀγνός· Πλάτ.Φαῖδ.58B νόμος ἐστὶν
 αὐτός ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ καθαρῆος τὴν πό-
 λιν, Φιλῶδ.Πρῶρρ.90, Πορφ.'Αποχ.4,6 2) ἐν πάπ.
 ἐπὶ λιμνισματος, κοσκινισματος 2) μτ. γεν. εἶμαι

καθαρός ἢ ἐλευθερός ἐνοχίης, εἶμαι ἀνόχος : Πλάτ. Ἐπιστ.357 Α ἱερὰ φῶνον καθαρῶντα καὶ δεσμοῦ καὶ φυγῆς, Φιλῶδ. Πρτ.1,2185 καθαρῶν κακίων, Πλούτ. Κἀτ. Νεώτ.24 καθαρῶν ἀμαρτημάτων, Λοκκ. Ἐρωτ.22 καθαρῶν ἀνείδους·

3) εἶμαι ἀηλλαγμένος : Γαλ.7,503 καθαρῶν πυρσῶν· 4) φρ. καθαρῶν γυνῶν εἶμαι διαυγῶν τὸν νοῦν, ἔγω διαυγῆ διανοίαν : Ἀριστφ. Βάτρ. 355· || ὁμ. εἶμαι καθορός περὶ τι : Πόλιθ.6,56,15 καθαρῶντα περὶ ταῦτα· 5) ρητ. ἐπὶ ἴσους, εἶμαι καθαρὸς ἀκριβῆς εἰς τὴν γλῶσσαν : Διον. Ἄλ. Λυσ.2 κατὰ τὸ καθαρῶν τὴν διάλεκτον οὕθειε . . αὐτὸν ὑπερεβάλετο· || νεώτ. τὸ θηλ. καθαρῶουσα ὡς οὐσ. βλλ.· || κ. ἐπὶ προσ., ἀηλλαγμένη ἰδιωματισμῶν γλῶσσαν : Ἡρωδιαν. 2,224· ὁμ. νεώτ. οἱ ὁπαδοὶ τῆς καθαρῶουσης βλλ.·

6) γραμμ. προηγουμένῳ ἐτέρου φωνήεντος, εἶμαι καθαρὸς : Ἀπολλ. Δύσι. Ἀντων.99,24, Θεοδῶσ. Καν.70H· || ὁμ. περιέχει καθαρὸν σὺλλαβὴν : Ἡρωδιαν.2,223, αὐτ.π. Εὐστ.1859,13, καθαρῶν μτγ. εἶμαι καθάριος βλλ.λ.ι, ἐν τῷ μέσ. : Ἄλεξ. Ἀφρ. Πρ.3,53· 2) καθαρῶν βλλ.3ι : Ἡρωδιαν.π. Χοιρῶδ. Θεο.1,232, Θεογινωστ. Καν.28.

καθαρίω μτγ. μον., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. -ιώ κῆμα τὴν καθαρὸν, ἀπαλλάσσω τοῦ ῥήπου : ΠΔ Ἐξ.29,36 καὶ καθαρῶε τὸν βυσιαστῆριαν καὶ ἀγίασεις αὐτὸ, ΚΔ Πράξ.10,15 ὁ ὁ θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοῖνον· || ὁμ. μέσ. μέλλ. -ιοῦμαι ἐπὶ τῶν ἐμμένων : Ἰνπ. Ἐπικ.43· 2) πάπ. σήβω. κοσμιῶν· 3) ὁμ. πάπ., νεώτ. κ. δημ. ἐκθῆσῶν, ἀποκόπῳ τὸς ἐπιδλαθεῖς κλάδους ἢ βλαστῶς : Πάπ. καθαρῶε περισταῖ βλαστήματα· 4) πάπ., νεώτ. κ. δημ. καθαρῶε, ἀπαλλάττω τὸν τόπον παντός ξένου, ἐπειστάκτου : Πάπ., -καθαρίω τὴν ὁδόν, - τὴν χώραν ἀπὸ τῶν ληστῶν· || νεώτ. κ. δημ. ἀπαλλάσσω τῶν ξένων ἢ ἐπιδλαθῶν οὐσιῶν : καθαρῶε τὰ χόρτα - τῆς φακῆς· 5) νεώτ. κ. δημ. ἐκλεπίω, ξεφλουδίω : καθαρῶε τὰ φάρια, τὸ ἀλάδι - τὸ ἀγγὺ· || κ. ἀμτβ. γίνομαι καθαρὸς, διαυγῆς, λευκὸς κττ. : καθαρῶε τὰ ρούχα - τὸ λάδι - τὸ κρασί· 6) μτφ. διασαρῶ, διευκρινῶ, ξεκαθαρίω : καθαρῶε μου τὸ λογαριασμό· || φρ. καθαρῶε τῆς θέσε σου | φρόντισε ἢ ἀπαλλαγῆς τῆς κατηγορίας ἢ δήλωσε ἀπεριφρόσας τὴν γυνῆν, τὰς προθέσεις σου· 7) καθαρῶε τὸ ζήτημα | διασαρῶναι τοῖ·

8) δημ. φονεύω, ξεκάνω, ξεπαστρεύω : τὰ ἀποσπάσματα ἐκαθάριον τοὺς ληστὰς· 9) ἐπὶ προσ., ἐξαγνίζω : ΠΔ Σοφ. Σειρ.38,10 καὶ ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας καθαρῶν καρδίαν, ΚΔ Καρινθ. 2,7,1 καθαρῶμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ· κ. παθ. : ΠΔ Ψαλμ.50,9 βσντιεῖς με ὑσθῶνφ καὶ καθαρῶσθήσεσθε, Καισαρ. Δαν. ἐν Σάθ. 3,76 φάτισον μου τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν καθάρησον· || εἰδ. καθαρῶε ἀπὸ ληπτῶν θεορῶν : ΚΔ Μισθ.8,2 καὶ ἰσοῦ λεπτῶς . . Κύριε, ἐάν θῆλῃς δῶνασθαι με καθαρῶε· 9) Ἐπιγρ. παθ. ἐπὶ σφαιρικήσ μετῆσῶς, ἐν ἀναφ. πρὸς αἱμορροούσαν : καθαρῶεστω ἀπὸ γυναικίος.

καθαρίως -ον κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ὄγρ. τοῦ καθάρειος βλλ. : || τὸ ὁδὸ. καθάρων ὡς ὄρησ. ἱατρικῶ· καθαρικῶν.

καθαρίως-εως (ἢ) πάπ. καθαρῶε βλλ. : καθάρηε τῶν ἀμαρτιῶν.

καθαρίωμα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καθαρῶειν βλλ. : τὰ ροχὰ σου θέλουν καθάρησιν, - τὸ καθάρησιν τῆς σὺλλῆς - τοῦ λογαριασμοῦ.

καθαρίσμος (ὁ) μτγ. μον., νεώτ. κ. δημ., ὄγρ. τῶν μτγ. τ. τοῦ καθαρμάς βλλ.λ.ι) : ΠΔ Ἐξ.29,36 καὶ τὸ μσχαρίων τῆς ἀμαρτίας ποιήσεις τὸ ἡμέφ

τοῦ καθαρῶε, ΚΔ Λοκκ.2,222 δετε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρῶε αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον Μωυσέως, Λοκκ. Ὀν.22· || μον. κ. νεώτ. καθάρησιν βλλ. : Βί. Ἀλεξ.337 ἐγὼ δ' αὐτὸς καθαρῶον ποῶν τῷ σφ. κοιτῶν, - καθαρῶε σκευῶν, - γιὰ τὸν καθαρῶε τοῦ σπιτιοῦ.

καθαριστήριον (τὸ) μτγ. νεώτ. κ. δημ. τόπος πρὸς καθαρῶε: Ἀρκοφ. ἐν λ. Κεχρῶν· || νεώτ. κ. δημ. τόπος ἔνθα καθαρῶεσιν, ἐργαστήριον καθαρῶε: ἔδωσα τὰ ροχὰ μου στὸ καθαρῶεστῆριον γιὰ καθάρησιν.

καθαριστήριον (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ῖστρια ὁ καθαρῶεων· || εἰδ. ὁ ἐπιμελούμενος τὸν καθαρῶεον οἰκίος, γραφεῖος κττ.

καθαριστός (ὁ) δημ. καθαρὸς, πολὺ καθαρὸς, καθάρησιν - ατος (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ κατὰ τὴν καθάρησιν, τὸν καθαρῶον ἀπορριπτόμενον, ἀπόδλημα· || εἰδ. κτ. πληθ. τὰ ἐκ τῶν θυσιασμάτων ἀκάθαρτα ὑπολείμματα : Αλοχ. Χο.98 καθάρησθ ὡς τῆς ἐκπέμψῃ· || ἐν εἰδ. σμ. ἡ μετὰ τὴν τῆξιν μεταλλικήσ οὐσίας ἀπομένουσα ἀκαθαρσία, σκωρία : Στράβ.3,2,8 ἐκ δὲ τὸ χρυσοῦ ἐφομένου καὶ καθαρῶενοῦ στυπτηρίωδε τινὶ γῆ τὸ καθάρησιν ἡλεκτρον εἶναι· 2) κακοῦργος πρὸς ἐξέλιξιν θανατούμενος ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐν λυφ. συμφορῶ. δημόσιασ βλλ.λ.5ι, ἄ. φσρμακὸς : Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ.454, Σχόλ. αὐτ. Ἰνπ.1133· || κτ. μτφ. ἀνάξιος, μηδαμινὸς ἀνθρώπος, φαῦλος, ἀπόρριμμα τῆς κοινωνίας : Ἀριστφ. Πλ.454 γρῶειν δὲ καὶ τολμάτων, ὡ καθάρησιν, ἐπ' αὐτοφώρῳ δεῖναι ὄρων· εἰλαμῆνω, Εὐπ.11,78 αἰρῶμενοι καθάρησιν στρατηγῶς, Δημ.578 καὶ πάντες εἰσι τοῦτω καθάρησιν καὶ πτωχῶ καὶ οὐδ' ἀνθρώποι, Αλοχιν.3,21ι, Μιχ. Ἀτταλῆν Σάθ.1,26 εἰ δὲ τῆς ἐξῶθεν τῶν ἐμῶν ἐντολῶν διαπράξεται ἰ. . ὡς καθάρησιν καὶ βδέλυγμα λογισθήσεται· 3) καθάρησιν, ἐξαγνισμός, καθαρῶεσιν πράξις, τελετή : Εὐρ. Ἰτ 1316 δόλια δ' ἦν καθάρησιν, αὐτ. Ἡρ.225 ποντῶν καθαρῶμάτων . . ἀμοιβός· 4) ὁ πρὸς τέλεισιν θυσίας ἀγνισθῆναι χάρος : Ἀριστφ. Ἀχ.44 πάριθ', ὡς ὄν ἐντὸς ἤτε τοῦ καθάρησιν.

καθαροματώδης -ους -ες ΕΜ ὁ εἰς τοὺς καθαρῶεους ἀνα-περόμενος.

καθαρομύζω κ. νεώτ. καλῶς ἀρμύζω, προσαρμύζω, προσάπτω : Εὐρ. Ἰνπ.771 βρόχον λευκῶ καθαρῶμύζουσα δεῖρα, αὐτ. Βάκχ.929· κ. παθ. : Ρῆσ.767 πλήκτρα . . ἐπὶ ζυγοῖς Ἰππῶν, καθάρησθ· || ὁμ. σμ. κ. μέσ. : Φιλ.1,342.

καθαρομύζω (ὁ) (καθαίρω) κ. νεώτ. καθαρῶε, ἐξαγνισμός, ἱλαστήριος, ἀγνιστική τελετή, θυσία : Ἡρ.7,197 καθαρῶον τῆς χῆρης ποιούμενων Ἀχαιῶν, Αλοχ. Χο.968 δεταν ἀφ' ἐστίας πᾶν ἐλαθῆ μύσος καθαρῶεσιν ἐτάν ἐλατηρίοις, Σοφ. ὈΤ 99, Εὐρ. Ἰτ 1332 ὡς ἀπόρρητον φλόγα θύουσα καὶ καθαρῶον ὄν μετῶχῶ, Πλάτ. Πολ.364Ε ἀγνιστετε καὶ καθαρῶοι ἀδικημάτων (ἀπὸ δόκημάτων)· || ἐν εἰδ. σμ. ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς ἀγνιστικῆς μυσήσεως εἰς τὰ Ἐλευσῖναι μυστήρια : Πλάτ. Φαιδ.69C, Δημ.3ι3 ἀγνιστάσ ἀπὸ τοῦ καθαρῶου· || ὡς τίτλος φῶδων ἀγνιστικῶν Ἐμπεδοκλέους καὶ Ἐπιμενίδου : Ἀθην.14,620D, Σουῖδ· 2) καθαρῶε, ἀποβολὴ ἀκαθαρῶων οὐσιῶν, ἐκκρίσις : Ἀριστφ. Ζι 587β,1, Πλούτ. Ἰθ.134D.

καθαρομύζω-εως (ἢ) μτγ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καθαρῶε, τελετή, ἀκριβῆς πρσαρμογή : Θεολ. Ἀριθμ.54.

καθαρομύζω-ος (η-ο) νεώτ. κ. δημ. ὁ καθαρῶε, γνήσιον ἔχον αἶμα | ἰδία ἐπὶ Ἰππῶν παραχθέντων ἐκ γονέων τῆς αὐτῆς γενεᾶς, οὐχὶ δὲ κατὰ διασταθμῶσιν, εὐγενῆς : Ἀραδικοὶ καθαρῶοι.

καθαρογλώσσημα -ατος (τὸ) νεώτ. λεκτική παι

διὰ συνισταμένη εἰς τὴν ἀκριθεῖ καὶ ἐπιτροχάδην προφορᾶν δυσκόλως προφερομένων λέξεων, δημ. γλωσσοδέτης Βλ.Λ.3).

καθαρογλωσσία (ἡ) νεώτ. τὸ εὐδιακριτῶς, κορθῶς ὁμιλεῖν.

καθαρογλωσσος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ καθαρός, εὐδιακριτῶς ὁμιλῶν.

καθαρογράφους-εως (ἡ) νεώτ., δημ.-η ἡ καθαρά, εὐανάγνωστος, ἀνευ διαγραφῶν, προσθηκῶν σύνταξις ἐγγράφου· 2) ἡ εἰς καθαρὸν ἀντιγραφή σχεδίου ἐγγράφου.

καθαρογράφος (ὁ,ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ καθαρός, εὐανάγνωστος γράφων.

καθαρογράφω-έω μιν. κ. νεώτ. γράφω καθαρός, εὐανάγνωστος· 'Ανοστ.Σιν.'Οδ.154B· || ἀντιγράφω εἰς καθαρὸν κ. παθ.: ἐδῶσα τὸ συμβόλαιον νὰ καθαρογραφηθῆ.

καθαροβλαίτες-ον μιν. ἐκκλ. ὁ καθαρός, ἀνεπιλήπτως διατιπόμενος, ὁ ἀμεμπτον βίον διδάγων· 'Αναστ.Σιν.'Οδ.242,3.

καθαρολογία (ἡ) νεώτ. ἡ χρῆσις, ἰδ. ἡ δόκιμος τῆς καθαρευούσης γλώσσης ἐν τῷ προφορικῷ ἢ γραπτῷ λόγῳ.

καθαρολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ χρώμενος τῇ καθαρευούσῃ ἐν τῷ προφορικῷ ἢ γραπτῷ λόγῳ, καθαρείων, καθαρευουσιάνος.

καθαρολογῶ-έω μιν. κ. νεώτ. ἀκριβολογῶ, ὁμιλῶ μετὰ σαφηνείας, ὁ κριθέας· Εὐστ.352,35· 2) νεώτ. χρησιμοποιοῦ τὴν καθαρεύουσαν ἐν τῷ προφορικῷ ἢ γραπτῷ λόγῳ.

καθαροποίησις-εως (ἡ) πᾶν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καθαροποιῶ βλ.λ.· || ἐν εἰδ. νομ. ἐν. ἐκκαθάρισις δι' ἀποπληρωμῆς ὀφειλομένων.

καθαροποιῶς-όν ὁ καθαρίζων, ἀποκαθαίρων· 'Αν.Βασασι.4,368.

καθαροποιῶ-έω μιν. καθαρίζω· Γαλ.11,683 καθαροποιεῖν ἔλκη· || ἐιδικῶτ. πτίσσω, ἀποφλοιοῦ· Σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.506· 2) πᾶν. ἐκκαθαρίζω λογαριασμόν, ἀποπληρῶ τὰ ὀφειλόμενα· ἰδ. δι' ἀποπληρωμῆς ὀφειλομένων ἀπαλλάσσω ἰδιοκτησίαν τῶν ἐνυποθηκῶν βαρῶν.

καθαροποιῶν (τὸ) κληροῖται, ἐν ᾧ πωλεῖται καθαρός, ἀνόθευτος οἶκος· 'Αν.Βασασι.3,78.

καθαρός-ά-ο(ν) κ. μον.νεώτ. κ. δημ.,δημ. θηλ.-ἡ ὁ ἀπληγμένος ρύπου, κηλίδων, ἀλέρωτος, παστρικός· 'Οδ.Ζ 61 καθαρά χροῖ εἶματ' ἔχοντα, 'Αρχιλ.12,Εὐρ.Κύκλ.562 ἰδοὺ καθαρὸν τὸ χεῖλος αἰ τριχῆς τῆ μου, ΚΔ Ματθ.27,59 καὶ λαδῶν τὸ σῶμα Ἰωσήφ ἐνετύλιξεν αὐτὸ συνδόνι καθαρῶ, -ροῦχα καθαρά, - χέρια καθαρά, - κορμὴ καθαρά, σκευὴ καθαρά· || κ. ἐπὶ ἄνθρ., ὁ ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα· καθαρὴ μαγειρία, - καθαρὸ γκαρόνι· οὕτω κ. μτ. προσδιορ.: 'Αριστλ.'Αρετ.1250b,28 καθαρός περὶ ἐσθῆτα, - καθαρός στίς δουλείες τὸν - στὸ φῶς του· 2) ἀπληγμένος παντός ἐμποδίου· ἐπὶ τόπου, ἀνοικτός, ἐλεύθερος, ἀναπεπταμένος· ἰλ.Θ 491 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκρῶν διεφαίνετο χῶρος, αὐτ.Ψ 61, Πινδ. Ο.ΙΙ(11),45 Ἄλτιν μὲν οὖν ἐν καθαρῷ διέκρινε (ἐν ἀνοικτῷ χώρῳ), Σοφ.ΟΚ 1575 κατεύχουμαι ἐν καθαρῷ βίαν, Πλάτ.Πολ.520D τὸν δὲ πολλῶν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ [εἰς τὸ ὑπαίθριον], Θεοκρ.26,5 ἐν καθαρῷ λειμώνι· κ. μτ. γεν.: 'Αρρ.'Αν.2,21,7 ἄνου δὲ καθαρὸν πεπλοῖτον τῶν προβόλων τὸ τελεχος· κ. ἐμπροθ.: Πάν.παρ.αδῶσω τὸν κληρον καθαρὸν ἀπὸ θρούου, καλῶμος, ἀγρῶστωες· || κ. μτφ. ἐν νομ. σμυ. ἐλεύθερος ἀπὸ πάσης ὑποχρέωσης, ἀπληγόμενος ἐμπραγμάτου βάρους· Πάν. παρ.εἰσοματὰς ἀρούρας καθαρὰς ἀπὸ δημοσίων τελεσμάτων, αὐτ. καθαρὸν ἀπὸ φεμιλῆς ἐπιθῆκης καὶ παντὸς διεγγυήματος δημοσίου· 3) κ. νεώτ. κ.

δημ. ἀγνός, ἀνόθευτος, ἀμιγής· 'Ηρ.2,40 ἄρτων καθαρῶν, αὐτ.4.166 χρυσὸν καθαρῶτατον, Ξεν. Οἰκ.8,18 σίτος καθαρός, Πάν. παρ.3 καθαρός, ἀδόλος, αὐτ. οἰδῆρος καθαρός· 4) κ. μτφ. γησίος, ἐλευθευτός κατογωγῆς ἀμιγής· Πινδ.Π 3,15 σπέρμα θεοῦ καθαρὸν, Εὐρ.ΐων 673 καθαρὰν γὰρ ἦν τις εἰς πόλιν πᾶση ξένος, Θουκυ.5,8 τῶν Ἀθηναίων ὅσοι ἐστράτευσε καθαρὸν ἐξήλασε τοῖς ἐκστρατεύουσιντες γήσαιο Ἀθηναῖοι πολῖται ἡσαν· πρὸβλ. δημ. βέρος Ἀθηναῖος· κ. ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἀμιγής, καθαρεύουσα· Διον.'Αλ.Δημ.5·

5) διαμυχῆς διαφανῆς ἀντιθ. τοῦ θολός, θολερός· 'Ηρ.4,53 (Βορυσθένης) βέει τε καθαρὸςκαρὸς θολεροῖσι, Εὐρ.'Ιπν.210 πῶς ἂν δροσεράς ἀπὸ κρηνίδος καθαρὸν ὕδατον πῶμ' ἀρυσαιμιν, Πλάτ.Φαῖδρ.229B καθαρὰ καὶ διαφανῆ ὕδατιο, ΚΔ 'Εδρ.10,22 ὕδατι καθαρῷ, - καθαρὸ γυαλί·

|| αἰθρίας, λαμπρός· Πινδ.Π 6,14 φάει . . καθαρῷ, αὐτ.9,90 μὴ με λιποὶ καθαρὸν φέγγος, Πλάτ. Φαῖδρ.239C οὐδ' ἐν ἡλίῳ καθαρῷ θεσπαιμένον, καθαρὸς οὐρανός, Σολωμ.Λουμπ.21,1 καθαρῶτατον ἤλιο ἐμπρομηνοῦσι | τῆς αἰγῆς τὸ δροσάτο ὕστερο ἀστέρι· 6) σαφής, εὐκρινής· 'Αριστλ.'Ακουστ.801b,28 καθαροὶ φωναί, - καθαρὸ ὁμιλίς, - καθαρὸ γέλιο [ἄ. καθαρίος]· κ. μτφ.: καθαρές κουβέντες [ἀπληγμένην ἀμφιβολίαν, διασταγματῶς συνήτησις, ἐξηγησίς]· || εἰδ. εὐανάγνωστος Πάν. χειρῶν φρασην γραφεῖν διδόνον καὶ καθαρὸν, - καθαρὸ γράμμα, - ἀντιγραφέ μου τὴν αἴτησιν σὺ καθαρὸ [νεώτ.: εἰς καθαρὸν]·

7) ἐν ἠθικῇ σμ. ἐλεύθερος παντός μιάσματος, ἀγνός, ἀμόλυκτος, ἐντριμος· 'Οδ.Χ 462 καθαρῷ θανάτῳ [περὶ τοῦ διὰ ζήφους θανάτου, θεωρούμενου ἐν ἔνπιμοι, κατ' ἀντιπαραβολὴν πρὸς τὸν δι' ἀγχνῆσι]· πρὸβλ. Φιλ.2,491, 'Οεογν.89 ἡ με φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, Αἰσχ.Εὐρ.313 τοὺς μὲν καθαρὰς χεῖρας προμεινοντας, αὐτ.'Ικ.654, Εὐρ. IT 1163 σὺ καθαρὰ μὲν τὰ θύματα ἡγεύσασθ' ἀναξ, ΚΔ Τιμ.2,222 μετὰ τῶν ἐπικαλούμενων τὸν Κύριον ἐκ καθαρὰς καρδίας· 8) κ. ἐπὶ ἄνθρ., ἐλεύθερος πάσης ἐνοχῆς, ἀθῶος, ἀγνός· Αἰσχ.Εὐρ. 474 ἰκέτης προσήλθεος καθαρῶς ἀδελθεῖς· κ.μτ. γεν. κ. ἐμπροθ.: 'Αντιφ.2,4,11 καθαρὸς ἐγκλημάτων, Πλάτ.Πολ.496E καθαροὶ ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίου ἔργων, αὐτ.Κροτ.403B, Δημ.1371|'Ορκοὶ ἀγιστεύω καὶ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἀγνή ἀπὸ τε τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρῶντων καὶ ἀπ' ἀνδρός συνουσίας, ΚΔ Πράξ.20,26 διὸ μαρτύρομαι ὅτι ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ὅτι καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ οἴματός πάντων, Διον.Κ 37,24· || κ. μτ. αἰτ. τοῦ κατὰ τι· 'Ηρ.1,35 ἀνήρ συμφορῆ ἐχόμενος καὶ οὐ καθαρὸς χεῖρας, Ἀνδοκ.1,95, Πλάτ.Νόμ. 864E μὴ καθαρὸς ἢ τὰς χεῖρας φόνου· 9) ἀκριβοῦς, σωστός· Δημ.303 ἂν καθαροὶ ὡςιν αἰ φήσοι [ἂν ὁ πολυγισμός εἶναι ἀκριβοῦς], -καθαρός λογαριασμός, καθαρὰ κέρδη [τὰ μετὰ τὴν ἀφαιρέσιν τῶν ἐξόδων ἀπομένοντο]· || φρ. ἡ καθαρά ἀλήθεια (τὸ νομοφισθητικῶς ἀληθές), -καθαρὴ ἀνοσιία [τὸ τελείως ἀνόητον]· 10) εἰδ. νεώτ. καθαροὶ 'Εδδομάς, δημ. Καθαρὴ Βδομάδα· κ. ἄλλ. ἡ Καθαρὴ ἢ πρώτη 'Εδδομάς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς· || ὅθ. κ. ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτῆς· Καθαρὰ Δευτέρα - Τρίτη - Τετάρτη κλν.

11) νεώτ. τὸ οὐδ. καθαρὸν ὅς οὐα, τὸ καθαρογραμμῶν ἀντιγραφοῦν προχειρῶν πρωτοτύπου ἐπιρρ.-ῶς, δημ. -ἄ βλ.λ.

καθαροτύκτος-ον μιν. ὁ ἀμέμπτος, μετὰ τελειότητος κατεσκευασμένος· Δαμασκ.1,2854C. **καθαρότης**-ητος (ἡ) κ. νεώτ., δημ.-ὄνη κ. -ὄνητα ἡ ἰδιότης τοῦ καθαροῦ, διαύγεια, αἰθρία, ἐλλειψίς ὀχλῶος, λαμπρότης· Πλάτ.Φαῖδρ.111B ἦπερ ἄρη τὸ ὕδατος ἀφῆστῆκε καὶ αἰθρῆ ἀέρος

πρός καθαυρότητα. Ἰνν.Κωικ.213 κ. ὀφθαλμῶν, - καθαυρός τῆς ἀτυμοφείρας - τοῦ ὀρίζοντος" || κ. μτφ. : ΠΔ Σοφ.Σαλ.7,24 πάσης γάρ κινήσεως κινητικώτερον σοφία, δίκηε δὲ καὶ χωρεῖ δια πάντων διὰ τὴν καθαυρότητα, Μηνοί.123 Ἐσπερ.ὁ τὴν ἀκτίνα τῆς θεαρχικωτάτης ἀγλῆς εἰσαδεξάμενος νοῦ καθαυρότητι, Ζερβ.Μοθ.Ζ 27 ἡ ἀντίληψις ἐγινε μὴ δυνατὴ καὶ ἡ σκέψις ἔλαβε καθαυρότητα καὶ διαυγείαν 2) τὸ διηγές, ἀνοθευτο : Βαθμὸς καθαυρότητος μετὰλλω. 3) μτφ. ἀγνότης, ἔλλειψις μιάσματος, μολύσματος, ἐν ἠθικῇ ἔνν. : Ἀριστέ.234 κ- φυγῆς, ΚΔ Ἐβρ.9,13 τοῦς κεκοινωμένους ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαυρότητα, Βίος Μακαρίου Πατριμοῦ ἐν Σάθ.3,509 διὰ τὴν τῆς παρθενίας καθαυρότητα" || κ. ἐπὶ πόλεως : Πλάτ.Νόμ.778C ἐπερκεῖσαι τε καὶ καθαυρότητος χάριν ἰδιὰ τὴν καλὴν ἀγύρωσιν καὶ τὸν ἐξαργισμὸν τῆς πόλεως" 4) ὁμ. ἐν ἠθικῇ ἔνν. ἀγνότης συνειδήσεως, χρυσότης, τιμιότης : Πολύβ.31,25,9 ἡ-περὶ τὰ χρήματα καθαυρότης Πάπ. πίστις καὶ καθαυρότης" || κ. ὡς τίτλος : Εὔσ. Βι.Κωνστ.3,61 ἡ σὴ καθαυρότης" 5) ἀγὼλ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λογοτεχνικῷ ὄφους, σαφήνεια εἰς τὴν ἐκφρασίαν τῶν νοημάτων, ἔλλειψις, ἀποφυγὴ τὴν περὶ τοῦ ἡ τοῦ σκοτεινοῦ, λιτότης : Σχόλ.Ἐρμολ.7,ΒΙW, - καθαυρότης ἐκφάσεως. **καθαυρουργεζίν** (τῷ) πᾶν. ἐν εἰδ. ἔνν. κλιβανος παρασκευάζων καθαυρόν, τέλειον ἄρτου. **καθαυρουργία** (ἡ) Ἐπιγρ. κ. πᾶν. καθαυρά, τελεία ἐργασία" 2) πᾶν. εἰδ. ἡ προπαρσκευῆ καθαυροῦ, ἐξ ἀνοθευτῶν ἀλευρωῶν ἄρτου. **καθαυρουργικός-ἡ-ὸν** μον. ὁ καθαυρός, τελείως εἰργασμένος : Γεωη.20,35 γύρεως ἰλεπτοῦ ἀλευροῦ καθαυρουργικῆς. **καθαυρουργός** (ὁ) πᾶν. ὁ παρασκευαστῆς καθαυροῦ, λευκοῦ ἄρτου : Πάπ. τὸ πλῆθος τῶν καθαυρουργῶν καὶ πλᾶκουτωπαῶν. **καθαυροῦστικός-η-ο** δημ. ὕποκορ. καθαυρός πως, ὀλίγων καθαυρός. **καθαυροφλοισθιστος** η-ο δημ. ποι. ἐπὶ ὑδάτων, ὁ καθαυρός, εὐκρινῶς ἀκούσμενος φλοισθον ἔχων : Σολμ.Ἰδὴ τοῦ Πετραρχη νερὰ καθαυροφλοισθιστὰ | γλυκυτότα καὶ κρῦα. **καθαυροχειρία** (ἡ) μον. τὸ τηρεῖν τὰς χεῖρας καθαυράς, ἀμόμους : Στοῦδ.Θεοδ.1,748 [ἐκδ.Μίρα]. **καθαυροχέλο** (τῷ) δημ. ὄνομ. τοῦ ἐγγέλειωσ τοῦ ἐχοντος μετρίως ἀνεπτυγμένον τὸ ρύχον. **καθαυρηγή** (ἡ) γλωσσ. βίαία ἀφαίρεσις, ἀρηγῆ. **καθαυρηπάζω** κ. μον. βιαίως ἀρηπάζω, λαμβάνω τι ἀνὰ χεῖρας : Εὔρ. Ἀνδρ.1122 τέχνη πασσάλων καθαυρηπάζας, Βι.Ἄλεξ.955 τραπέζας - καθαυρηπασαν ὡς δηλα" || μετὰ σπουδῆς λαμβάνω : Εὔρ. Ἀνδρ.813 ἐκ τε δεξιᾶς εἴθη καθαυρηπάζουσι" 2) οικειοποιῶμαι, σφειριζίζομαι, λεηλοῦμαι : Στράβ.16,2,37 κ- τὰ ἄλλοτρια. **καθαυρησος** (α) γ κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καθαυρίζων ἀπὸ ἐνοχῆς, μιάσματος, κακουργήματος, καθαυρτικός ἀγνιστικός, ὡς ἐπὶθ. θεῶν : Ἰρ.1,44 περιημεκτέων δὲ τῆ συμφορῆ δεινῶν ἐκάλεε μὲν Δία καθαυρσιον, Ἀριστλ.Κόσ.401α,23 κ. ἐπὶ τοῦ Βόσκου : Σοφ. Ἀντ.114, μολεῖν καθαυρσὸν ποδῖ.. || ὁ εἰς καθαυρτήριον θυσίαν ἀνήκων : Αἰσχ.Εὔμ. 449 αἵματος καθαυρσιου, αὐτ.Ἐπτ.680, Εὔρ. Ἰρ 937 τί θῦμα πρὶν κτανεῖν Εὔρυσθεῖα καθαυρσιον πῦρ, αὐτ.ΙΑ 1472 αἰθέσθω δὲ πῦρ προχόταις καθαυρ" 2) κ. μτ. γεν. ὁ καθαυρῶν, ἀγνίζων ἀπὸ τινος : Αἰσχ.Εὔμ.63 Ἰατρῶμαντις δ' ἐστὶ καὶ τερσασκόων καὶ τισιν ἄλλοις δωματίων καθαυρσιος, αὐτ.578 φόνου δὲ τοῦδ' ἄγω καθαυρσιος" || ὁμ. : Εὔρ. Ἰρ.923 ἱερὰ .. καθαυρσὶ οἰκῶν κ. ἀναφορ. πρὸς οἴκου" 3) τὸ οὐδ. καθαυρσιον | κτ. παρὰ.

τοῦ ἱερῶν) ὡς οὐς καθαυρτήριος, ἱλαστήριος θυσία : Ἰρ.1,35 καθαυρσιου εἰδέτο κρησῆα, Εὔρ.ΙΤ 1225 προὔθεμην ἐγὼ ξένοιαι καὶ θεᾶ καθαυρσῖα" || τὸ ἐξἱλαστικὸν θῦμα : Αἰσχίν.1,23 ἐπειδὴν τὸ καθαυρσιον περιενεχθῆ καὶ ὁ κήρυξ τὰς πατρὸς εὐχὰς εὔχεται" 4) ὁμ. τὸ οὐδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐς. (παραλειπ. τοῦ φάρμακον) φάρμακον ἐσωτερικῶς λαμβανόμενον πρὸς κένωσιν τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, καθαυρτικό : Ἄλεξ.Τραλλ. 1,15, Πάπ. 5) ὁμ. τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. καθαυρσῖα ἀκαθαυρσῖαι, ρῦποι : Γλώσσ. **καθαυρσιος-εως** (ἡ) Ἰκαθαίρω) κ. νεώτ. κ. δημ. (εἰδ. | ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καθαίρω βλ.κ., ὁ ἀπὸ ἐνοχῆς ἡ μιάσματος καθαυρσιος, ἀγνιστικός, ἐξἱλαστικός : Ἰρ.1,35 ἐστὶ θε παραρηψῖη ἡ καθαυρσιος ἰὸ τὸ τρόπος τοῦ ἐξἱλασμοῦ) | τοῖσι Λυδοῖσι καὶ τοῖσι Ἑλλησι, Πλάτ.Κρατ.405Α" || ἐν εἰδ. ἔνν. π. Πλάτ. ἡ λύτρωσις, ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος : Πλάτ.Φαῖδ.67C καθαυρσιος δὲ .. τὸ χωρίζειν ὅτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν" 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ δραματικῇ τέχνῃ, ἡ διὰ τῶν δραματισθηέντων ἐν τῇ τραγωδίᾳ παθημάτων τοῦ ἥρωος διέγευρις παρὰ τοῖς θεαταῖς ἀισθημάτων οἴκου καὶ ἔλευο : Ἀριστλ.Ποιητ.449b,28 | τραγωδία) δι' ἔλευο καὶ φόβου περαιννοῦσα τῶν τοιοῦτων παθημάτων καθαυρσιον, αὐτ.Πολιτ.1341b,38" 3) ἀποσαφήνισις, διευκρίνισις : Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,36W κ- φυσικῶν προβλημάτων" 4) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ξένων, περὶ τῶν οὐσιῶν : καθαυρσιος μετὰλλων" || εἰδ. Ἰατρ. ἡ ἀποβολὴ βλαβερῶν χυμῶν, περὶ τῶν οὐσιῶν, ἀπορριφθῶν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, κένωσις, φυσικὴ ἢ διὰ φαρμάκων : Ἰνν. Ἀφ.5,36, Πλάτ.Νόμ.628D ὡς εἰ κάμων σῶμα ἱατρικῆς καθάρσεως τυχὸν ἡγοῖτό τις ἄριστα πράττειν τότε, Ἀριστλ.Ζ1 572b,29 καθάρσεις καταρηγνῶν | ἡ ἐμμηνοῦς καθάρσεις τῶν γυναικῶν, αὐτ.574b,4 ἡ δ' ἐν τοῖς τόκοις καθαυρσιος .. Διμ.1260" 5) τὸ κλάδευμα τῶν δένδρων : Θεοφρ.ΦΑιτ.3,7,12' ὁ) εἰδ. ὁ καθαυρσιος, τὸ κοσκίνισμα τοῦ σίτου : Πάπ. ὁ ἐπὶ τῆς καθάρσεως τοῦ δημοσίου πυροῦ" 7) ὁ καθαυρσιος τῆς γῆς : Πάπ. καθ- τῶν ἀρουρῶν. **καθαυρτήρ-ῆρος** (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ καθαυρτής βλ.κ., καθαυρίζων, ἐξαγνίζων : Μαν.4,251' 2) νεώτ. μέσον, ὄργανον πρὸς καθαυρισμὸν, εἰδ. τεμάχιον λεπτοῦ σχοινοῦ φέρον εἰς τὸ ἄκρον στυπεῖον χρησιμοποιούμενον πρὸς καθαυρισμὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς κάννης τῶν δηλων. **καθαυρτήριος-ον** μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ πρὸς καθαυρῶν, ἐξαγνίζων γινόμενος ἡ ὑπάρχων : Διον. Ἄλ.Ρωμ.9,40 κ- θυσῖαι" || τὰ καθαυρτήρια θυσῖαι ἀγνιστικά : Πολυδ.1,32" 2) εἰδ. μον. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. καθαυρτήριον ὡς οὐς. τὸ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Διτ. Ἐκκλησιᾶς μέρος τοῦ μετὰ θάνατον κόσμου, ἐνθα αἱ ψυχὰ τῶν μετανοησάντων ἀμαρτανῶν ἐξαγνίζονται διὰ τοῦ καθαυρτήριου πυρὸς | purgatorium | πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν εἰς τὸν Παράδεισον. **καθαυρτῆρ-ου** ἰοί || (καθαίρω) ὁ καθαυρίζων, ἐξαγνίζων ἀπὸ ἐνοχῆς, μιάσματος : Ἰνν.ἱερ.Νόσθ.1' || κ. μτ. γεν. : Σοφ. Ἠλ.70 σοῦ γὰρ ἐρχομαι δίκη καθαυρτῆς πρὸς θεῶν ὠρμημένους, αὐτ.ἀπ.34 στρατοῦ καθαυρτῆς, Ἀριστφ.Σφ.1043 τοῖονδ' εὐρόνητος ἀλεξῆκακον τῆς χώρας τῆσδε καθαυρτῆν, Πλάτ.Σοφ.231ε. **καθαυρτῆρ-ου** (ὁ) |2| νεώτ. ζωολ. γένος ἀρπασκτικῶν πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν γοπιθῶν. **καθαυρτικός-ἡ-ὸν** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν καθαυρσιν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα, τὴν ἰκανότητα νὰ καθαυρίζω, νὰ ἐξαγνίζω, ἀγνιστικός : Πλάτ.Τιμ.60D τὸ μὲν ἔλαιον καὶ γῆς

καθαριστικὸν γένος, Ἀριστλ. Πολιτ. 1342a, 15 ὁμοίως δὲ καὶ τὰ μέλη τὰ καθαριστικὰ παρέχει γάραν ἀβλαβῆ τοῖς ὄνθρωποις, Ἱεροκλ. Χρ. Ἐπ. 2, 422M κ. ἀρετοί. || ἡ καθαριστικὴ (ἐνν. τέχνη) : Πλάτ. Σοφ. 231B. 2) ὁ καθαρίζων, ἀποβάλλων τὰ ἀπαρρήσιμα, μτ. γεν. : Κέβ. Πίναξ. 14 κ. ῥυλαριῶν. 3) ὁδ. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἑσωτερικόν, διὰ κένωσης, καθαρισμὸν τοῦ σώματος : Ἰνπ. Γυν. 1, 74, Πλουτ. 299F φάρμακον καθαριστικόν, Διοσκ. 5, 66 κ. οἶνος. 4) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. καθαριστικόν (ν) [κτ. παρόλ. τοῦ φάρμακον] ὡς οὐσ. φάρμακον διδόμενον ἑσωτερικῶς πρὸς κένωσιν τοῦ στομάχου καὶ τοῦ ἐντέρου, καθάρσιον : Ἰνπ. Ἀγμ. 24, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 8, 480.

καθαριστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον καθαριστικόν βλ. λ.), ἀγνιστικῶς : Μαρτίν. Πρόκλ. 19, καθαρίστρια (ἡ) σχόλ. θηλ. τοῦ καθαριστικῶς : Σχολ. Πινδ. Π 3, 139.

καθαριστρὸν (τὸ) μον. τὸ πρὸς κάθαρσιν, ἀγνισμὸν χρησιμοποιοῦμενον; καθαριστρὸν μέσον, τρόπος ἐξέλασμοῦ : Τζέτ. Ἐξή. 1, 126, 2.

καθαρύλλω-ον κωμ. ὑποκορ. τοῦ καθαρός, ὀλίγον, κάπως καθαρός, καθοροῦστικός : Πλάτ. Κωμ. 86 ἄρτους πριάμενος μὴ τῶν καθαυρῶν.

καθαρόφθαλμος ἐπίρρ. κωμ. καθαρώς πως, κάπως καθαρά : Κρατίν. Νεότ. 27.

καθαρώδης-ους-ες διαυγής, εὐκρινής, λαμπρός : Ἰνπ. Ἐπιθ. 5, 99 καθαρώδεις ὄμμα (δ. γρ. κωρώδης).

καθαρός ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. -ά κατὰ τρόπον καθαρὸν βλ. λ., ἀνευ οὐλοδότητος ρήπου, μιάσματος : κ. μτφ. : Ὑμν. Ἀπόλλ. 121, Ἡολοδ. Ἐργ. 337 κἀδ δύναμιν δ' ἔρδαιν ἰέρ' ὀθανάτοισι θεοῖσιν ἀγνώς καὶ καθαρός. 2) τιμῆς, δικαίας, ἠθικῆς : Θεογν. 198 ἠρήμα δ' ὁ μὲν διόσθεν καὶ σὺν δίκη ἀνδρὶ γένεται καὶ καθαρός, Πλάτ. Φαιδ. 108C ἡ δὲ καθαρώς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθοῦσα, Δημ. 127. 3) ἀμύγας : Ἡρ. 1, 147 ἔστωσαν δὲ καὶ οἱ καθαρῶς γεγονότες Ἰωνες, -ὸ καθαρώς ἐλληνικός πληθυσμός τῆς Δωδεκανήσου. 4) σαφούς : Ἀριστοφ. Σφ. 631 οὐδῶποθ' οὕτως καθαρῶς οὐδένας ἠκούσαμεν οὐδέ ξυνητῶς λέγοντος, Πλάτ. Φαιδ. 661, Ἰσοκρ. 5, 4 μηδὲ τὴν λέξιν ἐπισινεῖν ὡς ἀκριβῶς καὶ καθαρώς ἔχουσαν. || νεώτ. κ. δημ. : φρ. δημ. καθαρά καὶ ἑξάστερα. || ἐμφανώς : Ἀλογν. Ἐπιστ. 12, 6 καὶ γὰρ ὁ συνέκρυπτον αὐτοὶ πρότερον, ἐκ μέσου γενομένων ἀναφαίνεται καθαρῶς, - ἐξεδηλωθῆ καθαρώτατα ἢ ἀποδοκιμασία του. 5) ολοκληρωτικῶς, καθ' ὀλοκληρίαν : Ἀριστοφ. Σφ. 591, Φιλολ. Ὀργ. 71W καθαρῶς τις ὦν ἀργήτος. || ἀποκριστικῶς, ἐντελῶς : Δίων Κ 36, 25 καθαρῶς ἐς ἐφίθους τελεῖν.

καθαυαίνω μτγν. τ. τοῦ καταυαίνω πρβλ. καταξηραίνω : Λυκόφρ. 39, 7, Λουκ. Ἐρωτ. 12.

καθαυτός ἐπίρρ. δημ. κ. καθαυτός κ. καθ(ε)αυτός (παντοῦ ἐν συνεκφ. μτ. οὔσ. ἢ ἐπιθ.) κυριολεκτικῶς, κατ' ἐξοχὴν, γνησίως, ἀναμφισβητήτως : αὐτὸ πού ἐπιχειρεῖ εἶναι καθαυτὸ πρέλα, - εἶναι καθαυτοῦ μαλαματένιο (γνησίως), εἶναι καθαυτοῦ ἡλίθιος.

καθαφίς-εως (ἡ) μτγν. ἢ μετὰ τὴν λουαίν τριθλ, μάλαξιν τοῦ σώματος : Ἀγαθιν. π. Ὀρειθ. 10, 7, 18 ἄχι πολλὰς καθάφεις.

κάθε ἤσ. κ. ἐπίδοξ.

κάθε δημ. κ. κάθα ἀκ. ἐπιμεριστ. ἄντων. [ἐκ τοῦ καθ' ἕνα] συνεκφ. μετ' οὔσ. ἕκαστος, καθείς, πᾶς : Ἐρωτόκρ. 4, 1115 δὲν ἡμπορεῖ ὁ Ῥωτόκριτος νᾶ 'ναί σὲ κάθε τόνο, ὁ τραγ. κάθε κορφή καὶ φλάμινον, κάθε κλαδί καὶ κλέφτης, παρομ. κάθε τόπος καὶ ζῶκονί κάθε μαχαλάς καὶ τάξη (ὑφίσταται κατὰ τόπους διαφορά ἠθῶν καὶ ἐθίμων), - κάθε ἀφέντης εἶν' καὶ δοῦλος (ἢ εἶχει ἀ-

φένθη), - κάθε καρυδιάς καρύδι [οὐλοδότησε ποιοῦ διωρόπος], Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 6, 22 τὴν καρδιά κάθε νιού | θά δολώνουμαι, Γρυν. Σκ. Τερρ. 46, 11 καὶ κάθε τῆς φωλιά κ' ἀπὸ ἕνα ταίρι τῆς καρυδιάς. 2) μτ. οἴτ. ἀντὶ τῆς προθ. ἀνά : κάθε τρεῖς ὥρες νᾶ παίρνῃς τὸ γιαιρικό σου, - κάθε δυό-τρεις μῆνες λαθαίνουμε γράμμα του. || φρ. κάθε φορά ἐκτάστοτε, - κάθε τόσο (ἐπίτοτε) κάθε λίγο καὶ λιγάκι συχνότατα : κάθε λίγο καὶ λιγάκι δημιουργεῖ ἐπεισόδια μετὰ τοὺς δικούς του. 3) ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἀναφορ. πού ὁσάκις : κάθε πού τὸν πιάσουν τὰ νεβρά του, χαλαρὸν τὸν κόσμο ἀπ' τῆς φωνῆς, - κάθε πού νυχτῶνει, - κάθε πού γαληνεύει ἡ θάλασσα.

καθεζοῦμαι-τομαι (ἔδρα) μτγν. ἀντὶ καθήμαι : Ψλουκ. 77, 4.

καθεζοῦμαι (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ ἐφ' ὃ καθή-ται πς, ἔδρα, κάθισμα, ἐδώλιον : Ἡρόδ. 1, 1ατρ. π. Ὀρειθ. 6, 25, 1, ΚΔ Ματθ. 2, 12 καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψεν καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλοῦντων τὰς περιστράς, Ἡρωδιαν. Ἰστ. 2, 3, 7, Πάπ. καθέδρα σὺν ὑποπόδιον. || εἶδ. θρα-νίου, ἐδώλιον κωπηλάτου : Πολυδ. 1, 21, 2. || εἶδ. καθέδρα ἀφορευτικόν : Θεοδώρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 1, 14 εἰσῆλθεν εἰς καθέδρας ὡς διὰ χρῆσιν τῆς γαστράς. 2) ἐνήθ, κοίτη : Ξεν. Κυν. 4, 4 καθέδρα τοῦ λογῶ. 3) τὸ ὀπισθα, ἐφ' ὃν καθίθουμαι, ἔδρα βλ. λ. 171 : Ἰνπ. Ἐντ. Παθ. 47, Πολυδ. 2, 184. 4) εἶδ. βράσις κίονος : Στραβ. 17, 1, 46. 5) καθιστικὴ θέσις, στάσις, τρόπος καθίσματος, ἀτάσεως : Ἀριστλ. Κατ. 6β, 11, αὐτ. ΕΜ 689b, 21, Πλουτ. Ἡθ. 45C καθέδρα τῆς τιμῆς ἀβρυπτος καὶ ἀκλίνης ἐν ὀρθῶ σχήματι καὶ πρόσθελφεις αὐτῶ τῶ λέγοντι καὶ τάξις ἐνεργῶ προσοχῆς. 6) τὸ ἐν ἀργία, σχολή καθήσθαι, ἀπραξία : Θουκ. 2, 18 ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατός τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρα εἶχεν, Πλουτ. Κῶμ. 28 καθέδρα καὶ σχολή. 7) ἔδρα διδασκάλου : ΚΔ Ματθ. 23, 2 ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, Ἐπιγρ. ἐπὶ τῆς καθέδρας σοφιστῆς. 8) νεώτ. φρ. ἀπὸ καθέδρας εἰς τόνον ἐξωματικόν, αὐθεντικόν : ὀμιλεῖ - ἀποφαίνεται ἀπὸ καθέδρας. 9) ἔδρα ἐπισκοπικῆς ἀρχῆς, πόλις ἐνθα διαμένει, ὑπάρχει ἐπίσκοπος : Κλημῆσις 36A, Σέργ. Μισρ. ἐν Σ 463, 407 εἶπε πατριάρχικους θρόνους, εἶπε ἀρχιεπισκοπικὸν καθέδρας. 9) συνεδρία, συνέλευσις : Σύνοδ. Νικαίας 2, 808B.

καθεζοῦμαι (τὸ) πάπ. ὑπακορ. τοῦ καθέδρα, μικρὸν ἐδώλιον.

καθεζοῦμαι-ῆ-όν νεώτ. ὁ εἰς ἐπισκοπικὴν ἔδραν ἀνήκων, μητροπολιτικός : καθεδρικός νός. καθεδρικός-αν μτγν. ὁ ἀναφερόμενος ἀρμόζων εἰς καθέδραν : Ἀντυλλ. π. Ὀρειθ. 9, 16, 4 καθέδριον σχῆμα, Ἀέτ. 15, 5. || κ. ἐπὶ προσ., ὁ εἰς καθέδραν κατακεκλιμένος : αὐτ. 25, 22 καθέδριον σχηματίζων τὸν πάστορα. 2) καθιστικῶς, ἀρανήεις : Σωρ. 1, 27 καθέδριος βίος. 3) τὸ οὐδ. καθέδριον ὡς οὔσ. μικρὰ καθέδρα : αὐτ. 1, 106.

καθεζοῦμαι-ῆ-όν γλωσσ. ὁ διὰ καθεδρῶν, ἐδώλιον ἐφωδιασμένον : Γλωσσ. κ. καρρῖον.

καθεζοῦμαι κ. μων., παρστ. ἐκαθεζόμενη, ποι. καθεζομένη (Ὀδ. 1417, Ἀισχ. Ἐυμ. 6), μέλλ. καθεζοῦμαι, μτγν. καθεζοῦμαι (Διογ. Λ 2, 721 κ. καθεσθήσομαι (ΓΔ Λευθ. 12, 5), μτγ. ὄρ. καθεσθῆεις (Παυσ. 9, 34) ἀποθ. καθίζω, τοποθετῶ ἐμαυτὸν εἰς θέσιν, στάσιν καθήμενον, κάθουμαι : Ἰλ. Α 360 καὶ ῥα πόρθει' αὐτοῖο καθεζέτω, αὐτ. Κ 202, Ὀδ. Α 372 ἠδὲν δ' ὄγορήνδε καθεζόμεθα κίοντες πάντες, αὐτ. 1417, Ἀισχ. Πρ. 231 τὸν πατρόν ἐς θρόνον καθέζει', Σοφ. Τρ. 918 καθέζει' ἐν μέσοισιν ἐθνατρίοις, Πρόδρ. 2, 256 καθέζομαι στήν τράπεζαν καὶ παλαμῦδον βλέπω. || εἶδ. κατα-

λαμβάνω ἔδραν προεδρικήν: Αἰσχίν.373 οὐ λαχόντες προεδραῖναι, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς καθιζόμενοι: ὁμ. ΚΔ Ματθ.26.55 πρὸς ὕμης ἐκαθεζόμεν διδασκῶν || εἶδ. καθίω ὡς ἱκέτης: Εὐρ. Ἡρακλ.33 ἱκέται καθιζόμεθα θωμίω θεῶν, Θουκ.370' 2) ἀναπαύομαι, μένω ἐν ἡσυχίᾳ, ἀργία, σχολή: Ὁδ.Κ 378 ἡσυχ' οὕτως, Ὁδυσεύ, κατ' ἀρ' ἔξαι ἴσος ἀνούθω ..: 3) στρατοπεδεῖω: Θουκ.2,18.

καθίσιατο ἐπ. γ' πληθ. παρατ. τοῦ κάθημαι ἀντί ἐκάθητο.

καθίσιαρται ἀφροσ. παθ. παρακ. εἶναι ὑπὸ τῆς μοίρας ὠρισμένον, ἰδίως ἐπὶ ἀπεικταίων συμδάντων, εἶναι γραμμένον ἀπὸ τῆς μοίρας: Πλάτ. Α-λέξ.52 πάλαι καθισιαρμένων τούτων, Λουκ. Ἐρωτ. 19 βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστῳ καθισιαρται, Ἄρρ. Ἐπικτ.2,6,10.

καθίσιαρνωμι κ. μον. νεώτ. καθισιαρνώ κ. καθισιαρνω (κ. μτγν.: Λουκ. Ἐρωτ.39), ἀφρο. καθισιαρθεῖα, ἐγγλωσίω, περιορίζω ἐν τινι χώρῳ, φυλοκίω, κλεινω μέσα: Ὁδ.Κ 238 αὐτίκ' ἔπειτα βρόδῳ πεπληγυῖα κατὰ συμφασίν ἐέργνω (κτ. τῆσιν), Εὐρ. Βάκχ.618 πρὸς φάτνας .. οὐ καθισιαρθεῖ ἡμᾶς ἄγων, Ἀριστοφ.Σφ.70 τὸν πατέρα .. ἐνδόν καθισιαρθεῖς, Πλάτ.Θεαιτ.197 Ε,Ξεν. Ἑλλ.3,2,3, Δημ.258 κτλ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθισιαρθεῖς τηρεῖ, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάβ.3,270 πάντας εἰς τὴν δημοσίαν φυλακὴν ἀπήγαγον πρῶτον καθισιαρθεῖσας || ἐν σπανίᾳ χρ. κ. ἐπὶ πραγμ., φυλοσσω τι κεκλεισμένον: Ἀνάκ.3 καθισιαρθεῖα χρυσὸν ἐν δ' αἰῶσι: πρδλ. Ἀριστοφ.Νεωφ.75' 2) μτφ. περιορίζω: Πλάτ. Γοργ.461D τὴν μακρολογίαν .. ἢ καθισιαρθεῖς.

καθισιαρθεῖς-εως (ἡ) μτγν. ἀτ. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καθισιαρῶ, ἐγγλωσίω, περιορισμός ἐν τινι χώρῳ, φυλοκίωσις: Πλάτ. Ἡθ.366D κάθησις εἰς τὴν σοφίαν, Ἀριστοφ. Λόγ.48(24),53, Αἰλ.Ζ115,27, Παυσ.Χρ.Μηλ.51 οὕτως εἶχεν ἐλευθερωθῆ .. τὴν ἐπαύριον εὐθύς τῆς καθισιαρθεῖς.

καθισιαρθεῖς (ἡ) μτγν., μον., νεώτ., δημ. κ. καθένας, γεν. καθένοιο, θηλ. καθένη, δημ.κ. ια, οὐδ. καθέν, δημ. καθένη, ἀντί τοῦ καθ' εἰς, εἰς ἕκαστον (χωριστά, ἢ μετὰ τὸν ἄλλον): ΠΔ 3,5,34 ὁ καθεῖς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὀπεκρέων, ΚΔ Μάρκ.14,19 οἱ δὲ ἤσαντο λυπεσθαί καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς | ἴ.χρ. εἰς καθ' εἰς |, Χρον.Μορ.5580f καὶ τὸν καθέναν ἔβαλεν πρὸς τὴν οὐσίαν τὴν εἶχεν, ὁ καθεῖς μὲ τὴν σφίρον τοῦ θά ἱκανοποιηθῆ. - καθένας μὲ τὸν πόνο του, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 72,17 καθένας στὰ σκοτάδια μόνος' 2) πᾶς τις οἰοσθήποτε: δὲν εἶναι δουλεύει τοῦ καθένος, - αὐτὸ ὁ καθένος τὸ καταλαβαίνει, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 78,3 ἐγὼ παῦ ἀλλὰ | στή φτώχεια, στὸν καμῶ παιδεύομαι, | μὰ καθεμὰ | χαρὰ καὶ δύναμη ὄνειρευομαι || ὁθ. μτφ. κοινός, εὐτελής: δὲν εἶναι ὁ καθένας (εἶναι σημαντικὸν πρόσωπον).

καθίσιασιν γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ καθίημι.

καθισιασίων (τὸ) Ἡσ. «εἶδος φιλήματος».

καθέκαστα (τὰ) νεώτ. κ. δημ. ἐκ τῆς ἐπιρρ. πρὸς καθ' ἕκαστα αἰ λεπτομυρεῖαι, αἰ σχετικῶς πρὸς ἐν ὄνον: διηγῆσο μοι τὰ καθέκαστα, πρδλ. ἕκαστος βι.

καθέκαστα (ἡ) νεώτ., δημ. καρέκλα κ. καρέγλα κάθισμα, ἔδρα μετ' ἐρείσιων, ἀνευ δὲ βραχιόνων, δι' ἐν ἄτομον.

καθεκαστοῖσιον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς καθέκων, κορεκλάδιον.

καθεκαστοῖσι (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν καθέκων.

καθεκαστοῖς (ἡ) νεώτ. ὁ κατασκευαστῆς καθέκων, κορεκλάς.

καθεκαστοῖσας (α)-ον μτγν. ἐκούσιος: ΠΔ Ἄριθμ. 154 ἰδ.ἀνάγν. ἀντί καθ' ἐκούσιον.

καθέκτης (ὁ) |κατέχω| μον. κ. νεώτ. ὀρίζοντιος θύρα ἐπὶ θαπέσου κλειουσα τὴν κατάθασιν, εἶδος καταπικτῆς, κλαβανή: Γεωπ.14,6,6.

καθεκτικὸς-ή-ὄν (κατέχω) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα, τὴν ἱκανότητα καὶ κατέχη τι, να συγκρατῆ: Ἀριστοφ.Τοπ.125b,18 ἡ μνήμη ἔξει καθεκτικὴ ὑπολήφωσ, Γαλ.1,654 καθεκτικὴ δύναμις || ὁθ. τὸ καθεκτικὸν ὡς οὐσ. ἡ ἱκανότης τοῦ κατέχειν, συγκρατεῖν: Ἀρτεμίδ.Ταρσ.2,14.

καθεκτικὸν ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον καθεκτικὸν βλ.λ.: Μαρῖν.Πρόκλ.5 κ- ἔχειν τῶν μαθημάτων.

καθεκτικός-ή-ὄν (κατέχω) ὁ δεκτικὸς ἐμποδισμού, ἀναχατῖσως, συγκρατήσεως: Δημ.515 θρασὺς καὶ βραχυρὸς οὐδὲ καθεκτός, Πλάτ.Ποιμ.66' || δεκτικὸς κατοχῆς: αὐτ.Βροῦτ.47 τὸν πραγματῶν οὐκέτι πολλοὺς ὄντων καθεκτῶν || φρ. ἐν τῷ καθεκτῷ ἐν περιορισμῷ, ἀποχὴ ἀπὸ τῆς: Φιλῶστρ.Εικ.2,6' 2) κατεχόμενος, ἡρπαγμένος ὑπὸ τῆς: Κόρινθ.Λυρ.Συλληλ.1,28 κλοῦπητι χαλεπήθω.

καθεκτικός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον καθεκτικὸν βλ.λ., δεκτικὸν περιορισμοῦ: Φιλῶστρ.Ἡρ.10,5.

καθεκτίσω, ἰων. κατεκτίσω τυλίσω διὰ τινος, περιόδω, περιτυλίγω: Ἡρ.2,86 λούσαντες τὸν νεκρὸν κατεκτίσασου πᾶν αὐτὰθ τὸ σῶμα σινδόνος δυσσίνας τελαμῶσι, αὐτ.7,181. Μάξ.Τόρ. 36,2 σώματα σπαργάνωσι καθεκτίσαντες' κ. παθ.: αὐτ.7,76 τὰς δὲ κνήμας ἀσπίσι φοινικέοισι κατεκτίσασου, Ἰνν.Ἀρθρ.5 κατεκτίχθαι ταινίη, Γαλ.Χρ.Μορ.4,9 ἐπίοσι. - καθεκτικῶν 2) σύρω, τραβῶ, ἐπὶ ἐροπετῶν: Εὐνάβ.Ἰστ.207D συνέσφιγγεν ἅπαντα καθεκτίτων ἐς τὴν ἑσάτου χεῖαν.

καθεκτοῦμαι-όμοι πληροῦμαι ἐλκῶν, γεμίζω ἀπὸ ἐλκῆ: Ἰνν.Ἐπιδ.7,11 χεῖλα καθεκτωμένα' || τραυματίζομαι, πληγῶνομαι: Ἰνν.Ἐπιδ.7,11, Ἀριστοφ.Ζ1 ὄζλα,20 καὶ λάμια ἐμπροσθοσα καὶ καθεκτοῖσασα.

καθεκτικῆρ-ήρος (ὁ) νεώτ. ἀνατομ. ἐπὶ μῶν τοῦ σώματος, ὁ διὰ τῆς συστολῆς τοῦ ἐλκῶν ῥὸς τὰ κατωὶ τὸ ἐφ' οὐ προσφύεται μῆριον: καθεκτικῆρ τῆς κίτω γνάθου, - καθεκτικῆρ τοῦ ορθαλοῦ - τοῦ κίτω βλεφάρου.

καθεκτικὸς-ή-ὄν μον. ὄν δύναται νὰ καθεκτίσῃ, να καταρρίφῃ τις: Πισιδ.Γ' Ἐξαμ.6,687.

καθεκτικῶσις-εως (ἡ) νεώτ. καθεκτικωμός βλ.λ., ἡ κατάθιβασιν πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν.

καθεκτικωμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ καθεκτικεῖν, ἡ ἐκ τοῦ ναυπηγείου ἔλκυσις νεοτεύκτου πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν, ἄ. καθολικῆ: Μοσχί. π. Ἀθῆν. 5,207Α' 2) κατολισθησις, καθίς(η)σις: Μαρκελλίν. Ἰατρ.293.

καθεκτικῆρ-ήρος (ὁ) νεώτ. καθεκτικῆρ βλ.λ.

καθέλω |ἐλω| κ. νεώτ., μέλλ. καθέλω | Ἀριστοφ.Βάτρ.139B ἐν εἰδ. σμ. βλ. κατ.2) κ. καθεκτίσω (τοῦ ἐλκῶν, Λουκ.Θε.Δ 2,1), ἀφρο. καθεκτίκωσα (τοῦ ἐλκῶν), παρακ. καθεκτίκωσα, παθ. καθέλωμαι, ἀφρο. καθεκτίκωσθην (τοῦ ἐλκῶν), παρακ. καθεκτίκωσαι, μτχ. καθεκτίκωσμένος σύρω κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω, καταθίβασιν, ἐκτενω κάτω' || ἰδ. κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίου, συνήθ. μτ. τοῦ ναῦν - ναός, τριήρης-εις, πλοῖον-α, - στόλον, - ναυτικόν, ρίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνεργῶς καθεκτίσασιν, καθέλωσις: Εὐρ.Ἑλ.153f Σιδωνίαν ναῦν ποιωτόληρον καθεκτίκωσεν, Ἀριστοφ.Ἀχ.544.

Θουκ.2,93 καθεκτίσασαν .. τοῦ νεωρίου ..

τεσσαράκοντα ναῦς, Πλάτ.Νόμ.706D κ. παθ.: Ἡρ.7,100 τῶν ναῦν καθεκτίκωσασιν ἐς θάλασσαν, Θουκ.6,50 εἰ τι ναυτικόν ἐστι καθεκτίκωσμένον' σπαν. τὸ ἐνεργ. κ. ἀπολ.: Φιλῶδ.Μουσ. 15Κ' 2) εἶδ. ἐπὶ ζυγοῦ, ζυγαριῆς, σύρω, κάμνω

ναὶ καταθῶ ὁ ἔπρωτος τῶν δίσκων πρὸς τὰ κάτω: Ἀριστοφ.Βάτρ.139B ζῆτι τὴν βραμυστάμων,

ὁ τι σοι καθέλξει' || 58. μφ. υπερβάλλω πιν-
 ῶ, ὑπερτερώ : Γολλ.19,190 (ἡ τροφή) τοῖς λοι-
 ποῖς . . . Ἰσοθνεεὶ καὶ καθέλκει τὰ πάντα 3) ὄμ.
 μφ. ἀσκῶν ἐπιβόλην, πλεον. παρασύμα, ἀνογκά-
 ζω εἰς τι : Λιβάν.Λόγ.15,29 καθέλκειν εἰς φιλαν-
 θρωπῶν, Πάντ. 4) παθ. ἐπὶ πραγμ. ἀπλοῦμαι,
 ἐκτείνωμαι : Στράβ.8,6,22 σκέλη δὲ καθέλκυσται
 ἐκτεταθέν τῆς ὀδοῦ [ἐπὶ τευχούσῃ] || μφ.
 ἐπιτείνωμαι, ἐνισχύομαι : Πλωτίν.2,9,2 τὸ χεῖρον . .
 καθέλκυσθὲν συνεφέλικύσασθαι τὸ μέσον 5)
 ρηματ.π. καθελκυσμός, νεώτ. κ. καθέλκυσσις.
καθέλωσις-εως [ἡ] μγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
 καθελκῶσαι : Ἀντιγ.Κορ.187 [κτ. διδρθ].
κάθεμα-ατος [τὸ] [καθίμη] μγν. κ. νεώτ. τὸ
 πρὸς τὰ κάτω ἀφειμένον, ὄρυμος, περιδέραιον :
 Πλδ Ἡσ.3,19 καὶ ἀφελεὶ κύριος τὴν δόξαν τοῦ
 ἱματισμοῦ αὐτῶν, τὰ ἐμπλόκια . . καὶ τοῦς μνι-
 σκούσας, καὶ τὸ κάθεμα, ἄ. καθήμα. 2) νεώτ.
 ναυτ. τὸ ἔκταμα βλ.λ.), τὸ μύκιο ἀλύσεως, πε-
 πονητισμένης ἀγκύρας, τὸ κολοῦμα.
κάθεμα ἐπ. α' πληθ. ἄορ. β' τοῦ καθίμη.
κάθενας [ὸ] μον. κ. δημ. καθείσι βλ.λ.
καθεξῆς ἐπίφρ., μγν., μον. νεώτ. κ. δημ., ποι.
 μγν. ἐν τμ. κατὰ θ' ἐξείσι Γ' Ὀππ.Κυν.3,59, ἐν συν-
 εχεῖα κατόπιν, κατὰ συνέχειαν, ἐπομένως, ἐν ἡ
 σμ. τὸ συνηθέστ. π. μγν. ἐφεξῆς βλ.λ. : Πλούτ.
 Ἡθ.Δί5κ, Αἰκ.Π1 8,7, Ἐπιγρ. 2) κατ' ἀκολου-
 θίαν, ἐπιδοσῶσθε : ΚΑ Λοικ.1,3 εἶδοτε κάμοι πα-
 ρακολαυθηκῶτι ἀνωθεν πᾶσιν ἀκριδῶς, καθεξῆς
 σοι γράφαί 3) μον. νεώτ. κ. δημ. ὁμοιοτρό-
 πως, ὁμοίως, κατὰ τὸν ἴδιον ἢ περιῶν τὸν ἴδιον
 ὄρυμον : Πρῶδος.2,534 καὶ καθεξῆς τοὺς ἀπαντας
 ὁμοίως παραγγέλλαι, ἐν κωμ. φρ. (νεώτ. δημ.)
 ὕδριστ. βρωμερό, πονηρό, μαρὰ καὶ καθεξῆς :
 || νεώτ. δημ. ἐν φρ. καὶ οὕτως καθεξῆς ἐν συ-
 νοπρωγραφίᾳ κ. α(θ). κ. 4) δημ. κατὰ τὸ μέ-
 λον, εἰς τὸ ἐξῆς : καθεξῆς νὰ μάθης νὰ φυλάξω-
 σαι τοὺς καταγεγραφοῦς.
κάθεξις-εως [ἡ] [κατέχω] κατοχή, διατήρησις :
 Θεοκ.3,47 καὶ τοῦτο πολλὰ ἔμφωρῶτερον ἡ-
 γοῦμαι ἐς τὴν καθέξιν τῆς ἀρχῆς, Πλούτ.Ἡθ.
 968κ. 2) ἐπισχεσις, ἀνοχήσις, περιορισμός,
 συγκρατησις : Ἀριστλ.Ἡθ.δ.1,223β,20 καθέξις τοῦ
 θυμοῦ, αὐτ. Ὑπν.4,56α,16 καθέξις τοῦ πνεύματος 3)
 ἐπισχετική, συγκρατητική ἰκανότης, ἰδιότης,
 δυνατότης : Ἀρετ. Ὁξ.Νοῦσ.1,4.
καθέλω μέλλ. τοῦ κατέχω βλ.λ.
καθεορτάζωμαι μγν. γενικῶς ἑορτάζωμαι :
 Θεοφύλ.Σ 201,7 [ἐκδ.Βόνν].
κάθερμα-ατος [τὸ], κτ. πληθ. καθέρματα ἔρμα-
 τα βλ.λ.2), ὄφαλοι : Ἀνακρ.2,12.
καθέρπω, ἄορ. α' καθέρπησα καταβαίνω, κα-
 τέρχομαι ὁλονε σαρμόνεος : Σοφ.ἀπ 89 ἀπ' ὀρ-
 θίων πᾶσιν καθέρπηεν ἔλαφος, Ἀριστφ.Βάτρ.
 129 καθέρπησόν νυν ἐς Κεραμεικόν || κ. μφ. :
 Ξεν.Συμπλ.4,73 παρὰ τὰ ὦτα . . τοὺλας καθέρπει.
κάθε προστ. ἄορ. β' τοῦ καθίμη.
κάθεσαι ἄορφ. ἄορ. α' τοῦ καθίζω.
κάθεσαν Ἡσ. «καθέθηναι. Αἰολείξ».
καθέσιμον [τὸ] Ἐπιγρ. [κτ. παρὰ τὸ ἀργύριον]
 χρηματικὴ χρησιμὰ δι' ἐγκατάστασιν τῶν βουλευ-
 τῶν : Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐδωκε τῇ βουλῇ καθέσιμον
 δραχμῶν ἑξακοσίας.
κάθεσις-εως [ἡ] [καθίμη] ἡ πρὸς τὰ κάτω
 φορά, κάθασσις, καθάσσις : Ἀριστλ.Μετ.356α,11,
 Ἐπικ.Ἐπιστ.2,47Υ κ-νεφους εἰς τοὺς κάτω τό-
 πους. 2) ἡ πρὸς τὰ κάτω ἀφίσις, καταθίθα-
 σις, πτώσις : Διογ.Λ1,109 κάθεισις τῆς κόμης 3)
 ἐν εἰδ. σμ. ἡ ἀπὸ σκηνῆς παρασείσις, δι-
 δασκαλία δράματος : Σχολ.Ἀριστφ.Βάτρ.1060,
 αὐτ.Λυσ.1096.
καθεσπερίς ἐπίφρ. δημ. καθ' ἑκάστην ἐσπέ-

ραν, κάθε βράδυ : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1,85 ἀπὸ ἀφει-
 νίας τοῦ κάλεμα καθεσπερίς να γίνω.
κάθεσαν ἄορ. α' τοῦ καθίζω.
καθεστηκός ἐπίφρ. ἐκ τῆς μτχ. παρακ. τοῦ
 καθίστημι, ἡσύκως, εὐτόκως : Ἀριστλ.Πολιτ.1340β,3.
καθεστηῶ μέλλ. γ' τοῦ καθίστημι, ἀμθ. σμ.
καθεστηρίον [τὸ] πᾶν. διαμονητήριον, ξενῶν
 μοναστήριον.
καθεστίασις-εως [ἡ] Ἐπιγρ. δημοσία ἐστίασις :
 Ἐπιγρ. Βιωτ.
καθεστικός-ή-όν νεώτ. καθιστικός βλ.λ., ὁ
 ἀγαπῶν τὸ καθῆσθαι, ὁ ἐλόχιστα κινούμενος.
καθεστῶς-ῶτος-ῶσα-ῶς συγκοκομμ. τ. μτχ. πα-
 ρακ. τοῦ καθίστημι βλ.λ. 2) εἰδ. νεώτ. κ. δημ.
 τὸ οὐδ. καθεστῶσις [τὸ] ὡς οὐσ. ἡ ἐν τινι χώρα
 ἰσχύουσα ἐν τῷ παρόντι πολιτικῇ τάξει, κατὰ-
 στασις, τὰ ὑπάρχον πολιτεῖμα : ἔγκλημα κατὰ
 τοῦ καθεστῶτος (ἀπόπειρα ἀνατροπῆς τοῦ ἰσχύ-
 οντος πολιτείας), - ἀστικόν - σοσιαλιστικόν -
 φεουδαρχικόν καθεστῶν.
καθεστωτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων,
 ἀναφερόμενος εἰς τὸ καθεστῶς βλ.λ., τὴν ἰσχύου-
 σαν πολιτικῶν κατὰστασιν : καθεστωτικὸν ἀγώ-
 νες, - καθεστωτικὸν ζήτημα.
καθεῶ μέλλ. τοῦ καθίζω βλ.λ. : Εὐπ.12,11D.
καθετή [ἡ] δημ. κ. καθητή ἀπλοῦν ἀλειπτικὸν ἐρ-
 γαλεῖον συγκοκομμ. ἐκ συνήθως ἡμιστοῦ σφρον-
 τος εἰς τὸ ἄκρον ἀγκίστρον καὶ ὀλίγον ἀνωθεν
 τούτου μολύβδινον βάρος χρίσιμον πρὸς ἔρμα-
 σμὸν καὶ καταθίβειν τὸ ἀγκίστρον.
καθετήρ-ηρος [ὸ] [καθίμη] κ. νεώτ. πᾶν τὸ ἐμ-
 βαλλόμενον, εἰδ. μοτὸς ἐπὶ ἔλικους πῆθερος : Ἰππ.
 Γυν.2,157, π.Γαλλ.19,107 καθητήρ στρεφῶ μοσσίω
 [κῶδ. Ἰππ.καθετήριω] 2) κ. νεώτ. χειρουργ.
 ἐργαλεῖον εἰσαγόμενον ἐντὸς φυσιολογικοῦ σω-
 λῆνος ἢ κοιλότητος πρὸς ἐξέταση, ἰδίως δὲ
 σωλῆν πρὸς κένωνσιν τῆς οὐροδόχου κύστεως :
 Γαλλ.1,59, Σωρ.2,59 3) ἀλειπτικὴ ὀρμιά : Ἀρτε-
 μίδ.Ταρσ.14 4) κάθεμο, εἶδος ὄρυμου, περι-
 δέραιον Παιδύ. ἐ εἶδος ὄρυμου, τρεῖς ὄπισθ
 ὀφθαλμοῦς ἰδίου κρεμαστοῦς ἔχοντος : Νι-
 κοστρ.33 5) νεώτ. γεωτρίπονον.
καθετηρίαζω νεώτ. λατρ. πνεργῶ καθη-
 ρισασιν βλ.λ., ἐμβόλλω καθητήρα 2) γεωλ.χρη-
 σιμοποιῶ καθητήρα βλ.λ.3) ἐντὸς ἑδαφολογικῆν
 ἐξέταση, μελέτην ἑδαφικῶν στρωμάτων.
καθετηρίασις-εως [ἡ] νεώτ. λατρ. ἡ εἰσαγω-
 γὴ καθητήρος βλ.λ.2) ἐντὸς φυσιολογικοῦ σωλῆνος
 τοῦ σώματος πρὸς ἐξέταση ἢ ἐξαγωγήν ὑγροῦ.
καθετηρίασμός [ὸ], νεώτ. λατρ. ἡ καθητηρίασις.
καθετηρίδιον [τὸ] Ἐπιγρ. ὑποκορ. τὸ καθε-
 τῆρ βλ.λ.4), μικρὸν ἢ εὐτελὲς περιδέραιον.
καθετηρίζω μγν. λατρ. χρησιμοποιῶ καθε-
 τήρα βλ.λ., καθητηρίαζω : Ὁρειδ.ἀπ.64.
καθετηρίον [τὸ] καθητήρ βλ.λ.1), μοτὸς ἐπὶ ἑλ-
 λους ἐπιπέθεμος : Ἰππ.Γυν.2,157 μοστίος ὡμολινῶ
 καθητήριω || κ. ὡς ἐπίθ. : Ἀρετ. Ὁξ.Νοῦσ.2,9
 τὸ ὄργανον τὸ καθητήριον.
καθετηρισμός [ὸ] μγν. λατρ. ἐμβολή, εἰσα-
 γωγὴ τοῦ καθητήρος βλ.λ.2) : Ροῦφ.π. Αετ.11,27.
καθέτης [ὸ] μγν. εἶδος καταρρακτῆς θύρας :
 Σχολ.Εὐρ.Φοῖν.114 2) βολή : Αἰν.Τακτ.32,6.
καθετικός-ή-όν οχόλ. ὁ κάτω ἀφειμένος,
 κῆβτος : Σχολ.Ἀριστ 881.
καθετικός ἐπίφρ. μον. κατὰ κάθετον διεῶ-
 θυνον : Εὐστ Πον.155,45.
καθετοιμάζω μγν. ἐτοιμάζω τελείως : Πα-
 χυμ.Γ 2,58β,16 [ἐκδ.Βόνν].
καθετομέτρον [τὸ] νεώτ. ὄργανον ἐν χρ. πρὸς
 μέτροσιν μικρῶν κατακορῶν ἀποστάσεων.
κάθετος η(ο)ν [καθίμη] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
 πρὸς τὰ κάτω ἀφειμένος, ὁ κατακορῶσως κ-

μάμενος : Ἀριστλ.Μηχ.857b.28 κ- πρὸς τὴν γῆν
 || ἐν τῇ γεωμ., ὁ ἔχων διεύθυνσιν τοιαύτην, ὥστε
 νὰ σχηματισθῇ μετ' ἄλλου ὀρθὸν γωνίαν : κάθετα
 ἐπίπεδα, - κάθετος τοῦ, - κάθετος εὐθεία
 2) ὅθ. ἡ κάθετος ὡς οὐσ. γκτ. παρὰλ. τοῦ
 γραμμῆ) : Τιμ.Λοκρ.98B τριγώνω διχα ταταμένω
 καθετὸν ἀπὸ τὰς κορυφὰς ἐπὶ τὴν βάσιν, Ἀριστλ.
 Μετ.373a.11, Ἐπιγρ.π.Πλούτ.Αιρ.15 πρὸς τὴν κάθετον
 δ' ἑμετρήθη, - κάθετος ἐπὶ τὴν βάσιν τρι-
 γώνου - ἐπὶ ἐπίπεδου, || κατὰ κάθετον ἡ
 πρὸς κάθετον καθετὸς : Φιλ.Μηχ.Βελον.69.22,
 Ἡλιόδ.Χειρ.π. Ὀρειθ.49.131, Πλούτ. Ἡθ.938A.
 3) ὄμ. ἡ κάθετος ὡς οὐσ. εἰδος ἀλιευτικῆς ὁρ-
 μῆς, καθετὴ : Ὀππ.Αλ.377.138, Ἀνπι.Σιδ.ἐκ.ΑΠ
 7.637 τριχίνης καθετοῦ (δ.γρ. κῶδ. καθετῆ)
 4) ὁ κάθετος Φῶτ. κ σημαίνει δὲ βροῦν τὴν κα-
 θεόμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ βυσίαν τῷ Ποσει-
 δῶνι : Λυσ.ἀπ.227S ἐπίρρ. νεῶτ. -ως, δημ. -α.
καθεύδω κ. μον. κ. νεῶτ., ἰων. κατεῦδα, παρτα.
 καθεύδων ἱ.λ.Α.611 κ. καθηῦδον (Πλάτ.Συμπ.
 217D) κ. ἐκάθευδον ἱ.λυσ.1131, μέλλ. καθευδήσω,
 ἀορ. ἐκάθευδσα, ἀπαρρ. καθευδήσαι ἱ.Πην.Ἐντ.
 Παθ.12), παρακ. καθηῦδσα, κοιμῶμαι, ἀντιθ.
 ἀγρυπνῶ, ἐγρηγορῶ : ἱ.λ.Α.611 ἐνθα καθεῦδ' ἀνα-
 δάσ, παρὰ δὲ χρουσόβρονος Ἡρη, Ὀδ.Ζ1 ὡς ὁ
 μὲν ἐνθα καθεῦδε πολυτάλας Δίος Ὀδυσσεύς ὄν-
 νη καὶ καμάτω ἀρήνητος, Θέων.471, Αλσγλ.Χ.
 881 καθεύδουσιν μάτην ἄκραντα βάζω, Πλάτ.
 Παίδρ.231E οὐτε νυκτὸς δύναται καθεύδειν οὐτε
 μεθ' ἡμέραν, Ἀνπιφάν.187.6 μαλακῶς κ., ΚΔ
 Ματθ.26.40 καὶ ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ
 εὐρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας 2) συνεκδ. ἐπὶ
 ἐραστῶν, κατακλίνομαι, πλαγιάζω : Ὀδ.Θ.313 ἴνα
 τῶνε καθεύδουτον ἐν φιλότῃ εἰς ἐμὰ δέμνια
 βάντες 3) ὄμ. γεν. διερχομαι τὴν νύκτα :
 Ἀνδοκ.1.45 τὴν δὲ βουλήν ἐπ' ἀκρόπολιν ἰέναι
 κἀκεῖ καθεύδειν 4) εἰδ. ἐπὶ νεκρῶν, κοιμῶ-
 μαι τὸν ὄντων τοῦ θανάτου : Βίαν.1.71 καλὸς νέ-
 κης οἷα καθεύδων, ΠΔ Ψαλυ.8718816 καθεύδον-
 τες ἐν τάφῳ, ΚΔ Θεσσα.5.10 5) μτφ. κ. νεῶτ.
 διατελῶ ἀργός, ἀπρακτὸς : Αλσγ.Αγ.1537 οὐ κα-
 θεύδουσιν χερὶ, Πλάτ.Πολ.404A ἡ οὐχ ὄρθος ἐπὶ
 καθεύδουσι τὰ τὸν βίον | διερχονται τὴν ζωὴν ἐν
 ἀργίᾳ, Ἀριστλ.ἩΝικ.1157b.8, Πλούτ.Πομπ.15, Βι.
 Ἀλεξ.3564 ἔσται Δαρειὸς ἐκπλαγῆς ἐπὶ τῷ γε-
 γασσῆτι, | ἐκάθευδε λυπομένους σὺν τοῖς αὐτοῦ
 σατραπίαις, - ἐνὸς περὶ ἡμῶν ἐντείνεται ὁ πολε-
 μικός ὄργασμός, ἡμεῖς καθεύδομεν μακαρίως
 6) ὄμ. ἐπὶ προγμ., παύσαι ἐκδηλούμενος, ἀφίεμαι
 ἀρχηγοποιήτος, ἀνεύρηγτος : Εὐρ.Φοιν.634 ἐλ-
 πίδες δ' οὐπὼ καθεύδουσα, Πλάτ.Νόμ.771D κα-
 θεύδου ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τέλη, Πλούτ.
 Ἀγρο.30 τοὺς νόμους ἐάν καθεύδειν.
καθεύδωρα-ατος ἱ.τῷ μτγν. ἐφεύρεσις : ΠΔ
 Σοφ.Συρ.32135,10112) καθεύρεμα χερσῶν (ἰθ. ἀντι
 καθ' εὐρεμα).
καθευρασιλογῶ-έω μτγν. ὀριλὸς εὐλόγητος,
 μετὰ πειθούς, μετ' ἐπιχειρημάτων : Πολύβ.12.25κ.9.
καθευρισκῶ εὐρίσκω, ἀνακαλύπτω : Λοκκ.Ἰκ.
 68 παῖ ποῖ καθεῦρω κλεινὸν Ἰκίουπον φίλοι
 κ. ποθ. : Σοφ.Ἀντ.395 καθευρέθη κοσμοῦσα
 | διορθ. καθρηρέθη.
καθευρῶθας-ον ὁ καλὸς βεβρασαμένος : Ἰνπ.Γυν.2,
 110, Ἀχαπ.7, Διοκλ.ἀπ.139 | κῶδ. κάτεφθος |.
καθέχει Ἐπιγρ. ἀντι κατέχει.
καθεχρονίω ἐπίρρ. δημ. καθ' ἕκαστον ἔτος, σὲ
 κάθε χρονιά πρβλ. καθεβραδίς, κοθεσπερίς :
 Ζερβ.Μαθ.Ζ 134 ὁ μεγάλος ποταμός, ἔφερνε κά-
 θεχρονίως γόνιμα χιμάτα καὶ πλούσια νερά σ'
 ἐκείνην ἐκεῖ μονάχα τὴ χώρα.
καθευφής-οός-ές μτγν. κάθεφθος βλ., καλο-
 φημένος : Νικ.Ἀλεξ.536.

καθεύφθεις-εως ἱ.η καλὴ βράσις, τελεία ἐφθσις :
 Ἰνπ.Διαίτ.242, Διδδ. Σ 1.40.
καθευφῶμαι ὄμοι ἐμπαίζω, λοιδοροῦμαι, πει-
 ράζω, μτ. γεν. : Ὀδ.Τ.372 ὡς σέθεν ἀπὶ κύνες αἴ-
 δε καθευφῶνται.
καθέφω, μέλλ. -εφῶσα βράζω καλῶς, τελείως :
 Δισκ.Ἀλεξ.6, Πλούτ. Ἡθ.555B || παθ. ξεροαίνο-
 μαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἐπὶ φυτῶν : Θεάφρ.Φ17.5,2
 || ὄμ. κ. ἐπὶ πρσα. ὕψιστατοι ἐντονον τὴν ἐπί-
 δρασιν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, φήνομαι στὸν
 ἡλιο : Λοκκ. Ὀν. 3 θέρους ὥρα θερμότητῶ ἡλίῳ
 .. καθευφίσθαι 2) μτφ. πρᾶδνω, ἡσυχάζω :
 Ξεν.Ἰνπ.9.6 3) κωμ. χωνεύω : Ἀριστφ.Βάτρ.795
 ταχὺ γούν καθεφάσ τάργυριον.
κάθη ἄττ. β' ἐν. ἐνεστ. ἀντι κάθησαι.
καθηγεμονία ἱ.η) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ καθη-
 γεμόνος, ἡγεσία, τὸ εἶσοι ἐπὶ κεφαλῆς, ἀρχηγία :
 Φιλῶδ.Εὐσ.76, Ἐπιγρ.
καθηγεμονιῶ-άω μον. ἡγοῦμαι ἄνος, ἔχω
 ἀπόλυτον ἀρχήν, ἐξουσίαν ἐπὶ τινος : Στουδ.Θεοδ.
 1449 | ἐκδ.Μι1) καθηγεμονιώτερος ὡνπερ ἐξουσι-
 ἀζουσι μαναστηρίων.
καθηγεμών-ονος ἱ.δὲ κ. μον. κ. νεῶτ. ὀδηγός,
 ἡγεμών : Ἡρ.7.128 κ. τῆς ὁδοῦ 2) εἰδ. πλεθ-
 γός : Πολύβ.4.40.8 3) ἀρχηγός, ἐξουσιαστής,
 ἡγήτωρ : αὐτ.7.14.4 Ἀράτω καθηγεμόνι χρῆσάμε-
 νος περὶ τῶν ὄλων || κ. νεῶτ. διδάσκαλος,
 καθηγητής : Πλούτ.Δίων | κ. τῆς ἀρετῆς ἰόδηγῶν
 εἰς τὴν ἀρετήν, Ἀναστάσι.Γάρβιος ἐν Σάθ.3.432
 Θεοφιλος .. ὁ καὶ τοῦτο καὶ πολλῶν ἄλλων
 καθηγεμών 4) ὡς τίτλος, ἐπωνυμία θεῶν :
 Πλούτ.Θησ.18 Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι,
 Ἐπιγρ. Διόνυσος καθηγεμών, - τῷ εὐεργετίδι καὶ
 καθηγεμόνι τὰς πόλεις.
καθηγεσία ἱ.η) νεῶτ. κ. δημ. τὸ ὄξισμα, τὸ
 ἔργον, ἡ ἰδιότης τοῦ καθηγητοῦ : Διατριβὴ ἐπὶ
 καθηγεσιῶν 2) τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ
 διατελεῖ τις καθηγητής.
καθηγησις-εως ἱ.η) μτγν. ἡγεσία, ὀδηγία : Ἀσκλ.
 Τακτ.12.11 αὶ τοῦ τακτικῶ καθηγησις.
καθηγητήρ-ῆρος ἱ.δὲ μτγν. ὄμορ, ὄμορ, καθαγητήρ,
 θηλ. -ἡτερα ὀδηγός, Ἐπιγρ. κ. καλεῦθω 2) δι-
 δάσκαλος, καθηγητής : Ὀρφ.Ἰγμ.76.6,Μαν.2.300.
καθηγητής ἱ.δὲ κ. μον. νεῶτ. κ. δημ. καθηγητήρ,
 ὀδηγός, καθηγεμών βλ.η) : Νομῆμ.π. Ἀθῆν.7.313D
 2) ὁ διδάσκων, διδάσκαλος : Φιλῶδ. Ὀρυ.43W,
 ΚΔ Ματθ.23.10 μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί, εἰς γὰρ
 ὄμων ἔστιν καθηγητής, ὁ Χριστός || ὁ κατ'
 ἐπάγγελμα διδάσκων τὰ γράμματα : Πλούτ. Ἡθ.70B
 ὁ δ' ἡμέτερος καθηγητῆς Ἀμυώνιος, Πάν., Και-
 σάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3.97 σοφώτατε .. καθηγητὰ
 καὶ διδάσκαλα 3) νεῶτ. κ. δημ. ἐν εἰδ. ἐνν. ὁ
 ἐν πανεπιστημίῳ, ἀνωτέρα ἐπαγγελματικῇ σχολῇ
 ἡ ἐν σχολείῳ τῆς μέσης ἐκπαίδευσως διδά-
 σκων : καθηγητῆς τῆς Νομικῆς Σχολῆς, - τῶν γαλ-
 λικῶν - τῆς γεωπονικῆς σχολῆς || κτ. ἐπέκτ.
 πᾶς ὁ διδάσκων τὴ μετὰ κύρους, εἰδημοσύνης :
 κ- τῆς Ἰππασίας - τοῦ χοροῦ - τῆς μουσικῆς
 3) μτφ. ἰκαγός, δεξιός, εἰδηγῶν εἰς τὴ, εὐδοκίμως
 ἐπιθεσόμενος, εἰραν. συνθ. λεγῶμ. : καθηγητῆς
 στά χαρτί, - στά χορδῶ - στά φέματα, - κάνει
 τὸν καθηγητὴν ἐπὶ πολιτικῆς ζητήματα.
καθηγητικός-ή-ον μτγν. κ. νεῶτ. ἰκαγός τῶ ὀδηγῆ
 εἰς τὴ, νὰ ἡγήται, ὀδηγητικός, μτ. γεν. : Γαλ.Φιλ. Ἰστ.
 16.19 2) νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς
 τοὺς καθηγητὰς βλ.λ.2), ὁ τοῦ καθηγητοῦ : ὑπάρ-
 χουν κενὰ δύο καθηγητικὰ θέσεις εἰς τὴν ἰα-
 τρικὴν σχολήν, - ὑψίστατοι καθηγητικὸς πληθω-
 ρισμός, - ἀξίσις τῶν καθηγητικῶν μισθῶν.
καθηγοῦμαι-έομαι κ. μον., ἰων. κατηγοῦμαι
 προηγούμενος δεικνύω τὸν δρόμον, χρησιμεύω ὡς
 ὀδηγός, ἡγητῶν μπροστὰ : Ἡρ.6.135 Πάριος δὲ

πυθόμενοι, ὡς ἡ ὑποζάκορος τῶν θεῶν Τιμῷ Μιλτιάδῃ κατηγήσατο, αὐτ.4,125 ὃ δὲ ἐκ τῆς Νευρίδος ἐς τὴν σφετέρην κατηγήσαντο τοῖσι Πέρσῃσι, αὐτ.9,104 ἄλλας τε κατηγόμενοι σφι ὁδοῦ· ἄπολ.· αὐτ.9,40, Θουκ.6,4 Ὑδάωνος βασιλέως Σικελοῦ παραδόντος τὴν χώραν καὶ καθηγουμένου, Πλάτ.Ἐπιστ.321B οὐ καθηγοῦ, ἔπομαι δ' ἐγώ· 2) γεν. ὑποδεικνύω, δείχνω, μτ. αἰτ. πράγμ.· Ἦρ.7,183 τὸ δὲ ἔρμα σφι κατηγήσατο ἐόν ἐν πόρῳ μάλιστα Πάυρων Σκύριος, Ξεν.Ἀν.7,8,10, Πλάτ.Ἐσαίτ.200F ὁ τὸν ποταμὸν καθηγοῦμενος ἰσοδεικνύων τὸ διαβατὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ· 3) ἄρω, ἡγοῦμαι πινος, μτ. γεν.· Πλούτ.Κάμ.15 κατηγήσατο τῆς εἰς Ἴταλιαν στρατείας, αὐτ.Θου.35· || ὁμ. μτ. γεν. ὄρχηται πινος, ἀρχίζω κατὰ Πλάτ.Συμπ.199I· καὶ μὴν . . . κακῶς μοι ἐδόξατο καθηγασσάσθαι τοῦ λόγου, αὐτ.Ἀρχ.183C 4) εἰσάγω, καθιδύω τι· Ἦρ.2,56 ἐκ δὲ τούτου χρηστῆριον κατηγήσατο, αὐτ.7,8α' οὐτ' αὐτὸς κατηγήσατο νόμον τόνδε ἐν ὀμίῃ τιθείη 5) μτ. γεν. προσ., εἶμαι διδάσκαλος, καθηγητής πινος· Στράβ.14,5,14 Κάισαρος καθηγήσατο, Διον.Ἀλ.Ἰσαί.1· || κ. ἀπολ.· Φιλῶδ.Πορρ.21O.

καθηγουμεναι (ἡ) μτγν. κ. μον. τὸ ὀξίωμα τοῦ καθηγουμένου, ἡγουμεναι μόνῃς· Νεῖλ.433C.

καθηγουμένος (ὁ) μον. κ. νεώτ., θηλ. ἡομένης ἡγοῦμενος μόνῃς· Καισάρ Δαπ. ἐν Σάβ.3,41 Γερασίου Βλάχου τοῦ Κρητῆ, ἀέβδ αὐ καὶ καθηγουμένου τῆς μόνῃς τοῦ μεγάλου Γεωργίου Σκαλωτοῦ· πρβλ. καθηγοῦμαι.

καθηδύνω μτγν. κ. νεώτ. ἡδύνω, κάμνω τι γλυκῶ, γλυκύτερον, γλυκαίνω· Μάξ.Τύρ.27 ὁ μὲλιττα κ- τὸ πόμα· κ. παθ.· Ἀθην.4,14O καὶ ζωμῶν τινα καθηδυσμένον περιτῶν 2) κ. νεώτ. προκαλῶ ἡδονῆν, τέρψην εἰς τινα, εὐφραίνω· Εὐνάπ.Β Σοφ.458B· || κ. μέσ. καθηδύνομαι εἰς τι εὐχαριστοῦμαι, ἡδονίζομαι· Καλλιγ.Θάν.Βλ.30 καθηδυσμένους εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ταυτην.

καθηδυναθεια (ἡ) Ἦσ. «τὴν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν».

καθηδυναθεῖω-έω εἰς ἡδονὰς ἀσωτεῦω, καταδασπῶ εἰς ὑπερβολικὴν πολυτέλειαν, μτβ.· Ξεν.Ἀν.1,3,3 δαρεικὸς οὖς ἐγώ λαδῶν οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοί, ἀλλ' οὐδὲ καθηδυνθῆσα, Διον.Ἀλ.Ρωμ.20,8, Πλούτ.Ἀντ.28 τὸν χρόνον καθ-, Λουκ.Νεκρ.Δ 12,6 τοῦς τοῦ πολέμου καιροῦς κ-· κ. ἀπολ.· Φιλ.2,106, Ἀλκίφρ.1,21.

καθηκι (τὸ) ὄημ. ἐσφ. φρ. ἀντὶ καθοικί βλλ.

καθηκον (τὸ) κ. μον., νεώτ. κ. ὄημ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ ρ. καθήκω ὡς οὐα-, ὅτι ἐκαστῶ καθήκει, ἀναλογεῖ· Θεόφρ.Πθ.46 2) κ. μον., νεώτ. κ. ὄημ. ὅτι ὑπὸ τῷ θεῷ ἢ ἀνθρωπίνου νόμου, τῆς ἠθικῆς ἢ τῆς εὐγενεῖας ἐπιβάλλεται· Μέν.575 ποιεῖν τὸ καθήκον, Διογ.Λ 7,103, -δὲν ἔκαμε τὸ καθήκον τῶν ἀπάναντι τῶν γονέων του, -ἀνθρώπου τοῦ καθήκοντος, -εἶχε καθήκον τὸ ἀντισταθῆ -νὰ ὑποκίφῃ -νὰ ὑποστρίψῃ τοὺς δικούς του· || κ. κτ. πληθ. τὰ καθήκοντα (ἐνν. πράγματα) αἱ ὑπὸ τῶν παρουσῶν συνθηκῶν ἐπιβαλλόμενα λύσεις· Ἦρ.1,97,5,49· || αἱ ἠθικαὶ ὑποχρεώσεις· Ξεν.ΚΠ 1,25 τὰ καθήκοντα τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα· || ὁμ. αἱ εἰς ἐπαγγέλματος ἢ ἀξιώματος ἐπιβαλλόμεναι ἐνέργειαι· φρ. ἀνέλαθε τὰ καθήκοντα τοῦ Ἰθην εἰς αὐτὸν ἀνατεθεισῶν ἡμερῶν, -ὀηλλάγῃ τῶν καθήκοντων του (ἀπεξεδύθη ἐκ τῆς ὑπηρεσίας εἰς ἣν εἶχε προσληφθῆ)· || εἰδ. πολιτικῶν καθήκον τὸ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπιβαλλόμενον κοινωνικὸν λειτουργημα· κ- τοῦ στρατεύεσθαι - τοῦ ἐνδρόκου· || δικαί. δικ. καθήκοντων ὑπέρβασις ἢ ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου, δημοσίας ὑπηρεσίας ἀντιπολίσεως ἀλλοτρίας ἔξουσίας· αἱ καὶ ὑπέρβασις καθήκοντων

πράξεις τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν ὑπόκεινται εἰς αἴτησιν ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας· || ὁμ. σην. κ. ἐν φρ. παράδοσις καθήκοντος ἢ καθήκοντων.

καθηκοντολογία (ἡ) νεώτ. ἥθικολ. τὸ περὶ τῶν καθήκοντων τοῦ ἀνθρώπου πραγματευόμενον μέρος τῆς Ἠθικῆς.

καθηκόντως ἐπίρρ. μτγν. ἀρμοδίως, καταλλήλως, πρεπόντως· Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,53U, Πολύδ.5,9,6.

καθήκω κ. νεώτ., ἰων. κατῆω κατέρχομαι, φθάω μέχρι πινός, κατεβαίνω, φθάνω ἕως, ἀπολήγω· Ἦρ.7,22 ὁ γάρ Ἄδως ἐστὶ δρος μέγα τε καὶ ὀνομαστόν, ἐς θάλασσαν κατῆκον, Θουκ.2,27 ἢ δὲ Θυρεάτις γῆ . . . ἐπὶ θάλασσαν καθήκουσα, αὐτ.3,96, Ἀριστ.Λ 1,503α,20 κέρκον . . . εἰς λεπτὸν καθήκουσαν· || κ. μτφ. ἐπὶ καταγωγῆς· Ἄρρ.Ἀν.1,1,8 τῷ Νεοπολεμῷ γένει, δ' ἦ ἐξ αὐτῶν καθῆκον· || ὁμ. ἐπὶ χρόνου· Ξεν.Ἐλλ.4,27 ὁπότε καθῆκοι ὁ χρόνος, Ἀριστ.Λ 1,591α,8, Πλούτ.Φάβ.18 ἐορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, Πλάτ. πρότερον ἢ τὴν ὥραν καθῆκειν 2) ὁμ. ἐπὶ λόγου· Αἰσχίν.2,25 ἐπιθεῖ . . . καθῆκον εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος (ἦλθεν ἢ σπειρά τοῦ λόγου εἰς ἡμᾶς), Λουκ.Μισθ.Συν.34 ἐν τῷ ἔμφοσῳ . . . ἐπὶ τὸν Θεοσάμηνον καθῆκε τὸ σῶμα· 3) εἶμαι ἀρμοδίως, κατάλληλος, προσήκων, μοῦ ταιριάζει· Σοφ.ΙΟΤ 75 τοῦ καθήκοντος χρόνου, Αἰσχίν.3,126.Δημ.1,372 καὶ ἀνέβησαν εἰς Ἄρειον Πάγον οἱ ἐννέα ἄρχοντες ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις, Ἀριστ.Λ 1,568α,17 τίκτουσι δὲ ἐν τῇ καθηκούσῃ ὥρῃ, Πολύδ.3,78,3 τὰς ἐσθῆτας τὰς καθηκούσας αἰεὶ ταῖς περιβηταῖς· || ἀπροσ. καθῆκει (μοι) ἀρμοδίως, προσήκων, ταιριάζει, μτ. ἀπαφρ.· Ξεν.Ἀν.1,9,7 οἷς καθῆκει ἀρροῖζεσθαι· || ἢ μτχ. καθῆκον (τὸ) ὡς οὐα. βλλ., ἐπίρρ. καθηκόντως.

καθηλιάζω μτγν. φωνιζῶ διὰ τοῦ ἡλιακοῦ φέγγους, μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου· Λουκ.Ἐπιγρ.19 οὐ δύνασαι δινοφερῆν νύκτα καθηλιάζει.

καθηλω-ώω κ. κατηλά, νεώτ. κ. καθηλω-ώω ἡλιοις στερεῶ, κορφῶν τι ἐπὶ πινος· Πλούτ.Ἀλέξ.24· κ. παθ.· Πολύδ.1,72,5 κλημάς σάνισι καθηλωμένη, Ἐπιγρ. γάλλομα συμμαχίας . . . ἐν Καπιτωλίῳ καθηλωθήναι· 2) νεώτ. μτφ. ἀναγκάζω τινα νὰ παραμεινῇ ἀκήνητος εἰς τὴν θέσιν του· τὸ πυροβολικὸν διὰ σφοδρῶς πυρὸς καθῆλωσε τὸν ἀντίπαλον εἰς τὰς θέσεις του· κ. παθ.· ἐκ τῆς συγκινήσεως ἔμεινε καθηλωμένος ἐπὶ τοῦ βήματος.

καθηλωμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καθηλω βλλ., κορφῶμα· Πά Βασ.3,6,20 (κῶδ.), **καθηλωματις**-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καθηλω βλλ., ἢ δι' ἡλίου στερεώσεως, προσήλωμα τὸ κορφῶμα· Ἦρ.Βελον.95,6, Εἰδ.Ἐκκλ.Ἰστ.4,15 2) κ. ἐν μτφ. ἐνν. ἢ ἐν τινι θέσει, στάσει διαρκῆς, συνεχῆς, ἀναγκαστικῆ παραμονῆς· καθῆλωμας τοῦ ἀντιπάλου εἰς τὸ χαρικόμαί του.

καθηλωματις (ὁ) γλωσσ. ὁ καθηλω.

καθηλωμα-ατος (τὸ) ἀντὶ κάθεμα βλλ.· Ἀντιφῶν.319.

κάθημαι κ. νεώτ., ὄημ. κάθουμαι βλλ., ἰων. κάθημαι, β' ἐν κάθησαι κ. κάθη Ἰ Υπερείδ.ἀν.115,ΚΔ Πράξ.23,3), ἰων. γ' πληθ. κατέσται (Ἦρ.2,86), προστ. κάθησο (Ἰλ.Β 291), κ. κάθου (Ἀριστ.φ. ἀπ.620,Μέν.1017) κ. κάθουσο (Σχολ.Θεοκρ.11,42), γ' ἐν κάθησο (Αἰσχ.Πρ.716), γ' πληθ. καθῆσθεσαν (Ἐπιγρ.1, ὑποσπκτ. καθῶμαι-κάθη (Κρατίν.277) -καθηται, εὐκτ. κοθοίμην Ἀριστοφ.Βάτρ.919), ἀπαφρ. καθῆσθαι, μτχ. κάθημενος, πορατ. ἐκαθήμην-ἐκάθησο-παθ., ἰων. ἐκάταστο Ἦρ.3,144) κ. ἄνευ οὐδέσ. κάθησο τ' Ἰλ.Α 569) κ. κάθητο (Δημ.285) κ. κάθηστο Ἰλ.Λ 76), πληθ. ἐκαθήμεθα, -ἐκάθησοε κ. καθῆσθε (Δημ. 776), ἐκάθηοντο κ. κα-

θῆντο (Ἰ. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 302), μγν. μέλλ. καθήσομαι | ΠΔ Λευιτ. 8.35, ΚΔ Λουκ. 22.30], καθέζομαι, ἐδράζομαι, τοποθετοῦμαι: Ἰλ. Β 191 αὐτὰς τὸ κέθησο καὶ ἄλλους ἴδρου λαοῦς αὐτ. Π 407 πέτρῃ ἐπιπροβλήτι καθήμενος... Ὁδ. Ε 82 ὧλα ὄγ' ἐπ' ἀκτῆς καίεε καθήμενος, αὐτ. Ρ 530 ὕβρησι καθήμενος, Ἡρ. 4, 118 ἐκ τοῦ μέσου καθήμενοι ἰθαυοσφθέντες ἐκ τοῦ μέσου καὶ καθίσαντες μακράν), Εὐρ. Ἡλ. 315 θρόνῳ κἀθήται, αὐτ. Ἐλ. 1084, Ἀριστφ. Σφ 773 πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος, Πλάτ. Πολ. 328C καθῆστο δὲ ἐσπεφωμένον ἐπὶ τινος προσκεφαλαίου τε καὶ δίφρου, Ἄλκιφρ. 3.27. || μτ. αὐστ. αἰ.: Εὐρ. Ἡρακλ. 55 ἢ που καθῆσθαι τήνδ' ἔδραν δοκεῖς ὄμ. μτ. αἰτ. τοπ.: αὐτ. 394 λεπαιάν δ' ἀφ' ὀρνῶν καθήμενος... 2) εἶδ. συνεδριάζω ἐν δικαστηρίῳ: Ἀριστφ. Νεφ. 208 δικαστὰς οὐχ ὀρθῶ καθήμενος, Θουκ. 5.85 Ἰλ. δὲ Ἄπολ. 35C οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κἀθήται ὁ δικαστὴς... Δημ. 1329 τοὺς ὑπὲρ τῶν νόμων καθήμενος || κέπ' ἰσχύος συνεδρίας, παντὶς συνερχομένου σώματος: Ἀνδοκ. 1.43 βουλευτὰς ἄντας καὶ καθήμενος ἔδνον, Ξεν. Ἀν. 5.10.5 ἡμῶν καθήμενων πέμπει πρὸς τὴν πόλιν 3) διαμένω, εἶμαι ἐγκατεστημένος: Ἰλ. Λ 76 σφαιρὶν ἐνὶ μεγάροισι καθέσται, Ὁδ. Π 264 ὄψι περ ἐν νεφέεσσι καθήμενῳ, Ἡρ. 5.63 ἐν Δελφοῖσι κατήμενον ἀνεπιθόν τὴν Πυθίην 4) μγν. κ. δημ. διατριβῶ, διαίωμι, διαιδῶ πάσχων τὴ ἄπολαύων τινός: Ἡρ. 1.46 ἐν πένθει μεγάλῳ κατήστο (ζῶσει μέσο σὲ λύπη βροσίῳ), - καθέται καὶ γλεντῆ τὴν κληρονομίαν, - κἀθέσει καὶ κἀλαίει 5) διατηρῶ θέσιν τινά: Θουκ. 2.20 περὶ τὰς Ἀχαρῶνας καθήμενος... ἄμα μὲν γὰρ αὐτῷ ὁ χῶρος ἐπιτήδειος ἐφαίνετο ἐνστρατοπεδεύσαι, Εὐρ. Φοῖν. 752 ἐχθρῶν ὅπ' αὐτοῖς τεχνίσι καθήμενῶν || ὄθ. κ. ἐπὶ τόπων, κείμαι: Θεόφρ. Φι 8.8.7 χωρὶς ὁμοίως καθήμενα 6) μένω ἀργός, ἀπραγῶ: Ἰλ. Ω 403 ἀσχαλοῦμαι γὰρ οἶδε καθήμενοι, Ἡρ. 3.134 ὁ βασιλεῦ, ἔχων δύναμιν τοσαύτην κἀθήται, οὕτε τὴ ἔθνος προσκείμενος οὕτε δύναμιν Πέρσης, Δημ. 156 οὐδὲν ποιούντες ἐνθάδε καθήμεθα, φρ. δημ. τὶ δουλεία κἀνεῖ; κἀθέται (ἐπὶ ἀκνηρῷ ἀέργῳ), ὄμ. κἀθέται καὶ τεμπελιάζει ὀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδου 7) ἀγῶβιον καθιστόν, ἐργάζομαι καθήμενος, ἀσχαλοῦμαι εἰς καθιστικήν ἐργασίαν: Ξεν. Οἰκ. 4.2 ἀβιναυσικαὶ [τέχναι] ἀναγκάζουσι καθῆσθαι, Δημ. 1196 || ὄθ. κ. εἰδικῶς ἀσχαλοῦμαι, ἐπιβίδομαι εἰς τι: Ἡρ. 2.86... ἔς τὴν ταρλίχουσι κομίζουσι. Εἰσι δὲ αἱ ἐπὶ αὐτῷ τούτῳ κατέσται 8) κ. ἐπὶ πραγμ., εἶμαι τεθειμένος, τοποθετημένος, κείμαι, οἶον ἐπὶ ἀγάλματι: Πλάτ. Συμπ. 215Α τοῖς Σειληνοῖς τούτοις τοῖς ἐν ταῖς ἐρμογλυφείοις καθήμενοῖς, Ἀριστφ. Πολιτ. 1315b. 21, αὐτ. Μηχ. 851a. 14 τὸ πηδάλιον κ. πλάγιον.

καθηματικὸς ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρσκ. τοῦ καθομαξέω βλ.λ.

καθηματικῶν ἐπίρρ. μον. ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρσκ. τοῦ καθαιματῶ βλ.λ.: Νικῆτ. Εὐγεν. 7.53.

καθημέραν ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. καθέμερα καθημερινῶν, ἀνά πάσαν ἡμέραν: Πλάτ. Ἐπιστ. II, 359A τῆς καθήμεραν διαίτης.

καθημερῖα (ἡ) μγν. ἡ καθ' ἡμέραν ἀσχαλία: Πολυδ. 6.33.4 τὴν γὰρ διατριβὴν ἐν ταῖς καθημερῖαις οἱ πλείστοι τῶν Ῥωμαίων ἐν ταύτῃ ποιοῦνται τὴ πλοατεία.

καθημερινά ἐπίρρ. δημ. κ. καθήμεραν καθ' ἐκάστην ἡμέραν, καθημερινῶς: καθημερινά δημιουργεῖ ἐπισοδία με τοὺς δικούς του.

καθημερινός ἡ-ὄν μγν., μον. κ. νεώτ., δημ. κ. καθήμερός κ. καθεμερόνός ὁ καθ' ἐκάστην ἡμέραν γινόμενος, ἐμφανιζόμενος χρησιμεῖον: ΠΔ Τοῦδ. 12.15 τὰ κώδια, ἀ ἔλαβε παρὰ βαγῶν

εἰς τὴν καθημερινὴν δῖταιν αὐτῆς, ΚΔ Πράξ. 6.1 ἐγένετο γογγυσμός τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους ὅτι παρεθωροῦν ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χήραι αὐτῶν, Αἰλ. Τακτ. 3.1 κ. γυμνασία, Πλουτ. Λικ. 10, Ἀθην. I, 10C, - καθημερινὰ ἀσχαλία, - καθημερινὸ ἐξοδός, - κ. καδγάδες || νεώτ. δημ. ὄθ. κοινός, συνήθης, καθ' ἡμέραν ἐπαναλαμβανόμενος: Μελαγχρ. Πρόφαση Μελαγχολίας ἀπ' τὴν καθημερινὴν ζωὴν τοῦ ἀδρά σὲ φθαίρει, ὡσούτ 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ θηλ. καθημερινή (ἡ) κ. καθεμερνή ὡς οὐσ. ἡ ἐργάσιμος ἡμέρα, καθ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰς Κυριακάς καὶ ἑορτάς: Παλαμ. Τάφ. 15.4 πέρα εκεί στ' ἀντικρινὸν | τ' ἀπόσκιο περιβόλι | κελαιδοῦνε τὸ πουλιὰ | καθημερινὸν καὶ οὐκλήν 3) μον. κ. τὸ οὐδ. καθημερινόν ἐν ἐπίρρ. χρ καθ' ἡμέρον: Ἐρωτόκρ. 189 ἐστατοῦν καὶ καθημερινὸν νὰ μπαινεῖ στο παλάτι, Ἐρωφ. 1.474 γιατί ὁ καιρὸς τὰ πράματα καθήμερον ἀλλάσσει 4) δημ. τὸ οὐδ. καθημερινὸ τὸ δι' ἐκάστην ἡμέραν ἀπαιτούμενον ποσὸν τροφῆς, ἡ τὸ δι' ἐκάστην ἡμέραν ἀπαιτούμενον ποσὸν χρημάτων: βγάξει τὸ καθημερινὸ του || πληθ. τὰ καθημερινὰ ὡς οὐσ. τὰ κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας φερόμενα ἐνδύματα, ἀντίθ. γιορτινῶν, καλά, σκολιῶν, κυριακάτικα.

καθημερινῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. κ. καθήμερα καθ' ἐκάστην ἡμέραν, κάθε μέρα: Παπαλ. Χρ. Μηλ. 138 ἦταν σαρανταήμερον, παραμοναί τῶν Χριστουγέννων καὶ, κατὰ τὸ ἔθος, ἡ μυσταγωγία ἐτελεῖτο καθημερινῶς εἰς τοὺς ναοὺς.

καθημερίως α-ον ὁ καθημερινός, ὁ καθ' ἐκάστην ἡμέραν || τὸ οὐδ. ἐπίρρ. καθημερινῶς: Εὐρ. Φοῖν. 229 ἄ καθημέριον στάζειε τὸν πολυκαρπον οἰνάνθος ἰεῖσα βότρυν 2) ὁ κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, σημερινός, τωρινός: Σοφρ. Ἡλ. 1414 ὡ πόλις, ὡ γενεὰ τάλαινα, νῦν σε μοῖρα καθαμερία φθίνειν ἔχει.

καθημερίσια (τὰ) Ἐπιγρ. ἀμοιβὴ δι' ἡμερησίαν ἐργασίαν, μεροκάματο.

καθημεροθύτης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ καθ' ἡμέραν θύων, ὄθ. ὁ τακτικῶς ἐν ναφ̄ τινι ἱερέυς.

καθημερῶν μγν. πράων, γαληνεύω, ἡμερώνω: Πτορφ. Πλωτ. 32 κ. τὴν φυχήν || κ. παθ. ἡμεροῦμαι, ἔξημερώνομαι, ἐπὶ ζῶων: Ἰεροκλ. 59Α 2) μεσ. κατευσάζω, καθησυχάζω: Ψκαλλιοθ. I, 1 θαλάσσης κύματα καθημερωσάμενοι.

καθησυχῶ ἔω μγν. χειρίζομαι καλῶς τὸ ἦνια, ἡνιοχῶ: Ἰω. Χρυσ. 6.774.

καθῆραι ἀπαφρ. ἄσρ. α' τοῦ ρ. καθαίρω.

καθῆρας μγν. ἄσρ. α' τοῦ ρ. καθαίρω.

καθησια (ἡ) δημ. κ. ὀρθότ. -ισιά ἡ θέσι, κατάστασις τοῦ καθῆραι: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 52.12 χρυσά στρωνε στὴν καθησια κ. ἀσημικὰ στὸ διάδα τους || ὁ τρόπος τοῦ καθῆσθαι: καλῆ - κακὴ καθησια 2) εἶδ. τὸ καθῆσθαι εἰς τὴν τρέπεζαν πρὸς λήψιν φαγητοῦ ἢ ποτοῦ: πίνει μιὰ ὀκά στὴν καθησια του.

καθησιό (τὸ) δημ. κ. καθησιό, ὀρθότ. -ισιά, -ισά τὸ καθῆσθαι, ἡ ἀπὸ τῆς ἐργασίας ἀποχή, ἀργίον, ἀνάπαυσις: βαριεῖται τὸ καθησιό.

καθησυχάζω μγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπιτατὸν τοῦ ἡσυχάζω, ἡρεμῶ, εἶμαι γαλήνιος, ἡρεμῶς, ἀτάραχος: Πολυδ. 9.32.2 ἐπεὶ δὲ ποτε καθησυχάσαν, οὕτω πως ἤρεστο τοῦ ἡγεῖν, Φιλ. 2.71, Ἰαπαδ. Χρ. Μηλ. 43 ὁ κατῆς τὸν προέτρεψε νὰ καθησυχάσῃ καὶ νὰ ἐκφράσῃ σαφέστερον τοὺς λόγους του 2) νεώτ. κ. δημ. μτθ. καταπραῶν τελεῖαι, ἡσυχάζω τινά, ἀποδίδω τὴν φυγικὴν γαλήνην, ὀταραξάν εἰς τινα, τὸν ἡμερώνω, τὸν μελακώνω: εἶχε ἐξασθῆ πολὺ καὶ δυσκόλα μπορέσαμε νὰ τὸν καθησυχάσουμε || ἀπαλλάσσει παντὶς δυσαστέριον συναισθημάτων: ὁ γίαιτρός

δέν μάς καθισχύασις καθόλου' 3) κ. μέσ. καθισχύαζομαι : Λυρ. Άλ. Άδεια.4,24.

καθισχύασις-εως (ή) νεώτ. το αποτέλεσμα του καθισχυράω βλ.λ., ή ψυχική άταραξία, γαλήνη, ήρεμία, ή άπώληγή από άνησυχαστικούς, δυσσρέστους συναισθημάτων : μετά δυσκολίας έπετύχθη ή καθισχύασις του κοινού, θορυβηθέντος από άδσοπάτους φήμας περι παλέμου.

καθισχυαστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ό συντελών εις τήν καθισχύασιν βλ.λ. : καθισχυαστικά λόγια, - καθισχυαστικοί ειδήσεις.

καθισχυαστικός έπίρρ. νεώτ., δημ. -ά κατά τρόπον καθισχυαστικόν βλ.λ. : αί νοητοίαι του επέδρσαν καθισχυαστικώς.

καθιγγύσσει Φωτ. « νεκροίς θύσαι ».

καθ' ίδίαν Έπιγρ. αντί κατ' ίδίαν.

κάθιδιοι 'Ησ. « ύδριαί. Άρκάδες ».

κάθιδρος-ον μγν., μον. κ. νεώτ. πλήρης ιδρώτος, καταϊδρωμένος : ΠΔ Έργ.8,6 διέλειπεν ό τρέχων από του δρόμου αυτού, ώς Ιππος κάθιδρος έν χραιετισμώ αυτού, 'Ησ. Φώτ.

κάθιδρουμα-ατος (τό) γλωσσ. κ. νεώτ. το αντικείμενον του καθιδρύω, ίδρουμα.

καθιδρυσίς-εως (ή) μγν. κ. νεώτ. το αποτέλεσμα του καθιδρύω βλ.λ., έγκατάστασις, έγκαθιδρυσίς, θέσις : Διάδ. Σ 4,51, 'Ιάμβλ. Μυστ.5,23 κ- άγαλμάτων, Κώδ. 'Ιουστιν.1,4,26,6 κ- ανδριάντων 2) Πάπ. έγκαίαια θεμελίον 3) είδ. ένθρονισμός αυτοκράτορος : Φιλοστόργ.9,10.

καθιδρύω κ. νεώτ. καθίζω, βάλλω τινά να καθίσση : Όδ.Υ 257 Τηλέμαχος δ' 'Όδυσση καθιδρυσέ' έγκαθιστά : Εύρ. Βάκχ.1339 μακάρων ές αίαν σόν καθιδρυσεί βιον' κ. παθ. κατοικώ, έγκαθιστώμαι :

'Αριστ. Όρν.45 τόπον άπράγμονα όποι καθιδρυσθέντε διαγενοίμεθ' άν, Πλάτ. Σοφ.224δ καθιδρυσμένος έν πόλει, Θουκ.4,46, Θεόδ.κρ.13,28, Διον. Άλ. Ρωμ.1,12 2) τοποθετώ, βάλλω : Άριστλ. ΖΜ 66δ.

20 έν τοίς τιμιωτέροις το τιμιώτερον Ιένν. τήν καρδίαν| καθιδρυσκεν ή φύσις' κ. παθ. τοποθετούμαι, μπαίνω στή θέση μου : 'Ινν. Άγι.31 κ- εις τήν έαυτών χώρην || έντοπίζω, περιορίζω : Διον. Άλ.Θουκ.6 έφ' ένός τόπου κ. τήν ιστορίαν 3) ίδρύω, άνεγείρω : ΠΔ Μσκ.2,4,12 ύπ' αυτήν τήν άκράνοιον γυμνάσιον καθιδρυσά' 4) καθιερώ, άφιερώνω' μτ. μέσ. άορ. κ. παθ. παρακ. έν ένεργ. σημ. : Εύρ.ΙΤ 148| Ίγυσαν εις αήν σών θεάς άγάματι γάλαν, καθιδρυσαντό τ' εύτυχώς βρέτας, αύτ.Κύκλ.318 κ. παθ. : Λουκ.Μή Πιστ.Διαβ.17 τεμένη καθιδρυσέτω τώ θεώ, Έπιγρ. Πασιδώνος του καθιδρυσέντος ύπό . . .

καθιδρῶ-όω γλωσσ. κ. μον. έπιτοτ. του ίδρῶ-όω ύπό ίδρώτος περιλούομαι : Γλωσσ., Βί. Άλεξ.2,118 βλέποντος Άλεξάνδρου γούν εις πράσπων Ορφώς, | αυτό θεού το ξόανον καθιδρῶσαν Ορφώς.

καθιδρῶσις-ωτος (ό, ή) μγν. δ.γρ. του καθιδρος βλ.λ.2), δθ.κεκμηκώς, καταπενονημένος: Βασ.3,440C.

καθιδρυσίς-εως (ή) μγν. καθοσίωσις, θεοπολις : Πλούτ. 'Ηθ.380D ζῶων καθιδρῶσις.

καθιερώω προσφέρω ως θυσίαν, ως σφάγιον, θύω, έν άναφ. πρὸς προσ. : Άριστλ. ΗΝικ.1148b,26 ώσπερ ό τήν μητέρα καθιερώσας καί φαγών, Διον. Άλ.Ρωμ.δ,1 καθιερεύει τόν Ικέτην' 2) σφάζω, φονεύω σίνειν πρὸς θυσίαν : Πλάτ. Φαίδρ. 252C όταν . . οίηθῶσιν άδικείσθαι ύπό του έρωμένου, φονικοί και έτοιμοι καθιερεύειν αυτούς τε και τά παιδικά' πρδλ. καταρταίνω.

καθιερωοῦμαι-έμαι μγν. έπί προσ., προσφέρομαι, παρῆγομαι εις αφάγην πρὸς θυσίαν | παθ. του καθιερεύω βλ.λ. || Διάδ. Σ 20,14 ευρέθησαν τινες τών καθιερωρημένων υποβολιμαίοι γεγονότες | αντί τών υιών |.

καθιερω-όω κ. νεώτ., δημ. -ώνω, ίων. καθιρῶ-όω άφιερῶ, καθορίζω τι ως ιερών, κόμων τι ιερών, είδ. άνάστημι εις τούς θεούς ή εις θεόν : 'Ηρ.1,92 τήν δε ούσαν αατό | του έθβρου ό Κροίσος | έτι πρότερον καθιερώσας τότε άνέθηκε ές τά είρηται, Λυσ.19,37 τή μέν γάρ 'Αθηνοίαν καθιερώσων εις άνάθηματα πεντακισχιλίους στατήρας, Πλάτ.Νόμ.745B καθιερώσει το λαχόν μέρος έκάτω τῷ θεῷ, Δίων Κ 39,38 καθ- θεάτρον, -καθιερώσων έκτοτε τόν τόπον ένθα άνευρέθη ό τίμιος Σταυρός' || ποθ. καθιερωοῦμαι κ. νεώτ., δημ. καθιερώνομαι κ. άορ. καθιερώθηκα γίνομαι, κηρύσσομαι, άρξίζομαι ιερός, έπί πραγμ. : Δημ. 277 άθεν ή Κιρραία χώρα καθιερώθη | έκνήρῳθη άνήκουσα εις το ιερὸν τών Δελφῶν |, Πολύβ.3,22,1 ύφ' ών (τῶν βασιλέων) συνίηη καθιερωθήηαι και το του Διός ιερὸν του Καπιτωλίου, - ό χώρος καθιερώθη πρὸς ίδρύσιν ναού' || είδ. έπί προσ., περιέρχομαι εις τήν άπουλειστικήν έξουσίαν θεού | Πλάτ. Άναξ.Εύμ.304 άποτύπει λόγους είμοι | ταις Έρινύσι | τραφεις τε και καθιερωμένος | ισῷ 'Ορέσται' || μγν. ή μη. καθ. παρακ. 01 καθιερωμένοι μτ. άοτ. προσδιορ. ως ούσα. = οί Ιερείς : Σέξτ. Έμπ. Πυρρ. 3,224 οί καθιερωμένοι τῷ Δι' 2) νεώτ. είδ. καθιερώω ναόν έγκαίνιαζω' 3) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. έπί θεσμών, έθίμων, έξεων, θεσπιζῶ τι ως έν άπόλυτο κύρωσις, καθιστώ τι δι' ένεργείας μου νόμιμον, κοινώς σεβαστόν, παροδεξιγέμενον, κόμω τι νό είναι σύνηθες : Πλάτ.Νόμ.838D καθιερώσας ταύτην τήν φήμην παρά πάσι, - το παλληκαιοιάτικο ειχε καθιερωθῆ παλαιόθεν ως Ισχυόν έθιμον έν Μάνη, - ό μοδερνισμός καθιερώσων ύπερλευθεριάζοντας τρόπους' || νεώτ. κ. δημ. έπί προσ. ή ομάδα προσ., θέτω τι ως κανόνα ίδιον έμου έν φρ. μτ. τών λ. άρχην, κανόνα, δόγμα κττ. : καθιερώσαμε το σύστημα να πληρώωω καθέναν τῶ δικῶ του' || όμ. έκω έξίν, συνήθειαν, τοπικήν, μτ. τών λ. έξίν, συνήθειαν κττ, σπανιώς. κ. όπωλ. : καθιερώσαν τήν συνήθειαν να συμποσιάζων άποξ τῆς έδδομάδος, - καθιερώσα άρισίον περιπότων καθ' έκάστην' || κ. παθ. κ. νεώτ. κ. δημ. τυγχάνω άπόλυτου ή γενικής ή κατά το πλείστον έπικρατούσης άναγνωρίσεως, κύρωσις, έπιδοκιμασία, άναγνωρίζομαι ως Ισχύων, γίνομαι, είμαι παραδεκτός, έπικρατώ, όμ. έπί προσ. ή ένεργεῖών ή καταστάσεων : Πλάτ.Νόμ.839C καθιερώσαν τοῦτο Ικανώς το νόμιμον, - καθιερωθῆ το έθιμον τῆς περιφορῆς τών Έπιταφίων, - ή θεωρία του κρατικού παρεμβατισμοῦ άνέτερεφεν εις τήν πολιτικήν οίκονομίαν τά καθιερωθέντα ύπό τῆς φιλευθερίας σχολῆς' || νεώτ. κ. δημ. το οὐδ. πληθ. ένάρθρ. το καθιερωμένα ως όσο. αί παραδεδομένα παλαιόθεν συνήθειαι.

καθιερώσις-εως (ή) κ. νεώτ. δημ. καθιερώσις, άορ. καθιερώσας άφιέρωσις, άνάθεσις εις το θεόν, καθάγιασις : Αισχίν.3,46 δια τῶ θεϊκόν είναι τόν στέφανον και ή καθιερώσις γίνεται, Διον. Άλ.Ρωμ.δ,1, Πλούτ. Πιοπ.15 έοικε δε και περι τόν δεύτερον ναόν όμοία τόχη γενέσθαι τῆς καθιερώσεως' || είδ. έκκλ. καθιερώσις ναού έγκαίνιασις' 2) κ. μτφ. ή κοινή άναγνωρίσις, έπιβολή τιος ως ποσαδεκτοῦ, νομίμου, συνήθους : κ- νέων αισθητικών κριτηρίων, - πολιταϊκών δοξασίων, - ή κυβερνήσις άνοδλένει εις τήν καθιερώσιν διαφθορού τῆς σήμερον έν Ισχυῷ φορολογικῆς πολιτικῆς.

καθιερωτικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ό εις καθιερώσιν άναφερόμενος : Σώπ.Ρήτ.5,14W.

καθίσζανω 'Ησ. « έξέθετο ».

καθίσζανω κ. νεώτ., αιολ. κατασθάνω | Σοφ. Λυρ.Συμμ.19,5) κθήρη, καθίζω : 'Όδ.Ε 3 οί δε

θεοί θωκόνδε καθίζανον, Αισχ.Εὐμ.29 μάντις ἐς θρόνον καθίζανω, Ἀριστλ.Ζ1 619β, καθίζανουσι ἐπὶ πέτρας, Πολύαιν.8,64 παρά τινα καθ- 2) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ γεωλ. ἐπὶ ἐδοσφάν, ὑποχωρῶ πρός τὰ κάτω, κατολισθαίνω, ὑφίσταμαι καθίζη- ον || ὄμ. ἐπὶ οὐσιῶν ἐν ὕδατι διαλελυμένων, κατακάθημαι, κατέρχομαι εἰς τὸν πυθμένα ὡς Ἴζημα, καταπάτῃ 3) ρημ.α.π. καθίζημα, -ησις.

καθίζημα-ατος [τό] καθίζω|| νεώτ. τὸ ἐξ ὕδατος ἔχοντος ἐν αὐτῷ διαλελυμένους στερεοὺς οὐσίας ὡς Ἴζημα κατερχόμενον εἰς τὸν πυθμένα τοῦ θείου, κατακάθι, καταπάτῃ.

καθίζησις-εως [ή] μγν. κ. νεώτ. ἡ ἀφηρημένη ἔννοια, κατάστασις τοῦ καθίζανω, τὸ καθήσθαι : Γρηγ.Νύσσι.3,355 2) νεώτ. γεωλογ. φαινόμενον καθ' ὃ μᾶλλον πετρωμάτων τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς κατολισθαίνουσι, μεταφέρονται εἰς ὑποκειμένης θέσεις : αἱ καθίζησις ἐσαφῶν ἔχουσι κυριώτατα τὴν αἰτίαν αὐτῶν εἰς τὴν διαβρωτικὴν ἐνέργειαν ποταμῶν ἢ ἄλλων ὕδατων - καθίζη- σις ἐκ σεισμοῦ, - καθ- κλητύων - προσχωμάτων || ἡ ἀπό τινος ὕδατος συσάθρευσις τῶν ἐν αὐτῷ διαλελυμένων στερεῶν οὐσιῶν εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ἐν ᾧ περιέχεται θείου.

καθίζω κ. μων. κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. κατίζω, . γ- ρατ. ἐκάθισον κ. καθίζον (Ἰλ.Γ 426), μέλλ. καθίσω [ἀμτθ.], Ἀπολλδ.Κωμ.51 κ. -έσω [Εὐπ.12,1]DI, ἰων. κάτσω [μτθ.], Ἡρ.4,190, ἄτ. καθῶ [Ξεν.Αν.2,1,4], δωρ. καθίω [Ἰβων ἀπ.10,16], ὄορ. α' ἐκάθισα, ἐπ. κ. δημ. κάθισα, ἐπ.κ. καθίσα, ἄτ.κ. καθίσα Ἀρι- στωφ.Βάτρ.911, ἰων. κάτσω Ἡρ.1,88, ἐπ.μτ. καθί- σω (Ἰλ.1 488), δωρ. καθίξας [Θεόκρ.1,12], ὑποτακτ. καθίω, μγν. κ. καθίζηση, γ. ἐκ. δωρ. καθίξη [Θεόκρ.1,51], μτ. καθίξας, μγν. κ. καθίζησας, πα- ρακ. κεκάθικα, [Διον.Σ 17,115], μέσ. παρατ. ἐκα- θίζομαι, μέλλ. καθίζησομαι, μγν. κ. καθίσομαι [ΠΔ Ματθ.19,28] κ. καθίσομαι [ΠΔΜαλ.3,3], ὄορ. α' καθεσάμην κ. ἐκαθίσαμην Ἐπιγρ. συνήθ. ἐν συνθ. : Θουκ.4,130, Δημ.897, ἐπ. ἐκαθίσασαμην [Καλλ.Ἀρτ.2,23] κ. καθίσασαμην Ἀπολλ.Ρ 4,278], παθ. μτ. ὄορ. α' καθίζηθεις [Διον Κ 63,5], δημ. μτ. παρακ. καθισμένος ἰδωθ θέσιν, τοποθετῶ, βάλλω πινά νά καθίση, νά λάβη θέσιν καθισμένου : Ἰλ.68 ἄλλους μὲν καθίσον Τρώας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς, αὐτ.Ζ 360, αὐτ.1 488 πρὶν γ' ὄτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνεσαι καθίσσας, αὐτ.Σ 389, Ξεν. Ἀν.2,1,4 ἐπαγγελόμεθα δὲ Ἀρισίφ, ἐάν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλείου καθίεν αὐ- τόν, Φιλδθ.Κακ.22], -μὲ καθίσει δίπλα του, - τὴν καθίσει στὰ γόνατά μου 2) ἐγκαθιστῶ, ἀπο- στέλλω πινά, τοποθετῶ που : Ἰλ.Ε 36 τὸν μὲν . . καθέσεν ἐπ' ἠίδενα Σκάμανδρον, αὐτ.Ξ 204 ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς γαίης νέρθε καθέσσε, Εὐρ.Ἰων1541 εὐεργετῶν σε ὀλοῖθας ἐς εὐγενή δό- μου καθίει, Θουκ.4,90, Πλάτ.Νόμ.755Ε εἰς χωρίον . . καθίσαι χωρὶς μὲν τοὺς ὀλίγας, χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας 3) καθίστημι, ὀρίζω, τοποθετῶ, διορίζω πρὸς τινα σκοπὸν : Ὀδ.Δ 524 σκοπὸς ἔνθ' ἄκαθεισεν Αἴγισθος, Ἡρ.1,89 κάτισον τῶν δο- ρευομένων ἐπὶ πάσει τῆσι πύλῃσι φυλάκους, αὐτ. 3,155, Ξεν.ΚΠ 2,2,14. 4) ἰδρῶ, στήνω : Πινδ.Π 5,42 ἀνοδῆρια κάθεσσαν || κ. μέσ. : Ἀνακρ. 111, Ἀπολλ.Ρ 4,1219 βρωμί, τοὺς Μῆδεα καθίσαστο 5) συγκλαῶ εἰς σύνονον, εἰς συνέλευσιν, μαζεύω, συναθροίζω : Ὀδ.Β 69 ἀγοράς ἠμὲν λυεὶ ἠδὲ καθίει, Ἀριστωφ.Σφ 305 μὴ τὸ δικαστήριον ἄρχων καθίσιν νῦν, Δημ.585 ἐάν τε χίλιους ἐάν θ' ὀπάσους ἀν' ἡ πόλις καθίση || δδ. δημιουργ, θεοποιῶ, ἰδρῶ : Πλάτ.Πολιτ.298Ε δικαστή- ρια καθίσαντας ἀνδρῶν, Πλουτ.Σόλ.19 τὴν δ' ἄνω βουλὴν ἐπισκοποῦν πάντων καὶ φύλακα τῶν νό- μων ἐκάθισεν 6) ἄγα. εἰς φυγκῆν, συναίσθη-

μητικὴν τινα κατάστασιν, κάνω νά . . : Πλάτ.Ἰων 535Ε ἐάν μὲν κλιόντας αὐτοὺς καθίσω, αὐτὸς γελῶσαιμι, Ξεν.ΚΠ 2,2,15 κλιόντας ἐκείνους πει- ράσει καθίξειν, πρθλ. αὐτ.2,2,14 7) ἀμτθ. κά- θημι, λαμβάνω θέσιν ἀπολ. : Ἰλ.Γ 394 ἄλλα χο- ρόνδε ἔρχεσθ' ἢ ἐ χοροῖο νέον λήγοντα καθίειν κ. μτ. ἐμπρθο, διορισμ. : αὐτ.Ο 50 μτ' ἀθανάτοι- σι καθίσεις, Ὀδ.422 ἐλθόντες δὲ καθίθον ἐν ὑ- φηλοῖσι θρόνοισιν, Ἡρ.1,181 καὶ θώκοι ἀμπαυ- στήριον ἐν τοῖσι κατίζοντες ἀμπαύονται ἢ ἀνα- βαίνοντες, Ἀριστωφ.Βάτρ.197 κάθιξ' ἐπὶ κώπην, αὐτ.Νεφ.254, Ἀριστλ.Ζ1 614.34 ὁ μὲν κάρυδος καὶ ὁ σκολόπαξ καὶ ὄρυτι ἐπὶ δένδρον οὐ καθίζου- σιν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς γῆς, Κδ Λουκ.22,30 καὶ καθίσε- σθε ἐπὶ θρόνων, αὐτ.Μαρκ.16,19 καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ, Σολωμ.Λαμπρ.11,15 τρέμει στὴν πρῆμνη ἡ κόρη καθισμένη, Χατζόπ.Βρ.Ορ.51,6 εἴ- χασε καθίσει | στὴν ἀκρογιαλιά' π.ποι.μτ.αἰτ. : Εὐρ. Ἠλ.980 ἱερὸν καθίζων τρίποδ', αὐτ.Ἡρ.48, αὐτ. Ἰων ὁ ὄμφαλον μέσον καθίζων Φοῖβος, αὐτ.366, αὐτ.1317 8) εἶδ. στρατοπεδεύω : Θουκ.4,93 εἰς χωρίον καθίσας ὄθεν . . 9) λαμβάνω θέσιν ὡς δικαστής, κάθομαι νά δικῶ : Ἡρ.1,97 οὕτε κα- τίξειν ἐπὶ ἠθέλε ἔνθα περ πρότερον προκατίζων ἐδίκαζε, αὐτ.5,25, Πλάτ.Νόμ.699Β οὐ γάρ μαθητὴς ἀλλὰ διδάσκαλος . . θεατῶν μᾶλλον ὁ κριτὴς καθίξει, Δημ.728 10) διαμένω, παραμένω : ΠΔ Ρουθ 2,23 καὶ ἐκάθισεν μετὰ τῆς πενθερῆς αὐ- τῆς, αὐτ.Νε11,1 καὶ ἐκάθισαν εἰς ἄρχοντας τοῦ λαοῦ ὁ ἱεροσολῆμ, - κάθισε τρία χρόνια στὴν ἐπαρχία, - δὲ δέχεται νά καθίσῃ μετὰ τὰ πεθερικά 11) μγν. κ. δημ. ἐπὶ πλοίων, προσάρτω, κάθο- μαι : Πολύδ.1,39,3 ἐπιγενομένης ἀμύπητος καὶ καθισάντων τῶν πλοίων, Στράβ.2,3,4 12) κ. μέσ. καθίζομαι λαμβάνω θέσιν : Πλάτ.Πολ.519Ε εἰ . . εἰς τὸν αὐτὸν θάκον καθίζοιτο, Δημ.567 πρὶν καὶ προσέδρους καθίξεσθαι.

καθίημι, ἰων. κατῆμι, μέλλ. καθήσω, ὄορ. α' κα- θήκα, ἐπ. καθήκα (Ἰλ.Ο 642), παρακ. καθέικα [Λύσιππ.1] ρήτω πρός τὰ κάτω, ἀφῆνω νά πέση, κάνω νά πέση ἐν πλείστασι συνεκφ. κ. συντάξει : Ἰλ.Θ 134 βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνοῦν, κάθ δὲ πρόσθ' ἴππων Διομήδεος ἦκε [κτ. τρῆσι], αὐτ.Α 53, Σοφ.Α1,1285 τὸν κληρὸν μὲς μόνος καθέει, Εὐρ.Ἐλ.1375 ἄ γὰρ καθάσιν ἐπὶ ἔμελλεν ἐς ἄλα κ. παθ. : Ἡρ.2,28 οἶα δὲ ἐμβάλ- λοντος τοῦ ὕδατος τοῖσι οὐρεσι μὴ δύνασθαι κατιεμένην καταπειρητῆρῆν ἐς βυσσὸν ἵνασι, Πλάτ.Φαιδ.112Ε 2) ἀφῆνω τι νά κρέμαται, νά ηἵπη : Εὐρ.Βάκχ.695 καὶ πρῶτον μὲν καθήσαν εἰς ὤμους κόμας [ἀφῆκαν τὰ μαλλιά τους νά πέ- σουν στοὺς ὤμους], Ἀριστωφ.Ἐκκλ.100 τὸν πώ- γονά τε ὅταν καθώμεν κ. παθ. κρέμαται : Ἡρ.4,2 τὰς φλέβας τε ηἰμηλασθαι φουσεομένας τῆς ἴηπου καὶ τὸ οὖθαρ κατεσθαι, Πλουτ.Φωκ. 10 πύγωνά τε καθειμένους ὑπερφυῆ [έχοντας κρεμοσμένο ὑπερβολικά τὸ μούσι του], Αἰλ.Π11, 10 τὸ γένειον αὐτῷ καθεῖτο 3) καταβιβάζω : Ἰλ.Ο 642 καὶ αἰθθα οἶνον Λαυκαίνια καθέικα [καὶ κατέβασα μαῦρα κρασί στὸ λορῶγγί μου], αὐτ.Φ 132, Ὀδ.1,72 ἴατ'α . . ἐς νῆας κάθειμεν | κα- τεβάσσεμε τὸ πανιά, Ἡρ.5,16 κατεῖσι σχοίνω σπυ- ρίδα κεινήν ἐς τὴν λίμνην, αὐτ.7,36 ἀγκύρας πα- θῆκαν, Εὐρ.Ἐλ.1613 διαφυγῶν δ' ἐγὼ φόνου καθ- ἦκ' ἐμαυτὸν εἰς ἄλ' ἀγκυραν πάρα, οὐτ.Ι 333 ἐς δὲ γῆν γόνυ καμάτω καθέσιν ἐγγονίαν, Ἐκίλων τὸ γόνυ], αὐτ.Γκ.561, Πλάτ.Φαιδ.61C καὶ ἄμα μὲν λέγων ταῦτα καθέικε τὰ σέκλη ἐπὶ τὴν γῆν | κατέβασε ἀπ' τὸ κρεβάτι τὰ πόδια του], Ξεν.Ἀν.6,5,25 ἔπειτα δὲ εἰς προβολὴν καθιέντας [τὰ δόρατα] 4) δδ. κ. ἐπὶ πηλματός, κτυπή- ματος, διαπερῶ, καταφέρω : Εὐρ.Φοῖν.1413 προ-

βάς δὲ κῶλον δεξιὸν δι' ὀφθαλμοῦ καθήκεν ἔγχος σφονδύλοισ τ' ἐνήρυσεν, αὐτ' Ἡρ.993 ἔλλον καθήκε παιδὸς εἰς ξανθὸν κῆρα" 5) μτφ. προ-
 τεινῶ, ριχνῶ στή μέση : Ἀριστφ.Σφ.174 σίαν πρό-
 φασιν καθήκε, Δημ.858 τοβατὸν τὸν λόγον καθήκειν,
 Δίων Κ 41,47 λόγους συμβατηρίους καθήκειν

6) ἐν εἰδ. σημ. ἀποστείλλω, πέμπω, εἰσάγω εἰς
 ἀγῶνα : Θουκ.6,16 ἀρατα μὲν ἐπὶ τὰ καθήκα,
 Ἰσοκρ.16,34 ἐξῆν γὰρ καθήκα τοσαῦτα . . ὅσοις
 οὐδ' αἱ μέγισται τῶν πόλεων ἠγωνίσαντο,
 Πλούτ. Ἡθ.616C' πρὸλ. νεώτ. οἱ Ἕλληνας ἔρριψαν
 ὄλας τὰς δυνάμεις των εἰς τὴν μάχην" ὁμ. δημ. :
 κατέβασε τὰ καλύτρω ὄλας στὶς Ἰηποδρομί-
 ες" || κ. ἐπὶ δραματικῶν ἀγῶνων, παρουσιάζω,
 διδάσκω, ἐμφανίζω ἀπὸ σκηνῆς : Πλούτ.Κίμ.8
 πρῶτην γὰρ διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους ἐπι-
 νέου καθέντος, Σχόλ. Ἀριστφ. Νεφ.552" 7) παθ.
 κατέρχομαι, ἐκτείνωμαι πρὸς τὸ κτῶ, χαμηλῶνα,
 καθεβαίνω : Θουκ.4,103 καὶ οὐ καθεβίον τελεῖν,
 Πλάτ.Κριτ.118Α ὄρεσι μέχρι πρὸς τὴν θάλασσαν
 καθεμένονες" || ὁθ. κ. Ἡρώδιον Ἰστ.5,2 ὁ βα-
 θύς, χαμηλὸς τόνος : τὸ καθεμένον τῆς φωνῆς"

8) ἀντθ. κατέρχομαι βίαιος, ταχέως : Ἀριστφ.
 Ἰηπ.430 ἐξίμι γὰρ σοι λαμπρὸν ἦδη καὶ μέγας
 κθειεῖς, ὄμοι ταρατῶν τῆν τε γῆν καὶ τὴν θά-
 λατταν" || φθάνω, ὀφικνοῦμαι : Πολύαιν.5,17,2
 καθ- ἐς Ῥόδον" 9) ρηματ. π. καθετήρ, καθετη-
 ρίζω,-ασίς,-ασμός, καθέτης, κάθετος.

καθικέτευσις-εως (ή) νεώτ. ἡ μετὰ θέρης
 ἱεσία, ἡ ἱκετευτικὴ γινόμενη αἰτήσις.

καθικετεύω κ. μυν. κ. νεώτ. ἱκετευτικὸς αἰ-
 τοῦμαι τ. : Εὐρ. Ἐλ.1024 σιγήσωμαι ἄ μου καθικε-
 τεύσαστε, Ἡλιόδ.Α19,6,14 ἡ Χαρικήκεια πολλὰ τὸν
 Καλάσριν καθικέτευε" 2) ἐνθέρμως παρακα-
 λῶ, ἱκετεύω τινά καθ' ὑπερβολήν, μτ. δοτ. : Ἡρ.6,
 68 ἀπικομένη δὲ τῆ μητρὶ ἐοδείξ ἐς τὰς χεῖρας
 αἱ τῶν σπλάγχων κατικέτευε" μτ. αἰτ. κ. ἀπορφ. :
 Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.32 διὸ καὶ τὸν Κάτωνα πολλὰ
 μὲν αἱ γυναικεῖς οἴκοι θακρούουσι καθικέτευον
 εἶψα καὶ ὄμοσαι, Φιλ.2,384, Πρῶδρ.1,4 καθικε-
 τεύων, ἐξαιτῶν, παρακαλῶν ὁ τάλος ἢ τὰς ἀκο-
 ῆς προσέβαται μοι σῆς ἀνακατορίας" 3) ὁμ.
 ἐν τῷ μέσῳ. τ. : Εὐρ. Ὀρ.324 καθικετεύομαι τὸν
 Ἀγαμέμνονος γόνον ἐάσας" ἐκλασέσθαι λύσασας
 γυναιάδους φοιτάλεου.

καθικμαινω δ.γρ. ἀντὶ τοῦ κατικμαινω βλλ.
καθικνοῦμαι-έομαι, μέλλ. καθίζομαι, ἄορ. καθι-
 κόμην ἀποθ. κατέρχομαι κ. μτφ. φθάνω, κατα-
 λαμβάνω, εὐρίσκω τὴ, ἐγγίζω : Ἰλ.ε 104, Ὀδ.Α 342
 ἐπει μὲ μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον, Σοφ.
 ΟΤ 809 μέσον κῆρα διηλοῖς κέντροί μου καθι-
 κητο (κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς διὰ διηλῆς
 μᾶστιγος μὲ ἠγγισα, μὲ ἐπληξε | κ. μτ. γεν. : Πλάτ.
 ἈΞ.369B τοῖς δυναμένοις καθικέσθαι τῆς φυχῆς
 [σὲ κείνους ποῦ μισροὺν νὰ ἐγγίσουν τῆν φυχή],
 Πλούτ. Ἀντ.12, Λουκ.Τοξ.46 ἡ ὕβρις οὐ μετρίως
 μου καθίκετο [μὲ ἐβίβεν]" 2) ὁμ. φθάνω
 εἰς τὴ, ἐπιτυγχάνω, μτ. γεν. : Πολύδ.2,38,8 ταχέως
 καθικνετο τῆς προκειμένης ἐπιδολῆς" || κ.
 ὀπολ. κατορθῶ : αὐτ.5,935 καὶ ταχέζεις [πὸν] |
 ἐπιβαλλόμενοι καθίζονται" 3) εἰδ. ἐν Ἐπιγρ. τὸ
 καθικόμενον τὸ εἰς τὴν κατοχὴν τινος περιερχό-
 μενον, ἐπὶ μεριδίου κληρονομίης : Ἐπιγρ.Λοκρ.
καθιλαραύομαι μτγν. ἱλαράνομαι, γίνομαι
 φαῖδρος, ἱλαρὸς λίαν : Βασ.3,257B, Σουδ.

καθιλαρώνω ἐπιπαι. τοῦ ἱλαρώνω, λίαν φαί-
 δρῶνα, χαροποιῶ, μτ. δοτ. : Σουδ.

καθιλόσας Ἡσ. « ἀθροίσας ».

καθιμνησις-εως (ή) μτγν. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀπο-
 τέλεσμα τοῦ καθιμῶ βλλ., ἡ διὰ ἀοινοῦ καταβί-
 βασις : Πλούτ. Ἡθ.264F καθιμνησις ἡ ἀπὲρ τὸ τέ-
 γος εἰς τὴν οἰκίαν.

καθιμνησῶ Ἡσ. « καθιμῶ ».

καθιμῶ-ῶ ἔξροτῶν τὴ ἐξ ἱμάντος, ὀοινοῦ, κα-
 ταβιδάζω : Ἀριστφ.Σφ.379 καθιμῶ αὐτὸν δήσας,
 Ἀριστφ.Μηχ.857b,4 καθιμῶντι μὲν γὰρ γίνεται
 βάρος μεζῶν ἡ εἰ μόνον κενὸν δὲν κατάγειν τὸν
 κᾶδον" || ἀπλῶς καταβιδάζω : Βάδρ.94,3 τὸν
 τράχηλον ἡ καθιμῶσας ἀνελεκάσεις" Ἡσ. « κα-
 θιμῶ καθήσι, χαλῶ » κ. παθ. : Δίων Κ 45,2 ἐ-
 τὸ Καπιτώλιον ἐκ τοῦ ὀρανοῦ καθιμῶσθαι.

καθιμνομαι ἔξροτ. τ. τοῦ καθίζομαι βλλ. : Ἰηπ.
 Ἄγμ.38" || εἰσέρχομαι : αὐτ.Γυν.1,84 κ- ὀδατι
 θερμῶ | εἰσέρχομαι εἰς θερμὸν λουτρον |.

καθίξις εως (ή) μτγν. τὸ εἰς τὴ σημεῖον φθά-
 νειν : Βέττ.Βάλ.244,35.

καθίξω ἄορ. ἄορ. ἀ' ὀποτ. τοῦ καθίζω.

καθίξω ἄορ. μέλλ. τοῦ καθίζω.

καθιππάξομαι, μέλλ. καθιππάσσομαι, ἀποθ.
 διερχομαι, διατρέχω ἔφιππος χῶραν πινά : Ἡρ.
 9,14 ἡ δὲ ἴππος προελθόνσα καθιππάσαστο χῶρην
 τὴν Μεγαρίδα" 2) κ. μτφ. καταπατῶ, προσ-
 βάλλω : Αἰσχ.Εὐμ.150 νέος γραιῖς δαίμονος καθι-
 ππάσσω, αὐτ.779 παλαιούς νόμους καθιππά-
 σασθε" κ. μτ. γεν. : Διογ.Λ 4,47 κ- φιλοσοφίας"

3) ὁμ. μτφ. καταστρέφω : Πολύαιν.1,3,5 4) ὁμ.
 παθ. ἐν αἰσχρ. σημ. : Μάχ.π. Ἀθῆν.13,581D κατε-
 σχόλαζε τῆς ἱναθαίνιου λέγων ἐτέρῳ τρόπῳ
 μὲν συγγενέσθαι μηδεὶ, ἐξίς καθιππάσθαι δ'
 ὅπ' αὐτῆς πεντάξαι.

καθιππείσις-εως (ή) μτγν. ἡ δι' Ἰηπικοῦ ἐπιθε-
 σις, προσβολή : Δίων. Ἀλ.Ρωμ.9,9.

καθιππέω διατρέχω ἔφιππος, περῶν καθάλλα :
 Δίων. Ἀλ.Ρωμ.3,26 ε- τὸ πεδία" || οὐτῶ κ. ἐπὶ
 ἰχθύων : Ὀμπ. Ἀλ.2,515 κῆμα καθιππεύουσι [περ-
 νοῦνε πῶνα ἀπὸ τὸ κῆμα] κ. παθ. : Ἀριστφ.
 Θαιμ.846b,32 ποταμοὶ καθιππεύονται [ἐπὶ πεη-
 γῶναν ποταμῶν οὐδὲ δύναται τις νὰ διέλθῃ ἔφιππος],
 Ἡρώδιον Ἰστ.6,7,6" 2) εἰδ. δι' ἐφιππου προσβο-
 λῆς καταβάλλω πινά : Εὐρ.Φοῖν.732 τ' δ' εἰ καθι-
 ππέουσαιεν Ἀργείων στρατόν.

καθιπποκρατέω μτγν. διὰ τοῦ Ἰηπικοῦ νικῶ,
 καταβάλλω" Πολυδ.1,164.

καθιππομαχέω-ῶ μτγν. δι' ἐφιππου δυναμεως
 νικῶ ἐν μάχῃ, ὑπεριχθῶ" Πολυδ.9,141.

καθιπποτροφέω ἄορ. ἀσπαύω τὴν περιουσίαν
 μου εἰς συντήρησιν Ἰηπων : Ἰσαί.5,43.

καθίπταμαι καταπέτομαι βλλ.

καθίπτασις-εως (ή) Ἡσ. ἐπομπή εἰδομα παρὰ
 Λακεδαιμονίους [πιθ. καθίπτασις].

καθισιά (ή) ὁμ. κ. καθισιὰ βλλ.

καθισίς-εως (ή) μτγν. τὸ καθίζειν, ὁ τρόπος τοῦ
 καθίζειν ἡ τοῦ καθήσθαι : Πλούτ. Ἡθ.158B . . καὶ
 βρεφῶν καθίσσεως" 2) μτφ. τὸ ἐν ἀργίᾳ, ἀπρα-
 γία διαίγειν : αὐτ.609C, Γολ.Χρ.Μορ.3,9.

καθισμα-ατος (τὸ) κ. μυν., νεώτ. κ. ὁμ. τὸ ἐφ'
 οὐ καθήσται, ἔθρα, ἐβδάλων, ἔδρανον : Εὐστ.2,
 1065B, Σιμπλίκ.Φου.34,79, Πασχ.Χρον.528,5,-δὲν ὕ-
 πηρχαν ἀρετὰ καθισματα στήν αἰθουσα" 2) τὸ ἐφ'
 οὐ ἐδράζεται τις μέρος τοῦ σώματος" κτθ.
 πλθ. οἱ γλοστοῦ, τὸ ὀπισθία : Σχόλ.Αλοκιν.1,126'

3) νεώτ. κ. ὁμ. ὁ τρόπος τοῦ καθίζειν : ἀπρε-
 πές - προκλητικὸ καθίσμα" 4) κ. νεώτ. κ. ὁμ.
 καθίζησις ἐδάφους ἡ οἰκοδομήματα : Ἀπολλδ.
 Δαμ.Πολιορκ.150,1" 5) σχόλ. καθίζημα, κατακά-
 θηθι : Σχόλ.Νικ. Ἀλ.95" 6) ἐν εἰδ. ἐκκλ. σημ. τρο-
 πάριον ἡ φαλμῶς οὐ ἀναγνησκόμενου ἡ ἀδόμενου
 θύονται οἱ ἐκκλησιαζόμενοι νὰ καθήγηται : 2τουδ.
 Ἐεὸδ.1705C' πρὸλ. καταβασία.

καθιστάνω ἀντὶ τοῦ καθίσταμι" βλλ. : Λυσ.26,15
 ὀλιγαρχικός εἰς τὰς ἀρχὰς καθιστάνου.

καθιστήριον (τὸ) σχόλ. κ. πάπ. ἔδρω, καθίσμα :
 Σχόλ. Ἀριστφ. Ἐκκλ.729, Ἡσ. ἐν λ' δῖφρον" 2) εἰδ.
 πάπ. ὁ ἐξάνω, τὸ διαμέρισμα οἴκας τὸ προσωρι-

αμένον πρὸς ὑποδοχὴν ἢ ὡς κατάλυμα τῶν ξένων: Πλάτ. ἀπὸ θεμελίων μέχρι τῶν ὑπερφῶν και καθιστηρίῳ και ἀριστηρίῳ.

καθίστημι κ. μόν., νεώτ. κ. καθίσταμαι, μτγ., μόν., νεώτ. κ. δημ. καθιστάω, ἐνεργ. ἀόρ. β' κατέστην κ. α' κατέστησα κ. παθ. κατεστάθην, παρακ. μτθ. καθεστάκα κ. ἀμτθ. κ. ἀπαξ π. Πλάτ. ὡς μτθ. καθεστήκα κ. συνήθ. ἐν τῇ νεωτ. κ. δημ. κτ. μτθ. καθεστῶς, ὑπερσυντ. -άκει, τετελ. μέλλ. καθεστῶς, μέσ. κ. παθ. ὡς τὸ ἀπλοῦν, θέλω τι εἰς τὸ μέσον, τοποθετῶ, βάζω: 'Λλ.1202 κρητῆρα καθίστα (τοῦλ. «εὐτρίπεις, ἐτοιμάζεις», Σοφ.'Ηλ. 710 κατέστησαν δίφρους, Εὐρ.Βάκχ.184 παῦ δεῖ καθίσταται πόδα: (ποῦ πρέπει νὰ θέσω τὸ πόδι μου), Ξεν. 'Αν.7,7,22

|| ὁμ. σπμ. κ. μέσ.: 'Υμν. 'Απόλλ.407 [ιστοφί] κατέστησαντο βοεῖσι (ἐσπερέωσαν): 2) φέρω, δόηγῶ, μετακομίζω εἰς τινὰ τόπον: 'Οδ.Ν.274 τοὺς μ. ἐκέλευσα Πύλανδε καταστήσαι και ἐφέσσαι, 'Ηρ.1,64 φυγόντων παῖδας λαδῶν και καταστήσας ἐς Νέξον, 'Οουκ. 4,78 οἱ δὲ Περραιβοὶ αὐτῶν, . . κατέστησαν ἐς Δίον' || ἐνίστα μτ. τοῦ πάλιν ἢ ἀνευ αὐτοῦ, ἐπαναφέρω, ἔναφερῶν: Εὐρ.'Αλκ.362 πρὶν εἰς φῶς σὺν καταστήσαι βίον, 'Οουκ.3,34 πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ ταίχως σὺν και ὕγι, Ξεν. 'Αν.1,4,13 μέχρι ἀν καταστήσῃ τοὺς 'Ελληνας εἰς ἴωνίαν πάλιν: 3) δόηγῶ τινὰ ἐνώπιον τινος, παρρησιάζω: 'Ηρ.1,209 ὡς μοι καταστήσεις τὸν παῖδα ἐς ἐλεγχοῦν' || ἀμτθ. ἐρχομαι ἐνώπιον τινος, παρουσιάζομαι: Αἰσχ.Πέρσ.295 λέξον καταστάς, 'Ηρ.3,46 καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας ἔλεγον πολλά, 'Οουκ.4,84 καταστάς ἐπὶ τὸ πλῆθος ἔλεγε: 4) ἀμτθ. τοποθετοῦμαι, ἐγκαθίσταμαι: 'Ηρ.3,131 καταστάς δὲ ἐς ταῦτην τῶ πρώτῳ ἐτέῖ ὑπερεβάλλετο τοὺς ἄλλους (ἡτροῦς)

|| κ. μέσ.: 'Ιππ. 'Επιδ.7,97 [δούνα] εἰς τὸ ὑπογάστριον καθίστανο': 5) ὁμ. ἀμτθ. ἀφικοῦμαι, φθάνω εἰς τινὰ τόπον: Σοφ.ΟΚ.23 ἔχεις διδάξαι δὴ μ' ὅποι καθέσταμεν, 'Οουκ.3,86 καταστάντες οὐκ ἐς Ρήγιον: 6) μέσ. εἰσέρχομαι εἰς τὸν ἄρμον, ἀντιθ. ἐξίσταμαι βλ.λ.81: 'Ιππ.'Αορθ.8 ἐξίσταται ἀνδυνάως και καθίσταται: 7) ἐπὶ στρατιωτῶν, παρατάσσω: Ξεν. 'Αν.1,10,10 εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα κατέστησαν ἄντιαν τὴν γάλαγγα' || ἐγκαθιστάω, ἐγκοιθερῶ, τοποθετῶ: αὐτ.3,21 εἴδαζε αὐτοῖς προσφυλικᾶς καταστήσαντας, -κατέστησε φρουρὰν εἰς τὴν πόλιν [συν]θέστ. ἐνεκατέστησε' || ὁμ. ἀμτθ. κ. παθ.: 'Ηρ.7,59 Περσέων φρουρὴν ἐν αὐτῷ κατεστήσῃ τῷ Δαρείῳ ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, Σοφ.ΟΚ.355 φύλαξ τέ μου πιστὴ κατέστη, Ξεν. 'Αν.4,5,19 οὐδέ φιλακὴ οὐδέμια καθεστήκει, -κατεστάθησαν ἀ' ἀρχαὶ δι' ἐπίσημου τελετῆς: 8) μτ. ἀπαφρ. ἢ ἀνευ αὐτοῦ, ὀρίζω, διορίζω, κἀμνω: 'Ηρ.5,94 κατέστησε τύραννον εἶναι παῖδα τὸν ἐωυτοῦ, αὐτ.7, 105 ὑπαρῶν ἐν τῷ Δωριῶσκῳ τοῦτῳ καταστήσας Μασκάδην, Ξεν.Κ17,3,12, Πολύβ.1,16,1 καταστήσαντες ὑπάτους, Π1Δ Βασ.1,8,5 κατάρτησαν ἐφ' ἡμᾶς βασιλεῖα δικάειν ἡμᾶς, τὸν κατέστησε κληρανόμον του' κ. παθ.: Ξεν. 'Απομν.1,7,3 κυβερνῶν κατασταθεὶς ὁ μὴ ἐπιστάμενος, 'Αντιφ.6,11 χορηγὸς κατεστάθην εἰς Θερύλλια' || κ. μέσ. διορίζω δι' ἑμαυτοῦ: 'Ηρ.5,921 αὐτοὶ πρώτοι τύραννοι καταστησόμενοι παρά σφισι αὐτοῖσι, Ξεν. 'Αν.3,1,39

|| κ. ἀμτθ. διορίζομαι, γίνομαι: Εὐρ.'Ηρ.142 ἐπεὶ γε δεσπότης ὤμων καθεστήκει, Πλάτ.Πολ.410B οἱ καθιστάντες μουσικὴ και γυμναστικὴ παιδείην, 'Ισοκρ.4,35 στρατηγὸν καταστήσαντες αὐτῶν, 'Αριστ.Πολ.1229b,37 οἱ πρόβουλοι καθεστάνει ἐπὶ τοῖς βουλευταῖς, Πλούτ.Ρωμ. 20 δίκην φεύγειν παρά τοῖς ἐπὶ τῶν φοινίκων καθεστῶσι' 9) εἰδ. ἀναφρ. πρὸς πολιτεῖματα,

νόμου, ἀγῶνας, τελεταῖς κττ., Ἰδρύω, εἰσάγω: Εὐρ. Βάκχ.2, 'Ισοκρ.4,1 τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστήσαντων, Λυσ.12,42 κ- ὀλιγαρχίον, 'Αριστ. 'Αθ.7,1 πολιτεῖαν δὲ κατέστησε: 10) διορρυθμίζω, διοργανῶν: Πλάτ.Πολ.590B ἕως ἀν ἐν αὐτοῖς ὡσπερ ἐν πόλει πολιτεῖαν καταστήσῃεν'

|| ὁμ. σπμ. κ. μέσ.: Αἰσχ.Εὐμ.706 τοῦτο βουλευτήριον προφῆρα γῆς καθίσταμαι, 'Αριστφ.Σφ. 502 τῆν 'Ιππίου καθίσταται τυραννίδα, 'Οουκ.3,35 καθίστατο τὰ περὶ τὴν Μυτιλήνην ἢ αὐτῷ ἐδόκει' || δδ. κανονίζω, τακτοποιῶ, ἰδ. ἐν συνηνωθεῖ μετὰ τινος: Δημ.543 πρὸς ἐμὲ τὸ πρᾶγμα καταστήσασθαί: 11) φέρω τινὰ εἰς τινὰ κατάστασιν: 'Οουκ.1,82 μὴ ἐς ἀπόνοιαν καταστήσαντας αὐτοὺς ἀληθηρῶς ἔχειν, Λυσ.3,3 ἴλιων με εἰς τοιαύτην ἀνάγκην κατέστησεν, 'Ισοκρ.5, 123 πάντας ἡμᾶς εἰς ἀσφάλειαν καταστήσεις'

|| ἐν φρ. καθιστάνει τινὰ εἰς κρίσιν φέρειν, προσάγειν τινὰ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου: 'Οουκ.1,131 καθιστῆταιν ἐαυτὸν εἰς κρίσιν τοῖς βουλομένοις, Ξεν. 'Αν.5,7,34 τοὺς δὲ στρατηγοὺς εἰς δίκας πάντας καταστήσαι' || φρ. καθιστάνει τινὰ ἐς . . ἐν ἀναφρ. πρὸς κοιν. τάξιν, ὁμάδα κττ. | φέρω τινὰ ὡς ἀνήνοτα εἰς τὴν τάξιν, τὴν ὁμάδα ταύτην, τὸν συναριθμῶ: Ξεν. 'Απομν.2,1,9 οὐτῶς ἀν παιδεύσας εἰς τοὺς ἀρχικῶς καταστήσασαι' 12) μτ. διπλ. ἀπ. ἐξ ὧν ἢ μία εἶναι κατηγορούμενον τῆς ἄλλης, ποιῶ, κἀμνω τινὸ τοιοῦτον: Σοφ. 'Αντ.657 φευδῆ γ' ἑμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει (δὲν θὰ κἀμῶ, ὡστε νὰ γίνω, νὰ φανῶ φευδῆς), 'Αντιφ.2,17 ἢ ἐπιθύμια ἀννήμονα τινὰ καθιστῆται, 'Οουκ.1,68 ὀπιστοτέρους ἐς τοὺς ἄλλους, . . καθιστῆταιν, 'Ισοκρ.10,17, Μηναι.3,2

Συνε. δ., . . ἄρτια και ὕγι κατέστησαν, Πισαδ. Χρ.Μηλ.36 συνεινεῖται τόσον πολὺ εἰς τὰ νὰ καθιστῆ εὐρωστον τὸ σῶμα, - ἢ ἀνεργία καθιστῆ τὸν ἀνθρώπον δυστυχῆ' || ὁμ. κ. μέσ.: 'Οουκ. 2,89 ἀνάγκη ἀν εἴη τὴν ναυμαχίαν πεζομαχίαν καθίστασθαί' || ὁμ. μτ. μτχ. κ. σπαν. μτ. ἀναφρ.φ.: Εὐρ.'Ανδρ.635 κλεινοῦτα σε και τὴν ἐν οἴκοις σὴν καταστήσει κέρην, 'Οουκ.2,84 κατέστησαν ἐς ἀλκήν μὲν μηδένα τρέπεομαι αὐτῶν ὑπὸ τῆς ταραχῆς, Λουκ.Χαριδ.8 τοὺς δ' ἀπαντας θεοὺς . . οὐχ ἦπτον κατέστησε φρονηθῆναι' 13) ἀμτθ. γίνομαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, εἰς οἷον τινὰ πρὸς ἄλλον κατανῶ: 'Ηρ.1,87 πολέμιον ἀντὶ φιλοῦ ἐμοὶ καταστήναι, Σοφ.ΟΤ.703 φονέα με φησὶ λαοῦ καθεστάναι, 'Αντιφ.2,3,1 ἐκουσίως αὐτὸς εἰς κίνδυνον καταστάς, 'Οουκ.1,97 τῆς ἀρχῆς ἀπόδειξιν ἔχει τῆς τῶν 'Αθηναίων ἐν οἴῳ τρόπῳ κατέστη' || ὁμ. κτ. μέσ.: Σοφ.Αἰ.306 ἐμψρων . . καθίσταται, 'Οουκ.1,1, ΚΔ'Ιακ.4,4 ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται: 14) ὁμ. ἀμτθ. ἐγκαθιδρύομαι, καθιεροῦμαι: 'Ηρ.1,29 και σφι μανθῆτον Διὸς κατέστηκε, Εὐρ.'Ιππ.91 βροτοῖσιν δὲ καθεστήθηκον νόμοι' || μγν. μτ. ἀναφρ.φ.: Παισ.1,34,2 θεὸν δὲ 'Αμφιέραον πρώτους Ὀρωπιοὺς κατέστη νομίζειν' || συνήθ. κτ. μτχ. παρακ. ὁ καθιερωμένος, ὁ νουνομοθετημένος: 'Ηρ.1,65 τὸν νὸν κατεστῶτα κόμον, Σοφ.'Αντ. 1113 τοὺς καθεστῶτας νόμους, 'Αριστφ.Νεφ.1400, Πλάτ.Νόμ.798b σέβεται . . ἢ φυλῆ τὸ τι κινεῖν τῶν τότε καθεστῶτων, 'Ισοκρ.7,56 περὶ μὲν οὖν τῶν ποτὲ καθεστῶτων τὰ μὲν πλεῖστα διεληλύθαμεν, - κοινωνικῶν καθεστῶς (βλ. ἐν λ. καθεστῶς): 15) ἀμτθ. ἐπὶ ὄδατος, γίνομαι γολῆ- νος, γαληνεῶς, μονοτασῶν, ἡσυχάζω: 'Αριστφ. 'Ιππ.865 ὅταν μὲν ἢ κλμνη καταστή, Πολύβ.2,1,31,10 θάλασσα γαληνὴ και καθεστηκυία' || γν. ἐπὶ βορρῶβου, προσώπων κττ., ἡρεμῶ, ἡσυχάζω: 'Ηρ. 3,80 κατέστη ὁ θέρουδος, Λυσ.13,25 ἕως τὰ πρᾶγμα καταστήται,Αἰσχ.Πέρσ.297 λέξον καταστάς'

|| κ. μέσ.: Ἄριστλ. Πολ. 1342a, 10 ὁρῶμεν [τοὺς ἐνθουσιαστικούς] . . καθισταμένους Πλούτ. Φάβ. 17 καθεστώθι προσώπῳ, Λουκ. Φιλοφ. 5 μαίνεσθαι καὶ ἐξῆς τοῦ καθεστηκότος εἶναι || κ. νεώτ.: ἐπὶ ἡλικίας, ἡ καθεστηκυία ἡ μέση [λατ. constans aetas] : Θουκ. 3, 36 ὄντες μάλιστα ἐν τῇ καθεστηκυῖα ἡλικίᾳ, Πλάτ. Ἐπιστ. 316c ἐν ἡλικίᾳ δὲ ὄντος μέση τε καὶ καθεστηκυία, νεώτ. πάντοτε ἐν συνεφ. μτ. τοῦ ἡλικία || ἐπὶ προσ. οἱ καθεστηκότες οἱ ἔχοντες μέσην ἡλικίαν, οἱ μεσόκοροι Γαλ. καθεστηκότας δὲ λέγει τοὺς τὴν μέσην ἔχοντας ἡλικίαν ἀκμῆς τε καὶ γήρας, ὡς παύεσθαι μὲν ἤδη τὰ τῆς ἀκμῆς, μηδέπω δὲ μηδεμίαν αἰσθησὴν σαφῆ γήρας ἔχειν » : Ἰνν. Ἀφορ. 1, 13 16) μέσ. ἀήνων καθίζημα, κατακάθισμα, καταπάτι : Ἰνν. Ἐπιδ. 1, 7 οὐρα . . θολερά δὲ καὶ οὐδὲν καθιστάμενα 17) ἐπανορθῶ, ἀποκαθιστῶ, θεραπεύω : Ἀλεξ. 112, 5 [τὰς κόρας] ἄς οὐδ' ὁ Μελάμπους . . καταστήσειεν ἄν' 18) κτώμα, πορίζομαι : Ἦρ. 8, 105 τὴν ζῆν καταστήσασθαι ἀπ' ἔργων ἀνοσιωπήτων | Βερναρδ. Γρ. ἐν λ. ἐεπορίσθη τὸν βίον ἀπὸ ἀνοσιωπήτων ἔργων 19) ἐξανακολουθῶ, συνεχίζω : Αἰσχ. Πέρσ. 382 παννύχιον δὲ διδύπλοον καθίστασαν || κ. μέσ.: αὐτ. 385 κοῦ μάλ' Ἑλλήνων στρατός κρυφαῖον ἐκπλοον οὐδαμῇ καθίστατο | Βερναρδ. Γρ. ἐν λ. καυδῶλος, οὐδαμῶς, παρεσκευάζετο εἰς κρῖφον ἐκπλοον 20) ἐπὶ ἀγοραπωλησίων, στοιχίζω, κοστίζω : Ἄνδρ. 2, 11 πλέον ἢ ὄσον ἐμοὶ κατέστησαν 21) μέσ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι : Πολύβ. 25, 25 τοὺς καταστησομένους ἐν τῇ συγκλήτῳ πρὸς τοὺς παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρεσβυτάς, κ. παθ. : Ἡσίοδ. 674 οἱ τότε Τιτάνες κατέστηθεν ἐν δαί λυγρῇ 22) ρηματ. π. κατάστασις, κατάστημα, κατασταστικός: πρβλ. Ισσημ. 15).

καθιστής (ὁ) μτγν. εἰδ. ὁ ἐφ' Ἰηπου καθήμενος, καθαλλάρης, ἰππεύς : Μακάρ. 660 D.

καθιστίασις-εως (ἡ) ἰστιάω) Ἐπιγρ. ἡ πρὸς τέλει-σιν ἔορτῆς, εὐωχίας κττ. διαπάνησις, πρβλ. καθιστώ.

καθιστικός-ῆ-ός(η) ὁ ρέπων πρὸς τὸ καθίσθαι, ὁ ἐλάχιστος περιπατῶν, μετακινούμενος : καθιστικός ἄνθρωπος || ὁ ἀνευ πολλῶν μετακινήσεων, ἔδρατος : καθιστική ζωῆ, - καθιστικὸν ἐπάγγελμα, - κ. δουλεία [ἐργασία ἀπαίτουσα ὅπως ὁ ταῦτην ἐκτελῶν παραμένει καθήμενος] : ἐπιρρ. νεώτ. -ικῶς, δημ. -ικά.

καθιστώ-ῶ (ιστώ) Ἐπιγρ. δαπανῶ τι εἰς τέλει-σιν ἔορτῶν, εὐωχίων, πανηγύρεων : τὸν δὲ τόκον λογεύεσθαι καὶ τοῦτον . . καὶ καθιστῶτωσαν. **καθιστορήσις**-εως (ἡ) μον. ἡ ἀκριβής, ἀναλυτική ἱστορήσις, ἐξετάσις : Μετοχ. 72.

καθιστορῶ-έω μον. κ. νεώτ. ἐπιπτα. τοῦ ἱστορῶ ἀναλυτικῶς, λεπτομερῶς ἱστορῶ, ἐξετάζω, σκοπῶ : Γεωμ. 15, 23, Εὐστ. Πον. 63, 10.

καθιστός-ῆ-ὸ δημ. καθήμενος 2) ἐπὶ πασσάλων, δοκῶν κττ. ὁ ἐμπειρηγμένος που καθέτως : β3λε δυὸ σφῆνες καθιστὸς στά σανίδα.

καθίστρα (ἡ) Ἐπιγρ. κ. δημ. καθέδρα, ἔδρανον, ἐδῶκιον || δημ. ἰδίως μακρὸν ἐπιμηκες κάθισμα, ἐν ᾧ πολλοὶ δύνανται μὲν καθίστασθαι.

καθίστρον (τὸ) μον. τὸ ἐν μοναστηρίοις κατάλυμα τῶν ξένων, ξενῶν : Κορ. Ἄτ. 419, 194.

καθιστῶ νεώτ. καθιστήμι ββλ.

καθὸ ἐπιρρ. κ. νεώτ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ ὁ, καθά, καθόσον, ὡς : Λυσ. 34, 5 οὐ τοῦς εὐεργέτας, καθὸ δύνασθε, τῆς πατρίδος ἀποστερήσατε, Ἄριστλ. Μεταφ. 1022a, 14, Διδόξ. Σ 31, 16 || ἐν συνεφ. μτ. δότ. εἶσα, ἀφρησῶν. ὡς πρὸς, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς : Φιλῶδ. Ὀργ. 9, W καθὸ μεγέθει καὶ καθὸ ποιότητι || κ. νεώτ. ἐν συντάξει μετ' ὀνομάτων ἄτε ὦν ἢ ἄτε ὄντες, καθ' ὅσον εἶναι, ἐπειδὴ εἶναι : ἄλληλοπροβλέπονται καθὸ ἀντίζηλο, - προτι-

μῶνται καθὸ παλαιοὶ πολεμισταί, - νὰ ὑποχωρῆς καθὸ νεώτερος 2) ὄντα : Πλάτ. Σοφ. 267 D καθὸ δεῖ τῶν ὀνομάτων ἀνάγκη μὴ σφάδρα εὐπορεῖν, Πλούτ. Ἠθ. 51 B.

καθοδηγήσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καθοδηγῆ, ἡ ἀκριβής, σαφὴς ὁδήγησις, ὑπόδειξις : Κλήμ. Ἀλ 304.

καθοδηγία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. καθοδηγία ββλ. || εἰδ. δεῖξις τῆς ὁδοῦ : Στράβ. 2, 3, 4 προσφερόμενον δεῖσι τῶσις ἐξοικειοῦσθαι τοὺς ἀνεθρόπους μεταδόσει στίλων τε καὶ στίου . . ἀντὶ δὲ τούτων ὕδρατας τε τυγχάνειν καὶ καθοδηγίας.

καθοδηγός (ὁ) μτγν. ὁ ὁδηγῶν εἰς τι, μτ. γεν. : Ὀρφ. Ὑμν. 8, 8 εὐσεβέσιν καθοδηγῶν καλῶν || εἰδ. ἡγεμὸν τῆς ὁδοῦ, ὁ προπορευόμενος καὶ ὑποδεικνύων τὴν ἀκολουθητέαν ὁδόν : Στράβ. 15, 2, 6 καὶ τῶν καθοδηγῶν δὲ κατ' ἀγοίαν πολλὸ εἰς τὴν μεσόγειον ἐκτραπομένον.

καθοδηγῶ-έω μτγν, νεώτ. κ. δημ. ὁδηγῶ, δεικνύω τὴν ὁδόν : Πλούτ. Κάτ. Προεβ. 13 ὁ καθοδηγῶν αἰγμάλωτος ἐξέπεισε τῆς ὁδοῦ 2) κ. μτφ. συμβουλευῶ, νοουθετῶ, ὑποδεικνύω εἰς τὴν ἀκολουθητέαν ὁδὸν ἐνεργείας, τὸν ἐμπειρότα, συμπερόντο τρόπον ὁράσεως, συμπεριφοράς : Πλάτ. Ἰδ. 12, 23 πλανῶν δὲ καὶ ἀπολλύων αὐτὰ, καταστρωγνῶν ἔθνη καὶ καθοδηγῶν αὐτὰ, - τὸν καθωδήγησε στίς πρῶτας τὸν ἐπιστημονικῶς προσάβεισι, κ. παθ. : ἀπὸ μένα καθωδηγήθηκε πῶς θὰ ἐπιτύχῃ στή δουλεία του.

καθοδικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὄναφερόμενος εἰς τὴν καθόσον, ὁ χαρακτηριζόμενος ὑπὸ τῆς καθόσου || φυσ. ὁ ἐκπορευόμενος ἐκ καθόσου ββλ. ἐν εἰδ. φυσ. σημ. : καθοδικαὶ ἀκτίνες [αἱ ἐκπεμπόμεναι ἐκ τοῦ ἀρινητικῶ ἡλεκτροδίου τῶν ἀεροκένων σωλῆνων], καθοδικὴ ἀκτινοβολία. **καθόδιον** (τὸ) Ἐπιγρ. αἱ διὰ τὴν καθόσον, τὴν ἐπάνοσον δαπάναι.

καθοδοιορῶ-έω μτγν. ἐπινώτερον τοῦ ὀδοιορῶ ββλ., ὀδοιορῶ μετὰ κόπου ἢ συνεχῶς ἢ ἐπὶ μακρῶν : Ἐρωπιαν. ἀν. 36.

κάθοδος (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. κάτοδος ἡ μετάβασις ἀπὸ ὑψηλότερου μέρους εἰς χαμηλότερον, τὸ κατέβασμα : Πλούτ. Ἠθ. 3, 78 E, Λαυκ Νεκρομ. 2, - ἀπαγορεύεται ἡ κάθοδος εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς τραπεζῆς || ὁδὸς ἀγίους πρὸς τὰ κάτω, πρὸς Ἀθῆναι : Λαυκ. Νεκρ. Δ 27, 1 || ἐπὶ φαγητῶν ἐπιθυμῶν : Ἀριστλ. ΖΜ 690b, 30 τῶν ἐδεστων ἐν τῇ καθόδῳ ἢ ἡδονῇ [ἐν τῷ καταπίνειν αὐτὰ] 2) ἐπὶ πλανητῶν, ἡ κλίσις, τὸ γέμισμα : Σιμηλ. Οὐρ. 510, 29 3) ἡ μετάβασις ἀπὸ μέρους μεσογείου εἰς τὰ παράλια, κατάβασις : Ἀρρ. Ἀν. 1, 24 ἡ κάθοδος ἢ ἐπὶ θάλασσαν, - κάθοδος ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς τὴν Πειραιᾶ 4) πᾶν. ἐπὶ τοῦ Νελλίου, ἡ πρὸς τὰ κάτω πορεῖα : 5) ἐπάνοδος, ἐπιστροφή : Εὐρ. Ἠορ. 19 κάθοδος δίδυμοι μισθὸν Εὐρωσθεῖ μέγαν, Θουκ. 3, 114 || ἐπὶ ἐξορίστου, ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα του : Ἠρ. 1, 61 πάντα σπὶν ἐξήρτυτο εἰς τὴν κάτοδον, Θουκ. 8, 81 φημισμένων αὐτῶν Ἀλκιδιᾶδῃ καθόσον καὶ ἀδῆσαν, Πλάτ. Νόμ. 867 D 6) μτγν. ἐπανόδησις : ΠΔ Ἐκκλ. 6, 6 χιλίων ἐτῶν κάθοδος 7) νεώτ. ναυτ. κτ. πλῆθ. τὸ ἐπὶ τοῦ καταστρωμάτου τοῦ πλοίου τετράγωνον ἀνοίγματο, δι' ὃν γίνεται ἡ συγκοινωνία καὶ ὁ ἀερισμὸς τοῦ κύτους, κουδούσια 8) νεώτ. φυσ. εἶδ. τὸ πρὸς τὸν ἀρινητικὸν πόλον τῆς ἡλεκτρικῆς πηγῆς (ἐκπομπῆς) συνδεσμένον ἡλεκτρόδιον, θεωροῦμενον ὅτι ὁ ἡλεκτρισμὸς ἐν κλειστῷ κυκλώματι ρεεῖ ἐκ τοῦ θετικοῦ πόλου [ὑψηλὸν δυναμικόν] πρὸς τὸν ἀρινητικὸν [χαμηλὸν δυναμικόν] || ἐν τῇ ἀσυρμάτῳ τηλεγραφίᾳ, τὸ νῆμα πυρακτώσεως τῶν ἡλεκτρικῶν σωλῆνων.

καθόικιν (τὸ) μον. κ. δημ., ἰδιωμ. ἐν Λευκαδί κ.

άλλαχού κ. κατοίκι, πληθ. καθοίκια κ. κάθιοκα, ὄφρ. καθήκι, ἐν Ἐπιγρ. Δελεφ. πληθ. κατοίκια, μον. κτ. πληθ. οικιακά σκευή, ἴδ. ἀγγελία' 2) μον. κ. δημ., εἶδ. ἀγγελίον πρὸς ἀφόδευσιν, ἄσασον : Συμβολαιογρ. διαθήκη | 1608, Κεφαλλ. | καὶ τὴν ἐσθλὴν καθιμένην εἰς τὸ καθήκι' | ὁμη. οὐροδοχείον, ἱδ. τὴν νυκτός· 3) μτφ. ἀνθρώπου οὐτιδανός, ἀσήμαντος, φάρος.

κάθιομον φῶτ. «κάθοδον»' πρβλ. Ἡσ. «καθ' αἶμον» κατὰ λόγον, καθ' ὅδον τὴν προαήκουσαν· 2) καθολικά (τὰ) νεώτ. φίλος. καθολικά, γενικά ἐνωσιαί ἐκπράξουσαι τὴν κοινὴν οὐσίαν τὴν ὑπάρχουσαν εἰς πολλὰ ἀντικείμενα, οἷον ἀνθρώπος, ἴππος, κῶνα, ἄνθος.

καθολικεῖς-εως (ἡ) | καθολικεῶν | ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καθολικεῶς, γενικευσις.

καθολικευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων καθολικεῖσιν, γενικεῖσιν, γενικευτικός.

καθολικεῶς νεώτ. καθιστῶ τὴν καθολικὴν, γενικεῶς· 2) ρηματ.π. καθολικεῖσιν, καθολικίζω νεώτ. μιμοῦμαι, ἀσπάζομαι τὰ τῶν καθολικῶν· 2) ρηματ.π. καθολικισμός.

καθολικισμός ἴδι νεώτ. ἡ δυτικῆ, ρωμαϊκῆ χριστιανικῆ ἐκκλησία καὶ τὰ δόγματα αὐτῆς· 2) τὸ σύνολον τῶν εἰς τὴν ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ἀνηκόντων χριστιανῶν.

καθολικῶν (τῶ) νεώτ. ἐμπορικῶν βιβλίων, ἐν ᾧ συγκεντροῦνται ἀπαντες οἱ λογαριασμοὶ ἐπιχειρήσεως τινος· 2) εἶδ. ὁ κυρίως ναός τῶν χριστιανῶν, ὁ μεταξὺ τοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ ναοῦ ἁγίων χώρος.

καθολικός-ή-όν | καθόλου | κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὅλον, γενικός : Ἰνπ. Ἐντ. Παθ. 26 καθολικός ὕδρος, Πολύθ. 8, 4, 11 καθολικὴ καὶ κοινὴ ἱστορία, Διον. Ἀλ. Συναθ. 12 καθολικὴ περίληψις, Θεοτ. Κ. Κατὰ δ. 15 δὲν μπορούσιν νὰ παραξάνουν τὸ καθολικὸ μυστήριον· κ. συγκρ. : Φιλ. 2, 172 νόμος καθολικώτερος· || ἐπὶ λόγων, ἀντιθ. εἰδικός : Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 2, 84 καθολικώτερον λόγοι· 2) μτγ. ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων, ἡ μὴ ἀποτεινομένη πρὸς ὀρισμένην κοινότητα ἢ πρόσωπον, ἀλλὰ πρὸς πλείονος ἢ ὁμίαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον : Ἐῤσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 10, 4, 15 καθολικὴ ἐπιστολή· || ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, παγκόσμιος : Κύριλλ. 18 ἡ καθολικὴ ἐκκλησία· 3) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δυτικὴν, ρωμαϊκὴν ἐκκλησίαν, φράγκικος : καθολικὴ ἐκκλησία, - καθολικός ἱερεὺς | φραγκόπαπας· || ὡς οὐσ. ὁ καθολικός, ἡ καθολικὴ πρόσωπον ἀπολουθῶν τὰ δόγματα τῆς ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, φράγκος, παπιστῆς, ἀντιθ. ὀρθόδοξος, διαμαρτυρούμενος : ὁ ναός τῶν καθολικῶν· 4) τὸ καθολικὸν ὄψ οὐσ. βλλ. 5) τὸ ἄρα, ὡς οὐσ. π. Ρωμ. κ. Βυζαντ. ἀνώτερος οικονομικός ὑπάλληλος ἐν τῇ Ἐλλ. Αἰγύπτω, ἔχων ὡς ἔργον τὴν διοίκησιν τῶν κρατικῶν γαιῶν : Ἐῤσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 10, 6· 6) ὄμ. τὸ ἄρα, ὡς οὐσ. ὁ ἀνώτατος θρησκευτικός ἀρχηγός τῶν Ἀρμενίων· 7) Καθολικὴ Μεγαλειότης τίτλος, ὃν ἀπένεμον εἰς αὐτούς βασιλεῖς τινες τῆς Ἰσπανίας.

καθολικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ταῦ καθολικοῦ, ἡ γενικότης.

καθολικός ἐπίρρ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ. -ά, συγκρ. καθολικώτερον κ. καθολικώτερος καθόλου, ἐν γένει, γενικός : Πολύθ. 4, 1, 8 καθολικός δὲ περὶ τῆς προσηρμένης ἐπιθολῆς ἀποφηνάμενος, Στράβ. 17, 3, 10· κ. συγκρ. : Πολύθ. 3, 37, 6 αὐτὰ .. αἱ χώραι καθολικώτερον θεωροῦμεναι, Τζέτζ. Λυκόφρ. 16 καθολικώτερος.

καθολικός-εως (ἡ) | καθέλωκω | μτγ. εἶδος ἐπιδέουσα : Γαλ. 18(1), 785.

καθολική (ἡ) | καθέλωκω | μτγ. κ. νεώτ. ἀναφορ. πρὸς πλοία, ἡ καθέλωκισ, τὸ τράδηγμα ἐκ τῆς

ἤρας εἰς τὴν θάλασσαν : Αἰλ. Τακτ. 10, 12, Ἀθῆν. 5, 204C τῶν ἀπὸ Φοινίκης τις ἐπενοῦσα τὴν καθολικὴν.

καθολικός-όν | καθέλωκω | μτγ. ὁ καθέλωκον, ὁ σὺρνον εἰς τὰ κάτω : Ἀνών. Βί. Θεοδώρ. 28 καθολικός βριθός· || τὸ ἄρα, ὡς οὐσ. εἶδος ἐπιδέουσα, ἄ. καθολικός : Γαλ. 18(1), 786.

καθόλου (καθ' ὅλου) ἐπίρρ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐν συνόλω, ἐν γένει, γενικός : Ἀριστ. Τοπ. 156a, 13 καθόλου εἰπεῖν, Πολύθ. 3, 32, 8 ταῦτα δὴ πάντα διὰ μὲν τῶν γραφόντων καθόλου δυνατὸν ἐπιγνώαι, Πλαῦτ. Ἠθ. 397C· || ὄμ. σμ. κ. μτ. τοῦ οὐδ. ἄρθρ. τὸ : Διόδ. Σ 1, 77 τὸ καθόλου βίαιον τὴν πάσχοντα, ΚΔ Πράξ. 4, 18 τὸ καθόλου μὴ φθέγγεσθαι· || ὄμ. ἐνάρθρωσ. ὁ καθολικός, ὁ γενικός : Ἀριστ. ἨΝικ. 1107a, 30 ὁ καθόλου λόγος [ἀντιθ. οἱ ἐπὶ μερικῶν, Πολύθ. 1, 4, 2 ἡ τῶν καθόλου πραγμάτων σύνταξις | ἡ παγκόσμιος ἱστορία], Σωζώμ. 1341a ἡ κ-ἐκκλησία | ἡ καθολικὴ ἐκκλησία· || ἡ καθόλου προσηρδία ἡ καθόλου τίτλος ἔργου τοῦ Ἡρωδιανοῦ περὶ τῶνα : 2) εἶδ. ἐν τῇ λογικῇ, τὸ καθ' ὅλου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ καθ' ἕκαστον : Ἀριστ. Ἐρμ. 17a, 39 λέγω δὲ καθόλου μὲν ὁ ἐπὶ πλείονων πέφυκε κατηγορηεῖσθαι, καθ' ἕκαστον δὲ τὸ μὴ, αὐτ. Ποι. 1451b, 7 ἡ ποίησις μάλλον τὰ καθόλου, ἡ δ' ἱστορία τὰ καθ' ἕκαστα λέγει· πρβλ. ἕκαστος δέ· || ὡς ἐπίθ. ἐπὶ προτ. : Ἀριστ. Αἴτρ. 24a, 17 λόγος καθόλου [ἀντιθ. ἐν μέρει, κατὰ μέρος], Αὐτ. Α' Ἰστορ. 85a, 13 ἡ καθόλου ἀποδέξις· || ἐν χρ. ὡς κατηγόρησ. τὰ ἐπίθ. : Ἀριστ. Μεταφ. 1003a, 7 καθόλου εἰσιν αἱ ἀρχαί· 3) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀρνητ. προτ. οὐδαμῶς, οὐδόπως, διόλου : Πολύθ. 1, 20, 2, αὐτ. 1, 20, 13 οὐδὲ καθόλου μακρὸν πλοῖον, Διον. Χρ. 344 εἰ καὶ καθόλου μὴ τὴν ἐπιβία τῆς μεταβολῆς ὑπερωρῶντο, Ἐρωτόκρ. 1, 2061 ὄλονυγτις ἐλόγιας, καθόλου δὲν κοιμάται· || δημ. ἴδιως ἐν ἀρνητ. ἀποκρίσει : εἶσαι εὐχάριστη-μένος ἀπὸ τὴν κατάστασιν—δὲν εἶμαι καθόλου | ἡ καὶ ἀπλῶς καθόλου· || δημ. εἰ ἐρωτήσεως, ὀλιγον, κῆπος : μ' ἀγαπᾷς καθόλου, - μὲ θυήθηκες καθόλου;

κάθιομαι ἔσφ. γρ. ἀντὶ καθ' ὀμά : Καλλ. ἄπ. 293. **κάθιομαι** μον. κ. δημ. ἄποθ. κ. κάθιομαι, προστ. ἔνεστ. κάθιο, παρ. ἄθ. (ἐκθῆρμουνα), ἄορ. κ. (ἐκ)κάθιο κ. συγκ. ἕκαστα, μτγ. ἔνεστ. καθιόμενος κ. πασκα καθιόμενος κάθιομαι, ἐδράζομαι ἐπὶ τῶν γλουτῶν, ἀντιθ. στένω, στέκομαι : ΜΜ στὸ πανεθῶρ' ἐκάθιομαι | καὶ κοίταζα στὴ θάλασσα, αὐτ. καὶ στὴ καρέκλα μ' ἕκαστα | καὶ τὸν καφέ μου ἔπια, | σὰ νὰ μοῦ μᾶνα ὀπουροῦ· 2) κατοικεῖ, μένω, διατρίβω : Σολωμ. Θάνατος Βοσκοῦ | μὴ βοσκοπούλα στὸ βουνὸ πρὸ κάθεται καὶ κλαίει, - κάθομαι στὴν Ἀθήνα, - πήγα καὶ κάθιομαι ἐνα μῆνα στὴν ἔσοχ'· 3) μτφ. ἐν φρ. κάθιομαι στ' ἀγκάθια - στὰ κάρβουνα διατελῶ ἐν ἀκρῶ ἀδμονιῶν, βιάζομαι νὰ φύγω· 4) ἀσχολοῦμαι συνήθως ἢ συνεχῶς εἰς τι, καταγίνομαι : ὁ τραγ. κάθονται καὶ τρών καὶ πίνουν, | καὶ τὴν Ἄρτα φοβερίομαι, - κάθιομαι καὶ σὺ συμβουλεύω ἄδικα· || ἐπιχειρῶ, πιάνω νὰ κάμω : ὁ τραγ. ἕκαστα καὶ λογάρισα, | πόσο πωλείται τὸ φιλ | στὴ Δύση, στὴν Ἀνατολή, - κάτσε νὰ διαδάσῃς καὶ λιγάκι· 5) μὲν ἀργός, ἀεργός, ἀκίνητ' : κάθιομαι δυὸ μῆνας [χωρὶς δουλειά, πολλὸς κόσμος κῆθεται | πολλοὶ ἀνθρώποι εἶναι ἀεργοί· || φρ. τὶ κάθεται καὶ δὲν μιλάει ; [σιωπῆς], - κάτσε φρόνιμα [ἄσυγχα, γίνου φρόνιμος· 6) ἐπὶ διαλελυμένων οὐσίῶν ἐντός ὑγρῶν, κοβίζω, κατακάθημαι καὶ ἴσημα : ἐκάθιομαι ἡ μοῦργα· 7) ἐπὶ πλοίων, προσαρῶ, πέφτω ἐξω, ἐξοκέλω· || τὴν ἕκαστα τὴ βάρκα κ. ἀμθ. ἕκα-

τοσε ἡ βάρκα· || ὄμ. κ. μφ. ὄρσα καὶ τὸ κά-
τασε (τὸ καράβι)· || ὄμ. ἐπὶ πλοίων, βυθίσο-
μασι πέρα τοῦ δέοντος εἰς τὸ πῶρ λόγῳ ὑπερ-
βολικοῦ φορτίου· κάθισε τὸ καΐκι· 8) ἐπὶ τοο-
φῶν, βαρῶν ἐνοχλητικῶς· τ' ἀπίδια μου ἐκάθι-
σαν στὸ στομάχι | μου ἔφεραν βάρος στὸ στο-
μάχι· || μφ. κ. ἐπὶ δυσσεύων καὶ φορτικῶν
ἀνθρώπων· τοῦ ἔκαθισε πάλῳ στὸ στομάχι καὶ
τὸν ἐκόκτωσε | τοῦ ἔχει γίνει πολὺ ἐνοχλητικὸς·
9) παροίμ. ὄσο κάθεται τὸ μῆλο μυρίζει | ὄσο
περισσότερον μελετᾷ τις μίαν ἐπιχείρησιν, τό-
σοον περισσότερο ἐπιτυγχάνει· ὄμ. ὄπου κά-
θεται | λαρώνει ἐπὶ τῶν κακοθῶν, τῶν πάντοτε
σίσχρα ἐροῦσζομένων· ὄμ. τῶν καθουμένων | τὰ
λόγια ὁ στεκοῦμενοὶ τὰ ἔξουσι ὁ ἐκτελοῦντες
διαταγὰς ἀνωτέρων γνωρίζουν τὰς δυσκολίας.

καθομαλίζω μσν. θωπεύω διὰ τῆς χειρὸς, χαί-
τεύω· Βι· Ἀλεξ.261 καθομαλίζων τῆ χειρὶ τοῦτο
πᾶν τὸ σαρκίον.

καθομηρεύω ἀρχ. λεξ. λέγω τι ὀμηρικῶς·
Ἦσ. « καθομηρευμένα καθ' Ὀμηρον εἰρημένα ».
καθομρίζω μτν. κ. μσν. περιγράφω ὀμηρι-
κῶς, μὲ ὀμηρικοὺς στίχους, κατὰ τὸν ὀμηρικόν
τρόπον· Ἀριστ.αι.1,3,12· 2) ἀντθ. ὀμιλῶ κατὰ
τὸ ὀμηρικόν ὕφος· Εὐστρ.ΗΝικ.268,33.

καθομιλῶ-έω, μέλλ. καθομιλῶσω προσελκίω
τινὰ διὰ τῆς συνασατροφῆς καὶ σχέσεως, κερδι-
ζῶ· Ἀριστλ. Πολιτ.1315β,4 τοὺς μὲν γνωρίζουσας
καθμιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν, πρβλ.
Πλούτ.Ἦσ.52ε καθωμίλει τῷ συναφομοῖον καὶ
συννοικεῖον ἑαυτὸν ἀπασιν· || κ. μτ. ὄστ. ἔρ-
χομαι εἰς ἐπικοινωνίαν, ἐπαφῆν, σχετίζομαι· Διόδ.
Σ 14,70 καθωμίλει τῷ πλῆθει· || κ. παθ.· Διόδ.
Σ 16,87 Φίλιππον ὑπὸ τοῦ Δημάδου καθομιληθέν-
τα ταῖς Ἀττικαῖς χάρισιν· || καθομιλῶ τοὺς
καιροὺς φέρομαι κατὰ τὰς περιστάσεις· Ἀθην.
12,513β τὸν Ὀδυσεῖα καθομιλοῦντα τοὺς και-
ροὺς, Σχόλ. Ἀριστφ.Βάτρ.47,546· 2) παθ. εἶμαι
κοινῶς παραδεδομένος· Πολυδ.10,5,9 ἡ καθωμι-
λημένη δόξα περὶ αὐτοῦ (ἡ διαδεδομένη περὶ
αὐτοῦ γνώμη, ἡ παροιμιώδης), Διοσκ. Ἀλεξ.14 ὕψ-
ῆς ὁ σαρδόνιος γέλωσ οὐκ ἐφήμωσ ἐν τῷ βίῳ
καθωμιλῆται· || νεώτ. κ. δημ. ἡ καθομιλουμέ-
νη | ἐνν. γλώσσα | ἡ λαλουμένη, ἡ δημοτικὴ, ἐσφ.
τ' ἐν χρ. ἀντὶ καθωμιλημένη βλλ. πρβλ. Κόντ.
Γλωσσ.Παρατ.1.

καθομοῖος-ον μσν. ὁ ἐντελὼς ὄμοιος, παρό-
μοιος· Αἰθ.Ροδ.3634 καὶ σὺ καθομοῖον ἐπαθεῖ
ὄσα καὶ ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον.

καθομοιῶ-έω μτν. καθιστῶ τι ἐντελῶς
ὄμοιον πρὸς ἄλλο, ἀφομοῶ· Σιμπλικ.Κατ.328,30.
καθομολόγησις-εως (καθομολογῶ) νεώτ. ἀ-
νεπιφύλακτος ὁμολογία, ἀποδοχὴ· || καθομο-
λόγησις πίστewe ὑπόσχεσις πίστewe· || νεώτ. | ἰατρ.
καθομολόγησις ἱατροῦ ὁ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ διδο-
μενος ὄρκος, ἡ ὁμολογία πίστewe αὐτοῦ καὶ ἀφο-
σίωσewe πρὸς τὴν ἱπποκρατικὴν δεοντολογίαν.

καθομολογία (ἢ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὑποχρέωσις,
ἀποδοχὴ, ἀ. καθομολόγησις.

καθομολογῶ-έω κ. νεώτ. ἀναγνωρίζω δι'
ἀνεπιφύλακτου ὁμολογίας, παραδέχομαι, ὁμολο-
γῶ· Πλάτ.Κριτ.49C καὶ ὄρα, ὡ Κρίτων, ταῦτα
καθομολογῶν, ὅπως μὴ παρὰ δόξαν ὁμολογῆς,
αὐτ.Γοργ.499β· 2) ὑποχωροῦμαι, ὑποσχομαι, τά-
ξω· Ἀνδοκ.1,42 καθομολογήσασ ἤνιν πλίστιν δοῦ-
ναί ἐν ἀκροπόλει· κ. παθ.· Λοκ.Φάλ.2) ἀνάθη-
μα τῷ θεῷ καθωμολογῆμενον· || ὑποχωροῦμαι
τινὶ τὴν θυγατέρα ἢ ἀδελφὴν εἰς γάμον, ἀρραβω-
νίζω· Πλούτ.Τιράχκ.4 τὴν Κλαυδίαν ἡμῶν
ἀνδρὶ καθωμολόγηκα· κ. παθ.· Πλούτ.Πομπ.47
Ἰουλιαν Σκηπίωνι καθωμολογημένην καὶ γα-
μεῖσθαι μέλλουσαν· || ὄμ.κ. μέσ.· Πά·Ἐξ.21,9 ἕαν

δὲ τῷ υἱῷ καθομολογήσῃται αὐτήν, Πλούτ.Κράσο.
33 καθωμολογῆμενος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πα-
κόφω· 3) ἐνοχυρίζω· Ἀκρίφω.3,3 ὑπόθηκον
κ· τινι· 4) ρηματ. π. καθομολόγησις,

εἰσθόμενον ἐσφ. γρ. ἀντὶ καθ' ὄψιν, π. Ἦσ.
καθόπερ Ἐπιγρ., ἰων. κατόπερ, καθ' ὄπερ.

καθολίζω (κατά - ὀληζῶ) κ. μσν., μέλλ. καθο-
πλιῶ ὀληζῶ ἐντελῶς, ὀρυστῶν ἐντελῶς μὲ ὄλα
του τὸ ὄλα· Ἀσχίν.3,154 καθολίσσας τῶδε τῆ
πανοπλίᾳ, Βι· Ἀλεξ.623 καθολίζων ἑαυτὸν πρὸς
τε τὰς παρατάξεις· κ. παθ. εἶμαι ὀλητισμένος, ὀρ-
ματωμένος· Ξεν.ΚΠ.2,11 ὄμας ὄρων· καθωπλι-
σμένους οὗτω, Διόδ.Σ 19,27 καθωπλισμένοι· εἰς τὰ
Μακεδονικά· || κ. παθ. εἶμαι ἐφωδισμένος
μὲ τι· Πά.Μακκ.4,7,11 τῷ θυμαστῆριω καθωπλισμέ-
νος· κ. μφ.· αὐτ.Μακκ.4,11,22 καλοκἀγαθία καθο-
πλισμένους τεβήξομαι· || κ. μέσ. ὀληζομαι
ἐντελῶς, ἀρματῶνομοι σὸν ὄστακος· Βτραχοῦρ.
122, Πολυδ.3,62,7 ὄσο του λαχόντας καθολιστά-
μενος ἐκέλευσε μάχεσθαι πρὸς ἀλλήλους,
Πλούτ.Φιλ.9· 2) πῖθ. καταπολεμῶ τινα διὰ
τῶν ὄλων, κατανικῶ· Σοφ.Ἦλ.1086 τὸ μὴ καλὸν
καθολίσασα | σχόλ. « καταπολεμήσασα τὸ αἰ-
σχροδὸν καὶ νικήσασα » | Διόδ. ἀπολατῆσασα |
3) ρηματ. π. καθολιστάμενος, καθόλησις, -ισμός.

καθολίσσις-εως (ἢ) ὀληζῶ) ἡ τελεσι δηλίσσις,
τὸ ἀρμάτωμα· Ξεν ΚΠ 8,5,6, Πολυδ.6,23,15 τελεσιαν
ἔχουσι τὴν καθολίσσιν.

καθολισμός (ἢ) καθολισμῶ) μτν. ἡ καθό-
λησις βλλ., τὸ ἀρμάτωμα· Πολυδ.3,113,7 οἱ ἐν
τοῖς βωρέσι καθολισμοῖς, Αἰλ.Ταυτ.2,9.

καθοπαῖτις Ἦσ. « καθοπαρ ».

καθορατικός-ή-όν (ὄρα) μτν. ὁ ἔχων τὴν
ἰδιότητα τοῦ καθορᾶν, διορατικός, προβλεπτικός,
συνετικός· Πολυδ.9,151.

καθορίζω μτν. νεώτ. κ. δημ. ὀρίζω τι ἐπα-
κριθῶς, προσδιορίζω· Ἦσ. ὄρίζω· Φιλῶδ.Θε.1,14
κ· τὰς αἰτίας τινός· κ. παθ.· δὲν καθωρίσθη
ἀκόμη ἡ ἡμέρα τῆς δίκης· 2) μέσ. ἐγείρω ἀε-
ώσεις· Πάπ. τὸν θεῖον καὶ νῦν καθορίζεσθαι
τοὺς πεπαμένους ὑπ' αὐτοῦ τόπου· 3) ρηματ.
π. καθορισμός, καθοριστικός.

καθορισμός (ἢ) καθορισμῶ) νεώτ. ἀκριθῆς
ὀρισμός, προσδιορισμός· καθορισμός τοῦ μισθοῦ.
καθοριστικῶς-ή-όν (καθορίζω) μτν. κ. νεώτ.
ὁ καθοριστικῶς, ὁ προσδιοριστικός· Κλήμ.Ἀλ.861
ὁμολογία καθοριστική.

καθοριστικῶς ἐπίρρ. σχόλ. ἀληθῶς, ἐπακρι-
θῶς, προφανῶς, ρητῶς· Ἀνών. εἰς Θεαίτ.61,12 οὐ-
δὲν καθοριστικῶς δογματίζεῖν.

καθόρμα Ἦσ. « τὰ ἐνορμα, περιθέματα, ἀρρα-
βωνικά, ἢ κόσμα περιτραχίλια ».

καθορμίζω κ. νεώτ., μέλλ. καθορμῶ, φέρω τὸ
πλῆστον ἐκ τοῦ πλεθγους εἰς λιμένα πρὸς ὄγκυρο-
βολισμ, ὄραζω· Πολυδ.1,53,10 καθορμῆσαν ἰτὰς
ναυς πρὸς τόπον, Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.39 κ· τὸν στό-
λον εἰς τὸ νεώριον· κ. παθ.· Πολυδ.1,21,5 καθωρ-
μῆθη πρὸς τὴν πάλιν, Πολύαιν.6,16,4 ὄν· Ἀκρα-
γαντίων κ· καθορμίσθησαν· || κ. μέσ. ἐπὶ
πλοῖων κ. κυβερνητῶν, ἐρχομαι εἰς τὸν λιμένα,
προσορμίζομαι, ἀράζω· Θουκ.3,32 ἐς τὴν Ἐφεσον
καθορμισμένους αὐτοῦ, Δίων Κ 48,47 πρὸς τὴν
γῆν καθορμῆσαν· || μφ.· Αἰσχ.Πρ.365 ἐς
τάσδε αὐτῶν πημονὰς καθορμῆσαι | ἴγανες σε-
υτοῖν εἰς ταῦτα τὰς δυστυχίας | Πλούτ.Ἦσ.455C
κ· ἑαυτὸν εἰς ἰσχυρίαν· κ. παθ.· Ἀριστλ.ΖΜ
671b,25 καθορμῆσαι ἡ κούσις ἐκ τῶν νεφρῶν,
Μάξ.Τύρ.30,3 γένος ἐν μεταίχμῳ ἀρετῆς καὶ
κακίας καθωρμισμένον· || ἐπὶ λογικῆς ἐξαρτί-
σεως· Σιμπλικ.Ψυχ.124,23 τὰ αἴτια τὰ νοητά, εἰς
ἀ διὰ τοῦ καθορμίζεται ἡ ἐπιστήμη· 2) ρηματ.
π. καθόρμις.

καθόρμιον (τό) μγν. ὄρυος, περιδέρασιον: Πά.Ωα.2,13 παρτίθετο τὰ ἐνώτια αὐτῆς, καί τὰ καθόρμια αὐτῆς, Πάπ. περιτραχηλίον, ἐκ καθορμίων λιβίνων.

καθόρμιος-ως (ή) [καθορμίζω] μγν. ἡ προαόρμιος, τὸ ἄραγμα: Διον.Βυζ.40.

καθορμά-αι (ὄρω) μγν. ὄρω, ἐφορμῶ: Ψελλ. ἐν ΑΠΠοράρτ.52 ὄρωμι καθορμῶ ὁ ἴππος.

καθορῶ-ᾶω [κατὰ - ὄρω] κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. κаторάω, πορατ. καθεῶρων κ. ἰων. γ' ἐν. κατώρα, μέλλ. κατόφομαι, ὄρω. β' κατείδων, παθ. ὄρω. κατώφθην, πορακ. καθεῶρακα κ. καθεῶρακα, κ. παθ. ἡ μέσ. γ' ἐν. κατώπται ὄρω πρὸς τὰ κάτω, παρατηρῶ ἀπὸ τόπου ὑψηλοῦ εἰς χαμηλότερον: Ἰλ. 221 Κρονίων ἐξ ἴδης καθορῶν, Ἦρ.7,44 κατορῶμι ἐπὶ τῆς ἰόνης ἐθέλετο. || κ. μτθ.: Σδλ. 14 ὄσους ἡ ὀπόσους ἡέλιος καθορῶ, Πλάτ.Σοφ. 216C καθορῶντας ὑπόθεν τὸν τῶν κάτω βίον. || κ. μέσ.: Ἰλ.Ν4 ἔπι Ὀρῆκῶν καθορῶμενος αἶαν, αὐτ.Ω291 Τροίην κατὰ πᾶσαν ὄρωται.

2) βλέπω τὴν εὐκρινῶς, διακρινῶ: Ἦρ.7,268 κατώρα πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόπεδον, Ἀριστῶ.Νεφ. 326 τί τὸ χρέμα; ὡς οὐ καθορῶ, Πλάτ.Πολ.516Α κ. παθ.: Θουκ.3,20 βραδίως καθορῶμενο ἐς ὃ ἐβούλοτο τοῦ τεύχους, Βί.Ἀλεξ.5606 ἡλιού δ' οὗτος ἱεραῦς Αἰθίοφ καθωρῶτα, Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάδ.393 μετηνέχθη εἰς ὄρη καθορῶται.

3) κ. νεώτ. βλέπω καλῶς, κατανοῶ, ἀντιλαμβάνομαι: Αἰσχ.Ἰκ.1058 τί δὲ μέλλω φέρειν Δίαν καθορῶν, Ἀριστῶ.Ἰνν.803 ὃ δὲ ἄριστος ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἀμύχλης ἀ πανουργεῖς μὴ καθορῶσθαι σου, Πλάτ.Νόμ.905] ὡς ἐν κατόπτρῳ, αὐτῶν ταῖς πράξεσιν ἠγίσω καθωρακέναι τὴν πάντων ἀμείλιαν θεῶν, κ. καθέδων τὸν κίνδυνον.

4) ἐρευνῶ, ἐξετάζω: Ἦρ.3,17 πρὸς ταύτην τὰ ἄλλα καταφόμενος. 5) σέβομαι, εὐλαθεύομαι: Πλάτ.Μακκ.3,3, ἰού καθορῶν τὸ τοῦ... θεοῦ κράτος.

καθόσος-ων γλωσσ. κτ. ὑπερβ. καθοσώτατος εὐσεβέστατος.

καθόσιος-ιος (ή) γλωσσ. ὁ θάνατος.

καθοσιῶ-ᾶω (ὀσιος) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. -ώνω μγν.παθ. πορακ. καθωσιωμένος καθιστῶ τὸ ὄσιον, ἱερὸν, ἀφιερῶνω, καθιερῶνω: Πολυδ.1,11 κ-ἀγαλμα κ. παθ.: Ἀριστῶ.Ἰλ.661 ἐπεί δὲ βωμῶν ἴσπανα καὶ θύλαγματα καθωσιώθη μέλασεν Ἰφαιστου φλογί. || κ. μέσ. ἀφιερῶμαι τινι: Εὐρ.ἸΤ [320 ἐν τοῖσδε βωμοῖς θεὰ καθωσιώσαστο. || ἐ-πὶ προσ., διαθέτω ἑμαυτὸν εἰς τὴν μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ πίσσεως, ἀφοσιούμαι: Ἡρωδιαν.Ἰστ.7, 64 φιλτατὸν τε ὄντα καὶ καθωσιωμένον τῷ Μαξιμίῳ, Ἰουστίν.Ἐδικτ.13,9 κ-στράτιώται. || μνησπεύω: Ἰώσ.Π1,124,5. 2) ἀγγίζω, καθαρίζω: Πλάτ.Σδλ.12 ἱλασμοῖς τισι καὶ καθωμοῖς... καθωσιώσας τὴν πόλιν. 3) ρηματ. π. καθωσιώτεον, καθωσιώσις.

καθωσιώσις-ως (ή) [καθοσιῶ] κ. μον. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καθωσιῶ, ἡ ἀφιέρωσις: Πολυδ.1,11 κ-ἀγαλμάτων. 2) ἀφοσιώσις, πίσσις, λατρεία: Εὐσ.2,1237Α, Ἰουστίν.Νεαρ.4,1. || κ. ὄψ πάλος: Ἐπιγρ. ἡ ἐμὴ καθωσιώσις, Εὐσ. 2,800C. 3) κ. νεώτ. νομ. ἡ ἐσχάτη προδοσία: Παλλάδ.Βί.Χρυσ.30Β ἐγκλημα καθωσιώσεως, Ἰουστίν.Νεαρ.95,1. || νεώτ. κ. συνήθ. ἐν φρ. πρὸς δόλιαν σπουδαίον παραπίπτματος: δὲν ἦτο δὲ καὶ ἐγκλημα καθωσιώσεως.

καθόσων [καθ' ὄσον] ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. καθόσων ἐν ὧ μέτρῳ, καθῶ, καθῶ: Ἰουκ.6,88 [ὄ. γρ. καθ' ὄσον], καθόσων γνωρίζω, δὲν θά ἔχωμεν πόλεμον. 2) νεώτ. ὀδοκίμ., ἐπειδή, διότι: δὲν ἦλθα χθές, καθόσων ἦρουν ἄρρωστος.

καθόθη [καθ' ὅ,π] ἐπίρρ. κ. νεώτ., ἰων. κατόθη κατὰ τὴν τρῶπον, πῶς ἔδωκε, καθῶς: Θουκ.8,67

γνώμην ἐσνεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον ἐς ἡμέραν ῥητὴν καθῶτι ἄριστα ἡ πόλις οἰκίσεται [ὄ. γρ. καθ' ὅ,π], Ἐπιγρ. καθῶτι γέγραπται. 2) μγν. κ. νεώτ. κ. δημ. καθ' ὄσον, διότι, ἐπειδὴ: Ἦρ.7,2 ὁ μὲν Ἀρτάβοζος, κατός τὸ πρεσβυτάτος τε εἴη [ὄ. γρ. κατ' ὅ,π], Πολυδ.4,253,3-δὲν ἤκουσα τί εἶπε καθῶτι εἶμαι βαρῆκος.

κάθου μγν., νεώτ. κ. δημ. β' ἐν. προσ. ἐνεστ. τοῦ κάθημαι κ. δημ. κάθουμαι: Μοῖρ.215 κ κάθησο Ἀττικῶς, κάθου κοινῶς: δημ. φρ. κάθου σὲ ἀγά σου - κάθου γύρευε [ἀντί τρέχα γύρευε].

κάθουμαι δημ. κάθουμαι βλ. ἐνεστ. τοῦ κάθουμαι, κάθουμαι ὁ καθήμενος, ἀντίθ. ὄλορθος: ἐγροσασ καθούμενος σταυροπόδι. || συνήθ. μφθ. τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. ἐν φρ.: στὰ καλά καθούμενα δρῆκα τὸ μελέα μου καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἀνευ αἰτίος, ἀφορμῆς.

καθουρέδω [καθοῦρι] μον. πιθ. βρέχω, τριποπροσ. καθουρέω ἡ-οσι πιπίτε βροχῆ ἡ πίπτον βροχῆ: Ἀνών.π.Δουκαγγ. πάντοτε καθουρέδου ἐκ τοῦ πολλοῦ ἀνέμου: πρβλ. Κορ. Ἀτ.4Α,195.

καθοῦρη (ή) μον. καθοῦρια βλ.λ.: Ἀνών.π. Δουκαγγ. βροντῆς μεγάλης κὶ ἀστραπῆς, καθοῦρη καὶ χλαζήν.

καθοῦρι (τό) μον κ-ηή ή βροχῆ: Ἀνών.π.Δουκαγγ. πού χαλαζώνονται συχνὰ ἐκ τὰ πολλὰ καθοῦρια, πρβλ. Κορ. Ἀτ.4Α,195.

καθοῦρη Ἦσ. «ἀλώπεκα» πρβλ. καθοῦριν.

καθρέπτις (ό) [κατόπτρον, κάτροπον, κἀτρέπτης] μον. κ. νεώτ., δημ. συνήθ. προφ. καθρέπτης: καθρέπτι καρυστάλλινο-μετὰ κοπῶν παρυφῶν ἰμωζέται - ἐνεκτικοὶ καθρέπται ἰσολύτιμο παλαιὰ κάτοπτρα ἐχοντα χαρακτὰς διακοσμησῆς ἡ ἀπεικονίσεως], παροιμ. γρία πού θέλεις παντρεῖα κοιτάξου στὸν καθρέπτη [ἐπὶ ἐχόντων παραλόγους ἀξιώσεις ἀναγνωρίσεως], ὄμ. ὅτι μῦτρα δειξῆς στὸν καθρέπτη, ἐκεῖνα σοῦ δείχνει [ἐπὶ ἀνταποδῶσεως τῶν ἰσῶν], Ζερβ. Ὁ παλιὸς καθρέπτη.2 προσισημόνος βρέθηκεν ἀπ' τῆ σκουριά ὁ χάλκινος παλιὸς καθρέπτης. 2) συνεκδ. λεία ἐπιφάνεια ἀντανακλῶσα εἰκόνας, μορφὰς ὡς ἐν κατόπτρῳ, εἶδ. ἡρεμοῦσης θαλάσσης ἡ λίμνης κ. γεν. ἀκίνητοῦτος ὑδάτος: Διγεν. Ἀκρ.2849 καθρέπτης ἦτο τὸ νερὸν στὰ δένδρα τε καὶ ἄνθη, δ.τραγ. καθρέπτης νά 'ναι ἡ θάλασσα κὶ ὁ οὐρανὸς ζαφειρί [γαληναία ἡ θάλασσα], Πορφ. Σκ.7,12 στῆς λίμνης τὸν καθρέπτη [εἰς τὰ ἀκίνητα ὑδάτα τῆς λίμνης]. πρβλ. ἐν ὄμ. ο.ημ. γυαλί. || ὄμ. δημ. στήθουσα ἐπιφάνεια, οἶον χαλκοῦ, ὄρειχάλκου, κατεσιλωμένου δέρματος κττ.: σὲ θέλω νὰ κἀνης τὰ μπροῦντζα τῆς πόρτας καθρέπτη. || δημ. κτ. ἐπέκτ. μετ' ἐπιμελείας κεκαθαρμένη ἑκτασις: ἔκανε τὸ πάτωμα - τὸ περιδῶλι - τὴν αὐτὴ καθρέπτη. 3) μφθ. νεώτ. κ. δημ. ἐνέργεια κ. ἰδ. κατὰστασις ἀπεικονίζουσα, ἐμφανίζουσα, ἐκδηλοῦσα πραγματικότητά τινα, κυρ. ἐκ τῶν ἀναγομένων εἰς τὰ τοῦ ψυχικοῦ κόσμου: ἡ ἐκφορὰσις τῶν ὀφθαλμῶν εἶναι καθρέπτης τῆς νοημοσύνης ἐκείνου, - καθρέπτης τῆς ἀγαθότητος - τῆς πονηρίας του - τῆς ἀγιωσύνης του εἶναι ἡ μορφὴ του, - καθρέπτη τῆς κακοδιοικήσεως ἀπατελοῦν ἡ φαυλότης τῶν δικαστῶν καὶ ἡ αὐθαγεία διοικητικῶν ὀργάνων.

4) εἶδ. νεώτ. κ. δημ. ὄργανον τὴν θεραπευτικὸν ἐν χρ. πρὸς προσέκλιων καὶ ὑπερθεν αὐτοῦ συγκράτησιν ἐν πτῆσι ἢ αἰωρῆσει τῶν κορυδῶν [αἰταρῆθρῶν]. 5) εἶδ. δημ. ναυτ. ἡ ὄδαξ βλ.λ.71.

καθρεπτιζω [καθρέπτης] νεώτ., δημ. συνήθ. προφ. καθρεπτιζω, μέσ. κ. παθ. καθρεπτιζομαι, δημ. παθ. ὄρω. [ἐκκαθρεπτιζομαι κ. μγθ. παθ. πορακ. καθρεπτιζομαι, ἐπὶ λέγων ἐπιφανειῶν, ἀντανακλῶ

καθυπενδίδωμι (ιδίδωμι) μον. έπιτετ. τ. του ύπεν-
δίδωμ, ένδιδω κρυφά : Νικ.Χων.101C.

καθυπεράκοντιζω (άκοντιζω) ύπερακοντιζω
έντελώς, ριπταν τώ άκόντιον ύπερβαίνω πολύ τόν
τεθέντα μου οκοπόν, δδ. κατανικό : 'Αριστφ.
'Ορν.825 'Ιν' οί θεοί τούς Γαγενείς . . καθυπερη-
κόντισαν (σάλλ. εδών (έπεινι, κατοπολήσανα).

καθυπερβαίνω ββαίνω μον. έπιτετ. τ. του ύπερ-
βαίνα βλ.λ. , έξ ολοκλήρου ύπερβαίνω τ. : Φωτ.
έν Χειρογρ. μονής 'Ιδήρων.

καθυπερβάλλω (βάλλω) μτγν. δ.γρ. του ύπερ-
βάλλω βλ.λ. : Ρουφ.π.'Ορειδ.7,26,35.

καθυπερέχω (έχω) κ. μον. μέλλ. καθυπερέξω,
μτ. γεν. είμαι πολύ ύπερτερος, ύπερέχω κατά
πολύ : Εύρωφ.π Στοβ.4,28,18 βλος άνθρώπω τε-
λίφος θεώ μέν λειπεται . . άλογών δε ζώνων κα-
θυπερέγει' || κ. μτ. -δοτ. ή σπαν. αίτ. του κατά
τή ή της άναφοράς : Θεωνά 'Επιστ.5,4 έξουσιαν
καθ., Πολιδ.2,25,9 καθυπερεχόντων τών Κελτών
τή τόλμω και τώ πλήθει' || μτ. αίτ. προσ. κ.
δοτ. του κατά τ. : Διοτογ.π. Στοβ.4,7,62 τώς άλλως
άρατ ή κ., Βί.'Αλεξ.16 έν τ' εύγενεία της φυλής
και σώματος τή ρώμη . . πλείστον καθυπερέ-
χει' κ. παθ. : ΨΦιλ.όλ.π. Στοβ.1,20,2.

καθυπερηφάνεομαι (ύπερηφανος) μον. φέ-
ρομαι πρός τινά ύπερηφανώς και άγερώχως' 'Ησ.
έν λ. κατατελιότετο, Εύστ.561,1.

καθυπερηφάνια (ή) μτγν. έπιτετ. τ. του ύπερ-
ρηφάνια βλ.λ. : Φιλιδ.Κακ.28,1.

καθυπερηφάνω-έω μτγν. έπιτετ. τ. του ύπερη-
φάνω : 'Υπόδ.'Αριστφ.'Αχ. και προσάγοντων αυ-
τώ πλείστον και δεομένων μεταδοάντων τών
σπονδών, καθυπερηφανετ' || κ. μτ. γεν. φέρο-
μαι ύπερηφάνως, άλαστονικάς πρός τινά : Φιλιδ.
Κακ.7,1 κ- τών φιλοσόφων.

καθυπερθε έπιρρ. ποι. κ. πρό φωνήεντος κα-
θύπερθεν, ίων. κατύπεθε έκ τών άνω πρός τή
κάτω, άνωθεν, από πάνω : 'Ιλ.Γ 337 θεϊνόν δε λό-
φος καθύπερθεν ένευεν' || μτ. γεν. : 'Οδ.Θ 279
καθύπεθε μελαθρόφιν, Θουκ.5,59, Νίκ.Θηρ.691
καθύπεθε του μυρός. 2) άνω, έπάνω, αντίθ.
ύπενερε : 'Ιλ.Β 754 καθύπερθε έπιρρέει, 'Οδ.
Κ353 ή μέν έβαλλε θρόνον ένι ρήγεια καλά,
πορφύρεα καθύπερ, ύπενερε δε λίθ' ύπέδαλλ-
λεν, 'Ηρ.7,36 κατύπεθε τών δηλων του τόνου'
|| κ. έπί γεωγραφικών προσδιορισμών : 'Ιλ.Ω 545
Λιτόδες άνω . . και Φρυγία καθύπερθε 1 ή άνω
Φρυγία', 'Ηρ.4,8 ή χώρα ή κατύπερθε κ. μτ. γεν. :

'Οδ.Γ 170 καθύπερθε Χίου 1 άνω της Χίου, πρός
βορράν της Χίου 1, 'Ηρ.2,5 τή κατύπερθε έτι της
λίμνης 1 ή πρός τή άνω χώρα, πρός τή μεσό-
λίμνη : 3) μτφ. ύπερτερος, άνώτερος : 'Ηρ.1,67
έπειρώτων, τίνα άν θεών 1 ίσασάμενοι κατύπερθε
τώ πολέμω Τεγεάτων νομοιστο (περιγενέσθαι),
αύτ.8,136 ούτω τε έλογίζετο κατύπερθε οί τή
πρήγματα έσοσθαι τών 'Ελληνικών, Θεογγ.679
κακοί δ' άγαθών καθύπερθεν, Σοφ.'Ηλ.1090 ζώ-
ης μοι καθύπερθεν χειρί και πλούτω τών έ-
χθρών. 4) έπί χρόνον, μτ. γεν. πρό, πρότερον,
προηγούμενος : 'Ηρ.5,28 κατύπερθε δε τούτων
έπί δύο γενεάς άνδρών ναυοίστασα.

καθυπερτέρησις-εις (ή) 1 καθυπερτερώ 1 μτγν.
έπί άστερος, τώ ύψιστον σημείον, έφ' ού 1σταται
άστειρισμός τις : 'Αντίφ. 'Αστρ.έν Κατ.'Αστρλ.Κ 8
[3],106, Βέττ.Βάλ.5,15. 2) γεν. ύπεροχή, έπικρά-
τησις : 'Ερμογ.π. Στοβ.1,42,7.

καθυπερτερητικός-ή-όν μτγν. ό ύπερέχων,
ό έπικρατών, ό δεσποζών : Βέττ.Βάλ.102,14 καθυ-
περτερητική δύναμις.

καθυπερτερία (ή) μτγν. ή καθυπερτέρησις :
Κατ.'Αστρλ.Κ 4,6.

καθυπερτερος-α-ον (καθύπερθε) κ. νεώτ., ίων.

καθυπερτερος-η-ον, συγκρ. κ. ύπερθ. καθυπερτα-
τος ό άνωθεν τινος εύρισκόμενος, ό ύπερτερος :
Μαν.6,604 Σελιναίης . . καθυπερτερος. 2) κ.

νεώτ. συνήθ. μτφ. ό ύπερ τινά 1σταμένος, ό ύπερ-
ρέχων, ό έπικρατών, ό πολύ άνώτερος : 'Ηρ.1,65
ένότας ήδη τώ πολέμω κατυπερτερος Τεγεα-
τέων, Αίσχ.'Επ.226 θεού δ' έτι (ίσχυσ καθυπερτέ-
ρα, Θουκ.5,14. || κ. μτ. γεν. : Ξεν.'Απομν.4,6,14
πόλις καθυπερτέρα τών άντιπαύων, Θεοκρ.24,
100 δυσμενέων αίει καθυπερτεροι ώς τελεότατοι'
|| τώ ούδ. τώ καθυπερτερον ώς έπίρρ. καθύπερ-
θε βλ.λ. : 'Ηρ.2,60 13,γρ.1' || κ. ύπερθ. ό ύψι-
στος : 'Ηρ.4,199 ό έν τή κατυπερτάτη τής γής
νεπαίνεται τε και όργα. 3) είδ. έπί άστερων,
ό άνερχόμενος ύψηλά, ό ύψηλότερον 1σταμένος :
Βέττ.Βάλ.98,27 καθύπερτεροι άστερες.

καθυπερτερώ-ει (καθύπερθε) μτγν. κ. μον. κ.
έπί άστερων, άνερχομαι ύψηλά, 1σταμαι πολύ ύψη-
λά : 'Ηραιστ.'Αστρ.1,16' || κ. μτ. γεν. ή αίτ. :
Πτολ.Τετροδ.119 κ. παθ. : αύτ.Τετροδ.88'. 2) κ.
νεώτ. μτφ. μτ. γεν. ύπερέχω, ύπερτερώ τινος : Βέττ.
Βάλ.118, Μάρκ.Αύρ.8,8 ήδονών και πόνων καθυ-
περτερείν έξεστιν, 'Αρέθ.εις'Αποκ.1 όσον τά θεία
των άνθρώπων καθυπερτερεί κατά τώ κριτέ-
των' || κ. άπολ. : 'Ερμογ.π. Στοβ.1,42 1 ιθ.1' 3) ρη-
ματ. π. καθυπερτερησις.

καθυπερτίθεμαι (τίθημι) μον. μεσ. μτ. αίτ. κ.
δοτ. ύπερτίθεμαι τινι ; Νικ.όλ.Δαμ.66,1.

καθυπηκόος-ον (ήπηκός) μον. έπιτετ. τ. του
ύπήκοος, ύποταλής : Βί.'Αλεξ.2105 πάλαις ποήησας
τάς έκει πάσας καθυπηκόους.

καθυπερτώ-έω μτγν. κ. μον. έπιτετ. τ. τωθ ήπαρ-
ετώ : Εύμ.άδ.9,4. || κ. μέσ. βοηθθ, προσμυρ-
σομαι : Σορ.1,25, Σχλ.Πλάτ.Φαιδρ.244B χείρες
καθυπερτεροόμενα.

καθυπισχυόμεαι-εομαι έπιτετ. τ. του ύπισχυό-
μαι, ύπόδομαι : Λουκ.Ρητ.Διδ.25 τούς δικαστάς
τοίς άνόητοις καθυπισχυόμενος, Γρηγ.Ναζ.2,
188D, 'Αναστ.Γορδ.έν Σάβ.3,466 προσάτιν και κυ-
ρίαν τήν Παρθένον σύ καθυπισχυή μοι' || 'Ησ.
« καθυπισχοίτετο, ώρολογοίτετο ».

καθυπνήσις-ος-ές (ήπνος) μτγν. ό κάθυπνος,
ό βαθέως κοιμήμενος : Νικ.'Αλεξ.434,

καθυπνώσις-ον (ήπνος) μτγν., πτ. ηλ. ούδ. ό έν τώ
ήπνω συμβαλών, δδ. ό άπατηλός : Ολύμπ.έύσ.
Εύαγγ.Προν.5,25 καθύπνια παραπαίσιμας.
κάθυπνος-ον (ήπνος) ό βεθυπισμένος εις ήπνον,
ά. καθυπνήσις : 'Αριστλ.Πρ.876ε,21, Πορμ.έν.1 καθυ-
πνος ώς μήκωνα φάρμακον ήπνων.

καθυπνώ-δω (ήπνος) κ. μον., ίων. κατυπνώ βυ-
θίζομαι εις ήπνον, κοιμήμαι βαθέως : 'Ηρ.48 έπι-
ρυσόμενον δε τήν λεοντήν κατυπνώσας, Ξεν.
'Απομν.2,130 Ινα δε καθυπνώσης ήδέως, Βί.'Αλεξ.
481 Φιλίππου καθυπνονόντος' || κ. μέσ. : 'Ηρ.
7,17 ήλαε οί κατυπνωμένω τούτο δνειρον
2) ρηματ. π. καθύπνωσις.

καθυπνώσις-ος (ή) 1 (καθυπνώ) ή άρχή του
ήπνου, ή άποκοίμησις : 'Αριστλ.Πρ.900β,37.

καθυπνοβαίνω (βαίνω) μτγν., παρακ. καθυπνοβέ-
θηκα, μτ. γεν. κατέχω ύποδεεστέραν θέσιν :
'Αχιλλ.Τάτ.18 καθυπνοβαίνεις τών έπάνω.

καθυπνοβάλλω (βάλλω) μτγν., μον. κ. νεώτ.
ύποβάλλω εις τι : 'Ηλιόδ.Φιλ.ΗΝικ.109,20, 'Ιουστιν.
Νεαρ.161,1 κ. νινάς τή του τετραπλασιού ύποδο-
σαι, 'Αναστ.Γορδ.έν Σάβ.3,444 καθυπνοβείσαι αυτικά
καθυπνοβάλλει, - καθυπνοβάλλω τά σέθη μου'
κ. παθ. : 'Ιουστιν.Νεαρ.134,7 κοιναίς, Θεοφώλ.
Σ 8,13,9 έπέι . . τή του θεύλον τώ κώρω καθυπνο-
βάλλετο. 2) τοποθετθ, βέτω, βάλλω τή ύπακά-
τω τινός : 'Αέτ.16,110 κ- τούς δακτύλους τή έδρα.
καθυπογράφω (γράφω) μον. έπιτετ. τ. του
ύπογράφω : Εύστ.974,13.

καθυποδείκνυμι [δείκνυμι] μον. έπιτετ. τ. του ύποδείκνυμι: Εύστ.Πον.109,52.

καθυποδέχομαι [δέχομαι] μον. έπιτετ. τ. του ύποδέχομαι, έπιμελώς ύποδέχομαι: Εύμθ.6,16.

καθυποδουλώ-ώω [δουλώ] νεώτ., δημ. καθυποδουλώων, έπιτετ. τ. του ύποδουλώω, καθιστώ τισα τελείως δουλον, ύποδουλώων έντελώς: 2) ρηματ. η. καθυποδουλώωσις.

καθυποδούλωσις-εις [ή] [καθυποδουλώω] νεώτ. ή άλοοχηρής ύποδουλώωσις.

καθυποδοῦμαι-έομαι [ύποδέω] μον. έπιτετ. τ. του ύποδέομαι, προσδένω καλώς ύπό τούς πόδας σανδάλια ή ύπαδήματα : Νικ.Χων.745,9 πέδιλα καθυποδοῦμενος.

καθυποδῶω [δῶω] μον. έπιτετ. τ. του ύποδῶω βλ.λ.: Εύστ.Πον.291,27 κ. παθ. ή μέσ. ; Εύστρ. ΗΝικ.372,27.

καθυποζεύγνυμι [ζεύγνυμι] άρχ. λεξ. βάλλω ύπό τόν ζυγόν.

καθυποκείμαι [κείμαι] μγν. έπιτετ. τ. του ύποκείμαι : Άρτεμ.Ιδ.Δαλδ.1,1.

καθυποκλέπτω [κλέπτω] μον. έπιτετ. τ. του ύποκλέπτω, κρυφίως ποιῶ τι : Εύμθ.8,20.

καθυποκλίνω [κλίνω] μγν. έπιτετ. τ. του ύποκλίνω : Ίω.Χουσ.

καθυποκρίνομαι [κρίνομαι] ύηγοτάσσω τι εις τήν θέλησιν μου δια τής ύποκριτικής τέχνης, άπατ.: Δημ.449 ώς καθυποκρινόμενον ύμάς: 2) μθ. καταστρέφω τι δια τής ύποκρίσεως: Διον.Άλ.Δημ.53 καθυποκρινόμενος και διαφθειροσαι τής βουλήσεως τών ποιημάτων' πρδλ. κατακλώ, κατορχοῦμαι' 3) μτ. αйт. προσποιούμι, ύποκρίνομαι: Φιλ.2,520 καθυποκρίνομαι φίλιαν, 'μέρ.68 καθυποκρίνομαι σμνότητα' || κ. μτ. άπαρφ. προσποιάμαι ότι είμαι άλλος τις: Λοικ. 'Ενάλ.Δ.13,2 καθυποκρίνεται 'Ενιπέυς είναι, Φιλ.2,280.

καθυποκῦπτω [κῦπτω] μον. έπιτετ. τ. του ύποκῦπτω : Νικ.Χων.602,1.

καθυπομένω [μένω] μον. έπιτετ. τ. του ύπομένω : Λέων Α 27,14.

καθυπομνήσκειμαι [ύπομνήσκω] μον. μέσ. μτ. γεν. ένθυμοῦμαι τινα σαφώς, μθ έρχεται εις τήν μνήμη μου: Βί.Άλεξ.1238 καθυπομνήσθη τής μητρος.

καθυπονοῶ-έω [νοῶ] μγν. κ. μον. μτ. αйт. ύπονοῶ, ύποπτεύω : 'Αμδλ.Μυστ.5,10' || μτ. αйт. κ. άπαρφ. : Πάπ. καθυπονοῶ δέ τοῦτο διαπερακέναι τούς δεινα' || κ. έμπροθ. : Πάπ. καθυπονοῶν οὖν εις τόν δεινα' || κ. άπολ. : Πρδκλ. Παρμ.586ς: 2) άντιλαμβάνομαι άσπίτως: Δα.μάσκ. Άρφ.29 τῶ γνωστῶ τῶ άγνωστον κ.: || γεν. άντιλαμβάνομαι, έννοῶ : Φιλδδ.Ρητ.2,185 πρδς τίνοσ άν μέλιστα σφάζοντο κ.: 3) μτ. αйт. κ. άπαρφ. ύποθέτω, νομίζω : Σωρ.2,64, Βί.Άλεξ.3482 καθυπονοῶν δ' όμοιον είναι και σέ.

καθυποπίπτω [πιπτω] μγν. έπιτετ. τ. του ύποπιπτω : Λογίν.

καθυποπτεύω [ύποπτεύω] έπιτετ. τ. του ύποπτεύω κ. παθ. : Άριστ.Ρητ. Άλ.426β,28 άδικημάτων κατηγορηθέντων ή καθυποπτευθέντων.

καθυποσαίνω [σαίνω] μον. έπιτετ. τ. του ύποσαίνω βλ.λ.: Εύμθ.4,18.

καθυποσημαίνομαι [σημαίνω] μον. έπιτετ. τ. του ύποσημαίνομαι, ύποσημαίνομαι, ύπογράφω: Φωτ. Έπιστ.198.

καθυποσκαλίζω [σκαλίζω] μγν. έπιτετ. τ. του ύποσκαλίζω : Νειλ. Έπιστ.275.

καθυποσπῶ-ώω [σπῶ] μον. έπιτετ. τ. του ύποσπῶ βλ.λ.: Εύστ.Πον.206,34.

καθυποστέλλω [στέλλω] μον. έπιτετ. τ. του ύποστέλλω, έξ έλακλήρου ύποστέλλω βλ.λ.: Γερμ.685.

καθυποστίζω [σπιζω] μον. έπιτετ. τ. του ύποσπιζω βλ.λ. κ. παθ. : Νικδλ.Δου.4J καθυποσπιζόμενος τῶ όφθαλμῶ.

καθυποστρέφω [στρέφω] μον. έπιτετ. τ. του ύποστρέφω βλ.λ.: Βί.Άλεξ.4323 εί φίλοι μου συνεδουλεῶσάντο μοι καθυποστρέφαι σὺν αὐταίς.

καθυποσχεσις-εως [ή] [έχω] μον. έπιτετ. τ. του ύποσχεσις : Παχμ.Γ 2,297,18.

καθυποτάξις-εις [ή] [καθυποτάσσω] νεώτ. ή πρῆξις του καθυποτάσσω, ή άλοοχηρής ύποταγή.

καθυποτάσσω [ύποτάσσω] μγν., μον. κ. νεώτ., άπτ. καθυποτάττω ύποτάσσω τι έντελώς ύπό τήν έξουσιαν μου, όλοοχηρῶς: Φλέγ.άπ.17J,Εύσ.Βί.Κωνστ.1,46,Βί.Άλεξ.154 Πέραςας τούς έγθρούς ύμῶν ύμιν καθυποτάξαι' 2) πάπ. καθυπογράφω' 3) ρηματ. η. καθυποτάξις.

καθυποτοῦμαι-έομαι άρχ. λεξ. έχω μεγάλας ύποφιας, είμαι πολύ ύποπτος: ΕΜ 762,15 [δ.άνανγ. καθυποτοῦμαι].

καθυποτρέχω [τρέχω] μον. έπιτετ. τ. του ύποτρέχω βλ.λ.: Εύμθ.δ.5,5.

καθυπουργῶ-έω μον. έπιτετ. τ. του ύπουργῶ, προσφέρω ύπηρεσιος: Εύστρ.ΗΝικ.387,8.

καθυποφαίνω [φαίνω] μον. έπιτετ. τ. του ύποφαίνω βλ.λ.: Εύστ.Πον.189,94.

καθυποφέρω [φέρω] μον., παθ. παρακ. καθυπονήνεμαι έπιτετ. τ. του ύποφέρω, ποδύ ύποφέρω, ύπομένω: Νικ.Χων.400,7 καθυποφέρειν πληγμάτα του θεου' κ. παθ. : αὐτ.621.

καθυποχρῶ-ώω νεώτ., δημ. καθυποχρῶων κ. συνηθεστ. καταποοχρῶων, όδρ. καθυποχρῶεσα κ. καταύποχρῶεσα, έπιτετ. τ. του ύποχρῶω, καθιστώ τινα ύποχρεων εύγνωμοσύνης, παρεχων εις αὐτόν σπουδσίαν έκδούλεισιν, ύποχρῶων τινά λλον, ύπερβαλλόντως: ή ευγενεία σας μάς καθυποχρῶεσσε' 2) ρηματ. η. καθυποχρῶεσις.

καθυποχρῶσις-εως [ή] [καθυποχρῶω] νεώτ. ή εις μέγαν βαθμόν ύποχρῶεσις.

καθυποψιθυρίζω [ψιθυρίζω] μον. έπιτετ. τ. του ύποψιθυρίζω, κρυφίως ψιθυρίζω: Εύμθ.4,1.

καθυπιτῶω [ύπιτω] μον. έπιτετ. τ. του ύπιτῶω, είμαι έντελώς ύπιτω, άνάσκεια: Νικ.Χων.529,7.

καθυστερημένος-η-ον [η] [μτ. κ. δημ. κ. παθ. παρακ. του καθυστερω, ό μη παρακολουθῶν τήν προδόν του πολιτισμοῦ, τής έπιστήμης, τής τέχνης, ό μη προοδευτικός: καθυστερημένος λαός' 2) φυγολ. ειδ. έν τῶ παιδαγωγική καθυστερημένα παιδια [ών ή διανοητική άνάπτυξις τελείται βραδέως].

καθυστερησις-εις [ή] [καθυστερω] νεώτ., δημ. -η ή διάθεσις του καθυστερείν, άναβολή, άργηρορία: καθυστερησις πληρωμῶν' 2) ή μη έγκαιρος σφιξις: καθυστερησις άτμοηλοῦν' 3) τῶ χρονικόν διάστημα, καθ' ό καθυστερεί τις: τῶ άτμοηλοῦν λόγω θαλασσοταραχῆς ειχε καθυστερησιον δέκα ὠρών.

καθυστερίζω μον. καθυστερω : Γεωπ.2,13,2.

καθυστερηκός έπρρ. μγν. ύστερον, μέ καθυστερησιαν, ποδύ όργα : Πτολ.Φάσ.11Η.

καθυστερω-έω [ύστερω] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. μγ. παθ. παρακ. καθυστερημένος-η-ον βλ.λ., μτ. δοτ. μένω όπω, ύστερω κατά τι : Πολούδ. Κρσας.29 κ. ποδύ τῶ δώξειτ κ. μθ. : Πολούδ. 24,7,5 περί τάλλα πάντα καθυστερων και τῶ φυσική και τῶ κατασκευῆ' || μτ. διπλής γεν. : Ίηπ. Έπιστ.15 έλιπάρειν (τόν 'Ασκληπίδον) μη καθυστερείν μου τῶς θεραπειῆς, || κ. άπολ. : Μέν.Μον.396 ζευσις αἰε φρόντιζε, μη καθυστερεί, Πολούδ.5,16,5 τοίς μέν έπί τῶς τῶν λαφύρων οικονομιας τεταγμέναις περί ταῦτα συντομῶς γιγνομένοις μη καθυστερείν' || όμ. άπολ. έπί τῶς αύξήσεως τῶν βλαστανόντων φυτῶν: Θεόφρ.Φάιτ.

1,172) 2) μτ. γεν. έργωμα κατόνιν τίνος, έργωμα, φθάω άργότερα παρ' ό τι πρέπει ή έχει όρισθί, ύπολείπεται: Πάπ. κ- τής έορτής, Πολυδ. 5,172 αυτός μέν ύπελείπεται και καθυστερεί πάντων κ. μτ. αйт.: μάς καθυστερήσεν ή τρικυμία κ. άμψ. καθυστερεί εις τά μαθηματικά, - ή άμαξοστοιχία καθυστερεί? || μτ. αйт. πρόματος, δέν δίωω έγκείρας τό όφειλόμενον: ΠΔ Έξ.22,29 άπαρχαδάλως καιλήνω σου ό καθυστερήσεις, καθυστερώμε τό ήμερομίσθια των έργατών - τά ένοίκια || κ. παθ. έν μτχ. ένεστ. οι καθυστερούμενοι φόροι || τό καθυστερούμενα τό μή έν- κείρας πληρωθέντα ή άποδοθέντα: 3) μτ. γεν. ήως έλλειψίν τινος, στερούμαι: ΠΔ Σοφ.Σειρ.37,20 πάως τερόσχηνος καθυστερήσει, Φιλόδ.Ρητ.2,618 καθυστερούμενος || κ. κ- θανάτου δέν άπονόησκα: ΨΛουκ.Φιλόν.16. || κ. κ. έμψροθ.: Έπιγρ. έν αις [ένν. πρεσβείαις] έν ουδενί καθυστερήσεν ό δήμος: 4) νεώτ. ό καθυστερούμενος όσ όσιν. έν παλαιστ. χρ. ό άνυπότακτος βλλ.41: 5) νεώτ. ό καθυστερημένος βλλ. 6) ρηματ.π. καθυστερήσεις, καθυφαίνω (ύφαίνω) μτγν. μτχ. μέσ. άόρ. α' καθυψηνάμενος ένυψώσω, παρεμβάλλω: ΠΔ Έξ.28,17 καθυψηναίεις έν αυτώ ύψασμα κατάλιθον τετρασίχον: κ. παθ.: ΠΔ'Ιουδ.10,21 ό ήν έκ πορφυρας και χρυσίου και σμαράγδου και λίθων πολυτελών καθυψασμένον, Εύσ.Βι.Κουστ. 4,7 κ- χρυσώ και άνθεσι || όμ. σμ. κ. μέσ.: Λυρ.Άλ.Αδελπ.10,15 καθυψηνάμενος.

καθυψοεις-ως [ή] | καθυψίμαι | μτγν. συνήθ. έπί -συνήγωρον ή καθηγώρων, λαθραία συνενώσεις προς έξοπάτησον, καταπροδοσία τής δικης, όπάτη (λατ. praevencatio): Πολυδ.8,143.

καθυψημία [ήμη] έπίπατ. του ύψιμου, παραμελώ δολίως, προδίω: Δημ.343 καιρόν έναν τις έκόν καθυψη τας έναντίους και προδίω, Λουκ. Προμ.5: || συνήθ. έπί συνήγωρον ή καθηγώρων, δολίως διεξάγω την δίκην, καταπροδίωω, έθελοκακώ έν τή δίκη, ίνα την κερδίση ό άντίπαλος: Δημ.526 πεισθεις όπδσω δήποτε άργυρίω, καθυψεις τον άγώνα, αυτ.563 άπαλαγγίην και καθυψίμαι τον άγώνα τουτόνι: 2) άπόλ. άφίσταμαι τής δικης, έγκαταλείπω: Δημ.562 καθυψέντων των καθηγώρων || όμψ. άποστροφήται: Κλήμ.Άλ.287: || όμ. το μέσ. π. παθ. παρακ. ώς ένεργ.: Δημ.30 ει καθυψειμεθα ή των πραγμάτων, Πολυδ.3,60,4, Πλυδ.Κικ.8 έπ' άργυρίω τό τίμημα καθυψειμένος, Ίωσ.Πι 2,16,4 ουδέν . . καθυψηκάμην: 3) μέσ. μτ. όστ. προσ. άνδίδω, ύποχωρώ: Ξεν.Έλλ.2,4,33 έντόνως έλεγες ους ου χρείη καθυψίσθαι τοίς έν Πειραιεί: || έμψροθ. έπί δειλών στρατιωτών, ένδίδω άνάνδρωσ: Πολυδ.ένν.8,24,1 καθυψειμένους έν ταις μάχαις: || κ. άπόλ. έπί Ιατρού, άμελώς θεροπεύω: Λουκ. Άποκ. 7 έκόντα καθυψίσθαι και προδιδόναι την άνδρωσαν: 4) ρηματ.π. καθυψεις.

καθυψίσταμαι [ίστημι] μτγν. άποφρ. παρακ. καθυψίσταμαι τώ όντι ύφίσταμαι: Ίουλ.Λόγ.1,163D.

καθυφορούμαι-όμοι [όρω] μτγν. έπίπατ. του ύφορού βλλ.: Σφζόμ.2,27.

καθυφής [ή] μτγν. έπίπατ. του ύφής βλλ.: Διον.Άλ.Ρομ.2,43.

κάθω βαρβαρικός τ. άντί καθίζω βλλ.: Τιμόθ. Μιλ.Πέρο.168.

καθυμυλημένη [ή] νεώτ. μτχ. παθ. παρακ. καθομιλω βλλ. ώς όσα έν είδ. σμκ. κ. έσφ. καθομιλημένη ή λαλομένη, ή όημοτική.

καθυμυλημένος [ή] έκ τής μτχ. παθ. παρακ. του καθομιλω | έπίφρ. μόν. κατά την γλώσσαν την όμιλουμένην ύπό του λαού: Εύστ.Πον.302,29.

καθυπαιλούμενος έπίφρ. ώς ώλυσιμενοι πολεμισται: Σχόλ.Άριστφ.Πλ.325.

καθώρ Έπιγρ. άντί καθώς βλλ.

καθυρισμένος [ήκ τής μτχ. παθ. παρακ. του καθορίζω] έπίφρ. μτγν. προσδιορισμένος, ώρισμένος: Κλήμ.Άλ.861.

καθώς (καθ' ός) κ. μόν. νεώτ. κ. όημ. καθ' όν τρόπον, ώς, όπως, καθά: Ήρ.9,82 | γρ. καθ.1, Άριστφ.Πρ.891b,34, ΚΔ'Ιω.15,12 άναπατά άλλήλους καθώς ήγάπησα ύμάς, Έρωτόκρ.2,395 και δίχως νά πατή στη γής, καθώς άνασθίδωνω, καθώς καθόσωον βέβαια θά 'πρωτες: || νεώτ. κ. όημ. έν φρ. καθώς πρέπει έπί προσ. κ. έπί πραγμ. προς δήλων άντιόητος, τελειόητος, εύπρεπειας, καλής έμφανίσεως: κύριος - κυρία καθώς πρέπει, - καπέλλο καθώς πρέπει: 2) τίνι τρόπον, πώς: Άριστφ.263 ύπομνησκαιν καθώς, ΚΔ'Πρόξ.15,14 Συμμεών έγγήγαστο καθώς πρώτων ό Θεός έπεσκεπάστο λαθών έξ έθών λαθών έπ' όνόματι αυτου: 3) νεώτ. κ. όημ. έπομένου του και, όμοίως, έπίσης: έπλήρωσεν όλους τους όφειλάτας του καθώς και έμέ: 4) ώς σύνδ. χρόν. ότε, καθ' όν χρόνον, εκεί πού: ΠΔ Μακκ. 2,1,31 καθώς δε άνηλωθη τής θυσίας . . , ό Νεεμίας έκέλευσε λίθους μεζονας κατασχειν, ΚΔ'Πρόξ.7,17 καθώς δε ήγγικεν ό χρόνος τής έπαγγελίας, - καθώς καθόσωον κι έτρωνα, τον βλέπω και έρχεται || ευθύς ώς, μόλις: καθώς πού είπαν αυτά τά πράγματα, έπαυσα νά τον χαιρετώ.

καθώσω έπίφρ. μτγν. καθώς, καθά, όπως: Ήμερ.Λόγ.1,20.

και κ. μόν., νεώτ. κ. όημ. σύνδ. συμπλεκτικός, έν άρχ. μτγν. κ. νεώτ., έκφέρεται κ. κτ. κροάιν μτ. του έπομένου φωνήεντος, οίον μτ. των α κ. κ, άγαθοί | και άγαθοί, κάγω κ. δωρ. κηλώ | και έώ, μτ. των η κ. γ, χή | και ή, χήμεις | και ήμεις, χήκευέτε | και ικευέτε, μτ. του δ, χώ | και δ, χώσπς | και όστις, μτ. του υ χύμεις | και ύμεις, χύποχείριον | και ύποχείριον, μτ. του υ μ. έν τή άντων. φ, χφ | και φ, μτ. των αι, αυ, ει, ευ κ. ου κήσχωρόν | και αισχωρόν, καύτος | και αυτός, κει | και ει, κάτα | και είτα, κευγένεια | και ευγένεια, χούτος | και αυτος, κουδέ | και ουδέ, κ. μτ. του θι, χοί | και οί: || έν τή όημ. άποβάλλει πολλάκις τό αι πρό φωνήεντος, όποτε φρωεται κ' ή κι πρό των φθόγγων κ. ι | άνευ άποστροφου ή παλαιότ. μετ' άποστροφου κ. κι πρό των φθόγγων α, ο, ου κ. ω: || συνδέει κ. κτ. παρτάζει λέξεις, προτάσεις κ. περιόδους: Ήλ.Α 528 ή και κυανήσιν έπ' όφρούσιν νεύσε Κρονίων' || συνη. προστιθησιν έπίθετα μετά τό πολύς: Ήλ.Α 521 καί τε μέψσι μάχη Τρώεσσιν άρχγειν, Όδ.Σ 465 και θ' άπαλόν γλάσσαι, και τ' άρχήσασθαι άνήκεν, Θουκ.3,26 οί μέν Μυτιληναίοι εθάρσουν τε και προς τοις 'Αθηναίοις ήσαν ειχον την γνώνην, Ίσοκρ.9,37 βράδιος τε και άληθι άποκρινόμην, - καλός τε κάγαθός' πρβλ. τε: || συνήθ. έπαναλαμβάνεται προς συνειρμόν δύο ή πλειόνων όνομάτων: Ξεν.ΚΠ 1,47 αι δέ έλαφοι και δορκάδες και αι άγριαί οικίαι και οι όνοι οι άγριοι: || ένί- ατε συνδέει μόνον τό τελευταίον ζεύγος: Κλεομ. 2,1: || ρητ. έπαναλαμβάνεται προς έμφασιν συντελεσθεισών πράξεων ή χαρακτηρισμών: και εκλεψε και έφευθη και έδειρε τον ευεργέτην του, αυτό έναι κακόηθεια και σικοφαντία και άχαριστία κ. έπί άγαθή σμκ.: και καλός είναι και εύφής και ώραίοι και περιούσιοι έχει: || δις ένεφερόμενον σημαίνει κ. ου μόνον . . άλλα

και . . . Πλάτ.Γοργ.523Α και άει και νύν, Ξεν. Άν. 1,1,7 και κατά γην και κατά θάλασσαν' 2) ώς πρσθετικός ή επιτατικός ή εμφαντικός, υπό την ένν. του ίδιως, κυρίως, πρό παντός: 'Υμ. Απόλλ.17 πρως μακρόν όρος και Κύνθιον όχθον, Σοφ.Τρ. 1277 πολλά δέ πήματα και καινοπαθή, Οοικ.7, 68 ώς δέ έχθροι και έχθιστοι, Πλάτ.Φαιδ.58D και άλλα που μυρια τοιαύτ' άν ειη' || όμ. έν τή ένν. ή μάλλον: Πλάτ. Απολ.23Α όλιγου τινός άξια και ουδένας' || όμ. μτ. τής δεικτ. άνωτων. ούτος: 'Ηρ.6,11 είναι . . . δουλοισι, και τούτοις ώς όρηπνέται, Ξεν.ΚΠ.2,2,16 γελάν άναπειθων, και ταύτα . . . οβτω πολέμιον δντα τώ γέλωτι' || συνήθ. έν φρ. άλλοι τε και . . . άλλως τε και . . . βλ. άλλως κ. άλλως' 3) πρός επιπασιν τής έποκλοουσής λέξεως ή προτάσεως, προσέτι, άκόμη: 'Ήλ.Α 654 τάχα κεν και άνασθιν αιτήσω, Σοφ.ΟΚ 1393 κέξάνγγειλ' ίών και πάσι Καδμειοισι, Λυκοούργ.65 έν πάσι και τοίς έλαχίστοις παρανομήμασι θάνατον είναι τήν ζημίαν' || συνήθ. π. νεξ. μτ. δεικτ. άνωτων. και τής αυτός επίσης, ώσαυτως, ένθα ή σύνταξις αυτή δύνανται να δικαιολογηθ ή εκ των αντιθετικών φράσεων, ου μόνον . . . άλλα και, ου μάλλον . . . ή και: Ξεν. Άν.3,4,44 ώς ένόησαν αυτών τήν πορείαν επί τού άκρον, εώθως και αύται ώρηψαν άμειλλασθαι επί τού άκρον, αυτ.2,6,30 'Αγλας και Σωκράτης και τούτω άπεθανέτην (άπέθανον επίσης)' || π. άρχ. συνήθ. τó και έπαναλαμβάνεται έν τε τή ήγουμένη προτάσει και τή έπομένη ένιοτε ή έπου. προτάσις μέτε άρρητος ή ά. σπαν. τó και εύρίσκειται έν τή έπομένη, ίδιως έν ταις φρ. ειπερ τις και άλλος, ώς τις και άλλος κτλ.: Πλάτ.Φαιδ.46C σκέφαι, έν άρα και σοι ένυδοκή άπερ και έμοι, 'Οδ.Φ 152 λαβέτω δέ και άλλος | παραλ. ώς και έγωί, Πλάτ.Λάχ. 191Α άνδρείός που ούτος, δν και σύ λέγεις, αυτ.Φαιδ.66Α ειπερ τις και άλλος, 0 τευξόμενος αυτ δντος, αυτ.Πρωτ.329B ειπερ άλλω τω πειθοίμην άν, και σοι πειθομαι' 4) ώς έπιδοτικός, επί τó μειζον ή επί τó έλαττον, συνήθ. μτ. των παραθ., άκόμη και: 'Ήλ.Κ 556 θεός και άμειβνοας ήππου δωρήσαιο, αυτ.Ψ 551, 'Οδ.Α 58 (έμενος και κεινου άποθώσκοντα νοήσαι, Εύρ. 'Ηρακλ.498 έν τρώδε καχόμεσθα σωθήναι λόγω, 'Αριστ.Νεφ.528 οίς ήδύ και λέγειν, -προστρέχουσιν εις τήν τράπεζαν, και έν άρνήσει ταύτης εις τον τοκογύφον, ΜΜ έμετε τονά πληρώνου; νή έξει γρόσια νή εφτά | και στην ακρίβεια του κ έννισ' || έν άρχή προτ., συνήθ. μτ. έπιρρο. οίον και κάρτα, και λιαν, και σφόδρα, και μάλλον κτλ.: 'Ήλ.Ζ 408 και λιην σ' έτι νύν γε σάσωσμεν, Εύρ. 'Ηρακλ.386 και μάλ' ου σμικρόν φρονών εις τας 'Αθήνας, Λυκοούργ.139 εφ' οίς έγωγας και μάλιστ' άναγκαστ', Πολυδ.9,16,2 και πολλακις, -ειναι ευγενής τους τρόπους και μάλιστα προσήνης, -θα ένεργήσω και άμέσως' 5) έναντιωματικός, π. άρχ. συνδέον καταφατικήν πρότ. π. άποφατικής, καιτοι, άν και, μολοντί: Σοφ.Τρ.160 άλλ' ώς τι δρανών ειπερ κó θανούμνος' || κ. γεν.: Εύρ. 'Ηρ.509 όράτε μ' . . . όνομαστá πράσων, και μ' άφειλεθ' ή τύχη, 'Αριστ. 'Ινπ.1245 και μοι τοσοϋτον ειπέ, -δουλεύει και άρωστος; || μτ. μτχ. έναντιωματικός, άντι του και περ, όπου άκολουθεί ένιοτε τó όμος: 'Ήλ.655 'Εκτορα και μεμώτα μάχης σχίσσασθαι όίω, Σοφ.ΟΚ 851 ύφ' ών έγω ταχθείς τάδ' έρωω και τύραννος ών όμως, νικα, Ξεν. Έλλ.6,5,20 και μάλα βουλόμενος άπάγει τó στρατεύμα, όμως έκει κατέμηνε' || μτ. του ει, οίον ει και, και ει, ένθα διά μέν του πρώτου τó υποτιθέμενον θεωρηται άληθές, διά δέ του δευτέρου άπίθανον

και άνοληθές: 'Ήλ.Ε 410 τών νυν Τυδεΐδης, ει και μάλα καρτέρος έστιν, φραξέσθω, 'Οδ.Ν 292 κερδαλέος κ' ειη και επίκλοπος . . . και ει θεός αντίτασειν, Αισχ.Χο.298 και μη πέποιθα, τούργον έστ' έργασατον, Ξεν. Άν.3,2,24 δδοποιούσειαν άν ούτοις και ει σών τεθρίπποις βουλόιτο άπίαναι' || όμ. μτ. του ύποθ. άν, να, ιδ, εις έσφρ. άντιθετικός: παροιμ. 0 λύκος κί άν έγέραςε και άλλαξε τó μαλλί του, ουτε τή γνώμη του άλλαξε, ουτε τήν κεφαλή του | φύσιν πορνών μεταβάλειν ου ράδιον), όμ. κί άν χάθηκαν τά δαχτυλίδια, πόμειναν τά δαχτυλα (ή άπόλεια του πλοούτου δέν άφανίζει τήν ευγένειαν), προλ. άν (β15): 6) όμ. αντιθετικός, άλλα: παροιμ. έλι που τον δερνον εκατό και δέν τον δερνει ο νοϋς του, - του φωνάζω και κάνε χάρη με μένα' 7) όμ. όμ. διαετυμικός: και να θέλας και να μη θέλας, θα γινη' 8) επεξηγηματικός, καθ' άν συνδέονται δύο όμοιοι έννοιαι ειτε προς έξορσιν τής καθόλου έννοίας ειτε προς άκριβεστέραν εμφάνισιν ουτής, όποτε ή δευτέρα φαίνεται επεξηγουσα την πρώτην: 'Ήσ.Α 12,6,4 Ιουδας 0 και Μασκαβαθας, ΚΑ Πρωξ.139 Σαύλος 0 και Πούλλος, - εική και ώς έτυχε - μια και καλή - μια κί δεξω' 9) συγκριτικός, τιθέμενος κατοπίν λέξεων δηλουσών ταυτότητα ή όμοιότητα, ώς, καθώς: 'Ηρ.7,50 οί πρό έμεϋ γενόμενοι βασιλείς γνώμρησι έχροντο όμοισι και σύ, Σοφ.ΟΤ 612 φιλον γάρ εσθλόν εκβαλαιν Ισον λέγω και τον παρ' αυτώ βίωτον, Οοικ.2,60, - έχω τά αυτά και ου δικαιώματα' || όμ. τιθείται κατοπίν λέξεων δηλουσών σύγκριση: Εύρ. 'Ικ.1219 άλλα' ου φθάνειν χρή σισιακίζοντας γένου, και . . . όρμάν || όμ. προς δήλωσιν συγκρούου ενεργείας μτ. του άμα βλλ.3): || όμ. τιθείται πλεοναστικός μτ. του σάν έν όμοιωματ. σμ. (καθώς έάν): έγω δέν ειμαι σάν και σένα' || παροιμ. ήγρα και καμώνεται σάν και να 'τανε πρωτάρα | έπί των υποκρινόμενων αθωότητα ή άπειροίαν' || επί τής άκολουθίας δεικτικών ή άναφορικών προτάσεων τιθείται κατά σειράν εις τήν δευτέραν: έννήργησε κατά τον αυτον τρόπον καθ' άν και πρότερον' 10) χρονικός, ότε: 'Ηρ.4,181 παρέρχονται τε μέσα νύκτες και φύχεται τó ύδωρ, Σοφ.Φιλ.355 ήν δ' ήμαρ ήδη δευτερον πλεοντή μοι κάγω η άκρον Ίγιειον . . . κατηγούμην, Ξεν. Άν.7,4,12 ήμραι τ' ου πολλα διατρίβοντο . . . και οί . . . 0 ρήκας διεπάρτνοντο, ΠΔ Σοφ.Σειρ.2,6 πιστασμον αυτώ και αντιλήφεται σου, ΚΔ Λουκ.7,7 ειπέ λόγω, και Ισθήσεται 0 πάσι μου, - δέν ειχα ξεκινιές άκόμη και ειπασε ή μηδρα | ότε άμέσως ειπασε ή μηδρα' || συνήθ. έν τή άποδοσει κατοπίν χρονικών συνδέσμων: 'Ήλ.Α 494 άλλ' ότε δή ρα . . . και τότε δή . . . || όμ. μτ. τó ει: 'Ήλ.Ε 897 ει δέ τευ έξ άλλου γε θεών γένευ υδ' άδελφος και κεν δή πάλα ήσθα ένερτερος Ουρανώνων' 11) αιτιολογικός, μτ. του γάρ, βλ. έν λ. και γάρ' || όμ. οίονε αιτιολογικός: έψανα και επεξε, ΜΜ λέει πώς δέν ύπολογει, . . . και τά' εδαιε με την άρχή και δέν εφάνηκε γιοητής | τιδιτι ήλθε εις σύγκρουσιν προς τήν έξουσίαν' || ένεκα τούτου, διά τούτο: μη ήλις τίπασα και βρω τó υπελα μου' 12) όμ. εις ειδικός, συνήθ. μτ. ρ. βλεπω, άκούω, γνωρίζω, θαρρείς, λές, έν τή σμ. του ότι, πού, βλέπω και έχεις όρεξη - κερφ, - κορδώνεται, λές και κέρησα τó λαχέτο, ΜΜ ειδα και έρχόταν 0 φωνιάς | και ειχε διάπαστα τον γκρά | και τή λουριδα φορετά' 13) όμ. κ. τελικός, συνήθ. μτ. ρημ. κινήσεως σημαντικών, οίον ηγαίνω, άρχίζω κ. ά., οίον κάθουσι, μπορώ, ξερω κτλ., διδ νά: ΜΜ ηδρεκα τον πατέρα μου και ήταν πεσμένας

πίστομα μέσ' στον κωχό το δ' αλωνιοῦ, ἄμα δὲν πληρώσης, γνοιάζονται καὶ σοῦ στέρνου χωροφύλακα" 14) ὡς μεταδατικὸς ἐν ἀρχῇ περιόδου, εἰσάγων ἄλλην ἔννοιαν ἢ ἐρωτήσεις: Σοφ. Αἴ. 462 καὶ ποτὸν ὄμμα πατρὶ θελώσω φανείς Τελαμώνη, Ἄντιφ. 5,57 καὶ τίς πάποτε χαρίζομαι τὴν ἐπέμψο τοῦτο εἰργάσατο, Ἄριστοφ. Ἀχιλλ. 22, 46 καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο αὐτῷ ἀποκριθῆναι λόγον, ὁ τραγ. κί ἔνα πουλάκι φώναξε ἀπὸ φηλό κλαράκι, - καὶ τί μὲ ταῦτο; || κ. εἰς ἕκφορ. θερμῆς παρακλήσεως ἢ ἐπιλήσεως: Ἰλιϋ 75 καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρα, Πλάτ. Εὐθρο. 4Α καὶ μοι λέγε, ΜΜ καὶ μὲνα νά μ' ἀφήσετε νά κλάψου || ὁμη. εἰσάγει εὐχάς: καὶ τοῦ χρόνου νά μ' αἰστέ καλά, - καὶ σά χαρές νά ῥχοῖσαστε, - καὶ στά δικά σου" 15) τίθεται πλεοναστικῶς: εἰς καὶ μόνος, - αὐτὸ καὶ μόνον" 16) ἐν φρ. ὅλα καὶ ὅλα [ἐπὶ ἀπεικῆς, ὡς ἐκεῖ καὶ μὴ παρέκει, φθάνει πλεον., ὅπως κί θπας (ἀνευ πολλῆς φροντίδος, πράξεως), ἕνας κί ἕνας (ἐκλεκτοί, διάλεκτοι)]. καὶ ἀντί καὶ αὐτὰ κρίσιν: Θεόκρ. 29,16. **καϊάδας** (ἰ) γέν. ὄμορ. καϊάδα, ὄ.γρ. κεάδας, κ. καϊάτας, καϊάτας τόπος βαρβαρώδης ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου ἐρηπτόντο οἱ εἰς θάνατον καταδικασθέντες καιοῦργοι ἢ τὰ πτώματα αὐτῶν καὶ ἐνίοτε αἰχμάλωτοι πολέμου [ὡς π. Ἀθηναίους τὸ βάρβαρον], κτ. τινος κείμενον παρὰ τὸν Μιστράν, κτ. ἀ. πιθανῶτ. εἰς πνα τὸν ἀπορροῶν καὶ Ταυγέτου, ὅπου καὶ οἱ ἀποθεταὶ βλλ. τῶν οὐχὶ ἄρτιων βρεφῶν Στράβ. ἐπὶ δεσμοτήριον τὸ παρὰ Λακεδαισίων σπήλαιον π]: Θουκ. 1,134 καὶ αὐτὸν ἐκέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καϊάδαν, οὐδερ τοὺς καιοῦργους, ἐσδάλλειν, Παισα. 4,184 τούτους ἔγνωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ῥῖψαι πάντας εἰς τὸν Καϊάδαν. **καϊάτα** Ἡσ. « ὀρύγματα ἢ τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταπαράγντα χωρία». **καὶ γάρ** πρὸς κύρωσιν πράγματος, ὅπερ καθ' ἑαυτὸ θεωρεῖται βέβαιον, πρόδηλον, διότι ἀληθές: Ἰλ.Γ 188 καὶ γάρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἔδην μετὰ τοῖσιν ἐλέγχθην, Ὁδ.Σ 261, Ἡρ. 3,15 καὶ γάρ οὗτος ἀπέλασε τὴν τοῦ πατρὸς ἀρχήν. || τῆς σημ. ταύτης ἐπιτεινομένης τῇ προσθῆκῃ ἀ. μορῶν, ὅσον καὶ γάρ δὴ, καὶ γάρ βα, καὶ γάρ καί, καὶ γάρ ὄν, καὶ γάρ τοι: Ἰλ.Π 810 καὶ γάρ δὴ τότε φώτας εἰκόσσι βῆσεν ἀφ' Ἰππων, Πλάτ. Πρωτ. 317C: 2) διότι ἄλλως: Ἄριστοφ. Πολιτ. 1230a,36 καὶ γάρ ἀν Τυρρηνοὶ καὶ Καρχηδόνοι. **καὶ .. γε** καὶ βεβαίως, καὶ μάλιστα: Ὁδ. Α 46 καὶ λίην κεινός γε εὐκότῃ κείται ὀλέθρου, Πλάτ. Κριτ. 47B ταύτη ἄρα .. γυμναστέον, καὶ ἐδεστέον γε καὶ ποτέον πρὸλ. καί, γε ἐν εἰδ. σημ. **καὶ θε** ἐπ. μάλιστα καί: Ἰλ.Ω 370 ἄλλ' ἐγὼ οὐδὲν σε ρέξω κακά, καὶ δὲ κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλξήσαιμι" 2) π. Ἄττ. τὸ δὲ ἔχει τὴν συνδετικὴν δύναμιν, τὸ δὲ καὶ ἀνήκει εἰς τὴν παρεπιπτούσαν λέξιν ἢ λέξεις, ὅθ. ἐπιφέρεται, προστίθεται διὰ τοῦ καὶ δὲ νέον τι, καὶ ἀκόμη: Εὐρ. Ἥλ. 1117 καὶ σὺ δ' αὐθάδης ἔφες, Ξεν. Ἀν. 6,1 καὶ αὐτὸς Ἠγήσανδρος ἐσώθη καὶ οἱ ἄλλοι δὲ λοχαγοὶ συνήλθον. **καὶ δὴ**, καὶ δὴ καὶ βλ. ἐν λ. δὴ 12). **καὶ εἰ** κ. κτ. κρῶσιν καὶ βλ. ἐν λ. κ. ἐν εἰδ. σημ. **καϊεπάεις-εντος-ερα-εν** ὁ πῆλξης χασμάτων γῆς: Ὁδ. Δ 1 Λακεδαιμονα καϊεπάεισαν ἰάντων τοῦ Ζηνοδότου ἀντὶ κητέουσαν). **καϊτζερ** (ἰ) γερμαν. κτ. ὀκλ., θηλ. καϊτzerin, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας. **καϊκά** κτ. κρῶσιν ἀντὶ καὶ αἶμα: Θεόκρ. 3,26. **καϊκά** (ἠ) νεῶτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν φηττακιδῶν. **καϊκάκι** (τὸ) ὁμη. ὄνομα τοῦ καϊκι βλλ.: Πα-

λαμ. Τρισεύγ. 39 τοῦ μπορεῖ νά ἦταν πρῶτα: καὶ καϊκάκι. **καϊκάκι** (τὸ) ὁμη. ὁ ἰδιοκτήτης καϊκιοῦ, μικροῦ ἱσποφόρου πλοίου. **καϊκι** (τὸ) (τουρκ.) ὁμη. ἱσποφόρον πλοῖον μικρᾶς χωρητικότητος: Πορφύρ. Σκ. 126,4 πλάτ' στά: καϊκία τὰ φτωχά, τὰ θαλασσοδαρμένα" 2) εἶδος μικρᾶς καὶ στενῆς τουρκικῆς λέμβου δευρῆφρου καὶ ὀζυρῆφρου. **καϊκία** (ἠ) ὁμη. ὅσον περιέχει, χωρεῖ ἐν μικρῶν ἱσποφόρων, καϊκι: μιὰ καϊκία κριθάρη πρὸλ. Βαρκαδιά. **καϊκίας** (ἰ) κ. μον. ὁ βορειανατολικὸς ἄνεμος τῶν ἀρκιῶν: Ἄριστοφ. Μετ. 363b, 17, Πλούτ. Σέρτ. 17 ὁ δὲ ἀπὸ τῆς ἀρκτου ῥέων ἄνεμος, Καϊκίαν ἐνίοτε καλοῦσιν, Γεωπ. 1,12, ὁ. ἀιολεὺς βλλ. 3: ἡ. κ. ἐν γρ. ἐν λογοπαιγίῳ: Ἄριστοφ. Ἰππ. 437 ὡς οὕτως ἦτοι Καϊκίας ἢ σηκοφαντίας νεαί. **καϊκίαιτα** (τὸ) ὁμη. ὁ ναύλος καϊκιοῦ πρὸλ. πορθητῆ, Βαρκαδιᾶτικα. **καϊκίθαι** (ἰ) νεῶτ. ζωολ. οἶκος, μαλακίων τοῦ ὄβροισμ. τῶν προσθιοδραγγίλων. **καϊκίλιος** (ἰ) νεῶτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν φωκιδῶν. **καϊκος** (ἰ) νεῶτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστεροπόδων τῆς οἰκογ. τῶν ταινωγιλωσισδῶν. **καϊκότης** (ἰ) (τουρκ.) κ. καϊτής ἐπὶ προσ., ὁ ἰδιοκτήτης ἢ ὁ πλοῖαρχος τοῦ καϊκιοῦ: Παλαμ. Τρισεύγ. 35 καϊτής, φαρῶς, σταφιδάς, πραγματευτής" 2) εἶδος μικροῦ ἱσποφόρου μεγαλυτέρου τῆς συνήθους λέμβου, φέροντος ἐν μόνον ἰστίον. **καϊκόλην** Ἡσ. « τὴν κεφαλήν». **καϊλα** (ἠ) ὁμη. κ. καήλα καῖμα, θέρμη, φλόγῳσις (ἰδ. τοῦ στομαχοῦ) 2) μτφ. ἰσχυρὸς φυκίχης νόθος: ΜΜ λάβρα μου καὶ καῖλα μου, αὐτ. καῖλα μου παντοσινή ὅσο κι ἂν εἶμαι ζωντανή" 3) ὁμ. μτφ. ἔφεσις, σφοδρὰ ἐπίθυμια, καημός: ἔχω καῖλα νά πάω στὴν Ρωσία πρὸλ. καημός. **καϊλερία** (ἠ) νεῶτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀγρωστοειδῶν. **καϊλοῖτα** (ἠ) Ἐπιγρ. ἢ κελοῖτα βλ. λ. **καϊλοῦρον** (τὸ) πᾶν. ἀμφ. σημ. πιθανῶς μέτρον, ποσὸν ἰσπερῆσις: παρὰ τοῦ εἰς τὴν ὑπερῆσαν τῆς γεουχικῆς οἰκίας καϊλαῦρια ὄνο. **καϊμακῆμης** (ἰ) ἰσραβ. καῖμ-μακάμ μον., νεῶτ. κ. καῖμακῆμης τίπλος ἐν Τουρκίᾳ, τοποτηρητής, ὑποδιοικητής, καὶ ὡς στρατ. βαθμ. ἀντισυνοματάρχης: Καϊσάρ. Δαπ. ἐν Σάβ. 3,15 ἔγραψε γράμματα εἰς τὸν καῖμακῆμην τῆς πόλεως. **καϊμάκι** (τὸ) (τουρκ. καῖμάκι) ὁμη. λεπτὸν στερεὸν σῶμα σχηματιζόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος, ἀνθάγαλα, ἀφρόγαλα, κρέμα" 2) ἐπὶ τοῦ καφέ, τὸ σχηματιζόμενον κατὰ τὴν βράσιν αὐτοῦ πυκνότερον ἀφρώδες ἐπίστρωμα" 3) μτφ. τὸ καλυτέρον μέρος παντὸς πράγματος, ὁ ἀφρός τὸ ἄνθος. **καϊμένος-η-ο** ὄ.γρ. τοῦ καημένος βλ. λ. **καϊμές** (ἰ) (τουρκ.) ὁμη. πλῆθ. καϊμέδες τουρκικὸν χαρτονομίσμα ὅπερ εἶχεν ἐκδοθῆ ἀνευ χρυσοῦ ἀντικρῶματος, ὅθ. καὶ ὑπέστη μεγάλην ἐκπτώσιν" || κτ. ἐπέκτ. οἰουδῆποτε κράτους χαρτονομίσμα λίαν ὑποτιμημένον. **καὶ μὴ** βλ. λ. μὴ ἐν εἰδ. σημ. **καϊμιον** (τὸ) πᾶν. ὄνομα πτηνῶν: εἰς δῖνον καῖμιον μυριάδες χ. **καϊμός** (ἰ) ὁμη. ὄ.γρ. τοῦ καημός βλ. λ. **καϊμφορῖση** (ἠ) νεῶτ. χημ. κροσταλλικὴ οὐλοτα ἐξαγομένη ἐκ τοῦ ριζώματος τῆς γαλακτικῆς. **καϊνεργάνης** (ἰ) καινὰ - ἐργάσιμῳ μον. ὁ καινὰ, θαυμάσια ἐργαζόμενος: Θεοδ. Λασκ. 767 ὁ Θεὸς καινεργάνης. **καινια** Ἡσ. « νίκη ».

καινίζω | καινός | μέλλ. καινῶ ποιῶ τι καινόν, νέον, ἀσυνήθες : Σοφ.Τρ.867 και τι καινίζει στήγη | σχόλ. « εἰσὶ κέ τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος » (βερναρδ.Γρ.ἐνλ. « φέρει νέον, νεώτερον τίς ») 2) δοκιμάζω νέον τι, καινουργέ : Αἰσχ.Άγ.1071 καινισμὸν ζυγόν || χρησιμοποιοῦμαι, μεταχειρίζομαι τι κατὰ πρόωτον, νεώστ'· Ἦσ. « καινίσαι » καινῶς χρῆσθαισι· πρβλ.Θημ.δημ.γκαινώζω : Αἰσχ.Χο.492 μέμνησο δ' ἀμυρδᾶλστρον, ὡ σ' ἔκαινισαν | τὸ ὅπως νεωστὶ σὰ συνέλαβον, (διόρθ. Βιομφιελδ ὡς ἔκαινισαν, πῶς κατὰ πρόωτον μεταχειρίσθησαν ἐπὶ σοῦ τὸ δικτυόν·) πρβλ. Καλλ.ἀπ.119 πρώτος ἐπέει τὸν ταῦρον ἔκαινισεν· || ἐπὶ εὐχῶν, προσφέρω νέας, παραδόξους εὐχὰς πρὸς τοὺς θεοῦς : Εὐρ.Τρω.889 εὐχὰς ὡς ἔκαινισας θεῶν· 2) Ἐπιγρ. νεωτερίζω : ὡστε μηδὲν . . καινίζεσθαι· 3) ἐπὶ πόλει, ἀνακαινίζω : Ἐπιγρ. καινίζω τὴν πόλιν· πρβλ. ἔγκαινίζω· 4) ρηματ. π. καινίσις, καινισμός, καινιστής, καινίσμα.

καινίσις-ιδος (ή) | καινίσις | μτγν. κ. νεάτ. σφαγεύς, ξίφος : Λοχ. Ὀν.40 [ἐσφ.γρ. ἀντὶ κοπίς·] 2) νεάτ. ζῶολ. γένος φευδονευροσπέρων ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

καινισίς-εως (ή) | καινίζω | μτγν. κ. μον. ἀνακαινισίς, ἀνανέωσις : Ἰώσ.Αἰ.18,1 | ἡ τῶν πατρῶν καινίσις και μεταβολή, Θεοφύλ.Σ 200,15 ἡ καινισίς τῆς καρδίης.

καινισμα-ατος (τὸ) | μτγν. νεωτερισμός : Μαν.4,191. **καινισμός** | (καινίζω) | μτγν. κ. μον. ἀνακαινισίς, ἀνανέωσις : Πάπ. καταστάσις καινισμός, Θεοφύλ.Πρωτ. Ἀνθρ.Κατ.2,14· 2) νεωτερισμός, καινοτομία : Βέττ.Βάλλ.192,15· Ἰουστίν.Νεαρ.20,4.

καινιστής | (καινίζω) | γλῶσσ. κ. μον. ὁ νεωτεριστής : Εὐστ.Πον.207,47.

καινίτα Ἦσ. « ἀδελφῆ ».

Καινίται | (Κάτιν) | μτγν. ἀφρεσις τῶν Γνωστικῶν τοῦ 2ου καὶ 3ου αἰ. μ.Χ., ἧς ὁ ἴσθαδοί ἐπίμων τὸν Κάτιν, ὡς ὄργανον σοφίας και ἐπαθρό του Δημιουργοῦ, κ. τὸν Ἰσῦσαν τὸν Ἰσκαριώτην, ὡς γινόντα μάλλον τῶν ἄ. τὴν ἀλήθειαν πρβλ. Ὀφίται.

καινίτας Ἦσ. « ἀδελφοῦς και ἀδελφας ».

καινίτης | (ή) νεάτ. ὀρυκτολ. κ. καινίτης ὀρυκτὸν τῆς τάξεως τῶν ἀλάτων, ἀπαντούμενον εἰς τὰ ἀλατωρυχεῖα τῆς Β. Γερμανίας· 2) γεωπ. εἶδος χημικοῦ λιπάσματος τῶν φυτῶν.

καινογένεια (ή) νεάτ. εἶδ. ἐν τῇ ἐμβρυολογίᾳ, ἡ ἐνέργεια ἐκείνη δι' ἧς τὸ ἐμβρυον κλάσθῶς τινος τοῦ ζωικοῦ βασιλείου ἐκτίσαστο κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ζωικοῦ κόσμου ἰδιότητος, ὅς δὲν παρῶσιασιν τὰ ἐμβρυα τῶν καινοτέρων ταύτης κλάσθων, ἄ. καινογενετικὴ ἐνέργεια.

καινογενετικός-ή-ὄν νεάτ. εἶδ. ἐν τῇ ἐμβρυολογίᾳ, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καινογένειαν βλλ. : καινογενετικὸν στάδιον, - καινογενετικὴ ἐνέργεια | ἡ καινογένεια |.

καινογενής-οὗς-ές | μον. ἐσφ. γρ. ἀντὶ καινογενής βλλ. : Εὐστ. Ὀδ.175,39.

καινογέννησις-εως (ή) νεάτ. βιολ. πολλαπλὸς δρα. παραγωγῆ νέων χαρακτηριστῶν εἰς ἄτομα εἰδους τινός, ποικιλία, ποικιλότης.

καινογράφης-οὗς-ές | (γράφω) | ὁ κατὰ νέον τρόπον γεγραμμένος : Φηλικὸς π. Ἠφαιστ.9,4 σύνθεσις καινογραφῆς | πηθ. καινογράφος |.

καινογράφος-ον | πηθ. γρ. ἀντὶ καινογραφῆς.

καινογράφος | (ή) πηθ. ὁ γράφων κατὰ νέον τρόπον, εἰς καινοφανῆς ὄφας.

καινογράφω-έω | (γράφω) | μον. γράφω καινά, νέα : Κοσμ. Ἱερ.305.

καινοδοξός-ον | (δόξα) | μτγν. ὁ ἔχων καινὰς δοξασίας, νέα σχέδια : Γρηγ.Ναζ.3,1152A.

καινοδοξία-έω | μτγν. ἔχω καινὰς δοξασίας περὶ τινος : Ἰώσ.Αἰ.16,11, | (δ.γρ. καινοτομή)·

καινοειδής-οὗς-ές | (είδος) | μτγν. ὁ ἐκ νέου ὑπὸ νέον μορφῆν σχηματισθείς : Ὄριγ.8,289.

καινοζωικός-ή-ὄν | (καινός-ζωή) | νεάτ. γεωλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καινὴν ζώην, τὸν τελευταῖον γεωλογικὸν αἰῶνα· || καινοζωικός αἰὼν ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν γεωλογικῶν αἰῶνων τῆς ἱστορίας τῆς γῆς· || καινοζωικὸν ἄθροισμα στρωμάτων τὸ τῶν γεωλογικῶν στρωμάτων, τὸν σχηματισθέντων κατὰ τὸν καινοζωικὸν αἰῶνα.

καινοζωικός | (ή) νεάτ. ὁ θρησκ. τὸ καινὰ, ὁ ἐπιδιώκων νὰ μάθῃ νέα· || εἰδικὸς δημοσιογράφος εἰς τὴν συλλογὴν τῶν νέων τῆς ἡμέρας, ρεπόρτερ (ὄρος ἐγκαταλειφθείς·) 2) ὁ ἀκρίτως ἀποδεχόμενος πᾶν τὸ νέον, ὁ περιφρονῶν τὴν παράδοσιν.

καινοθηρία (ή) νεάτ. ἡ θῆρα, ἡ ἐπιδιώξις τοῦ καινοῦ, νέου εἰδήσεων· 2) ἡ ἀνευ κρίσεως καὶ νοῦ περιφρονήσις τῶν παραδεδομένων και καθόλου τοῦ παρελθόντος.

καινοθηρία | (ή) νεάτ. παλαιοζ. οἰκογένεια ἐκλειφθέντων ζῶων, ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

καινοθηριον | (ή) νεάτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειφθέντων ζῶων τῆς οἰκογ. τῶν καινοθηριῶν, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθώσει.

καινοθηρῶ-άω νεάτ. θηρεύω, κυνηγῶ, ἐπιδιώκω τὰ καινὰ, τὰ νέα· 2) περιφρονῶ τὴν παράδοσιν, τὸ παρελθόν πρβλ. καινοθήρος, καινοθηρία.

καινοκουφον | (τὸ) πηθ. καινόν, νέον, καινουργῆς βυτιον, βαρέλι.

καινοδύκτης-ον | (λέγω) | μτγν. ὁ κατὰ νέον τρόπον λεγθεῖς, ὁ ἀσυνήθης : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.3.

καινολογία (ή) | (λέγω) | μτγν. καινὸς τρόπος τοῦ λέγειν, ἀσυνήθης λεκτικόν, παράδοξος φρασσιολογία : Πολύβ.38,1, | και λεγόντων μετ' αὐξήσεως και· καινολογίας, Διον. Ἄλλ.Λυσ.3.

καινολόγος-ον | (λέγω) | μον. ὁ χρησιμοποιῶν, ὁ μεταχειριζόμενος νέας φράσεις : Εὐστ.1801,27.

καινολόγος-έω | (λέγω) | μτγν. μεταχειρίζομαι νέας φράσεις : Ἰώσ. Ἀπ.1,24 (δ.γρ. κενολογῶ)·

καινόν (τὸ) ἐν Ἀθήναις νέον δικαστήριον : Σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.120 « τῆπος ἐν τῷ δικαστηρίῳ οὗτω λεγόμενος· εἰσὶ δὲ δ', Παράδυστος, Καινός, Τριγῶνος, Μέσος ».

καινοπαγής-οὗς-ές ὁ καινοπαθής βλλ.

καινοπαθής-οὗς-ές | (πάσχω) | ὁ νέον τι ἀνήκουστον και φοβερόν πάσων : Σοφ.Τρ.1277 πολλὰ πῆματα και καινοπαθῆ | (δ.γρ. καινοπαθῆ)·

καινοπαθῶ-έω | (πάσχω) | μτγν. πάσχω νέον τι ἀνήκουστον και φοβερόν : Πλούτ. Ἠθ.1106A· πρβλ. ξενοδεινοπαθῶ.

καινοπηγής-οὗς-ές ὁ νεωστὶ κατασκευασθείς, καινουργῆς : Αἰσχ. Ἐπ.642 ἔχει δὲ καινοπηγῆς εὐθερον σάκας.

καινοπημῶν-ονος-ον | (πάσχω) | ὁ νέον τι ἡ νεωστὶ παθῶν, ὁ ἀπὶ δυστυχῆσας : Αἰσχ. Ἐπ.363 δρωίδες δὲ καινοπήμονες | σχόλ. « αἰ νεωστὶ πάσχομαι καινὰ πῆματα ».

καινοπιστός-ον | (πισθῶ) | μον. ὁ ἔχων καινὴν πίστιν : Νικόλ.Μεθ. Ἀνθρ.Δημητρ. ἐν προοιμ.5.

καινοποίησις-εως | (ή) | (καινοποιῶ) | μτγν. ἐκκλ. ἀνακαινισίς, ἀναγέννησις : Ἀθανάσι.1,497.

καινοποίητής | (ή) | (καινοποιῶ) | ὁ ἐφευρέσκων νέον τι πρὸς ἄδονην : Ξεν.Κη.Β.8,16 και γὰρ καινοποιήτας ἀμφοτέρων τοῦτων κέκμηται·

καινοποιᾶ | (ή) | (ποιῶ) | μτγν. πλήρης μεταβολῆ, νεωτερισμός : Πολύβ.4,2,10 τισαυτῆς περὶ τὰς δυσνατέας καινοποιίας ὀψεσ.

καινοποιός-όν | (ποιῶ) | μτγν. ὁ ποιῶν νέον τι, ἀνανεῶνων : Γρηγ.Ναζ.2,608D.

καινοποιέ-έω | (ποιῶ) | παρακ. κκαινοποίηκα ποιῶ νέον τι, ἀνανεῶνων : Πολύβ.3,70,11 τὸ συνεχῶς καινοποιεῖν εἰς τὰς τῶν συμμάχων ἐπιβίδας,

αὐτ.30,4,17 πάντα τὰ τῶν ἄλλων ἀμαρτήματα πείθεις ὑπὸ τὴν ὄψιν τοῖς κρατοῦσι καὶ καινοποιήσας κ. παθ. : αὐτ.21,31,3 καινοποιήθη τὰ τῆς ὄψεως 2) καινοτομῶ, κίνησα μεταβολῆς : Πολυδ.1,4,5 πολλά καινοποιεῖ ἡ τύχη || κ. ἀπολ. : Λουκ.Πρωτ.3 εἰ καινοποιεῖν θεοκρίη κ. παθ. : Σοφ.Τρ.873 τί καινοποιῆν λέγεις ; τί καινὰ παρὰ τοὺς λόγια εἶναι αὐτὰ ; 3) ρηματ.π. καινοποιήσας, καινοποιήτης.

καινοπράγμη-ατος (τὸ) | καινοπραγῶ | μων, νεωτερισμός, μεταβολή : Εὐστ.Πον.296,19.

καινοπράγμια (ἡ) | πρᾶττω | μων, ἔφεσας πρὸς νεωτερισμόν, μεταβολή : Διδό.Σ.158.

καινοπράγμ-έω (πρᾶττω) μων, πρᾶττω τὸ νέον καὶ ἀσύνηθες, καινοποιῶ κ. παθ. : Εὐστ.36,16 2) ρηματ.π. καινοπράγμη.

καινοπραγία (ἡ) | πρᾶττω | μων, ἡ καινοπραγία βλ.λ. : Εὐστ.Πον.158,3.

καινοπρέπεια (ἡ) μων, τὸ ἀσύνηθες, τὸ καινοπρεπές πράγματός τινος : Εὐστ.93,31 ἡ καινοπρέπεια τοῦ σχήματος (τὸ νέον σχῆμα).

καινοπρεπής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐμφάνειαν καινὴν ἢ διάφορον τοῦ συνήθους, νεοφανής, ἀσύνηθης : Ἐρμογ.Ἰδ.1,12 καινοπρεπῆ σχήματα || ἐπὶ τροποποιήσεως νόμων : Ἰουστιν.Νεαρ.105,1 κ- πρὸς τὸ πρότερον 2) ἐπὶ προσ. οἶον ἐπὶ φάγον πρὸς τοῦ Φιλίππου, ὁ δημοῖς πρὸς ἀρχαίον, ὁ ἀδέξιος κ. συγκρ. : Πλούτ.Ηθ.334C καινοπρεπέστερος καυτοῦ ὑπὸ ὀφθαλμοῦ.

καινοπρεπῶς κ. μων. κ. νεώτ., συγκρ. καινοπρεπεστέρως κ. νεώτ. καινοπρεπέστερον, ὑπερβ. καινοπρεπεστάτα κατὰ νέον, ἀπὸ τὸν τρόπον : Νικ. Χων. ἐν Σάβ.1,126 χεῖρα δ' ἀνακτοῦς τροπαιοφόρον καινοπρεπῶς ἐκδιδράσκοντα κ. συγκρ. : Ἀριστλ.Μεταφ.989b,6 καινοπρεπεστέρως λέγειν κ. ὑπερβ. : Δίων Κ 79,11.

καινοπρεπῶς-ος (πρᾶττω) μων, ὁ νεωστὶ ραφείας : Στουδ.Θεοδ.891,166.

καινός-ή-όν κ. μων. κ. νεώτ. ὁ τὸ πρῶτον γινόμενος ἢ διὸ πρῶτην φοράν ἐμφανιζόμενος, νέος, καινούργιος, ἀντίθ. παλαιός : Ἦρ.9,26 καινὰ καὶ παλαιὰ ἔργα, Σοφ.Τρ.613 θυτήρα καινῶ καινὸν ἐν πεπλάωματι, Δημ.43 περιηρόντων αὐτῶν πυθάνουσαι κατὰ τὴν ἀγοράν, λέγεται τὴ καινῶν ; κ. συγκρ. : αὐτ.43 γένορον γὰρ ἄν τὴ καινότερον ἢ Μακεδῶν ἀνήρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν || ἐπὶ δραμάτων, ὁ διὰ πρῶτην φοράν παριστανόμενος : Αἰσχίν.3,34 τραγῶδων γιγνομένων καινῶν, Ἐπιγρ. καινὴ κωμῶδις || ὁ νεωστὶ κἀτασκευασθείς, καινούργιοφτιασμένος : Ἐπιγρ. καινὴ τριήρης, Πάπ. οἰκία καινὴ, ΚΔ Ματθ.9,17 εἰς ἀσκούς βάλλῃσαι καινοῦς 2) ὁ νεωστὶ ἐφευρεθείς, πρωτακουστός, παρὰδοξος : Εὐρ. Μῆδ.298 καινὰ προσφέρων σοφῶ, Πλάτ.Εὐθ.Φρ. 3B καινοὶ θεοί, Ξεν. Ἀπομν.1,1,2 ἔτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων (πρβλ. δαιμόνια 31), Φιλῶξ. 3,23 ἔμβα τὸ καινὸν ἔλεγχθ' κ. συγκρ. : Ξεν. Ἀπομν.1,1 οὐδὲν καινότερον εἰσφέρει τῶν ἄλλων κ. ὑπερβ. : Δημ.931 πεπλάωσαν τὸ καινότερον || τὸ καινὸν ὡς οὐσ. νεώτερόν τ', ἀπροσδόκητον, ἀπρόσπτον, ἀνεπίστον : Θουκ.3,30 τὸ καινὸν τοῦ πολέμου (πβ. ἔσφρα. τοῦ κενῶν), Δημ.43 λέγεται τὸ καινόν, Λουκ.Νηγρ.22 3) π. Πλούτ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἐξ ἀφανῶν ἐπιφανῆς γενόμενος, ἐγγενής (λατ. πομπη) : Πλούτ.Κάτ.Προσβ.1 καινός ἀνθρώπος || ἐπὶ πραγμ., αἰὲν πολιτεία καινοτομία, πολιτικά ταραχά (λατ. res novae) : Πλούτ.Κικ.14 τοὺς πραγματῶν καινῶν ἐπιμενοῦς 4) εἰδ. Καινὴ Διαθήκη ὡς οὐσ. τὸ βρισθὼν τὸ περιέχον τὰ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ γραφέντα ἱερὰ βιβλία τῆς Χριστ. Θρησκείας, ἐν ἀντίδιαστ. πρὸς τὴν Παλαιάν Διαθήκην.

καινόσοφος-ον πάπ. ὁ ἐκ νέας σοφίας, μαθησεως : καινόσοφος προθυμία.

καινόσπουδος-ον μων, ὁ περὶ τὰ καινὰ σπουδάζων, ὁ ἀλογίστως ἐπιδοῶν τον νεωτερισμοῦς, καινοθόρος : Λογγίν.5,1 τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόσπουδον.

καινόσχημάτιστος-ον | σχηματίζω | μων, ὁ κατὰ νέον ἢ ἰδιόχρονα τρόπον ἐσχηματισμένος : Εὐστ.141,32 καινόσχημάτιστος ἔκειν ἐυθεία.

καινόσχημος-ονος-ον σχῶλ. μ. κτ. οὐδ. ὁ κατὰ νέον τρόπον σχηματισθείς, ὁ λαθῶν νέον ἀσύνηθες σχῆμα : Εὐστ.1479,57 καινόσχημόν ἐστι κατὰ σύνταξιν, Σχῶλ.Σοφ.Α1,1398.

καινοτάφια Ἦσ. «νεκροτάφια» (διορθ. κενοτάφια).

καινοτάφος-ον πτημ. ἐν φρ. καινοτάφον σχῆμα καινὸν σχῆμα τάφου : Παλλδ.ΑΠ7,886.

καινότης-πος (ἡ) | καινός | νέα κατάστασις πράγματός τινος, νέα μορφή : Πλούτ.Περ.13 ἀπανθεῖ τις καινότης ἀεὶ ἄθικτον ὑπὸ τοῦ χρόνου διατηρούσα τὴν ὄψιν, Φιλῶστρ. Ἐπιστ.18 αἱ τῶν δερμάτων καινότητες || ἡ ἰδιότης τοῦ νεοφανοῦς : Θουκ.3,38 καὶ μετὰ καινότητος μὲν λόγου ἀπατάσθαι ἄριστοι, Ἰσοκρ.10,2 ἐπὶ τῆ καινότητι τῶν ἐθρομένων, Διον. Ἀλ. Ἀμμ.2,3 || κτ. πληθ. νέα πράγματα : Δίων Κ 44,3 αἱ καινότητες καὶ οἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμῶν.

καινοτόκος-έω μων, γεννώ, παράγω, πλάττω καινὰ, νέα : Ἰσίδ.Πηλ.25.

καινοτόμημα-ατος (τὸ) (καινοτόμῶ) μων, νεωτερισμός : Προκ.Μυστ.21 τοῖς τῶν ἐγκλημάτων καινοτομήμασιν ὄνομα χρηστῶν τοῖς φθάσασιν προσετρίψαντο.

καινοτομία (ἡ) (τέμνω) κ. μων, κ. δημ. ἡ πράξις δι' ἣς τίς ὀρτυπε, ἀνοίγει νέα μεταλλεῖα : Ὑπερείδ.Εὐξ.45, Πολυδ.3,87 2) κ. μων, κ. νεώτ. κ. δημ. νεωτερισμός, ἐπίνοια : Πλάτ.Νόμ.715C καινοτομία ὄνοματων, Πλούτ.Κικ.2 οὐ μικρὰς νεγενημένης περὶ τοῦ λόγους καινοτομίας, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάβ.3,216 ἀποτρέψασθα πάσαν καινοτομίαν || κτ. πληθ. οἱ ἐν τῇ πολιτείᾳ νεωτερισμοί, πολιτικά ταραχά : Πλάτ.Νόμ.949E καινοτομίας ἀλλήλας ἐμποιοῦντων ἔξων ἔξων || νεώτ. κ. δημ. μεταρρυθμισίς, ἰδ. κτ. πληθ. : εἰσάγαγε πολλὰς καινοτομίας εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν 3) τὸ παρὰδοξον, τὸ ἀσύνηθες, ἡ καινότης : Πολυδ.1,23,10 ἡ καινότης τοῦ συμβαίνοντος, Πλούτ. Ἀλέξ.72 τόλμαν καὶ κόμηον ἐν ταῖς καινοτομίαις ἀπαγγελλόμενα.

καινοτόμος-ον (τέμνω) κ. νεώτ. ὁ νέον τι ποῖων καὶ ἀσύνηθες : Ἀριστλ. Πολιτ.1265a,12 οἱ Σωκράτους λόγοι. ἔχουσι. τὸ κομψόν καὶ τὸ καινοτόμον κ. ἐπὶ προσ. : Ἐρμογ.Εὐρ.3,5 || κ. μφ. : αὐτ. καινοτόμον πρᾶγμα ὁ πόλεμος.

καινοτομῶ-έω | τέμνω | κ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ μεταλλεῖων, νέον τι τέμνω, ὀρτυτῶ, σκάπτω ἀνευρεῖν τὴν πρὸς εὐρεσιν μεταλλείων Φῶτ. «καινοτομεῖν καινὴν λατομίαν τέμνεις» Ξεν.Προσ.4,27 || μφ. ἐπὶ ὄδων, τέμνω, ἀνοίγω νέον ὁδόν : Φιλ.2,445 κ- ἀτραπὸν ἄλλην κ. παθ. : Λουκ. Ρητ.Διδ.10 ὁποῖα νῦν κεκαινοτόμηται ταχεῖα καὶ ἀπράγμων καὶ ἐπὶ τὸ εὐθὺ τῆς βητορικῆς ὁδοῦ 2) κ. μων, κ. νεώτ. ποῖω τὸ νέον ἢ εἰσάγω νέαν μέθοδον ἢ νέον τρόπον ἐνεργείας, νεωτερίζω : Ἀριστφ.Λφ.876 δέξαι τελετήν καινὴν, ἢν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν || κ. ἀπολ. ἐπιφέρω μεταβολὰς ἢ νεωτερισμοῦς εἰς τὴν πολιτείαν : Ἀριστφ. Ἐκκλ.584 εἰ καινοτομεῖν ἐθέλησασαι καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιστρίβειν, Ἀριστφ. Πολιτ.1305b,41 αἱ παιδοὶ καινοτομεῖν ζητοῦσι, Πολυδ.15,30,1 κεκριμένου τοῦ καινοτομεῖν τοῖς ἀνδράσιν || κ. γεν. : Πλάτ.Νόμ.797C

τόν τι νέον ἀει καινοτομοῦντα, Ἄριστ. Πολιτ. 1266a,35, Διον. Ἄλ. 7,70 οὐδὲν ἀξίον καινοτομεῖν εἰς τὰ γινόμενα περὶ θεῶν σεβασμοῦς κ. παθ. : Πλάτ. Νομ. 797B, Δημ. 1370 καὶ τὰ νομιζόμενα γίνονται τοῖς θεοῖς εὐσεβῶς καὶ . . μηδὲ καινοτομήται 3) ρηματ. π. καινοταμητέον, καινοτόμημα. **καινοτροπία** (ή) μον. τρόπος νέου, ἀσυνήθης : Εὐστ. 1200,56 καινοτροπία τοῦ σχήματος, αὐτ. Πον. 46,70 παραδοξίαις καὶ καινοτροπίαις. **καινότροπος**-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρόπον νέον, παράδοξον, ἀσυνήθην, ἄλλοκοτον : Εὐρ. ἀν. 1132,49 τίς ὁ καινότροπος οὗτος μῦθος κατ' ἐμὴν ἦκαν ἄκαν, Ἄνθ. Ἐμφ. Πολ. 5,90 χερσῶν τῶν πώποτε μάλιστα καινοτρόφῳ, Εὐστ. Πον. 269,39 τραψῖδια . . καινότροπος. **καινοτρόπος** μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον καινότροπον, παράδοξον : Νικ. Χων. 402,19. **καινοτροπέω** δημ. ἐπι πράγμ., διορθῶ, ἐπισκευάζω παλαιόν τι, ὥστε νὰ ἔχη τὰς ἰδιότητας ἢ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ καινούργιου βλ. **καινοτροπήμα**-ατος (καινούργια) μτγν., μον. νεωτερισμός, ἄ. καινοτόμημα. **καινοτροπῆς**-οὗς-ές (ἐργάζομαι) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ νεωστὶ εἰργασμένος, ἀμεταχείριστος, καινούργιος : Σχόλ. Ἰλ. 122 καινοτροπῆς τρίποδος. **καινούργιος**-εως (ή) (καινούργω) λεξ. ἢ πράξις τοῦ καινούργου, ἢ ἀνανέωσις, τὸ ξεκαινούργημα : Σουῖδ. ἐν λ. καταβολή. **καινούργια** (ή) (καινούργις) νεωτερισμός, μεταβολὴ ἐν τῇ πολιτείᾳ : Ἰσοκρ. 6,50 ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ καινούργιας θάπτον ἄν μεταβολῆς τόχειν, Διον. Ἄλ. Ἰσοκρ. 9. **καινούργιζω** μον. καινούργια βλλ., ξεκαινούργιάω 2) ρηματ. π. καινούργισμός. **καινούργιος**-α-οί(ν) μτγν., μον. κ. δημ. ὁ νεωστὶ εἰργασμένος, ὁ προσφάτως κατασκευασθεὶς, καινούργιος : Ἄετ. 8,6 καινούργια χίτρα, Ὀρεισοσόφ. 205 ἰγδῶν καινούργιον, - καινούργιο σπῆτι || παροιμ. καινούργιο κοσινικὶ μου, φηλὰ εἰσις κρεμασμένο (ἐπὶ ἀνθρώπων δεικνυδόντων ἐξαιρητικὴν ἀγάπην, περιπολοῖσιν διὰ τὴν νέον) 2) δημ. ὁ γινόμενος διὰ πρώτην φοράν γνωστός, καινός, νέος : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 21,24 τίς μολοῦμαι καινούργια μουσικά, δ. τραγ. ἐγέρασαν τὰ πάθη μου σάν τοῦ βουνοῦ τὸ χιόνι, | π' ὄσα νὰ λειώσῃ τὸ παλιό, | καινούργιο τὸ πλακύνει || ἐπὶ συγκριτικῆς ἔννοιας, συνήθ. ἐρωτ. τί καινούργια ἔξῃεις; τί νεώτερα || φρ. ἀπὸ καινούργις ἔξ' ἀρχῆς. **καινούργιοσφαιτισμένος**-η-ο δημ. ἄ. -φκειαμένος ὁ νεωστὶ κατασκευασθεὶς, καινούργιος. **καινούργιοσφαλισμένος**-η-ον μον. κ. δημ. ὁ νεωστὶ χαλασμένος, κατεστραμμένος : Πρόδρο. 1,370 τὸ σπῆτιν τὸ παλαιόσπῆτιν τὸ καινούργιοσφαλισμένον. **καινούργισμός**(ι) (καινούργίζω) Σουῖδ. « ἢ ἀνακαινίσις καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμόρφωσις » Ἰδ. γρ. καινούργισμός. **καινούργος**-όν (ἔργον) μτγν. ὁ ἀπεργαζόμενος καινὰ, ὁ φέρων νέον τι : ΠΔ Μακκ. 4,11,23 καινούργος βασάνων, Ἡλιδ. Αἰθ. 9,5 καινούργος . . ὁ πόλεμος 2) παθ. τὸ καινούργον ἢ καινότης, τὸ νέον, τὸ καινούργιο : Λουκ. Κατὰ Πλ. 26 τῶν κολλάσεων τὸ πρὸς ὁμότητα καινόν. **καινούργω**-έω (ἔργον) κ. νεώτ. κατασκευάζω τὴν ἐκ νέου : Ἀλκιφρ. 3,3 λαβεῖν χρυσοῦς τετταρας, ἔξ ὧν αὐθις καινούργησαι μου τὴν σαγήνην ὑπάρξειεν 2) ἐπιχείρω, ἀρχίζω ἢ σχεδιάζω νέον τι, κἀτὶ καινούργιο : Ἰνν. Ἀρχ. Ἰντρ. 21 ἦν τύχῃσι περὶ τὴν ἡμέρην ταύτην τὴν καινούργηκάτες, Εὐρ. ἸΑ 2, τὴν καινούργητις; κ. ἀπολ. Ἄντιφάν. 29 ἐπὶ τὸ καινούργειν φέρου || καινούργω λόγον ὁμιλῶ νέους, παραδόξους λόγους :

Εὐρ. ἸΑ 838 εἰ μὴ τι παρανοοῦσα καινούργητις λόγον || ἐπιφέρω μεταβολὴν τῶν, νεωτερίζω : Ξεν. Ἐλλ. 6,2,16 περὶ τοῦς μισθοφόρους ἔκαινούργητις || κ. παθ. τὰ καινούργιόμενα πᾶσα πρὸς μεταβολὴν ἢ ἀλλοίωσιν ἐπιχείρησις : Ἄριστ. Κοσ. 398a,35 3) ρηματ. π. καινούργημο, καινούργησις, καινούργησός ἰδ. γρ. -ισμός. **καινοφανῆς**-οὗς-ές (φαίνομαι) μον. κ. νεώτ. ὁ νεωστὶ ἐμφανίζομενος, νεοφανής, πρωτοφανής, παράδοξος : Εὐστ. 39,16 καινοφανεῖς λέξεις, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3,242 συνετάραξαν ἐπὶ τῇ ἐκθέσῳ δραματούργια τοῦ καινοφανοῦς αὐτοῖς ἰπποκενταύρου ἀνατολικοδουτικῆ ἀρχιερῆως, - καινοφανῆς περιβολή || τὸ οὐδ. ὡς οἷα, ἐξεπλάγη διὰ τὸ καινοφανές τοῦ πράγματος κ. ἐπίρρ. -ῶς. **καινοφίλος**-ον λεξ. ὁ ἀλλάσσων συχνάκις φίλους Σουῖδ. « καινοφίλος λέγουσιν τὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς φίλος χρώμενον ἀει ». **καινοφράδης**-οὗς-ές (φράζω) μον. ὁ κατὰ νέον τρόπον ἐκπεφρασμένος : Εὐστ. Πον. 56,1. **καινοφρονία** (ή) (φωνῆ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κατὰ τρόπον καινόν, νέον τρόπον ἀσυνήθως λέξεων : Φιλόπ. Ἰω. Ὑπομ. ΑΠρ. 117. **καινόφρονος**-ον (φωνῆ) μον. ἐπὶ λέξεων, ὁ οὐκ ἐν κοινῇ χρήσει ὢν, ἀσυνήθης : Εὐστ. 1761,23 καινόφρονος λέξεις πρὸλ. καινοφρονῆς. **καινοφρονῶ**-έω (φωνῆ) μον. κ. νεώτ. ὁμιλῶ κατὰ τρόπον καινόν, νέον, μεταχειρίζομαι νέας λέξεις εἰς τὴν ὁμιλίαν μου : Εὐστ. 67,6. **καινοχωρισμός**(ι) (χωρίζω) πάπ. ἢ ἐκ νέου, ἢ καινούργια κατάθεσις : κ. συναλλάξεις. **καὶ νύ κενί**(ν) ἐπ. καὶ δὴ, καὶ τότε : Ἰλ. Γ 373 καὶ νύ κεν εἴρυσάν τε καὶ ἀσπετον ἦραστο κύδος, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόσπε Ἰταῖοι Ἐκαὶ δὴ ἐλκυσεσ ἄν αὐτόν . . » Ἰ, Ὀδ. Ω 50 || ὄμ. καὶ νύ κεν δῆ : Ἰλ. Ρ 350 καὶ νύ κεν δῆ ξιφεῖσα αὐτοσχεδὸν ὀρηγίτην, εἰ μὴ σφω Ἄϊαυτε δῖε κριναι μεμαῶτε || ὄμ. ἐπομένοιο τοῦ εἰ ἀνευ τοῦ μὴ : Ὀδ. Α 317 καὶ νύ κεν ἐξέτελεσσαν, εἰ ἤβης μέτρον ἱκόντο || ὄμ. ἐπομένοιο τοῦ ἀλλά : Ὀδ. Α 630 καὶ νύ κ' ἔτι πρῶτορος Ἴδων ἀνέρας, . . ἄλλα πρὶν ἐπὶ ἔθνε ἀγείρετο μυρία νεκρῶν || ὄμ. ἀνευ ἀποδόσεως : Ὀδ. Ε 325 καὶ νύ κεν ἐξ δεκάτην γενεὴν ἔπερόν γ' ἔτι βόσκοι. **καινώμα** ποι. τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ μ. ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ ἐνεστ. τῆς προστ. καινώτω Ἡσ. ἐνικάτω : Ἐμπ. 23,9 μὴ σ' ἀπάτη φέρει καινώτω || πανταχοῦ ἀλλάχου τὸ μέα, καινώμα, πορακ. κέκασμαι ὄωρ. -θμα, ὑπερσυντ. ἐκκασμην, ὄωρ. -ἄδμην, μτ. αἰτ. προσ. κ. ἄπαρφ. θηλοῦντος τὸ κατὰ τι, νικά, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ : Ὀδ. Γ 282 ἐκαινώτω φύλα ἀνθρώπων νῆα κυβερνήσαι | Εὐστ. « ἐκαινώτω, πάνυ ἐνίκαι » πρὸλ. αὐτ. Β 158 ὀμηλικὴν ἐκέκαστο γνόαις, Ἀπολλ. Ρ 867 ἐκέκαστο ἰθύνειν || ὄμ. μτ. αἰτ. κ. δοτ. τοῦ κατὰ τι : Ἰλ. Β 530 ἔγχεη δ' ἐκέκαστο Πανελλήνους καὶ Ἐχαιοῦς, αὐτ. Π 808 Ὀδ. Τ 395 ὄς ἀνθρώπων ἐκέκαστο κλεπτοσύνη θ' ὄρκω τε, Ἡσίοδ. Α 4 ἢ βα γυναικῶν φύλον ἐκαινώτω . . εἰδέει τε μεγέθει τε 2) μτ. δοτ. τοῦ κατὰ τι, διακρινόμεναι εἰς τι, ἐξέχω, διαφέρω : Ἰλ. Δ 339 οὐ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένον, Ὀδ. Δ 725 παντόςθρι ἀρετῆσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι, Ἡσίοδ. Θ 929 ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον Ὀυρανίωνων || μτ. γεν. ἀντικ. κ. δοτ. τοῦ κατὰ τι : Ἰλ. Ω 546 τῶν σε, γέρον, πλοῦτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι | Γαζ. Θ εἰπὼτων πάντων, ὄ γέρον, πλοῦτῳ καὶ υἰάσι φασὶ σε προέχεναι 3) π. ποι. μεθ' Ὀμ. σὺνθ. ἐν χρ. ἢ μχ. παρακ. κεκασμένος κ. ὄωρ. κεικασμένος κεκοσμημένος, κεικασμένος : Πίνδ. Ο 127 ἄλεφαντι ὄμων κεκασμένον, Εὐρ. Ἡλ. 616 φρουραῖς κέκασται | εἶναι κωλός ἐ-

φωδιασμένος με . . . Ἀριστφ. Ἰνπ.685 πανουργιασ μείζοσι κεκασμένον κ. ἀπόλ. : Αἰσχ. Εὐμ.766 ἐποίησεν εὐ κεκασμένον ὄδρου (Βερναρδ. Γρ. ἐπὶ δὲ ἐπιφέρῃ τὸ καλῶς παρεκκωσασμένον, ἠκουσμένον ὄδρου, στροτόν, τὸν καλῶς ὀπιλυμένον στρατόν).

και νυν ἐπ. ὄσον, μετὰ τὴ γενικῶς εἰρημένον, ἐπιφέρηται παράδειγμά τι, καὶ λοιπὸν τῶρα, οὕτω λοιπὸν : Ἰλ.Α.109 καὶ νυν ἐν Δαναοσίνων θεοπροπέων ἀγορεύει, Ὅδ.Α.35 ὡς καὶ νυν Αἴγιος ἠὲρ ἠέρον ἠέρον Ἀτρεΐδασ γῆμ' ἄλοχον μνηστῆν. **καινω**, μέλλ. κἀνώ, ἀόρ. β' ἔκωνον, ἀπαρφ. κἀνεῖν κ. δωρ. κανῆν, παρακ. κέκονα ἀποκείνω, φωνεῖω, σφάζω : Αἰσχ. Ἐπ.630 Ζεὺς σφε κῆνοι κεραυνῶν, Ξεν.ΚΠ.4,2,24 ἰδ. ἀνάγν. κατακαινόντων, Θεοκρ.24,92 ὅκα παῖδα κανεῖν τέον ἤθελον αὐτῶν κ. ναῖ : Αἰσχ. Ἐπ.347, Εὐρ.ἸΤ.27 ἡ τάλαιν' ὑπὲρ πυρᾶς μεταρσῖα ληφθεῖσ' ἔκαινόμεν ἔφιερ' προβλ. κταινω, κταινω.

καινω-έω(!) πόθ. ἐπιζητῶ νεωτεριαμούς : οὐδέ καινήσασα περὶ τοῦ τυχάντος.

καινω-έω (2) (καινός) καθιστῶ τὴ νέον, μεταβάλλω, ἀλλάσσω : Δίων Κ.47,4 κ. ἐπιδαυλεύματα || κ. ἐπὶ γλώσσας : Διον. Ἀλ.Θουκ.21' || κ. παθ. ἐπὶ πολιτικῶν μεταβολῶν : Θουκ.3,82 πολλὸ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαί τας διανοίας (σχόλ. καινοτόμα εἶναι) ἠκλίον εἰς νεωτερισμούς καὶ μεταβολὰς ἐν τῇ πολιτείᾳ ἔχειν' 2) ποιῶ, κἀνωμ. τὰ ἐγκόινια οἰκοδομημάτων τινας, ἐγκαινίζω : Ἡρ.2,100 ποιησαμένην γὰρ μιν οἰκημια καίνουσιν τῷ λόγῳ' 3) ἀνακαινίζω, ἀνανεώνω : Φιλ.2,78 κ. φέθον' 4) ρηματ. π. καινῶσις.

καινῶς ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ., συγκρ. καινότερος κ. νέος : Ἄλεξ.240,4' 2) εἰς νέον ὕψος, δι' ἀσυνήθων φράσεων : αὐτ.144 μὴ σὺ καινῶς μοι ἄλαλει, Καιοάρ.Δαπ.ἐν Σάβ.3,92 ῥητόν πρός τέρψην καινῶς κ. συγκρ. : Ἀριστ.Θ.Ὀυρ.805β,31 καινότερος νοῆσαι περὶ τίνος' || ἀπροσδοκῆτος, ἀνεπιλότως : Ἐπιγρ. καινῶς κατακρίθησθαι.

καινώσις-εως(ή) (καινώσις) ἡ ἀνανεώσις : Φιλ.2,45 ὡν ὑπέμνησε κ. β.γ.ρ. καινῶσις' 2) νεωτερισμός : Ἰωσ.Α.18,6,10 καινώσις τῶν λόγων.

καιπερ ἐπὶ περὶ κ. νεώτ. συνδ. ἐναντιωματικῶς, συνήθ. μ. μετοχής, π. Ὁμ. ἀπαξ μ. εὐρηται ἠνωμένον, ἐν Ὅδ.Η.224, α. ὅτε πάντοτε κερματισμένον διὰ τῆς ἐν τῷ μέσῳ κειμένης ἐτέρας λέξεως, ἂν καί, μολοῦνται, καιτο : Ἰλ.Α.577 ὡς καὶ αὐτῆ περ νοσοῦσι, Ὅδ.Ρ.555 καὶ κήδεα περ ἠεπαθυῖα, Πίνδ.1,8(7),4 καιπερ ἀχύνουμος, Σοφ.Φιλ.377 καιπερ οὐ δύσσοργος ὢν' || π. Ἄττ. συνήθ. ἐν τῇ κυρίᾳ προτ. τίθεται τὸ ὅμως : Αἰσχ. Ἐπ.712 καιπερ οὐ στέργων ὅμως' || συνήθ. ἡ μτχ. ἐξυπακούεται : Ἰλ.Κ.70 καὶ αὐτοὶ περ ἴοντες) ποινώμεθα, Σοφ.ΟΤ.1326 καιπερ σκεπτικῶς (ὡν), τὴν γε σὴν αὐδῆν ὅμως, Παναδ.Χρ.Μηλ.94 καιπερ χριστιανός, ἐμίσει ὅμως ἐγκαρδίως τοὺς ὁμοθρήσκους του' || σπαν. μτ. ρήμ. : Πίνδ.Ν.4,36 ἔμπα, καιπερ (δ.γρ. καιπερ) ἔχει . . . ἅμα μέσον, Πλάτ.Συμπ.219C καιπερ ἀκεῖνὸ γέ φημι τὶ εἶναι.

καιπιτος Ἡσ. ἐδζηντ.

καιρα ἐπ. καὶ ὕστερον, καὶ ἐπομένως : Ἰλ.Α.360 καὶ ρα πάροιβ' αὐτοιο καθέετα.

καιραμα Ἡσ. «μέρος νεῶς ἢ ἀμφίσμα».

καιρατῶνός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ προερχόμενος ἐκ τῆς ἀρχαίας πόλεως Καιρε : καιρατῶναι ἢ ὕδρια ἢ ὕδρια τῶν μέσων τοῦ δού αἰ. π.χ. εὐρεθεῖσαι εἰς τὴν τυρρηνικὴν πόλιν Καιρε.

καιρη(ς) [τουρκ.] δημ. φιλάργυρος, τσιγκοῦνης, σπαγγορραμμένος, καιριήρ.

καιρία (ή) μτν. ἄ. καιρία ταῖα κατάλληλος πρὸς περιδεσιν, φασιά : Ἀρχηγ.π. Ὁρεῖδ.47,13,7.

καιρικῶς-ἡ-ὄν) {καιρός} μτν., μων., νεώτ. κ.

δημ. ὁ ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως ὡν ἠ γινόμενος, ἐπικαιρός : Ἐπιγρ. καιρικαίς ἀπαγγελιαίς' 2) ὁ εἰς τινα καιρὸν, ἴτοι καιροῦ περίοδον ὡν, ὁ τῆς ἐποχῆς : Πίνδ. καιρικῶς ἀνθη' || ὁ τοῦ καιροῦ, τῆς περιστάσεως : Σέργ.Μακρ.ἐν Σάβ.3,251 τὴν ἄλλην αὐτῶν ἐν ταῖς καιρικαῖς ἀνάγκαις καταδυναστεῖαν' || εἰδ. ἀστρολ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καιρὸν, τὴν χρονικὴν περίοδον ἀστέρος, ὁ τοῦ ἡ ἐκ τοῦ χρονοκράτορος βλ.λ. : Νεχέφ.π. Βέττ.Βάλ.289,37 καιρικὸν χρόνον Ἀφραδίτης' 3) εἰδ. ἀστρον. ἐπὶ ὠρών, καιρικαί ἄνισοι κατὰ διάσκεψιν, ποικίλαι ἀναλόγως τοῦ μήκους καὶ τῆς ἐποχῆς, ἀντίθ. Ἰσημεριναί ὥραι : Πτολ.Μαθ.4,11, αὐτ. Τετραβ.76' 4) μων. εἰδ. γραμμ. ὁ χρονικός : Εὐστ.17,3' 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν καιρὸν, τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν : καιρικαὶ συνθηκαὶ ἄβλια, - ὁ τόπος μας ἔχει συχνῶς καιρικὰς μεταβολὰς' 6) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τοῦ καιροῦ, ἐκ τῆς ἐπιδρασεως διαρρεύσαντος χρόνου : καιρικαὶ μεταστάσεις τῆς κοίτης τῶν χειμάρρων, - καιρικαὶ φθοραὶ τοῦ κτηρίου.

καιρικῶς ἐπίρρ. μων. κατὰ τρόπον καιρικὸν (βλ.λ.) κ.2, ἀπὸ ἀπόφωσ. καιρικῆς : Εὐστ.Πον.266,94.

καιρίμιος-η-ον μτν. καιρίος βλ.λ. : Μάχ.π. Ἀθην.13,581B' δ' δ' ἄφνω καιρίμιον πληγῆς (ἀμφ. γρ.)' 2) πᾶσι εἰσὶν οὐ, ὁ κατὰ σύστασιν, κατὰ γεῦσιν εὐτανος, ἐντονος, δριμύς, δυνατός κ. κτ. συγκρ. ἀπὸ τοῦ καιριωτέρου οἴνου.

καιρίνη (ή) νεώτ. φαρμακ. παράγωγον τῆς δ-ζυκινολίνης παρεχόμενον ἄλλοτε ὡς ἀντιπυρετικόν.

καιριολεκτά-έω (λέγω) μων. μεταχειρίζομαι λέξιν τινὰ προσοκῶντας, καταλλῆλος ἢ ὁμιλῶ ἐν καταλλῆλῳ χρόνῳ : Εὐστ.909,17 (παθ.).

καιρίως-ἰα-ον (καιρός) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. κ. καιρίος -ον ἐν ἀναφ. πρὸς τόπον σώματος, ὁ γινόμενος ἢ ἐνεργῶν ἐν τῷ προσήκοντι τόπῳ, δδ. καιρίων(τῶ) τὸ μέρος ὅπου ἐάν πληγῆ τις ἀποθνήσκει ἢ ὑπόκειται εἰς κίνδυνον θανάτου, κρῖσιμος, ἐπικίνδυνος : Ἰλ.Θ.84 ἄκρον κᾶκ κορυφῆν ἰβλένει ὀδῖ . . καιρίων ἐστίν, αὐτ.Δ.185 οὐκ ἐν καιρῷ δέξῃ πάθῃ βέλους ἰσχόλ. «οὐκ ἐν ἐπικινδύνῳ», Ἔν.Ἰνπ.12,2 ὁ σάχην ἐστὶ τῶν καιρίων' || νεώτ. τοῦ οὐδ. κτ. πληθ. καιρία(τῶ) ὡς οὐα. τὰ μᾶλλον εὐαίσθητα ὄργανα τοῦ σώματος, ὡν ὁ τραυματισμός ἐπάγει κίνδυνον θανάτου' || ὄμ. φρ. καιρίων σημεῖον τὸ οὐ ἢ βλάβη εἶναι σφαιρῶς θανατηφόρος νεώτ. φρ. πληγῶν εἰς τὰ καιρία (θανατηφόρος)' 2) ἐπὶ πληγῶν, θανατηφόρος : Ἡρ.3,74 καιρίην ἐδαξε τετύφθαι (πληγὴν), Αἰσχ.Αγ.1343 πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν, Εὐρ.Φοίν.1431 τετραμένους δ' ἰδοῦσα καιρίους σφαγὰς φῶμωξεν, Ξεν.ΚΠ.5,4,5 παιεῖ αὐτὸν, καὶ καιρίας μὲν πληγῆς ἀμαρτάνει, Λουκ. Νιγρ.55 βαθεῖα καὶ καιρία πληγὴ ἐγένετο' || κ. ἐπὶ πλῆξεως δι' ὅπλου, ἐπικίνδυνος πρὸς τὸ θανατοῦν : Πολύβ.2,33,3 μίαν ἔχουσι τὴν πρώην καταφοράν (τῆς ἀπάθης) καιρίαν [οἱ γὰλάται]' 3) ἰατρ. ἐπὶ παθήσεων, νόσων ἢ τραυματίων ἰουσήματα - τρώματα ἢ, ἐπικίνδυνος, σοβαρός : Ἰνπ. Νούσ.1,5' 4) ἐπὶ χώρας, τόπου, ἐπικρατοῦ, σπουδαῖος, σημαντικός : Θεολ.Αριθ.44 καιριωτάτης τετευχῆναι χώρας' 5) ἐπὶ χρόνου, ὁ ἐν καταλλῆλῳ χρόνῳ τελούμενος, εἰς κατάλληλον περίστασιν γινόμενος, ἐγκαίρως, ἀρμόδιος, κατάλληλος, ἐπιτυχῶς : Ἡρ.1,125 εὐρισκέ τε καιριωτότα εἶναι, Αἰσχ. Ἐπ.1 χρὴ λέγειν τὰ καιρία, αὐτ.Χο.1064 καιρίσιον-συμφροαίς, Σοφ.Α.1,120 δρῶν . . τὰ καιρία, αὐτ.Φιλ.637 καιρίας σπουδῆ, Εὐρ.Ἡρακλ.471 ἄλλην . . καιριωτέρην βουλήν, Ξεν.Ἐλλ.4,5,4 καιρίω . . ἐνθυμηματι λυδοκίμησε' || φρ. πρὸς τὸ καιρίαν καιρίως : Σοφ.Φιλ.525 φανήναι πρὸς

τό καιριον πονεῖν κ. ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ὑποκειμ. : Σοφ.ΟΤ 631 καιριαν δ' ὄνιν ὄρω . . στείχουσαν ἵδι εἴρεται εἰς κατάλληλον καιρίῳ, Εὐρ. Ἠλ.59B καιρίος ἤλαθε· ὄμ. καιρία πτώσιμος ἴκτ. διόρθ. Διδάκ. ἀντὶ καὶ δορία, πίπτοσα κατά τὴν προσήκουσαν ἢ ὀλεθρίαν στιγμήν) : Ἀλοχ. Ἀγ.1122 ἢ τὰ καιρία ὡς οὐσ. αἱ ἐπίκαιροι περιστάσεις, εὐκαιρία : Θουκ 4.10 ἀπὸ νεῶν, αἷς παλάξ τὰ καιρία θεῖ ἐν τῇ θαλάσῃ ἔμυθῆναι· ἢ ὄμ. τὰ καιρία ὡς οὐσ. αἰφνίδιοι δυσκολαί, ἀνάγκαι : Δίων Κ ἀπ.70,8· ἢ κρίσιμος : ΑΠ 12,22 αὐτὰ τὰ καιρία ἔχων ἐκκαίδεκα (ἐτη) 1) 6) νεώτ. μτφ. ἐν φρ. πληγῶν-τραυματίζω - θίγω - προσβάλλω τινά εἰς τὰ καιρία = εἰς τὰ μάλλον προσβάλλοντα τὴν ἀξιοπρέπειάν του, τὴν φιλοτιμίαν του· 7) ὁ διαρκῶς ἐπὶ τινα χρόνον, ὁ παρερχόμενος, ἐφήμερος : Στράτ. ἐν ΑΠ 12,224· 8) τὸ κύριον, ἀρχικὸν μέρος πράγματός τινος : Θεόφρ. ΦΑΙτ.3,154 τὰ καιριώτατα τῶν κλημάτων· πρβλ. αὐτ.6,4,2.

καιριότης -ητος (ἡ) | καιριος | μων. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ ἀφορημένη ἔννοια τοῦ καιρίου βλ.λ. : Ἄκτουαρ. Ἰων.π. Οὐρ. ἐν Ιδελ. Ρηγ.ετα.2,185.

καιρίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐν καιρῷ, ἐν ὥρᾳ, ἐν τῷ προσηκοντὶ χρόνῳ, ἐπικαιρῶς, ἀρμοδίως : Αλοχ. Ἀγ.1372 πολλῶν . . καιρίως εἰρημένων, Εὐρ. Ρῆσ.339 καιρίως σκοπέει· κ. συγκρ. -ωτέρως : Ξεν.ΚΠ 4,5,49 νεῖροι γενόμενοι δοκῶμεν καιριωτέρως ἂν παρῆναι· 2) κ. νεώτ. κατὰ τρόπον καιρίου, θανασίμω, θανατηφόρως : Αλοχ. Ἀγ.1344 τίς . . καιρίως οὐτασμένος, Πολύβ.2,69,2 τὸν μὲν ἴππον πεσεῖν πληγνῆτα καιρίως, αὐτ.11,18,4· ἢ νεώτ. κ. μτφ. ἐθίγη καιρίως ἢ φιλοτιμία του.

καιροδανιστής (ὁ) | καιρός - δάνσις | ἔπιγρ. ὁ ὑψαυλον τόπητας.

καιρός μ. κτ. γεν. πληθ. καιροσὶων βλ.λ. **καιρολίη** (ἡ) νεώτ. κημ. ἀκαλοσιδῆς ὄπερ παρεχόμενον ὡς φάρμακον ὑποδιδάξει τὴν θερμωκρασίαν τοῦ σώματος.

καιρολοισία (ἡ) μτγν. τὸ ἐν καταλλήλῳ καιρῷ γινόμενον λουτρόν : Ἀποστ. Διατ.1,9.

καιρομάνω-έω μτγν. πιθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ καιρονομῶ βλ.λ.

καιρονομῶ-έω (νέμω) μτγν. ἄγω τὶ ἐν καιρῷ πρὸς τι, ὀδηγῶ προσεκτικῶς, καταλλήλως : Βιάν ἐν ΑΠ 9,272 εἰς τέχνην ὄρνιν ἐκαιρονομεῖς ἴκωδ. ἐκαιρομένους).

καιροπη(ε)ία (ἡ) | καιρόπητις | μτγν. ἡ καιροφυλακία, τὸ καιροσκοπεῖν : Ἰώσ. Ἀν.2,11 διὰ καιροφυλαξ.

καιρός (ὁ) ἀρχ. λεξ. σπειρά τις ἐν τῷ ἰσθῷ, δὶ' ἢς χωρίζονται αἱ στήμονες ἔυσσι· Ὀδ. Η 1571,57 « καιρός δὲ φασὶ καιρῶμα, τὸ διάπλεγμα, ὁ οὐκ ἐστὶ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι», τὸ μῆταρ βλ.λ. ἢ τὰ λεπτὰ σχοινία τῶν ἀντίων ἰπποῦ δένονται αἱ ἄκραι τοῦ στήμονος, Φώτ.

καιρός (ὁ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. κυρ. τὸ κρίσιμον σημεῖον, ἢ κατάλληλος στιγμή, τὸ προσήκουσον μέτρον πράγματός τινος πρὸς ἄλλο, ἢ προσήκουσα ἀναλογία : Ἡσιόδ. Ἐργ.694 μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρός δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀριστος, Θεόφρ.401, Πινδ. Πρ.9,78 ὁ δὲ καιρός ὁμοίως παντός ἔχει κροσφάν, Αλοχ. Ἀγ.787 ὑποκάμψας καιρὸν χείριτος, αὐτ.Πρ.507 καιροῦ πέρα ἵπερα τοῦ ὀρθοῦ μέτρου, Εὐρ. Ἰππ.386 εἰ δ' ὁ καιρός ἦν σαφῆς ἢ ἡ διακρίσις, τὸ χαρακτηριστικὸν σημεῖον, Ξεν. Συμπ. 2,19 μείζω τοῦ καιροῦ γαστέρα ἔχων, αὐτ. Ἀν.4,3, 34 προσωτέρω τοῦ καιροῦ προτόντες, Πλάτ. Πολιτ.307B δεῦτερα μὲν αὐτὰ γινόμενα τοῦ καιροῦ, αὐτ.310E· νεωστέρω . . τοῦ καιροῦ, Πλούτ. Ἀγασθ. ὑπερβάλλων τῇ φιλοτιμίᾳ τὸν καιρὸν· 2) ἐπὶ τόπου, τὸ κατάλληλον μέρος : Θουκ.4,54 ἐναυλιζόμενοι τῶν χωρίων οὐ καιρός

εἶη· κ. ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ζωτικός καιρός : Εὐρ. Ἀνδρ.1120 οὐ γὰρ εἰς καιρὸν τυπείε ἐτύγχανε· ἢ νεώτ. ἢ ἀρχικὴ θεσις πράγματός τινος : εἰς τὸν καιρὸν ἰ παλαιῶν στρατιωτικῶν παραγγέλματα πρὸς ἀκέρωσιν τῆς ἐκτελέσεως ἐτέρου προτερον δοθέντος· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. συνηθ. ἐπὶ χρόνου, ὁ προσήκων χρόνος, εὐθετος στιγμή, κατάλληλος, ἐνομοκὴ περίστασις, εὐκαιρία : Πινδ. Π 4,286 καιρός πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον (ὄηλ. δὲν περιμένει), αὐτ. Ν 7,58 καιρὸν ἄλδου (= καιριον ἄλδου), Ἡρ.8,144 ἡμέας καιρός ἐστὶ προβωθῆσαι, (ἰππ.Παραγγ.1 καιρός (ἐστίν) ἐν ψ χρόνος οὐ πάλυς, αὐτ. Ἀφορ.1) καιρός δέξυς, Σοφ. Ἠλ.1292 χρόνον γὰρ ἂν σοὶ καιρὸν ἐξείργω ἰ λόγος, αὐτ.1368 νῦν καιρός ἔρδειν, Εὐρ. Ἐκ. 593 τυχούσα καιροῦ θεῶν, Ἀριστ. Ἐκκλ.5,76 δηλοῦν δὲ τί περ δύναται· καιρός δέ, Θουκ.1,42 ἢ . . χάρις καιρὸν ἔχουσα (ἐν καιρῷ γινόμενή), αὐτ.4,27 καιρὸν παριέντας (ν' ἀφῆναι τὸν καιρὸν νὰ παρερχοίτο), Πλάτ. Πολ.42A τοῦ εὐ οἰκεῖν καὶ εὐδαιμονεῖν μόνι τὸν καιρὸν ἔχουσι· εἶναι ἢ κυρία αἰτία τοῦ . . ἰ, Δημ.11 καιρός ἦκει τίς ὁ τῶν Ὀλυμθίων, αὐτ.32 τίνα καιρὸν . . τοῦ παρόντος βελτίω, Λυσ.13,6 καιρὸν εἰληφέναι ἰδι εὐρήκων εὐκαιρίαν, Ἄριστ. Ρητ.1382B,11 καιρὸν τηρεῖν, Μέν.Μον.281, Πολύβ.6,32,3 τῶν ἐκ τοῦ καιροῦ προαγινόμενων, Πλούτ. Φιλ.15 ἀρπάσας τὸν καιρὸν, Λουκ. Ἰμ.13 καιροῦ λαθεῖσθαι, Ἰδιδάν.Λόγ. 45,7 καιροῦ διδόντος (εὐκαιρίας δοδῆσις)· κ. μτ. τοῦ ἄρθρου : Αλοχ. Χο.710 ἄλλ' ἐσθ' ὁ καιρός . . ἐίνουος . . τυγχάνειν (τὰ πρόσφορα), Ἀριστοφ. Θεσμ.661 ὁ καιρός ἐστὶ μὴ μέλλειν ἐπι, Δημ.9 ὁ . . παρῶν καιρός, ΠΔ Ἐκκλ.3,1 | κ. παρωμ. νεώτ. δημ.) καιρός τῷ παντὶ πράγματι ἰδι ἐκατοστον πράγμα ὑπάρχει ἢ κατάλληλος στιγμή, αὐτ.2 κ. ἔξ. Χριστόδ.77, Συμβουλή μὴ ἔσχρηξ, μὴ παρατρέχης, τὸν καιρὸν αὐτοῦ ποῦ ἔχεις, ὅτι φεύγει καὶ περὶφ. φρ. ἐκ καιρῷ τῷ δέοντι (εἰς κατάλληλον περιστάσει), - καιρός γιὰ δουλειά - νὰ τοῦ δίνωμε (νὰ φύγωμεν), ὁ τροχ. ἦσθ' ὁ καιρός νὰ σοῦ τὸ πῶ, παρωμ. ὁποῦ γει καιρά καὶ γυρεῖται καιρό, κακός του καιρός, ὄμ. ἦθερος καιρὸν ὀρμένιος, ἢ καιρὸν μὴν περιμένεις, ἢ γιὰ ὁ καιρός τὰ πράματα ἀνω - κάτω τὰ φέρνει, ὄμ. κάθε πρῶμα στὸν καιρὸν του κι ὁ καλὸς τὸν Ἀῤῥυγοστο· ἢ ὄμ. ἐν ἐπιρροῇ. φρ. οἶον εἰς καιρὸν εἰς κατάλληλον καιρὸν : Ἡρ.7,144 εἰς καιρὸν ἠρίστευσε, αὐτ.4,139 Σοφ. Αἱ.1168 εἰς αὐτὸν καιρὸν οἶδε . . ἄρρεσιν, Μέν.Σαμ.294 εἰς δέοντα καιρὸν κ. ἐν καιρῷ : Αλοχ. Πρ.379, Θουκ.4,59 ταῦτα εἰ μὴ ἐν καιρῷ τύχουσι ἐκότεροι πράσσοντες, Πλάτ. Κριτ.44A κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινὶ οὐκ ἐγείραί με· κ. ἐπὶ καιροῦ: Δημ.424 ἐπὶ καιροῦ (ἰαυτοῦ) γένοιτο· ἂν ὄμ. κ. κατὰ καιρὸν : Πινδ.1,222 κατὰ καιρὸν νεῖμ' ἀπάσις ἀνίας· Ἡρ.1,30 εἰς οἱ κατὰ καιρὸν ἦν, Πάν. οἱ κατὰ καιρὸν ἡγεμόνες ἰοῖ κατὰ τὰς διαφορῶν περιστάσεις, οἱ ἐκάστοτε ἰ ὄμ. κ. παρὰ τῷ καιρῷ : Θουκ.2,43 παρὰ τῷ ἐντυχόντι αἰεὶ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καιρῷ· κ. πρὸς καιρὸν : Σοφ. Αἱ.38 πρὸς καιρὸν παύω, αὐτ. Ἰρ.59· κ. σὺν καιρῷ : Πολύβ.2,38,7 ὄμ. κ. ἀνευ προθ. : Σοφ. ΟΤ 1516 πάντα γὰρ καιρῷ καλά· κ. ὑπόκ. : αὐτ. Αἱ.34 καιρὸν δ' ἐφήκεις, Εὐρ. ἀπ.495,9 αὐτ. Ἐλ.479 καιρὸν γὰρ οὐδὲν ἤλαθε· κ. ἀντιθ. τοῦταις, οἶον ἀπὸ καιροῦ ἀκείρας : Πλάτ. Θεαῖτ. 187E ἀπο καιροῦ . . μεταλείπει ὄμ. ἀνευ καιροῦ : αὐτ. Ἐπιστ.339C ἀνευ καιροῦ λεγόμενα· κ. παρὰ καιρὸν: Πινδ. Ο.8,24 ὀρθῶς διακρίνων φρονεῖ μὴ παρὰ καιρὸν, Εὐρ. ΙΑ 800 τὰς εἰς ἀνθρώπων ἦνεγκαν παρὰ καιρὸν, Πλάτ. Πολιτ.277A παρὰ καιρὸν . . σπεύδοντες· κ. πρὸ καιροῦ προώρος : Αλοχ. Ἀγ. 365 ὄπως ἂν μήτε πρὸ καιροῦ . . βάλος . . σκῆ-

φειν κ' ἐπὶ καιροῦ ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐξ ὑπο-
 γου, ἐκ τοῦ προχρόου [λατ. ex tempore: Πλούτ.
 Δημ.8 ἐπὶ καιροῦ λέγοντος, αὐτ'. Αντ.4] ὁ
 αὐτὸ τοῦ ἔτους, ἐποχή, ὁ κατὰ φύσιν ὀρισμένος
 χρόνος: Πλάτ. Νόμ. 709C καιρῶν . . χειμῶνας, Ἐ-
 πιγρ. πᾶσιν καιροῖς | καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ
 ἔτους, ΠΔ Γεν. 1, 14 ἔστωσαν εἰς σημεῖα καὶ εἰς
 καιροῦς, καὶ εἰς ἡμέρας, καὶ εἰς ἑνιαυτούς, Φιλ.
 1, 13, Πορφ. π. Εὐσ. Εὐάγγ. Πρωτ. 3, 11 κ. ὑγν. καιροῦς
 ἔτους ἀπὸ τοῦ ἀπτ. ὥρα ἔτους: Μοῖρ. 224 ὅ] ἡ
 κατάλληλος ἐποχή: Πάπ. καιρὸς τοῦ ποτισμοῦ ὅ] ὁ
 χρόνος τῆς ὀριμότητος, ἡ ἀμὴ: ΚΔ Ματθ. 13, 30
 ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ, ἀστ. Μάρκ. 11, 13 σὺ γὰρ
 ἦν καιρὸς σῶκων, - τὸν καιρὸν τοῦ τρύγου, - εἴ-
 ναι στὸν καιρὸ τῆς ἡ κοπέλλας (ἐν ὥρᾳ γάμου),
 - τὸ ζῶον εἶναι στὸν καιρὸ τοῦ ἰσχυρῆ | κ. φρ. εἴ-
 ναι τοῦ καιροῦ τοῦ εἶναι ὄριμος, ἀρεκτὰ ἡλικι-
 αμένος: Ἐρωτόκρ. 5, 797 ποῦ τὸ φρονίμην γυναι-
 κά τοῦ καιροῦ νηπς ὅ] κρίσιμος χρόνος, ἐπο-
 χὴ ἀκμῆς, περιοδικὴ κατάστασις: Ἀριστ. Πολιτ.
 1335a, 41 οἱ . . [αἱροὶ τοὺς καιροὺς τῶν σωμάτων
 ἱκανῶς λέγουσι] ὅ] χρονικὸν διάστημα, χρό-
 νος, περίοδος καθ' ἣν συμβαίνει γεγονότις, τ. κ.
 γεν. ἐποχὴ: Ἀριστ. Αθ. 23, 2 ἐπολιτεύθησαν . . κα-
 λῶς . . κατὰ τούτους τοὺς καιροὺς, Πολύδ. 2, 39, 1
 καθ' οὓς . . καιροῦς . . ἐνεπρήσθη τὰ συνέδρια
 τὸν Πυθαγορείων, αὐτ. 27, 1, 7 κατὰ . . τὸν καιρὸν
 τούτων . . συνέβαινε, Φιλ. 1, 285 ἐν τοῖς πά-
 λαϊ καιροῖς, Κώνων 3 κατ' ἔκεινον καιροῖ, ΚΔ
 Ματθ. 11, 25 ἐν ἐκείνω τῷ καιρῷ . . εἶπεν, Ἐρωτόκρ.
 4, 1 ὁ Ρήγας τούτων τὸν καιρὸ ἤδραλε μέσ' στὸ
 νοῦν του, Πλατ. Χρ. Μήλ. 159 εἶχεν ἰδῆ στὸν καιρὸ
 τῆς πολλὰ ἀπίστευτα πράγματα, φρ. ἀρχῆς παρα-
 μύθων μιά φορά κ' εἶνα καιρὸ, - κελίον τὸν καιρ-
 ὸ, δ. δῖστ. στῆς ἀκρίβειος τὸν καιρὸ | ἐπαν-
 τρεῦθηκα κ' ἐγώ, - ἐν καιρῷ πολέμου φρ. στὸν
 καιρὸ τῆς | κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς νεότητός τῆς |,
 ὄμ. στὸν καιρὸ μαρ. ὄμ. ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Νῆε,
 | παλαίειν, πρὸ πολλοῦ, ὄμ. ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ
 Εἰκοσιῆνα [ἐπὶ παναρχαίων ἡ παλαιῶν πραγμά-
 των], ὄμ. ἔσαν καιρὸ | κάποτε, ἄλλοτε, ὄμ. τοῦ
 καλοῦ καιροῦ | τῆς εὐτυχισμένης ἐποχῆς, παροιμ.
 πέρασε ὁ καιρὸς ποῦ δέναν τοῦ σκόλους μέ
 τὰ λουκάνικα ἢ ἐποχὴ τῆς μεγάλης εὐτυχίας ἢ
 τῶν εὐδῶλων ἐπιτυχιῶν ὅ] ὑγν. τὰ κατὰ
 καιροῦς ἢ χρονολογικὴ ἐπακολουθία τῶν γεγο-
 νότων: Πολύδ. 5, 33, 5 οἱ τὰ κατὰ καιροῦς ἐν ταῖς
 χρονογραφίαις ὑπομνηματίζονται ὅ] τὸ χρο-
 νικὸν διάστημα τῆς ἡμέρας: Φιλ. 1, 285, 14
 ὅ] μὲν τὸ ἐτήσιον χρονικὸν διάστημα, τὸ ἔτος:
 Χρον. Μορ. 147 εἰς τὸν ἐρχόμενον καιρὸν, εἰς τὸ
 ἔμπα τοῦ Ἀπριλίου ἀμφοτέροι να σμιξοῦσιν
 ὅ] νεώτ. κ. δημ. διαθέσιμον χρονικὸν διάστημα,
 εὐκαιρία: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 24, 4 ἔλαβε μόνον τὸν
 καιρὸ | καὶ σήκωσε τὰ χέρια - δὲν ἔχει καιρὸ ν'
 ἀναπνεῦσθ, - δὲ βρισκῶ καιρὸ νὰ τὸ κοιτᾶξω
 ὅ] νεώτ. κ. δημ. χρόνος, χρονικὸν διάστημα, συνήθ.
 μικρὸν: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 15, 3 ὁ μικρὸς βράχος | . .
 ἦταν μῦριον χρόνος καὶ καιροῦς μονάρχου, αὐτ.
 Λυρ. Σάτ. Πρὸλ. 1 καιρὸ πολὺ σάν ἔλξασα στὶς σύ-
 ναξες τοῦ κόσμου, - εἶναι καιρὸς ποῦ μᾶς ἀρη-
 σε χρόνια | παρήλθε χρόνος πολὺς ἀπὸ τοῦ θα-
 νάτου του |, - θέλει καιρὸ καὶ κόπους γιὰ νὰ γίνῃ
 κ. κτ. πλῆθ.: καιροῦς καὶ ζαχάνια [μέγα χρονικὸν
 διάστημα], - ὅλα διορθῶνται μετ' ἂν καιρὸν
 | οὐν τῆ παρόδῳ τοῦ χρόνου, - ἀπὸ καιροῦ εἰς
 καιρὸν [κάποτε], - κατὰ καιροῦς | καθ' ὀρισμένα
 χρονικά διαστήματα, - περνώ τὸν καιρὸ μου [ἀ-
 σχολοῦμαι περὶ τι], - ἔτσι σκοτώνει τὸν καιρὸ
 του [διέρχεται τὰς ὥρας του], - χάνω τὸν καιρὸ
 μου [ματαιοπονῶ], - μὴ χάνετε καιρὸ [σπεύσα-
 τε], - κακὸς σου καιρὸς καὶ μουζυμένος [ἐπὶ

ἀράς], Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 192, 19 ἔχει ὁ καιρὸς γυρί-
 σματα καὶ ὁ χρόνος ἐβδομάδες, παροιμ. ὁ και-
 ρὸς εἶναι γιαιρός, - ὁ καιρὸς ἔσκαπτε τὴν ἀλη-
 θεια, - ἔχει ὁ καιρὸς γυρίσματα νὰ πληρωθοῦν
 τὰ πείσματα [ἐπὶ ἀναποδοξέως] ὅ] ὁ χρόνος
 ἐν τῆ παρόδῳ αὐτοῦ, τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου:
 Ἐρωτόκρ. 1, 772 ὅλα τὰ πράματα ὁ καιρὸς χαλᾶ
 καὶ μεταλλάσσει, - ὁ καιρὸς τὰ πράματα ἀνω-
 κίτω τὰ φέρνει ὅ] κ. νεώτ. κτ. πλῆθ. οἱ καιροὶ
 ἢ κατάστασις τῶν πραγμάτων, αἱ περιστάσεις, ἴδ.
 ἐπὶ κακοῦ: Ἐν. Ἐλλ. 6, 5, 33 ἐν τοῖς μεγίσταις και-
 ροῖς παρίσταντο [κατὰ τὰς κρίσιμους περιστά-
 σεως], Ἐπιγρ. παριστάντων τῆ πόλει καιρῶν δυσ-
 κόλων, φρ. καιροὶ οὐ μενετοί, - δυσκόλοι οἱ
 σημερινοὶ καιροὶ, παροιμ. καιροὶ σπέρνει (ἢ
 βγάξει) τὰ λάχανα, καιρὸς τὰ παραπούλια [ὁ
 πρόσφορος καιρὸς, ὅθ. ἡ καλὴ περιστασις διδῶι
 τελεσφόρον ἐκδασιν] κ. κτ. ἐν.: Ἐν. Ἀν. 3, 1, 44 ἐν
 τοιοῦτῳ γὰρ καιρῷ ἔσμεν, Δημ. 214 εἰς ταῦτων . . ὁ
 καιρὸς καὶ τὸ συμφέρον συνυθεράμηνεν, Πολύδ.
 29, 1, 12 πρὸς τὸν ἔσχατον καιρὸν ἐλθόντα [εἰς
 τὸν ἔσχατον κηδυνον], Παλλ. 8. ἐν ΑΠ 9, 441 καιρῷ
 δουλεύειν ὅ] μὲν. κ. νεώτ. ἀτμοσφαιρικὴ κατὰ-
 στασις; μετεωρολογικὰ συνθήκαι: Ἐρωτόκρ. 2,
 1105 σάν τοῦ γιαιοῦ τὰ κύματα ἔς καιροῦ ἀνε-
 κατωμένω, - καλὸς - κακὸς - βροχερός - ὀμι-
 χλώδης καιρὸς, παροιμ. χάρου τὸν καλὸν καιρὸ,
 γιαιτὸ ὁ κακὸς δὲ λείπει ὅ] δημ. ἐν ἀντίθ. πρὸς
 τὸν χειμῶνα, καιρὸς ἢ καλοκαιρία: καρτερῶ νὰ
 κἀν καιρὸ νὰ ταξιδέψω, παροιμ. ὁ καιρὸς
 παυλεῖ τὰ εὐλα κ' ὁ χειμῶνας τ' ἀγοράζει | αἱ
 περιστάσεις ὑποδοθηθοῦν εἰς τι ὅ] ἀνεμος:
 Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 193, 5 τὸ δέντρο ὀπου εἶναι ἄτο
 βουνὸ δλ' οἱ καιροὶ τ' ὄριζον, - τὶ καιρὸς φυ-
 σάει; - τι καιρὸ κάνει, παροιμ. ὅδς καιρὸ καὶ
 μέτρα μίλλια [ὅταν πνεύσῃ οὐριος ἀνεμος, ὁ
 πλοῦς θὰ εἶναι ταχύς], - ὅπως τὸν εὔρον τὸν καιρὸ
 ἔτσι τὸν ἀρμενίζω [ἐπὶ καιροσκοπῶν] ὅ] κέρ-
 δος, ὄφελος, κέρμασις: Πίνδ. Ο 2, 60 δ . . πλοῦτος
 . . φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρῶν, Ἡο. 1, 206 ἔς και-
 ρὸν ἔσται . . τελεῦμενα [πρὸς ὄφελος αὐτοῦ], Αἰσχ.
 ἱκ. 1061 τίνα καιρὸν μεθ' Ἰδαστικεῖς, Σοφ. Φιλ. 151 ἐπὶ
 σῶ . . καιρῷ, Εὐρ. Ἀνδρ. 131 τί σοι καιροῦ . . κα-
 ταλείθειν [τὶ σὺ ὀφελεῖ], Θουκ. 4, 54 οὐ καιρὸς
 εἶη ἰδου ἴθι πρόσφορον ἢ ὀφέλιμον, αὐτ. 1, 36
 χωρίον . . μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦται τε
 καὶ πολυμάχου [μετ' οὐσιωδέατα ἀποτέλεσμα-
 τα] ὅ] π. Πυθαγορεῖσις, ὄνομασται τὸν ἀρι-
 θμοῦ ἐπτά: Ἐσολ. Ἀριθμ. 44.
καιροσέων (καιροσέω) γεν. πλῆθ. θηλ. πυκνῶς ὑφα-
 σμένων: Ὄδ. Η 107 καιροσέων δ' ὀδονέων ἀπο-
 λείβεται ὕγρον ἔλαιον [ἐκ τῶν πυκνῶς ὑφασμέ-
 νων λινῶν ὑφασμάτων ἀποστάζει ὕγρον ἔλαιον].
καιροσκοπία (ἢ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ
 καιροσκοπεῖν ἢ ἐπιδιώξει καὶ ἐκμεταλλεῖσαι τῆς
 τυχῶν παρουσιασθησομένης εὐκαιρίας, ἢ κατὰ
 τὰς περιστάσεις ἐνέργεια.
καιροσκοπικός-ἢ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὴν καιροσκοπίαν: καιροσκοπικὴ
 πολιτικὴ κ. ἐλθρ. - κῶς.
καιροσκοπισμός (ὁ) νεώτ. τακτικὴ τῶν πολι-
 τικῶν κομμάτων, καθ' ἣν γίνεται τροποποίησις τῶν
 πολιτικῶν ἀρχῶν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων.
καιροσκοπός (ὁ) ἢ [σκοπῶ] ὑγν. κ. νεώτ. ὁ
 καιροσκοπῶν, ὁ παρατηρῶν τὸν καιρὸν καὶ ἀνα-
 μένων τὴν κατάλληλον περιστάσιν, ὅπως ἐκμεταλ-
 λευθῆ αὐτῆν: Γρηγ. Νάξ. Ὀμ. 53, 753.
καιροσκοπῶ-έω [σκοπῶ] ὑγν. κ. νεώτ., ἀόρ.
 ἐκαιροσκῶσα παρατηρῶ τὸν καιρὸν παραδο-
 κῶν τὴν κατάλληλον περιστάσιν, ἀναμένω τὴν κα-
 τὰλληλον εὐκαιρίαν, ἵνα ἐκμεταλλεῦθῶ αὐτῆν, και-
 ροφυλακτῶ: Μέν. Μον. 307 | πῆθ. ἀντὶ καιρῷ σκό-

πει, Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.63, Καλλῖν.Θάν.Βλ.272 ἔκαιροσπάθητος παραδοχὸν νὰ διέλθῃ τὸ ἀνατολικὸν ἤπειρον διὰ τῆς ἐπαρχίας του.

καιροσπάθητος-αν (καίρος) ὁ πυκνῶς ὑφασμένος, στερεός· Ἐρμῆπ.5 καιροσπάθητον ἀνθέων ὑφασμα καινόν.

καιρότερον Ἡσ. «ἐνωρότερον. Ἀχαιοί».

καιροτηρησία (ἡ) (καιροτηρῶ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ καιροτηρεῖν, ἡ τήρησις τοῦ καιροῦ· Ἀριστ.1.270.

καιροτηρῶ-ἔω (καιρός-τηρῶ) μτγν. παρατηρῶ, ἐπιτηρῶ· Διόδ.Σ.19,16, αὐτ.13,22 τοὺς μὲν φόβῳ καιροχώντας καιροτηρήσαντες ἢ γεν. καιροσκαπῶ· Πάν. καιροτηρήσας ἡμᾶς ἀσχολουμένους ὄμ. κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ.· Πάν. καιροτηρησάμενός με ἐξερχόμενον· 2) ρηματ. π. καιροτηρησία.

καιροφυλαγία (ἡ) (καιροφυλακῶ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ καιροφυλακεῖν βλ.λ., τὸ περιμένειν τὸν κατάλληλον καιρὸν ἵνα πράξῃ τι.

καιροφυλάκτω-ἔω (καιρός-φυλάττω) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. καιροφυλακῶ καρτερῶ, περιμένω τὸν κατάλληλον καιρὸν, ἀναμένω τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ πράξω τι, καιροσκηπῶ, παραμονεύω, ὁ.γρ. ἐν Ἀριστ., πρβλ. Λοθέκ.Φρύν.575, Καλλῖν.Θάν.Βλ.175 ἐκαιροφυλάκτει τὴν ἦραν, καθ' ἣν... ἐξῆλθον.

καιροφύλακῶ-ἔω (καιρός-φυλάττω) κ. νεώτ. καιροφυλακῶ, καιροσκηπῶ, ἀναμένω τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν χάριν πινός, παρακοινοῦθῶ τι μετὰ προσοχής, παραμονεύω, μτ. αἰτ.· Εὐρ.Μελ.ἀπ.495,9, Δημ.678 καιροφυλακεῖ τι.· πόλιν ἡμῶν, Ἀριστ.Πολιτ.1337b,41 καιροφυλακοῦντας τὴν χρῆσιν ἱερατοροῦντας μετὰ προσοχής τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἵνα μὴ γένηται κατάχρησις, Ὀλυμπ.1στ.460D καιροφυλακεῖν ἔχθραν παλαιάν κ. ἀπόλ.· Ἀπ.Λιθ.88, αὐτ.Μιθριδ.70 κ. παθ.· Μητρόδ.ἀ.ἀπ.60 καιροφυλακεῖται ἢ ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, περιποιῶμαι· Λοκ.Ἀποκ.16 πῶσα καμείν παρόντα, ὄνηρετοῦντα, καιροφυλακοῦντα· 2) ρηματ. π. καιροφυλακία.

καιρῶ-ὄω (καίρος) ἀρχλεξ. συνδέω τὸν στήμονα· Πολυδ.7,33 «τὸ δὲ συνδέσσει τὸν στήμονα καιρῶσαι λέγειν χρῆ», Ἡσ.· 2) ρηματ. π. κέρωσις, κέρωμα, καιριστις.

καιρωμα-ατος (τό) (καιρῶ) μτγν. λεπτὰ σχοινία, πρὸς τὰ ἀντία τῶν ἐργαλείων συνδεόμενα, χρῆσιμα πρὸς διαχωρίσιν τῶν κλωστῶν τοῦ στήμονος, καιρός· Ἀτλ.Δ.ἀπ.400· ἢ κ. ἐπὶ τοῦ συνδεόμενου ὑφάσματος· Καλλ.ἀπ.295.

καιρωσις-εως (ἡ) (καιρῶ) ἀρχλεξ. ἡ ἐνέργεια τοῦ καιρῶ βλ.λ., ἡ σύνδεσις τοῦ στήμονος· Πολυδ.7,33, Ἡσ.

καιρωστρίλις-ιδος (καιρῶ) μτγν. ἡ ὑφάντρια· Ἡσ. «καιρωστρίδες· ἐργαστρίδες. ὑφαστρίδες»· Καλλ.ἀπ.356.

Καϊσάρ-ος (ὁ)· μτγν. ἐπώνυμον τοῦ Ἰουλίου γένου τῆς Ρώμης, εἰδ. τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος· Διόδ.Σ.5,22, Στράβ.6,4,5,3 ἢ ὄμ. τοῦ Αὐγούστου· Ἐπιγρ., Νικ.Δαμ.Βλ.Καίσαρ. τίτλ. ἢ ὄμ. τίτλ. τοῦ συμβασιλευπόντος ἐν Βυζαντίῳ· 2) γεν. αὐτοκράτωρ· ΧΠ.Λοκ.20,25 ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι· 3) τίτλος τοῦ διαδόχου τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος· Ἡρωδιαν.2,15,3 Καίσαρα ἀποδοικνύει· 4) ὄνομασία μνηδὸς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀσία· Ἐπιγρ.

καϊσάρει Ἡσ. «περικεφαλαίᾳ».

καϊσάρειος-ον μτγν. κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. -ρεῖα ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν Ρωμαῖον αὐτοκράτορα Καίσαρα, ὁ τοῦ καισαρος, καισαρικός, αὐτοκρατορικὸς ὁθ. ὁ Καϊσάρειοι οὐ σικεῖσι ἡ ἀπελευθεροῦσι τοῦ καισαρος· Πάν., Δίων Κ.52,24, οἶκος Καϊσάρειος τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἡρώδου·

Ἰώσ.Πι.1,21, ἢ τὸ οὐδ. Καϊσάρειαν ὡς οὐσ. ἱερὸν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Στράβ.17,1,9 τὸ Καϊσάρειον καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ ἀποστάσεις ἢ ὄμ. τὸ οὐδ. ἐν πληθ. τὰ Καϊσάρεια-ἡται ἀγώνες ἐν Κῶ πρὸς τὴνθ τοῦ Γαίου Κοίσαρος· Ἐπιγρ.· ἢ ὄμ. κ. ἐν Κορίνθῳ καὶ Ἀλαχού· Ἐπιγρ.· 2) Καϊσάρειος ἡ-ιος ἰμὴν ἄνομασία μνηδὸς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἄλλοχοῦ· Πάν. **καϊσαρεύω** (Καίσαρ) μτγν. ὑποκρίνομαι τὸν Καίσαρα, παίζω τὸν ρόλον τοῦ Καίσαρος· Δίων Κ.66,8.

καϊσαριανὸς (οἱ) μτγν. οἱ ὀδοδοί, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Καίσαρος· Ἀπ.Ἐμφ.Πολ.3,91.

καϊσαρισταί (οἱ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θεοποιήσεως τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων λατρευτικὸς θεοσώστης τοῦ καισαρος, ἀνάλογος πρὸς τοὺς τραϊανησίους, ἀπταλίστας κἄ.

καϊσαρικός (τὸ) νεώτ. [βυζαντ.] στέφανος ἀνευ σφαιρώματος καὶ σταυροῦ φερόμενος ὑπὸ τῶν καισαρῶν ἢ κ. γεν. κτ. πληθ. καισαρικός ἐστὶ γλαυκὸς μετὰ φιδῶν καὶ ὁ στέφανος, δι' ὧν περιέβαλλον ὁ βασιλεὺς κατὰ τὴν τελετὴν τῆς χειροτονίας τὸν καισαρά, ἀφοῦ πρότερον ἡγλοῦντο ταῦτα ὑπὸ τοῦ πατριάρχου.

καϊσαρικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ καισαρείος βλ.λ. ἢ εἰδ. νεώτ. ἱατρ. καισαρική τομή ἢ δι' ἐγχειρήσεως διανοίξις τῶν τοικωμάτων τῆς κοιλίας καὶ τῆς μήτρας πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐμβρύου, ὁσάκις ὁ τοκετός καθίσταται ἄλλως ὀδύνητος.

καϊσαρισμὸς (ὁ) νεώτ. τὸ μιμεῖσθαι τὸν Καίσαρα, τὸ φέρεσθαι ἀπολυταρχικῶς ὡς ὁ Καίσαρ ἢ ἡ ἀπομίμησις τοῦ πολιτικοῦ συστήματος τοῦ καισαρος, καθ' ὃ ἐν μόνον ἄτομον ἐξήσκει πάσας τὰς ἐξουσίας τοῦ κράτους, ἀπολυταρχικὴ διοίκησις, ἀπολυταρχία.

καϊσαροβασιλεύς-εως (ὁ) (καίσαρ-βασιλεύς) νεώτ. ὁ αὐτοκράτωρ καὶ βασιλεὺς ἢ τίτλος τὸν πρῶτον αὐτοκρατορῶν τῆς Αὔστριας ὡς βασιλέων καὶ τῆς Οὐγγαρίας.

καϊσαροπασιμὸς (ὁ) νεώτ. πολιτικὸν σύστημα τοῦ 18, 19, 20 αἰῶνος ἐν τῇ Δύσει, καθ' ὃ ὀνόματος ἀρχῆν τῆς πολιτείας εἶναι συγγρόνως καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας.

καϊσαυκῶπιον Ἡσ. «δρέπανον, ζηροκόπιον».

καίται (τὸ) |τουρκ. καίς |δημ. δερμάτινον λωρίον, ἐφ' οὗ οἱ κουρεῖς ἀκονίζουσι τὸ ζυράφιον ἢ γεν. λωρίον, ἱμᾶς ἐκ δέρματος, ζώνη δερματίνη.

καϊταί (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου βερικοκκία βλ.λ., τὸ βερικοκκον καὶ ἰδ. τὸ γλυκυπύρνον.

καϊσιὰ (ἡ) δημ. τὸ δένδρον βερικοκκία καὶ ἰδ. ἡ γλυκυπύρνος.

καϊσανοί (οἱ) μτγν. οἱ φαλακροί· Δίων Κ.58,19,2B.

καϊσιον (τὸ) νεώτ. ἀργυρόλευκον μέταλλον, λίαν μαλακόν, δεξιδόμουνος τάχιστα εἰς τὸν ὄρα. **καϊσιέεις-ενας-εσσα-εν** ἔσφ.γρ. ἀπὶ καϊσιέεις βλ.λ. ἐν Σχολ. Ὁδ.Δ.1.

καί τε βλ.λ. καί.

καί τοι ἡ καίτοι ἐπίρρο. κ. νεώτ. καὶ τῇ ὀληθείᾳ, καὶ βεβαίως, καὶ ἀληθῶς, καὶ προοπέ, π. Ὅμ. παρενθεμένων πάντοτε μεταξύ τοῦ καί κ. τοῦ τοι μίᾳς ἢ δύο λέξεων, πλὴν ἐν ἰλ.Ν.267· ἰλ.Α.426 καὶ τὸτ' ἐπειτα τοι εἰμι διὸς ποτὶ... δῶ ὄμ. κ. π. Ἄττ.· Εὐρ.Μηδ.344 καὶ σύ τοι παίδων πατῆρ πέφικας, Ξεν.ΚΠ.7,3,10 καὶ τὰλλὰ τοι... αὐτως ἔχει· 2) ὡς οὐδ' ἐναντιωματικὸς μετ' Ὅμ. π. Ἄττ. καὶ ὄμωσ, καὶ ἐν τούτοις, καὶ μετὰ ταῦτα, πρὸς δὴλων ἀντιρρήσεως ἢ αὐτὸς οὐτος ὁ λαλῶν εἰσάγει, κλητὴ ἐπὶ ρητορικῶν ἐρωτήσεων· Ἀλξ.Πρ.101 καίτοι τί φημι, ἢ Σφρ.ΟΚ.1132 καίτοι τί φωνῶ, ἢ Ἰσοκρ.4,99 καίτοι μελλούσης

στρατείας ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἔσασθαί τινας γρὴν τὴν ἡγεμονίαν ἔχειν γ' ἄν, Δημ.43 καίτοι καὶ τοῦτο' ὄμ. κ. μτ. ἄλλων μορίων· Εὐρ.ἀν.953,10 καίτοι γ'... εἰ τάλλα, Ἄριστφ.Ἀχ.611 καίτοι γ' ἐστὶ σώφρων, Ξεν.Ἀπομν.1,23 καίτοι γε οὐδὲ πῶ ποτε ὑπέλαγτο, Φιλ.1,274· κ. συνήθ. χωρὶς κλίσης· Εὐρ. Ὀρ.77 καίτοι στένω γε τὸν... μόνον, Ἄριστφ. Βάτρ.43, Ξεν.Ἀπομν.3,127 καίτοι τῶν γε τοῖς εἰρηνοῦσι ἐναντίων ἔνεκα' ὄμ. κ. καίτοι περ· Ἡρ.8,53 καίτοι περ ἀποκρήνην ἔόντος τοῦ χώρου' 3) μτ. μτχ. παραπλήσιον τῷ καίπερ βλλ.· Σιμων.59, Ἄριστφ.Ἐκκλ.159 καίτοι τὰ γ' ἅλλ' εἰπούσα δεξιότατα, Πλάτ.Πολ.511D καίτοι νοπτῶν ὄντων, Πολύβ.22,8,13, Λουκ.Ἀλέξ.3 καίτοι μὴ πάνυ γραφικὸς τῶν ὄμ. κ. διαπ. π. Ἄττ. ρήτορι· Λυσ.31,34 καίτοι πολλά γε παραπλήσιον

|| ὄμ. κ. νεώτ. ὡς ἐναντιωματικὸς συνδ. καίπερ, ἄν καί, μολονότι, κ. μτ. μτχ. κ. μτ. ὄριστ.· καίτοι προσκλήθεισ δὲν προσήλθεν, -καίτοι εἰδοποιήθη ἐγκαίρως δὲν ἔλαβε τὰ μέτρα του.

καίτριαι Ἡσ. ἐδοῖα Ἰβυρικά' οἱ δὲ κυρτίαις.

καίφως (ἄνευ τόνου) (διόρθ. κέφως) πάντ. τὸ πτηνὸν στρουθός | πιθ. κέφως |.

καίω κ. μον., νεώτ., δημ. κ. καίγω, ὄπτ. κῶ, παρατ. ἔκαιον, ἐπ. καίον κ. ἄττ. ἔκαον, μέλλ. καίσω κ. καύσομαι, ἄορ. α' ἔκασα κ. ἐπ. ἔκησ, γ' ἐν. πρόσ. ἔκει(ν) κ. κήεν, γ' πληθ. πρόσ. ἔκησ, προστ. κείον | κήιον, α' πληθ. ὑποστ. κείομεν (κίσηομι), εὐκτ. κήσι, κήσιεν, ἀπαρφ. κήσι, μτχ. κείαντες κ. ἄττ. κείαντες, ἔκείας, ἔκείαντι, ἄορ. δημ. ἔκαφα, παρακ. κέκαυκα, μέσ. ἄορ. α' ἔκαυσαμην, ἐπ. κείαντο, κειόμενοι | κήαντο, κήόμενοι, κειόμενος | κήόμενος |, παθ. μέλλ. καυθήσομαι, κ. μτγν. κήήσομαι, ἄορ. α' ἔκαύθη, ἐπ. ἰόν. κ. νεώτ., ἄορ. β' ἔκην, ἀπαρφ. καίμενα, καίηαι, δημ. | ἐκῆκα, παρακ. κέκαυμαι κ. κέκαυμαι, ἀπαρφ. κέκαυθαί, μτχ. κέκαυμένος κ. δημ. κειήμενος, θέτω πῦρ, μεταδίδω πῦρ εἰς ἀντικείμενον τι, ἀνάπτω, βάζω φωτιά· Ἰλ.1,77 καίουσιν πυρὰ πολλά, Ὀδ.1,231 πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν, ΚΑ Ματθ.5,15 οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μῦθον, - καίω τὸν φούρνο - τὸ καμίνι' κ. παθ.· Ἰλ.Α.52 πυρὰ νεκῶν καίοντο θαμνισί, αὐτ.Τ.376, Ἡρ.1,86 κελεῖνι σθενύοναί τὴν ταχίστην τὸ καίμενον πῦρ, Ἄριστφ.Σφ.1372 ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾶς κάεται, ΚΑ Ἰω.5,35 ὁ λύχνος ὁ καίμενος καὶ φαίνων, αὐτ.Ἀν.8,10 ἔπεσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀστήρ... καίμενος ὡς λαμπρός· || συνεκ. κ. ἐπὶ τοῦ φωτός καὶ τῶν φλογῶν, ἀναλίσκομαι φωτίζων· Πλάτ.Πολ.514B φῶς δὲ αὐτοῖς ἄνωθεν καὶ πόρρωθεν καίμενον ὀπισθεν αὐτῶν, Ἄριστφ. Μετ.341b,2 αἱ φλόγες αἱ καίμεναι... περὶ τὸν οὐρανὸν [περὶ τῶν διττόντων]· προθ. δημ. ἐνεργ. χθές αὐτὸ τὸ μήνα ἔκαφα πολὺ φῶς· || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.· Ἰλ.1,88 πῦρ κήαντο, Ὀδ. Π.2 Ὀδυσσεὺς καὶ Δίος ὑφορέθω... κηαμένω πῦρ· || νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐνεργ. κ. ὡς ἀμτβ. ἐπὶ φλεγόμενον καὶ ἐπὶ φωτίζόντων πραγμ., εἶμαι διάπυρος, εἶμαι ἀνημένος, φλέγομαι· κοίταξτε ἄν κατὴ ἡ σῆμα, - μπρὸς στήν εἰκόνα καίει μέρα νύχτα ἐν ἄρα καντήλι, - καίει ὁ φούρνος - τὸ καμίνι' 2) εἶδ. τὸ παθ. εἰ μὴ μεταλλοχων οὐσίων, εἶμαι δεκτικὸς τῆξεως, ὑπέκειμαι εἰς τῆξιν διὰ τοῦ πυρός, κείωμαι, καίεσθαι· Ἄριστφ.Ζ1 552b,10 ἡ χαλκίτις λίθος καίεται' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐνεργ. θέτω εἰς τὸ πῦρ, ρίχνω στὴ φωτιά, δθ. διὰ τοῦ πυρός ἀναλίσκω, φθείρω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, ἀποτεφρώνω· Ἰλ.Φ.343 ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, κατὰ δὲ νεκρός (ὁ Ἡρακλείτης), Ὀδυσ. 1,553 Ζηνί... μῆρ' ἔκαιον, Ἡσίοδ.Θ.557 φθλ'

ἀνθρώπων καίωσ' ὅστας λευκὰ θηπέυων ἐπὶ βωμῶν, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.149 ἐκεῖ τὰ κόκκαλα γονιού, ποῦ τὸ παιδί τὰ καίει, - ἔκαψαν τὰ φερέματα τῶν θανόντων ἐκ χολέρας - δηλατὰ κομμουνιστικὰ βιβλία' κ. παθ.· Ἰλ.1,602 νηυσὶ καίεμενσιν, Πινδ.Π.3,102 ὄρωσεν πυρὶ καίουσιν ἐκ Δαναῶν γάοι, ΚΑ Κορινθ.1,13,3 ἐάν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσομαι, Καισάρ.Δαπ. ἐν Σαθ.3,112 μετὰ συγγράμματα τοῦ τὰ ὅποια ἐκαύθησαν, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.14,12 ἐκεῖ καίγονται κόκκαλα, κόκκαλα ἀντρεπωμένω, - ἐκάη τὸ δάσος τῆς Κινέτας· 4) ἐκπέπω μεγάλην θερμότητα, θερμαίνω ἰσχυρῶς, ἐπὶ τοῦ ἡλίου· Ἡρ.3,104 καίει τοὺς τε ἄλλους ἀνθρώπους κ. ἄπολ.· αὐτ. τοῦτον δὲ τὸν χρόνον καίει πολλῶ μάλλον ἢ τῆ μεσαμβρίῃ τὴν Ἑλλάδα, Πλάτ.Κρατ.413B τὸν ἡλιον... δαῖοντα καὶ κόνοντα, - καίει πολὺ ὁ ἡλιος σήμερα' κ. παθ.· Ἀντίφιλ. ἐν ΑΠ9,277 ἰχειμάρρος | ἡελίω κακαυμένος· || ἀμτβ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ ἄλλων, εἶμαι διάπυρος, καυστικὸς, ὑπερβολικῶς θερμὸς, καυτός· τὸ σίδερο καίει πολὺ, - ἡ σούπα - τὸ φαί - ὁ κηφές καίει' 5) ἐπὶ μεγάλου, ἰσχυροῦ φύχου, ἐπιφέροντος ἀσθηνισιν καύσεως παρασιμῶν πρὸς τὴν ἐκ τῆς μεγάλης θερμότητος· Ξεν.Κυν.8,2 ἡ χιών καίει τὸν κυνῶν τὰς ρίνας, Ἄριστφ.Μετ.382b,8 κείων λέγεται... τὸ φυχρὸν, οὐχ ὡς τὸ θερμὸν' || γεν. νεώτ. κ. δημ. δι' ἰσχυρὰς ἐξωτερικὰς ἐπενεργείας ἄλλοιῶ, καταστρέφω τὰ στατικὰ πινος, νεκρώνω· μᾶς ἔκαφε τὰ λουλούδια ἢ παγωνιά - ὁ ἡλιος, - μοῦ 'καψαν τὸ φέρεμα στὸ καθαριστήριον' 6) τὸ παθ. ἐπὶ τῆς θέρηος, τοῦ περαιοῦ, φλέγομαι, καταξηραίνομαι, στεγνώνω· Θουκ.2,49 τὰ δὲ ἐντὸς οὕτως ἔκαίετο' || τὸ ἐνεργ. νεώτ. κ. δημ. ἔχω περὶ τὸν καίει· καίεισ δολοκλήρος, - καίει τὸ μέτωπό του' 7) μτφ. τὸ παθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πάθους, ἰδ. ἐρωτικῶ, ἀνόπτω, ἐπιφέρει ἰσχυρὸν πάθος, προκαλῶ σφοδρὰν λήπην, φυχικὸν κλωνισμόν· Πίνδ.Π.4,219 ἐν φρασί καίμεναι, Ἄριστφ. Λυσ.9 κάομαι τὴν καρδίαν, Πλάτ.Νόμ.783Α ἐρωσ... ὄβρει... κάομενος, Ἐρμησίαν.7,37 καίεσθαι πινος (ἐρωτί) | εἶμαι ἀνημένος ὑπὸ τοῦ ἐρωτος πρὸς τινα |, Χορίτ.4,6, - καίγεται ἡ καρδιά τῆς ποῦ τὸν βλέπει σ' ἄλλα χέρια, φρ. καρφὶ δὲν τοῦ καίγεται | δὲν ἐπιδιαφέρεται ποσός' ὄμ. κ. καομένη Ἑλλάς ἢ ἐν καταστάσει ἐξάφως, ἐρεθισμοῦ εὐρισκομένη· Λυσ.33,7 καίμενην τὴν Ἑλλάδα περιωρίων· || νεώτ. κ. δημ. κ. ἐνεργ.· τὴν ἔχει κάφει ὁ Χάρως, ὁ διστ. μ' ἔκαψες ποῦ νὰ κάψ, | σάν τὸ κερᾶκι τῆς Λαμπρῆς, - μ' ἔκαψες ποῦ νὰ σὲ κάψη ὁ Θεός | ἐπὶ ὄρας |, παντρεῦτηκε ἄλλον καὶ τοῦ κάφει τὴν καρδιά' 8) ὑποφέρω ἀπὸ φλόγων, ὑφίσταμαι φλεγμονήν· Ἰνπ.Ἐπίδ.4,20 ἔκαυθη ἔσω· || νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐνεργ. ἐπιφέρει, προκαλῶ φλεγμονήν, φλόγωσιν· μ' ἔκαφε ὁ σιναπισμός, - μ' ἔκαφε τὸ ἰώδιον - ἡ σούπα· || ὄμ. τὸ ἐνεργ. νεώτ. κ. δημ. προκαλῶ τοπικὸν ἐρεθισμόν ἀνάλογον πρὸς τὸν ἐκ φλεγμονῆς· μοῦ κάφε τὴ γλώσσα τὸ ρακί' 9) πυρπολῶ καὶ καταστρέφω, βάζω φωτιά, ἰδ. ἐν πολέμῳ· Ξεν.Ἑλλ.4,2,15 τέμοντες καὶ κόνοντες τὴν χώραν, αὐτ.6,5,27, - ὁ Κανάρης ἔκαυσε τὴν τουρκικὴν ναυαρχίδα, - οἱ Τούρκοι κάψανε τὴ Σμύρνη, - πιάσανε αὐτὸν ποῦ κάφε τὸ σπίνι' 10) κ. νεώτ. ἐπὶ χειρουργοῦ, καυτηριάζω· Ἰνπ. Ἄρθρ.11 καίειν ὤμιος, - ὁ γιατρός τοῦ ἔκαψε τὴν πληγὴν' κ. ἄπολ.· Αἰσχ.Ἀγ.849 κείαντες ἡ τέμοντες, Ξεν.Ἀν.5,8,18 οἱ ἱατροὶ καίουσι καὶ τέμνουσιν ἐν ἀγαθῷ, Πλάτ.Γοργ.480C· || νεώτ. κ. δημ. ἀπολυμῶν τὰ ἐργαλεία διὰ πυρός ἢ δι' ἐμβαπταίσεως ἐντὸς ζέοντος ὑδάτος· ἔκαψε τὴν σύριγγα γιὰ νὰ κάμη τὴν ἐνεση· ||) εἶδ.

όπτω, φήνω πήλινα σκευή έν καμίνω : Φρόν.Κωμ. 15 **έκαεν** οίτου καθάρουσι (άμφ. 1) 12) δημ. είδ. επί είδων τινων χαρτοπαγίωσι, απόλλυμι, χάνω καθό ύπερθός ώρισμένον τι όριον όριθμού : **πήρα μεγάλο χαρτί και κάκα :** 13) παροιμ. **καίαι και δέν κανίζει** | επί δολίου και ύπούλου | - **άπό της δύο μεριές καιεί το κερί** | επί δάστυ | 4) δημ. ή μη. παθ. παρακ. κα(η)μένος-η-ο ως **έπίθ.** βλλ. 15) ρηματ. π. καυσίς, καύσων, καύμα, καύσιμος, καύσιμον, καυσίτης. Έκ ρίζ. καφ, καφ-ζω-καίω.

κάκ (1) πάπ. όνομασία του στοιχείου κ : κά-μυλος θήλεια κεχαρσμένη **κάκ λάλ άλφα.**
κάκ (2) κατ' άσποκήν και τροπήν εκ της κατά πρό λ. άρχομένης από κ. π. Όμ. συνήθ. **κάκ κεφαλής, κάκ κεφαλήν κ.** **κάκ κόρυθα :** Ήλ.Σ 24 **κόνιν . . χεστόο κάκ κεφαλής, αύτ. Α 351 βάλε . . όκριν κάκ κόρυθα, αύτ. Θ 83' πρόλ. κά, κάδ.**
κάκ κτ. κράσιν αντί του και εκ, συνήθ.π. Άττ. **κάκα** 'Ήσ. «κακία ή όρνεον».
κακά έπίρρ. δημ. κυρ. πληθ. του ούδ. του κακόσ| κατά τρόπον κακόν, ούχι εύχάριστον : είναι **κακά** | άσθενεί βρωέως| - **πώς τά περνάτε ; κακά και φυχρά !**

κακά (τά) δημ. κ. **κακά** | έν τή γλώσση των νηπιών) περιπτώματα, άποχωρήματα, κόπρανα : **τό παιδί μας δέν έκαμε σήμερα (τά) κακά του** | δέν άνεπάτησε|.

κακάθη |ή|, **κακαδιά** |ή|, **κακαδίω,** **κακάδιον** (τό), **κάκαθος** |ό| βλ. **κακιάθη,** **κακκοδιά** κττ.
κακαγγελία |ή| |κακός-άγγελια| μτγ. κακή άγγελία, κακό μαντάτο : Άντίγ.Καρ.12,Μαν.4,556 (πιθ.) πρόλ. 'Ήπ.π.Γαλ.19,107.

κακάγγελος-ον |κακός-άγγελος| κ. νεώτ. ό άγγελος κακόν, ό άγγέλλων κακάς, δυσαρέστους είδήσεις : Αισχ. Άγ.636 εύφημον ήμαρ αύ' **πρέπει κακαγγέλω γλώσση μιάνειν** | πρόλ. Πλούτ.Ήθ. 241Β, Άντιων.Λιβ.15,4.

κακάγγελτος-ον |κακός-άγγέλλω| ό προκληθείς, παραχθείς υπό τής κακής άγγελίας : Σοφ. Άντ.1286 **κακάγγελτά μοι προσέφησας άχη.**
κακαγγελά-έω |κακός-άγγέλλω| φέρω, κομίζω κακός άγγελία, είμαι, γίνομαι κακάγγελος : Τραγ. Άδελφ.122 **κακαγγελείν μέν ίσθι μη θέλοντά με.**

κακάγορία (ή) όωρ. τ. του κακηγορία βλλ. : Πίνδ.Π 2,53 **φεύγειν δάκος άδινόν κακαγοριάν.**

κακάγόρος-ον όωρ. τ. του κακηγόρος βλλ. : Πίνδ.Ο 1,53 **άκέρδεια λέλογχεν θαιμιά κακαγόρους.**

κακαγρίμι (τό) δημ. κακόν, άγριον θηριον | μτγ. επί ανθρώπων, άτίθασος, δύστροπος.

κακαλία |ή| μτγν. κ. νεώτ. κ. **κακαλία** βλλ.2) | είδ. νεώτ. βοταγ. γένος συνθέτων φυτών.

κακαλις-ιδας |ή| 'Ήσ. ενάρκισσος».

κακάλλι (τό) δημ. ό σαρκώδης λόφος του άλεκτρούνος και των όρνιθων, τό κάλλαιον, τό λειρί | ή ύπό τον πάγωνα σαρκώδης άπόφυσι του άλεκτρούνος και των όρνιθων.

κακαλον |τρί| |τείχος| : Αισχ.άη.166.

κακαλομένος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. αντί κακοανθρεμμένος βλλ.

κακαμβρία (ή) |άνδρεια| ή άνανδρία : Σοφ.ΑΙ 1014 **τόν δειλία προδόντα και κακαμβρία σέ,** Εύρ.Ρήσ 814 τή Φρυγιών κακαμβρία.

κακαμβρής-εντος-εσσα-εν (άνδρος) μτγν. ό έχων κακά, βλοθερά, δηλητηριώδη άνθη : Νίκ. Άλεξ.420.

κακαμθρωπιμαται(τά) δημ. έκ του άχρήστου ρ. κακομθρωπιζώ, σημαίνοντες βλάβη των ανθρώπων, όνομασία των καλιανιζάρων βλλ.

κακαμθ-έω |άνθω| σχόλ. φέρω, παράγω, κακά, **δάεθρια άνθη :** Σχόλ.Νίκ. Άλεξ.420.

κακανιάρης-α-ικο δημ. κ. **χαχανιάρης** ό εύκόλως και θουρωδώς γελών, ό ύπεράγαν φιλόγελως : Βλ.Συνμ.56 έν λ. γελαστός.

κακανίζω δημ. χαχανίζω βλλ.
κακονογιά δημ. **κοκακίζω,** **χαχανίζω** βλλ.
κακονθ-έω μτγν. κ. **κακκωνό** βλλ. : Πλούτ.Ήθ. 235Ρ **άγαθός κακανειν νέων φυγάς** | διδορθ. καταικονδι.

κακαοδένδρον (τό) νεώτ.κ. **κακόν** είδος σπερκοιλυθιδών φυτών, **ά.** θεόδωρμα τό **κακόν.**

κακά(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. ουσία βρώσιμος, έξαγομένη εκ των σπερμάτων του **κακαοδένδρου** ως και τινων συγγενών αυτού είδών.

κακαποδίω |κακά-άποδιώ| δημ. κ.-δίω, μέλλ. **κακαποδίωκα,** **άόρ.** **έκακαποδίωκα,** μτγ. **κακαποθριμένος** δίω κακόν τέλος είς τίνω, **τόν κών να βρή κακό τέλος :** Έρωτόκρ.1,980 **βλέπεσαι αυτός ό λογισμός πλιότερα μη ριζώση** | μ' **ανάσπασε και ριζέ τον, μη σέ κακαποδίωση** | κ. παθ : **αύτ.4,1088 βαβούρα κακορριζικιάς, λάγια θανατωμένα** | **εσυντυχάνω τά κορμιά τά κακαποδομένα** | κ. ό. όμτβ. λαμβάνω κοκόν τέλος : Έρωτόκρ.1,648 **τό πάς έκακαπόδιωκε νούς ρίγα θυγατέρα.**

κακαράντζα |ή| δημ. ή σπιράς, οπύραθος βλλς, **ά.** βερβελάς.

κακαρίζω, **κακαρίσμα** βλ. **κακκρίζω,** **κακκίρισμα.**

κακαρον (τό) μsn. κρανίον, κτ. Εύστ.1796,58 λέξις «των μη κατά γλώσσαν λογάδα όμιλούντων».

κακαρρώστια |ή| δημ. λοιμώδης ή θανατηφόρος νόσος, κακή άρρώστια.

κακαρώμα, **κακαρώνω** βλ. **κακκάρωμα,** **κακκάρωνω.**

κακασιόρα |ή| δημ. τό ποώδες φυτόν κρηπίς ή διασκορπίδεις.

κακατσιμηλιά |ή| δημ. τό φυτόν κελτίς ή νότιος.

κακαφόρεση |ή| δημ. ύπόνοια, ύποψία περί κακού : Έρωτόκρ.5,1203 **άν ειχε κακαφόρεσις δίχως θεμελιον ήσα** 2) **δυσαρέσκεια, άθυμιο, κακοδισθεσιο, βαροκαρδιση :** Βλ.Συνμ.76.

κακαφορομία δημ. κ. **κακοφορομία** έχω ύπονοιας, ύποψίας, ύποπτευω κακόν τι : Έρωτόκρ. γλωσσ. έν λ. **κακαφόρεση** 2) **βαρυθυμιά, δυσφορ, κακοκαρδίω :** Βλ.Συνμ.88.

κακθ-άω **κακκό** βλλ.

κακαγκάκος ή **κακιγκάκος** έπίρρ. μsn. αντί κακήν κακός, κακός κακός : ΚΜανασσ.46D).

κάκει, **κάκειθεν,** **κάκεινος** άπτ. κτ. κράσ. αντί και **έκει,** και **έκειθεν,** και **έκεινος.**

κάκεις ή **κακεις** |οι| μτγν. είδος αϊγυπτιακών όρτων Στράβ.17,23 **κοι κάκεις δέ ίσθιν πι άρτου γένος, σπαιτικόν κοιλίας.**

κακέπυθος-ον νεώτ. ό κακός, όφαλλομένος έκτυπυθός, ό έχων τυποτικά σφάλματα | είδ. επί γραμματοσσήμων, τά έμφανίζοντα ουσιώδεις τινάς παραλλαγές από του κανονικού τύπου κατά τό χρώμα, τήν θέσιν τής ελκυσίας κττ.

κάκελης-ους-ές (έλικος) ό πάχων εκ **κακοήθους** έλικος : Ήπ.Παθ.20' **πρόλ. κακοελής.**

κακελιστά-έω |έλιζω| μτγν. **έχω** κακός έλιπίδας, περιμύων κακόν : Άρρ. Έπικτ.4,5,27.

κακέμονο νεώτ. Ιαπων.) όνομασία Ιαπωνικών είκόνων, ύδατογραφιών, αϊτογραφών κττ., **άναρτωμένων εις τους τοίχους κατά τόν τρόπον των σχολικών χαρτών, πρός διακόσμησην του έσωτερικού των οικιών.**

κακέμφατος-ον (εύφαινω) μτγν., μsn. κ. νεώτ. **ά.** κακός ήλάν εις τό αύς, κακόχλος : Δημήτρ.Λάκ. έν 'Ηρωλεωτ.Παπ.1012,23 **κακέμφατος** **έστι τό «υπέτσιφρατες»** | **τό.** επί λόγων, έχόντων κακήν

ἐμφασιν, αἰσχρόν, χυδαῖαν σημασιαν, ἀνεμοσιν, ἀπρηθίς : Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,368 πλοκάς κακενθύμων ῥημάτων καὶ λόγων δοξαίων κ. ἐπίρρο. σχόλ. κ. νεώτ. -ως : Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 48' || κ. νεώτ. ῥητορ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἢ ἐν τῷ λόγῳ χρήσις λέξεων ἢ συλλαβῶν ἐξ ὧν ἢ ἐκ τῆς συνειροφῶς τῶν ὁπίων προκύπτει αἰσχρά, ἀτοπος ἢ διαφορομένη ἔννοια : Κοϊνιλ.8,3,44, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀγ.258' 2) Ἡσ. ὁδοσός.

κακενθύμησις(ιά) μον. ἢ κακὴ ἐνθύμησις : Βι.Νεῖλ.Νεωτέρου 145Α.

κακεντρέχεια(τή) (κακεντρέχης) μτγν. κ. νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ κακεντρεοῦς, ἢ εἰς τὸ κακὸν διεξίδη, κακία μετὰ δολιότητος, πονηρία, μοχθηρία : Πολύδ.4,87,4 κακεντρέχεια καὶ βασκανία.

κακεντρέχης-οὗς-ές (ἐντρέχης) κ. μον. κ. νεώτ. δραστήριος, δεξιὸς εἰς τὸ κακὸν, ὁ αἰσθανόμενος εὐχαρίστησιν ἐκ τοῦ συμβαίνοντος εἰς ἄλλους κοκῶν, κακὸς καὶ δόλιος, κακόδοξος, μοχθηρὸς : Ἐπιχ.259f, Πολύδ.22,19,3, Στράβ.7,3,7 ἀπουσάτους τε γὰρ αὐτοὺς νομιζομεν καὶ ἥκιστα κακεντρέχεις, Βέττ.Βάλλ.17,5 κακεντρέχης τῆ διανοῆς, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,296 δυσσεραστήσας τῆ μοχθηρίας τῶν κακεντρέχων ἐκ τῆς πιστεύσεως ἐκεῖ ἀποστατῶν κ. ἐπίρρο. μτγν. κ. νεώτ. : Ὀργ.7,152B, Βασ. 4,865C.

κακεπιθυμῶς-ον ἀρχ. λεξ. μ. ἐν φρ. κακεπιθυμοσίνου ὁ πρὸς ἴδιαν βλάβην σφοδρῶς ἀγαπῶν τὸν ὄνον' Ἡσ. ἐν λ. οὐνάφυλις.

κακαργασία(ή) (ἐργασία) κακὴ ἐργασία : Θεόφρ. Ἰδρ.10 | μιβ. ἐσφ. γρ. ἀπὶ κατεργασία |.

κακεργάτης (ὁ) μον. τ. τοῦ κακεργάτης βλλ. : Νικήτ.Εὐ.4,164, Βι. Ἀλεξ.2356 ὑπέλαβες Ἀλέξανδρον πλανήσαι, κακεργάτα.

κακεργάτης (ὁ) (ἐργάτης) μτγν. μον. κακεργάτης, τὸ θηλ. κακεργάτης-ιδος κ. -γάτης ὁ κακὰ ἐργαζόμενος, ὁ ἐργάτης τοῦ κακοῦ, κακοποιός, σκεπητικὸν ὄνομα τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Ζ', ἐπικαλουμένου Εὐεργέτου Β' : Ἀθίν.4,184C βασιλέα Πτολεμαίου τὸν κυρίως ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρῶων καλουόμενον κακεργάτην' κ. θηλ. : Ἐρμεί. Ἀλ.Φαῖδρ.75Α, Θεμιστ.Λόγ.2,33D.

κακέως-ωτος (ὁ,ή) (έρος) μτγν. ὁ κακῶς, δυστυχῶς, ἀτυχῶς ἐρών : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.206.

κακέωσ-οὗς(ή) τὸ κακῶς ἔχειν, ἢ κακὴ κατάστροφος : Ἡσ. «κακεστοῦν» κακὴν κατάστασιν ἢ ἀπραγίαν' ἀντίθ. εὐεσταῶ.

κακέωστος-ον (ἐξωστος) μτγν. ὁ ἐσχάτως κακός, ὑπερβολικὰ κακός : Μέν.Μον.49B.

κακέωνος(ὁ) (εὐνόστος) μον. ὁ κακὸς εὐνοστος : Καλλιμ.Χρυσ.2294 (ἐκδ.Λ.).

κάκεψ μον. κ. δημ., ὄρορ. κάκεψα κακὸς πρὸς τινά, μισῶ : Χρον.Μορ.3777H κὶ ἐξευρεῖς κὶ ἄλλο, ἀφέντης μου, τὸ πόσα σέ κακεύει | ὁ βασιλεὺς τῆς Ρωμαίας αὐτὸς ὁ Παλαιολόγος' || γίνομαι κακός, ὀργίζομαι, θυμῶν' 2) δυσσεροῦμαι κατὰ τινος, παύω νὰ εἶμαι φίλος, ἀ. κακίωνα : τῆς κάκεψα-τοῦ κάκεψα.

κάκη(ή) (κακός) κακία, πονηρία, μοχθηρία : Εὐρ. Ἰπν.1335 τὴν δὲ σὴν ἀμαρταν τὸ μὴ εἰδέναι μὲν πρῶτον ἐκλαῖει κάκης, Ἀριστοφ. Ὀρν.541 ὡς εἰδᾶ-κορσά γ' ἐμὸν πατέρων κάκην ὄμ. ἐπὶ Ἰππου : Πλάτ.Φαῖδρ.247B βριθεὶ γὰρ ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων' 2) ἢ χαμηρότητα τοῦ πνεύματος, δειλία, ἀνανδρία, νωθρότης : Αλοχ.Ἐπιτ.192 ἀφυχον κάκην, αὐτ.616 ἄμματος κάκη, αὐτ.17 676 δειλιαν καὶ κάκην, Πλάτ.Πολ.468Α τὸν λινόπτα τάξιν ἢ ὄπλα ἀποβαλόντα . . διὰ κάκην.

κάκηγορία(ή) (κακηγορία) κ. μον. κ. νεώτ. κακολογία, κατηγορία, λοιδορία, δυσφημισσις ἐξῆθρισις : Πίνδ.Π 2,53 φαύγειν δάκος . . κακαγορίαν, Ἀριστολ.ἩΝικ.1131a,9, Φιλ.δδ. Ὀργ.52W' κ. μτ.

γεν. : Πλάτ.Φαῖδρ.243Α τῶν . . ὀμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν Ἐλένης κακηγορίαν, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,333 κατιδόντας τὴν ἐνστασιν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἄλλην κατ' αὐτῶν κακηγορίαν καὶ ὄρην' || δίκη κακηγορίας ἀγωγὴ ἐπὶ δυσσημίᾳ, διὰ λόγων ἐξυβρίσει : Δημ.524 γραφὴν ὄβριος καὶ δίκην κακηγορίας ἴδιαν φαύζεται, αὐτ.1308 ἔνοχον εἶναι τῆ κακηγορία, Λυσ.10,2 κακηγορίας δικάζεσθαι.

κάκηγορίου δίκη δίκη κακηγορίας βλλ. : Δημ. 554 ὄτ' αὐτῷ Δημοσθένει εἶλαχε τὴν τοῦ κακηγορίου δίκην.

κάκηγόρος-ον κ. δωρ. κάκηγόρος | ἀγορευῶ | ὁ λέγων κακὰ κατὰ τινος, ὁ κατηγορῶν, ὀβριζῶν, ὀνειδιζῶν, συκοφαντῶν τινά : Πίνδ.Ο 1,54 ἀκέρδεια λέλογχεν θανίνα κακαγόρους, Πλάτ.Φαῖδρ.254B τὴν τε κακηγόρον γλώτταν . . καθήμαζε' κ. μτ. γεν. ὁ κακολογῶν, δυσφημῶν τινά : Ἀθην.5,220Α τῶν φιλοσόφων τῶν κωμικῶν κακηγοροὶ μάλλον εἶναι' ἀνώμολ. παραθετ. -ἱατρικος, -ἱστατος : Φερρερκ.96, Ἐκφαντ.δ' κ. ἐπίρρο. μτγν.-ως : Πολυδ.8,81.

κακηγορῶ-έω (κακός - ἀγορεύω) κακολογῶ, κατηγορῶ, συκοφαντῶ, ὀβριζῶ τινά : Πλάτ.Συμπ. 173D ἀεὶ . . σαυτὸν τε κακηγορεῖς καὶ τοὺς ἄλλους, αὐτ.Πολ.395B' ὄμ. κ. τινὰ πρός τινά : Ψ Φωκυλ.226 |δ.γρ. παρὰ τινι' κ. ἀπολ. : Πλάτ. Νόρ.934f ἀπεχόμενας . . τοῦ κακηγορεῖν πρὸλ. Ἀριστ.ἩΝικ.1129b,23' κ. παθ. : Πλάτ.Πολ.368B δικαιοσύνη κακηγορουμένη.

κάκηθης-οὗς-ές (ἠθός) κακόθης βλλ. : Ἰπν. Γυν.2,14f, Νικ.Ἐθρ.152.

κάκηλόγος-ον (λόγος) μτγν. ὁ κακολόγος βλλ. : Μέν.Μον.117.

κάκηπελέων-οντος-ουσα (πέλομαι) ἐπ. μτγν. ὁ κακῶς ἔχων, ὁ ἐν κακῇ καταστάσει εὐρισκόμενος, ἀσθενής, ἐπ. μτχ. σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν ὀλιγηπελέων' Νίκ.Ἐθρ.878,αὐτ. Ἀλεξ.93.

κάκηπelia(ή) μτγν. κ. ἐπ. -λίη ἢ κακὴ κατάσταση, ἀντίθ. εὐηπelia : Νικ.Ἐθρ.319, Δωρὸδ.π. Ἡφιστ. Ἀστρ.3,36.

κάκησις-εως(ή) γλωσσ. σικησσία, ἀηδία, ἀγθος.

κάκητα(ή) δημ. κ. κάκιτα κ. κάκια ὄρηγ, θυμῶς, ἐγθρότης : Βηλαρ.Σατυρικὰ Παράπονο ὁ πῶς ἔχεις ἀδικο πολὺ | νὰ δειχῆς κάκητας χολή | κατὰ τὸ κόσμου.

κακί(τὸ) νεώτ. βοταν. εἶδος δένδρων, ἀ. διόσπουρος ὁ σινικός.

κάκια(ή) (κακία) δημ. κ. κακία ἔχθρα, μνησικακία' || εἶδ. φυχρότης σχέσεων μεταξύ τῶως φίλων' πρὸλ. κακίωνα : σοῦ ἔχω κάκία' παροίμ. ἀγάπη δίχως κάκίως φαί χωρὶς ἀλάτι.

κάκία(ή) (κακός) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. (ἐν εἶδ. σμ.) κ. κακία κ. κάκια βλλ., ἢ ἰδιότης τοῦ κακοῦ, ἔλλειψις τῆς ἀναγκαίας εἰς ἕκαστον ἀρετῆς, ἐνδοξα ἀγαθὸν προσόντων ἀνικανότης, μειοκνέτημα, ἐλάττωμα, ἀντίθ. ἀρετή : Θεογ.322 ἀφραῖωνος κακίην οὐ δύναται κατεγείν, Σοφ.ΟΤ 512 τῶ ἀπ' ἐμάς φρονέος οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν, Πλάτ.Συμπ.181B τὸ . . τῶν παιδῶν τέλος ἀδύλον οὐ τελευτᾷ κακίας καὶ ἀρετῆς φύχης πέρι καὶ σώματος, αὐτ.Πολ.348C, αὐτ.Φαῖδρ.248B κακία ἠνιόχων (διὰ τὴν ἀνικανότητα τῶν ἠνιόχων) | κτ. πλθ. κακίαι αἱ ἐλλείψεις, τὰ ἐλαττώματα : Λοκ. Ἰστ.Συγγρ.6 ὄν δὲ τὰς κακίας ἦδη ἐπίνομεν' 2) ἔλλειψις θάρρους, μικροψυχία, ἀνανδρία : Θουκ.2,87 οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν κακίαν τὸ ἡσθᾶσαι προσεγένετο, Πλάτ.Πολ.566D κακία τῆ σφετέρᾳ πλουτεῖν τοὺς τοιοῦτους, οὐτ.Κριτ.45B κακία . . καὶ ἀνανδρία . . διαπεφευμέναι ἡμᾶς δοκεῖν' 3) τὸ νὰ μὴ βέλη ἢ νὰ μὴ πράττει τις καλὸν διὰ τοὺς ἄλλους, ἢ τὸ νὰ εὐχεται ἢ νὰ ἐπιδιώκει τὸ κακὸν διὰ τοὺς ἄλλους, μοχθηρία, πο-

νηρία, φαυλότης, μίσος, κακεντρέχεια, σκληρότης: Άνδρ.1,56 μετ' ἀρετής άλλ' οὐ μετὰ κακίας, Πλάτ.Μεν.72Α ἡ ἀρετὴ... ὡσαύτως δέ... καὶ ἡ κακία, ΚΔ Πέτρ.1,21 ἀποθέμενοι σὺν πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα ὄδλον, Παπασ.Χρ.Μηλ.125 τὰ ὄρια τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας εἶναι τοσοῦτον διαδιαικίριτα κ. προσωποποιημένη ἐν τῷ μύθῳ τοῦ Προδίκου: Ξεν. Απομν.1,26 οἱ δὲ μινοσύντες με... ὀνομάζουσι. Κακίαν κ. κτ. πληθ. περὶ κακίων τίλους πραγματείας τοῦ Φιλοδήμου || νεώτ. ἠθικ. ἡ ἀντίθετος τῆς ἀρετῆς ὄψις χαρακτηριζομένη ὑπὸ τῆς ἐσωτερικῆς πρὸς τὸ κακὸν διαθέσεως ὡς καὶ τῆς ἐξωτερικῆς σταθερότητος τῆς βουλήσεως πρὸς ἐκτέλεσιν κακῶν πράξεων || ἡ διάθεσις τοῦ ὄργιστου, ὄργη, θυμὸς, ἐχθρὰ, ἐχθρότης: Ἐρωτόκριτ.1,2064 πῶς εἶναι μαροῦτε, πῶς μοιάζει τοῦτο νὰ ἔχη | ἡ Ἄρετοσσα μετὰ μὲ τὴν κακίαν καὶ μάχη, αὐτ.2,1663, δ. δίστ. κακία κὶ ἀμάχη μοῦ κρατεῖ τὸ γιαννεπουλόδ μου | νὰ τὸ ρωτήσω μὰ μοῦ ἢ νῆ εντ' ἂν τὸ φταίξιμό μου, -κάκια μου ἔχει' 4) εἰδ. φιλοσ. τὸ κακόν: Πλωτίν.1,8,14 ὅλη κακίας αἴτια· 5) κακὴ φήμη, δυσφημία, ἀτιμία: Θουκ.3,58 ἠδονὴν δόντος ἄλλοι κακίαν αὐτοῦ ἀντιλαβέιν· 6) βλάβη, ζημία ἢ ὕφλασταί τις: ΠΔ Βασίλ.6,9 αὐτὸς παποίηκεν ἡμῖν τὴν κακίαν τὴν μεγάλην ταύτην, αὐτ. Μακκ.1,7,23 τὴν κακίαν ἢν ἐποίησεν Ἄλκιμος, ΚΔ Ματθ.6,34 ἄρκετον τὴν ἡμέραν ἡ κακία αὐτῆς, κακία (ἡ) ὄρη. ἡ συνηθέστ. κακία βλλ. **κακίζετεχνος-ον** (κακίζω - τέχνη) μτγν. ὁ κακίζων τὰ ἔργα τέχνης, ὁ ἐβρίσκων εἰς αὐτὰ ἑλλείψεις, ὁ μπεδοῦτε εὐρίσκων ταῦτα τέλεια, ἐπιθ. τοῦ γλύπτου Καλλιμάχου: Πισουσ.1,26,7 ὄνομα ἔθετο κακίζετεχναν πρὸλ. κατατηζτεχνος **κακίζω** (κακόδ κ. μαν. κ. νεώτ., μέλλ. ὄπτ. -ῖω, ὄρο. ἐκάκισα, παθ. ἄδρο. ἐκακίσθη) μετφοραί τισα ἢ τι ὡς κακόν, κατηγορῶ, ἐπιηλπίτω, φέγω: Ἡρ. 3,145 λοιδορῶν τε καὶ κακίζων μιν ἀνέπειθε, Θουκ.2,21 ἐκάκισον ὅτι στρατηγὸν ὦν οὐκ ἐπεξάγοι, Πλάτ. Πολ.560Α νοουθετοῦντων τε καὶ κακίζόντων, Δημ.327 τὴν τύχην κακίζων, -ἐκάκισαν τὴν στάσιν των κ. ἀπολ.: Ἐπικ.Φύσ.23,12β κ. παθ.: Θουκ.1,105 κακίζόμενοι ὑπὸ των ἐν τῇ πόλει πρῶταυτέρων· 2) καθίσθω τινα δεῖλόν: Εὐρ.ΙΑ 1436 παύσαι με μὴ κακίσει κ. παθ. φέρομαι ὡς δεῖλός, ἀνάδρωος: Ἰλ.Ο 214 ἐπεί οὐ ἐκακίζόμενος γε κατέκτα, Εὐρ.Μηδ.1246 μὴ κακισθῆς μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων | μη φανῆς ἄνανδρος, Πλάτ.Μεν.72,4 ἀμελήσαντας δὲ ὑμᾶς καὶ κακισθέντας· || κακίζεσθαι τύχη βλάπτεσθαι μόνον ὑπὸ τῆς τύχης: Θουκ.5,75 τύχη μὲν ὡς εἰδοκάν κακίζόμεναι· 3) μαν. ὄργιζομαι, κακεῦω, κακίωνω: Πισαχ.Χρον.7,66β πολλὰ μ' ἐφάνη βαρῆτον κὶ ἐκάκισε ἡ καρδίᾳ μου,Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάδ.3,158 κακίσει, θυμῶναι καὶ ἀπὸ τὸν θυμὸν τοῦ κοκκινίσει· 4) ρηματ.π. κάκισις, κακισμός, κακισθῆ· Ἦσ. «λιμρᾶ» **κακισθῆς** Ἦσ. «χαλεπὸν, λιμρῆς». **κακισθῆ** Ἦσ. «ἀτροφος ἀμπελος». **κακίλη** (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος σταυρανθῶν φυτῶν. **κακίλη** Ἦσ. «τὴν ἀτυχή». **κακίστηρος** συγκρ. τοῦ κακὸς βλλ.: Στράτ. ἐν ΑΠ 12,7. **κάκισις-εως** (ἡ) (κακίω) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ κακίειν, μομφή, κατηγορία, ἐπιηλπίσις: Βεττ.Βδλ. 182,20 κακίσις ἐν τοῖς διαπραττομένοις. **κακισμός** (ὁ) (κακίω) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κακίειν, κάκισις, μομφή, κατηγορία: Φιλῶδ.Κακ.07, Στράβ.6,9,31 ὡν ὁ μὲν μνοισ ἐστὶν οἰκείος ὁ δ' ἴαμβος κακισμοῖς. **κακιστέω** μαν. κακίω: Μαλῶλ.136,18. **κακιστοκρατία** (ἡ) νεώτ. τὸ ὑπερβαλλόντως

δημοκρατικὸν πολιτεύμα των ὀρχαίων, ἄ. καλούμενον ὀλοκρατία. **κάκιστος-η-ον** ὑπερβ. τοῦ κακὸς βλλ. κ. ἐπίορ μαν. -κίτωσις: Βί. Ἀλεξ.972 τῶν γενομένων παρὰ σοφ. κακίστως καὶ πραχθέντων. **κακίστρα** (ἡ) δημ. δύστοπος, μοχθηρὰ, ζηλότυπος, εὐειπίφορος εἰς μνησικακίαν. **κάκκω** ἄδρο.τ. τοῦ κηκίω βλλ.: Ἦσ. εἰδρὸν ἀρχομαι. Λόκωνες. **κάκκωμα-ατος** (τὸ) δημ. ἡ μεταξὺ δύο ἀτόμων φιλονικία καὶ ἡ ἐκ ταύτης διακοπὴ τῶν φιλικῶν αὐτῶν σχέσεων, θυμὸς, δυσαρδέσκια κατά πνος. **κάκκίωνος-ον** συγκρ. τοῦ κακὸς βλλ. **κακκίωνος** δημ., ἄδρο. ἐκάκισσα, μτγ. παθ. παρακ. κακκίωνας καταλαβάνομαι ὑπὸ κακίας, ὄργιζομαι, δυσαρτεστομαι, θυμῶνος: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 19,15 ὄν σὰς κακκίωσα ποτὲς μου | καὶ τὰ νῆτα δὲ φθωνᾶ, παροιμ. ἐκάκισω ὁ καλόγερος, κὶ ἐκαφε τὰ ροχὰ γὰ τοῖ ἐπὶ τοῦ ἐξοργισθέντος ὄπισ βλάπτει ἐαυτὸν, ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τὸν καθ' οὐ ἐξοργισθῆ, -ἐκάκισεν ὁ μπάκασεν, κὶ ἡ λήμνη δὲν τὸ ξέρει ἐπὶ ἀνθρώπων ἀναξίον λόγου. ὡν ὁ θυμὸς οὐδένα συγκινεῖ || δυσαρτεστομαι κατά πνος καὶ διακόπηται πρὸς αὐτὸν σχέσεις μου, ἀντιθ. φιλικῶν: εἶμαστε κακκίωμένοι ἀπὸ καιρῶ· 2) ρηματ. π. κακκίωμα. **κακκ(κ)έθη** (ἡ) κ. νεώτ., δημ. κακκῆδι εἶδος χύτρας ἡ χαλκίνοιο λέβητος: Ἀθην.4,169C ἐπὶ χύτραν δ' Ἀριστοφάνης. κακκῆδιον εἶρηνας: Ἀριστοφ.ἀπ.215 τὴν κακκῆδην γὰρ κᾶε τοῦ διδασκάλου, Δωρί.π. Ἀθην.8,338Α ἢν κακκῆθ' ἔζουσα, Γαλλ.14,309 κακῆθ'· 2) ὄνομασία τῆς περδικας, ἐκ τῆς φωνῆς αὐτῆς: Ἀθην.9,389F καλοῦνται δὲ οἱ περδικῆς ὅπ' ἐστὶν κακκῆδιαι. **κακκ(κ)έθι** (τὸ) δημ. χαλκίνοιο ἀγγεῖον ἀναρτῶμενον ὑπερῶν τῆς πυρᾶς, χαλκοῦς λέβητος ἡ χύτρα, καζάνι, λεβέτι: Καλλιγ.Θάν.Βλ.232 ἀπόλησας καὶ τὸ κακκῆδι μου, παροιμ. κάβεται τὸ κουροσίπ καὶ περγάλλαι τὸ κακκῆδι ἐπὶ τῶν διερεθιζόντων τοῦς κρείττονας. **κακκ(κ)εσθία** (ἡ) δημ. τὸ περιεχόμενον τοῦ κακκίαιου βλλ., ὄσον περγέμι, γυρεῖ τὸ κακκῆδι, καζανιά· 2) εἶδος σούπας βλλ. παρασκευασομένης ὑπὸ των ἀλιάνων ἐκ πολλῶν μικρῶν συνήθως ἰχθύων. **κακκ(κ)εθίζω** κ. νεώτ. φωνάζω ὡς ἡ πέριξ κλώζω, κακκίριζω, ἐπὶ περδικῶν: Ἀριστ.Ζι 536b,14 οἶον τὸ των περδικῶν γένος· οἱ μὲν γὰρ κακκῆδισοισιν, οἱ δὲ τριζουσι, Θεοφρ.ἀπ.181' ὄμ. ἐπὶ περιστροφῶν καὶ περδικῶν συζευγυμένων: Χρῶσ. Στωϊκ.3,180' ὄμ. ἐπὶ γάλακτος: Ἀριστοφ.Λυσ.761 ἐγὼ δ' ὑπὸ γαλακῶν γε τῆλασιν ἀπόλλυμαι τῆς ἀγρυπνίας κακκῆδισουσῶν δαι. **κακκ(κ)εθίω** κ. μαν. κ. νεώτ. κ. δημ. κακῆδι, ὑποκορ. τοῦ κακκῆθι βλλ. (ἡ) Εὐδοκ.Βλ.38 Πατῆνας καὶ κακκῆδία καὶ λοιπά, Ορειβ.5,33,3 κακκῆδιαι, Πρόδρ.2,105 καὶ κόφτε ἔζολα, καὶ νερὸν κοῦβάλει στὸ κακῆδι, Αἰθ.Ροδ.385 καὶ νὰ χοχλάσουν ὡς θερμῶν, νὰ βράζουν ὡς τὸ κακῆδι. **κακκῆθις-ἰδος** (ἡ) ὁ. τ. τοῦ κακκῆθι βλλ.2), πέριξ: Ἀκμ.25. **κακκῆθοπυρφόρος-ον** | κακκῆθι - πυρφόρος | μαν. πλοσῶν φέρων λέβητος πλήρης ἑλληνικοῦ πυρὸς, πυρπολῶν, μπουρλότο: Θεοφρ.ἀπ.540,19. **κακκ(κ)έθω** (ὁ) κ. νεώτ. κακκῆθι βλλ. (ἡ) Νικοκ.14, Ἀντιφάν.182,4 εἶτε κακκῆθον τινεσ χαίρουσιν ὀνομαζόντες εἶτε σίττυθον ὄμ. κ. ὡς δηλ. ἡ κάκῆθος: Ἀλεξ.Τραλλ.3,7. **κακκ(κ)εθιάζω** δημ. ἐπὶ τραυμάτων, ἐλκῶν κτγ., σημηματίζω ἐσχάραν, κῆκαθο. **κακκ(κ)εθο** (τὸ) δημ. κ. κάρκαθο κ. κάκκ(κ)ιανο ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας των πηγῶν, ἐξανθημάτων ἡ

έλκων σχηματιζόμενος έπιπλαγος, έσχαρά, έφελκίς
| λέμφορ άπεξηραμμένη.

κακκάζω άπτ.τ. του κακκάβιζω βλ.λ. Ησ. «κακκάζειν» τας όρνις τας πρός τὸ τικτειν φθειγγόμενας.
‘Αττικοί»· προβλ. κικκαθαύ.

κακ(κα)αλία (ή) μγν. τὸ φυτὸν στρύχνον τὸ ύπνωτικόν· Δισοκ.4,72 2) τὸ ποῦδες φυτὸν μερκουριασλις· αὐτ.4,122,Πλιν.Φι25,135, προβλ. κ. κακαλία.

κακκανήν λακων. άπαρφ. πιθ. διεγειρω, παροτρύνω, παρορμώ, προτρέπω· Λεωνίδας π. Πλούτ. Κλεισθ.2 ύλων φυγάς κακκανήν, προβλ. αὐτ.‘Ηθ. 235F (κῶδ. κακάνειν), αὐτ.959B (κῶδ. κακύνει).

κακ(κα)νίζω δημ. χαχανίζω βλ.λ. 2) ρηματ. π. κακ(κ)άνισμα.

κακ(κ)άνισμα-οτος (τό) δημ. χαχάνισμα βλ.λ.
κάκ(κ)ανο (τό) δημ. ἄ. χάκανο βλ.λ. 2) κάκκαδο βλ.λ.

κακ(κα)ρίζω δημ. έπι όρνιθων κ. ιδ. μετά την φωτοκίαν αυτών, φωνάζω κίκκα-κάκκα· θορονάζω ολονεί ώς όρνις· 2) μψ. φλυαρώ φουρωβώδης· 3) ρηματ. π. κακκάρισμα.

κακ(κ)άρισμα-ατος (τό) δημ. ή ένέργεια και τὸ αποτέλεσμα του κακκαρίζεω, ή φωνή της όρνιθος, ιδ. μετά την φωτοκίαν της· 2) μψ. θορυβώδης πολυλογία, ιδ. γυναικων.

κακ(κ)άρωμα-ατος (τό) δημ. ειρων. τὸ όποτελεσμα του κακκάρων, θάνατος.

κακ(κα)ρῶνω δημ., ἄορ. (ή)κακ(κ)άρωσα, ειρων. θησκόω αφινδίσως ή και άπλως όποθνήσκω, ξεφυζώ, συνθβ. έν τή φρ. τὰ κακκάρωσε Ισπέθανει· 2) ρηματ. π. κακκάρωμα.

κάκκασμα-ατος (τό) μσν. τὸ κακκάρισμα, έπι της φωνής της γλαυκός· Νικ.Χων.2,298,25 (έκδ. Λ.; κακκάρματα γλαυκός άπηγλή.

κακκείαι έπ. άπαρφ. του κατακαίω βλ.λ. αντί κακκήαι· ‘Οδ.Λ74.

κακκείναι (ιδιόρθ.-ραι) ‘Ησ. «καγακόφα. Γίόφιοι».

κακκόντες έπ. αντί κατακείοντες μγν. του κατακείω βλ.λ.

κακκαφέλης αντί κίκ κεφαλιός βλ. κίκ |2|.

κάκκη (ή) ή κόπρος του ανθρώπου, τὰ κακκία· ‘Αριστ.Φ.Ειρ.162 από μὲν κάκκης τήν ρίν’ άπέχων.

κακκήαι έπ. άπαρφ. του κατακαίω βλ.λ.

κακκῶρ ‘Ησ. «ὁ μικρός δάκτυλος. Λάκωνες».

κακκόρυθα, κακκορυφήν αντί κίκ κόρυθα, κίκ κορυφήν, βλ. κίκ |2|.

κακκρόπτω έπ. τ. του κατακρόπτω βλ.λ.: Νικ. άπ.78,5 κακκρόψας.

κάκκυνηγετώ έω κτ. κράσιν αντί και έκκυνηγετώ βλ.λ.: Αισχ.Εύμ.231 δικος μέτεμι τόνδε φῶτα κάκκυνηγετώ

κακκῶ-άω άποπατώ, χέζω, κάνω τὸ κακκία μου, λ. παιδική· ‘Αριστ.Φ.Νεφ.1384 κακκῶν δ’ άν αυκ έφθης φράσαι, αὐτ.1390.

κακκῶνων ‘Ησ. εσκασίον».

κακο- πρώτων συνθετικῶν πολλῶν λέξεων της άρχ., νεώτ. κ. δημ. έχουσῶν τήν έννοιαν ότι τὸ διά του δευτερου συνθετικοῦ δηλούμενον είναι κακόν, δυσχερές, οχι πρόπον ή γίνεται κακός, δυσχερῶς, ανεπαρκῶς, στον κακόζωο, κακογενής, κακωνώμων, κακόβγαλος, κακόγρια, κακοδιάστας, κακοκόρφωσ, κακοδουλεύω, κακοπαντρεύομαι, κακομαθαίνω, κακοπαθαίνω, κακοπερνῶ.

κακό (τό) δημ. οὐδ. τὸ κακός βλ.λ. ώς οὐς. δυστυχία, συμφορά, βλάβη· κακό πού μῆς βρήκει, -δλοι θέλωσιν τὸ κακό του!

κακοαισχλής-ος-ές (αισχολ) μγν. κακος και αίσχρός· Γρηγ.Ναζ.3,402Α.

κακοαναθρεμμένος-ο(ν) κ. κακοναθετραμένος νεώτ. κ. δημ. ὁ κακῶς αναθετραμένος, ὁ τυχῶν κακής άγωγής, άνάγωγος, χυδαίος.
κακοανάστροφος-ον (ανάστρέφω) ὁ κακῶς ά-

ναστρεφόμενος, ὁ οὐχί εύπροσήγορος, οὐχί φιλόφρων· Πιρόκλ.Τετράδ.233.

κακόανθρος-ον (άνθρ.) σχόλ. άνανδρος· Σχόλ.Εύρ.Μήδ.436.

κακόβουλος-ον σχόλ. άνουλος· Σχόλ.Εύρ. Φοιν.790.

κακόβαζω (βάζω) δημ. κ. κακοβάνω, ἄορ. **έκακόβαλα**, μγν. παθ. παρακ. κακοβαλέμενος, μγθ. ιδ. έν χρ. κτ. παρφ. χρ. θέτω, τοποθετώ τι κακῶς, εις κακήν θέσιν· κακόβαλες τὸ παλιὸ κακό, -κακοβαλέμενα έπιπλα-ροϋχα· 2) άμτβ. υποπτεῦω κακόν τι, σχηματίζω ύποφιας, βάζω κακό στό του μου· πάντα κακόβαζεις, όταν δέν πάρη γράμμα άπ’ τὸ παιδί της· 3) ρηματ. π. κακόβαλαμ.

κακόβακχευτος-ον (βακχεύω) σχόλ. ὁ κακῶς βακχεύων, ὁ ἀθάκχευτος· Σχόλ.Εύρ.‘Ορ.316.

κακόθαλαμια (τό) δημ. ή ένέργεια και τὸ αποτέλεσμα του κακοθίζω βλ.λ.2|, ύποφια· Βλ.Συνμ.224.

κακόθυγαμια (τό) δημ. ή δυσφήμισος βλ.λ.

κακοθυάλατης (ὁ) ὁ διαδόλων, συκοφαντῶν τινα, διαδολεῖς, συκοφάντης.

κακόθεος (βσίωμ) ‘Ησ. «έπι κακῶ ήκων».

κακόθλιος-ον |βλοσι| ὁ κακῶς, ἀθλιῶς βίων, ὁ διάγων βίον πλήρη στερήσεων, ὁ ζῶν πεινηρῶς· ‘Ησ.4,95 κακοθίων τε έντῶντων τῶν Θρησκίων, Ξεν. ΚΠ7,5,67 ειδῶς οὖν Πέρσας τούς σίκοι κακοθιωτάτους μὲν άντας διὰ πέναν, ‘Αριστ.Ζι δίδη.3| α| δ’ άκαθόντιδες κακόθιοι και κακόχροοι, Στράβ. 17,2| κακόθια τε δὴ και γυμνήτες· εἰσι τὰ πολ- λά και νομάδες.

κακοθιωτος-ον (βίω) σχόλ. ἄθλιωτος· Σχόλ. ‘Αριστ.Βάτρ.100| |πιθ. |, Σουιδ. έν λ. Θηραμένης.

κακοθλαστής-ους-ές (βλαστάνω) ὁ κακῶς, μετά δυσκολίας βλαστάνω· Θεόδωρ.ΦΑιτ.4,7,3, συγκρ. κακοθλαστότερος· αὐτ.Φι4,14,1|

κακοθλαστώ-έω (βλαστάνω) | κακῶς, μετά δυσκολίας βλαστάνω· Θεόδωρ.ΦΑιτ.4,7,3.

κακοθλέπω (βλέπω) δημ. προσθλέπω τινά οχι εύχαριστως, δυσμενῶς· Βλ.Συνμ.50 έν λ. βλέπω· 2) μψ. υποπτεῦω, υποθλένω, στραβοκοιτάζω· αὐτ.8| έν λ. ζουλεύω.

κακόθλιος-ον (βλάλλω) λεξ. έπι βέλους, ὁ κακῶς ριφθεις, ὁ μὴ έπιτυχῶν· Σουιδ.έν λ. ἀθλιτα βέλη.

κακοθλοια (ή) δημ. ή ιδιότης του κακοθλου βλ.λ., δυστροπια.

κακόθλοος-η-ο δημ. ὁ μὴ παρέχων βολήν βλ.λ. |2|, δυσχερῶς, ἄ. ὀθλοος, αντίθ. βολικός· κακόθλοο σπiti· | | έπι προσ., δύστροπος, κακότροπος, δύσκολος, δυσηρησάρμοστας, κακόγνωμος, αντίθ. καλόθλοος, βολικός· έπίρρ. -βουλα κ. -βουλα· Θεοτ.ΚΚατάδ.53 ειπε κακόβουλα ὁ .. γέροντας· ὀθλο. άνάθλοος.

κακόθλω-έω (βάλλω) σχόλ. βάλλω κακῶς, ρίπω άνεπιτυχῶς, έν τή παιδιᾷ τῶν άστραγαλῶν· Σχόλ.‘Αριστ.Φάτρ.100| |πιθ. |, Σουιδ. έν λ.Θηραμένης.

κακόθροος-ον |βορά| μγν. ὁ έσθίων, τρώγων κακήν τροφήν, έπι της ίδιῶς έσθιούσης ὀφεις και σκροπῆς· Αιλ.Ζι 10,29 |υπερβ. |.

κακόθτανο (τό) δημ. γεν. ὄνοματια τῶν δηλητηριωδῶν ή μαγικῶν βοτάνων· Παλαμ.Παράκ. 43,1ὸ τί μῆσοσ της Κίρκης τὰ κακοθτάνα.

κακόθουλεύομαι |βουλεύομαι| παθ. κακῶς συμβουλεύομαι· Εύρ.‘ων 877 ψυχά δ’ άλγει κακοθουλεύεσθαι (ιδιόρθ.Ερμάνου), κακά βουλεύεσθαι, κτ. δὲ Ναιακ κακοθουλήθεισά |.

κακόθουλα |κακόθουλος| μγν. κ. νεώτ. ή ιδιότης του κακοθουλου, τὸ κακῶς βουλεύεσθαι, ή κακή βουλή, άσύμπερος σκέψις, αντίθ. εύθουλα· ‘Ιώσ.Πι 2,1|,3 Διογ.Λ7,93.

κακόθουλος(-η-ο)(ν) |βουλή| κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ

κακώς βουλευόμενος, ὁ δαυνέτως σκεπτόμενος, ἄφρων, ἀνόητος : Σοφ.ἀπ.592 κακόβουλος φρονι-
 τίς, Εὐρ.Βάκχ.401 κακοβούλων . . φώτων, Φιλ.2.
 -280 ἰπέρεθ.ι, Δίων Χρ.31,50 τὸ οὐγκρ. : Σχόλ.
 -Θουκ.1,120 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ σκεπτόμενος ἢ
 βουλούμενος τὸ κακόν, ὁ θέλων ἢ ἐπιδιόικων τὸ
 κακόν τῶν ἄλλων, ὁ εἰς βλάβην τινὸς ἀποβλέπων:
 κακόβουλος ἀνθρώπος, - κακόβουλος σκέψης
 -ἐνέργεια κ. ἐπίρρ. νεώτ. -βούλων: 3) ἐνεργ. ὁ
 συμβουλευτὸν ἄλλους κακῶς, ὁ δίδων κακὰς συμ-
 βουλάς, ἀντιθ. εὐβουλος : Πλάτ.Σισ.371C οὐδέ τις
 ἄν οὐτ' εὐβουλος οὐτε κακόβουλος εἴη.

κακοβουλόσυνη (ἡ) ἡ) μτγν. ἢ κακοβουλία βλλ. :
 Χρησμ.Σιβ.ἀπ.1,19.

κακόβρατος-η-ο δημ. ἐπὶ ἐξωδιμῶν κ. ἰδ. ἐπὶ ὀσπρίων, ὁ δυσκόλως βράζων, ἐφόμενος, ὁ μὴ βραστερός, κακοφήτος, **κακόβρατος γόος** (ὁ) ἠθνος, γόος, ξεφωνητό, διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ γαμβροῦ : Εὐρ.ῤῆσ.260 κτανῶν δ' Ἀγαμεμνόνιον κρᾶτ' ἐνέγκαι Ἑλένα κακόγαμβρον ἄξ γέου.

κακόγαμία (ἡ) (γάμος) μτγν. ἀτυχής ἢ ἀνο-
 μος γάμος : Κατ. Ἀστρλ.Κ 8/41,159.

κακόγαμιος δικη (ἡ γραφή) (ἡ) μτγν. ἀγωγή ἐναντίον τοῦ συνάφαντος παρόνομον ἢ ἀνάρμοστον γάμον ἐν Σπάρτῃ, ἰδ. δὲ κατὰ τοῦ ὑπανδρείσαντος νεαρῶν κόρην πρὸς ὑπερήλικον, ἀλλὰ πλοσίτων ἀνδρα, ἢ κατὰ τοῦ νυμφευθέντος νεαρῶν κόρην ὑπερήλικος ἀνδρός : Πλάτ.Λύσ.30 ἦν . . ἐν Σπάρτῃ καὶ ἀγαμίω δικῆ καὶ ὀφθαμίω καὶ κακογαμίῳ ὄμ. κ. κακογαμίῳ ζήστια τιμω-
 ρία ἐπιβαλλομένη διὰ τοιοῦτον ἀδικήμα : Ἀρι-
 στων Χ1,89.

κακόγαμος ον (γάμος) σχόλ. ὁ συνάφας πα-
 ρόνομον γάμον, ὁ παρανόμως νυμφευόμενος :
 Εὐστ.1415,47 κακόγαμοι μνηστήρες, - κακόγαμος
 γάμος ὁ ἀτυχής : Σχόλ.Τρικλιν.Σοφ.ΟΤ1214.

κακογείτων-ονος-ον (γείτων) μτγν. ὁ κακὸς
 γείτων : Καλλ.Δῆμ Π7 ἔμοι κακογείτονας ἔχθροί.

κακογένεσις-ον (γένεσις) ἀρχλεξ. ὁ ἔχων κακὸν
 γένειον, ἀθλιῶν γενειάδα : Σουίδ.ἐνλ. εἰς Τροίζην.

κακογενεσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐκτροφή τῆς
 ὀργανικῆς διαπλάσεως ἀπὸ τοῦ φυσιολογικοῦ καὶ
 κανονικοῦ τύπου, τερατογονία, τερατοπλασία.

κακογενής-οῦς-ές (γένος) μτγν. δυσγενής :
 Δίων Κ 44,37 τὸ κακογενές.

κακογεννήτρα (ἡ) δημ. κ. κακόγεννη ἐπὶ γυ-
 ναϊκῶν κ. θηλέων ζῶων, ἡ δυσχερῶς τίκτουσα, ἢ
 κατὰ τοὺς τοκετοὺς ὕψισταμὲν κίνδυνον θανάτου,
 δύστοκος βλλ.2! 2) εἰδ ἐπὶ φωτόκων κστοικιδίων
 πτηνῶν κ. ἰδ. ὀρνίθων, ἐλευθέρως νευμοσῶν, ἢ γεν-
 νόσα ἔξω τῆς φωλεᾶς εἰς κρύφιον τόπον.

κακογεννώ (-άω) δημ. συνθεστ. ὁ ἐνεστ.
 ἄσυναίρ. ἐπὶ γυναικῶν κ. θηλέων ζῶων, τίκτω δυσ-
 χερῶς, ἐπικινδύνως, δυστοκῶ : κακογέννησε στὸ
 δεύτερο παιδί της.

κακογεράζω δημ. κ. κακογενῶ, ἀόρ. (ἐ)κακο-
 γέρας, μτχ. παθ. παρκα. κακογεράσμενος διὰ-
 γὰ κακόν, δυστυχῆς γήρας, ὑποφέρω στὰ γερά-
 ματά μου 2) πρατοσίσης τῆς ἡλικίας μου πρὸς
 τὸ γήρας κτῶμα ἐμφάνισιν, ἰδ. ὄψιν κακὴν, δυσ-
 μαρφον, καχεκτικὴν : ἦταν ἄμορφη στὸν καιρὸ
 τῆς, μὰ κακῶγερας : κακογερασμένος ὁ
 πρῶτος γηρασμένος, ὁ προϊόςων τῆς ἡλικίας
 ἀπορροφῶν ἢ καχεκτικὴν προσλαδῶν ἐμφάνισιν,
 οἶον ἐξ ἰσχνάνσεως, ρυτίδων, κυφότητος κττ.

κακογεράματος-η-ο δημ. ὁ διδάγων ἀθλιῶν,
 δυστυχῆς, ταλαίπωρον γήρας 2) ὁ οὐτὸ γήρας
 παραδέχεται ἐπὶ δά εἶναι μοιραῖος ἀθλιῶν :
 Βαλαωρ.Φωτ.1,189 γενεῖα καταραμένη, δαίλι, κα-
 κογεράματῃ 2) ἀντὶ κακογερασμένος, τοῦ κα-
 κογεράζω βλλ.

κακογεράσμα (τὸ) δημ. τὸ κακογεράζειν :
 Βλ.Συμμ.160 ἐνλ. πάλωμα.

κακογεράω δημ. κακογεράζω βλλ.

κακόγερος (ὁ) μον. κ. νεώτ. ὁ κακὸς γερός.
 Διγεν. Ακρ.3495 περίμενα, κακόγερο, μὴν ἐντρα-
 πῆς αὖ φούγης 2) δημ. ὁ κακογερασμέ.ε.ε.ς.

κακογεράματος : Βλ.Συμμ.58 ἐνλ.γέρος.

κακόγερος-ω (ὁ) ἰγῆ μτγν. ὁ ἔχων κακὴν, ἀ-
 γονον γῆν : Μασχόλ.Σχεδ.66.

κακόγηρος (ὁ) ἰγῆρας) μτγν. ὁ κακὸς γέ-
 ρων ἢ μοναχός, ἀντιθ. καλόγηρος : Παλλάδ.
 Λαοσ.1065C.

κακόγηρος-ος (ὁ) ἰγῆρας) μτγν. ὁ ἔχων
 κακόν, δυστυχῆς, ἀθλιῶν γήρας, κακογεράματος :
 Ἡρωδιδαν.Ἐπιρ.205.

κακογλωσσός (ὁ) δημ. ἄ. κακόγλωσσος βλλ. :
 Βλ.Συμμ.61 ἐνλ. γλωσσός.

κακογλωσσός δημ. ἀμτθ. εἰμαι κακόγλωσ-
 σος βλλ., ἀρεσκομαι εἰς τὸ κακολογεῖν, δυσφη-
 μεῖν, μ' ἀρέσει νὰ κάνω κουτσομπολιό 2) μτθ.
 λέγω κακὰ κατὰ τινος, κακολογῶ, διαβάλλω τινά
 3) ρηματ. π. κακογλωσσός.

κακογλωσσία (ἡ) σχόλ., δημ. κακογλωσσία τὸ
 κακογλωσσεῖεν, ἢ κακολογία, ἢ καταλαλιά, τὸ
 κουτσομπολιό : Σχόλ.Πινδ.Π 4,504, -τὸν ἔφασε τοῦ
 κέρου ἢ κακογλωσσία.

κακόγλωσσος (η-ο) (ἡ) γλῶσσα | κ. νεώτ. κ.δημ. ὁ
 ἔχων κακὴν γλῶσσαν ἢ βλά κακόγλωσσος κραυ-
 γῆ κακὸν προσημαίνουσα, δυσσοῖνος : Εὐρ.Ἐκ.
 661 ἡ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς ἢ νεώτ.
 κ. δημ. ὁ ρέπων, ἀρεσκομένος εἰς τὴν κακολο-
 γίαν, κακολόγος, φιλόσοφος, κουτσομπολιός : Ερω-
 τώτρκ.9,1537 ἐκείνους τὰς κακόγλωσσους, πού
 φέγονν δ τι δοῦσι | κι ἀπόκει δέν κατέχαυσι τὴν
 ἄλφα στίκας νὰ ποῦσι, Βηλαρ.Σοτυρικὰ Ἰ αποφυ-
 γή 2 μοῦ εἶπε γνώριμος, ἀπαριθμῶντας, | γὰ τὴν
 κακόγλωσσον κακὰ πολλὰ, Παλαμ.Τρισεύγ.62 εἰ-
 σαι μιά φαντασμένη καὶ μιά κακόγλωσσον.

κακογνώμια (ἡ) (κακογνώμων) μον. κ. δημ. ἢ
 ἰδιότης τοῦ κακογνώμονος, κακοφροσύνη : Ἀχιμ.
 Ὀνειροκρ.258,239 2) κακογνώμια) δημ. ἢ
 ἰδιότης τοῦ κακογνώμον, δυστροπία, παραξενιά.

κακογνώμων -έω (γνώμη) μτγν. κ. μον. εἰμαι
 κακογνώμων, ἀσύνετος, ἔχω κακὴν γνώμην : ΑΒ 334,
 7 2) εἶμαι κακὸς διατεθειμένος : Οἰκτε.Ψαλμ.
 30(1),14, Νικ.Χων.10,8.

κακόγνώμος-η-ο (ἡ) (γνώμη) μον. κ. δημ. ὁ ἔχων
 κακὴν γνώμην, κακὸν χαρακτῆρα, δύσκολος, δύσ-
 τροπος, πείσιμον, κοκόβολος, ἀντιθ. καλόγνωμος
 ἢ μον. τὸ αὐτ. ὡς οὐα. ἡ δυστροπία, δυσκολία,
 δυσμένεια : Λιβ.Ροδ 3685 συναποθῶνας, μετὰ σέν,
 ἐάν ἡ τύχη πάλιν | ἀλλάξῃ τὸ κακογνώμων τὸ
 δείχνει πρὸς ἑσένα ἐπίρρ. δημ. -α.

κακογνωμοσύνη (ἡ) (κακογνώμων) ἡ κακὴ γνό-
 μη, σκέψης, συμβουλῆ, κακοβουλία : Αἰοῦθ.Μαθ.
 417 Β ταύτην τὴν κακογνωμοσύνην ὑπομειναινα,
 ματανάτζε, Θεοδῶτ.ΠΔ Ψαμμ.25; 26,1,10, Σχόλ.Εὐρ.
 Φοιλ.1727 (πληθ.ι).

κακογνώμωνος-αν (γνώμη) μτγν. κ. μον. ὁ
 κακὸς κρίνων, ἀσύνετος, ἀνόητος : ΔίωνΚ77,11,
 Σύμμ.ΠΔ Βασ.1,25,3 2) μον. δύστροπος, δυσ-
 ἡμος, κακόγνωμος : ΒΓ Ἀλεξ.620 Ἰηπφ τῷ κακο-
 γνώμωνι προσεπιρρίπτειν τούτους.

κακογονία (ἡ) (γόνος) μτγν. ἡ κακὴ γέννησις,
 ὁ κοκὸς τοκετός : Ἰαμβλ.Νικ.Ἀριθμ.82Ρ.

κακόγονος-ον (γόνος) σχόλ. ὁ πρὸς κακόν,
 δύστυχον γεννηθείς : Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 26.

κακόγραφος-ον (γραφία) μον. ὁ τῆς κακῆς γρα-
 φας, ὁ ἀρμόζων, ἰδιόζων εἰς κακὴν, δύσμορφον
 γραφαίαν : Νικ.Χων.371Β κακόγραφα μάγουλα.

κακογραμμένος-η-ο δημ. ἡμτχ. παθ. παρκα.
 τοῦ κακογράμω βλλ.1! εἰδ. ὡς ἐπίθ. ἐκείνος πού

ή μοίρα του έχει γράφει, του έχει όρισει κακό τέλος, δυσμοίρας, κακόμοιρος : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 145, 25 τρεις άδερφάδες ήμισσε, κι οι τρεις κακογραμμένες, | ή μία χτισε τὸ Δουναβίη || ὡς μτχ. παθ. παρακ. τὸ κακογράψω βλλ.

κακογραφία (ή) νεώτ. τὸ γράφειν κακῶς, κακή, δυσαναγνώστως γραφῆ, ἀντιθ. καλλιγραφία.

κακογράφος-ον (κακογράφω) μτγν. μσν. ὁ κακῶς γράφωμενος, κακογραμμένος : Φιλόν. Ίω. Ψυχ. 533,30.

κακογράφος (ἰ) ἡ μσν. νεώτ. κ. δημ. θηλ. δημ. -α ὁ γράφων κακῶς, δυσαναγνώστως, ὁ ἔχων κακὸν γραφικὸν χαρακτῆρα : Φώτ. Βιβλ. 287,43.

κακογράφω δημ. κ. κακογραφέω, ἄορ. (ἐ)κακό-γραφω, μτχ. παθ. παρακ. κακογραφόμενος εἶμι κακο-κακῶς, ἀκαλοισθῆτως ἢ δυσαναγνώστως, ἔχω κακὸν γραφικὸν χαρακτῆρα : Θεοτ.Κ. Κατὰδ. 50

ἐκοίταξε τὰ κακογραμμένα καὶ λέρικα κατά-σπῆχά του' 2) συνδέτω, συντάσσω χρατῆρον τι κείμενον ἀσυντάκτως ἢ ἀτέλως, ἀντιθ. καλογρά-φω : τὸ χθεσινὸ τοῦ χρονογράφημα ἦτανε πολὺ κακογραφμένο' 3) δημ. ὡς οὖσ. μτχ. παθ. παρακ. κακογραφόμενος βλλ.

κακογραφέω νεώτ., ἄορ. ἐκακογράφησα, μτχ. παθ. παρακ. κακογραφόμενος εἶμι κακο-γράφος, κακογράφω βλλ., ἀντιθ. καλλιγραφῶ.

κακογραφία (ή) δημ. ἡ κακή, δύστροπος γραία.

κακογραφικ(ῶ)-ἄω δημ. ἀκούω πλημμελῶς, ἀντιλαβόμενος, ἐνώσθω κακῶς : Βλ. Στυμ. 204.

κακογραφίαιος-ον (γυναικίαι) μτγν. ὁ φέρων κακὸν εἰς τὰς γυναῖκας ἢ ἀντιθ. ὁ ἀτυχῆς εἰς τὰς γυναῖκας : Πιρόκλ. Τετράβ. 228.

κακοδαίμωνιμα-ατος (τό) [κακοδαίμωνι] μτγν. ἡ κακοδαίμονια : Βασίλ. 56' 2) ἄστρολ. τὸ εὐρίσκεισθαι ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ κακοῦ δαίμονος βλλ. ἰ: Βέττ. Βάλ. 74,6, Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(2), 119.

κακοδαίμονια (ή) [κακοδαίμων] κ. νεώτ., ἰων. -ἦ τὸ νὰ εἶναι τις κακοδαίμων, δυστυχία, ἀτυχία, ἀθλιότης, ἀντιθ. εὐδαιμονία : Ἡρ. 1,87 ταῦτα ἐπῆρξε τῆ σῆ μὲν εὐδαιμονίῃ, τῆ ἐμμελοῦ δὲ κακο-δαιμονίῃ, Ἀντιφ. 5,79, Ξεν. Ἀπομν. 1,6,3 νόμιζε κακο-δαιμονίας διδῶσκαλος εἶναι, Ἀριστλ. Ποιητ. 1450a, 18 ἡ γὰρ τραγωδία μῆσις ἐστιν οὐκ ἀνθρώπων ἀλλὰ πράξεως καὶ βίου κακοδαιμονίας, Φιλῶδ. Ρητ. 1,2208' 2) τὸ ὑπὸ κακοῦ πινος δαίμονος κατέχεσθαι, μονία : Ἀριστλ. Πλ. 501 τῆς ἀν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν τ' ἐπι μάλλον, Ξεν. Ἀπομν. 2,3,19 οὐκ ἂν πολλὰ ἀμαθία εἴη καὶ κακοδαιμονία τοῖς ἐπ' ὤφελειν πελοποι-μένους ἐπὶ βλάβῃ χρησθαι, Δημ. 23 δειγματο τῆς ἐκείνου γνώμης καὶ κακοδαιμονίας.

κακοδαίμονιζω [κακοδαίμωνι] μτγν. νομίζω, θεωρῶ τινα κακοδαίμονα, δυστυχῆ, τολανίζω τι-νὰ διὰ τὴν κακὴν τύχην αὐτοῦ, τὸν κακοτυγίζω, ἀντιθ. εὐδαιμονίζω : Φιλῶδ. Θαν. 33, Στραβ. 11, 1, 8 ἔαν . . ὑπ' ὀρνίθων κατασπυμένους (ταῦς πῆρ ἐδομοῖκοντα ἐτη) ἀπὸ τῆς κλίνης ἴδωσιν, εὐδαι-μονίζουσι, . . ἔαν δ' ὑπὸ μηδενος κακοδαιμο-νίζουσι, Φιλ. 1,219' 2) ρηματ. π. εὐδαιμονίζω.

κακοδαιμονικός-ή-ον [κακοδαιμονία] μτγν. ὁ φέρων κακοδαιμονίαν, δυστυχίαν, ἄτυχίαν : Φι-λῶδ. Ὀργ. 56W κακοδαιμονική πικρία, Διογ. Λ 7, 104, Σέξτ. Ἐμν. Μαθ. 9, 176.

κακοδαιμονιστής (ἰ) ὁ λατρεύων, ἐπικαλούμε-νος κακὸν τινα δαίμονα, πῆρ, ἔξορσις τῆς κακῶν δαιμονίαν : Λυσ. ἄν. 53,2 ἀντὶ νόμισμασῶν κακο-δαιμονιστὰς εἶσιν αὐτοῖς τοῦνομα θέμενοι.

κακοδαίμωνῶ-ἄω [κακοδαίμων] κατέχομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, κακοπνεύματος, δαιμονίζομαι, μαίνομαι : Ἀριστφ. Πλ. 372 κακοδαιμόνος, Ξεν. Ἀπομν. 2, 1, 5 οὐκ ἤδη τοῦτο παντάσῃ κακοδα-μονάντης ἐστιν, Δημ. 93 κακοδαιμονῶσι γὰρ ἀν-

θρώπων καὶ ὑπερβάλλουσιν ἀνάσσει [κῶδ. -οῦσι, Μάρκ. Αὐρ. 2,8 (δ. γρ. ἀπὶ κακοδαίμωνῶ-ἄω).

κακοδαίμωνῶ-ἄω [κακοδαίμων] κ. νεώτ. εἶμι κακοδαίμων, δυστυχῆς, δυστυχῶ, ἀντιθ. εὐδαιμο-νῶ : Ξεν. Ἰέρ. 2,4 τὸ εὐδαιμονεῖν καὶ τὸ κακοδα-μονεῖν ἀνθρώποις ἀπέκειται, Ἐπίκ. ἄν. 485, Φιλῶδ. Κακ. 34], Πλούτ. Ἡθ. 76A τοῦς δε . . παρέχουσα κακοδαιμονόνας, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 25, 13' 2) εἰδ. ἄστρολ. εὐρίσκεισθαι εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ κακοῦ δαίμονος βλλ. ἰ: Πολ. Τετράβ. 195, Δωρόδ. π. Ἡ-φραιατ. Ἀστρ. 3,9, Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(4), 130' 3) ρηματ. π. κακοδαίμωνημα.

κακοδαίμωνσῆθη (ή) [κακοδαίμων] κακοδαιμονία βλλ. 2: Ἰησοῦδ. π. Στοβ. 4, 1, 95, Ἀλ. ἄν. 110.

κακοδαίμων-ονος-κακόδαιμον [δαίμωνι] κ. μσν. κ. νεώτ. κ. παραθ. -ἄστρος, -ἔστατος ὁ κατε-χόμενος ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, πονηρῶ πνεύμα-τος : Ἀριστφ. Νεορ. 104 ἄν ὁ κακοδαίμων Σω-κράτης, Ἀντιφ. 5,43 οὐ γὰρ δόκητο οὕτω κακο-δαίμων ἦν, ὥστε τὸ μὲν ἀπικτεῖται τὸν ἀνδρα προνοησάμην ἄνθρωπος' 2) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κακὸν δαίμονα, κακὴν τύχην, δυστυχῆς, ἀ-θλιος, κακότυχος, ἀντιθ. εὐδαίμων : Εὐρ. Ἰππ. 1362 σῦντονα δ' ἔλκετε τὸν κακοδαίμονα καὶ κατάρ-στονον πατρός ἀμπλακίας, Φερεκρ. 117 οἱμοι κα-κοδαίμων ἰδὲ ἄθλια, δυστυχισμένει, Πλάτ. Συμμ. 173D ὕμεις ἐμὲ ἡγεῖσθε κακοδαίμονα εἶναι, Φι-λῶδ. Θαν. 31 κακοδαίμονος ἐπαρμα, Λουκ. Λεξιφ. 25 εἰ τις εἶ τοῦτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος, αὐτ. Θε. Ε 7 ἰδὲ ἀνεφίλο αὐτοῦ . . ἀνθρώπων ἀ-πάντων κακοδαιμονέστατοι, Βί. Ἀλεξ. 1685W τί, κακοδαίμονες, ἐμοὶ μὲμψεσθε' 3) τὸ ἄρα. ὡς οὖσ. ὁ κακὸς δαίμων, τὸ πονηρὸν πνεύ-μα : Ἀριστφ. Ἰππ. 112 τὸ δαίμονος δέδοικ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος' κ. ἐπίορ. μτγν. -μό-νως ἐν τῇ ἰι σμ. : Λουκ. Β Πρ. 7.

κακοδάκρυτος-ον [δακρύω] ἴσ. τὸ οὐδ. κα-κοδάκρυτον ὡς γλῶσσ. τοῦ δῦσα(σ)τακτον, ἐπὶ δέν-δρων παραγόντων ρητιῆν ἢ μαστίχην, τὸ κακῶς δαικρῦον, ἀποστόζον.

κακοδέκτητος ἴσ. «κακῶς δέχομαι».

κακοδαίρηκος-οῦς-ες ἴσ. γλῶσσ. ἐπὶ τοῦ κα-κολ(α) ἢ βλλ.

κακοδέκτος-ον [δέκω] ἴσ. τὸ οὐδ. κα-κοδέκτον ὡς γλῶσσ. τοῦ δῦσα(σ)τακτον, ἐπὶ δέν-δρων παραγόντων ρητιῆν ἢ μαστίχην, τὸ κακῶς δαικρῦον, ἀποστόζον.

κακοδέκτητος ἴσ. «κακῶς δέχομαι».

κακοδαίρηκος-οῦς-ες ἴσ. γλῶσσ. ἐπὶ τοῦ κα-κολ(α) ἢ βλλ.

κακοδέκτος-ον [δέκω] ἴσ. τὸ οὐδ. κα-κοδέκτον ὡς γλῶσσ. τοῦ δῦσα(σ)τακτον, ἐπὶ δέν-δρων παραγόντων ρητιῆν ἢ μαστίχην, τὸ κακῶς δαικρῦον, ἀποστόζον.

κακοδέκτητος ἴσ. «κακῶς δέχομαι».

κακοδαίρηκος-οῦς-ες ἴσ. γλῶσσ. ἐπὶ τοῦ κα-κολ(α) ἢ βλλ.

κακοδέκτος-ον [δέκω] ἴσ. τὸ οὐδ. κα-κοδέκτον ὡς γλῶσσ. τοῦ δῦσα(σ)τακτον, ἐπὶ δέν-δρων παραγόντων ρητιῆν ἢ μαστίχην, τὸ κακῶς δαικρῦον, ἀποστόζον.

κακοδέκτητος ἴσ. «κακῶς δέχομαι».

κακοδαίρηκος-οῦς-ες ἴσ. γλῶσσ. ἐπὶ τοῦ κα-κολ(α) ἢ βλλ.

κακοδέκτος-ον [δέκω] ἴσ. τὸ οὐδ. κα-κοδέκτον ὡς γλῶσσ. τοῦ δῦσα(σ)τακτον, ἐπὶ δέν-δρων παραγόντων ρητιῆν ἢ μαστίχην, τὸ κακῶς δαικρῦον, ἀποστόζον.

κακοδέκτητος ἴσ. «κακῶς δέχομαι».

κακοδαίρηκος-οῦς-ες ἴσ. γλῶσσ. ἐπὶ τοῦ κα-κολ(α) ἢ βλλ.

κακοδέκτος-ον [δέκω] ἴσ. τὸ οὐδ. κα-κοδέκτον ὡς γλῶσσ. τοῦ δῦσα(σ)τακτον, ἐπὶ δέν-δρων παραγόντων ρητιῆν ἢ μαστίχην, τὸ κακῶς δαικρῦον, ἀποστόζον.

κακοδέκτητος ἴσ. «κακῶς δέχομαι».

κακοδαίρηκος-οῦς-ες ἴσ. γλῶσσ. ἐπὶ τοῦ κα-κολ(α) ἢ βλλ.

κακοδέκτος-ον [δέκω] ἴσ. τὸ οὐδ. κα-κοδέκτον ὡς γλῶσσ. τοῦ δῦσα(σ)τακτον, ἐπὶ δέν-δρων παραγόντων ρητιῆν ἢ μαστίχην, τὸ κακῶς δαικρῦον, ἀποστόζον.

κακοδέκτητος ἴσ. «κακῶς δέχομαι».

κακοδαίρηκος-οῦς-ες ἴσ. γλῶσσ. ἐπὶ τοῦ κα-κολ(α) ἢ βλλ.

κακοδέκτος-ον [δέκω] ἴσ. τὸ οὐδ. κα-κοδέκτον ὡς γλῶσσ. τοῦ δῦσα(σ)τακτον, ἐπὶ δέν-δρων παραγόντων ρητιῆν ἢ μαστίχην, τὸ κακῶς δαικρῦον, ἀποστόζον.

κακοδέκτητος ἴσ. «κακῶς δέχομαι».

κακοδαίρηκος-οῦς-ες ἴσ. γλῶσσ. ἐπὶ τοῦ κα-κολ(α) ἢ βλλ.

κακοδέκτος-ον [δέκω] ἴσ. τὸ οὐδ. κα-κοδέκτον ὡς γλῶσσ. τοῦ δῦσα(σ)τακτον, ἐπὶ δέν-δρων παραγόντων ρητιῆν ἢ μαστίχην, τὸ κακῶς δαικρῦον, ἀποστόζον.

κακοδέκτητος ἴσ. «κακῶς δέχομαι».

κακοδιάλεκτος δημ. κ. μτχ. παθ. παρακ. κακο-διαλε(γ)μένος διαλέγω, ἐκλέγω κακῶς, ποιῶμαι κακὴν ἐπιλογὴν, ἐκλογὴν.

κακοδιάλεκτος-η-ο δημ. ὁ κακῶς ἐκλεγείς, κακοδιαλεγόμενος : Ζερβ. Μυθ. Ζ 63 εἰδῶλον ἀγρί-ων σκαλισμένο σὲ κορυβ κακοδιάλεκτο.

κακοδιδασκαλία (ή) (διδασκαλία) μτγν. κ. νεώτ. ή διδασκαλία κοκάν, έσφαλμένον γωυών ή αλρετικάν δοξασιών, ίδ. θρησκευτικόν : Ήγνάτ.Θεοφ. Φιλαδελ.2 (πληθ.1).

κακοδιδάσκαλος (ή) (διδάσκαλος) ό διδάσκαλος του κοκού : Ψ Κλήμ. Ρωμ.1457 D.

κακοδιδάσκαλῶ-έω μτγν. διδάσκω τό κοκόν : Σέξτ. Έμμ. Μαθ.2.42.

κακοδικῶ μαν. κ. νεώτ., μτχ. παθ. παρακ. κτκοδικημένος επί δικης, δικάζω κακώς, έκ3ιδω άδικον άπόφασιν : Πρόδρ.2,618 και τίς ούκ αίκτιρῆσει με τόν κακοδικημένον' πρβλ. Κορ. Άτ.1,329.

κακοδικία (ή) (δικία) κ. νεώτ. ή κακή, άδικος δικη, ή κακή άπονομή του δικαίου, ή παρά τό δικαίον ή τούς νόμους δικαστική άπόφασις : Πλάτ. Νόμ.938B γραφέμεν μέν ό βουλομενος αυτόν κακοδικίας ή και ένυδικίας κακής' || έ ίδ. νεώτ. νομ. άγωγή κακοδικίας ή κακοδικίου ή κατά δικαστηρίου ή δικαστικού λειτουργού έγειρομένη άγωγή υπό πολίτου ζημιωθέντος εκ κακής δικαστικής άποφάσεως.

κακοδικίαίκοις-εως (ή) νεώτ., δημ. -η ή κακή, έξ άμελειας, άνικανότητος ή φυλοδότητος, διοικησις χώρας, έπιχωρήσεως ή οικου.

κακοδιοικητός-ον νεώτ. έπι χρώρον, έπιχειρήσεων, οίκων κττ., ό κατά κοκόν τρόπον διοικούμενος, ό κακώς διακυβερνούμενος' || ό μη δεκτικός καλής διοικήσεως, ό δυσχερόν διοικούμενος.

κακοδιοικῶ έω μαν. κ. νεώτ. ίδ. τό παθ. κακοδιοικῶμαι διοικῶ, διακυβερνῶ κακώς, έξ άνικανότητος, φυλοδότητος ή άμελειας, χρώρον, έπιχειρήσιον, οίκων κττ.' 2) ρηματ. π. κακοδιοικῆσις.

κακοδομέω-ον Ιων.τ. τό κοκασμος : Ήππ.Προγν.11. **κακοδοξία** (ή) (δόξα) κ. μαν. κ. νεώτ. ή κακή δόξα, φήμη, ύπόληψις, τό κοκόν όνομα : Ξεν. Άπολ.31 και τετελευτηκώς τυγχάνει κακοδοξίας, Πλάτ. Πολ.361C μη τάγχεσθαι υπό κακοδοξίας' 2) μτγν., μαν. νεώτ. έκκλ. σφαλερά, αλρετική θρησκευτική δοξασία, πίστις εις σφαλερά θρησκευτικά όόγματα, άντίθ. όρθοδοξία : Κλήμ Άλ. 2,424A, Βασ.4,424C, Άθναόσ.1,425Π, Ιουστίν.Νεαρ. 109 Πρόλ., Σέργ.Μακρ. έν Σάθ.3,204 έξεπατώντας δολίους επί τόν βόθρον τής κακοδοξίος αυτών κατεβίβαζον.

κακοδοξέω-ον (δόξα) κ. μαν. κ. νεώτ. ό έχων κακήν δόξαν, φήμη, κοκόν όνομα : Θέογν.195 εις οίκους άγαται, . . εϋδοξος κακόδοξος, Ξεν. Άγγο. 4,1 πώς (άν) αυτός έβέλοι τό άλλότρια άποστρεφείν έφ' ό κακόδοξος είναι' κ. συγκρ. -ότερας : Πλάτ. Μίν.321A κακοδοξότερας γέγονεν' κ. επί καταστάσεων, πραγμάτων : Εϋρ. Άνδρ.77B κρείσσον δέ νίκαν μη κακόδοξος έχειν' 2) μτγν., μαν. κ. νεώτ. ό άκολουθών σφαλερά θρησκευτικά όόγματα, έσφαλμένους θρησκευτικές δοξασις, άντίθ. όρθόδοξος : Άθανάσ.1,213C.

κακοδοξῶ-έω (κακόδοξος) κ. μαν. κ. νεώτ. έχω κακήν δόξαν, φήμη, κοκόν όνομα : Ξεν. Άπομν. 1,72 κακοδοξών πώς ούκ έπιπότως . . βιώσεται, άστ.3,6,17, Σχόλ.Εϋρ. Άνδρ.777' 2) μτγν., μαν. κ. νεώτ. άκολουθῶ σφαλεράς θρησκευτικές δοξασις, είμαι κακόδοξος, άντίθ. όρθόδοξῶ : Άθανάσ.1,220A.

κακοδουλεύτης (ή) δημ. ό κακός, άνεπιτήδειος, μη Ικανός δουλευτής βλ.λ.21 : Βλ.Συνμ.73.

κακοδουλεύτης-η-ο δημ. ό δόσκαλος πρὸς κατεργασίαν, ού δόσκαλος ή έπεεργασία' 2) ό μη καλός είργασμένος, έξειργασμένος, κατεργασμένος.

κακοδουλεύω μαν. κωτηργάζομαι κακώς, επεεργάζομαι άτελώς, άτέχνως : Καισάρ.Δαπ. έν Σάθ.3,134 εδουλεύε χουλιάρια μεν τό σκεπάρνι και μόνον, άμή τό κακοδουλέεν.

κακοθουλία (ή) (κακόθουλος21) μτγν. ή κακία τών θούλων : Δίων Χρ.38,15.

κακόθουλος (θούλος) ό μεταχειριζόμενος κακώς τούς θούλους αυτού, ό συμπεριφερόμενος κακώς πρὸς τούς έαυτου θούλους : Κρατιν.81' 2) μτγν. ό κακός θούλος : Φλοκ.Φιλότ.7 μή μοι τόν κακόθουλον τού . . Διάς.

κακόθρομι (ή) (θρόμος) μτγν., ποι. -η ό διά τής θαλάσσης, ίδ. κακός θρόμος, κακή διάβασις, κακός πλους, κακό ταξίδι : ΑΠ7,679.

κακοθυλικόν όξύ (τό) νεώτ. χημ. χημική ένωση, ής τά άλατα χρησιμοποιοϋνται έν τή θεραπευτική, οταν τό κακοθυλικόν νάτριν τό μετά σιδήρου άλας του κακοθυλικού όξέος.

κακόθωρος-ον (θώρον) άρχ. λεξ. ό έπι κακῶ θωρητής, γλώσσ. έπί τού άθώρου : Σουίδ.

κακοκίεσις-ου-ές (είδος) μτγν. ό έχων κακήν όφην, μορφήν, δυσειδής, άσχημος : Δίωνκ 78,9 κακοκίεστάτος.

κακοκίεμονία (ή) (κακοκίεμον) σχόλ. τό ένδύσει και κακός, τό να είναι τίς κακός ένδεδυμένος, τό κακό ντύσιμο : Σχόλ. Άπολλ.Ρ 1,308.

κακοκίεμνος-ονος-ον (εμνος) ό κακός ένδεδυμένος, ρακένδυτος, κακοφορεμένος : Όδ.Σ 41 άμφ' ό άρα πτωχούς κακοκίεμνος ήγερέβητον, Λοκ.Φιλότ.2) επεξεζάτω μοι τις κακοκίεμων, Ήσ. έν λ. λιναγετρούμενη.

κακοκλήσις-ου-ές (έλος) μτγν. ό έχων κοκόν, κακήθες έλος : Μον.1,54.

κακοκνευδεύμενος-η-ο κακός, άκόμψως ή πενιχρώς ένδεδυμένος, ό φέρων πενιχρά ή άκόμψα ένδύματα.

κακοκρία (ή) (έχω) μτγν. κακή έξις του σώματος, έσφ. γρ. άντι καρδία : ΠΔΣοφ.Σειρ.19.5 ό εύφρανθόμενος καρδία, επί κ-καταγνώσθησται.

κακοκρίπια (ή) (έπος) άρχ. λεξ. ό κακός τρόπος έκφράσεως, τό κοκόν ύφος του λόγου, άντίθ. εύέπια : Σουίδ. [-πία' 2) κτ. Φώτ. κ. ύδρις, βλασφημία.

κακοκρησία (ή) (έργασία) μτγν. κακεργασία, κοκόν, πονηρόν έργον : Λεοβάν.Ρήτ.3,7.

κακοκρήματα ημάτα (τά) μτγν. τά έπιφέροντα κοκόν : Άντιφ.Άστρ. έν Κατ. Άστρλ.Κ.1,109.

κακοκρηγέτις-ίδος (ή) μτγν. ή πρόπτουσα τό κοκόν : Παρφ.Νυμφ.30 κακοκρηγέτις φυχή, πρβλ. κοκεργέτις.

κακοκρηγέτης-ου-ές (έργον) Έπιγρ. ποι. τ. του κακοκρηγέτ βλλ. : Μαν.1,249.

κακοκρηγία (ή) (έργον) έπ. τ. του κοκουργία βλ.λ. άόλικμα : Όδ Χ 374 ως κακοκρηγία εύεργεσθή μεν' άμειναν, Πλάτ.Πολ.422Α ίδ.έριμ. βορεία βλάδη' όμ. δ. έριμ. βαρεία χειρωακική έργασία).

κακοκρηγός-όν (έργον) έπ. τ. του κοκούργος βλλ., ό κοκόν έργαζόμενος, ό βλάπτων, ό ένδοκῶν άπαξ π. Όμ. : Όδ.Σ 54 άλλά με γαπατήρ ετρέφει κακοκρηγός.

κακόζηλος (ή) (ζήλος) μτγν., μαν. κ. νεώτ. κακός, διάστροφος ζήλος, κακή μίμησις, άμίμλο, προθυμία : Πολύβ.10,22,10 πλείω κακά τών άλιγοθύτων διά τήν κακοζηλίαν άπεργάζονται τούς παζούς, Σέργ.Μακρ. έν Σάθ.3,315 οί . . επίτροποι έφρόντιζον περὶ χρημάτων και δόξης και τής άκαίρου άρχης και κοσμικής κακοζηλίας' || έ ίδ. ρητορ. κ. νεώτ. κακός ζήλος, μίμησις, έπιτήδευσις τινος πέρα του θένοντος, προαποίσις : Λοκ.Όρχ.82 ε γίνεται δέ ώσπερ έν λόγους, ούτω δέ και έν όρχησει ή πρὸς τών πολλών λεγομένη κακοζηλία ύπερβαίνοντων τό μέτρον τής μίμησεως και πέρα του θένοντος έπιτεινόντων' : Δημήτρ.189.

κακόζηλος-ον (ζήλος) μτγν. κ. νεώτ. ό κακός, άτεχνός ή άπειροκόλος μιμομενός π ή ό κατά

κακήν, άτυχή άπομίμηση γίνόμενος· 2) θθ. ρητορ. ό ποιούμενος χρίσιν κακού, επιτετηδεύμενου, έξεζητημένου ύφους· Διογ.Λ.1,38 κακόζήλωσ ρήτωρ· || κ. έπί ύφους, ή κακή και διάστροφος μίμηση, ή άτοπος ή άπεροβολική χρίσις πομπωδών λέξεων ή συσσειρήσεις κοσμητικών έπιθέτων· Έρμογ. Έβρ.4,12, Λογγίν.Υφ.3,4 έποκέλλοντες δέ εις τό ρωπικόν και κοκόζηλον.

κακοζήλωσ έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον, έκφρασιν, ύφος κακόζηλον βλ.λ.2|· Γαλ.18(1),180 κακοζήλωσ ειπέιν· έμιμήθησαν κακοζήλωσ τήν άρχαίαν τραγωδίαν.

κακοζήλωσις (ή) μτγν. δ. γρ. άντι κακοζήλια βλ.λ.· Παύλθ.10,22,10.

κακοζυγιασμένος-η-ο δημ. κ. -ισμένος ό κακός ζυγιασθείς, έλληπής τό βάρος· κακοζυγιασμένα κάρθουα· 2) ό μη έχων καλήν ζυγισιν, κακοφταγμένος· κακοζυγιασμένη βάρκα.

κακοζώ δημ., μτγ. παθ. παρακ. κακοζωισμένος διάγω κακήν, άθλιαν ζωήν, πένουσι, στερούμαι· || κακοζωισμένος ό βιώσας άθλίως, έν στερήσει, έν ταλαιπωρία.

κακοζωγραφίζω δημ. ζωγραφώ κακώς κ. παθ. ίδ. κτ. μτχ. παρακ. κακοζωγραφισμένος· κακοζωγραφισμένοι άγιοι.

κακοζώητος-η-ο δημ. ό κακήν, ταλαίπωρον ζωήν βιών, ό έν πείνι και άθλιότητι διάγων τόν βίον του· άντιθ. καλοζώητος κ. καλοζωισμένος.

κακοζωία μτγν. κ. νεώτ. ποι. κακοζωία τό ζήν κακάς, κακή, άθλια ζωή· Πρόκλ. Άλκ.58C. Έρμεί. Άλ Φαίδρ.90,179A· || ποι. -ζωία δυστυχής, έλεεινή ζωή· Σαπφ.120.

κακοζωίζω δημ. διέρχομαι τόν ριον μου κακώς ένεκα πείνιας ή περιστάσεων, κίνω άθλιαν ζωήν· || συνήθ. μτχ. κακοζωισμένος-η-ο κακάς, άθλίως ζών ή ζήσας, δ. κακοζώητος βλ.λ.· κακοζωισμένος άνδρωπος, άντιθ. καλοζωισμένος.

κακοζωώ-έω μον. κακοζωίω βλ.λ.· Άχμ. Όνειροδρ.151.

κακοθήσια (ή) κ. νεώτ. κ. δημ., ίων. -λη ή ίδιότης του κακοθήθους, τό κακόν, δόλιον ήθος, άχρηστός, φαυλότης, αίσχροτης· Πλάτ.Πολ.348D τήν άδικίαν άρα κακοθήσιαν καλεΐς· Υπερείδ.Ευξ.32, ΚΔ Ρωμ.1,29 μεστούς φθόνου φόνου έριδος δόλου κακοθήσιαι· || κ. έν τώ πληθ.· Αιοχίν.1,166 κακοθήσια ύπερ του πράγματος λεγόμενα, ΔίωνΚ άπ.96,2· ή κακοθήσια του δέν περιγράφεται· || νεώτ. δημ. κακή, φαύλος πράξις, έέργεια· τά κατάφερε να προαχθί με μιά κακοθήσια· συχνότ. κτ. πληθ.· έκανε στη ζωή του πολλές κακοθήσιαι· 2) κακοί τρόποι, κακά ήθη· Ξεν.Κυν.13,16· 3) Ιατρ. κακός χαρακτήρ, κακή, κακοήθης μορφή· Έπικ.άπ.471 κακοθήσια τής νόσου· || κ. έν τώ πληθ. κακαί άσθένεια ή όγκοι· Διοσκ.3,92.

κακοθήσιμα-ατας (τό) μτγν. κακοθήσις λόγος ή πράξις· Πλούτ.Πομπ.37 καλώς εικέλουσιν οι πλειστοι κακοθήσιμα του Θεοφάνους είναι.

κακοθησόμευι μτγν. άποθ. ένεργώ, πράττω, τι μετό κακίας· Μέν.Έπιτρ.334, Σχόλ.Άριστφ.Λυσ.313 κακοθησόμευι πρός τόν δήμεν· 2) Ιατρ. έμμαι ή γίνουσι κοκοθήσις βλ.λ.4|· Γαλ.8(2),464.

κακοθήης-ους-ες (ήθος) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. παραδ. -άστερος-έστατος· ό έχων κακόν ήθος, κακεντρέχης, μοχθηρός, άντιθ. εύήθης· Άριστφ. Έπρ.822 υπό του θουρόου φ'αίνεσθε κακοθήεις πάνυ, Πλάτ.Έπιστ.360C ουτε άχαρης έστιν έντυχείν ουτε κακοθήει έοικεν, Δημ.228 κακοθήης δ'ών, . . . τοΰτο παντελώς εδθηες ώλήθης, Φιλ.1,529· || όμ. έπί ζώνων· Άριστλ.Ζι όί3β,23 κακοθήεις όρω και πανούργων· || ίδ. ό κακά ακεπούμενος, κακά βουλεύμενος· Άριστλ.Ρητ.1389β,20· || τό

κακοθήης ώς ούσ. ή κακία· Πλάτ.Πολ.401B τό κακοθήεις τούτο και άκόλαστον και άνελεύθερον και άσχημον· 2) έπί πραγμ. ό χειριστος είδους, έλευμένος· Άριστφ.Θεσμ.422 κλειδία κρυπτά κακοθηέστατα· 3) νεώτ. κ. δημ. ό φαυλόσ, ό αίσχροτός, ό άνήθικός· Δικαστής· διδάσκαλος κακοθήης,· γυναικα κακοθήης ή ή πρός αίσχροτήτα ρέπουσα·1' συγγ. άτιμος· πολλάκις έν χρ. ώς ύβριστ. όργιλον έπίκλημα, ίδ. κτ. ύπερβρ.· άκούος έκει επί κακοθήη να μου αΰθαδίαση, - φύγε άπ' έδω, κακοθηέστατα· 4) κ. νεώτ. έπί έλικους, πυρετών κττ. κινδυνώδης, δυσθεραπείτος· Ίππ.Άφ.δ,4, Φιλόδ.Στωϊκ.Π26 κακοθήεις έξάνθημα, - κακοθήεις πυρετός.

κακοθήζομαι μτγν. κακοθηεύομαι βλ.λ.)· Άρρ.Έπικρ.3,16,4· 2) διαβάλλω, ύποτιμώ, προσηλαίω, όνειδιζω· Στοβ.2,7,2 τούς κακοθηζομένους τήν φιλοσοφία.

κακοθήη (ή) ίων. τ. του κακοθήεις βλ.λ.

κακοθήης (ό) δημ. κακοθήης βλ.λ.11.

κακοθήως έπίρρ. κ. νεώτ. μετά κακοθειας βλ.λ.1), κακώς, δολίως· Μέν.Έπιτρ.318 πανούργως και κακοθώς, Φίληπ.Π.Δημ.251 τοίς προεστηκόσιν ύμίν κακοθώς πολιτεύεσθαι· || νεώτ. κατά τρόπον κακοθήη, αίσχρώς, φαύλωσ, άτίμωσ· έφέρθη κακοθώς· 2) κινδυνώδως, δυσθεραπείτως· Ίππ.Άρθρ.41.

κακοθήτωρ-ορος (ό) μτγν. ό έχων κακήν καρδίαν· Χρηστ.Σιδ.1174.

κακοθηής-οός-ές μτγν. ό κακώς, δυσαρέστωσ ήλών, κακόν ήχον έχων· Φιλόδ.Ποιημ.2,42· κ. συγκρ.· Άδαμ.2,42 ήλή κακοηχεστέρα.

κακοθήης-ον άρχ.λεξ. κ. νεώτ. κακοηής βλ.λ.· Σουίδ. έν λ. έκμελέεσ-κακοθήηον δομα.

κακοθήης έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον κακόηηον βλ.λ.

κακοθάλασσοσ-η-ο δημ. έπί πλοίων, ό εύκόλωσ κλυδωνίζόμενος· κακοθάλασσο καράβι.

κακοθαλαπή-οός-ές (θάλαπη) άρχ.λεξ. ό κακώς θερμαιών· Ησ. έν λ. δυσθαπέος.

κακοθάνασία (ή) μτγν. κ. νεώτ.· κακός, όδυνηρός θάνατος· Παύλ.Άλ.4, Βέττ.Βάλ.126,10.

κακοθανατιά (ή) δημ. κακοθανασία βλ.λ.· Έφταλ.Όδ.Γ 93 άνν ποιά 'τανε τό τέλος του κι ή κακοθανατία του.

κακοθανατίξω μον. κ. δημ. κίνω κακόν θάνατον, άποθνήσκω κακώς· Έρωτόκρ.1,762 πιάνω μαχαίρι να σφαώ, να κακοθανασίω· || έν χρ. κ. ώς άρά· πού να κακοθανατίση ό χουρσουάζης.

κακοθανάτισμα-ατος (τό) νεώτ. κακοθανασία.

κακοθανάτοσ(-η-οίον) μτγν., νεώτ. κ.δημ. ό άποθνήσκων κακώς ή άθλίωσ, κίνων κακόν θάνατον· Πλούτ.Ηθ.22C ριγεσανός κακοθανάτοσ έστιν ειδήνα· || δημ. κ. ώς άρά, πού είβη να κακοθανατίσθ·είδεις τόν κακοθανάτο γ'μου·καμει· κακοθανάτοσ μον. κακοθανατίξω βλ.λ.· ΑΙθ. Ροδ.2997 έκατήνησα να κακοθανάτησω.

κακοθάτοσ-ον σχόλ. δυσθέατος βλ.λ.)· Σχόλ.Σφ.Α1.1004.

κακοθέλια (ή) γλωσσ. κακή θέλησις.

κακοθηής-οός-ές μτγν. ό κακώς διατεθειμένος, δυσμελής· Άδαμ.2,19.

κακοθηητής (ό) μον., δημ., πληθ. -ές κ. -άδες ό θέλων τό κακόν του άλλου, φθονερός, έν τή αύτ. σημ. κτ. είρων. έκφρ. κ. ή άντιθ. λ. καλοθηητής· ΑΙθ.Ροδ.1006 ού φεύγω τόν ύβρίζοντα τόν κακοθηητήν μου.

κακοθηητοσ-ον μον. κοκοθηητής βλ.λ.

κακοθέλω πάπ. κ. δημ. έμμαι κακοδιάθετοσ· 2) δημ. θέλω, εύχamai τό κακόν του άλλου· δ. φρ. χαίρι να μή δη όπου σου κακοθέλω.

κακοθέωσ-ον ό έχων κακούς θεούς, οίον μοχθη-

ροὺς ἢ ἀ. φευδεῖς : Θεόφρ. π. Πορφ. Ἀποχ. 2, 7
2) δὴσθεος βλ. λ. ἢ : Σχόλ. Σοφ. Ἡλ. 269.

κακοθεραπεία (ἡ), ἴων. -εῖη κατὴ θεραπεία : Ἰηπ. Παθ. 20, 22.

κακοθέριος-ον μυν. ὁ ἔχων κακὸν θέριος : Τζέτζ. Προλ. Ἡσιόδ. 12 Ἀσκηρην χωρίον τῶν Βοιωτῶν δυσχειμερὸν τε καὶ κακοθέριον.

κακοθήρης οὖς-ές μγν. κακοθήριος βλ. λ. : Σωφ. 1, 4 κακοθερῆς φύσις.

κακοθλυκο (τὸ) δημ. κακὸν θῆλυ, γυνὴ διεστραμμένη ἢ γυνὴ διεφθαρμένη, ἀ. βρωμοθῆλυκο.

κακοθημοσύνη (ἡ) ἀταξία : Ἡσιόδ. Ἔργ. 472 ἐυθημοσύνη γὰρ ἀρίστη θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.

κακοθηνώ-έω εἶμαι, εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, κακῶς αὐξάνω, ἐπὶ προβάτων : Ἀριστολ. Ζ 574, 15 κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα.

κακοθύλια (ἡ) ἰθιγγάνω ἀδεξιότης, ἀστοχία : Δημόκρ. 223 κακοθύλια γνώμη.

κακόθρους-οὖς-οὖν-οὖν ὁ κακῶς θροῶν, ὑβριστικός : Σοφ. Αἰ. 138 κακόθρους λόγος.

κακόθυμία (ἡ) μγν. κ. νεώτ. κακὴ διάθεσις, ἀπαστροφή ἢ Πλουτ. Λυκ. 4 ἐκ τῆς ἐπιχωριαζούσης τότε πρὸς ἀλλήλους κακοθυμίας : 2) νεώτ. ἀνώμαλος κατάστασις τοῦ θυμικοῦ, δυσθυμία.

κακόθυμος-ῆ-οῖν μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κακῶς διατεθειμένος, δυσμενής : Μαν. 4, 564, Ἄδαμ. 2, 24 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων κακὴν διάθεσιν, δυσθυμῶς.

κακοθυμῶ δημ. ἔχω κακὴν διάθεσιν, δυσθυμῶ.
κακόθωρος-ον σχόλ. γλῶσσ. τοῦ ἀθύρου βλ. λ. Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 1492.

κακόθυτος-ον ὁ προσφέρων κακὰς θυσίας, κακῶς θυσιάζων : Θεόφρ. π. Πορφ. Ἀποχ. 2, 7.
κακοθύρητος-η-ο δημ. ὁ κακόθωρος βλ. λ. ἑπίρρ. -α κακομόρφως.

κακόθωρος-ον δημ. ὁ ἄσχημος, κακομόρφος ἑπίρρ. -α κακομόρφως, ἄσχημα.

κακοθωρῶ δημ. κακῶς θεωρῶ, κακοθλέω δθ. κατατρέχω : με κακοθωρεῖ (με κατατρέχει).

κακοθύρτος-ον γλῶσσ. τοῦ αἰθρυτῆ βλ. λ. Ἡσ. κἀκοικονόμος ἰδί μγν. κακὸς οἰκονόμος : Φιλ. 2, 269.

κακοίλιος (ἡ) κακὴ, δυστυχὴς ἴλιος : Ὀδ. Τ. 260 κακοίλιον οὐκ ὀνομαστήν.

κακοίνιστος-ον μυν. ὁ ἔχων κακοὺς οἰωνοὺς : Μαλάκ. Ι 187, 16.

κακοκαιρία (ἡ) νεώτ., δημ. κ. -ιά κακὸς καιρὸς, κακὴ ἀτμοσφαιρικὴ κατάσταση, θύελλα, τρικυμία.
κακοκαιριτικός-η-ο δημ. ὁ με κακὸν καιρὸν, χειμωνιάτικος.

κακοκαμωμένος-η-ο δημ. ὁ κακῶς κατεσκευασμένος, κακοφτεγμένος : κακοκαμωμένω σπῆτι.

κακοκαμωτός-η-ο δημ. κακοκαμωμένος βλ. λ.

κακόκαρδα ἑπίρρ. δημ. στενοχωρημένος, δυσθυμα

κακοκαρδίξω μυν. κ. δημ. κίμνω τινά νά κίμω κακὴ καρδιά, νά λυπηθῶ, στενοχωρῶ : Ἐρωτόκρ. 5, 1252 σὰς ἄκακοκάρδια, δὲν ἦτον ἀπὸ μένα : ἄμτθ. κίμνω κακὴ καρδιά, λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι : Ἐρωφ. 1, 102 τόσα πολλά θῆσιος τὸ καυε δὲ θὰ κακοκαρδίξω, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 48 μὴν ἤπτε πῶς σκοτώθηκα, νὰ μὴν κακοκαρδίξου.

κακοκάρδισμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κακακαρδίξω, στενοχωρία, λύπη, δυσθυμία.

κακοκαρδισμός (ὁ) δημ. κακοκάρδισμα βλ. λ.

κακοκαρδιστής (ὁ) δημ. ὁ κακοκαρδίξων, στενοχωρῶν.

κακόκαρδος-η-ο δημ. κακοκαρδισμένος, στενοχωρημένος, δυσθυμῶς.

κακοκαρπία (ἡ) κακὴ κατάσταση τῶν καρπῶν, ἀκαρία : Θεόφρ. Φίλ. 4, 1.

κακόκαρπος-ον μγν. ὁ φέρων κακὸν καρπὸν, δθ. κ. ὁ ἀκαριος Ἰηπ. Θαιμ. 75D.

κακοκαταλαβεῖν δημ. κακῶς, ἐσφαλμένως ἢ δυσχερῶς ἀντιλαμβανόμεναι, καταλαβάνω, ἐνώσῶ.

κακοκλάδος-ον μγν. γλῶσσ. τοῦ δυσκλάδος βλ. λ. : Πρόκλ. Ἡσιόδ. 196.

κακοκέρδεια (ἡ) τάσις, ὀγόνη κακοῦ κέρδους ἀσχρομετρία : Θεόγν. 225.

κακοκέρδης-οὖς-ές μγν. ὁ ἔχων τάσιν εἰς ἀσχρὸν κέρδος : Χρησ. Σ. 16, 3, 189, Ἰηπ. Ναζ. 207.

κακοκέφαλα ἑπίρρ. δημ. με κακοκεφαλία : ἐνήργησε κακοκέφαλα ἰάνονται.

κακοκεφαλία (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ κακοκεφάλου, ἰσχυρογνωμοσύνη, ἀνοησία : 2) πράξις ἀνόητος : ἀπὸ τῆς κακοκεφαλίας του ἔπεσε ἔξω.

κακοκέφαλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κακὴν κεφαλὴν, ἰσχυρογνωμῶν, ἀνόητος : πολὺ κακοκέφαλο παιδί ἑπίρρ. -α.

κακοκεφία (ἡ) ἰουρκ. δημ. δυσθυμία, ἀθυμία, ἀκεφία.

κακοκεφιάζω (τουρκ.) δημ. εἶμαι κακόκεφος, δυσθυμῶς, ἔχω ἀκεφία.

κακόκεφος-η-ο (τουρκ.) δημ. ὁ δυσθυμῶς, ἀθυμῶς, ἀκεφῶς.

κακοκλήσ-οὖς-ές (κλέος) μγν. ὁ κακὴν φήμην, κακὸν ὄνομα ἔχων : Τρυφιδ. 127.

κακόκνημος-ον (κνήμη) μγν. κ. νεώτ., δωρ. κ. νύκμος ὁ ἔχων κοκὸς, ἰσχνὸς κνήμας : Θεόκρ. 4, 63 τὸ τὸ γένος Σατυρῆσιος ἐγγύθεν ἡ Πάνεσις κακοκνήμιον ἐρίσθει, Καλλ. ἄπ. 472.

κακοκοίμητος-ον Ἡσ. ὡς γλῶσσ. τοῦ δυσπληκῆ βλ. λ.

κακοκοιτάζω δημ. δυσμενῶς προσβλέπω : 2) δὲν μεριμνῶ περὶ τινος οἰκείου ὡς προσήκει, ἀντίθ. κολοκοιτάζω : κακοκοιτάζουιν τὸν πατέρα τους - τὸ σπῆτι τους.

κακόκρατος-ον μγν. ὁ ἔχων κακὴν κράσιν : Γαλ. 17(1), 565 τὸ κακόκρατον (τοῦ αἵματος) ἡ κακὴ κράσις τοῦ αἵματος.

κακοκρίνω δημ. κρίνω κακῶς, σφάλλω.

κακοκρίσια (ἡ) μγν., δημ. -ιά κακὴ, ἄδικος κρίσις : Ἀντιπ. Θεσσα. ΑΠ 7, 236, Πολύδ. 12, 24 ἀπειρία καὶ κακοκρίσια.

κακόκριτος-ον μγν. δύσκριτος βλ. λ. : Γαλ. 17(2), 575.

κακοκτάρης-οὖς-ές Ἡσ. «κακὸς βάπτων».

κακοκτάρητος-ον σχόλ. γλῶσσ. τοῦ ἀντίεριστος βλ. λ. : Σχόλ. Σοφ. Ἄντ. 1207.

κακοκτινός-η-ο δημ. κ. κακαχτ- κακῶς ἐκτισμένος, κακοφτεγμένος : Ζερβ. Μυθ. Ζ 25 καλύδες ἔβλινες, ζωσμένες με ταίχους φηλῶς κακοκτισμένους.

κακοκυλιόμενος-η-οῖν μυν. ὁ κακῶς κυλιόμενος, στρεφόμενος : Χρον. Ἰερακ. ἐν Σάθ. 1, 252 τόχη πικρὰ δὲνδυνρά, .. κακοκυλιόμην, τὸ σταθερὸν οὐκ ἔχουσα, καὶ πάγιον οὐδόλω.

κακο(α)ῆ Ἡσ. «κακοδεξη».

κακόκρατος-ον μγν. ὁ κακόγαμος βλ. λ. : Ὀππ. Κυν. 1, 261.

κακοκλιμένιος-ον σχόλ. γλῶσσ. τοῦ ἀνοητος βλ. λ. : Σχόλ. Σοφ. ὈΤ 423.

κακοκλιμένος-ον κ. συνηκ. -ιμνος δυσκλιμένος : Κορ. Ἀτ. 4Α. 205 ἐν λ.

κακολογία (ἡ) δημ. ὁ δμῶν περὶ τῶν ἄλλων κακῶς, κακολόγος : 2) ὁ θρασυὴ τὴν φροσίν, ὁ γλῶσσας ἢ ὁ ἀπειρῶς, ἀκόσμως συνήθως ὀμῶν, ὁ βωμολόγος.

κακολογία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. κακὸς, βλάσφημος, προσβλητικὸς λόγος : Πλάτ. Πολ. 401Α ἀρρηθία καὶ ἀναρρηστία κακολογίας καὶ ἀκαροθίας ἀδελφῶ ἢ ὑβρις, βλασφημία : Ἡρ. 7, 237 κακολογίης πέρι . ἔχασθαι τινά τοῖσι λοιποῖσι καλέω, Ξεν. ΚΠ 1, 26 βίας καὶ ἀπάτης καὶ κακολο-

γίας και άλλων, Θεόδωρ.Χαρ.28 ἐστὶ δὲ ἡ κακολογία ἀγωγή φυχῆς εἰς τὸ χεῖρον ἐν τοῖς λόγοις" 2) νεώτ. κ. δημ. ὡς συγγ. τοῦ συνοφαγία βλ.λ. κτ. ῥησιώτερον ἔκφρασις.

κακολογία ἔω μον. κ. δημ. διαλογίζομαι, σκέπτομαι κακὸν τι: Ἐρωτῶκρ.5,608 ἀφης καὶ μὴ σπουδάζης, ὁ ἕνως νά ῥῥηπά γιά δά, καὶ μὴ κακολογιάς.

κακολογικός ἡ-όν μον. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κακολογίαν, ἀνειδιστικός, φεκτικός: Ἀριστλ.Ρητ.Ἰ.1440b,5, Εὐστ.Πον.46,1.

κακολόγος -ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κακολογῶν, συκοφαντῶν, ὑβριστικός: Πίνδ.Π.11,28 κακολόγος πολλοίται, Ἀριστλ.Ρητ.138 b,7, αὐτ.ΗΝικ.1125a,8.

καελοῦθ-ἔω κ. νεώτ. κ. δημ. λέγω λόγους κακούς, ὑβρίω, συκοφαντῶ, κατηγοροῦ τινα: Λυσ.8,5 οἴσθε ἐμὲ μὲν κακολογεῖν, ἀποφάνετε δὲ σκαιστότους ἑαυτοῦ, Ἰσοκρ.δ,98 τοῖς εἰθιμίνοις ἡμᾶς κακολογεῖν, ΠΔ ἘΞ.2,16171 ὁ κακολογῶν πατέρα αὐτοῦ ἡ μητέρα αὐτοῦ, τελευταίησι θανάτω" κ. ἀπολ.: Δημ.963 αἰτίας καὶ βλασφημίας λέγα καὶ κακολογεῖ κ. παθ.: Γοργ.Ἐλ.7, Πάπ.,Θεοτ.Κ Κατὰδ.39 εἰδοῦλε φιά μέ, καταφρονέθηκε γιά μέ, ἐκακολογήθηκε γιά μέ.

κακόλυρος -ον σχόλ. γλώσσ. τοῦ ἀλυρος βλ.λ.: Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.1028.

κακόμαχος ἰό,ἡ μον. κοκός, διεστραμμένος μάγος: Λιβ.Ροδ.3325 καὶ τὸ δολομηχάνημα τῆς κακομάχου γρῆας.

κακομαθαίνω δημ. μαθῶν τι κοκός, ἀτελώς: κακομαθε τὴν τέχνη" 2) κτώμαι κακὴν συνήθειαν, κακὴν ἔξιν; ἐκακομαθε στήν καλοπέραση" κ. παροιμ. ὅλῃα στὸν καλομάθητο, ὅσο νά κακομάθη ὅτι οἱ συνηθισαντες εἰς τὰ καλά, δυσκόλως συνηθίζουσι εἰς τὴν κακοπέρασιν" ἢ μθ. κάμνω τινά ν' ἀποκτήσῃ κακὸς συνηθείας, ἔξεις μὴν κακομαθαίνεις ἔτσι τὰ παιδιὰ" ἢ μθ. κακομαθημένος-η-ο ὁ ἀποκτήσας κακὰς ἔξεις, συνηθείας, ἐστερομημένος καλῆς ἀγωγῆς: κακομαθημένα παιδιὰ.

κακόμαθης-ους-ές κ. νεώτ. ὁ κακός, δυσκόλως, μαθῶν, δυσμαθής: Ἀναξάνδρ.8.

κακομάτσα (ἡ) δημ. κακή, διεστραμμένη μάγισσα: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 47,10 μάτσα κακομάτσα, τὴν κόρη δὲ θά φαρμακώσης.

κακομαντις-εις ἰό, ἡ κ. νεώτ. μάντις κακῶν, ὁ μαντεύμενος, προφητεύων τὰ κακά, συμφράς: Αἰσχ.Ἐπ.722 κακομαντις Ἐρινύς, αὐτ.Πέρσ.10 κακομαντις θυμός" 2) ἀπολ. κακός, δυσάρεστος προφήτης: Ἀπολλ.Ρ 3,936.

κακομαῖω-ἔω μθγν. κακός, μαίνομαι, εἶμαι ὑπερβολικὰ ἐμμανής: Φιλ.2,501.

κακομάχος-ος-ον δωρ.τ. τοῦ κακομήχανος βλ.λ. **κακομαχῶ**-ἔω μθγν. κακός, ὀδύος μάχομαι: Πλούτ.Ἠθ.32B τῶν φρονίμων οὐτε κακομαχοῦντων ἐν τοῖς ἀγῶσιν οὐτε παρ' ἄξιαν ἐτέροις ἐγκαλοῦντων, Λουκ.Δημῶν.49 πολλοὺς τῶν ἀλλήλων ἔωρα κακομαχοῦντας" 2) παλαιώ, μάχομαι ἀπεγνωσμένως: Φιλῶπ.Ἰω.Υπομν 16,28.

κακομέλετος-ος (μελέτη) ὁ πλήρης κακῶν ὁλῶν, δυσκόλιος: Αἰσχ.Πέρσ.937 κακομέλετον ἴαν. **κακομελετώ**-ἔω νεώτ. κ. δημ. μελετῶ, διανοοῦμαι κακὸν τι, προσιωγίζομαι συμφορᾶν: μὴ μέ κακομελετῶς.

κακομεταχειρίζομαι νεώτ. κ. δημ. μεταχειρίζομαι τὴν κακός, φέρομαι σκληρῶς: Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.67 παραμελοῦσε ἡ κακομεταχειρίζοντων τὸν ἑαυτὸ τῆς γιά νά πεθῆνη" ἢ φρ. κακομεταχειρίζεται τὴν ἀλήθειαν ἀσέβει πρὸς τὴν ἀλήθειαν, διαστρεβλώνει τὴν ἀλήθειαν, φθύδεται.

κακομεταχειρίζεις-εις ἰό, ἡ κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἰσμο ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κακομεταχει-

ρίζομαι, σκληρὸς τρόπος, κακὴ συμπεριφορὰ: Παλαιῶ.Τρισεῖθ.83 τῆφ πέθανεν ἀπὸ τοῦ ἔξλο κὶ ἀπὸ τὴν κακομεταχειοιση" ἢ κακομεταχειρῖσις τῆς ἀληθείας ἀσέβεια πρὸς τὴν ἀλήθειαν, διαστρεφὴ τῶν πραγμάτων.

κακομέτρημα-ατος ἰτό νεώτ. κ. δημ. μέτρημα κακὸν, ἐσφαλμένον.

κακομετρία (ἡ) μθγν. εἶδος μέτρου: Πάπ. Θέων ὁ σιτολόγος τοὺς περὶ Πέλα τόπους μεμύθηται παρὰ τοῦ δεινα μέτρω τῷ κανκέλλω ἀράβας Χ καὶ τὰς δεοῦσας ἀντὶ τῆς κακομετρίας ἑκατοστόν τεσσάρων" 2) ἐσφαλμένον μέτρον: Σχόλ. Ἠφαιστ.106C,Εὐστ. εἰς Διον.Περ.739.

κακόμετρος-ος μθγν. ἐν τῇ μετρικῇ ἐπὶ στίχου, ὁ ἔχων κακὸν στίχον: Πλούτ.Ἠθ.747F" ἢ τὸ κακόμετρον ἡ κακομετρία βλ.λ.2) Φιλῶδ.Ποιημ. Ἠρακλ.167,68.

κακομετρώ-ἔω μθγν. κ. νεώτ., δημ. -ῶ μετρῶ κακῶς, ἐσφαλμένως, ἀπατῶ ἐν τῷ μετρεῖν: Λουκ. Ἐρωτῶ.59 ὡσερ αἱ κἀπλοῖ . . κακομετροῦντες. **κακόμηδης**-ους-ές (μηδοσί) ὁ ἐπινοῶν τὸ κακόν, ἀπατηλός: Ὑμν. Ερμ.389.

κακομηνότης (ἡ) δημ. ἡ κακὰ μνήουσα:Χριστόπ. Ποιήμ.53 πικρῇ κακομηνότηρα | καὶ . . πλανήτρα. **κακομητής** (ἰ) κακομηδής βλ.λ. ἐν τῷ πληθ.: Ὀρφ.ἀπ.119 κακομηταί.

κακομητή (ἡ) μθγν. πανουργία: Μαν.2,308.

κακόμητις-ιος ἰό ὁ κακομητής βλ.λ.:Εὐρ.Ὀρ.1403 κακόμητις ἀνήρ" ἢ ἐν τῷ πληθ. -μητίας ἀστρολ. κοκοποισί: Δωρῶδ.π.Ἠφαιστ.Ἀστρ.3,30 κακομητίας ἀστέρος.

κακομήτωρ-ορος (ἡ) ἀρχ. λεξ. κακή μήτηρ, γλώσσα τοῦ ἀμήτωρ" Ἠο.

κακομηχανία (ἡ) μθγν. κ. μον. τὸ μηχανῶσθαι κακὰς τέχνας: Λουκ.Φόλλ.12 τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρός καὶ τὴν ἐπινοῶν ἐπίσησα, Ἀδαμ.1,5, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,205 οὐ μικρὰ δ' ἔπαθον τῇ ἐκείνων ἀντιστάντες κακομηχανία.

κακομηχάνος-ον κ. μον.,δωρ.-μηχάνος ὁ μηχανώμενος κακά, ἐπιβλαβής, ὀδύος: Ἰλ.Σ 344 δάερ ἐμφο κυνός, κακομηχάνου, κρουσέσσης,Βακχ.17,8 κακομηχάνοι λησταί, Μόσχ.ἀπ.3,7 κακομηχάνος κῶρος" ἢ ἐπὶ πραγμ., ὀλέθριος, καταστρεπτικός: Ἰλ.1,257 κακομηχάνος ἔρις, Πρόδρ.1,345 τρόπον τὸν κακομηχάνον τῆς γυναικὸς ὁ τάλας, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,358 φευδεις καὶ κακομηχάνους τὰς ὡς ἐκ τοῦ κοινοῦ δῆθεν δηλώσεις, Βί.Ἀλεξ. 52 κακομηχάνῶ τέχνη τε μενίστη μαγαναεῖα.

κακομηχάνῶ-ἔω μθγν. μηχανῶμαι κακά: Πολύδ. 13,3,2 κακομηχανεῖν περὶ τοὺς φίλους.

κακομηχάνως ἐπίρωρ. μον. κατὰ τρόπον κακομηχάνου, ὀθλιῶς, ὀλεθρίως: Φώτ.Βιβλ.292B.

κακομιλία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ κακή, ἡ βάναισμος πρὸς τινα ὀμιλία, τραχύς, πρῶταυχος λόγος πρὸς τινα.

κακομιλία (ἡ) μθγν. κακή συναναστροφή: Διόδ. Σ 12,12 ἔγραφε . . καὶ περὶ τῆς κακομιλίας νόμον ἐξηλλαγμένον, καὶ τοῖς ἄλλοις . . παρεωραμένον.

κακομιλῶ-ἔω δημ. κ. -ῶ ὀμιλῶ πρὸς τινα κακός, ἀπευθύνω τραχεῖς λόγους: μὴ κακομιλῆς στοὺς ὑπέρθεσι σου" ἢ ὀμιλῶ κακῶς, ἀτελῶς: τὰ κακομιλεῖ τὰ γαλλικά.

κακόμισθος-ος σχόλ. ὁ κακός ἀνταμιφθεῖς, μισθῶδεις: Σχόλ.Αἰσχ.Χο.733.

κακόμοιρος ἐπίρωρ. δημ. κατὰ τρόπον κακόμοιρον βλ.λ., ὀθλιῶς.

κακομοίρης ἰό μον., δημ. κ. κακόμοιρος, θηλ. -μοῖρα ὁ ἔχων κακὴν μοῖραν, τῆχνη, δυστυχῆς: Ἐρωτῶκρ.3,96 ἀντισειεῖται ὅσον τὸ μορεῖ ὀνιὰ τὸν κακομοῖρη, τὸ γέρο τὸν ἀνήμπορο τὸν πρὶ καμένο κῆρ" ἢ κτ. ἐπέκτ. ὁ ἀξίος οἴκτου ἡ συμπαθείας: τὸν σκότωσαν στὸ ξύλο τὸν κακομοῖ-

ρη) || ὁ ἔχων ἑλληφιν φυσικῶν ἢ φυικῶν χαρισμάτων, κακοφτείασμένος, ἀχαρής || ὁ ἐπὶ ἀώρως ἀποθανόντων, ὡς τὸ μοκάρης· ὁ κακομοίρης ὁ Ἄνδρας.

κακομοίρια (ἡ) σχόλ., μιν. δημ. -ιά κακὴ μοίρα, δυστυχία : Σχόλ. Σοφ. Τρ. 862, Σχόλ. Εὐρ. Φοίν. 158· Ἐρωφ. 1, 132 ἔφανον σὲ κακομοίριά πέφει πολλά μεγάλα· Ἐρωτκότρ. 2, 41 θέλει δεῖ κακομοίριος μεγάλης τὸ κορμὶ σου καὶ τὰ τραγούδια κ' οἱ σκοποὶ σὲ κλάημα νὰ γυρίσῃ· || δημ. ἑλληφιν καλῆς διαπλάσεως, χάριτος, προτερημάτων.

κακομοίριαζω μιν. κ. δημ. κάμνω τινά δυστυχή, ἀθλιον : Ἐρωτκότρ. 1, 361 θιώξῃ τ' αὐτοῦ τοῦς λογιμούς, μὴ σὲ κακομοίριασῇ· δημ. κ. αὐτῶ. : δὲν ξαίρω ποῖος τὴ βίασκανε καὶ κακομοίριασε· || συνήθ. δημ. παθ. μτχ. κακομοίριασμένος η-ο ὁ ἔχων κακὴν μοίραν, δυστυχισμένος.

κακομοίριος-ον σχόλ. ὁ κακόμοιρος βλ. λ., ἀτυχος : Σχόλ. Εὐρ. Φοίν. 159.

κακόμοιρος(-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ., δημ. οὐδ. κ. -ικο ὁ ἔχων κακὴν μοίραν, δυστυχής : Ἀντίφιλ. ΑΠ 7, 375 κακόμοιροι ὠδίνες.

κακομοιρούλης (ὁ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κακομοίρης βλ. λ.

κακόμορος-ον ἀρχ. λεξ. κακόμοιρος βλ. λ.

Ἦσ. ἐν λ. ἄμμορον, Σουίδ. ἐν λ. ἄμμορος.

κακομορφία (ἡ) σχόλ. κακὴ μορφή, ἀσχημία, γλώσσα. τοῦ δυσχλωταία βλ. λ. : Σχόλ. Εὐρ. Ἔκ. 240.

κακόμορφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κακὴν μορφήν, ἀσχημος, κακοκαμμένος : Σώρ. 1, 39, 47, Μάρκ. Ἀργ. ΑΠ 5, 88 ὅστις κακόμορφον ἴδων, πεφορημένος ἴοις, στέργει.

κακόμορφος ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κακόμορφον βλ. λ. : Κατ. Ἀστρά. Κ 814, 129.

κακομουσία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κακὴ μουσική, ἑλληφιν καλῆς μουσικῆς, ἀμουσία : Πλούτ. Ἠθ. 748C.

κακόμοσχος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἑλληνὶς εἰς τὴν μουσικὴν, ἀκαλαίσθητος, ἀμουσος : Σχόλ. Εὐρ. Φοίν. 786.

κακομούσως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον κακόμουσον βλ. λ.

κακομούτρης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων κακόν, ἀσχημο μοῦτρο, ὄφιν, πρόσπων, ἀσχημομοίρης.

κακομουτσουιά (ἡ) δημ. ἡ κακὴ μορφή, ἀσχημία.

κακομούτσουος-η-ο δημ. ὁ κακομούτρης βλ. λ.

κακόμοχος-ον μτγν. ὁ μοχλῶν ἀσκόπως, μάτν : ΠΔ Σοφ. Σολ. 15, 8 καὶ κακόμοχος θεῶν μάταιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ πλάσσει πηλοῦ.

κακομυθία (ἡ) μτγν. κακολογία : Θεοδώρ. 4, 280.

κακομυρίζω δημ. μυρίζω κακῶς, ἀσχημα.

κακομυρισία (ἡ) δημ. κακὴ ὁσμὴ, μυρωδιά.

κακομυριστός-η-ο δημ. ὁ κακῶς μυρίζων, ὀζων, βρωμῶν, βρωμικός.

κάκονες Ἦσ. ἐκακὸς ὄλεθρος.

κακονότητος-ον μτγν. κακόνους βλ. λ. : Πολ. Φυσ. 10.

κακονοία (ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ. τὸ κακῶς διακεῖσθαι, δυσμηνεΐα : Λυσ. 22, 16 περὶ τῆς τοῦτων πανουργίας καὶ κακονοίας ἡ πόλις ἔθνηκεν, Ξεν. ΚΠ 3, 1, 38 αὐ γὰρ κακονοία τῆ σὴ τούτω ποιεί, ἀλλ' ἄγνωφ, Δημ. 579 τὴν ἀπὸ τῆς φυγῆς πικρίαν καὶ κακόνειαν, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάβ. 3, 280 τὴ ἀνευδότη καὶ ἀναίσχυντῶν τῶν δυτικῶν κακονοία, Βι. Ἀλεξ. 2601 τὴν τοῦ πατρὸς κακόνειαν αὐτῶν ἀγαλαδόντα.

κακονομία (ἡ) κ. νεώτ. κακὸν σύστημα νόμων, κακὴ διοίκησις, κακοδιοικησία, ἀνομία· ἀντίθ. εὐνομία : Ξεν. Ἀθ. 1, 8.

κακόννομος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων κακὸν σύστημα νόμων, κακὴν διοίκησιν, κακῶς διοικόμενος, ἀνομος· ἀντίθ. εὐνομος : Ἦρ. 1, 65 κακονομώτατοι ἦσαν σχεδὸν πάντων Ἑλλήνων, Φιλ. 2, 266.

κακονομοῦμαι-έομαι μτγν. κ. νεώτ. ἔγω κακὸν σύστημα νόμων, κακῶς κυβερνώμαι : Ὀκελλ. 4, 8.

κακόννομος-ος-ου-ον κ. μιν. κ. νεώτ., ἀττ. πληθ. κακόνιο κακῶς διατεθειμένος, διακειμένος πρὸς τινα, δυσμενής, ἀντίθ. εὐνομος : Ἀντιφ. Σοφ. 107, Ἀριστ. Φ. Εἰρ. 496 ὡς κακόνιο τίνες εἰσιν ἐν ἡμῖν, Ξεν. ΚΠ 8, 2, 1 εὐνοεῖν τοῖς κακόνιοι, Θουκ. 6, 24 κακόνιος δόξειεν εἶναι τὴ πόλει· || δημ. τῶ δῆμῳ κακόνιος ἔσομαι ἰδιωταρχικός ὄρκος : Ἀριστ. Πολιτ. 1310a, 9· || ὑπερβ. κακονομώτατος : Λυσ. 7, 28 εἰ μὴ πάντων ἀνθρώπων ἐμαυτῷ κακονομώτατος ἦν.

κακονοῦσης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων κακὴν γνώμην, κακόννομος βλ. λ.

κακόννομος ἐπίρρ. σχόλ., μτγν. κ. κακόνιος κατὰ τρόπον κακόνιος βλ. λ., δυσμενῶς : Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 108· || κ. ὑπερβ. -νομώτατα : Πολυδ. 5, 116.

κακόννυτος-η-ο δημ. κ. κακοννυμένος ὁ κακῶς ἐνδεδυμένος.

κακόννυφτετος-ον σχόλ. γλώσσα. τοῦ ἀνύμφευτος βλ. λ. : Σχόλ. Σοφ. Ἀντ. 980.

κακόννυφον ἔργον μτγν. τὸ ἔργον κακῆς νύμφης : Νόνν. Δ 3 308.

κακόννυφος-ον ὁ κακῶς νενυμφεμένος, ἀτυχὴ γάμον συνάγει : Εὐρ. Ἰπν. 756 κακοννυφώτατον ὀνασιν· 2) ὡς οὐσ. κακῶς ἢ ἀτυχῆς σύζυγος : Εὐρ. Μήδ. 206 τὸν ἐν λέχει προδότην κακόννυφον.

κακόννυψι (τὸ) δημ. κακὴ, ἐν τολαιπωρίᾳ διαφευσάσα νῆξ· || κ. πληθ. κακόννυψια.

κακόννυψια (ἡ) δημ. κ. -νυψία τὸ κακόννυψι βλ. λ.

κακόννυψιζω δημ. κ. κακοννυψά-αυ διέρχασθαι κακῶς τὴν νύκτα, περῶν κακὰ τὴν νύκτα : ἔκανε ζῆσπι καὶ κακόννυψια· || δὲν ἀκολουθῶ τοῦς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς ὡς πρὸς τὸν νυκτερινὸν ἴπνον : νυκτερεύει καὶ κακοννυψίει· || μτχ. ποθ. κακοννυψισμένος-η-ο ὁ διελευθὸν κακὴν νύκτα ἕνεκα ἀσθενείας ἢ ἐργασίας.

κακόννυψισμα (τὸ) δημ. τὸ γὰ κακοννυψίζω τῆς νύκτα περῶν κακὴν νύκτα.

κακόννυτος-ον ὁ ἔχων κακά, ἀκάθαρτα νῦστα, ἐπὶ ἰχθύος : Ἀντιφάν. 129, 7.

κακοπεινία (ἡ) ἀφιλοπονηία : Χαρώνδ. ν. Στοβ. 4, 2, 24, Πλούτ. Κατ. Νεώτ. 12 μεταβάλλασθε ταύτης τῆς εακοπεινίας.

κακοπεινός-ον, ἰων. -πεινός ὁ δεχόμενος εἰς τὸν οἶκόν του ξένους ἀναξίους φιλοπεινίας : Ὀδ. Υ 376 οὐ τις σέτο κακοπεινώτερος ἄλλος· 2) δυσμενῆς πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος : Εὐρ. Ἄλκ. 558 δῆμος καλεῖσθαι τοὺς ἐμούς κακοπεινός, ΑΠ 7, 699, Λυκόφρ. 1286, Ἰουλ. Ἐπιστ. 89β Σκυθῶν κακοπεινώτεροι.

κακοξοδεύω δημ. ἐξοδεύω ἀσκόπως, ἀσωτεῶν, σπατάλῳ.

κακοξοδιάζω δημ. κακοξοδεύω βλ. λ.

κακοξοδιαστής (ὁ) δημ. ὁ ἐξοδεύων ἀσκόπως, ἀσωτεῶν, σπατάλῳ.

κακοξυνυτός-ον ὁ εὐφροῦς εἰς τὸ κακόν : Θουκ. 6, 76 οὐκ ἀξύνυτώτερος, κακοξυνυτώτερος δὲ (οὐχὶ ἴπτον εὐφροῦς, ἀλλ' εὐφροτέρους εἰ κακόν).

κακοποισία (ἡ) μιν. κακὴ ποιότης οἴνου, ἀντίθ. καλλιποιία : Γεωπ. 5, 43.

κακοποιθεῖναι μιν. κ. δημ. πάσχω κακά, τολαιπωροῦμαι, ὑποφέρω, βασανίζομαι : Χρον. Μορ. 85P οἱ Φρόδομοι, ὅταν ἀπῆλθασιν εἰς τὴν Ἀντιοχεῖαν, πολλὰ ἔκακον ζήσαντες ἕως νῆ τὴν ἐπύρνον· || μτχ. κακοπαθμένος-η-ο τολαιπωρημένος, τυραννηθείς εἰς τὴν ζωὴν του.

κακοπάθεια (ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. -πάθια ἐπίρρ. -πάθια τὸ κακοπαθεῖν, τολαιπωρία, ἀθλιότης : Ἰπν. Ἀρχ. Ἰπντ. 10, Ἀντιφ. 3, 2, 11 τὸν γρηασθῶ, τὴν ἀπροσδόκητον κακοπάθειαν, Ἀριστ. Πολιτ. 1278b,

28 ὡς καρτεροῦσι πολλῶν κακοπαθῶν οἱ πολλοὶ τὸν ἀνθρώπων γλιχόμενοι τοῦ ζῆν, ΚΔ' ἰάκ. 5,10 ὑπόδειγμα λάβετε . . τῆς κακοπαθείας καὶ τῆς μακροθυμίας τοῦ προφήτου, Λιβ.Ροδ.1999
 || κ. ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων : Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,78
 || κ. ἐν τῷ πλῆθ. : Ἰνπ.Ἀρχ.Ἱητρ.10 κακοπαθεῖται γίνονται τῷ ἀνθρώπῳ, Θεουκ.7,77 ταῖς παρά τὴν ἀξίαν νῦν κακοπαθεῖται || ὄμ. ἔντασις, τένωμα, ἐπὶ μερῶν μηχανῆς : Ἡρών Βελον.93,1
 2) πάπ. ἐπιμονή.

κακοπαθής-οὗς-ές ἰπάθος μτυν. κ. νεώτ. ὁ πάσων ἢ παθῶν κακῶ, ταλαιπωρίας, ὁ ἐν δυστυχίᾳ διατελῶν : Βέττ.Βάλ.2,5,-ρακενδύται, κακοπαθεῖς ἔφθασαν οἱ πρώτοι αἰχμάλωτοι.

κακοπάθεια ἰή| ἡμ. & κακοπάθεια βλ.λ.

κακοπάθεια ἰή| ἡμ. ταλαιπωρία, κακοχῆα κατὰ συμβεβηκός, παροδική, οἷον ἐν ταξίδιῳ, ἐν προσωρινῇ που διαμονῇ κττ., ἰδ. κτ. πλῆθ. : ὡς ποῦ ν' ἀποδιδασθόμε εἶχαμε κακοπάθησε.

κακοπάθεια ἰή| ἡμ., ὄμρ. κακοπάθεια, πλῆθ. κ. κακοπαθῆς ἢ ἐν στερήσεσιν, ἐν κακοχῆασι βίωσις, ἢ ἀθλιότης, ἢ κακομοιρία, ἢ ταλαιπωρία : παροχμ. λόγ. τοῦ φτωχοῦ ἢ κακοπάθεια φτάνει τοῦ βίου τοῦ ἀφάντη || κτ. πλῆθ. κακοπαθῆς ταλαιπωρία, θλίψεις ἐκ δυστυχῶν γεγονότων, βέσσανα : ἢ παντρεῖα τῆς κόρης του ταῦ πλήρωσε ὅλες τῆς κακοπαθείας.

κακοπαθία ἰή| Ἐπιγρ. ἢ κακοπάθεια.

κακοπαθισμένος-η-ο ἡμ. ὁ ἐκ κακῶν, ἐκ στερήσεων κ. ἰδ. κακοχῆων πάσων, ἄρωστος, καχεκτικός, ἐξηνητημένος, ταλαιπωρημένος : Ξενοφ.Ζακ.Μαντ.84 τὸ χλομό, τὸ κακοπαθισμένο ἀπὸ τῆ φυλακῆ.

κακοπάθει(ον) ἰτό| μον. κ. ἡμ. πάθος κακῶν, ταλαιπωρία, δυστύχημα : Λιβ Ροδ.3071 τί κακοπάθειον ἔπαθες καὶ τί ἐν τὸ περιτρεχέεις ; || ἡμ. μ. κτ. πλῆθ. κακῶ, βέσσανα, κακοπαθῆς : Ἐφθαλ. Ὁδ.Α ἱ15 καὶ θά' ἔρρη μέσ' στὸ σπῆτι σου μεγάλη κακοπάθεια ἴμψρ. τοῦ πῆματος.

κακοπάθος(-η-ο)ν μτυν. κ. ἡμ. ἐπὶ καταστάσεως, κακοπαθῆς, δυστυχῆς : Διον.Ἀλ.Ρωμ.8,83 κακοπαθος βίος || ἡμ. ἐπὶ προσ., ταλαιπωρος ἐκ δυστυχίας, ἢ ἐκ στερήσεων : πῶς νιάτα τοῦ κακοπαθός, στὰ γέρα του συμφορισμένους 2) ἐπὶ ἔργου, ἐπιπόνου κοπιώδης, μετὰ μόχθου γινόμενος : Φιλ.Βελον.56,46 κακοπαθος κατασκευῆ, Ποσειδῶν.48J κακοπαθοῖ μεταλλεῖται 3) ἐπὶ προσ., ὁ καρτερικός, ὁ ἀνεκτικὸς εἰς ἐργασίαν, εἰς κόπουσ : Μουσῶν.ἀπ.3,11H κακοπαθος γυνή.

κακοπαθῶ-έω (πάθος) κ. μον. κ. νεώτ., ἡμ. ἀσυναίρ. -άω, μέλλ. μέσ. ἐν πάπ. -ήσομαι, παρακ. κακοπαθήσκα πάσων κακῶ, διατελῶ ἐν ταλαιπωρίᾳ, ἐν δυστυχίᾳ, ἐν θλίψει : Θεουκ.1,78 κακοπαθοῦντες δὲ ἴδη τῶν λόγων ἀπτοῦται, Ξεν.Ἀπομν.2,1,67 τί διαφέρουσι τὸν εἰς ἀνάγκης κακοπαθοῦντων εἰ γε πεινήσουσι . . ἐκόντες || ὑφίσταμαι θενά, ἀποτυχίας, περιέρχομαι, εἶμαι εἰς δεξιὴν θέσιν : Δημ.147 ἰουεβανει τοῦσ ὀποιουσ-θήσοι ὕμεις ἐξέπλεπτε στρατηγούς αὐτῆ τῆσθε τοῦ τόπου . . κακοπαθεῖν || πάσων ἐκ μόχθων, ἐπιπόνου ἐργασίας, ἐκ στερήσεων : Λυσ.6,28 κακοπαθεῖν μὲν πολλὰκις, ἀναπαύσασθαι δὲ μηδέποτε, Λιβ.Ροδ.1577 τί πάσα ἔκακοπαθῆσαν καὶ ἐπάσχισαν διὰ ἔσσαν || μτ. ἐμψροθ. διαρ. ἰσῆθ, ἀπὸ τίνος προσ. ἢ πράγμ., πρὸς τι, διὰ τι : Ἰνπ.Ἀρχ.Ἱητρ.19 ἴσθι . . ὅσα κακοπαθεῖ ὁ ἀνθρώπος . . ὡς πάντα ἀπὸ δυσμαίον γίνεται, Θεουκ.4,29 κακοπαθοῦντες τοῦ χριτοῦ τῆ ἀπορ. αὐτ.2,41 ἀγανάκτιον ἔχει ὄφ' ὧν κακοπαθεῖ, Φιλῶδ.Οἰκ.53J κ- πρὸς τι || ὄμ. μτ. ὄστ. τοῦ κατὰ τι : Ἀντιφ.5,2,18 κακοπαθεῖν σώματι, Δημοκρ.19I κακοπαθεῖν τῆ ψυχῆ 2) κ. νεώτ.

κ. ἡμ. ἐπὶ φυτῶν κ. δένδρων, πάσων ἐκ κακῆς καλλιέργειας ἢ ἐκ δυσμενῶν καιρικῶν οὐνηθῶν : Θεόφρ ΦΑἰτ.3,4,4.- τὰ δένδρα ἔκακοπαθῆσαν ἀπὸ τὸν ἀνεμο - ἀπὸ τὴν ἀνομβρία 3) μον. ὑφίσταμαι τιμωρίαν βαρετήν, εἰδ. δέρομαι : Και-ἀαρ.Δαθ. ἐν Σάθ.3,49 ὁ βασιλεὺς ἐγκαλάει καὶ ἴπον ἀνθρώπος θυμώδης, καὶ ἐν ἴπον ἄλλας ἠθελε κακοπαθεῖ, ὄμως . . 4) νεώτ. κ. ἡμ. ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ ὀμάδος προσ. οἷον πόλεως, χώρας, ἔθνους, δυστυχῶ, διατελῶ ὑπὸ δυσμενεῖς ὀικονομικὰς συνθήκας, διάγω ἀθλιῶς : αὐτός σπαταλῆ εἰς τῆσασκεδάσεις καὶ ἢ οἰκογενεῖα του κακοπαθεῖ, - ἢ Ἐλλάς μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἔκακοπαθῆσαν ὅσον οὐδέμια ἄλλη χώρα

5) νεώτ. μψ. ἐπὶ γλώσσης, ἐπιστήμης, καλῆς τέχνης κττ., ὑφίσταμαι ἀδεξίαν, ἐσφαμμένην, κακὴν ἐμοῦ χρήσιν, & κακοποιῶμαι : ἢ γραμματικῆ - τὸ συντακτικὸν - ἢ φιλοσοφία ἔκακοπαθῆσαν ἀξιοβρηνθήτες ἀπὸ τὸν συγγραφεῖα.

κακοπαθῶς ἐπίρρ. ἀθλιῶς : Ἀριστλ.Πολιτ.1269b,10 κακοπαθῶς ζῶντες ἐπιβουλεύουσι.

κακοπαθεῖω νεώτ. κακῶς ἀνατρέφω : Κορ. Ἀτ.4Α.206 ἐν λ.

κακοπαῖδο ἰτό| ἡμ. κακὸν παιδίον, δτακτον ἢ δῦστροπον || πολλὰκις θεραπευτικῶς : εἶσαι κακόπαιδο.

κακοπαῖρνω ἡμ. ἐκλαβάνω τι ὡς κακὸν, παρεξηγῶ : πολὺ κακοπαῖρνεῖς τὰ λόγια μου || ὄμ. συμπεριφέρωμαι τραχέως, σκαιῶς πρὸς τινα : μὴ τὸν κακοπαῖρνε τὸν ἀνθρώπον

|| παῖρνω, ἀντιλαμβάνομαι δυσκόλως, εἶμαι δύσνους : τὰ κακοπαῖρνε τὰ γράμματα.

κακοπαντρεῖα ἰή| ἡμ. κακὴ ὑπανδρεία, σύζευξις : παροιμ. ἀπὸ τῶν κακοπαντρεῖα κάλλια εἶναι ἢ χηρεῖα (ἐπὶ τῶν μετ' ἀπόρων καὶ κακῶς συζευχθειῶν καὶ προτιμωσῶν τὴν χηρεῖαν).

κακοπαντρεύω ἡμ. κακῶς ὑπανδρεύω, δίδω εἰς κόρην σύζυγον μὴ ἀρμόζοντα : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.167 μῆνα μ, μ' ἔκακοπαντρεφες ποῦ μ' ἔδωκες σ' τοῦς κῆπους, Κρυστ.Ἀγροτ.Καπετάνισσα 4 μῆνα, μ' ἔκακοπαντρεφες καὶ μ' ἔδωκες σὲ κλέφτη.

κακοπαρνεύετός ἐπίρρ. σῆχλ. γλώσσ. τοῦ ἀπαρβένετα βλ.λ. : Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.1740.

κακοπαρνεύος ἰή| ἡμ. ἀτυχῆς, δυστυχῆς παρθένος : Σχόλ.Εὐρ.Ἐκ.612 2) ὡς ἐπίθ. ἀρρηγῆς, ἀλεθρία εἰς παρθένον : Μετ.Ἐαγρ.ΑΠ 7,468 κακοπαρνεύος Μοῖρα.

κακοπαστος-ον μτυν. ὄμψ. ἔνν. : Ἀπολλ.Δύσκ. Συντ.187,23.

κακοπατρίδης ἰό|, αἰολ. -ας-α κακόπατρις βλ.λ. Ἀλκ.28,11 ἴμψρ.].

κακοπατρις-ιδος ἰό,ή| ὁ ἔχων πατέρα ἀσημον, ἐξ ἀγενοῦσ πατρὸς καταγόμενος : Θεόγν.193, Ἀλκ.37Α.

κακοπαθαίνω ἡμ. κῆνω κακὸν θάνατον.

κακοπέραση ἰή| ἡμ. κ. -ιά τὸ διέρχεσθαι κακῆν ζωὴν, κακός, ἐνδεὴς βίος : πέθανε ἀπὸ τῆ κακοπέραση.

κακοπεριπάτος-ον μον. ὁ κακῶς περιπατῶν, βαδίζων, ἐπὶ ἴππων : Ἰνπιατρ.115.

κακοπερνῶ ἡμ. κ.-άω περνῶ, διάγω κακῶ, δυσσαρξέωσ, ταλαιπωροῦμαι : ἐκακοπερῶσμε στὸ ταξίδι || ὄμ. στεροῦμαι τῶν ἀναγκαίων, κακοζῶ : ἔχων φτώχεια καὶ κακοπερνοῦν || ἢ μψ. κακοπερασμένος-η-ο ὁ ταλαιπωρημένος, βασανισμένος ἐν τῷ βίῳ.

κακοπέσιμο ἰτό|, ἡμ. κ. -εσμα κακῆ πῶσις 2) μψ. ἐν ἀναφ. πρὸς συζῆσιν, ἀτυχῆς γῆμος, ἰδ. ἐπὶ γυναικῶς πρβλ. κακοπέτω.

κακοπετής-οὗς-ές ἰπέτρομα κακῶς ἱπτάμενος Ἀριστλ.Ζ1 616b,1) κακοπετής δὲ καὶ χρόαν ἔχει μοχθηρῶν.

κακόπεφτω μον. κ. δημ. πίπτω κακῶς, ἐπι-
κινδύνως: Ἐρωτόκριτ. 2, 2158 ἐγοῦντα του σ' ἔτοιες
δουλεῖς, ὅποιος κι ἂν κακοπέση' || ἐρηπίτω
εἰς δυσάρεστον κατάστασιν, πέφτω εἰς κακὰ χέ-
ρια: κακόπεσαν τὰ παιδιὰ του' 2) μτφ. εἶδ.,
κυρ. ἐπὶ γυναικῶς, κακοπανδρεύομαι: κακόπεσε
ἡ καμαροῖρα.

κακόπρος-ον ἀρχ. λεξ. ἔχω κακὴν πῆραν,
σακκοῦλι: ΕΜ 670, 56.

κακόπια δημ. κακοπαίρνω βλ., παρεξηγῶ'
2) πᾶν τι ἄσχημα, ἀνεπιτηδεῖως' 3) ἀμυρι-
φόροισι τραχεῶς, σκαιῶς, ἀγριεῶν: μὴν κακο-
πιάνης τὸν ὑπὲρ πῆν.

κακοπὴν-ους-ές καθ' ὑπερβολὴν ρυπαρῶς,
φαύλος, βδελυρῶς, κατεργάρος: Σοφ. Αἴ. 381 κα-
κοπινεστάτον τ' ἄλλημα, Ἀθήν. 13, 565F κακοπι-
νής οὐ μόνον τοῖς ἕθουσιν ἀλλὰ καὶ ἔξει.

κακοπινῶς ἐπίρρ. φαύλως, βδελυρῶς: Ἀρχιγ.
π. Ἀετ. 3, 114 κακοπινῶς διακείμενος.

κακόπιστος-η-ο δημ. ὁ δυσκόλως, δυσαρ-
έστως πισνόμενος: κακόπιστο γιατρικῶ.

κακοπιστία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ
κακοπιστοῦ, ἔλλειψις καλῆς πίστεως, εὐθιότητος,
εἰλικρινείας: κακοπιστία ἐμπόρου - συνταίρου
|| κακόπιστος πρόξενος.

κακόπιστος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παρέ-
χων πίστιν, ὁ μὴ ἐμπνέων ἐμπιστοσύνην, ὁ κακῆς
πίστεως, οὐχὶ εὐθύς, δόλιος: || εἶδ. ὁ διαστρέ-
φον πρὸς ὀφειλῶς του τὴν ἀλήθειαν: κακόπιστος
συζητητής' 2) ὁ ἐσφαλμένην θρησκευτικὴν πί-
στιν ἔχων' ἐπίρρ. δημ. -α: μιλεῖ κακόπιστα.

κακόπιστος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετ' ὀτό-
που ἐμπιστοσύνης, μετ' ἐμπιστοσύνην διδομένην εἰς
ἄνθρωπον ποῦ δὲν ἀξίζει, μ. κτ. συγκρ. κακοπι-
στοτέρως: Φιλῶδ. Θε. 3 ἀπ. 75' 2) νεώτ. μετ' ὀτό-
που κακόπιστον, δολίως.

κακοπίχρος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἀτυχίαν εἰς τὰς
ἐπιχειρήσεις του, κακότυχος' ἀντίθ. καλοπύχιρος.

κακοπλασία (ἡ) νεώτ. κακῆ, διάστροφος,
ἐλαττωματικὴ πλάσις: κακοπλασία τοῦ στέρνου.

κακοπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος
εἰς τὴν κακοπλασίαν βλ., ὁ κοκῶς πεπλασμένος:
ἐπίρρ. -ῶς.

κακόπλαστος-ον μτγν. ὁ κοκῶς ἐπινοηθεὶς:
Ἐρμω. Στάσ. 1, 1.

κακόπλατος ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον κα-
κόπλαστον βλ., Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 805.

κακόπληρῶν δημ. πληρῶνων κοκῶς, δυσκό-
λως, δυστροπῶ εἰς πληρωμὴν ὀφειλομένου.

κακοπληρωτής (ἰά) δημ. ὁ κοκῶς, μετὰ δυσκο-
λίας πληρῶνων τὰ ὀφειλόμενα, ὁ δυστροπῶν εἰς
τὴν πληρωμὴν τῶν ὀφειλομένων: φρ. ἀπὸ κακο-
πληρωτῆ κι ἐνα σακκί ἄχυρα (ὁπὸ δυστροπῶν
ὀφειλέτην καὶ τὸ ἐλάχιστον εἶναι ἀρκετόν).

κακοπλητής (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν ἀνθυλλίς ἢ
ἐρμάνειος.

κακόπλοια (ἡ) Ἐπιγρ. κακοπάθεια, τυλαιπω-
ρία κατὰ τὸν πλοῦν.

κακόπλους-ους-ουν-οον σχόλ. δυσκόλως δια-
πλεόμενος, κακοθάλασσος: Σχόλ. Φιλόστρ.
Ἡρ. 478B.

κακόπλοῦ-έω μτγν. κοκῶς πλέω: Στράβ. 15, 1,
15 κακοπλοεῖν τὰς ναῦς.

κακόπνευστος-ον σχόλ. γλωσσ. τοῦ δυσσαῆς
βλ., Σχόλ. Ὁδ. 13, 99.

κακόπνοια (ἡ) μτγν. κακὴ πνοή, ἀναπνοή:
Γαλ. 17, 11, 757.

κακόπνοιος-ους-ουν-οον || πνοή || μτγν. ὁ κοκῶς,
δυσκόλως ἀναπνέων: Πολυδ. 1, 197.

κακοπόδορος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κακὸ ποδό-
ρι, ποδαρικό, γρουσουζιῆς' ἀντίθ. καλοπόδορος.

κακοποίησης-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η κα-

κοποιᾶ βλ., ΠΔ Μοσκ. 3, 32 φήμη δυσμενῆς ἐξη-
χεῖτο κατὰ τοῦ γένους ἀνθρώπου συμφρονοῦ-
σιν εἰς κακοποίησιν' || νεώτ. κακομεταχειρι-
σις, κακὴ κατὰ τινος ὁρῶσις, ἐνέργεια, ἰδ. ἡ προ-
καλέσσασα βλάβη.

κακοποιητικός-ή-όν ὁ ἔχων τᾶσιν, κλίσιν εἰς τὸ
κακοποιεῖν: Ἀριστέ. 163' || ὄμ. ἄστρο, κακο-
ποιός, πονηρός, ἐπιβουλος: Πτολ. Τετράβ. 210 κα-
κοποιητικὴ ἰδιστροπία.

κακοποιᾶ (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ποιεῖν κακόν, κακὴ
πρᾶξις: Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 1432a, 9, Χρῆστ. Στωϊκ. 2, 249'
|| ἐν τῷ πληθ. ὕδρεις: Ἰσοκρ. 12, 122 τοσαύτας τὸ
πληθὺς κακοποιᾶς' ἀντίθ. εὐεργεσία: αὐτ. 1, 26

τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιᾶσις καὶ τῶν
φίλων ἠττάσθαι ταῖς εὐεργεσίαις, - ὁ διαστραμ-
μένος παῖς εὐρίσκει τέρψιν εἰς τὴν κακοποιᾶν.

κακοποιός-(ά)-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πράττων τὸ
κακόν, βλαπτικός, βλαβερὸς: Πινδ. Ν 8, 33 κακο-
ποιὸν δνειδος' || μτφ. κακοποιὸν σκευὸς ἐπὶ
ἀνθρώπου πονηροῦ, κακόν, αἰσχρὸν ἀγγεῖον: Πα-
λύθ. 15, 25, 1' || ἐν τῷ πληθ. οἱ κακοποιοὶ οἱ
πράττοντες τὸ κακόν: Ἀριστ. ΗΝικ. 1125a, 18'

|| ἰδ. ἐπὶ δηλητηριαστῶν ἢ μάγων: ΚΑ Πέτρ. 1, 4, 15
μὴ γὰρ τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φονεὺς ἢ κλέπτης
ἢ κακοποιός' || κ. νεώτ. κ. δημ. εἶδ. κακοῦρ-
γος: συνηλθῆσαν. κακοποιοὶ τινες' 2) ἐπὶ
πραγμ., βλαπτικῶς, ἐπιβλαβῶς: Θεόδωρ. ΦΑἰτ. 2, 6, 4
κακοποιὸς χυλός, Πάπρ. κακοποιᾶ φάρμακα'

3) ἄστρολ. ἐπιβλαβῆς, πονηρός, ἐπιβουλος: Πτολ.
Τετράβ. 19, Ἀρτεμίδ. Δαλδ. 4, 59.

κακοποιῶ-έω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κάμνω
κακόν, κακοῦργῶ: Αἰσχ. ἄν. 111, Ἀριστ. Φ. Εἰρ. 731
πλεῖστοι κλέπται κυπτάσθαι καὶ κακοποιεῖν'

|| ὄμ. κοκῶς διευθύνω τὸς ὑποβέσεις μου: Ξεν.
Οἰκ. 3, 1' τῆς δὲ γυναικῆς, ἡ μὲν διδασκομένη ὑπὸ
τοῦ ἀνδρός τάγαθὰ κακοποιεῖ' 2) μτφ. βλά-
πτω, καταστρέφω: Ξεν. Αἰομν. 3, 5, 26 πολλὰ μὲν
τὴν βασιλέως χῶρον κακοποιεῖ, Πολύβ. 13, 4, 1 κα-
κοποιεῖν τὰς νῆας' || ὄμ. μον. κ. νεώτ. ἐνεργῶν,
δρῶν ἐπιφέρω κακόν εἰς τινα ἢ εἰς τι, προκαλῶ
βλάβην σωματικὴν, βλάβω, τιμῶν: Σέργ. Μοσκ.
ἐν Σάβ. 3, 347 ὄργανοκτῆσις ἐξώρμησε κακοποιή-
σαν, Βι. Ἀλεξ. 5, 043 ἔχουεν δ' ὀδοκόκοντα σκυτά-
λους ἐν ἑτοίμῳ κακοποιᾶσαι ταῖς ἐχθροῖς πᾶσι
τοῖς ἡμετέροις, - ἐπιτέθη καὶ τὸν ἑκακοποίησε.

κακοπολιτεία (ἡ) μτγν. κακὴ κυβερνησις πο-
λιτείας, κακὴ διοίκησις: Πολύβ. 15, 21, 3 διὰ τὴν αὐ-
τῶν ἀδουλίαν καὶ κακοπολιτεῖαν, Πλούτ. Πομπ. 75
τοῖς πράγμασιν ἤδη μοναρχίας εἶδει διὰ τὴν κα-
κοπολιτεῖαν' || κ. ἐν τῷ πληθ. αὐτ. Λυκ. 7 δῆ-
μων καὶ βασιλέων στάσεις καὶ κακοπολιτείας.

κακοπονητικός-ή-όν ὁ μὴ δυνάμενος πᾶσι ὑπο-
στῆ κόπου, τολαιπωρίας: Ἀριστ. Πολιτ. 1335b, 7
κακοπονητικὴ ἕξις σώματος.

κακοπορευομαί δημ. κ. -εῦω διάγω κοκῶς
τὴν ζωὴν, δυστυχῶ, στεροῦμαι τῶν ἀναγκαίων:
παροιμ. ζῦσου καὶ κακοπορευθε, τὴν Πασχάλια
θ' ἀλλὰ εἰς (ἐπὶ τῶν χαμερπῶν καὶ κακοζωούν-
των ἐνεκα φειδωλίας)' || ἢ μτχ. κακοπορε-
μένος-η-ο δυστυχῆς, τολαιπώρος.

κακόποτος-ον ὁ δύσποτος, κακότυχος, δυστυ-
χῆς: Βασιλ. 5, 138, Αἰσχ. Αἰ. 1136 κακόποτος τύχη,
Εὐρ. Ἐκ. 694 ἐπεὶ κακόποτμον, Ἀριστ. Ζ 616b, 21
κακόποτος ὄνεις ἢ κρέε'

κακόποτμος μον. κατὰ τρόπον κακόποτμον,
δύσποτος: Κ Μανασσα Χρον. 5514.

κακόποτμος (ἡ) δημ. πτηνῶν, οὐ ὁ κρωμῶς θεω-
ρεῖται προσηνῶν δυστυχῶν, γουρσοῦζικα πουλί.

κακοποῦ-έω δημ. παλῶ ἐπὶ ζῆμια ἢ με-
τὰ δυσκολίας ἐμπόρομαι, κτῆμα κττ.: κακοποῦ-
λησαν τὰ κτῆματά τους.

κακοπούς-οδος-οον ὁ ἔχων ἄσθενεῖς ἢ ἀσχη-

μους πόδας : Ξεν. Ἀπομν.3,34 κακόπους ἵππος, Ἀριστλ.Ζ1 487h,26 εὐπτερα μὲν, κακόποδα δέ.
κακοπράγμη-ατος (τό) μτγν. κοῆ συμπεριφορά : Μεθόδ.117A.

κακοπραγής-οὺς-ές ἴσ. κακοποιός.
κακοπραγία (ή) κ. νεώτ. ἀτυχία, κακοτυχία, κακή τύχη, δυστυχία : Θουκλ.260 α1 κατ' οἶκον κακοπραγίαι, αὐτ.8,2 ἡ ἐκ τῆς Σικελίας κακοπραγία, Ἀριστλ.Πολιτ.1296a,17 κακοπραγία γίνεται, Κορυούτ.Ρητ.393H : || κ. ἐν τῷ πληθ. : Ἀριστλ.Ρητ.1386b,10 κακοπραγίαι ἀνάξιαι : || ὁμ. μτγν. κακή κατάστασις τοῦ σώματος : Γαλ.10,255 : 2) τὸ πράττειν κακόν : Πλδ Σοφ.Σαλ.5,24 ἡ κακοπραγία περιτρέπει θρόνους δυναστῶν, Ἰώσ.Α1,2,4,4 : || ἐν τῷ πληθ. κακαί πράξεις : Ἰσοκρ.15,300 τὰς τῶν συμφαντῶν μικρότητας καὶ κακοπραγίας ὅλης τῆς πόλεως.

κακοπραγμασινικός ἐπίρρ. μτγν. κακοπραγμόνας βλλ. : Γρηγ.Ναζ. Ὀμ.23,433A.

κακοπραγμονῶ-έω μτγν. πράττω τὸ κακόν, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος : Πολυδ.3,2,8 ἤρξαντα κακοπραγμονεῖν καὶ τὰς χεῖρας ἐπιβάλλειν.

κακοπραγμόνας ἐπίρρ. Ἐπιγρ. κ. μσν. κατὰ τρόπον κακοπραγμόνα βλλ., ἐπιθλασῶς : Ἐπιγρ., Εὐστ.Πον.111,15.

κακοπραγμοσύνη (ή) κ. νεώτ. ἡ περὶ τὰ κακά ἐνασχόλησις, κακή πράξις : Δημόκρ 297. Δημ. 800 ἐφίεται πάντων ἡ τοῦτου κακοπραγμοσύνη, Πολυδ.4,23,8 εἰδότες τὴν κακοπραγμοσύνην τῶν ἐν τῇ ἐπιβίῳ.

κακοπράγμων-ονος-ον κ. νεώτ. ὁ εἰς τὰ κακά ἀσχολούμενος, βλαβερός, ἐπιθλασῆς : Ξεν. Ἑλλ.5,2,36 οὐ μεγαλοπράγμων τε καὶ κακοπράγμων εἶναι, Ἰσοκρ.15,225 ἵνα κακοπράγμωνες . . γένωνται, Ἀριστλ. Ἀθ.35,3 παρὰ τὸ βέλτιστον καὶ κακοπράγμωνας ὄντας . . ἀνήρουν : || κ. ὑπερθ. -εστατος : Πολυδ.8,11,3 ἀδικώτατον δὲ καὶ κακοπραγμονέστατον περὶ τὰς τῶν φίλων καὶ συμμάχων κατασκευάζ.

κακόπραγος-η-ο δημ. ὁ δυστυχῶν || ὁ κακότητος, ἀμοιρας, κακορριζικός.

κακοπραξία (ή) μτγν. κακοπραγία βλλ. : Κλήμ. Ἀλ. Ἐπιστ. Ἰάκ.9,11.

κακόπραξος-η-ο δημ. ὁ ἐπιθλασῆς ὁ οὐ ἡ πράξις εἰς κακόν γίνεται ἢ ἀποβαίνει : Σολωμ. Ἀρδρ Μπαύρ.35,2τὸν ἀκλόουθησεν ὁ πλοῦτος,θεῖος στά χέρια τοῦ καλοῦ, | καὶ κακόπρατος, ἀν οὐτως | καὶ εἶν' στά χέρια τοῦ κακοῦ : 2) ὁ κακῶς πεπραγμένος.

κακόπραπος(-η-ο) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων κακόν, ἀσημον πρόσωπον, δυσειδής, ἀσημος : Πισειδ.43, Πλούτ. Ἡθ 1058A : || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κτηρίων, ὁ ἔχων κακὴν πρόσοφιν.

κακοπρόφτος(-η-ο) μτγν. κ. δημ. ὁ κακῶς, δυσκόλως προφερόμενος, διασπαγγεῖλος.

κακόπτερος-ον ὁ ἔχων κακά, ἀδυνάτους πτέρυγας : Ἀριστλ.Ζ1 617h,4 εὐπνοὺς δὲ καὶ κακόπτερος : || ἐπὶ τῆς Σφιγγός, ὡς πτηνοῦ κακὰ προμηγύοντος : Ἐπιγρ.π.Σχολ.Εὐρ.Φοίν.50.

κακοπύων-ωνος (ὁ) πάπ. ὁ ἔχων κακόν, ἀσημον, ἀροῖον πάγωνας.

κακόρας ἴσ. «κατακόρας».

κακόραξ ἴσ. «ἀπεχώρας».

κακορέκτης (ὁ) ἰδρέγμ. μτγν. ὁ πράττων τὸ κακόν, κακοποιός, κακοβύργος.

κακορέκτης-η-ο ἰδρέξις δημ. κ. -χτος ὁ μὴ ἔχων ὄρεϊν νὰ φάγη : 2) μτφ. ὁ ἀνευ ὄρεξως, ἄτο ἀπροθύμως, μετ' ὀκνου γινόμενος : τὶ δουλειὰς κακορέκτης : 3) ὁμ. μτφ. ὁ μὴ ἔχων καλὴν διάθεσιν, δὺσθυμος : || ὁμ. ἐπὶ ὁ ἔχων ἀδίσθησιν, κακοδιάθετος : ἐπίρρ. -α.

κακορράδω δημ. ράπτω τι κακῶς, ἐλαττωσати

κός : αὐτὴ ἡ μοδίστα κακορράδει : || συνθ. μτγ. **κακορραμνός**-η-ο ἐλαττωματικῶς ραμμένος : αὐτὴ ἡ φορεσιὶς ἴταν κακορραμμένη, **κακορραμνός**-έως (ὁ) λεξ. ὁ μηχανώμενος κακά, κακοποιός : ἴσ.

κακορράφω (ή) (κακορραφῆ μηχανογραφία, σκευωρία, καθοβουλία : Ἰλ.Ο16 κακορραφῆς ἀλεγεινῆς, Ὀδ.Β 236 κακορραφῆσι νόμοιο, αὐτ.Μ 26 μὴ τι κακορραφῆ ἀλεγεινῆ . . ἀλήγησθε.

κακορράφης-ος-ον (ράπτω) μσν. ὁ κακὰ μηχανώμενος, βλαπτικός : Γρδρδρ.230.

κακορραφῶ-έω (ράπτω) μτγν. μηχανῶμαι κακά : Συναξ.286B.

κακορρέκτης (ὁ) (ρέζω) μτγν., θηλ. -ρέκτηιρα ὁ πράττων κακόν, βλαπτικός, καταστρεπτικός : Ἀπολλ.Ρ 3,595, Χρησμ.Σιβ.3,753 κακορρέκτηιρα χέλαςα.

κακορρημονῶ (ρῆμαι) μτγν. κ. μσν. κακολογῶ : Νεῖλ. Ἐπιστ.346, Εὐστ.Πον.121,30.

κακορρημόνης ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κακορρημόνα βλλ. : Πολυδ.8,81.

κακορρημοσύνη (ή) κακολογία : Πολυδ.8,12,3 τῆ κακορρημοσύνη ταύτη χρῆσασθαι : || ὁμ. κατηγορία, ὕβρις : Πολυδ.8,80.

κακορρημων-ανος-ον (ρῆμαι) ὁ λέγων τὸ κακόν, ὁ λέγων περὶ κακοῦ, προμηγύων τὸ κακόν : Αἰσχ. Ἀγ.1155 πόθεν ἄρους ἔχεις θεαπέσις ὀδοῦ κακορρημόνας : 2) πτοχὸς οὐκίλητος : ΔίωνΚ 77,11 : 3) τὸ κακορρημον ἢ κακορρημοσύνη : Σουῖδ. ἐν λ. Ἀρχιλόχος.

κακορριζικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον κακορριζικον βλλ.

κακορριζικιά (ή) μσν. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ κακορριζικοῦ, κακοτυχία, ἀτυχία : Ἐρωτικόρ.2,646 εἶναι μεγάλω γιαιρικό στήν κακορριζικιά μου : 2) δυστροπία, δυσκολία, κακία : ὄλω κακορριζικιά εἶναι.

κακορριζικός-η-ο μσν. κ. δημ. ὁ ἔχων κακὸ ριζικό, κακὴν τύχην, κακότυχος, κακόμοιρος : Ἐρωτικόρ.1,327 ἔξφνου ὁ κακορριζικός ἐπίσπτηκα στὸ βρόχι, Σολωμ. Ἐβν. Ὑμν.105 κακορριζικοί, ποῦ πάτε τοῦ Ἀχελώου μεσ' στήν ροή | καὶ πιδέξια πολέματι | ἀπὸ τὴν καταδρομή : 2) δυστροπικός, δύσκολος, ἀνάποδος : κακορριζικὴ γυναίκα, παροιμ. ὁ θεός τοῦ κακορριζικοῦ κακὴ βουλή τοῦ βάνει : 3) ἐλαττωματικὸς τὴν φύσιν ἢ τὴν κατασκευὴν : κακορριζικό παιδί -μουλάρι.

κακορροθῶ-έω κακολογῶ, μτ. αἰτ. ὑβρίζω : Εὐρ. Ἰππ.340 τέκνον, τὶ πύσχεις ; συγγόμενος κακορροθεῖς ; Ἀριστφ. Ἀχ.577 ἀπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακορροθεῖ.

κακόρρους-οος-ουον-ουον Ἐπιγρ. ὁ φέρων βλαβερόν ρεῦμα, ἐπὶ ἀσθενῶν.

κακόρρυγος-ον μτγν. ὁ κακῶς ρέγων : Ἀρρ. Ἐπικτ.3,22,77.

κακορρυθμία (ή) νεώτ. ἑλληφίς ρυθμοῦ, ἀρρυθμία.

κακόρρυθμος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κακόν ρυθμόν, ὁ μὴ ἔχων ρυθμόν, ἀρρυθμῶς : Φιλόδρ.Ρητ.1,162s : || ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ : Γαλ.19,409.

κακορρυθμός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον κακορρυθμῶ βλλ., ἀρρυθμῶ.

κακορρύπος-ον λίαν ρυπαρός : Αἰσων.73.

κακορροκίτης (ὁ) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα πυργενῆς πλουτάνειον τῆς οἴκων. τῶν σημηιτῶν.

κακός-η-ο) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., κ. θηλ. κ. -ιά ὁ μὴ τυγχάνων ἀποδοχῆς, μὴ ἐπιδοκιμαζόμενος, ἀπόδηλος : ἐπὶ πρσ., δυσειδής : Ἰλ.Κ 316 εἶδος μὲν ἐν κακός : || ὁμ. ἐπὶ καταγωγῆς, ἐκ ταπεινοῦ οἴκου, ἀσημος, πρόστυχος : Ὀδ.Δ 64 γένος ἐστέ διοτρεφένω βασιλῆων . . ἐπεὶ οὐ κε κα-

κoi τοιούδε τέκοιεν, αὐτ.Χ.415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, Σοφ.ΟΤ.1063 οὐδ' ἐάν.. φανῶ τρί-δουλος, ἐκφανῆ κακῶς || ὄμ. ἐπὶ δειλίας ἐν πολέμῳ, ποταπός, δειλός, θανάσιος, Ἰλ.Β.365 ὁ θ' ἡγεμόνων κακός ὅς τε νυ λαῶν, Ὀδ.Κ.301 κακὸν καὶ ἀνήνορα, Ἦρ.δ.14 ἀνδρες κακοὶ ἢ ἀγαθοὶ ἐν τῇ ναυμαχίῃ, Σοφ.Φιλ.1306 κακοὺς πρὸς αἰχμῆν, Εὐρ.Μήδ.264 κακὴ τ' ἐστὶν ἀλκήν καὶ σιδηρὸν εἰσορῶν, Ξεν.Ἀν.3,231 || 2) ὁ κακός, ἀνίκανος εἰς τὸ ἔργον ὅπερ ἀσκεῖ, ὁ μὴ ἐπιστάμενός καλῶς τὴν ἑαυτοῦ τέχνην, ὁ ἀνάξιος, μη-δαμινός: Ἰλ.Ρ.487 ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνίοχοισι κακοῖσι, Ὀδ.Ρ.246 κακοὶ νομήες, αὐτ.578 κακός ἀλάτης (ἀθλιός ἐπαίτης), Αἰσχ.Πρ.473 κακός ἰατρός, Πλάτ.Φαῖδρ.265Β κακός μάγειρος || κ. μτ. αἰγ. τρόπου, δοτ. κ. ἀπαρφ.: Ὀδ.Θ.214 πάντα γάρ οὐ κακὰς εἰμι, Σοφ.Φιλ.910 κακός γυνώμη, αὐτ.ΑΙ.964 κακοὶ γυνώμισαι, αὐτ.ΟΤ.545 κακὰ μανθ' ἀνεῖν, Τραγ. Ἀδελφ.393 (ἡσος) φυτεύεσθαι κακῆ || 3) ἐπὶ ἠθικῆς ἐνοίας, ὀθλιός, φθό-λος, ποιηρός: Ὀδ.Λ.384 ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός, Ἡσιόδ. Ἐργ.240 ἔμψασσ πόλις κακοῦ ἀνδρός ἀπηύρα, Σοφ.ΟΤ.334, Εὐρ. Ὀρ.424 κακός εἰς φίλους, Θουκλ.1,86 κακός πρὸς τινα, Πλάτ. Κλειτ.407C κακός περὶ τὰ χρήματα || ὄμ. ἀθλιός, ταλαίπωρος, φάυλος: Ἠρόδ.3,42 τί μιν δοκεῖς τὰ σπλάγχνα τῆς κακῆς πάσης; 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐστηρικμένος ἠθικῆς ἢ ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἠθικαὺς κανόνες δρών ἢ γινόμενος: κακὴ γυναικα ἢ παρεκτραπείσα τῆς εὐθείας ὁδοῦ, πόρνη, κακὰ λόγια (αἰσχρολογία) || ὄμ. ἀτακτός ἢ ἀνήθικος: κακὸ παιδί || κακὰ (τὰ) κακοὶ λόγοι, ὄνειδος: Ἠρ.8,61 πολλὰ τε καὶ κακὰ λέγειν, Σοφ.ΑΙ.1244 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοὺς βαλεῖται παῖ || κακὸν (τὸ) φίλος, ὡς οὐσ. ἢ κακία: Στωϊκ. Ἀν.3,18, Πλάτων.1,β1 || 5) ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμ., οἷαν θανάτου, νόσου κτ., ὁ ἐπιφέρων κακὰ, δυστυχία, ὀδυνηρός, κλέθριος: Ἰλ.Γ.173 ὡς ὄφελον θανάτου μοι ἀδεῖν κακός, Ὀδ.Κ.64 τίς τοι κακός ἔχρασε δαίμων, Αἰσχ.Πέρσ.354 κακός δαίμων, Σοφ.Τρ.328 κακὴ τύχη, Ζαμν.Σπ. Δημ. ἄσμ. 51,38 κακὸ ζῶκον πῶχτες ἔσεται ἢ χαρμηλῶδες, τὸν κακὸν σου τὸν καιρὸν, κακὴ σου μέρα καὶ μαῦρη || ὄμ. δημ. ἐπὶ κατάρας: κακὸ χρόνον νά χῆς, κακὸ νά σοῦ ῥθῆ || κακὴ ὥρα ἢ ὥρα καθ' ἣν, ὡς πιστεύεται, ἐπιδρά κακός δαίμων: παροιμ. φυλάξου ἀπὸ τῆν κακῆ ὥρα νά ζήσης χίλια χρόνια || φρ. κακὴ γλώσσα ἢ κακολογουσία ἢ ἠ αὐθάδης, ὄβριστηκὴ: ἀπὸ τῆν κακῆ του γλώσσας τὰ παθαίνει || ὄμ. κακὴ ἀρρώστια ἐπικίνδυνος, θανατηφόρος: εἰδ. ἢ λέπρα, ἢ εὐλογία, εὖχρ: κ. κτ. πληθ.: τρελλ' ἀθήκε ἀπὸ κακῆς ἀρρώστιας, κακὸ σπυρὶ (κακόηθες φύμα) || 6) κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ οἰωνῶν, ὀχι ἀσιος, ἀπασιος, δυσμενῆς: Ἰλ.Ω.19 κακὴ δαίσις, αὐτ.Κ.496 ἐσάν ὄναρ, κακὸ σημάδι || 7) ἐπὶ λόγων, ὄβριστηκός, ὄνειδιστικός: Σοφ. Ἀντ. 259 κακοὶ λόγοι || 8) ποι. ἐν φρ. κακὸς ποιήν ἢ θύελλα: Αἰσχ. Ἀγ.657 || 9) ἀταρολ. ὁ ἀτυχῆς: Ἠφαιστ. Ἀστρ.1,12 || ὄμ. ἀστρολ. κακὴ τύχη θυτῆς ἔκτις περιουχίς: Παύλ. Ἀ.Λ.Μ.1 || 10) τὸ οὐδ. κακό(ν) ἴδι κ. κακὰ ἴδι ὡς οὐσ. δυστυχία, πάθημα, φθορά: Ὀδ.Θ.63 Ἰδίου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε, Ἦρ.1,65 ἐκ μεγάλων κακῶν πεφουγέται, Αἰσχ. Ἀγ.862 κακὸν ἐκπαγλον, Σοφ.ΟΤ.640 δυστὸν ἀποκρίνας κακοῖν ἱέκλεξας ἐν ἐκ τῶν δύο κακῶν, Ἐρωτόκρ. 3,28 σάν ποῖδ νά ναι τὸ βῆρος τῆς, ποῖδ νά ναι τὸ σκῶν τῆς || κ. μτ. ἀπαρφ. κ. αἰγ. ἢ δοτ.: Ἰλ.Γ.354 ἔξενόδοκον κακὰ βίβει, Ὀδ.Ξ.289 πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἔωργε, Ἡσιόδ. Ἐργ.265 κακὰ τέχνην τῆν, Θουκλ.Β.48 κακὸν πάσχειν ὑπὸ πνοῆς || π. τραγ. αἰχμ. κακὰ κακῶν τὰ κακίστα: Σοφ. ΟΤ.1365 εἰ τὶ πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν, αὐτ.

ΟΚ.595 δαῖνα πρὸς κακοὺς κακὰ κ. Αἰσχ.Πέρσ. 1041 δάση κακὸν κακῶν κακοῖς || 1) δημ. γεν. βλάβη, ζημία: μάς βγήκε σὰ κακὰ, πᾶρ το καὶ δὲ θά σοῦ κέρη κακῶς || κ. φρ. οἰμ. τὸ 'χω σὲ κακὸ θεωρῶ κακόν, ὡς κακὸν οἰωνόν || ὄμ. ἔσκασε ἀπὸ τὸ κακὸ του ἀπὸ τὴν στενοχώρια, ἀπὸ τὴν κακία του || ὄμ. τοῦ μίλησα μετὰ τὸ κακὸ βιολῶς, ἀσπληρῶς || ὄμ. βάζω κοκὸ στὸ νοῦ μου μοῦ γεννᾶται ὑπόφια ἢ προοιωνίζομαι τὶ τὸ θλιβερόν || 2) ἐπὶ πρὸς., λυμενὸν, πανώλης: Ἀριστφ. Ὀρν.931 τοῦτὶ παρέξει τὸ κακόν ἡμῖν πράγματα || ὄμ. κ. κωμ.: αὐτ.294 ὅσον συνειλεκται κακόν ὀρνέων || 3) δημ. καὶ κακὸ ἐπίτασος, οὐσιαστικὸ πρὸς δῆλων πλῆθους ἢ μεγέθους: σταφύλια καὶ κακὰ, ἀνύφορος καὶ κακὰ, κόσμος καὶ κακὸ (πολυκοσμία) || 4) κακὸν γεροντικὸν νεώτ. λατρ. χρομῖον πάθησις τῆς κατ' ἴσχον ἀρθρωσῆας συνηγαμένη δυσκνησίαν ἢ καὶ ἀγκύλωση || εἰδ. πόττειον κακόν ἢ φυματίσις τῆς σπονδυλικῆς στήλης. **κακοσαρκίδα** (ἡ) δημ. πληγὴ δυσκόλως ἐπουλομένη. **κακόσπασμος** (η-οιν) νεώτ. κ.δημ. ὁ ἔχων κακὴν σάρκα, οὐ ἢ σὰρε εὐκόλως πυσταί ἐκ δυσκρασίας ἢ δυσκόλως θεραπεύεται. **κακοσάρων** δημ. χειρίζομαι τὸ ἀροτρον κινῶς, σθαρῶν ἀσχημα. **κακοσπασθεῖω** δημ. σημαδεύω, θέτω σημεῖον κακῶς: πρὸλ. σημαθεῖω. **κακοσπασδιά** (ἡ) δημ. κακὸν δυσοίωνον σημεῖον, σημάδι, ἀντίθ. καλοσπασδιά || ἐκ κακῆς συμπτώσεως ἀτυχία, ἀποτυχία, ἐναντιότης, γρουσουζία, ἀναποκίη. **κακοσπασθός** η-ο δημ. ὁ σημαίνων, προσηγέλιον κακόν τι, δυσοίωνος, γρουσουζίης: κακοσπασθό ποῦλι. **κακόσπασος** ον σχόλ. γλῶσσα. τοῦ δσημος βλλ. Σοφ. Ἀντ.1013. **κακόστινος** ον ὁ λίαν βλαπτικός, ἐπιβλαθῆς, μ. ὑπερβ. ἄτερος: Ἰνπ. Ἀγμ.46. **κακοστία** (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. κακὴ αἰψίσις, ἐλαττωματικὴ διατροφή, ἰδ. ἐπὶ βρεφῶν || 2) ἢ πρὸς τὰς τροφὰς ἀηθία, ἀνορεξία: Ἀρχιγ.π. Ὀρειδ.8,23,3, Πολυδ.6,36, Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,6 κακοστία στομάχου. **κακόσπιτος** ον κ. νεώτ. ὁ δυσχερῆς περὶ τὴν τροφήν, ὁ μὴ ἔχων δρεζίν, ἀνόρεχτος: Ἰνπ. Ἀφ.215, Πλάτ.Πολ.475C τὰν περὶ τὰ σπία δυσχερῆ... **οὐδὲ φιλόστον** ἀλλὰ κακόστον εἶναι, Αἰλ.ΔΙ.3, 45 || νεώτ. ὁ κακός σπιζόμενος, τρεφόμενος || 2) μτφ. Ἐπιγρ. ὁ δυσκόλως εὐχαριστούμενος, ὁ ἀσυμπαθῶς ἔχων πρὸς τινα ἢ πρὸς τὶ: Ἐπιγρ. πρὸς Κύπριν οὐ κακόσπιτος ἴεπὶ τοῦ Πριάπου. **κακοσπασθῆς** οὐδ-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων κακὰ, ἰσχνὰ σκέλη: Ξεν. Αποιν.3,34 κακοσκελῆς Ἰππος. **κακοσπηνῆς** οὐδ-ές μτγ. ὁ ἔχων κακὸν σκῆνον, δσημὸν σῶμα: Κριναγ.ΑΠ.7,40. **κακόσποπος** η-ο δημ. ὁ ἔχων κακοὺς σκοπούς, ἐπιβουλος, κακόβουλος. **κακοσπία** (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. κακὴ ὁσμὴ, δυσὼδία: Πολυδ.2,75. **κακόσπασος** ον κ. νεώτ. ὁ κακὴν ὁσμὴν ἔχων, δυσὼδῆς: Αἰσχ.ἀπ.180,2, Σοφ.ἀπ.565, Ἀριστφ.Εἰρ.38 μιανρὸν τὸ χρῆμα καὶ κακόσπον καὶ βῆρῶν. **κακοσπῶ-έω** νεώτ. ἀναδίδω κακὴν ὁσμὴν, ὀζω δυσάρεστως, βρωμῶ. **κακοσπυρῆς** (ἡ) δημ. κ. ἄσπυρος, δυστυχῆς, τολαίφωρος, κακόμοιρος. **κακόσπασμος** ον ὁ ἔχων, φέρων κακόν ἢ ὀλιγον σπῆρον: Θεόφρ.ΦΙ.7,4,4. **κακόσπλαγχνος** ον δειλός, θανάσιος: Αἰσχ. Ἐπτ.237 ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τίθης.

κακοσπλαγχνῶ-ῶ μον. εἶμαι δειλός, ἀνανδρός : Παχυμ.Γ 357Ε.
κακοσπλαγχνῶς ἑπίρρ. μον. ἀνάνδρως, δειλός : Παχυμ.Γ 1,400,1.
κακοσπορία (ή) μτγν., ποι. -ή κακή σπορά : Ἀντιφιλ.ΑΠ7,175.
κακοσπορος(-η-ο)v μον. κ. δημ. ὁ ἐκ κακῶν, χυδαίων γονεῶν γεννηθείς, ἀγενής : Φιλῆς 2,343.
κακοσόμενος ἔσφ.γρ. τοῦ κακῆ ὀσόμενος : Ἰλ.Α 105.
κακοσταθής-οδς-ές μτγν. ἀσταθής : Γργη.Ναζ.2,73Α.
κακοσταθῶ-ῶ μτγν. εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, κακῶς στέκω : Νίκ.Θρη.431' || ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, εἶμαι ἐναντίος : αὐτ.269.
κακοστάνκτος-ον σχόλ. ὁ βαρέως, θλιβερώς στενάζων : Σχόλ.Αίσχ.Ἐπτ.856.
κακοστάνος-ον σχόλ. γλῶσσ. τοῦ ἀστέφανος βλ.λ. : Σχόλ.Εὐρ.Ἀνδρ.1020.
κακοστόματος-ον μτγν. πιβ. μετὰ πλήρους στόματος, μὲ γεμάτο τὸ στόμα : Λουκ.Ἰλλ.ΑΠ 11,155.
κακοστομάχια (ή) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ιά διαταραχὴ τοῦ στομάχου, δυσπεψία : Γαλ.14,735.
κακοστομαχιάζω δημ. πάσχω ὅπου κακοστομαχιά, δυσπεψία : σέ κάποιες ἐποχές τοῦ χρόνου μερικοὶ κακοστομαχιάζουσι || ἐπὶ τροφῶν, ἐπιφέρω, προκαλῶ κακοστομαχίαν : μὲ κακοστομαχίαις τὸ φαγητὸ σήμερα.
κακοστομαχίασμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κακοστομαχιάζω, κακοστομαχία.
κακοστόμαχος(-η)-ς(v) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων κακὸν, ἀσθεῖν στόμαχον : Κικ.Οἰκ.16,4,1, Ἀέτ.8,45' 2) ἐνεργ. ἐπὶ τροφῶν, ὁ κακὸς διὰ τὸν στόμαχον, ἐπιβλοῆς, οὐχὶ ὑγιεινός, δυσκολοχώνευτος : Ἡρακλ.Ταρ.π.Ἀθην.3,120C ἰστανταί δέ τινες ταῦτ' εἶναι καὶ κακοστόμαχοι, Διοσκ.1,127' κ. συγκρ. -ώτερος : Διφιλ.Σ π. Ἀθην.2,56B τὰς δὲ μελαίναις καὶ κακοστομαχωτέρας καὶ βαρύνει τὴν κροφαλήν || νεώτ. κ. μτγ. ὁ ἐπιφέρων, προκαλῶν φυγικὴν στενοχωρίαν, ἀνυπόφορος : πολλὸ κακοστόμαχος μοῦ ἔγινε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.
κακοστομαχῶ-ῶ μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι κακοστόμαχος, πάσχω, ὑποφέρω ἀπὸ κακοστομαχίας : Ξέστ.Ἐπι.Μαθ.11,212.
κακοστομία (ή) μτγν., μον. κ. νεώτ. ἔσφαλ-μένη, κακὴ προφορά : Στράβ.14,2,28 ἄλλη δὲ τις ἐν τῇ ἡμετέρῃ διαλέκτῳ ἀνεφάνη κακοστομία καὶ οἷον βαρβαροστομία' 2) μον. αἰσχρολογία, κακολογία, κακογλωσσία : Εὐστ.Πον.260,67' || νεώτ. ἰατρ. κακοσμία τοῦ στόματος.
κακοστόμος-ον κ. νεώτ. ὁ κακὸν στόμα ἔχων, κακολόγος, ὕβριστής : Εὐρ.ΙΑ 1001 κακοστόμοι λέισχαι' 2) ὁ στεροῦμενος εὐλογητίας : Πτολ.Τετραβ.166' 3) ὁ δυσπρόφορος, κακόηχος : Ληγγίν.43,1.
κακοστομῶ-ῶ κακολογῶ : Σοφ.Ἡλ.597 τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν.
κακοστρατιά (ή) δημ. κακὴ ἀτράτα, κακός, δόσβατος δρόμος : εἶναι κακοστρατιά ἀπὸ τὸ εἶναι χωρὶς ἀπὸ ἄλλο.
κακόστρωτος-ον ὁ κακῶς ἐστρωμένος, τ. ἔ. ὁ πλήρης πτυχῶν : Αἰσχ.Ἀγ.556 σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους.
κακοσυμβίβαστος-η-ο δημ. ὁ κακοσυμβίβαστος.
κακοσύλλασος-ον μον. ὁ ἔχων κακὰς, ἀσχημους συλλοβὰς : Τζέτζ.π.Ἀν.Κρ.3,323.
κακοσυμβίβαστος-ον μον. ὁ δυσκόλως συμβίβαστος : Εὐστ.1946,13.
κακοσύμβουλος-ον γλῶσσ. ὁ κακὰ συμβουλεύων, ἀπατηλός.
κακοσυνάντητος-ον σχόλ. γλῶσσ. τοῦ δυσαντῆς : Σχόλ.Ὀππ.Ἀλ.1,370.

κακοσύνετος-ον μον. ὁ κακῶς ἀντιλαμβανόμενος : Εὐστ.ρ.ΗΝικ.368,31.
κακοσυνεύω δημ. ἔσφ.γρ. τοῦ κακοσυνεύω βλ.λ., γίνομαι κακός, κακίω, ἰδ. ἐπὶ τοῦ καιροῦ.
κακοσύνη (ή) μον. ἔσφ. γρ. τοῦ κακωσύνη βλ.λ. : Πασχ.Χρον.255H.
κακοσυνήθιζω νεώτ. κ. δημ. ἀποικῶ κακὰς συνήθειας, ἔξεις, κακομαθαίνω' || μτβ. κάρνω τινὰ ν' ἀποικτῆς κακὰς συνήθειας : μὴ κακοσυνήθιζέ τὰ παιδιὰ μὲ τὰ λεπτά.
κακοσυνήθισμα (τὸ) δημ. κακὴ συνήθεια, ἀποικτῆσι κακῆς ἔξεως.
κακοσυνθεσία (ή) ἀρχ. λεξ. γλῶσσ. τοῦ κακογραφία βλ.λ. : Ἡσ.
κακοσυνθεσις-εως (ή) λεξ. κακοσυνθεσία βλ.λ. : Φώτ., Σουῖδ.
κακοσύνθητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ κακῶς συνθεθίμενος, ἐν τῇ ρητ. : Λουκ.Μη Πιστ.Διαδ.14 κακοσύνθητα ἐπη, Σχόλ.Εὐρ.Ὀρ.674 κακοσύνθητος λόγος || κακῶς θεθίμενος, συνηθρολογημένος : Σχόλ.Ἀριστ.Σφ.818 κακοσύνθητον σῶμα.
κακοσυνυθῆτος ἑπίρρ. σχόλ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κακοσύνθητον βλ.λ. : Σχόλ.Εὐρ.Ἐκ.801.
κακοσύντακτος-ον νεώτ. ὁ κακῶς συνταχόμενος, ὁ παρὰ τοὺς κανόνες τῆς γλώσσης, ἀτέχνως συνταχθείς : κακοσύντακτος ἀπτησις.
κακοσύντακτος ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον κακοσύντακτον βλ.λ.
κακοσυνταξία (ή) μον. κ. νεώτ. κακὴ σύνταξις, σύνθεσις τῶν λέξεων : Εὐστ.210,29.
κακοσυσταίνω δημ. κάρνω κακὴν σύστασιν διὰ τινος, δίδω κακὰς περὶ τινος πληροφορίες : μὲ κακοσυσταίνω περὶ διευθυντή.
κακόσφαιρος-ον μον. ὁ οὐχὶ ἐντελῶς σφαιρικός, στρογγύλος : Τζέτζ.Χιλ.11,494 μάργαροι κακόσφαιροι.
κακοσφυξία (ή) μτγν., νεώτ. κ. -σφυγγία, ἰων. -ή κακὸς σφυγμός, ἀτακτος καὶ ἀνώμαλος σφυγμός : Ἄρετ.Ὀξ.Παθ.2,8, Γαλ.6,238.
κακοσχημῶνως ἑπίρρ. κατὰ τρόπον κακοσχημῶνα βλ.λ., οὐχὶ κοσμίως : Λιβάν.Λόγ.25,15 || ὑπερό. -ονεστάτα : Πλάτ.Νόμ.728B κακοσχημῶνεστάτα διατιθείς.
κακόσχημος-ον μτγν. ὁ κακοσχημῶν βλ.λ. : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.177.
κακοσχημῶν-ονος-ον ὁ οὐχὶ κόσμιος, ὁ ἀπρεπής, μ. ἐν ἑπίρρ. χρ. κακοσχημῶνος βλ.λ.
κακόσχολεῖσθαι μτγν. παίζω κακά, ἀνάρμοστα, ἀσχημα παιγνίδια : Πορφ.26' κτ. μτχ. ἀρσ. π. Ἡσ. ἐν λ. ὀρηπεδίσειν.
κακόσχολια (ή) μτγν. κακὴ ἐνασχόλησις, δίκνος, ραθυμία : Ἐπιγρ., Πλοῦτ.Ἡθ.274D.
κακόσχολος-ον | σχολή | ὁ κακῶς δαπανῶν τὸν χρόνον τῆς σχολῆς : Ἄρρ.Ἐπικτ.2,19,15, Μάρκ.Ἀργ. ΑΠ 5,103 αἶρε τὰ δίκτυα ταῦτα, κακόσχολε | μηδαμινέ | 2) ἐνεργ. κακόσχολοι νηοαὶ κακῆν διατριβὴν ποιούσαι : Αἰσχ.Ἀγ.193.
κακοσχολεῖω κακῶς δαπανῶ τὴν ὥραν τῆς σχολῆς, κακὰ ἔξοδεύω τὸν καιρὸν μου : Χρῆσ. Στωϊκ.3,77' || ὄμ. πρὸς Ἰδουήν : Θεωνῶ Ἐπιστ.4,3.
κακοσχόλος ἑπίρρ. μτγν. κ. μον. ἀφρόνως : Πτολ.Φιλαδ.π.Ἀριστ.24' || ὄμ. ἐπιπολαίως : Συμπληκ.Κοτ.67,15, αὐτ.7,27 τὰ καλῶς λεγόμενα κακοσχόλως ἐκδεχόμενον ἀδόκιμα δεικνύσαι' 2) κακομάρτυς : Τρύφ.Τρόπ.193S, EM 634,6, Σχόλ.Ἀριστ.Ἀγ.397, Εὐστ.1638,17.
κακοσῶρι (τὸ) δημ. σωρός ὁσῶν καὶ σαρκῶν, ἰδ. ἐπὶ κατάρσας : κακοσῶρι νὰ γίνη.
κακοταίριαξω δημ. κακῶς συναρμώζω δύο ἢ καὶ περισσότερα πράγματα || ἀμτβ. ταιριαξῶ ἀσχημα μὲ κάποιον, δὲν συμφωνῶ, δὲν ὁμοιοῶ.
κακοταίριασμα (τὸ) δημ. κ. -αγμα κακὴ συν-

αρμολόγησις δύο ἢ καὶ περισσοτέρων πραγμάτων ἢ ἀσυμφωνία.

κακοταίριαστος-π-ο δημ. κ. -αχτος ἀσύμφωνος. αὐτός ποῦ δὲν ταιριάζει μὲ ἄλλο τι ἢ μὲ ἄλλον : κακοταίριαστο ἀνδρόρηνου.

κακότακτος-ον ἀρχ. λεξ. γλώσσα. τοῦ δύστακτος βλ.λ. Ἡσ.

κακοτάξιδος-π-ο δημ. ὁ εὐκόλως ἐπηρεσζόμενος ὑπὸ τῆς τρικυρίας, ἴδ. ἐπὶ πλοίου : κακοτάξιδο βασιπρί.

κακοτάφος-ον σχόλ. γλώσσα. τοῦ ἀτύμβευτος βλ.λ. : Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.5,346.

κακοτεκνία (ἡ) ἰγν. κ. νεώτ. τὸ ἔχειν κακά τέκνα, ἀντιθ. εὐτεκνία : Φρόν. Σοφ. Παρ.80B.

κακοτελεύτητος-ον σχόλ. ὁ ἔχων κακὸν τέλος, καταντῶν εἰς κακά : Σχόλ. Αἰσχ. Πέρσ.910.

κακοτέρμων-ονος-ον ὁ κακῶς ἢ μετὰ δυσκολίας τελευτῶν : Ποιητ. Βοταν.94 κακοτέρμων φυγμός.

κακοτέχνημα-ατος ἰσότ. ἰγν. κ. νεώτ. κακόν, φαῦλον τέχνημα, τέχνασμα : Οἰνόμ.π. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ.80B ἢ νεώτ. ἔργον κακοτεχνημένον, κακῆς τέχνης, ἀντιθ. καλλιτέχνημα.

κακοτεχνῆς-οῦς-ἑς ἰγν. κακότεχνος βλ.λ. : Λουκ. Μή Πιστ. Διαθ.10 τὰ μιση ἐπιφαλέστερα καὶ αἱ ἐζηλοτυπία κακοτεχνέστερα.

κακοτεχνία (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. κακὴ τέχνη, φαῦλον τέχνασμα, δόλος : Ἡράκλειπ.129, Ἐπιγρ. Φιλ.1,636, Ἰάμβλ. Μυστ.10,2 ἢ συγν. ἐν τῷ πληθ. ὡς δικανικὸς ὄρος, δόλια τεχνάσματα ἐν δικῆτι, φευδεῖς μορτηρίας : Πλάτ. Νόμ.936D κακοτεχνίων διαδικάζεσθαι ἢ ἴδ. δωροδοκία : Δημ.1139 ἴνα. τὸν προβαλλόμενον ὑπὸ δικῶν ἐχρῶν κακοτεχνίων, Λουκ. Ἀλεξ.4 δόλοι καὶ ἐπιρκία καὶ κακοτεχνία ἢ 2) ἐπὶ ρητόρων, κακῆ, διεφθαρμένη τέχνη : Ἐπικ. ἄπ.51 ἢ κ. γεν. : Πλούτ. Ἡθ.2,28B ἢ ἴδ. ἐν τῇ ρητ. διαφθορά, κατέπτωσις τῆς τέχνης : Δημ. ἠτρ.27,247, Λουκ. Παρ.άσ.27 οὕτε γὰρ τὴν ῥητορικὴν ἐν τῇ καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, ἢ ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, Ἀθην.14,631F τὸ παρὰ τοῖς δχλοῖς εὐδοκίμων σημεῖον ἢν κακοτεχνίας ἢ κ. ἐν τῷ πληθ. : Στράβ.7,3,7 ἠδονὰς καὶ κακοτεχνίας εἰσάγων ἢ 3) μον. κ. νεώτ. κακὴ ἐκτέλεσις, ἀτεχνος ἀπεργασία, ἀτεχνία, ἀντιθ. καλλιτεχνία : Βί. Ἀλεξ.140 ἀστοράδιον αὐτοῦ κακοτεχνίας, ὁ κατεσκευάσαστο πολλῶν ἐκ βίβων καὶ μαργάρων.

κακοτεχνίως κακοτεχνῶ βλ.λ. : Ἀλκ. Κωμ.7.

κακοτεχνίου (δικῆ) δικῆ διὰ συναργίαν πρὸς ἀπάτην ἢ δόλον ἢ βλάβην ἐκ κακῆς προθέσεως πρβλ. κακοτεχνία ἢ : Λυσ. ἄπ.116.

κακότεχνος (-η) (-οῦ) [τέχνη] κ. νεώτ. κακῶς τεχνησαμένος, κατεσκευασμένος, ἀτεχνος : Ἰλ. Ο 14 κακοτεχνός. ἢ ὁς δόλος. κακότεχνος εἰκῶν ἢ 2) εἰδ. κτ. μῆ. ἀρσ. ἀσελγῆς : Αὐτομ. ΑΠ.5,128 τὴν ἀπὸ τῆς Ἀσίας ὀρχηστρίδα, τὴν κακοτεχνίως σχήμασιν ἐξ ἀπαλῶν κινημένην οὐχύνην ἢ ἐπὶ φσημάτων : Πλούτ. Ἡθ.706δ.

κακοτεχνῶ-έω κ. νεώτ. μεταχειρίζομαι κακὰς τέχνας, πονηρῶς, δολίως πράττω : Ἡρ. ὁ,74 ἐπίστω μενομένων κακοτεχνήσαντα ἐξ Δημάρητον δεῖμα ἐλάβε Σπαρτιπτεύων, Δημ.1136 κακοτεχνῶν δὲ φαίνει περὶ τὰς διαθίχας ἢ κ. ἀπολ. : Ἀντιφ.1,22 οὐδὸσια καὶ ἀτέλεστα. ἢ αὐτὴ ἐουτήν οὐκ ἐπιεσε μὴ κακοτεχνῆσαι ἢ 2) ρητ. κακοτεχνῶς ἔγω· ἐπὶ ὄφους : Δημ. ἠτρ.28,250 ἢ 3) μτθ. παραπλανῶ, ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων : Ἀριστοτ. 2,18 κακοτεχνεῖ τοὺς νέους ἢ παραποιῶ, κινδολεύω : Ἐπιγρ. οὐ κακοτεχνῶ οὐδὲν τῶν ἢ γεγραμμένων οὐτε λόγων οὐτε ἔργων ἢ παθ. μῦθοιμα : Διοσκ.5,126 [αἰματηρῆ] κακοτεχνημένος [κατὰ μῆμῃσιν γενομένος, πλαστογραφημένος].

κακοτεχνῶς ἐπίρρ., μτγν., μον. κ. νεώτ. ἀτέ-

χνως : Φιλ.1,195, Βί. Ἀλεξ.531 ἐσπούδαζεν ὁ μάταιος διδάσκων κακοτεχνῶς μὴ προϊέναι τάχιστα τὸ βρῖφος ἐκ τῆς μήτρας.

κακότης-ητος (ἡ) [κακός] κ. νεώτ. κακός χαρακτήρ, κακία, ἐπὶ ἀνθρωπίνων χαρακτήρων, φαυλότης, ἀνανδρεία, ἀχρειότης : Ἰλ. Β 368 ἢ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολλῶν, Τυρτ.10,10 ἀτιμή καὶ κακότητι, Θουκ.5,100 κακότης καὶ δειλία ἢ ὄμ. κακὴ πρόθεσις : Ἡρ.7,168 σὺδεμὴ κακότητι λειψθήναι τῆς ναυμαχίας ἢ μοχθῶρια, πονηρία : Ἰλ. Γ 366 τείσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, Ἐμπ.1123 κακότητος ἀπειροί, Αἰσχ. Πρ.1066 κακότητ' ἄσκειν, Ἀντιφ. ὁ1 ἀνευ κακότητος [συμφορὰ] ἢ κ. ἐν τῷ πληθ. : Ἐμπ.145

2) ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων, κακὴ κατάσταση, ἀβλιότης : Ὀδ. Ε 414 ἀφυγέειν κακότητα, Πινδ. Π 2,35 εὐναὶ δὲ παρὰτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον, Ἡρ.2,128 ἐν τοῖσι [ἔτεσι] ἢ ἴδ. πᾶσαν εἶναι κακότητα καὶ τὰ ἱρὰ χρόνου τοσοῦτου κατακλισηθέντα οὐκ ἀνοήθηναί, Σοφ. Ἡλ.236 καὶ τί μέτρον κακότατος ἐφυ ἢ ἴδ. ἐν μάχῃ, τὸ δεινὸν τοῦ πολέμου : Ἰλ. Λ 362 Τρώες ἀνέπνευσαν κακότητος, Πλάτ. Ἀξ.366,4 αἱ ἐντὸς κακότητες [αἱ ἐλλείψεις] ἢ 3) κακὴ κατάσταση, κακὴ ποιότης : Ἰηπ. Ἐπίδ.3,10 κακότης τῶν οὐρῶν ἢ κ. ἐν τῷ πληθ. κακὰ ἰδιότητες : Ἰηπ. Διατρ.57 ἀσέλειτο γὰρ ἂν ἢ ἐφήσει τῶν κακοτήτων αὐτῶ τὸ πλεον τοῦ αἵματός.

κακοτοπία (ἡ) δημ. κακός, δύσβατος τόπος : Ζερβ. Λυρ. Σοτ.171 καὶ κάπου σ' ἐν' ἀνήφορῳ μὲν σὲ κακότησις ἢ θηλειὰ μοῦ πέταξ. ἢ 2) μτθ. δύσκολος περίστασις, δυσγέμεια, ἴδ. ἐν φρ. φαδῶται τὴς κακοτοπίας ἀποφεύγει τοὺς κινδύνους.

κακοτρόχαλος-η-ο δημ. ἐπὶ τόπων, κακός, δύσβατος ἢ 2) ἐπὶ προσ., δυσμορφος, δυσκαμπτος ἢ κ. μτθ. ὁ δυσκόλως ἀμυβιδοζόμενος.

κακοτρέχης-ητος-ος ἀρχ. λεξ. γλώσσα. τοῦ ἀτρέχης βλ.λ. : Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λ. ἀτρέχης.

κακοτρομάξω δημ. τρομάξω κακῶς, φοβοῦμαι.

κακοτροπεύομαι ἰγν. φέρομαι κακῶς : Προλ. ὁ,5,29 κακοτροπεύομενος πρὸς τοὺς προεπιρρημένους ἀπῆρην εἰς Χαλκίδα.

κακοτροπία (ἡ) ὁ κακὸς τρόπος, δυστροπιῆ, ἀχρειότης : Θουκ.3,83 πᾶσα ἰδέα κατέστη κακοτροπίας διὰ τὰς στάσεις τῶ Ἑλληνικῶ, Δίων Κ 54,21, Ἀρτεμ. ὁ, Δολ.4,63 ἢ ἐν αὐλογομῶ, κακία : Συμπλκ. Οὐρ.156,27.

κακότροπος-ον ἰγν. μον. νεώτ. κ. δημ. κακὸς τοὺς τρόπους, μοχθηρὸς, δύστροπος : Δίων Κ 52,2, Βέττ. Βάλ.74,12, Κασάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,25 ἀπὸς ἦταν ἀνθρώπου ἀσύστατος καὶ κακότροπος, Λασκαρ. Μυστ.14 μὴ κακότροπον ἐπίρροια ἐμποδίζει τὸ καλὸ τοῦτο ἢ ὄμ. κακοποιός : Βί. Ἀλεξ.176 εἰς ἀνάρτην καὶ ληστὴν κακότροπον φονέα ἢ κ. ἐπὶ τῶν, κακοποιός, βλαβερός : Ἰηπ. ἠτρ.129 κακότροπα κτήνη ἢ ἴδ. πρ. κακοήθης : Ἀντιπλ.π. Ὀρειβ.9,23,13.

κακοτροπῶ-έω κ. νεώτ. ἐπὶ ἐκῶν, λαμβάνω κακὴν τροπὴν, γίνομαι κακότροπος : Ἰηπ. Γεν.1,38.

κακοτρόπως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κακότροπον βλ.λ., βοναίσιως : Δίων Κ 47,4.

κακοτροφία (ἡ) κακὴ τροφή : Θεοφρ. Φι 5,2,3 ἢ ὄμ. κακὴ θρέψις : Γαλ.7,73.

κακοτροφῶ-έω κακῶς φέρομαι : Θεοφρ. Φι 5,2,2 ἢ ὄμ. ἐν τῷ παθ. : οὗτ. κακοτροφῆεις ἢ 2) τρέφομαι κακῶς : Θεωνῶ Ἐπιστ.4,4.

κακοτρόχαλος-η-ο δημ. τόπος γεμάτος ἀπὸ τρόχαλο, πλήρης μικρῶν λίθων.

κακοτροπή(ς) (ἡ) δημ. κ. -τροπῆς ποικιλία τῆς ἀμυβλῶ.

κακοτροπῶν δημ. τρώγω, διατρώμαι κακῶς.

κακοτυπώνω δημ. τυπῶνω κακῶς ἢ ἴδ. κτ

μτχ. κακοτυπώμενος-η-ο ὁ τυπωμένος, γραμμέ-
νος διὰ τύπου κακῶς: Παλαμ. Παρ. μ. 53 ἀε κα-
κοτυπώμενες φυλλάδες φυλακῆ | ὁ Τίμαιος, ὁ
Σπινόζας, δυὸ ἀπέραντα κι ἐκαί.

κακοτυχής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ κακὴν τύχην ἔχων,
κακότυχος: Εὐρ. Μήδ. 1274 ἰὼ τλάμων, ὦ κακοτυ-
χῆς γύναι: || κ. ὑπερβ.: αὐτ. Ἰνπ. 679 κακοτυχε-
στάς γυναικῶν ἐγώ: || τὸ οὐδ. τὸ κακοτυχῆς
ἢ κακοτυχία: Εὐρ. Ἡρ. 133 τὸ δὲ δὴ κακοτυχῆς
οὐ λέλοιπεν ἐκ τέκνων, Σχολ. Αἰσχ. Πέρσ. 1013 κα-
κοτυχῆς καὶ ἀθλίου γένος.
κακοτυχία (ἡ) μον. κ. νεώτ., δημ. -ιά κακὴ τύχη.
ἀτυχία: Εὐστ. 1422, 44.

κακοτυχιζέω νεώτ. κ. δημ. λέγω ἢ νομίζω τινὰ
κακότυχον, οὐκίτρω, ἔθεινεολογῶ, ἀντίθ. καλοτυ-
χιζέω: 2) κάμνω πινά να κακοτυχιζῶ, να δυστυχίσω.
κακοτυχός-η-ο μον. κ. δημ. κακοτυχῆς βλλ.,
κακομοιρασμένος: Πρόδρ. 2, 557 ξυραφιστής κα-
κότυχος, ἀπαροουχοσυνάχτης
κακότυχῶ-έω κ. νεώτ., δημ. -έω εἶμαι κακό-
τυχός, ἀτυχῆς: Θουκ. 2, 60 κακοτυχῶν δὲ ἐν εὐ-
τυχίᾳ πολλῶ μάλλον διασφίγγεται, Δίων Κ ἀπ.
36, 15: || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. περιπίπτω εἰς δυσχε-
ρείας, δυστυχῶ: κακοτύχησα στὸ βίω του: 2)
ἀστρολ. κατέχω τὴν θέσιν, τὴν ὀνομαζομένην
κακὴν τύχην, εὐρίσκομαι εἰς τὴν περιοχὴν τῆς κα-
κῆς τύχης: Βέττ. Βάλ. 66, 7.

κακοῦθαι γλῶσσα. τοῦ κρόμμια (ἰμμ. ἀνάγν. ἰ.)
κακοῦλας (ὁ) δημ. καρδωδύμων βλλ. τὸ κοινόν.
κακοῦλοι Ἦσ. εἰκασι, σκληροί, κύριοι.

κακοῦλόθης-ους-ές νεώτ. ὁ κακοῦλιαν ἔχων:
γλῶσσα κακοῦλόθης ἰ ἐπίχριστος, μαρτυροῦσα
περὶ τῆς πεπτικῆς διαταραχῆς ἰ.

κακοῦλον (τὸ) δημ. τὸ ὥσιν ἐρμελίνα ἢ ἰκτίς ἢ
ἐρμελίνοιο.

κακοῦπι (τὸ) δημ. κ. -όπιημα κακὸς ὄπνος,
ἀνεπαρκῆς ἢ τεταραγμένος.

κακόθπιος-ον λεξ. γλῶσσα. τοῦ αἵπνος: Ἦσ.
κακοῦθόνητος-ον (ὑπονοεῖ) λεξ. γλῶσσα. τοῦ
δυστόνηστος: Σουῖθ.

κακοῦρημα-ατος (τὸ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ.
κακὸν ἔργον, τέχνασμα, δόλος, ἀπάτη: Πλάτ.
Νόμ. 933ε δίκην δὲ ἔκαστος πρὸς ἑκάστω τῷ
κακοῦρηματι σωφρονιστὸς ἐνεκα ζυνεπομέ-
νην προσεκτίστω, Δημ. 236 ἐτι τοῦτου μείζον
κακοῦρημα θεάσασθε, Μετοχ. Θ ἐν Σάβ. 1, 192 ἐν
τοιαύταις ἐπιβαλαῖς, προσδολαῖς καὶ κακοῦρ-
γήμασι: 2) ἐγκλημα βαρῶ, μῆλα: Ἀντιφ. 5, 10
τὸ ἀποκτείνων μῆλα κακοῦρημα εἶναι, - ἢ πρᾶ-
ξις τοῦ ἐθεωρήθη κακοῦρημα: || νεώτ. γεν.
πᾶν σοβαρὸν ἐγκλημα: αὐτὸ ποῦ ἔγινε τώρα
εἶναι κακοῦρημα.

κακοῦργία (ἡ) [κακοῦργος] κ. μον., νεώτ. κ.
δημ., ἐπ. κακοεργίη, διάφ. ἀπ. τ. κακοεργία
βλλ., τὸ ἐργάζεσθαι κακὰ, τὸ πρᾶττειν τὸ κακόν,
πράξις αὐτοθελής ἐπάγουσα βλάβην, ἀπαξ π. Ὀμ.
Ὀδ. κτ. ἀντίθ. τοῦ εὐεργεσίη, ἀντίθ. γεν. ἀγαθο-
εργία, ἀρετή: Ὀδ. Χ 374 ὄρα γνῶς . . ὡς κακο-
εργίης εὐεργεσίη μὲν ἀμείνων, Θουκ. 1, 37 ἐπὶ κα-
κοῦργία καὶ οὐκ ἀρετῆ ἐπετήδευσαν, Ἀκολ.
Μεγ. Σάββ. Ἐγκωμ. 8 δικαίων ἡμᾶς ἀπαντας κα-
κοῦργίας τοῦ ἀρχαίου πτεριστοῦ, - νοσησθεῖς
τὴν ἀρχὴν ἐξέτραψεν εἰς ἀσύστολον κακοῦργίαν,
- οὐ κακοῦργίας τοῦ λησάτρχου Πετμεζᾶ: || δημ.
κ. ἐν ἠπιωτ. πως σημ. σκληρὰ, ἀπάνθρωπος πράξις:
αὐ κακοῦργίες του δὲν περιγράφονται: 2) κ.
μον. κτ. πηθ. κακαί, ἀνήθικοι πράξεις, δολιότη-
τες, ἀπάται: Πλάτ. Νόμ. 917ε τὰ κιθδπλασματὰ
τε καὶ κακοῦργίας τῶν πωλοῦντων, Ξεν. ΚΠ 1, 6, 28
κακαῖ κακαί καὶ ἀπάται καὶ δολιώσεις, Σέργ.
Μακρ. ἐν Σάβ. 3, 416 μὲ κακοῦργίας καὶ μεθοδίας
τούς ἔκαμαν πατρίάρχας, βί. Ἀλεξ. 346 μαγιχὴ τε-

χην κατασκευάζων, ὥστε λαυθάνειν τὴν αὐτὴν
τάς τοῦτο κακοῦργίας: 3) ὀδίκημα, ἐπι-
δολογία κατ' ἄλλου ἐνέργεια: Πλάτ. Πολ. 434C. με-
γίστη τε βλάβη τῆ πόλει καὶ . . μάλιστα κα-
κοῦργία: || ἐν τῷ τ. κακοεργία βλλ.: 4) μτγν.
κτ. πηθ. κακά, ἐπιβλαβῆ ἀποτελέσματα: Διοσκ.
1, 90 ἀποκορῖν τὰς τῶν φαρμάκων κακοῦργίας:
5) εἶδ. ἐπὶ ἵπνου, τὸ ἔχειν ἐλαττώματα.

κακοῦργικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ τῆς κακοῦργίας
βλλ., ὁ ἐκ κακοῦργίας, ὁ κακοῦργιαν βλλ.
ἦτοι βλάβην βαρῆαν κατ' ἄλλου ἐπάγων: Ἀριστλ.
Ρητ. 1391α, 18 κακοῦργικά ὀδίκηματα, - κακοῦργική
ἰδ. κακοῦργοις ὁράσις.

κακοῦργιοδικεῖν (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ δι-
καστήριον τὸ ἐκδικῶν κακοῦργήματα βλλ.

κακοῦργιοδίκης (ὁ) νεώτ. ὁ δικαστὴς κακοῦρ-
γιοδίκειο βλλ.

κακοῦργος-ος (ὁ) (ἔργον) κ. μον., νεώτ. κ. δημ.,
δημ. οὐδ. κ. -ικο, ἐπ. κακοεργός βλλ., ὁ κακὸν
ἐργάζομενος, βαρῆος βλαβερός: Ἡρ. 1, 41 κα-
κοῦργοι κλώπες, Σοφ. Αἴ. 1043 κακοῦργος ἀνὴρ,
Δημ. 494 κακοῦργοι ταν οἴονται λόγον εὐρήσκ-
ναι, Λουκίλλ. ΑΠ 1, 136 κακοῦργος μάχαιρα: 2) ὡς
οὐσ. ἐγκληματίας, κακοποιός, ἐνοχος κακοῦργή-
ματος: ΨΦωκυλλ. 133, Θουκ. 1, 134 καὶ αὐτὸν ἐμέλ-
λησαν μὲν ἐς τὸν Κεάδων, σίπερ τοὺς κακοῦρ-
γους, ἐσθάλλειν, ΚΔ Λουκ. 23, 32 ἐσταύρωσαν αὐ-
τὸν καὶ τοὺς κακοῦργους, ὄν μὲν ἐκ δεξιῶν ὄν
δὲ ἐξ ἀριστερῶν, Ἀκολ. Μεγ. Σάββ. Ἐγκωμ. 1, 8 μετὸ
τῶν κακοῦργων ὡς κακοῦργος, Χριστέ, ἐλογί-
σθης: || εἶδ. ἀπ. δικ. ὁ κλέπτης ἢ ὁ ληστής:
Ἀντιφ. 5, 9 ὁ τῶν κακοῦργων νόμος: 3) μτ. γεν.
ὁ ἐπιφέρων βαρῆαν βλάβην εἰς τινά, λίαν ἐπιβλα-
θῆς: Ξεν. Ἀπομν. 1, 53 κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων,
ἐαυτοῦ δὲ πολὺ κακοῦργότερος: 4) κ. ἀπολ.
ἐπὶ ἐλαττώματος, βλαβερός: Πλάτ. Πολ. 554τ. κα-
κοῦργοι ἐπιθυμῶσι, αὐτ. Λάχ 19211 κακοῦργος
καρτερία, αὐτ. Ἀλκ. 1, 118 ἀγνοία κακοῦργοτάτη
καὶ ἀλοχίστη, Μετοχ. Θ ἐν Σάβ. 1, 180 νεανικόν τι
καὶ κακοῦργον . . κατὰ τῶν ἐκδιδομένων.

κακοῦργῶ-έω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. εἶμαι
κακοῦργος βλλ., πρᾶττω τὸ κακόν, βλάπτω: Εὐρ.
Ὀρ. 823 τὸ δ' ἀ κακοῦργεῖν ἀσέβεια, μαινδλις
κακοῦρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοια, Ἀριστοφ. Νεφ.
1175 ἀδικεῖται καὶ κακοῦργεῖν, Ξεν. Οἰκ. 3, 11 ἵππος
ἦν κακοῦργη ἰεάν ἐπιφέρει βλάβην, Πλάτ. Ἰνπ. Μ
375D κακοῦργεῖν καὶ ἐξαμαρτάνειν, Σέργ. Ἐ-
ρωτικόρ. 3, 298 καὶ γιατρέφης τὴν πληγὴν πρὶ νά
σοῦ κακοῦργησῶ: || παθ. ἐν Πάπ. εὐρῆεν τι
κακοῦργηθῆν (εὐρῆεν ὅτι διεπράχθη ἀπάτη): 2) κα-
κοῦργῶ ἐν τοῖς λόγοις ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημά-
των, ἀγωνίζομαι διὰ σοφιστικῶν τεχνασμάτων, σο-
φιστεύομαι: Πλάτ. Γοργ. 489B, Ἀριστ. Ρητ. 1, 404B, 39'
|| ὁμ. κακοῦργῶ τὸν λόγον καταστρέφω, χα-
λῶ τὸ ἐπιχειρήμα: Πλάτ. Πολ. 338D: || ἐπὶ
πραγμ., βλάπτω: Ξεν. Ἀπομν. 1, 4, 6 . . ἰδρῶς κα-
κοῦργεῖ: 4) μτ. αἰτ. προσ. ἐπιφέρει βλάβην ἢ
κακὸν εἰς τινά, βλάπτω: Αἰσχ. ἀπ. 266, Εὐρ. Ξκ. 537
δοκεῖς κακοῦργεῖν Ἄργος οὐ θάπταν νεκρούς,
Πλάτ. Νόμ. 679E κακοῦργεῖν ἀλλήλους καὶ ἀδι-
κεῖν: 5) εἶδ. μτ. αἰτ. πραγμ. λεηλατῶ χῶραν:
Θουκ. 2, 32 κακοῦργεῖν τὴν Εὐβοῖαν: || ὁμ. ἐρη-
μῶνα: Πλάτ. Νόμ. 760E κακοῦργεῖν τὴν χῶραν
καὶ τὰ κτήματα: 6) παραποιῶ, διαφθείρω:
Δημ. 721 τοὺς νόμους κακοῦργεῖν ἐλλητῶν: || ὁμ.
κ. παθ.: αὐτ. 878 τὰ ἀληθῆ καὶ μὴ κακοῦργού-
μενα τῶν πραγμάτων: || ὁμ. ἐπὶ κινήων: Πλάτ.
Πολ. 416A κακοῦργεῖν τοὺς πρῶτους.

κακοῦργος ἐπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετὰ κακοῦρ-
γίας: Πολυδ. 3, 132.

κακοῦφάντος-ης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κακῶς ὑφο-
σμένος: || μτφ. ἐν παροιμ. γνέματ' ἀνακατωμέ-

να, κακούφοντα πανιά | δι τὴ κακῶς ἀρχόμενα οὐκ ἔχουσι καλὸν τὸ ἀποτέλεσμα).

κακουχία (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. κακομεταχείρισις : Πλάτ. Πολ. 615B κακουχίας μεταίτιοι || εἰδ. ἐν Πλάτ. ἐπὶ συζύγου· 2) κακοπάθεια, ταλαιπωρία : Πολύβ. 5, 15, 6 μάρτυρας παρασχομένους. . ἀππλάττετο τῆς κακουχίας ἐπὶ τὴν αὐτοῦ σκηνήν, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3, 258 τὰ βάρη, αἱ κακουχίαι, τὰ χρεῖα καὶ θάνατα τῶν εὐσεβῶν || νεώτ. συνηθ. ἐν τῷ πληθ. θεινοπαθήματα : κατεβλήθη ἐκαστα τῶν κακουχιῶν· || ὁμ. κἀκώσις, ἐρήμωσις : Αἰσχ. Ἐπ. 668 ἐν χθονὸς κακουχίᾳ· 3) κακὴ κατάσταση, καγεῖα : Ἰ. Ἀλεξ. 80 || κατοχυρία, δυστυχία : Πολύβ. 3, 64, 8 τὸ περιλειπόμενον ὀδύνατον καὶ δύσχερον ἔχοντα διὰ τὴν κακουχίαν, Βέττ. Βάλ. 127, 13 || ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ ἐκαστοῦ στερήσεων, ταλαιπωριῶν ἀσκητῶν : Πλούτ. Ἡθ. 117F μάνην ἑαυτοῦς καταικισμένοι ταῖς κακουχίαις.

κακουχῶ-ἔω (ἔχω) κ. μον. κ. νεώτ. ὑποβάλλω εἰς κακουχίαν, ταλαιπωρίας, ταλαιπωρῶ, βασανίζω, παθ. κακουχῶμαι : Τέλ. 34H κακουχεῖν αὐτέν, Βί. Ἀλεξ. 3197 κακουχεῖ τοῦτους ὡς ἔχθρους· || Ἐπιγρ. κ. πάπ. κακομεταχειρίζομαι, ἰδ. ἐπὶ συζύγου· 2) παθ. κ. νεώτ. κακοῦμαι ἢ ταλαιπωροῦμαι : ΠΔ Βασ. 3, 2, 26 διὲ ἔκακουχίης ἐν πᾶσι οἷς ἔκακουχίθη ὁ πατήρ μου, Διδόξ. Σ. 323 κ-ὐπὸ θηγμού, Πλούτ. Ἡθ. 114E κακουχουμένους τελευτήσαι τὸν βίον· || κ. μον. κ. νεώτ. ὑπόκειμαι εἰς στερήσεις, θλίψεις, ὑποφέρει : Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3, 393 κράτος. . κακουχόμενον καὶ ὕπὸ μυρίοις κατάνυψαίτοισι τοῖς θεινοῖς τυραννοῦμενον.

κακοφάγας (ἰ) δημ., θηλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

κακοφάγας (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

κακοφάγας (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

κακοφάγας (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

κακοφάγας (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

κακοφάγας (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

κακοφάγας (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

κακοφάγας (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

κακοφάγας (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

κακοφάγας (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

κακοφάγας (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

κακοφάγας (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

κακοφάγας (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφάγος ὁ τρώγων κακῶς, ἐπιβλαβεῖς ἢ ἀηδεῖς τροφάς : φράγκοι κακοφάγδες, ποῦ ἔτρωναν σκαντζόχοιρους, χελώνες, βατράχια· 2) οπανιῶτ. ὁ τρώγων ἀνευ ἄρεσως, ὁ τρώγων ὀλίγον, ἀνεπαρκῶς.

2) ἐπὶ προσ., ὁ μετὰ πλήρους στόματος, με γεμάτο τὸ στόμα : Πολύτ. Τετραβ. 166.

κακοφρόνως ἐπίρρ. μτγν. με κακούς, ὄνειδιστικῶς λόγου, ὄβριστικῶς : Μαν. 5, 323.

κακόφρωντος-ον λεξ. κακῶς ἐφαρμένος· Ἡσ. ἐν λ. κακόκηνμος.

κακοφρόνος-ον μτγν. ὀλέθριος, καταστρεπτικός : Νικ. Ἐπιρ. 795 || ἑτεροκλ. γεν. κακοφρορέας : αὐτ. Ἰ. Ἀλεξ. 465.

κακόφρονος (ἰ) μτγν. κ. μον. ὁ κακὸς φίλος : Φιλῶδ. Παρρ. 24O, Βλεμν. Γεωγρ. Πον. 11.

κακοφρ(ε)ῖαν δημ. κακοφρεῖαν βλ. λ.

κακόφροισ-ον μτγν. ὁ ἔχων κακὸν φροῖον, κακὴ φλοῦδα ἢ τοσόφι : Νικ. Ἰ. Ἀλεξ. 331.

κακόφρονος-ου σχόλ. γλῶσσα. τοῦ ὀπόφρονος βλ. λ. : Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 163.

κακοφρομένος-η-ο δημ. ποθ. μτγ. τοῦ -ἄω κακῶς, ἀσχημα φορεμένος, κακοβαλμένος· 2) ἐπὶ προσ., ὁ κακῶς, πενικρῶς ἐνδεδυμένος : ἦρθε καὶ σὰς ζήτησε ἕνας κακοφρομένος γέρος.

κακοφροεῖα (ἰ) σχόλ. γλῶσσα. τοῦ δυσχλανία βλ. λ. : Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 240.

κακοφροῖος δημ. ἐπὶ τραυμάτων, πληγῶν, ἐξανθημάτων κττ. φλεγμονῶν, ἐρεθίζομαι, διαπυοῦμαι : κακοφροεῖα τὸ τραῦμα τῆς ἀχειρήσεως· 2) μτθ. προκαλὸ φλεγμονῆν ἢ διονύησιν τραύματος, πληγῆς κττ. : τὰ παπούτσι μου κακοφροεῖται τὴν πληγὴν τοῦ ποδarioῦ μου.

κακοφροεῖς-οὐς-ές (φράζομαι) ποι. ὁ κακὸς διονουόμενος, κακόδουλος : Ἰλ. Ψ. 483 Αἴαν, νεῖκος ἄριστε, κακοφροεῖς || τὸ οὐδ. κακοφροεῖς ὡς ἐπίρρ. ἀνοήτως, μαρῶς : Εὐφρο. 98, 2.

κακοφραδία (ἰ) δημ., ἡλ. -οὐ κ. κακοφραδία, μαρῶς : Ὑμν. Δῆμ. 227 κακοφραδίῃσι τιθῆνης, Νίκ. Ἐπιρ. 348, Κόντ. 12, 554.

κακοφραδισσύν(η) δημ. κακοφραδία βλ. λ. : Δημόκρ. 273, Ὀρφ. ἄπ. 285, 41.

κακοφραδισμῶνος-ον μτγν. κ. -φραδισμῶνος κακοφραδῆς βλ. λ. : Θεοκρ. 4, 22 κακοφραδισμῶν γὰρ ὁ θάνατος (ἀμφ.).

κακόφρατος-ον σχόλ. κακοφραδῆς βλ. λ. : Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 674.

κακοφρόνιος μτγν. καθιστῶ διὰ κακοφρονα, ἀφρονα, μωρῶν : Ἀκύλ. ΠΔ Βασ. 2, 15, 31.

κακοφρόνως-ἔω εἶμαι κακοφρών, ἔχω κακὸν φρόνημα, κακὸς διαθέσεις : Αἰσχ. Ἀγ. 1174 καὶ τίς σε κακοφρόνων τῆσι δαίμων· 2) σχόλ. εἶμαι ἀφρων, ἀνόητος : Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 821.

κακοφροσύνη (ἰ) μτγν. κ. μον. μαρῶς, ἀφροσύνη, ἀνοησία : ΠΔ Παροιμ. 16, 16 πρὸ συντριβῆς ἡγεῖται ὑβρις, πρὸ δὲ πτώματος κακοφροσύνη, Ὀππ. Ἀλ. 3, 363, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3, 243 καταστηλιτεύσας τὴν κακοφροσύνην τοῦ. . δράματος.

κακόφρωνος-ον (φρόν) κ. μον. ὁ κακὸν φρόνημα ἔχων, δυσμενής : Πίνδ. ἄπ. 211 κακόφρων πραπίδων καρπός, Αἰσχ. Ἀγ. 100 κακόφρων μέρμηρα, Πορφ. Ἀποκ. 2, 7, Βί. Ἀλεξ. 5139 μὴ. . πρὸς μάχην ἐν ἡμέρᾳ ἀθρόμην τοῖς κακόφροσιν, ἄλλ' ἐν νυκτὶ δὲ μάλλον· 2) ἀφρων, ἀπερίσκεπτος : Σοφ. Ἀντ. 104 ἀντιθέμενος θεῶν. τοῖς κακόφρονος βλάβη, Εὐρ. Ὀρ. 824 κακόφρων τ' ἀνδρῶν παράνοια, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3, 243 ἀπ' αὐτοῦ τοῦ λυμῶνος καὶ κακόφρονος ἀγρηγόρου Γρηγορίου.

κακοφροσύνῃ δημ. κατασκευάζω τι κακῶς, ἐλαττωματικῶς ἢ ἀκαλοισθητῶς || οὐνῆθ. ἡ μτγ. παθ. παρὰν. κακοφροισμένους-η-ο κ. κακοφροισομένους κ. κακοφρ(ε)ῖα, ἐπὶ προσ., κακοφροῖς, κακοφροισμένους || ἐπὶ πραγμ., ὁ κακῶς, ἀδεξίως εἰρηγασμένος ἢ παρεσκευασμένος : κακοφροισμένα ἐπιπλα, - κακοφροισμένα σαλῆτα.

κακοφροισμένος-η-ο δημ. κ. κακόφροιστος ὁ κακῶς, ἀδεξίως κ. ἰδίως ἀκαλοισθητῶς κατασκευ.

ασμένος, ὁ κακοφτειογμένος, κακοκαμωμένος: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 16 σέ .. κακοφτειαστή ἔρμακλισθί.
κακοφύης -οῦς-ές (ἰσφ) κ. νεώτ. ὁ κακῶς ἐκ φυ-
 σεως κατεσκευασμένος, ὁ ἔχων φύσει κακὰ ἐλατ-
 τώματα: Πλάτ. Πολ. 40Α κακοφύης κατά τὴν φυ-
 χήν· 2) (ἰσφομαι) ἐπὶ φυτῶν, ὁ κακῶς φυόμενος:
 Θεόφρ. Φι 8, 11, 8, Πόλ. κακοφύης σπόρος.
κακοφύης (ἡ) κ. νεώτ. Ιατρ. κ. νεώτ. ἀύξησης, κακὴ
 διάπλασις τοῦ σώματος: Πλάτ. Ὀρ. 416 κακοφύτα,
 κακία ἐν φύσει καὶ ἀμαρτία τοῦ κατὰ φύσιν
 νόσου τοῦ κατὰ φύσιν ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς.
κακοφύνια (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. κοκός ἡ-
 ρος φωνῆς, κοκὴ προφορά: Στράβ. 13, 2, 4 μετωνό-
 μασε δ' αὐτὸν Ἀριστοτέλης Θεόφραστον ..
 φεύγων τὴν τοῦ προτέρου ὀνόματος κακοφύνια·
 2) κ. νεώτ. κ. δημ. κακοφῆα, χασμωδία, παρα-
 τῶνα, φαλτοσάρμα: Δημήτρ. 255, Ἀπολλ. Δύσκ.
 Συνδ. 228, 20, κ. ἀντίθ. εὐφάνια: Φιλόδ. ἐν Ἡ-
 ρακλ. 994, 23, -μας ἐνοχλοῦν κάθε βράδυ με τὴς
 κακοφῆες τους.
κακοφύωνος-ον κ. νεώτ. ὁ κακῶς ἡχῶν, μὴ ἀπη-
 χῶν: Ἀριστ. Ἀκουστ. 802b, 23 τὰ ἤρα κακοφύωνα·
 2) κ. νεώτ. ὁ ἔχων κακὴν φωνήν, ἀντίθ. εὐφάνος,
 νεώτ. κ. δημ. κ. καλόφωνος: Διον. Τραγ. 631, 21 κα-
 κόφωνος τραγωδός, Φιλόδ. 1α. Ὑμν. 533, 32, Φι-
 λόδ. ἐν Ἡρακλ. 994 ἀπ. 11· || ὄμ. ἐπὶ λέξεων, κα-
 κόφηρος: Διον. Ἀλ. Συνθ. 12, Διον. Τραγ. 631, 20· || τὸ
 οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ κακοφάνια: Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰνπ. 243.
κακοφύων-ῆ μτγν. ὁμιλῶ κοινός, ἀντίθ. καλλι-
 φωνῶ: Φιλόδ. ἐν Ἡρακλ. 1176S ἰαμφ. 1.
κακοχαλίην (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος σπόγγων
 ἀλιχονδρον τῆς οἰκογεν. τῶν χαλινιδῶν.
κακοχάρακτος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κακῶς
 κεχοραγμένος, ἰδ. ἐπὶ νομισμάτων κ. γλυπτῶν: κα-
 κοχάρακτος διακοσμήσεις· || κ. ἐπὶ ὀδῶν, ὁ κα-
 κῶς, οὐχὶ κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον κεχορα-
 γμένος, διερρουθισμένος: Ζερβ. Μῦθ. Z 144 δρόμος
 ἀνάματος καὶ κακοχάρακτος.
κακοχάρτος-ον ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις
 κακίαις, χαίρετικός: Ἡσιόδ. Ἐργ. 28 κακοχάρτος
 "Ἐρις" πρβλ. Ἡσ.
κακοχείμερος-ον μτγν. δυσχειμερός, δυσχεί-
 μων: Σωφ. 1, 41.
κακόχλους-οος-οον-οον μτγν. ὁ ἔχων ὀλιγὴν
 χλόην: Νικ. Ἀλεξ. 331.
κακόχλωρος [ὀ] νεώτ. ὄρυκτ. ὄρυκτον τῆς
 τάξεως τῶν δεξιδίων.
κακοχολία (ἡ) δημ. ὁ θυμός, ἡ ὀργή· || εἰδ.
 πείσμων χόλος, ἐπιμόνος μνησικακία.
κακόχολος-ῆ-ο δημ. ὁ ἐκόλωτος ὀργιζόμενος,
 ὀργίλος, θυμώδης· 2) ὁ ἐμμένων εἰς τὸν χόλον,
 εἰς τὴν ὀργήν, τὴν ἐχθρόν, τὴν μνησικακίαν.
κακόχορος-ον λεξιγλῶσσα τοῦ ἀχορος βλλ. Ἡσ.
κακοχρήσμων-ονος-ον Ἰραόμαι, ἄορ. -χρά-
 σμων ὁ μεθ' οὗ δυσκόλως δύναται τις νὰ συζῆ,
 δύστροπος: Θεόφρ. 4, 22 κακοχράσμων γὰρ ὁ δὲ
 μόρος (ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ -φράσμων).
κακόχρητος-ον οὐχὸ. ὁ κακῶς εἰς χρῆσιν τε-
 θεῖς: Σχολ. Ἡρ. 412B.
κακόχροια (ἡ) μτγν. κακὴ χροία, ἀσημιον χρώ-
 μα: Ρουφ. π. Ὀρειβ. 45, 30, 48, Γαλ. 17(2), 215· || εἰδ.
 ἐπὶ πτώματος: Φιλόδ. Ἐαν. 30· 2) ἐν τῷ πληθ.
 κηλίδες τοῦ δέρματος, πανόδες: Διοσκ. 3, 1, Γαλ. 6, 814.
κακοχρονία (ἡ) δημ. ἔτος δυστυχίας ἢ στερη-
 σεως ἢ ἀτυχίας, κακὸ χροῖα.
κακοχρονιάζω δημ. ἀμτθ. περῶ κακὸ χροῖο,
 διέρχομαι κακῶς τὸ ἔτος.
κακοχρονίζω δημ. ἀπαγγέλλω κατὰ τινος ἀρῶν
 ὅπως ἔχη ἀτυχῆς ἔτος ε κακὸ χροῖο νά'χη, κοι-
 τῶμαι τινὶ κακὸν ἔτος, δυστυχῆ βίον· || ὄθ. συν-
 εκδ. διὰ τῆς ἀράς ἰβριζῶ.
κακοχρονιά(σ)μα (τὸ) δημ. ἡ πράξις τοῦ κα-

κοχρονιάζω: ἄφησε τὰ κακοχρονιάσματα καὶ πέ-
 μας τί σου 'κανε.

κακόχροις-οος-οον-οον κ. νεώτ. ὁ ἔχων κα-
 κὴν χροίαν εἰς τὸ πρόσωπον: Ἰνπ. Προορ. 2, 42·
 || εἰδ. ὁ ἔχων κακὸν χρώμα: Νικ. ἀπ. 85, 5 κακό-
 χρους κόμη, Γαλ. 17(2), 214 κ. -ὄφθαλμοι· || κ. ἐπὶ
 τοῦ οὐρου: αὐτ. 19, 598· 2) ὁ ἔχων κακὸν χρωμα-
 τισμόν: Ἀριστ. Ζ1 616b, 31 αἰ δ' ἀκανθίδες κακόδοιοι
 καὶ κακόχροι, φωνὴν μέντοι λιγυρόν ἔχουσι.
κακοχρῶ-έω μτγν. ἔχω κακὴν χροίαν, ἀσημιον
 χρώμα: Διοσκ. 1, 128.
κακόχρωμος-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων κακὸν,
 ἀσημιον χρώμα, κακόχρους βλλ. 21: Ζερβ. Μῦθ. Z
 43 οἱ συγγενῆ μορφῆς .. τὸν βασιλέων καὶ τὰ
 κακόχρωμα ἐξάνα τῶν ἀνρίων.
κακοχυλία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ δυσχέρεια περὶ τὴν
 διαμόρφωσιν, τὴν κυκλοφορίαν καὶ τὴν ἔκκρισιν
 τῶν χυλῶν τοῦ ὄργανοσφ.
κακόχυλος-ον μτγν. ὁ ἔχων κακὸν χυλὸν ἢ χυμὸν
 (Διφιλ. Σ π. Ἀθῆν. 2, 54A τὸν χλωρῶν κακοχυλῶν
 ὄντων καὶ ἀτροφωτέρων πολὺ μάλλον φυσωδέ-
 στερα· || κ. συμκρ.: αὐτ. 68F ὁ πέπλων .κακοχυ-
 λότερος δέ· || εἰδ. ἐπὶ ὑπέρτας: Σωφ. 1, 94.
κακοχυμία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. κακὴ κατά-
 στασις, ἀλλοίωσις τῶν χυμῶν: Γαλ. 6, 553· κ. ἐν τῷ
 πληθ.: Διοσκ. 2, 87.
κακόχυμος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων κισσοῦς
 χυμοῦς: Ἀριστ. Πρ. 954a, 10, Ἀθῆν. 1, 24F τοῖς κακο-
 χυμοτάτοις κρομύσι ἐχρόνωτο· || κ. νεώτ. κ.
 δημ. ἐπὶ προσ.: Ἰκέσ. π. Ἀθῆν. 7, 309B ὀλιγότροφι
 καὶ κακόχυμοι, Διοσκ. 2, 88· || ὄμ. τὸ κακόχυμον
 ὡς οὐσ. ἡ κακοχυμία βλλ. Ἀλεξ. Ἄορ. Πρ. 2, 10·
 2) ἐπὶ τροφῶν, ὁ -μὴ ὑγιεινός, ἀθυγιεινός:
 Γαλ. 6, 64f· 3) ὁ ἔχων κακὴν γεῦσιν: Σεξτ. Ἐμπ.
 Πυρρ. 1, 52.
κακοχώνευτος-η-ο δημ. ὁ κακῶς, δυσκόλως
 πεπτόμενος, χωνεῖόμενος, δύσπεπτος· || ἐν χρ.
 κ. μτφ.: φευγία κακοχώνευτη (μὴ πιστευτή), τὰ
 λατινικά εἶναι κακοχώνευτα· ἐπίρρ. -α.
κακοχώνεω δημ. χωνεῶ κακῶς, δυσκόλως.
κακόφθαλις-η-ο δημ. ὁ κακῶς ἐφθήμενος· 2) συν-
 ηθέστ. ὁ κακῶς, δυσκόλως φηνόμενος ἢ βραδέ-
 μενος: κακόφθα φασόλια - κουκκία.
κάκοφθι-ιδος (ἡ) μτγν. ὁ πάσχων ἐκ μυωπίας,
 μυῶφ: Πάπ. ἀφίσταται Σεννηῆς .. ἐλάσσω(ν) ἢ
 μέση, μελι(χρω)ία, κάκοφθι· 2) δυσειδής: Βέττ.
 Βάλλ. 14, 23 κακόφθιδες, θανατοποιοί.
κάκοφθορος-ον ὁ μετὰ κακίας, μοχθηρίας φέ-
 γων: Θεόγν. 287 κακόφθορος πόλις.
κάκοφθης-η-ο δημ. κακῶς φθινόμενος: Βαλαωρ.
 Ἄβ. Διάκ. 5, 239 ἔμετις οἱ παλιοκλέφτες ἔχομε
 σάρκα κάκοφθι.
κακοφύχι (τὸ) δημ. ἀρά, κατάρα· 2) ἡ πρὸς
 ἔμετον τόσις, ἡ νοστιὰ τῶν ἐγκύμων γυναικῶν.
κακοφύχια (ἡ) κακοφύα, κακὴ φυσικὴ ἰδιότης,
 κακὸ φυσικό, ἀντίθ. εὐφύχια: Πλάτ. Νομ. 791c
 τὸ δύσκολον οὐ σμικρὸν μόριον εὐφύχιας καὶ
 κακοφύχιας ἐκότερον γιγνόμενον γίγνοτι ἄν.
κακτάμναι ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ κατακτείνω.
κάκτανε γ' ἐν. ἀορ. α' τοῦ κατακτείνω βλλ.
κάκτεινε γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ κατακτείνω βλλ.
κακτινή (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἀλλοιοειδές τοῦ φυτοῦ
 κηρέως τοῦ μεγανθοῦς χρήσιμον εἰς τὴν Ιατρικὴν.
κακτώδη (τὸ) νεώτ. βοταν. κ. κακτώδη οἰκογέ-
 νεια δικοτυληθῶν φυτῶν.
κάκτος (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος τοῦ φυτοῦ κινά-
 ρας: Θεόφρ. Φι 6, 4, 10, Φιλήτ. 16, Θεόφρ. 16, 4 τὸν πό-
 दा κάκτος ἐμφαν, Διοσκ. Ἀλεξ. 33· 2) κ' κτος
 [ὀ] ὁ καρπὸς τῆς κινάρας: Ἐπιχ. 159 μακωνίδες,
 μάρθα, τραγῆες τὸ κάκτος· || ὄμ. τὸ ἐδῶδι-
 μον φύλλον: Θεόφρ. Φι 6, 4, 10· 3) νεώτ. γεν. ὄνομ.
 τῶν κακτοιδῶν βλλ.

κάκυνσις-εως (ή) σχόλ. διαστροφή, διαφθορά : Σχόλ.Εύρ. Έκ.251 «διαφέρει κάκυνσις και κάκωσις» κάκυνσις μὲν ἐπὶ ψυχῆς, κάκωσις δὲ ἐπὶ σώματος.

κάκυνω βλάπτω, φθείρω, ἴδ. παροιμ.π.Σουῖδ. κάκυνω τὸν πηλὸν τὸν ἀξιὸν ὑβρεως ὑβρίζειν || παθ. βλάπτομαι, διαφθείρομαι : Θεόφρ. Όσμ. 56 τὰ δὲ κακωόμενα (μύρα) πλείω ποιεῖ δυσωδιαν' 2) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, φθείρω : Κωμ. Α' δέσπ.138' || κ. παθ. φθειρομαι : Δίων Κ 60,2' || ἴδ. δεικνύμαι, φέρομαι κακός : Εύρ. Έκ.251 κάκυνει τοῖσδε τοῖς βουλευέμασιν, Πλάτ.Τίμ.42C τρόπον δὲν κακύνειτο' || ἐπὶ στρατιωτῶν, δυστροπῶ, δὲν πειθαρχῶ : Ξεν.ΚΠ 6,3,27 [ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ μαλακύνω] 3) παθ. ἐπιπλήττομαι, ὀνειδιζομαι, ἐπιτιμῶμαι : Εύρ. Ήνπ.686 σιγάν ἐφ' οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι.

κακχάδια Ἦσ. «ισχνόφωνο».

κακχάζω Ἦσ. «καχάζω».

κακχάρτος Ἦσ. «κατὰχάρτος».

κακχέει αἰολ. κατοχεῖ : Ἀλκ.ἀπ.39 κακχέει λιγύραν αἰόσαν.

κακχέυει ἐπ. ἀπαρφ. ἀορ. α' τοῦ κατοχέω βλ. κακχέυθην ποι. τοῦ καταχέυθην βλλ.

κακχίρω Ἦσ. «δραπέτευει» κακουργεῖ.

κακῶ (ή) δημ. κακή γραφα, κακόγρραφα.

κακῶ ὡς (κακός) κ. μον. κ. νεώτ. κακῶς μεταχέριζομαι, κάρνω κακὸν [π. Όμ. πάντοτε ἐπὶ προσ.τ ἰλ.Λ 689 κενაკωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν, ἔλθωμεν γάρ β' ἐκάκωσε βίη Ἠρακλῆσει, Όδ.Δ 754 μηδέ... κάρνω κενაკωμένον, Αἰσχ.Πρ.976 δοσι παθόντες εὐκακοῦσι μ' ἐκδίκως, Εύρ. Ἠρ.1162 κακῶσαι τοὺς ἀντιπύου, Όουκ.8,32 κακῶσαι τοὺς Ἀθηναίους, Λυσ.13,91 κακῶσαι τὸν δῆμον, Πλάτ.Μενέ.248C κακῶσαι ἑαυτοὺς' || ἐν τῷ παθ. πάσῳ, ὑποφέρω, εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει : Όδ. Ζ 137 κενაკωμένος ἄλμη' || κ. γεν. εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει : Ἠρ.1,170 κενაკωμένων δὲ ἰώνων και συλλεγομένων, Αἰσχ.Πέρα.728 ναυτικὸς στρατὸς κακῶθεις πεζῶν ὤλεσε στρατόν, Σοφ.ΌΚ 261 τὸν κακοῦμον ξένον οὐχέειν, Όουκ. 4,25 ἐς τὴν Μεσσηνίην ἄς κενაკωμένην ἐστράτευον' || ὁμ. περιέρχομαι ἐς ἀθλιὸν κατάστασιν, καταπονοῦμαι : Ξεν. Ἀν.4,5,35 ἐκάκωτο ὑπὸ τῆς πορείας, Ἀγαθ.ΑΠ 11,382,1 ἐκάκωτο ἐκ ηυρατοῦ' 2) ἐπὶ πραγμ., βλάπτω, διασφείρω, καταστρέφω : Ἠρ.3,82 οἱ γάρ κακοῦντες τὰ κοινὰ συγκυβήτοσιν ποιεῖσι, Όουκ.8,76 κακοὶ τὰ ναυτικόν, Βι. Ἀλ.1546 ἐξήτει Τύρον τάχιστα πορθήσαι και κακῶσαι' || κ. παθ. διασφείρομαι, καταστρέφομαι : Αἰν.Τακτ.15,1 τὰ κακωόμενα τῆς χώρας' 3) ἐξερεῖθω : ΚΔΠράξ.14,2 ἐκάκωσαν τὰς ψυχὰς τῶν ἀθῶνων κατά τῶν ἀσελφῶν' 4) ἐπὶ τοῦ ἀέρος, βλάπτω φυτὸν τι : Θεόφρ.ΦΑτ.2,11,2' || ὁμ. ἀταρπ. καθιστῶ τι δυσμενές : Βέτιτ.Βάλ.70,22' || κ. φασ. βλάπτω, παραλύω : Γαλ.2,690 κακῶ τὰς ἀρχὰς τῶν νεύρων' || παθ. χειροτερεῶ, βαίνω ἐπὶ τὰ χειρόν : Ἰνπ. Ἀρθρ.58 κακοῦται πᾶν τὸ σκέλος.

κακῶθης-ους-ες (ἰδῶθαι, ὁ κακῶς ὢν) : Ἰνπ. Γυν.2,204, Ἀριστ.Πρ.867β,10, Θεόφρ. Όσμ. 2

κακῶθις (ή) (ὀδμηή) κακή ὀσμή, δυσωδία, ἀποφορά : Θεόφρ. Ἰδρ.5,9.

κακωδουλικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ περιέχων κακωδύλιον βλλ. || κακωδυλικὸν ὀξύ ἴσθι νεώτ. ὀξύ δηλητηριώδες, ἐν χρ. ὡς φάρμακον.

κακωδύλιον ἴσθι νεώτ. χημ. μογοσθενές σύμπληγμα, ἀπαντῶν ὡς μέταλλον.

κακωδυλοφίβιον ἴσθι νεώτ. χημ. ὑγρὸν ἀχρουν, δηλητηριώδες, ἀποτελοῦν τὸ κῆριον συστατικὸν τοῦ ὑγροῦ τοῦ Καντζέ.

κακώλευθρος-ον ἰδλεθροςή σχόλ. σφῶδρα καταστρεπτικός, ἀλέθριος : Σχόλ.Σοφ. Ἠλ.492.

κάκωνῦμια (ή) μυγν. κ. νεώτ. κακὸν ὄνομα, κοκή φήμη : Σύμμ.ΠΔ'Έξ.32,25.

κακωνύμος-ον ἴδνομαι λεξ. κ. νεώτ. γλῶσσ. τοῦ δυσωνύμου βλλ. : Σουῖδ.

κακωνυμούμια-έσμα ἴδνομαι μον. παθ. ἔχω κακὸν ὄνομα : Έστ.Πον.141,20.

κακῶς ὄωρ. Ἦσ. «κακῶς» δειλοῦς.

κακῶς ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. κακὰ φαύλως, συνθ.μτ. ρ., οἶον : κακῶς ποιεῖν τι βλάπτειν τι), κακῶς ποιεῖν τινα (κακοποιεῖν) || ὁμ. : Αἰσχ. Πρ.266 κακῶς πράσσειν ἰεῖναι τινα ἐν κακῇ καταστάσει), Ἀριστφ.Βάτρ.58 κακῶς ἔχειν, Ἄνδοκ. 4,11 κακίαν ἢ πρότερον πρᾶττειν κ.ἐπὶ ἀσθενεῖν) : ΚΔ Ματθ.4,24 προσήνεγγαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας σπον. κακῶς πάσχειν : Αἰσχ.Πρ. 759' || ὡς λογοποιεῖν ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν : Φίλημ.Νεώτ.2 ὡς κακῶς ἔχει ἄπας ἰατρός, ἄν κακῶς μπελῆς ἔχη, Μίμν.Γραγ.74 κακῶς ἐρεῖν τινα, λέγειν τὴν πόλιν' || ὁμ. κακῶς εἰδότες ἀγνοοῦντες : Ξεν.ΚΠ 2,3,13, Ἰσοκρ.8,32' || ὁμ. κακῶς ἐκπέφυγα μετὰ δυσκολίας διέφυγο, μόλις ἐλύθωσα : Δημ.556' || συγμρ. κακίον : Ἠρ.1,109 μανέται κακίον ἢ νῦν (μαινεται), Σοφ. ΌΤ 428 κακίον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε, Πλάτ. Μενέ.236Α ἐμοῦ κακίον ἐπαίδεῦθι' || κ. ὑπερθ. κακίστα : Ἀριστφ.Βάτρ.1456 μισαῖ κακίστα, τοῖς πονηροῖς δ' ἤδετα, Πλάτ.Πολ.420β ψήθημον.. ἄν εὐρέην.. ἐν τῇ κακίστα οἰκουμένη ἀδικίαν' || ὁμ. μον., νεώτ. κ. δημ. φαύλως, ἀσχημῶς : Βι. Ἀλεξ.42 κακῶς κρατήσας τῆς ἀρχῆς τότε τῶν Αἰγυπτίων, - κακῶς φέρεται - γράφεται - ἐνεργεῖ - ζῇ' 2) συγν. π. τραγ. κ. Ἄπτ. συνδυασμὸς ἐπιθ. κ. ἐπιρρ. : Σοφ.ΌΤ 248 κακὸν κακῶς νιν.. ἐκτρίφω βίον, Εύρ.Τρω 446 κακὸν κακῶς ταφισθ', Ἀριστφ.Π.65 ἀπό σ' ἄλῳ κοκόν κακῶς, Δημ.884 κακῶς κακῶς ἀπόλετο, ΚΔ Ματθ. 21,41 κακοῦς κακῶς ἀπολέσει αὐτοῦς' κ. ἐν φρ. δημ. πήγε κακὴν κακῶς | κατέληξε ἀσχημο, πήγε χαμένους | || κ. ἐν τῷ ὑπερθ. : Σοφ.ΑΙ.839 κακοῦς κακίστα' || κ. ἀνιστρόφος : Εύρ.Τρω. 1055 ὡσπερ ἀξία κακῶς κακῇ θανεῖται' || κ. ὅταν παρεμβῶλλουται λέξεις : Σοφ.Φιλ.1369 κακῶς.. ἀπόλλυθωται κακῶς.

κακῶσις-εως (ή) (κακῶ) κ. μον. κ. νεώτ. κακοποίησις, κακομεταχείρισις : Ξεν. Ἀν.4,6,3 κακοποίησις τοῦ ἡγεμόνος' || ὁμ. πλεισθ., κατὰθλιφικ : ΠΔ'Έξ.3,7 κακοποίησις τοῦ λαοῦ' 2) ἀπτ. κακῇ μεταχείρισις ἢ παραμέλῃσις γονέων ὑπὸ τοῦ υἱοῦ : Λυσ.13,91 ὁ τῆς κακῶσιως νόμος, Δημ.1332 γραφῆ κακῶσιως, Ἀριστ. ΑΒ.56 ὁ κακῶσις γονέων, ὄρφανῶν, ἐπικληροῦ, οἴκου ὄρφανικοῦ, Λυκοῦργ.147 τῶκων κακῶσις 3) κακῶσις ἐπαρχίας κακῇ διοίκησι, ἢ π. Ρωμ. ἀγωγή, δίκη ποσανῶνον ἐπιτρόχως χρημάτων : Πλούτ. Κοισ.4' 4) βλάβη, δυστύχημα : Όουκ.2,43 ἢ μετὰ τοῦ [ἐν τῷ] μαλακισθῆναι κακῶσις, αὐτ. 7,4 κακῶσις πληρωμάτων, Ἀριστ.Ρητ.1386α,8 αἰκία συμμάτων και κακῶσις' || ὁμ. τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα ἀσθενεῖον : Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ.17 τὸ ὀστιον τῆς κακῶσις, αὐτ. Ἀέρ.19 οὐκ ἐγγίνονται κακῶσις ἐν τῇ τῷ γόνου συμψηῖσι, Τιμ.Λοκρ. 102C αἱ τῆς σαρκὸς τακομένης κακῶσις' 5) μον. κ. νεώτ. κακοπάθεια, τολαιπωρία : Βι. Ἀλεξ.1316 ἔρωσ μου, τὰς κακῶσις μου τὰς ἐπαθα διὰ ἐσάνω' || νεώτ. ἐλαφρὰ βλάβη σωματικῆ, ἴδ. ἐπενεχθεῖσα ὑπ' ἄλλου : Μηναι.11,4 ἔσπερ. ὀδύνας κακῶσιων.. ἀπελασάνω' 6) μον. κ. νεώτ. κακία, μίσος : Χρον.Μορ.4191P ἐβῶλθησαν με λόγια με τρώπους καλωσύνης ἢ ἐπράδων τὴν κακῶσιν και ἐβῶλαν τους σ' ἀγάπην, Καισάρ. Δαπ.ἐν Σάθ.3,76 δι' αὐτῆς τοὺς θεσμοῦς διαρρήξει πάσης κακῶσιως.

κακῶσις αἰολ. κατοχεῖ : Ἀλκ.ἀπ.39 κακχέει λιγύραν αἰόσαν.

κακῶσαι τοὺς ἀντιπύου, Όουκ.8,32 κακῶσαι τοὺς Ἀθηναίους, Λυσ.13,91 κακῶσαι τὸν δῆμον, Πλάτ.Μενέ.248C κακῶσαι ἑαυτοὺς' || ἐν τῷ παθ. πάσῳ, ὑποφέρω, εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει : Όδ. Ζ 137 κενაკωμένος ἄλμη' || κ. γεν. εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει : Ἠρ.1,170 κενაკωμένων δὲ ἰώνων και συλλεγομένων, Αἰσχ.Πέρα.728 ναυτικὸς στρατὸς κακῶθεις πεζῶν ὤλεσε στρατόν, Σοφ.ΌΚ 261 τὸν κακοῦμον ξένον οὐχέειν, Όουκ. 4,25 ἐς τὴν Μεσσηνίην ἄς κενაკωμένην ἐστράτευον' || ὁμ. περιέρχομαι ἐς ἀθλιὸν κατάστασιν, καταπονοῦμαι : Ξεν. Ἀν.4,5,35 ἐκάκωτο ὑπὸ τῆς πορείας, Ἀγαθ.ΑΠ 11,382,1 ἐκάκωτο ἐκ ηυρατοῦ' 2) ἐπὶ πραγμ., βλάπτω, διασφείρω, καταστρέφω : Ἠρ.3,82 οἱ γάρ κακοῦντες τὰ κοινὰ συγκυβήτοσιν ποιεῖσι, Όουκ.8,76 κακοὶ τὰ ναυτικόν, Βι. Ἀλ.1546 ἐξήτει Τύρον τάχιστα πορθήσαι και κακῶσαι' || κ. παθ. διασφείρομαι, καταστρέφομαι : Αἰν.Τακτ.15,1 τὰ κακωόμενα τῆς χώρας' 3) ἐξερεῖθω : ΚΔΠράξ.14,2 ἐκάκωσαν τὰς ψυχὰς τῶν ἀθῶνων κατά τῶν ἀσελφῶν' 4) ἐπὶ τοῦ ἀέρος, βλάπτω φυτὸν τι : Θεόφρ.ΦΑτ.2,11,2' || ὁμ. ἀταρπ. καθιστῶ τι δυσμενές : Βέτιτ.Βάλ.70,22' || κ. φασ. βλάπτω, παραλύω : Γαλ.2,690 κακῶ τὰς ἀρχὰς τῶν νεύρων' || παθ. χειροτερεῶ, βαίνω ἐπὶ τὰ χειρόν : Ἰνπ. Ἀρθρ.58 κακοῦται πᾶν τὸ σκέλος.

κακῶθης-ους-ες (ἰδῶθαι, ὁ κακῶς ὢν) : Ἰνπ. Γυν.2,204, Ἀριστ.Πρ.867β,10, Θεόφρ. Όσμ. 2

κακῶθις (ή) (ὀδμηή) κακή ὀσμή, δυσωδία, ἀποφορά : Θεόφρ. Ἰδρ.5,9.

κακωδουλικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ περιέχων κακωδύλιον βλλ. || κακωδυλικὸν ὀξύ ἴσθι νεώτ. ὀξύ δηλητηριώδες, ἐν χρ. ὡς φάρμακον.

κακωδύλιον ἴσθι νεώτ. χημ. μογοσθενές σύμπληγμα, ἀπαντῶν ὡς μέταλλον.

κακωδυλοφίβιον ἴσθι νεώτ. χημ. ὑγρὸν ἀχρουν, δηλητηριώδες, ἀποτελοῦν τὸ κῆριον συστατικὸν τοῦ ὑγροῦ τοῦ Καντζέ.

κακώλευθρος-ον ἰδλεθροςή σχόλ. σφῶδρα καταστρεπτικός, ἀλέθριος : Σχόλ.Σοφ. Ἠλ.492.

κακωσυνεύω μιν. κ. δημ. ἰδ. ἐπὶ καιροῦ, εἶμαι ἢ γίνομαι κακός, ἀνίθ, καλῶσυνεύω· || ἐπὶ πρῶσ, θυμῶν, μοῦ βαρυνφάνεται, ἀγριεύω: Ἐρωτόκρ. 1,2084 δὲν ἑκακωσυνευήτηκε, μὰ χεῖ το γιὰ χαρὰ τῆς.

κακωσύνη ἡ μιν. κ. δημ. ὄργη, ἔχθρα, ἰδ. ἐπὶ σφοδρῷ ἀνέμῳ: Ἐρωτόκρ. 3,219 ὡσάν τὸ φυλοκάλμα σ' ἀνέμου κακωσύνη.

κακωτής ἰδί μτγν. κακοποιός, βλαπτικός: Φιλ. 1,544, Πτολ. Τετραβ. 159, Βέττ. Βάλ. 49,4 κακωτής γυναικῶν.

κακωτικός-ἡ-ὄν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κλίσι εἰς τὸ βλάπτειν, βλαπτικός: Φιλ. 2,577, Ἐρμ. Τρισμ. π. Στοβ. 1,41,6, Διοσκ. 1,94 κακωτικός τινος, Χορῖκ. 221B κακωτικὸν τι παθεῖν.

κακωτικός-ἐπίρρ. μτγν. βλαπτικός: Βέττ. Βάλ. 165,34 κακωτικός διαγίνε.

κακωτρία ἡ μιν. ἀνώμ. θηλ. τοῦ κακωτής βλ. λ.: ΚΜανασσ. Χρον. IIIA.

καλά ἡ καλός; ἐπίρρ. δημ. εὖ, καλῶς: καλὰ ἔκαμες καὶ ἔφυγες, - καλὰ γράφει - τρώγει - κοι-ΐται· || δηλοῖ ὅτι ὑπάρχει ἢ γίνεταί τι κατ' εὐχὴν ἢ ὀρθῶς ἢ ὡς δεῖ ἢ ἀκριβῶς: εἶμαι καλὰ ἰθυαίνω, - γίνομαι καλὰ ἰποκαθίσταμαι εἰς τὴν ὑγίαν μου, θεραπεύομαι ἰ-, πηγαίνω καλὰ ἰπροκόπω, προσοδεύω· || φρ. καλὰ πού ἢ καλὰ καὶ εὐτυχός ὅτι: καλὰ κὶ ἡρθεσ, - καλὰ πού τὸ ἔκρυφες ὅμ. καλὰ νὰ (τά) πάθης, ὀξίως (τά) ἐπαθες, - καλὰ τὸν ἔχω ἢ τὸν κρατῶ, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, - καλὰ τὸν ἔκαμες τὸν διώρθωσες δεδόντως, πρεπόντως προσσηνέχθης, - τὸν κάμνω καλὰ ἐπιβάλλομαι, - τὰ χῶ καλὰ διακείμαι φιλικός· || κτ. ἐπέκτ. τελείως, ἐντελῶς: βράσε τὰ δσπρια - γμίσε τὸ ποτήρι καλὰ· || ἀρτίως, ἱκανοποιητικῶς: βλέπει - ὀκούμεν καλὰ· || ἐν ὑποχωρητικῇ στάσει πρὸς ἔκφρασιν ἀπειλῆς: καλὰ, ἐννοία σου καὶ θὰ ἰδῆς· || πάει καλὰ ἢ ἀπλῶς καλὰ ἔστω, εἰμθετα σύμφωνοι, ἐπιφωνηματικῶς εἰς ἐνδειξιν παρὰδοχῆς: καλὰ, εἰμθετα σύμφωνοι· || ἰσχυρῶς, δυνατὰ, στερεὰ: σφιξε το - χηπία το καλὰ, - καλὰ τὸ χῶ δεμένο· || φρ. στὰ καλὰ ἢ γιὰ καλὰ καιρίως, ἐπικινδύνως: τὸν ἐχτύπησε στὰ καλὰ, εἶναι γιὰ καλὰ ἀρρωσμένος· || ὅμ. γιὰ καλὸ ἢ ἀπλῶς καλὰ πολὺ ἢ καθ' ὑπερβολήν: τρώγει καὶ πίνει καλὰ, - τὴν ἐτύλωσε γιὰ καλὰ, - τὸν πήρε γιὰ καλὰ ἰκοιμήθηκε πολὺ· || κ. ἐν φρ. δὲν εἶναι στὰ καλὰ του δὲν εὐρίσκειται εἰς καλὴν διανοητικὴν ἢ ἠθικὴν κατάστασιν, - κάμνω καλὰ διευθετῶ τὸ πρᾶγμα, ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην· || συχ. ἀναδιπλοῦται πρὸς μετριωτέραν ἔκφρασιν τῆς ἐννοίας: δὲν τὸν γνωρίσαμε καλὰ καλὰ, - κ. πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐκφραζομένης ἐννοίας: τοῦ τὰ εἶπε - τοῦ τὰ ἔφαλε καλὰ καλὰ· κ. φρ. μὲ κοίταξ καλὰ καλὰ ἰπιστομένως ἢ κ. ἀντιθέτως, ἐλάττω, πόλις, κήπος: δὲν ἄνοιξε καλὰ καλὰ τὸ στόμα του, - δὲν ἔφημερσε καλὰ καλὰ· κ. πρὸς ἔκφρ. τοῦ ὑπερβεί: εἶναι καλὰ καλὰ δυνατὸς - ἄμωφος· || ὡς ἐπιφώνημα: καλὰ ἰ- πολὺ καλὰ ἰ- τι καλὰ ἰ- πάει καλὰ ἰ καλῶς, εὐτυχός ἰ κ. κτ. ἀντίφρασιν πρὸς εἰρωνείαν ἢ εὐφημισμῶν: καλὰ, θὰ τὸ ἰδῆς - καλὰ τὴν πάθανε οἱ φίλοι· || μτ. τοῦ κακὰ ὅπως δῆλοτε, οὕτως ἢ ἄλλως: καλὰ κακὰ θὰ τὸ κάμης· || συχρ. καλύτερα - πιο καλὰ - κάλλιο ἢ κάλλια: καλύτερα - πιο καλὰ νὰ φύνης, - κάλλιο ἢ νῶ καὶ φτωχὸ παρά γέρο πλούσιο· || ὑπερβ. πολὺ καλὰ, - καλὰ καλὰ, - κατὰκαλα, περὶκαλα, - ὑπέρκαλα: φρ. ἐν τέλει παραμυθίω ἔζησαν καλὰ καὶ μετς περὶκαλα.

καλασάρ ἰδί νεώτ. λοιμώδης νόσος ὀφειλομένη εἰς εἰδικὸν πρωτόζωον, ἄ. λεισημανίασις.

καλαθάρ ἰκῆμος τοῦ ἰ νεώτ. βοταν. τὸ

σπέρμα φυσοστίγματος τοῦ δηλητηριώδους, φυτοῦ ἰλιάνης ἡ τῆς οἰκοῦ τῶν χειροπύων.

καλαδός ἴδ. κ. καλαθώτης.

καλαδίδια ἰδ. γρ. τοῦ καλαθώδη βλ. λ.

καλαοιδία ἴδ. ἴδ. « ἐν τῷ τῆς Δερεστίδος ἱερῷ

Ἄρτεμιδος ἀδόμοτον ἔμνοι ».

καλαβρίζω ἰδ. γρ. τοῦ καλαβρίζω βλ. λ.

καλαβρός βαθίος ἰδί νεώτ. ἡ ἐκ θαλασσογενῶν πετρωμάτων ἀποτελουμένη γεωλογικὴ βαθμὶς.

καλαβρισμός ἰδ. γρ. τοῦ καλαβρισμός βλ. λ.

καλαβρός ἀργ. λ. ἴδ. « βόρβαρος ».

καλαβύστας ἴδ. « τοῦς κωλῶγας ».

καλᾶδωτης ἰδί μτγν. ἀσκαλαθώτης βλ. λ.: ΠΔ

Λευτ. 11,30 μυγάλη; καὶ χαμαιλέων, καὶ καλαθώτης, καὶ σαύρα, καὶ ἀσπάλαξ.

καλαγγουρα ἰδί δημ. τὸ φυτὸν καρλίνα ἢ κομμεσφόρος.

καλαγεῖνος-ἰα-ὄ δημ. κ. -ἄϊνος κατασκευασμένος ἀπὸ καλᾶ, κασιπτερίνος.

καλαγκάθι ἰδί δημ. φλεγμονὴ σαρὰ τὸν δονυχὰ τῶν δακτύλων χειρὸς ἢ ποδὸς καταλήγουσα εἰς διαπύσιν καὶ ἀπόσπασμα.

καλάκαθο ἰδί δημ. τὸ φυτὸν καλάγγουρα.

καλαδία ἴδ. « ρυκάνη ».

καλᾶδιον ἰδί νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἀροειδῶν.

καλάζει ἴδ. « ὀγκοῦται ».

κάλθα ἴδ. « γλάθοι, οἱ δὲ ἄνθη ».

καλάθαρα ἴδ. « παροῖνια ».

καλαθαριά ἰδί δημ. κ. καλαθία κάλαθος πλήρης.

καλαθάς ἰδί δημ. ὁ κατασκευαστὴς ἢ ἐμπορος καλαθῶν, καλαθοποιός.

καλαθηφόρος-ον λεξ. ὁ φέρων καλαθῶν ἴδ. κ. καλαθηφόρο ἰδί δημ. δῶμα τοῦ Εὐδούλου.

καλαθία ἰδί δημ. καλαθαριά βλ. λ.

καλαθιάζω δημ. τοποθετῶ εἰς καλάθισ: καλαθιάζω τὰ σταφύλια· 2) μτφ. ἔξισταῖ.

καλαθίδα ἰδί δημ. φυτὸν τῆς οἰκοῦ τῶν μαρναντοειδῶν.

καλᾶθιον ἰδί μτγν. κ. νεώτ, δημ. κ. καλᾶθι ὑποκορ. τοῦ κάλαθος βλ. λ.: Πολυδ. 10,125, Σχόλ.

Καλλ. Δημ. ἰ, Παλαμ. Ἰγμ. Ἀθ. 16· || μέρος χειρουργικῆς μηχανῆς, ἔχον στήμνα καλᾶθου: Ὀρειδ. 49,4,4.

καλαθίς-ἰδος ἰδί λεξ. κ. νεώτ. καλᾶθιον βλ. λ. ἴδ. « ἐν λ. πλαγγῶν » || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν μαρναντοειδῶν.

καλαθισκίον ἰδί μτγν. κ. ἐν Ἐπιγρ. -ἰσκον καλᾶθιον βλ. λ.: Ἀνώμ. εἰς Ρητ. 103,30.

καλαθισκος ἰδί καλᾶθιον βλ. λ.: Ἀριστ. Θεσμ. 822 ὁ κανὼν, οἱ καλαθισκοί, τὸ σκιάθειον, Θεοκρ. 21,9 ἐγγύθι δ' αὐτοῖσι κείτο τὰ τὰς θήρας ἀθήματα, τὸ καλαθισκοί, τὸ κάλαμοι· 2) ἀρχ. κήπος, εἶδος κοσμητικῶς ἐπὶ τῶν φανωμάτων τῆς ὀροφῆς: Χορῖκ. 118B· 3) εἶδος ὀρχήσεως: Ἀπολλ. 1, Μέν. 101B, Πολυδ. 4,105.

καλαθισμός ἰδί πθ. ἐσφ. γρ. τοῦ καλαθισκος βλ. λ. 2) Ἀθην. 14,629F σχήματα ἴδ. ἐστὶν ὀρχήσεως ἔπιμορμῶς καλαθισμός καλαθίδεις σκῆψ σκῆψιμα.

καλᾶθουεἰδής-οὐς-ές μτγν. ὁ ἔχων σχῆμα τοῦ καλᾶθου: Κλεομήδ. 2,2, Γαλ. 18(1), 822, Ὁέων Σμ. 196B, Σιμπλικ. Οὐρ. 546,31.

καλαθοειδής ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον καλαθοειδῆ βλ. λ.: Ἡρόκλειτ. Ἀλλῆγ. 46.

καλαθοπλακτική ἰδί νεώτ. καλαθοποιία βλ. λ.

καλαθοπλάκος ἰδί πάπ. κ. νεώτ. καλαθοποιός βλ. λ.: Πάπ. πόλεως ἀπληρώτου ῥύμη καλουμένη καλαθοπλάκων.

καλαθοποιία ἰδί νεώτ. ἡ κατασκευὴ καλᾶθων· || γεν. ἢ κατασκευὴ διαφόρων ἐπιπέλων

καί ἄλλων εἰδῶν πλεκτῶν ἐκ κλάδων ἱτέας ἢ ἐκ χόρτου.

καλαθοποιός (ὁ) μγν. κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων καλάθια : Ἄπολλ. Ἀλεξ. π. ΑΒ 602,22.

κάλᾱθος (ὁ) κ. νεώτ. κνήστρον με βᾶσιν στενὴν : Ἀριστοφ. Ὀρν. 1325 φερέτω καλάθον ταχὺ τῆς πτερῶν || πρὸς ἐναπόθεσιν ἐρίων ἥσιον Ἡσ. :

|| πρὸς ἐναπόθεσιν ἢ μεταφορᾶν καρπῶν : Ἀριστοφ. Ρητ. 1413α, 21' || φερόμενον ἐν πομπῇ εἰς ἑορτὸς τῆς Δήμητρος : Καλλ. Δημ. 1 τὸ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγγεσθε γυναῖκες' || νεώτ. δο-

χεῖλον ἐκ πλεκτῶν ἑλασμάτων πρὸς μεταφορᾶν μεταλλευμάτων' || ὄμ. νεώτ. ὄργανον πρὸς ὀλιεινόν' || ὄμ. νεώτ. κ. δημ. καλάθος τῶν ἀχρήστων ὁ εἰς τὰ γραφεῖα χρησιμοποιούμενος πρὸς ἀπόρριψιν ἐν αὐτῷ τῶν ἀχρηστων χαρτίων

2) ἀρχτ. τὸ ὑπὸ τῶν φύλλων τῆς ἀκάνθου περιθρόμενον κιονόκρανον : Καλλιξ. π. Ἀθην. 5,206B περὶ τὸν προσαγορευόμενον κλάθον . . φύλλα τραχεῖα περικεῖται' 3) σκευὸς πρὸς φύζην ὕδατος, φυκτῆρ' Ἡσ. : 4) Ἡσ. ε ἄγγειον, ἐν ᾧ χωνεύονται σιδήρον' 5) ἡ περιέχουσα τὸ ἔλαιον λυχνία δεξαμενῆ' : Ἡρων Πνευμ. 2,22' 6) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκοῦ. τῶν καρabiδῶν.

καλαθοσφαίρα (ἡ) νεώτ. κ. καλαθοσφαιρίσις ἀγωνιστικὴ παιδιὰ, καθ' ἣν ἡ σφαῖρα ρίπτεται ἐντὸς καλάθου ὑπὸ τῶν παικτῶν.

καλαθούνα (ἡ) δημ. μέγος καλάθος.

καλαθούρι (τὸ) δημ. καλάθος βλλ. : Βιζυην. Πολ. 47,7 οὗτ' ἕνα καλαθούρι . . γιὰ τὸ ζῶ του!

καλαθοφόρος (ὁ) νεώτ. ὁ φέρων καλάθον.

καλάθρωπος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν μαρούδιον βλλ. τὸ κοινόν.

καλαθῶ-δω μων. καλύπτω διὰ τεμαχίων λεπτῶν σανιδίων τὸ ἔνδον τῆς στέγης, τοδονῶνω : Μαλόλ. 1,339.

καλάθωμα-ατος (τὸ) μων. ἄ. καλάθωσις βλλ.

καλάθωσις-εως (ἡ) μων. ἡ φάντασις βλλ., ἡ κατασκευὴ ὄροφῆς διὰ ποικιλιῶν κεκοσμημένης' || ἡ τῆς ὄροφῆς διακόσμησης : Θεοφ. 3,44 τὴν καλῶσιν ἐκ τῶν βασιλικῶν τοῦ τυράννου παλατιῶν μεταγαγόν' || ἡ πεποικιλμένη ἢ γλυπτὴ ὄροφῆ· Ἰβίως διὰ γλυφῶν εἰς καλαθίσκων σχῆμα.

καλαθωτός-ἡ-ὄν γλωσσ. ὁ διὰ γλυφῶν εἰς καλαθίσκων σχῆμασ' πεποικιλμένος : Σχόλ. Διόδ. Σ 3,22 θύραι καλαθωταί.

καλάτι (τὸ) μων. κ. δημ., ὄγρ. καλλάτι τὸ μέταλλον κασιτέρως, π. Σουίθ. κ. Δουκαγγ. ἀτάνιον ἢ ὄνομ. πθ. ἐκ τῆς ἐν Λυσιτανίᾳ χώρας τῶν Κολλαϊτῶν, ὅθεν πολλὸ τοῦ κασιτέρου πρᾶχρηχο' προβλ. Στράβ. 3,3,2 κ. ἐξ., Πλίν. 34,16.

καλατίδιω [καλάτι] δημ. ὁ. προφ. καλαίητιζω, παλαιότ. κ. **καλατῖδιω** ἐπικασσιτέρω, κασιτέρων στανινῶν, σταγκῶν, γανῶν.

καλαίτω μων. κ. δημ. καλατῖδιω βλλ.

καλαϊνον (τὸ) πάπ. περιβόλος, μόνδρα ἢ πησανῶτ. πεφραγμένη στενὴ διόδος ὁ διὰ δεινὰ ἀπελόντες θύραν τὴν ἐφρατῆκυταν ἐπὶ τῆς προστάδος τῶν καλαϊνων, οὗ οἶνος κεῖται μου.

καλάινος-ἡ-ὄν κ. νεώτ. κ. καλλάινος ὁ ὄμοιος πρὸς κάλαϊν, ἔχων χρῶμα κυμαίνουμον μεταξὺ κυανοῦ καὶ πρασίνου, κυανοπράσινος, ἐπὶ χρώματος μεταβλητούμενον, ἐν ἀναφ. πρὸς ἀλεκτρούνα : Μελέαγρ. ΑΠ 7,428 καλάινος πτέρυξ' || κ. ἐπὶ ἰσπίδος λίθου, ἐμβρωπός : Διοσκ. 5,142' || κυανούς : Ἰω. Λυδ. Μην. 4,30' || γεν. ἐπὶ πολυτ. λίθων : Περίηλ. Ἐρ. Θαλ. 39 καλάινος λίθος ὁ κάλοισι, ΑΠ 6,295,6 καλάινος πλινθίς 2) καλάινος κέραμος ἄγγειον ἐκ θελου καὶ νάστρου ἐν Ἀλεξάνδρεια : ΕΜ 486,51. Σουίθ. κ. καλάινον ὄστρακον : Γαλ. 12,866 κ. ἐν πάπ. τὰ καλάινα.

καλαίτις-ιδος (ἡ) μγν. κ. νεώτ. κ. συνθ. κάλλαιτις

πολύτιμος λίθος πρασινίζοντος κυανοῦ χρώματος : Πλίν. Φι 37,151' 2) Ἐπιγρ. ὁ ἀλέκτωρ 3) Ἡσ. ἐκάλοισ' τὸ ἱστίον, καὶ ὄνομα κύριον.

καλαίτις-ιδος (ἡ) Ἐπιγρ. πθ. ἀλεκτορὶς ὄρνις : Ἐπιγρ. τῶν Ἀσκαπιάδων ἔθεν βῶν ἔρσena καὶ ὀμανάσις βῶν θέλειαν, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἀσκαπιῶθ θύειν ταῦτα καὶ καλαίτις.

καλαισθησία (ἡ) νεώτ. ἡ αἰσθησις τοῦ καλοῦ, τοῦ ὠραίου' || ὄμ. ἡ φυσικὴ ἰκανότης πρὸς ἐκτίμησιν ἢ δημιουργίαν τοῦ ὠραίου.

καλαισθητιεύς-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καλαισθησίαν : καλαισθητικὴ κρίσις-ἀποφίς' || ὄμ. ὁ μετὰ κολαιοθησίας γινόμενος, καλαϊαθητός : καλαισθητικὴ διακόσμησης' || τὸ θηλ. καλαισθητικὴ (ἡ) ὡς οὐσ. ἡ φιλοσοφικὴ ἔηρηται ἢ ἐπιστήμη τοῦ καλοῦ, τοῦ ὠραίου ἐν τῇ τέχνῃ· ἄ. αἰσθητικὴ, κολοιογία.

καλαισθησιον νεώτ. ὁ ἔχων οἰσθησιν τοῦ ὠραίου : καλαισθητός ἄνθρωπος 2) ὁ μετὰ κολαιοθησίας γινόμενος, καλαισθητικός : καλαισθητός κατασκευῆ.

καλαίσματα (τὰ) δημ. ἢ διὰ κασιτέρου ἐπάλειψις τῶν χαλκομάτων, κασιτέρωσις, γάνωμα.

καλαίτης (ὁ) δημ. κ. καλαντίης κασιτέρωτῆς χαλκομάτων, γανωτής.

καλακάνθη (ἡ) μων., δημ. καλακάνθῃ τὸ φυτὸν χαλκὸνθῆ βλλ. : Γεωπ. 13,11,1.

καλακόων δημ. ἄκοῦμα τὸ καλός : Ζερβ. Μαθ. Ζ 65 εἶχεν ἀλαργέφει κατὰ τὸ ἀνηφόρι καὶ δὲν καλάκοοσε τὰ στερνὰ λόγια τοῦ γέρου' || ἔχω ὄξειαν ἄκοση, συνήθ. μτ. ἀνήσις : δὲν καλακόων εἶναι βαρῆκοοσι.

κάλαμα Ἡσ. ἐόγκος, ἡθύς.

καλαμάγρα (ἡ) δημ. φυτὸν ἀγρωστοειδές.

καλαμάγρασις-εως (ἡ) μγν. καὶ νεώτ. καλαμῶδης ἄγρωσις : Διοσκ. 4,30 κρεῖζων ἐστὶ κατὰ πάντα τῆς ἀγρωστέως . . ἐστὶ δὲ κτηνῶν ἀναιρετικὴ βρωθεῖσας' || κ. νεώτ. βοτον. γένος ποωδῶν φυτῶν τῆς οἰκοῦ. τῶν ἀγρωστοειδῶν.

καλαμαίσι Ἡσ. ἐόγκοῦται, Ἀχαιοῖς.

καλαμασία-α-ον [κολάμη] μγν. ὁ ἐκ τῆς κολάμης ἢ ἐν τῇ κολάμῃ τοῦ σίτου ὑπάρχων' || καλαμασία (ἡ) εἶδος ἀκρίδων ἐν τῇ κολάμῃ γινόμενον : Θεόκρ. 10,18, μάντις ἄ καλαμασία' || ὄμ. κδαμάσιον [τὸ] μικρὸν τπτίον : Παιου. Γραμμ. 87,40' προβλ. Ἡσ. ἐν λ. κερκόπη 2) καλαμασία (τὰ) Ἐπιγρ. ἑορτὴ τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν Ἐλευσίει : Ἐπιγρ. συνετέλεσε δὲ καὶ τὴν τῶν καλαμαίων θυσίαν.

καλαμαίων-ῶνος (ὁ) Ἐπιγρ. ὄνομα μῆνος ἐν Μιλήτῃ, Ὀλβία καὶ Κυζίκω.

καλαμανόηλη (ἡ) μγν. ἀνόηλη βλλ. : Διοκλήτ. Ἐδικτ. 18,6.

καλάμανθος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκοῦ. τῶν κορυθαλιθῶν.

καλαμαράς (ὁ) δημ. ἄνθρωπος τῶν γραμμῶτων, γραμματισμένος, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καλαμαρίον καὶ κονδύλοφρον πρὸς γραφὴν, γραφίσις, ἐν χρ. κυρ. εἰρωνικῶς' || συνεκῶ. πᾶς ἐγγράμματος ἢ λόγιος.

καλαμαρί (τὸ) μων. κ. δημ. τὸ μελανοδοχεῖον : Διγεν. Ακρ. 173 πᾶς κρατεῖ στᾶς χεῖρας του . . καὶ καλαμαρί καὶ χαρτί, καὶ θέλει διὰ νὰ γράφῃ, Πολίτ. Ἐκτ. Τρογ. 152 τὸ καλαμαρί ἀσπότησις, γυρσίσι ἐὰ τὸ πάρο, Παλαμ. Ἀσώλ. Ζ Ἐκατό Φωνές Γραμματικῆ μετὰ τὸ χαρτί καὶ μετὰ τὸ καλαμαρί 2) τὸ φυτὸν τευθίς ἡ κοινή.

καλαμαρίθια (ἡ) δημ. σκευὸς χρησιμευόν ὡς βάσις ἐνός ἢ πλειόνων μελανοδοχείων.

καλαμαρίθια (ἡ) νεώτ. ζωολ. οἶκος. ὀφιδίων, καλαμαρικά (τὰ) νεώτ. παλαιοντ. τάξις φυτῶν ἀπαντῶτων ἐν ἀπολιθώσει.

καλαμάρι(ον) (τό) νεώτ. κ. δημ. θήκη ἐν ἣ ἐφυλάσσοντο οἱ γραφικοί κάλαμοι· 2) μελανοδοχεῖον· 3) γένος κεφαλοπόδων μαλακίων, ἡ θευθίς.

καλαματιανός-ἡ-ὸ δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Καλαμάταν ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος· **καλαματιανὰ ὑφάσματα μεταξωτά**· ἢ ὡς ἔθν. **Καλαματιανός-ἡ** ὁ κώτικος τῶν Καλαμών· ἢ εἶδος χοροῦ ἐν τῶν σωτῶν.

καλαμαούλης (ὶ) μγν. ὁ διὰ καλάμου αὐλῶν· Ἐθν. 4.176D τοὺς τῶ καλάμῳ αὐλοῦντας καλαμαούλας λέγουσι.

καλαμαουλητής (ὶ) μγν. καλομαούλης βλ.λ.· Ἐθν. 4.176D Θέονα τὸν καλαμαουλητήν.

καλάμαυλος (ὶ) μγν. καλαμαούλης βλ.λ.· Κατ. Ἀστρ.λ.Κ 8(4),217.

καλαμια (ἡ) πάπ. κώλαμος, καλαμιά ἐν περιληπτικῇ ἐνοσίᾳ ἢ καλαμεία [γῆ] καλαμών.

καλαμαφιδή (ἡ) πάπ. κουλὸς τοῦ καλάμου, κάλαμος· Πάπ. δὸς τῶ δεινα εἰς λόγον κοπῆς καλαμειφιδῆς καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἔργα.

καλαμειφίος-α-ο δημ. ὁ ἐκ καλάμου κατεσκευασμένος· 2) μφ. ὁ δμοσιος πρὸς κάλαμον, ἰσχῦος· Ζερβ.Μυθ.Ζ 35 στήθος κυρτωμένο καὶ πόδια καλαμῆνια βραϊδᾶ.

καλαμεία πάπ. πιθ. καλάμος αἶτα· γίνωσκε διὰ δέδωκα Πτολεμαίου καλαμῆσιτα ἀσπασίματα τῆς οἰκίας εἰς τὸ Δημητρίον.

καλαμειός-εως (ὶ) μγν. ὁ ἀλιεύς· Παγκράτ.π. Ἐθν. 7.305C τὴν καλαμῆς σαύρον κικλήσκουσι καὶ αἰολίην.

καλαμειυτής (ὶ) μγν. ὁ θεριατῆς· Θεόκρ. 5,111 οὕτως κύμμος θνν ἐρεθίζεται τῶς καλαμειυτῆς· 2) καλαμειός βλ.λ.· Ἄγαθ.ΑΠ 4,167 δίκτυά τ' ἐν ῥοθίῳ ἀπλοῦμενα καὶ καλαμειυτῆς.

καλαμῆν-ωνος μγν. καλαμών βλ.λ.· Φρόν.144.

καλάμη (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἀτέλεχος τοῦ στάχυος, ἰδίως τοῦ σίτου· ἢ μφ. π. Ὀμ.· Ἰλ.Τ 222 ἀπέ τὰ φυλοπίδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, ἤς τε πλεισθῆν μὲν καλάμην χθονὶ χαλκός ἔχουεν, ἀμῆτος δ' ὀλίγιος· ἢ ἡ καλαμιά τὸν σιτηρῶν, τὸ ἀγυρο· Ἡρ.4,33 ἐν καλάμῳ πυρῶν, Ξεν.Αν.54,27 σὺν τῇ καλάμῳ ἀπόκειται ὁ σίτος, Καλλ.Δημ.20 καλάμην τε καὶ ἱερὰ δῶρα γματα... ἀσπασίων, Διον.Ἀλ.5,13 σίτων τὸν τ' ἐπὶ ταῖς καλάμασι καὶ τὸν ἦδη καταργασμένον· 2) τὸ ὑπολειπόμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετὰ τὸν θεριασμόν μέρος τοῦ στάχυος, ἡ καλαμιά, ἡ ῥάπη· Ἀριστ.Μετ.34b,27, Πάπ. καὶ μετὰ τὸν χρόνον παραδῶσω τὸ τρίτον μέρος ἀπὸ ἀναπαύσεως καὶ τὸ λοιπὸν μέρος ἀπὸ καλάμῳ πυρῶν, Κδ Κορινθ.1,3,12 εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, .. ἔξυλα, χόρτον, καλάμην ἢ παροίμ. ἐπὶ ἀδιακόπως ἐξ ἀπληστίας καλλιεργούντος γεωργοῦ πυρῶν εἰ καλάμῳ ἄρουν· Λυσ.ἀν.77 οὐσαὶ δὲ πυρῶς ἐπὶ καλάμῳ ἄρουι ἴσουδ. τουτέστιν δεῖ σπειροῦν οὐδεμίαν ἄνεσιν τῇ γῆ διδωσιν· ἢ μφ. ἐν χρ. κ. ἐπὶ γέροντος· Ὀδ.Ξ 214 καλάμην γέ σ' ὄμασι εἰσπορῶντα γινώσκειν (ἔσαι, σ' οἰμαί σε ὀρώνα τὸ τῆς νεότητος ὑπόλειμμα τὴν κατὰ θέρος καλάμην, ἦγον τουτὶ τὸ σῶμα φέρον ποτὲ καρπὸν ἀρετῆς, γινώσκειν ἐξ αὐτοῦ, ὅσος ἀν ἦν ἐγὼ καὶ δετὸ τῆς ἡλικίας μοι λήθον ἡμαρζεν·), Ἀριστ.Ρητ.1410b,14 ἡλικίας καλάμην εἶπεν, ἀμφω γὰρ ἀπνηθικότα· 3) συνεκδ. μφ. τὸ λειψάνον, ὁ νεκρός, τὸ πτώμα· Χρησμ.π.Πολιαν.6,53 Ρήσους καλάμῳ, Λουκ.Ἀλέξ.5 μερδακίον ἐτι ὠν, πᾶνυ ὤρατον, ὡς ἔην ἀπὸ τῆς καλάμῳ τεκμάρεσθαι [κρίνειν ἐκ τῶν λειψάνων]· 4) κολῆς καλάμη ἡ λινοκαλαμῆ, τὸ λινόν· Καλλ.ἀν.265· 5) ὁ κάλαμος, τὸ καλάμι· Ἡλιδ.Αἰθ.8,9 τὴν ποταμίαν καλάμην ἐπισωρεπόντες.

καλαμηθῶν ἐπίρρ. μγν. κ. μον. ἐπὶ εἶδους τινὸς κατάγματος, κατὰ τρόπον παραυμένου καλάμου, σάν καλάμι· Σωρ.Κατ.10, Παυλ.Αιγ.6,89.

καλάμημα-ατος (τὸ) [καλαμῶμαι] μγν. τὸ σταχυολόγημα, σταχυολόγημα· Θεοδοτ.ΠΔ Ὀδδ.5.

καλαμητρία (ἡ) (τέμνω) μγν., ἐπ. -ἰη ἡ πράξις τοῦ κόπτεν τὰς καλάμας σίτου, θεριασμός· Φίλιππ. Θεοσ.6,36 ἐκ καλαμητομῆς ἀμβλύ φέροι δρέπανον.

καλαμητόμος-ον (τέμνω) μγν. ὁ κόπτης, ὁ δρερίζων τὴν καλάμην· Ἀπολλ.Ρ 4,98/καλαμητόμος ῥηπ.

καλαμητρία (ἡ) μγν. ἡ συλλέγουσα καλάμας, ἡ σταχυολογῶσα τὰ ὑπολείματα μετὰ θεριασμόν· Πλούτ. Η8.784Α ἰδ.ἀνάγν. καλαμητρίδας ἰ.

καλαμητρίς-ίδος (ἡ) Ἡσ. εἰ τὰ δράγματα συλλέγουσα·.

καλαμηφάγος-ον (τρώγω) ὁ τρώγων, ὁ κόπτης, ὁ δρερίζων τὴν καλάμην· Παυλ.Σιλ.ΑΠ 6,65,3 χάλυδα σκληρὸν καλαμηφάγον.

καλαμηφόρος-ον (φέρω) ὁ φέρων κάλαμον ὡς σημεῖον, σύμβολον στασιώτου· Ξεν.Ἑλλ. 2,1,2 διὰ τὸ πλῆθος τῶν καλαμηφῶρων (ἰ.γρ. καλαμοφόρος)· πρβλ. καλαμηφορῶν.

καλαμηφορῶ-έω [φέρω] μγν. κρατῶ κάλαμον ὡς σημεῖον, ἵνα δι' αὐτοῦ λάβω σίτον· Θεμίστ.Λόγ.23,292Α· πρβλ. κάλαμος ἐν εἶδ. σμμ.

καλάμι (τὸ) μον. κ. δημ., μον. κ. καλάμην τὸ φυτὸν κάλαμος· Ἐρωφ.β.3,217 σάν πύργος στέκι ἀδύτου, καὶ τρέψω σάν καλάμι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 59,16 λυγρὴ ἡ γενιά μας σάν καλάμι· 2) ποιμενικὴ ῥάβδος, ἰδγγκλίσις· Λιβ.Ροδ.892 τὸ ἐνωμ του χέρην νά κρατῆ ποιμενικόν καλάμην· 3) τὸ στέλεχος τοῦ στάχυος, ἰδίως τὸ ὑπολειπόμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετὰ τὸν θεριασμόν, ἡ καλαμιά, ἡ ῥάπη· 4) συνεκδ. ἀιευτικὸν ὄργανον ἀποτελούμενον ἐκ μακροῦ καλάμου φέροντος εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον ὀρμιάν μετ' ὀγκίστρων, ἄ. καλαμίδι· 5) συνεκδ. τὸ ηἰνῶν εἰς ὁ περιτυλίσσεται τὸ νῆμα, μασοῦρι· 6) εἶδ. τὸ πρόσθιον ὄστυον τῆς κνήμης, ἀντιπρόμιον.

καλάμας Ἄντ. «τὰ στελέχεια».

καλαμιά (ἡ) πάπ. ὁ κάλαμος· τοὺς μὴ παραγεωχότας ἐπὶ τὰ χῶματα τὴν καλαμίαν καὶ τὰς κουφείας· 2) ὁ ὕσσανος τοῦ καλάμου.

καλαμιά (ἡ) δημ. ὁ κάλαμος, τὸ καλάμι· Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.τῆς Λυγερῆς καὶ τοῦ Χάρου 49 λυγογυρίζει ἡ καλαμιά, σκούφτει τὸ κυπαρίσσι, Πορφ.Σκ.59, σὲ ραγισμένους γύρω αὐλοῦς οἱ καλαμῆδες φουσούν· 2) τὸ μετὰ τὸν θεριασμόν τῶν σιτηρῶν ὀπόμενον ἐν τῶ ἀργῶ τμήμα τοῦ στάχυος, ἡ καλάμη, ἡ ῥάπη· Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.179,7 σπέρνονυ θερρίζουν τὸν καρπὸ κι ἡ καλαμιά ἀπομένει· ἢ παροίμ. φρ. σάν (τὴν) καλαμιά στὸν κάρμο ἐπὶ τελείας ἐγκαταλείψεως· Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.179,6 ὄπου μ' ἐφίλιε κι ὤμονε, ποτὲ δὲ μ' ἀπαρνίεται, καὶ τώρα μ' ἀπαράτησε σάν καλαμιά στὸν κάρμο.

καλαμίδι (τὸ) μον. κ. δημ., μον. κ. καλαμίδι ἀιευτικὸς κάλαμος, καλομίδι· Λιβ.Ροδ.2181 τὸ μὲν νὰ στέκι νά κρατῆ τάχατες καλαμίδι καὶ ἐκ τῆς σφικτῆς τὸν βυθὸν τὰ ὀφάρια ν' ἀνεβάζη· 2) ῥάβδος ἐκ καλάμου χρησιμοποιοῦμένη διὰ τὴν διασταύρωσιν τοῦ νήματος.

καλαμιζώ [κάλαμος] μγν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. **καλαμισώ** φυσῶ τὸν κάλαμον, παίζω αὐλόν· Ἐθν.15,697C ἐν ἣ καὶ αὐτὸς περὶεῖ καλαμιζῶν μετὰ τῶν τοὺς καλάμβρους καλουμένων συντιθέτων [ἰορθ. καλοβίζω]· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐκτυλίσσαν τὸ νῆμα ἀπὸ τῆς ἀνέμης περιτυλίσσω εἰς τὸ καλάμια, πνῖα, πνιζῶ, μασοῦριζω· 3) ὁμ. συλλέγω τὰς καλάμας τῶν σταχυῶν, μαζεύω ῥάπη· 4) ρηματ.π. καλάμισμα, καλάμιστρον.

καλαμίθι (τό) δημ. έρίανθος βλλ.
καλαμίθρα (ή) δημ. τὸ φυτὸν μίνθη ἢ μακρόφυλλος· 2) τὸ φυτὸν καλαμίνθη ἢ νεπέτη, ἄ. καλάμβρος· 3) τὸ έντομον γρύλλος ὁ ἀγροτικός· 4) ἡ μαγνητική βελόνη, ἄ. πετροκαλαμίθρα· πρβλ. καλαμίτις.
καλαμίνθος (ὶ) δημ. τὸ φυτὸν καλαμίνθη ἢ νεπέτη, ἄ. καλαμίθρα.
καλαμικός-ή-όν πάπ. ὁ ἐκ καλόμου κατεσκευασμένος, ὁ καλάμιμος· καλαμικὸν σφουρίδιον.
καλαμίνα (ή) νεώτ. κ. δημ. ὄρυκταλ. ὄρυκτὸν μείγμα περιέχον κυρίως φευδάργυρον ἢ μόλυβδον.
καλάμιον Ἦσ. «πλάτανος ἡδονιέει» (sic).
καλαμίνθη (ή) κ. νεώτ. φυτὸν τὴ ὄρωματώδες, ἢ καλαμίθρα, ἄ. καλάμιθος, μέντα· Ἦσ. «καλαμίνθη» πῶς, ὁμοία ἡδύοσφι· Ἀριστφ. Έκκλ.648 αὐ δέ γ' ὄριος ἄν καλαμίνθης, Θεόδωφ. Φαιτ.2,16,4· ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν χειλανθῶν· ἢ νεώτ. φαρμακ. καλαμίνθης ἔλαιον αἰθέριον ἔλαιον εὐρισκόμενον εἰς τὸ φυτὸν αὐτό.
καλαμίνθητης (ὶ) (ένν. οἶνος) μτγ. ὁ παρασκευαζόμενος μετὰ μίνθης· Διοσκ.5,52.
καλαμίνθη (ή) μτγ. ἡ καλαμίνθη βλλ.: Ζώπυρ.π. Ὀρειδ.14,62,1 (κῶδ.).
καλαμίνθος (ὶ) κωμική ἐπώνυμία εἰδους βατραχοῦ· Βατραχομ.224.
καλάμιθος (ὶ) μτγ. κ. νεώτ. βοταν. ἢ καλαμίνθη βλλ.: Νίκ.Θηρ.60.
καλαμινώδης-ους-ες μτγ. ὁ πλήρης μίνθης· Στράβ.8,5,7 τὴν δὲ κατετάεσσον οἱ μὲν καλαμινώδη δέχονται, Ἀπολλ.Λεξ.έν λ. κητέεσσαν.
καλάμιος (-ην-ον κ. νεώτ., δημ. καλαμίνιος ὁ ἐκ καλόμου κατεσκευασμένος· Ἦρ.5,101 ἦσαν ἐν τῆσι Σάρδισι οἰκίαι αἰ μὲν πλεῦντες καλάμινοι, Ἀριστφ.ἀπ.719 καλάμιος αἰθῶς, Πάπ. χάραιος καλαμίου μυριάδες τρεῖς, Πολυδ. καλάμιον πλέγμα· 2) ἐν κωμ. ἐκφρ. ὁ ἔξων λεπτά, ἰσχνά σκέλη, οἰονεῖ ὁμοία μὲ καλάμιος κατὰ τὴν λεπτότητα· Πλάτ.Κωμ.184,3 σκελετός, ἀπυμος, καλάμια σκέλη φορών· 3) ἐπὶ πλοίων, ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἰνδοκαλάμου· Ἦρ.3,98 τοὺς αἰρέουσι ἐκ πλοίων καλαμίνων ὄρμηδεμοιοι.
καλάμιον (τό) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ καλάμη· Ἦσ. «καλάμις στελέχη»· 2) ὑποκορ. τοῦ κλάματος, καλαμίαι· Πάπ. καλάμια μεγάλα· 3) ἐργαλεῖον πρὸς διακοσμητικὴν τῆς κόμης· πρβλ. κλάμος, καλαμῖς ἐν εἰδ. σημ· 4) τὸ ἀνικνήμιον· Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ.784· 5) κτ. πληθ. καλάμια λῶρια δι' ὧν ἐκρατερο τὸ σανδάλιον εἰς τὸν πόδα, ἀναγωγείς· Εὐστ.995,30 καλάμια τῶν ὑποδέσεων· 6) σχίζα· Παῦλ.Αγ.6,8· 7) π. Βυζαντ. σημειόν τι δι' οὗ ἐλάμβανον σίτον· πρβλ. κλάμος· 18) κ. καλομοφοῶ.
καλαμῖς-ιδος (ή) (κλάμισι, ἀπ.-ιδ α. νεώτ. ἱεζυτικός κλάμος, ξόδερρα· Σάτυρ. Ἐπιγρ.έν ΑΠ 10,11 ὄρνεφαίτοιο ὑπὲρ καλαμῖδα· 2) θήκη γραφικῶν καλάμιων, κονδυλοθήκη· Πολυδ.10,59· ἢ πιθ. γραφίς, πέννα· Φιλῶδ. Ποιμ.2,41· 3) ἔξλιον ἐκ καλόμου πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὀδόντων, ὀδοντογλυκίς· Διοσκ.1,89· 4) ἐργαλεῖον πυρακτοῦμενον πρὸς βοστρυχισμὸν τῆς κόμης καὶ εἰδος κοσμητικῆς τῶν τριχῶν βελόνης, ἄ. κλάμος, καλόμιον βλ.ε. ἐν εἰδ. σημ· Πολυδ.5,96 κλάμος καὶ καλαμῖς καὶ εὐτροπον· πρβλ. καλάμιστρον· 5) κτ. πληθ. ΑΒ 269,25 «καλομῖδας» τὰς νῦν λεγόμενας ἄλενας, ἐπεὶ ἀπὸ καλάμων. ἢ τοὺς θηλυκῶς καλάμιος τοὺς πρὸς σύνδεσμον τῶν πλινθίων καταστρωμάτων τῆς οικοδομίας· 6) Ἦσ. «Κερυνίται δὲ τοὺς μικροὺς τέττιγας καλαμῖδας καλοῦσι» (διορθ. καλαμῖδας)· 7) Ἦσ. «ἀλιευτικός κλάμος»· 8) Ἦσ. «ὁ ταῦ γάλακτος ταρσός» (πιθ. ἡ καλαμῖθ ἔνθα ξηραίνεται ὁ τυρός).

καλαμικός (ὶ) κ. μιν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κλάματος, χρησιμοποιούμενον ὡς σωλήν· Ἀριστφ. Ἀχ.1034 σταλαγῶν εἰρήνης ἕνα εἰς τὸν καλαμῖσκον ἐνστάλαξον τουτοῖ, Γαλ.2,873, Γεωπ.20,24,1· 2) βροχίον ἢ κλάδος λυχνίας· ΠΔ Ἐξ.25,31 ὁ καυλὸς αὐτῆς | τῆς λυχνίας | καὶ οἱ καλαμῖσκοι· 3) ἐργαλεῖον πρὸς διακοσμητικὴν τῆς κόμης καὶ εἰδος κοσμητικῆς τῶν τριχῶν βελόνης· Πρόδρομ.437.
καλάμισμα-τος (τό) (καλαμίζω) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καλαμίζω βλλ.2, ἢ περιτλίξις τοῦ νήματος εἰς καλάμια, μασοῦρια.
καλάμιστρον (τό) (λατ. calamistrum) νεώτ. μετὰλλινον ἐργαλεῖον ὁμοίαιον πρὸς αὐλοφώνων καλάμιον καὶ χρησιμεῖον πρὸς βοστρυχισμὸν τῆς κόμης· πρβλ. καλάμιον, καλαμῖς, κάλαμος ἐν εἰδ. σημ.
καλάμιστρος (ὶ) γλωσσ. κάρφος, καλάμη, ράπη.
καλαμίτης (ὶ) κ. νεώτ. ὁ ὄριος πρὸς κλάμιον, καλάμιον· Ἀλέξ. Γραλλ.5,4 καλαμίτης στήραξ· 2) ὁ π. ἥρωας κωμικὸν ὄνομα τοῦ ἱατροῦ Ἀριστομάχου, οὗ ἠλθρχεν ἀνδρεία ἐν Ἀθήναις, καλούμενος ὁ ἥρωας ὁ ἱατρός, πιθ. ὁ ἥρωας τῆς χειρουργικῆς μῆλης· Δημ.270 ἐν τῷ κλεισίῳ τῷ πρὸς τῷ καλαμίτῃ ἤρωϊ κρωμῆνιν . . ἐξέβραφέ σε γ· 3) νεώτ. παλαιοφτ. γένος ἐκλειψάντων φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν καλαμοειδῶν· 4) νεώτ. ὄρυκτὸν, παραλλαγή τοῦ ἀκτινολίθου.
καλαμίτης-ιδος (ή) μτγ. κ. νεώτ. εἶδος ἀκτινοδ. ἢ καλαμῖαι· Λεωνῖδ. Ταρ.ΑΠ 7,198· 2) νεώτ. ναοτ. ὄνομ. ἀρχαῖκῆς ἀτελοῦς ναυτικῆς πυξίδος· 3) εἶδ. νεώτ. ἐν χρ. ὡς ὄνομασία τοῦ μαγνητικοῦ ὀξείδου τοῦ σιδήρου.
καλαμῖνα (ή) δημ. ὁ κλάμος, ἢ καλαμί· Πολιτ. Έκλ. Τραγ.250,9 κὶ ἐκεῖ παῦ θάψανε τὴ νιὰ ἐβγῆκε καλαμῖνα.
καλαμῖνων-ἄνος (ὶ) μιν. δημ. καλαμῖνωνος συστάς κλάμων· Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 57,4 καὶ σουραῖλια οἱ καλαμῖωνες κίνουον ἴσο τῆς νεράιδας· ἢ τόπος, ἐκτροσις τῆς κατάφυτος ἐκ καλάμων, καλαμῖν· Διηγ. Ἀχιλλ.1517 καὶ λέων ἐξέβη φοβερός ἐκ τοῦ καλαμῖνωνος, Βαλαμρ.Ναβάρισμα 23 παίξει τ' ἀγέρι τοῦ Μαγιοῦ μέσα στὸν καλαμῖνα.
καλαμῖθιος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν κερραμοειδῶν.
καλάμβροδας-α (ὶ) μτγ. ὄνομα σκιπτ. τοῦ στωϊκοῦ Ἀντιπάτρου, ὁστις δὲν ἤριζε διὰ ζωῆς φωνῆς πρὸς τὰν Καρνεάδην, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς γραφίδος, ὁ διὰ τοῦ καλάμου βοῶν, ὁ μὴ βοῶν διὰ τοῦ στόματος πρὸς ἀπόκρισιν τῶν λόγων τοῦ ἀντιπάτρου αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ καλάμου ἦτοι τῆς γραφίδος· Πλούτ. Ἠθ.514D.
καλαμοβύζω (ή) δημ. κ. καλαμοβύζα κ. καλαμοβυζοῦ ἢ ἔγυιας ἀδυνάτους, καχεκτικὸς μαστός· Γρην. Σκ. Τερρ.19,9 τώρα . . μὲ κράζουον τὰ μωρὰ γριά καλαμοβύζω.
καλαμογλύφω-ον (γλῶφω) ὁ γλῶφον τὸν κλάμιον, ὁ κατασκευάζων γραφίδος· ΕΜ 485,35.
καλαμογλυφῶ-έω (γλῶφω) μτγ. γλῶφον κλάμιον κατασκευάζω γραφίδος· Ἠρωδιαν.1468.
καλάμογράφια (ή) (γράφω) μτγ., ἐπ. -ή ἢ διὰ κλάμου, γραφίδος γραφῆ· Μαν.4,72.
καλαμογραφῶ-έω (γράφω) δημ. γράφω διὰ γραφίδος, ἐξίσταρῶ, διηγοῦμαι· ὁ τραγ. τῆς Χίος τὴν καταστροφήν νὰ καλαμογραφίσω.
καλαμοδένδρον (τό) νεώτ. γένος ἐκλειψάντων φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν καλαμοδένδρωδῶν.
καλαμοδόχη (ή) (δέχομαι) νεώτ. δοχεῖον ἐν ᾧ ἀποτίθενται τὰ καλάμια τῆς ὑφαντικῆς, τὸ πηλη. **καλαμοδύτης** (ὶ) (δύω) κ. νεώτ. πτηνὸν τὸ ζῶν ἐν τοῖς καλάμοις· Αἰλ.Ζ1 6,46· ἢ νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀπονιδίων.
καλάμοειδης-ους-ες μτγ. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς κλάμιον· Διοσκ.3,149· ἐπίρρ. -ῶς.

καλάμοις-εντος-εσσα-εν ὁ ἐκ καλάμου, καλάμους : Εὐρ.ΙΑ 1038 συρίγγων καλαμοεσσάν.
καλαμοθήκη (ἡ) (πίθμη) γλωσσ. τὸ καλαμάριον.
καλαμοθήρας (ὁ) ἴδι μγν. ὁ ἀλιεύων διὰ καλάμου, με καλαμίδι : Πρὸκλ.Κρατ.40P.
καλαμοιχθῆς-ους (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκοῦ. τῶν πολυτεριδῶν.
καλαμοκανάς (ὁ) (καλάμη κ. κανί=κνήμη) δημ. κ. καλαμοκανάς τὸ πτηνὸν πελαργός, ὡς ἔχων πόδας διορίζοντας πρὸς κάλαμος.
καλαμοκάνης (ὁ) (καλάμη - κανί) δημ., θηλ.-άνα κ. -άνισσα ὁ ἔχων τοὺς πόδας μακροὺς καὶ λεπτοὺς ὡς καλάμια, ὅθεν ὁ ὕψηλός καὶ λεπτός.
καλαμοκάνη (τὸ) (καλάμη) δημ. καλάμη χρησιμεύων ὡς πτηνὸν, μασοῦρι 2) μγφ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐπὶ ποδῶν, μακροὶ καὶ λεπτοὶ : μάζεφε τὰ καλαμοκάνια σου.
καλαμοκέντρις-ιδος (ἡ) (ἐνν. γῆ) πάπ. τόπος κατὰφυτος ἀπὸ ἀκανθῶδη φυτὰ, ἀγκάθια.
καλαμοκόπιον (τὸ) μγν. καλαμῶν πρὸς ἐκκοπήν, καλαμῶνας : Γεωπ.2,6,31.
καλαμοκόπος (ὁ) πάπ. ὁ κόπτης καλάμου.
καλαμοκρίνον (τὸ) μγν. πιθ. κάλαμος ἀρωματικός, σπαθοχόρτο, σπαθάκι : Αἶτ.1,132' πρβλ. Κορ.5A,11a.
καλαμοδόχη (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κρύμμου τὸ χαραινίωλο.
καλαμοπόδαρο (τὸ) δημ. βλ. καλαμοπόδαρος.
καλαμοπόδαρος-η-ο (πῶδι) δημ. ὁ ἔχων πόδας λεπτοὺς ὡς καλάμους ἢ τὸ οὐδ. καλαμοπόδαρος ὡς οἰστ. πούς, κνήμη λεπτή, ἰσχυρή ὡς κάλαμος.
καλαμοπέλης (ὁ) πάπ. ὁ πωλὼν καλάμους.
καλάμος (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. καλάμη (τὸ) φυτὸν τὸ ξυλοειδές, λεπτόν, ἐπίμηκες, στρογγύλον, εἶδος χρησιμοποιοῦμενον πρὸς στέγιαν οἰκιῶν ἢ πρὸς κατασκευὴν τοίχων, τὸ καλάμη : Ἦρ.5,101 καλάμου εἶχον τὰς ὀροφὰς αἱ αἰκίαι, Κρυστ.Φλο. γέρα 65 κ' ἔτραμα σάν τὸν κάλαμο σάν μ' ἔπιανεν ἀπ' τὸ χέρι' ἢ συνεκδ. τὰ φύλλα τοῦ κορμοῦ τοῦ φυτοῦ χρησιμοποιοῦμενον πρὸς κατασκευὴν στρωμάτων, πλεγμάτων κτ. : Ἦρ.2,96 κατερραμμένη ῥίπει καλάμων, Οὐκ.276, Πλούτ.Λυκ. 16 ἐκάθευδον δὲ .. ἐπὶ σπιθάων, ἀς αὐτοῖς συνεσφύρον τὸν παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκὸς κάλαμος τὰ ἄκρα ταῖς χερσίν ἄνευ σιδήρου κατακαλάσαντες' πρβλ. Οὐκ.276' ἢ ὁμ. πρὸς κατασκευὴν στεφάνων : Ἀριστφ.Νεφ.1006 στεφανωσάμενος καλάμω λευκῷ ἢ πάπ. κάλαμος-οι γεν. λεπτή, ἐλαφρὰ λευκίμος ὄλη, ἰδ. ἡ ἐκ ξηρῶν καλάμων 2) διάφ. εἶδος φυτῶν παραπλήσια τῷ κοινῷ καλάμῳ, οἷον κάλαμος εὐώδης ἢ ἀρωματικός, ὁ ἰνδικός, ὁ κύπριος, ὁ χαραινίας : Θεόδφρ. Φ1 4,11,1, Διοσκ.5,92, Γεωπ.2,6,23 ἢ κ. περιλήπτ. : Ἀριστλ.Μετ.359b,1' ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ. τῶν ἀρωματιζομένων, καλάμη' 3) κτ. πληθ. συστάς καλάμων, καλαμῶνας : Πολύδ.3,71,4 κάλαμοι καὶ πτέρεις καὶ τι γένος ἀκανθῶν, οὐ μόνον πεζοῦς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἰπέτες ἐνίοτε δύναται κρύπτειν' 4) ἐπὶ φυτῶν, ὅσα δὲν εἶναι μήτε θάμνοι, μήτε χόρτοι, μήτε δένδρα : Ξεν. Ἀν.1,5,1 εἰ δέ τι καὶ ἄλλο ἐνὴν ὄλης ἢ καλάμου, ἀπαντα ἦσαν εὐώδη ὡς περ ἀρωμάτα' ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ. τῶν φοινίκων περιλαμβανὸν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀναρχητικὰ, ψευδοκάλαμος' 5) πλέγμα καλάμων : Πλάτ.Πολ.372B ἄρτος ἐπὶ καλάμων τινὰ παραβάλλόμενοι ἢ φύλλα καθαρά' 6) Ἦρ. κ. στέγη καλαμίνη' 7) συνεκδ. εἶδ. ἀλύδς καλάμους : Πίνδ.Ο 10(11),84 χλιδαίσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλ.- ἀντιάζει μελέων, Εὐρ. Ἦλ.702 ἐσπαρσάσιος ἐν καλάμοις' ἢ ὁμ. ὁ κατὰ τὴν βάσιν τῆς λύρας ἐγκαρσίως τεθειμένος, ἐνθα προσδέονται αἱ χορδαί, ὑπολύριος :

Σοφ.ἀπ.34' 8) ἐργαλεῖον ἀλιευτικόν, καλαμίδι, καλάμη : Πλάτ.Κωμ.11, Θεόδρ.21,43 ἐκ καλάμω δὲ πλάνων κατέειπον ἐδωδῶν, Λουκ.Νεακ.Δ 27,9' ἢ ὁμ. ἐργαλεῖον θηρευτικὸν χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν πτηνοθηρῶν, ἱευτηρίων ραβδίων : Βίων ἀπ. 10,5, Αἰσωπ.171,296' 9) τὸ στέλεχος βέλους, κατασκευαζόμενον ἐκ καλάμου ναστοῦ φέροντος τὸ ὄνομα κάλαμος τοξικὸς ἢ Κρητικὸς : Πτολ. Μαθ.7,5, Θεόδφρ.Φ1 4,11,1, Γεωπ.2,6,23' 10) ὁμ. γραφίς, πένα : ΠΔ Ψαλμ.44(45),22 ἡ γλώσσα μου κάλαμος γραμματέως δευγράφου, Πλούτ. Δημ.29 λαβῶν βιβλίων ὡς γραφῆν μέλλων προήνεγκε τῷ στόματι τὸν κάλαμον, Πάπ. κάλαμοι γραφικοί, Πολυδ.10,61 κάλαμοι γραφεῖς, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,309 κάλαμος ἀβάμενος ἐγραφεῖν ἱκεσίαν πρὸς τὸν τοῦ βασιλέως πρωτοσπαθάριον, - λαμβάνων τὸν κάλαμον ἀνά χειρὰς ὀπως σὰς ἐκράσω .. ἢ) μέτρον, ράβδος πρὸς καταμέτρησην : ΚΔ Ἀπ.11,1 ἐδόθη κάλαμος δημοῖς ράβδω' ἢ ὠριζόμενον τὸ μέτρον μήκους 5 πήχειν καὶ ἀλλαχοῦ 6 2/3 : Ἦρῶν Γεωμ.4,11, αὐτ. 23,13' 12) ἱατρ. σωλὴν πρὸς ἐμφύσησιν : Ἀρετ. ὉΞ.Νούσ.1,9' ἢ σωλὴν πρὸς θερμάναν : Διοσκ. Εὐπ.1,56' ἢ σωλὴν πρὸς ἐξαγωγήν : Κέλσ. ἱατρ. 7,5,2' ἢ σκελετὰς ἐκ ξυλοῦν ἢ σφύματος, δι' οὐ ἐπιτυγχάνεται ἀκίνησις παθόντος θλάσιν μέλους τοῦ σώματος, νάρθηξ : Παλλάδ. Ἰππ. Ἄγγ. 12,282C' 13) πάπ. πᾶσαλοι εἰς δὴν προσδέονται δένδρα : Ἰουλ.Λόγ.3,125R' 14) ἐργαλεῖον μεταλλικὸν πυρακτούμενον πρὸς βοστρυχιζομένων τῆς κόμης καὶ εἰλιδος κοσμητικῆς τῶν τριχῶν βελόνης, πιθ. καρφοδελεῖν δ. καλαμίς, καλάμιον : Συνέσ. 65A' 15) κόσμημα τοῦ γυναικείου χιτῶνος : Ἦουλ.ΑΠ 6,292,2 ἡλῶν οἱ χρῆσοι κάλαμοι' 16) ὁ καυλὸς τοῦ σίτου, τὸ καλάμη : Ξεν.Οικ.18,2 ἦν μὲν βραχὺς ἢ ὁ κάλαμος τοῦ σίτου' 17) τὸ ὄσπερ τῆς κνήμης, τὸ κολάμη : Σχόλ.Λουκ. Ἀλ. Ἰστ.1,23 ὁ κάλαμος τοῦ σκέλους' 18) γλωσσ.π. Βυζαντ. σημεῖον τι, δι' οὐ τις ἐλάμβανεν σίτον [ιστ. tessera]' πρβλ. καλαμηφορῶ' 19) νεώτ. φαρμακ. καλάμη ρίζωμα τὸ ἀπὸ τῶν ριζῶν τῶν ἐλύτρων καὶ τῶν καυλῶν καθαριζόμενον ρίζωμα ἄκροον' 20) νεώτ. ἀνατ. κάλαμος γραφικός ἢ τοῦ Ἠροφίλου ἢ κάτω γωνία τοῦ ρομβοειδοῦς βόθρου ἐν τῇ τετάρτῃ κοιλίᾳ τοῦ ἐγκεφάλου.
καλαμοσακκαράζη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ ἐνζυμον τὰ διασπῶν τὸ καλαμοσακχαρον εἰς σταφυλοσακχαρον καὶ ὀπωροσακχαρον.
καλαμοσακχαρον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ ἐκ τοῦ σακχαροκαλάμου σάκχαρον, ζάχαρη.
καλαμοσίτρο (τὸ) δημ. ὁ ἀραβόσιτος, τὸ ἀραποσίτι, καλαμποκί, σαρι.
καλαμοσιζία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ὀψιδικῶν τῆς οἰκοῦ. τῶν σιζιδῶν.
καλαμόσιπο (τὸ) δημ. κ. πληθ. -α ἡ ἐκ καλάμων οἰκία, καλαμένο σπίτι' πρβλ. καλαμοκαλύβη, καλαμοκάλυθα.
καλαμοστάσια (ἡ) πάπ. εἶδ. ἡ στήριξις ἀμπέλων διὰ καλάμων.
καλαμοστεφῆς-ους-ές (ἀτέφω) ὁ ἐστεμμένος, κεκαλυμμένος διὰ καλάμων : Βατραχομ.127 καλαμοστεφεῖς βύρσοι.
καλαμοσφακτής (ὁ) (σφαττω) μγν. ὁ φουεῶν διὰ τοῦ καλάμου, τῆς γραφίδος : Φηλ.2,536.
καλαμοσχίον (τὸ) δημ. σχοίνιον, δι' οὐ δένονται τὰ ὄργανα, τὸ δεματικόν.
καλαμοτόμος-ον (τέμνω) πάπ. ὁ κάλαμος τέμνεται : κτηπάτος κάλαμοτόμος ἐκ κοτυλῶν.
καλαμοτόμος-ῶ (τέμνω) νεώτ. τέμνω καλάμους, κβὼω καλάμη.
καλαμέστιτρο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν σόργον τὸ χαλέπιον, καλαμάγρα.

καλαμοτύρορ-ον άρχ. λεξ. λακ. ὁ δι' ἔρευτη-
ρίων καλάνων συλλαμβάνων· Ἦσα. «ἔρευτής».
καλαμουργία (ή) πάπ. ἡ πρόξιος τοῦ καλα-
μουργιά βλ.λ.· πρβλ. καλαμία ἐν εἰδ. σμη.
καλάμουρῶ-ἔω ἔβρονι πάπ. ἐτοιμάζω πασ-
σάλους, παλοῦκια πρὸς στήριξιν τῶν ὀφελῶν·
καὶ καλαμουργήσει ἕκαστος ἀπὸ χ τοῦ Φαρ-
μοῦθι μέχρι κ τοῦ Μεσορῆ.
καλαμόφθογγος-ον (φθόγγος) ἐπὶ ἤχου ἢ μέ-
λους, ὁ ἐπὶ καλάνων αὐλούμενος· Ἀριστφ.Βάτρ.
230 κερδοτάς Πάν, ὁ καλομόφθογγα παίζων.
καλαμόφης-εως (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ὄφειων
τῆς σίκονης τῶν καλαμαριδῶν.
καλαμοφόρος-ον (φέρω) ὁ γρ. καλαμηφό-
ρος βλ.λ.
καλαμόφυλλος-ον (φύλλον) κ. μων. ἐπὶ φυτῶν,
ὁ ἔχων φύλλα καλάνου· Θεόφρ.Φ.Ι,105 ἥ τὰ
καλαμόφυλλα ὡς οὐς· τὰ φύλλα καλάνου·
Γεωπ.10,44, Ἰπνιατρ.129.
καλαμπαλίκι (τὸ) (τουρκ.) δημ. συρροή πλή-
θος ἀνθρώπων θορυβοῦντων, ὀχλαγωγία·
2) συνήθ. κτ. πληθ. σωρὸς πανταίων οὐχὶ πολυ-
τίμων πραγμάτων, ἰδ. οἰκισκῶν, τὰ πράγματα τοῦ
νοικοκυριοῦ· 3) μψ. κτ. πληθ. οἱ ὄρχησι· ἀπὸ
κακῆ συνήθειας τριβίει τὰ καλαμπαλίκια του.
καλαμπελοῦδα (ή) δημ. ἡ κληματαίς.
καλαμποκήσιος-ια-ιο δημ. ὁ ἐξ ἀραβοσίτου,
ἀπὸ καλαμποκί παρασκευαζόμενος, κοῦκλινος·
καλαμποκήσιο φαρμ.
καλαμποκί (τὸ) (τουρκ.) δημ. τὸ φυτὸν ἀρα-
βόσιτος· ἥ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, ἡ κοῦκλα.
καλαμποκιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν ἀραβόσιτος.
καλαμπούρι (τὸ) (γαλλ.) δημ. λογοπαλινγιν.
καλαμπορίζω (καλαμπούρι) δημ. λογο-
παικτῶ, λέγω καλαμπούρια· 2) ρηματ. π. κα-
λαμποουριστής.
καλαμποουριστής (ὁ) (καλαμπουρίζω) δημ., θηλ.
καλαμποουριστρια ὁ λέγων ἢ κέρνων καλα-
μπούρια, ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸ λογοπαικτεῖν.
καλαμῶ-ῶω | κάλαμος, δημ. καλαμῶνω ἐπὶ
κατάμματος τοῦ σκέλους ἢ τοῦ βραχίονος, περι-
βάλλω, περιδένω διὰ καλάνων· Γαλ.14,561· 2) παθ.
ἐπὶ τοῦ καυλοῦ τῶν σιτηρῶν, φῶω, σχηματίζω κα-
λάμην, καλαμῶνω· Θεόφρ.Φ18,24 ὡστε σχεδὸν
ἅμα τῶ καλαμοῦσθαι συνίστασθαι ἢ μικρὸν
ὑστερον· 3) ρηματ. π. βλ. καλαμῶνω.
καλαμῶδης-ους-ες κ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ τό-
πων, ὁ πλήρης καλάνων, κατάφυτος μετ' καλάνια·
Ἀριστλ.Ζ1568α,21 τίκτουσι δ' ἐν ταῖς προλιμνά-
σι τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν πρὸς τὰ καλα-
μῶδη, Ζων.ΑΠ7,365 καλαμῶδης λίμνη, Διήγ.
Ἀχιλλ.1516 ἦν γὰρ ὁ τόπος ἐμβάλτος καὶ καλα-
μῶδης ὅλος· 2) ὁ ὄμιος πρὸς κάλαμον, ὁ
καλαμοειδής· ἥ καλαμῶδη φυτὰ τὰ ἔχοντα
ξύλωδη καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον γονατώδη βλα-
στῶν, ὀμοιάζοντα πρὸς τὸν τοῦ καλάνου, οἷον
τὸ θρίον, τὰ αιτηρά, ὁ φραγμίτης.
καλαμῶμαι-άουα (καλάμη) ἀποθ. συλλέγω
τούς στάχους, τοὺς μετὰ τὸν θερισμόν καὶ τὴν
συγκομιθὴν μείνοντας ἐν τῷ ἀγράφ, σταχυολογῶ·
Λεξ.Ρήτ. «καλαμῶσθαι» τὸ συλλέγειν τὰ λείφανα
τῶν θεβρισημένων· ἥ κ. ἐπὶ ἄλλων καρπῶν·
Φώτ. «καλαμῶσθαι» τὰ λείφανα τῶν τετυγμημέ-
νων συνάγειν· πρβλ. Ἦσα. «καλαμάτα» τρυγῶ
τὰ ἀνώτερα μέρη τῶν ἐλαίων· ΠΔ Δευτ.24,22
ἐάν δέ ἐλασιλογῆς, οὐκ ἐπαναστρέφεις καλαμῶ-
σσθαι τὰ ὀπίσω μου· 2) μψ. μετὰ πόνου τὰ
ὀπολιφθέντα πενιχρά, εὐτέλει συνάγω· Πλούτ.Ἠθ.
182Α «Ἀλέξανδρος ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δέ
τὸ Ἀντίγονος» καλαμῶμαι.
καλαμῶν-ῶνος (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ. τόπος πλή-
ρης καλάνων, καλαμῶν, καλαμῶνας· Πισσ.Δαμ.

160D, Γεωπ.3,6,6, Παπαδ.Χρ.Μηλ.67 πυκνὸς καλα-
μῶν ἀπύκρπτεν ἐν μέρει αὐτῆν.
καλαμῶν (κάλαμος) δημ. περιζώνω γῶρον
τινα διὰ καλάνων, στρώνω μετ' καλάνια· καλαμῶ-
νω τὴ σκεπή· τῆς μεσοτοιχίας· 2) ἀμτβ. ἐπὶ
τοῦ καυλοῦ τοῦ σίτου, φῶω, σχηματίζω καλάνην·
ἐκαλαμῶσαν τὰ σπαστά· πρβλ. καλαμῶ· 2) ρη-
ματ. π. καλαμῶτός.
καλαμῶται Ἦσα. «εἶδος ἐσχάρας»,
καλαμῶτή (ή) μων. νεώτ. κ. δημ. περιβολή
πράγματος ἐκ πλέγματος καλάνων· Εὐστ.1533,41 «ὁ
ἐκατῶρθεν περὶ τὰ χεῖλη τῶν πλοίων φρα-
γμός»· 2) νεώτ. πλέγμα ἐκ καλάνου, τοποθετού-
μενον ὡς φραγμὸς κήπων πρὸς προφύλαξιν τῶν
φυτῶν, καλαμῶνης φράκτης· 3) νεώτ.δημ.φράγμα
ἐκ καλάνου χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὰ ἰχθυοτρο-
φεία· 4) ὀμ.παισιον ἐφ' οὗ ἀπλοῦνται πρὸς ἀπο-
ξήρανσιν ὀπάροι, οἷον σῦκα, σταφίς, δαμάσκηνα,
τζίβιερα· 5) ὀμ. παισιον ἐκ καλάνων ἡ λεπτο-
τάτων πήγων συνδεδεμένων διὰ σέρματος πρὸς
προφύλαξιν τῶν θερμοκηπίων ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν
ἀκτίνων, εἶδος γρολλίας.
καλαμῶτὸ (τὸ) δημ. φράγμα ἐκ καλάνων, κα-
λαμῶτη βλ.λ.) κ.4.
καλαμῶτός-ή-ὸν (καλαμῶνω) δημ. ὁ ἐκ καλάνων
κατεσκευασμένος ἢ πεπλεγμένος, καλαμῶνης· κα-
λαμῶτός τοίχος· καλῶτη· 2) ἡ καλαμῶτή ὡς
οὐς. βλ.λ.· ἥ τὸ καλαμῶτὸ ὡς οὐς. βλ.λ.
καλανάρχημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ
καλαναρχῶ βλ.λ., ἄ. κανονάρχημα.
καλανάρχος (ή) νεώτ. κ. καλανάρχης ὁ κα-
νονάρχης βλ.λ., βοηθὸς φάλτου.
καλαναρχῶ-ῶω δημ. ἐκτελῶ τὸ ἔργον τοῦ
κανονάρχου, κανοναρχῶ· 2) δημ. φλαρωῶ δυσα-
ρέστως, ἐπιπλήττω· τί μοῦ καλαναρχῆς ὅλη μέρα·
καλάνδα (τὰ) (λατ. calenda) νεώτ., δημ. κά-
λαντα εὐχετήρια καὶ ἐγκωμιαστικά ἢ ἔορταστικά
ἄσματα φέδμενα ὑπὸ παιδῶν κατὰ τὰς παραμο-
νὰς τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Ἁγίου Βασίλειου καὶ
τῶν Θεοφανῶν.
καλάνδα (ἡ) (λατ. calendas) νεώτ. κ. κάλε-
δα π. Ρωμ. ἡ πρώτη ἡμέρα ἐκάστου μηνός· πρβλ.
νουμηνία· 2) παροιμ. εἰς τὰς ἐλληνικὰς κα-
λένδας ἐπὶ παντὸς ἀναβαλλομένου ζητήματος, ἡ
οὐδέποτε ἐρχομένη ἡμερομηνία, διότι οἱ Ἕλληνες
δὲν εἶχον καλάνδας· πρβλ. ἐν ὄμ. σμη. τὸ μήνα
ποῦ δὲν εἶχει Σάββατο.
καλανδέρι-(ον) (τὸ) (λατ. calendas) νεώτ., δημ. καλαν-
τάρι, καλαντάρι ἡμεροδείκτης ἐπιτραπέζιος ἢ
ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἡμερολόγιον· πρβλ. καλανδολόγιον,
καλανδῆς ἶδος (ή) νεώτ. βοταν. κ. καλενδούλη
γένος φυτῶν τοῦ ἀβροάισματος τῶν συνθέτων, νε-
κρολούουδο, μοσχοκρόνι.
καλανδολόγιον (τὸ) μων. π. Βυζαντ. τὸ παρ'
ἀστρολόγους καταρτιζόμενον ἡμερολόγιον, καλαν-
τάρι, οἷον νῦν ὁ καζόμενος· Νικηφ.Πατρ.852Α.
καλάνδρα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς
οἰκοῦ τῶν κορυβαλλιδῶν ἢ γαλιάντρα· 2) γέ-
νος ἐντόμων κολοεπτέρων ἐκ τῶν καραβιδῶν.
καλανδρέλλα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ὀ-
δικῶν τῆς οἰκοῦ τῶν κορυβαλλιδῶν.
καλανδρινία (ή) γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν
πορτοκαλοειδῶν.
κάλενδρος (ὁ) μπν. κ. νεώτ. εἶδος κορυβαλλοῦ,
ἡ καλάνδρα, γαλιάντρα· Ὀμπ.ἸΕ,3,15.
καλανθροπία (ή) δημ. μεσολαβία πρὸς ἀπὸς
συμδιδοσῶν ἢ εἰρηνευσιν.
καλανθροπίζω δημ. μεσολαβῶ πρὸς συμδιδο-
σῶν· βλ. Συμμ.27.
καλάνθρωπος (ὁ) δημ. μετὰ φυτῶν φλόμος τῆς
θάφου, γλώσσα, σπλόνος, οκλόνος· 2) τὸ φυ-
τὸν μανθραγοῦρος βλ.λ.

καλάνη αντί καλή, βαρβαρισμός ἐν Ἀριστοφ. : Ἀριστοφ. Ὀρν. 1678 καλάνη κόραυνα και μεγάλα βασιλινάα ὄρνιτο παραδίωμι.
καλανιδεαί (οἱ) νεώτ. ζωολ. οικογένεια μαλακοστράκων τοῦ ἀβροστράκων τῶν κωπηπόδων.
κάλανος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκοῦ τῶν καλανιδῶν.
κάλαντα (τά) δημ. τὰ κάλανδα βλ.λ. : Σολωμ. Πρωτοχρονιά 119 σοῦ ἴπανε πολλοὶ τὰ κάλαντα ;
καλαντάρι (τό) δημ. καλαντάρι βλ.λ.
καλαντζής (ὁ) δημ. κ. καλατζής ὁ γανωτῆς χαλκῖνον σκευῶν, ὁ γανωματῆς.
καλαντζίδικο (τό) δημ. κ. καλατζίδικο τὰ ἐργαστήριον τοῦ καλαντζή βλ.λ. : 2) κτ. πληθ. τὸ μέρος ἐνθα ἔχουσιν ἐργαστήρια, οἱ καλαντζήδες.
καλαός (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκοῦ τῶν βουκερωτιδῶν.
καλαουζιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀμπελος ἡ οἰνοφόρος.
καλαποδάς (ὁ) δημ. ὁ τέχνητης, ὁ κατασκευάζων καλαπόδιον βλ.λ.
καλαπόδιον (ον) (τό) (κάλον) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ., μον. καλαπόδι, ὑποκορ. τοῦ καλόπους ξύλινον ὁμοίωμα ποδός, ἐφ' οὗ κατασκευάζονται τὰ ὑποδήματα : Γαλ. 6.364, Πρῶδρ. 1, 128 ρίπτει τὸ καλαπόδι του, ρίπτει καὶ τὸ σανίδι.
καλόπους-ποδος (ὁ) κ. καλό- (κάλον-πούς) ξύλινος ποὺς τὸ καλαπόδιον βλ.λ. : Πλάτ. Συμμ. 191A (ἰδιόθρ. καλόποδα 1, Πολυδ. 10, 14).
καλάπη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκοῦ τῶν ὀξυτομοιδῶν.
καλαπιδεαί (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μαλακοστράκων τοῦ ἀβροστράκων τῶν βραχυούρων.
καλαρίνες ἴσ. « ὀγετοί, Λάκωνες ».
καλάριος-ιος (ἡ) μικρὸν ἀγνωστον πτηνόν, κατεσθιόμενον ὑπὸ τῶν γαμφωνύγων : Ἀριστοφ. Ζ1 609a, 27 τὸν δὲ κάλαριν ὁ αἰγυλιὸς και οἱ ἄλλοι γαμφώνυχοι κατεσθίουσιν.
καλάρισμα-ατος (τό) δημ. ἐπὶ τῶν Ἰστίων, ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλάραφ βλ.λ. : 2) ἐπὶ πλοίου, ἡ διαροή 3) ἐπὶ δικτύων, ἡ βολὴ τῶν δικτύων εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ἀλιεῖαν.
καλαρρυαί ἴσ. « τάφοι, Ἀμερίας ».
καλαρρυτῆς (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων κυπρινοδοντινῶν, ἡ ζαμαροῦδα.
καλαρρινῶ-ἔω συνήθ. ἐν ἀρν. προτ. μόλις ἀρχίζω : βῆλαρ. Ψευματάρης 16 και τὸν ἀφῆνον προμοῖοῦ ἀκόμα καλαρρινῆση ν' ἀνοίξη στόμα.
καλάρω (ἰταλ.) δημ. ἐπὶ Ἰστίων, ἐκλύω τὰ ἀέλματα αὐτῶν και ὀφῆνω τὰ ἰστία νὰ καταπέσουν, μαζεῶω : Ζερβ. Λυρ. Σάτ. 2, 14 σάν τὰ πανιά καλάραν μπρός στῆς Πόλης τὸ λιμάνι 2) ἐπὶ πλοίου, διαρρέω, κάνω νερά 3) ὄμ. ἀμτθ. ἐπὶ πλοίου, ἔχω βύθισμα, βυθίζομαι 4) τὸ καράβι και καλάρει θ ποδάρια 4) ἐπὶ δικτύων, ρίπτει ταῦτα εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ἀλιεῖαν 5) μτφ. ἐπὶ προσ., πείθω πινά, τὸν φέρνω σὲ λογαριασμό, τὸν καταφέρνω 6) ρημτ. π. καλάρισμα.
καλάσιρις-ιος (ἡ) π. Αἰγυπτ. μακρὸς λινοῦς θυσανατὸς χιτῶν : Πολυδ. 7, 7) « χιτῶν θυσανατὸς Ἀλυπτιος » : Ἡρ. 2, β1 κινθῶσις λινθεῦς . . θυσανατῶτος, τοῦς καλέουσι καλασίρις, Κρατῖν. 30 ἔχων καλάσιριν || κ. π. Ἐφεσ. : Δημόκρ. Ἐφ. 1 καλασίρις κορινθιομεγής || τίτλος κωμῳδίας τοῦ Ἀλεξίδου 2) κτ. πληθ. Καλασίριες ὡς ἐθν. ὄνομα μάχιμον τὶ γένος τῶν Αἰγυπτίων : Ἡρ. 2, 164 οἱ δὲ μάχιμοὶ αὐτῶν κολέονται . . Καλασίριες τε και Ἐρυστιόεις.
καλασίριτα ἴσ. « τὰ λοχία ἀ καλοῦσιν ὡς ».
καλάσιρ-ορος (ὁ) (λατ.) Ἐπιγρ. ὑπηρετῆς.
καλαυεῖ ἴσ. « τρυφά, ἐμπιπλάται ».
καλαυεῖ ἴσ. « τρυφά ».

καλαυρίτης λιθάργυρος μτγν. ἔσφ.φρ. ἀντὶ σκαλαυρίτης : Διοσκ. 5, 102.
καλαυρόπιον (τό) (κάλον) μτγν. ὑποκορ. τοῦ καλαυρόφ βλ.λ. : Ἀρσεν. Δαλδ. 4, 72.
καλαυρόφης ἴσ. « βακτηριοφόρος ».
καλαυρόφ-οπος (ἡ) (ρέπω) κ. καλάβροφ μακρὰ ποιημική ράβδος κεκαμμένη κατὰ τὸ ἔτερον ἄκρον, (ἀγ)κλιτσα, στραβολέκα : Ἰλ. Ψ 845 ὄσον τίς τ' ἔρριψε καλαυρόφα βουκόλος ἀνήρ (σὺλ. « βουκολικὴν ράβδον » ἐστὶ δὲ ξύλον κατὰ τὸ ἔτερον μέρος ροπήν ἔχον, ὁ ἐστὶ βάρος »), Διόδ. Ζων. ἐν ΑΓΓ 6, 106.
καλαφάτης (ὁ) μον., νεώτ. κ. δημ. τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὸ καλαφατίζειν βλ.λ. τὰ πλοῖα, διανανκτής : κ. ὡς ἐπόν. : Κεδρ. Γεώργ. 2, 537.
καλαφάτης-εως (ἡ) (καλαφατῶ) μον. τὸ καλαφάτιον βλ.λ. : ΚΠορφ. Ἐκθ. 658, 13.
καλαφατίζω (ἰσραβ.) μον., νεώτ. κ. δημ. φράσσω τὰ μεταξὺ τῶν σανιδῶν πλοίου ἢ βαρελίου κενὰ διὰ τῶς παρεμβλήματος, οἶον στυπείου, πίσησ, πακτῶ, διανάσσω : Νικ. Χων. 717, 24, Χρον. Μορ. 2196Ε τὸ κότερον ἔσπασεν ἀποκάτω και χρήζομαι νὰ εὔτειασθῆ νὰ τὸ καλαφατίσω 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπιθαίνω γυναικός, ὀχεύω 3) ρημτ. π. καλαφάτισμα.
καλαφάτισμα-ατος (τό) (καλαφατίζω) νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καλαφατίζω, διανάσις : ἡ βάρκα θέλει καλαφάτισμα.
καλαφατῶ-ἔω (ἰσραβ.) μον. καλαφατίζω βλ.λ.
κάλαφος (ὁ) ἴσ. « ἀσκάλαφος, Μάγνητες ».
καλθέτεινος πάπ. καρβάνιος.
καλθινικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Καλθίνον, ὁ τοῦ Καλθίνου : καλθινική μεταρρυθμισίς || τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. ὁ ἀσπαζόμενος τὰς ἀρχὰς τοῦ Καλθίνου, ὁ καλθινιστής.
καλθινισμός (ὁ) νεώτ. ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ διδασκαλία τοῦ Καλθίνου.
καλθινιστής (ὁ) νεώτ., θηλ. καλθινίστρια ὀπαδός τῆς διδασκαλίας τοῦ Καλθίνου.
καλθάριον (τό) (λατ. caldarium) μον. θερμαντήριον ἀγγεῖον, λέδης : ΚΠορφ. Ἐκθ. 670, 17.
καλθαρροπῆλιον (τό) μον. κ. καρδ- σκεῦος, δοχεῖον πλατύστομον και ἀβαθές, καρδάρια, σκουτεῖλ : Ἰταλ. Μ ἐν Σάβ. 1, 68 καλθαρροπῆλιον τὸ δοβὲν παρά τοῦ μακαρίτου, αὐτ. 69 καρδαρροπῆλιον ἀργυροῦν . . ἔχον τὸ χεῖλος διαχρυσον.
καλθέρα (ἡ) νεώτ. εἶδ. ἐπὶ ἡφαιστειῶν, εὐρύς λεθτοσειδῆς κρατῆρ τῶν συνθέτων ἡφαιστειῶν.
καλθιρίμη (τό) (τουρκ.) δημ. κ. καλντιρμη τὸ λιθόστρωτον || κτ. ἐπέκτ. ὁδὸς ἐστρωμένη δι' ἀκανονιστων λίθων.
καλέ δημ. ὡς ἐπιφ. κλητ., κλητικὴ τοῦ καλός, ἐπὶ πάντων τῶν γενῶν κ. ἀριθμῶν, συνήθ. δὲ παρ' ἀγροίκους ὡς ἐπιφωνητικὴ κλητικὴ τῆς συζύγου : ἔλα ὦ καλέ, - μαγεῖρες καλέ σήμερα ; καλέ θετε - μητέρα - κορίσια 2) ὡς παρακελευσματικὸν ἢ ἀπορηματικὸν ἐπίρρημα : καλέ τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λές ; - καλέ κορίτσι μου, στάσου νὰ σοῦ πῶ || κ. εἰρων. καλέ τί μάς λές ; - καλέ δντες
καλέα (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν ἀλικμακῶν βλ.λ. : Κρατεῦ. ἐν Διοσκ. 4, 75.
καλέας (ὁ) μτγν. ἡ καλλέας δορυκνιον βλ.λ. : Κρατεῦ. π. Διοσκ. 4, 74.
καλέβι (τό) (τουρκ.) δημ. τὸ κώλυμα τῆς κεφαλῆς τοῦ μεγάλου βεζιρου τῆς Τουρκίας.
καλιτάς (ἡ) μτγν. ἀντὶ καλιάς, φωλεά : Μάξ. Τύρ. 16, 5.
καλιδογράφος (ὁ) νεώτ. φασ. οὐσκευὴ προβολῆς φωτοεικῶν εἰκῶν, δι' ἧς προβάλλονται ἐπὶ ὀθόνης καλιδοσκοπικὰ σχέδια.
καλιδοσκοπικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ καλιδοσκοπῆ βλ.λ. ἐπίρρ. ὡς.

καλειδοσκοπίον (τό) νεώτ. φυσ. παιγνιώδες όπτικόν όργανον βασιζόμενον επί τής πολλαπλής άνακλάσεως του φωτός υπό κατοπτρών διατεταγμένων κατά γωνίαν.

καλειμένος Έπιγρ. αντί καλούμενος.

καλέμι (τό) [τουρκ. καλέμ, κ. τουτό έκ τού έλλ. κάλαμος] όθμ. γραφής έξ ίνδοκόσμου, δι' ης έγραφοι οι παλαιότεροι, ίδ. οι Τορκοί: Όρφανίδης Σεβντάς 4 ούτε καλέμι ούλεμά τό ντέρτι μου δέν γράφει | έν χρ. κ. είς μτφ. έκφρ.: δυνάτο καλέμι [έντί αυγραφέως Ισχυρού ή γλαφυρού ήφους] 2) έργαλείον έκκοπής διά λιθοξόδους, ξυλομογούς.

καλεμίζω | καλέμι | όθμ. γλύφω, λαξεύω, οκαλιζώ διά καλεμίου βλ.2) : Βλ. Συμμ.192.

καλεμικρί (τό) [τουρκ. καλεμ, κ. καλεμκρί λεπτόν και διαφανές βαμδακρον όφασμα χρωματισμένο και φέρον τυπωτά σχεδιόσματα, έν χρ. ώς καλύπτρα τής κεφαλής τών γυναικών, τσεμπέρι.

καλάνδαι | αι | καλάνδαι βλ.λ.

καλενδάριον (τό) [λατ. calendarium] κ. όθμ. καλαντάρι ο. Ρωμ. πιστωτικόν βιβλίον, έν φ οι ίδιωται όνέγραφοι τήν κίνηση τών εντόκων κεφαλαίων τών 2) ήμερολόγιον, ήμεροδείκτης.

κάλαντον αιολ. αντί καλοάντων.

καλεπνή | ή | νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικου. τών σταυρανθών.

κάλεσανδρα | ή | πάπ. έπιθ. τής άρκτου, ό καλών τούς άνδρας.

καλεσιά | ή | (καλώ) όθμ. τό κάλεσμα βλ.λ. : Βλ. Συμμ.94. 2) τό σύνολον τών προσκεκλημένων: δ.διστ. μ' άλλο σάν άρραδώνιασες θά στεφανώσω μ' άλλο | και θά'χω στό γάμ' όργανα και καλεσιά μεγάλη.

κάλεσις-ως | ή | (καλώ) ή κλήσις βλ.λ. έν ειδ. όθμ., ή όνομαστική : Διον. Άλ. Ρωμ.4,18.

καλεσίχορος-ον, μ. έν έπ. τ. καλεσιχορος ό προκαλών τόν χορόν, ό καλών είς τόν χορόν : Όρφ. Λιθ.712 καλεσίχορος Βρόμιος.

κάλεσιμα-ατος | ή | (καλώ) μων, νεώτ. κ. όθμ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του καλώ, πρόσκλησις, ά. καλεσιμός, οίον είς έορτήν, συμπόσιον κτ.: Έρωτόκρ.1,511 και μίαν ήμέρα κάλεσμα ήκαμε στό παλάτι, Ζερβ. Λυρ. Σάτ.185 από άφεντίας του κάλεσμα καθσπερις νά γίνη' 2) κτ. πληθ. οί προσκεκλημένοι: ήρθαν τό κάλεσμα.

καλεσμένος-η-ο όθμ. μτχ. παθ. παρακ. του καλώ βλ.λ. ό προσκεκλημένος, οίον είς γάμον.

καλεσιμός | ή | (καλώ) όθμ. τό κάλεσμα βλ.λ.

καλεσσαι αιολ. τ. αντί καλέσαι.

καλεστής | ή | (καλώ) σχολή, νεώτ. κ. όθμ. ό καλών είς έορτήν τινα, ό κλητήρ : Σχόλ. Αίوخ. Έπτ. 574. 2) ό έστίων τινα, ό άμφιτρώον : Μαλοκ. Μπαταριάς 59 και σκόδοντας στους τρεις νιόβαλτους καλεστάδες του.

κάλεστός-ή-όν | (καλώ) γλωσσ. κ. όθμ. ό κλητός, ό προσκεκλημένος.

καλεσιν αντί καταλείπειν 'Ησ. «λιθοβολειν».

κάλεξ 'Ησ. «κατάκεισο, Πάφιοι».

κάλη δαρ. αντί κλή βλ.λ.

καλή | ή | νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικου. τών άροστών.

κάληθος 'Ησ. Ύ κάθλος».

καληνήμεος-η-ο μων. ό έχων αγαθάς προθέσεις, καλόδουλος : Διγεν. Άκρ.894 δός μοι λόγον, γλυκύτατε, και δός μοι δακτυλίδιον, καληνήμε, νά τό φερω' ώπτε νά ύπαστρέψω.

καληνιον (τό) κ. καληνιον βλ.λ.

καληνονιάλλα | ή | νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστροπόδων τής οικου. τών έλικιδών.

καληνονική | ή | νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων τής οικου. τών σισινδελιδών.

καληδόνιος-ον νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος είς τήν Κοληδονία' 2) γεωλ. καληδόνιοι πτυγαί πτυχώσεις του στερεού φλοιού τής γης.

καληδονίτης | ή | νεώτ. όρυκτολ. οπάνιονθεισοσθρακικόν όρυκτον μολύβδου και χαλκού.

καλήξ μτγν. κυпр. καλώ : 'Ηρωδιαν.1,444.

καληκάντζαρος | ή | όθμ. καληκάντζαρος.

καλημάνη | ή | νεώτ. ζωολ. μικρόν άποδημητικόν πτηνόν, ά. καλημάνη βλ.λ.

καλημαύχιον (τό) νεώτ. κ. καλυμμαύχιον βλ.λ.

καλημεναι έπ. άπαρφ. ένεστ. του κολώ βλ.λ.

καλημερα (τά) όθμ. αί υπό τών παιδων φολόμεναι άνά τās οικίας εύχαι, κατ' όρχας κατά τήν παραμονήν τών Θεοφανών, ύστερον και κατά τās παραμονάς τών χριστουγένων και του Άγιου Βασίλειου, τās κάλαντα.

καλημέρα (καλή- ήμέρα) όθμ. έπιφ. χαιρετισμού, προελθόν έκ τής φρ. εύχομαι καλήν ήμέραν διά παραλείψεως του ρήματος 2) ώς ούσ. ή καλημέρα ό χαιρετισμός διά του καλημέρα' | | κ. γεν. χαιρετισμός : δέην|μο' πε μιά καλημέρα | δέν μ' έχαιρέτησε |, του κοψε και τών καλημέρα | έψαυσε και νά τόν χαιρετώ. - δέν θέλω [ούτε] τήν καλημέρα του' πρθλ. κολησπέρα.

καλημερίζω (καλημερίζω) όθμ. χαιρετώ εύχόμενος καλήν ήμέραν, καλημέρα : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 53,4 κτ άν λέχη Νεραϊδόπουλου νά σέ καλημερισω, νά μή γυρίσης νά τό ίδης 2) ρηματ.π. καλημερισμα.

καλημερισμα-ατος | ή | (καλημερίζω) όθμ. ή διά τής εύχης καλημέρα προσφωνήσις, τό καλημερίζω : Κρυστ. Τραγοΐδι Πιστικου' 27 και μ' ένα καλημερισμα και μιά γλυκιά ματιά τής.

καλημερος-ον ήμέρα μτγν. ό έχων καλός, εύτυχής ήμέρας, ουνεκδ. εύτυχής βίωσις, άντιθ. κακήμερος : Παλλδ. ΑΠ 9,508.

καλημερούδια όθμ. έπιφ. χαιρετισμού, δηλοϋν τρυφερότητα, αντί καλημέρα' πρθλ. καλησπερούδιο.

καλημερώ όθμ. κ. καλημερώ ά. καλημερίζω βλ.λ., λέγω καλημέρα : Πολιτ. Έκλ. Τραγ.50,17 και νά περνούω οι γέμορφες νά με καλημερώνε.

καλήμη αιολ. τ. αντί του καλώ βλ.λ.

καλημνεί 'Ησ. «καλει σαφώς».

καληνάρχης | ή | όθμ. κανονάρχης βλ.λ.

καληναρχώ όθμ. ά. καλοναρχώ, κανοναρχώ βλ.λ. : Βλ. Συμμ.218.

καληνύκτα | (καλή-νύξ) όθμ. κ. καληνύχτα έπιφ. άποχαιρετισμού κατά τήν διάρκειαν τής νυκτός, προελθόν έκ τής φρ. εύχομαι καλήν νύκτα διά παραλείψεως του ρήματος 2) ώς ούσ. ή καληνύκτα ά ο αίρεισιμός κατά τās έσπερινάς ώρας : έφυγε χωρίς νά μάς πη μιά καληνύχτα.

καληνυκτίω | (καλή-νύκτα) όθμ. κ. καληνυκτίω κ. καλονυκτίω άποχαιρετώ τινα εύχόμενος καλήν νύκτα : έφυγε και δέν μάς καληνυκτίσε 2) ρηματ. π. καληνυκτιμα.

καληνυκτισμα-ατος | ή | (καληνυκτίω) μων. κ. όθμ. κ. καληνυκτισμα ό νυκτερινός άποχαιρετισμός, ό διά του καλή νύκτα : Έρωτόκρ.3,1503 κτ ίνα καληνυκτιματα πρικιά φαρμακείμα.

καληνωρίζω | ή | όθμ. χαιρετώ τού δια τής προσφωνήσεως καλή σου ώρα ή ώρα σου κολή' 2) ρηματ. π. καληνωρισμα.

καληνωρισμα-ατος | (καληνωρίζω) μων. κ. όθμ. ό χαιρετισμός διά του καλή ώρα : Έρωτόκρ. Γλωσσ. Γρον. Σκ. Τερρ.24,11 μά λέει και στό πουλιά τής νά τραγουδούν, νά τά γρικφ, στό καληνωρισμα τής.

καλησπέρα | (καλή-εσπέρα) όθμ. έπιφ. χαιρετισμού κατά τās έσπερινάς ώρας, προελθόν έκ τής φρ. εύχομαι καλήν έσπεραν διά παραλείψεως του ρήματος, ά. καλή σας έσπέρα 2) ή καλησπέρα ώς ούσ. χαιρετισμός διά του καλησπέρα.

καλησπέρηδες-ων (οί) δημ. εἰδ. ἀνυπότακτοι πολεμιστὰί ἐν Κρήτῃ.

καλησπερίζω (καλησπέρα) δημ. χαιρετῶ εὐχόμενος καλὴν ἔσπεραν, καλησπέρα: Βιζυην.59,30 διαβαίνει, μὲ θωρεῖ καὶ πᾶ, καὶ δὲν καλησπερίζει, Παπαντ.ΘΔ 5,12 ζευγάδες καλησπέρια σου γύριζαν τὸ βράδυ 2) ρηματ. π. καλησπέριασμα.

καλησπέριασμα-ατος (τὸ) [καλησπερίζω] δημ. ἢ διὰ τῆς εὐχῆς καλησπέρα προσφώνησις.

καλησπερούδια δημ. ἐπιφ. χαιρετισμοὺ κατὰ τὰς ἔσπερινὰς ὥρας, δηλοῦν τρυφερότητα, ἀντὶ καλησπέρα· πρὸλ. καλημερούδια: Βάρν.Συλῶθ. Πολ. πρὸλ.4 καλησπερούδια, ἀφεντικά, πῶς τὰ καλοπερνάτε.

καληστρίνα (ἡ) δημ. κ. καληστρίνα δῶρον ἐπὶ τῷ νέφ ἔτει, μοναμάς, ἐπινομίς: Βλ.Συνμ.75.

κάληττο-ρορος (οἱ) [καλῶ] ἐπ. ὁ καλῶν, ὁ συγκαλῶν: Ἰλ.Ω 577 κήρυκα κάληττορα τοῖο γέροντος (σχολ. ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα ἀπὸ τοῦ βῶθ τὸν ὄλοντο)· || κ. ὡς κύριον ὄνομα: Ἰλ.Ο 419.

κάληθα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν βατραχοειδῶν, ἄ. κάληθ, κἀλη.

κάλη (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ ὑδροξείδιον τοῦ καλίου.

κάληα (ἡ), ἰων. καλή ξυλινῆ κατοικία, καλύθη: Ἡσιοδ.Ἐργ.374 τῆν διφῶσα καλήν, Ἄρολλ.Ρ 1,170· || ἀποθήκη, σιτοδολῶν: Ἡσιοδ.Ἐργ.301 βιάτου δὲ τῆν πιμπλήσι καλήν 2) τὸ σπῆλαιον τοῦ Πανός: Κριναγ.ΑΠ 6,253 Πανός τ' ἤχηεσσα πιτυστέπαιο καλή· || Ἡσ. «ξυλινὰ τινα περιέχοντα ἀγρολίπια εἰδώλων» || αὐτ. «καλιαί .. δηλοῖ δὲ καὶ ἀκνήνην ἢ οἰκίαν» 3) φωλιὰ πτηνοῦ: Θεοδκ.26,12 ποιήσει καλιαν μίαν ἐνν ἐνὶ δένδρῳ Λουκ.Συρ 79· || Πολυδ. 10,160 «οἰκίτικος ὄρνιθιος» 4) νεώτ. καταφύγιον ἢ οἰκία ζεύγουσ νεογνῶμων ἢ ἐρωτευμένων, φωλιὰ: ἐρωτικὴ καλιά.

καλιά (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν μεσημβριάνθημον τὸ κρυστάλλινον.

καλιάδιον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ καλιά, ὁμοίωμα καλύθης: καλιάδιον ἔλαφάντινον.

καλιακούδα (ἡ) δημ. τὸ πτηνὸν κολοῖός, κάργια: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.16,2 παλλῆ μαυρίλα πλάκωσα, μαύρη σάν καλιακούδα, Βαλαρω.Φωτ.3,16 γέρικο νὰ ρεύθ σὲ μιὰ σοῦδα καὶ νὰ τοῦ βῶσκη τὰ πλευρὰ ἢ κίσσα, ἢ καλιακούδα;

καλιάς-ἄδος (ἡ) [καλιά], μτγν. μικρὰ καλύθη: Φιλῶδ.ΑΠ 11,44,Πλουτ.Ἠθ.418Α· || βωμός: Πλουτ.Νομ.8 ναοὺς μὲν οἰκοδομοῦμενοι καὶ καλιάδας ἱεράς ἱστώντες.

καλιθάγα (ἡ) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν ὀνοπάναξ ὁ ἀνατολικός, κοφιλία, σκαρφάκι.

καλιγα (ἡ) [λατ.] νεώτ. π. Ρωμ. ὑπόδημα στρατιωτικόν, ἀρβύλη· || π. Βυζαντ. γεν. ὑπόδημα: πρὸλ. καλιγὰς, καλιγῶνα.

καλιγάριος (οἱ) [λατ.] νεώτ. π. Ρωμ. ὁ κατασκευάζων καλιγὰς, ἀρβύλας.

καλιγὰς (οἱ) δημ. τ. τοῦ καλιγάριος βλλ.· || ὁ πεταλωτής, ἐκείνος ποὺ καλιγῶνα, ἀλμπάνης.

καλιγάριος (οἱ) [λατ.] νεώτ. π. Ρωμ. συνηθ. κτ. πλῆθ. ὁ φορῶν καλιγὰς βλλ.

καλιγίσαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μαλακοστράκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν κωπηλόδων.

καλιγιον (τὸ) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ καλιγα βλλ., ὑπόδημα: Ἀέτ.7,101 ἰδ.γρ. καλιγιον, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.236,14 χρυσὰ ἦταν τὰ καλιγια σου κὶ ἀργυρὰ τὰ σφεριὰ σου.

καλιγοκάρφια (τὸ) μον. κ. δημ. κ. καλιγοκάρφιο ἦλος, καρφί, χρησιμοποιούμενον διὰ πετάλωσιν ὑποζυγίων: Διγεν.Ἀκρ.341 καλιγοκάρφια ἀργυρὰ ἦταν καλιγωμένον ἴεσφ. γρ. καλιγοκάρφια,

καλιγονος (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀρθροπόδων τῆς οἰκογ. τῶν τρομβιδιδῶν.

κάλιγος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐτόμων λεπιδόπτερον τῆς οἰκογ. τῶν μοφιδῶν 2) ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογ. τῶν καλιγιδῶν.

καλιγῶμα-ατος (τὸ) [καλιγιῶναι] δημ. κ. καλιθῶμα ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καλιγιῶναι βλλ., τὸ πετάλωμα.

καλιγῶνα (καλιγα) μον. κ. δημ. μτγ. παθ. παρκα. καλιγωμένος προσορτῶ πέταλον ἐπὶ τῆς ὀπλῆς τῶν ὑποζυγίων, πεταλόνο: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ. 236,16 νύχτα σελλῶναι τ' ἄλαγο, νύχτα τὸ καλιγῶνει, Κρυστ.Καπετανίσινα 31 σεῖξη, αἴσαε τ' ἄλαγο . . ἴπερε, καλιγῶσε τὸ· κ. παθ.: Διγεν.Ἀκρ.341 καλιγοκάρφια ἀργυρὰ ἦτον καλιγωμέναν ἴεσφ. γρ. καλιγωμένον· || μτφ. παροιμ. καλιγῶνει τὸν φύλλο ἰπὶ ἀνθρώπων εὐφροσάτων, πονηρῶν, κατεργόρῳδων· ὁμ. ἢ ἀλοουποὺ βλέποντας ποὺ καλιγῶνουν τ' ἄλαγο, ἐσῆκασε καὶ αὐτὰ τὸ νεβάρι τῆς ἰπὶ τὸν ἀγνοοῦντων τὴν φύσιν καὶ τὴν μικρότητα τῶν· 2) ρηματ.π. καλιγῶμα, καλιγωτής.

καλιγωτής (ὁ) δημ. ὁ πεταλωτής, ὁ ἀλμπάνης.

καλιδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ καλιά βλλ.: Εὐν.42· 2) Ἡσ. «καλιδια· ἐντερα. Κύπριοι».

καλιθῶ-ῶω ὄμορ. τ. τοῦ κηλιθῶ βλλ.

καλιθῶμαι (καλιά) ἀρχ. λεξ. π. Λάκ., ἄορ. ἐκαλιθῆναι μὲνω, κατοικῶ ἐν καλιθ, καλύθη· Ἡσ.

καλιθος Ἡσ. «οἶνος. Ἀμερίας».

καλικα (ἡ) δημ. καλιγα βλλ.

καλικάντζα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν διαροῦν τὸ σπρυνέριον, ἀτεκνογόορτο.

καλικαντζοῦ (ἡ) δημ. ὁ φαλακροκόραξ.

καλικίαι (οἱ) μτγν. ὑπόδηματα ἃ ἔφερον οἱ τηβεννοφοροῦντες Ρωμαῖοι [λατ. calceae: Πολυδ.30, 16,3 πάλειον ἔχων καὶ τῆβεννον καὶ καλικίους· πρὸλ. κάλιτις.

καλίκιον (τὸ) τὸ καλιγιον βλλ.

κάλικον (τὸ) [γαλλ.] δημ. κ. καλικὸ εἶδος βαμβακεροῦ ὑφάσματος, καλούμενον ἀναλόγως τοῦ πάχους μαδοσίμου, πανί, τσιπ, χαρσεῖ·

κάλικον Ἡσ. «βῆδρον».

καλικιστύλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογ. τῶν τριστομιδῶν.

καλινθήρα (ἡ) μτγν. τόπος ὅπου κλιθῶνται οἱ Ἰππαι, ὀλογοκλιθῆρα, ἄ. θλινθήρα: Αἰλ.Ζ1 3,2.

καλινθήσις-εως (ἡ) [καλινδοῦμαι] μτγν. ἡ κλινθήσις, κλιθῶνα, βόλος: Ἀλκιφρ.3,42 κ. κίθων.

καλινδοῦμαι-εομαι ἀποθ. ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ.κ.ἐν τῇ μτγ.παθ.ἀορ. καλινδοῦνθεις περιστρέφομαι, κλιθῶμαι, ἄ. κλινδοῦμαι: Ἡσ.3,52 ἐν τῆσι στοιήσι ἐκαλινδοῦετο· || ἐπὶ τῶν προσβληθέντων ὑπὸ λοιμοῦ: Θουκ.2,52 νεκρὰ ἀποθνήσκοντες ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκαλινδοῦντο· || ὁμ. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῇ κῶναι κυλιόμενων πτηνῶν: Ἀριστλ.Ζ1 612b,24 βρέχουσα εαυτὴν καλινδεῖται τοῖς πτεροῖς πρὸς τὴν κῶνιν· || κ. μτφ. ἐπὶ κακῆς σημ.: Δημ.403 παῖδα θυτὰ ἐν θιάσοις καὶ μεθύουσι ἀνθρώποις καλινδοῦμενον· 2) ἀσχολῶμαι εἰς τι, διατριβῶ, περῶν τὸν καιρὸν ποῦ: Ξεν.ΚΠ 1,4,5 ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ περῶσθαι αὐθὶς βέλτιον ποιεῖν ἰδ. γρ. ἐκλινδοῖτο, Ἰσοκρ.13,20 τῶν περὶ τὰς ἔριδας καλινδοῦμένων, Σέξτ.Ἐρμ.Μαθ.2,27,Συνεστ. Ἐπιστ.32 καλινδεῖσθαι καπηλείοις· 3) ρηματ. π. καλινθῆσις.

καλινθῆσις (οἱ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῆς ὀμάδος τῶν στυπτηρίων.

κάλινας-η-ον [κάλον] μτγν. ὁ ξυλίνοσ Λυκόφρ. 14,18, Ἀπολλ.Ρ 2,381.

καλινομαι Ἡσ. «καλοῦμαι. Δωριεῖς».

κάλιον (τὸ) (1) ὑποκορ. τοῦ κάλον· Ἡσ. «ξυλάριον. βακτηρίδιον».

κάλιον (τὸ) (2) νεώτ., χημ., δημ. κάλι χημικὸν στοιχεῖον ἐκ τῶν μετάλλων, λευκὸν καὶ σπληνὸν ὡς ὁ ἄργυρος.

καλιοντζής (ό) [τουρκ.] δημ. κ. γαλιοντζής ναύτης του πλαιού τουρκικού ναυτικού.

καλιονοιῶ-ῶν νεώτ. ποιῶ τι ὥστε νὰ ἔχη ἀκαλικὰς ἰδιότητες.

καλιῶθς (ό) καλύθη, οἰκίσκος: 'Επιχ.39' 2) κλωθός ὀρνίθων: Πολυδ.10,160 «κύρτη σιδηρᾶ, οἰκίσκος ὀρνίθιος»: Κρατίν.72 ἔς τὸν καλιόν, ἦν τύχη, καθείργνυται' 3) π. 'Ἦσ. δεσμοφθίρου.

καλιόσασπεν-ωνος (ό) νεώτ. χημ. οἶσπεν παρασκευαζόμενος ἐκ λιγνιταίου καὶ καυστικού καλίου.

καλιούχος-ον (κάλιον - ἔχω) νεώτ. χημ. ὁ περιέχων κάλιον: καλιούχα λιπάσματα.

καλιοφιλίτης (ό) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ὀρβοπυριτικὸν ἄλας τοῦ ἀργίλου καὶ καλίου.

καλιόρρυμα-ατος (τό) νεώτ. χημ. διάλυμα τοῦ καυστικού καλίου.

καλίς-ίδας ὄρω, ἡ αἰολ. ἀντι κηλῆς βλλ.: 'Ἀν. Κρ.Παράρτ.3,32,28' 2) 'Ἦσ. «σκέπαρον».

καλιόσθα (ή) νεώτ. βοταν. κ. καλιόσθα εἶδος μικροῦ καὶ ἀντιπυρετικῆς φλοιοῦ λαμβανομένου ἐκ τῆς κιχόνης.

καλιόμοδς (ό) νεώτ. [ατρ. τὸ σύνολον τῶν τοξικῶν συμβαμάτων, ἅπαντα ἔχουσι τὴν προέλευσιν ἐκ τῆς ἀμέτρου χρήσεως καλίου.

καλίσιος χάριν τοῦ μέτρου ἀντι κάλλιτος, ὑπερθ. τοῦ καλός: Σαπφ.133.

καλίστρα (ή) ἡ κυλίστρα: Ξεν. 'Ἰνπ.53 (ἔσφ.γρ.).

καλιστρῶ-ῶν ἐπιτατ. τοῦ καλῶ βλλ., μέλλ. καλιστρήσω: Δημ.1157 αἶ μὲν ἀπὸ τῶν τεγῶν τῶν ἑαυτῶν ἐκαλίστρουν τοὺς παριόντας, Κολλ. 'Ἀρτ.67 μήτηρ μὲν Κύκλωσας ἔτη ἐπὶ παιδί καλιστραί' πρβλ. 'Ἀριστοκρ. ἐν λ. ἐκαλίστρου.

καλιτέρος ἐπίρρ. 'Ἐπιγρ. ἀντι καλιτέρως, καλιτώνως, κάλλιον.

καλιφάτων (τό) νεώτ. τὸ χαλιφάτων βλλ.

καλιφής (ό) νεώτ. ὁ χαλιφής.

καλιφορνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὄνηκων ἢ ὄναφρόμενος εἰς τὴν Καλιφορνίαν: καλιφορνικά προτόντα' || χημ. καλιφορνικός ὄσφης ἔλαιον αἰθέριον ἀρωματικὸν ἔλαιον ἐξαγόμενον ἐκ τῶν φύλλων τῆς οὐμβελλουαρίας τῆς καλιφορνικής.

καλιφουρία νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀμυραλλιδωδῶν.

καλιῶσαι 'Ἦσ. «πράξει, πατάξει».

καλικαίνεται 'Ἦσ. «φροντίζει, ταράττει» [διορθ. καλκαίνεται].

καλκάνι (τό) [τουρκ.] δημ. ὁ ἰχθύς αὔσα' 2) εἶδ. ἐν τῷ ναυτικῷ, ἡ κορώνη τοῦ πλοίου' 3) ἐπὶ οικοδομῶν, τὰ τρίγωνα τῆς στήγης.

κάλκαρ-αρος (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν τενεδριονιδῶν.

καλκαρίνα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων τῆς οἰκογεν. τῶν σφαιριδιῶν.

κάλκιος (ό) πάπ. κάλιος βλλ.

καλκοῦν 'Ἐπιγρ. ἀντι χαλκοῦν.

κάλλα (ή) (1) ἀρχ. λεξ. κ. κῆνας 'Ἦσ. «κάλαμος».

κάλλα (ή) (2) νεώτ. κ. δημ., βοταν. κ. καλίλη γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀροσιδῶν.

κάλλα ἐπίρρ. ὄρω, ἀντι καλᾶ: 'Ἀκμ.98' πρβλ. 'Ἀπολλ.Δύσκ. 'Ἐπιρρ.155,10.

καλλαθῶσας (ό) νεώτ. ἀνθ. ἰηδοὶ πρακτικοὶ [ατρ. τῆς Βολιβίας, Περουβίας καὶ Ἀργεντινῆς.

καλλαθίδια (τό) ἀρχ. λεξ. ἑορτὴ καθ' ἣν ἐτελεῖται ἡ ὄρχησις καλλαθῶς βλλ.

καλλαθῆς-ίδας (ή) εἶδος ὄρχησεως, ὄρω. καλεβίς: 'Ἦσ. «τὸ περισπᾶν τὰ ἰοχλα ἢ γένος ὄρχησεως ἀσχημῶνός τῶν ἰοχλων κυρτουμένων»:

Εὐπ.163 καλλαθίδας βῆναι, 'Αθῆν.14,629F σχήματα δ' ἔστιν ὄρχησεως ἕξις μὸς καλαθιόμοδος καλλαθῶσας σκῶφ σκῶπευμα.

καλλαθώμαι-ομαι [καλλαθίς] ἀρχ. λεξ. χορεύω τὴν καλλαθίδα' π. 'Ἦσ.' πρβλ. καλαμίζω.

καλλαιεῖς (ό) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ὀδιῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κορακιδῶν.

καλλαίνιτης (ό) νεώτ. ὀρυκτολ. κάλλαις βλλ.

καλλαίνιος-π-ον κ. νεώτ. κ. καλαίνιος βλλ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ καλλάιδος, κυανοπράσινο, γαλάζιος: Μελέαγρ.ΑΠ7,482,2 καλλαίνα πτέρυγι.

καλλαιον (τό) κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τῆς κροφίλλης τοῦ ἀλεκτορός σαρκώδης ἄλοφος: 'Ἀριστ. Ζ163β,10 τὸ τε κάλλαιον ἐξαιρεται αὐταῖς καὶ τὸ σῦροπύγιον' || κτ. πληθ. ὁ σαρκώδης αὐτοῦ πάγων, τὸ χαρῆλι: 'Ἀριστρ. 'Ἰνπ.497 γῶπὼς τὰ κάλλαι ἀποφᾶν ἤξεις πάλιν' 2) τὰ οὐραία πτερά τοῦ ἀλεκτορός: Αἴλ.Δ ἀπ.219' 3) νεώτ. ἀνατ. τριγωνικὴ ἀπόφους τοῦ ἠμμοειδοῦς ὄστω.

καλλαιεῖδος (ό) κ. κάλαίς βλλ. πολύτιμος λίθος' || νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἡμορφον χρωματός κυανοῦ ἢ πρασίνου, περουζίε.

καλλαίτης (ό) νεώτ. ὀρυκτολ. τὸ ὀρυκτὸν κάλλαις.

καλλαίσις αἰολ. ἀντι καταλάπτης βλλ.: Σαπφ.67.

καλλαμίδων αἰολ. ἀντι καταλαμίδων βλλ. κ. μυθ. ἀσρ. καλλάφεντος ἀντι καταλαφέντος.

καλλανθίας (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγιῶν τῆς οἰκογεν. τῶν περκιδῶν.

καλλάριος (ό) ὁ ἰχθύς γάδος, οἰκίσκος, βακαλῖος: Ἀρχέστρ.ἀπ.14 τὸν δ' ὄνον 'Ἀνθῶδων, τὸν καλλάρην καλῶσιν: 'Οππ.' Ἀλ.1,105.

καλλαρῶ 'Ἦσ. «βάρβαροι».

καλλάφεντος αἰολ. γεν. ἐν. μυθ. παθ. ἀσρ. ἀντι καταλαφέντος βλλ. κ. ἐν λ. καλλαμίδων.

καλλείας νεώτ. καλαῖς βλλ.

καλλείων ἐπ. ἀντι καταλείπω βλλ.: 'Ἰλ.Κ 238.

καλλεῖψιν ἐπ. ἀντι κατάψιν βλλ.

καλλ(η)ή (ή) νεώτ. βοταν. ἡ κόλλα βλλ.

κάλλη 'Ἦσ. «καρπίου».

καλλι- πρώτων συνθετικῶν πολλῶν λέξεων, δηλοῦν, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημεινόμενον ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ καλοῦ ἢ ὀμοίου, ἢ ὅτι γίνεται κατὰ καλὸν ἢ ὀμοίον τρόπον, ὡς καλλιθέλαφος, καλλίκομος, καλλιπέφανος, καλλιτόκος, καλλιφθογῆς πρβλ. ὕφι-καλο' 2) ὡς ἀπλοῦν ἐπίθετον μετὰ τοῦ οὐσιαστ., ὡς καλλιπαῖς καλὴ παῖς, ὀμοίον τέκνον: Εὐρ. 'Ὀρ.964.

κάλλια ἐπίρρ. μιν. κ. δημ., ἄ. καλλιὰ βλλ.: Κρυστ.Καπειάνασσα 15 νὰ μῶνα κέλλια πιπτικιά, κάλλια θερσίτρα νὰ μῶνα, παροιμ. κάλλια ἔφατ' ἀπὸν πιπνὸν παρὰ μιά στήν κεφαλή' ἰδ.

ἐπὶ ζῆμιῶν, προτιμότερα αἶ πολλὰ μικρὰ ζῆμια παρὰ μιά μεγάλη, ὅμ. κάλλια χῶ νὰ μὲ βλαστημᾶν παρὰ νὰ μὲ λυποῦνται ἢ προτιμότερον νὰ εἶναι πς μισητὸς ἢ νὰ φθονῆται, παρὰ νὰ κατανήσῃ αἶ' οἴκτου), ὅμ. ἀπ' ἔλα τὰ λαλοῦμενα κάλλια βαρεῖ ἢ καμῖνα' πρβλ. κάλλιο.

καλλιὰ ἐπίρρ. μιν. κ. δημ. κ. κάλλια, δημ. κ. κάλλιο βλλ., συγκρ. τοῦ καλᾶ, συνήθ. μτ. ρ. ἐφετικῶν, ὡς ἐν θέλω, διολέγω, προτιμῶ, ποθῶ, ζητῶ κτ. κ. συνθετῶ, ἐν συνεφ. μτ. τοῦ ἔχω, κάλλιον, βέλτιον, αἰρετώτερον, προτιμότερον: 'Ἐρωτόκρ. 1,574 κὶ ἐγὼ κάλλιὰ χῶ θάνατο παρὰ νὰ γνωριστοῦμαι, ΜΜ κάλλιὰ χῶ, Πανογιᾶ μου, νὰ φύγῃ, νὰ ἐνευτετήξῃ, Ζερβ.Στοχ.Μοναξιάς Δημ.κοπος 14 κάλλιὰ σου μὲ τὸ γέλιο γλυκογέσσα, παροιμ. κάλλιὰ τοῦ κᾶτη ἢ βρωμισιὰ παρὰ τοῦ πόντικα ἢ μαγαρισιὰ (ἐκ δύο κακῶν τὸ μὴ χειρὸν βέλτιστον) || κ. ὀπολ. ἐξυπονοουμένου τοῦ ἔχω ἢ τοῦ εἶναι, ἰδ. ἐν παροιμ.

καλλιαγῶς (ό) δημ., θηλ. -οῦ τὸ πτηνὸν τυγξ βλλ.: σφονδιλί, μυρμηκολόγος.

καλλιὰς 'Ἐπιγρ. Κυζικ. εἶναι μέλος τοῦ δικαστηρίου κάλλιον βλλ.2: κ' ἐκαλλίασαν μῆνα Προειδῶνα' πρβλ. καλλιάρῳ.

καλλιάνασσα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν θαλασσινιδῶν.

καλλιάνδρα (ή) νεώτ. χημ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν φυχανθῶν.

καλλιανθρίνη (ή) νεώτ. χημ. γλυκόζητης ἀπαντῶν εἰς καλλιάνδραν τὴν μεγαλανθὴ καὶ ἔχων ἀντιπυρετικὰ ἰδιότητα.

καλλιανιδέα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν θαλασσινιδῶν.

καλλιαιτίς-ιδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων δεκαπόδων τῆς οἰκογ. τῶν θαλασσινιδῶν.

καλλιάρ Ἡσ. ἐπιθικός· πρὸς καλλίαις.

καλλιάρια (ή) Ἐπιγρ. ὄρωρ. ἀντὶ καλλιερία, τὸ καλλιερεῖν βλ.λ., ἡ λήψις καλῶν οἰωμάτων κατὰ τινα θυσίαν.

καλλιάρχῳ Ἐπιγρ. π. Κυζικ. εἶμαι πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου κάλλιον βλ.λ.2: πρὸς καλλιάρχῳ.

καλλιάρ (ὁ) | καλλιῶν | ἴων. καλλιής, π. Ἡσ. καλλιάρ (Λακων.) ὄνομ. κτ. εὐφημ. | Γαλ.18,2|236| εἰδος τινος πικροῦ, ὃν ἐν Ἀθήναις διετήρουν ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν: Δειν.ἀπ.62, Ἡρώδ.3,41.

καλλιάρ-άδος (ή) μτν. εἶδος φυτοῦ: Διοσκ. 4,72 πρὸς στρύχνος.

καλλιαστράγαλος-ον ὁ ἔχων καλοῦς, κομψὸς ἀστράγαλος: Ἀριστ.Ζ1 499b,22 διὸ καὶ οὗ καλλιαστράγαλόν ἐστι (ἐνν. ἡ ὕς).

καλλιδάντες Ἡσ. «δμοια σμιλοῖς καὶ φάλισιν, ἐν αἷς τὰς ὄφρυς κοσμοῦσαι αἱ γυναῖκες».

καλλιδλάστητος-ον | βλαστονάω | μον ὁ καλλιδλάστος βλ.λ.

καλλιδλαστος-ον μον. ὁ φέρων ὠραίους βλαστούς: ΚΜνασασ.5,185.

καλλιδλέφαρος-ον | βλεφαρονί κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὠραῖα βλεφαρά, βλεφαρίδας: Εὐρ. Ἰων.189 διδύμων προσώπων καλλιδλέφαρον φῶς· 2) τὸ καλλιδλέφαρον (ἐνν. φάρμακον) ὡς οὐσα, χρωστικὴ οὐσία χρησιμοῦσα πρὸς βαφήν τῶν βλεφάρων: Διοσκ.1,169, Γαλ.12,211.

καλλιδοσῆς (ὁ) ὁ ἔχων καλὴν βοήθην, ἦχον: Σίμων. 46,3, Σοφ.Τρ.640 ὁ καλλιδοσὴς τάχ' ὕμιν ἀλόος οὐκ ἀναρραῖαν ἀχῶν καναχάν ἐπάνευσιν, Ἀριστφ. Ὀρν.682 ὡ καλλιδοσῶν κρέκουσ' ἀλλὸν φθέγγασιν ἠρῆουτ.

καλλιδολος-ον | βόλος | μτν. καλός, ἐπιτυχὴς βόλος, ἐπιτυχὴς ρίψιμον τοῦ κύβου: Πολυδ.7,204.

καλλιδοτος-ον | βόσκω | μτν. ὁ ἔχων καλὴν, ὠραῖαν βοσκήν: Νόνν.Δ.35,59 καλλιδοτος ὄλη.

καλλιδοστους-ος-ον | βάτρους | ὁ ἔχων ὠραῖα, φουτιωτὰ ἀνήθῃ ἡ ὁ ἔχων πολλὰς κεφαλὰς ἀνθρώπων ἕκ μίας ριζῆς: Σοφ.ΟΚ 682 ὁ καλλιδοστους κατ' ἤμωρ ἀεὶ ὑβρίσσοσ.

καλλιδωλος-ον κ. καλλιδῶλαξ π. Εὐστ. ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἔχων καλοῦς, παχεῖς βῶλους, ὁ εὐφορός: Εὐρ. Ὀρ.1382 ἄστου καὶ καλλιδῶλων Ἰδας ὄρος ἱερῶν πρὸς ἐριδῶλαξ.

καλλιγάλλιος-ον | γαληνόσι, ὄρωρ -γάλλανος ὁ ὠραῖος ἐν τῇ γαλήνῃ, ἀταραξία αὐτοῦ, ὁ ὠραῖος καὶ ἱσχυρός: Εὐρ.Τρω.837 ὡς δὲ πρόσωπα νεαρά χάρισι παρὰ Διὸς θήρῳσις καλλιγάλλανα τρέφεις.

καλλιγάμμος-ον | γάμμος | μτν. ὁ εὐτυχὴς ἐν τῷ γάμῳ, ὁ ἔχων εὐτυχὴ γάμον: Παῦλ. Σλ. ἐν ΑΠ 7,765 καλλιγάμμο λεκτῶρα.

καλλιγάμεθλος-ον | γέμεθλον | ὁ καλῶς ἐσηματισμένος, καλοφρεσιασμένος | Ποιητῆς Βοτάν.104 καλλιγάμεθλος καρπὸς πιθῆ· 2) ἐνεργ. ὁ ἔχων καλὰ, ὠραῖα τέκνα: Κόρινθ.23, Πρὸκλ. Ὑμν.δ.1.

καλλιγένεια (ή) ἡ γενήσασα, τεκοῦσα ὠραῖον τέκνον, ἐπιθ. τῆς Δημητροσ κατὰ τὸ Θεσμοφορία· Ἡσ. «Καλλιγένειαν οὐ τὴν γῆν, ἀλλὰ τὴν Δημήτρα» οὐδέεις γὰρ οὕτως ἔφη τὴν γῆν καλλιγένειαν· οὐ μὲν τροφὸν αὐτῆς· οἱ δὲ ἴερανοι· οἱ δὲ ἀκόλουθοι»: Ἀριστφ.Θεσμ.29 εὐχεσθε ταῖν Θεσμοφορίων . . . τῇ Καλλιγένειᾳ καὶ τῇ Κουροτρόφῳ, (τῇ Γῇ) ἰσχυλ. «δαίμων περὶ τὴν Δημήτραν,

ἦν προαγίζουσαν ἐν ταῖς ἐτέραις Θεσμοφορία· ζούσαις ἐποίησεν», Ἀλκίφρ.2,4, μὲ τὴν Καλλιγένειαν ὄμ. κ. ὄνομα τῆς τροφῆς αὐτῆς: Ἀριστφ. π. Φωτ. ἐν λ. «. . . Ἀριστοφάνης δὲ κομικός τροφὸν γ· 2) ἐν χρ. κ. ὡς ἐπιθ. τῆς Σελήνης: Ὑμν. Μαγ.5,31' || ὄμ. κ. ἐπὶ τῆς Γῆς: Ἀπολλδ.π.Φωτ. ἐν λ. «Καλλιγένειαν: Ἀπολλῶδαρος μὲν γῆνα· || ὄμ. κ. ἐπὶ τῆς Κόρης: αὐτ. «. . . οἱ δὲ Ἴδωρ καὶ Δημήτροσ θυσιώτερά». || ὡς οὖδ. ἐν Πηθῇ. || Καλλιγένειαν οὕτως προσφῆρην, τελείν θυσίαν τῇ Δημητρὶ καὶ Κόρῃ: Ἀλκίφρ.3,39 [ἰδιόρθ. τῇ Καλλιγένειᾳ].

καλλιγέφυρος-ον | γέφυρος | ὁ ἔχων καλὰς, ὠραῖας γεφύρας: Εὐρ. Ῥῆσ.349 δ τε καλλιγέφυρος ποταμὸς πορεύει Στρυμῶν.

καλλιγλουτος-ον | γλουτόσι μτν. ὁ ἔχων καλοῦς, ὠραῖους γλουτοῦς βλ.λ.: Νίκιπ.Κλήμ. Ἀλ.33.

καλλιγλωττος-ον | γλωττός | μον. ὁ ἔχων καλὴν γλώσσαν, εὐγλωττος: ΚΜνασασ.382,3.

καλλιγμοφος-ον | γόμφοσ | μον. ὁ ἔχων καλοῦς, ὠραῖους γόμφοσ ἢ ἄλους: Πρόδρο. Τετραστ.156,2.

καλλιγονος-ον | γόνος | μτν. ὁ ἐκ καλοῦ, εὐγενοῦς γένους, ἀπὸ καλῆ γενιά, ἐγγενής: Πορφ. π. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ.3,11 ἰδ. γρ. καλλιγονής, Ἐπιγρ. τέκνον καλλιγόνους σταχύσ.

καλλιγραμμία (ή) γραμμῆ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ καλλιγραμμοῦ, ἡ καλὴ, ἄρμονικὴ γραμμῆ: Θεόδ. Λάσκ. Cod. Pat.304B, fol.55r'.

καλλιγραμμοσ-αν νεώτ. ὁ ἔχων καλὰς, ὠραῖας, ἄρμονικὰς γραμμάς, ὁ καλῶς καὶ ἄρμονικῶς διαπεπλασμένος, εὐγράμμος, ἰδ. ἐπὶ ἀώματος· || κ. ἐπὶ κτηρίου.

καλλιγράφημα-ατας (τὸ) | καλλιγραφῶ | μον. ἡ καλλιγραφία, τὸ καλὸν γράψιμον: Θεόδ.Λάσκ. Cod. Pat.304B, fol.55r'.

καλλιγράφια (ή) μτν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ὠραία καὶ κανονικὴ γραφῆ, τὸ ὠραῖον γράψιμον: Πλούτ. Ἡθ.397C' || Ἐπιγρ. ὡς ἀντικείμενον συναγωνισμοῦ ἐν τοῖς σχολείοις, ἡ γραφῆ: || νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ γράφειν ὠραῖα καὶ κανονικὰ γράμματα· 2) ἐπὶ ἄφους, ὠραῖον, κομψὸν ἄφος, γλαφυρότης, καλλιπεία: Πλούτ. Ἡθ.145F εἰ γὰρ ἡ Σαπφὸς διὰ τὴν ἐν τοῖς μέλεσι καλλιγραφίαν ἐφῆρνεῖ τηλεκαῦταν, κ. κτ. πλθβ.: Διογ.Λ.3,66.

καλλιγράφικός-ή-ὸν μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ'ἀλληλοσ, ἄρμῳδιος πρὸς καλλιγραφίαν: Σουίδ. ἐν λ. κανονικὸς καλλιγραφικὸν ἐργαλεῖον· ὄμ.

καλλιγραφικὸν σφέμα· τὸ τοῦ καλλιγράφου, τοῦ ἀντιγραφῆος: Στεφ. Ἀθ. Ἰπν.2,407D' || νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καλλιγραφίαν, ὁ κομψὸς, με καλλιγραφίαν γραμμένος: καλλιγραφικὰ γράμματα || καλλιγραφικὰ στοιχεῖα τυπογραφικὰ στοιχεῖα ἀνομοιοῦμενα τὸ διὰ τῆς χειρὸς γράψιμον· κ. ἐπιρρ. νεώτ. -κῶς, κ. δημ. -κά.

καλλιγράφος ἰδ. ἡ μτν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ὠραῖον, κομψὸν γραφικὸν χαρακτηριστῆρα || ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὸ γράφειν ἢ ἀντιγράφειν καλλιγραφικῶς, καλῶς ἀντιγραφῆος βιβλίον· Θεοφύλ.Σ.215C «ἀνδρῶσι τινὰ τῶν εἰς κάλλος γραφόντων, ὃν ἐν συνθέσει φωνῆς καλλιγράφον ὀνομάζει τὰ πλῆθῃ»: Ἡρώδ.477E, Διοκλήτ. Ἐδικτ. ἐν Ἐπιγρ., Πολλῶδ. Ἰατρ. Ἰπν.2,102D, Πρόδρο.1,313 εἰ τις καὶ ἀν ἔχη σήμερον φῶμιν καὶ λοκοτιν, | ἐκείνοισ καὶ φιλόσοφοσ, ρήτωρ καὶ καλλιγράφος || νεώτ. ὁ διδασκαλὸς τῆς καλλιγραφίας.

καλλιγράφω -έω | γράφω | κ. νεώτ. κ. καλλιγράφω, ὄρωρ. ἐκαλλιγράφωσ, μτχ. παθ. παρακα. (κε)καλλιγραφημένος γράφω κομψῶς, ὠραῖα, μὲ κανονικὴν καὶ ὠραῖαν γραφῆν, εἰμαι καλλιγράφος, ἀντίθ. κακογράφω: Βασ.2,1116' 2) ἐπὶ ὕφους, γράφω κομψῶς, γλαφυρότ., μτφ. ἐν τῷ μέσ.: Ἀριστ.Ρητ. Ἀλ.1420b,17 καλλιγραφεσθαι τὴν ἀνεμίμνησιν τῶς τῆς ἀρετῆς στοιχείοις' κ. παθ.

παρακ. ἐν παθ. σημ. : ἴωσ. Ἀπ.2,31 κεκαλλιγραφημένοι λόγοι, Διογ. Λ.7,18 κεκαλλιγραφημένη λέξις || ὄμ. ὁ παθ. ἀρὰ ἐν ἐνεργ. σημ. : Λογ. γίν.33,5 || μτγν. ἀνά τοῦ ἄττ. εἰς κάλλος γράφειν Φρών.99 + καλλιγραφεῖν διαλεκμένους λέγουσιν ἐκεῖνοι [δηλ. οἱ Ἀττικοί] : εἰς κάλλος γράφειν :

3) ἐπὶ τοῦ προσώπου, ζωγραφῶ καλῶς, ὠραία, βόηθη ἐπιτυχῶς μέ φινύθω, φιασιδῶν : Πολυδ. 5,102 τὸ πρόσωπον περιχρίει, ἐπετυρίθει, καλλιγραφεῖ, φύκει πυρασιναίει.

καλλιγύναιε-αῖκος (ἰ, ἡ) [γυνή] ποι. μ. ἐν πλογ. πτώσ. ὁ ἔχων ὠραία γυναικία : Ἰλ.Β.683 Ἑλλάδα καλλιγύναικα, αὐτ.Γ.75 Ἀχαΐδα καλλιγύναικα, Ὀδ.Ν.412 Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα, Σαφ.Ι.26 ἐκ τῆς καλλιγύναικος ἐσθλάς .. χώρας.

καλλιδαία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτερῶν πεντατομιδῶν ἐντόμων.

καλλιδενδρία (ἡ) [καλλιδενδρος] Ἐπιγρ. δάσος ἐκ καλῶν, ὠραίων δένδρων : ἐκ δοικηκῆς φυέντι, καλλιδενδρίας.

καλλιδενδρος-ον [δένδρον] μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων καλά, ὠραία δένδρα, ὄμ. κ. ὁ ἐν ἡ εὐδοκίμει ἡ δενδροκομία, κ. ιτ. ὑπερβ. : Πολυδ.5,19,2 τόπος ἐστὶ τῆς Λακωνικῆς χώρας καλλιδενδρότατος, Σχόλ.Πινδ.Ο.9,27.

καλλιδη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων σαρκοφάγων **καραβιδῶν** ἐντόμων.

καλλιδίην (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος τρηματώδων φιληδονιδῶν σκωληκῶν.

καλλιδίης [ἰ] [ἰδίη] κ. δωρ. -νας ὁ ἔχων ὠραίας θύνας, κυκλικὰς συστροφὰς τοῦ ρεύματος : Εὐρ. Ἡρ.368 Πηνειὸς ὁ καλλιδίης.

καλλιδίφρος-ον [δίφρος] ὁ ἔχων ὠραῖον δίφρον, ὄμμα, ἄμαξαν : Εὐρ. Ἐκ.467 Παλλάδος ἐν πόλει τὰς καλλιδίφρου θύας ναύουσα.

καλλιδόναε-αῖκος (ἰ, ἡ) [δόναε] ἐπὶ τόπου ἢ ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ ἔχων καλοὺς δόνακας, ὠραίους καλάμους ὁ ἐν ᾧ ἢ ὁ παρ' ὄν φυονται καὶ εὐδοκίμοισι κάλαμοι : Εὐρ. Ἐλ.493 ἵνα ῥοαὶ τοῦ καλλιδόναε εἰσιν Εὐρώτα.

καλλιδῶρα Ἦσ. « καλλιούμφη ».

καλλιδῶρος-ον [ἰδῶρον] ὁ ἀποτελῶν καλὸν, ὠραῖον δῶρον : Ποιητ. Ὄδ. εἰς Θεοδ.16 **Wegensd.** καλλιδῶρα μέλι.

καλλιθέριος [ἰ, ἡ] [θεῖρα] κ. ἄνωμ. θηλ. καλλιθέρια ὁ ἔχων καλὰς τρίχας, ὠραῖαν κόμην : Ὀρφ. Ὑμν.50,7, Νόνν.Δ.27,249 καλλιθέρια.

καλλιθέλαιος (ἡ) μτγν. κ. μων. κ. καλλιθέλαια ἡ ἡμερος ἔλαια, ἀντίθ. ἀγριέλαιος : ΚΔΡωμ.11,24 εἰ γὰρ αὐτὸ ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἐξεκόπη ἀγριέλαιου καὶ παρὰ φύσιν ἐνεκεντρίσθη εἰς καλλιέλαιον, Πάπ. Καϊσάρ.Δαπ. ἐν Σάβ.3,136 ἀπὸ ἀγριέλαιον εἰς καλλιέλαιον μετεκέντρισε' κ. ἡ κ. εἰθὶ : Πάπ. καλλιέλαιος ἔλαια, Γεοπ.9,8 καλλ- φυτῶν.

καλλιθέπια (ἡ) [καλλιθέπης] μτγν. κ. νεώτ. τὸ καλῶς, γλαφυρῶς ὁμιλεῖ ἢ γράφειν, ἡ κομψότης, ἡ γλαφυρότης τοῦ λόγου, ἡ καλλιλογία : Ἦσ. « καλλιέπια καλλιέπια » : Γρηγ. Νύσσ.2,384D, Ἀθανάσ.2,952C, Ἐρμεί. Ἀλ. Φαῖορ.68Α, Μηναι.12,4 Ἐσπερ. ὡς Μωσῆς διεσάφισας τὴν μουσικὴν καλλιέπιαν, Εὐστ. Πον.318,80.

καλλιθέπης-οὔε-ές [ἑπός] κ. νεώτ. ὁ κομψῶς, γλαφυρῶς ὁμιλῶν ἢ γράφων, εὐφροδῆς, εὐρήμων : Ἀριστοφ.Θσμ.49 ὁ καλλιθέπης Ἀγάθων, αὐτ.60 τοῦ τε ποιητοῦ τοῦ καλλιπέου, διον. Ἀλ. Συνθ.18' || κ. ὡς ἔτυμον. τοῦ ὀνομ. Καλλιόπη : Κορυούτ. Φῖσ.Θε.14' ἐπίπρ. νεώτ. -ῶς.

καλλιπέ-ῶ (ἑπός) λέγω μετὰ καλλιπέας ὁμιλῶ μεταχειρίζομενος ὠραίας φράσεις, κομψὰς ἐκφράσεις : Θεμιστ. Λόγ.20,285D' κ. παθ. : Πλάτ. Ἀπολλ.17B κεκαλλιπημένους γε λόγους .. ῥήμασι

τε καὶ ὀνόμασι' || ὄμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Θουκ.6,83 ὁ καλλιποῦμεθα ὡς .. εἰκότως ἄρχομαι, Πλάτ. Ἰπν.225C ῥημάτων, .. ὡς οἱ δεξιὸι περὶ τὰς δίκας καλλιποῦνται, Ἀριστοφ. Ρητ.1404b,16 εἰ δοῦλος καλλιποῖτο μετεχειρίζετο γλαφυρῶς, κομψὴν φράσιν.

καλλιέργεια (ἡ) μων. νεώτ. κ. δημ. μτγν. κ. μων. **καλλιέργια** βλ. ἡ ἐνέργεια τοῦ καλλιεργεῖν, τὸ σύνολον τῶν ἐργασιῶν, δι' ὧν ἐξημερουμένης καὶ βελτιουμένης τῆς γονιμότητος τῆς γῆς, τῆς ἐν χρήσει πρὸς σπορὰν ἢ φυτεῖαν, ἐπιδιώκεται καὶ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀποδοτικότης αὐτῆς εἰς προϊόντα : ἡ καλλιέργεια τοῦ ἀγροῦ - τοῦ κήπου - τῆς πεδιάδος - τῶν ἀποξηραθέντων ἐλῶν :

2) νεώτ. κ. δημ. μτγ. ἐπὶ ἐπιστήμῃ, τέχνῃ κ. γεν. γνώσεως, ἡ ἐπιμελής ἀσχολία, ἡ μετὰ ζήλου καὶ ἰκανότητος θεραπεία : ἡ καλλιέργεια τῶν γραμμάτων - τῶν καλῶν τεχνῶν - τῆς ἐπιστήμης :

3) ὄμ. κ. ἐπὶ ἀγαθῶν, ἠθικῶν διαθέσεων καὶ ἐκδηλώσεων, ἡ προσπάθεια ἐνίσχυσεως, βελτιώσεως, ἐπιδόσεως : ἡ καλλιέργεια τοῦ ζήλου - τῆς μαθησεως - τῆς ἐργατικότητος - τῆς φιλοπατρίας' || ἐνίοτε κ. ἐπὶ κακῶν ἠθικῶν διαθέσεων καὶ φάουλων ὁρμῶν : ἡ καλλιέργεια τοῦ μίσους - τῆς ἐχθρας - τῆς πρὸς τὸ κλέπτεν ἐπιτηδεύοιτος' :

4) εἶδ. μικροβιολ. ὁ ἐπὶ τεχνητῶν βρεπτικῶν ὑλῶν, ἐν καταλλήλῃ χώρῃ καὶ ἐν καταλλήλῃ θερμοκρασίᾳ πολλαπλασιασμοῦ μικροβίων πρὸς μέλειν τῶν τρόπων τῆς ἐνέργειας τῶν καὶ τῶν μεθῶν καταπολεμήσεως, ἐξόντωσεως αὐτῶν.

καλλιέργημα-ατος [τὸ] [καλλιεργῶ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καλλιεργεῖν, τὸ καλλιεργηθέν || τὸ καλῶς ἐκτελεσθὲν ἔργον, ὠραῖον ἔργον, τερηχμα : Εὐσ. Βί. Κωνστ.3,31,2' :

2) εἶδ. νεώτ. μικροβιολ. τὸ προϊόν τῆς καλλιέργειας μικροβίων, βακτηριακὴ ὄσπικια : πρὸς καλλιέργεια 41.

καλλιεργήσιμος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δύσνται τις τὸ καλλιεργήσῃ, ὁ δεκτικὸς καλλιεργείας, ἀρόσιμος : ἐκτάσεις καλλιεργήσιμοι.

καλλιεργήτης [ἰ] [ἰ] νεώτ., θηλ. -εργήτρια ὁ καλλιεργῶν τι' || ὁ ἔχων ὡς ἔργον νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν : ἐπιμորτος καλλιεργήτης.

καλλιεργήτικος-ῆ-ὸν νεωτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καλλιέργειαν' || τὸ οὐδ. ιτ. πληθ. καλλιεργήτικα τὰ πρὸς καλλιέργειαν ἐκτάσεις τινος ἀπαιτούμενα ἔξοδα.

καλλιέργια (ἡ) μτγν. τὸ κατεργάζεσθαι τι καλῶς, ἡ ὠραία ἐργασία, τὸ ὠραῖον ἔργον : Εὐστ. Βί. Κωνστ.3,31,2' κ. ἐπὶ βελτιώσεων γενομένων ὑπὸ τοῦ ἐνοικιστοῦ ἢ νομέως : Ἰουστίν. Νεαρ.64,1' :

2) ἡ καλὴ καλλιέργεια, γεωργία : Πάπ. τὰ πρὸς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀρουρῶν ἔργα πάντα.

καλλιεργῶ-ον [ἔργον] μτγν. ὁ καλῶς εἰργασμένος : Φιλ.2,490 [ἔσφ. γρ. ἀπὶ καλεῖ ἔργον].

καλλιεργῶ-ῶ [ἔργον] μτγν., νεώτ. κ. δημ., ἄορ. ἐκαλλιέργησα, παθ. ἄορ. ἐκαλλιεργήθην, μτγ. παθ. παρὰ κ. (κε)καλλιεργήσασα, ἐπηρεάζομαι τὸ καλῶς, τὸ παθ. ἐν Φλόπ. Ἰκ. Ὑπομ. Φυσ.327,1' :

2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐργάζομαι τὴν γῆν, ἐκτελῶ τὰς δεούσεις γεωργικὰς ἐργασίας, ἵνα καταστήσῃ τὴν γῆν εὐφορὸν ἢ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ κορποφορίαν τῶν φυτῶν, γεωργῶ : Πάπ. τὰς ἀρούρας καλλιεργουμένους, - καλλιεργῶ τοὺς ἀρούρας - τὰ κτήματά μου' || νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀνοσφ. πρὸς φυτὰ, ἐπιδιώκω εἰς τὴν παραγωγήν καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῶν, περαιοῦμαι, ἀναπτύσσω αὐτὰ :

καλλιεργεῖ τὴν ἔλαιαν - τὸν καπνὸν - τὴν ἀμπέλον κ. παθ. : ἐν Ἑλλάδι καλλιεργοῦνται ὁ καπνός, ἡ σταφίς, ἡ ἀμπέλος' :

2) νεώτ. μτγ. ἐπιδίδομαι, καταγινοῦμαι εἰς τὴ μετὰ ζήλου, ἐπιμελοῦμαι, θεροπεύω : καλλιεργῶ τὰ γράμματα - τὰς ἐπιστήμας - τὰς τέχνας' :

3) μτγ. ἐξασκῶ καὶ

πράγμα, τελειοποιώ φυσικήν τινα ἢ ἠθικήν ιδιότητα : **καλλιερῆσαι** τὴν φωνήν του, κ. **καλλιερῆσαι** τὸ νευμά του **4**) ὄμ. μτφ. συνάπτω, συντηρῶ, διατηρῶ, υποβάλλω : **καλλιερῶντες** φίλων ἀγάσεις, Θεοτ.Κ Κατάδ.123 **καλλιερῶντας** μέσα του ἕνα μικρὸ μίση, ποῦ τὸ γε σπείρει βέβαια ἡ ἀδικία **5**) εἶδ. νεώτ. μικροδολ. προκαλῶ τὴν ἀνάπτυξιν, τὸν πολλαπλασιασμόν εἰδούς τινοῦ μικροπιδων ἐπὶ τεχνικῶν θρηπτικῶν οὐσιῶν **6**) ρημ. π. **καλλιέρεια**, **καλλιερηγής**, **καλλιερηγίσμος**, **καλλιέρημα**.

καλλιέρημα-ατ. ς (τό) **καλλιερῶ** **1**) Ἡσ. εὐθυσία εὐπρόσδεκτος, EM 487,14.

καλλιέρησις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἐνέργεια καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **καλλιερῆσαι** βλλ.

καλλιέρια (ἡ) μ. ἐν τῷ ὄρω. τ. **καλλιάρια** βλλ. **καλλιέρω**-έω (ἱερὸν), παρακ. **κεκαλλιέρηκο**, ὕπερουν. **ἐκεκαλλιέρηκειν** ἔγω, λαμβάνω ευμενὴ σημεῖα ἐν τῇ θυσίᾳ, τὰ ἱερὰ καλὰ γίνονται μοι θυομένη, λαμβάνω καλοὺς οὐλονοὺς ἐπὶ τῇ ἐπιχειρήσει, προσφέρω εὐάρεστον, εὐπρόσδεκτον θυσίαν, ἐπὶ προσ. : Πλάτ.Κωμ.51 **κὰν** **καλλιέρητε**, Ξεν.ΚΠ 6,4,12 **ἐκεκαλλιέρηκει μὲν ὁ Κύρος** || κ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἡρ.6,82 **καλλιερουμένω** δὲ ἐν τῷ Ἡραίω . . φλόγα πυρὸς ἐκλάμψαι, αὐτ. 7,113 **ἐς** τὸν ἱπταμόνι οἱ μάγοι **ἐκαλλιέρηοντο σφάζοντας** ἱππους λευκοῦς, Ξεν.Ἀν.5,4,22, Ἴσοκρ. 14,60 οἷς [θεοσι] ἕμετς **καλλιερησάμενοι** **2**) μτ. οἰτ. θῶω, θυσιάζω μετ' εὐνοϊκῶν οὐλονοῦν : Δημ.531 τῇ δὲ Διώνῃ βδων **καλλιερῆν**, Θεόδωρ.5,148 **καλλιερῆσαι** τοῖς Νύμφαις τὸν ἀμύνον, Πλάουτ. Ἀλέξ. 69 **ἐκαλλιέρησεν** ἑαυτὸν τῷ πατρίῳ νόμῳ κ. ἀπολ. : Ξεν.Ἰππαρχ.3,1) **καλλιερῆν** τοῖς θεοσι, Πλάτ. Νόμ.791Α κ. παθ. : Μέν.319,8 **ἐάν** καὶ **καλλιερηθῆ** τῷ θεοσι, Σέξτ. Ἐπιμ.Πυρρ.1,149 τοὺς ἔξουτος **τῷ Ἀρτέμιδι** **καλλιερῆσθαι** || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἀριστοφ.Πλ.1181 **ὁ δ'** **ἀν** **ἐκαλλιερῆτο** τις **3**) κ. ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς θυσίας, παρέχω καλοὺς, σίσιους, εὐνοϊκοὺς οὐλονοὺς : Ἡρ.9,19 **καλλιερησάντων** τῶν ἱρῶν ἐπορεύοντων, αὐτ.7,134 **καλλιέρησαι** θυομένοιαι οὐκ ἐδύνατο (τὰ ἱερὰ) [αὐ] θυσίαι δὲν παρῆιν καλοὺς οὐλονοῦς) κ. μτ. ἀπαρφ. : αὐτ.9,38 οὐκ **ἐκαλλιέρει** ὥστε μάχεσθαι . . Πέροισι, αὐτ.6,76 οὐδ' ἀμάρως **ἐκαλλιέρει** διαδοίμεν μιν || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ξεν.Ἑλλ.3,1,7 **οὐδὲ ταῦτα** (τὰ ἱερὰ) **ἐκαλλιερῆτο** **4**) ρημ. π. **καλλιέρησις**, **καλλιέρημα**.

καλλιζώνης-οὐς-ές (ζώνης) ὁ καλὸς ἐξευγμένος : Εὐρ. Ἀνδρ.273 ἄρμα δαιμόνων.. τὸ **καλλιζυγές**.

καλλιζώνος-ον (ζώνη) κ. νεώτ. ὁ ἔχων καλὴν ὠραίαν ζώνην, ὁ καλὸς, καμφῶς ἐξωσμένος : Ἰλ. Η 139 **καλλιζώναι** τὲ γυναῖκες Ὀδ.Φ 147, Βακχ. 5,89 **καλλιζώνος** Ἥρα, Ἡλιδ.Αἰθ.3,2 κόραι . . **καλλιζώνω** **2**) νεώτ. ὁ ἔχων λεπτὴν τὴν ὄψιν.

καλλίης (ὁ) μτγν. πιθικός : Ἡρώδ.Αἰθ.3,4 ὄκιω τις **καλλίης** κατὰ κύπτων πρὸλ. **καλλίαν**.

καλλιθάμνιον (τὸ) νεώτ. γένος ροδοφυκῶν ἀλγῶν. **καλλιθέα** (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτερῶν νυμφαλιδῶν ἐντόμων.

καλλιθέμεθλος-ον (θέμεθλον) ὁ ἔχων καλά, ὠραία θεμέλια : Μουσαῖ.71 νηὸς **καλλιθέμεθλου**.

καλλιθηρῶν (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος διπνευμόνων ὄπτιδων ὄρακῶν.

καλλιθριξ-ἴχως (ὁ, ἡ) ἱθριξ κ. νεώτ. ὁ ἔχων καλὰς, ὠραίας τρίχας, ἐπὶ ἱππων, ὁ ἔχων ὠραίαν χαιτην : Ἰλ.Ε 323 **καλλιθριξ** ἱππος, Ὀδ.δ 475 || ἐπὶ προβάτων, ὁ ἔχων ὠραίων τριχώμα, ἔριον, μολλ. : Ὀδ.Ι 336 **καλλιθριχα** μῆλα νομεύων || μτγν. ὁ ἔχων ὠραίαν κόμην : Ἐρμ.Τρισμ.π. Στοδ.1,49,45 **2**) εἶδ. νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρά. ὡς οὐσ. γένος θηλαστικῶν πιθικιδῶν πιθικῶν **3**) μτγν. **καλλιθριξ** ὡς οὐσ. τὸ ποῦδες φυτὸν

ἀσπλήνιον τὸ τριχομανές βλλ. : Πλίν.ΦΙ 25,132 || εἶδ. νεώτ. βοταν. γένος **εὐφωρβιδῶν** φυτῶν. **καλλιθῦτος**-ον (θῦω) Ἐπιγρ. ὁ αἰσιώος, εὐσιώωνος θυσιασθεῖς : **καλλιθῦτοι** αἰγες.

καλλιθῦτω-έω (ἱθῦω) μτγν. θῦω, θυσιάζω ἴνα **καλλιερῶω** βλλ., **καλλιερῶ** : Φιλίππ.Θεσσα. ἐν ΑΠ 6,240,6 **καλλιθῦτων** κήπων ὄρειονόμων.

καλλιαντήρατος (ὁ) ἴδημ. λαογρ. κ. **καλλιαντήρατος** κ. **καρκά(ν)τήρατος**, **καρτοσάγγαρος** κ. **καρκαντῆλι** (τὸ) ἐπὶ θηλ. -ροῦ κ. -ρίνα κακὸν πνεῦμα, δαιμόνιον ἐπιφανόμενον, συμφώνως πρὸς τὴν λαϊκὴν δοξασίαν, κατὰ τὴν δωδεκαήμερον βλλ.2), ἄ κῆρος, κακανθρῶπισμα, **καλλιαντήρης**, **καλλιποῦδης**, **κωλοθελονής**, **παγανός** κ. **παγανός**, **παρωρίτης**, **σιφώτης**, **ταλικρωτό**, **χρυσάφεντης**.

καλλικαρπία (ἡ) (καρπός) κ. μσν. τὸ φέρειν καλοὺς καρπούς, ἡ καλὴ ποιότης τῶν καρπῶν : Θεόδωρ.ΦΙ 1,4,1, Γεωπ.10,1,4.

καλλικαρπος-ον (καρπός) κ. νεώτ., παραθ. -ότερος, -ότατος ὁ παράγων ἢ ἔχων ὠραίους καρπούς, ὁ πλούσιος εἰς ὠραίους καρπούς, ἐπὶ τόπου : Αἰσχ.Πρ.369 τῆς **καλλικάρπου** Σικελίας, Εὐρ.Ἡρ.4,64 τῆς **καλλικάρπου** . . Πελασγίας, Θεόδωρ.ΦΙ 3,81 **καλλικάρπουτος**, Πολύδ.δ.5,19,2 τόπος . . τῆς Λακωνικῆς . . **καλλικαρπότερος**, Στράβ.17,3,2 ἡ Κυρήνη . . ἱπποτρόφος ἐστὶν ἀριστὴ καὶ **καλλικαρπος** || κ. ἐπὶ δένδρων, ὁ φέρων, παράγων ὠραίους καρπούς : Εὐρ.Βάκχ.108 βρούετε . . **μίλακι καλλικάρπῳ**, Θεόδωρ.ΦΑΓ.1,17,10 **καλλικαρπότερος** **2**) Διονυσίουσ **καλλικαρπος** ταυτιζόμενος πρὸς τὸν Δοριταῖον : Ἐπιγρ.

καλλικαρπῶ-έω (καρπῶ) κ. μσν. φέρω, παράγω καλοὺς καρπούς : Θεόδωρ.ΦΙ 3,15,2, Γεωπ.3,3,6 **2**) ρημ. π. **καλλικαρπία**.

καλλικέλαδος-ον (κελαδῶ) μσν. κ. νεώτ. ὁ καλὸς κελαδῶν, ὁ ὠραῖα ἰχθῶν Σουῖδ. **κεῦφωνος** : Μηναι.12,4 Ἐσπερ. τὴν **καλλικέλαδον** καὶ λιγυρατὴς μόλις εἰς κατακλιούσάν τε . . ἀθήδονα, **καλλικέλαδος** τραγουδιστής.

καλλίκερα (ἡ) (κέρας) ἐπιθ. τῆς δαμῶλεως, ἡ ἔχουσα καλά, ὠραία κέρατα : Βακχ.18,24 **καλλίκεραν** δαμάλιν.

καλλίκερος (ὁ, ἡ) (κέρας) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὠραία κέρατα : Ἀντίπ.Θεσσα. ἐν ΑΠ 9,603 **καλλίκερων** ἔλαφον, αὐτ.7,744 **καλλίκερω** ταύρου **2**) τὸ ἀρά. εἶδ. νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερῶν βραχυελτῶρων σταφυλινιδῶν ἐντόμων **3**) τῆλις βλλ. : Γαλ.12,426.

καλλικλάδος-ον (κλάδος) μσν. ὁ ἔχων καλοὺς κλάδους : Κ Μανασσ.106,129.

καλλικλιον (τὸ) μτγν. μελανοδοχεῖον : Ἰω.Λυδ. Ρωμ.2,14 **καλλικλιον** αὐτὸ οἶνονε κυαθίσκον ἀπὸ τοῦ κάλυκος κατεσθαι νόμος.

καλλικνημῖς-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερῶν πεταλοκέρων **καρραθιδῶν** ἐντόμων.

καλλικνημῶς-ον νεώτ. ὁ ἔχων ὠραίας κνήμας. **καλλικοκκος**-ον (κόκκος) ὁ ἔχων ὠραίους κόκκους : Θεόδωρ.ΦΑΓ.1,9,2 **καλλικοκκος** ρῶα.

καλλικολώνη (ἡ) κ. **καλλικόλωνος** (ὁ) ὁ ὠραῖος κολωνός, λόφος παρὰ τὴν Τροίαν ἐπὶ τοῦ Σιμόντος : Ἰλ.Υ 20, Δημήτρ.Σικήφιος π.Σχολ.Ἰλ.Χ 53. **καλλικόμας** (ὁ) ἰκόμη **1**) ὁ **καλλικόμας** βλλ. : Εὐρ. ΙΑ 1080 **καλλικόμας** πλόκαμον.

καλλικόμος-ον (κόμη) κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὠραίαν κόμην, ἐπὶ γυναικῶν : Ἰλ.1,449 **ὅς** μοι **παλλικίδος** περιχώστω **καλλικόμοιο**, Ἠσίοδ.Ἐργ.75 Ὄραι **καλλικόμοιο**, Σαφ.φ6 **καλλικόμοιο** Μοῖσας, Πίνδ.Π 9,106, Ἀριστοφ.Εἰρ.798 Χαρίτων δαμώματα **καλλικόμων** || ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ὠραῖον, πυκνὸν φύλλωμα : Ἐπιγρ.

καλλικοτταβῶ-έω (κότταβος) καλῶς, ἐπιτυχῶς **κοτταβίζω** βλλ. : Σοφ.ἀπ.537,2.

καλλικοχλίας (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων πνευμονωδῶν γαιοφιλιδῶν μαλακίων.

καλλίκραας-ως (ἰ) (κράας) μτγν. τὸ πάγκρεας βλ.λ.: Γαλ.2,781.

καλλίκρηθμοσ-ον (κρήθμοσ) ὁ ἔχων κολόν κρήθμοσ. ὠραίασιν καλύπτραν, κόλυμμα τῆσ κεφαλῆσ: 'Οδ.Δ 623 ἄλογοι καλλίκρηθμοσ, Βακυ.Σκόλ.ἀπ.Σ122 καλλίκρηθμοσ θεά.

καλλίκρηνοσ-ον (κρήνη) κ. δωρ. κ-ράνοσ ὁ ἔχων καλήν, ὠραίασιν κρήνην: Πινδ.ἀπ.198.

καλλίκριτα 'Ησ. «χελώνη, οἱ δὲ φώκη».

καλλίκρουνοσ-ον (κρουνοσ) μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων καλοὺσ κρουνοὺσ, καλλίκρηνοσ: Νικ.Χων.3,1.

καλλίκρῖτοσ-ον (κρῖ) μτγν. ὁ καλῶσ φοδομημένοσ, καλοκτισμένοσ: Νόνω.Δ 26,85.

καλλικύριοι (ἰ) τῆσ δούλων ἐν Σικελίᾳ καὶ Ἰδίᾳ ἐν Συρακούσαισ, κατὰ τοὺσ ἀρχ. καὶ μτγν. χρόνοσ: 'Ηρ.7,155 τοὺσ γαμοροὺσ καλεσμένοσ τῶν Συρακοσίων ἐκπεσούσ ὑπὸ τε τοῦ δήμου καὶ τῶν σφετέρων δούλων, καλεσμένοσ δὲ Καλλικυρίων (δ.γρ. ἀντὶ Κυκλυρίων).

καλλιλαμπέτησ (ἰ) (λαμπέτησ-λάμπω) ὁ καλῶσ, ὠραία λαμπῶν: 'Ανακρ.27.

καλλικετόσ-ἔω (λέγω) μτγν. ὀμιλῶ καλῶσ, κοιφῶσ, μεταχειρίζομαι κοιφῆν, γλαφυρῶν ἐκφρασιν: Διογ.Λ 5,66,Σέξτ.'Επιμ.Μαθ.2,55.

καλλιεξία (ἡ) (καλλικεκτώ) μτγν. τὸ καλλικεκτώ ἡ κοιφῆ, γλαφυρῶ ἐκφρασισ, ἡ καλλιεξία: 'Ερμει.'Α.Φαίδρ.191Α, Συμπλκ.'Επικτ.129Μ.

καλλιλογία (ἡ) (καλλιλογώ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ὠραία, κοιφῆ ἐκφρασισ, ἡ κοιφῶτησ, γλαφυράτησ τοῦ λόγου, καλλιεξία, καλλιροησοῦσ: Διον.Αλ. Συνθ.16,Μάξ.Τύρ.23,1 ἡ Προδοῖσ καλλιλογία.

καλλιλόγωσ (λέγω) μτγν. κ. νεώτ. λέγω, ἐκφράζω τὸ καλῶσ, γλαφυροὺσ, ἐκφράζομαι διὰ κοιφῶν λόγων: Διον.'Αλ.Ρωμ.8,32 καλλιλογεῖσθαι: || τὸ μέσ. ποιούμεαι χρῆσιν ὠραίων φράσεων πρὸσ κάλυψιν κακοῦ τινοσ πράγματοσ, ὠραίζω τὸ διὰ λόγων: Λουκ.Τόξ.35 ἀξομαί γε ἤθῃ μηδὲν ὡσπερ σὺ καλλιλογησάμενοσ.

καλλιμάνα (ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. ιτ. πληθ. τὸ καλλιμάνια μακροτάροσ ἀποδοθηκοσ πτηνῶν ἐκ τῶν χαραδριδῶν.

καλλιμάρμαροσ-ον νεώτ. ὁ ἔχων ὠραία μάρμαρα, ὁ ἔξ ὠραίου μαρμάρου ἐκτισμένοσ: καλλιμάρμαροσ ναόσ- κρήνη- στάδιον.

καλλιμάρτυσ-υροσ (ἰ, ἡ) (μάρτυσ) μτγν. κ. μον. ὁ καλῶσ, γενναίωσ μαρτυροῦσ: 'Ηρωδωτ.'Επιμ.186, Νικ.Χων.376C Μωκίωσ τοῦ καλλιμάρτυροσ.

καλλιμασθοσ (ἰ, ἡ) (μαστόσ) κ. καλλιμαστοσ μον. ἐπὶ γυναικόσ, ἡ ἔχουσα ὠραίοσ μαστοὺσ: Ματάλ.'Ι.101,17, Τζέτζ.'Μεθ' 'Ομ.506 καλλιμαστοσ.

καλλιμάχοσ-ον (μάχη) μτγν. ὁ καλῶσ, γενναίωσ μαχομένοσ: Λιδῶν.Λόγ.18,280 ἰπῶ, κῶρ. ὄνομαί.

καλλιμηροσ-ον (μηροσ) μτγν. ὁ ἔχων ὠραίοσ μηροὺσ: 'Ερμ.Τρισμ.σ.Στοβ.1,49,45.

καλλιμορφοσ-ον (μορφή) κ. νεώτ. ὁ καλῶσ ἐσχηματισμένοσ: Εὐρ.'Ανδρ.1155 ἀνάλωται δέμασ τὸ καλλιμορφοσ, αὐτ.'Ηρ.925 χορῶσ δὲ καλλιμορφοσ εἰστέκει τέκνωσ: || ὁ ἔχων καλήν, ὠραίασ μορφήν, εὐμορφοσ, εὐειδήσ: 'Αντιφάν.175,5 τοὺσ καλλιμόρφοσ καὶ περιδλέτοὺσ ταῶσ' 2) εἶδ. νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρσ. ἡ θηλ. ὡσ οὖσ. γένοσ λεπιδιοπτέρων χελωνιδῶν ἐντόμων.

κάλλινοσ-ον ποι. ἀντὶ τοῦ καλοῦ βλ.λ.: 'Οδ.Δ 130 πορὲ κάλλιμα δῶρα, αὐτ.'Α 640 κάλλινοσ οὐροσ, αὐτ.529 χροὶ κάλλιμον, αὐτ.'Μ 192 ὄνα κάλλιμον' 2) εἶδ. νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρσ. ὡσ οὖσ. γένοσ λεπιδιοπτέρων ροπαλοκέρων νυμφαλιδῶν ἐντόμων || ὁμ. νεώτ. ζωολ. γένοσ καλοπτερόων μακροκέρων κεραμβυκιδῶν ἐντόμων.

καλλινάοσ-ον (ναίω) ὁ καλῶσ, ὠραία ρέων,

καλλίροσ: Εὐρ.'Μῆδ.835 τοῦ καλλινάου τ' ἀπο Κηφισοῦ ροάσ, αὐτ.'Αлк.589'Απολλ.Ρ1,1228 καλλινάοσ κρήνη τὸ ὑπερῶ. καλλινάωτατοσ' 'Ησ. (ἰ) κῶδ. καλλινωτάτη ἀντὶ καλλινωτάτη).

καλλινικόσ-ον (νίκη) κ. νεώτ. ὁ καλήν νίκην ἀρῶμένοσ, ὁ νικῆσασ λαμπρῶν, ἐνδοξον νίκην, ὁ ἐνδόξωσ νικῶν, θρισμθεῶν: 'Αρχιλ.119 τῆνελλα ὡ καλλινικὲ χαίρ' ἀναξ' Ἡράκλειοσ, Πινδ.1,1,12 καλλινον πατριδὶ κύδοσ (ἡ δόξα λαμπροσ νίκησ), αὐτ.'Π 1,32 'Ἰἄρωνοσ'. καλλινικόσ ἀρμασ' κ. μτ. γεν. : Εὐρ.'Μῆδ.765 καλλινικόι τῶν ἑμῶν ἐχθρῶν (θρισμθεῶν κατὰ τῶν ἐχθρῶν), Πλάτ.'Αлк.2,151C καλλινικόσ γενεθῶσι τῶν σῶν ἐρασῶν || ὁμ. ἐπίθ. τοῦ 'Ἡλίου': 'Επιγρ.' || ὁμ. ἐπὶ Βασιλέων, ὡσ ἐπίθ. τοῦ Σελεύκου τοῦ Β': Πολύβ.2,71,4 Σέλευκοσ ὁ Σελεύκου τοῦ Καλλινικού, Στράβ.16,24 τὸ δὲ τρίτον (εἰσὶ κτίσμα) Σελεύκου τοῦ Καλλινικού' 2) εἶδ. μον. κ. νεώτ. κ. ἐπὶ τῶν χριστιανῶν μαρτυροσ: 'Ιουστίν.Κῶδ.1,3,35,3 3) ὁ κοσμῶν ἡ δοξάζων, λαμπρῶν τὴν νίκην: Πινδ.'Π 5,106 τὸ καλλινικόσ. . μέλοσ, αὐτ.'Ν 4,16 ὄμνον κελῶθησ καλλινικόσ, Εὐρ.'Ηλ.865 ἐπάειθε καλλινικόσ ὠδοσ, αὐτ.'Φοίν.1728 μῶσαν. . καλλινικόσ, αὐτ.'Τ 12 τὸν καλλινικόσ στέφανον 'Ἡλίου θέλων λαθεῖν, Καλλ.'Ιουβ.1,283 καλλινικόσ ἡλαίη' 4) τὸ καλλινικόσ ὡσ οὖσ. ἡ δόξα τῆσ νίκησ: Πινδ.'Ν 3,18 ἐν. . Νεμῆσ τὸ καλλινικόσ φέρει' ὁμ. κ. ὁ καλλινικόσ (ἵμνοσ): αὐτ.'Ο 9,2 καλλινικόσ ὁ τριπλάσοσ κεγλαδῶσ, Εὐρ.'Μηθ.345 καλλινικόσ σφ-σεται, αὐτ.'Ηρ.180 τῶν καλλινικόων μετὰ θεῶν ἐκώμασε' ὁμ. κ. ἡ καλλινικόσ: αὐτ.681 τὸν 'Ηρακλείουσ καλλινικόσ ἰψῶν ἀείδω' 5) εἶδ. τὸ οὐδ. ὡσ οὖσ. μέλοσ πρὸσ αὐλοὺν καὶ ὄρχησιν, πιθῶνάσ ἐπὶ νίκησ τελοῦμενα: Τρύφ.π.'Αθην.14,618C κῶμοσ βουκολιασμοσ. . χορείωσ καλλινικόσ [εἰσὶ πολεμικόσ] || 'Ησ. Ἐκαλλινόσσ ὄνομα κύριον, καὶ εἶδοσ ὄρχησῶσ ἐπὶ τῆ τοῦ Κερθεροῦ ὄνομαγῶν'.

κάλλιο ἐπίρρ. δημ. [προφ. δισούλ, ἰ ἐκ τοῦ κάλλιον, οὐδ. τοῦ συγκρ. κάλλιων τοῦ καλοῦ, ἀ. καλλιῶ (ισπᾶν), κάλλια, καλλιῶ βλ.λ.: δ.τραγ. κάλλιο νά φῆσ τὰ νύχια σου, Σολωμ.ἑλλ. Μοναχῆν 17 τῆσ ὄψεσ σου οἱ χλομοδῶεσ. . κάλλιο ὀπὸ ρόδα πιάνουμε τῆσ Νύμφησ τὸ Χρῆστο (μάλλον ἀμύδουσι), Ζερβ.Μύθ.Ζ 31 ὁ ἀντίλαοσ τῆσ φωνῆσ τοῦ, ἡ φυχή, κάλλιο νά ποῦμε, τῆσ ἰδέασ, παροιμ. κάλλιο πέντε καὶ σὺ χερί παρὰ δέκα καὶ καρτέρει, ὁμ. κάλλιο λάχων με γλύκα, παρὰ ζάχαρη με πίκρα, ὁμ. κάλλιο ἀφέντησ ἔνπολιόσ παρὰ σκλάβοσ παπουστατόσ, ὁμ. (κ. νεώτ.) κάλλιο (ν) ἀργὰ παρὰ ποτὲ κ. ἀ.: || συνθῆ. ἐν φρ. κάλλιο ἡ καλλὶ ἔχω - εἶχα - θά (εἶ)χα ἡ τὸ (εἶ)χω - τὸ 'χα - θά τὸ 'χα ἐν τῆ σμ. προτίμω, προετίμων, θά προετίμων, δ.τραγ. καλλιῶ 'χω νά σέ φάσ τοῦ Τούρκοσ τὸ σπαθί, δ. διστ. καλλιῶ θά 'χα νά σέ 'βλεπα κυοφιῶ, βλογοικομημένη, | παρὰ σάν ποῦ κὶ ἀκούγομαι μ' ἄλλοσ παντρεμένη, παροιμ. κάλλιο ἔχω τὸ βασιλικὸ παρὰ τὴ μαντζουράνα [προτιμωτέρα ἡ μετ' εὐγενείοσ ἡ μετὰ λαϊκού ἀστροφῆ] ἡ σὺςεὺξ ἡ σενεργασία κττ. |

καλλιόδοσ (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένοσ τετραφυλλιδῶν κρεστωδῶν σκωλάκων.

καλλιονία (ἡ) (ἰονίεσ) μον. ἡ καλὴ ποιότησ τοῦ οἴνου: Γεωπ.6,310, αὐτ.5,219.

κάλλιον (ἰ) (ἡ) ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. οὐδ. τοῦ καλλίων, συγκρ. τοῦ καλοῦ: Πρόδρο.1,359 κάλλιον ἦτον νά τῶργεσ αὐτοῦνοσ τὸ μελάνιν, | παρὰ τὴν τυμπανόκρηστοσ τὴν σκαλωτῆν λαπάρα, αὐτ.2,507' 2) εἶδ. κτ. ΑΒ 269 τόποσ χρησιμεύων ὡσ δικαστήριον ἐν 'Αθήναισ, πρῶλ. 'Ανδρ.τολ.Πολυδ.8,121' || ὁμ. ἐν Κυζίκῶ, πῖθ. συμ-βοῦλιν ἀρχόντων: 'Επιγρ. ἀρχων τοῦ καλλίονοσ πρῶλ. καλλιᾶζω, καλλιαρῶ.

Καλλιόπεια (ή) μτγ. ποι. τ. τοῦ Καλλιόπης βλλ. : Ἄγαθ. ἐν ΑΠλ.4,3β,61.

Καλλιόπη (ή) (ἰθῆ) κ. νεώτ. ἡ ἔχουσα καλὴν ὄπα, ὠραίαν φωνήν) ἡ πρώτη τῶν ἐνέα Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, προστάτις ἰδίας τῆς ἐπικῆς ποιήσεως : Ἡσιόδ. Ὁ79 Οὐρανίη τε, Καλλιόπῃ θ' ἡ δὲ προφανεστῆτι ἐστὶν ἀταστών, Σαφφ.82, Καλλ.Αιτ.3,77 ἡμετέρα Καλλιόπῃ (ἡ μουσά μου) || ὡς ἐπιθ. ἡ ἔχουσα καλὴν ὄπα, ὠραίαν φωνήν, ἐπὶ τῆς ἡχοῦς : Θεόκρ.Σύρ.19 χαρὲς ἀδῦ μελίσδοις ἔλλοπι κούρῃ 2) νεώτ. ἄστρον, ἀστεροειδῆς τις πλανήτης 3) ὁ μ. νεώτ. ζῶολ. γένος ὠδικῶν αλιβαλιδῶν πτηνῶν.

καλλιτολία (ή) (ἰθῆλον) Ἐπιγρ. ἡ κατοχὴ ὠραίας πανοπλίας, ὡς ἔπαθλον ἀγῶνος ἐν Πριήνῃ.

κάλλιος-ισ-ιο μων. κ. δημ., συγκρ. τοῦ καλὸς βλλ., οὐ κ. συγκρ. καλλιώτερος, καλλίων, καλύτερος, ἀνώτερος, ἐξοχώτερος, ὁ πρῶτος ἐν τοῖς πρῶτοις : Χρον.Μορ.325ΑΡ ἦτον καλλιώτερος εἰς ὄλους τοὺς στρατιώτες, δ-τραγ. μᾶς λείπει ὁ κάλλιος τοῦ σπιτιοῦ κι ὁ πρωτονοικοκύρης, ὁμ. στὰ κάλλη κάλλιος εἶσαι σὺ, στὴν ὄμορφιάν ἀτός σου' || τὸ οὐδ. κτ. ἐν ἡ πληθ. κάλλιο, κάλλια κ. καλλιὰ βλλ.

καλλιουλος (ἰθ) μτγ. ὄμιος πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος : Σήμ.19, πρβλ. Ίουλος.

καλλιουργημα-ατος (ἰθ) (καλλιουργῶ) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καλλιουργοῦ, ἔργον τέχνης, καλλιτέχνημα : Ίουλ. Ἐπιστ.205 καλλιουργήματα.

καλλιουργῶ-έω μτγ. ἐργάζομαι τεχνηέντως, τὸ παθ. ἐν Θεμιστ.Λόγ.20,237Δ.

καλλιφεις-ως (ή) νεώτ. βοτον. ἄ. κορέοφεις βλλ. **καλλιφαις**-παιδος (ἰθ,ή) (φαις) κ. νεώτ. ὁ ἔχων καλὰ, ὠραία τέκνα, ὁ εὐτυχίας νά ἔχη ὠραία τέκνα : Τραγ. Ἀδέσπ.178 καλλιφαις Λητώ, Αἰσχ. Ἀγ.762 καλλιφαις πότμος, Εὐρ. Ἡρ.839 τὸν καλλιφαιδα στέφανον (τὸν στέφανον τῶν ὠραίων τέκνων, ἦτοι τὰ ὠραία τέκνα, τὰ κοσμοῦντα ὡς στέφανος), Πλάτ.Φαῖδρ.261Α καλλιφαιδὰ τε Φαῖδρον παῖτες, Ἀριστλ.Ἀιτ.Π1,14, Ἀριστείδ.Λόγ.17(15),20 2) ὠραῖον τέκνον : Εὐρ. Ὀρ.964 νετέρων καλλιφαις ἄνασσα.

καλλιφραξιος-ον (παραίσι) μτγ. κ. νεώτ. τοῦ καλλιφράξου, ὁ ἔχων ὠραίας παρειάς : Πολυδ.2,87.

καλλιφραξος-ον (ουχί -ρος) ὁ ἔχων ὠραίας παρειάς, ἰθ, ἐπὶ γυναικῶν : Ἰλ.Α143 Χρυσίδα καλλιφάρον, Ὀδ.Ο123 Ἐλένη δὲ παρίστατο καλλιφάρος, Βακχ.19,4 δτ' ἀγετο καλλιφάρον κόραν (ἡδ.γρ. ἀντὶ καλλιφαχυν), Ἀντιφ.Θεσσα.ἐν ΑΠ 9,96.

καλλιφάρθενιος-ον Ἐπιγρ. ἀντὶ καλλιφάρθενος βλλ. : καλλιφάρθενιος πηγῆ.

καλλιφάρθενος-ον (φάρθενος) ὁ ἔχων ὠραίας παρθέτους, δηλ. νύμφας : Εὐρ. Ἐλ.1 Νείλου μὲν αἶθε καλλιφάρθενοι βασι, αὐτ.ΙΑ1574 αἶμα καλλιφάρθενου δερῆς (λαμοῦ καλῆς παρθένου).

κάλλιπε ἐπ. ἀντὶ κατέλιπε, ἀπορφ. καλλιπέειν, ἀόρ. τὸ καταλείνω βλλ. : Ἰλ.Μ92 ἄλλον Κεβρίδασα χερσίονα κάλλιπεν Ἴκτωρ.

καλλιπέδιλος (ἰθ,ή) (πέδιλον) ὁ ἔχων, φορῶν καλὰ, ὠραία πέδιλα : Ὑμν. Ἐρμ.57.

καλλιπελαος (ἰθ,ή) (πέπλος) κ. νεώτ. ὁ ἔχων, φορῶν ὠραίους πέπλους, ὠραία ἐνδύματα, ἐπὶ γυναικῶν : Πινδ.Π 3,25 καλλιπέλου . . Κορωνίδος, Εὐρ.Τρω.338 καλλιπελοὶ Φρυγῶν κόραι' || εἰδ. νεώτ. ζῶολ. τὸ ηὐλ. ὡς οὐσ. γένος ἀλεκτροειδῶν τετραουριδῶν πτηνῶν.

καλλιπέταλον (ἰθ) μτγ. τὸ ποδῶδες φυτὸν πεντέφυλλον βλλ. : Διοσκ.4,42.

καλλιπέταλος-ον (πέταλον) μτγ. ὁ ἔχων ὠραία πέταλα, ἀλλὰ, εὐπέταλος : Ἀκκλιπιδ. ἡ Ἀρχι. ἐν ΑΠ 9,64 καλλιπέταλον λήϊον, Θεατρ.οὐτ.10,16.

καλλιπηχως-ως-υ (πῆχυς) ὁ ἔχων ὠραῖον πῆ-

χυν : Εὐρ.Τρω.1194 καλλιπηχυν Ἴκτωρος βραχίονα' || ὁ ἔχων ὠραίους βραχίονας : Ἀλκίφρ. 3,67 καλλιπηχως παρθένας.

καλλιπλοκάμος-ον (πλοκάμος) ὁ ἔχων ὠραίους πλοκάμους, ὠραῖες πλεξούδες : Ἰλ.Ξ 326 Δήμετρος καλλιπλοκάμοιο, αὐτ.Σ 407, Πινδ.Ο 3,1 καλλιπλοκάμω θ' Ἐλένη, Εὐρ.ΙΑ 1040 αἰ καλλιπλοκάμοι Πιερίδες, αὐτ. Ἠλ.705 χρυσεῖαν ἄρνα καλλιπλόκαμον παρεῖσαι (ἰ.γρ. καλλιπλοκον).

καλλιπλοτος-ον (πλοτός) ὁ ἔχων κολόν, πλῆλυν πλοῦτον : Πινδ.Ο 13,111 καλλιπλοτουὶ πόλιες, **καλλιπνοος**-πνοος-οον-οον (πνοή) ὁ ἐκπέπων, ὁ ἐκβάλλων καλὴν νουήν, ὁ καλῶς ἤχων : Τελείστ.2,1 Φρύγα καλλιπνῶν αὐλῶν (ερῶν βασιλῆα' || ἐπὶ ὄσμης, ὁ ἀναδίδων καλὴν νουήν, ὄσμην, ἠδύνην, εὐώδης : Πορφ.Τετραδ. 1821 (πῆθ.1, Ἡσ. ἐν λ. κρίνα ἀνθη καλλιπνοα.

καλλιπολις-ως (ή) (πόλις) ἡ καλὴ, ὠραία πόλις : Πλάτ.Πολ.527C οἱ ἐν τῇ καλλιπόλει σοί.

καλλιπην ἐπ. ἀντὶ κατέλιπον, ἀόρ. τὸ καταλείπω. **καλλιπνοος**-ον (πῆνος) μτγ. ὁ καλῶς πεπονημένος,κατεργασμένος, κομφῶς ἐπέξεργασμένος : Παυλ.Σιλ.Ἐμφρ.138.

καλλιπότημος-ον (ποταμός) ὁ τοῦ καλοῦ ἡ ἐκ τοῦ καλοῦ ποταμοῦ : Εὐρ.Φοίν.645 καλλιπότημος ὕδατος . . νοτίς.

καλλιπους-οδος (ἰθ,ή) (πούς) ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων ὠραίους πόδας : Ἡσ. ἐν λ. ἀργυρόπεζα.

καλλιππειος κύκλος (ἰθ) νεώτ. ἄστρον. χρονικὴ περίοδος ἐβδομηκοντα καὶ ἔξ ἐτῶν ἡ τεσσαρῶν κύκλων τοῦ Ἀθηναίου Μένωτος, ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀστρονόμου Καλλιππου τοῦ Κυζικηνίου.

κάλλιπος-ον (ἵππος) μων. ὁ ἔχων ὠραίους ἵππους : Βλεμμ.Γεωγρ.Πονημ.4' 2) ἐκκλ. ὁ καλός, ὁ ἱκανὸς ἱππέυς.

καλλιπρηπής-οὺς-ές (πρέπω) μτγ. ὁ κάλλει διαπρέπων, εὐπρηπής, ὠραῖος : Εὐσ.2,1328Β.

καλλιπρόβατος-ον λεξ. ὁ ἔχων καλὰ, ὠραία πρόβατα : Σουίδ. ἐν λ. εὐρηνος, ΕΜ 395,54.

καλλιπρόεδρος (ἰθ) μων. ὁ καλὸς ἀγαθὸς πρόεδρος, ἐν προσηφονίᾳ : Ψελλ. ἐν Σάθ.5,468 καλλιπρόεδρε (καλὴ μου πρόεδρε).

καλλιπρόσωπος-ον ὁ ἔχων καλὸν, ὠραῖον πρόσωπον : Φιλδέξ.Β ὦ καλλιπρόσωπε χρυσεοδόστρυχε Γαλάτεια.

καλλιπρωρος-ον (πρόρα) ἐπὶ πλοῖων, ὁ ἔχων ὠραῖαν πρόραν : Εὐρ.Μήδ.1335 τὸ καλλιπρωραν . . Ἀργοῦς σκάφης' || κ. μτφ. ἐπὶ πρσσ., ὁ ἔχων ὠραῖον πρόσωπον, ὠραῖος, εὐειδῆς : Αἰσχ. Ἐπ.533 βλάστημα καλλιπρωρον, αὐτ. Ἀγ.235 στόματός τε καλλιπρωρον.

καλλιπτερός (ἰθ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἡμιπτερῶν ἀφιδιδῶν ἐντόμων.

καλλιπύγος-ον (πυγῆ) μτγ. κ. νεώτ., συγκρ. καλλιπυγότης ὁ ἔχων καλὴν πηγήν, ὠραίους γλυουτούς : Κερκ.14 ἦν καλλιπύγων ζεύγος ἐν Συρακούσαις, Ἀθῆν.12,554C διεκρινόντο ποτέρη εἴη καλλιπυγότερα' || κ. ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης : Ἀθῆν.12,554C καλλιπύγου Ἀφροδίτης ἱερῶν.

καλλιπύλαος-ον ἐπιγρ. ὁ ἔχων ὠραίας πύλας : Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.993 καλλιπύλος Θῆβη.

καλλιπυργος-ον ὁ ἔχων καλοῦς, ὠραίους πύργους : Εὐρ.Βάκχ.1202 καλλιπυργον ἄστου Θεβιάς χθονός, αὐτ.Ἰκ.618 καλλιπυργα πεδία (ἐπὶ τῶν Θεβῶν) 2) μτφ. καλλιπυργος σοφία (ἐπὶ τῶν Θεβῶν), ἡ ἐξέχουσα : Ἀριστοφ.Νεφ.1024 καλλιπυργον σοφίαν κλεινοτάτην ἐπάσκαον.

καλλιπυργωτος-ον (πυργῶ) ὁ καλλιπυργος βλλ. : Εὐρ.Βάκχ.19 ἔχουσα καλλιπυργώτους πόλιεις.

καλλιπύρος-ον ἀμφ. σμν. : Ἐπ. Ἀλ. Ἀ.δ.9,1122. **καλλιπύγων**-ωνος (ἰθ) νεώτ. ζῶολ. γένος κολεοπτερῶν μακροκέρων πριονιδῶν ἐντόμων.

καλλιπῶλος-ον (πῶλος| ἐπι γῶρας, ὁ ἔχων ὠραίους πῶλους, ἵππους : Πίνδ.Ο 14,| **ναίετε** καλλιπῶλον ἔδραν.

καλλιπέθερος-ον (πέθερον| κ. καλλιρ- ὁ ἔχων ὠραία ρεῖθρα, καλὸν ροῦν : 'Οδ.Κ 107 ἔς κρήνην..καλλιπέθερον,'Ησιόδ.Θ 339 'Ἰστρον καλλιπέθερον, Εὐρ.'Ηρ.784 Δίρκα θ' ἄ καλλιπέθερος, **καλλιπέω** ἔσφ.γρ. τοῦ καλλιπέω βλλ.

καλλιπέσας (ἴο| ὁ καλλιρούς βλλ. : Βαγκ.10,26, αὐτ.96 Λαῦσον ποτι καλλιρόαν, 'Επιγρ.

καλλιπέρος-ον ποι. τ. τοῦ καλλιρούς βλλ. : 'Οδ.Ε 441 ποταμοῖο κατά στόμα καλλιπέροιο, Πινδ.1,7,19 παρά καλλιπέω Δίρκα.

καλλιπαρθος (ἰδ,ή| παρθος| ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων καλὴν ὠραίαν ράβδον' Ἡσ. ἐν λ. ἀκαλορηπός,

καλλιρηθροσ-ον (ρηθρον| μαν. τ. τοῦ καλλιπέθερος βλλ. : Νικ.Χων.148,16 (ἐκδ. Βόνν.) **ρέων** τῷ λόγῳ κατά πηγάδα καλλιρηθρον.

καλλιρρημῶ-ἔω σχόλ. ὁμιλῶ μετὰ κομφότητος, καλλιρρημοσύνης : Εὐστ.829,50.

καλλιρρημοσύνη ἴη| μτν. ἡ γλαφυρότης τῆς γλώσσης, ἡ κομφότης τοῦ λόγου, ἡ καλλιπέεια : Διον.'Αλ.Θουκ.23, Λουκ.ΖΤραγ.27 **καλλιρρημοσύνη** ἐπιδείκνυσθαι βολῆται' 2) ἀλαζονική γλώσσα, κομπορημοσύνη : Λουκ.Θε.Δ 21,2

καλλιρρήμων-ος-ον ἱρημα| μτν. κομφός, γλαφυρός : Διον.'Αλ.Συνθ.2 **καθάρᾳ** καὶ **καλλιρρήμων** λέξις, αὐτ.10 **καλλ- λέξεως** μόρια.

καλλιρρόη ἴη| νεώτ. βοταν. γένος ροιαιδῶδων μκκωνιδῶν φυτῶν.

καλλιρούς-οος-οον-οον (ροή| ποι. κ.καλλιρούς ὁ ἔχων καλὸν ροῦν, καλὸν ρεῖθρον : 'Ἰλ.Β 752 καλλιρροον ὕδωρ, αὐτ.Χ 147 κρουῶν δ' ἴκνον καλλιρούα, 'Οδ.Ε 441 ποταμοῖο κατά στόμα καλλιρούα, αὐτ.Ρ 206 κρήνην .. καλλιρροον, Αἰσχ.Πέρσ. 201 **καλλιρρόον** ἔφαυσα πηγῆς, 'Ορφ. ἀπ.15 **καλλ- ὠκεανός** || τὸ θηλ. Καλλιρόη μία τῶν 'Ωκεανιδῶν : 'Υμν.Δημ.419, 'Ησιόδ.Θ 288 **μῆθεις** Καλλιρόη κόουρη .. 'Ωκεανοῖο' || μτφ. ἐπὶ τῆς φωνῆς : Πίνδ.Ο 6,83 **καλλιρροῖσι** πνοαίς' 2) ὡς κύρ. ὄνομα Καλλιρρόη περιφημοσ κρήνη ἐν 'Αθῆναις, ἀ. 'Ενεακρουνος' : Ἡσ. ε **Κολλιρόη** (ἴο| ἐνός ρ| κρήνη ἐν 'Αθῆναις .. 'Θουκ.2,15 τῷ κρήνη τῷ νῦν .. 'Ενεακροῦνης καλουμένη, τὸ δὲ πάλα.. Καλλιρρόη ὄνομασμένη, Πλάτ.'Αξ.364Α Κλεινίαν.. θέοντα ἐπὶ Καλλιρόην.

καλλισθένης-αυς (ἴο| νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτεῖρων σαρκοφάγων καραθιδῶν ἐντόμων.

καλλισποῦθης (ἴο| ἄμ. λαογρ. εἶδος κακοῦ πνεύματος, ἀναλόγου πρὸς τοὺς καλλικαντζάρους.

κάλλιστα ἐπίρρ. κ. νεώτ. συγγρ. τοῦ καλῶς βλλ.,πολὺ καλᾶ, ἀριστα : Σοφ.ΟΤ 1172 **κάλλιστ' ἀν** εἴποι τίς γυνὴ τὰδ' ὡς ἔχει' 2) **κάλλιστα** ἀκούει ἔχει καλὴν φήμην : Πλούτ.'Ηθ.177ε' 3) κ. ἐν ἀποκρίσει, πρὸς ὄλθασον συγκαταθέσεως, πολὺ καλᾶ : 'Αριστ.Βάτρ.508 **κάλλιστ' ἑπαίνω**, Θεόδκρ. 15,3 **ἔχει κάλλιστα**, πρὸλ. κ. καλῶς.

καλλιστάδιος-ον ὁ ἔχων καλὸν, ὠραῖον στάδιον : Εὐρ.ΠΤ 437 'Αχιλλέως δρόμους καλλιστάδιους ('Αχιλλέως δρόμοι ἡ νῆσος Λευκή κατά τὸ στάδιον τοῦ Δουναδέωσι).

καλλιστάτης-η-ον μον. ὑπερθ. τοῦ κάλλιστος, ὑπερ ὑπερθ. ταῦ καλῶς βλλ., ὠραιότατος : Βί.'Αλεξ.7956 **φίλω** τῷ 'Ἡφαιστίῳι πάνν τῷ **καλλιστάτῳ** | προστάε.

καλλιστάφυλος-ος-ον (σταφυλή| ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων ὠραίασ σταφυλάς' Ἡσ. γλώσσ. τοῦ ἐρισταφυλός.

καλλιστεχίς-υος-υ μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων, ὁ φέρων καλοὺς στάχους : Χρησμ.Σιβ.11(9),118,117.

καλλιστεῖον (τό| ἰκαλλιστεῖοι| κ. νεώτ. βραβεῖον διδόμενον εἰς τὸν κριθέντα ὡς ὠραιότερον, βραβεῖον καλλονῆς, ὠραιότητος : Εὐρ.ΠΤ 23 τὸ

καλλιστεῖον εἰς ἐμ' ἀναφέρων' || ἐπὶ τοῦ μῆλου ὁ ὁ Πάρις ἀπένευεν εἰς τὴν 'Αφροδίτην : Λουκ.Θε.Δ 20,1' || κτ. πλθθ. ὄνομασία ἐορτῆς καὶ ἀγῶνος κάλλους ἐν Ἄεσθῳ : Σχόλ.'Ἰλ.129' || κ. νεώτ. κτ. πλθθ. ἀγῶνες κάλλους ἰδῶς μετοξὺ νεανίδων : καταργήθησαν πλέοντὰ καλλιστεῖα' || ὡ. νεώτ. κτ. πλθθ. τὰ καλλιστεῖα ἡ ἐορτὴ πρὸς ἀπονομὴν τῶν καλλιστεῖων, πρὸλ. ἀριστεία' 2) κτ. πλθθ. βραβεῖον ἀρετῆς καὶ ἀνδρείας, ἀριστεία : Σοφ.Αι.435 τὰ πρῶτα καλλιστεῖα ἀριστεύσας στρατοῦ, 'Επιγρ. τῶν φαλύρων τὰ καλλιστεῖα' ὅμ. κ. κτ. ἐν. : 'Επιγρ.

καλλιστεμμα-ατος (τό| νεώτ. ζωολ. γένος διφακῶδων φυτῶν.

καλλιστερνος (ἰδ,ή| (στέρνον| μτν. ὁ ἔχων καλὸν στέρον, ὠραῖον στήθος : Νόνν.Δ 5,533.

καλλιστευμα-ατος (τό| (καλλιστεῖα) τὸ προτέρημα τῆς ὠραιότητος, τὸ ὑπεροχὸν κάλλος : Εὐρ.'Ορ.1639 ἐπὶ θεοῖ τῷ τῆσδε ('Ελένης) καλλιστευμάτι 'Ελληνος εἰς ἐν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον' || τὸ βραβεῖον τῆς ὠραιότητος : αὐτ.Φοῖν. 215 πόλεος ἐκπροκρῖθεισ' ἐμάς καλλιστευματα **Λοξίη** Καδμείων ἐμολαν γὰν' 2) τὰ δευτερεῖα καλλιστευμάτων τὸ δευτέρον βραβεῖον ὠραιότητος : Λυκόφρ.1011.

καλλιστεῦμα | κάλλιστος| εἶμαι ὁ κάλλιστος, ὁ ὠραιότατος ἐν ἀναφ. πρὸς ἄλλους, ὑπερέχῳ κατά τὸ κάλλος, κρινομαι, θεωροῦμαι ὁ ὠραιότατος ἡ ὁ ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλους ὠραιότερος : 'Ηρ.1, 196 **ἐξῆναντο** τὰς καλλιστευούσας, Πλούτ.'Αντ.26 **θεραπῆνιδες** αἱ καλλιστευούσαι **Νηρηίδων** ἔχουσαι **στολάς** κ. μτ. γεν. : 'Ηρ.6,61 **καλλιστεῖοι** πασῶν τῶν ἐν Σπάρτῃ γυναικῶν' || ἐν χρ. κ. ἐπὶ ζῶων : αὐτ.4,72 Ἴππους τοὺς καλλιστευόντας, αὐτ.163 **ἀποθανεῖ** καὶ αὐτὸς τὰ ταυροῦ ὁ καλλιστεῦων' 2) τὸ μέσ. καλλιστευομαι εἶμαι ἡ θεωροῦμαι ὁ ὠραιότερος, ἐπὶ σώματος ἡ ἐπὶ πραγμ. : Εὐρ.'Ἰππ.1009 τὸ τῆσδε σῶμα ἐκαλλιστευέτο πασῶν γυναικῶν, αὐτ.Μήδ.947 πέμφω.. αὐτῇ δῶρ' ἄ καλλιστευέται τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν' || κ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. ἐπὶ πραγμ. ἡ καταστάσασιν, ὅστις ἔχει κριθῆ, ὀνακρυχθῆ, καταστῆ, γίνε ὁ ὠραιότατος, ὁ κάλλιστος : Εὐρ.Οἰν.39Α ἀγῶνων τῶν **κακαλλιστευμένων**, Προκ.Κτισμ.1,1 **κακαλλιστευμένον** θέμασ' 2) πθ. μτθ. ποῖω τὴ ἐξόημωσ καλῶν, ὠραῖον : Εὐρ.Τρω.226 γὰν.. ἀν ὑγραίνει καλλιστεῦων .. Κράθεις ζαθεῖας παγατῆ τρέφων .. τ' ὀδίζων γὰν' 4) ρηματ. π. καλλιστευμα.

καλλιστεφάνος-ον | στέφανος| κ. νεώτ. ὁ καλῶς ἐστεμμένος, ὁ φέρων, ὁ ἔχων ὠραῖον στέφανον, ἐπὶ τῆς Δημήτρος : 'Υμν.Δημ.251' κ. ἐπὶ τῆς 'Ἡρας : Τυρτ.2 κ. γεν. : Εὐρ.Βάκχ.376 τὸ παρά **καλλιστεφάνους** **εὐφροσύνας** δαίμονα, Χρησμ.π. Διόδ.Σ 2,29 **καλλιστεφάνος** Λιβύη, Κάλθ. Οἰδ.11,8 τέκνον Μουσαῖων καὶ φίλες ἀμοιρε τῆς 'Ελλάδος | καλλιστεφάνου' 2) καλλιστεφάνος ἔλαια ἡ ἐν 'Ολυμπίᾳ ἄγρια ἔλαια, ἐξ ἧς ἐλαυθάνοντο οἱ στέφανοι τῶν νικητῶν : 'Αριστλ.Θαυμ.834α.12 ἐν τῷ Πανθεῖω ἔστιν ἔλαια, καλεῖται δὲ καλλιστεφάνος, Παισ.5,15,3 **κατὰ** δὲ τὸν ὀπισθοδόνον **μάστιγα** ἄπτιν ἰνὴν **δεξιῶ** περικυκλῶσ **κόπτινος** καλεῖται δὲ ἔλαια καλλιστεφάνος.

καλλιστήμων-ονος (ἴο| νεώτ. βοταν. γένος μυρτοῦδων μυρτιδῶν φυτῶν.

καλλιστόκροτος-ον (κρότος| μον. ὁ κάλλιστα κροτῶν, ἡγῶν : Νικήτ.Εὐγ.2,320.

καλλιστερον (τό| νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων σκυτοπροσρχλων λευματωδῶν μολακίων.

κάλλιστος-η-ον κ. νεώτ., ὑπερθ. τοῦ καλῶς βλλ. 2) νεώτ. ζωολ. κτ. ἀρα. γένος σαρκοφάγων ἐντόμων κολεοπτεῖρων τῆς οικογεν. τῶν καραθιδῶν.

καλλιστρατεύω (στρατεύω) μτγν. κτώμαι δόξω ἐν πολέμῳ· Κατ. Ἀσπρλ.Κ.7,227.

καλλιστρούθια (τρά) μτγν. εἶδος σύκων παρ' ἄρχαίσις· Ἀθῆν.3,75B τῶν δ' ἐν τῇ καλῇ ῥώμῃ καλλιστρούθων καλουμένων σύκων· κ. calli-strathis ἐν Καλουμ.10,416.

καλλίστως ἔπιρρ. μτγν. κ. μων. ὑπερβ. τοῦ καλῶς βλλ. κ. ἀλλίστα. ἀριστά· Πίν., Σχόλ.Εὐρ. Ἐκ.310, Βι. Ἀλεξ.10 ἄπαν γάρ εἶδος ἀρετῆς καλλίστως κατορθώσας.

καλλισύνθετος-ον (σύνθετος) μων. ὁ καλῶς συνθεθεμένος· Στουδ.Θεόδ.615.

καλλισφύρος-ον (σφυρόν) τὸ θηλ. κ. -σφύρα ὁ ἔχων ὠραία σφυρά, ὠραίους πόδας, ἐπὶ γυναικῶν· Ἡσ. κ. καλλισφύρος· καλῆ, ἀπὸ μέρους, εὐθύμας· Ἰλ.1,560 καλλισφύρου εἵνεκα ὕμνης, Ὀδ.ε.333 καλλισφύρος Ἴνω, Ἡσίοδ.Θ.384, Λοικ. Νεκρ.Δ.161 καλλισφύρος Ἥθην, Σχόλ.Βακχ.Σκόλ. ἀπ.5124 καλλισφύρα.

καλλισμωρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ὠρίστον σῶμα.

καλλισκνία (ἡ) (καλλίτεκος) Ἐπιρρ. τὸ νὰ ἔχη τις καλά, ὠραία, τέκνα, καλλιπαῖδια· Ἐπιρρ.Παρθ.33, εἰς ἐρὶν ἀφικόμενῃ Ἀητοῖ περὶ καλλισκνίας.

καλλίτεκος-ον (τέκνον) κ. παραθ. -ώτερος, -ώτατος ὁ ἔχων καλά, ὠραία τέκνα· Ἀριστολ. ἀπ.622, Ἐπιρρ. καλλίτεκος καὶ εὐγνώμων· τὸ συγκρ. -ότερος· Λοικ.Θε.Δ.161, κ. ὑπερβ.· Γλυούτ.Αἰμ.5

καίπερ ἐξ αὐτῆς καλλίτεκνιάτατος γενόμενος.

καλλίτεκνῶ-έω (τεκνῶ) Ἐπιρρ. ἔχω καλά, ὠραία τέκνα, εἶμαι καλλίτεκος.

καλλίτεξ-τεκος (ἡ) μτγν. καλλίτεκος βλλ.· Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.186.

καλλιτερεύω νεώτ. ἀντὶ καλυτερεύω βλλ.

καλλιτερος-η-ον νεώτ. ἀντὶ καλύτερος βλλ.

καλλιτέχνημα-ατος (τὸ) (καλλιτεχνῶ) σκόλ., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ καλλιτεχνεῖν, καλλιτεχνικὸν δημιουργήμα, ἔργον τέχνης· Εὐστ. 318,66 ἢ νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. πᾶν τὸ καλαισθητῶς ἐργασμένον, κομφοτέχνημα· Σενόπλ.Ζακ.Μαντ.12 ἦταν σωστό καλλιτέχνημα, δὲξο νὰ τὰ ἰδῆ, νὰ τὸ θαυμάσῃ.

καλλιτέχνης (ὁ) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. -τέχνης-ἴδως τέχνητος ἐργαζόμενος μετὰ καλαισθησίας τὰ ἔργα του, καλὸς τέχνητις, ἀριστοτέχνης· Ἀνακρέοντ.4,1 καλλιτέχνη τῶρευσον ἔκρος κῦπελλον κτ. πληθ. καλλιτέχνεις· Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.796 ἢ νεώτ. ὁ ἀσκῶν μίαν τῶν καλῶν τεχνῶν, ὅσον ζωγράφος, γλύπτης, ἀρχιτέκτων, μουσικός, ἡθοποιός, χορευτής.

καλλιτεχνία (ἡ) (τέχνη) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐπιμελής καὶ καλαισθητὸς ἐργασία, ἐπιτηδεύσις ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ἡ ἱκανότης ἐν τῇ τέχνῃ· Πλούτ.Περ.13 τῶν δημιουργῶν ἀμιλλωμένων ὑπερβάλλεσθαι τὴν δημιουργίαν τῇ καλλιτεχνίᾳ, Ἀθῆν.5,191B εἰκοε δὲ καὶ αὐτὴ τῆς αὐτῆς καλλιτεχνίας συν-ορᾶν ἢ νεώτ. περιληπτικῶς, τὸ σύνολον τῶν καλῶν τεχνῶν, ἡ τέχνη ἐν τῇ αἰσθητικῇ αὐτῆς ἐνωσίᾳ· Ἱστορία τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνίας ἢ τὸ ἔργον τοῦ καλλιτέχνου, ἡ ἄσκησης τῶν καλῶν τεχνῶν· ἐπιδίδεται εἰς τὴν καλλιτεχνίαν.

καλλιτεχνικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καλλιτεχνίαν ἢ τὸν καλλιτέχνην· κ. ἐκθεσις - ἀντίληψις - κίνησις ἢ κτ. ἐπέκτ. ὁ μετὰ καλλιτεχνίας, ἐπιμελείας ἄμα καὶ καλαισθησίας γινόμενος· καλλιτεχνικὴ ἐμφάνιση - ἐκτύπωσις· Βιβλίον· ἔπιρρ. νεώτ. -ός, κ. δημ. -ά.

καλλιτέχνος (ὁ) ἡ (τέχνη) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων καλλιτεχνήματα, ὁ καλλιτέχνης· Στραβ.1,2,33 ὁ ἄνδρες ἦσαν καλλιτεχνοί, Θεμιστ. Λόγ.4,561β ἢ νεώτ. ἀντὶ καλλιτεχνικός βλλ.

καλλιτεχνῶ-έω (τεχνῶ) μων. κ. νεώτ. ἐπέξεργάζομαι τι ἐπιμελῶς καὶ καλαισθητῶς, κατασκευ-

άζω τι μετὰ τέχνης, καλλιτεχνικῶς· Εὐστ.Πον.153, 72 ἢ νεώτ. ἀσκῶ καλὴν τέχνην ἢ ρηματ.

π. καλλιτέχνημα.

καλλιτέκεια (ἡ) μτγν. ἄνωμ. θηλ. ταῦ καλλιτόκος βλλ., ἡ τίκτουσα ὠραία τέκνα· Ὀππ. Κυν.1,6.

καλλίτοκος-ον (τίκτω) μτγν. καλλίτεκος· Ἡσ., Χριστόδ. Ἐκφρ.132.

καλλιτόξος-ον (τόξον) ὁ ἔχων καλόν, ὠραῖον τόξον· Εὐρ.Φοῖν.1162 οὐδ' ἀπόκειται βίον τῆ καλλιτόξῳ μητρὶ Μαινάλου κόρη.

καλλιτράπεζος-ον (τράπεζα) ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὰ πλοῦσια γεύματα, ὁ ἀγαπῶν τὰ πλοῦσιο-πάροχα γεύματα, καλοφαγάς· Καλλ.Κωμ.5 τὴ γὰρ ἡ τρυφερά καὶ καλλιτράπεζας ἰωαία εἰπὼν ὁ τι πράττει, Ἀμειφ.19 κούδεις σούσητι τὴν πλουτοῦντων . . προσόμοιος, καλλιτράπεζας καὶ βουλόμενος λιπαρὸν φωμὸν καταπίνειν.

καλλιτριεῖς-ἴδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος κωνοφόρων πνευκείων φυτῶν.

καλλιτριχον-ον (τριεῖ) μτγν. κ. νεώτ. τ. τοῦ καλλιτριεῖ βλλ.· Ὀππ.Κυν.1,321 ἢ 2) ὁ παράγων ἀφθονον κέρμη, ὁ συντελεστὴς εἰς τὴν αὐξησιν τῶν τριχῶν· Διοσκ.1,125 ἢ 3) μτγν. κ. νεώτ. εἶδ. τὸ οὐδ. καλλιτριχον ὡς οὐσ. τὸ φυτὸν ἀδίσταντον βλλ.· ΨΔιοσκ.4,134, Γολ.14,321 ἢ εἶδ. νεώτ. βοταν. γένος τρικόκκων καλλιτριχειδῶν ἐνύδρων φυτῶν.

καλλιτυπία (ἡ) νεώτ. φωτογρ. μέθοδος εἰς τῆς λυμβάνονται φωτογραφικὰ ἀντίτυπα διὰ τῆς χρησιμοποιοῦσας ἀτάτων σιδηρῶν καὶ ἀργύρου.

καλλιψ ἔπ. ἀντὶ κάλλιπε βλλ.

καλλιφαῖης-οὐς-ές (φαῖνω) μων. ὁ φαίνων, φέγων καλῶς· Κ.Μανασσ.120Α.

καλλιφεγγής-οὐς-ές (φέγω) ὁ φέγων καλῶς· Εὐρ.Τρφ.860 καλλιφεγγής ἡλιου σέλας, αὐτ.Ἰππ.455 ἡ καλλιφεγγής . . Ἐως, Θεοδόξ.10,1.

καλλιφθόγγος-αν (φθόγγος) κ. νεώτ. ὁ ἔχων καλοῦς, ὠραίους φθόγγους, ὁ καλῶς ἤχων· Εὐρ.Ἰων.169 τὰς καλλιφθόγγους ᾠδὰς, αὐτ.ἸΤ.222 οὐδ' ἴστωσι ἐν καλλιφθόγγοις, αὐτ.Ἡρ.350 τῶν καλλιφθογγων κιδάρων ἐλασίμων πλήκτρων.

καλλιφλοξ-ογος (ὁ, ἡ) (φλοξ) ὁ ἀνοδίδων ὠραῖαν, εὐσίανον φλόγα· Εὐρ.Ἰων.706 θεοσίν . . καλλιφλογα πέλασον ἐπὶ νυρὶ καθεγνιαίας.

καλλιφορητής (ὁ) νεώτ. δροικτολ. σπανία πρασίην παραλλαγὴ τοῦ δροικτοῦ βεζουβιανῶν.

καλλιφόρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος διπτέρων βραχυκέρων μυιδῶν ἐντόμων.

καλλιφροδία (ἡ) -ἀδεια (ἡ) ἀρχ.λεξ. ἡ καλλιπέεια.

καλλιφύης-οὐς-ές (φυή) μτγν. ὁ ἔχων καλὴν φυήν, ὠραῖον ἀνάστημα· Νόνν.Δ.15,171.

καλλιφύλλον (τὸ) τὸ φυτὸν ἀδίσταντον βλλ., ἀ. καλλιτριχον· Ἰππ.Ἐπίδ.7,59, Γαλ.19,107.

καλλιφύλλος-ον (φύλλον) μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων καλὰ φύλλα, ὠραία πέταλα· Ἀνακρέοντ.42, 3 τὸ ῥόδον τὸ καλλιφύλλον . . ἀρόμοσαντες.

καλλιφύτευτος-αν (φυτεύω) μων. ὁ καλῶς πεφυτευμένος· Νικ.Χων.21,9.

καλλιφύτος-ον (φύω) ὁ παρέχων ὠραϊότητα εἰς τὴν γέννησιν· Ὀρφ.ἀπ.183 ἢ ὁ φύων, ὁ παράγων ὠραία· Νόνν.Δ.47,38 καλλιφύτων κοίρανον ἡμερίδων.

καλλιφώνια (ἡ) (καλλιφώνος) μτγν. ἡ ὠραῖος ὅτις τοῦ ἡχοῦ ἢ τῆς προφοράς· Διον.Ἄλ.Ρητ.1,5, αὐτ.4,1, Λοικ.Ἄλ.22 ἢ 2) εἶδ. γραμμ. εὐφωνία· Διον.Θρ.1,2(Σμην.) 675,14.

καλλιφώνος-η-ον (φωνή) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων καλὴν, ὠραῖαν φωνήν· Πλάτ.Νόμ.817C καλλιφώνους ὑποκριτὰς ἐισαγαγόμενους· κ. ὡς ἐρμηνευμα τοῦ Καλλιόπη· Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.14,-καλλιφώνος φάτης.

καλλιφώς (ὁ) πάπ. ὁ καλῶς λάμπων, ἐπιθ. θεοῦ

καλλιχειρ-χειρος [α,ή] (χειρ) ὁ ἔχων ὠραιάς χειράς : Χαίρημ.14,7 ἐγύμνου καλλιχειρας ὠλένας. **καλλιχέλωνος**-ον (χελώνη) ὁ ἔχων, ὁ φέρων ὠραιάν ἀπεικόνισαν χελώνης : Ἡσ. «καλλιχέλωνος» ὁ ὄβολος. εἶχε γὰρ τὸ νόμισμα χελώνην ἐπιμεχασμένην » : Εὐπ.141.

καλλιχέμων [α,ή] (χέμ) μιν. ὁ ὠραιὸν ὕδωρ προχέων.

κάλλιχθος-υος [α] κ. νεώτ. εἶδος ἰχθύος, ἀ. ἄνθιας καὶ καλλιάνυμος : Ἀριστλ.ἀπ.316, Ἠδουλ. ἐν Ἀθην.8,344F ἐφθός ὁ κάλλιχθος, Νουμῆν, Ἡρ.π. Ἀθην.7,295B ὄκην ἢ κάλλιχθον ἢ ἐ χρύδιν || κτ. Δωρὶ διαφέρει τοῦ ἄνθια : ἐν Ἀθην.7,282C τὸν δ' ἄνθιαν τινέας καὶ κάλλιχθον καλοῦσιν, ἐτι δὲ καλλιάνυμον καὶ ἔλοπα, αὐτ.282E Δωριών . . διαφέρειν φησὶν ἄνθιαν καὶ κάλλιχθον, ἐτι δὲ καλλιάνυμον καὶ ἔλοπα || εἰδ. νεώτ. ζωολ. γένος φυσιοστώμων σιλουριδῶν ἰχθύων.

καλλιχοίρος-ον (χοίρος) ἐπὶ τῆς ὄος, ἢ γεννώσα καλοῦς χοίρους : Ἀριστλ.Ζ1 573b,12 εἰσὶ δὲ τῶν ὄων αἱ μὲν εὐθύς καλλιχοίροι.

καλλιχορός-ον [χορός] ὁ ἔχων ὠραιούς χορούς, ἢ τὸ ποῦς, πλατεῖας πρὸς χορὸν, ἐπιθ. πόλεων : Ὀδ.Α 581 ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπήος, ὕμν. Ὀμ.15,2, Σιμων.164,2 καλλιχορός ἀγορῆ, Πίνδ. Π 12,26 παρὰ καλλιχόρον ναίσιον πόλιν, Βασκ.10,32 [ἐπὶ τῆς Ὀλυμπίας], Εὐρ.Ἡρακλ.359 καλλιχορίας Ἀθάνας. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμύζων εἰς ὠραιούς χορούς ἢ ὀρχήσεις : Εὐρ.Φοιν.786 ἐπὶ καλλιχορίας στεφάνοισι νεανίδος, αὐτ.ὀπ.462,7 καλλιχορούς ἀοιδάς, Ἀριστοφ.Βάτρ.452 τρόπον τὸν καλλιχορώτατον παίζοντες [κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὠραιού χοροῦ] || ὁ Καλλιχορός ἱερά πηγὴ παρὰ τὴν Ἐλευσίνα, ἢ πηγὴ τῶν καλῶν χορῶν : ὕμν.Δημ.272, Εὐρ.Ἰκ.392 Καλλιχορον ἀμφιπερνῶν, αὐτ.619. 3) ὁ καλὸς ἐν τῷ χορῷ, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος : Εὐρ.Ἡρ.690 τὸν Λατοῦς . . γόνων εἰλίσσουσι καλλιχορον, αὐτ.Ἐλ.1454 χοραγετῶν καλλιχόρων δεξιάνων.

καλλιχορός-οος-ουον-οον [χορός] ὁ ἔχων καλόν, ὠραιόν, ζωηρὸν χρώμα : Κύρη ἀπ.4,6 ἄνθεισι ναρκίσσου καλλιχορού [δ.γρ. καλλιρρού, κτ. Μεινεκε ναρκίσσου καὶ λειριού].

καλλιχόρος [α] νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων μακροκέρων κεραμβυκιδῶν ἐντόμων.

καλλιχωρία [ή] (χώρα) μιν. τὸ κάλλος, ἢ ὠραιότης χώρας : Διόδ.Σ 1,30 ἀχυρότατι δὲ φυσικῇ καὶ καλλιχωρίᾳ [δ.γρ. ἀντὶ κάλλει χώρας].

καλλιφύχη [ή] νεώτ. βοταν. γένος ἀμαρυλλιδοειδῶν φυτῶν.

καλλιῶν φω [καλλίων] μιν. κ. μιν. καθιστῶ τὶ κάλλιον, ὠραιότερον, καλλύω, καλλωπίζω τὶ : Μηναι.3,6 Ὀρθρ.ᾠδ.1 αὐτὸν καλλύουσι τὴν ἐμὴν φυχὴν ἰκέτωε κ. παθ. : ΠΔ Ἀσμ.4,10 τί ἐκαλλύθησαν οἱ μαστοὶ σου, ἀδελφὴ μου.

καλλιῶν-οος-ον κ. νεώτ. συγκρ. τοῦ καλός.

καλλιῶνυμος-ον [ἰδνομα] ὁ ἔχων ὠραιὸν ὄνομα : || τὸ ἄρσ. ὄος ὡς ὁ ἰχθύς ὁμοσυνκόπος ὁ σκόθηνος βλλ. : Ἰνπ.Δι.2,48, Ἀριστλ.Ζ 598a,11 θράκων, καλλιῶνυμος, κωθίδος, Μέν.31' || εἰδ. νεώτ. ζωολ. γένος τελεοστέων ἀκανθοπεργιδῶν γωβιδῶν ἰχθύων. 2) κ.ἐπὶ αἰσχροῦς σμ. : Ἡσ. «καλλιῶνυμος» εἶδος ἰχθύος μεταφέροντες δὲ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου ἔτασαν ἀνδρὸς καὶ γυναικός » : Κωμ. Ἀδῆσ.1023.

καλλιωρία [ή] μιν. ἐπὶ τῆς ἀμωσφαιρικῆς καταστάσεως, καλός, εὐδίας καιρός : Στουδ. Θεόδ.1312 ἐν Μί. πῶς τῷ χειμῶνος παρελθόντος ὁ τέλειον ἔαρ, ἀλλ' ἢ μόνον καλλιωρία τις καὶ ἀπαυγασμός εὐαλοήσεως :

καλλιώτερος ἢ -ότερος μιν. συγκρ. τοῦ καλός βλλ. ἀντὶ καλλίων : Πάν., Σχόλ.Εὐρ.Τρω.966.

καλλόθιος βαθμὶς [ή] νεώτ. γεωλ. ἢ νεωτέρα ἐκ τῶν τεσσάρων βαθμίδων στρωμάτων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ μέση ἢ φοιὰ ἰουρσσίας ἢ δογγέριος ὑποδιαιρέσεις στρωμάτων τοῦ μεσοζωϊκοῦ ὄρθοισματος.

καλλοάντριον [τρί] γλωσσ. σάρωθρον, σκούπος. **καλλονή** [ή] κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ τοῦ κάλλος βλλ., ἢ ἰδιότης τοῦ αἰσθητικῶς καλοῦ. ἢ ὠραιότης, ἢ ὁμορφία : Ἡρ.3,106 τὰ δὲ δένδρεα τὰ ἄγρια αὐτόθι φέρει καρπὸν εἷρα καλλονῆ τε προφέροντα καὶ ἀρετῆ τῶν ἀπὸ τῶν ὄλων, αὐτ.7,36, Εὐρ.ΙΑ 1308 κρίσιν ἐπὶ στυγιῶν ἔριν τε καλλανάς, αὐτ.Βασκ.459, Πλάτ.Συμπ.206b Μοτ'α οὖν καὶ εἰλεῖθια ἢ καλλονῆ ἐστὶ τῆ γενέσει, Ἡρώδ.1,35, Ἐπιγρ. ἰκόνων καλλονῆ, ἢ χάρσα μας ἔχει πολλὰς φυσικὰς καλλανάς' || νεώτ. κ. δημ. ἢ ὑπερβολικῶς ὠραία γυνή : αὐτὴ εἰναὶ καλλονῆ. 2) μτφ. ἠθικὸν κάλλος, ἠθικὴ ὠραιότης : Ἰνπ.Εὐσχ.1 καλλονῆ βίου, Μηναι.11,5 Ὀρθρ. ᾠδ.5 τῷ θεῷ φέγγει κασαινασθεῖς καὶ τῆς ἀπαθείας καλλοανάς περιλαμθθεῖς. 3) εἰδ. ἐπὶ προγμ., ἢ ἀρίστη, ἐξαιρετικὴ ποιότης : Θεοφρ.ΦΙ 9,24, Πάπ. καλλονῆ οἴνου.

καλλοποιός-ὸν [ποιῶ] μιν. ὁ ποιῶν, παράγων κάλλος, ὁ συντελῶν εἰς τὸ κάλλος : Πλάτων. 6,7,32, πρὸλ. Πρώτλ.Τιμ.1,269D, αὐτ.Παρμ.543S.

καλοποιῶ-τες [ποιῶ] μιν. μ. κτ. ἐνεστ. μτχ. καλοποιῶς τὸς ποιῶ τὸ ἀγαθόν, τὸ καλόν, τὸ ἐνδότερον : ΚΔ Θεοσ.2,3,13 ἀδεῖαφοί, μὴ ἐκκακήσητε καλοποιούντες.

καλλοποιήσας [α] νεώτ. ζωολ. γένος χονδροπεργιδῶν χιμαιριδῶν ἰχθύων.

κάλλος-ους[-εος] [τὸ] (καλός) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ἢ ἰδιότης τοῦ αἰσθητικῶς καλοῦ, ὠραιου, ὠραιότητος, καλλονῆ, ὁμορφίας, ἐπὶ τοῦ σώματος : Ἰλ.Υ 235 κάλλεος εἶνεκα οἶο [ἐπὶ τοῦ Γανμηθούς], αὐτ.Ι 130 αἱ κάλλει ἐνίκων φίλα γυναικῶν, αὐτ. Γ 392 κάλλει τε σπλάων καὶ εἵμασι, Ὀδ.Ζ 237, ὕμν.Δημ.276 περὶ τ' ἀμφὶ τὸ κάλος ἄπτο, Ὀδ.Σ 192 κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώποτα καλὰ κάθηρην ἀμβροσίᾳ, οἶφ περ εὐστέρφανος Κυθήραια χρεῖται ἰὸ Ὀμ. θεωρεῖ τὸ κάλλος ὡς τὴν ἐξωτικὸν ἐπιχεόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον, κτ. Εὐστ. ἐπὶ δὲ κάλλος τοιοῦτον ἀμυρόσπον ἀλληγορικῶς ἢ ἐπιπαλάττουσα κατὰ πρόσωπον φυσικῇ καλλονῇ καὶ εὐπρέπειᾳ, κτ. δὲ Σχολ. «θεῖω τινὶ χρίσματι», κτ. Βερνσρδ.Γρηγ. κερῶτον μὲν τῆς ἐκαθάρισε τὸ ὠραιὸν πρόσωπον μὲ θεῖον τὸ μύρον (καλλωπιστικῶν τοιοῦτον ἀκριβώς, μὲ τὸ ὅποιον χρεῖται ἢ καλλιστέφανος Κ.), Αἰσχ.Πέρσ.185 μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολὺ κάλλει τ' ἀμύμω, Σοφ. Τρ.25 ἢ μοι τὸ κάλλος ἄλλως ἐξέφροσι ποτέ, αὐτ.465, Δημόκρ.105 κάλλος σώματος, Ἀκολοῦθ. Μ.Σαθδῶτα, Ἐγκώμ.Στάσις 1,9 ὁ ὠραιὸς κάλλει παρὰ πάντας βροτούς, Διηγ. Ἀχιλλ.60 [ἐκδ. W] ποθῶ τὸ κάλλος τὸ λαμπρὸν τῆς γυναικός μου ταύτης, - τὸ ἀνδρικόν κάλλος, - τὸ ἐλληνικόν κάλλος κ. ἄνθρ. πρὸς τὸ σῖσχος : Πλάτ.Συμπ.201a ἄλλο τι ὁ ἔρωσ κάλλους ἄν εἴη ἔρωσ, αἰσχους δ' οὐδ' || κ. γεν. : Ἡρ.8,144 χώρα κάλλει καὶ ἀρετῇ μέγα ὑπερφέρουσα, Θουκ.3,17 νῆες ἀμ' αὐτοῖς ἐνεργοὶ κάλλει ἐγένοντο [ἐπὶ πλοίων, Πλάτ.Πολ.444D ἀρετῆ] . . ὕγιειά τις ἄν εἴη καὶ κάλλος καὶ εὐδῆξια φυχῆς, αὐτ.Γοργ.475A κάλλος τῶν μαθημάτων, Ἰσοκρ.12,36 τοῖς δ' ὑπερβάλλουσι τῶν ἔργων καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ κάλλει χαλεπὸν ἐξισώσαν τοὺς ἐπαίνουσ, Διόδ.Σ 1,20 ἢ . . ἄγλυτος . . κάλλει χώρας οὐκ ἄλλω δοκεὶ προεῖν' || εἰς κάλλος πρὸς κόσμον : αὐτ.Τρω.1201 οὐ γὰρ εἰς κάλλος τύχας θαύμων δίδωσιν' || φρ. ἐς κάλλος ἀσκαί ἐν ἄναφ, πρὸς γυνσκά, προσπαθεῖ νὰ φαίνηται ὠραία, νὰ

ἐπίδεικνῆν τὴν ὠραιότητά της : Εὐρ. Ἡλ.1073·
 || φρ. ὁ εἰς κάλλος βίος ὁ ἠθικῶς ὠραίος, κα-
 λὸς βίος, ἀντίθ. αἰσχρουργία : Ξεν. Ἀγγο.9,1
 αἰσχρουργία μὲν τὸ ἀφονίεσθαι πρέπειν, τῷ δὲ εἰς
 κάλλος βίῳ τὸ ὡς μάλλον κόσμον παρέχειν·
 ὁμ. εἰς κάλλος ζῆν : αὐτ.ΚΠ8,133· || φρ. ἐς
 κάλλος κινηγεῖται χάριν διασκευάσας : Ἀρρ.
 Κυν.25,9· || κ. δημ. τὸ κάλλος τῆς ἀντριαιῶς
 ὁ ἀνδρείοτερος, ὁ γενναίτερος : Ἐρωτόκρ.2,1274
 κ' ὁ τρίτος ὁ Ρωτόκριτος, ποῦ ν' τῆς ἀντριαιῶς
 τὸ κάλλος· || κτ. πληθ. σωματῶν κάλλη, ἀντίθ.
 ψυχῶν ἀρετή : Πλάτ.Κριτ.1121: κατὰ τὰ σωματῶν
 κάλλη καὶ κατὰ τὴν τῶν ψυχῶν παντοίαν ἀρε-
 τὴν ἐλλάγομιεν τὴ ἥσαν· || δημ. κτ. πληθ. τὰ
 κάλλη οἱ χροῖτες, τὸ θέλητρα, ἡ ὁμορφία : Ἐ-
 ρωτόκρ.4,291 θυμῶσιν πόσῃ ὁμορφίᾳ εἶχε καὶ
 πόσα κάλλη, ὁ τραγ. ἐν Πάσα.Δ 919 τὰ κάλλη
 σου δὲν εἶδ' ἐγὼ ποῦθε μέσ' στὰ καστέλια, ὁ
 τραγ. τὰ κάλλη μου μαρτύρα τα, τίς ὁμορφίης
 μου πέσ τες, Σολωμ. Ἀγνώριση 3 κτ εὐθὺς ἀνοι-
 γει | τὰ ὠραία τοῦ κάλλη, | καὶ τὸ κεφάλι |
 συχκοπιεῖ, Πασαδ.Χρ.Μηλ.52 τῆ εἰδεικνύει τὰ κά-
 λλη τῆ φύσεως, ὁ διστ. Ἀθήνα μου, τὰ κάλλη
 σου, | Σμύρνη, τὸ περιγιάλι σου, παροιμ. μπρὸς
 στὰ κάλλη τὴ ν' ὁ πόνος· 2) εἶδος συγκεκρι-
 μένον, ἐπὶ προσ., ἡ καλλονή : Σοφ.ΟΤ 1396 σταν
 ἀρά με κάλλος κακῶν ὀπουλον ἐξεβρέφατε·
 συνήθ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἐξαιρετικῶς ὠραία, ἡ κα-
 λωνή : Φιλόξ.Β Γαλάτεια, κάλλος Ἐρώτων (ἰ.γρ.
 θάλοσι, Ξεν.ΚΠ 5,27 τὴν θυγατέρα, δεινὸν τὴ κά-
 λλος καὶ μέγεθος, Λοκ.Νεκρ.Δ 18,1: κ. ἐπὶ πτηνῶν:
 Κλειτορ.21] [κωδ.] 3) κτ. πληθ. ὠραία πράγμα-
 τα πρὸς στολισμὸν, οἷον ἐνδύματα, ὑφάσματα :
 Αἰσχ.Αγ.923 ἐν οικίλοισι . . κάλλεσιν βραίνειν,
 Εὐθ.333 βάνπειν τὰ κάλλη, Πλάτ.Νόμ.625C κυ-
 παρίττων τὸ ἐν τοῖς ἄλλοσιν ὕφῃ καὶ κάλλῃ θαυ-
 μάσια, αὐτ.Κριτ.115D εἰς ἐκλήξειν μεγέθει κά-
 λεσι τὸ ἐργῶν ἰδεῖν τὴν οἰκίαν ἀπειργάσαντο,
 Πλουτ.5,73· || κάλλεα κηροῦ ὠραία μελίκη-
 ρα, κηροῦρα : Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 9,363,15· || φρ.
 μτφ. τὰ κάλλη τῆς ἐρμηνεύας τὸ κάλλος, γλα-
 φηρότης ὕφους : Λογγίν. Ὑψ.5,1: ὁμ. κ. κτ. ἐν.
 ἐν τῷ αὐτῷ σημ. : Διον. Ἀλ.Συνθ.3· || κ. ἐπὶ τεχνικῶν
 ἔργων : Δημ.35 κάλλη τοιαῦτα . . ἱερῶν, - κάλλη
 οἰκοδομημάτων καλὰ οἰκοδομηματα : Πλούτ. Ἡθ.
 409Α, Δίων Κ 65,15· 4) η. Πυθαγορείσις, ὄνομα
 τοῦ ἀριθμοῦ ἕξ : Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.34Ρ.

κάλλος (ἰ) [λατ. callus] δημ. τύλος, τύλωμα : τὸ
 φάρμακο τῶν κάλλων, - κάμαν κάλλους τὰ γέ-
 ρια του ἀπ' τῆ δουλεία, φρ. τὸν πάτησες στὸν
 κάλλο (τὸν ἐβίβες εἰς τὸ πλεόν εὐπάθεος σημείωσι).

καλλοσύνη (ἡ) κ. δωρ. -σύνα ποι. τ. τοῦ κά-
 λλος βλ. : Εὐρ. Ὀρ.1387 καλλοσύνας Λήδας σκύ-
 μου δυσελένας, αὐτ. Ἐλ.383, Ἐπιγρ. καλλοσύνη
 ἐπίτων τίτλος ἔργου τοῦ Δημοκρ. ἐν Διογ.Λ 9,48.

καλλύνη (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ καλλύντρα γένος ἔ-
 ρεικοειδῶν φυτῶν.

καλλυθρον (τό) μγν. σάρωθρον ἐκ φύλλων :
 ΠΔ Λευτ.23,40 κάλλυθρα φοινίκων καὶ κιάδους
 ἔξωλο δασεῖς, Πόπ. κάλλυθρα φοινίκων.

καλλυτῆρ-ἦρος (ὁ) (καλλύνω) ὁ ποιητὴς ὠραίων,
 ὁ καλλύνων, κοσμῶν τι· || εἶδ. νεώτ. βοταν. ὡς
 ὄσφ. τὸ φυτὸν καλλύνῃ βλ.λ.

καλλυτῆριος-ον λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἀρμόδιος ἡ
 χρήσιμος εἰς τὸ καλλύνειν, καλλωπίζειν· Ἦσ. ἐκαλ-
 λυτῆρια: κοσμητῆρια· || τὸ οὐδ. κτ. πληθ.
καλλυτῆρια ὡς κύρ. δν. ἐορτὴ τελομένη ἐν Ἀ-
 θήναις ἀπὸ 19-25 τοῦ μηνὸς Ὀσσηρηνίου πρὸς
 τιμὴν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, ὁπότε τὸ ἀγαλμα τῆς
 θεᾶς ἐπλήνυτο καὶ ἐκοσμοῦτο· Φωτ.ΕΜ 487,13·
 2) νεώτ. τὸ οὐδ. κτ. ἐν. τὸ καλλυτῆριον μέρος
 ἡ ἐργαστήριον πρὸς καλλωπισμὸν.

καλλυτῆς (ὁ) πάπ. κ. νεώτ. ὁ καλλύνων, ὁ κα-
 θαρίζων, ἰδ. ἐπὶ ναοῦ, ὁ νεωκόρος : Πάπ. οἱ ἐκ
 τοῦ ἱεροῦ κάλλυτῆ· 2) κτ. Ἦσ. κουρέυς.
καλλυτικῶς-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος ἡ συν-
 τελῶν εἰς τὸ νὰ καλλύνῃ, νὰ ἐξωραίζῃ τὸ πρόσω-
 πον ἢ τὸ σῶμα· || τὸ οὐδ. καλλυτικῶν πᾶν
 εἶδος φαρμακευτικοῦ σκευάσματος ἐν χρήσει
 πρὸς διατήρησιν τῆς ὠραιότητος τοῦ δερμάτος
 τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν : καλλυτικά τοῦ
 προσώπου - τοῦ δερμάτος.

καλλυτρον (τό) κ. μων. τὸ δι' οὐ καλλύνομεν,
 καθαρίζομεν, σαρῶνομεν, σάρωθρον : Κλεάνθ.
 1,130, Πλούτ.Δίων 55 αἰρούσαν δὲ καλλυτρω
 τινὶ τὴν οἰκίαν, Ἀνων.π.Σουῖδ. ἀντὶ δόρατος κά-
 λυτρον φέρων· 2) εἶδος φυτοῦ, πιθ. τὸ σά-
 ρων βλ. : Ἀριστλ.Ζ1 553a,20.

καλλύνω (καλός) κ. νεώτ. ποιῶ τὴ καλὸν,
 ὠραῖον, καλλωπίζω, ἐξωραίζω, ὁμορφαίνω : Σοφ.
 ἀπ.87,6 πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρωμένη
 (περὶ τῆς σέληνης)· 2) εὐπρεπίζω, φιλοκαλῶ,
 καθαρίζω, σαρῶνω, φροκαλῶ: Ἀριστλ.Πρ.936h,27·
 κ. παθ. : Πολύβ.6,33,4 ὡς βραίνεται καὶ καλλύ-
 νηται σφῆριν ἐπιμελῶς (ἡ πλάτεια)· 3) μτφ.
 παριστῶ, παρουσιάζω π ὡς καλόν : Σοφ. Ἀντ.496
 ὅταν ἐν κοιαίσι τὶς ἄλοῦς ἐπειτα τοῦτο καλ-
 λύνειν θέλῃ, Πλάτ.Νόμ.944B εὐδιὰβολον κακῶν
 καλλύνων· 4) μέσ. μτφ. διαθροῦσθαι, σεμνύ-
 νομαι, ἐναθρόνομαι : Πλάτ. Ἀν.20C καὶ αὐτὸς ἐ-
 καλλυνόμεν καὶ ἡθροῦνόμεν ἂν, εἰ ἠπιστάμην
 ταῦτα· πρβλ. καλλωπίζομαι.

καλλυσμα-τος (τό) (καλλύνω), Ἐπιγρ. κ. Ἦσ.
 τὸ κατὰ τὸν εὐπρεπισμὸν, καθαρισμὸν ἀπορρι-
 πτόμενον, σαριδί, σκουπίδι, φρόκαλο : Ἐπιγρ. (5
 αἰ.π.Χ.) μηδὲ τὰ καλλύσματα φέρειν ἐπὶ τὰ σήμα-
 τα, Ἦσ. « σάρματα· καλλύσματα καὶ κόφρια . . »
 πρβλ. καλλυτρον.

καλλωπίζω (καλός - ὤφ) κ. μων. κ. νεώτ. κα-
 θιστῶ καλόν, ὠραῖον τὸ πρόσωπον τῶσιν ἡ γεν.
 τὴν ἐξωτερικὴν του ἐμφάνισιν, δίδω ὠραία ὄψη,
 εὐπρεπίζω, κοσμῶ, ὁμορφαίνω : Πλάτ.Κρατ.408B
 καλλωπίζοντες τὸ δνομα Ἐρμῆν καλοῦμεν,
 Πλούτ.Περ.12 τὴν πόλιν καταχρυσουόντας καὶ
 καλλωπίζοντας ὡσηρ ἄλαζονα γυναικί, Σολωμ.
 Διάλ.261 [ἐκδ. Ἐλευθ.] πρέπει μὲν καλλωπισμοῦ
 τῆ γλώσσᾳ μας· κ. παθ. : Ξεν. Ἀπομν.2,122
 κεκαλλωπισμένον δὲ τὸ μὲν χρώμα . . τὸ δὲ σχή-
 μα, αὐτ. Ἰέρ.11,2 οἰκίαν ὑπερβαλοῦση δαπάνη κε-
 καλλωπισμένη· 2) μτφ. ἐπὶ λογοτεχνικοῦ ὅ-
 φους ἐν χρ. ἰδίως κατὰ τὴν μτφ. κεκαλλωπισμένος
 ὁ ἐπιτετιθεμένος, ἐπίηλαστος, περίκομος : Ἐρ-
 μω. 1,δ,1,3 λόγος κεκαλλωπισμένος ἰ ἀντίθ. καθα-
 ρός (, Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.2,55 λέξεις κεκαλλωπισμένη·
 3) μέσ. κ. νεώτ. καθιστῶ ἑμαυτὸν ὠραῖον, κο-
 σμοῦμαι, στολιζομαι, εὐπρεπίζομαι, κάνω τὴν του-
 αλέττα μου : Πλάτ.Συμπ.174,1 ταῦτα ἕξ ἐκαλλωπι-
 σάμην, ἵνα καλὸς πρὸς καλὸν ἴω· 4) μέσ.
 μτφ. σεμνύνομαι, ἐναθρόνομαι, μεγαλαυχῶ, καυ-
 χῶμαι ἐπὶ τινι, καμαρώνω : αὐτ.Φαῖδρ.252Α νο-
 μίμων δὲ καὶ εὐσηγημένων, οἱς πρὸ τοῦ ἐκαλλω-
 πίζετο, πάντων καταφρονήσασα δουλεῖσιν ἐτόιμον,
 αὐτ.Θεαίτ.195D καλλωπίζόμενος ὡς τὴ εὐρηκό-
 των ἡμῶν καλόν, Ξεν.ΚΠ 7,4,14 καλλωπίζομέ-
 νους καὶ ὄλους καὶ ἴππους καὶ ἄρματα, Κοισάορ.
 Δαπ.ἐν Σάθ.3,140 ἄς παύσει ἡ βρεταννία νὰ καλ-
 λωπίζεται εἰς τὸ ἀργυρίον τῆς· || ὁμ. κ. ἀπολ.
 ἐπίδεικνυμαι, καμαρώνω : Ἀριστλ.Ποι. Ἀλ.142a,4·
 ὁμ. κ. ἐπὶ ἵππου : Ξεν. Ἰππ.10,5· 5) ὀκνίζομαι,
 προσησσομαι, κάνω πῶς δὲν θέλω, κάνω νάτσι :
 Πλάτ.Πρωτ.333D τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπι-
 ζετο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας, αὐτ. Φαῖδρ.236D παύ-
 σοι πρὸς με καλλωπίζόμενος, Πλούτ.Καῖσ.28 λό-
 γη παραιτιεῖσθαι καλλωπίζόμενος.

καλλόπισμα-ατος [τό] κ. νεώτ. κόσμημα, στολόγισμα, στολίδι: Πλούτ.Λυκ.9 οὐ χρυσῶν τις, οὐκ ἀργυρῶν καλλωπισμάτων Δημοιοργός· ἢ τό δι ὁ σερμυνεταιί τις ἐγκαλλόπισμα: Καισάρ. Δοκ.ἐν Σάθ.3,140 ἀεραυθὴ ὅλη ἡ οἰκουμένη νὰ ἐπαίρειται εἰς τὰ οἰκετὰ τῆς καλλωπισμάτων 2) μῦθ. ἐπιήθειαι: Πλάτ.Γοργ.492C τὰ δὲ ἄλλα ταῦτ' ἐστὶ τὰ καλλωπισματα, τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα ἀνθρώπων, φιλαρία καὶ οὐδενὸς ἄξιον ἢ ἰδ. ἐπὶ λογοτεχνικοῦ ὕφους, ἢ περικομφοῦς, ἐπιτετηδευμένη φράσις: Διον. Ἀλ.Θουκ.46.

καλλωπισμός [τό] κ. νεώτ. στολισμός, εὐπρεπισμός, ἰδ. ὁ ἐκ φιλοαρσκειῶν ἢ πρὸς ἐπιδείξιν κομψότητος ἐξωραϊσμός τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανισέως τίνος: Ἰνν.ΐατρ.2 καλλωπισμός φορτικός, Πλάτ.Φαίδ.64D τοῦς ἄλλους καλλωπισμοῦς τοῦς περὶ τὸ σῶμα, Ξεν.Ἀν.1,9,23 οὐα τῷ σῶματι αὐτοῦ κόσμον πέμποι τις ἢ ὡς εἰς πόλεμον ἢ ὡς εἰς κάλλωπισμόν, Κορ. Ἀτ.Προλ. ὁ καλλωπισμός, ἢ νὰ εἴπω οὕτως, κτενισμός καὶ στολισμός τῆς γλώσσης· 2) ἐπιδείξις, μεγαλαυχία, κομάρωμα: Πλάτ.Πολ.572C τὰς χρηματιστικὰς ἐπιθυμίας τιμᾶντι μόνας, τὰς δὲ μὴ ἀναγκαίους, ἀλλὰ παιδιᾶς καὶ καλλωπισμοῦ ἔνεκα γιγνομένης, ἀτιμᾶζοντι, Ξεν.Ἰνν.10,16 ὁ πρὸς τοῦς Ἰννοῦς καλλωπισμός· 3) ὁ πρὸς ἐπιτεύξιν εὐφωσίας μετασχηματισμός τῶν φθόγγων λέξεως: Πλάτ.Κρατ.414L περιτιθέντων γράμματα καὶ ἐξαιρουμένων ἐσθιασμάτων ἔνεκα, καὶ πανταχῆ στρεφόντων καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ καὶ ὑπὸ χρόνου· 4) ρητ. ἢ πρὸς ἐξωραϊσμόν τοῦ λόγου ἐπιτήθειαι: Στέφ.εἰς Ἰνν.2,419D· 5) νεώτ. μουσ. καλλωπισμοῦ φθόγγος ξένοι πρὸς τὴν ἁρμονίαν, πᾶν μὲν πρὸς ἐξωραϊσμόν μελωδικῆς φράσεως, ἄ. φθόγγος ἐξωραϊσμοῦ, πρῆλ. ἀρχ. μελίσματα.

καλλωπιστία [ἡ] μῦθ. ἐπὶ λογοτεχνικοῦ ὕφους, ἢ πρὸς ἐξωραϊσμόν τοῦ λόγου ἐπιτήθειαι: Σέρβ.εἰς Βιργιλ.Αἰν.1,223 προηΐσα καλλωπιστία.

καλλωπιστήριον [τό] νεώτ. μικρὸν δωμάτιον ἢ ἄλλο διαμέρισμα πρὸς καλλωπισμόν, ἰδ. τὸν κυριῶν· 2) ἐπίπλον μετὰ τὸν ἀποραιτήριον καλλωπικῶν εἰδῶν πρὸς καλλωπισμόν, τουαλέττα.

καλλωπιστής [ὁ] κ. νεώτ., θηλ. καλλωπιστρία ὁ καθ' ὑπερβολὴν καλλωπιζόμενος, δανδής, κοκέτης: Ἰσοκρ.1,27 εἶναι βούλομαι περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής· ἐστὶ δὲ φιλόκαλος μὲν τὸ μεγαλοπρεπῆς, καλλωπιστοῦ δὲ τὸ περιεργον· 2) ὁ καλλωπιζὼν ἄλλους.

καλλωπιστικός-ή-όν μῦθ. κ. νεώτ. ὁ πρὸς καλλωπισμόν ἐπιτήθειος, ἄ. καλλωπικήριος: Ὀρφ. Ἐπικτ.2,23, -καλλωπιστικὰ φυτὰ· ἢ καλλωπιστικὴ ὡς οὐα. κτ. παρὰ τοῦ τέχνη ἢ τέχνη τοῦ καλλωπιζέιν: Γαλλ.14,766· ἢ νεώτ. ἐπίρρ. -ὡς.

καλλωπιστρία [ἡ] μῦθ. θηλ. τοῦ καλλωπιστής, ἢ καθ' ὑπερβολὴν καλλωπιζομένη γυνή, ἢ φιλόαρκος: Μουσῶν.ἀπ.3, Πλούτ. Ἠθ.140C ἀνὴρ φιλοσώματος καλλωπιστρίαν γυναικὰ ποιεῖ.

καλλωσών [τό] [λατ. callosum] μῦθ. μον. τὸ τυκῶδες λέπνος τοῦ χοίρειου δέρματος: Ὀρειθ.3,5,2· 2) ὁ κόλλωξ, ἦτοι τὸ παχὺ δέρμα τοῦ λοιμοῦ τοῦ χοίρου, ἐξ οὗ κατασκευάζον κόλλαν: Γεωπ.19,6,3.

κάλαρα [ἡ] [ἱταλ.] δημ. νηνεμία, γαλήνη, ἰδ. τῆς θαλάσσης· 2) φυγικὴ ἡρεμία, καταπραΰνσις, κατευνασμός· ἢ ἀταραξία· 3) μῦθ. ἐπὶ πολιτικῆς, χρηματιστικῆς καταστάσεως, ὅψισις, μετᾶπτωσης εἰς ἡρεμωτέραν, ἡπιωτέραν κατάστασιν· 4) ὁμ. ἐπὶ χρηματιστικῶν κ. ἐμπορικῶν δοσοληθῶν, ἀδράνεια, ἀπραξία, ἰδ. οἰκονομικῆ.

καλμάρα [ἱταλ.] δημ., παρακ. ἐκαμάρια, κάλαρα, ἀρά. ἐκάλαρα κ. ἐκαμάρια, ἐκ. παθ. παρακ. καμαρισμένος κάμωμ πνὰ νὰ ἐπανεύρη τὴν φυ-

γικὴν τοῦ ἡρεμῶν, καθησυχάζω, καταπραΰνω, κατευναζώ, μολακῶν: εἶδα κὶ ἐπαθα νὰ τὸν καλμάρα· 2) ὁμ. ἐπ. ἐπανευρισκῶ τὴν φυγικὴν μου ἡρεμίαν, ἡσυχάζω, ἡρεμῶ: Ξεν.Ζακυνθ.Μαντ.85 ἄμο συνήθιζε . . ἴσως ὁ ἄνθρωπος θὰ καλμάριζε· 3) ὁμ. ὁμ. ἰδ. ἐπὶ τῆς καιρικῆς καταστάσεως ἢ τῆς θαλάσσης, κοπάζω, γαληνεύω, μολακῶν: καλμάρισε ὁ καιρός, - ἄμα καλμάρη ἢ θέλασα, θὰ σαλμάραυμε· 4) γεν. μεταπίπτει ἐκ βαρείας τινὸς καταστάσεως εἰς ἡρεμωτέραν, ἡπιωτέραν, εὐρίσκομαι ἐν ὕψει: θὰ καλμάρη ὁ πυρετός, - ἐκάλαραε λίγο ἢ οἰκονομικὴ κρίσις.

καλμία [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἐριφιδίων.

καλμούκ [τό] [μογγολ.] νεώτ. εἶδος χροῦδου ὕψισματος.

καλιτρίμι [τό] [τουρκ., πθ. ἐκ τοῦ βυζαντ. καλιθρόμιον] δημ. κ. καλιτρίμι λιθόστρωτος ὁδός: Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.253,1 μάτε σὲ πέτρα βάρσαε, μάτε σὲ καλιτρίμι, - τὰ καλιτρίμια τῆς Πόλης - τῆς Ἱερῶνης.

καλῶ δημ. ἰδιωμ. προφ. τοῦ καλῶ: Κρουστ. Γάμ.11 καὶ τρεῖς ὀπου συντάζονταν κι ἐκάλνανον τὸν κόσμο.

καλο- κ. νεώτ. κ. δημ. πρῶτον συνθετικῶν τῶν μετὰ τὸ ἐπιθ. καλός συνδέων λ. πρὸς ἐκφώνησιν τῆς ἐνοσίως τοῦ καλοῦ, ἀγαθοῦ, οἷον καλογνώμων, -ος, καλοήθης, καλόκαρπος, καλόκαρδος, καλοπραγία, καλοκαιρία, καλότυχος, καλοποιῶ, καλοτυχιζῶ, καλολογία, καλοκαρδίζω κττ.· 2) πρὸς δὴλῶσιν ὅτι τι γίνεται ἢ ἐγένετο καλῶς, εὐκόλως, προσηκόντως, τελείως, οἷον καλοεργαστος, καλοκέραστος, καλοδάστακτος, κολόβραστος, καλο(σ)ακούω, καλο(σ)υγιάζω, καλοπαντρεύω, καλοβράζω, καλοδουλεμένος, καλοδαμμένος, καλοσναθημένος, κολομαγειρέμένος, καλοφημένος κττ.

καλοαγορασμένος-η-ο δημ. ὁ καλῶς ἀγορασθεῖς, καλοαγόραστος βλ.λ.

καλοαγόραστος-ον μον. ὁ εἰς καλὴν τιμὴν ἀγορασθεῖς, εὐθηγός: Ζωναρ.ἐν λ. εὐθονον.

καλοαίματος-η-ο δημ. ὁ ἔχων καλὴν κράσιν αἵματος· 2) ὁ ἐπωφελῶς, ὕγιεινῶς ἐπιδρῶν ἐπὶ τοῦ αἵματος.

καλοακάω δημ. καλακούω βλ.λ.

καλοανα(τε)θραμμένος-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ τυχὼν καλῆς ἀγωγῆς, ἀνατροφῆς· ἢ συνεκδ. ὁ εὐγενικός τοῦς τρόπους.

καλο(σ)αρέσω δημ. μου εἶναι πὶ ὄρεστον, εὐχάριστον ἢ συμπαθές, συνήθ. ἀπρσο. μου -εἰ: τοῦ καλοῦρασε τὸ γλυκὸ καὶ ὀλο ἐπρογαλήσανε, - τοῦ καλοῦρασει νὰ φιλοκαουθεντιάζη μὲ τις κοπέλας, - δὲν μου καλοῦρασει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος - αὐτὴ ἡ δουλειὰ (τὴν βλεπω ὀπίστω)·

καλοθάζω δημ., μῦθ. καλοθαμένος θέτω τι καλῶς εἰς τὴν θέσιν ἢ εἰς τὴν κατάλληλον θέσιν ἢ τῶν, τακτοποιῶ καλῶς: ὅλα εἶναι καλοθαμένα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι· 2) ἐπὶ ἀφιέρσεως, φέρω, φερῶ τὴν κατὰ τὸν καλύτερον ἢ κομψότερον τρόπον: πολὺ καλοθαμένο εἶχε τὸ καπελάκι τῆς.

καλοθαθάριος [ὁ] μῦθ. μον. ὁ βαδίζων ἐπὶ καλοθαθάρων, ἄ. καλοθαμάτων, καλοθαθάρων βλ.λ.ἡ.

καλοθαθάρων [τό] [κάλων] μῦθ., μον. κ. νεώτ. ἕκαστος τῶν δύο ἐξίλων κωνῶν, οἵτινες φέρουσι πρὸς τὸ κάτω αὐτῶν μέρος ἀνὸ μίαν μικρὴν βαθμίδα, ἐφ' ὧν πατᾶν τὴ δύναται νὰ βαδίζῃ μὲν εἰς ὕψος τὸ ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, πρὸς παιδίαν ἢ ἄλλων λόγων, ἄ. καλοθαθάρων, ζυλοπόδαρο, πατικί· 2) εἶδ. ὀρθοπεδικῶν ζύλων σκέλος, ἐφ' οὗ σπριζιέται τὸ ἀκρωτηριασθὲν κάτω ἀκρον.

καλοθάμνος-ονος [ὁ] [κάλων] μῦθ., μον. κ. νεώτ. ὁ βαδίζων ἐπὶ καλοθαθάρων βλ.λ., ἄ. καλοθάτης

(λατ. gallator), δ. έρμ. ό βαδίζων επί κάλω, σχοινίου, σχοινοβάτης : Μαν.4,287. 2) νεώτ. ζωολ. καλοδάμονα πτηνά τάξις πτηνών έχοντων λιάν μακρούς και λεπτούς πόδας, όσον ό πελοργός, γερανός κ.ό. ά. καλοβατικός.

καλοβασία (ή) (καλοβατώ) μον. τό βαδίζειν επί καλοδάμον βλ. Ψελλ. ένσημ. Ριετα.εξ.Μοισρ.64.

καλοδάστατος-ον σχόλ. κ. νεώτ., δημ. καλοδάστατος ό καλώς, εύκόλως βασταζόμενος, ό εύφορτος : Σχόλ. Αισχ. Έπτ.644.

καλοδάστω-άω δημ. βασιτώ, βαστάζω τι καλώς : || ιδ. τή μέσ. καλοβασίμαι έχω μεγάλην ζωτικότητα, άνθηρότητα ή οικονομικήν άντοχην, ά. βασιτέμαι καλά : καλοβασιτέται ό γέρος.

καλοδάστιος(ίδ) μτγν., μον. κ. νεώτ. ό βαδίζων επί καλοδάθρων βλ.ά. ό καλοδώνων : Έπιγρ., Μαν.5,146 : || γλωσσ. σχοινοβάτης : 2) νεώτ. ζωολ. γένος διπτέρων έντόμων.

καλοθατικός-ή-όν νεώτ. ζωολ. έπί πτηνών, ό όνήκων εις τήν τάξι των καλοθαμώνων βλ.2) έπίρρ. -ώς κοτά τόν τρόπον των καλοθαμώνων πτηνών ή ά. των βαινόντων επί καλοδάθρων, ήτοι των καλοβατών βλ.εξ : βαδίζει μετ' εύχερείας καλοθατικός.

καλοθατώ-έω μτγν., μον. βαδίζω επί καλοδάθρων βλ.ά. : Πορ. Άποχ.315.

καλόθειος-ον μτγν. ό καλόν βίον διάγων, ό εύπρεπής ζών : Ποσύλ. Αλ. Άποτ.2.

καλοθλέπω δημ., άόρ. καλάει)δα-είδα βλέπω καλώς, εύκρινώς, έχω όξεταν όραση, συνήθ. άρηνη : πέραςό μου, παιδί μου, τί βελύνα, γιατί δέν καλοθλέπω : 2) βλέπω, εξετάζω τι μετά συνέσεως, μετά προσοχής : Έρωτόμρ.3,538 να καλοθή τó σφάλμα της κι ό λογισμός ν' άλλάξη : 3) βλέπω τινά ή τι εύμενως, εύχαριστως, ά. βλέπω μέ καλό μάτι : δέν σε καλοθλέπει παύ πός κι έρχεσαι, - δέν τήν καλοθλέπω αύτή τη δουλειά (τήν βλέπω ύπόπτης) : 4) είδ. έπί έρωτικής διαθέσεως, προσβλέπω τινά ποθητός, δι' έρωτύλου βλέμματος. ό. καλοκοιτάζω : όλα και καλοθλέπει τή μικρούδά ό γειτόνας.

καλοθλοεύω δημ., μτχ. καλοθλοεμένος τακτοποιώ τι καλώς : όλα τά έχει καλοθλοεμένα.

καλοθλοία (ή) δημ. ή ιδιότης του καλόθλου.

καλόθλος-η-α δημ. ό εύκόλως συμβιβαζόμενος, ό συγκαταβατικός, πρσας, καλοκάγαθος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ32 ό καλόθλος Μοίρας. - είναι καλόθλος άνθρωπος.

καλοθλοία (ή) γλωσσ. κ. νεώτ., δημ. -ιά ή ιδιότης του καλοθλού, εύθλοία.

καλόθλους (-η)-ο(ν) μον., νεώτ. κ. δημ. ό καλήν βουλήν, αγαθά φρονήματα έχων, ό εύδουλος : Έρμονιακ.Ήλ.1568, Πύλομ.Υμν.Άθ.9 καλόθλους νεράτιδες, Έπτ.Όδ.Ε9 κανένας βασιλιάς γλυκός, καλόθλους και δικίος.

καλοθράζω δημ., μτχ. καλοθρασμένος βράζω τι καλώς, έντελώς : είναι καλοθρασμένο τó κρέας : 2) άμτθ. βράζω ταχέως, εύκόλως, ιδ. έπί όσπριών, είμαι καλοθραστος βλ.ά.

καλόθραστος-η-ο δημ. ό ταχέως και εύκόλως βράζων, ιδ. έπί όσπριών, ά. θραστερός, εύκολόθραστος : καλόθραστα κουκκία.

καλόθρων δημ., μτχ. καλοθραμένος έκδέρω, γάδρω τι καλώς, έντελώς : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 62 δες τι πολλά σφαχτά καλοθραμένα.

καλογένειος Ησ. ό καλόν, άραϊόν γένειον έχων : Ησ. έν λ. ήγόμενος.

καλογεννιέμενος-η-ο δημ. ό γεννηθείς υπό αίσιους οίκονούς : 2) ό έκ καλής οίκογενειας κατογόμενος : πρβλ. καλογεννώ.

καλογέννητος-η-ο δημ. ό εύκόλως γεννηθείς : 2) έπί γυναικός, καλόγεννος βλ.ά.

καλόγεννος-η-ο δημ. έπί γυναικός ή θήλεος ζώου, ό εύκόλως γεννών.

καλογεννώ δημ. κ. -άω καλώς, εύκόλως γεννώ.

καλογεράκι (τό) δημ. ό μικρός ήλικίας ή μικρού άναστήματος μοναχός, καλόγηρος : Πολίτ. Έκλ.Τραγ.73,28 είμαι καλογεράκι άπ' άσκηταρίο : 2) παιδίον φέρον καλογηρικήν περιβολήν έπί ώρισμένων χρονικών διάστημα λόγω ίσραός ύποσχέσεως, τάματος : Μαλακ.Συντρίμ.119,1 άπό μικρός, καλογεράκι ήμουν ταμένος : 3) όνομασίς διαφόρων φυτών, όσον ύπερικού του κοινού, άνθεμιόδος της φωροσπέριου (άγριο κ-ί, έρυθραίας τής λεπανθοός, ύπερικού του διατρήτου (μικρό καλογεράκι) : 4) ναυτ. μικρός βράχος μεμονωμένος ή έν συστάδι όμοίων βράχων έξέχων τής θαλάσσης, ά. καλόγερος βλ.ά.

καλόγερος (τό) δημ. ίδιωμ. τ. του καλόγερος βλ.ά. **καλογεράω** δημ., άόρ. (έ)καλαγέρεφα είμαι ή γίνομαι καλόγηρος ή καλογραία, περιβάλλομαι τó μοναχικόν σχήμα : δ.διστ. άν γίνης και καλόγερος κι έγώ καλογεράω, γνωμ. ή μικρός μικρός παντρέφου ή μικρός καλογερέφου : 2) συνεκδ. διάγω μονήρη βίον ή διατελώ άγασμος. **καλογεριστός-α-ο** δημ. καλογηρικός βλ.ά. : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Ίστ.Μέρμ.56 φορώντας μου κι έγώ καλογηριστό ράσο.

καλογηρικός-ή-ό δημ. ό καλογηρικός βλ.ά.

καλογηρικόφerto (τό) δημ. τó φυτόν λαβαντικής ή δελφινική.

καλογηριστικά έπίρρ. δημ. κατά τόν τρόπον των καλογηριών βλ.ά.

καλογηριστικός-η-α δημ. καλογηρικός βλ.ά.

καλογηρίτζιον (τό) μον. κ. καλογηρίτζιον βλ.ά. : Πρόδ.2,477 καλογηρίτζιον ταπεινόν ύπάρχει έκ τó μήλην.

καλογηροπαίδι (τό) δημ. παίς ή νεανία περιβεβλημένος τó μοναχικόν σχήμα ώς δόκιμος μοναχός ύπό τήν επίβλεψην γέροντος μοναχού (του γέροντά του) : Άρέτ.Βατοπ.Πρόλ.19 καλογηροπαίδι μου 'χε τó λοιπόν έρβή άπ' τó βατοπέδι και αυστατικιά του μου 'δωκε γραφή άπ' τó γέροντά του.

καλόγηρος (τό) μον. κ. δημ. ό καλόγηρος βλ.ά.

καλογηρία (ή) δημ. κ. -γηριά τó φυτόν βοτρυάνθος ό βοτρυώδης.

καλογηρίδιον (τό) μον. ύποκαρ. του καλόγηρος βλ.ά., λεγόμενον ειρωνικώς ή περιφρονητικώς, ά. καλογηριον, καλογηρίτζιον : Ψελλ. έν Σάθ.5,367.

καλογηρικός-ή-όν μον. κ. νεώτ., δημ. καλογηρικός ό άνήκων ή άναφερόμενος εις καλόγηρον, μοναχόν : καλογηρική ζωή, - καλογηρικό ράσο : || καλογηρική (ή) ως ούσ. ή ιδιότης ή ό βίος του καλόγηρου : Νικ.Χων.Μαν.416, δημ. παροιμ. φρ. βαριά ή καλογηρική (έπί έργων δι' ά απαιτούνται στερήσεις) : έπίρρ. νεώτ. -ώς, δημ. -ά ά. καλογηριστικά.

καλογηριον (τό) μον. καλογεράκι, καλογηριδιον βλ.ά. : Βι.Νειλ.Νεώτ.161C.

καλογηρισμός (τό) νεώτ. ή έννοια και ό σκοπός του καλογηρικού βίου, ά. μοναχισμός.

καλογηρίτζιο(ν) (τό) μον. κ. καλογηρίτζιον ύποκαρ. του καλόγηρος έν περιφρονητική ή ειρωνική έννοία, ά. καλογηριδιον, καλογηριον βλ.ά. : Βι.Νειλ.Νεώτ.100Α.

καλόγηρος (τό) μτγν., μον. κ. νεώτ., μον. κ. δημ. κ. καλόγερος, ίδιωμ. κ. καλόγερας ό έχων καλόν, εύτυχές γήρας κ. συνεκδ. ό περιβεβλημένος τó μοναχικόν σχήμα, ά. μοναχός : EM 230,48, Παλλάδ.Λαυσ.105813, Ζωαιμάς 1693B (-γερως), Πρόδρ.2,50 εξάφες τά συχνά λουστρά, καλόγερος ύπάρχεις, Βαλαμρ.Φωτ.221 έννας σφός καλόγερος φευγάτος άπ' τήν Πόλην, Παπαδ.Χρ.

Μηλ.65 έχων καλογήρου σχήμα' ἢ δημ. παροιμ. φρ. πήκῃ δὲ καλόγερος ἀπὸ φαί ἰεάνη, ἐπίασε τὸ φαγητόν ἢ, παροιμ. ἀδειανὸς καλόγερος μίγ- γες ἐκοντάριε (ἐπὶ ὀκνηρῶν κ. ὀμπερῶν), αἶ- νημα χίλια μύρια καλογέροι σ' ἕνα ράσο τυ- λιμένοι (περὶ τοῦ καρποῦ τῆς ροσίας), - μακρὺς μακρὺς καλόγερος καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει (περὶ τοῦ καρποῦ)· 2) συνειδ. ὁ διάγων βίον μονήρη ἢ πλήρη στερήσεων· 3) δημ. ἐν τῷ τ. καλόγε- ρος ὁ δοθὴν βλ.λ.· 4) ὄμ. οικιακὸν σκευὸς εἰς σχῆμα κουδουκλίου ἐκ λεπτῶν ράβδων ἐν χρ. πρὸς στέγνωσιν ἱματίων ἐπὶ τῆς πυρᾶς κατὰ τὸν χειμῶν· 5) ὄμ. μικρὰ φορητὴ ὀνεμοδόχος κολουροκωνικὴ ἀπολήγουσα εἰς κυλιδονικὸν ἄγωγόν μετὰ λαβῆς ἐν χρ. πρὸς ἐπίθεσιν ἐπὶ πυρᾶς καὶ πληρῆστερον ἀερισμὸν ταύτης, δ. διαβολάκι, μπουρί· 6) ὄμ. εἶδος κρεματοῦχος ἐν χρ. πρὸς ἀνάρτησιν ἐνδυμάτων ἢ πλῶν· 7) ὄμ. τεμαχίον ἀγαρικοῦ (ῥοσκας) ἐνπιθέμενον εἰς ἐντομήν ἐν τῷ κέντρῳ φύλλου χάρτου ἐν χρ. πρὸς ἀνάφλεξιν τῆς πυριτίδος ὑπόνομου· 8) ὄμ. εἶδος παιδικῆς παιζομένης ἐπὶ διαγράμματος χαραχθέντος ἐπὶ τοῦ εἰδάφους· 9) ὄμ. μικρὸς βράχος μεμω- μένος ἢ ἐν συστάδι ὁμοίων βράχων ἐξέχων τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἐν χρ. κ. ὡς τοπωνυμία, δ. καλογεράκι· 10) ὄμ. τὸ πτηνὸν αἰγίβαλος ὁ σι(ζίτης)· 11) ὄμ. τὸ φυτὸν ἐρώδιον βλ.λ. τὸ φευδοκάνειον.

καλογηροσύνη (ἡ) νεώτ. ἢ ἰδιότης ἢ ὁ βίος τοῦ καλογήρου, δ. καλογηρικὴ· || περιληπτικῶς τὸ σύνολον τῶν μοναχῶν.

καλόγηρος-ιος (ὁ,ἡ) κτ. Σουῖδ. ὁ ἔχων καλὴν φωνήν, καλλίφωνος· Σουῖδ. ἐν λ. κρήσων.

καλόγηριον (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν γλῆχωμα τὸ γυμνόν.

καλόγηρνος (ὁ) δημ. κ. καλογίανος, θηλ.-πούλα τὸ μικρὸν πτηνὸν ἐριθιανὸς ἢ πυρανὸς· Βαλαωρ. τίλι. ποιήμ. Καλόγηριανος.

καλογιάτρος (ὁ) δημ. ἐμπειρικὸς ἰατρός κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τουρκοκρατίας (ἢ ὀνομασία ἐκ τοῦ ὅτι διελάουον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τὴν ἰδιότητα αὐ- τῶν διὰ τῆς φρ. «καλὸς γιατρός», γιατρικὰ καλά)· πρβλ. κομπογιαννίτης.

καλογιός (ὁ) δημ. κ. -γιός καλὸς υἱός, ἐν χρ. 13. εἰς τὴν κλητ. καλογιέ (μου) ὡς θωπευτικὴ προσ- φωνήσις, ἀγαπητὴ μου υἱέ, καλὸ μου παιδί· Ἐρω- τόκρ. 1,1878 νὰ ζήσης, καλογιέ μου.

καλόγλωττος-ον μον. δημ. -σος-η-ο ὁ εὐ- γλωττος· Κ Μανασσ.Χρον.78ς· 2) δημ. ὁ λέγων καλοῦς λόγους, δ. γλυκομίλητος, καλομίλητος.

καλόγναθος (ὁ) γένος σκιοβιδῶν ἐντόμων.

καλόγνημη (ἡ) δημ. τὸ ἐδώδιμον λεπιδοβρόγ- χιον μαλακόστρακον ἄρκη βλ.λ.

καλογνωμία (ἡ) δημ. ἢ ἰδιότης τοῦ καλογνώμο- νος βλ.λ., ἢ καλογνωμοσύνη, καλοκαγαθία.

καλόγνωμος-(η)-ο(ι)μ νεώτ. δημ. ὁ καλόγνων βλ.λ.· Παλαμ.Μάτ.Ψυχ.50 καλόγνων θεά, Ζερβ. Μυθ.Ζ 15 καλόγγνωμος ἐκείνος ἄρχιαι νὰ τοὺς μιλή· ἀντίθ. κακόγγνωμος· ἔπιρρ. καλόγγνωμα· Ἐφταλ.Ὁδ.Β 160 καλόγγνωμα ἐξορρέφῃ τοὺς.

καλογηροσύνη (ἡ) μον. ἢ ἰδιότης τοῦ καλο- γνήμονος βλ.λ., ἢ καλοκαγαθία, δημ. καλογνωμία· Κ Μανασσ.Χρον.9,66,Χρυσόβ.Λόγ. ἐν Σάβ.1,210 διὰ τὸ φιλευσεδέες αὐτοῦ καὶ φιλόχριστον καὶ τὴν ἀλλην ἄπασαν αὐτοῦ καλογνωμοσύνην.

καλόγνων-ονος-ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἔ- χων καλὴν γνώμην, ἀγαθὸν φρόνημα, ὁ καλο- κάγαθος· Πτολ.Τετράβ.158.

καλόγηρα (ἡ) νεώτ., δημ. καλόγηρα κ. -γηρά, ὄγρ. -γηρα, -ά θηλ. τοῦ καλόγηρος, ἴτοι γυνὴ πε- ριβεβημένη τὸ μοναχικὸν σχῆμα, μοναχὴ· Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.171,4 ξηναίει καὶ μιά καλογηρά μέσ' ἀπὸ τὸ κελλί τῆς· || σχολὴ καλογηριῶν ἡ δημ.

ἀπλῶς καλογηριέ σχολεῖον θηλέων διευθυνόμε- νον ὑπὸ καθολικῶν ἰδ. μοναχῶν· πηγαίνει στὶς καλογηριέ· 2) δημ. εἶδ. ὁ ἰχθύς χρόμιος· 3) ὄμ. κτ. πλ. καλογηριέ τὸ φυτὸν ρινοπέταλον.

καλογραμμένος-η-ο δημ. ἐπὶ συγγραμμάτων ἢ λο- γοτεχνικῶν εἰδῶν, ὁ καλῶς, ἐντέχνως, ἐπιμελῶς γεγραμμένος ἢ διατετυπωμένος· καλογραμμένο βι- βλία - διήγημα - δράμα· πρβλ. καλόγραφος· 2) ἐν φρ. ἐν χρ. ὡς εὐχὴ, ὁ ἔχων καλὴν εἰμαρ- μένην, κολῶ γραφτό, ὁ καλορίζκος, καλότυχος· νὰ εἶναι καλορίζκο καὶ καλογραμμένο (τὸ παιδί).

καλόγραφος-ον μον. ὁ καλῶς, καλλιγραφι- κῶς γεγραμμένος· Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάβ.1,50 βιβλίον . . καλόγραφον ὄλον πρβλ. καλογραμμένος.

καλόγηρα (ἡ) δημ. κ. -γηρά, ὄγρ. καλόγηρα ἢ καλογηραία βλ.λ.

καλογηρίδα (ἡ) δημ. τὸ πτηνὸν αἰγίβαλος.

καλογηρίτσα (ἡ) δημ. κ. -γηρίτσα, ὄγρ. -γηρίτσα ὑποκορ. τοῦ καλόγηρα, ἡ μικρὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἀνάστημα ἢ θωπευτικῶς ἀγαθὴ μοναχὴ, καλο- γρηταία βλ.λ.· 2) εἶδ. τὸ πτηνὸν ὑπόλοισ· 3) ὄμ. τὰ φυτὰ φλομῆς ἢ σεληνιτιδόφυλλος καὶ βίκος ὁ κοινός· 4) κτ. πλ. καλογηρίττες εἶδος μικρῶν ἁπίων πρωίμως ὠριμαζόντων.

καλογηρικό δημ., ὄγρ. -γηρικό καλῶς, ὀξέως ὀκούω, καλακούω βλ.λ.: Ἐρωτόκρ.3,582 μὲ μιά φων- ἡ ἑταδιανή, πού δὲν καλογηρικά· 2) κτ. ἐπέκτ. καλῶς ἀντλαμβάνομαι ἢ προσέχω τι.

καλογηιός (ὁ) δημ. ὄγρ. καλογηιός βλ.λ.

καλογηναϊκέρι (τὸ) δημ. ἢ ἰτίς, νυφίτσα βλ.λς.

καλογηρεύω δημ. καλῶς, ἐπιμελῶς ἀναζητῶ τι· Ἐρωτόκρ.3,276 καὶ βιάσκετε τὸ τῷ γιατρικῷ, ἂν τὸ καλογηρέψης· 2) καλῶς, μετὰ προσοχῆς ἐξετάζω, ἐρευνῶ, σκέπτομαι, δ. καλαζεζιάζω· δὲν καλογηρεύεις μάλιστα, δὲν ἔχεις δικίον.

καλόθενδρον (τὸ) νεώτ. βοτ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν μυτιοειδῶν.

καλόθερος (ὁ) νεώτ., ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκῆς τῶν σταφυλινιδῶν.

καλόδεχομαι δημ., μτχ. καλοδεχόμενος, ὄγρ. (ἐ)καλοδέχηται ὑποδέχομαι τινα προση- νῶς, φιλοφρονῶ, τοῦ κίμων καλὴν ὑποδοχὴν· δὲν μὲ καλοδέχηται ὄπως πρῶτα σπῆτι τοῦ· || δεχομαι οἰσίως ἀπόντια οἰκίον ἢ φίλον, ἰδ. ἐν εὐχαίς· μὲ τὸ καλὸ νὰ καλοδεχθῆται κατὰ τὸ παιδί σας (πρβλ. καλὰ δεξίματα ἐν λ. δέξιμο)· 2) ἀποδέχομαι τὴν εὐμενίαν, εὐχαριστῶ· δὲν τὰ καλοδέχηται αὐτὰ πού τοῦ εἶπα· 3) κ. μτχ. κολοδεχόμενος ὁ καλόδεκτος βλ.λ.

καλόδεχτος-η-ο δημ. κ. καλοδεχόμενος-η-ο ὁ δεχόμενος τινα προσήνως, φιλοφρονῶς, εὐχαρι- στῶς· καλοδεχάμενο οπιτικό· 2) ὁ γινόμενος δεκτὸς εὐχαριστῶς, ὁ τυγχάνων καλῆς, φιλόφρονος ὑποδοχῆς· εἴμαστε πάντα καλόδεκτοι στὸ σπῆτι τους· || ἐπὶ πράγμα, προσφερόμενον, ὁ εὐμένως γινόμενος δεκτὸς, ὁ εὐπρόσδεκτος· Ἐφταλ.Ὁδ.Ν 350 πολλὰς ἐσὺ ἑκατοδοιέες καλόδεχτες τελοῦ- σες· 3) ἔπιρρ. -α.

καλοδιδάσκαλος (ὁ) μτγν. ὁ διδάσκων τὸ καλόν, τὴν ἀρετὴν· ΚΑ Πτ.2,3.

καλοδουλεία (ἡ) δημ. κολή, ἐπιμελής, ἐντεχνος κοτεργασία· πρβλ. κολοδουλεία.

καλοδουλεύτης (ὁ) δημ. ὁ ἐργαζόμενος τι καλῶς, ἐπιμελῶς ἢ ὁ λίαν ἱκανὸς εἰς τὴν ἐργασίαν του, ὁ δουλειτάρης· πρβλ. κολοδουλεύτος.

καλοδουλεύτος-η-ο δημ. ὁ καλῶς, ἐπιμελῶς κατεργασμένος, ὁ κολοδουλεύμενος· 2) ὁ εὐ- κόλως κατεργαζόμενος, ὁ πρόσφορος εἰς κατερ- γασίαν, πού δουλεύεται καλὰ· καλοδουλεύτο ξύλο· 3) ὁ κολοδουλεύτης βλ.λ.

καλοδουλεύω δημ., μτχ. καλοδουλεμένος κο- τεργάζομαι, ἐπεξεργάζομαι τὸ καλῶς, ἐπιμελῶς ἢ

έντεχνος : δέν τό καλοδούλεφε, - καλοδουλεμένο επίπλο - έργο θεατρικό, - καλοδουλ- στίχοι.
καλοδωρίζω δημ. όδηγώ τινα εις καλόν δρόμον : ή Παναγιά νά σάς καλοδωρίση (έν χρ. ώς εύχη εις ταξιδεύοντα). || μτφ. ποδηγείω τινα πρός τήν όδόν τής άρετής ή τής εύτυχίας.
2) άμτθ. άκολουθώ καλήν όδόν κ. μτφ. τήν όδόν τής άρετής, ά. παίρνω τόν καλό τό δρόμό.
3) συνεκδ. μτφ. εύδοκιμώ έν τώ βίω, εύτυχώ.
καλοειδής-ους-ές (είδος) μτγν. κ. νεώτ. ό καλός, άριστός τό είδος, τήν μορφήν : Σώπ.Ρήτ. έν Waltz. Ρήτ.δ.56 καλοειδείς στροφαί.
καλοειρων-ονος-ον (είματα) 'Ησ. ό καλώς ένδεδυμένος, καλοφορεμένος : 'Ησ. έν λ. λιναγερτουμένη (διορθ. κακοείμων).
καλοέρραφα (τάβ) δημ. τό φυτόν έχιον τό άρνογλωσσειάδες, ά. βοϊδόγλωσσα.
καλοέρρατος-η-ος(η) μν. κ. δημ. ό καλώς ειργασμένος, καλλιεργημένος : Ζωιαρ. «εύεργής γή, εύφορος, καλοέρρατος» **2)** δημ. επί πραγμ., ό καλός, ούχι δυσχερής εις τήν καταργασίν αυτού : καλοέρρατος ξυλό - μετάλλο - ύψασμα.
καλοεργής-ιδος(η) μτγν. ή ποιούσα τό καλόν : Παρφ. Νυμφ.30 καλοεργής φυχή.
καλοεργός-όν μτγν. κ. δημ. ό ποιόν τό καλόν, ό αγαθοεργός : Μαν.Ι,256 **2)** δημ. ειδ. τό έν άγροίς τιθέμενον φόδητρον τών πτηνών, σκιάχτρο : βάλμα δυό καλοεργούς στ' όπέλι.
καλοετής-ους-ές άνευ έρμηνείας έν EM 435,42.
καλοζυγιάζω δημ. κ. ζυγιάζω, μτχ. καλοζυγιάσμενος επί πραγμ., ζυγιάζω, σταθμίζω τι καλός, έπακριβώς **2)** μτφ. επί διανομημάτων, μετά προσοχής και συνέσεως σταθμίζω : έν τώ νψ, στοχάζομαι : Ζερβ.Μύθ.Ζ 141 έκαλοζύγιστε τά δσα ειπάν για τήν τύχην οι μάγοι.
καλοζύγια(σ)τος-η-ος δημ. επί πραγμ., ό καλός, έπακριβώς ζυγισθείς, σταθμισθείς **2)** μτφ. επί διανομημάτων, ό μετά προσοχής και συνέσεως έν τώ νψ σταθμισθείς, ό στοχαστικός, συνετός, ά. καλοζυγισμένος, βλ. καλοζυγιάζω **2)** : Ζερβ.Λυρ. Σάτ.2,226 ώς τότε καλοζύγιαστη θά 'χω νά πώ σου γνήμη.
καλοζώω δημ. εύ, καλώς ζώ, άόχο βίον εύμαρής, εύτυχή, καλοπερνά, άντιθ. κακοζώ : 'Επτολ. 'Οδ.Ρ 423 πού έχουν αύτοί και καλοζούν και πού τούς λέν άργάντους, - καλοζή με τόν καινιονο της άντρα **2)** μτφ. παρέχω τι εύμάρειον, συντηρώ, διατρέφω πλουσιοπαρόχος : τόν καλοζούν τά παιδιά τρω' ηβλ. καλοζωία, καλοζωισμένος.
καλοζωία (ή) (καλοζωί) νεώτ. κ. δημ. εύζωία, εύμάρεια, καλοπήραση : Λασκαρ.Μυστ.13 εύσνήθησε κιόλας τήν καλοζωία.
καλοζωισμένος-η-ος δημ. ό διάγων ή διαγαγών εύμαρής, εύτυχή βίον, πού καλοζή ή καλόζησε κ. συνεκδ. ό άκριαίος διατηρούμενος : Ζερβ. Μύθ.Ζ 65 γέρος καλοζωισμένος, σάν νά πέρασε όλη τή ζωή του σε θεική δουλέψη.
καλόηθεια (ή) μν. κ. νεώτ. αγαθήτης, χρηστότης ήθος, χρηστοθήεια : Ευστ.Πον.66,67.
καλόηθης-ους-ες μτγν., μν. κ. νεώτ. αγαθός, χρηστός τό ήθος, άνάρετος : Πρόκλ.Τετράδ.232, Πρόκλ.Μυστ.22' || τό ούδ. καλόηθες ώς ούσ. ή χρησιότηθεια, όρετή : Μάρκ.Αύρ.1,1) παρά τού πύππου Ούήρου τό καλόηθες και άόργητρον **2)** νεώτ. επί νοσήματος, ό παρουσιάζων άκίνδυνον μορφήν, άντιθ. κακόηθης : καλόηθης όγκος.
καλοθάλασος-η-ος δημ. επί πλοίων, ό εις τήν τρικυμίαν, τήν θαλασσοταραχήν άντέχων : Γρουπ. Σκ.Τεpp.24,13 γουλέττα καλοθάλασση και γοργοταξιδεύτρα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 52,20 δσα καρδιά... μέσ' στ' άνοιχτά τά πέλαγα οι λοστρόμοι | τά βλέπουν καλοθάλασσα σά γλάροι νά περνάνε.

καλοθανατιά (ή) δημ. καλός, όνώδυνος θάνατος, εύθανασία.
καλοθανατίζω δημ. εύχομαι κολόν, ένδοξον θάνατον **2)** άμτ. τυγχάνω καλού, άνώδυνου θανάτου, εύθανασίας.
καλοθέλεια (ή) μτγν. κολή διάθεσις, θέλησις, εύμείνεια : Παλλάδ.έν'ΐω.Χρυσ.50.
καλοθέλης-ους-ές γλωσσ. εύνους, εύμηνής, καλής διαθέσεως, καλόγναμος.
καλοθέληση (ή) δημ. εύμηνής διάθεσις, συμπαθεια : 'Ερωτόκρ.Ι,543 μεγάλη καλοθέληση στό λογισμό κινάτο.
καλοθελητής (ή) νεώτ. κ. δημ., πληθ. δημ. -ές, κ. -άδες, θηλ. δημ. καλοθελήτρα ό εύμηνής τινι, ό έχων καλός διαθέσεις διά τινα, πού θέλει τό καλό του : καλοθελητής ό γείτονας έμαρτύρησε ό τι ήξιασε και δέν ήξιασε για νά τόν γλυτώσ' **2)** συνηθιστ. ειρων. έν άντιθ. σμ. ό επιδεικνύων προσηγοίως ένδιαφέρον ύπέρ τινος, άλλα πράγματι έπιβουλεύόμενος αυτόν || κυρ. ό ούχι έκ του έμφανούς επιδιώκων τό κακόν, ιδ. δέ τήν δυσφήμισην, τήν κοινωνικήν έκπτώσην άλλου τινός : παντός είδους καλοθεληταί διαδίδουσι διάφορα δήθεν οκάνδαλα τής κυβερνήσεως, - οι καλοθελητές μου έτρεξαν οι ειπάν πως ειμαι έτοιμος νά χροεκοηθώ, - μιá γείτονας καλοθελήτρα τής χάλασε τό συνοικέσια.
καλοθέλιο (τό) δημ. καλή πρός ά. διάθεσις, εύμείνεια, συμπνεσις : παροιμ. με καλοθέλιο και μ' εύκή δέ χορταίνουνο υψικολί **2)** συνηθιστ. κτ. πληθ. ζήλος εις έργον τι, προθυμία, έπίδοσις, καλή, έπίμονος προσπάθεια : παροιμ. στά καλοθέλια του βοσκού οι τραγοί βγάζουνο γάλα | κτ. υπερβολήν έμφρ. και τά δυσχερέστατα, τά σχεδόν άνεπιτευκτα έπιτυγχάνοντα διά τής έπιμονής και μετά ζήλου έργασις ή ά. ή εις τό έργον προθυμία και έπίδοσις άποτελοϋσι πηγήν εύμηρίας, εύτυχίας).
καλόθελος-η-ος(η) μν. κ. δημ. επί προσ., ό καλής, αγαθής, φιλονθρώπου διάθεσεως : Λίθ. Ροδ.6 πάσα φυχή καλόθελη, - καλόθελος και συμπονετικός Ιατρός.
καλοθέλω δημ. έπιθυμώ ζωηρώς όθ. κ. άσμενός άποδοέχομαι : φάνεται πως δέν τόν καλοθέλει ή νύφη.
καλοθέλως πάπ. κ. μν. μετά καλής, εύμηνούς διαθέσεως : Πάπ. καλοθελώς και εύγνωμόνως και έννοϊκώς, Λεόντ.Νεαν.1736,1.
καλοθερίζω δημ. τελειώς θερίζω : Βιζυην. 'Ατθ.Αύρα Καιροί 35 τό θέρος παίρνε δρέπανο . . . κι αύτά πού ώριμάζουνε τά καλοθερίζεαι.
καλοθέτω νεώτ. κ. δημ., δημ. άόρ. (έ)καλόθεσσα, κ. μτχ. καλοθεμένος διευθετώ, τακτοποιώ.
καλοθερμένος-η-ος δημ. επί προσ., επί ζώων κ. επί σταγών εύτραφής, εύσαρκος.
εαλόθηρι-τριχος (ή) ή ό καλλιθριξ, ό ώραιαν κόμην, ή χαίτην έχων : Σουτζ.έν λ. εύχαίτης Ιηπος.
καλοθύμητος-η-ος δημ. όν καλώς, ζωηρώς ένθυμείται τις : καλοθύμητη μέρα | ή λόγφ μεγάλης έορτής ή σημαντικού ή εύτυχούς γεγονότος διατηρουμένη έν τή μνήμη, εύμνημόνευσις, Γρουπ. Σκ.Τεpp.71,10 φάντασμα καλοθύμητο περνάει' || όν εύχαριστώ τις ένθυμείται, άναπολεί : καλοθύμητη γνώμη.
καλοθυμία (ή) δημ. καλή ή εύχάριστος ένθύμησις, άναπόλησις.
καλοθυμούμαι δημ. κ. καλοθυμάμαι καλώς, ζωηρώς ένθυμούμαι : δέν τά καλοθυμάμαι αύτά πού μου λές' || μετ' εύχαριστώσεως ή συγκινήσεως ένθυμούμαι, άναπολώ : Πολιτ. Έκκ.Τραγ.169,9 όντως σε συλλογίζεται και σε καλοθυμάται.
καλοθώρητος-η-ος δημ. ό σφώγος, εύκρινός

γινόμενος όρωτός, πού καλά, καθαρά διακρίνεται : **δέν είναι άπό τούτη τή μεριά καλοθώρητη ή πόλη** 2) **δν εύχαρίστως ή συμπαθώς θεάται, βλέπει τις, όδ, ό ώραιάς εμφάνισαφ :** βλ. Συμμ.155. **καλοθεωρία** (ή) δημ. ώραιά όδης, εμφάνισαφ. **καλοθεωρώ** δημ. εύκρινώς βλέπω, καλά, καθαρά διακρίνω : Έρωτόκρ.1,117 τά μάτια δέν καλοθεωρού στό μάκρμα του τόπου. 2) μετά συμπαθείας, εύμενώς όρώ· πρβλ. καλοθλένω. **καλοϊώνιστος** μτγν. εύίωνος, αίσιος : Ίω. Λυσ. Άρχ.1,23, Σχόλ. Άριστφ. Όρν.722.

καλοκάγαθια (ή) κ. μον. κ. νεώτ. ή φύσις, ό χαρακτήρ, ή έωτέρη διάθεσις του καλού άγαθού, χρηστότης, ευγένεια : Ξεν. Άπομν.1,6,14 έμολ. . έδόκει αυτός τε μακάριος είναι και τους άκούοντα επί καλοκάγαθιαν άγειν, Άριστλ. Η Νικ.1123α,4, Παλύδ.7,10' || ή εκδήλωσις καλής, άγαθής διαθέσεως έναντι τινος, ή επεικής, ευγενής συμπεριφορά, διαγωγή : Δημ.157 ή τής πόλεως καλοκάγαθια, Έπιγρ. 18άγκη ά ποτι τούς Έλληνας καλοκάγαθια, Έπιγρ. Όλυμπ. άρετάς ένεκεν και καλοκάγαθιας τās εις τινας, Καισάρ. Δαπ.έν Σάθ.3,97 άπαρχή τής καλοκάγαθιας και φιλανθρώπου εύγνωμοσύνης απήτης πρός ήμάς. **καλοκάγαθικός-ή-όν** μτγν. ό εις καλόν και άγαθόν άρμόζων, έντιμος, χρηστός : Πολύδ.7,12,9 προαίρεσις καλοκάγαθική και πίστις 2) κ. επί προσ., ό τείνων, ρέπων πρός τήν καλοκάγαθιαν, τήν χρηστοήθειαν, ένάρετος, ήθικός : Πλούτ. Θεμ.3 πρός γάρ ών φύσει και καλοκάγαθικός τών τρόπων ό Άρισταιδης, αύτ. Ηθ.225F, Μουσών.άπ.14,7611.

καλοκάγαθικός έπίρρ. μτγν. έντίμως, χρηστός : Πλούτ.Φωκ.32.

καλοκάγαθος (-η)-ος(ν) μτγν. κ. νεώτ. (μόν. ώς επιθετ. τ. άπαντών π. Πολυδ.4,11) π. δοκιμοίσι συγγραφεύσιν έκφερόμ, διηρημένως : καλός κάγαθος βλ. έν λ. καλός, ό έχων ένηρμονισμένα τό σωματικών κάλλος και τήν ήθικήν τελειότητα 2) νεώτ. κ. δημ. ό καθ' ύπερβολήν καλός, ό γεμάτος καλωσύνη : καλοκάγαθος άνθρωπος.

καλοκάγαθός-έω -ειμαι καλοκάγαθος, χρηστός, ένάρετος : Άριστφ.άπ.198,8 καλοκάγαθειν άσκούνητας (κτ. διόρθ.).

καλοκάγαθος Έπιγρ. κατά τρόπον καλοκάγαθον, χρηστός, ένσπρέτως.

καλοκαθίζω δημ. τοποθετώ καλώς, βάζω τινά νά καθισθ καλά, άναστυκία 2) συνήθ. άιτέθ. κ. καλοκάθομαι καλώς, άναπαικώς τοποθετούμαι έν τμη θέσει, ά. στοργυλοκάθομαι : καλοκάθισε ό φίλος μας κι έπισσε τή λίμα κ. έν άρνητ. έκφορά : δέν πρόφρασε νά καλοκαθίσω | μόλις εκάθισα : || μονίμως έγκαθιστούμαι, Βολεψομαι κάποιου : Θεοτ.ΚΚατάδ.41 κι όταν άρχιζα νά καλοκαθίζω σέ κάποιον σπλή.

καλοκαίρακι (τό) δημ. ύποκορ. του καλοκαίρι, θαυευτ. : Έρωτόκρ.5,100 ή σκοτεινάδα ξεφεξε κι ή συννεφιά σκολάζει, | οι άνέμοι κατατάσσουσι, καλοκαίρακι βράζει 2) είδ. σεράτ θερινών ήμερών, μετά τά πρώτα φθινοπωρινά φύξη, κατά Όκτώβριον, ά. καλοκαίρακι τ' Άη Δημητρίου, ίδιωμ. κ. γαϊδουροκαλόκαιρο βλλ.21.

καλοκαιριεύω δημ. διέρχομαι τό τό βέρος, Έξεκαλοκαιριάζω : φέτος καλοκαιριεύματε από βαυνό 2) άπροσ. καλοκαιριεύει, καλοκαιριφε καλοκαιριζέει βλλ.21 : τώρα πού καλοκαιριεύει, άρχίζει νά μεγαλώη ή μέρα.

καλοκαιριί(τό) δημ. τό βέρος, ή θερινή έποχή : Έρωτόκρ.4,319 μά θέλω νά μαι μετά σās χειμώναν καλοκαίρι (διαρκώς, άδιαλείπτως), δ. τραγ. τό καλοκαίρι πράσινα και τό χειμώνα κίονι, Κρυστ. Άγροτ.Τραγ.Κλέφτικα | πάτε θά ρθθ

μιάν άνοιξη, θά ρθθ ένα καλοκαίρι, Ζερβ.Τραγ. ΚΚ12,24 τό κύμα καλοκαίρι | τραγουδάει στην άμμουδιά || φρ. όξω από τά καλοκαίρια | επί των άποκριπτότωνών την πραγματικήν των ήλικιών 2) καλοκαίρια, εύδια, κολός καιρός, όμορφη μέρα : Μαλακ.Μπαταριάς34 κι όδπως έτοιχαι συγνά σέ τέτοια γλέντια νά ναι | καλοκαίριο χαρά.

καλοκαίρια (ή) μτγν. κ. νεώτ., δημ. καλοκαίρια καλός ένιαυτός, έτος εύτυχούς καρποφορίας, εύετηρία : Μελάμπ.30D, Ησ. 2) νεώτ. κ. δημ. εύδια, καλός καιρός, άντίθ. κακοκαίρια : Έρωτόκρ.1,2077 μά γώ θωρω καλοκαίρια, μέρα στανεμένη || δ. παροιμ. καλοκαίρια τής Παπαντής μαρτυτικός χειμώνας | ότι ή κοτά τήν ήμεραν τής Ύπαναντής εύδια προσιναίξει έ βαρών χειμώνα κατά Μάρτην | : Βαλαωρ.Φωτ.2,154 3) ή θερινή έποχή, αι θερινό ήμεροι : Ζερβ. Μ08 210 όμοια με τά χελιδόνια . . όταν προασιθώνονται τό τέλος τής καλοκαιριας.

καλοκαιριάζω δημ. διέρχομαι τό βέρος, περνά τό καλοκαίρι : φέτο καλοκαιριάζαμε στην πατρίδα 2) άιτέθ. άπρόσο. καλοκαιριάζει άρχίζει τό βέρος, τό καλοκαίρι || γίνεται κολοκαίρια βλ.21, καλός καιρός, εύδια, άρχίζουν οι καλές μέρες 3) ρηματ.π. καλοκαίριασμα.

καλοκαιριανός (τό) μτγν. ίατρ. όνομα κολλυρίου πινός : Όρειά.άπ.102.

καλοκαιριανός-ή-ό δημ. θερινός, καλοκαιρινός : φέρετε τά καλοκαιριανά του | τήν θερινήν του ένδυμασίαν |.

καλοκαίριασμα (τό) δημ. ή είσοδος του βέρους, ή έναρξής των θερινών ήμερών : με τό καλοκαίριασμα ξεχόθηκαν στις έξοχές και στ' άκρογιάλια 2) ή επί τό βέταπον, πρός εύδιαν μεταβολή του καιρού.

καλοκαιριάτικα έπίρρ. δημ. έν έποχή βέρους : καλοκαιριάτικα βήγχε με παλά.

καλοκαιριάτικός-ή-ο δημ. καλοκαιριανός, ό του βέρους, του καλοκαιριού : Ξενοπλ.Ζακυνθ. Μαντ.83 τό δειλινο έκείνο τό καλοκαιριάτικο.

καλοκαίριδα (ή) δημ. ποικιλία τής έλαίας. **καλοκαίριζω** μον. διέρχομαι πού τό βέρος, καλοκαιριάζω, καλοκαιρεύω βλλ.21 : ΚΠορφ.Έκθ.29.

καλοκαιρινός-ή-όν μον, νεώτ., δημ. κ. καλοκαιρνός, ό εις τό καλοκαίρι άνήκων, άναφερόμενος, ό κατά τό βέρος ύπάρχων, γινόμενος, ένφανισόμενος, θερινός : Ήπιατρ.271, - καλοκαιρινή ήμερα, - καλοκαιρινά φορέματα, - καλοκαιρινό τσίξι, Γρυν.Σκ.Τεσσ. Άνάμνη5 μέρα γι' ούτόν καλοκαιρινή μέσ' σέ βαρύ χειμώνα.

καλοκαίριον (τό) μον. κ. καλοκαίριον τό βέρος, δημ. καλοκαίρι βλ.λλ. : Θεοφών.326, ΚΠορφ.Έκθ.29, Πρόδρπ.68 και φέρειν τό μονάλλαγος χειμών και καλοκαίριον.

καλόκαιρος (τό) γλωσσ. καλός καιρός. **καλοκαίριμένωμαι** δημ. παθ. τελείως συντελούμαι, ίδίως επί όπωρών, καλός, τελείως ώριμάς, γίνομαι : δέν καλοκαίριώθηκον άκόμα τά βερικοκκα 2) ή μτγ. καλοκαίριμένος καλός, τελείως κατεσκευασμένος : καλοκαίριμένο έπιπλο τό τραπέζι σου || είδ. επί άνθρώπων, ό σύμμετρον σωματικήν διάπλασιν έχων : καλοκαίριμένο κορίτσι - παιδί.

καλοκάμωτος-η-ο δημ. ό κολός κατεσκευασμένος || είδ. επί όπωρών, ό τελείως ώριμασμένος 2) επί άνθρώπων, ό συμμέτρως, καλός διαπεπλησόμενος : καλοκάμωτη κοπέλλα.

καλόκαρδα έπίρρ. δημ. εύθύμως, φαίδρως, με καλή καρδιά : γλεντήσαμε καλόκαρδα ως με τήν αυγή || άγαθός, μετά συμπαθείας, προσηνίας, με κολωσύνη : μου μίλησε καλόκαρδα.

καλοκαρδία (ή) μιν, δημ. καλοκαρδιά εὐ-
ρεστος, φαιδρὸς θυμικὴ διάθεσις, καλή, ἀνοιχτή,
καρδιά: Ἄχμ.Εισαγ.εἰς Ἄστρολ.,Δουκ.ἀγγ. || φυ-
λικὴ ἀγαθότης, καλῶς μιν.

καλοκαρδιάζω μιν. εὐφραίνω, χαροποιῶ,
καλοκαρδιάζω: Δαμασκ.Στ. Ὀμηλ.23.

καλοκαρδιάζω δημ. εὐφραίνω, φαιδρύνω, χα-
ροποιῶ: Ἐρωτόκρ.3,736 πῶς μου τ' ἄθες νά παν-
τρευτῆς, τὸ γάμο νά μιλῆσω | κοί νά σοῦ πά-
ρω ὅποια κι ἂν θές νά σέ καλοκαρδιάσω
2) ἀγνθ. εὐφραστοῦμαι, φοιδρύνωμαι, χαίρω,
ἔχω καλὴ καρδιά: αὐτ.Ι,1334 πῶς θέλ' ἀλλάξει
λογισμὸν, σάν ἀπὸ κεί μακρύνῃ, | καλοκαρδίση
καὶ χαρῆ... || κ. μετὰ τινος εἰρων. σκεπτικί-
σμου λέγμ. ἐπὶ δυσαρέστων συμβῆντων, ἀντὶ τοῦ
κακοκαρδιάζω πρβλ.: ἔμαθα δὲ τὰ πάντα τὰ
πρῶτῃ πρῶτῃ καὶ καλοκαρδίσα 3) ρηματ. π.
καλοκαρδιάσμα, καλόκαρδος.

καλοκάρδισμα (τὸ) δημ. κ. -ισμα τὸ ἀποτέ-
λεσμα τοῦ καλοκαρδιάζω βλ.λ., ἡ ἐξ εὐφροσύνης
γεγονότων, πραγμάτων, καταστάσεων θυμικὴ τέρ-
ψις, φαιδρυνσις, χαρὰ.

καλόκαρδος-η-ο δημ. ὁ εὐθυμος, φαιδρὸς χα-
ρούμενος, ὁ μετὰ καλὴ καρδιά: Ἐρωτόκρ.Ι,583 πα-
σχιστος, καλόκαρδος κι ἐλευθερὸς γυρίζει,
Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 43,Ι) τώρα λογῶν καλόκαρδος
τῆς θημιονίης | καὶ τὰ χερσόβλα μου μακαριῶν
2) ἀγαθῆς ψυχικῆς διαθέσεως, καλὸς, πονετικὸς:
καλόκαρδος ἀνδρωπος... πάντα θὰ βρῆ ἕνα
καλὸ λόγο νά σοῦ πῆ.

καλοκάρφωτος-ον σχολ. πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ
εὐγόμενως: Σχόλ. Ὀππ. Ἄλ.Ι,58.

καλοκάρστατος-ον ὁ καλῶς κεκραμένος, μεμι-
γμένος ἐν καλῇ ἀναλογίᾳ: Ζωνσρ.

καλοκάρφωτος-ος (ὁ) μιν. ὁ τὰ καλά, τὰ ἀγα-
θὰ κηρύσσων: Ἰω.Μον.30Ιc.

καλοκλείνω δημ. τελείως κλείω, κλείνω καλὰ
κολὰ: δὲν καλόκλεισες τὸ παράθυρο μὴ πρὸς
πειράξει ὁ ἥλιος || κ. ἀγνθ. : Πολίτ.,Ἐκλ.Τραγ.
9ο,2 ὅσο ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα, χίλιος ἐμπήκανε
| . . κι ὅσο νὰ καλοκλείσῃ, ἡ χώρα πάρθηκε.

καλοκλιωμένος-η-ο δημ. ὁ εὐκλιωστος, κα-
λῶς κεκλιωμένος: καλοκλιωμένο γένμα.

καλοκοδέσποινα (ἡ) μιν. ἡ καλὴ οἰκοδέ-
σποινα, καλὴ νοικοκυρὰ: Πράδρ.Ι,20Ι κυράδες
χειρομάχιστες καλοκοδέσποινές μου.

καλοκοιμηθιά (ἡ) δημ. κ. καλοκοιμηθίκης τὸ
φυτὸν ἐλῆχρυσον τὸ ἱταλικόν.

καλοκοιμητός (-η)-ος(η) Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ καλῶς
κεκοιμημένος || δημ. ὄμ. ἐπὶ νεκρῶν, ὡς εὐχὴ:
καλοκοιμητὴ νά ναι ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται.

καλοκοπιάζω δημ. κ. καλοκοπιῶ-ᾶω κοπιᾶζω,
μετὰ προσοχῆς, προσθλέπω εἰς τι, παρατηρῶ κα-
λῶς || μετ' εὐμενοῦς ἐνδιαφέροντος, ἐπιθυμίας,
προσθλέπω, καλοθλέπω βλ.λ.: ὁ προϊστάμενος
καλοκοπιᾶζει τὴ δακτυλογράφω, - σάν πολὺ
καλοκοπιᾶς τὸ γλυκὸ 2) μεριμνῶ, ἐνδιαφερό-
μαι περὶ τίνος, περιποιουμῆαι τινα: δὲν τοὺς κα-
λοκοιτᾶει τοὺς γέροντες τοῦ Ἰαμέλει περὶ τῶν
γονέων του).

καλοκόκκαλος-η-ο δημ. ὁ ὑγιὸς κράσως,
ποῦ ἔχει γερὸ κόκκαλο: Παπαδ.Χρ.Μηλ.ΙΙ6 ἦτον
ἐπτάφωπος αὐτὸς ὁ καλοκόκκαλος.

καλοκόμη(η) νεώτ. ζυαλ. γένος ἐντόμων κολε-
οπτέρων μακροκέρων τῆς οἰκογεν. τῶν πριονιδῶν.

καλοκομμένος-η-α δημ. ὁ καλῶς, ἀκριβῶς,
συμμέτρως κεκομμένος, τετμημένος || ἐν συνθ.
χρ. κτ. μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, καλῶς διαπεπλασμέ-
νος, καλοκαρμῶμενος βλ.λ.

καλόκοπος-ον μιν. ὁ καλῶς διαπεπλασμένος,
καλοκομμένος: Αἰθ.Ροδ.37 ἄγωρος... κατὰ πολ-
λὰ καλόκοπος εἰς σύνθεσιν καὶ σχήμαν.

καλοκοπιῶ-ᾶω (καλὸν ἢ κάλω - κόπτω | Ἦσ.
καλοκοπιᾶσαι ἔξωλοκοπιᾶσαι ἢ σχινοκοπιᾶσαι).

καλοκουβεντιάζω δημ. σαφῶς, σοβαρῶς
συνδιαλέγονται, κουβεντιάζω: παροιμ. ὅσο πίνει
ἡ συμπεριερα, τόσο καλοκουβεντιάζει | ἐπὶ τῶν
ἐν τῇ ἄλῃ τῆς μέθης ἀποκαλυπτόμεν ἑαυτοῦς |
2) εἰσερχομαι εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς συνομιλίας:
Πολίτ.,Ἐκλ.Τραγ.143 ὅσο νὰ εἰπῆ, νὰ καλοεἰπῆ,
νὰ καλοκουβεντιάσῃ.

καλοκρασιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κίαιτος ὁ ὠρεῖος,
καλοκρατῶ δημ. καλῶς, στερεῶς κρατῶ

|| μετ. προσοχῆς, ἐπιμελείας φυλάσσω, διατηρῶ:
Λασκαρ.Μυστ.Οἰκογενειακὰ 8 κάθε ποῦ μπορέ-
σουμε νὰ ἀπολαύσουμε ἕνα ἀπὸ τούτα τὰ χη-
νώδη ὄντα... τὰ καλακρατοῦμε καὶ τὰ προσέ-
χουμε | ἐνν. τοῦ δουλοῦς |.

καλοκρίνω δημ. καλῶς, ἐπιτυχῶς κρίνω, ἐπι-
μῶ τι 2) ρηματ.π. καλοκρισιὰ, καλοκριτής.

καλοκρισιὰ (ἡ) δημ. καλὴ, δικαία, εὐστόχος
κρίσις, ἐκτίμησις: Βλ.Συνμ.234.

καλοκριτής (ὁ) δημ. ὁ καλὸς, δίκαιος κριτής,
ἐκτιμητής: Βλ.Συνμ.115.

καλοκτένιστος-η-ος(η) μιν. κ. δημ. κ. καλοχτέ-
νιστος ὁ καλῶς, ἐπιμελῶς ἔχων διπυθητημένην
τὴν κόμπη, ὁ καλὰ χτενισμένος: Πρόδρ.Ι,72 ποτὲ
δὲν ἐκτενίσθη | καὶ τώρα καλοκτένιστας.

καλοκτιζῶ νεώτ., δημ. καλοκτιζῶ καλῶς, στε-
ρεῶς, μετὰ προσοχῆς, ἐπιμελείας κτιζῶ, ἀνεγείρω,
οἰκοδομῶ τι: δὲν τὸ καλοκτισε τὸ σπίτι του,
Παπαδ.Χρ.Μηλ.144 εἰς τὴν καλοκτισμένην κα-
λύδην, - καλοκτισμένη πολιτεία.

καλόκτιστος-ον μιν. ὁ καλῶς, στερεῶς ὠκο-
δομημένος, καλοχτισμένος: Νικ.Χων.Χρον.37,27.

καλοκυρά (ἡ) δημ., συνθ. κτ. πληθ. καλοκυ-
ράδες αἱ ἀγαθαί, εὐμενεῖς Μοῖραι || κτ.
εὐφημ. νεράτιδος 2) ἀρχόντισσας: Πορφύρ.
Σκ.3Ι,2 πῆραν στρατὶ στρατὶ τὸ μονοπάτι | βα-
σιλοπούλες καὶ καλοκυράδες.

καλολαίγιγ-ιγνος (ἡ) μιν. ὠρία φηφίς, πε-
τραδάκι: Ἰζέτς.Χιλ.7,254.

καλολέω δημ., ἀδρ. (ἐ)καλολεῖσα κ. καλολεῖσα
σαφῶς, σοβαρῶς λέγω τι, ἀκριβῶς, πιστῶς διη-
γοῦμαι: Ἐρωτόκρ.Ι,205 λογιάζω νὰ τὸ συβασ-
τῆ, σάν τοι τὸ καλοποῦσι, - δὲ μάς τὰ καλολεῖς
τὰ πράγματα || ἀκριβῶς, σαφῶς ἐκφράζω:
Παλαμ.Περ.Χαρ.92,2 κάτι μὲ δέρονε | κάτι παῦ
δὲν ξέρω νὰ τὸ καλοεἰπῶ 2) συμπληρῶ, τε-
λειῶνω τὴν φράσιν μου: Πολίτ.,Ἐκλ.Τραγ.143,6
ὥστε νὰ εἰπῆ, νὰ καλοεἰπῆ, νὰ καλοκουβεντιάσῃ.

καλολογαριάζω δημ. καλῶς ὑπολογίζω, ἐκ-
τιμῶ: δὲν τὰ καλολογαριάζει τὰ ἔξωδὰ του καὶ
πέφτει ἔξω φρ. ἀν τὰ καλολογαριάζῃς.

καλολογία (ἡ) μιν. κ. νεώτ. τὸ κομψῶς, γλα-
φυρῶς ἐκφράζεσθαι, καλλιλογία: Ἄχμ. Ὀνειροκρ.
158, Ἦσ.: 2) νεώτ. ἡ περὶ τοῦ καλοῦ σπουδῆ,
διδασκαλία, ἡ αἰσθητικὴ.

καλολογιάζω δημ. καλῶς, μετὰ περισκέψεως
ἐξετάζω π, σκέπτομαι: Ἐρωτόκρ.3,290 βασιλίσ-
σά χεις νὰ γενῆς ρήσιςα ν' ἀποθάνῃς | γιὰ
τούτο καλολόγησες ἴντα ν' αὐτὰ ποῦ κάνεις.
καλολογιόζης-ῆ-όν νεώτ. ὁ εἰς τὴν καλολογίαν
ἀνῆκων, ἀναφερόμενος, ὁ κομψῶς φραστικῶς
2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἰσθητικὴν τοῦ λό-
γου: καλολογιῶν μελέτη ἔπιρρ. - ὤς.

καλολογῶ-ᾶω σχολ. κ. νεώτ. λέγω καλοῦς
περὶ τινος λόγους, ἐπαίνω, εὐλογῶ: Σχόλ.Εὐρ.
Φοιν.967. || κομψῶς, γλαφυρῶς ἐκφράζομαι.

καλολοῦζω δημ. καλῶς λοῦω: Ἐφτολ. Ὀδ.466
καὶ σάν τονὲ καλόλουσε, τὸν ἀλειψέ με λέδι
| καὶ μ' ἄμορφο τὸν ἐντυσε χιτώνα.

καλομαθαίνω δημ., ἀδρ. (ἐ)καλομαθαίω, παθ.
καλομαθαίνομαι εἰς γ' πρός, μετ. συγμκ. ἀδρ.

(ἐ)καλομαθεύτηκα (ἐν εἰδ. σμ. | κ. μτχ. παρσκ. καλομαθημένος καλῶς μαθῆναι τὴν εἰς τὴν, ἀρτίως, ἐπαρκῶς διδασκῶν π ἐἰς τὴν, τὸν κἀμῶν νὰ τὸ μάθη) : δὲν καλομάθει τὴν τέχνην στους παρσκιούς γιὰ νὰ μὴ τοῦ φεύγουν, - μολὶς τῆς καταστάμας τῆ μαγειρική, ζήτησε οὐδέση! || διδασκῶ τὴν τὸ ὀρθῶς : δὲν σὰς καλομαθαίνει ὁ δάσκαλος τῆς γραμματικῆς. 2) ἀμτβ. μαθῆναι τὴν καλῶς, ἀρτίως, ἐπαρκῶς, ὀρθῶς, ἀντὶθ. κακαμαθαίνα : σὰν καλομάθη ὁ γυῖός μου τὸ ἐμπόριο, θὰ τοῦ ἀνοίξω δουλειὰ δική του, δὲν καλομαθαίνου τὰ παιδιὰ τώρα τὰ ἑλληνικά εἰς τὰ γυμνάσια. || μαθῆναι εὐχερῶς, ὁθ. κ. ἀντιλαμβάνομαι πλήρως, κατανοῶ, ἰδ. ἐν ἀνσφ. πρὸς θεωρητικὰς γνῶσεις : πρβλ. καλοκαταλαβαίνω, καλονιώθω : δὲν καλομαθαίνει τὴ θεωρητικὴ φυσική - τὰ μαθηματικά - τὴν ἀρχαία σύνταξη. 3) διδασκῶ, μαθῆναι εἰς τὴν καλοῦς, εὐγενεῖς τρόπους κοινωνικῆς ἀνταρροφῆς, κἀμῶν τὴν νὰ ἔχη καλὴν συμπεριφορὰν, καλὰς ἔξεις οἰκιακὰς καὶ κοινωνικὰς : ἔχει καλομάθει τὰ παιδιὰ του : εἰδ. παιδαγωγῶ εἰς ἐνάρετον, ἠθικὸν βίον. || κ. ἐπὶ ζῶων, ἀσκῶ εἰς τὴν καλὴν : καλομάθει τὰ γάτα μου - τὸ σκύλλο καὶ δὲ μαγαρίζει σπῆτι, παρομ. καλομάθε τὴν ἄλεπου, μὰ θὰ σοὺ λείψουν κότες (πρὸβλ. ἀντίστοιχ. φύσιν πονηρὰν μετροβαλεῖν οὐ ῥάβδιον). 4) συνηθίζω εἰς καλοῦς τρόπους, κτῶμαι εὐπρεπῆ, κοσμῶν συμπεριφορὰν, καλὰς ἔξεις, ἰδ. ἐν χρ. ἢ μτχ. παθ. παρσκ. καλομαθημένος ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ ζῶων : καλομαθημένος παιδιὰ - κορίτσια, - καλομαθημένο γατὶ. 5) εἰδῶ τὴν εἰς τὰ καλὰ ἥτοι τὰ εὐάρεστα εἰς αὐτὸν ἢ τὰ ἀνετα, τὰ παρεχόμενα εὐμάρεια, τὰ ἀκονα : καλομάθε τὰ παιδιὰ του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ταὺς λείψῃ τίποτε, - σκληραγωγῆσε τὰ παιδιὰ σου καὶ μὴν τὰ καλομαθαίνῃς. 6) κ. ἀμτβ. ἐν τῇ αὐτ. σμ. : καλομάθε στοὺς χουζοῦρι καὶ μαὺ κάνει κόνα νὰ σηκωνῶμαι χωρὶς, παρομ. καλομάθε ἢ γριὰ στὰ σῖκα ἰδουκόδικος ἀποβάλλει ἔξεις ἡδέια! κ. κτ. μτχ. παθ. παρσκ. : Πολιτ. Ἐκκ. Τραγ. ἰδ. 2 μὲ τὴς τρανὰς ἀρχόντισσες τὴς καλομαθημένες. 7) σπαν. κ. παθ. καλομαθαίνομαι κτ. γ' πρὸς. ἐπὶ γνῶσεων κ. τεχνῶν, γίνομαι ἀντιληπτός, καταληπτός, ἐπαρκῶς γνωστός εἰς τὴν : δὲν καλομαθαίνεται ἡ ἱατρικὴ χωρὶς νοσοκομειακὴ ἀσκηση. 8) παθ. ουγκ. ὁδρ. καλομαθεύτηκα ἔγινα ἢ ἔχω γίνεῖ κοινῶς γνωστός : σὰν καλομαθεύτηκε τὸ σκάνδαλο παρατήθηκε. **καλομάθητος-η-ο** δημ. ὁ καλῶς ἔχων ἐκμάθει τὴν : δὲν εἶναι καλομάθητος στὴ δουλειά. 2) ὁ καλῶς συνηθείας κτησάμενος, εὐγενὴς τοὺς τρόπους, τὸ ἥθος. 3) ὁ εἰς τὴν εὐμάρειαν, τὴν βιοτικὴν ἀνεσιν συνηθείας : παρομ. ἀλιά στὸν καλομάθητον ὄσο νὰ κακομάθη.

καλομέλας-ανος (ἰδ) νεώτ. κ. καλομέλανον (τὸ) ὄρυκτον τοῦ χλωριόχου υδραργύρου ἐν χρῆσει καὶ ὡς φάρμακον καθαρτικόν.

καλομελετῶ δημ. καλῶς, ἐπαρκῶς μελετῶ : δὲν ἔχεις καλομελετήσει τὸ μάθημά σου. 2) διανοοῦμαι, σκέπτομαι, προοικονομῶμαι τὰ καλὰ : παρομ. καλομελετᾷ κὶ ἔργεται (ἰδί ἢ αἰσιόδοξος διάθεσις ἐπιδρῶν εὐτυχῶς ἐπὶ πάσης προσπαθείας).

καλομεταχειρίζομαι δημ. συμπεριφέρομαι καλῶς, ματὰ συμπαθείας πρὸς τὴν, φέρνομαι καλῶ.

καλομεταχείριση (ἡ) δημ. ἡ καλή, μετὰ συμπαθείας, προσηνείας, συμπεριφορᾶ πρὸς τὴν. 2) ἐπὶ πραγμ., ἐπιμελημένη, προσεκτικὴ χρῆσις.

καλομεταχείρισμα (τὸ) δημ. κ. καλομεταχείριση βλλ.

καλομήχανος-ον Ἦα. εὐμήχανος.

καλομίλητος-η-ο δημ. εὐπροσῆγορος, μετὰ προσηνεῖας ὀμιλῶν, γλυκομίλητος.

καλομιλῶ δημ. ἐπαρκῶς, εὐγενῶς ὀμιλῶ γλώσσῃν τὴν : δὲν τὰ καλομιλάει τὰ γαλλικά.

καλομοίρης (ἰδ) δημ., ἠθλ. καλομοίρα εὐτυχῆς, καλὸτυχος, ποὺ ἔχει καλὴ μοῖρα : Ἐρωτ. ὁκρ. 4, 278 σήμερο μὲ τὴ μάνα σου πολλὴν χάσαν ἐπῆρα, | γιατί θεωροῦμεν το κι οἱ δυὸ πως εἶσαι καλομοίρα.

καλομοίρι (τὸ) δημ. καλὴ μοῖρα, καλὴ τύχη : Ἄρετ. Βατοπεδ. 2, 27 ἂν δὲν ἔχη καλομοίρι, | πὶὸ χωρὶς νὰ τοῦ ῥῆθ ὁ Χάρος.

καλομοιριά (ἡ) δημ. εὐμοιρία : Ἐρωτ. ὁκρ. 4, 1379 κεινοῦ ποῦ στὴν καλομοιριά χάνεται.

καλομοίρης-η-ο δημ. κ. καλομοίρης βλλ. εὐτυχῆς, καλορρῖζικός.

καλομούρτος-η-ο δημ. εὐώδης, μυρωδάτος, ποῦ εὐχάριστα μυρίζεται : βλ. Συμμ. 139.

καλομῦθος (ἰδ) νεώτ. ζῶαλ. γένος τρωκτικῶν θηλαστικῶν τῆς οικογεν. τῶν μυϊδῶν.

καλὸ (ν) (τὸ) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. καλῶς ὡς οὐτ. τὸ κάλλος, ἡ ὠραιότης, ἡ καλλονὴ : Σαμφ. 79, Ἐυρ. 1Α 20 καὶ μὴν τὸ καλὸν γ' ἔνταῦθα βίου (κὶ ὄμως ἔδω ἐν' ἡ ὀμορφίᾳ τοῦ βίου). || τὰ καλὰ αἰ τέρφεις, τὰ θελήγτρα, ἀπολαύσεις : Ἦρ. 1, 8 πάλαι δὲ τὰ καλὰ ἀνθρώποισι ἔξευρηται, αὐτ. 1, 207 Μασσαίνεται εἰσὶ ἀγαθῶν τὴ Περισκῶν ἀπειροὶ καὶ καλῶν μεγάλων ἀπάθειες, Πίνδ. Ο. 1, 86 ἀπάντων καλῶν ἄμμορος, Ξεν. ΚΠ 7, 2, 13 αἰ τέχνην . . ἄς πηγὰς φασὶ εἶναι τῶν καλῶν. 2) εἰδ. δημ. εὐτύχημα, ὠφέλεια : Σολωμ. Πύρρφυρας 5, 9 καλὸ στή γῆ δὲν ἀνίπσει, στὸν οὐρανὸ κανένα, - θέλει τὸ καλὸ μου, - τοῦ βῆτικε σὲ καλὸ (ἐπὶ αἰσίας ἐκβάσεως). || εὐχρη. φρ. μὲ τὸ καλὸ ἢ στὸ καλὸ. Χατζ. ὁκρ. Βρ. Ὁρ. 110, 2 κὶ ἐφυγες καὶ πᾶς | πᾶς μὲ τὸ καλὸ κ. εὐφρημαστ. : ἀεὶ στὸ καλὸ (ἀντὶ τῶν ἀποπεμπτικῶν στὴν ὀργή, στὸ διάβολο κλπ.). || κτ. πληθ. τὰ καλὰ τὰ ὄλκα ἀγαθὰ, τὰ πλοῦται : ἔχουν ὄλα τὰ καλὰ στὸ σπῆτι τους, - ἀφησε τοὺς δικούς της καὶ τὰ καλὰ της γ' αὐτὸν τὸν τυχοδιώκτη.

3) τὸ ἠθικὸν κάλλος, ἡ ἀρετὴ, τὸ ἠθικὸν ἀγαθόν : Ὁσέγμ. 17 ἔπτι καλὸν, φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν, τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομῶτων, Ξεν. Ἀπομ. 1, 16 τί καλόν, τί αἰσχρόν, τί δίκαιον, τί ἀδίκον, Πλάτ. Συμμ. 183D οὐτε καλὸν εἶναι αὐτὸ καθ' αὐτὸ οὐτε αἰσχρόν, αὐτ. Γοργ. 474D. || δημ. ἀγαθὴ πράξις : παρομ. κἀνε τὸ καλὸ καὶ ριχ' τὸ στὸ γιαιλὸ (ἰδί ἡ ἠθικὴ πράξις εἶναι αὐτοσκοπική), - ἔχει κἀμει πολλὰ καλὰ στὴν πατριδα του (πολλὰπλῶς ἔχει εὐεργετήσει). 4) δημ. καλὸς τρόπος, εὐμενῆς, ἀγαθὴ συμπεριφορὰ, διάθεσις : τοῦ μίλησα μὲ τὸ καλὸ, - τὸν πῆρε ἀπὸ καλὸ (τὸν συνεπέθησε, ἐμμενῶς διετέθη ἀπέναντι του). || κτ. πληθ. καλαί, ἀγαθαί ἰδιότητες : ἔχει τὰ καλὰ του ὁ ἀνθρωπος, μὲ ἔχει καὶ τὰ κακὰ του, φρ. εἶμαι στὰ καλὰ μου (ἰδ. στίς καλές μου | εἰς καλὴν ψυχικὴν διάθεσιν), - δὲν εἶναι στὰ καλὰ του (εἰς καλὴν διανοητικὴν κατάστασιν).

κάλων (τὸ) κἀμῶ, κἀμῶ ἔϋλον, στέλεχος, βλαστός : Ἐπιγρ. κἀλὸν ἐν ἱερῷ πεφυκός. 2) συνθ. κτ. πληθ. κἀλα ἔϋλα πρὸς κασῶν : Ὑμν. Ἐρμ. 112 κἀμῶ κἀνα κἀλα, Καλλ. ἀπ. 66 κἀλαίθετα κἀλα κἀθῆρα. || καθόλου, ἔϋλινα στέλεχος : Ἦσιφ. Ἐργ. 427. 3) κτ. συνεκῶ. κἀλα τὰ πλοῖα : Ἀριστοφ. Ἀυσ. 1253 ὄκα τοῖ μεν ἐπ' Ἀρταμιτῆ πρόκυρον θεῖκαλο ποττὰ κἀλα, τῶς Μῆδως τ' ἔνικμον, Ξεν. Ἐλλ. 1, 23 ἔρρει τὰ κἀλα, Πλοῦτ. Ἄλλ. 28.

καλονάρχης (ἰδ) δημ. κ. -ἀρχος βοηθὸς φέλου, κανονάρχης βλλ. || ὁ ὑπαγορεύων εἰς τὴν, υποβάλλων τῷ τι.

καλοναρχίζω δημ. κ. κανοναρχίζω βλ.λ. έκτε-
λώ έργον, ὑψηρεσιαν κανονάρχου' || ὑπαγα-
ρεύω, ὑποβάλλω, εισηγοῦμαι' 2) ἐπιηλπίτω,
ἐπιτηδῶ.

καλοναρχισμα (τό) δημ. ἡ ὑψηρεσία τοῦ κα-
νονάρχου' || εἰσήγησις, ὑποβολή' 2) ἐπιτημη-
σαις, ἐπιήληξις.

καλονάρχος (ός) μον. κ. δημ. κ. κανονάρχος
βοηθός φάλτου: Πρόδρ.2,59 ἐκεῖνος ἐν πρωτο-
παλαί καὶ σύ'σαι καλονάρχος' || εἰσηγητής,
ὑποβολεύς.

καλοναρχῶ-έω δημ. κανοναρχῶ βλ.λ., βοηθῶ
φάλτην, ἴδ. προπαγγέλλων τὸ φάλλησόμενον'
|| ὑποβάλλω, εἰσηγοῦμαι, ἄ. καλοναρχίζω.

καλόνης 'Μα. «εἶρων, Ρόδιον».

καλονοησία (ή) μτγν. καλή νόησις, καλή ἀντι-
ληψίς: Δωρόθ. 'Ασκ.1720ς.

καλονοιάζομαι δημ. ἰδιαίτερος μερινῶ, ἰδια-
ζόντως φρονιτίζω περί τινος, νοιάζομαι: 'Εφταλ.
'Οδ.Κ.298 τότες εὐθὴ μὴ ἀρνηθῆς με τῆ θεᾶ ἀ
σιμῆξις | ἐτοι νὰ σὲ καλονοιαστῆ, νὰ λύσῃ
καὶ τοὺς ἄλλους.

καλοντύνω δημ., μτχ. παθ. παρακ. καλουτυμέ-
νος καλῶς, κομφῶς ἐνδύω τινά.

καλονυχτίζω δημ. κ. καλονυχτῶ καληνυκτίζω,
ἀποχρισῶ εὐχόμενος καλὴν νύκτα.

καλονυχτώνει δημ. ἀπρως. ἐπέρχεται τελεία ἡ
νύξ, πληρὲς τὸ σκότος: ὡς που νὰ καλονυχτώσῃ.

καλοξέρω δημ. καλῶς, τελείως κατέγω, γνωρι-
ζῶ, ξέρω καλὰ: δὲν τὰ καλοξέρει τὰ ἑλληνικά,
Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 44,6 ἐγὼ ποὺ καλοξέρω, | νὰ ξε-
διαλῶν ἀπὸ τὸ φέμα τὴν ἀλήθεια.

καλοξετάζω δημ. μετὰ προσοχῆς, ἐπισταμέ-
νως μελετῶ, ἐξετάζω τι, ἐρευνῶ: 'Εφταλ.'Οδ.Ζ 126
ἀς πάω . . νὰ δῶ καὶ νὰ καλοξετάσω.

καλοξεμαίζω δημ. καλῶς, εὐχαρίστως δι-
έρχομαι τὸν χειμῶνα, διαχειμαίζω: Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.
38,3 δὲν πάει τὰ κατώμερα νὰ καλοξεχειμαίσῃ, |
μὴ μείνει ἀπάνω στὰ βουνά.

καλοξημερώνει δημ. ἐπέρχεται τελεία ἡμέρα,
ξημερώνει καλὰ καλὰ: 'Ερωτόκρ.5,673 καὶ τὴν
αὐγὴ μ' ἀνίμνε, πρὶ καλοξημερώσῃ.

καλοπαθαίνω μον. εὐπαθῶ, ἀντιθ. κακοπαθαί-
νω: Χρον.Μορ.297611 νὰ ὑπάσιν εἰς τὰ ὁπίτια
τοὺς τοῦ νὰ καλοπαθῆσουν.

καλοπαίκτης (ός) πάπ. (κάλων) ὁ ἐπὶ κόλωσι
γυμναζόμενος.

καλοπαντρέω δημ. ὑποδρεύω τινά ὑπὸ κα-
λοῦς, εὐμένεις ὄρους: Ὁ.τραγ. καὶ γὰρ σὲ καλο-
πάντρεφα, σοῦ 'δωσα πλοῦσιον ἀντρα.

καλοπέδιλα (τά) | κἄλονι ζύλινα πέδιλα: Θεόκρ.
25,103 ἄλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν
ἰμάσι καλοπέδιλ' ἀράρισκα.

καλοπεινῶ-άω δημ. αἰσθάνομαι ἔντονον τὸ
ὀσθημα τῆς πείνης, πεινῶ γιὰ καλὰ: Ζερβ.Λυρ.
Σάτ.9,71 γιὰτι κὶ δλα ἀποσπέρριζε κὶ εἶχαν καλο-
πεινάσει.

καλοπέραση (ή) δημ. ἀνετος, εὐτυχῆς διαβίω-
σις, εὐζωία, ἰδίως ἐν τῇ ἐνοσίᾳ τῆς ἐν ἀφρονίᾳ
ἀπολαύσεως τῶν ὕλικῶν τῆς ζωῆς ἀγαθῶν: ἔχει
παχύνει ἀπὸ τὴν καλοπέραση, -ὁ ἀρρωστος
ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καλοπέραση, Ζερβ.Μυθ.Ζ 33 ἡ
καλοπέραση ἔρχεται σὺν ἀπατελείᾳ ἀπὸ τὴν
ὕγεια πρὸ πολλοῦ παρὰ ὅσον ἡ ᕛγεια ἔρχεται σὺν
ἀποτέλεσμά ἀπὸ τὴν καλοπέραση, παροιμ. ἡ
φτώχεια θέλει καλοπέραση, ἀντιθ. κακοπέραση.

καλοπερδικία (ή) γλωσσ. «τὸ κυκλᾶμενον»: Κορ.'Ατ.5Α,112

καλοπερνῶ-άω δημ. διαγῶ ἐν ἀνέσει, εὐζωίᾳ,
ζῶ καλὰ, εὐχάριστα, ἰδίως ἐν τῇ ἐνοσίᾳ τῆς ἀπο-
λαύσεως τῶν ὕλικῶν ἀγαθῶν: ὄντας ἔμνε με τὰ
γονικά τῆς, καλοπερνούσε' || δημ. διαγῶ ἐν συμ-

πνοῖᾳ, ὁμονοίᾳ, ἀμοιβαίᾳ αἰσθημάτων μετὰ
τινος: δὲν τὰ καλοπερναί με τὰ πεθερικά του'
|| ὁθ. κ. φρ. ἐνέχουσα ἐρώτησιν ἄμα καὶ εὐχὴν:
πῶς τὰ καλοπερνῶς με τ' ἀφεντικά σου - τὸν
πραϊστᾶμένο - τοὺς δικούς σου!' 2) εὐαρέ-
στος διέρχομαι χροανικόν τι διάστημα: καλοπερά-
σαμε στὴν ἐκδρομή, Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.161,12 καλο-
περνῶ ὄντας ἐρχομαι, κακοπερνῶ ὄντας φεύγω.

καλοπέφτω δημ. εὐρίσκω καλὴν ἀποκατάστα-
σιν, τυγχάνω καλοῦ γάμου, πέφτω σὲ καλὰ χέρια,
ἀντιθ. κακοπέφτω: καλόπεσε τὸ κορίτσι τῆς.

καλοπιάνω μον. κ. δημ. καλῶς, στερεῶς ἐπι-
λαμβάνομαι τινος, πιάνω καλὰ, γερὰ, στερεά' 2)
μτφ. κολακεῦω, περιποιούμαι τινά, φιλοφρό-
νως συμπεριφέρομαι πρὸς τινά, τὸν πιάνω με τὸ
καλὸ: Καισάρ.Δαν. ἐν Σάθ.3,22 ἀρχισε νὰ καλο-
πιάνῃ ἄλους, μικραῦς τε καὶ μεγάλους καὶ νὰ
δεῖξῃ πρὸς πάντας περιποίησιν, δικαιοσύνην τε
καὶ ἔλαος, 'Αρ.Ἐ.Βατοπεδ.1,121 καὶ καλόπιαζε
τοὺς σκύλους | ποὺ εἶναι ἀπότῃ καὶ γαυγίζουν,

-καλοπιάνει τοὺς καθηγητῶν τοὺ γιὰ νὰ τοῦ βά-
λουν βαθμό' || εἰδικῶτ. διὰ καλῶν, παρηγόρων
λόγων προσπαθῶ νὰ ἐξευμενίσω, ἐξελιξῶ τινά:
Ξενοφλ.Ζακυνθ.Μαντ.50 ἄ Ντιντῆς ποῦ πολλοῦ
τὸν ἀγαποῦσε, πῆγε καντὰ του νὰ τὸν καλοπί-
σῃ, - μὴ ζῆτᾶς νὰ με καλοπιάσῃς με κουδένας'
3) ρηματ.π. καλόπιασμα.

καλοπίανμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ καλοπιάνω βλ.λ., περιποιητικὴ, φιλό-
φρον συμπεριφορά: κοιτάει με καλοπίασματα
νὰ διοριστῆ' || ἡ διὰ παρηγόρων, θεραπευτικῶν
λόγων προσπαθῆαι ἐξελιξώσεως, ἐξευμενίσσεως.

καλοπιθύμητος-η-ο δημ. ὁ λιαν ἐπιθυμητός,
ἐράσιμος: καλοπιθύμητη συντροφία.

καλοπιστος-η-ο δημ. ὁ εὐχαρίστως πινόμενος,
εὐγευστος: καλόπιστο κρασί.

καλόπιστας ἐπίρρ. δημ. ἐν καλῇ πίστει, εὐθέως,
καλοπιστία (ή) νεώτ. κ. δημ. καλὴ πίστις, εὐ-
θύτης χαρακτήρος, προθέσεων, εἰλικρινείᾳ ἐπίρρ.
νεώτ. -ως, δημ. -όπιστα.

καλόπιστος(-η-ο) δημ. ὁ ἄνθρωπος καλῆς πί-
στεως, εὐθύς, εἰλικρινῆς εἰς τὰς προθέσεις ἢ τὰς
ἐκδηλώσεις του, τίμιος' 2) ὁ ἐν εἰλικρινείᾳ
τελούμενος, πραγματοποιούμενος: καλόπιστος
πρόθεσις - ἐνέργεια.

καλοπιστῶς ἐπίρρ. νεώτ. με καλὴν πιστιν, εἰλι-
κρινεῖαν προθέσεων, τιμῶς.

καλοπήχερος-η-ο μον. κ. δημ. τυχερός, ποῦ
ἔχει καλὸ χερίκι' προβλ. καλοπόδαρος: 'Ερωτόκρ.
5,1212 ὄλεσ ἄλ' καλοπήχερες κὶ ὄλες οἱ πλοῦσες
πάσι' 2) εὐπορος: Κορ.'Ατ.4Α,210' 3) φιλή-
συχος, συντηρητικός.

καλοπληρῶν δημ. κ. καλοπληρῶνω καλῶς,
πρεπόντως ἢ πλουσιοπαρόχος ἀμείβω, πληρώνω:
ἡ ἔταιρεία καλοπληρῶνει τοὺς ὑπαλλήλους
τῆς' 2) ἀποδίδω, ἐν τῷ πρὸς ἀσκήσαντι χρόνῳ, ὁ-
φειλόμενον χρέος: παροιμ. δανείσου, καλο-
πλήρωσε, νὰ σὲ ξαναδανείσω.

καλοπληρωτής (ός) δημ. κ. καλοπληρωτής ὁ
ἐν τῷ ὀρισμένῳ, τῷ προσήκοντι χρόνῳ καὶ ἀνευ
διατροπῆς ἢ ὀλῆθσεως ἀποδίδων τὸ χρέη του,
ἀντιθ. κακοπληρωτής' 2) ὁ ἐλευθερίας ἀμείβων
τοὺς παρεχόντας αὐτῷ ὑψηρεσιαν τινά.

καλοπόδιος (ός) γλωσσ. ὁ καλῶς, ἐπιδεξίως
πλέκων, ὕφαντων.

καλοπόδαριος-ια-ον μτγν. ὁ τοῦ καλοποδίου:
Διοκλῆτ.'Εδικτ.9,1 καλοπόδαριον φόρμα.

καλοπόδαρος-η-ο δημ. ἐπὶ προσ. ὁ οὗ ἡ ἔλευ-
σις, ἡ εἰσοδος ἀποτελεῖ εὐδίωνων σημεῖον, ποῦ
ἔχει καλὸ ποδαρικόν, γουρβιδικός, τυχερός.

καλοπόδιος-ον μον. καλοπόδαρος βλ.λ.' ὁθ.
ἐπίρρ. -ίνως εὐδίωνως, εὐτυχῶς: Πασχ.Χρον.7358.

καλοπόδι(ον) | κάλον - πούς | τὸ μγν., μσν., νεώτ., δημ. κ. **καλαπόδι** καλάπους: Γαλ.6,364, Σουϊδ.

καλοποιία (ή) μγν. έκκλ. εὐποιία, ἀγαθῶν ἔργων τέλεισι: Θεοφιλ. Έκκλ. πρὸς Αὐτόκτικον | 5. **καλοποιός-όν** μγν. ὁ ἀγοποιῶν ἔχων ἐπίδρασι: Πρωκλ. Άλιμ.327C τὸ **δικαῖον καλοποιῶν** τῆς φυχῆς | 2) ὁ δημιουργὸς ὠραϊότητος, κάλλος: Κατ. Αστρλ.Κ.7,101, Πάν. πρὸλ. καλοποιός.

καλοποιῶ-ῶ μγν. κ. μσν. ἀγαθῶς, καλῶς πράξει τελῶ, κἀνὼ τὸ καλὸ: ΚΔ Θεσσ.2,3,13 ὕμεῖς **δέ, ἀδελφοί**, μὴ ἐκκαίσητε καλοποιούντες, Φιλ.1,698 | 2) ἔχω ἀγαθὰ, καλὰ ἀποτελέσματα: Γεωπ.2,22,3 ταῦτο γάρ τὸ ὕδωρ **λιυῶδες** δὲν καὶ **θαλεράν** ἀξέει τὴν ἔγκαιμένην κόπρον, καὶ συσσήφει πολλῇ καλοποιήσει.

καλοπούλητος-η-ο ὁ εἰς καλὴν τιμὴν πωληθεὶς ἢ πωληθησόμενος.

καλοπούλω δημ. εἰς καλὴν, ἱκανοποιητικὴν τιμὴν πωλῶ τι, ἐκ τῆς παλῆσεῶς τινος ἱκανὸν κέρδος κτῆμαι, ἄ. ἀκριβοπούλω, μοσκοπούλω: τὰ **καλοπούλησε** τὰ **ἐπιπλάα - τὸ σπῆτι** του' πρὸλ. μοσχοπούλω.

καλόπουλος-οδος (ὸ) | κάλον - πούς | κ. νεώτ. καλάπους βλλ., καλοπόδι.

καλόπους-οδος-οιν ὁ ὠραῖος ἔχων πόδας, εὐποῦς: Σουϊδ.

καλοπούς | ἀνάγν. -ωπούς | Ἦσ. «εὐφοβόλμους».

καλοπραγία (ή) σχόλ., δημ. καλοπραγία εὐποιία, καλῶν ἔργων τέλεισι: Σχόλ. Απολλ.Ρ.3,68 | 2) δημ. καλῇ, ἐπισητῇ πράξει, φυχικῷ: δὲν ἔχουν μετρητὸ αἰ καλοπραγίεός του.

καλοπραγός-η-ο δημ. ὁ τὰ καλὰ, τὰ δικαία πράττων, καλὸς, δικαίος τοῦς τρόποις, τὴν συμπεριφορὰν | 2) ὁ τὸ καλὸν φέρων, τυχερός, γυρλιῆς, καλοπῆχρος: Βλαστ.Συνμ.95.

καλοπραγῶ-ῶ σχόλ. καλῶς πράττω, εὐτυχῶ, εὐπραγῶ: Σχόλ.Εὐρ. Έκ.984.

καλοπραίρετος(-η)-ο(ν) μσν. κ. δημ. ὁ καλῶν, ἀγαθῶν ἔχων προαιρέσεις, διάθεσιν, καλόγνωμος, καλότροπος: Σπανέ.230, Καισαρ.Δαπ.έν Σάθ.3,188 καλοπραίρετος **ὄμωσ ὄντας**, ἔκαμει καὶ αὐτὸς καὶ κἀνέει πολλὰ φυχικά, Παλαμ.Φοινικιά νοῦς **καλοπραίρετος**: ἐπίρρ. δημ. -αίρετα | 2) ὁ κ. ἐπὶ πράξεων, ἐνεργειῶν, ἐκοδηλώσεων, ὁ ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως γινόμενος.

καλοπρόσωπος-ον σχόλ. κ. μσν. ὁ ἔχων ὠραῖον πρόσωπον, εὐειδῆ ὄψιν: Σχόλ. Ἰλ.Α.310, Κ.Μανασσ.Χρον.123.

καλοπρῦμος-ον σχόλ. ὁ καλὴν πρῦμνην ἔχων, ἐπὶ νηὸς, πλοίου: Σχόλ. Όμ. Wasseub.67.

καλοπτερυξ-υγος (ὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ὀρθοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγριονιδῶν.

καλόπτηνος (ὸ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων ὀρθοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀκριδιδῶν.

καλοργάνω δημ. καλῶς, θαθεῶς ἄροτριῶ, καλὰ, βαθιὰ ὀργάνω: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.43,6 ἀπὸ τὴν κλήρα τοῦ κηρητοῦ μοῦ ῥβαν ἀργάτας | ποῦ **καλοργῶσανε** τῇ γῆ, τὴ σπείραν.

καλορ(ρ)ιχτος-η-ο δημ. ὁ καλὴν ὄρεξιν, καλὴν διάθεσιν ἔχων, εὐδιάθετος, κέφατος: Ζερβ.Λυρ. Στ.9,74 ὁ **Μέριμπος καλορ(ρ)ιχτος** καὶ μὴν ἔχοντας ὄψω | 2) λιαν ἐπιθυμητὸς, σθητὸς, ἄ. καλοπιθῦμητος, λαχταριστὸς: Βλαστ.Συνμ.173.

καλορί (τὸ) δημ. θερμῖς.

καλοριφέρ (τὸ) | γαλλ. | δημ. συσκευὴ κεντρικῆς θερμάνσεως.

καλορ(ρ)ιχτικὰ ἐπίρρ. δημ. αἰσιῶς, εὐτυχῶς, εὐδαιμόνως: **εἴθε** νὰ πᾶνε **καλορ(ρ)ικὰ** οἱ **δουλειές** | μὲ συνήθ. ὅς ἐπιφώνημα εὐχητικόν: **καλορ(ρ)ικὰ** | μὲ καλὴν τύχην, εὐτυχισμένα: Κρυστ. Ἀγρατῖκὰ ἴαμος 3 | κὶ **εὐχεται** **καλορ(ρ)ικὰ** κὶ **εὐχεται** γεννητσούρια.

καλορ(ρ)ιχτικῆ (ή) δημ. καλὴ τύχη, καλὸ ριχτικὸ. **καλορ(ρ)ιχτικός-η-ια-ο** μσν. κ. δημ. ὁ φέρων καλὴν τύχην, γουρλιδικὸς, συνήθ. ἐν εὐχῇ: ὁ **καλορ(ρ)ιχτικὰ** ἡ **νύφη** στοῦ **σπίτι** σας! | μὲ γεν. εὐτυχῆς: Ἐρωφ.Πρόλογος 100 μὲ ῥβα σὲ τοῦτο τὸ φηλὸ κὶ **εὐγενικό** Ἰαλατὶ | κὶ ὁ **κόσμος** **καλορ(ρ)ιχτικὸ** πόσο **περίσσο** ἰκράτει' κ. ὡς **εὐχῆ**: **καλορ(ρ)ιχτικὸ** τὸ **ἐντρόγισο** |

καλορ(ρ)ιχταί δημ. ἀπόρρ. κ. **καλορ(ρ)ιχταί** (πρὸ-τοσοσμένης πάντοτε τῆς γεν. τῆς προσ. ἄνωγ. μοῦ-σου-τοῦ) ἀκριβῶς, καλῶς προσαρμόζονται: **δὲν** τοῦ **καλορ(ρ)ιχταί** τὸ **καινούργιο** **κοστούμι** | μτφ. εἶναι εὐάρεστον, εὐπρόσδεκτον, βολικὸ: **σὰ** νὰ τοῦ **καλορ(ρ)ιχταί** τοῦ **λεγάμενου** τὸ **προξενεῖο**, - δὲν τῆς **καλορ(ρ)ιχταί** ἢ **ἐπίδραση** τοῦ **ταξιδιού** μου.

κάλος (ὸ) κάλας βλλ.

κάλοσ (ὸ) δημ. ὁ γρ. τοῦ κάλλος βλλ., τύλος, ἐσκηληρῶμενον δέρμα.

καλός-η-όν κ. μσν. νεώτ. κ. δημ., αἰολ. κάλας, βοιωτ. **καλῶτος** | Ἐπιγρ. | συγκρ. **καλλίω**ν, νεώτ. κ. δημ. **καλύτερος**, μγν. **καλύτερος** | Ἠρώδιαν. Ἐπιμ.69 |, μγν. κ. δημ. **καλλίστατος** | Πάν., Σχόλ. Εὐρ.966 |, ὑπερθ. **καλλίστος**, μσν. κ. **καλλιστότατος** | Ψελλεῖς Ἄσιν. Ἄσιν.2,16 |, δημ. **καλῶτατος** ὠραῖος τὴν ὄψιν, τὴν μορφήν, τὴν ἐμφάνισιν, εὐειδῆς, εὐμορφος: Ἰλ.Β.673 **Νηῖρος**, ὅς **καλλίστος** ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλιον ἦλθεν, οὗτ. Γ.169, Ὀδ.5.513 **φῶτα** μέγαν **καὶ** **καλόν**, αὐτ.Ν.289, Πλάτ.Κριτ.44Α **εἰδὸ** κὶ **τίς** μοι **γυνὴ** **προσελθοῦσα** **καλὴ** **καὶ** **εὐειδής**, ΠΔ Ἄσιν.1,8 **ἐάν** μὴ **γνώσ** σεαυτὴν ἢ **καλὴ** ἐν **γυναιξί**, **Διγεν. Ἀκρ.** | Ἀνδρου | 1233 **χαίρει**, **σὺθένητρα** **καλῇ** | συγκ. κ. περὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος: Ἰλ.285 **στήθεά** τ' ἤδ' **ἀσπίνα** **δεξιῶν** **ἰδέ** **καλὰ** **πρόσωπα**, αὐτ.Ψ.66, Ὀδ.Γ.208 **καλὰ** **παρήρα** | μτ. δοτ. ἢ αἰτ. τοῦ κατὰ τι: Πίνδ. Ο.1011,03 **ἰδέα** τὸ **καλόν**, Ξεν.ΚΠ.1,21 **εἶδος** μὲν **καλλίστατος**, αὐτ. Ἀποιν.2,6,30 κ. δημ. ἐν προσομοίᾳ σμ. : εἶναι ἀρκετὰ **καλῇ** τὸ **πρόσωπο** - **στό** σώμα | ὁ μ. μτ. ἀπορφ.: Ὀδ.Κ.396 **ἀνδρες** . . **πολὸ** **καλλίονες** **καὶ** **μειζόνες** **εἰσαόρασθαί**, Πίνδ.Ο.819 ἦν ὁ ἔσορᾶν **καλός**, πρὸλ. δημ. φρ. εἶναι **καλῇ** - **δμορφῶν** νὰ τῇ **βλέψη** | 2) ὁδ. ἐν χρ. κ. περὶ ἐρωμένου, ἀγαπημένου προσώπου, ἐράσιμος: Ἀριστοφ. Ἀχ.143 **ὡμῶν** τ' **ἐραστῆς** ἦν **ἀληθῆς**, ὥστε **καὶ** ἐν τοῖσι τοῖχοις **ἔγραφα** | Ἀθηναῖοι **καλοί**, Πλάτ.Φαιδρ.235C **Σοπφούς** τῆς **καλῆς**, αὐτ. Ἀλκ.1,13Β Ἀλκιβιάδης ὁ **καλός**, Χατζόν.Βρ.Θρ.73,12 (οἱ **Κόρες**) . . **καρτεροῦσαν** τὴν **σὺγῆ** νὰ **τοῦς** **φέρρ** τὸν **καλὸ** | ποῦ **λαχταροῦσαν** | μτ. κ. δημ. **συνήθ.** μτ. τῆς γεν. τῆς προσ. ἄνωγ. ὁ **σὺζυγος**, ὁ **μνηστῆρ** ἢ ἡ **μνηστῆ**, γεν. τὸ ἐρωόμενον πρόσωπον, ὁ διαλεκτὸς τῆς καρδίας: ΠΔ Ἄσιν.2,10 **ἀνάστα**, **εἰλθὲ** ἢ **πλησίον** μου, **καλῇ** μου, **περιστέρα** μου, **Διγεν. Ἀκρ.** 1258 **δέξα** σοι **δέσποτα** **Χριστέ**, **δὲ** . . **εἶδον** τὸν **καλόν** μου, **δ.τρωθ.** **ποιεῖς** **θάλασσεσ** **καὶ** **ποιὰ** **νῆσ** **σὶά** **χαίρουνται** τὸν **καλὸ** μου, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.39,12 **στόν** ὄπνω νὰ **ῶσι** **ὀλόφυχα** **δοσμένη** | τῶν **κόρη** ποῦ **μνηστειῶν** τὸν **καλὸ** τῆς, **δ.διστ.** **ταίρι** μου **καλὸ** | καὶ σ' **ἐρημο** **προσόντ** | 3) γεν. κ. ἐπὶ πραγμ., ἐπὶ παντὸς ἀποσιθιπτοντος εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ὀφρέσεως, ὁ αἰσθητικῶς ὠραῖος, ὁ εὐαρέστωσ ὀφρέσιμος, **μορφος**: Ἰλ.Β.43 **μαλακόν** ὁ **ἔνδυσε** **χιτῶνα** **καλόν**, **νγητόρον**, αὐτ.Ζ.294 **καλλίστατος** . . **ποικίλμασιν** | πέπλοσ | Ὀδ.Α.131 **αὐτὴν** ὁ **ἔ** **θρόνον** **εἶκεν** **ἀγων** . . **καλόν** **δαιδάλεον**, αὐτ.Ζ.11, Σοφ.ΟΚ.578 **ὄψων** σὺ **σπουδαῖον** **ἐσ** **ὄψιν** τὰ **δέ** **κέρθη** **παρ'** αὐτοῦ **κρείσσον** ἢ **μορφῆ** **καλῇ**, Εὐρ.Την.639 **κόσμον** **προσθηθεῖς** **ἀγάματι** **καλόν**, ΚΔ Ματθ.1,4,4 **πᾶν** **κτίσμα** **Θεοῦ** **καλόν**, - **καλὸσ** **νῆαξ**, - **καλὸ** **ἀγαλμα** | 4) κ.

νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν ἐσωτέραν ἐπιδοκίμασι, ποιότητάς τις, ὁ ἠθικός ὄρατος, ἐπιδοκίμασι, ἐντιμος, πρέπων, σωστός: 'Ἰλ. 615 κἀλὸν τὸν σὺν ἐμοὶ τὸν κῆδον, αὐτ. Ρ 19, 'Ὀδ. Ρ 381 οὐ μὲν καλὸ καὶ ἐσθλὸς ἔων ἀγορευεῖν, Πίνδ. 1 4(3), 42, Σοφ. Ἀντ. 72 καλὸν μοι τοῦτο ποιούση θανειν, ΚΔ Ματθ. 5, 16 ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, αὐτ. 'Ἰω. 10, 32, αὐτ. Κορ. 1, 5, 6 οὐ καλὸν τὸ καύχημα ὑμῶν, - καλαὶ πράξεις, - καλὴ διάθεσις, - καλὸς χαρακτήρ' 5) κ. ἐπί προσ. ὄμ. ἐν ἠθικῇ ἐννοίᾳ, ὁ ἀγαθὸς τὸ ἦθος, τὴν ψυχὴν, ὁ ἐντίμος, χρῆστος χαρακτήρ, ἐνάρετος, δίκαιος: ΚΔ Τιμ. 1, 4, 6 καλὸς ἔσθ διὰκονος 'Ἰησοῦ, - καλὸς ἄνθρωπος, - καλὸ παιδί (συχν. ἀντί τοῦ ἄνθρωπος), - καλὴ καρδιά, - καλὴ ψυχὴ, - καλὸς χαρακτήρ, παροίμ. ὁ καλὸς καλὸ δὲν ἔχει (ὅτι συνήθως οἱ χρῆστοί καὶ ἐντιμοὶ μὲν εὐπαραοῦνι, διζυνο, Κρυμμένη Θλίφις 27 ἀχ! μοῦ ἀπέθαν' ἢ καλὴ γριά, Καρυωτ. Ἐλεγ. 2, 47. Παιδικὸ 24 καθὼς | ἄστρο καὶ κρῖνο | ἔτσι θά γίνω) τώρα καλὸς

6) ἐδ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἀγαθὸς καλὸς ἀγαθὸς κ. ἐν συνήθ. καλοκάγαθος ὅλλ. ὁ παρουσιάζων ἐνηρμοσιμένα τὸ σωματικὸν κάλλος καὶ τὴν ἠθικὴν τελειότητα, ὁ κατ' Ἀριστοτέλην «τελειῶς σπουδαῖος»: 'Αριστ. ΗΜ 1207 b, 25' || παλαιότ. ἐν 'Αθῆναις ὁ ὄρος ἐν χρ. προκειμένου περὶ εὐγενῶν, εὐπαιδῶν, ἐπιφανῶν ἀνδρῶν: 'Ηρ. 1, 30, 'Αριστ. 'Ἰππ. 185 μὲν ἐκ καλῶν εἰ ἀγαθῶν, 'Θουκ. 4, 45 εἰ αὐ τεχνεῶτες αὐτῶν καλοὶ ἀγαθοί, 'Αριστ. Πολ. 1293 b, 39 ἔτι δὲ δοκοῦσιν ἔχειν οἱ εὐποροὶ ὧν ἔνεκεν οἱ ἀδικοῦντες ἀδικοῦσιν' ὀθεν καὶ καλοὺς ἀγαθοὺς... προσαγορεύουσιν'

7) ὄμ. κ. ἐπί ἀφρημ. ἐννοίαν, πρῶξεν, ἢ ἰσθημάτων καθόλου ἐπὶ πάσης ιδιότητος ἢ ἐνεργείας, ὁ ὑπὸ τῆς ἠθικῆς ἐπιδοκίμαζόμενος, ἐνάρετος, χρηστός, ἐντιμος: Πλάτ. 'Απολ. 21D οὐδὲν καλὸν ἀγαθὸν εἶδέναι, αὐτ. Λάχ. 192 c, Ξεν. Ἀπομν. 2, 1, 20 αἱ δὲ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι τῶν καλῶν τε ἀγαθῶν ἔργων, αὐτ. 1, 2, 23, ΚΔ Λουκ. 8, 15 ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι'

8) ἐπί πραγμ. κ. ἐπί ἀφρημ. ἐνν., φαινομένων, καταστάσεων, ἐνεργειῶν, εὐμενῆς, ἀφέλιμης, εὐχάριστος εἰς τινα, εὐνοικός: 'Ὀδ. Ξ 253 ἐπλέομεν βορρῆ ἀνέμῳ ἀκραεῖ καλῷ ῥηθιδῶς, Αἰσχ. Ἐπτ. 379 οὐ γὰρ σφάγια γίνονται καλὰ (εὐνοία), Εὐρ. 'Ἰων 1333, Ξεν. ΚΠ 3, 2, 3 καλὰ τὰ ἱερὰ ἦν, ΚΔ Τιμ. 1, 8 ὅτι καλὸς ὁ νόμος, - καλὸς καιρὸς, - καλὴ θάλασσα, - καλὴ χρονία (εὐετηρία), - καλὴ τύχη, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 37, 14, 5 καὶ τὴν ἀγάπην σου ἐνωισα σὺν κάποια καλῇ Μοίρᾳ, Γρην. Σκ. Τερρ. 12, 5 καλὸ ταξίδι, ὡ εὐπλοία, τοὺς δίνεις καὶ ἀρμενίζουσι πρῆμα μετ' ὁ βροχία, - τὰ πράγματα τὰ δὲν εἶναι καλὰ, - οἱ ἀποφινῆς εἰδήσεις δὲν εἶναι καλές' || ὁδ. δημ. ἐν φράσ. εἰς χαιρετισμοὺς ἢ εὐχάς, αἰσιος, εὐτυχῆς, ἀγαθός: καλὴ μέρα - καλὸ βράδυ, - καλὴ νύχτα, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 64, 1 'Ὀρα καλὴ σου, Νύχτα εἰπε, Γρην. Σκ. Τερρ. 82, 9 κάποιο ἀπανταεὶ τὸ γέρο του παποῦλη |... 'Ὀρες καλές τ' ἀνίθι μου, - ἢ ὄρα ἢ καλὴ (εὐχὴ πρὸς εὐδωσίαν ἐπιχειρήσεως, ταξίδιου κ. γεν. ἀναγγελθέντος σκοποῦ), - καλὰ λευτερίαν (πρὸς ἐγκύμονα γυναικας), - καλὰ στέφανα (πρὸς μνηστευομένους - μελλονύμφους), - καλὴ ἀντάμωση, - καλὸ ταξίδι, - καλὴ διασκεδασθ., ὡρα του καλῆ (εἰρων. λεγόμεν. δι' ἀπερχομένους, πρὸς δηλωσιν ἀδιαφορίας) πρὸς δὲ καλὴ ὄρα (ἀντί εἰσαγωγῆς εἰς παρομοίωσιν, σύγκρισιν, ἀναδρομῆν, ἀ. μονολογητικὸς προφρορμ. καληώρα: Ζερβ. 'Ὀ Πιὸ 'Ὀραῖος ἴταν κατακαλόκαιρο σὺν καληώρα'

9) ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος, ἰκανοποιητικός, κατάλληλος, ὁ εἰς βουθὸν ἰκανὸς ἔχων ἀνεπτυγμένας τὰς ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ φύσεως ἀπορ-

ρεοῦσας ἰδιότητας: 'Ὀδ. Ζ 263 καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόλιος, Ξεν. Ἀπομν. 3, 1, 9 τὸ τὸ καλὸν ὄργυρον (γῆσιον), Πλάτ. καλαὶ ἔλατοι, ΚΔ Ματθ. 3, 10 πᾶν οὐκ ἔδνον καλὸν ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπεται, αὐτ. Λουκ. 8, 15 τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῆ, αὐτ. 'Ἰω. 2, 10, - καλὸ φαί - κρασί - φάρμακο (δραστικόν, ἀποτελεσματικόν), - καλὰ φρούτα, - καλὰ παράσταση, - καλὸ ποίημα - δράμα - μυθιστόρημα, - καλὴ παρέα - συντροφιά (εὐχάριστος), - καλὴ ἐπιχείρησις - δουλειά (μεροδοφόρος) - καλὸ χωράφι - ἀμπελί (προσοδοφόρον) || δημ. ἀντί τοῦ εὐμεγέθους ἢ ἰσχυροῦ: ἔφαγε μιά καλὴ μερίδα, - ἔνα καλὸ χαστούκι' || ὄμ. καλὸς εἰς τι ἢ πρὸς τι κατάλληλος, ἐπιτήδειος διὰ τι, πρὸς τι: Ξεν. ΚΠ 3, 3, 6 ὅτι που καλὸν ἴδοι εἰς στρατιάν, Πλάτ. 'Ἰππ. Μ 295 c σώμα καλὸν... τὸ μὲν πρὸς ἔδρον, τὸ δὲ πρὸς πάλιν' κ. δημ.: φάρμακο καλὸ γιὰ τὸ φθινόπωρο, - φάρμακο καλὸ γιὰ τὸ βῆχα - γιὰ τὸν πυρετό' || ἐν καλῷ (τόπῳ) εἰς ἐπιτήδειον, κατάλληλον θέσιν: 'Αριστ. Φοσμ. 292 ποῦ ποῦ καθέλωμ' ἐν καλῷ τῶν ῥητόρων ἴν' ἔξακούω, Ξεν. Ἐλλ. 2, 1, 25 οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοὺς ὀρμεῖν, αὐτ. 6, 2, 9 ἔτι δὲ κελθαὶ τὴν Κέρκυραν ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου (ὡς πρὸς τὸν Κ. κόλπον) || ὄμ. ἐν καλῷ (χρόνῳ) εἰς κατάλληλον ὄραν, στιγμήν, περίστασιν: Εὐρ. Α 1106 ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμεν πύρηξ, (ἰσὲ καλῇ ὄρα σὲ βρῆκα, σ' ἀντάμωσα), 'Θουκ. 5, 69 ἀλλ' ἐν καλῷ ἐδόκει ἢ μάχη ἔσεσθαι, αὐτ. 5, 60' || δημ. φρ. εἶμαι σὲς καλῆς μου διατελῶ εἰς καλὴν ψυχικὴν διάθεσιν, εἶμαι εὐδιάθετος ἔχω κέρι' || δημ. τὰ θηλ. ἢ καλὴ (μερίδα) ἢ προσθία ὄφει ὑφάσματος' 10) κ. ἐπί προσ., ἰκανός, ἐπιτήδειος, δεξιός: ΚΔ Τιμ. 2, 2, 3, αὐτ. Πέτρ. 1, 4, 10 ὡς καλοὶ οἰκονομοί, ..., - καλὸς δικαστής (εὐσυνείδητος, δίκαιος ἢ-ὑπάλληλος - μαθητὴς - συγγραφεύς, - τεχνίτης, - καλὴ νοικοκυρά, - καλὸς στρατιωτὴς - ἱερεὺς (πιστός εἰς τὴν ἀποστολὴν του) || ἢ παρ' Ἀττ. κ. δημ. εἰρων. λεγόμεν.: Αἰσχ. Εὐμ. 209 τίς ἦδε τιμὴ; κόμισσον γέρας καλὸν, Σοφ. Ηλ. 393 καλὸς γὰρ οὐμὸς βίσιος, ὥστε θαυμασται, Εὐρ. Βάκχ. 652, Δημ. 660' 12) τὸ οὐδ. τὸ καλὸν ὡς οὐο. βλ. λ.

καλοσκαμνίζω δημ. διδω τὴν πρωτοκαθεδρίαν εἰς τινα, τὸν βάζω στὸ καλὸ σκαμνί' δθ. φιλοφρόνως ὑποδέχομαι.

καλοσκέπαστος-η-ο δημ. ὁ καλῶς, ἐπιμελῶς ἔχων σκεπασθῆ, καλῶς κεκαλυμμένος: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 53, 7 ἄβῆς μιά καλοσκέπαστη χορταριασμένη στέρινα, - καλοσκέπαστο σπίτι (καλῶς ἐστεγασμένον).

καλοσκόπαστος-η-ο δημ. ὁ καλῶν ἐσοδεῖαν παρέχων: καλοσκόπαστα χωράφια' 2) ὁ εἰς καλῶν, πλουσίων ἐσοδεῖαν ἀποτεθειμένος, ὡς εὐχῆ: καλοσκόπαστο νά'ναι τὸ στάρι.

καλοστασιά(ι) δημ. καλὴ ἐμφάνισις: Πασιπ. 2. Κιακ. Γλωσσ. ἐν λ.

καλοστεκούμενος-η-ο δημ. ὁ-στεκαίμενος ὁ ἔχων στερεὰς οἰκονομικὰς βάσεις, εὐπόρος, ὁ ἐν οἰκονομικῇ εὐεξίᾳ: καλοστεκούμενος ἄστος' 2) ὁ ὑγιής, ὁ ἰσχυρὰς κρῆσεως.

καλοστιχοπλόκος(ι) δημ. καλὸς στιχοπλόκος, καλὸς στιχογράφος: Πρόδρ. 1, 152 τὸ πιθμοῦν γραμμικὸ καὶ καλοστιχοπλόκο.

καλοστόμαχος-η-ο δημ. ὁ ὑγιής τὸν στόμαχον, παῦ ἔχει γερὰ, καλὸ στομάχι, ποῦ καλὰ γεύεται' || δθ. κ. μτφ. ὁ συγκαταθητικός, ἀνεκτικός' 2) ἐπὶ τροφῶν καὶ ποτῶν, εὐπεπτός, καλοχώνευτος.

καλοστοχάζομαι δημ. καλῶς, μετὰ προσοχής, ἐπιστομῶνως μελετῶ τι: δὲν τὰ καλοστοχάστηκε τὰ πράγματα, κὶ ἔπεςε ἔξω' || ἀναλο-

γίζομαι, διανοούμαι : **δέν** τὰ καλοστοχάζεται
αὐτὰ πού λέει.
καλοστρατιά (ή) δημ. ὁμολή ὁδός, εὐδατος
δρόμος, καλή στρατά.

καλοστρατίζω δημ. διὰ καλῆς ὁδοῦ, δι' εὐ-
βάτου δρόμου ὀδηγῶ, κολῶς κατευθύνω τινά,
ἀντιθ. κακοστρατίζω || κ. μτφ. διῶω ἀλλήν κατε-
ύθυνσιν, ὀδηγῶ, προτρέπω εἰς τὸ καλόν, εἰς
τὴν ἐπιτυχίαν. 2) ἀνθ. διὰ καλῆς, εὐδάτου
ὁδοῦ πορεύομαι, καλῶ δρόμου παίρνω. || κ.μτφ.
ὀκολουθῶ καλήν, ἐπισιενῆν ἐν τῷ βίῳ ἢ ἐν τινι
περιπτώσει κατευθύνσιν, βελτίζω καλά, ἀντιθ. κα-
κοστρατίζω, παραοιρατίζω κ. παραστρατῶ
βλ.λ. 3) ρηματ.π. καλοστράτισμα.

καλοστράτισμα (τό) δημ. τὸ ἀκολουθεῖν κα-
λῆν πορείαν || κ. ἐν μτφ. ἐνν. τὸ ἀκολουθεῖν
καλήν, (ἰδίως ἠθικῶς, κατευθύνσιν. 2) μτθ. τὸ
πρὸς τὴν καλήν ὁδόν, κατευθύνσιν προτρέπειν,
ὀδηγεῖν τινά κ. ἐν μτφ. ἐνν.

καλοστρώθι (τό) δημ. τὸ φυτὸν σαπωνόφυ-
τον τὸ φαρμακευτικόν, ἀ. σαπωνόχορτο, τσου-
-έν, χαλθαδάρριζα, ἀρχ. στρουθιον.

καλοστρωφός-ον μον. ὁ καλῶς ἐστραμμένος :
Τζέτζ. Ἐξήγ. ἴλ.14,25 καλοστρωφας λῶρος.

καλοστρωφῶ-έω μον. ἐπὶ γεωροῦ, καλῶς
ἀναστρέφω τοὺς βάλους τοῦ χῶματος πρὸ
τῆς ἀρόσεως : Δωρόθ.Μον.156Α καλοστρωφῆσαι
αὐτὸ καί . . ὀτῶς ἀροτριάσαι | τὸ χωρίον |.

καλοστρώνω δημ. καλῶς, ἐπιμελῶς στρώνω,
ἀπλώνω, διασπείρω τι : **δέν** τὰ καλοστρώνω τὰ
πλακάκια ὁ μάστορις. || καλῶς, ἐπιμελῶς κα-
λύπτω, σκεπάζω : κοίταζε νὰ τὴν καλοστρώσης
τὴν σάλη· ὁμ. ἀφθόνως καλύπτω, διασπείρομαι :
τὸ χιόνι καλοστρώθηκε στὴ γῆ. || καλῶς διευ-
θετῶ, ἐτοιμάζω κ. παθ. τὸ τραπέζι καλοστρώ-
θηκε, - ἢ δουλειὰ **δέν** καλοστρώθηκε ἀκόμα
[ἐμφανίζει εἰσὴ ἀτέλειαν]. 2) ἀνθ. καλῶς
ἐφαρμόζω, ταίριαζω : **δέν** καλοστρώνει τὸ σακ-
κί ἐπάνω του. 3) τὸ μέσ. καλοστρώνομαι
μετὰ ἐήλου ἐπιδοῖμαι, ἀ. ρίχνομαι : καλοστρώ-
θηκε τὸ παιχίδι - στο φαί - στο γλέντι - στὴ
δουλειά. || αὐθαιρέτως, ἀνεπιθύμητος ὄν, ἐγκα-
θίσταται : μοῦ ῥθε καί μοῦ καλοστρώθηκε στό
σπίτι ἀνερώτητα, ἀ. στοργυλοκάθομαι, θρονιά-
ζομαι, καλοκαθίζω.

καλοσυλλογίζομαι δημ. καλῶς, μετὰ περι-
σκέφως διανοοῦμαι, σοβαρῶς διαλογίζομαι
|| ὅθ. ἐπισταγμένως μελετῶ, συλλογίζομαι : **δέν** τὸ
καλοσυλλογιστικὸς αὐτὸ πού ἐκαίμεν - ὥσπου
νὰ τὸ καλοσυλλογισθῆ, πέρασε ὁ καιρὸς καί τὸ
πράγμα κρῦψε πιά.

καλοσύμβουλος-ον μτγν. ὁ τὰ καλά συμβου-
λεύων, ὁ εἰς τὸ καλὸν προτρέπων, ὀδηγῶν :
Πρόκλ.Τετρθ.163.

καλοσυνεύω δημ. καλωσυνεύω βλ.λ.
καλοσύνη μαν. κ. δημ. καλωσύνη βλ.λ. ἀγα-
θότης, χρηστότης. || καλὴ πρόβξ, εὐποία, εὐε-
ργεσία : Καϊσάρ.Δαν. ἐν Σάθ.32 νὰ μάς ἐβάλεη
ἡμάς ἀπὸ τὴν Μπουδανιαν . . μάλιστα ὅπου τὸν
ἐκάμαμεν τόσες καλοσύνες. || εὐδία, καλοκαιρία.

καλοσυνθίζω δημ. κτῶμαι καλὸς συνη-
θείας, καλοῦς τρόπου. || συνθ. ἐν εἰρων. χρ.
ἐπὶ κἀκὼν ἄλλ' εὐαρέστων ἔξεων : καλοσυνθί-
σεις βλέπω στὴν τεμπελιά καί **δέν** ἔνοεσις νὰ
δουλέφης λίγο. 2) κ. μτθ. ἐμβάλλω, μεταδίδω,
διδάσκω καλὰς συνηθείας, λεπτούς, καλοῦς τρῶ-
πους : τὰ ζῶουν καλοσυνθισθεὶ τὰ παιδιὰ τους
|| ὁμ. μεταδίδω εὐαρέστους, ἀλλὰ κακὰς ἔξεις :
τὸ καλοσυνθίσσε τὸ παιδί σου νὰ μὴν τὸν χα-
λάς τὸ χαιρίν ποτέ. || ἡ κτ. παθ. παρκακ. κα-
λοσυνθισμένος καλῶς ἀναθερμανμένος, μὲ κα-
λοῦς, λεπτὸς τρόπον, μὲ καλὴ ἀνατροφή.

καλοσυνφέρνην δημ. τελείως συνέρχομαι,
πλήρως ἀναλαμβάνω τὰς αἰσθήσεις μου, ἀνακτῶ
τὴν ψυχικὴν μου γαλήνην : Ἐρωτόκρ.2,1519 μὲ **δέν**
ἐμπόρειε ἔτα' εὐκόλα εὐ καλοσυνφέρνη | στὸν
φόδον ὅπου τὸ ἤδωκε τοῦ Ἀρκοντα τοῦ χέρι.
καλοσύντυχος-ον κοινωνικός, εὐόμιλος, πού
ἔχει καλὴ αὐτυχεῖα : Ζωσιαρ.

καλοσυστήνω δημ. κ. καλοσυστήνω διῶω
καλὰς συστάσεις περὶ τινος. || περιποιῶ τιμὴν
εἰς τινά, προσθέτω εἰς τὴν καλὴν περὶ τινος ὑπό-
ληψιν : **δέν** σὲ καλοσυστήνει τὸ νὰ συναναστρέ-
φῃσαι τοὺς ἀνθρώπους πού κατηγορεῖς, ἀντιθ.
κακοσυσταίνω-στήνω.

καλοσφύρα (ή) νεῶτ. ναύτ. ἐργαλεῖον ἐν εἰδῆ
σφύρας μετὰ λαθῆς ἠμικυλινδρικής, τυπῆς, ἀ.
ματσόλα, μασιόλα:

καλοσχηματίζομαι μτγν. ἀστρολ. ἐπὶ ἀστέ-
ρων, ζῳδίων, λαμβάνω θέσιν εὐνοϊκὴν, καλὰ προ-
σιωνίζουσαν : Κατ. Ἀστρλ.Κ.6,61.

καλοσῶμον (τό) νεῶτ. ζῳολ. γένος κολεοπέ-
ρων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν καραβιδῶν, περι-
λαμβάνον καρβίλους.

καλοταίζω δημ. καλῶς διατρέφω τινά : τὴν
καλοταίζει τὴ μάνα του.

καλοταίριαζω δημ. καλῶς, ἐπιτυχῶς συναρ-
μόζω, ταίριαζω, φέρω εἰς συμφωνίαν : **δέν** τὰ κα-
λοταίριαζε τὰ χρώματα ὁ διακοσμητής. 2) κ.
ἀνθ. καλῶς συνδυάζομαι, συναρμόζομαι, ἐναρ-
μονίζομαι : **δέν** καλοταίριαζει αὐτὴ ἡ γραβάτα
μὲ τὴ φορεσιὰ του. || διατελῶ ἐν τελείᾳ συμ-
φωνίᾳ, συμφωνοῦμαι μετὰ τινος : τὰ συμπεθερικά
δέν καλοταίριαζαν. 3) ἀπρος. ἀρμόζω, πλῆ-
ρως συμφωνεῖ, ταίριαζε : **δέν** τοῦ καλοταίριαζει
νὰ κἀν τὸν ἀκατόδεχτο. 4) ρηματ.π. καλο-
ταίριασμα, καλοταίριαστος.

καλοταίριασμα (τό) δημ. εὐάρμοτος συν-
δυασμός, τελεία, πλήρως ἐναρμόνισσις, συμφωνία.

καλοταίριαστος-η-ο δημ. κ. -ταίριαχτος ὁ
καλῶς ἐναρμονιζόμενος, ἐπιτυχῶς συνδυασμέ-
νος, τελείως συμφωνῶν : καλοταίριαστα χρώ-
ματα, - καλοταίριαχτο ζευγάρι.

καλοταξιδεύω δημ. ἐπὶ πλοίου, παρέχω εὐ-
χάριστον πλοῦν, ἀνετον ταξίδιον, ἰθ. **δέν** κλυθωνί-
ζομαι 2) κ. ἐπὶ προσ., εὐχαρίστως, ἀνέτως δι-
άγω ἐν ταξιδίῳ.

καλοτάξιδος-η-ο δημ. ὁ μὴ εὐκόλως κλυθω-
νίζόμενος, ὁ ἀντέχων εἰς τὰς τρικυμίας, πού κά-
νει καλῶ, εὐχάριστο ταξίδι, ἀ. καλοβάλαστος :
ταξιδεύοντας μὲ σκοῦνα καλοτάξιδη. || ὁμ.
ἐπὶ πλοίων, ὁ ὑπὸ αἰσίους ὄρους, εὐμενέας ὀκο-
νομικός συνθήκας ταξιδεύων, ἐπιχειρῶν ἐπικερδῆς
ταξίδιον. 2) ἐπὶ προσ., ὁ ἐν γαλήνῃ θαλασσίᾳ,
καλῶς, ἀνέτως, εὐχάριστα ταξιδεύων : **φτάσα-
με** καλοτάξιδοι στό νεσι τὸ δελι.

καλοταξιδιώνω δημ. φέρω εἰς καλὸν πέρα,
αἰσίως ἀποπερατῶ : Ἐφταλ. Ὁδ.Α.293 καί σὲν τὰ
πρόβξ δλ' αὐτὰ καί τὰ καλοταξιδιώσε.

καλοτεχνία (ή) μτγν. καλλιτεχνία : Σώπ.Ρήγ.4,51W.
καλότηγ-ητος (ή) μτγν. ἀντὶ κάλλους, καλλοῦ
(λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ Χρῦστ. Ζητωκ.ἰ:Πλουτ.ἰ.118,44Π).

καλοτίθηος-ον ἴσθ. « καλότροφος ».

καλοτρέφω κηλός-ον μτγν. ὁ ὠρσίον ἔχων τρά-
χηλον : Κατ. Ἀστρλ.Κ.8(4),1Β1.

καλότραχον (τό) ἴσθ. « τὸ ὄδιαντον ».

καλοτροπικός-ίδος (ή) νεῶτ. βοταν. γένος τρο-
πικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀσκληπιαδοειδῶν
|| καλοτροπία ἡ γιγνέντιος εἶδος ἰθαγενέας τῆς
Ἀφρικῆς καὶ τῶν Ἰνδιῶν, ἐκ τοῦ γαλοκτάδου
χυμοῦ τοῦ ὁποῖου παράγεται ἑλαστικὸν κόμμι.
καλότροπος (-η)-οἶν γλωσσ., μαν. κ. δημ. κα-
λῶς, εὐγενῆς τοὺς τρόπους, τὸ ἦθος, κόσμος :
Γλώσσ., Δαμασκ. ἐν Βανδίνι Ἀπεκτ.51. 2) δημ.

εὐπροσήγορος, καταδεικτικός, πού καλὰ φέρεται: καλότροπος ἄνθρωπος: **δὲ σ'** ἀποαίρειν ποτέ.
καλότροπος-ον παρ' Ἦσ. ὡς γλῶσσα. τοῦ καλοτίθους· πρὸλ. ὁ καλῶς τρεφόμενος.
καλοτρόγω δημ., ἄβρ. |ἐκαλόφαγα τρώγω, διατίωμα καλῶς, κατὰ ποσόν, ἰδίως δὲ κατὰ ποτὸν τροφή: ὁ γιατρός τοῦ συνέστησεν νὰ καλοτρώῃ, μὴπως καὶ πάρῃ ἀπάνω του.
καλοτύπη (ἡ) |γαλλ. | δημ. κάλυμμα, σκουφί· || εἶδ. ὁ μικρὸς ἐρυθρόχρωμος ἡμικύλιος σκοφός, ὃν φέρουν οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς: 2) τὸ περιβάλλον τὴν κεφαλὴν κύριον μέρος τοῦ γυναικείου πύλου, κτ. ἀντίδιαστ. πρὸς τὸν γύρου, δ.τεπ.ε.
καλοτυπία (ἡ) νεώτ. ἀπρηχαιωμένη τις μέθοδος φωτογραφήσεως.
καλοτύπος (ὁ) Ἦσ. « ὁ δρυκοκόλλητος ».
καλοτυχία (ἡ) δημ. ἡ καλὴ τύχη, εὐτυχία.
καλοτυχίω δημ. βερωθὶ τινα εὐτυχί, μακαρίζω, εὐτυχίζω, εὐδαιμονίζω: ὅλοι τὴν καλοτυχίζονε γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς: 2) διδῶ, χαρίζω καλὴν τύχην, εὐμενῆ μοῖραν εἰς τινα, τοῦ δίω καλὸ ριζικό: Παλαμ. Ὑμν. Ἀθ.19 καὶ ὄσω' μου δύναμη, θεά, καὶ καλοτύχιέ με | κί ἄλλα τραγουδία ἔγω γιὰ σέ: 3) ρηματ.π. καλοτύχημα.
καλοτύχημα δημ. μακαρισμός· || ἔκφρασις εὐχῆς διὰ τὴν καλὴν τύχην πινός· || κτ. πληθ. ἰδ. καλοτύχηματα τὰ συγχαρητήρια, οἱ ἐπ' αἰσίω, εὐτυχεῖ γεγονότι εὐαί.
καλότυχος δημ. ὁ ἔχων ἢ ὁ εὐρὺν καλὴν τύχην, ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας εὐνοηθείς, εὐτυχής, μακάριος: Μαβιλ.Λήθη | καλότυχοι οἱ νεκροὶ πού λησιμονάει τὴν πίκρια τῆς ζωῆς. - καλότυχη μάννα· || εἶδ. ἐν τῇ δημ. ποι. ὁ ὑπὸ ἔξαιρέτους συνθήκας, ὄρους ὑπάρχων: Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.258,7 καλότυχα εἶναι τὰ βουνά, ποτὲ τους δὲ γερνάει.
καλοῦδι (τὸ) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. καλοῦδια δάρα, προσφορά, χάρισμα, πράγματα εὐχαριστήσαν προξενούντα: Παλαμ.Παράκ.55,15 καλοῦδια φέροντάς σας φροντίδας καὶ στοργῆς.
καλοῦμα |ἡ| δημ. κ. καλοῦμα τὸ διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῶν παιδικῶν χαρταετῶν χρησιμοποιούμενον νήμα.
καλομαύρισμα (τὸ) δημ. ναυτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καλομαύρω βλλ.
καλομαύρω δημ. ναυτ. παρεδ., ἀφήνω χαλαρὸν σχοινίον ἢ ἄλυσιν ἐφ' ὧν εἶναι προσδεθεμένη λέμβος, ἄ. ἀφήνω καλοῦμα.
καλοῦμα (τὸ) δημ. ναυτ. τὸ τμήμα τῆς ἀλύσεως πεπονησμένης ἀγκύρας, ἔκταμα, κάθεμα.
καλοῦμα |ἡ| δημ. κ. καλοῦμα βλλ.
καλοῦπι (τὸ) |ἡ| δημ. κοῖλον στερεὸν σῶμα, εἰς ὃ εἰσάγονται ὕλα πλαστικά, ἐν ρευστῇ καταστάσει, ὅπως λάθρων ὠρισμένον σχῆμα, τύπον, ἄ. μήτρα, φόρμα: 2) τὸ ἐκ στερεοῦ ὕλικου πρότυπον, τὸ ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν πολλῶν ὁμοειδῶν ἀντικειμένων ἰώς πύλων λ.χ. ἄ. φόρμα.
καλοῦπι (τὸ) |2) δημ. τὸ φυτὸν ἐρεικὴ βλλ. ἢ δεινδρώδης.
καλοῦπενω δημ. διδῶ τύπον, σχῆμα εἰς πλαστικὴν, ἀμορφον ὕλην, εἰσάγω ἐν μήτρᾳ, βάζω σὲ καλοῦπι: 2) μτφ. ἐξεπατάω.
καλουρημένος-η-ο δημ. ὁ κολῶς, ἐπιμελῶς ἐργασμένος, ὁ τεχνικῶς κατασκευασμένος.
καλοῦρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκοῦν. τῶν τρυγονίδων.
καλοῦστικά ἐπιρρ. δημ. καλῶς πως, ὑποφερτά: ἔγραφε καλοῦστικά στὶς ἐξετάσεις.
καλοῦστικός-η(-ια)-ο δημ. καλῶς πως, μέτριος, ὑποφερτός: καλοῦστικός μαθητής, - καλοῦστικο γράφημα· || ἐνίοτε ἐν θεραπευτικῇ οὐχὶ δὲ μειωτικῇ σμῆ.: ἔχει μιά καλοῦστικὴ κατάσταση· περιουσία, καλοῦστικὰ γυναικόλα.

καλοῦφαντος-ον σχόλ. ὁ καλῶς ὑφασμένος: Σχόλ.Σοφ.Τρ.602.
καλοφαγία |ἡ| δημ., θηλ. καλοφαγού ὁ εἰς κολὴν, ἐλεκτηρὴ καὶ ἄφθονον τροφήν ἀρσεκόμενος, πού καλοτρώει.
καλοφαγία |ἡ| δημ. ἢ ἀφήρημ. ἔννοια τοῦ καλοτρώω βλλ., τὸ καλῶς καὶ ἀφθόνως διατάσθαι: οἱ γιατροὶ τοῦ συνέστησαν καλοφαγία.
καλοφαινομαι δημ. σαφῶς, εὐδαιμονίως φαίνομαι, ἔξαχρῶ: ἄπ' αὐτῆ τῆ θέσι δὲν καλοφαινεταὶ ἡ σκηνή: 2) ἐμπνέω ἐμπιστοσύνην εἰς τινα: δὲν μού καλοφαινεταὶ ὁ νέος ὑπάλληλος, - δὲ μού καλοφαινεταὶ ἡ κατάστασίς σου με ἐμβάλλει εἰς σκέψεις, ἀνησυχίας: 3) τριτοπροσώπως, προτασόμενος τῆς γεν. τῆς προσ. ὄντων. (μou - σου - τοῦ κλπ.) καλόν, εὐάρεστον φαίνεται, εὐχαριστῶς γίνεται δεκτὸν: δὲν τοῦ καλοφαινεταὶ πού τοῦ τὰ 'φάλα, - ταῦ καλοφαινεταὶ τοῦ λεγόμενου ἢ αὐξηση τοῦ μισθοῦ.
καλοφάνταστος-η-ο δημ. κ. -φάνταχος ὁ ἔχων ζωηράν, πλουσίαν φαντασίαν, εὐφάνταστος: Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.15 οἱ καλοφάνταστοι κί οἱ φευγάκηδες πρόσθεταν κατὶ στίς ζωγραφίαις του: 2) ἐπι πραγμ. κ. καλοφάνταχος ὁ ζωηρῶν, ἰδίως ποικιλόχρωμον ἔχων ἐμφάνισιν, πού σφαντάει: καλοφάνταχα φορέματα.
καλοφέγγω δημ. καλῶς, ἀρκοῦντως φωτίζω, φέγγω καλά: δὲν καλοφέγγονε τὰ φῶτα τοῦ δρόμου καὶ μπορεὶ κανεὶς νὰ σκονατῆσῃ, - δὲν σου καλοφέγγει ἡ λάμπα γιὰ νὰ ἐργαστῆς: 2) τριτοπρ. ὑπάρχει, εἰσάχρῳε ὄρεκτον φῶς: δὲν καλοφέγγει μέσα στήν κάμαρά μου· || ἐπὶ τοῦ φωτός τῆς αὐγῆς, ἡμερῶναι, φέγγει καλά καλά: Παλαμ.Τρισεῦν.79 ὄσο νὰ καλοφῆξ τῆς ἔλεγα, ὄσο νὰ 'βγῃ ὁ ἥλιος.
καλόφιλος-ον γλῶσσ. τοῦ εὐξείνου: Σχόλ.'Οππ. Ἄλ.1,627.
καλοφιδίσιδος-η-ο |φυκοκί| δημ. κ. καλοφιδίσιδος βλλ.
καλοφορεμένος-η-ο (καλοφορώ) δημ. ὁ καλῶς, κομφῶς ἐνδεδυμένος, καλοντυμένος: Ζερβ. μτφρ.Αισχ.Περσ.181 δυὸ γυναικῆς μου φάνηκαν καλοφορεμένες.
καλοφορῶ-ος δημ. ποί. καλὴν, ὠραίαν στολὴν φέρω, ἀμορφοσταλίζωμαι: Γρυμ.Σκ.Τεpp.65,1 καλοφοραὶ τὰ ξόμπλια τῆς ἡ νύχτα ἢ ξελογιάστρα· || μτχ. καλοφορεμένος βλλ.
καλοφούρτουνας-η-ο δημ. καλότυχος, καλορίζκος, τυχερός: παρρημ. πουλιὸ εἶν' ὁ καλοφούρτουνος παρὰ ὁ ἀντρεψιμένος |ἰτι περισσότερον τοῦ γενναίου, τοῦ τολμηροῦ, εὐδοκίμει ὁ τυχερός.
καλόφρων-ονος-ον Ἦσ. εὐφρώνων.
καλόφταστος-η-ο δημ. ποί. ὁ ἔχων αἰσίνον πῆρσος, ὁ κατ' εὐχὴν καταλήγων, ὁ εὐμοιρῶν τοῦ σκοποῦ του, τῆς ἀποστολῆς του, πού φτάνει, τελειώνει καλά: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 67,21 ἀνιστοροῦν τραγουδιστὰ οἱ σεῖρηνες | καλόφταστα ταξίδια.
καλοφταίνω δημ. κ. καλοφτεινάω καλῶς, ἀρτίως, κομφῶς κατασκευάζω, διαπλάσσω, διαμορφῶ τὸ: δὲν σου τὰ καλόφταξε τὰ ρούχα ὁ ράφτης σου, - ἂν μού τὴν καλοφτεινάσεις τὴ διακόσμηση, θά σέ καλοφτηρώσω: | ἢ μτχ. καλοφτειασμένος κ. φτειασμένος καλῶς διαπεπλάσμενος κατὰ τὸ σῶμα, καλοκαμμένος: καλοφτειασμένο παιδί - κορίτσι: 2) ρηματ. π. καλόφτειστος.

καλόφταιστος-η-ο δημ.κ.-φταιστος ὁ καλῶς, στερεῶς κατεσκευασμένος· Ἐφταλ. Ὁδ.Γ || στά-
θη τὸ καλόφταιστο καρδίη κί δεξω βήλικαν.

καλοφτιάσιδος-η-ο δημ.κ. καλοφκ- ὁ ἐπιμελῶς ἐφιμυθιωμένος, πού καλά φτιασιδιάναται· ὀβ. κί. μτφ. ὁ πλάστογραφεὺν, ὁσποκρύπτων τήν πραγμα-
τικὴν του ὑπόστασιν· Ἀρέτ.Βασιπ.2,114 κί ὁποια
θές παιδιανρωπιὰ | καλοφτιάσιδι.

καλοφωνίζω (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος τροπικῶν
φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σταγονοφόρων.

καλοφώνιζω μιν. καλῶς, ἠδῶς φινῶ, ἠδῶ,
γλυκολαλῶ, γλυκοτραγουδῶ· Λιβ.Ροδ.1386 κί ὀπι-
σω δῶο καυχίταις | του νά καλοφωνίζουε τρα-
γούδημαν δι' ἔμεναν.

καλοφώνιον (τὸ) νεώτ. κολοφώνιον βλλ.
καλοφώνοπουλον(τὸ) μιν. ὑποκορ. του καλό-
φωνος βλλ., παῖς καλλίφωνος· Λιβ.Ροδ.1713 καί
εἶχα καλοφώνοπουλα δύο παιδιὰ εἰδικά μου.

καλοφώνος(-η)-ο(ν) μιν. κ. δημ. καλλιφωνος·
Λιβ.Ροδ.1849 ἐκεῖνη καί οἱ καλοφώνες οἱ δύο
παιδοπούλες, Ἐφταλ. Ὁδ.Β6 διαλαλητάδες πρῶ-
σταῖς καλόφωνας.

καλόφωτος(-η)-ο(ν) μιν. ὁ καλῶς, λαμπρῶς φω-
τίζων, ὁ λαμπρὸν διαχέων φῶς· Καλλ.Χρυσ.1582
ἐκδ. Δόμπτ.ι) καλόφωτος σελήνη.

καλοχάραγος-ον μιν., δημ. κ. καλοχάρατος
-η-ο ὁ καλῶς κεχαραγμένος· || εἰδ. μιν. ὁ ἔχων
καλῶς κεχαραγμένον τὸ πρόσωπον, πού ἔχει καλὰ
χαρακτηριστικά· Κορ. Ἀτ.5Α 112.

καλοχάραξ δημ. καλῶς, ἐπιμελῶς χοράσσω·
κ. παθ.· Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.94 δεξιά κί ἀριστερά
στό μεγάλο στρατόν, λίγ' ἀλῶνισα, καλοχα-
ργμένα καί περιποιημένα· 2) τρίτοπρ. καλοχα-
ρῶν, ἐπί του αὐγινού φωτός, ἀ. καλοφῆγει,
καλοξημερώνει· πριν καλοχαρῶξη σηκώνεται.

καλοχորταίνω δημ. χορτάζομαι πλήρως.
καλοχորτάτος-η-ο δημ. ὁ χορταοθεῖς πλήρως,
πού χορτάσε καλά.

καλοχρονίζω δημ., μτχ. παθ. παρακ. καλοχρο-
νιζόμενος εὐχομαι τινι καλὸν χρόνον, εὐτυχῆς τὸ
ἔτος κ. συνεκδ. εὐτυχὴ ὄλον τὸν βίον· καλοχρο-
νιζόμενος νά 'ναι ὁπου κί ἄν βρίσκεται, πού με
γλύτωση ἀπὸ τῆ σφαγῆ· ἀντιθ. κακοχρονίζω·
2) ρηματ. π. καλοχρόνισμα.

καλοχρόνισμα-ατος(τὸ) δημ. κ. ἰδ. κτ. πληθ.
καλοχρονίσματα τὸ καλοχρονίζειν βλλ., εὐχὴ ὀ-
πιως ἤσησι τῆ καλὸν χρόνον, εὐτυχῆς τὸ ἔτος κ.
συνεκδ. ὄλον τὸν βίον.

καλόχρους-οος-οιν-οαν (χρoαί) μιν. κ. νεώτ. ὁ
ἔχων κοκκί, ὠρατον χρῶμα· Δασακ.1 ἰέν Μί. Π.κ.
Ἐτ.ι 95,244· 2) νεώτ. ζωολ. τὸ ἀσρ. ὡς αὐσ.
γένος κολεοπτέρων σαρκοφάγων καρabiθῶν.

καλόχυμος-η-ο δημ. ἐπί καρπῶν, ὁ εὐχυμος, ὁ
ἔχων εὐάρεστον, ἀφθονον χυμόν· τὰ πιὸ καλόχυ-
μα ἀχλάδια εἶναι ὀ δουκεσσεσ· 2) ἐπί προσ.,
ὁ ἔχων καλοῦς χυμούς, ὀβ. εἰδ. ὁ μὴ πάσγων ἐξ
ἐρεθισμῶν ἢ ἐλκῶσεων του δέρματος καί ὁ οὗ
τὰ ἐπιπόλαια τραύματα εὐχερῶς, ταχῶς ἐπου-
λῶνται, ἀντιθ. κακόχυμος· γδαρσίματα, κοφίεσ
μου περῶν μονημερεῖ γιστὶ εἶναι καλόχυμος.

καλοχύνευτος-η-ο δημ. ἐπί ἐδωδῶμαν, ὁ εὐκόλ-
ως καί καλῶς πεισοδόμενος, εὐπειτος, ἀντιθ. κα-
κοχύνευτος, δυσκολοχύνευτος, βαρυστόμος·
τὸ ριζί εἶσαι - τὸ χραπιδί δέν εἶναι καλοχύνευ-
το· 2) μτφ. ἐπί προσ. ἐν ἀρν. ἐκφορῶ, ὁ εὐά-
ρεστος, ὁ ἀσμένως παρ' ἀ. δεκτικός· στὸν κύκλο
μῶσ δέν εἶναι καλοχύνευτος· 3) ὄμ. μτφ. ἐπί
γνώσεων ἢ δοξασίῶν ἢ συστημάτων θεωρητικῶν
κί συνεκδ. ἐπί προσ. ὡς συγγραφέων, ὁ εὐκόλως
κ. ἰδ. ὀρθῶς, πλήρως ἀντιληπτός, κατανοητός,
συγκρ. εὐκολοχύνευτος· ἢ θεωρία του Ἀριστοτῆλ
δέν εἶναι καλοχύνευτη ἀπὸ μὴ εἰδικούς, - ὀ

Μάρξ δέν εἶναι ἀπὸ τὸν καθένα καλοχύνευ-
τος· 4) ὄμ. μτφ. ἐπί δυσάρεστου γεγονότος
εἰδ. ἐπί ευχῆς, ὁ παροδικῆν, εὐκόλως λησμονου-
μένην ψυχικὴν ὀδύνην ἐπάγων· καλοχύνευτο νά
(σοῦ) εἶναι ἰνὰ τὸ χωνεύσῃς, νά τὸ λησμονήσῃς
εὐκόλως, ταχῶς.

καλοχύνεω δημ. πέσσω, χωνεύω καλῶς καί
εὐκόλως· εἶναι στομαχικός καί δέν καλοχύνεω·
|| κ. μτ. ἀντικ.· δέν καλοχύνεω τὰ θαλασσι-
νά, - καλοχύνεω ὡς καί τὸ χραπιδί· || κ.
παθ. ἐπί ἐδωδῶμαν· τὰ ὀσπρια δέν καλοχύνε-
ονται ἀπ' ὀλους· 2) μτφ. ἐπί προσ. κ. ἐν ἀ-
νσφ. πρὸς προσ. ἐν ἀρν. ἐκφορῶ, θεωρῶ,
προσδέχομαι εὐάρεστος τινα, μοί εἶναι εὐάρσ-
δεκτος· δέν τὸν καλοχύνεωσι οἱ δικαί τῆς, μά
τὸν ἠθελε καί τὸν ἠρε· κ. παθ. σπανιτός. δέν
καλοχύνεεται ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του·

3) ὄμ. μτφ. ἐπί φευδῶν εἰδήσεων, πληροφοριῶν,
ἀνακρινῶσεων κττ., γίνονται ἀποδεκτός, πιστευτός·
καλοχύνεφε τὴν φευτιά - τὴ δικαιολογία· 4) ὄμ.
μτφ. ἐπί θεωρητικῶν γνώσεων, συστημάτων, διδα-
σκαλιῶν, συνηθέστ. ἐν ἀρν. ἐκφορῶ· γιά νά 'σαι
καλῶς δασκαλος, πρέπει νά 'ῃς καλοχύνεφε
ἐκεῖνα πού θὰ διδάξῃς, - χωρὶς νά καλοχύνεῃ
τῆς σοσιαλιστικῆς θεωρίεσ, ἔγραφε γι' αὐτές βι-
βλιο· πρβλ. χωνεύω.

καλόφητος-η-α δημ. ἐπί ὀσπριῶν, κάλοφος, ἐ-
φῶνος, εὐκόλοδραστος, βραστερός.

καλοφίτακος(-η) νεώτ. ζωολ. γένος ἀναρρη-
τικῶν φηττικῶν πτηνῶν.

καλόφωτος(-η)-ο(ν) νεώτ., δημ. κ. καλόφωνος-η-ο
ἐπί ἐδωδῶμαν κ. ἰδ. ἐπί ὀσπριῶν, ὁ εὐκόλως καί
καλῶς ἐφόμενος, βράζων, ἐφῶνος, καλόδραστος.

καλοφουιστής(-η) μιν., δημ. κ. -φουιστής ὁ
γνωρίζων νά ἀγοράζῃ καλὰ ὀφα, ὀφῶνισα, πού ζε-
ρει νά φωνίξῃ καλὰ κ. ὁ πληρώνων ἀκριβῶτερα,
διὰ νά φωνίξῃ καλὰ· Πρόδρ.1,116 πλην ἔνε κα-
λοφουιστής, ἔνε καί χαροκόπος· || δημ. κ.
ὁ ἀγοράζων, φωνίζων συχνῶς ἢ πολλὰ ἐκ τινος κα-
ταστήματος· ὁ γέροντος σου εἶναι ἕνας ὀπὸ
τοὺς καλοφουιστάδες του μαγαζιῶ μου.

καλόφωχα ἐπύρο. μιν. κ. δημ. ἐν καλῇ ψυχικῇ
διάθεσι· Χρον.Μορ.85511 καλόφωχα τὸν πύρα-
σιν στὴν τσάμπραν του ἀπέσω· 2) δημ. μετὰ
καλοφωχίας βλλ., μετ' εὐπαλιγγίας.

καλοφωχία(-η) μιν. κ. δημ. κ. -χιά ἢ καλὴ φυ-
χικὴ διάθεσις· Χρον.Μορ.854911 ἐκοίταξαν κει-
ρόν νά εὐρωσιν τὸν βήγον εἰς ὠραν γάρ καλα-
φωχίας νά του ἔχουσι συντηγῆ ἰκῶδ. καλογνω-
μιάς· 2) δημ. ἢ ἰδιότης του καλόφωχου, τὸ νά
ἔχη τῆς καλῆν φυχῆν, καλὴν καρδίαν, καλωσύνη.

καλοφωχίζω δημ. κ. καλοφωχῶ-ᾶ εὐχομαι
τινι καλὴν φυχῆν· 2) συντελῶ εἰς τὸ νά εὐχα-
ριστηθῆ τιν, ν ἀποκτήσῃ καλὴν διάθεσιν, ἀ. ἐν
μτβ. σπμ. καλοκαρδίζω, καλοκεφιάζω.

καλόφωτος(-η)-ο(ν) ἴσυχῃ λεξ. κ. δημ. εὐφωχος·
Ἦσ. ἐν λ. εὐθυμος· 2) δημ. ὁ ἔχων ἰσάθην
φυχῆν, ὁ πλήρως καλωσύνης, ἀγαθός, καλός.

καλπάζω [καλπή (|)] κ. μιν. κ. νεώτ. ἐπί ἴππου,
τρέχω ἐν καλπισμῶ, πηδητικῶς· Σουῖδ. ἐκαλλά-
ζειν, τὸ ὄρθως βαδίζειν· Αἰσχ.ἀπ.145α, Ἀκού.ΠΔ
ἴερ.86, Ἰππιατρ.120,128, Πανσαδ.Χρ.Μηλ.40 ὁ ἴππος
ἐκάλπισε δρομαίως, φέρων τὸ δίπλοον φορτίον·
2) νεώτ. ἐπί ἰππέως ἢ ἐποχουμένου, φέρομαι, σύ-
ρομαι ὀπὸ καλοδρόντος ἴππου· || νεώτ. ἐπί
νόσων, προχωρῶ ἀματαιῶδως, ἀναπτύσσομαι τα-
χῶς· καλπάζουσα φθίσις ὀξεῖα μορφή πνευμο-
νικῆς φυματίωσης ἐξελετισμένη τῆσται πρὸς
τὸ μοιραλον τέλος· 3) ρηματ. π. καλπισμός.

καλπάκι τῶδ (τουρκ.ι) μιν. κ. δημ. στραγγιλλόν
κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἢ μαλλῶν ὑπόκασιμα· ἢ
θώρακ, στήθεσις ἰδίως παρὰ Σλασῶς καί Ἰταῶρος·

Καϊσάρ. Δαμ. ἐν Σάβ.3,25 τὸν ἔβαλον εἰς τὸ κεφάλι ἀντὶ διὰ κούκων, ἕνα τερκεζὶ καλπία σαμουρένιον διὰ τὴν Ὀκράϊναν' || εἶδ. νεώτ. στρατ. εἶδος στρατιωτικοῦ πηληκίου, οἶον τὸ ἐν χρῆσ. παρὰ τῆ ἀστυνομίᾳ πόλεων.

καλπασμός (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. τὸ καλπάζειν βλ.λ., ὁ ταχύτερος τῶν φυσικῶν βηματισμῶν τοῦ ἵππου, ἐκτελούμενος εἰς τρεῖς χρόνους, ἀκολουθούμενος δὲ ὑπὸ χρόνου πινός αἰωρήσεως, γκαλόπ : Φιλομ.π. Ὀρειβ.45,29,36 ὁ ἐν ἀναβολῇ καλπασμός, Παπαδ.Χρ.Μηλ.40 τρέχων διπθεν (τοῦ ἵππου) παρηκολούθει . . τὸν καλπασμόν.

καλπίσος (ἡ) · πάπ. ἀντὶ κάρπασος βλ.λ.
καλπίστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν καλπασμόν' 2) εἶδ. Ιατρ. καλπίστικός ἦχος τῆς καρδίας ἰδιᾶζων παθολογικός ρυθμός τῶν πάσεων τῆς καρδίας ἀκουόμενος ἕξ ἤχος καλπασμοῦ ἑπίρρ. -ώς.

κάλλη (ἡ) μτγ., νεώτ. κ. δημ. καλπασμός, πηλοπικὸν τρέξιμον, δρόμος· Ἦσ. ἐκάλλη ἵππος βασιστής. καὶ εἶδος δρόμου· κάλλης δρόμος ἀγῶν ἵπποδρομίας ἐν Ὀλυμπία, καθ' ὃν ὁ ἀναβάτης κατεβήδα ἐκ τοῦ ἵππου περὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου καὶ κρατῶν τὸς ἡνίας παρεκάλναζε μέχρι τοῦ τέματος : Πaus.5,9 ἡ δὲ ἀπῆνης καὶ κάλλης τὸν δρόμον, Πλούτ. Ἠ8.675C ὁ τῆς κάλλης ἀγῶν, πρβλ. Ἰππιατρ.34' 2) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ., μτγ. κ. κάλλη-ιδος ἀγγεῖον πρὸς ἀντλησιν ἢ διατήρησιν ὕδατος ἢ ἄλλων ὑγρῶν, στάμνος, ὕδρια : Ἀριστ.αἰν.2,4 κάλλην ἰδ.γρ. ἀντὶ κάλλινι' 3) κ. νεώτ. ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐναπέθετον τὴν τέφραν τῶν καίμενων νεκρῶν, τεφροδόχος ὕδρια : Πλούτ. Μάρκελλ.30 τὸ .. σῶμα .. ἔκαυσε· καὶ τὰ λείψανα συνθεῖς εἰς κάλλιν ἀργυρᾶν .. ἐμβαλὼν ἰδ.γρ. -ιν), Ἡρωιδ.εἰς. Ιατ.3,15,7 τὴν τε κόνιν σὺν ἀρώμασιν ἐς κάλλην ἀλαδάστρου ἐμβαλόντες 4) νεώτ. κ. δημ. δοχεῖον ἢ κιβώτιον, ἐν ᾧ οἱ φηφοφόροι ρίπτουσι τὰ σφαιρίδια ἢ τὰ ψηφοδέλτια τῶν κατὰ τὰς ἐκλογάς' 5) εἶδ. ἄστρον. ὀνομασία ἀστρικοῦ σμήνου εἰς τὸν Ὑδροχόον : Βέττ.Δόλ.12,29.

κάλλης (ὁ) ἴτουρκ. κάλη ἡ δημ. κιβδηλος ἀνθρώπος, ἀπατεώων, ψευστής, βόλιος, ἀνελεγκήκης.

καλλιὰ (ἡ) δημ. κ. καρπία ἡ ἰδιότης τοῦ κάλλη βλ.λ., πράξις κάλληκη, δολιότης : πολεμᾶ νὰ τὸν καταφέρῃ μὲ καλλιὰς.

κάλλιπος-η-ο δημ. ἐπὶ νομισμάτων, κιβδηλος, παραπειπομένος, ψεύτικος' 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων τὸς ἰδιότητας τοῦ κάλλη βλ.λ. : φρ. κάλλιπος παρὰς ἀνθρώπου εὐτέλης ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀξίας, ὄμ. φρ. τὸν γνωρίζουν σὰν κάλλιπον παρὰ ἰεπὶ ἀνθρώπου γνωρίμου εἰς πολλοὺς ἰ, παροιμ. τὸ κάλλιπον ἄσπρο ποτὲ δὲν γάνεται ἰδιότῃ ὁ ἔχων φροντίζει νὰ τὸ κυκλοφορήσῃ' ἑπίρρ. κάλλικα.

κάλλιπον (τὸ) μτγ. ὑπόκορ. τοῦ κάλλη βλ.λ.2) : Ἀθην.Ι.1475C κάλλιπον ποτηρίου τὴ γένος Ἐρυθραίου, ὡς φησι Πάμφιλος.

κάλλιπ-ιδος (ἡ) κ. μων κ. νεώτ., αἰτ. κάλλιν κ. κάλλιπα ἀγγεῖον πρὸς ἀντλησιν ἢ συντήρησιν ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ, ὕδρια, στάμνος AB 1075 «καλλις ὕδρια, Θεσσαλῶν» : Ὀδ.Η 20 παρθενική εἰκὺτα νεήνιδι, κάλλιν ἐγούση, Ὑμν.Δήμ.107, Πίνδ.Ο 6,40 ἂ δὲ φοινικρόκορον ζῶνων κατακαθήμενα κάλλιπα τ' ἀργυράων, Εὐρ. Ἰππ.123, Ἀριστφ. Βατρ.1339 κάλλιπ τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἀρατ' 2) εἶδος ποτηρίου, κυνέλιον' Φιλίμν.Γραμμ.π. Ἀθην.Ι.1,468F «καλλις . . δακτυλωτῶν ἐκπαωμα καὶ τὸ ἀμφοτον, εἰς ὃ ἐστιν οἶον τε τοῦς δοκτύλους ἐκατέρωθεν διείρειν» 3) μυροδόχον ἀγγεῖον, μυροθήκη : Ἀντιφάν.106 ἐκ κάλλιδος μύρω Αἰγυπτίῳ, Πολυβ.31,3,17 ἐκ . . καλπίδων μύριος ἔρρανον' 4) ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας νεκροῦ, τεφροδόχος ὕδρια : Πλούτ.Δημητρ.53 ἢ τε κάλλιπος

ἐκ πρύμνης . . ἐμάρτο· κ. μετὰ παιδίος ἐν σχέσει πρὸς τὴν κυρίαν σημ. : Μελέαγρ.ἐν ΑΠ 12,74 κάλλιν ὑπὸ χθόνα θέσαι' || παναθηναϊκὸν ἀγγεῖον : Καλλ.ἀπ.122' || δοχεῖον ἢ κιβώτιον ἐν ᾧ συλλέγονται αἱ φήφοι κατὰ τινα φηφοφορίαν, συγγ. κληρώσις : Λουκ. Ἐρμῶτ.40, αὐτ.57 Μάρκ. Ἀργ. ἐν ΑΠ 7,384,Β1, Ἀλεξ.856 ἐτέθη κάλλις ἱερά κληρῶς τοῖς ἀνδράσι κ. κτ. πληθ. αἰτ. κάλλιπες : Σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.32 ἡ τὰς κάλλιπες ἔθνα τὰς φήφους καθίστανον δικάζοντες' 5) μτγ. κ. νεώτ. ὀνομασία ἀστρικοῦ σμήνου ἐν τῷ Ὑδροχόω : Γέμιν.3,6 ἰδ.γρ. κάλλη ἢ, Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.5,92.

καλποκάλυξ-υκος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν χειδρονῶν.

καλπονόθευσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -ψη ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καλπονοθεύειν, νόθευσις τοῦ ἐλλογικοῦ ἀποτελέσματος διὰ δολίας παραβιάσεως τῶν καλπῶν, διὰ προσθήκης ἢ ἀφορίσεως φήφων' 2) γεν. ἀπάτη δι' ἐπιτιθεῖας νοθεύσεως τῆς ἀληθείας, δολιεύσις.

καλπονοθεύω νεώτ., νοθεύω τὸ ἀποτέλεσμα ἐλλογῶν διὰ παραβιάσεων τῶν καλπῶν καὶ διὰ προσθήκης ἢ ἀφορίσεως φήφων' 2) γεν. συνεδ. διαστρεβλῶς ἐν ἐπιγνώσει, ἀνακριβῶς, φευδῶς ἐμφανίσθαι θεωρίαν ἢ γεγανός' 3) ρηματ. π. καλπονοθεύσις.

κάλλπος (ὁ) κτ. Ἦσ. ἀντὶ κάλλη βλ.λ. Ἦσ. ἐποτηρίου εἶδος·

καλπουεανία (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ καλπονοῦ βλ.λ., παραπαισις νομισματος, ἢ ἐπισήμου ἐνόσημου, κιβδηλία' 2) γεν. δολία πράξις, ἀπάτη, δολιότης, κατεργαρία.

καλπουεάνικος-η-ο δημ. ὁ ἀρμόζων ἢ ἰδιόζων εἰς καλπουεάνον βλ.λ., κιβδηλος, ψευδής, κάλλιπος· κ. ἐπίρρ. δημ. -α.

καλπουζάνος (ὁ) ἴτουρκ. δημ., θηλ. -ζάνα ὁ κατασκευάζων κιβδηλα νομίσματα, κιβδηλοποιός, πλαστογράφος, παραχαράκτης' 2) μτφ. ἐπὶ προσ., βόλιος, ἀπατεώων, ἀσυνείδητος, κάλλης.

καλσεοαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος προσωπανθῶν σπυροφυλαριδῶν φυτῶν.

κάλλσιοι γλωσσ. κάλλιος βλ.λ.

καλλάκα (ἡ) ἴτουρκ. δημ. ἱεροδουλος γυνή, καταγεγραμμένη πόρνη.

κάλλιπος (ὁ) μτγ. σικελικός τ. τοῦ λατ. calceus εἶδος κοίλου ὑποδήματος παρὰ Ῥωμαίοις καὶ μετέπειτα Βυζαντινοῖς ἀποτελούν τὴν ἀπαραίτητον ἐθνικὴν ὑπόδησιν παντὸς Ῥωμαίου πολιτοῦ : Ρίνθ.5, Πλούτ.Αμ.5 προτείνων τὸς ὑπόδημα, κάλλιτον αὐτὸ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, αὐτ. Ἠ8.141Α, Διοκλητ. Ἐδικτ.97.

κάλλοι Ἦσ. εὐπόδημα κοίλα, ἐν οἷς ἵππεύουσι.

κάλτσα (ἡ) ἴταλ. δημ. πλεκτὸν ἢ ὑφαντὸν ἐνδυμα περιβάλλον τὸν ἄκρον πόδα μετὰ τῆς κνήμης, περικνημῆς, περιπόδιον, ἔ. μ. ἐπὶ ἀνδρῶς τσουρᾶνι' || κατ' ἐπέκει, ἢ ἐκ χονδρῶν μαλλινοῦ ὑφάσματος περικνημῆς τῶν φουστανελλάδων βλ.λ. 2) μτφ. ἐν φρ. κάλτσα τοῦ διαπόδητο ἢ τοῦ διαβολοῦ κάλτσα ἀνθρώπου σαμπούνηρος, πανούργου, τετραπέρατος.

καλτσοβελάνη (ἡ) δημ. βελόνα ἥτοι ἐργαλεῖον φέρον εἰς τὸ ἄκρον ἐλαφρῶς καμπτὴν ἀκίδα (κόκκα) ἐν χρ. πρὸς πλέξιν καλτσῶν.

καλτσοδέτης (ἡ) (κάλτσα) δημ. κ. καλτσοδέτης (ὁ) τανία, δεσμός, συνήθως ἐλαστικός, δι' οὗ συγκρατεῖται ἡ κάλτσα ἀνωθεν ἢ κάτωθεν τοῦ γόνατος, κνημοδέτης, γοατοδέσμορος.

καλτσομηχανή (ἡ) (κάλτσα) δημ. πλεκτικὴ μηχανή πρὸς κατασκευὴν καλτσῶν.

καλτσόβελαν(ν) (ἡ) (κάλτσα) δημ. ἐπίμηκς ζυλῶν στέλεχος, ἐν ᾧ ἐφέρετο ἄλλοτε ἢ μὲ ἀκ τῶν βελῶν διὰ τὴν πλέξιν τῶν καλτσῶν.

καλύβα (ἡ) δημ. τ. τοῦ καλύβη βλ.λ.

καλύθεις-έως (ὁ) γλωσσ. ἰδιοκτήτης καλύθης. **καλύθη** (ἡ) [καλύπτω] κ. νεώτ., ὄσμ. καλύθα μικρὸς, μονόρφος οἰκίας ἐξ ἑνὸς ὀρθογώνιου καὶ ἀνευ ξυλίνου πατάματος, ἐστεγασμένη διὰ χόρτων καὶ κλάδων· Ἦρ.5,16 κρατέων ἕκαστος ἐπὶ τῶν ἰκρίων καλύθης τε, ἐν τῇ διαίτασι, Θεοκρ.2,52 οἰκίων . . οὐχ ὑπαρχουσάν, ἀλλ' ἐν καλύθῃσι νιγηραῖς ὄρω ἔτους διατρυμένων, Θεοκρ.2,17 γέροντες στρωσάμενοι βρῦον αὐὸν ὑπὸ πλεκταῖς καλύθῃσι, Ἐπιγρ. ἡ ἱερὰ καλύθη, Λεωνίδ.Ταρ. ἐν ΑΠ7,295,7 σχοινίτης καλύθη, Ἀγαθρχ.47, Ζερβ.Στοχ.Μοναζιάς 1,4 μέσ' στά βάτα πού'ν ἡ καλύθα μου σημένῃ || νεώτ. κ. ὄσμ. ἐξοχικὸν παράπημα ἢ κλάδων ἢ σανίδων ἡ καλύθων κττ. 2) εἶδ. ἐν τῷ Ἁγίῳ, Ἐπίρ, ἐκάστη τῶν μικρῶν μοναχικῶν κατοικιῶν, αἰτήσεις συναποτελοῦσθ τῇ σκήτῃ 3) μῦθ. ποι. νυμφικὸς θάλαμος, παστάς· Ἀπολλ.Ρ.1775. 4) πᾶν κωνοειδὲς ὄργανον βλλ., κουνοσιέρα 5) προκάλυμμα, σκέπη· Θεοπομ.Ἰστ.195 κάλυβας περιβάλλουσας περὶ τὰς κλινὰς, αἱ πεπλεγμένα εἰσὶν ἐκ ῥόδων. **καλύθει(ον)** (τὸ) μῦθ., ὄσμ. κ. καλύθακι ὑποκαρ. τοῦ καλύθου βλλ., μικρὰ καλύθῃ· Φιλῶδ. Ἀκα.54Μ, Διον. Ἀλ.Ρωμ.10,19, Πλούτ.Πομπ.73 ἀναπασάμενον ἐν καλύθῃ τινι σαγγήνων, Ἀλκίφρ Ι,1, Θεοκρ.Κ Κατάδ.3 ἐκάθουσαν ἄρα διπλα στή μικρὴ πόρτα τοῦ ἀφρονίου καλυθίου, Γρην.Σκ. Τερρ. μῦθ. Καρδιάς Ἐρείπια 14 ἀπ' τὰ συντριμμά παλατιῶ χτίζω μικρὰ καλύθῃ· || ὄσμ. μετὰ νυμφικῶς κατοικίας· τὸν δέχτηκα στὸ καλύθῃ μου. **καλύθεις** Ἦσ. « παστάς ».

καλύθιτης (ὁ) [καλύθη] μῦθ. μον. κ. νεώτ. ὁ ζῶν, ὁ κατοικῶν ἐν καλύθῃ· Στράβ.7,5,12 καλυθίται τινες καὶ λυρῆθιοι, Εὐστ.Πον.244,1.

καλύθουσιαι (ἡ) μῦθ. ἡ κατασκευὴ καλύθων· Στράβ.15,213 χορηγεῖν τὴν λεχθεῖσαν ὕλην τοῖς Ἱχθυοφάγοις περὶ τὰς καλυθοσιῆς.

καλύθοποιῦμαι-έομαι μῦθ. μέσ. ποιούμαι, κατασκευάζω καλύθην δι' ἑαυτὸν· Στράβ.4,52 ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ καλυθοποιούνται 2) ρηματ. π. καλυθοσιῆς.

καλύθες (ὁ) Ἐπιγρ. καλύθη, κοίτην, παστάς. **καλύθωσιπτε** (τὸ) ὄσμ. μικρὰ καὶ πενιχρὰ οἰκία παρεμφερὴς πρὸς καλύθην, οἷαι αἱ ἐν μικροῖς χωρίοις· Ζερβ.Τραγ.Κ 56,4 καὶ στ' ὀπάνεμο πιά κάτω | στριμωμένα καλυθώσιπτα.

καλύθωμα-ατος (τὸ) [καλύθων] μον. ἡ καλύθωμα τὸ καλύπτειν τι· Κ Πορφ. Ἐκθ.671,8,9.

καλυθώνω (καλύθα) ὄσμ. κατασκευάζω στέγην ἐν εἰδὲς καλύθης· Βλ.Συμμ.58 ἐν λ. γέρνω 2) στεγάζω τινά ἐν καλύθῃ κ. σινεδοῖ, γεν. στεγάζω τινά 3) ὄσμ. ἀντὶ καλιγώμα βλλ.

καλυθωτός-ή-ό ὄσμ. ὁ ἔχων στέγην ἐν εἰδὲς καλύθης, θολωτός· Βλ.Συμμ.155 ἐν λ. ὀμπρελωτός.

καλύγας Ἦσ. « τὰ ἐμβρμα ».

καλυδίλα Ἦσ. « γέφυρα ».

καλύθριον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ κάλως βλλ., μικρὸς κάλως, σχοινάκι.

καλυθώνιος-α-ον νεώτ. ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Αἰτωλίας Καλυθῶνα· Καλυθώνιος Κάπρος ὄν, κατὰ τὴν ἑλλ. μυθολογίαν, ἐπληγῶσεν ἠ Ἀταλάντη καὶ ἐφόρευσε ὁ Μελέαγρος.

καλυκόγρα (ἡ) νεώτ. στρατ. κ. καλυκουλάς (ὁ) ὄργανον πρὸς ἀπόσπαση καὶ ἐξαγωγήν βληθέντος κάλκους ἐκ τοῦ κοίλου τῶν πυροβόλων, ὁσάκις δὲν ἰσχύει πρὸς τοῦτο ὁ ἔξολκός βλλ.

καλύκάνθημον (τὸ) μῦθ. τὸ φυτὸν κλύμενον βλλ.· Ψάδισκ.4,13 || τὸ φυτὸν περικλύμενον βλλ.· αὐτ.4,14.

καλύκανθος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκίας τῶν καλυκανθῶδων.

καλυκανθῶδη (τὰ) νεώτ. βοτον. κ. καλυκανθοειδῆ οἰκία, δικαυτηλῶδων κωδωνανθῶν φυτῶν. **καλύκεις** λίθος (ὁ) καθ' Ἦσ. λίθος εὐρισκόμενος ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ἰχθύος σόλη βλλ.

καλυκοροειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. ἡ καλυκοροειδῆ οἰκογένεια δικαυτηλῶδων κωδωνανθῶν φυτῶν.

καλύκη (ἡ) μῦθ. ὄνομασία ἄσματος τινος· Ἀριστῶδ.Ἰστ.ἀφ.72 ἦδον αἱ ἀρχαῖαι γυναικες καλύκην τινὰ ψῆλην.

καλυκίζω Ἦσ. « καλυκίζεῖν » ἀνεῖν.

καλύκην (τὸ) μῦθ. ὑποκορ. τοῦ κάλυξ βλλ. Ἦσ. « μικρὸν ῥόδον »· Διοσκ.Π.1,1,50.

καλυκοειδῆς-ους-ές (καλύξ) νεώτ. ὁ δμοιοσπρὸς κάλυκα || εἶδ. ἀνατ. καλυκοειδῆ κυττάρα ἡ λαγυνοειδῆ τὰ μετὸ τῶν κλινοδρικῶν κυττάρων ἀποτελοῦντα τὸ ἐπιθήλιον τοῦ βλεπνογόνου ὕμενος τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου.

καλυκοσιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργοστάσιον, ἐν ᾧ κατασκευάζονται κάλυκες πυροβόλων ὀπλῶν.

καλυκόρη (ἡ) νεώτ. βοταν. καλυκοτόμη βλλ. **καλυκόστεγγον** (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος σωληνοσθῶν κανθόβουλιῶν φυτῶν.

καλυκοστέφανος-ος ὁ ἐστεμμένος διὰ καλύκων ἀνθέων· Βακχ.5,98 καλυκοστέφανου . . Ἀρτέμιδος, αὐτ.10,108 καλυκοστέφανος κοῦρας, Βαρβούκ.ἐν ΑΠ6,55 τὰς καλυκοστέφανου νυμφίος Ἐυρυνόμας.

καλυκοτόμη (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ καλυκοτόμος γένος χειρῶνων φυτῶν.

καλυκουλάς (ὁ) νεώτ. ἐργαλεῖον ἀναλόγου τύπου πρὸς τὴν καλυκόγραν βλλ.

καλυκοφόρος-ον νεώτ. ἐπὶ βλημάτων, ὁ φέρων κάλυκα 2) εἶδ. ζωολ. καλυκοφόρα (τὰ) γένος ὑδροφῶν, ἀ. αἰφανοφόρα.

καλύκωθης-ους-ές (εἶδος) ὄμοιος πρὸς κάλυκα ἀνθους· Θεοφρ.ΦΙ3,5,6 καλυκῶδες ἀνθος.

καλύκων Ἦσ. « ὀματοφύλλων ».

καλυκόπις-ἴδος (ἡ) (ἴδω) ὁ ἔχων πρόσωπον ὁμοίον πρὸς κάλυκα ἀνθους, ὁ ἔχων ῥόδιον πρόσωπον, ὄψιν, ἀνθρώπος· Ὑμν.Δῆμ.8 καλυκώπις κούρη, αὐτ. Ἄφρ.284. Ὅρω.ἀφ.491,24.

καλυκοπέρας Ἦσ. « εὐόφθαλμος ».

κάλυμμα-ατος (τὸ) [καλύπτω] κ. μων. κ. νεώτ. τὸ δι' αὐ καλύπτεται τι, σκέπασμα· Κδ Κορινθ.2, 3,3 ἐπιθεῖ κάλυμ· ἐπὶ τὸ πρόσωπον ἐστυθό, κάλυμμα τραπεζῆς κ. π.μ. ἄλου - ἐπίπλων - κλίνης || ἴδ. τὸ σκέπασμα τῆς κερ.μῆλῆς ἐν χροῖσει παρὰ γυναίξ, τεμάχιον λινοῦ ὑφάσματος, δι' οὗ ἐκάλυπτον αἱ γυναῖκες τὴν κεφαλὴν κατὰ τὴν ἔξοδον αὐτῶν ἐκ τῆς οἰκίας, καλύπτρα· Ἰλ.Ω 93 ὡς ἀρα φωνήσασα κάλυμμ' ἔλεε δια θεῶν κινέουσι | μέλαινον καλύπτραν ἦν ἔφερον·εἰς ἐνδεῖαν πένθους | Ὑμν.Δῆμ.42, Βακχ.16,38 χρύσειον κάλυμμα, Αἰσχ. Ἀγ.1178 ὁ χρυσοῦς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔστα δεδορκάες νεογάμοι νύμφης δίκην, Σοφ.Ἦλ.1468 γαλάτῃ πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμοῦν, αὐτ.Αἰ.245, Εὐρ.17 372 2) νεώτ. γεν. πᾶν ὅτι χρησιμοποιεῖται ὡς καλύπτρα τὴν κεφαλὴν, οἷον πέπλος, κεκρύφαλος, πέλος, σκούφος κττ. 3) μῦθ. κ. νεώτ, μῦθ. πᾶν ὅτι καλύπτει, περιβάλλει ἐν εἰδὲς κάλυμματος· Κδ Κορινθ.2,3,15 ἕως σήμερον, ἦνίκα ἀναγινώσκεται Μωσῆς, κάλυμμα ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν κείτα, Κάλβ.Ὡδ.11,22 ὁ ὕρων κείτα ὡς κρῖνος | ὑπὸ τὸ βαρὺ κάλυμμα | ἀθλίας νυκτός 4) εἶδ. εἶδος ἀλευπτικοῦ δικτύου ἔχοντος σχῆμα σάσκου· Ὅππ.Ἀλ.3,82 || ὄσμ. κ. ἐπὶ τοῦ Ἰουαίου, ὅπερ ἡ κλυταμῆστορα ἐρριφέν ἐπὶ τοῦ σιζόγου τῆς Αἰσχ.Χο.494 αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν κάλυμμασιν 5) εἶδ. τὸ κρανίον, ὡς περιβάλλον τὸν ἐγκεφαλον· Νικ.Θηρ.906 6) ὄσμ. τὸ κέλυφος καρποῦ, τὸ περικόριον· Νικ.Ἀλέξ. 269 7) ὄσμ. τὸ μῆμα, ὁ τάφος· Διόδ.ἐν ΑΠ7,

227. 8) ἐπὶ ζώων, τὸ κάλυμμα τῶν βραχίων τῶν ἰχθύων: Ἀριστλ. Ζ1 505α.2 τὰ μὲν ἔχοντα καλύμματα πάντα ἐκ πλავίου ἔχει τὰ βραχίονα ἢ τὸ ὄστροκον τῶν ὄστροκοδέρμων καὶ κοιλίαν: αὐτ. 547β.5 ἔχεινται τὴν... γλῶτταν ὑπὸ τὸ κάλυμμα. 9) εἶδ. ἐπὶ τῷ ὄφθαλμοῦ, τὸ βλέφαρον: Πολυδ. 2,66. 10) τὸ κάλυμμα τῆς κνήμης: Ἀριστλ. Ζ1 624β.31 τὰ τε κνήμη ποιοῦσι ἑν ἄνωμαλα καὶ τὸ κάλυμμα ἀνωθηκός. 11) ἀνάωμα, θυρόφυλλον, ποραθυρόφυλλον: Διόδ. Σ 20,11 αὐτὰ δὲ (αἱ θυρίδες) εἶχον καλύμματα διὰ μηχανῆς ἀνασπώμενα. 12) κάλυμμα ἐκ οσανίδων διὰ τὴν ὄραφὴν, τὴν στέγην: Ἐπιγρ. ἐπιθεῖς καλύμματα πάχος δακτύλου. ἢ κ. νεώτ. πλᾶξ διὰ κλεισίμων κισσῶν: Ἐπιγρ. 13) πῖθ. πλᾶξ πρὸς λιθόστρωσιν: Ἐπιγρ. 14) πᾶν ὄν, τι καλύπτει καὶ προφυλάττει τὸ σῶμα κατὰ τὴν μάχην, ὅσον ἀσπίς, κρόνος: ΠΔ Μακκ.1, 4,6 καλύμματα καὶ μαχαίρας οὐκ εἶχον, αὐτ. 6,2 ἕκαστ' ἀκαλύμματα χρυσᾶ, καὶ θώρακες καὶ ὄπλα. πρβλ. προκάλυμμα. 15) τὸ σκέπασμα τῶν τιμῶν δώρων: ΨΧρυσ. 12,77 D. 16) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. τραπέζ. τὰ σταθεράς ἀξίας περιουσιακὰ στοιχεῖα ἐκδοτικῆς τιμῆς τραπέζης, ὅσον χρυσὸς, συνὸλλαγμα, γραμμάτια, ἀποτελοῦντα ἐγγύησιν τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἐκδιδόμενου χαρτονομίσματος. **καλυμμάτων** (τὰ) ὑπόκορ. τοῦ κάλυμμα βλ.λ. 12), στεγαστρῶν: Ἀριστφ. ἀν. 73. **καλυμμαχί(ον)** (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἢ καμηλαῦκιον κ. δημ. καμηλαῦκι τὸ εἰς κωνοειδῆ κορυφὴν ἀπολήγον, ὑψηλὸν καὶ κυλινδρῶδες, μέλαν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν ὀρθοπόδων κληρίκων. **κάλυμμα** (τὸ) Ἐπιγρ. (Ἐπιδαύρου) ἀντὶ κάλυμμα, **κάλυξ**-υκός (ἢ κ. δι. καλύπτω) κάλυμμα, σκέπασμα, ἐν ᾧ εἶναι τι κεκλεισμένον, περικεκαλυμμένον, περιτύλιγμα, μ. ἐπὶ ἀνθέων κ. ἐπὶ καρπῶν. 88. εἶδ. ἡ θήκη τῶν σπόρων, τὸ περικάρπιον τῶν καρπῶν, τὸ λέπυρον ἢ τὸ κέλυφος ἢ ὁ λοβός: Ἡρ. 2,92 ἐξ ὧν ὁ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κάλυκι περιουμένη ἐκ τῆς ρίζης γίνεται ἰεπὶ ἐνύδρων κρινῶν, αὐτ. 3,100 ὅσων κέγχρος τὸ μέγεθος ἐν κάλυκι ἰεπὶ αὐτοῦ, Ἐπιγρ. Φ1 8,24 πρὶν ἂν ἐν τῇ κάλυκι γένηται ἰὸ στάχυς, ἐπὶ αἰγῶν. κ. γεν. Ἀριστφ. Ὀρν. 1065 ἂ πάντ' ἐν γαίᾳ ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα γένυσιν πολυφάγους. ἢ κ. ἐν ποί. ἐκφρ.: Αἰσχ. Αγ. 1392 κάλυκος ἐν λοχυμῶσιν ἰδταν ἀρχίσι νᾶ δένῃ ὁ καρπός. ἢ νεώτ. βοταν. τὸ ἐξωτερικὸν περιβλημα τῶν ἀνθέων, ἀποτελούμενον ἐξ ἑνὸς ἢ πλείονων σεπάλων καὶ περιελθῶν τὴν στεφάνην καὶ τὰ ἄλλα ὄργανα αὐτῶν. 2) κ. νεώτ. συνειδ. τὸ ἀτελεὲς ἀκόμη ἡμίανοικτον ἄνθος, ἐμπερικεκλεισμένον ἐν μέρει ἐντὸς τῶν σεπάλων, τὸ μπουμπούκι, κονιστός: Ὑμν. Δῆμ. 427 ἰεπὶ ῥόδου! Κρατίν. 98 ἀνεμῶν ἄκαλυξί... ἠριναίσι, Ἀριστλ. Ζ1 554α.12 φέρει δ' ἀπὸ πάντων ἡ μέλιττα, ὅσα ἐν κάλυκι ἀνθεῖ, Θεόφρ. Φ1 4,10,3 (φυλλοῖσι) τοῖς τῶν ῥόδων ὄταν ἐν κάλυξιν ὡσι, Θεόφρ. 3,23 κισσοτο... ἀμυγλῆσαι κάλυκσαι, Στράτ. ἐν ΑΠ 128 μάλλον καλύκων ἐρῦθαισι τοῖσι ἰεπὶ ῥόδου. 3) ποί. μτφ. ἐπὶ τῆς νεότητος: Ἀριστφ. ἀν. 467 σταθερά... κ. κάλυξ νεαρᾶς ἡθῆς. 4) εἶδ. νεώτ. στρατ. μεταλλίην θήκη, ἐν ἣ τίθεται ἡ πυρίτις καὶ ἡ βολὴ τοῦ φυσιοῦ τῶν ὀπλῶν ἢ τῆς φυσίγγης τῶν πυροβόλων. 5) κτ. πλῆθ. κοσμητὰ γυναικῶν ἐν σχήματι κάλυκος ἀνθους, πῆν. ἐνώτια ἢ πόρπαι ἐνδυμάτων ἢ ἄλλων κοσμημάτων: Ἰλ. Σ 401 πόρπαι τε γυναικῆς θ' ἑλικας κάλυκας τε καὶ ὀρμους, πρβλ. Ὑμν. Ἀφρ. 87. 6) ἐπιθεῖς βλ.λ.: Ἰώσ. Α1 37,6. 7) εἶδ. νεώτ. ὄνατ. κάλυκες γευστικῆς πίθου εἰς καλυκαεῖδῃ ἐπιθηλιακὰ μορφώματα τῆς γλώσσης καὶ τῆς προσθίας ὑπερώας εἰς ἃ ἀπολήθωνται αἱ ἴνες τῶν νεύρων τῆς γεύσεως:

κάλυκες νεφρικοί ἰνομῶδες καὶ κυλινδρικοί σωληνες τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ νεφροῦ πρὸς ἀποχέτευσιν τῶν οὐρῶν ἐκ τῶν νεφρικών θηλῶν εἰς τὴν κοιλότητα τῆς νεφρικῆς πύλου. 8) τὸ φυτόν ἄγγουρα βλ.λ.: Διοσκ. 4,23. **κάλυξις**-εως (ἢ) καθ' Ἡσ. κάλυξ βλ.λ. 1) καθ' Ἡσ. κάλυξ βλ.λ. 5). **καλύπτειρα** (ἢ) μτγν. θηλ. τοῦ καλυπτῆρ βλ.λ.: Ἀντίπ. Σιδ. ἐν ΑΠ 6,206 καλύπτειραν δὲ προσώπου, ἔργον ἀρχαίνουσι νήμασιν ἰσάσμων. **καλυπτῆρ**-ῆρος (ἰδ.) (καλύπτω) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ μέσον δι' οὗ καλύπτεται τι, κάλυμμα, σκέπασμα, κολέας, θήκη: Ἰνπ. Α1 μ. 4, Ἀριστλ. Πρ. 923β. 25 νάρθηκας ἢ καλυπτῆρας, πρβλ. Θεόφρ. ΦΑ1. 5,6,4. 2) κάλυμμα, περικάλυμμα: ΠΔ Ἀρ. 4,13 καὶ τὸν καλυπτῆρα ἐπιθέσει ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἐπικαλύφουσιν ἐπ' αὐτὸ ἱμάτιον ἢ ἐπιβλημα, ἐπιθεμα, πῶμα: Διόδ. Σ 18,26 ἐπάνω δὲ τῆς θήκης ἐπέθετο καλυπτῆρ χρυσοῦς. ἢ κ. μτφ.: Σεκοῦδ. 15 ἢ ἔδω καλυπτῆρ. 3) κτ. πλῆθ. κέραμος, πλῆθος, κεραμίδι: Ἐπιγρ. καλυπτῆρας ἀνεμῶτοι, αὐτ. καλυπτῆρας ἐξ ἀναστροφισματος, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6,92, Πολυδ. 10,157 καλυπτῆρας κορινθιογενεῖς. 4) κτ. πλῆθ. τὰ μακρὰ περὰ τῶν ἀρκαδικῶν ὄρεων: Διμήτρ. Πεν. Ἰερακ. 17. 5) μτφ. οἱ στύλοι τῆς κοινωνίας, ἐπὶ τῶν εὐπατριδῶν καὶ πλουσίων κατοικῶν πόλεως: Ἡρώδ. 2,31 τῆς πόλεως καλυπτῆρας. **καλυπτριάζω** γλῶσσ. καλυπτριάζω βλ.λ. **καλυπτριάξ** Ἐπιγρ. ἀπ. μέλλ. -ίω καλύπτω, σκεπάζω, στεγάζω διὰ κερῶν: καλυπτῆ(ρ)εῖ. **καλυπτῆριον** (τὸ) γλῶσσ. κάλυμμα, ἐπίδημα. **καλυπτῆριος** (ἰδ.)-ιον νεώτ. ὁ ἀρμόδιος, ὁ χρησιμεύων πρὸς κάλυψιν: καλυπτῆριον πράγμα. ἢ εἶδ. ἄνατ. καλυπτῆρα ὄργανα τὰ καλύπτοντα τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὰς κοιλότητας, οἷα τὸ δέρμα καὶ οἱ βλεννογόνοι ὕμνες τοῦ σώματος. **καλύπτης** (ἰδ.) γλῶσσ. κεραμίς. 2) πᾶν. ὁ καλύπτων, ὁ ἀποκρύπτων. **καλυπτόρρυγχος** (ἰδ.) νεώτ. ζφολ. γένος ἀναρριχητικῶν φηττακιδῶν πτηνῶν. **καλύπτος**-ῆ-ον (καλύπτω) κ. νεώτ. κεκαλυμμένος, σκεπασμένος: Σοφ. ἀν. 534,4, Ἀριστφ. Θεσμ. 890 φέρει καλυπτός, Εἰβουλ. 35 τεύτῳ περὶ σώμα καλυπτόν, Ἀριστφ. ἀν. 308, -καλυπτά δοχεῖα. 2) ὁ περιθεμιένος οὗτος, ὥστε νὰ καλύπτῃ, ὁ περικαλύπτων: Σοφ. Ἀντ. 1011 μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκεντο πιμελῆς. 3) νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ καλυφθῇ: δεξαμένη καλυπτή. **καλύπτοφίς**-εως (ἢ) νεώτ. ζφολ. γένος κολοεπτῶν ἑτερομερῶν τενεδριονιδῶν ἐντόμων. **καλύπτρα** (ἢ) (καλύπτω) κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. -πτρὰ τὸ δι' οὗ καλύπτεται τι, κάλυμμα, σκέπασμα καὶ ἰδ. τεμάχιον λεπτοῦ ὑφάσματος δι' οὗ καλύπτονται αἱ γυναικες τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπον, κεφαλοπᾶν, ἢ βέλο, φερετζές: Ἰλ. Χ 406 ἀπὸ δὲ λιπαρῆν ἔριφει καλύπτρην, Ὀδ. Ε 232, Ἀρχιλ. 18 καλύπτρα πλοκάμω, Αἰσχ. Πέρσ. 537 πολλαὶ θ' ἀμακίαι χερσὶ καλύπτρας κατερικόμεναι. ἢ μτφ. ἰουμφικός πέλκος: Εὐφορ. 107,4. ἢ μτφ.: Αἰσχ. Χο. 81 ἔδνοφερᾶς καλύπτρας (τὸ σκοτεινὸν κάλυμμα τῆς νυκτός). 2) ὡς παρανομία χῶρας ἐν Περσίᾳ δοθεῖσθαι ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἐν τῶν εἰσοδημάτων τῆς ὀπίσης ἐδαφάνᾳ διὰ τὸς εαυτῆς καλύπτρας: Πλάτ. Ἀλκ. 1, 23B εἶναι δὲ καὶ ἄλλην ἰχώραν ἢν αὐ καλεῖσθαι καλύπτραν, Ἀριστοτέλ. Λόγ. 1941,4. 3) ἐπιθεμα, πῶμα: Ἡρ. Α 6,4 καλύπτρας τῶν φαρετῶν ποιεῦνται, Ἐπιγρ. καλύπτρα θυματρίσιον. 4) τὸ λέπυρον, τὸ περικάρπιον: Γεωπ. 1,11,2. 5) τὸ ἐξ ἑλαφροῦ ὑφάσματος καὶ εἰς ἐξὺ πρὸς τὰ ἀνω ἀπολήθων πηλίκιον τῶν

στρατιωτών παρά Βυζαντινούς· 6) ειδ. νεώτ. ανατ. καλύτρα άγκεφαλικού σκέλους τó εξ ασθητικών λευκών λινών και εκ φαϊών μαζών άνω έπιπέδων του έγκεφαλικού σκέλους· 7) ειδ. νεώτ. βοταν. τó εξώτατον έπισκληρον κάλυμμα τής ριζής τών φυτών.

καλυπτρανθές (τό) νεώτ. βοταν. γένος μυρτώδων φυτών.

καλυπτρίς-ιδος (ή) νεώτ. ύποκορ. του καλύπτρα βλλ., μικρά καλύπτρα· || ειδ. μικροβ. λεπτότατα ύάλινα πλακίδια χρησιμεύον προς κάλυψη τής φερούσης τά μικροβιακά παρασκευάσματα πλακόσ.

καλυπτρογένον (τό) νεώτ. βοταν. τó εξώτατον στρώμα κυττάρων του άρχεψύτρου τής ριζής σχηματίζον εις τινά μόν φυτά τήν καλύπτρον και τά τριχοειδή όργανά του, εις ά.δ.έ μ.τ.ην καλύπτραν.

καλυπτρόμετρον (τό) νεώτ. μικροβ. όργανον προς μέτρηση του πάχους τών καλυπτρίδων, άποτελούμενον εκ λαβίδος μετά κοχλίου και ήριθμημένου τυμπάνου ή δίσκου ύποδηρημένου εις έκαταστά του χλιόστομέτρου.

καλύπτω κ. νεώτ., μέλλ. -φω, άορ. -φασ, μέσ. μέλλ. -φσομαι κ. παθ. -φθήσομαι, μτχ. άορ. β' κάλυφθεις, παρακ. κεκάλυμμαι κ. μτχ. κεκαλυμμένος, ύπερα. κεκάλυτο θέτω επί τινος κάλυμμα, σκέπασμα, περιβάλλω τινά ή τι διά κάλυμματος, ήτοι πράγματος άποκρύπτοντος όλωσ ή έν μέρει ή προσφιλάττοντος αυτό, σκεπάζω, συνήθ. μτ. δοτ. όργ. : 'Ιλ.Κ.29 παραδάλη. μετάφρονον εύρú κάλυφεν, Έπιγρ. μή καλύπτει τά δολισχερά ειρατίζεις, Κδ Λουκ.β.16 ουδέεις δε λύχνον άφας καλύπτει αυτόν σκεύει· || κ. έν περιφρ. μτφ. : 'Ιλ.Ν.425 τίς τινα Τρώων έρεβεννή νυκτι κάλυφαι (=φονεύσαι)· || όμ. νεώτ. μτ. έμυροθ. διορ. (ιδία κ. γεν. ή με κ. αι.1. έν χρ. αντί τής δοτ. : καλύπτω τήν κεφαλήν διά του ήλιου, - έκάλυψε τήν γυμνότητά τής με φύλλα σικκής· 1) κ. παθ. έν όρ.σμη. περιβάλλομαι διά τινος, ύπό τινος, σκεπάζομαι άπό κάτι, με κάτι, μτ. δοτ. : 'Ιλ.Π.360 άσιπιεί ταυρείη κεκαλυμμένος, αύτ.Φ.549 κεκάλυτο δ' άρ ήτι, 'Οδ.Δ.402 μέλαινη φρικί κάλυφεις ισχόλ. ήτι έπιγενομένη μελανία· 2) κ. έτης έπιποικαίου κινήσεως τών υδάτων·), Άριστ.Λ.1.505α,6 (βράγχια) καλυπτόμενα δ' ουκ άκανθόδει καλύμματι· || όμ. κ. νεώτ. μτ. έμυροθ. διορ. (ως άνωτ. κ. μτ. τής ύπό κ. γεν.) : έκάλυφθ η ύπό τέφρας· 2) κ. άπλωσ περιβάλλω, σκεπάζω : 'Ιλ.Ψ.693 μέλαν δέ έ κύμα κάλυφεν, Παπαδ.Χρ.Μηλ.38 σαρκιον . . καλύπτον . . τήν κεφαλήν, - ή γιών έκάλυψε τάς καρφυδας τών όρέων, - έκάλυψε τó πρόσωπον εξ ειδοός - όπό έντροπην (ιδία τών χειρών), νέρη καλύπτουσι τόν ουρανόν· 3) κ. άπολ. : Αισχ. Έπτ.1040 καυτή κάλυφω· κ. παθ. : Κδ Ματθ.β.24 τó πλοτον καλύπτεισθαι ύπό τών κυμάτων, - τό οδμά του έκάλυφθ η ύπό έλικών (έγεμισε ύπό έλ.κη)· || συνήθ. επί θαντότων κ. άλλων παθών έν φρ. : 'Ιλ.Ε.553, αύτ.Δ.461 τόν δε σκότος όσσε κάλυφεν, αύτ.Ρ.591 τόν δ' άχερος νεφέλη έκάλυψε, Πινδ.Ν.8,38 χθονί γυία κάλυφαι, Βαυχ.12,64 θ-ταν θανάτου κινάνον νέφος κάλυφη· || κ. επί νεκρών, θάπτω, ένταφιάζω : Αισχ.Πρ.582 χθονί κάλυφον (θάφει, Σοφ. Άντ.28 τó μή τάφω κάλυφα (θάφαι), Εύρ.Φοίν.1633· || κ. μέσ. καλύπτω έμαυτόν, σκεπάζομαι : 'Ιλ.Γ.141 άργεννησι κάλυφαμένη δόδωσιν, αύτ.Ξ.184, 'Ησίοδ. Εργ.198· κ. άπολ. : 'Οδ.Κ.53 καλυφάμενος δ' ενί νύ κείμην· 4) μτν. συνθίβω διά τού βάρους μου, πλακώνω : Κδ Λουκ.23,30 τάτε άρρητον λέγειν τοίς όρεσι, πέσετε έφ' ήμάς, και τοίς βουλοίς κάλυψατε ήμάς· 5) επί παντοίας, προσφιλάσω, προστατεύω : Ξεν. (Ιπν.12,5· || κ. νεώτ. προφυ-

λάσω τινά ή τι τίθεμενος πρό αύτου, προστατεύω : ή όπισθοφυλακή έκάλυψε τήν ύποχώρησιν του συντάγματος· 6) συνεκδ. κρύτω, άποκρύπτω, φυλάττω : 'Ιππών.52,Σοφ. Άντ.1254 μή τι και κατάσχετον κρυφή καλύπτει καρδίη, Εύρ. (Ιππ.712 σιγή καλύπτει άνθρώδ' εισκούσαστε· κ. παθ. : 'Οδ.Θ.503 κεκαλυμμένοι Ιππώ (κεκρυμμένοι έντός του Ιππου)· 7) νεώτ. μτφ. άποκρύπτω τι, ίνα μή γίνη γνωστόν, συγκολύπτω, σκεπάζω, άνθίθ. άποκαλύπτω : Ζητοθ. να κάλυφον τó σκάνδαλον· 8) μτν. κ. νεώτ. μτφ. άντισταθμίζω, έξουδετέρω, ουγκωρώ, σκεπάζω : ΠδΨαλμ.84,3 έκάλυφας πάσας τάς άμαρτίας αυτών, Κδ Πέτρο.1,48 ή άγάπη κάλυφει πλήθος άμαρτιών, αύτ. 'Ιών.5,20· 9) νεώτ. ίσοσταθμίζω, άντικρύζω η δι' άλλου : τά κέρη τής επιχειρήσεως δεν καλύπτον τάς δαπάνες αυτής, - τό εις χρυσόν όδόθεμα τής τραπέζης καλύπτει τó τρίτον του κυκλοφορούντος χαρτονομίσματος, - τό δόκειον έκάλυφθ η έντός τής ήμέρας (τό προσενεχθέν χρήμα έφθασεν εις μίαν ήμέραν τó όλον ποσόν του ζητηθέντος θανείου)· 10) καλύπτω δι' άτιμίας, έπισκιάζω τι διά κακού ήτοι πράγματος : Σοφ.ΟΚ.282 σφ μή κάλυπτε τας εύδαίμονας έργους Αθίνας άνοσίως· 11) θέτω τι έν ειδει καλύμματος επί τινος : 'Ιλ.Ε.315 πρόσθε δε οι πέλοιο . . πύγμα κάλυφεν (αΐς.Θ. έμυροσθεν δε περιέβαλον αυτόν τó περιήλωμα του λαμπρού πέλους), αύτ.Φ.321· 12) ρηματ. π. καλυπτός, άκαλύπτος, άκαλυπτός, κάλυμμα, κάλυξ, άποκαλύπτω, ανακαλύπτω, Έκ ριζ. καλ-, λατ. cel (celare κρύπτειν, cella οικικος, κοιν. κελάρι, κελιον, doni-cel-ium οικία).

καλυστεγία (ή) νεώτ. βοταν. κ. καλυκώστηρον (τό) γένος κυρτοβλαβουλοειδών φυτών.

καλυτέρεμα-ατος (τό) δημ. ή καλυτέρεσις βλλ. **καλυτέρεσις**-εως (ή) (καλυτερεύω) νεώτ. κ. δημ. ή ένέργεια καί τό άποτέλεσμα του καλυτερεύω, ή επί τά βελτώ μεταβολή, βελτιώσις : 6 άσθενει παρουσιάζει κάποιον καλυτέρεσιν, - ή καλυτέρεσις τής ποιότητας τών σιτηρών.

καλυτερεύω νεώτ. κ. δημ. άορ. έκαλυτέρεσσα, δημ. -φα καθιστά τινα ή τι καλύτερον, βελτιώ, διορθώνω : έκαλυτέρεσε τήν ποιότητα, - προσπαθεί να καλυτερεύη τήν τύχη του· 2) άμτφ. καθιστάμαι, γίνομαι καλύτερος, βελτιούμαι, διορθώνομαι : Έρωτόμρ.5,151 ώσαν έκαλυτέρεφε, κι έντύθη κι έποράσσει (έβελτιώθη ή ύγεια του, - ή κατάστασης όλο και καλύτερευει, - ό καιρός καλυτέρεφε σήμερα· 3) ρηματ. π. καλυτέρεσις, καλυτέρεμα.

καλύτερος-α(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. συγκρ. του καλός βλλ., κάλλιον, βελτίων, κρείσσων, κ. έπιρρ. δημ. καλύτερα, ά. κάλλιο : φρ. είμαι καλύτερα (έπί θανέων), έβελτιώθη ή ύγεια μου, - πάω καλύτερα (βελτιούται ή έβελτιώθη ή κατάστασης μου), - καλύτερα τó έχω (προτιμώ), Ρήγ.Θούριος 'Υμνος 7 καλύτερα μιάς ώρας έλευθερη ζωή, | παρά σαράντα χρόνια σκλαδιά και φυλακή.

καλυτεροσύνη (ή) δημ. ή καλυτέρεσις, τό καλύτερεμα : βλ. Συμμ.94 έν λ. καλυτέρεμα.

κάλυψη (ή) | καλύπτω | πάμ. χώρα καλυφθεισα, βυθισθεισα : βούλομαι μισθώσασθαι άπό κάλυψης αιγιαλού άρούρας χ' 2) κτ.ΕΜ 486,22 έτυμον του καλύθη.

κάλυψιον (τό) ύποκορ. του κάλων βλλ.· 'Ησ. εξυλήφιοι, | κάδ. -όριον).

κάλυφ-ύδος (ό) ή κάλυθ βλλ. : Σοφ.άπ.574,6 **καλύφμιμος**-ον (καλύπτο) νεώτ. ό δεκτικός κάλυφεις, όν δυναται τις να κάλυφει.

κάλυψις-εως (ή) (καλύπτω) λεξ. κ. νεώτ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του καλύπτει, τό σκέπασμα : Σχόλ. Άριστφ.Πικ.22, 'Ησ.έν λ.στρέφωσις.

κάλφα (ή) | τουρκ. | νεώτ. δημ. ειδ. ή προϊσταμένη των θεραπειών εις τὰ ἀνάκτορα των Τούρκων σουλτάνων.

καλφαλίσι (τό) δημ. ή ιδιότης του κάλφα βλλ. || ή άμοιβή του κάλφα κατά τεμάχιον.

κάλφαις (οί) (άραβ.) δημ. τεχνίτης βοηθός του τεχνίτου προϊσταμένου ή ιδιοκτήτου εργασταρίου, τεχνίτης βοηθός ίδιός ράπτου ή ύποδιανομοποιού.

καλφάπουλο (τό) δημ. ή μικρός κάλφας βλλ.

κάλφα (ή) νεώτ. βοταν. ή κάλθα γένος πολυκαρπιδών ρανουγκουλιδών φυτών.

καλχάιναι (κάλχη) καθιστώ τή πορφυρού, κ. παθ. είμαι, γίνομαι πορφυρούς : Νικ.Θηρ.64'

2) μπφ. καθιστώ τή σκοτεινόν και ταραχώδες όμοιον προς τήν τρικυμιώδη θάλασσαν, ταρασσω τον νουν μου, άνησυχώ : Σοφ. Αντ.20 δηλαώς γάρ τή καλχάινουσ' έπος, Ευρ. Ηοακλ.40 άμφί τοσδε καλχάινουσ τέκνον' 3) μπφ. ή έκ του μαλακίου πορφύρα, πορφυρά βαφή : Στράβ.11,4,9 χρώμα, όμοιον κάλχη 3) ειδ. κ. νεώτ. ή κοκκίλα ή έλις του λωκικού ιονοκράνου' Ησ. « μέρος κεφαλάς κίονος » : Έπιγρ. || κτ. Bēckh ή έπί του άνατολου μέρους του έπιστυλίου του Έρεμβειου διάκκοσμος 4) είδος φυτού χρώματος πορφυρού, τό φυτόν χρυσάνθημον τό στεφανοματικόν : Άλκυ.39, Νικόλ.Δαρ.76' κ. γρ. χάλχη : Νικ.άπ.74, 60, πρόλ. ΨΔιοσκ.4,58.

κάλχη (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. κ. χάλχη κ. χάλχη ή κοκκίλα τής πορφύρας, τό κοκκιοειδές μαλακίου πορφύρα : Νικ.Άλεξ.393' 2) ή έκ του μαλακίου πορφύρα, πορφυρά βαφή : Στράβ.11,4,9 χρώμα, όμοιον κάλχη 3) ειδ. κ. νεώτ. ή κοκκίλα ή έλις του λωκικού ιονοκράνου' Ησ. « μέρος κεφαλάς κίονος » : Έπιγρ. || κτ. Bēckh ή έπί του άνατολου μέρους του έπιστυλίου του Έρεμβειου διάκκοσμος 4) είδος φυτού χρώματος πορφυρού, τό φυτόν χρυσάνθημον τό στεφανοματικόν : Άλκυ.39, Νικόλ.Δαρ.76' κ. γρ. χάλχη : Νικ.άπ.74, 60, πρόλ. ΨΔιοσκ.4,58.

κάλχη (τό) αγόλ. τό πορφυρούν χρώμα, ή πορφυρά βαφή : Σχόλ.Νικ.Άλεξ.393.

καλχήτης (οί) νεώτ. χημ. έρυθρον ύπεροξειδιον του σιδήρου, ή άγγλικόν έρυθρόν.

καλῶ-έω κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., αιόλ. κάλχημ, έπ. άσφαρ. κάλχημαι, ίων. παρατ. καλέσσομαι, ή έν. πρόσ. κάλεσκε, μέλλ. ίων. καλέω κ. άπτ. καλώ, μπγν. καλέσω, άόρ. α' εκάλεσα κ. έπ. εκάλεσσα, κ. εκάλεσσα, μπγν. εκάλησα, μπγν. έν. εκλησα, παρακ. κέκληκα, μέσ. άπτ. μέλλ. καλούμαι κ. μπγν. καλέσομαι, άόρ. α' εκλεσάμην κ. έν. καλεσάμην, γ' πληθ. πρόσ. καλέσαντο, παθ. μέλλ. κεκλησσομαι, κ. κληθήσομαι, άόρ. εκλήθηθην, δημ. καλέστηκα, παρακ. κέκλημαι, γ' πληθ. πρόσ. κέκλησται, ίων. κέκλέσται, μπγν. παρακ. κέκλεσμαι, μπγ. παρακ. κέκλημένος, δημ. καλεσμένος, έν. γ' πληθ. πρόσ. ύπεροσ. κέκλησθω, έν. εικτ. κέκλημην, κέκληθω, κέκλημθα προσαλώ τινά φωνών τό όνομα αυτού, φωνάζω τινά δια τό όνόματός του· να προσέληθι κ. γεν. προσκαλώ ή άνομάζω : Ήλ.Α.402 έκατόγγηρον καλέσας' ές μακρόν Όλυμπον, αυτ.Υ 4 θεούς άγορήνδε καλέσας, Όδ.Α.90 εις άγορήν καλέσαντα . . Άχαιοί, αυτ.Β.348 κ. μπ. αιτ. μ. : Ήλ.Κ.195 όσαι κέκλησθω βουλήν | αγόλ. « όσοι κελημένοι ήσαν εις τό συμβόλιον » κ. μπ. άσφαρ. : αυτ.197 κάλεον άμυμπτίασσαι, Σοφ.Φιλ.466 καιρός . . καλει πλουν . . σκοπευη, αυτ.Ήλ.996 κάρμ άπρηρεϊν καλεις || κ. έμψοθ. [εις, έπί, πρόσ] : Ήλ.Ψ.203 κάλεδόν τε μιν εις έ καστος, Όδ.Ρ.330 νεώτ' έπί οί καλέσας, Πλάτ.Έπιστ.358Α καλούσις δε τής πατρίδος αυτής πρόσ τά κοινά, ΚΔ Λουκ.5,32 ούκ έλλήυθα καλέσαι δικαίους άλλα άμαρτωλαυς εις μετανοϊαν, αυτ.Θεσσ.2,2,14' || κ. νεώτ. μπ. αιτ. κ. μ. : Πλάτ.Φαιδ.115Α έμεί νύν ήδη καλει . . ή είσαρμένη, Ξεν. Αν.5,6,8 ούτοι ού παρενονόντο βασιλει καλούντι, ΚΔ Ματθ.20,8 κάλεσαν τους έργατάς, Παύλ.Τίμφ.Πρόλ.5 κάλεσε και κράττισε | μέσαστ' άρχοντικό σου | όλα τά ερωτόπλαστα καθώς έσύ βλασάτρια, Χατζόπ.Βρ.Θρ.110,1 και νά σέ

καλώ, | ήσω μή γυρίσας' κ. παθ. : Πλάτ. Νόμ.937Α ό δ' εις μαρτυριαν κληθείς, ΚΔ Κορινθ.1,19 πιστός ό Θεός δι' ού κληθήτε εις κοινωνίαν του υιού αυτού, - ή πρωθυπουργός εκλήθη εις τά ανάκτορα 2) κ. μέσ. φωνάζω, προσαλώ τινά προς εμαυτόν : Ήλ.Α.270 καλέσαντο γάρ αυτού, αυτ.Γ.161 Έλένην εκάλεσαστο φωνή, Όδ.Ο.43 καλέσασθε δε θεών άσίδόν' 3) ειδ. κ. δημ. προσαλώ τινά εις τον οικόν μου προς εύχλιαν, καλώ εις δείπνον, γάμον, διασκεδάσιον, έορτήν κττ. : Όδ.Κ.231 ή δ' αϊφ' έξελευθούσα θύρας ώϊξε . . και κάλει, αυτ.Α.187 πάντες γάρ κληθούσι, αυτ.Ρ.382, ΚΔ Κορινθ.1,10,27 ει δε τις καλει υϊός των άπίστων, αυτ.Λουκ.14,13 όταν ποιής δοχήν, κάλει πτωχούς || κ. μπ. προσδιариμου : Πινθ.Ο.1,38 εκάλεσε πατήρ τον έννομήσαντον ές έρανον, Ευρ. Πινθ.1140 λαόν εις θοϊνήν καλόν, Ξεν. Αν.7,3,18 όπότε έπί δείπνον καλέσαι, ΚΔ Ματθ.9 όσους εάν εύρητε καλέσατε εις τους γάμους, - μάς εκάλεσαν εις τά βαφτίσια, - τον έκκάλεσε στό χορό, μ' έχει καλέσαι γιά σήμερα ό γάϊνονας || ό μ. κ. παθ. : Ήρ.9,16 κληθηναι και αυτός υπό Άττανίφου έπί τό δείπνον τουτο, Πλάτ.Συμπ.174D ύπό σου κελημένος, Δημ.402 κληθέντες γάρ ούτι πρόσ Ξενοφωνα | εις τό οίκον του Ξ.Ι., ΚΔ Λουκ.14,8 όταν κληθής υπό τινος εις γάμους, εκλήθη εις έπίσημον δείπνον, - καλεστικημα πολλοί στό άρχοντικό του' || ή μπγ. του παθ. παρακ. κελημένος-η-ον κ. δημ. καλεσμένος-η-ο κ. κληθείς εις γάμον, έορτήν, δείπνον κττ. : Δαμόξ.2,26 στρόφοι και πνευμάτια γινόμενα τον κελημένον άσχημονεν παισίδι, ΚΔ Λουκ.14,7 έλεγε προς τους κελημένους παραβολήν, - φύγατε όλοι οί καλεσμένοι χωρίς νά τους κεράσουν' 4) επικαλούμαι, προσφωνώ : Πινθ.Ο.6,58 εκάλεσε Ποσειδών, Ήρ.1,44 εκάλεσε μέν Δία καθάρσιον, Αισχ.Έπτ.223 μή μη θεούς καλούσα βουλεύου κακώς, Σοφ.Τρ.1248 τουτων μάρτυρας καλώ θεούς, Δημ.276 καλώ δ' έναντιον υϊών . . τους θεούς πάντας, Πάν. ής μάρτυρα καλούμεν τον δεσπότην θεόν εις τοτό' κ. ιδ. κατά τας θυσιās : Σχόλ. Άριστφ.Βάτρ.482' ό μ. κ. μέσ. : Αισχ. Χο.201 τους θεούς καλούμεθα, αυτ.Ευμ.486 μαρτυρία τε και τεκμηρία καλειθεε, Σοφ.ΟΚ.1385 άράς, άς σοι καλούμαι' || τό παθ. έπί θεών, με επικαλείται τις : Αισχ.Ευμ.417 Άρα! δ' έν σίκοις γής ύπαι κελήμθεα 5) ώς δικαστικός όρος, διατάσσω τινά νά έλθη εις τό δικαστήριον, προσαλώ τό τό δικαστήριον, κληθεύω, έπί δικαστού : Δημ.406 άπηγορεύσε μή καλειν έμ' εις τό δικαστήριον κ. άνευ προσδιορισμού : Άριστφ. Σφ.851 κάλει νυν, Δημ.532 εάν μη καλέσθ' ό μ. κ. μπ. ταύ δικη κτ. αιτ. (ώς άντικειμ.) : Άριστφ. Σφ.141 έως άν τήν δικήν άρχων καλή' ό μ. κ. παθ. : Σοφ.άπ.696 ή πατροκτόνος δικη κελήθ' άν ατόφ, Άριστφ.Νεφ.780 πριν τήν έμην [δικήν] καλεσθαι | πριν ή εισαγή. Δημ.1336 καλουμένη τής γραφής, Πάν. κληθέντος του δεινα και μη ύπακούσαντος' || κ. τό μέσ. έπί του ένάγοντος : Άριστφ.Νεφ.1221 καλούμαι Στρεφιδόνη . . εις τήν έψην τε και νέαν έγκάλω εις τό δικαστήριον τον Στρ.Ι., Δημ.640 καλεισθαι λέγοντες ή μαρτυρειν . . τους άγωνίζομένους' ό μ. κ. καλεισθαι τινά ύδρευσε : Άριστφ. Όρν.1046' ό μ. κ. κ. τινά πρόσ τήν άρχήν : Πλάτ.Νόμ.914C τον άρχοντα καλεισθω προς τήν άρχήν' || ή καλεσόμενος ό καθηγορας : Πάν. || νεώτ. γεν. κελεύω, διατάσσω τινά ώς άνωτέρα άρχή Ήνα πράξη τι : ό διασυνητής εκάλεσε εις άπολογίαν τους άπειθήσαντας ύπαλλήλους, - εκλήθησαν οί κληρωτοί του 1937' 6) μετ' άφωρημένου ύπακειν, ουκ

έσύ βλασάτρια, Χατζόπ.Βρ.Θρ.110,1 και νά σέ

έμετ' άφωρημένου ύπακειν, ουκ

ζητώ, άπατιώ, άξιώ, χρειάζομαι : Δημ.285 ὁ κωιρός .. αὐ μόνον εὐόνων καί πλοῦσιον ἄνδρ' ἐκάλει, Πάπ. καλεῖ ἡ τάξις διδόναι, αὐτ. ἡ χρεια καλέσθ' || νεώτ. κ. δημ. φρ. καλῶ εἰς βοήθειαν κινδυνεύων φωνάζω ἡ ἐκτελῶ σήματα, ἵνα προσέλθῃ ὁ πρώτος τυχῶν πρὸς βοήθειαν' 7) μφ. τὸ παθ. : Σωφ.1,29 καλουμένης τῆς θυνάμειος πρὸς συναναλφίαν (συγκεντρουμένης..)' 8) διδῶ ὄνομα εἰς τινα, ὀνομάζω, ὀνοματίζω : 'Ἰλ.Ε.306, 'Οδ.Ε.273 ἄρκτον θ', ἦν καὶ ἄμαζαν ἐπικλήσιν καλέουσιν, Αἰσχ.Πρ.86 φευδωνύμω σε δαιμονες Προμηθεά καλοῦσιν, Σοφ.ΟΚ.486 ὡς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ΚΔ Ματθ.10,25 τὸν οἰκοδοσὸπτην Βεελζεβούλ ἐκάλεσαν || ὄμ. κ. ὄνομα καλεῖν τινα καλῶν τινα διὰ τινος ὀνόματος : 'Οδ.Θ.550 εἴη' ὄνου' ὅττι σε κειθὶ κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, Εὐρ. 'Ἰων.259 ὄνομα τί σε καλεῖ ἡμᾶς χρεῖν, Πλάτ.Κρατ.383B ἄπερ καλοῦμεν ὄνομα ἔκαστον, τοῦτ' ἔστιν ἐκάστῳ ὄνομα, αὐτ.Πολιτ.279B σκεπασάμοι τὸ μὲν ὄνομα ἰμάτια ἐκαλέσαμεν, ΚΔ Λουκ.1,13 καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ 'Ἰωάννην, αὐτ.Ματθ.1,25, Βίος 'Αλεξάνδρου 4931W ἐκάλουν οὖν ὄνοματα δένδριος θυσίην ἐκείνοις' || κ. ἄνευ τοῦ ὄνομα : Αἰσχ. 'Αγ.1232 τί νιν καλοῦσα θυσιφιλις δέκαστος θυοίμ' ἄν, Καλλ.ἀπ.66B τοῦτο αὐτὴν κάλεον' ὄμ. κ. καλεῖν ὄνομα ἐπὶ τινι διδῶ ὄνομα εἰς τι : Πλάτ. Πιορμ.147D ἔκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπὶ τινι καλεῖς ; αὐτ.Σοφ.218C τὸ δὲ ἔργον, ἐπ' ᾧ καλοῦμεν ἡ ἔργασια ἐξ ἧς διδομεν ὄνοματα .. ; ὄμ. κ. Παυλῶ.35,4,11 ἐπ' ὀνόματος καλεῖν τὸν Σκιπίωνα, ΚΔ Λουκ.1,59 ἐκάλουν αὐτὸ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ζαχαρίαν' || κ. παθ. λαμβάνω ὄνομα, ὀνομάζομαι : 'Ἰλ.Β.684 Μυρμιδόνες δ' ἐκαλέοντο, Πινδ.Ο.776 κέκληνται δὲ σπιν ἔδραι, αὐτ.Πινδ.Π.3,67 ἡ τινα Αἰσσίδα κέκλημένον ἡ πατέρος, 'Ηρ.6,61 τὸ δ' ἔστι ἰν τῷ Θερσίπην καλεωμένη, αὐτ.1,173 οἱ δὲ Μιλύται τῆς Σόλμοιο ἐκαλέοντο, Αἰσχ. 'Αγ.161 εἰ τὸδ' αὐτῷ φίλον κέκλημένην, Εὐρ. 'Εκ.1271, Πλάτ.Φαῖδ.8611 ἐν τῷ καλωμένῳ θανάτῳ, Ξεν.Κπ.21,9. ΠΔ 'Εν.48,6 τὰ δὲ ἔλογμα .. κληθῆσονται ἐπὶ τοῖς ἐκείνων κλήροις, Πάπ. ὄλμος λίθινος, ὅς ἐκαλετο 'Ελληνιστὶ γνόμων, ΚΔ 'Ἰω.1,43 σὺ εἶ Σίμων ὁ υἱὸς 'Ἰωῆα, σὺ κληθῆσθαι Κηφᾶς, αὐτ.Πράξ.1,23 'Ἰωσήφ τὸν καλούμενον Βαρσαββᾶν' 9) τὸ παθ. καλοῦμαι ὀνομάζομαι, οχεδὸν ἰσοδύναμον τῷ εἰμί, θεωροῦμαι ὡς τι, ἰδ. μετὰ λέξεων ἐκφραζουσῶν συγγένηαι ἡ κατάστασις : 'Οδ.Η.313 ἔμπρὸς γαμβρὸν καλέεσθαι, αὐτ.Ο.433, Αἰσχ.Πέρσ.2 τὰδε .. πιστὰ καλεῖται' || ἰδ. κτ. παρσκ. κέκλημαι ἐχω λάβει ὄνομα, θεωροῦμαι ὡς τι, εἶμαι, ἰδ. ἐπὶ πρσ. μεταβασινόντων εἰς ἔγγαμον βίον : 'Ἰλ.Δ.61 σὴ παρκασις κέκλημαι (διότι εἶμαι συζύγος σου), αὐτ.Γ.138, 'Οδ.Ζ.244 σὴ γὰρ ἐμοὶ τοῖσδε .. πάσις κέκλημένος εἶη, 'Ἡσιόδ.Ο.410, 'Υμν. 'Απόλλ.324 σὴ κέκλημένη .. ἦα, Αἰσχ.Πέρσ.242 ὀπτινος θεοῦλοι κέκληνται φωτῶς, Σοφ. 'Ἠλ.366' || κ. ἐν εἰδ. συντάξεσι : 'Ἰλ.Λ.758 'Αλεξίου ἐνθα κολώνη κέκληται (ἐνθα ὑπάρχει ὁ λόφος ὁ καλούμενος λόφος τοῦ 'Αλεξίου), Ξεν. 'Ελλ.5,110 ἐνθα ἡ Τριφυρία καλεῖται, 'Απολλ.Ρ.4,115 ἵνα κριοῦ καλέωνται εὐνάη' || ὄμ. κ. ἐν τῷ ἔνεργ. : Πινδ.Ν.9,41 ἐνθ' 'Αρέας πόρον ἀνθρωπινοῦ καλέοισι (ἰδοῦ ὑπάρχει ὁ πόρος ὃν ὁ ἀνθρώπου καλοῦσι πόρον 'Αρέας'), πρδλ. κικλήσκω, κλήζω, κλέω' || ὄμ. κ. ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάσεως ἡ ἀπαρφ. : Πινδ. Ο.9,63 μάρωσος δ' ἐκάλεσσε νιν ἰσώνυμον ἔμμεν ἰτὸν ὠνόμασε με τὸ ὄνομα τῷ ἐκ μητρός πάππου του), Σοφ.ΟΤ.780 ἀνήρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερηλοῦσας μέθη καλεῖ παρ' ὄνομα, Πασαδὸς ὡς εἶην πατρί (= καλεῖ με πλάστον), Πλάτ.Θρατ.

198B καλοῦμεν γε παραδιδόντα μὲν διδάσκειν, 'Αριστ.Ζ1.546,3 ἀφ' ὧν (τράγωνι) καί τὰς ἀπέλοφος, ὅταν μὲ φέροισι, τραγῶν καλοῦσιν' 10) ρηματ. π. κλήσις, κλήτωρ, κλήτηρ, κλήτης : κέλομαι, κελεύω. 'Εκ ρίζ. καλ- Ἰλατ. cala, eiacipari'.
καλώδεσμος (ἰ) νεώτ. ναυτ. ἀλοῦς ἄγκυροδέσμος κατασκευαζόμενος διὰ τοῦ ἀκρου κῶλω ἐπὶ τοῦ δακτυλίου τῆς ἀγκύρας.
καλῶψιδιον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κῶλωσ βλ.λ., μικρὸς κῶλωσ, σχοινίον μετρίου πάχους, παλαμάρι : Εὐπ.313, 'Αριστφ.Σφ.379 ἐξάφωσ διὰ τῆς θυριδὸς τὸ καλῶψιδιον, Θουκ.4,26 καλωψιδίω ἐν ἄσχοις ἐφέλοκοντες μῆκωνα μεμελιτωμένην, 'Απολλ.Δαμ.Πολιορκ.171,8' || εἰδ. νεώτ. ναυτ. καλῶψια πάντα τὰ πρὸς χειρισμὸν τῶν ἰστίων χρησιμοποιούμενα σχοινία, τὰ σερβίτια' 2) νεώτ. ὑποκοινον σχοινίον, ἰδ. δὲ σχοινοειδῆ δέσμη μετ' ἄλλων συρμάτων περιβεβλημένη δι' ἀπομονωτικῆς οὐσίας καὶ χρησιμεύουσα ὡς ἀγωγὸς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.
καλωψίται (οἱ) νεώτ. ναυτ. ναῦται τοῦ καταστρώματος εἰδικοὶ εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν καλωψιδίων βλ.λ.) ἐν εἰδ. σπμ.
καλῶνυμος-ον (ὄνομα) 'Επιγρ. κ. μιν. ὁ ἔχων καλὸν ὄνομα : 'Επιγρ. καλῶνυμος εὐσθεῖα, Φωτ.Βιβλ.88,27.
καλῶνυμοῦμαι-εομαι (καλῶνυμος) εἶμαι καλῶνυμος, ἔχω καλὸν ὄνομα, καλὴν φήμην, ὑπόληψιν : 'Ἡροιστ. 'Αστρ.2,32.
καλώσθε-ή-όν (ῶψ) 'Ἡσ. ὁ ἔχων ὠραῖαν ὄψιν.
κάλωσ-ω (ἰ) κ. μιν. κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. κάλωσ, αἰτ. κάλωσ, θυικ. ἐν 'Επιγρ. κάλωσ, κ. ὄνομαστ. πληθ. κάλωσ, κ. μγν. ἐπ. ὄνομαστ. πληθ. κάλωσ, ὁστ. κάλωσ, αἰτ. κάλωσ, χονδρὸν σχοινίον, δι' οὗ ἀνέλεκται καὶ καθιέται ἡ κεραία μετὰ τοῦ ἰστίου : 'Οδ.Ε.260 ἐν δ' ὑπέρας τε κάλωσ τε πόδας τ' ἐνέδηον ἐν αὐτῇ ἰτὸ σχοινίον δι' οὗ ἀνορτάται τὸ ἰστίον ἐκ τοῦ ἰστού, τὸ μοντάρι), 'Ηρ.2,36 τῶν ἰστίων τοὺς κρῖκουσ καὶ τοὺς κάλωσ, Εὐρ.Τρω.94 ὅταν στράτευμα, 'Αργεῖον εἴηθι κάλωσ (ὅταν τὸ στρατεύμα τῶν 'Αργείων λύθῃ τὸ σχοινία, δηλ. ἀνοίγῃ τὰ πανιά), αὐτ.Μηδ.278 ἐχθροὶ γὰρ εἴησι πάντα τὰ κῶλων (οἱ ἐχθροὶ λύουσι πᾶν σχοινίον, δηλ. πλέουσιν πλησίον, μὲ γεμάτα ὄλα τὰ πανιά), αὐτ. 'Ηρ.837 φόνιον εἴηθι κάλων (παρῶντων αὐτὸν εἰς τὸ φονικὸν ἔργον), 'Αριστφ. 'Ἰνπ.756 νῦν δὴ σε πάντα δεῖ κάλων εἶνεαι | κτ. ἀποφ. ἀναφέρεται εἰς τὰ ρίθμον ἐτῶν σχοινίον σὺν ταῖς ἀγκύραις ἐπὶ θέλασσαν», Πλάτ.Πρωτ.338Α πάντα κάλων ἐκτείναντα, αὐτ. Σίο.389C, 'Επιγρ.10,5 τῶν κάλωσ ἔκλυα καὶ χῶλα πόδα, 'Επιγρ. κάλων τῆσος ὀρθιον εὐφροσυνᾶν (χαλάσας τὰς ἠνίας τῆς εὐφροσύνης), Κριναῦν ΑΠ.9,545 πύνας ἔσσις κάλωσ (ἦνοιξεν ὄλα τὰ πανιά, ἔκαμε χρῆσιν πάντων τῶν ἐκ Μουσῶν μέσων), Λουκ.Συδθ. || πάντα κάλων κινεῖν (παροίμ. φρ. ἐντείνει πάσας τὰς δυνατόμεις, θέτει ὄλα τὰ μέσα εἰς ἐνέργειαν), 'Οππ. 'Αλ.2,223 γαστρί πάντας ἐπιτρωπῶσι κάλωσ, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάβ.3,183 πάντες ἐν ἔργῳ ἴσαν, πάντα κάλων, κατὰ τὴν παροιμίαν κινούντες' || γεμ. σχοινίον, παραβόσχοινο, παλομάρι : 'Ηρ.2,28 κῶλον κεινταῖν | ἰδ. γρ. κάλων), Θουκ.4,25 παραπλεόντων ἀπὸ κάλων ἐκ τῆς Μεσσηνῆν (παρἐπλεόντων τὴν παραλίαν ρυμουλακούμενοι, κτ. σχῶλ. ἐπὸ κάλωσ' τῷ λεγομένῳ παρόλωσ' οἱ γὰρ παρ' αὐτὴν τὴν γῆν πλέοντες οὐ δύνανται ἐρέπτεν») || χορδῶν σχοινίον, παλαμάρι, γούμμενα : 'Ηρ.2,96 τοῦτων τὴν μὲν θυρήν δεδωμένην κάλωσ ἐμπροσθε τοῦ ἡλσιου ἀπὲι ἐπιφέρεσθαι, Εὐρ.Μηδ.770 ἐκ τοῦδ' ἀναφόμεθα πρηνήτην κάλων, Λουκ.Ρητ.Διδ.9 ὡσπερ

οι ἐπὶ τὸν κάλων βαίνοντες [οἱ ογοινοῦνται] |
 || εἰδ. νεώτ. ναυτ. χοιτρόν σχοίνιον ἐξ ἐνέα
 κανναθίων ἐμβόλων συγκείμενον καὶ ἔχον περι-
 φέριαν 340 χιλιοσπομέτρων, ἐν χρ. μ. ἐν τοῖς ναυ-
 στάθμοις διὰ βαρείας ἐργασίας, κάμιλος, γούμενα.
καλῶς [καλός] ἔπιρρ. κ. μων. κ. νεώτ., δωρ. κα-
 λῶς, δημ. καλά, συγκρ. κ. νεώτ. κ. δημ. κάλλιον, |
 ἄπτ. κ. καλλιόνως ὑπερβ. καλλίστως κ. νεώτ. κάλ-
 λιστα κ. δημ. καλώτατα, κατὰ τρόπον καλόν,
 ἀρμόζοντα, πρέποντα, ὀρθῶς, δεόντως, δικαίως,
 ὅπως πρέπει: 'Οδ. Β. 63 οὐδ' ἐπὶ καλῶς οἶκος
 ἐμὸς διόλωλε, Ἐπιγρ. χρήματα δατηθῆσαι κα-
 λῶς, Αἰσχ. Πέρσ. 725 ὥστε μὴ καλῶς φρονεῖν
 ἵνα μὴ ἐναῖ στὰ σύγκαλά τοι, Σοφ. Αἴ. 479 καλῶς
 ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι τὸν εὐγενῆ χρῆ, αὐτ. Τρ. 457
 οὐ καλῶς ταρβεις, αὐτ. ΟΤ. 1172 κάλλιστ' ἂν
 εἴποι σὺ γυνή, αὐτ. ἄν. 576, 6 καλῶς ἐληρμένα,
 Λυσ. 13, 88 καλῶς ἀγωνισθῆσαι [ἴδ' ἀγωνισθῆ
 προσκίτωνας], Πλάτ. Θεαίτ. 161b | σὺ κάλλιον,
 ἄλγεας, Κδ Λουκ. 20, 39 διδάσκαλε, καλῶς εἶπας,
 αὐτ. Ἰω. 18, 23 εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον
 ἐμὸν κακοῦ' εἰ δὲ καλῶς, τί με θέρεις, Πάπ. οἱ
 καλῶς φρονούντες' κ. συνήθ. ἐν φρ. καλῶς και
 εἰ: Πλάτ. Πρωτ. 319i: καλῶς και εἰ ἐπαίδευσεν,
 αὐτ. Πορμ. 128B τούτων τὸν κημήρια παρέχει καλῶς
 τε και εἰ: | νεώτ. κ. δημ. ἐν συνηθεστ. χρ. εἰς
 φράσεις φιλοφρονητικῆς ἢ χοιρητισμοῦ, αἰσιῶς,
 μὲ τὸ καλό: Ἐρωτόκρ. Γ. 1688 και νά τοῦ ποῦν
 τὸ καλῶς ἤσας και ὡ ἀποχαιρετήσου, - καλῶς
 ὠρίσατε - ἤλθατε, ὁ δῖος. ἴδ' ἄλκια καλῶς ὠρίσατε
 χίλια και δυὸ χιλιάδας | αἱ κἀμοι μὲ τὰ λού-
 λουδα και μὲ τίς πρασινάδες, - καλῶς ὠρίσατε,
 - καλῶς ἤλθατε, - καλῶς σὰς βρήκαμε, - καλῶς
 τὰ δεχθήκατε, - καλῶς τὰ χαιρέσατε, - καλῶς τὰ
 κἀνέτα' κ. ἐλλειπτικῶς: καλῶς τονε - τινε - το
 -τους -τες' κ. καλῶς τὰ παιδιὰ, - καλῶς τὸν
 Κῶστα ἰδγρ. καλό στὰ παιδιὰ - καλό στόν Κῶ-
 στα | 2) ἐπὶ καλῆς τύχης, εὐτυχῶς, εὐνοϊκῶς: |
 Αἰσχ. Πρ. 909 εἰ πράσσει καλῶς (= εἰ εὖ πράσ-
 σοι), Σοφ. Ἄντ. 271, Πλάτ. Χαρμ. 172 λ καλῶς πρῶ-
 τειν ἀναγκαῖον ταῦς οὕτω διακειμένους, τοὺς
 δὲ εὖ πρῶττοντας εὐδαίμονας εἶναι' κ. ἐν φρ.
 καλῶς ἔχω εἶμαι, εὐρίσκομαι ἐν καλῇ κατα-
 στάσει: Αἰσχ. Ἐπτ. 799 καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστα,
 Ἀριστ. Ἄχ. 947 καλῶς ἔχει σοι, Πλάτ. Ἰνν. Μ. 295i |
 και εἰάν μὲν εὐρωμεν, κάλλιστα ἔχει' ὁ μ.
 π. ἀπαρφ. εἶναι καλόν να. . . Πλάτ. Θεαίτ.
 169i: καλλιόνως ἔχει . . . περὶ τούτου . . . διομο-
 λογήσασθαί' κ. μτ. γεν. : Ἰνν. Ἐπικ. 29 καλῶς
 ἔχειν τινός [ἔχω καλῶς ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τι] κ. μτ.
 Ἔουκ. : αὐτ. 4, 117 εἰ καλῶς σφίσιον ἔχοι, Ξεν.
 Ἀπομν. 1, 3, 3 οὔτε γὰρ τοῖς θεοῖς ἔση καλῶς
 ἔχειν' | κ. πᾶν. κ. νεώτ. φρ. ἔχω καλῶς εὐρί-
 σκομαι εἰς καλὴν κατάστασιν τῆς υἰείας, ὑγιαίνει: |
 Πάπ. ἐρρωσθαί' σ' εὐχομαι και καλῶς ἔχειν πα-
 νοικε' | 3) καλῶς πᾶν, τελειῶς, παντελῶς, ἀκρι-
 βῶς: Ἰνν. Ἰνν. 8 κάλλιον εὐκίεμαι [εἰμαι ἀκριβῶς
 δμοιος], Αἰσχ. ὄπ. 317 τὸν καλῶς εὐδαίμονα, Σοφ.
 ΟΚ 269 τοῦτ' ἐγὼ καλῶς ἔξοισα, Πλάτ. Ἰνν. Μ.
 300 Ὡ οὐδεις σοῦ . . . κάλλιον εἴσεται, Διδῶ. Σ
 13, 108 τῶν δ' ἱερῶν ὅσα μὴ καλῶς ὑπὸ τοῦ πυ-
 ρῶς διεφθάρθαι, Ἐρωφ. Ἰντερμέδ. 3, 27 γιατί τοῦ
 φταίτες πῶς χαλοῦν, καλώτατα γνωρίζω, -
 καλῶς οἶδα ὅτι, δημ. Κἀνονθα λσζάρου ἀλλά
 τώρα ἐγὼ πιστεύω και καλώτατα ἤξερῶ ὅτι
 δύνασαι | 4) φρ. κάλλιστα ἀκούῶ ἔχω καλ-
 λην φήμην, ὑπόληψιν: Μέν. Μον. 285, Πλούτ. Ἰδ.
 177i: 5) κ. νεώτ. φρ. καλῶς ποιῶν ὀρθῶς, δι-
 καίως, ἐπιείκως: Ἀριστ. Πλ. 863 καλῶς . . . ποιῶν
 ἀπόλλυται [καλά' καμὲ και πέθανει], Δημ. 17 τοὺς
 μὲν εὐπόρους, Ἴν' ὑπὲρ τῶν πολλῶν ὄν καλῶς
 ποιούντες ἔχουσι [γὰ τὰ πολλὰ πού δικαίωμα-

τικῶς ἰὰ ἔχουν], Αἰσχ. 3, 232 και φατέ μὲν ἐπυ-
 χεις εἶναι, ὡς ἐστὲ καλῶς ποιούντες, Κδ Πρᾶξ.
 10, 33 σὺ τε καλῶς ἐποίησας παραγενόμενος,
 Πάπ. καλῶς ἐποίησας ἀποστειλάς, αὐτ. καλῶς
 ποιήσεις πρῆμινος' || κ. μτ. ἀπαρφ. : Πάπ.
 καλῶς ποιήσεις παραδοῦναι, αὐτ. καλῶς ποιή-
 σεις γράφαι' ὁ μ. κ. καλῶς πράττει: Πάπ. οὐ
 καλῶς ἐπραξας μὴ ἔλθειν' 6) φρ. καλῶς
 ποιῶ τινι φερόμαι φιλικῶς πρὸς τινα, περιποι-
 οῦμαι τινα: Κδ Ματθ. 5, 44 καλῶς ποιείτε τοῖς μι-
 σοῦσιν ὑμᾶς, αὐτ. Λουκ. 6, 27' 7) ἀπολ. καλῶς
 ποιῶ ποιῶ, ἐκτελῶ ἀγαθὰς πράξεις: Κδ Ματθ.
 12, 12 ὥστε ἔξεσσι τοῖς Σάββασιν καλῶς ποιεῖν
 8) κ. νεώτ. ἐν ἀποκρίσει, πρὸς βεβαιῶσιν τῶν
 λόγων τοῦ προλαλήσαντος, μάλιστα, πολὺ καλῶ,
 σύμφωνα, ἔδομαι: Εὐρ. Ὀρ. 1216 καλῶς, Δημ. 998
 καλῶς' κ. νεώτ. μτ. τοῦ ἔχει: ἔχει καλῶς: 9) εἰδ.
 ἐπὶ εὐγενούς και μετ' εἰρωνεῖας ἀρνήσεως, ὁχι,
 εὐχαριστῶ: Ἀριστ. Βάτρ. 888 καλῶς, αὐτ. 512 πᾶ-
 νον καλῶς, αὐτ. 532 ἀμελεῖ καλῶς, αὐτ. 508 κάλ-
 λιστ' εἰπαίνω, Μέν. Περικ. 266 καλῶς ἔχει, Θεοκρ.
 15, 3 ἔχει κάλλιστ' 10) ἐρωγ. λαμπρᾶ, θαυμά-
 σια: Σοφ. Ἄντ. 739 καλῶς γ' ἐρήμης ἂν σὺ γῆς
 ἀρχοῦς μόνος, Εὐρ. Μῆδ. 538, Ἀριστ. Ἰνν. 344 κα-
 λῶς γ' ἂν οὐν σὺ πρῆμα προσπεσόν σοι . . . με-
 ταχειρίσαιοι χρῆστος, Δελν. 1, 69' 11) Ἐπιγρ. φρ.
 καλῶς ὁ ἱερεὺς δέιος ὁ ἱερεὺς, ζήτησ' ὁ ἱερεὺς
 12) ἐν ὁμ. σημ. κ. μτ. ἐπιθ.: Πινδ. Ο. 9, 94 ὠρατος
 εἶναι και καλῶς κάλλιστὰ τε βέβαιος, Ἀριστ. Ἄχ.
 253 ὅπως τὸ κανοῦν καλῇ καλῶς οφείει.
καλωσσορίζω δημ. προσφωνῶ τινα διὰ τῆς
 φρ. καλῶς ὠρίσατε, εὐχομαι τινι τὸ καλῶς ὠρί-
 σατε: Πορφύρ. Σκ. 24 ἄμα τὸν δοῦνε χαμηλῶνον
 πρόσχαρα, | χαμοπετόν και τὸν καλωσσορίζον,
 Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 15 ὅλα τῆ νεράτιστα τὴν καλω-
 σορίζουν, | ὅλα τῆς σφαντάζουν ἴδιο πανηγύρι
 || ἐξέρχομαι πρὸς ὑποδοχῆν πινος, ὑποδέχομαι
 τινα' 2) ρηματ. π. καλωσσορίζω, καλωσσορίζω.
καλωσσορίζω - ατᾶς [τὸ] δημ. ἡ ἐνέργεια και
 τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καλωσσορίζω, ἡ ὑποδοχῆ.
καλωσσορίζω - η-ο δημ. ἐκείνος πού τὸν κα-
 λωσορίζω, πού τὸν ὑποδέχεται ἐμμένως, εὐ-
 πρόσδεκτος: Ἀρέτ. Βατοπεδ. 2, 104 καλωσσορίζω
 θάν εἶναι | σ' ὄπιον τόπο, ὄπιον καιρῶ.
καλωσσορίζω - ἴδως [ἡ] [καλῶς - σσορίζω] νεώτ. ναυτ.
 κυλινδρικός ξυλινος κλωθῶς, ἐν ᾧ τοποθετοῦνται
 τὰ καλωδία τῆς ἐξαρτίας τοῦ πλοῖου, ἴδ. αἰ ὑπέ-
 ραι τῶν δολῶνων μετὰ τὴν ἐπαρσιν τούτων.
καλωσσορίζω [ὁ] [καλῶς - σσορίζω] μγην. κ.
 νεώτ. ὁ συστρέφω, πλέκων χονδρὰ σχοινία,
 τενήτες, σχοινοπλόκος: Πλούτ. Περ. 12 ἡνίοχοι και
 καλωσσορίζω και λινουργοί.
καλωσσορίζω - η-ο μων. δημ. γαλήνιος, ἥπιος,
 μαλακός: Ἐρωτόκρ. 2, 290 και πάντα ντ' ὡς και
 τῆ μαλιά μὲ γέλιο τῆνε κάνει, | καλωσσορίζω
 σάν αὐτὸ στόν κόσμο δὲν ἐφάνη, αὐτ. 5, 138 κα-
 θημερῶ γνωρίζω | καλωσσορίζω τσι πλιγές' κ.
 ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικής καταστάσεως: ὁ καιρὸς
 εἶναι σήμερο καλωσσορίζω' κ. ἐπίρρ. καλωσσο-
 ρίζω: Ἐρωτόκρ. Β. 1676 και πᾶλ' ἐγὼ να κᾶμω |
 καλωσσορίζω ὁ τ' μωρῶ.
καλωσσορίζω - ατᾶς [τὸ] [καλωσσορίζω] δημ. ἡ
 ἐνέργεια και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καλωσσορίζω,
 ἡ τροπῆ τοῦ καιροῦ πρὸς εὐδῖαν κ. καλοκαιρίαν.
καλωσσορίζω δημ. ἀμτβ. γίνονται καλύτερος
 τὴν διάθεσιν, ἀγαθότερος, ἡμερεύω, καθορμη-
 ζῶ: μόλις ἔφαγε καλωσσορίζω' κ. ἐπὶ τῆς ἀτμο-
 σφαιρικής καταστάσεως: καλωσσορίζω ὁ καιρὸς
 | μετεδλήθη πρὸς εὐδῖαν | || κ. ἀπρσο. ἐπὶ και-
 ροῦ καλωσσορίζω εὐδῖαζοι: θά φύγη τὸ πλοῖο,
 θά σαλπάρη μόλις καλωσσορίζω.
καλωσύνη [ἡ] μων. κ. δημ. ἡ ἰδιότης ἡ

δίθεσις τοῦ καλοῦ, ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, ἀγαθότης, χρηστάτης, πραότης, φιλαλληλία: Ἐρωτῶν.4,38 μ' ἄς τὸ μιλῶμε σπλαχνικά πάντα με καλωσύνη, Σολωμ.Κρητ.21,6 κι ἐδείξε πᾶσαν ὁμορφιά καὶ πᾶσαν καλωσύνη, Δροσ. Καλωσύνη| ὦ τί μεγάλη καλωσύνη σου, κακὸ δὲν κἀνεὶς σὲ κἀνεῖα, δ.τραγ. ὁμορφία καὶ καλωσύνη ἅλα ὁ θεὸς τὰ δίνει, φρ. ἐξεῖτε τὴν καλωσύνην νά . . .| κτ. ἐπέκτ. ἀγαθὴ πράξις, εὐποία, εὐεργεσία: μοῦ ἔχει κἀμεν πολλές καλωσύνας, - κἀνετὲ μοῦ τὴν καλωσύνην, κ. παροιμ. ἄς λείψῃ ἡ καλωσύνη τοῦ μπροστὰ στὰ βᾶσανά του (ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιδιώκωμεν τὰ ἐπιφέροντα εἰς ἡμᾶς βᾶσανα καὶ ἄν εἶναι καὶ ὠφέλιμα): || ἐπί πραγμ., ἀγαθὴ, καλὴ ιδιότης, πρῶσον, πλεονέκτημα: αὐτὸ τὸ πλοῖο ἔχει πολλὰς καλωσύνας" || κ. ἐπὶ τῆς καιρικῆς καταστάσεως, εὐδία, καλοκαιρία, μονόταξ: Γρην. Σκ.Τερρ. Ἀγάπη2 ὅταν μὲν' στὴν καρδιά τοῦ ἀγρίου χεῖμῶνα | μὰ ἀνοιξαίτικη γίνῃ καλωσύνη, - σήμερα ἔχομε καλωσύνη.

καλωτῆς-ἴδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος σαυροειδῶν ἀγαμίδων ἐρπετῶν.

κάμ ἑπ. κ. λυρ. συγκεκ. τ. τῆς κατὰ πρό τοῦ μ: Ἰλ.Λ 172 κάμ μέσσον πεδίον, Ὀδ.Υ2 κάμ μὲν . . βροήν στόρεσα.

κάμα (ἡ) (περσ.Ι) δημ. δικιπον ἐγγειρίδιον ἔχον λαθὴν ἀπλὴν καὶ εὐρείαν καὶ εὐθείαν λεπίδα καταλάγουσαν εἰς αἰχμὴν, ἀμύσιστος μάχαιρα: ὀδιστ. τραβῶ κι ἄγω τὴν κάμα, | νὰ δοῦμε ἀπὸ τοὺς δύο μας τίνος θὰ κλάψῃ ἡ μάνα.

κάμα-ἀτου (τὸ) δημ. τὸ κάμα, κούσων, ὑπερβολικὴ θερμότης: Κρυστ.Τραγοῦδι τοῦ Θερισμοῦ 13 πῆραν τ' ἀσπικια στὰ ριζὰ κι ἐστάκια τὸ κάμα, Γρην.Σκ.Τερρ.182 στὸ κάμα τὸ μεσημερὸν ἀνίχνιζαν τὰ χαλκία.

καμάδα (ἡ) δημ. τὰ σημεῖα, τὰ ἴχνη ἀτινα κατὰλείπει ἡ καύσις ἐπὶ τῶν σωμάτων: δ.τραγ. εἴχαμε καὶ μικρὸ παιδί, κι ἐκάθ' ἐπὶ τὸ ποδάρι, | ἄνειν τὸν καρτζοδέτην του, δεῖχνει τῆς τὴν καμάδα.

καμακάς (ἰδί) δημ. ὁ καμακιστῆς βλ.λ.

καμακί (τὸ) δημ. τὸ καμακίον βλ.λ.: 2) τὸ φυτὸν νεκράνθειμον τὸ ἀρουροῖον.

καμακίος στος (ἰδί) εἶδος σίτου ἔχοντος μακρὸν κολάμην: Θεόδωφ.Φ18,7,4.

καμακίδιον (τὸ) μιν. ὑποκορ. τοῦ κάμαξ βλ.λ.: Εὐστ.Πον.319,44.

καμακίζω δημ. κ. καμακῶνω βάλλω, πλήτω διὰ τὸ κάμακος, ἰδ. ἰχθῶν, χτυπῶ τὸ φάρι μὲ τὸ καμάκι, φαρεῦω μὲ καμάκι | (ἡ)καμάκιος ἔναν μεγάλο κεφάλο" 2) ρηματ.π. καμακίωμα.

καμακίνοσ-ον | κάμαξ | ὁ ἐκ κολάμου ἡ παρομοίας εὐθροασίτου ἄλης κατεσκευασμένος: Ξεν.Ἰππ.12,12 δόρου καμακίνου | ἀντίθ. κρανέινου |.

καμακίον (τὸ) σχόλ. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κάμαξ βλ.λ., μικρὸς κάμαξ: Σχόλ.Εὐρ.Φοῖν.188' || νεώτ. κ. ἀνευ ὑποκορ. σμ. ὁ κάμαξ βλ.λ.41.

καμακίς Ἦσ. «κοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει. ἔνιο ἀσύρμα».

καμακίωμα-ατος (τὸ) | καμακίω | δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καμακίω βλ.λ., τὸ χτύπημα μὲ τὸ καμάκι.

καμακιστῆς (ἰδί) δημ. κ. καμακάς ὁ διὰ κάμακος ἀλιεύων, εἰδικὸς εἰς τὴν διὰ κάμακος ἀλιείαν.

καμακίτης (ἰδί) νεώτ. ὄρυκτολ. σιδηροκικελισῶν ὄρυκτον ἀπαντῶν εἰς τοὺς μεταβολήτους.

καμακῶν δημ. καμακίω βλ.λ.

κάμαλα (τὸ) (ἰκλ.) νεώτ. φαρμακ. κεραμόχρους κόνις ἐκ μικρῶν ὀδένων καὶ τριχῶν προερχόμενων ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῶν καρπῶν τοῦ φυτοῦ μιλῶν τοῦ φιλιππίνου· ἄ. ροτλέρας ὀδένες.

κάμαξ-ακος (ἡ, ὁ) κ. μιν. κ. νεώτ. πᾶσσαλοι στη-

ρίζοντες τὰ κλήματα: Ἦσ. «ἐποδοσάζοντα τὰς ἀμπέλους ξύλα»: Ἰλ.Σ 563 μέλανες δ' ἀνά βότρυες ἦσαν, ἐστικὴ δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέψην, Ἠσίοδ.Α 298' 2) πᾶν ἔυλον ἐπίμηκες, μακρὸν, κοντάρι: Αἰσχ.ἀπ.171 ὁ κάμαξ πεύκης, Φάλακ. ἐν ΑΠ6,165,4 θύρσου χλοερὸν κωνοφόρου κάμαξ" || ὄμ. εἰς πολεμικὸν μηχανήν: Ἀπολλῶδ. Δομ.Πολιορκ.171,8' 3) κ. κτ. EM 487,38 ὁ κάμαξ ὁ κοντὰς τοῦ δόρατος: Αἰσχ. Ἀγ.66 ἐν προτελείῳς κάμακος Εὐρ. Ἐκ.1155 κάμακα θρηϊκαν θεώμεναι, αὐτ. Ἠλ.852, ἴωσ.Α1 3,6,2 χαλκίαι κάμακες (μὲ κρικούς εἰς τὴν κορυφήν) 4) νεώτ. ὡς ἄρασ. κ. δημ. καμάκι ἀλιευτικὸν ἐργαλεῖον ἐξ ἐπιμήκουσ κονοῦ φέροντος ἑστερωμένῃν εἰς τὸ ἔτερον ἀκρον σιδηρᾶν περόνην 5) οἰαξ, δοῖδιμ, λογουδέρα: Λουκ.Πλ.6 γέρων.. ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τῆλιαυτὰ πηδάλια περιστρέφω" 6) ἡ κερκίς, ἡ σάιτα: Φίλιππ.Θεσσ. ἐν ΑΠ6,247,2 Παλλάδος Ἰστοπιῶν λειομήτους κάμακας" 7) κτ. πλθ. κῆπη χρησιμοποιομένη ὡς πηδάλιον: Ἰλ.κ. ἐν Λυρ.Συμψλ.4,16' 8) ὁ πᾶσσαλος τῆς σκηνῆς: Γαλ.2,218' 9) ῥάβδος, πέτουρον, κορῖνα τῶν ὀρθῶν: Γεωμ.14,7,2, αὐτ.14,24,5' 10) νεώτ. εἰδ. ὁ κοντὰς, ἀκόντιον τῶν τοπογράφων καὶ μηχανικῶν ἐν χρῆσῃ εἰς τὰς χωρομετρήσεις.

κάμαρα (ἡ) (καμᾶρα) μιν. κ.δημ. κ. κάμερα κ. κάμαρη δωματίον, θάλαμος: Καισάρ.Διαπ. ἐν Σάθ. 3,107 ἡ Παναγία μας, . . ἐγγαίνῃ ἀπ' τὸ ἱερὸν, ὡς ἀπ' τὴν κάμαρὴν τῆς Ἐρωτῶν.5,51 στήν κάμερον τὴν πλιά δημοφ. τὴν παραχρυσωμένην, Πολύτ. Ἐκλ.Τραγ.124,7 ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν ἀρφή στήν κάμερα τὴν βανει, Σολωμ. Ὀνεῖρο 164 κάμαρη τοῦ Σκιάδα, - σπῖτι μὲ πολλὰς κάμαρες" || εἰδ. ναυτ. ἡ κάμαρα τῆς βάρκας ὁ θάλαμος τῆς λέμβου, δηλ. ὁ μετὰ τὸ πρῶμοῖον σῆμα κενὸς χώρος, ἐνθα τὰ διὰ τοὺς ἐπιβάτας ἐδώλια· κάμαρα τῆς πρῆμης ἡ ἐξέδρα τοῦ πλοῦου.

κάμαρα (ἡ) κ. νεώτ. κ.δημ., ἰων. -ἀρη τοξοειδῆς ἀψίς ἐκ λίθων ἡ ἄλλη ὕλη, ἡμικυλινδρικός θόλος, τόξον: γεφύρι μὲ δύο κάμαρες" 2) ἐν. πᾶν τὸ ἔχον θολωτὸν σκέπασμα, θολωτὴν στέγην, σπον σκεπαστὴ ἄμαξα: Ἠρ.1,199 ἐπὶ ζευγμένων ἐν καμάρῃσι ἐλάσασαι, Δίων.Κ 36,49' || ἐστεγασμένον ἀνάκτονον, ὡς αἰ γόνδολαι τῆς Βενετίας: Στραβ. 11,2,12 ἀκῖατα ἔχοντες λεπτὰ στενά καὶ κοίφω . . καλοῦσι δ' αὐτὰ κάμαρας, πρθλ.Γέλλ.10,25' || θολωτὸς θάλαμος: Ἀγαθρχ.62 Πάπ., Διόδ.Σ 18,26 κατὰ μὲν τὴν κορυφὴν καμάρα χρυσή" || Ἐπιγρ. ὁ θόλος τάφος" || ὁ θόλος, ἡ ἀψίς τοῦ οὐρανοῦ: Πλδ' Ἦσ.40,22 ὁ στήσις ὡς καμᾶραν τὸν οὐρανόν" || πάπ. θολωτὴ ὄροφῃ: Πάπ. καμᾶρα τοῦ ἐπτακλίνου" || θάλαμος ἱεροῦ ἡ κλίνη ἔχουσα οὐρανόν: Ἀρρ. Ἀν.7,25,4 κομισθέντα δὲ αὐτῆς ἐπὶ τὴν καμᾶραν πυρᾶσσειν ἡδῃ" || θολωτὸς σκετὸς, ὑπόνομος, ὡς γλώσσ. τοῦ φαλῆς: Σχόλ. Πλάτ.Νομ.947D, Ἦσ. || νεώτ. ἰδ. γέφυρα, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν θολωτὸν σικοδόμημα, κ. γεν. πᾶσα γέφυρα: δ.τραγ. καμᾶρα χιτῶω στὸ γιαλό, καμᾶρα δὲ στεριάνει" 3) εἰδ. ἱατρ. κ. νεώτ. καμᾶρα τοῦ ὠτός ἡ τοῦ ὠτίου, δημ. καμᾶρα τ' ἀφῆσθ' τὸ κοῖλον τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτός: Πολυδ.2,86' || νεώτ. ἀνατ. κωφερά ποδῶς ἡ ἀψιφῶντι κοιλότης τοῦ πέλματος τοῦ ποδός"

|| κάμαρα παρῆσθμοι πτυχῆς τοῦ βλενογόνου εἰς τὸ βάθος τοῦ στόματος, ὧν ἡ μὲν προσθία ἐγκλείει τὸν γλωσσοπερῶν μὴν, ἡ δὲ ὀπισθία τὸν φαρυγγόπερῶν" 4) ἐν πλθ. κτ. Ἦσ. ζῶναι στρατιωτικά.

καμαραϊκὰ ἀγγεῖα (τὸ) νεώτ. εἰδικὴ τάξις πολυχρῶμων προϊστορικῶν ἀγγείων τῆς Κρήτης, ὀνομασθέντων ὡτὼς ὡς εὐρεθέντων εἰς τὴ σπῆλαιον τῆς Ἰδρις παρὰ τὸ χωρίον Καμᾶραι.

καμαράκι (ή δημ. ύποκορ. του κάμαρα βλ., ή μικρό κάμαρα) 2) όνομασία είδους τινός ελληνικής δαντέλας βλ.

καμαράριος πάπ. ό θαλαμηπόλος, ό θεράπων, ό καμαριέρης.

καμαράρης (ή) μισ. ό έφορος των ήγεμονικών αυλών επί φραγκοκρατίας, αυ έργον ή το ή διαχειρίσις του ήγεμονικού κίβωτου. 2) ό φύλαξ του έν 'Ιεροσολύμοις πατριαρχικού κελιού έντεταλμένος καί τήν έποπτεία των κωδωνοστασίων και των αναγκαιοúτων εις τούς ναούς κωδώνων.

καμαράω 'Ησ. ε σωρεύω, φιλοπονώ, πορίζω, κατοπαθώ, συνάγω. μτχ. καμαρεύουσα. 'Ησ. «φιλοπονούσα, πορίζουσα».

καμαρί (ή) δημ. ή ενεργεια και τό άποτέλεσμα του καμαρώνω, τό νά γαυριά, νά κοροúνεταί τις, έπαρσις, υπερήφανεια, σπουδαίον ύφος: Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 198, 12 καμαρί έχουν και τ' άλογα, κί όπου τά καθάλλανε, Ξενοήλ. Ζακ. Μαντ. 49 χαμογέλουσας μέ τόση χαρά, γιά τό δάρα του πατέρα του, κί εκούταζε μέ τόσο καμαρί τά συντρόφια του, - γιά κοίτα τον μέ τί καμαρί έρχεται || ό άκικισμός, τό νάζι. 2) τό έφ' ώ τις σερμύνεται, καμαρώνει, τό άγκάταμα, σέμνωμα, έγκαλλώπισμα: Παλαμ. Τρισεύγ. 17 παντού βρίσκεται | ή Τρισεύγενη | τό καμαρί σας είναι, - είναι τό καμαρί της φυλής - του τόπου. || παροιμ. ό κόσμος τό χει τομπανο κί έμέτε κροφώ καμαρί (έπί προαίματων γυνωτών τοίς πάσι, άπαντα ό ένδοσφορούμενοι κρατούν ώς μουσικά). 3) καμαρί (ή) ύποκορ. του κάμαρα βλλ. έν χρ. ώς τοπωνύμιον.

καμαριέρης (ή) (Ιταλ.) δημ., θηλ. - έρα υπηρέτης οίκου ή ξενοδοχείου έχων ώς έργον τήν έπιμέλειαν των θαλάμων, των κοιτώνων, θαλαμηπόλος.

καμαριήτης (ή) νεώτ. όρυκτόν. όρυκτόν του χαλκού άπαντών εις έλληνικά έδάφη.

καμαρικά (ή) μτγν. πραγματεία περί κατασκευής θάλων, τίτλος έργου του 'Ηρωκος: Εύτόκ. εις 'Αρχιμ. Σφαίρ. Κυλ. 3, 84 Η.

καμαρίδος -ή-όν μτγν. ό καμαρωτός βλλ.: 'Αθήν. Μην. 36, 5.

καμαρίλλα (ή) (Ισπαν. camarilla) νεώτ. κ. δημ. τό σύνολον των αυλικών, οτινες άποτελούντες τό άμεσον περιβάλλον βασιλέως ή ήγεμόνος έπιδρωών άνευθύμως και εκ του άφρονος επί των άποφάσεων αυτού. || κτ. έπέκτ. άτομα περιστοιχίζοντα ισχυρόν τι πρόσωπον ή κατέχοντα άξίωμα τί ή έξέχουσαν θέση και έπιδρωόντα άνευθύμως και εκ του άφρονος επί των άποφάσεων και των ενεργειών αυτού.

καμαρίνι (ή) (Ιταλ.) δημ. μικρόν δωμάτιον, ιδ. έκαστον των έν τοίς παρασκηνοίς των θεάτρων μικρόν δωμάτιον, ένθα ένδύονται και αποδύονται οι ήθοισοί.

καμαρίνος λέγει 'Ησ. « παροιμιακώς λέγει, άποτόμως, άνδρείως ».

καμαρίνον (ή) 'Επιγρ. κ. δημ. καμαρί ύποκορ. του κάμαρα βλλ.: || κτ. Φώτ. Λεξ. « κοίτων καμαρας έχων » κ. αύτ. « καμαρίνον » δωμάτιον καμαρωτόν » και άλλως ή καμαρά 'Ελληνικόν όνομα ». 2) ειδ. Ιατρ. θάλαμος έν τώ έγκεφάλω : Γαλ. Χρ. Μορ. 8, 11. 3) μέρος πολεμικής μηχανής: 'Ηρων.

καμαρίσι -ιδος (ή) κτ. 'Ησ. γυναικείον κόσμημα.

καμαροειδής -ους-ές (ή) ειδος μτγν. ό όμοιος προς καμαράν, ό έχων σχήμα καμαράς, ταξοειδής, άψιδωτός: Δισοκ. 5, 79, Γαλ. 10, 151.

καμαροπόρτα (ή) δημ. θύρα έχουσα ταξοειδές ύπερθύρον, πόρτα μέ καμαρά. || ή έν 'Αθήναις Πύλη του 'Αδριανού.

καμαρός (ή) μτγν. τ. του κάμμαρος βλλ. 2: Δισοκ. 4, 76.

καμαρός-ά-όν (ή) κ. καρικ. άσφαλής: 'Απολλ.

Σχόλ. 'Ορει. 6, 46, 21, 7 « κάμαρα (ή εκ κώδ.) λέγεσθαι τά άσφαλή ». 2) 'Ησ. « κάμορον στήλαι έν αις άνάγεγραπται ό περιορισμός της 'Φρασίας ».

καμαρωτός (ή) δημ. ό θαλαμηπόλος πλοιού.

καμαρούλα (ή) δημ. ή μικρά κάμαρα: Ξενοήλ. Ζακ. Μαντ. 94 ένα κομψό σπιτάκι κίτρινο, μέ δυό καμαρούλες, άνάμεσα σε ροδοδάφνες.

καμαροφρούς (ή) δημ., τό θηλ. -φρούδα κ. -φρουδάσα ό έχων τάς άφρούς ισοειδέεις, αύτός που έχει φρούδια καμαρωτά: δ. διατ. κωλώς. τήνη τή ρούσα και τήν καμαροφρουδούσα, Παλαμ. Παράκ. 85, 9 κί ή στερνή νάτη | καμαροφρούδα | φυχή, άλλ μπάτι.

καμαρόφρουδο (ή) δημ. κ. -φρούδι τό ταξοειδές των άφρούων, τό καμορωτό φρούδι: δ. τραγ. μαργαρίτάρι στρογγυλό είναι τό πρόσωπό σου, | άγγέλοι τό ζυγαρίσαν τό καμαρόφρουδό σου, Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 129, 14 τον ήλα βάζει πρόσωπο και τό φεγγάρι στήθος, και του καράκου τό φερόδ βάζει καμαροφρούδι.

καμαρώ-ώω (ή) κάμαρα | μτγν. νεώτ. κ. -ρώνω κατασκευάζω τι μετά θόλου, καμαρός, έπιστεγάζω τι διά καμαράς: Εύσ. Εύαγγ. Προπ. 776 | να καμαρώσω τι τον αϊθέρα κ. καθ. 'Επιγρ. κεκαμαρωμένοι οικιοί, Πάπ. οίκα κεκαμαρωμένη. || νεώτ. κατασκευάζω έν σχήματι καμαράς, άψιδώ. 2) ρηματ. π. καμαρώσις, καμαρώωμα.

καμαρωδής -ους-ές μτγν. ό καμαροειδής βλλ.: 'Ιηπόλ. 852 Β.

καμαρώω -ατος (ή) (καμαρώ) μτγν., μισ. νεώτ. κ. δημ. τό καμαροειδές κατασκευάσμα, θάλας, άφίς: Στραβ. 16, 1, 5 έξ όπητης πλίνθου και άσφάλτου κατασκευασμένοι και αύτοί και αι φαλίδες και τά καμαρώματα, Γαλ. 10, 449, Εύστ. Πον. 69, 17. 2) (καμαρώνω) δημ. έπίδεικτική έπαρσις, υπερήφανεια, σπουδαίον ύφος, καμαρί.

καμαρώνω (καμαρί) δημ., μέσ.-ώνομαι, παθ. άάρ. μτ. μέσ. σσημ. -ώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. καμαρωμένος άμτθ. γαυρίζω, σεμνοπροσηνώ, βρενθύομαι, σεμνώνομαι έπίδεικτικώς πως, ιδ. δια τίς στάσεως ή των κινήσεων μου: Βηλαρ. Μωροπερήφανος 4 άμ τί όγκνένοσαι, παραφουσκνέεις και καμαρώνεις, - όταν φορηή τή μεγάλη στολή, καμαρώνει τά στρατάρχης. || κ. μτ. έμπροθ. διορ. του αϊτίου (ή) δια-γιά, σπαν. μτ. αϊτ.: καμαρώνει γιά τά πλούτια του - γιά τό παράσημο που πήρε - γιά τον έπανον, - καμαρώνει μέ τή γαύνα της - μέ τό καινούργιο παλτό, παροιμ. που καμαρώνει γι' άφεντίνα, πρόνος κί άφεντίης νά 'ναι ιδ' άζίων γι' άναγνωρίζεται ώς ευγενής, πρέπει ό ίδιος πράγματι νά έχη ευγένειαν. || έν χρ. κ. επί τιων ζώνων, ιδ. του ήπνου: τό παγώνι σάν άπλάνες τήν ώρα του καμαρώνει, παροιμ. καμαρώνουν τ' άτια, (πάσι καλά,) μέ νά καμαρώνουν κί οι γαιδάροι | επί των παρ' άζιαν, άτόπως όλα ζουνομεύομαι, όμ. καμαρώνει τό κουρκοúτι (ή τό σπινόσταρο) και γυρεύει πρόβεια γάλα (ή) επί των παρ' άζιαν άπαιτούτων διακρίσεις! 2) άκίχομαι, άδύρνομαι, νορκισσέομαι, ήταμαι ή κάθηναι ή βάλω μέ προσποιητή σαδορότητα ή μέ σεμνοπρέπειαν ή μέ άκικισμούς, μέ νάζια: Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 235, 8 ή χήρα . . έν περηπατή ταπεινά, ίδ. έν πώς καμαρώνει, παροιμ. προεστ ή που καμαρώνει κάτι πάλι γυρεύομαι. || έν τή σσημ. ταύτή κ. μέσ.: φο. έμπακι, μενά, καμαρώνομαι, - σαν καμαρωθηκε μιά ώρα μπρός στον καθρέφτη, μάς ήρωθ. όμ. κ. ιτ. μτχ. παθ. παρακ.: Κρυστ. 'Αγροφ. Μαγεμ. Μαντήλι 25 διαδαινει μέ περηπατή σειστό καμαρωμένο! 3) συνεκδ. ένσθροσύνημος άγαλλιάω, χαίρω, έπίδεικνύω τήν διά τί άγαλλισίον μου, άπολ. ή μτ. αϊτ. ή μτ. έμπροθ. διορ. του αϊτίου (ή) δια-γιά: 'Ερωτόκρ. 5, 776

δόλοχαρ και λαμπιρή ή μέρα. Ξημερώνει | έγέ-
λα ν ή 'Ανατολή κ ή Δύση καμάρωνει, - καμα-
ρώνει τήν κόρη της - τιά τή γιά του' || δθ.
μετά χαράς ή στοργής θεώμαί τινα ή τ ή ξοίρει-
τον, θαυμάζω: Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 198, 15 θταν πήση στήν
πεθερά, ούλες τόν καμάρωνουν, Μαβιλ. Καλλιπά.
νά καμάρωσω . . θαυμασιές φυγές άντρίκιες, -
καμάρωσω τήν πλούσιον φυτρολόη του άντρα - τή
τρεχαντήρι πού φερωτά γοργοδρομούς, παρι-
ου. τί να καμάρωσες πρώτα, τήν τσεβιά του
ή τήν καμπούρα ή τήν έρρη του τήν κούτρα (έπι
άνθρώπων πολλαπλώς έλλατωμασιών) || δθ. κ.
είρων. κτ. άντίθ. έκφράσεως: καμάρωσε τόν προ-
κομμένο σου πού να τί τύφα στο μεθύσι, - ές
καμάρωσι τώρα τόν γιά της πού τόν έδικασαν
γιά κλεφτοκατά' 4) ή μτχ. παθ. παρακ. ώς
επίθ. άξιαγάπητος, έλκυσιτικός, χρησιωμένος, άξιο-
θαυμάσιος: 'Ερωτόκρ. 2, 284 έπρόβαλεν από μα-
κρά γεις νιός καμάρωμένος, Κρουστ. 'Αγροτ. 'Ηλιος κ.
Νύχτα 92, 136 προβάλλει αύτή . . γλυκειά, καμα-
ρωμένη' 5) (καμάραι καμαρώ βλλ.: 6) ρηματ.
π. καμάρωσα, καμαρωσά, καμαρωτάς.

καμάρωσις-εως (καμάρω) μτν. κ. νεώτ. ή κα-
τασκευή καμάρας ή ή έν είδει καμάρας κατα-
σκευή, άψίδωσις: Πάπ. 2) είθ. ίατρ. είδος
άψιδωτής έστρωσεως όστού: Γολ. 19, 432. 1) καμάρ-
ωσις έστι όστου διακοπή μετά τόν σινάρν ό-
στού άνακεκλάσθαι έξ άσποτέρων και παραλη-
σιως καμάρας έσχηματισθαι >: Σωρ. Κατ. 4.

καμαρωτά έπίρρ. δημ. με καμάρη, με έπαρσι,
έπίδεικτικώς, υπερηφάνως: Σολωμ. 'Ονειρ. 57 ά-
μορφα ρούχα φορούσε, | κι' έδειχνε καμαρωτά
τή καπέλο του στραβά, Καρωτ. 'Ελεγ. Μιχαλιός 2
τό Μιχαλιό τόν πήρανε στρατιώτη | καμαρωτά
ξεκίνησε κι ώράτα' 2) έπί κτίσματος διά κα-
μάρας βλλ. ή καμάρων, με καμάραι ή καμάρες.

καμαρωτός-ή-ον κ. -ός-όν (καμαρώ) μτν., μον.,
νεώτ. κ. δημ. ό έν-είδει καμάρας κατασκευασμέ-
νος ή ό έχων καμάραν, άψιδωτός, τοξευσιός, θεο-
λωτός: Καλλιξ. 2 περισταλώς έπεπλητό σύριγγ
ταίς τρισί πλευραίς καμαρωτήν έχουσα στέγην,
Στραβ. 16, 1, 5 φαλιδώμασι καμαρωτοίς έπι πεττών
ίδρυμένοι, 'Αθήν. 4, 139γ' καμαρωτών Ξυλίνων άρ-
μάτων, Διήγ. 'Αχιλλ. 615W τά φρούδια της καμαρω-
τά, έμορφα έγεργμένα, Σημηρ. 'Αστρ. 21 μέσ' άπ'
τό καμαρωτά πέρασμα . ν' άνοιξης τή σιδερό-
πορτα' 2) δημ. όσας καμαρωτές, ό έπίδεικτι-
κώς υπερήφανος, γαύρος, κορδιωμένος, πρβλ. κα-
μαρώνω' 3) είθ. νεώτ. άνατ. καμαρωτός ή κά-
τω σύνδεσμος ό επικουρικώς εκτεινόμενος μεταξύ
τών ήθικών όστών με λοξάς και χιαστές ίνας.

καμάσθηνες-ων (α) γεν. όνομασια τών Ιχθύων:
'Εμν. 72, 74' || είδος τή Ιχθύων: 'Αντίπ. Θεσα. έν ΑΠ
11, 20' κ. κτ. έν.: 'Ηρωδιαν. Τεχν. Λείψ. 2, 923.

καμάσιον (τό) πάπ. πιθ. ύποκάμισον: καμά-
σιον Δαρμάσκιον έν.

καμασός 'Ησ. «βράθρον».

καμασός (λατ. Ι γλωσσ. άμφιβαλλος.

καμασσία (ή) νεώτ. γένος λειριωδών φυτών.

καμάσσαι 'Ησ. «επιρρύστεται».

καμάσσω (καμάς-κοντός όδατος): 'Ησ. κα-
μάσαι, πιθ. έσφ. γρ. άντί καμάσαι, πρβλ. έκάμα-
ξεν, διεκάμαξεν, σείω, δανώ' 'Ησ. «καμασσειν
κροδάινει, τινάσαιει, σσεινω».

καμαστίς 'Ησ. «έτρον τι. 'Εργίας».

καματάρης (ό) δημ., τή θηλ. -ρα κ. -ρισσα ό του
κομιάτου, εργάτης άσχολωμένος εις κοπιώδη έρ-
γα καί Ιθ. γεωργικό, εργάτης τών άγρών.

καματάρικος-ή-α δημ. ό του καμάτου, καμα-
τάρης, Ιθ. έπί όποσυχίον, ό κατάλληλος, ώρισμέ-
νος να σύρη άροτρον: καματάρικος ββάδι.

καματερεύω δημ. άμτθ. γίνομαι φιλεργος, έρ-

γατικός, δεικνύω φιλοπονίαν, προκόπτω: δ. διστ.
καματερέφει ή νύφη μας τή Σάββατο τή βράδυ.
καματερός (τό) δημ. ούθ. του καματερός ώς ούσ.
βούς άροτήρ: Κρουστ. Τραγ. 8 και με τή δυό κα-
ματερά γυρνάει ό Ξευγολότης, Θεοτ. Κ Κατάδ.
10 έκοίταξέ με συμπάθεια τά δυό καματερά πού
ήταν Ιθρωμένα, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 54, 8 τή νού και
τήν ψυχή σ' άλέτρι τή τσεφα | σά δυό καματερά
νά μου δουλέψουν' 2) οι μεταξέσοκώληκες'
3) τή φυτόν πεύκη ή οπινοφόρος.

καματερός-ή-ό μον. κ. δημ. ό άνήκων ή άνα-
φερόμενος εις τόν κάματον, Ιθ. εις τήν κοπιώδη
γεωργικήν εργασία, καματάρικος: καματερό
ββάδι (ό άροτήρ βούς, ά. καματάρικοι' || τή ούθ.
καματερός ώς ούσ. βλλ.: 2) μον. έπί φορη-
γών αλαίων: ΚΠφορ. πρός Νικηφ. 178, 9 καρδιά
καματερά' 3) φιλόπνοος, εργάτικός, προκομ-
μένος: δ. διστ. κάθε Σάββατο βραδυ | νύφη μας
καματερή, -καματερό και προκομμένο παιδί'
4) τή θηλ. καματερή ή εργάσιμος ήμερα.

καματεύω 'Ησ. κ. δημ., άόρ. έκαματεύσει καθ'
'Ησ. «μετά κατοπαθείας ειργάσσο, και έφυγεν»
2) δημ. εργάσομαι εις άγρόν, όργώνω τήν γήν διά
τό άρότρον, άροτίζω.

καματηδόν (κάματος) έπίρρ. μτν. μετά καμά-
του, με κόπον: Μαν. 4, 622.

καμάτηρος-ή-όν κ. νεώτ. ό πλήρης καμώτου,
ταλαιπωρίας, έπίπονος, έπιμοχθος, κοπιώδης: 'Υμν.
'Αφρ. 246 καματηρόν γήρας, 'Αριστοφ. Λυσ. 542 ού-
δέ τά γόνατα κόπος έλαί μου καματηρός, 'Α-
ριστοφ. Κόσ. 400β, 9 καματηρόν τή άρχην, 'Απολλ.
Ρ. 2, 67 καματηρόν άύτμενα φυσιοώντα' || ό έπι-
φέρων κάματον, κόπον, κοπιαστικός, εξάνηλι-
κός: Λουκ. 'Ορχ. 34 σφαδρά και καματηρά πηδή-
ματα' 2) παθ. ό καταβεβλημένος ύπό του κα-
μάτου, καταπεινημένος, τοασιωμένος όπ' τόν
κόπο, τήν κοπίωση: 'Ηρ. 4, 135 τούς μέν καματη-
ρούς τών άνδρών, Διον. 'Αλ. Ρωμ. 10, 53 καματηρά
σώματα (=τά νοσρή, 'Αφρ. 'Αν. 5, 16, 1) ώς μη κα-
ματηρούς τε και πνευστιώδους άκμήσι παρα-
δούναι, Κατ. 'Αστρ. Κ. 2, 166' 3) ό εργαζόμενος
εις κοπιώδη εργασία, ό καματερός: Πορφ. Χριστ.
29 καματηροί βόες Ιτά καματεράι.

καματηρός έπίρρ. μτν. κατά τρόπον καμα-
τηρόν, μετά καμάτου, έπίπονος: Πολυιδ. 3, 105.

καμάτηφόρος-ον (φέρω) μτν. ό έπιφέρων
κάματον, κόπον: 'Ιησόφ. 797B.

καματογόνος-ον νεώτ. ό φέρων, ό γενών
κάματον' || είθ. φυσιολ. καματογόνοι ούσαι
προϊόντα τής ανταλλαγής τής όλης άθροίζόμενα
έντός τών μυών και έπιφέροντα τόν κάματον.

κάματος (ό) (κόμομαι κ. νεώτ. κ. δημ. ή έπίτοσις
τών σωματικών ή και τών πνευματικών δυνάμεων
πρός έπιτέλειαν έργου, ή έπίπονος εργασία, μό-
χθος, κόπος: 'Οδ. Η. 325 άτερ καμάτου τέλεσσαν,
Πινδ. Π. 12, 28 όδλος έν άνθρώποισιν, άνευ καμά-
του ού φαίνεται, Σοφ. 'Ηλ. 231 ούδέ ποτ' έκ κα-
μάτων άπονούσσομαι (όε θά τελειώσουν ποτέ τή
βέσσανά μου' || κ. έπί τών ώδίνων του τοικουτού:
Σοφ. ΟΤ. 174 ούτε τόκοισιν Ιψίων καμάτων άνέ-
χουσι γυναικες' || κ. γεν. κόπος: Ευρ. Βάκχ.
67 νόνον ήδών κάματον τ' εύκάματον, 'Ηρόκλ.
Φιλ. 84 κάματος έστι τοίς αύτοίς μοχθειν, 'Αρι-
στοφ. Κόσ. 397β, 23, ΑΠ. 9, 359 καμάτων άλις Πάπ. έν
τών έμών καμάτων, αύτ. κάματος τής γεωργί-
ας ποιείσθαι, Ζερβ. Μύθ. Ζ. 7 άήγαυε . . εις τό-
πον μακρινόν, περνώνας πολλές ήμέρας καμά-
του' || έπί τών έκ τής νόσου αλύθόδωναν: 'Ιηπ.
Τέχν. 3, Λούκ. 'Ερμόθ. 71 κάματος πολύς' 2) ή έ-
νεκα βαρείας ή υπερβολικής εργασίας κατάπι-
στις τών σωματικών δυνάμεών τινος, κόπως, κου-
ρασις, εξάνησις: 'Ιλ. Δ. 230 όππότε κέν μιν γυσι

λάδη κάματος, αὐτ.Ε811, 'Οδ.Ξ318 αἰθρω καὶ καμάτῳ δεδμημένον, αὐτ.Ζ2, Αἴν.Τακτ.268, Παρθ.1, 'Ιουλ.Λόγ.2,8713, Καλλιγ.Θάδ.Βλ.79 ἐκοιμήθη... ὀπνον βαθύν ὡς ἐκ τοῦ καμάτου τῆς ὀδοιπορίας.

3) ἀσθένεια, ἀρρώστια : Σίμων.85,10 [Σίμων. 'Αρ.29 Diehl] κ. κτ. πληθ. : Διον. 'Αλ.Ρωμ.10,53 οὐτὸν τῶν Ιατρῶν ἀρκοῦντων ἐπι βοηθεῖν τοῖς καμάτοις. 4) τὸ κτώμενον, τὸ κερδίζόμενον δι' ἐπιπόνου ἐργασίας, τὸ κῶπια : 'Οδ.Ξ417 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον... ἔδουσαν ἄλλοι μᾶς τρώνε τὰ κῶπια μας, τὸν ἴδρω μας. 'Ησίοδ.Θ599 ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται, Θέογν.925 οὐτε γὰρ ἂν προκαμῶν ἄλλω κάματον μεταδοίης. 5) ἐν φρ.τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κόπου, τοῦ ἔργου, τὸ κατασκευάσμα : Αἰσχ.ἀπ.57,3 τῶνον κάματος [κατεσκευασμένον διὰ τοῦ τῶνου], Νίκ. 'Αλεξ.71 κάματοι μελλίσχης (τὸ μέλι, 'Αντίφ.Σιδ.ἐν Α'Π6,206 ἀσπιδά... εὐτέχνων ἐρατῶν σκυτοτόμων κάματον. 6) δημ. εἶδ. δροσιστῶν ἀγρῶν || ὄμ. ἡ ἐργασία τῶν μελισσῶν πρὸς παρασκευὴν καὶ πληρωσίν τῶν κηρήθρων· συνεκδ. καὶ αὐτὰ αἱ κηρήθραι || ὄμ. ἡ κατεργασία τοῦ ἔριου πρὸς νήσιν || συνεκδ. καὶ αὐτὸ τὸ ἔριον || ὄμ. ἡ ὑπὸ τοῦ ποιμένας κατασκευὴ τυροῦ, τυροκομία.

καματοξίνη (ἡ) νεώτ. φυσιολ. τοξίνη ἐπιφέρουσα τὸν κάματον καὶ παραγομένη αὐτῶ τῶν μυῶν διὰ διαρκοῦς καὶ ἐντόνου ἐργασίας ἐπὶ τῶν.

καμάτουργία (ἡ) μγν. ἐπιπόνου ἐργασία, κοπιῶδες ἔργον : 'Επιφάν.2,761C.

καμάτω-ὄω μγν. κοπιῶ. 'Ησ. «καμάτων, κοπιῶν» : 'Ιώδ.Π1,217,7 (πιθ.χρ.).

καματώδης-ους-ες κοπιώδης, ἐπιπόνου, ὀχληρὸς : 'Ησίοδ.'Εργ.584 θέρεος καματώδεις ὄωρ, Πίνδ.Ν3,17 καματώδων δὲ πλανῶν, αὐτ. ἀπ.218,1 καματώδεις μέριμναι, Θεόδωρ.Κόπ.13 καματώδεστερος.

καμάδας (ὁ) (γαλλ.) δημ. χονδρὸν ὑφάσμα ἐκ καννάδευς, λίνου, βάμβακος ἢ μετάξης, ἀραιότατα πεπλεγμένον, οὕτως, ὥστε αἱ κλώστοι αὐτοῦ νὰ εἶναι διατεταγμένα κατὰ κανονικὰ τετράγωνα σχηματίζοντα μικρὰς ὀπὰς, χρησιμεῖον δὲ ὡς βάσεις εἰς τὴν ἐκτέλεσιν κεντημάτων, δαντελλῶν, ριπῶν κτ. || ἐν χρ.μφ. ἐπὶ ὑποθέσων, μύθων, πλοικῆς λογοτεχνικοῦ ἔργου.

καμβαττηεῖς 'Ησ. «καταπονηθεῖς».

κάμει 'Ησ. «παύεται».

καμβέρια (ἡ) νεώτ. ποικιλία σίτου μαλακοῦ ἄνευ ἀγάνων ἐκ τοῦ εἶδους σίτου τοῦ κοινοῦ ἢ ἡμέρου.

κάμβιον (τὸ) νεώτ. βοταν. ὁ μεταξὺ τῆς Ξυλώδους καὶ τῆς ἠθμώδους μοίρας τῶν ἀγγειωδῶν δεσμιδῶν κείμενος πρωτογενὴς μεριστικὸς ἰσθμὸς τῶν φυτῶν, ἐξ οὗ ἀναπτύσσεται τὸ ξύλον τοῦ καυλοῦ καὶ ὁ φλοιός.

καμβοίαι 'Ησ. «κακολογίαι, λοιδορίαι».

κάμβριος (-ια)-ον νεώτ. κ. **καμβρικός**-ἦ-ὸν ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Καμβσίαν || εἶδ. γεωλ. **κάμβριος διάπλασις** ἡ πρώτη καὶ ἀρχαιότερα τῶν πέντε διαπλασῶν εἰς ἣ ὑποδιαιρεῖται τὸ παλαιozoϊκὸν ἀθροισμα στρωμάτων τῆς γῆς· ὄμ. **κάμβριος περίοδος** ἡ πρώτη καὶ ἀρχαιότερα τῶν πέντε περιόδων εἰς ἣς ὑποδιαιρεῖται ὁ παλαιozoϊκὸς αἶων τῆς γῆς.

κάμει ἐπ. ἀρ. β' τοῦ κάμνω βλλ.

κάμει κτ. κρῶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἐμέ.

καμεία (ἡ) νεώτ. ὄρακτολ. λιθὸς ἐγχρωσῶς, ὀνυξ, σαφρόνυξ ἢ ἀγάθης, λιαν σκληρὸς, ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν ἀναγλύφων ἢ ἐγγλύφων δακτυλιδίων· || συνεκδ. ἀνάγλυφος ἢ ἐγγλυφος δακτυλιδίου, ὁ. καμέος.

καμηλαύκιον (τὸ) μsn. κ. νεώτ. εἶδος καλύμ-

ματος τῆς κεφαλῆς : Λέων Σοφ.19,42, Κ Πορφ. 'Εκθ.11,353. || νεώτ. κ. καλυμμαύχιον βλλ.

καμέλα(χία) (ἡ) νεώτ. βοταν. κ δημ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν θροειδῶν : Παλαμ.Τάφ.21,20 ἀμύριστες | κι ἀρχοντικῆς... κόμελιες.

καμηλίνη (ἡ) νεώτ. γένος σταυρανθῶν φυτῶν. **καμέλλα** (ἡ) μγν. κ. **καμήλα** εἶδος ποτηρίου, ἡ κῶλιε : Πολυδ.10,110.

καμελό (τὸ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. εἶδος χονδρῶν μαλλίνου ὑφάσματος ἐκ τριχῶν καμήλου ἢ αἰγῶν. 2) εἶδ. ἱστορικῶς κ. **καμελώτος**, κτ. πληθ. **καμελό ντύ ρουὰ** ὄνομαστια διδομένη ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τῶν δημοκρατικῶν ὑποτιμητικῶς εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ κάματος τῶν βασιλοφρονῶν. **κάμερα** (ἡ) δημ. δ. τ. τοῦ κάμερα βλλ. : 'Ερωτώτρ.4,261 στήν κάμεράν τως μψαίνει.

καμεραλισμός (ὁ) νεώτ. τὸ κατὰ τὸν Ἰδου-Ἰβον αἶωνα, κυρίως ἐν Γερμανίᾳ, διαμορφωθῆν συνολον ἀρχῶν, ἰδ. οικονομικῶν, χρησιμῶν ἐν τῇ διοικήσει ταῦ ἀπολυταρχικοῦ κράτους.

καμεραλιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τοῦ καμεραλισμοῦ βλλ.

καμεράριος (ὁ) (λατ.) νεώτ. ὁ προϊστάμενος τοῦ θησαυροφυλακίου τοῦ Πάπα ἢ τοῦ σκευοφυλακίου μονῆς παρὰ δυτικῶς.

καμερλίκος (ὁ) (γερμ.) νεώτ. τίτλος ἐκατέρου τῶν συμβούλων τοῦ βαύλου Κερκύρας ἐπὶ Βενετακρατίας.

καμεροπούλα (ἡ) δημ. τὸ μικρὸν δωμάτιον, ἡ καμρίτσα : 'Ερωτώτρ.1,1893 ποῦ 'νοῖε καὶ στοχάστηκε εἰς τὴν καμεροπούλᾳ.

καμήλα (ἡ) (λατ.) μγν. ἡ καμέλλα βλλ. : Διοκλ. 'Εδikt.15,51.

καμήλα (ἡ) δημ. κ. **γκαμήλα** κάμηλος βλλ. : παροιμ. ἡ καμήλα γιὰ ἐν ἄσπρῳ, καὶ δὲ βγαῖν ἀγορασθῆς (ἐπὶ τῆς σχετικῆς ἀξίας τῶν πραγμάτων), ὄμ. ἡ καμήλα πῆγε νὰ τῆς βάλουν κέρατα, καὶ τῆς ἔκοφαν τ' αὐτὰ (ἐπὶ γεγονότος ἀντιθέτου πρὸς τὸ ἐπιδιωκόμενον) || εἶδ. ἢ κατὰ τὴς ἐορτῆς τῶν 'Απόκριων γινομένη κωμικὴ ἀναπαράστασις καμήλου. 2) μφ. κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ γυναικῶν, ἢ ἔχουσα ὑψηλὸν καὶ ἀσύμμετρον σῶμα.

καμηλάγκαθο (τὸ) δημ. τὸ ποῶδες κοσμητικὸν φυτὸν ἐξίνιφθ ὁ ἰξώδης βλλ., ἄ. ἀνιναγκαθο.

καμηλάνθραξ-ακος (ὁ) (κάμηλος-ἀνθραξ) μγν. εἶδος νόσου, ὁ. μελικηρίσι βλλ. : Λεωνίδ.'Ιατρ.211.

καμηλάρης (ὁ) μsn, δημ. κ. (γ)καμηλιέρης ὁ ὀδηγὸς καμήλου ἢ καμήλων, καμηληλάτης : Ζερβ. Λυρ.Σάτ.'Ιστ.Μέρμ.50 καὶ πότε τὸν πρᾶσιταῦτῆ, πότε τὸν καμηλάρη, | πότε τὸ γύφτο κόνοντας πρβλ. καμηλάριος.

καμηλάρης (ὁ) πάπ. ὁ ὀδηγὸς καμήλου.

καμηλάσια (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἀντὶ καμηληλασία τὸ ὀδηγεῖν καμήλους, τὸ ἔργον τοῦ καμηλάτου : 'Ιουστίν.Πανδ.50,4,1,2.

καμηλάσιον (τὸ) πάπ. ἡ ἀμοιβὴ τοῦ καμηλάτου.

καμηλάτης (ὁ) πάπ. κ. νεώτ. ἀντὶ καμηληλάτης ὁ ἐλαύνων καμήλους, καμηλάρης.

καμηλαύκιον (τὸ) μsn, νεώτ. κ. δημ. τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν, ὁ. καλυμμαύχιον : Καισάρ.Δαν.ἐν Σάθ.3,192 ὁ πατριάρχης, ἔβγαλε... τὸ καμηλαύκι του.

καμηλέως-α-ον μγν. ὁ σῆμα ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κάμηλον, ὁ τῆς καμήλου ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος, καμηλήσιος : Πορφ.'Αποκ.1,14 (ἐν τέλει) καμηλεία | κρῆα | ἐσθθβιν, Πάπ. καμηλείον ὄρον πρβλ. Γαλ.θ,183.

καμηλέμπορος (ὁ) μγν. κ. νεώτ. ἔμπορος μεταφῶν τὰ ἔμπορεύματα αὐτοῦ ἐπὶ καμήλων : Στράβ.17,145 ἐνυκτοπόρου πρὸς τὰ ἄστρα βλέ-

ποντες οι καμηλέμποροι' 2) νεώτ. έμπορος άσχολούμενος περί τό έμπορίον τών καμηλών.

καμηληασία (ή) μτγν. κ. νεώτ. τό έλαύνειν επί καμηλού.

καμηληάτης (ή) νεώτ. καμηλάτης. καμηλάτης.

καμηλήσιος-ια-ιο δημ. κ. καμηλήσιος-ια-ια ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν κάμηλον ή ό έξ αυτής προερχόμενος : καμηλήσιο κρέας.

καμηλίβαι (ή) νεώτ. ζωολ. οικογέν. θηλαστικών μηρυκαστικών.

καμηλήερης (ή) δημ. κ. γκομηλήερης κ. καμηλάρης βλλ.

καμηλίζω μτγν. όμοιάζω πρός κάμηλον : 'Ηλιός. ΑΙθ. 10, 27 ή κεφαλή τό μέν είδος καμηλίζουσα.

καμηλικός-ή-όν 'Επιγρ. κ. πάπ. ό τής καμηλου ή άρόζων εις αυτήν : 'Επιγρ. καμηλικαί γόνοι' 2) ό έχων τόσον βάρος όσον όύναται νά βαστάσθαι και μετακομισθαι κάμηλος : Πάπ. λίθων κώδων καμηλικών.

καμηλί(ον) (τό) πάπ. κ. μον. δημ. ίδ. κτ. πληθ. καμήλια ύποκορ. τοῦ κάμηλος βλλ. κ. άνευ ύποκορ. σμμ. : Πάπ. Λεόντ. Νεαπ. 1729 Β, Διγεν. Ακρ. 1189 έστειλε και καμηλία διακόσια φορτωμένα, 'Αραβ. Μυθ. Χαλ. 1, 88 έφόρτωσεν έκάτον καμήλια από τούς πολυτίμους του θησαυρούς, 'Αρέτ. Βατοπ. 2, 37 ώσωπου φοφών | τής σοφίας τά καμήλια | και χαμέν' οι κόποι πάν.

καμηλίτης (ή) ό όδηγών καμήλους, καμηλήρης : 'Αριστλ. Ζ1 630b, 35 θακών τόν καμηλίτην άπέκτεινε', Πάπ. 2) ό επί καμηλου όχοούμενος, καμηλοβάτης : 'Ηρωδιον. 'Ιστ. 4, 15, 2 οῦ καθορώμενα υπό τών Ιππέων ή τών καμηλίτων, 'Ηλιός. ΑΙθ. 10, 5 Ιππεία πάντα και καμηλίτην έστιν δετε καλύπτειν' 3) καμηλόμπορος βλλ. : Στράβ. 11, 2, 32 έμφάρω μόν και καμηλίτη γένειοι' άν τήν έκ τών τισούτων φορτίων εδφορία, αύτ. 16, 1, 27 4) καμηλίτης βούς κατά Σουίθ. πιθ. ό βόγαρος.

καμηλοβάτης (ή) (καμήλος-βαίνω) μτγν. ό επί καμηλου όχοούμενος, άνάβατης καμηλου : Κλήμ. 'Αλ. 267.

καμηλοθεσκόος (ή) (κάμηλος) μτγν. ό βόσκων καμήλους : Στράβ. 16, 4, 2 σκηνίται δ' έχουσιν αυτήν 'Αραβας και καμηλοθεσκοί.

καμηλοδερμα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. τό δέρμα τής καμηλου.

καμηλοκέντρον (τό) μον. τό κέντρον δι' οῦ κεντοῦσι τός καμήλους : Σωφρόν 3489 Α.

καμηλοκόμος (ή) μον. ό τράφων και περιποιούμενος καμήλους : Εύστ. Διον. Περ. 954.

καμηλόμαλλο (τό) δημ. τό μαλλί τής καμηλου, δ. καμηλότριχα.

καμηλοπάρδαλις-εις (ή -ιδος) μτγν. κ. νεώτ. μεγαλόσωμον μηρυκαστικό ζώον, διακρινόμενον διά τόν μακρότατον λαυμόν αυτού : Καλλιε 2, ΠΔ Δευτ. 14, 5 έλαφον, . . και καμηλοπάρδαλιν, 'Ηλιός. ΑΙθ. 10, 27 καμηλοπάρδαλις κατηγορηθέν (τό ζώον)' ή είδ. νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικών μηρυκαστικών κατοφερών.

καμηλοπόδιον (τό) μτγν. τό ποώδες φυτόν πρόσσιον βλλ. : ΨΔιοσκ. 3, 105.

καμήλω (ή) κ. ή κ. νεώτ. δημ. (γ)καμήλα μεγαλόσωμον μηρυκαστικό ζώον, φέρον επί τής ράχως του ένα ή δύο υδους : 'Ηρ. 3, 105 τούς μόν . . άρτους τών καμηλών, Αισχ. Ικ. 285 καμήλωσ άστραδιζούσας, 'Αριστφ. Ορν. 1559 σφάγι' έχων κάμηλον άμνόν τινα (νεογνόν καμήλου), 'Αριστλ. Ζ1 499α, 13 αι δέ κάμηλοι ίδιον έχουσι . . τόν καλόμνημον υδον επί τῶ νηπι, ΚΔ Μάρκ. 1, 6 άδεδύμενος τράχας καμήλω, Πλάυτ. 'Αλεξ. 31 έκφυγών πολεμίου επί καμήλου δρομώδους || παροιμ. : ΚΔ Μανθ. 23, 24 οι διυλιζόντες τόν κώνωπα τήν

δέ κάμηλον καταπίνοντες | επί τών έπικρινόντων τό έλσφρά παραπτώματα τών άλλων, παρορώντων δε τά ίδια μεγάλα άμαρτήματα : όμ. φρ. : αύτ. Λουκ. 18, 25 εδοκώτερόν . . έστι κάμηλον διά τρυφαλιός ραφίδος εισελαθειν ή πλωσίον εις τήν βασίλειαν τοῦ Θεου εισελαθειν (δ. γρ. κάμηλος)' || είδ. νεώτ. ζωολ. γένος άκέρων θηλαστικών μηρυκαστικών καμηλίτων, περιλαμβανόν δύο είδων, κάμηλον τήν δρομώδα, έχουσαν ένα μόνον υδον, και κάμηλον τήν βακτριανήν, έχουσαν δύο υδους :

2) ή κάμηλος περιληπτικώς, τό σύνολον τών έν τῇ στρατεύματι καμηλών μετά τών άνοβατών αυτών, πρβλ. ή Ιππος : 'Ηρ. 1, 60 τῇ δε καμήλῳ έπεσθαί τόν νεζόν στρατόν έκέλευε.

καμηλότριχα (ή) δημ. τό έριον, αι τρίχες τής καμηλου, δ. καμηλόμαλλο

καμηλοτρόφος (ή) (καμηλοτροφώ) πάπ. ό τρέφων, διατηρών κομήλους : καμηλοτρόφος κώμης.

καμηλοτροφά-έω (κάμηλος - τρέφω) μτγν. τρέφω, διατηρώ καμήλους : Διόδ. Σ. 3, 45 αύτοι δε καμηλοτροφούντες (οι Δέβαιοι).

καμηλοφορβός (ή) (κάμηλος - φερέω) μον. ό καμηλοδοσκόος : Νικητ. Βυζ. 713 Β (λί.)

καμηλόφωρα (ή) δημ. βαρεία μορφή τής νόσου φώρος βλλ., δ. άτριλόφωρα, γαιθοουρλόφωρα.

καμηλόφθεις-ους-ες μτγν. κ. μον. ό δμοιος πρός κάμηλον : Γαλ. 6, 664 αι . . καμηλόφθεις άνθρώποι τήν φυγήν και τό σώμα, Νικ. Χων. 140 Δ.

καμηλόων-άνος (ή) πάπ. στάθος καμηλών.

καμηλοτή (ή) νεώτ. ή δορά τής καμηλου' || τό έκ τριχών καμηλου ύφασμα, ένδυμα ή σκέπασμα.

καμή (ή) δημ. θηλ. τής άντων. κανείς βλλ.

καμήζο (ή) (Ιταλ.) δημ. είδος εύρέος και έλαφροῦ γυναικείου ύποκομισίου, φαρδύς γυναικείος χιτών.

καμήλλα (ή) νεώτ. θηλ. τοῦ κάμηλλος βλλ.

κάμηλλος (ή) (λατ. camillus) νεώτ. τό θηλ. καμήλλα όνομασία άπάντων τών άρρένων και θηλέων τέκνων τών Ρωμιαίων πατρικίων' 2) κατ' έπίθετ. άν. διδομένη εις τούς νέους ή νέας τούς βοηθούσιν τούς ιερείς κατά τάς ιεροτελεστίας.

κάμηλος (ή) μτγν. κ. νεώτ. κάλως, σχοιήιον χονδρόν και μακρόν, γούμενα, παλαμάνι : Σχόλ. 'Αριστφ. Σφ. 1030, Σουίθ. € τό παχύ σχοιήιον', πρβλ. ΚΔ Λουκ. 18, 25 (δ. γρ. κάμηλος βλλ.).

καμινάδα (ή) (Ιταλ.) δημ. ή καμινώχος' || συνεκδ. κτ. κωμ. έκφρ. ύψηλός κυλινδρικός πλος.

καμινάειρον (τό) νεώτ. άέριον παραγόμενον έν ταις ύφικαμίνοισι κατά τήν τήξην τών μεταλλευμάτων του σιδήρου πρός παραγωγήν χυτοσιδήρου, δ. ύφικαμινώειρον.

καμινάια (ή) μτγν. ή κάμνος : ΠΔ 'ΕΞ, 9, 10 έλαβεν αιδόλια τής καμινάιας.

καμινάιος-α-ον μτγν. ό άνήκων εις τήν κάμινον ή ό έξ αυτής προερχόμενος, ό τής κάμινου, ό έκ τής κάμινου : 'Εξκ. 'ΕΞ. 136.

καμινάρης (ή) (ή) δημ. κ. καμινάιος έρήγτης κάμινου, καμινεύς, καμινεύτης.

καμινάουσι (ή) (2) μον. κ. νεώτ. όξίωμα έν ταις παραδοξιασθίσι ήγεμονίας, όπερ έφερον ό επί του φόρου τών οίονηυματωδών ποτών, του ταμβάκου και του κηπουσ' : Κτιστφ. Δαπ. έν Σαθ. 3, 165 εις τούτον έγώ έστάθηκα γραμματικός μεγάλος και καμινάρης.

καμινάια (ή) κ. νεώτ. ή διά τής χωνευτικής κάμινου έργασία, καμινεύσις : Θεόφρ. Φ1 5, 9, 6 (κώδ. -ιας), Γαλ. 12, 220.

καμινέτο (τό) (Ιταλ.) δημ. μικρά φορητή έστία, κάουσα δι' οίονηυματος.

καμινεύμα-ατος (τό) (καμινεύω) νεώτ. ή ένέρ-

γεία και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καμινεύω, ἢ ἐν καμίνω κατεργασία τοῦ μετάλλου.

καμινεύς-εως [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ τοῦ πυρὸς ἐργαζόμενος ἢ ὁ μεταχειριζόμενος καμίνον ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ : Διόδ. Σ 20,63 **καρμευθὶ καί καμινεῦθ'** || νεώτ. κ. **καμινευτής** ἐργάτης καμίνου, θερμαστής.

καμινεύσις-εως [ἡ] [καμινεύω] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καμινεύειν, ἢ ἐν καμίνω κατεργασία.

καμινευτήρ-ηρος [ὁ] [καμινεύω] κ. νεώτ. σωλὴν δι' οὗ οἱ χρυσοῦχοι φυσῶντες τὴν φλόγα διευθύνουσι εἰς τὸ μέταλλον πρὸς πυράκτωσιν : Φιλίππ. Θεσσα. ΑΠ 6,92 **αὐλὸν καμινευτήρα** || νεώτ. ὄρυκτολ. εἰδικὸν ὀρειχάλκινον ὄργανον πρὸς διάγνωσησιν ὠρισμένων ὄρυκτῶν ἐνώσεων διὰ προχειρῶν ἀντιπράσεων' 2) ὁ καμινευτής, ὁ θερμαστής.

καμινευτής [ὁ] (καμινεύω) μτγν. κ. νεώτ., θηλ. **καμινευτρία** ὁ ἐν καμίνῳ ἐργαζόμενος, καμινεύς, θερμαστής, καμινάρης : Λουκ. Θυσ. 6. 2) Ἐπιγρ. ἱερατικὸν ἀξίωμα ἐν Ὠσίτῃ τῆς Ἰταλίας.

καμινευτικός-ή-ον ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καμινευσιν, ὁ συντελλὼν εἰς τὴν τήξιν τῶν μετάλλων : Σουῖδ. ἐν λ. **κοδομήτιον, -καμινευτικός** αὐλῆς' πρβλ. **καμινευτήρ**.

καμινευτρία [ἡ] θηλ. τοῦ καμινευτής βλ.λ. : Ἀριστ. αρχ. Ὀδ. Σ 27.

καμινεῦω [καμίνω] κ. νεώτ. κ. δημ. οἷον ἐν μτγ. παθ. παρακ. **καμινεμένος** τήκω ἐν τῇ καμίνῳ, κατεργάζομαι τι διὰ τῆς καμίνου : Ἀριστ. Θυσμ. 833b, 25, Θεοφρ. Λιβ. 69' κ. παθ. : Στράβ. 5, 2, 6 σίδηρος καμινεόμενος, Ζερβ. Μυθ. Ζ 83 τὰ φλόγινα ἐρπετά ἐπήραν τ' ἄρρωστιαίκα χρώματα τῶν καμινεμένων μετάλλων' 2) ρημ. π. καμινεῦμα, καμινευσίς, καμινεύς, καμινευτήρ, καμινευτής, καμινευτρία.

καμίνη [ἡ] πάπ. ἡ κάμινος, τὸ καμίνι : **κεραμεῖον σὺν καμίνῳ**.

καμίνι [τὸ] δημ. καμίνιον βλ.λ.

καμινία [ἡ] ἀρχ. λεξ. ἡ καμινεῖα βλ.λ.

καμινίω [ἡ] δημ. τὸ περιεχόμενον ἢ τὸ ἐφ' ὅπαζ προτὶν μίας καμίνου : **μιά καμινία κάρβουνα** - ἄσβεστο' πρβλ. **θαρκαδιῶ, καϊκιά**.

καμινιάζω δημ. τοποθετῶ τὴ ἐντέχνως ἐν τῇ καμίνῳ, οἷον ξύλα πρὸς κατασκευὴν ξυλσθνθράκων, τοὺς λίθους πρὸς κατασκευὴν ἄσβεστίου κττ.' 2) ρημ. π. καμινιάσσω, καμινιάρῃς.

καμινιάτος-α-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καμίνον, ὁ καμινευτικός : ΠΔ ἘΞ 9, 8 [δ. γρ. καμινιάσι], Γρηγ. Ναζ. 10, 948C, Μηναῖ 11, 6 Συνεξ. παραπλοῖα τῇ **καμινιάτῃ αἰθάλῃ**.

καμινιάρῃς [ὁ] δημ. ὁ καμινευτής, ὁ καμινιάς. **καμινιάσματος-ατος** [τὸ] [καμινιάζω] δημ. ἡ ἐνέργεια καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καμινιάζω βλ.λ., ἡ παρσκευὴ τοῦ καμινιού : **αἰριο θά' χωμε καμινιάσματος**.

καμινιον [τὸ] μων. κ. νεώτ., δημ. καμίνι, ὑποκορ. τοῦ κάμινος ἢ κάμινος, οἷον ἄσβεστον, κεράμων : Γεωμ. 2, 3, 9, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 49, 20 κί Ἰσα τραβῆ' πὸ τῇ σπηλιά στυῦ Χάρου τὰ καμινία' 2) μτφ. ἰσχυρὸς καύσιον, καύμα : καμίνι εἶναι ὁ τόπος, δὲν ἔχεις ποῦ νὰ σταθῆς' || ὄμ. ἐπί σφοδροῦ πάθους : ἐρωτικὸ καμίνι.

καμινιτής [ὁ] ἐπὶ ἄρτου, ὁ ὠπτημένος ἐντὸς κλιβάνου : Φιλιστῶν π. Ἀθῆν. 3, 115 E ὁ δὲ Ἰπυτίης καὶ καμινιτής δύσπειτοι καὶ δυσκοιμώμωτοι.

καμινιδίγλια [τὰ] π. Βυζαντ. οἱ σταθμοί, ἐφ' ὧν ἤσαντο τὰς πυράς, δι' ὧν ἐπετυχάνετο ἡ τηλεγραφικὴ συνεννόησις, ἀρχ. φρυκτώρια.

καμινιογραφία [ἡ] μτγν. πραγματεία περὶ καμίνου : Ὀλυμπ. Ἀλξ. 90B.

καμινόθεν μτγν. ἐκ κάμινου : Καλλ. Ἄρτ. 60 **χαλκὸν ζεῖοντα καμινόθεν**, Νικ. Θερ. 707.

καμινωκαύστης [ὁ] [καίω] γλωσσ. κ. θηλ. **καμινωκαύστρια** ὁ θερμαίνων καμίνον ἢ κλιβάνον.

καμινωκαύστρια [ἡ] σχόλ. θηλ. τὸ καμινωκαύστης βλ.λ., ἡ καμινού : Σχόλ. Ὀδ. Σ 27.

καμίνος [ἡ] [πῆθ. ἐκ τοῦ καίω] κ. μων. κ. νεώτ. χώρος περικλειστος, θερμαινόμενος ἰσχυρότατα πρὸς ἀπανθράκωσιν ξύλων, ἄσβεστοποίησιν λίθων, ὀπτησὶν πλίνθων καὶ κεράμων ἢ τήξιν μετάλλων, καμίνι : Ἡρ. I, 179 **ἐλκύσαντες δὲ πλίνθους ἱκανὰς ὠπτησαν αὐτὰς ἐν καμινίοις**, Αἰσχ. ἀπ. 281, ΚΔ Ματθ. 13, 50 **καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς**, Διηγ. Ἀχιλλ. 785 **τὴν κάμινον ἐκαίσιν μετὰ τῆς ξυλαλῆς** || κ. πρὸς ὀπτησίν, οἷον κρέατος, κλιβάνου φούρνου : Ἡρ. I, 133 **βοῦν .. καὶ ὄνον προτιθέαται δλους ὀπτοῦ ἐν καμινίοις** || κτιστὴ θερμάστρα πρὸς θερμασὶν δωματίου : Γαλ. 6, 146' || ὄμ. μτφ. ἐν παροιμ. ἐπὶ τὸ πρόγοντος θερμὰ φαγητὰ : Κρωθ. 8 **κάμινος οὐκ ἀνθρώπος** || ὄμ. ἐπὶ μεθύσου γυναικός : Κώμ. Ἀδέσπ. 633 **κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύμονι** 2) μτγν. πασάς, νυμφικός θάλαμος, κοιτῶν : ΠΔ Ἄρ. 25, 8 **εἰσῆλθεν ὄπισθεν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Ἰσραηλίου εἰς τὴν κάμινον**.

καμινώ-οὔς [ἡ] ἡ ἐργαζομένη ἐν καμίνῳ, ἡ καμινευτρία' || ἐπὶ γράσις, ἡ παρὰ τὴν κάμινον διατρίβουσα, στιχτογρία, χουχουλόγρια : Ὀδ. Σ 27 γρηί **καμινώ ἴσος**.

καμινωδής-ους-εξ μτγν. ὁ ὄμοιος καμίνῳ, κλιβάνῳ, ὁ ὡς κάμινος : Στράβ. 5, 4, 6 **καμινωδεῖς ἔχουσαι ἀναπόσις**.

καμίνω [τὸ] (γαλ. *caimio*) δημ. φορτηγὸν αὐτοκίνητον βλ.λ.

καμινάτοι [οἱ] νεώτ. ἐκκλ. οἱ περιβεβλημένοι καμίσιον καὶ καθῆκον ἔχοντες νὰ φέρωσιν ἀνθρακίαν εἰς τὸ θυσιαστήριον καὶ νὰ μεριμνῶσιν περὶ τῆς τῶν θείων λεβήτων ἐκπυρώσεως, μὴ ἀποτελοῦντες ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα.

καμίσιον [τὸ] πάπ. ὑποκάμισον : **ἔχει Εὐδωδία εἰς λόγον καμίσιον λιναρίων, ἄ. κάμισον**.

κάμισον [τὸ] πάπ. τὸ κάμισιον βλ.λ.

καμισταί [τὸ] δημ. κ. καμιστά, καμουσταί βλ.λς.

καμισταϊκία [ἡ] δημ. κ. καμισταϊκία βλ. καμουσταϊκία.

κάμμα-ατος [τὸ] [κάπτω] π. Λάκ. ζυμορικὸν καπτόμενον διὰ φύλλον δάφνης ἄ. φαιστόν : Νικοκλ. π. Ἀθῆν. 4, 141 A ὁ δὲ νικησῆας ἐξημίωσαν ἐλαφρώς ἦτοι **κάμμασιν ἢ καμπατίων**, Ἡσ. ἐν λ. κάμματα' πρβλ. **καμπατίς**.

κάμμα [τὸ] δημ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ κάμα βλ.λ.

καμμαρίς-ιδος [ἡ] μτγν. θηλ. τοῦ κάμματος βλ.λ. II, καρίς, γάμπαρη : Γαλ. 6, 735.

κάμματος [ὁ] κ. κάμμορος εἶδος καρίδος, ἀστακός : Σώφρον. π. Ἀθῆν. 7, 306 C κάμμορος .. ἐστὶ δὲ καρίδων γένος, καὶ ὑπὸ Ρωμαίων οὕτως καλοῦνται' 2) εἶδος ἀκούτου : Ἰνπ. Τόπ. Ἀνθρ. 27, Διοσκ. 4, 76.

καμάρφα Ἡσ. «καταλαθεῖν, Αἰολεῖς».

κάμμορφις-εως [ἡ] Ἡσ. «μέτρον σιτικόν, τὸ ἡμιπέδιμον. Αἰολεῖς».

καμμάρος δωρ. Ἡσ. «τάς ἐρυθράς καρίδας».

καμπατίς-ιδος [ἡ] συνήθ. κτ. πληθ. φύλλα δάφνης, δι' ὧν ἔκαπτον τὰ κάμματα, τὰ ζυμορικά' Ἡσ. «καμπατίδες» φύλλα δάφνης ἐν οἷς σκέπνους τὰ φαίστα : Νικοκλ. π. Ἀθῆν. 3, 140 D παρ' ὁ καὶ **καμπατίδας μὲν προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα**, αὐτ. 4, 141 A **ἐστὶ τὰ μὲν κάμματα φαιστά, αὐτὰ δὲ καμπατίδες αἰς κάπνους τὰ φαίστα**.

κάμμαι Ἡσ. «καθέζει».

καμμέν ἐσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ κάμ μέν, ἐπ. τ. ἀντὶ κατὰ μέν : Ἡσίοδ. Ἐργ. 437.

καμμένειν Ἡσ. «καταμένειν».

ποίηται πρὸς ὑποβολὴν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ὑπερβολῆς) || ἐπὶ χαρτοπανιῶν: **κάνω χαρτιά** (μοιράζω καὶ χαρτιά) || **κάνω καρδιά** - κουράσιο | δεικνύω θάρρος, εὐψυχίαν: ΜΜ κι ἔκαμε πείρινη καρδιά... κι ἄλους τούς ἔχαϊρέησε' || **κάνω Πάσχα** (ἐορτάζω τὸ Πάσχα): || **κάνω λιανὰ** (ἀνταλλάσσω νόμισμά τι δι' ἄλλων μικροτέρων, ἴσης συνολικῆς ἀξίας, χαλῶ) || κ. μτφ. ἐπέξηγῶ, διασαφηνίζω δυσνόητον φράσιν ἢ κείμενον: **δὲν μὰς τὸ κάνει λιανὰ ἀπὸ τὰ πού εἶπες'** || **κάνω χαρὰ** | τελεῶ γάμον: || **κάνω οὐρὰ** (ἴσται εἰς τὴν γραμμὴν ὀπισθεν ἄλλων ἀναμένων τὴν σειρὰν μου) || προκαλῶ, ἐπιφέρω, προσενῶ: **μοῦ 'καμε λύπη-φασαρία'** 10) μτ. γεν. ἠθικῆς πράττω τι πρὸς ὄφελος ἢ βλάβην τινός: ΜΜ ἄλος ὁ κόσμος κι ἄ λαὸς τὴν χάρη νὰ μοῦ κάμετε καὶ τίποτα **δέην** χάνετε, - τὸ φάρμακο μοῦ ἔκανε καλὸ (μὲ ὠφέλησε) - **κακό** | μ' ἔδλαφε: 11) εἶδ., ἐπὶ τόπων, φωτῶν καὶ ζώων, παράγω, φέρω ὡς προϊόν: ἡ Μάην κάνει ὠραιο λάδι, - ὁ ροδίτης κάνει καλὸ κρασί, - ἡ γίδα μὰς κάνει πολλὴ γάλα, - ἡ λεμονιά μὰς ἔκανε λίγα λεμόνια' || συγκομιζῶ: ἔκαμε ἕκατὸ κοιλὰ στάρι - πενήντα ὀκάδες τυρῶ' 12) μτ. αἰτ. τοῦ χρόνου κ. ἐμπροθ. προσδιορισμοῦ ἢ κ. ἄνευ αὐτοῦ: **ἔχει κάμει πολλὰ χρόνια στὴ Γαλλία**, - **ἔκαμε στὴν Πόλιν** 13) μτ. αἰτ. τοῦ τιμητῶτος, τιμῶμαι, στοιχίζω: πόσο κάνει τὸ λάδι ἡ ὀκά,, - πόσο κάνουν τὰ ραφτικά; - τὰ δετικά κάνουν πενήντα δραχμῆς' 14) μτ. ἐνάρθρου αἰτ. δηλοῦσης ἐπάγγελμα ἢ ἔργον, ἐπαγγέλλομαι, μετέρχομαι: **κάνει τὸν γιατρό** - τὸν ἔμπορο' 15) ὁμ. μτ. αἰτ. προσποιούμαι, ὑποκρίνομαι: **κάνω τὸν ἄρρωστο** - τὸν ἀνήξερο' κ. ἐν φρ. **κάνω τὴν πάπια** | προσποιούμαι ὅτι ἀγνώστῳ ἢ σιωπῶ διὰ τι, **ἔφ'** οὐ ἔδει νὰ ἔκφρασθῶ' || ὁμ. κ. αἰτ. ἐπιδεικνύομαι: **κάνει τὸν κάρνα** - τὸν παλληκαρά' || μτ. ἔξηρτ. προτ. διὰ ταῦ πῶς, κινούμαι φευδῶς πρὸς ἐνεργεῖαν τινα, προσποιούμαι, ὑποκρίνομαι: **ἔκαμα πῶς ἔφυγα**, - **κάνεις πῶς δὲ μὰς γνωρίζεις'** 16) μτ. διπλῆς αἰτ. ὧν ἡ ἑτέρα κατηγορούμενον, ἐπίστευσι κ. ἐν φρ. ἔπιρρ. ἢ προσδιορισμὸς τινος ἐπὶ προσ., καθιστῶ, ἀναδεικνύω: ΜΜ **ἔλεα καὶ παινεύομαι τ' ἔκαμα γιὸ καθηγητὴ**, - τὸν ἔκαμε γαμπρό' || ὁμ. ἐκλέγω, διορίζω: τὸν ἔκαμαν βουλευτήν - νομάρχην' || κ. ἐπὶ πραγμάτων, παρασκευάζω, μεταποιῶ: τὰ φάρια νὰ τὰ κάμης πλάκι - τὸ κρέας σπυράδι, - ἔκαμε τὸ σπῆτι του σκολεῖο' 17) ἐπὶ προσ. ἢ πραγμ. ἐπίστευσι τίθεται τὸ γιὰ πρὸ τῆς αἰτ. τῆς χρησιμεύουσας ὡς κατηγ., ἐκλαμβάνω, ἐμφανίζω, παριστάνω: παροίμ. **κάνει τὸν πετεινὸ βουδάκι** | ἐπὶ τῶν λεγόντων ὑπερβολός, ἐξογκοῦνται τὰ ἀσφμαντα γεγονόται, ὁμ. **δσα δὲ φτάνει ἡ ἄλαπού τὰ κάνει κρμασάτσια**, - **σ' ἔκαμα γιὰ τὸ Γιώργο** | ἄ. σ' ἐπήρα' 18) μτ. ἔξηρτ. προτ. ἐκφερομένης διὰ τοῦ νὰ ἢ καί, ἀναγκάζω: **θὰ τὸν κάμω νὰ μὲ φοβάται** - **νὰ μὲ ὑπολογίξῃ**, - τὴν ἔκαμες καὶ κλαίει - ὑσφερεῖ' 19) μτ. ἔξηρτ. προτ. διὰ τοῦ νὰ, ἐπιχειρῶ τι, κινούμαι πρὸς ἐνεργεῖαν τινα, ἀρχίζω νὰ πράξω τι: **δ. τραγ. κάνουν ν' ἀνθίσουν τὰ κλαδιά κι ὁ πάγος δὲν τ' ἀφήνει**, - **ἔκαμε νὰ σηκωθῇ καὶ δὲν ἠμῶρεσε** 20) μτ. γεν. τῆς προσ. ἀντων. ἢ μτ. τοῦ γιὰ χρησιμεῖω, ὠφέλω, εἶμαι κατάλληλος: **δὲν μοῦ κάνει τὸ σπῆτι**, - **δὲν μοῦ κάνουν τὰ ρούχα** | εἶναι κακῆς ποιότητος ἢ ἀνωφθα ἢ πολὺ στενὰ, ἢ φαρδιά), - **ἔστῳ**, μωρὲ μάτια μου, **κάνεις γιὰ ἠουργός'** 21) μτ. κατηγορ. δηλοῦντος ἐπάγγελμα ἢ ἔργον, κτ. ἄορ., παρακ., ὑπερσυντ. κ. τετελ. μελλ., διατελῶ: **ἔκαμε ἀξιωματικὸς** - **χωροφύλακας**, γι'

αὐτὸ ἔχει αὐτὸ τὸ βάρβαρο ἕσασ' 22) κ. ἄηροσ. μτ. αἰτ. ὄσο. ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως, εἶναι, **ἔχει: κάνει κῆρυ** - **ἔσση** - **ἀέρα'** 23) βραχυλογικῶς, ἐπιτρέπεται, ἠρπεί: **δὲν κάνει νὰ φῆς κρέας**, - **κάνει νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι**, φρ. τὸ ἴδιον ποῦ κάνει | μοῖ εἶναι ἀδιόφορον: 24) φρ.: **τὸ κάνει ἐπὶ γυναικός**, ἐκδίδεται ἐπὶ μισθῶ' || ὁμ. εἶδ. φρ. τὰ κάνει | ἀνοπατεῖ: **τὰ κάνει ἀπάνου ταῦ'** || ὁμ. φρ. τοῦ ἄνω πλάτους | βοηθῶ τινα νὰ πράξῃ τι προσποιοῦμενος ὅτι δὲν βλέπω), ἀντιθ. **κάνω χαλάστρα** | ἐμποδίζω τινὲ εἰς τι: || ὁμ. τὰ 'καμε **δλα στ' ὄνομα** τῆς κόρης τῆς | παρεχώρησε διὰ πωλητηρίου ἢ δωρητηρίου ἢ διὰ διαθήκης ὀλοκληρον τὴν περιουσίαν αὐτῆς εἰς τὴν κόρην τῆς' || ὁμ. **κάνει ὅτι** τοῦ κατέβη | ἐνεργεῖ ὑπὸ τὰς ἰδίαις τοῦ ἐμπνεύσεως ἢ ὀρυκῶ, **δὲν ἀναγκάζεται** ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου), - **κάνει τὸ κέφι του** - τὸ γουστὸ του' || ὁμ. κάνει ψυχικά εἶναι φιλεῦσπλαχνοσ, πράττει ἔργα εὐνοίας πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του' κ. εἰρων. μτφ. ἐπὶ γυναικός = πορευεῖται' || ὁμ. τὰ 'καμε **βάλασσα** | ἀπέτυχε οὐκ τῶς εἰς τι, κατέστρεψε τὰ πάντα) - **γυαλιὰ κερφιά** - **ἄνω κάτω** - **γῆς Μασιάμ** - **σαλάτα'** || ὁμ. **κάνει μιά τῖπια** στὸ νερό | μεταίσιονε' || τὸ νερό **σωρὸ** - τὸν **ἀνεμο κουβάρι** || ὁμ. τὸν **κάνω καλά** | εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὸν καταβάλω, νὰ τὸν ἐξουδετερώσω), - **καλὰ τοῦ 'καμε** | ἐπαξίως του τὸν ἐπιμώρησε), - **κάνω καλά ἐγὼ** | ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην, τὴν φροντίδα' || ὁμ. τὸν ἔκαμε τ' ἄλατιοῦ | τὸν ἔδειρε πολὺ: || τὸν ἔκαμα Χριστὸ νὰ καθίσῃ | τὸν καθικέτευσα | **κάρμορος** 'Ἡσ. κλήθηρα τὸ δένδρον. **καμόρρα** (ἢ) | ἰσπαν. | νεώτ. μυστικὴ ὄργανος εἰς ἐν Νεαπόλει τῆς Ἱταλίας κατὰ τὸν 19ον αἰ., ἐπιδικουσα πολιτικοῦ, ἀλλὰ καὶ κακοποιῶς σκοποῦς' 2) γεν. κατ' ἐπέκτ. ἐγκληματικὴ ὁμάς ἀνθρώπων, συμμορία κακοποιῶν. **κάμος** (ὁ) μτγν. κ. κάμος εἶδος ζῦθος: Πρίσι. 183,14' 2) εἶδος μέτρου, κάθος: Ἐπιφάν. 3,272B. **καμουτοῖ** (τὸ) | τουρκ. καμτοῖ) δημ. κ. καμουταῖκι, καμιστῖκι, καμτοῖκι μαστίξ, μαστίγιον, συνήθ. ἢ μαστίξ τῶν ἀμαξηλατῶν. **καμουταῖ** (ἢ) δημ. κ. καμουταῖσκι βλλ. **καμουταῖσκι** (τὸ) δημ. κ. καμουτοῖ βλλ. **καμουταῖσκιὰ** (ἢ) δημ. κ. καμιστικὰ, καμουταῖσκι κτύπημα διὰ μαστίγιου, με καμουτοῖ. **καμουταῖσκιζω** | καμουταῖσκι) δημ. κ. **καμιστικίζω**, **καμιστικίζω** κτυπῶ διὰ μαστιγίου, με καμουτοῖ. **καμουφλάξ** (τὸ) | γαλλ. δημ. ἢ ἐν πολέμῳ ἔξωτερικὴ μεταμόρφωσις ἀντικειμένου τινός, ὅσον πλοίων, χαρακωμάτων, ἀποθηκῶν πρὸς ἀπόκρυψιν αὐτῶν καὶ παραπλάνησιν τοῦ ἐχθροῦ, τεχνητὴ ἀπόκρυψις, παραλλαγή, παράλλαξις. **καμουχάξ** (τὸ) δημ. εἶδος δαρμασκηνοῦ ὑφάσματος, καμουχῶ. **καμουχῶ** (τὸ) δημ. ὁ καμουχάξ. **καμπάγιον** (τὸ) μον. ὑποκορ. τοῦ κάμπωσος βλλ.: Μαδάλλ. 132,11. **καμπάγοσ** (ὁ) | λατ. | μον. κ. νεώτ. π.ρωμ. κ. Βυζαντ. ὑπόδημα σαנדάλιοειδές, προσαρμοζόμενον δι' ἱμάντων καὶ ἀφῆνον ἀκάλυπτον τὸ ἄνω τοῦ ποδός, φοροῦμενον ὑπὸ αὐτοκρατορῶν, πατρικίων καὶ ἱππέων: Ἰω. Λυδ. 134,22. **καμπάγῶν-ῶνος** (ὁ) Ἐπιγρ. στρατιωτικὸν ὑπόδημα, ἀρβύλαι: **καμπάγῶνες** στρατιωτικοί. **καμπάδικος**-η-ο (τουρκ.) δημ. ἐπὶ ὑφασμάτων, χονδρός, σκληρός' 2) ἐπὶ λαχνῶν, ὁ παχύς, σαρκώδης, δθ. κ. ὁ κωπός. **καμπάετι** (τὸ) | τουρκ.) δημ. ἀμάρτημα, σφάλμα, ἔνοχῆ' 2) κτ. ἐπέκτ. εὐθύνη. **καμπάνα** (ἢ) | ἱταλ.) δημ. μέγας κώδων, συνήθ.

ὁ κώδων τῶν ἐκκλησιῶν: Παλαμ.Μάτ.Ψυχ.121,15 ἡ καμπάνα Χριστοῦγεννα χτυπάει | καὶ μοῦ φτερώνει τὴν φυχή, ΜΜ ἐπρεπε κ' ἦτα τ' ἀραγκιού | νό κρόθ ἡ καμπάνα τ' Ἀη-Γιαννίου' || μτφ. ἐπὶ γυναικός: ΜΜ μωρή καμπάνα ρουσικιά | καὶ τράπεζα βασιλικιά' 2) μτφ. εἰρων. αὐστηρὰ ἐπίπληξις, τιμωρία: ἔφαγε μιά γερή καμπάνα' 3) εἶδος ἀπίου ὀμοιάζον πρὸς κώδωνα.

καμπανάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ καμπάνα βλλ. 2) κτ. πληθ. τὸ φυτὸν Ἰμοροία ἢ ὄρωσιφυῆς. **καμπαναρειῶ** (τὸ) δημ., ἴδιωμ. -ρεῖο τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ ναοῦ: Πορφύρ.Σκ.728 κ' 6, τὶ μοῦ λέει τὸ σήμαντρο παλιὸ καμπαναρειῶ, Ξενοπλ.Ζακ.Μαντ.20,17 καὶ τίς .. ἐκκλησίτες μὲ τὰ καμπαναρεῖα.

καμπανάρης (ὁ) μον. κ. δημ. κ. καμπανάρος ὁ κροστής τῆς καμπάνας ἢ τοῦ σμάντρου' ἴδ. ἐν μονῇ' || γεν. ὁ νεωκόρος.

καμπανάρι (τὸ) δημ. εἶδ. ἐν τῇ ὀμπελοουργίᾳ, αἶ μετὰ τὸν τραχητὸν ἐναπομένουσαι μικραὶ σταφυλαί, τὸ ὀποτρύγημα, τὸ κοουδόνι, τὸ καμπανό.

καμπανάρος (ὁ) δημ. ὁ καμπανάρης βλλ.: Ξενοπλ.Ζακ.Μαντ.55 γι' αὐτὸ κάπτι πρέπει νὰ ἔξερε ὁ Γιάννης ὁ καμπανάρος.

καμπανέλλα (ἡ) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. τὸ φυτὸν περιλλόκαυλον καὶ ἄβουτλον.

καμπανέλλα (τὸ) δημ. μικρὰ καμπάνα, κωδωνίσκος' 2) ναυτ. ἕκαστος τῶν μικρῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος κινώσκων, ἐφ' ὧν δένονται οἱ πόδες τῶν ἰστίων, ὑπαιμαδεῖ.

καμπάνια (ἡ) [γαλλ.] δημ. εἶδ. ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ, ἡ ὕπὸ τοῦ ἡμερησίου ἢ περιοδικοῦ τύπου δημοσία καὶ ἐντυπωσιακὴ ἀνακίνησις καὶ ἐρευνα εἰς πλείονα τοῦ ἐνὸς κατὰ σειρὰν φύλλα ζητήματος κοινωνικοῦ, θρησκευτικοῦ, οἰκονομικοῦ κ.ά.

καμπανιά (ἡ) δημ. ἡ κροστὶς καμπάνας' 2) μτφ. ἔμμεσος ὑπενθύμησις, ὑπαιγιγμός δυσάρεστος: ταῦ κάνα μιά καμπανιά' 3) ὄμ. μτφ. αἰφνιδιαστικὴ ἐπίπληξις: τοῦ 'ριζα μιά καμπανιά.

καμπανίζω μον. κ. δημ. κτυπῶ τὴν καμπάνα, κρούω τὸν κώδωνα' 2) αὐτῶ. ἀποδίδω ἦχον καμπάνας, ἠχῶ ὡς καμπάνα, κωδωνίζω: παροιμ. καμπανίζ(ει) στή Φραγκιά κ' ἀκούγεται στήν Πόλη [ἐπὶ γεγονότων ταχέως μεταδιδόμενων ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἀκρον]' 3) μτφ. ὑπαιτίσσομαι τι, κίβνω καμπανίες' 4) μον. ζυγίζω διὰ τοῦ καμπάνου βλλ.: Λιδ.Ροδ.832 τὸ ἔναν τῆς χέρην νὰ κρατῆ ζυγίν νὰ καμπανίζῃ' 5) ρηματ. π. καμπανίσμα, καμπανιστός.

καμπανισός ἢ ὁ νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Καμπανίαν τῆς Γαλλίας' 2) γεωλ. καμπανισός βαθμὴς μία τῶν ἐνέα βαθμίδων τῆς νεοκρητιδικῆς διαπλάσεως.

καμπανισμο-ατος (τὸ) [καμπανίζω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καμπανίζω ὁ ἦχος τῆς καμπάνας, τὸ κοουδόνισμα: Ξενοπλ.Ζακ.Μαντ.60 συσχέτισαν μὲ τὴν ἐμφάνισα αὐτὴ τὰ τρομακτικὰ καμπανίσματα' 2) μτφ. ὑπαιγιγμός δυσάρεστος, καμπανιά.

καμπανιστός-ἢ ὁ [καμπανίζω] δημ. ἐπὶ ἦχων, εἰληχρῶ, ἠχηρῶς, κοουδονιστός: καμπανιστῆ', φων., -γέλια καμπανιστά.

καμπανιτής (ὁ) [γαλλ.] νεῶτ. ἀφρόδης οἶκος τῆς γαλλικῆς Καμπανίας, ἡ σαμπάνια.

καμπανό (τὸ) δημ. τὸ καμπανάρι βλλ.

κάμπανος (ὁ) πάπ., γλωσσ. ὁ στατήρ, καντάρι: Πάπ. δῶσω ἔρας κατ' ἔτος λίτρας ἑνδεκα τῷ δικαίῳ καμπάνῳ, αὐτ. ἔχει εἰς λόγον καμίσων λίθωνας λίτρας δύο καμπάνῳ Ἀλεξανδρείας.

καμπανός (ὁ) δημ. τὸ πλῆκτρον τοῦ κώδωνος, τὸ γλωσσίδι.

καμπανοῦλα (ἡ) δημ. μικρὰ καμπάνα, κωδωνίσκος

καμπανοῦλα (ἡ) νεῶτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου, τῶν κωδωνοειδῶν, ἀ. κωδωνίσκος.

καμπάρε (τὸ) [γαλλ. cabaret] δημ. νυκτερινὸν χορευτικὸν καὶ ᾄδικον κέντρον.

καμπαρνίνα (ἡ) δημ. ἀ. γκομπαρνίνα βλλ.

καμπασόρ (ὁ) [Ισπαν.] ὁ διακρινόμενος ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὁ μαχητὴς βλθ. ἐπιθ. τοῦ Σιδ.

κάμπιουε-α-ον ὁ κάρμυιτος βλλ.

καμπίερα (ἡ) νεῶτ. εἶδος σίτου τῆς Αὐστραλίας, ἀ. κανιγέερα.

καμπσιγυνοος-αν [κάμπτω-γόνυ] ἀρχ. λεξ. ὁ κάμπων τὸ γονάτι πνος' Ἡσ. καμπσιγυνοος ἢ Ἐρινός, ἀπὸ τοῦ κάμπων τὸ γονάτι τῶν ἀμαρτανόντων' πρβλ. καμφίπους.

καμπσιγυνοος-ον [κάμπω-γυῖον] ἐπὶ παιγνίων, ὁ κάμπων τὸ μέλη τοῦ σώματος: Ὁρφ.ἀπ.34 παίγνια καμπσιγυια.

καμπάχεσιον (τὸ) νεῶτ. βοταν. κ. καμπειανὸν ξύλον ἐρυθρὸν ξύλον Καμπετές ἐν Μεξικῷ, μπακάμγ ἀρβλ. αἰματόξυλον.

κάμπη (ἡ) κ. νεῶτ. ἔντομόν τι, ἡ κάμπια: Ἰπν.Ἐπικ.28 ΠΔ Ἀμ.49 ἑλαίωνας ὕμῶν κατέφαγε ἡ κάμπη' || ἐπὶ μεταξοσκώληκος: Ἀριστλ.Ζ155β,||

γίνεται τὸ πρῶτον μὲν μεταβαλόντος τοῦ σκώληκος κάμπη' || νεῶτ. ζωολ. τὸ νεοσπὸν τῶν λεπιδοπτερῶν ἐντόμων, ἀφ' ἧς ἐκκολλάφθῃ μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς μεταμορφώσεώς του εἰς χροσαλίδα' 2) Ἐπιγρ. κόσμημα ὀμοιάζον πρὸς κάμπην' 3) μυθώδες τι Ἰνδικὸν τέρας: Διόδ.Σ 3,72.

κάμπη (ἡ) [κάμπω] κ. νεῶτ. ἐπὶ ποταμῶν, ὁδῶν κττ., τὸ μέρος ἐνθα κάμπεται τι, μεταβάλλεται κατεβυθισὸς πς, ατροφῆ, ἐλυγμός, γύρισμα: Ἡρ. 1,185 ποταμὸς βραδύτερος εἴη περὶ καμπῆς πολὺς ἀναδύμενος, Αἰσχ.ἀπ.30 Εὐβοῖδα κάμπην ἐπὶ τοῦ Ἑυρίπου, Αἰλ.Τακτ.35,4 τοῦσδε καμπῆς ἔχοντες' 2) ἐπὶ Ἰπποδρόμου, τὸ μέρος ἐνθα κάμπηται τὰ ἄρματα, ἢ περὶ τὸν καμπήτρα τοῦ Ἰπποδρόμου στροφῆ, γύρισμα: Ἀριστφ.Ἐρ.904 περὶ ταῖς καμπῆς ἠνίοχοι πεπτακόμωε, Ἑρ.1Α 224

καμπασι δρόμων συμφωρατίε, Πλάτ.Ἰων 537Α εὐλαθεθῆναι περὶ τὴν καμπῆν' || κ. μτφ.: Ἑρ.Ἰλ.659 πάλιν τοῦ μύθου ἐς καμπὴν ἄνω' 3) εἶδ. ἐν τῇ μουσικῇ, στροφῆ αἰφνιδίως, μεταβολή: Ἀριστφ.Νεφ.969 εἰ τις κάμπηεν πνα καμπήν, Φωρεερκ.145,9 ἔξαρμοῖους καμπῆς, Φιλόστρ. Σοφ.2,28 καμπαί φσμάτων' || ὄμ. ἐν τῇ ρητορικῇ, ἐπὶ περιόδω, ἢ στροφῇ τῆς προτάσεως: Δημήτρ.10,17' 4) ἐπὶ τῶν μελῶν, ὁσῶν τοῦ σώματος κττ., κάμπη, κύρτωμα, λύγισμα, ὁσὸν τῶν δακτύλων, ὤμων, βραχιόνων κττ.: Ἀριστλ.Ζ1 498α, 25 ἢ τῶν ὤμων ἔχει καμπῆ πᾶσι, καὶ τῶν διπῶν γονάτων ἢ τῶν ἰσχίων' || ὄμ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς: Πλάτ.Τιμ.75C οὐκ ἔχουσα καμπῆς' 5) τὸ κυρτοῦμενον μέρος: Ἡρών Πνευμ.2,16' 6) νεῶτ. μαθ. καμπῆς σημεῖον σημεῖον μιάς ἐπιπέδου καμπύλης, ὅπου ἡ ἐφαπτομένη τῆς τῆς διαπερθεῖ.

καμπήσεος-ἡ-α ὄμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κάμπον, ὁ ἐκ τοῦ κάμπου προερχόμενος, ὁ πεδνός, ἀντιθ. βουήσιος: Ζερθ.Τραγ. ΚΚ 3,|| καλῶντας πρὸς τῆς ἀπλες τῆς καμπήσεος, -καμπήσινα πέριθκα [ἀντιθ. πετροπερίθκα].

καμπηφόδος (ὁ) νεῶτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἴκου, τῶν μιοσφαινίδων.

καμπηφίλος (ὁ) νεῶτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἴκου, τῶν δρυκολαπιτιδῶν.

κάμπια (ἡ) δημ. ἡ κάμπη: Παλαμ.Παράκ.79,9 κάμπιες καὶ σκόροι καὶ πασαγάλλοι.

καμπιάκι [κάμπιο] δημ. ἐπὶ φυτῶν, πληροῦμαι καμπιά, πιάνω κάμπιες' πρβλ. σκουληκιάκι.

καμπιάτικη (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κολοκύνθη, κοντο-κολοκυθιά.

καμπιδούκτηρ-ωρος (ὁ) [λατ. μτγ. κ. μον. π.

Ρωμ. κ. Βυζαντ. στρατιωτικός βαθμοφόρος, ὀδηγός: Ψ.Χρυσ.3,519C, Μαυρική.Στρατηγ.12,8.

καμπιδουκτέριον (τό) μον. ἡ σημαία τοῦ καμπιδουκτῆρος: Κ Πορφ.Ἐκθ.11,21.

κάμπιος-η-ον (καμπή κ. κάμπιος κ. π. Ἡσ. κάμπιος ὁ ἔχων καμπήν, ὁ μετὸ καρπῶν: Εὐρ.ΙΤ 8) ἄβρομος πολλοὺς ἐξέλησα καμπίους.

καμπίνα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. θαλασσίος πλοῖου, ἀεροπλάνου, θαλασσοῦ λουτρού κ.ἀ.

καμπινέ (τό) (γαλλ.) δημ. κ. καμπινές (ὁ) ἀφοδευτήριο, ἀποχωρητήριο.

κάμπιος-ον μτγ. ὁ πολλαπλᾶς στροφᾶς καὶ καμπᾶς ἔχων, ὁ κάμπιος: Σχόλ. Ἀριστοφ.Εἰρ.870 κάμπιος ἄβρομος, Πρόκλ.Τετραβ.213.

καμπιδρωτός-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ καρπῶν φαγωθείς, σκαληκόβρωτος.

καμποδέα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων θυσανοπτεράων τῆς οἰκοῦ τῶν καμποδεΐδων.

καμπομανεσία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν μυρτοειδῶν.

καμπόνωτος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκοῦ τῶν μυρμηκιδῶν.

κάμπιος (ὁ) (λατ. campus) μτγ., μον., νεώτ. κ. δημ. πεδῖον, πεδιάς: Κοσμ.444Α, Μαυρική.Στρατηγ.7,1, Χρον.Μορ.6969B κ. οὐδὲν ἐνὶ διὰ πόλεμιαν κάμπιος πλατύς, Θεοτ.Κ Κατάδ.3 ὄλοι οἱ χωριάτες ἦταν στὸν κάμπο, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 28,2) κ. οἱ ράχες κ. οἱ κάμποι ἀνασπῶν ἀρώματα: 2) νεώτ. μτγ. ἐν χρ. κτ. τοὺς μεταβυζαντ. χρόνους ἐν τῇ ζωγραφ., τὸ βάθος ζωγραφικῆς παραστάσεως, φόντο: 3) μτγ. τὸ στρατόπεδον: Ἀθανάσ.2,820Α.

κάμπιος-ος (τό) μτγ. μέγα θαλάσσιον ζῶον, κήτος: Λυκόφρ.414 βρωθείς καμπῖων γνάθοις (σχόλ. «κητών» πρβλ. Ἰππόκαμπος: 2) Ἡσ. «Ἰππόδρομος Σικελία».

καμποσάντο (τό) (ἰταλ.) δημ. ἱερὸς χώρος, ἴδ. ὁ πρὸς ταφὴν νεκρῶν, κοιμητήριο, νεκροταφεῖον.

κάμποσος-η-ο δημ. κ. καμπόσος-η-ο ὁ ἀρκετός, ὁ οὐχὶ ὀλίγος: ἦρθαν κάμποσοι καλύπτες, -ἔχει κάμποσα πρόβια: 1) εἶρων. καλόσοι κάμποσοι μερικοί, πνές, κάποιοι, οὐς ἀποφεύγουμεν νὰ ὀνομάσωμεν: κάμποσοι κάμποσοὶ δὲν μάς καταδέχονται (ὀηλ. σεις δὲν μάς καταδέχεσθε): 2) ὁ παρασαιζόμενος ἄς ἀπουδαίος, μέγας, πολλῆκαρῶς, συνήθ. ἐν φρ. μάς κάνει τὸν κάμποσο ἰθὺς νὰ φανῇ σπουδαίος ἰ.

καμποσῶς ἐπίφρ. μον. πασῶς, καθ' ὀλακλήριαν, διόλου: Χρον.Μορ.108 στὴν κεφαλὴν τοῦ καμποσῶς νὰ τοῦ τὸ ἔχουν βάλλει. Ἰ.δρ. ποσῶς ἰ.

κάμποστ (τό) (ἰγγλ. carrot) δημ. εἶδος ὀλευκᾶτου βαμβακεροῦ ὑψάσματος, ὀπλῆς ὑψάνσεως δι' ἐσώρρουχα, συνδόνια, καλικό.

καμποστινισμός (ὁ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ καμποστινοῦ, θεατρινισμός, ἀγυρτεία.

καμποστινός (ὁ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. πλανόδιος ἠθοποιός: 1) κτ. ἐπέκτ. ἠθοποιός ἀνευ ἄξιας, κακός, παλιοθεατρινός: 2) μτγ. ἐπὶ πρστ., ἀνθρώπος ἀνευ ἄξιας ἐπιζητῶν κοινωνικὴν ἐπιτυχίαν δι' ἀγυρτικῶν μέσων, ἀγύρτης.

καμποστιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κώνειον τὸ στικτόν.

καμπούκι (τό) δημ. τὸ ἱαπωνικὸν λαϊκὸν θεάτρον.

καμπούλι (τό) (τουρκ.) δημ. ἡ ἀποδοχή, ὁμολογία ἐν χρ. μ. ἐν φρ. ὅλα τὰ ἔκαμε καμπούλι (τὰ παρεδόθη).

καμπούληρ Ἡσ. «ἐλαίας εἶδος. Λόκωες» (κωδ. καμπούληρ).

καμπούνη (τό) δημ. ναυτ. τὸ πρῶταιον ὑπέρηγμα τοῦ πλοίου, τὸ πρόστεγον: 2) συνεκδ. οἱ ἐν τῷ προστέφῳ διαπύθμενοι ἄνδρες τοῦ πληρώματος: 2) καμποῦνη διασκεδάσει, - ἡ γλώσσα

τοῦ καμποῦνη ἢ ἰδιωματικῇ, τὸ ἀργκὸ τῶν ναυτικῶν).

καμπούρα (ἡ) δημ. κύρτωμα τῆς ράχews, ὕβος: ἄρχισα καὶ κἀνὶ καμπούρα, - ἡ καμπούρα τῆς γκαμήλας: 1) μτγ. πᾶν κύρτωμα ἢ ἐξέχον μέρος, οἶον τῆς γῆς κ. ἀ.: ἡ καμπούρα τοῦ σαμαριοῦ: 2) συνεκδ. ἡ ράχις, συνήθ. ἐν φρ. στὴν καμπούρα μου εἰς βάρος μου, εἰς ἐμέ: ἔχει πολλὰ στὴν καμπούρα του (τὸν βαρύνουσαν εὐθύναι διὰ πολλὰ παραπτώματα) - στὰ τελευταία θὰ πέσουν ὅλα στὴν καμπούρα μου (θὰ εἶμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος ἰ).

καμπούρης-α-ικο δημ. κ. -οῦρικός κ. -οῦριάρης ὁ ἔχων καμπούραν, ὕβον, ὁ κυφός: 1) φρ. δὲν σὲ εἴπαμε καμπούρη ἐπὶ τῶν ἀνευ λόγου δυσσεβεστούμενων, δὲν εἴπομέν τι προσβλητικόν, ὕβριστικόν διὰ σέ: 2) τὸ πηλὸν αἰγοθήλις.

καμπούρι (τό) δημ. εἶδ. ἐν τῇ ραπτικῇ, κυρτὰν ἐργαλεῖον ξυλίνον, ἐπ' οὗ ἐνεργεῖται ἡ σιδέρωσις τῶν καρπῶν μερῶν τῶν ἀνδρικών ἐνδυμάτων.

καμπουριάζω (καμπούρα) δημ. ἀμτβ., μτγ. παθ. παρακ. καμπουριασμένος γίνομαι καμπούρης, κᾶνω καμπούρα, κυρτοῦμαι: ἄμα περσότης, καμπουριάζει: 1) κ. ἐπὶ πραγμ.: σανίδα καμπουριασμένη: 2) μτβ. καθιστᾷ τι κυρτὸν, κυρτῶνα: μ' ἔκαμπούριασαν τὰ βάσανα: 1) κ. ἐπὶ πραγμάτων, κυρτῶνα, λυγίζω: καμπούριασε τὴς βέργες: 3) ρηματ. κ. καμπούριασμα.

καμπούριασμα-ατος (τό) (καμπουριάζω) δημ. ἡ κύρτωσις, ἡ κύφωσις.

καμπουριασμένος-η-ο μτγ. παθ. παρακ. τοῦ καμπουριάζω, κυρτός, κυφός, αἰουμένος.

καμπούρικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν καμπούρη: 1) ὁ καμπουρωτὸς βλλ., ὁ καμπούρης, ὁ κυφός.

καμπουρομύτης (ὁ) δημ., θηλ. καμπουρομύτισσα ὁ ἔχων κυρτὴν, καμπουρωτὴν ρίνα, γρυπός.

καμπουρωτός-ἡ-ό δημ. ἐπὶ μελόν τοῦ σώματος, ὁ ἔχων καμπούραν, κύφωσιον, ὁ κυρτός, γρυπός: ἔχει καμπουρωτὴ μύτη: 1) ἴδ. ἐπὶ πραγμ.: σανίδα - μαγκούρα καμπουρωτῆ.

καμπούρας (ὁ) δημ. κ. καρούχας, καπχᾶς βαρῦτμῶν ὑφαντῶν μεταξωτῶν ὑφάσμα, φέρον πολυχρώμα ποικίλματα κλάδων καὶ ἀνθῶνα καὶ χραιοποιοῦμενον παλαιότερον διὰ τὴν κατασκευὴν ἢ διακόσμωσιν γυναικείων ἐνδυμάτων.

καμποφαλῆς-ἴδος (ἡ) νεώτ. ἐργαλεῖον δι' αὐτὸ ἀποκόπτονται οἱ κλάδοι τῶν δένδρων, οἱ φέραντες φωλεὰς καμπῶν.

καμπρί (τό) (γαλλ.) δημ. κ. καπρίκ, καπρί ἀἶδος λεπτοτάτου μαλλίνου ὑφάσματος, χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν κατασκευὴν ἐσωρροῦχων.

καμπριλέ (τό) (γαλλ.) δημ. ἑλαφρὸ διτροχὸς ἄμαξα, συμρομένη ὑφ' ἐνὸς ἴππου, μόνιππον.

καμπήρη-πρός (ὁ) (κάμπω) κ. μον. κ. νεώτ. γωνία, στροφή, καμπή: Ξεν.ΚΠ 7,1,6 τὸν καμπήρα ἐκατέρωθεν ἐποίησαντο περὶ δὴ κάμπητος ἀνέτεινον τὰ κέρατα, Στράβ.14,214 καμπήρη τις ἐπὶ τὰς ἀρκτους ἐστὶ: 1) εἶδ. ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ, ἐπὶ τὴν νόσον στροφῆ, ἀ. καμπή: Ἀριστολ.Ρητ. 1409α,32, Βάβρ.29, 81. Ἀλεξ.868 ὡς δὲ τὸν πρῶτον, δεύτερον, οὐοῦ δὲ καὶ τὸν τρίτον καμπήρα προστέλεσαν: πρβλ. κάμπω 2): 1) κ. μτγ.: Ἡρώδ.10,3 τὸν βίον καμπήρη ἢ τροπὴ τοῦ βίου, ὅταν αἱ συνάμεισι ἀρχίζωσι νὰ ὀλιγοστεύωσι: πρβλ. Αλφ. Ἀγ.344 θάτερον κῶλον τοῦ διαύλου, Μελέαργ.ΑΠ 12,257,1 ἀ πύματον καμπήρα καταγγέλλουσα κορυφῆς (ὁ ἔσχατος δρόμος τῆς ζωῆς, τὸ τέλος): 2) νεώτ. ὁ κάμπωσις: 1) ἀνατ. ἐπὶ μυῶν: καμπήρες μύες ἰοὶ μύες, διὰ τῆς συστολῆς τῶν ὀστέων κάμπηται διὰ μέλη τοῦ σώματος: 3) νεώτ. ναυτ. κύνιδρος σιδηροῦς ἡ

Ξύλινος κωλών την επί άλλων άντικειμένων τριβήν των έλκομένων δάύσεων ή σχοινίων, υπομαδάκι. **καμπηρία** (ή) μον. ή περί την ύψασαν ατροφής, καμπήρ έν είδ. σημ. : Τζέτζ.Χιλ.8,27.

καμπηριος-α-ον (ένω. ύψασα) σχόλ. ό άνήκων ή άναφερόμενος είς τόν καμπητρα βλλ. έν είδ. σημ. : Σχόλ. Όππ. Άλλ.1,205.

καμπηριός-ή-όν κ. μον. ό εύκόλως καμπτόμενος, εύκαμπτος : Άριστλ.Ζ1 493β,28 δακτύλου δέ τό μέν καμπτικών κόνδυλος, τό άκαμπτον φάλαγγ· 2) μτφ. επί φωνής, εύστροφος : Πωλυδ.4,64 φωνάρεον φώδικόν και καμπτικόν· 3) ό κατά την κάμφιν γινόμενος : Άριστλ.Πνευμ.484β,13 κίνηση ή καμπτική.

καμπτόγραμον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμου λεπιδοπτερών της οικου. των φυτομετριδών.

καμπτόδακτυλία (ή) νεώτ. λατρ. ή παραμόρφωση των δακτύλων, χαρακτηριζόμενη υπό της έμμόνου κάμφωος ένός ή πλείονων δακτύλων της χείροσ, συνήθ. έξ άρθροίδοσ ή ά. είδ. ύδάων.

καμπτακορμία (ή) νεώτ. λατρ. άναπλαστική κάμφησ και ύψασαισ της σπονδυλικής στήλησ, ά. καμπτορραχία.

καμπτόνιτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. όνωμ. πετρώματός τινοσ πυριγενούσ.

καμπτόρρινος (ό) νεώτ. γένος έντόμου κολεοπτερών της οικου. των κουρκουλιονιδών.

καμπτός-ή-όν (κάμπτω) κ. νεώτ. ό δύναμενος ώ κάμφθη, ό εύκαμπτος, άντίθ. άκαμπτος : Πλάτ. Τηρ.44β έκτατά τε κώλα και καρπητά έφωσε τέταρτα θεού μηχανησασίμου πορείαν, Άριστλ. Μετ.385α,13· 2) ώσ ούσ. καμπτήρ βλλ.Ζ1 : Σχόλ. Άριστοφ.Νεφ.28, Άκύλ.Πά Γαρουμ.2,9· 3) ώσ ούσ. πτέρυξ, πλευρόν : Ίππιατρ.32.

καμπτόσπορος (ό) νεώτ. βοταν. γένος πτεριδών της οικου. των πολυποδιοιδώδω.

κάμπτρα (ή) Έπιγρ. ή κάμφα βλλ. **καμπτήριον** (τό) γλωσσ. κ. μον. ύποκορ. του κάμπτρα βλλ. : Έρωπ.10,21,10.

κάμπτραν (τό) (κάμπτω) γλωσσ. ά περί την ύψασαν ατροφή, ό καμπτήρ βλλ.2· 2) ή κάμπτρα, κάμφα βλλ.ς.

καμπτροποιός (ό) (ποιώ) γλωσσ. ό ποιών, κατασκευάζων καλάθια.

καμπτροφάρος (ό) (φάρω) γλωσσ. ό φέρων κάμπτραν, δήκην, οίον την δήκην, την σάκκαν των βιβλών των παιδιών, ό θυλακοφόρος.

κάμπτω κ. μον. κ. νεώτ., επί άπαφρ. καμπτέμεν, μέλλ. κάμφω, άόρ. έκαμφα, παθ. μέλλ. -φθήσμαι, άόρ. -φθην, παρκα. κέκαμαι ποιώ κυρτόν τή πρότερον όν εύθύ, κυρτώω, λυγίζω, γυρίζω ή αύξάνω, έπιτενω την κυρτότητα πράγματοσ ήδη κυρτοϋ, άντίθ. όρθώ, εύθύνω, ίσιάζω : Ή.Δ 486 όφρα Ιτυν κάμφη, Όδ.Ε 453 ό δ' άρ άμφω γούνατ' έκαμφεν, χείρασ τε σιδερασ, - κάμπτω στήθεον έλασμα - τό τείον - τουσ κλάδοσ τέδνδρου· || όμ. κ. παθ. επί πραγμ. : Πλάτ.Πρωτ.325δ ώπερ εύλον καμπτόμενον εύθύνοισι, - έκάμφθησαν οι στάχυσ - οι κλάδοι εκ του βάρουσ των καρπών· || κ. επί γραμμών και έπιπέδων έπιφανείων, άντίθ. ύσταίνομαι : Άριστλ.Μεταφ.4,6,14 ή κακαμένη γραμμή (ή ούχί εύθεια)· 2) ουνεκδ. επί προκ. έν φρ. κάμπτω τό γόνυ λυγίζω τό γόνυ κάθμαι, αναπαύομαι : Ή.Η 116 φημι μέν άσπασίωσ γόνυ κάμφει, Όδ.Ε 453,Αισχ.Πρ.398 άμενωσ δέ τών σταθμοισ έν οικείοισι κάμφειεν γόνυ, Έφρ.Έκκ.1150· || δδ. άμτθ. κ. άπολ. κάθμαι, άναπαύομαι, προθ. δημ. πλαγιάζω : Έφρ.1080 ηφ' στώ, . . ηφ' κάμφω· 3) είδ. φρ.κάμπτω γόνυ επί προσευχής, γονυκλικής δέομαι, προσέχομαι, δδ. κ. έκθλω λάτραιεν πρόσ θεόν, προσκυνώ : Πά Ήσ.45,23 όπι φμοί πάνυ γόνυ κάμφει,

ΚΔ Ρωμ.11,5 ούκ έκαμφαν γόνυ τώ βεάλ· 4) μτφ. μτθ. τενών τινα, τόν κάμνω οίνοισι ή λυγισσ : Πινδ.Π 2,51 ύψιφρονων τιν' έκαμφε βροτών· || δδ. παθ. κ. νεώτ. ταπεινούμαι ή καταβάλλομαι υπό τινοσ, οίον προσ., καταστάσεωσ, γεγονότωσ, λυγίζω, βαίζω φυκίωσ ή σωματικώσ : Αισχ.Πρ.239 τοι-άσθε ηπνοασίαι κάμπτομαι, Άναστ.Ιδρδ. έν Σιββ.3,461 ό δέ μακαρίτησ ούτοσ Ευγένιοσ υπό του πολλού γήρατοσ καμφθείσ, - έκάμφθη υπό των άλλεπαλλήλων δυστυχιών, - τό έχώσ εκάμφθη εκ των ύπούλων πληγμάτων της διπλωματίας· || νεώτ.κ. επί φυκικών ιδιοτήτων ή συνοισθημάτων : ή άλαζονεία του εκάμφθη εκ των στερήσεων, - ό έρικσ εκάμφθη πρό του συμφερότοσ· 5) δδ. ουνεκδ. παθ. κ. νεώτ. ύποκύντω, ένδίδω, ύποχωρώ : Πλάτ.Πρωτ.320ι ήπειδή δέ σοϋ άκούω κάμπτομαι, - εκάμφθη ή δεξιή πτέρυξ του στρατοϋ· 6) όμ. νεώτ. πείθομαι, ένδίδω σνικνωόμενοσ ή δυσοποιούμενοσ, οίον εκ των λόγων, των ήκειών κττ. : οι γονείσ του έν τέλει εκάμφθησαν και έστερξαν είς τόν νόμον, - ή σκληρότησ του εκάμφθη πρόσ του βεάματοσ τόσησ δυστυχίασ, - τό μήσοσ του δεν κάμπτεται υπό οιασδήποτε γενναίοφιασ του έχθροϋ· || κ. νεώτ. ά-πολ. άλλάσωσ γνώμη, μετοπείθομαι : Θεουκ.3,58 καμφθησαι και μεταγνώνασ· 7) όμ. παθ. επί καίχησ ημ. ένδειων της τιμιάσ, της εύθείασ όδοϋ, δδ. παραστροφή, περιπλέκομαι είς τή ούχί έναρρετον : Πλάτ.Θεαίτ.173Α επί τό φεύδοσ τρηπόμενοι πολλά κάμπτονται και συγκλίνονται· 8) έν τή άρματοδρομίω, στρέφω τουσ Ιππουσ περί την ύψασαν, τόν καμπτήρα : Αισχ.Άγ.344 κάμφαι δι-αύλου θάτερον κώλον πάλιν, Θεόκρ.24,120 περί ύψασαν άσφαλώσ κάμπτομαι τροχού αύριγμασ φυλάξαι· 9) γεν. οίον άνσφ. με πλοία ή πορείαν, πλέω, ή πορεύομαι, όατε να διέλθω πρόσ τό έτερον μέρος, παρακύντω, περικύντω, στρέφω, καθαντήρω : Ήρ.4,42 κάμφαντες Ήρακλέασ στήλασ άπίκοντο ές Αίγυπτον, Ήρ.7,58 τόν κώλον κάμπτων, Μέν.15 ώσ δέ την έκτραν κάμπτοντασ ήμασ είδον, Ποιη.Στρόβ.8,6,20 Μαλέασ δέ κάμφασ έπιλάθομ των οικάδε· κ. άπολ. : Έφρ. Βάικ.1225 πάλιν δέ κάμφασ είς δροσ κομίζομαι τόν παίδα· 10) μτφ. ποιώ την έχάτην στροφήν πρόσ την τελευτή του βίου, δδ. κ. τελευτώ τόν βίον : Σοφ.ΟΚ91 άνταυθα κάμπτην τόν ταλαίπωρον βίον | τελευτάν την του βίου όδόν), Έφρ.Έλ.1666 όταν κάμφησ και τελευτήσ βικ, Ήρώδ.10,1 έξηκοστόν ήλιον κ· προθ.Έφρ.1κ.748 δια λόγους κάμφαι κακά (δια λόγου τελεύοσαι τά δυστυχήματα)· 11) είδ. επί της μουσικήσ, ποιώ κάμπτην, μεταβολήν αϊφνίδιον· Ήσ.ετ'έν τή ύδήσ καμψάσ ποιείν· : Φερεκρ.145,15 Φρώνισ δ' ίδιον στροβίλιον έμβάλων τινα κάμπτην με και στρέφων δήην διεφθορεν· προθ. καμψή έν είδ. σημ.·

12) ρηματ. π. καμπτός, καμψή, άκαμπτοσ κάμψή, καμπύλοσ κάμψη (κάμπυλι), Έκ ρίζ. καμ· προθ. καμψάρα (λατ. caemata, caemata).

καμπυλαόχνη-ενος (ό,ή) όρχ. λεξ. ό έχων καμπύλον, κυρτόν αύχένα, που σκίθει τό στέδιο.

καμπυλεύσθαι (καμπύλη) κυρτούσθαι, κάμπτεσθαι : Έρωτιον.226.

καμπύλη (ή) κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. του καμπύλοσ (ένν. βακτηρία) ώσ ούσ. βακτηρία έχουσα έπι-καρσην, μαγκροτα γυριστή, άντίθ. όρθή, Περαιός : Άριστοφ. άπ. 128, Πλουτ. Ή8,790B, Άλκιφρ.3,3· 2) νεώτ. κ. δημ. (ένν. γραμμή) γραμμή μεταβόλ-λουσα διεύθυνσην χωρίσ ούδαμοϋ να σχηματίζη γωνίαν : Ποδαμ.Ποράκ.91,1 κάθε του κήλοσ και γραμμή και κάθε του καμπύλοϋ· || μεθ. ή τροχία σημείοσ κινουμένου· || είδ. έν ύδρογρ.

καμπύλαι ίσοθατείσ | αι ένούσαι είς τουσ ναυτι-

καμπύλαι ίσοθατείσ | αι ένούσαι είς τουσ ναυτι-

καμπύλαι ίσοθατείσ | αι ένούσαι είς τουσ ναυτι-

καμπύλαι ίσοθατείσ | αι ένούσαι είς τουσ ναυτι-

καμπύλαι ίσοθατείσ | αι ένούσαι είς τουσ ναυτι-

καμπύλαι ίσοθατείσ | αι ένούσαι είς τουσ ναυτι-

κούς χάρτας τὰ σημεῖα τοῦ βυθοῦ» || ναυτ. **καμπύλη** λοξοδρομική ἢ ἐπὶ σφαιρας γρασσομένη καὶ τέμνουσα τοὺς μεσημβρινοὺς ὑπὸ γωνίαν σταθεράν· 3) ὄμ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ζῳῶν, ὄστεωδες σκληρὸν καὶ ἐπιμήκησ οἰδήμα.

καμπυλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν λάθυρος ὁ ὤχρος.

καμπυλιάζω καμπύλλω βλλ. : Φώτ. κ. Σουῖδ. **καμπυλιτής** (ὁ) νεώτ. ἄρυκτολ. ἄρυκτὸν τι πορτοκαλλέυθρον μεῖγμα μιμητῆστου κ. πυρομορφίτου.

καμπύλλω ἰων. ἀντὶ κάμπτω στρέφω, λυγίζω· κ. παθ. : Ἰνν. Ἀρβρ. 60.

καμπυλόβουτρος-υος νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀβροσματος τῶν ἐρυθροβανοειδῶν.

καμπυλόγραμμος-ον ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ σχημάτων καὶ ἐπιφανειῶν, ὁ ἔχων καμπύλας γραμμὰς, ὁ περατομένος ὑπὸ καμπύλων γραμμῶν : Ἐθσ. Στεφ., «καμπυλόγραμμον σχῆμα» || ὁ γινόμενος κατὰ καμπύλην γραμμὴν : **καμπυλόγραμμος** κίνησις· 2) τὸ καμπυλόγραμμον ὡς οὐσ. ὁ καμπυλόγράφος βλλ.

καμπυλόγράφος (ὁ) νεώτ. ὄργανον σχεδιάσεως ζῦλινον ἢ ἐκ χάρτου διαφανοῦς ἰεῖδ. σελουλοεῖδ) χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν σχεδίασιν καμπύλων γραμμῶν, ἄ. καμπυλόγραμμον.

καμπυλοειδής-οὗς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων καμπύλον σχῆμα : Πλούτ. Ἡθ. 1121C **καμπυλοειδῆ** φαντασίαν λαμβάνειν.

καμπυλοειδής ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον καμπυλοειδῆ : Θεοδώρ. 4, 372.

καμπύλλοις-εντος-εσσα-εν ποί. καμπυλοειδής βλλ. : Ἰουλ. Αἰγ. ΑΠ 6, 28 **καμπυλόεσσα** ἴτυν.

καμπυλόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον τσπογραφικόν, δι' οὗ μετροῦνται τὰ μήκη τῶν καμπύλων γραμμῶν ἐπὶ τῶν χαρτῶν.

καμπυλόπυρρος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων καμπύλην πρύμναν : Σχόλ. Ἰλ. Β 392, Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. κορωνίδες.

καμπυλόπτερος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολιθρίων τῆς οἰκοῦ τῶν τροχιλιθίων.

καμπυλόρριν-τινος (ὁ) ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων καμπύλην, γρυλλῆν, κυρτὴν ῥίνα, καμουρατὴ μύτη, ὁ γερακομύτης : Ἡσ. ἐν λ. γρυλλός, EM 395, 36.

καμπυλόρρινος-ον (ρις) μον. κ. νεώτ. ὁ καμπυλόρριν βλλ. : Μαλάλ. I 314, 10.

καμπυλόρουγχος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ᾠδικῶν πτηνῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἀηθονιδῶν.

καμπύλος-η-α(ν) | κάμπτω | κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων καμπήν, κυρτός, καμπουρωτός, γυριστός, ἀντιθ. εὐθύς· Ἰλ. Γ 17 **καμπύλα** τῶσα, αὐτ. Ε 231 **καμπύλον** ἄμμα, Πίνδ. I 431, 29 **καμπύλος** δίφρος, Αἰσχ. 1κ. 183 **καμπύλα** ὀχήματα, Πλάτ. Πολ. 602C **καμπύλα** τε καὶ εὐθέα, -καυμὴ ἐπιφάνεια (ἡ ἢ ἐπίπεδος)· 2) ἡ καμπύλη ὁσ οὐσ. βλλ.· 3) μτφ. ἐπὶ μέλους, ὁ τεχνικῶς ἐπικελευσμένος, ᾠδῆ ἔχουσα ποικίλον μέτρον : Σίμων. 29· 4) νεώτ. ζωολ. ὁ καμπύλος ὡς οὐσ. γένος ἐντόμων κολεοπτερῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἐλατηριδίων.

καμπύλοσαλπιατής (ὁ) γλωσσ. ὁ φυσῶν τὸ κέρας, ὁ κεραταῦλος, ὁ αὐλῶν τὸν φρύγιον αὐλόν.

καμπυλότης-ητας (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η κ. -ότης ἢ ἰδιότης τοῦ καμπύλου, κυρτότης, ἀντιθ. εὐθύτης : Ἰνν. Κωκ. 214, Ἀριστ. ΖΜ 643α, 33 **λευκότης** καὶ **μελάνια** καὶ εὐθύτης καὶ καμπυλότης, Γαλ. 4, 796, Ζερθ. Μυθ. Ζ 47 τῆς καμπυλότης τῶν ἀγρῶν, -ἡ καμπυλότης τῆς ἐπιφανείας.

καμπυλότροπος (ὁ) νεώτ. βοταν. ἡ σπερματική βλάστη, ἡ ἔχουσα πυρήνα κεκαμμένον.

καμπύλοχος-ον (ἔχω) ἐπιθ. τοῦ ἀρότρου, ὁ ἔχων καμπύλους τροχοὺς : Ὀρφ. ἀπ. 33 (διόθρ. ἀντὶ τοῦ καμπυλόχρου).

καμπυλόω μον. κ. νεώτ., δημ. **καμπυλώνω** ποῖδι τι καμπύλον, κυρτῶν : Ἄχμ. Ὀνειροκρ. 54, 10· || κ. παθ. -ομαι, δημ. -ώνομαι γίνομαι καμπύλος, κυρτοῦμαι : Ἄχμ. Ὀνειροκρ. 54.

καμπυλωτός-ῆ-δ(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων καμπύλας γραμμὰς : Ζερθ. Μυθ. Ζ 97 τὸ καμπυλωτὸν καὶ ἐπὶ τῶν σώμα τῆς ἴτων ἐξαιρετικῶς ὠρατόν.

καμπύνημα-ατος (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἀμαρυλλιδωδῶν.

καμτσίκι (τὸ | τουρκ.) δημ. κ. καμουτσικὴ βλλ., πλῆγμα, κτύπημα διὰ μαστιγίου.

καμτσικίζω δημ. κ. καμουτσικίζω βλλ.

καμφάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. κυκλικὸς ὕδρογονάνθραξ, οὐ παράγωγον εἶναι ἡ καμφορά.

καμφάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἄ. καμφορῆν (ἡ) στερεὸς ὕδρογονάνθραξ τῆς τερπενικῆς σειρᾶς.

καμφαλικόν ὀξύ (τὸ) νεώτ. χημ. ὄργανικὸν ὀξύ, λαμβανόμενον ἐκ τῆς καμφορᾶς διὰ θερμάνσεως αὐτῆς μετὰ καυστικῆς κάλεως καὶ ἀποσυνθεσεως τοῦ προϊόντος δι' ὕδατος.

καμφορά (ἡ) νεώτ. χημ. κ. **καφαρά**, δημ. **καμφορά** κ. **καμφορα** χημικὴ οὐσία ἀχρῶς, ἡμιδιαφανῆς, μαλακῆ, εὐθροστικὴ καὶ πτητικῆ, χρησιμοποιοιμένη ἐκ τῆν φαρμακευτικῆν καὶ διὰ τὴν συντήρησιν τῶν μιλωτῶν καὶ τῶν ἐξ ἔριου ὑφασμάτων· 2) βοταν. κ. **καμφοροδένδρον** βλλ.

καμφορέλαιον (τὸ) νεώτ. χημ., δημ. **κα(μ)φοροῦράδο** τὸ αἰθέριον ἔλαιον τοῦ καμφοροδένδρου, ἄ. ἰσπανικόν ἢ φυσικόν.

καμφορικός-ῆ-δ(ν) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καμφορᾶν· || ὁ περιέχων καμφορᾶν : **καμφορικός** φάρμακα.

καμφοροδένδρον (τὸ) νεώτ. βοταν. κ. **καμφορά** (ἡ) γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν **δαφνιδῶν** περιλαμβάνον ἰθαγενῆ φυτὰ τῆς Α. Ἀσίας, ἐξ οὗ παράγεται ἡ καμφορά βλλ. 1).

καμφοροσμός (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν χηνοποδιδῶν.

καμφορά (ἡ) δημ. ἡ καμφορά βλλ.

κάμφα (ἡ | τουρκ.) ἀρχ. λεξ. κ. **κάφα** π. Σουῖδ., Ἡσ. «θῆκη, γλωσσοκομείον».

καμφάκης (ὁ) μτγν. κ. **καφέκης** ἄγγειον, φλασκίον : ΠΔ Ἰουδ. 10, 5 **καμφάκη** ἐλαίου, Πάπ. μέλιτας **καφέκι**· || ἄγγειον ὕδατος με στενὸν ἐπιμήκη λαίον : ΠΔ Βασ. 3, 19, 6 **καφέκης** ὕδατος.

καμφάκιον (τὸ) πάπ. κ. π. Ἡσ. **καφέκιον** ὑποκορ. τοῦ **καφέκης** βλλ., εἶδος τι ἄγγειου : Πάπ. **καμφάκια** χαλκᾶ.

καμφάναμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν λιθωνίτις, τὸ δεινδρολίθιονον : Διοσκ. 3, 74.

καμφάριος (ὁ) ἰλατ. μτγν. ὑπηρετὴς φυλάτων τὰ ἐνδύματα τῶν λουζομένων ἐν τοῖς βαλανείοις : Ἐπιφάν. I, 956D.

καμφίον (τὸ) μτγν., μον. τὸ καμφίον βλλ.

καμφιδάυλος (ὁ) (κάμπτω - δάυλος) ὁ ἐν τῷ δισκύῳ τρέχων, ὁ περικάμπτων τὸ τέμμα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς τὴν ἀφειρητῶν τρέχων· 2) μτφ. ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐν ἀναφ. πρὸς κινῶσαν, ἡ ταχέως πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω τὰς χορδὰς τῆς κινῶσας ἐπιτρέχουσα : Τελεστ. 4 **χεῖρα καμφιδάυλων** ἀναστρώφῶν τάχος.

καμφικίζω Ἡσ. «καμφικίζουσα· βαρβαρίζουσα».

καμφίον (τὸ) ἀρχ. λεξ., πάπ. ὑποκορ. τοῦ **κάμφα** βλλ. : Πάπ. **καμφίον** ἐβένιον καὶ **καμφίον** ἐλεφαντίνον καὶ ἄλλα **καμφία** ζύλινα.

καμφίουρος-ον Ἡσ. ὁ κάμπτων τὴν οὐρὸν κ. εἰδ. ὡς οὐσ. ὁ σκίυρος, ἡ βερβερίτις.

καμφίπους-ποδος-ου ὁ κάμπτων τὸν πόδα ἐν τῷ τρέχειν, ὁ ταχέως τρέχων, ὁ ταχύπους : Αἰσχ. Ἐπ. 791 νῦν δὲ τρέω μὴ τελέσῃ καμφίπους ἐρι-

νός (δ. έρω. δ κάμπων τόν πόδα τινός, δ καταβάλλων τινά, δ ταπεινώνων).

κάμψις-εως (ή) (κάμπω) κ. νεώτ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού κάμπω, ή καμπή, τό λυγισμα: Πλάτ.Τιμ.74Α κινήσεως και κάμψεως ένεκα // έπί άρθρώσεων: Άριστ.Ζ1 498α,18 και τήν κάμψιν έχει εις τό πλάγιον μάλλον, Θεόφρ. Φ1 4,11,1,1-κάμψις τού σώματος πρός τά άριστερά· 2) νεώτ. ειδ. έπί φυτών, ή έν ειδει κινήσεως έπερχομένη άνωστατής αύξησης όργάνου τινός· 3) όμ. ή κατά τήν όμιλιαν, άνάγκωσι, άγόρευσι άλλαγή τόνου· 4) νεώτ. βοταν. ώς ούσα. γένος φυτών τής οικογ. τών βιγνονουωδών.

καμψόδουνος-ον (δδώνη) όρχ. λεξ. δ ύπό τών πόνων καμπτόμενος, δ έξ όδύνης συστρεφόμενος, συνεστραμμένος, κουλουριασμένος άπό τού πόνου· πρόβλ. δακτυλοκαμψόδουνος.

καμψός-ή-όν (κάμπω) όρχ. λεξ. γαμφός, γυριστός· Ήσ. ε καμπύλος.

κάμωμα-ατος (τό) (κάμνω) μιν. κ. δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα τού κάμνω, πράξις, κατόρθωμα: Λίθ.Ροδ.1988 και εις τό τιοιούτουν κάμωμα λέγουιν και τήν Ροδώνην // συνήθ. κτ. πληθ. πράξεις, διαγωγή: Χοον.Μορ.1856Η δλα γάρ τά καμώματα κι οί πράξεις αι μεγάλες έσύ τές έπιμβούλευσε· 2) μτφ. έπί καρπών, ή ώριμιασι, τό γίνωμα· 3) κτ. πληθ. πείσματα, άκίμοιοι, νάξια: λαϊκ.διστ. και μέσ' στα έξμερωδάστα μου έκανες καμώματα // προσποιητή άρνησις: άφησε τά καμώματα και πάρε τον.

καμωματάρης (ό) δημ. δ καμωματάρς βλλ.

καμωματάρς (ό) δημ. κ. καμωματάρης, θηλ. καμωματού δ κάμνων καμώματα βλλ.3), δ άκικζόμενος, ναζιάρος.

καμωματού (ή) δημ. θηλ. τού καμωματάρς βλλ. ή έπιτετηδευμένη, ή ναζιάρα: είναι πολύ καμωματού και τή σιχαίνομαι.

καμωμένος-η-ο δημ. μη παθ. παρακ. τού κάμνω βλλ. κ. καμωμένος, δ πεπιομένος, πεπρωγμένος· 2) έπί όπωρών, ώς έπιθ. ώριμος, γεωμένος: τά φραγκόσκυα είναι καμωμένα, άντιθ. άκίματος, άγέματος.

κάμων-ωνος (ό) μτγν. σκαμμωνία: Νίκ.Άλεξ.484. **καμώνομαι** δημ. κ. καμώνομαι, παθ. όορ. καμώθηκα προσποιούμαι, ύποκρονούμαι: Λασκαρ.Μυστ.232 και καμώνονται νά χουνε μεγάλην ευλάβεια // κάμνω καμώματα βλλ.3), νάξια, άκικζομαι: έλα τώρα πές πώς τόν θέλεις και μή καμώνεσαι· 2) σιωπά, μένω άφωνος, δέν μιλά: όταν μιλά έγώ να καμώνεσαι. **καμωτός-ή-ό** (κάμνω) δημ. έργασμένος, πεποιημένος, καμωμένος· 2) δ αύτή έκ φήσεως ύπόρχων, δ χειροποίητος.

κάν ποι. άντι τής προθ. κατά, πρό λ. άρχομένης άπό ν: Πινδ.Ο 8,78 κάν νόμον (άντι κατά νόμον). **κάν** κτ. κράσι άντι τού και έν.

κάν (και άν) κ. νεώτ., όθρ. κ. κάνε σπάν. η. Άττ. όταν ό και είναι συμπλεκτικός, και άν. και έάν: Πλάτ.Φαίδρ.79Α ούκοϋν τούτων μέν κάν άφαιο και ίδιοις κάν ταίς άλλαις αισθηθεσιν αισθησίοι, αύτ.Γοργ.514Δ // συγχον η. Άττ., όταν είναι ό και έπιτακτικός, και άν άκόμη: Ήσίοδ.Έργ.357 ένε και μέγα θοία, Σοφ.ΟΤ 615 κακόν δέ κάν έν ήμέρα γνοίης μιά // ένιοτε μτ. ρήματος έρχοντος τό άν: Σοφ.Αιδ.1078 άνδρα χρή... δοκειν πεσειν άν κάν άπό άμικρού κακού, Πλάτ. Πρωτ.318Β έπει κάν σύ... ει τίς σε διδάξειεν... βεβαίω άν γένοιο // έν τή φρ. καν ει τό και άνήκει εις τό ει και τό άν εις τό ρήμα τό άκολουθοϋν έν τή άπόδοσι: Δημ.330 νόν δέ μοι δοκει, κάν άσέβειαν ει καταγιγνώσκοι, τά προσήκοντα ποιειν // κ. νεώτ. κ. δημ. έν τή προηγ.

φρ. πολλάκις τό κάν τίθεται και όταν τό έν τή άπόδοσι ρήμα είναι κατά χρόνον μη δυνάμενον νά λάβη τό άν: Πλάτ.Μέν.72C κάν ει πολλα (άρεται)... είναι, έν γέ τι είδος ταϋτόν άπασαι έχουσι, Άριστ.Τοπ.136α,31 // τό κάν τίθεται και μη έπομυδου τό ει, εις έπίτασον τού λεγομένου, έστω και, τούλάχιστον: Θεόφρ.23Α1 καν νεκρώ χάρισαι τά οά χείλεα, ΚΔ Μορκ.5,28 καν άφουμαι κάν τών Ιματίων, Λουκ.Τιμ.20 οίς ούδέ κάν δνος ύπήρξε πάποτε· 2) μεθ' ύποτ., και άν, άν και, και έν περιπτώσει κοθ' ήν: Σοφ.Αι.15 κάν άποποτα ής δμως, Άριστφ.Άχ.957 καν τούτο κερδάνης άγων τό φορτιον, Πλάτ.Πρωτ.319C καν πάν καλός ή· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ώς διασεικτικός σύνδεσμος κάν... κάν κ. δημ. κάνε... κάνε, έτα... έτα, ή... ή: Δημ.774 άπας δ τών άνθρώπων βίος... κάν μεγάλην πόλιν οικίσαν κιν μικράν, -κάνε στή ένιά κάνε στή δέκα τού θεριστή γενήθηκα, -κάνε πέρσι κάν προπέρσι ήρα τό διπλωμά μου· 4) νεώτ. κ. δημ. ώς σύνδεσμος, τούλάχιστον, καθόλου: νά ρχεσαι κάνε νά σε βλέπομε // συνήθ. μτ. τού ούτε, ούδέ: περρώ και δέν καταδέχεται ούτε καν νά μάς χαιρετήση, -δέν ήθελε ούτε ν' άκούση καν περι αυτού· // όμ. μτ. τού μου: δώσε μου κάνε μου ένα πενηντάρι νά περσω σήμερα, -νά μου τά δέξης κάνε μου λίγα-λίγα, άφού δέν μορπει μαζέμενα· 3) φρ. κάν και κάν έν έπιθετ. κ. έπιρρημ. σημ. πρός δήλωσιν μεγάλου όρθώου: έμεις έξοδεύσαμε καν και κάν, δια τά σπουδάσει (πολλά χρήματα)-ώς φοιτητής είχε φιλενάδες κάν και καν (πολλά έρωμένες).

κάνα (ή) νεώτ. κ. δημ. ναυτ. μέτρον χρησιμοποιούμενον έπί όργωντων ναυπηγείων: κάνα λονδρέζικη λέει πούς άγγλι-μαλτέζικη (επτά πόδες άγγλ.).

καναθελαία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογ. τών φυκανθών.

καναδότασι (ή) δημ. κ. καναδότσο, καναδάτσι κ. κανν- ύφασμα τραχύ, άραιός ύφασμένον και κατεσκευασμένον έξ άλευκωτων χονδρών ίνών καννάθωος.

καναδότασι-α-ο δημ. κ. κανν- ά. καναδότασιος, δ έξ ίνών καννάθωος κατασκευασθείς, καννάθιος. **καναδέτα** (ή) δημ. έπιμήκης κασοεία έχουσα εις τήν έμπροσθίαν άφην έυλόγηλον δίσκοσμον.

καναδέτωμα-ατος (τό) τό κινάθευμα βλλ.

καναδέτωσις-α-ο δημ. κ. κανν- δ καναδέσις βλλ. **κανάθια** Ήσ. ε κυνηγικά, ώς γύργαθοι. ή υποδήματα ποιά.

κάνάθινος-η-ον δ άνήκων ή αναφερόμενος εις τόν κάνοδον, εις τόν τύπον τού πλάττει τι, δθ. χρησημέων εις τό πρόπλασμα, ολον δ κηρός· Ήσ. κανάθινος κηρός· φ' χρώται οι άνδραντοποιοί πρός πλάσιν· Λουκ.ΑΠ 11,107 άπλάσας κατά γής σώμα τό κανάθινον (κώδ. κανν-).

κανάθινος-η-ον νεώτ. κ. δημ. κ. κανν- δ έξ ίνών καννάθωος, δ κοναθέσιος.

καναθέτωργός (ό) Έπιγρ. δ κατασκευάζων, ό ποιόν κανάθωος βλλ., έυλινους σκελετούς.

κάνάθος (ό) κ. κάναθος έυλινος σκελετός, περι έν οι κολλήταις έπλάσσαν τό πρόπλασμα δια πλοθ ή κηρός· Πολυδ.7,164 κερι ό δέ οι τούς πίθους πλάτταντες τόν ηλιόν περιθεσίνε πλάττουσι, τούτο· δέ έυλινιον κάναθος καλείται· Ήσ. εκάναθοι· τά έξλο περι ά τό πρώτον οι πλάται τόν κηρόν θεάσασιν· 2) σχεδιασμα άνθρώπινου σώματος δια γραμμών παριστανουσών τά κυριώτερα μέρη, ολον έν τούς ανατομικούς πινάξι: Άριστ.Ζ1 515α,35 αι μέν γάρ φλέβες ώσπερ έν τούς γραφομένους κανάθοσι τό τού σώματος έχουσι σχήμα· 3) μτφ. έπί προσ. δ Ισχνός: Στράτ.20 πρόλ. φρ. δημ. περτι και κόκαλο.

κανάγιας (ὁ) [ἰταλ.] δημ., θηλ. **κανάγια** κ. **κανάγισσα** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀχρεῖος, χυδαῖος, κἀθαρμοσ, παλιάνθρωπος.

κανάγια (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἀνωσειδῶν. 2) **κανάγιας** ἔλαιον αἰθέριον ἔλαιον ἐξ ἀποστάξεως τῶν ἀνθέων κανάγιας τῆς εὐβοῖου.

καναδικός-ἡ-δ(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Καναδὴν ἢ τοὺς Καναδοὺς, ὁ τοῦ Καναδοῦ· **καναδικὸς στίχος**, **καναδικὸς γόνος** 2) νεώτ. γενικὴ **καναδικὴ ἀσιπὴ** μεγάλη περιοχή περιλαμβάνουσα τὸ βορειανατολικὸν τμήμα τοῦ Καναδοῦ.

καναδίση (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς τῆς ὑδράτιδος τῆς καναδικῆς.

κάναντα π. Μακ. ἴσ. «αἰαγόνες, γνάθοι».

κάνανδο π. Λάκ. ἴσ. «εἰληλῖ οἰστοῦ».

κάνανδόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὑδρογόνωθραξ χρησιμοποιούμενος πρὸς ἐγκύλισην ἔλαιων ἢ καὶ ὡς ἀνασθητικὸν φάρμακον.

κάνανθρον (τὸ) [κάναν] π. Λάκ. κ. **κάνανθρον** ἀμαξία ἐξυλιν πλεκτὴ ἐκ καλάμων ἢ λύγου κατὰ τὸν θάλλον· Πλουτ. Ἀγασ. 19 «κάνανθρα δὲ καλοῦσιν εἰδῶσαι γρυπῶν ἔξλινα καὶ τραγελῶφων, ἐν οἷς κομίζουσι τοὺς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς» 2) ἴσ. «κάνανθρα» ἀστράδῃ ἢ ἀμαξία πλέγματα ἔχουσα, ὅφ' ἂν πομπέουσαν αἰ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἐλένης ἀπίσιν· ἔνοι δὲ ἔχειν εἰδῶσα ἐλάφων ἢ γυπῶν», Εὐστ. 1344,44· Ξεν. Ἀγασ. 8 ἐπὶ πολιτικῶν κἀνάθρου κατῆσι εἰς Ἀμφικλῆς ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ.

κανακάρης ἴσσο-κιο [κάναν] δημ. ὁ προσφιλεῖς, ἀγαπητός, χαϊδεύμενος· ὁ δῖστ. μαρβ γιέ μου **κανακάρη**, ποῖα κοπέλλα θὰ σε πάρῃ 2) μοναχογιῶς, μοναχοκόρη, μοναχοπαιδοῦ· τὸν ἔχει **κανακάρη**.

κανάκεμα-ατος (τὸ) [κανακεύω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κανακεύω, θωπεῖα, χαϊδεύμα.

κανακεμένος-ἡ-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ κανακεύω βλλ.

κανακεύω (κάναν) δημ., μτχ. παθ. παρακ. **κανακεμένος** θωπεύω, χαϊδεύω, περιποιῶμαι πέρα τοῦ δέοντος, κἀνω κανάκια· Χριστόδ. Λυρ. 26,20 κὶ ἐγὼ τὸν κανακεύω καὶ λέγω πῶς· πιστεύω 2) ρηστ. π. κανάκεμα.

κανάκια (τὰ) δημ. θωπεῖται, χἀδια· ὁ δῖστ. καὶ τοῦ γέρου τὰ κανάκια σὰ νερόδραστα σπανάκια.

κάναιος ἴσ. «εἴφρος».

κάναντα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀνεστραμμένη κέρας, ἐφ' ἧς στηρίζονται ἐκἀτέρωθεν αἱ δύο κερταὶ κέρατοι τῆς στέγης· πρβλ. κανάλι 2).

κανάλη (ὁ) γλωσσ. κ. μυσ. ὀνόνομος· Βασιλικὸ 53,22,1.

κανάλιον (λατ.) μτχ. κ. δημ. πάροδος· Ἀθανάσι. 1,340B 2) δημ. οὐλαῖ, διώρυξ, ὀχετός· Πορφύρ. Σκ. 7,5 τὰ ρόδα παύ ἔχουσιν τ' ἀγῶνα, ἀθῖνον αἶμα ἀγάλη, σ' ἀθῶρητο κανάλι, στὴν ἀρχαλιὰ τῆς γῆς 3) εὐρεία θαλασσιὰ διόδος, ὀρθόλας, διέκπλους 4) συνεκδ. δημ. τόπος πρόσφορος εἰς διαμετακίνησιν ἔμπορευμάτων κ. προϊόντων ὅπῃ χωρῶν εἰς ἄ. χώρας.

καναλιος (ὁ) μυσ. μικρὸς κἀναλος βλλ. Ἀναστ. Σπ. Οδ. 97C.

κάνανος (ὁ) μυσ. ὀχετός, διώρυξ, κανάλι· Κεδρ. Γεωγρ. 1,496,97, Ἀρμενιῶν. 5,1110,42.

καναπῆς (ὁ) [γαλλ.] δημ. μακρὸν ἀνάκλιτρον διαπλευσῶν τοῦ ἐνὸς καθημένου, σοφᾶς.

καναπίσσι (ἡ) δημ. κ. **καναπισιὰ** τὸ φυτὸν ἀγνος ὁ κομῆς, λυγαριά.

καναπισσόπορος (ὁ) δημ. ὁ σπόρος τῆς καναπισσῶς βλλ. || παροιμ. τοῦ ὄωρος φύκια

καὶ πῆρε **καναπισσόπορο** (ἐπὶ ἀνταλλαγῆς πραγμάτων ἄνευ ἀξίας).

καναπὶ γαλλικὸς χορδὸς γοργὸς τοῦ 12 αἰ.

καναρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. κηρίνη βαφικὴ οὐσία, παρασκευαζομένη διὰ κατεργασίας κλιρορροδανίδου μετὰ χλωρίου ἢ νιτρικοῦ ὀξέος.

καναρίνιον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. φῶδιον πτηνῶν· Ξενοφ. Ζακ. Μαντ. 72 μέσα στις κλοῦθες αὐτές, στὰ κλοῦθιά .. ἦσαν πουλιὰ διαφόρων εἰδῶν .. **καναρίνιο** .. ποὺ κελαιδοῦσαν ἀκατάπαιστα

|| ζῶλο γένος πτηνῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἐπιεῖδων.

κανάριον (τὸ) νεώτ. ζῶλο. τὸ φῶδιον πτηνῶν **καναρίνιον** βλλ. 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν **βουρραπορειδῶν**.

κάννας-κάννα-κάννα δημ. κανεὶς βλλ.

κάννασθον (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ κἀνίστρον.

κάνανσω ἀρχ. λεξ. καταπίνω μετὰ θαρρύθου, κενῶν εἰς τὸν λάρυγγα ποτήριον οἴνου μετὰ ποιούτινος ἤχου, ἀδειάζω· Πολυδ. 10,85 «τὰ μέντοι κἀνάστρα φελλῶδεις πνὲς πινακίαι εἶναι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν τὸ ἐκκενώσαι ἢ ἐκπιεῖν κανάξαι λέγουσι καὶ ἐκκανάξαι»· πρβλ. ἐκκανάσσα.

κἀνάστρον (τὸ) [κἀνή] κ. νεώτ. κ. κἀνίστρον κ. κἀνύστρον, **κἀνάστρον** τὸ ἐκ καλάμων πεπλεγμένον ἀνοικτὸν καλάθιον, τὸ κἀνίστρον· Πολυδ. 10, 85 ἔν δὲ τοῖς Δημοπρατοῖς (τοῦ Εὐπόλιδος) οὐ κἀνάστρον μόνον, ἀλλὰ καὶ κἀνίστρον εὐρίσκωμεν· Λυρ. Ἀδελφ. 41,9 2) πῆλινον ἀγγεῖον, πινακίον· Ὀμ. Ἐπιγρ. μ. 14,3 κῶτυλαι καὶ πάντα κἀνάστρα, Νικοφ. 24.

κἀνάτα (ἡ) δημ. μεγεθυτικὸν τοῦ κανάτι, πῆλινον, θάλλον ἢ ἐκ πορσελάνης δοχεῖον, φέρον λαβὰς καὶ χρησιμοποιοῦμενον πρὸς εἰσοδοχὴν ὕδατος ἢ οἴνου ἢ ἔλαιου, μεγάλο κανάτι πλατύστομον.

κανατάς (ὁ) δημ. ὁ κατασκευαστὴς ἢ πωλητὴς **καναπῶν** βλλ., ἀγγειοπλάστης, ἀγγειοπῶλης, σταματῆς, τσοκαλάς.

κανάτι (τὸ) [ἀραβ.] δημ. μικρὸν πῆλινον δοχεῖον ὕδατος, λαγῆν, αταμί· ἔνα κανάτι νερό 2) μτχ. φρ. στέκει κανάτι ἐπὶ τῶν λαγῶν καὶ τῶν κονικλων, ὁσάκις ὄρθουται ἀνακαθήμενοι ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν 2) ναυτ. συνήθ. κτ. πλθθ. χαλκοῦν καταπερωμένον σκεῦος, χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὸν οἶνον ἢ τὸ πρῶτον ρόφημα τοῦ πληρώματος, ὁ κῶβων 3) αὐροδοχεῖον 4) ἐν Ἐπιτάσειφ μονὰς μετρήσεως ὑγρῶν, χωρητικότητος 1,65 γαλλικοῦ λίτρου 5) παραθυροφύλλον.

καναφόρος ἴσ. «μεσὸδμη».

καναχόπους-ποδος-οἶνον δωρ. ἀντὶ **καναχόπους** βλλ. Ἄλκμ. ἀπ. 23,14 **καναχόποδα** ἴππον.

κἀνάχη (ἡ) [κἀνάσσω], δωρ. **καναχά** φῶφος, κρότος, ἀντήχησις· Ἰλ. Π 105 δεῖνῆν .. πῆληξ βαλλομένη **καναχῆ** ἔχε, 2αφ. Ἀντ. 130 χρυσοῦ **καναχῆ** 2) κ. ἐπὶ τῷ κρότῳ τῶν ποδῶν τῶν ἡμιόλων· Ὀδ. Ζ 82 **καναχῆ δ' ἦν ἡμιόνοιον** 2) ἐπὶ τῶν ὀδόντων, ὁ τριμύδος, τρίξιμα· Ἰλ. Τ 365 τὸ καὶ ὀδόντων μὲν **καναχῆ** πᾶς, Ἰσίοδ. Α 160 δεῖνῶν δερκομένη **καναχῆσι** τε βερρυχῆτα || ἐπὶ αὐλῶν, ὁ ἤχος· Πίνδ. Π 10,39 **καναχά** αὐλῶν, Βαχκ 2,12 γλυκεῖαν αὐλῶν **καναχῶν** || ἐπὶ τῆς φόρμιγγος· Ὑμν. Ἀπόλλ. 185 τοιο δὲ φόρμιγγε χρυσοῦ ὑπὸ πᾶκτρον **καναχῆν** ἔχει μερόεσαν.

κἀνάχηδᾶ ἴσσορ. μετὰ **καναχῆς**, μετὰ φῶφον, κρότον· Ἰσίοδ. Θ 367 ποταμοὶ **καναχῆδα** βέροντες, Καλλ. Διὰ 45 σὺ δὲ στεινέο παρ' ὀξύν ἔδραμες Ἐθριποῖον πόρον **καναχῆδα** βέροντος. || ἐπὶ αὐλῶν· Πίνδ. Ν 8,14 **Λυδία** μίτρα **καναχῆδα** νεποικιμένα [ἰδιοῦ]. **καναχῆδα** | ἄσμα λυδίων ὑπὸ μουσικῶν ὀργάνων συνοδευόμενον | πρβλ. μίτρα.

καναχηδής-αδής-ές μτχ. ὁ **καναχῆς** βλλ. Ἰω Γαζ. 2,162 **καναχηδῆς ἀνθερών** ἰδ. γρ. **καναχῶδης**.

|| παροιμ. τοῦ ὄωρος φύκια

κάναχηδόν έπιρρ. μτγν. καναχηδόν βλλ., με κρότον : 'Αρετ.Χραν.Παθ.1,3, Διον.Περ.145.

κάναχλήπους-ποδος-πουν | καναχί-πούς |, δωρ. καναχόπους έπί Ιηπου, δ δια των ποδών ποιών καναχήν, κρότον, ά. ήχόπους : 'Ησιόδ.π.Πλούτ.'Ηθ. 154Α καναχηπάδες Ιηποι, 'Αλκμ.άπ.23,14.

κάναχλης-ούς-ές έπί δακρύων, δ μετά στεναγμών και θρήνων συνοδευόμενος : Αισχ.Χο.152 Ιεπε δάκρυ καναχές |σχόλ. « καναχηδόν δακρύετε » | Βερναρδ.Γρ.έν λ. « χύνετε δάκρυα με στεναγμούς και θρήνους »).

κάναχιζω | καναχή | κ. καναχώ βλλ., άντηγώ, κάμνω κρότον 'Ησ. « καναχίζεν έφόφει » : 'Ιλ.Μ.36 καναχίξε δέ δούρατα, 'Ησιόδ.Α.373 τών δ' υπό σεουμένων καναχίξε πόσ' εύρετα χθών' || άπο-ιδιω τόν ήχον, άντηγώ, άγολογώ : 'Οδ.Κ.399 άμφι δέ δώμα σμερδαλέον καναχίξει |'Ερωτλ. μτφ. « και μέσα στα παλάτια άγολογούσε ή κλάφα τους ») | 'Ησ. « καναχίζει ομώζει ») | ρημ.ατ. π. καναχισμός.

καναχισμός (τό) | καναχιζω | μτγν. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του καναχιζω, θόρυθος, κρότος : Πρόκλ.Τιμ.273.

κάναχός-ή-όν μτγν. δ θορυδωδής : Νίκ.Θηρ. 620 καναχα βάτραχοι.

κάναχῶ-ῶ | καναχή | ποιῶ θόρυδον, φόβον, άντηγῶ, άντιλαλώ : 'Οδ Γ.469 καναχίσε δέ χαλκός, Κρατιν.186 καναχούσαι πηγάι' | 2) έπί του έλεκταρος, κράζω, λαλώ : Κρατιν.259 ὦσαν πᾶσαν καναχῶν ὀλόφωνος ἀλέκτωρ' | 3) μτ. αйт. έπί του 'Ορφέως, ἄδω, φάλλω : Απολλ.Ρ.4,907 'Ορφέυς . . μέλος καναχίσειν.

κάνγκ (τό) | κινεζ. | νεώτ. όργανον βασιάνου χρησιμοποισούμενόν έν Κίνα.

κανδηλία |ή| μτγν. κ. νεώτ. όνομασία τής μητροδής παρ Αιθιοφί : 'Αν.Κρ.3,415. || κ. όνομασία βασιλείσσης τών Αιθιοπών : Στραβ.6,17,154. | 2) νεώτ. τίτλος τών βασιλισσών τής Νοθηακής Αιθιοπίας, ή κυρία τών δούλων, ά. καντάκη.

κάνδυλοι 'Ησ. « κωλύματα, βάθρα, κωλοβάθρα ».

κάνδυανές (τό) δημ. τό φυτόν κρόμμυον τό πράσον, τό πράσο.

κάνδυλος (τό) 'Ησ. « άνθραξ ».

κάνδυαλος (τό) κ. κάνδυλος π. Λυδοίς, είδος έδέσματος ποικιλοτρόπως παρασκευαζόμενον : 'Αλεξ.172, | έτι δέ σοι παρά τούτα κάνδυαλόν τινα παραθήσομεν, 'Αριστοφ.άπ.624, Μέν.462,11, Πλούτ.'Ηθ.664Α. || 'Ησ. « κάνδυλος » δια λαγφών και γάλακτος και τυρού και μέλιτος πέμμα έ-δώδιμον ».

κάνδυελλα |ή| νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικουγ. τών ριζοφώρων.

κάνδηλα |ή| μον. νεώτ. κ. δημ. ή κανδήλη.

κάνδηλαθρα |ή| λατ. | μον. ό κηροστάτης, τό κηροπήγιον, καντηλιέρι : Βασιλική 44,13.

κάνδηλαθρον (τό) μον. ά. κανδηλάθρα βλλ.

κάνδηλανάπτης (τό) (άνάπτω | νεώτ. κ. δημ. καντηλανάπτης, θηλ. καντηλανάφτισσα δ άνάπτων τās κανδήλας και τούς πολυμέλιτους τών έκκλησιών, δ νεωκόρος.

κάνδηλαπτής (τό) | άπτω | 'Επιγρ. μον. κ. νεώτ. κ. κανδηλανάπτης βλλ., ό νεωκόρος : Καισάρ. Δαπ.έν Σάθ.3,121 εις τήν εκκλησίαν του Χριστου κανδηλαπτής.

κάνδηλι |ή| λατ. candela | μτγν. μον. κ. νεώτ. κανδήλα κ. δημ. καντήλα ή δάς, λαμπάς, κηρός : 'Αθίν.15,701Β άσαρριου κανδήλας πρώω | 2) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κρεμαστή συνήθως λυχνία άνάπτουσα δι' έπιπλεύουσής εις έλαίου κανδηλάθρας και χρησιμοποισούμενη εις τούς ναούς

και τά εικονοστάσια τών οικιών, μεγάλο καντήλι : 'Επιφάν.2,196Β, Μόσχ.13056Κ, Βι. 'Αλεξ.5645 βουλή-θέντος μου λοιπόν του καθελείν έκείνην κανδή-λαν πολυτίμητον' | 3) δημ. έν φρ. παιγν. μέγα φατήριον πλῆρες σίτου κατέβασε μονορούφι τρείς καντήλας | 4) δημ. φλκίταινα τό δέρμα-τος μετ' όρώδους περιεχομένου, προκαλουμένη κατόπιν εγκαύματος ή άλλου θερμικού έρεθισμού : έπάταξε μερικές καντήλας στο δέρμα.

κάνδηληθρα |ή| νεώτ., δημ. καντηλήθρα μικρόν μετ'άλλων στήριγμα τής θρυαλλίδος εις τās κανδήλας, πῶσον έπί τού έλαίου τή βοηθεία φελου ή στήριζόμενον έπί τού χείλους του δοχείου.

κάνδηλι (τό) δημ. | τό κανδήλιον βλλ. | 2) τό φυτόν πράσινον τό ξενικόν.

κάνδηλιέρι |τό| δημ. κ. κανδηλιέρι, καντηλι(έ)ρι σκευός μεταλλικόν έφ' ου έμπήγνυται μία ή περισσότερα κήρινα λαμπάδες, κηροπήγιον, σαμ-τάρι' | 2) λυχνία έπιτραπέσιος πολύφωτος, φωτί-ζουσα δι' έλαίου, λουσερά.

κάνδηλιον |τό| νεώτ. κ. δημ. κανδήλι κ. καντήλι ύποκορ. του κανδήλη μικρό κανδήλα : Πορφύρ. Σκ.33,14 τό χαρογέλο τό είθέριο ποδ άχνα τό φωτίξαι | σε κάποι εικόνας παλιές τό φωχῶ τό καντήλι, - άναφα τό καντήλι' | 2) μτφ. φρ. έσώ-θηκε τό καντήλι του (άντι έσώθηκε τό λάδι τού καντηλιού του, έπί ανθρώπου αποθανόντος ή έτοιμοθανάτου) || φρ. του άναφα τέ καντήλια | έξωργισθή, έξεμάνη.

κάνδηλιτσα |ή| δημ. κ. καντηλίτσα είδ. έν τῷ ναυτικῷ, συσκευή άναρτομένη εις τās πλευράς του πλοίου, έφ' ής ίσταται ό έργάτης ό έπισκευ-άζων π ή ό χρωματιστών τό πλοίου, κρεμάθρα | 2) ά υπέρ τών άρτεμύων, λαφών, φωσιώνων, σιπάρων και τών ιστίων τών λέμβων : ή καντηλί-τσα του φλόκου ή υπέρα του άρτεμύονος.

κάνδηλοσθέτης (τό) | σχόλ., δημ. κανδηλο-σθέτης κ. καντηλοσθέτης, θηλ. κανδηλοσθέ-στρια κ. δημ. καντηλοσθέστρα συνηθέστατον νυκτερινόν έντομον, έλκόμενον υπό τό τεχνητού φωτός : Σχόλ.Νικ.Θηρ.7,63 || είδ.έν τῷ λαογραφία πιστεύεται, ότι προημύνει ευχάριστόν πι, ολον τήν άφειν προσφιλοῦς προσώπου, διό λέγεται και καλομαντατούρα, χαμηρούλα, μασοφιρησ.

κάνδηλοσθέστρια |ή| μον. κ. δημ. καντηλοσθέ-στρα θηλ. του κανδηλοσθέστης βλλ. : Τζέπ.Λυ-κόφρ.84.

κάνδυδάτισσα |ή| μον. θηλ. του κανδυδάτας βλλ. ή σύζυγος του κανδυδάτου, του άξιωματι-κάυ : Στουδ.Θεόδ.1592C, Κ Παρφ. Έκθ.67,21.

κάνδυδάτος (τό) | λατ. candidatus | μον. κ. μον. άξιωματικός : Νειλ.160Β, Μόσχ.13060Α.

κάνδυλικί (τό) | ρωμαν. cante | μον. τοπική περι-φέρεια, περιοχή : Καισάρ.Δαπ.έν Σάθ.3,59 τά πέπτε δηλαδή κανδυλικία Σουτζάσαν, Τζερναου-τζι, Χιρλόνε, Χοτίνι και Σορόκαν.

κάνδυον (τό) νεώτ. χημ. τό κανδυοσάκχαρον βλλ.

κάνδυοσάκχαρον (τό) νεώτ. χημ. ειδική ποιότης καλαμασάκχαρου συσταμένη εκ μεγάλων δια-φανών κρυστάλλων άχρόων ή ύποκρίνων, ά. καν-δυον, κνήπιον.

κάνδυλοσείδη (τό) νεώτ. βοταν. ή κανδυλο-λεωδή οικογένεια φυτών.

κάνδυφόρος 'Ησ. « μελανειμονούνας ».

κάνδυόχα 'Ησ. «ήλη' Λάκωνες | διαρθ. κανδόκα |

κάνδυκη |ή| 'Επιγρ. ό κώνδυς βλλ.

κάνδυλι άρχ. λεξ. ό κανδυλίτις βλλ. π. 'Ησ.

κάνδυλιτσα |ή| δημ. ναυτ. δ.γρ. τό κανδηλιτσα.

κάνδυλοσείδη (τό) νεώτ. χημ. είδος γλυκίσματος, ά. κώνδυλος : Πολυδ.6,67 εφέ άμύλου, τυρού, γάλακτος και μέλι-τος : Μέν.518,6, Πλούτ.'Ηθ.664Α, Σχόλ. Αριστοφ.Ειρ. 122 (δ.γρ.)

κάνδυς-υος (ὁ) χιτών περσικός μετὰ χειριδων, ἄ. κανδύκη· Ἦσα. «κάνδυς» χιτών Περσικός, ὃν ἐμποροῦνται οἱ στρατιῶται· Ξεν.ΚΠ,1,32 οἱ πορφυροί χιτώνες καὶ οἱ κάνδυες καὶ στρεπτοὶ ἀπὸ περὶ τῆ δέρη, Λουκ.Θε.Δ.14,4, Θμιστ.Λόγ.2,36ϋ, Ἐπιγρ. κάνδυς παικίλος.

κανδύταλις-ιδος (ὁ) [περσ.] ἐράριον πρὸς ἐναπόθεσιν ἐνδυμάτων, [μαποθηκή, τσιουλάπα, ἄ. κανδύλη, κανδύτανη, κ. κτ. πληθ. πιθ. κανδύτανες· Διφιλ.40,Μέν.82.

κανδύτανες Φωτ. «[μαποφοριδες, οἱ δὲ εἶδος ἰχθύος ἔστι δ' ὅτε τὸ αἰδοῖον» πρὸλ. κανδύταλις· Αἰλ.Ζ1,17,17 (πιθ).

κανδύτανη (ἡ) ἀρχ. λεξ. ὁ κανδύταλις βλλ., ἄ. κανδύλη· Ἦσα. εκανδύτανα ἢ κανδύλαι [μαποθη- και ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἐβαλλον.

κάνδυτος (ὁ) ὁ κάνδαυλος βλλ.· Ἀριστοφ.ἀπ.791 [ἐσφ.γρ.).

κάνε συνδ. δημ. κ. κάνε κἄν βλλ. κανεβάς (ὁ) [γαλλ.] δημ. κ. καμβάς βλλ., χονδρὸν ὕφασμα.

κάνεις-καμ(μ)ία-κάνεν (κἄν-εἰς=τοῦλάχιστον εἰς) μον. κ. δημ., μον. κ. κίανεις (πρφ. Κρήτ.), δημ. κανένας-καμ(μ)ιά-κάνένα κ. συγκεκ. τ. κἄνας-κἄνα ἄορ. ἄντων. ἔγχαμα κ. ἐν. κ. κίνομένη κτ. τὸ εἰς, ἕνας· ἐν ταῖς καταφακτικαῖς κ. ἐρωτῆμ. προτάσεσι διατηρεῖ τὴν ἀρχ. σμ. τοῦλάχιστον εἰς, ἔστω καὶ εἰς, τίς, κάποιος, ἕνας· Ψυχάρ.τ.α.5 ὅταν κανένα δύσκολο ζήτημα τὸς σκοτίζη τὸ κεφάλι, - μήπως μ' ἐξήγησε κανεῖς· - μήπως ξέρετε ἐστὶς κανένα νέο· || ἐνίοτε συνεκφέρεται καὶ μτ. προσωπ. ἄντων. μος, σας, τους ὡς γεν. διαιρετικῆς· εἶναι κανένας σας γιὰ ταξίδι· 2) ἐν ἀποφακτικῶν προτάσεσι ἢ ἐκφερομένη καθ' ἑσυ- τὴν ἔχει ἀρνητικὴν σμ., οὐδὲ κἄν εἰς, οὐδέεις, οὐτέ ἕνας· Κρον.Μορ.150H οὐδὲν ἐδιάδρασαν ποσῶς κανένας μῆνας, δύο, Ἐρωτόκρ.1,34 παῦ ποτέ κανεῖς δὲν τοῦ βρισκε φεγάδι· Ἀρτέμη τὴν ἔλεγας τὴ Ρήγισσαν ἐκέλευ, ἄλλη κιαμιά στή φρόνεψη, Ἰσα τζι δὲν ἐγίνη, ΜΜ μωρή γενιά ἀ μουργενιά, | ὅπου κανέας δὲ ρωτῶ, αὐτ. ὅλους τοὺς ἐχαίρετσα, καένας δὲ μ' ἐμίλησε, - τὸ γέρο καμιά δὲν τὸν κοιτάξω, τζι ποῖος χτύπησε τὴν πόρτα· - κανεῖς· || ὄμ. συνεκφέρεται μτ. προσωπ. ἄντων. ὡς γεν. διαιρετικῆς· κανεῖς μας νὰ μὴ λειψῆ ἀπὸ τὸ μάθημα· 3) ἀοριστολογικῶς κτ. ἀορ. μ. γένος, πᾶς τις, ἕκαστος, καθένας· νομίζει κανεῖς πῶς βρισκεται στή ζουγκλα, - εἰναι νὰ τραβῆ κανεῖς τὰ μαλλιά του μὲ τις ἀξιώσεις τὸν κοριτσιῶν μας· || ἐπὶ τὸ ἀοριστο- λογικώτερον, ὅπως ἀποφύγη τις νὰ ἐκφρασθῆ κατὰ πρῶτον πρόσωπον· εἶναι πού δὲν τοῦ ἀρέ- σουν κανενός οἱ καθγάδωξ (δὲν μοῦ ἀρέσουν)· 4) μτ. ὀνόματος πρὸς δῆλωσιν ὀνομαστικῶν, ἢ γνωστοῦκυρ.ὀνόμ.πρὸς ἔξαρον ἢ ὑποτίμησιν ἐργων ἢ προσώπων· τὸ φόρεμα αὐτὸ θὰ εἶναι καμιάς ἐπαρχιώτισσας, - καμιά κυρὰ Κατίνα θὰ σοῦ τὸ εἶπε, - δὲν εἶπαμε πού εἶναι κανένας Δημοσθέ- νης ἢ Κικέρων· 5) μτ. λέξεων δηλωτικῶν πα- σοῦ ἢ χρόνου, σχεδόν, περίπου· ὅστερα ἀπὸ κανένα μῆνα πιθανόν νὰ ἔλθω, - κανένα τέταρτο σὲ περὶμένα, - ἐκότρωσε καμιά πενηνταριά ὀρ- τικία· 6) ἐν φρ. καμιά φορά ἐνίοτε, κάποτε, κάπου κάπου· καμιά φορά πᾶμε καὶ τὰ νίνομε· 7) ἐν φρ. κανένα-δου ἢ κἄνα δου ἀπὸ περὶ τὸν ἕνα ἕως δύο, ἕνα-δου, συνήθ. πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὀλίγου τινός, μερικῶ· ὁῶς μὲ μου κἄνα δου τάλ- ληρα, - σὲ καένα δου μῆνες θὰ γεννήσῃ, - βάλε καένα δου ξύλα στή φωτιά.

κανέλλα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. αἰθαλαῆς κοσμητικὸν φυτὸν, οὐ ὁ φλοιὸς καὶ τὰ φύλλα, ἀρωματικά, ἔχοντα φαρμακευτικὰς ἰδιότητας, ἀντικαθιδωστικὸν

ἐνίοτε τὸ κιννάμωμον βλλ.· 2) δημ. ὄνομ. τοῦ τροπικοῦ φυτοῦ κιννάμωμον· || κ. εἰδικῶτ. ὁ ἀρωματικὸς φλοιὸς τοῦ ὡς ἄνω φυτοῦ, χρήσι- μος εἰς τὴν ποτοποιίαν, σακχαροπλαστικὴν καὶ ἀρωματοποιίαν· παροιμ. φρ. ἀπὸ τὴν πλὴν ἐρ- χομασι καὶ στὴν κορφή κανέλλα [ἐπὶ ἀσυναρτη- σίω, ἀσέτηον πρὸς ἄλληλα πραγμάτων, ὀθασί- μων ἐπιχειρημάτων]· 3) δημ. τὸ ποδῶδες φυτὸν πελαργόνιον τὸ ἡδύοσμον, ἄ. ἀρμηπαρόρις. κανελαγαρούφαλα (τὰ) δημ. τεμάχια φλοιοῦ κινναμώμου ἐν ἀναμίξει μετὰ γαρυφάλλων. κανελλόδενδρον (τὸ) νεώτ. ἕτερα ὄνομ. τοῦ φυτοῦ κιννάμωμον.

κανελλόχρους-ουν νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς κανέλλας βλλ.21, κανελλύς.

κανελλύς-ιά-ύ δημ. κανελλόχρους βλλ. κανελλάδη (τὰ) νεώτ. βαταν. ἀθροίσμα δικο- τυληδόνων, περιλαμβάνον ἀρωματικῶς, φαρμα- κευτικῶς ἄμυρους.

κανελλῶνα (τὰ) δημ. εἶδος χονδρῶν ἰταλικῶν ζυ- μαρικῶν.

κανελοαθῆ (ἡ) νεώτ. γεωμ. κ. κανιστρολαθῆ ἐλ- λειφοειδῆς καμπύλη ἐκ τῶων κοινῆν ἐφαπτομένην δεχομένων κατὰ τὰ σημεῖα τῆς συνενώσεως των, ἐν χρ.πρὸς χάραξιν ὑπερθύρων καὶ τῶων γεφυρῶν.

κάνεον (τὸ), ἐπ. κἄνειον, ἄπτ. συννηρ. κανοῦν εἰ- δος εὐρέος, ἀθαβοῦς καλάθου, ἄε καλάμου πλε- κτοῦ, ἐν χρήσει κυρίως πρὸς ἔνδυσιν ἄρτου, κἄ- νιστρον, πανεράκι· Ἰλ.1,217 σίτον ἐλῶν ἐπέεινε τραπέξῃ καλοῖς ἐν κανεσίον, Ὀδ.Ρ.343 ἄρτον τ' οὐλον ἐλῶν περικαλλέος ἐκ κανέσιου· ὄμ. Ἰλ.Λ.630 χάλκκιον κἄνεον, Ὀδ.Κ.355 χρῦσεια κἄνεια, Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,23 κἄνεον κεράμιον· || ὄμ. ἐν χρ. κτ. τὴν τέλειον θυσιῶν πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν οὐλοχῶτων βλλ., τῶν στεφανῶν ὡς καὶ τῆς διὰ τὴν θυσιῶν μαχαίρας· Ὀδ.Γ.442 ἔχεν αὐλάς ἐν κανέω, Εὐρ.Ἡλ.1142 καναῦν δ' ἐνήρηται, Ἀριστοφ.Ἐπρ.948· || ὄμ. κἄλαθος προσφερόμενος ὡς ἀνάθημα [πιθ. ἄγγειον ἔχον σχῆμα καλάθου].

κανῆν δωρ. ἀπαρφ. ἄορ. β' τοῦ ρ. κἄνω· Θεόκρ.24,29.

κἄνης-πτας (ὁ) φιάθιον ἐκ καλάμου πλεκτοῦ, καλαματι, φθβα· Σουτῆ, κἄνης-ὁ φιαθός, καὶ κλίνεται κἄνητος· Πλούτ.Σ.δλ.21 κἄνητα πηχαι- ου μείζονα· || παροιμ. φρ. Κράτ.12 ὁ κἄνης δὲ τῆς κοίτης ὑπερέχειν μοι δοκεῖ | ἐπὶ τῶν κε- κτημένων τὰ περιττὰ ἐν μείζονι τῆς τῶν ἀναγ- κῶν μαίρα | Φωτ.524,17· 2) λίκιον· Πολυδ.6,86. κανῆτιον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ κἄνεον· Πολυδ.6,86 «τὸ δὲ νῦν κανίσκιον κανῆτιον ἐκάλονον·

κἄνηφορία (ἡ) τὸ φέρειν ἐν πομπῇ τὰ ἱερὰ κἄνιστρα, τὸ ὑποδύρημα τῶν κἄνηφόρων παρθέ- νων· Πλάτ.Ἰππ.229C.

κἄνηφορικὸς-ή-ὄν ὁ φέρων κἄνιστρον· || αἱ κἄνηφοροὶ εἰδ. αἱ παρθένου, αἱ κατὰ τὴν ἐν Ἀ- θηναῖς τέλειαν ἑορταστικὴν πομπὴν φέρουσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν κἄνιστρα, ἐν οἷς ἀποτεθει- μένα ἦσαν τὰ ἱερὰ σκευῆ· Ἦσα. ε. . . οὐ πάσαις δὲ ἔφειτα κἄνηφορεῖν· Ἀριστοφ.Ὀρν.1551 κἄν ὁ Ζεὺς ἴδῃ ἀνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κἄνη- φόρῳ, αὐτ. Ἀχ.242, Ἐπιγρ. κἄνηφόροι θεᾶς Ἀρ- τέμιδος, - ἡ διασωζομένη Ζωφοφόρος τοῦ Παρ- θενώτος παριστᾶ κἄνηφόρους παρθένους ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων.

κἄνηφορῶ-ῶ φέρω τὰ ἱερὰ κἄνιστρα ἐν ἑορταστικῇ πομπῇ· Ἀριστοφ.Λυσ.646 κἄνηφό- ρουν ποτ' οὐσα παῖς καλῆ . . . αὐτ.1194, Ἐκκλ.732, Πλούτ.Ἠθ.771F ἔμελλε γάρ τῷ Διὶ τῷ βασιλεῖ κἄνηφορεῖν | νὰ μετᾶσχη εἰς κἄνηφορίαν πρὸς τμήνην τοῦ Διὸς τελοῦμένην· Ἐπιγρ.

κανθάρεως (ὁ) μγν. ὄνομ. εἶδος ἀμπέλου· Θεόφρ.Φαῖτ.2,15,5 [δ.γρ. κανθάρεος].

καθαριδίνη (ή) νεώτ. φαρμ. χημ. ούσια λαμβανόμενη εκ του εκχυλίσματος κοκκοποιημένων καθαριδών δι' αίθερος ή χλωροφορμίου, χρησιμοποιούμενη, πρὸς κατασκευήν εκδοριών.

καθαριδιούχον κολλώδιον (τό) νεώτ. δραστηκόν κολλώδιον περιέχον καθαριδας.

καθαριδιόμες (ό) νεώτ. Ιατρ. δηλητηρίασις του οργανισμού εξ απορροφήσεως καθαριδίνης, λαμβανόμενης ενίοτε καταχρηστικῶς και ὡς ἐπιρρωστικόν ἀφροδισιακόν.

καθάριον (τό) μγν. κ. νεώτ., ὑποκορ. του καθάρου βλ.λ.21, μικρόν ποτήριον: Πλούτ. Ηθ.461B, Ἐπιγρ.: 2) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων του ἀβρίσμου, τῶν ἀγαρικῶδων.

καθαρίς-ιδος (ή) κ. νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων, ἰδιαίως ἐπισημ. νερωκτικῶς, δυσἀρέστου ὁσμῆς, ὧν κοκκοποιημένω γίνεται χρῆσις ἐν τῇ Ιατρικῇ ἐπιστῆμῃ πρὸς κατασκευήν εκδοριῶν, ἀ. νεώτ. καθαρίς ἡ φαρμακευτικῇ, λύττα, Ισπανικῇ μυῖα: Ἰνπ.Φυσ.Γυν.32, Ἀριστλ.Ζ1 531b,25 και πάλιν ὅσα τὸ πτερόν ἔχει ἐν κολεῶ, ὁλον μηλολόδη και κάρβαος και καθαρίς, Πλούτ. Ηθ.221B, - ἀλοφιῆ - βάρμα καθαριδών || εἶδ. ἐντομον ἐπιπλαθές εἰς τὰ σιτηρά και τὰς ὀφάρσι: Πλάτ.Κωμ.37, Ἀριστλ.Ζ1 552b,1 αἱ δὲ καθαριδες (γίνονται) ἐκ τῶν πρὸς ταῖς σπικαῖς καμψῶν και ταῖς ἀπιοικ και ταῖς πεύκαις, Θεοφρ. ΦΑἰτ.8,10,1, Νικ. Ἀλεξ.115 καθαριδὸς σιτηρόδρον 2) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, πρὸβλ. κἀνθάρου, Δημ. ακοθάρι: Νουμῆν. π. Ἀθῆν.7,321F κἀνθαριδα προφανείσαν ὑβάνειν τε τριγλῆν τε.

καθαριτής αἰνος (ό) μγν. εἶδος οἴνου, λαμβανόμενου πιθανῶς ἐκ τῆς ἀμπέλου κἀνθάρου βλ.λ.: Πλίν.Φ1 14,75.

καθαροειδής-ους-ές μγν. ὁ ὁμοιος πρὸς κἀνθάρου, ὁ ἐν εἶδει κἀνθάρου.

καθαροποιός (ό) Ἐπιγρ. ὁ κατασκευαστῆς κἀνθάρων βλ.λ.

κἀνθάρος (ό) κ. νεώτ. ζωολ. εἶδος τι ἐντόμου κολεοπτέρου, δημ. σκαθάρι: Ἀριστφ.Λυσ. 695 ἄετον τίκτοντα κἀνθάρος σε μαίευσμαι, Ἀριστλ.Ζ1 490a,15 τὰ μὲν κολεοπτέρα ἐστίν. . . ὁσον αἱ μηλολόδη και ὁ κἀνθάρου, Θεοφρ. S,14, Αἰλ.Ζ1 10,15 || παροιμ. κἀνθάρου σκιαῖ (ἐπι τῶν φοβουμένων τὰ ἀνάξει φόβου) πρὸβλ. Διογεν., Ἦσ.: Λιδῶν.Ἐπιστ.91,4 ἀθύρων διτι αὐτοῦ καταθέουσι δύο κἀνθάρω 2) κ. νεώτ. ζωολ. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, σαρκοφάγος, κωνιτάτου εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας, ἔχοντος δὲ λίαν εὐγευστον τὴν σάρκα, σκαθάρι: Ἀριστλ.Ζ1 598a,10 || νεώτ. ζωολ. γένος γαστροπόδων μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν τερηδονιδῶν 3) εἶδος πλοίου: Ἀριστφ.Εἰρ.143 τὸ δὲ πλοῖον ἐσται Ναξιουργῆς κἀνθάρος πρὸβλ. Ἀθῆν.11,473A Ἐκἀνθάρος ὅτι μὲν πλοῖον ὄνομα κοινόν. . . 4) νεώτ. ναυτ. φορητῆς εἰδικῆς κατασκευῆς, χρησιμοποιούμενη πρὸς ἀνάσυσιν τῶν βυθοκορημάτων και ἀπορριφῶν αὐτῶν ἔξω του ἕλμενος 4) εἶδος ποτηρίου μὲ χαμηλὴν τὴν βῆσιν και μεγάλας λαθῆς: Φρύν.Κωμ.15 κεραμεῶν ἀν οἴκοι σωφρόνως Χαίρεστρατος ἐκῆτον ἀν τῆς ἡμέρας ἐκλαειν οἴνου κἀνθάρου, Ἀμεψ.2 ἡ γανία φέρν δξῦδαφα και κἀνθάρου, - ὁ Διδόνουος παρίσταται συνήθως φέρων κἀνθάρου ἀνα χεῖρας 5) γυναικίον τι κόσμημα: Ἀντιφάν.61 6) εἶδ. π. Ἦρ.3,28 ἔχει ἰδ Ἄσις . . ἐπὶ μὲν τῷ μετώπῳ λευκὸν τετράγωνον. ὑπὸ δὲ τῇ γλώσσῃ κἀνθάρου.

κἀνθάρωδης-ους-ες σχόλ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς κἀνθάρου: Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχ.920.

κἀνθάρωλέθρος (ό) κ. -ον (τό) ὁ ὀλεθρος τῶν κἀνθάρων, ὀνομασίᾳ περιοχῆς τῆς Θράκης: Ἀριστλ.Θαυμ.842a,6, Στράβ.7 ἀπ.30 πλησίον Ὀ-

λύθου χωρίον ἐστὶ κοῖλον, καλούμενον Κανθάρωλεθρον, Πλούτ. Ηθ.473F.

κἀνθῆλικός-ή-ὄν πᾶν. ὁ τὸ κἀνθῆλιου βλ.λ. του σαμοριού: τιμὴ σάγης κἀνθῆλικῆς.

κἀνθῆλιον (τό) σάγμα ὑπαζυγίου Ἦσ. «κἀνθῆλια τὰ σάγματα τῶν δῶνων»: Πάπ. κἀνθῆλιων κἀμηλικῶν || ὄμ. κἀνθῆλια (τὰ) οἱ ἐκατέρωθεν τὸν σάγματος κἀλῆσθαι, τὰ κοφίνα, φορτίκια: Ἀριστφ.Σφ.170 τὸν δῶνον ἄγων αὐτοῖσι ταῖς κἀνθῆλοισι || ὄθ. κσθόλου εὐμεγέθεις κόφιοι πρὸς μεταφορῶν γεωργικῶν προϊόντων: Ἀρτεμίδ.Δαλδ.4,5, Γεωπ.6,11, 2) Ἦσ. «κἀνθῆλια τὰ ἐν τῇ πρῶμῃ τῆς νεῶς ἐπικαμῆ ἕξλα, τιθέμενα πρὸς κωνηπήγη».

κἀνθῆλιος (ό) φορητῆγός ὄνος: Ἀριστφ.Λυσ. 290 χῶπως ποτ' ἐξαρρημένον τοῦτ' ἄνευ κἀνθῆλου, Λουκ.Πευδολ.3,17ἀπ.: ὄμ. κἀνθῆλιος ὄνος: Ἐρμῆν.9, Ξεν.ΚΠ7,5,12, Πλάτ.Συμπ.221F 2) κ. μτφ. εὐήθης, βλάθ, μωρός: Λύσιππ.7,Λουκ.Ζ1Τραγ. 21 ὄνος κἀνθῆλιος . . τούς πιστεύοντας αὐτῷ.

κἀνθῆλαι (οἱ) Ἦσ. «σπιριδες».

κἀνθῆς-ιδος κόπρος ὄνου Ἦσ. «ὄνις».

κἀνθόκαμπος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῶν γλυκῶν ὑδάτων.

κἀνθολασία (ή) νεώτ. Ιατρ. χειρουργικῇ ἐπέμβασις δι' ἧς σκοπεῖται ἡ πρόσκαιρος ἐπιμήκυνσις τῆς βλεφαρικῆς σχισμῆς, ἔνδεικνυμένη πρὸς θεραπείαν τῶν βλεφαροπάσασου ἢ τῆς βλεφαρικῆς ἐπιπεφυκίτιδος, ὡς και πρὸς εὐχερεστέραν ἐξαιρέσιν ὄγκου τοῦ κόγχου.

κἀνθός (ό) κ. νεώτ. ἐκάστη τῶν κατὰ τὰ ἄκρα βλεφάρα σχηματιζομένων γωνιῶν του ὀφθαλμοῦ: Ἀριστλ.Ζ1 491b,23 κοινόν δὲ τῆς βλεφαρίδος μέρος τῆς ἄνω και κάτω κἀνθοῖ δύο, αὐτ.ΖΜ 657h,18, Νικ.Θηρ.673, - ἔξω κἀνθός, - ἔσω κἀνθός (ὁ πρὸς τὴν πῆνα) 2) κατ' ἐπέκτ. ποι. ὁ ὀφθαλμός: Ἦσ. «κἀνθός ὁ του ὀφθαλμοῦ κύκλος»: Κάλλ.ἀπ.150, Φιλ.ΑΠ 5,62, Παῦλ.Σιλ. αὐτ.5,218 παναγρέα κἀνθὸν ἐθέλας, Ὀππ.Κυν. 4,118 δειμαίνοντες ἀνακτος ἐοῦ περιτραπέα κἀνθόν 3) ἡ μεταλλινὴ στεφάνη του τοῦ χρῆσθ, ἐπίσπυτων: Διοκλιητ. Ἐοικτ.15,36, ΕΜ 364,29, Σχόλ.Ἰλ. Ε725 4) καθ' Ἦσ. κἀνθῆλι του κἀνθου ἐν τοῖς Ἰνδοῖς. τινὲς δὲ και κἀνοδόχην. . . 5) ὄμ. «και εἰς ὁ τὰς κἀχρῆς φρύγουσιν».

κἀνθοτομή (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. κἀνθολασία βλ.λ.

κἀνθύλη (ή) σῶδημα, ἔξόγκωμα: Αἰσχ.ἀπ.220.

κἀνθώδης-ους-ες μγν. κωρτός, καμπύλας: Καλλ.ἀπ.204 ῥάμφει κἀνθῶδει.

κἀνθων-νογός (ό) ὄνος φορητῆγός, κἀνθῆλιος: Ἀριστφ.Σφ.179 κἀνθων, τί κλάσει; ὅτι πεπράσει τῆμερον; βῶδις βᾶττον, Πόλλ.ΑΠ 11,383 2) κωμ. λογοπαίη. ἀπὸ του κἀνθάρου: Ἀριστφ.Εἰρ.82.

κἀνί (τό) δημ. ἄγγειον ἐν χρῆσει πρὸς ραντισμόν, εἶδ. ραντιστήριον δι' οὗ ἐν τοῖς ναοῖς ραντίζουσι τοὺς πιστούς.

κἀνίον (τό) πᾶν. δοχεῖον ἐν χρῆσει κ. ὡς μέτρον χωρητικότητος ἐν Αἰγύπτῳ: κἀνίδια οἴνου.

κἀνικλειον (τό) μν. τὸ μελανοδοχεῖον του αὐτοκράτορος (λατ. caenicia): Κ Πορφ.Ἐκθ. 7,19, Φ Κωδ.248,13 οἱ ἐπὶ τοῦ κἀνικλειου ἰσὶ ἐπὶ τῆς ἐπιτηρησεως αὐτοῦ μάγιστροι, οἱ γραμματεῖς.

κἀνικλειος (ό) μν. ὁ του βασιλικῶ καλᾶμου ἐπιμελητῆς, ἡτοι γραμματεῦς του αὐτοκράτορος: Κ Πορφ.Ἐκθ.7,19.

κἀνικλειων-ονος (ό) μν. κ. κἀνικλειος βλ.λ.: Γρηγοεντ.781A.

κἀνικλης (ό) μν. κ. κἀνικλειος βλ.λ. οὐτοκρατορικῶν γραμματεῦς: Θεοφ.Κοντ.388.

κἀνιόν (τό) νεώτ. γεωλ. στενὴ και βαθεῖα κοιλίᾳ, ἐσχηματισμένη διὰ τῆς διαβρωτικῆς ἐνεργείας καταρρακτωδῶν ποταμῶν ὑδάτων.

κάνις κτ. κράσιν αντί του και άνις άνευ : 'Αριστοφ. Αχ.834.

κανισκάς (ό) δημ. ό κατασκευαστής κανισκίων, πανοριός.

κανισκάτορας (ό) δημ. ό μεταφέρων τή γαμήλια δώρα, τή κανίσκια τής νύφης.

κανισκίω δημ. στέλλω κανίσκι, δώρον.

κανίσκιον (τό) κ. μον. νεώτ., δημ. κανίσκι ύποκορ. του κίνεον, πρβλ. κίνιστρον, μικρός κόλαθος, πανεράκι : 'Αριστοφ. άπ.160 πλεκτόν κανίσκιον, Πτολ.Ευεργ.7, Βάβρ.108,20. || Ιδίως κίνιστρον πλήρες δώρων, έδωδιμον συνήθως : Χρον.Μορ.5453Η μέγα κανίσκιν του έδωκε, πολλά τόν ευχαρίστα' || ειδικώτ. τή ός δώρον στελλόμενον εις τέλειτά, γάμους, βαπτίσεις : έστειλαν τή κανίσκια στή νύφη' 2) όθ. καθόλου δώρον, χάρισμα : Κροισ.Τραγ.Χωρ.Κέντημα Μαντ.3 στήν άκρη του γυαλού ξανθή κάθηται κόρη | κί ώριόπλουμο λευκό χρυσοκεντάει μαυτήλι, | μαυτήλι του γαμπρού, του γάμου τής κανίσκι, Παλαμ. Παράκ.49,9 για μέ του ήλιου τή γέρμα, για μέ κί ή άνατολή | κανίσκια βυσσινιά ειχαν, κανίσκια ροδαλά, - μώστειλε κανίσκι ένα λαγά.

κανισκοί (ό) γλώσσ. κάλαθος, κανισκιον.

κανισκόδης-ους-ές σχόλ. ό έν ειδει κανισκίου : Σχόλ. 'Αριστοφ. Σφ.672 κανισκόδης πλέγμα.

κανιστρι (τό) δημ. κίνιστρον, πανερί : Θεοτόκ.Κατάδ.33 έβάλθηκε να περιχύνη τήν μπουγάδα της που ήταν έτοιμασμένη στο κανιστρι άπ' τή βράδυ.

κανιστροειδής-ους-ές νεώτ. ό έν ειδει κανιστρού κατασκευασμένος, πεπλεγμένος : κανιστροειδής δοχείον.

κανιστρολαβή (ή) νεώτ. μαθημ. ή κανεολαβή.

κάνιστρον (τό) (κ. κίνιστρον) πάπ., λεξ. κ. νεώτ. ευρύ και άδαθές καλάθιον, πεπλεγμένον έκ καλάμης ή λύγου, ά. κανισκιον.

κάνικανον ύλην 'Ησ. « έξηραν ύλην ».

κανικρινίτης (ό) νεώτ. όρμητόν τής ομάδας του νεφελίου ή νεφελιωτό βλ.λ.

κάννα (ή) κ-η κάλαμος, ράβδος, πάσσαλος έκ καλάμου, ά. κάλλα : Παλυδ.14,115 μηδέ δια ξύλων μηδέ δια γής, άπλώς δε κάννας και καλάμους κρησθαί προς σκηνοποιίας' 2) πλέγμα έκ καλάμου, φιάδος : Κρατίν.197' || φράγμα έκ καλάμου, καλαμωτή : 'Αριστοφ. Σφ.394' 3) νεώτ. ό χαλύβδινον σωλήν τυφεκίου, πιστολιον, δι' σύ έξαικονίζεται τό βλήμα' 4) νεώτ. βοταν. γένος φυτών των τροπικών χωρών' || κάννα ή Ινδική κοσμητικών φυτόν, δημ. καναντίντια.

κάνναδάτος (τό) δημ. άραιόν ύφασμα έκ λλου, βάμβακος ή έξ Ινών καννάδεως.

κάνναδέλαιον (τό) νεώτ. Ξηραντικόν έλαιον, έκ των σπόρων καννάδεως λαμβανόμενον, έν χρήσει Ιδίως εις τήν ζωγραφικήν.

κάνναδέλιον (τό) νεώτ. χημ. όλητηριώδης ούσία άπαντώσα εις τό αιθέριον έλαιον τής Ινδικής καννάδεως.

κάνναδέλιος-α-ο δημ. ό έκ καννάδεως κατασκευασμένος.

κάνναδήςιος-α-ο δημ. καννάβινος.

κάννάδι (τό) δημ. τό φυτόν καννάβης ή ημεροκάν' || ή έκ τής καννάδεως κλωστική ύλη.

κάνναθειά (ή) δημ. σχοινίον έξ Ινών καννάδεως.

κάνναβήνη (ή) νεώτ. γλυκοζίτης τής Ινδικής καννάδεως, εις όν και όφειλεται ή επί του όργανισμού επενέργεια του χασίς.

κάνναβινόλη (ή) νεώτ. χημ. δραστηκόν συστατικό τής Ινδικής καννάδεως, άκαθάρστον χημικώς.

κάννάβινος-η-ον μγν. κ. νεώτ. ό έκ καννάδεως : 'Απολλδ. Δαμ. Πολιορκ.159,5 2) ό όμοιάζων πρds κάνναβιν : Αύτομ. ΑΠ ΙΙ,325 κ- κράμβη.

κάννάθειον (τό) μγν. ή κάνναβις : ΨΔιοσκ.3, 148, Γεωλ.13,11,9.

κάνναβις-εις (ή) κ. νεώτ., αϊτ. κάνναβιν κ. κανναβίδα (κώδ.) ποώδες φυτόν, φαρμακευτικόν, έλαιόφορον, δημ. καννάβη : 'Ηρ.4,74 έστι δέ σφι κάνναβις θυομένη έν τή χώρα, πλην παχύπτος και μεγάθεος τή λίνφ έμφρεσάτη. ταυτή δε πολλή ύπερφέρει ή καννάβη, ατή και αυτομάτη και σπειρομένη φύεται, και έξ αυτής Ορήλικής μέν και έματα ποιούνται τοίσι λιπέσι οιμοίεται, Σοφ. άπ.243, Μοσχ. η. 'Αθήν.5,206F, Διοσκ.3,148' || νεώτ. κάνναβις ή Ινδική | βαγενής των 'Ινδιών ποικιλία τής κοινής καννάδεως (βλ. άνωτ.) έκ των ήθυσμένων κορυφάδων αυτής έκκρίνουσα ρητινώδη ούσιαν ίδιας ούσης όσμής και δραστηκής ναρκοτικής ενεργείας, ές ήν και όφειλεται ή έκ του φυτού τούτου παρασκευή διαφορών ναρκοτικών σκευασμάτων. Ιδίως δε του χασίς' 2) ή έκ τής καννάδεως έξαγομένη κλωστική ύλη, χρήσιμος πρds ύφανσην.

κάνναβις-ιδος (ή) κ. νεώτ. βοταν. σπόρος καννάδεως, κανναβούρι, κτ. πληθ. : 'Επιππ.13,6.

κάνναβισθήναι 'Ησ. « πρds τήν κάνναβιν έξιδρώσαι και πυρσασθήναι » | ελληνομένον έκ τής παρα Σκιδθίας χρήσεως του έκ καιομένου σπόρων καννάδεως έξαγομένου καννού πρds Ιδρωτικήν λύσιν, ως άναφέρεται η. 'Ηρ.4,75.

κάνναβισκα (τά) μγν. τή έκ καννάδεως βλ.λ.21 ύποδηματα, άπό κανναβάσσο : 'Ηρδ. 'Ιατρ.7,58.

κάνναβόκοκκος (ή) σπόρος καννάδεως : Μοσχ.1,157,237.

κάνναβόξυλον (τό) νεώτ. τό μετά τήν άφαίρεσην του στυπηλείου ξυλώδες μέρος τής καννάδεως, άλλατε έν χρήσει πρds κατασκευήν πυριφών.

κάνναβόπανο (τό) δημ. χονδρόν ύφασμα έκ καννάδεως, λινάτσα, κανναβάτσο.

κάνναβος (ή) μγν. κάνναβις : Παλυδ.10,176.

κάνναβός-ή-ο δημ. ό έξων τό χρώμα καννάδεως βλ.λ.

κάνναβόσπορος (ό) νεώτ. τό σπέρμα τής καννάδεως, τό κανναβούρι.

κάνναβόσχοινο (τό) δημ. σχοινίον έκ καννάδεως, ά. κανναβασιά.

κάνναβούρι (τό) δημ. ό σπόρος τής καννάδεως.

κάνναβούριον (τό) νεώτ. ύφασμα χρησιμοποιούν ως βάσις εις τήν έκτέλεσην κεντημάτων, ναμβάς.

κάνναβουρον (τό) κ. κάνναβον βλ.λ.

κάνναβόσας έπ. αντί κατανεώσας : 'Οδ.Ο 464.

κάνναβόσασθαι ποι. αντί άνανεώσασθαι.

κάννη (ή) κ. κάννα βλ.λ.

κάννηκες (ο) 'Ησ. « πλέγματα ταρών ».

κάννητοποιός (ό) κώδ. αντί κανητοποιός.

κάννι (τό) δημ. κ. κανί συνήθ. κτ. πληθ. κανιά έμπαικτ. τή σκέλη των ποδών, Ιδίως δε οί μακροί και Ισχυροί πόδες, ά. άριβες.

κάννιβαλικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων, άναφερόμενος ή Ιδιάζων εις καννιβάλοσ' δθ. άγριος, θηριώδης : καννιβαλικαί συνήθειαι-τροποι.

κάννιβαλικός έπίορ. νεώτ. κατά τρόπον καννιβαλικόν βλ.λ., άγριον, θηριώδη.

κάννιβαλισμός (ό) νεώτ. άνθρωποφαγία' 2) κ. μψ. θηριωδία, άγριότης, συμπεριφορά άρμόζουσα εις καννιβάλοσ.

κάννιβαλοσ (ό) νεώτ. κ. δημ. άνθρωποφάγος | λέξις εισαχθεύσα ύπό των τήν 'Αμερικην άνακαλυφάντων 'Ισπανών θαλασσοπόρων, κατά διαστροφήν του όνόματος των Καραϊβών, λαθό παρ' ώ έπεκράτει ή συνήθεια του τρώγειν άνθρωπής σάρκασ' || κ. κτ. μψ. άνθρωπος άγριος, θηριώδης, ώμός, άπάνθρωπος.

κάννοειδή (τά) νεώτ. βοταν. κοιόμενεια ποώδων δικοτυλήδων φυτών.

καννοκιάλι (τό) (Ιταλ.) δημ. ναυτικόν τηλεσκόπιον, διόπτρα.
κανωνίον (τό) (Ιταλ.) νεώτ. δημ. κανόνιον βλ λ.δ).
καννοχρεια (ή) μτγν. ή πόα έλεξη βλλ.: ΨΔιοσκ.4.39.

κανωτός-ή-όν (κάννα) σχόλ. ό έκ καλάμου κατεσκευασμένος: Σχόλ. Αριστφ.Σφ.840.
κανό (τό) δημ. μικρόν κωπήλατον, ένιστε Ιστοφόρον, ακάτιον.

κανονάρχης (ό) μτγν. έκκλ., νεώτ. κ. δημ. ό έπί τών κανώνων έν τοις μοναστηρίοις, ό έπιβλέπων τήν άκριβή, κανονικήν έκτέλεσιν του τυπικαύ κατά τās Ιεροπραξίαις: Νειύλ.497Β, Μόσχ.12860. 2) βο-ηθός φάλτου, ύπαγορεύων αυτώ μελωδικούς τούς φαλλομένους κανόνας (έκκλησιαστικούς ύμνους) || μτφ. ύποβολεύς, είσηγητής: σ' όλες του τίς δουλείς αυτός εν' ό κανονάρχης του.

κανοναρχίζω δημ. κ. καλοναρχίζω κανοναρχώ βλλ.: || μτφ. ύποβάλλω, είσηγομαι: Ζερβ. Στοχ.Μονοσχ.4.10 φευτιές καλοναρχίζει.

κανοναρχισμα-ατος (τό) δημ. ή ένέργεια του κανονάρχου βλ.λ.: 2) μτφ. ύποβολή, είσηγσις, ύπαγόρευσις.

κανονάρχος (ό) δημ. κανονάρχης βλλ.2), βοηθός φάλτου, ύπαγορεύων αυτώ. 2) μτφ. συμβοηθός, συνεργάτης, ύποβοηθός: Παλαμ.Παράκ. 28.8 τής άρρωστίας μου δοδός κανονάρχος.

κανοναρχώ-έω μτγν., νεώτ. κ. δημ. κ. καλοναρχώ κ. καλοναρχώ έκτελώ τό έργον του κανονάρχου βλ.λ., έπιβλέπω τήν άκριβή τήν Ιεροπραξιών τέλεσιν έν μουή: Στουδ.Θεοδ.1748Α. 2) βοηθός τών φάλτην, ύπαγορεύων αυτώ μελωδικούς τούς έκκλησιαστικούς ύμνους. 3) μτφ. ύποβάλλω τινί, είσηγομαι, ύπαγορεύω: φρ. όπως του καλοναρχός φέλνει (έπί άνθρώπων στερουμένων ίδιαις γνώμης και πρωτοδουλάς, άκριθώς δε τηρούνταν τās έξέθων είσηγήσεις).

κάνονας (ό) δημ. κ. κανόνας έκκλησιαστική ποιηή έπιβαλλομένη υπό του πνευματικού εις μετανοούτα πιστόν, πρός έξαγιασμόν || δδ. φρ. έκανε τόν κανόνα του έδασανίσθη, έταλαιπωρήθη, έπαθεν, ύπέφερε.

κανονάσις (ό) (γαλλ.) δημ. ήμικυλινδρική πτυχή έν-δύματος.

κάνονι (τό) (Ι) (Ιταλ.) δημ. πυροδόλον, τηλεδόλον: Παλαμ.Παράκ.112.17 τό κανόνι ν' άστράφτη όταν άκούη και νά βροντᾶ. || δδ. κ. βο-λή πυροδόλου: τή νύχτα πέσανε κανόνια. 2) μτφ. χρεοκοπία: φρ. άριζαν κανόνι πολλοί έμποροι μέ τήν τελευταία κρίση. 3) έκσκασι κανόνι. 3) κ. έν άλλ. ειδ. σημ. φρ.: τό σκάζω κανόνι (όδικολογητώς άπασιαζώ έκ τής εργασίας, ίδιαις έπί μαθητᾶν) || όμ. φρ. έφαγε τό κανόνι (άπερρίσθη, άπέτυχεν εις τās έξετάσεις του).

κανόνι (τό) (2) (κινανώ) δημ. μικρός κανών, λεπτόν σανίδιον έπικολύπτον τās κυφέλας τών μελισσών, ά. κανονίσι.

κανονιά (ή) βαλή πυροδόλου, κανονιοῦ. || συν-εκδ. βροντή, κρότος τής βόλης πυροδόλου.

κανονιάς (ό) (κινανώ) έπί άνθρώπων, ό ώς ό κά-λαμος ηξήλημένος, ό λεπτού και ύψηλού άναστή-ματος: Ίππ. Αέρ.24.

κανονιάς (τό) (Ι) δημ. συνεχής κανονιαβολισμός.
κανονιάς (τό) (2) δημ. τό κανόνι βλ.λ.2).

κανονιέρα (ή) δημ. ναυτ. κανονιοφόρος: Λα-σκαρ. θάρκα κανονιέρα (τίτλος ποιήματος).

κανονιέρης (ό) δημ. πυροβολητής. 2) μτφ. ό έκ συστήματος άποφεύγων τήν πληρωμήν τών ό-φειλών του, που σκάει κανόνια.

κανονίζω (κινανώ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. μετρώ, κινώ τι διά κανόνος, συμφώνως πρός δεδομένον κανόνα: Λογγιν.16.4. 2) δδ. διευθετώ, ρυθμίζω,

διατάσσω πι βάσει δεδωμένου κανόνος, ύποδημα-τος, προτύπου, σύμφωνο με κάτι: 'Αριστλ.ΗΗΝικ. 1105α.3 κανονίζομεν δε και τās πράξεις ήδονή και λύπη.Διοσκ.Προλ.2κ- τή πείρα τήν ένέργειάν τινος' κ. παθ.: ΑΠ.Παράρτ.3.147 [τοίσι πλάνησι] κανονίζεται αύτιν' || όμ. κ- πρός τή ρυθμίση συμφώνως πρός τιν: 'Αριστ.168 πάντα κεικανόνισται πρός δικαιοσύνην, κανονίζω τās έξεθόδα μου με τό μησό μου. 3] νεώτ. κ. δημ. άκριβώς καθορίζω τι: ό προϊτάμενος έκανόνισε τās έργασίμους ώρας, ή κυβέρνησις έκανόνισε τόν φορολογικόν συντελεστήν, - κανονίζω τās έξεθόδα μου' || ειδ. πάπ. όρίζω τό φορολογικόν ποσόστον, έπι-βάλλω ώρισμένην φορολογίαν. 4) έπιβάλλω ώρισμένους κανόνας εις τι: Συμπλκ.Φυσ.980,23, - κανονίζω τή ζωή μου (ρυθμίζω τόν τρόπον τής ζωής μου συμφώνως πρός ώρισμένους κανόνας)' || κ. έν τή γραμμ. κανονίζεται άκολουθεύ τί κανόνα: 'Απολλ.Δύακ. Άντων.21,20. 5) δημ. δι-ευθετώ, έξομαλύνω, άποκαθιστώ: πρέπει νά κανονισωμε τώ ζήτημα τής πληρωμής, - κανονίσει τή θέση σου, - κανονισαμε τούς λογαριασμούς μας' || ειδ.κάτ. άποπληρώνω, έκπληρω χρηματικήν όφειλήν έναντί τινος: δέν μπορέσα νά κανονισω άκόμα τό ραφή μου. 6) μτγν. έκκλ. δέχομαι βιβλίον τι εις τόν κανόνα τών Ιερών Γραφών: 'Αθανάσ.2.117C. 7) ειδ. έκκλ. έπιβάλλω κανόνα, έκκλησιαστικόν έπιτίμιον εις άμαρτήσαντα: Κ Πορφ.Νεαρ.274. 8] κ. δημ. σωφρονίζω, έπανα-φέρω τινά εις τήν τάξη, τόν βάζω στη θέση του: θά σοῦ τόν κανονισω έγω μιά χαρά. || κ. έν αίσχρ. σημ. βατεύω' κ. παθ.: έπιασε τή γυναικό του νά κανονίζεται με τόν κομπάρο.

κανονικά έπίρρ. δημ. κατά τρόπον κανονικόν, κανονικώς, συμφώνως πρός τόν κανόνα, τό μέτρον: δέν μπορεί νά σχεδιάση κανονικά' || όμολως: τά πράγματα έξελίσσονται κανονικά.

κανονικάρης (ό) δημ. ό τήν είσοραξιν τών φώρων έντεταλμένος: Κώδ.Ίουστιν.19.9.Ίουστιν. Νεαρ.30.7.

κανονικός (ό) (λατ. κανονικ[us]) μον. κανονικός βλ.λ., κληρική ειδ. ό άποστολώς μέλος του συμβουλίου τής έπισκοπής: Χρον.Μορ.1955Η του Μη-τροπολίτη τής Πατροῦ μετά τούς κανονικούς (μετά τών έπισκοπικών συμβούλων).

κανονικός-ή-(ιά)-όν (κινανώ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό συμφώνως πρός τόν κανόνα γινόμενος, παρουσιάζομενος: Ιαλ.7.417 κ- διαφοραί, Εύστ. Πον.113.40 κανονική άναλογία, - κανονική άνά-πτυξις - κατασκευή - σύνταξις - κανονικός σχη-ματισμός ρηματ. χρόνων, - τό σχέδιο δέν είναι κανονικό' || ειδ. ή κανονική (ένν. τέχνη) ή θε-ωρητική μουσική καθ' ήν αι φθόγοι ρυθμίζονται βάσει τών διαφορών άρμονιών: Γράβλ. εις Εύκλ. 40F. || όμ. αι κανονικοί αι θεωρητικοί τής μου-σικής: αυτ'. || νεώτ. κανονικαί έπιστήμηαι αι δε-οντολογικαί βλ.λ., αι συμφώνως πρός ώρισμένους κανόνας άσκοποῦσι τήν έρευναν τών πραγμάτων (ώς ή Λογική, ή Ήθική, ή Αισθητική). 2) σύμμε-τρος, σχηματισμένος, διαπελασμένος συμφώνως ταις γενικώς παραδεδογμέναις άναλογίαις: κανο-νικά χαρακτηριστικά, - κανονικό πρόσωπο. 3) ό συμφώνως πρός τούς κανονισμούς, τας Ιοχουσίας διατάξεις: κανονική άδεια, - κανονική άποδο-χαί, - τά καταστήματα πρέπει νά κλείνουν στην κανονική ώρα. 4) ειδ. ό κατά τούς κανόνας τής 'Εκκλησίας ή ό εις αυτούς άναφερομενος: 'Ωριγ.283Α, Σύνοδ.Λαοδ.59.4) κ- βιβλία (τά έν τή έκκλησία παραδεδογμένα ως γνήσια, καθ' αντι-διαστολήν πρός τά άπόκρυφα), Σύνοδ.Άντιοχ.8 κανονικά γράμματα (αι ύπό έπίσημόν εις άπο-λυόμενον κληρικόν διδομένο συστατικοί έπιστο-

λογικαί βλ.λ., κληρική ειδ. ό άποστολώς μέλος του συμβουλίου τής έπισκοπής: Χρον.Μορ.1955Η του Μη-τροπολίτη τής Πατροῦ μετά τούς κανονικούς (μετά τών έπισκοπικών συμβούλων).

κανονικός-ή-(ιά)-όν (κινανώ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό συμφώνως πρός τόν κανόνα γινόμενος, παρουσιάζομενος: Ιαλ.7.417 κ- διαφοραί, Εύστ. Πον.113.40 κανονική άναλογία, - κανονική άνά-πτυξις - κατασκευή - σύνταξις - κανονικός σχη-ματισμός ρηματ. χρόνων, - τό σχέδιο δέν είναι κανονικό' || ειδ. ή κανονική (ένν. τέχνη) ή θε-ωρητική μουσική καθ' ήν αι φθόγοι ρυθμίζονται βάσει τών διαφορών άρμονιών: Γράβλ. εις Εύκλ. 40F. || όμ. αι κανονικοί αι θεωρητικοί τής μου-σικής: αυτ'. || νεώτ. κανονικαί έπιστήμηαι αι δε-οντολογικαί βλ.λ., αι συμφώνως πρός ώρισμένους κανόνας άσκοποῦσι τήν έρευναν τών πραγμάτων (ώς ή Λογική, ή Ήθική, ή Αισθητική). 2) σύμμε-τρος, σχηματισμένος, διαπελασμένος συμφώνως ταις γενικώς παραδεδογμέναις άναλογίαις: κανο-νικά χαρακτηριστικά, - κανονικό πρόσωπο. 3) ό συμφώνως πρός τούς κανονισμούς, τας Ιοχουσίας διατάξεις: κανονική άδεια, - κανονική άποδο-χαί, - τά καταστήματα πρέπει νά κλείνουν στην κανονική ώρα. 4) ειδ. ό κατά τούς κανόνας τής 'Εκκλησίας ή ό εις αυτούς άναφερομενος: 'Ωριγ.283Α, Σύνοδ.Λαοδ.59.4) κ- βιβλία (τά έν τή έκκλησία παραδεδογμένα ως γνήσια, καθ' αντι-διαστολήν πρός τά άπόκρυφα), Σύνοδ.Άντιοχ.8 κανονικά γράμματα (αι ύπό έπίσημόν εις άπο-λυόμενον κληρικόν διδομένο συστατικοί έπιστο-

λογικαί βλ.λ., κληρική ειδ. ό άποστολώς μέλος του συμβουλίου τής έπισκοπής: Χρον.Μορ.1955Η του Μη-τροπολίτη τής Πατροῦ μετά τούς κανονικούς (μετά τών έπισκοπικών συμβούλων).

κανονικός-ή-(ιά)-όν (κινανώ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό συμφώνως πρός τόν κανόνα γινόμενος, παρουσιάζομενος: Ιαλ.7.417 κ- διαφοραί, Εύστ. Πον.113.40 κανονική άναλογία, - κανονική άνά-πτυξις - κατασκευή - σύνταξις - κανονικός σχη-ματισμός ρηματ. χρόνων, - τό σχέδιο δέν είναι κανονικό' || ειδ. ή κανονική (ένν. τέχνη) ή θε-ωρητική μουσική καθ' ήν αι φθόγοι ρυθμίζονται βάσει τών διαφορών άρμονιών: Γράβλ. εις Εύκλ. 40F. || όμ. αι κανονικοί αι θεωρητικοί τής μου-σικής: αυτ'. || νεώτ. κανονικαί έπιστήμηαι αι δε-οντολογικαί βλ.λ., αι συμφώνως πρός ώρισμένους κανόνας άσκοποῦσι τήν έρευναν τών πραγμάτων (ώς ή Λογική, ή Ήθική, ή Αισθητική). 2) σύμμε-τρος, σχηματισμένος, διαπελασμένος συμφώνως ταις γενικώς παραδεδογμέναις άναλογίαις: κανο-νικά χαρακτηριστικά, - κανονικό πρόσωπο. 3) ό συμφώνως πρός τούς κανονισμούς, τας Ιοχουσίας διατάξεις: κανονική άδεια, - κανονική άποδο-χαί, - τά καταστήματα πρέπει νά κλείνουν στην κανονική ώρα. 4) ειδ. ό κατά τούς κανόνας τής 'Εκκλησίας ή ό εις αυτούς άναφερομενος: 'Ωριγ.283Α, Σύνοδ.Λαοδ.59.4) κ- βιβλία (τά έν τή έκκλησία παραδεδογμένα ως γνήσια, καθ' αντι-διαστολήν πρός τά άπόκρυφα), Σύνοδ.Άντιοχ.8 κανονικά γράμματα (αι ύπό έπίσημόν εις άπο-λυόμενον κληρικόν διδομένο συστατικοί έπιστο-

λογικαί βλ.λ., κληρική ειδ. ό άποστολώς μέλος του συμβουλίου τής έπισκοπής: Χρον.Μορ.1955Η του Μη-τροπολίτη τής Πατροῦ μετά τούς κανονικούς (μετά τών έπισκοπικών συμβούλων).

κανονικός-ή-(ιά)-όν (κινανώ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό συμφώνως πρός τόν κανόνα γινόμενος, παρουσιάζομενος: Ιαλ.7.417 κ- διαφοραί, Εύστ. Πον.113.40 κανονική άναλογία, - κανονική άνά-πτυξις - κατασκευή - σύνταξις - κανονικός σχη-ματισμός ρηματ. χρόνων, - τό σχέδιο δέν είναι κανονικό' || ειδ. ή κανονική (ένν. τέχνη) ή θε-ωρητική μουσική καθ' ήν αι φθόγοι ρυθμίζονται βάσει τών διαφορών άρμονιών: Γράβλ. εις Εύκλ. 40F. || όμ. αι κανονικοί αι θεωρητικοί τής μου-σικής: αυτ'. || νεώτ. κανονικαί έπιστήμηαι αι δε-οντολογικαί βλ.λ., αι συμφώνως πρός ώρισμένους κανόνας άσκοποῦσι τήν έρευναν τών πραγμάτων (ώς ή Λογική, ή Ήθική, ή Αισθητική). 2) σύμμε-τρος, σχηματισμένος, διαπελασμένος συμφώνως ταις γενικώς παραδεδογμέναις άναλογίαις: κανο-νικά χαρακτηριστικά, - κανονικό πρόσωπο. 3) ό συμφώνως πρός τούς κανονισμούς, τας Ιοχουσίας διατάξεις: κανονική άδεια, - κανονική άποδο-χαί, - τά καταστήματα πρέπει νά κλείνουν στην κανονική ώρα. 4) ειδ. ό κατά τούς κανόνας τής 'Εκκλησίας ή ό εις αυτούς άναφερομενος: 'Ωριγ.283Α, Σύνοδ.Λαοδ.59.4) κ- βιβλία (τά έν τή έκκλησία παραδεδογμένα ως γνήσια, καθ' αντι-διαστολήν πρός τά άπόκρυφα), Σύνοδ.Άντιοχ.8 κανονικά γράμματα (αι ύπό έπίσημόν εις άπο-λυόμενον κληρικόν διδομένο συστατικοί έπιστο-

λογικαί βλ.λ., κληρική ειδ. ό άποστολώς μέλος του συμβουλίου τής έπισκοπής: Χρον.Μορ.1955Η του Μη-τροπολίτη τής Πατροῦ μετά τούς κανονικούς (μετά τών έπισκοπικών συμβούλων).

κανονικός-ή-(ιά)-όν (κινανώ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό συμφώνως πρός τόν κανόνα γινόμενος, παρουσιάζομενος: Ιαλ.7.417 κ- διαφοραί, Εύστ. Πον.113.40 κανονική άναλογία, - κανονική άνά-πτυξις - κατασκευή - σύνταξις - κανονικός σχη-ματισμός ρηματ. χρόνων, - τό σχέδιο δέν είναι κανονικό' || ειδ. ή κανονική (ένν. τέχνη) ή θε-ωρητική μουσική καθ' ήν αι φθόγοι ρυθμίζονται βάσει τών διαφορών άρμονιών: Γράβλ. εις Εύκλ. 40F. || όμ. αι κανονικοί αι θεωρητικοί τής μου-σικής: αυτ'. || νεώτ. κανονικαί έπιστήμηαι αι δε-οντολογικαί βλ.λ., αι συμφώνως πρός ώρισμένους κανόνας άσκοποῦσι τήν έρευναν τών πραγμάτων (ώς ή Λογική, ή Ήθική, ή Αισθητική). 2) σύμμε-τρος, σχηματισμένος, διαπελασμένος συμφώνως ταις γενικώς παραδεδογμέναις άναλογίαις: κανο-νικά χαρακτηριστικά, - κανονικό πρόσωπο. 3) ό συμφώνως πρός τούς κανονισμούς, τας Ιοχουσίας διατάξεις: κανονική άδεια, - κανονική άποδο-χαί, - τά καταστήματα πρέπει νά κλείνουν στην κανονική ώρα. 4) ειδ. ό κατά τούς κανόνας τής 'Εκκλησίας ή ό εις αυτούς άναφερομενος: 'Ωριγ.283Α, Σύνοδ.Λαοδ.59.4) κ- βιβλία (τά έν τή έκκλησία παραδεδογμένα ως γνήσια, καθ' αντι-διαστολήν πρός τά άπόκρυφα), Σύνοδ.Άντιοχ.8 κανονικά γράμματα (αι ύπό έπίσημόν εις άπο-λυόμενον κληρικόν διδομένο συστατικοί έπιστο-

λογικαί βλ.λ., κληρική ειδ. ό άποστολώς μέλος του συμβουλίου τής έπισκοπής: Χρον.Μορ.1955Η του Μη-τροπολίτη τής Πατροῦ μετά τούς κανονικούς (μετά τών έπισκοπικών συμβούλων).

κανονικός-ή-(ιά)-όν (κινανώ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό συμφώνως πρός τόν κανόνα γινόμενος, παρουσιάζομενος: Ιαλ.7.417 κ- διαφοραί, Εύστ. Πον.113.40 κανονική άναλογία, - κανονική άνά-πτυξις - κατασκευή - σύνταξις - κανονικός σχη-ματισμός ρηματ. χρόνων, - τό σχέδιο δέν είναι κανονικό' || ειδ. ή κανονική (ένν. τέχνη) ή θε-ωρητική μουσική καθ' ήν αι φθόγοι ρυθμίζονται βάσει τών διαφορών άρμονιών: Γράβλ. εις Εύκλ. 40F. || όμ. αι κανονικοί αι θεωρητικοί τής μου-σικής: αυτ'. || νεώτ. κανονικαί έπιστήμηαι αι δε-οντολογικαί βλ.λ., αι συμφώνως πρός ώρισμένους κανόνας άσκοποῦσι τήν έρευναν τών πραγμάτων (ώς ή Λογική, ή Ήθική, ή Αισθητική). 2) σύμμε-τρος, σχηματισμένος, διαπελασμένος συμφώνως ταις γενικώς παραδεδογμέναις άναλογίαις: κανο-νικά χαρακτηριστικά, - κανονικό πρόσωπο. 3) ό συμφώνως πρός τούς κανονισμούς, τας Ιοχουσίας διατάξεις: κανονική άδεια, - κανονική άποδο-χαί, - τά καταστήματα πρέπει νά κλείνουν στην κανονική ώρα. 4) ειδ. ό κατά τούς κανόνας τής 'Εκκλησίας ή ό εις αυτούς άναφερομενος: 'Ωριγ.283Α, Σύνοδ.Λαοδ.59.4) κ- βιβλία (τά έν τή έκκλησία παραδεδογμένα ως γνήσια, καθ' αντι-διαστολήν πρός τά άπόκρυφα), Σύνοδ.Άντιοχ.8 κανονικά γράμματα (αι ύπό έπίσημόν εις άπο-λυόμενον κληρικόν διδομένο συστατικοί έπιστο-

λογικαί βλ.λ., κληρική ειδ. ό άποστολώς μέλος του συμβουλίου τής έπισκοπής: Χρον.Μορ.1955Η του Μη-τροπολίτη τής Πατροῦ μετά τούς κανονικούς (μετά τών έπισκοπικών συμβούλων).

λαί αι σκοποῦσαι εἰς τὴν ἀκώλυτον ὑπὸ ταύτου ἐν ἄλλῳ κλίματι Ἰερουσαλιν, ἀ. ἀπολυτικά ἐπιστολαί), - **κανονικὸν δίκαιον** ἰτὸ ἐκ τῶν ἱερῶν κανόνων ἀπορρέον· 5) ὡς οὐσα, **κανονικός** εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκκλησίας, κληρικός: Βασ.3,1381B. || ὁμ. ὁ γνώστης τῶν ἐκκλ. κανόνων: αὐτ.4,644C. || τὸ θηλ. ἡ **κανονική παρθένος** εἰς τὴν διακονίαν τοῦ ναοῦ: Μακάρ. 704D, Νεῖλ.217C. 6) εἶδ. νεώτ. μαθημ. ἐπὶ σχημ. γεωμ. ἃ ἐχῶν πάσας τὰς γωνίας αὐτῶν, ὡς καὶ τὰς πλευράς, ἴσους πρὸς ἀλλήλας: **κανονικὸν πολύγωνον**, - **ἐξάγωνον** - **πολύεδρον**. 7) **μτγν.** ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀστρονομικοὺς πίνακας: Βέττ. Βάλλ.141,14. || ὁδ. οἱ **κανονικοί** οἱ κατασκευασταὶ τῶν αὐτῶν πινάκων: Κλεομήδ.2,δ. 8) τὸ οὐδ. **κανονικὸν** ἰτὸ ἐκ οὐσ. ἢ Ἀρχική κατὰ τὴν ἐπικούρειαν φιλοσοφίαν, ὡς τοὺς κανόνας τοῦ διανοεῖσθαι διδασκασίαι [πρὸβλ. ἀνωτ. **κανονικαὶ ἐπιστήμαι**]: Διογ.Λ 10,30. 9) ὁμη. τὸ οὐδ. **κανονικός** ὡς οὐσα ἢ ὑπὸ χωρίου εἰς ἱερέα, ἢ ἢ ὑπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπίσκοπον παρεχόμενη κατ' ἔτος ἀντιμισθία, ἰδίως εἰς σιτηρὰ, ἀ. δίκονα.

κανονικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ κανονικοῦ, ἢ ἀκριβὴς τοῦ κανόνος τήρησις: ἡ κανονικότης τοῦ **σχεδίου** - **τῶν σχηματισμῶν** || ἐνυρθμία, συμμετρία, ἀναλογία: **κανονικότης προσημίας** - **χαρακτηριστικῶν**, Ασκαρ.Μυστ.Θρησκευτ.16 ἡ μήτηρ τοῦ καὶ τὸ στόμα τὸν ἔχουσε μὴ θαυμάσιη **κανονικότητα**. 2) ἢ συμφωνία πρὸς τοὺς κανονισμοὺς, τὰς νομικὰς διατάξεις: **κανονικότης συμπεριφορᾶς**, - ἢ φήμισις τοῦ προπολοιοῦσθαι δὲν νεώτ. με κανονικότητα.

κανονικός ἐπίφρ. **μτγν.**, **μον.** κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον κανονικὸν βλλ., ἀμφώμως πρὸς τὸν κανόνα, πρὸς ὀρισμένον μέτρον: Ἀρτεμίδ.Δολδ.1,1A. || εὐρύθμιος, ἐν ἀναλογίᾳ ἀκριβεῖ, συμμετρῶς: ὁ **χορὸς ἐξετέλεσθη κανονικώτατα**. 2) ὁμολῶς, κατὰ τὸ εὐκταῖον, ἀνευ ἀπροόπτων ἢ δυσχερειῶν: τὰ πράγματα **ἐξετέλεσσαν** **κανονικῶς**. 3) συμφώνως πρὸς τὰς νομικὰς διατάξεις, τοὺς κανονισμοὺς, τοὺς νόμους: οἱ ἀρχιερεῖς αἱ διεξήχθησαν **κανονικῶς**, - **ἀνεφέρθη** **οὐκ** **κανονικῶς** εἰς τὴν προδιατεταμένην ἀρχήν, - δὲν ἐδημοσιεύθη **κανονικῶς τὸ διάταγμα**. || ἐδικτικ. συμφώνως τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόσι: Σέργ.Μακρ. ἐν Σαβθ. 3,250 γενόμενος οὖν **κανονικῶς** ἀρχιερεὺς Χαλεπίου ὁ κύριος Φιλήμων.

κανονοβολισμός (ἰ) νεώτ. βολή πυροβόλου, **κανονιά**: κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς τὰ **πυροβόλαια** τοῦ Λυκαβηττοῦ ἔπριψαν τοὺς νενομισμένους **κανονοβολισμοὺς**. || ὁμ. συνεχῆς βολή, **κανονιδί**.

κανονοβολῶ νεώτ. ρίπτω βλήματα διὰ πυροβόλου, ρίχνω **κανονιές**.

κανονοθυρίξ-ἰδος (ἡ) νεώτ. μικρὸν ὄνοιγμα εἰς πλευρῶν πυροβόλειου (τεῖχος φρουρίου, πλευρῶν πλοίου), δι' ἧς βάλλει τὸ τηλεβόλον, ὁμη. **μουκαπόρτα** τοῦ **κανονοῦ**.

κανονοκρᾶνον ἰτὸ νεώτ. τὸ περὶ τὸ στόμα τῆς πραιτομῆς τῶν πυροβόλων ἐξόγκωμα.

κανόνι(ον) ἰτὸ (ικανόν) **μτγν.**, νεώτ. κ. ὁμη. ὑπόκορ. τοῦ **κανών**, μικρὰ **ράβδος** πρὸς μέτρον γραμμῶν ἢ ὄργανον πρὸς μέτρον τῶν, μοιρῶν, νεῖξες: Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.10,149. 3) **σταμὶς** βλλ.: Πολυδ. 1,92 τὰ δὲ **ξύλα ἐφ' ὧν αἱ σανίδες** ἰτὸ καταστρώματος τῶν πλοίων ἐπικειμένα **κανόνια** καὶ **σταμίνες**. 4) **πίναξ**, **διάγραμμα** μαθηματικόν: Παλ. Ἀρμ.2,15, Βέττ. Βάλλ.321. 5) **μουσα**, ὁ ὡς ὑπόκορ. τοῦ **κανών** βλλ.71, **μόνοχόρον**: Πτολ. Ἀρμ.2,13. 6) νεώτ. **κανόνιον**, ὁμη. **κανόνι** βλλ., τὸ **πυροβόλον**.

κανονιστάσιον ἰτὸ νεώτ. **πυροβόλειον**.

κανονοστοιχία (ἡ) νεώτ. σιπρὰ **πυροβόλων** ἐν παρατάξει, **πυροβολοστοιχία**: 2) **μονὰς** **πυροβολικοῦ** **περιλαμβάουσα** **ἐξ** **κανόνια**.

κανονοφόρος (ἡ) νεώτ. μικρὸν **πολεμικὸν** **πλοῖον** δι' ἐνὸς ἢ περισσοτέρων **πυροβόλων** ἐφωδιασμένον, ὁμη. **κανονιέρα**.

κανονίξ-ἰδος (ἡ) μικρὸς **κανών**, **χάρτακος**, **ἀρίθρα**, **ρίθρα**: Σουῖδ. **ἐργαλεῖον** **καλλιγραφικόν**: Φίλιππ. Θεσσα.ΑΠ.6,62 **κανονίξ ὑπάτην**. 2) εἶδ. εἰδος ὄβελου, στήλης, **σανίδος**, **ἐφ' ἧς** **ἐπίθετον** **κατὰ** **σειρᾶν** **ἐμπηγνύμενα**, τὰ **ἐκ** **τῆς** **κληρωτίδας** **ἐξαγόμενα** **πίνακια** **τῶν** **ἡλιαστῶν** **δικαστῶν**: Ἀριστ. Ἀθ.64,2 **ἔλκει** **ὁ** **θεσμοθέτης** **ἐξ** **ἐκάστου** **τοῦ** **κιβωτίου** **πινάκιον** **ἐν** **·** **καὶ** **ἐμπήγνυσι** **τὰ** **πίνακιά** **τὰ** **ἐκ** **τοῦ** **κιβωτίου** **εἰς** **τὴν** **κανονίδα**. 3) νεώτ. ὄργανον ἐν χρ. εἰς τὰ **πυροβολικὸν** **πρὸς** **ταχὺν** **καὶ** **ἀνευ** **ὕπολογισμοῦ** **καθορισμὸν** **τῆς** **βολῆς**.

κανόνισμα-ατος ἰτὸ μτγν., **μον.** κ. νεώτ. **μικρὸς** **κανών**: Φαν.ΑΠ.6,295 **σελίδων** **κανόνισμα** **φιλόρθων**. 2) ἢ βάσει τῶν **γραμματικῶν** **κανόνων** **κλίσις** **ὀνόματος** ἢ **ρήματος**: Εὐστ.Πον.439,2δ. 3) ὁμη. **δικανονισμός**, **ἐξορμάλυνσις**, **διευθέτησις**.

κανονισμός (ὁ) **μτγν.**, νεώτ. κ. ὁμη. ἡ **ἐνέργεια** **καὶ** **τὸ** **ἀπέτελεσμον** **τοῦ** **κανονίζω** βλλ., **ρῦθμισις**, **τακτοποίησις**, **διευθέτησις**, **καθορισμός**: ὁ **κανονισμός** **τῶν** **ἐργασίμων** **ἠρώων**-**τοῦ** **λογαριασμοῦ**-**τῶν** **ἐξόδων**. 2) **σύνολον** **διατάξεων** **καθορίζουσῶν** **τὸν** **τρόπον** **τῆς** **λειτουργίας** **ἰδρύματος**, **ἐταιρείας**, **γεν.** **παντῶν** **ὀργανωμένων** **σάμματος**, **πάσης** **ὀμαδικῆς** **προσπαθείας**: **κανονισμός** **τοῦ** **ἐργοστασίου**-**τῶν** **στρατιωτικῶν** **σχολῶν**-**τῆς** **ἐταιρείας**, - **κανονισμός** **ἀσκήσεων** **πυροβολικοῦ**.

κανονιστής (ὁ) **μον.** κ. νεώτ. ὁ **διδῶν**, **καθορίζων** **τὸν** **κανόνα**, **τὰς** **διατάξεις**: Εὐστ.Πον.64,83 **θεσμοθεσίαν** **νεαρῶν** **ἐξεφώνησαν** **οἱ** **κανονισταί**. **κανονιστικός-ή-όν** **μτγν.**, κ. νεώτ. ὁ **κατάλληλος** **ἀρμόδιος** **πρὸς** **κανονισμὸν**, **ρῦθμισις**: Χοιροδ. Ἠφ.226C οἱ **κανόνες** **τῶν** **ὕγιων**, **οὐ** **τῶν** **πεπονηθῶτων** **εἰσι** **κανονιστικά**. || νεώτ. **συνταγμα**, **δικ.** **κανονιστικά** **διατάγματα** τὰ **ἐν** **λεπτομερειαίς** **καθορίζοντα** **τὴν** **ἐφαρμογὴν** **νόμου** **τύπος**.

κανονοβολισμός (ὁ) νεώτ. ὁ **κανονοβολισμός**.

κανονογραφία (ἡ) **μτγν.** ἡ **συγγραφή**, **κατάρτισις** **ἀστρονομικῶν** **πινάκων**: Πτολ.Μαθ.2,9.

κανονοποιᾶ (ἡ) **μτγν.** ἡ **κανονογραφία** βλλ.: Πτολ.Μαθ.3,1, Βέττ. Βάλλ.353,14.

κανονωτός-ή-όν **πᾶν** κ. **μον.** ὁ **διὰ** **κανόνων**, **μοχλῶν** **ἐφωδιασμένος**: Πάπ. **κανονωταὶ** **θυρίδες**.

2) **μον.** **εὐθύς** **ὡς** **κανών**: Εὐστ.Πον.707,59.

κάνουλα (ἡ) ὁμη. **ξύλινος** ἢ **μετάλλινος** **σωλὴν** **ἐφωδιασμένος** **διὰ** **στροφάκου**, **δι'** **οὗ** **κανονίζεται** ἢ **ἐκροθὺ** **ὕγρου**, **ἀ.** **ρουμπινές**. || **φρ.** **βάνω** **κάνουλα** **ποιούμαι** **ἐναρξίν** **τῆς** **ἀναλώσεως** **τοῦ** **ἐν** **πλήρει** **βυτίῳ** **οἴνου**, **ἀνοίγω** **καινούργισ** **βαρέλι**, **γιοματάρη**: ἢ **αὐτ.** **φρ.** **ἐν** **χρ.** κ. **μτφ.** **ἐπὶ** **γυναικὸς** **ἐν** **ἀισχρ.** **σπμ.**

κανοῦν ἰτὸ **κάνεον** βλλ.

κάνουρα (ἡ) ὁμη. **πλεξίς** **μαλλίου**. 2) **κτ.** **ἐπέκτ.** ὁ **σῆμα** **τοῦ** **ὕψαματος**.

καντάδα (ἡ) ὁμη. **λαϊκὸν** **ἄσμα** **ἀδόξομενον** **ἀπὸ** **τῆς** **ὁδοῦ** **κατὰ** **τὰς** **νυκτερινὰς** **ὥρας**, **συνήθως** **μετὰ** **ὑποκορύσεως** **ἐγχρόρων** **ὀργάνων**.

κανταδόρας (ὁ) ὁμη. ὁ **ἄδων** **καντάδας** βλλ., **τραγουδιστής**.

κανταφί ἰτὸ ὁμη. κ. **καταφί** βλλ.

καντάρη ἰτὸ ἰσραβ. ὁμη. **μονὰς** **βάρος** **44** **ὀκάδων**, **στατήρ**: **φρ.** **τὸν** **ἐπαγωγὸν** **ἀπὸ** **καντάρη** **τὸν** **ἐξηπάτησε**. 2) ὄργανον πρὸς μέτρον βαρῶν.

κανταρτζής (ὁ) (τουρκ.) ὁμη. ὁ **κατασκευαστὴς** **κανταρῶν** βλλ.21.

καντάτα (ἡ) ἰταλ. ὁμη. κ. **καντάδα** **εἶδος** **μουσικῆς** **συνθέσεως** **ὀδικῆς**, **ἀποτελούμενον** **ἐκ** **δια-**

δοκικών μονοφιδιών, διφιδιών κλπ., έκτελούμενον δὲ τῆ συνοδείᾳ ἐνὰς ἡ πλείωνων ὀργάνων αἰθούσης.
καντήλα (ἡ) δημ. 'κανθῆλα β.λλ.
καντηλανάφτης (ὁ) δημ. κανδηλανάφτης β.λλ.
καντηλέρι (τὸ) δημ. κρηοήγιον' 2) λυχνία ἐλαίου πολυφώτος, λουστρας.
καντήλι (τὸ) δημ. κανθῆλιον β.λλ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 15,27 θὰ σημάνη ἐσπερίνος, | ὁμως κερὶ ν' ἀνάφθ οὔτε καντήλι | στή ἀτάχαση δὲν ἤρθε κανενός.
καντηλιέρι (τὸ) δημ. κ. καντηλιέρι β.λλ.
καντηλιτσα (ἡ) δημ. ἡ κρεμάθρα.
κανηλοσθέσης (ὁ) δημ. κ. -ήσης κανδηλοσθέσης β.λλ. : Γρυπ.Σκ.Τεpp.71,8 ὁ χνουδωτός κανηλοσθέσης πάει | στὸ φῶς πού τὸν τραβάει.
καντανισμός (ὁ) νεώτ. τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Καντίου.
καντιανός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ εἰς τὸν φιλόσοφον Κάντιον ἀναφερόμενος : **καντιανὴ φιλοσοφία** 2) ὁ ἀκολουθῶν, ὁ ἀσπαζόμενος τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Καντίου.
καντιλιναί (ἡ) (γαλλ.) δημ. μελωδικὸν ἄσμα βρηνητικῶν χαρακτήρας.
καντινα (ἡ) (γαλλ.) δημ. τόπος ἀναφυχῆς καὶ πωλήσεως εἰδῶν χρήσεως καθημερινῆς, εἰδ. δι' ἐστρατοπεδευμένους, κ. κτ. ἐπέκτ. δι' ἐργάτας ἐργου πινῶς δημοσίου, ἐργοστασίου κλπ.
καντίνι (τὸ) δημ. ἡ τὸν λεπτότερον ἦλον διδουσα χορδῆ ὀργάνου πινός' 2) φρ. εἶναι στὸ καντίνι [καθ' ὅλα ἐτοιμοί, - ντυμένοι στὸ καντίνι | ἀφόφως ἐνδεδυμένοι].
κάντιο (τὸ) δημ. κἀντιον β.λλ.
κάντιόνιον (τὸ) νεώτ. διοικητικὴ περιφέρεια εἰς τινὰς χώρας' || εἰδ. ἐκάστη τῶν 22 πολιτειῶν, τῶν ἀπαρτιζουσῶν τὴν Ἑλβετικὴν ὀμοσπονδίαν.
κάντορας (οἱ) Ἦσ. εοί κρατούντες'.
κάντοῦσα (ἡ) νεώτ. βολαν. γένος κοσμητικῶν φυτῶν τῶν Ἄνδεων.
κάντοῦππέ (ἡ) (ἰταλ.) δημ. μικρὸν λαϊκὸν ἄσμα.
κάντσω-ορός (ὁ) νεώτ. φάλτης ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος ἐν Γερμανίᾳ.
κανύσια ἔρια πάπ. εἶδος ἐρίων, προερχομένων πῖθ. ἐκ Κανυσίου τῆς Ἀπουλίας.
καμυστιόν (ὁ) μτγν. εἶδος ἐνδύματος ἐκ καμυσίων ἐρίων : Ἄθην.3,97B.
κάνυστρον (τὸ) κἀναστρον β.λλ. : Πολυδ.10,86.
κάνω δημ. κἀνω β.λλ.
κάνωθικός-ἡ-ὄν ὁ εἰς τὴν πόλιν Κάνωθον ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος, ἂ. κανωθικός : Ἦρ.2,17, Στράβ.17,1,10 ἡ πόλις ἡ Κανωθική.
κάνωθισμός (ὁ) μτγν. τρυφηλός, ἀκόλαστος, ἀσελῆς βίος : Στράβ.17,1,16.
κάνων-όνος (ὁ) κ.μον. κ. νεώτ., δημ. κανόνας πάσα εὐθεία ράβδος, χρησιμεύουσα ὅπως τηρεῖται τι εἰς εὐθείαν γραμμὴν' εἰδ. ἐκάστη τῶν δύο ξυλίων ράβδων ἐκτεινομένων ἔγκρασις κατὰ τὸ κοῖλον τῆς ἀσπίδος, δι' ὃν διήρχετο, ὅπως συγκρατῆ αὐτῆν, ὁ πῆγος τῆς χειρὸς τοῦ φέροντος : Ἰλ.ᾠ 193 ἀσπίδα Νεστορέην. . . πάσαν χρυσίην ἔματι, κανόνας τε καὶ αὐτῆν, αὐτ.Ν 407,Θεμιστ. Λγμ.21,257A. 2) τμήμα τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, πῖθ. τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο ἄντιων περὶ ὃ εἰσίσσετο τὸ ὄφασμα : Ἰλ.Ψ 761, Ἄριστφ.Θεσμ.822, Πλούτ.'Ηθ. 156B χλαμύδα ποιήσασιο . . καὶ ἰμάτιον ἡ κανόων διαθέσειν, Νόνν.Δ 37,631. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὄργανον πρὸς χάραξιν εὐθειῶν, χαρακας, ρήμα : Δαμάσ.ΑΠ 6,65,4 ἡγεμόνα γραμμῆς ἀπλανέος κανόνα, κανών τῶν σχεδιαστών, -βεβδαιμονημένοι κανόνες (οἱ φέροντες μετρικὰς διαιρέσεις)' 4) γνῶμων ἐν χρ.π. τέκτισι πρὸς ἔλεγχον τῆς εὐθυγραμμίας ἐπιφανειῶν, εἶδος στάθμης : Σοφ.ἀπ.421 ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην (όντος ὀρθοῦται κανών, Εὐρ.Τρω.6 πύργους. . ὀρθοῖσιν ἔθεμν

κανόσιν, αὐτ.'Ηρ.945, Ἄριστφ.'Ὀρν.99, Πλάτ.Φῖληθ. 56B κανόνν γάρ, οἶμαι, καὶ τὸρνω χρῆται καὶ διαθέτη (ἡ τεκτονική, Ξεν.'Αγρο.10,2, Ἀπολλ.Ρ 1,724 κανόνεσι . . μετρήσασθα' 5) ἡ φάλαξ τοῦ ζυγοῦ : ΑΠ 11,334 ἔστηρ ἄμφοτέρων τὸν τρόπον ἐκ κανόνος εἰς τὸ μέρος δὲ καθεῖλετο . . τὸ τάλαντον || κτ. Σχόλ.'Αριστφ.Βάτρ.θ1 κ τὸ γλωσσασίον τὸ ἐπὶ τῆς τρυάντης ὄν καὶ εἰς ἰσότητα ταύτην ὄγων' 6) ἐν εἰδ. ἐνοιαίος, ὡς ράβδος παραπέδασματος : Χάρ.Ἰστ.ἀπ.4J πολυτελεῖς ἀλλοταί . . κανόνας ἔχουσαι περιχρῦσους' || ὄμ. ράβδος κλωδοῦ : Ἰω.Χρυσ.'Ἐπιστ.πρὸς Ἐφ. 173. 7) ἐν τῆ Μοῦσ. τὸ διέζυγον τῆς κιθάρας : Πορφ.'Ἄρμον.207. || τὸ μονόχορδον : Πτολ.'Ἄρμον.18. 8) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶν τὸ χρησιμεῖον ὡς μέτρον, ὡς πρότυπον, κριτήριον διὰ τὴν ἐκτίμησιν πραγμάτων, πράξεων, ἐνεργειῶν, καταστάσεων : Εὐρ.Ἐκ.602 κανόνν τοῦ καλοῦ μαθῶν, αὐτ.'Ηλ.52 γνῶμης πονηροῦ κανόνιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον, Ἄριστφ.ΗΗΝκ.113α,33 ὁ σπουδαῖος . . ὡσπερ κανόνν καὶ μέτρον αὐτῶν (τῶν καλῶν καὶ ἁδέων) ὦν, Δημ.324 τὴν ἔλευθερίαν καὶ τὸ μῆδέν ἔχειν δεσπότην αὐτῶν, ἂ τοῖς κανόνεσι Ἑλλήνων δροῦ τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ πρότερος, Ἐνκ.'Ἐπ.3,63U ὡς κανόνν τῶ πάθει πᾶν ἀγαθόν κρινόντες, Μηναι.12,6 Ἀπολυτ. κανόνα πῖτσεως . . ἀνεδειξέ σε . . ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, - ἔθεσα κανόνα τοῦ βίου μου τὴν φιλεργίαν' 9) τέλειον ὑπόδειγμα, πρότυπον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τέχνης, ὡς π.χ. ὁ δορυφόρος τοῦ Πολυκλείτου διὰ τὴν τήρησιν ἀκριβῶν ἀναλογιῶν εἰς τὴν ἀγαματοποιίαν : Πλίν.Φ1 34,55. || κ. εἰς τὴν φιλολογίαν : Διον.'Ἄλ.Πομπ.3 Ἡρόδοτος τῆς Ἰάδος δριστος κανών, Θουκυδίδης δὲ τῆς Ἀεθίδος. 10) κ. νεώτ. γενικὸς νόμος, ἀρχὴ τηρητῆ εἰς τὰς καθ' ἕκαστον περιπτώσεις, εἰδ. ἐν τῇ γραμμ. : ΑΒ 180, Ἀπολλ.Δύσκ.'Ἐπιρρ.141,25 οἱ κανόνες τῶν ὀνομάτων, - αἱ κανόνες τῶν ρηματικῶν κλίσεων - τοῦ σχηματισμοῦ παραγωγῶν' || κ. ἐν τῷ μετρ. μετρικὸν ὑπόδειγμα δεκνύον πᾶσας τὰς δυνατάς μορφὰς τοῦ στίχου : Ἥραιστ. 14,1. 11) ἄστρον. κτ. πλθθ. πίνακες χρονολογίων : Πλούτ.Σόλ.27 κανόνες χρονικοί' || κτ. ἐν. κανών σύστημα χρονολογίων : Διον.'Ἄλ.Ρωμ.1,74. || εἰδ. ἀστρολογικὸς πίναξ : Βέττ.Βάλ.108,19. || νεώτ.κ. ἀριθμητικὸ - λογιστικὸ κανόνες κλπ.' 12) εἰδ. π.'Ἀλέξανδρ. γραμματικὸς κανόνας συλλογῆς κειμένων τῶν ἀρχαίων κλασσικῶν ὡς ὑποδείγματα δοκίμου συγγραφῆς : Quint. inst. R.θετ. 10,1,54. 13) ὄμ. κανόνες π. Ἐκκλησιαστ. τὰ ἀναγνωρισθέντα ὡς θεσπόμενα βιβλία τῶν Γραφῶν, ἂ. κανονικά βιβλία : Γρηγ.Ναζ.3,1598Α. 14) κ. νεώτ., δημ. κανόνας ἐκκλησιαστικῆς πανθῆ, ἐπιβαλλομένη πρὸς μετάνοιαν εἰς ἀμαρτήσαντα : Βι.Βασιλείου 194B, - ὁ ἐφημέριος διατελεῖ ὑπὸ κανόνν' 15) πάπ. καθορισμὸς τοῦ φορολογικοῦ ποσοστοῦ ὅθ. φορολογία, ὁ φόρος.
κανωπικός-ἡ-ὄν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ Κανώπου ἡ Κανώπου, ἂ. κανωπικός : Χρυσίππ.Τυαν.π.'Αθῆν. 14,674C κανωπικά (ἀγγεῖα).
κάνωπον (τὸ) μτγν. τὸ ἄνθος τῆς ἀκτῆς τῆς μελαίνης : Παυλ.Αγ.7,3.
καολίνης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. καολίνη καθαρόν ἔνυδρον πυριτικὸν ὄρυλλον.
κάος-εος (τὸ) (καίω) μτγν. τὸ καίον' ἔτυμολ. τὸ χᾶος : Κορνοῦτ.Ψύσ.Θε.17.
καουλέρη (ἡ) νεώτ. βολαν. γένος χλωροφυκῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σιφωνοειδῶν.
καούρα (ἡ) δημ. ἡ αἰσθησις τοῦ κατασκευοῦ, κἀψιμο, κάθα.
καουτοσοῦκ (τὸ) δημ. τὸ ἐλαστικὸν κόμμι.
κάα ἐπ. ἡ ἀρέθ. κατὰ πρὸ τοῦ π ἡ φ : Ἰλ.Ζ 201.

κάπα (ή) δημ. κ. κάππα βλλ.
καπαίτος-α-ον ὁ τῆς κάπης, τῆς φάνης, ἐπιθ. τοῦ Διός· Ἀντιφών.111.
καπάκι δημ., ἄ.γρ. καπάκι βλλ. κάλυμμα σκεύους, δοχείου, σκέπασμα· 2) τὸ κράτος τοῦ βουείου ἢ μοσχίου κρέατος τὸ καλύπτον τὰς πλευράς.
καπακίζω δημ. κ. καπ- αὐλλαβίζω βλλ. ; Λασκαρ.Μυστ.27 ἐμάθανε λίγα γραικικά τὰ ὄποια τοὺς χρῆσιμῶσανε . . νὰ καπακίζουν κανένα ἐκκλησιαστικὸ βιβλίο.
καπάκωμα (τό) δημ. ἡ διὰ καπακίου βλλ. κάλυψις πρβλ. καπακῶν.
καπακῶν δημ. καλύπτω, σκεπάζω· 2) μτφ. κατορθῶ νὰ ὑπεριχθῶ ἄλλου πινός διὰ δεξιότητος, ἐπιτηδεϊότητος, δόλου· || ὄθ. ἐπὶ ἴδια ὠφέλεια παραπλανῶν ζημιῶ ἄλλων.
καπακιοῦ-ή-ό δημ. κεκαλυμμένος, σκεπασμένος.
καπαλαί ἴσ. «κάπλιο, φάνται»
καπαλευτής (ό) ἴσ. «ὀνηλάτης».
καπαλίξω ἴσ. «ζευγλιατῶ».
καπαμάς (ό) δημ. εἶδος φαγητοῦ ἐκ κρέατος ἀμνοῦ ἢ μόσχου, πεφρυγμένου ἐντὸς βουτήρου.
καπάνναξ-ακος (ό) μτφ. Πολυδ.1,142 «τὸ δὲ ὑπεράνω τοῦ ὄρους περίφραγμα . . τάρριον, τρεῖς δὲ ἔχοντος τοῦ ταρρίου πλευρὰς τὰς κατὰ τοὺς ἴππους, τὸ ἀνώτατον τμήμα καπάνναξ καλεῖται δεξιὸς καὶ εὐώνυμος, ἡ δὲ μεση ράβδος καπάννη».
καπάννη (ή) μτφ. (θεσσαλ. λ. ἀντὶ ἀπάννη) ἡ ἄμαξα ; Ξενόρχ.16· 2) βλ. ἐν καπάνναξ.
καπανηται Σουῖθ. (ἀνευ γλωσσῆμ. 1.
καπάνια (τό) ἴσ. «ἀρπεδόνας».
κάπανοι Φώτ. «ἀλφίτων εἶδος».
καπάντης (ό) (τουρκ.) δημ. ἀρχηγὸς σπείρας νηαῶν βλλ. ἐπὶ τουρκοκρατίας.
καπάντζα (ή) (τουρκ.) δημ. κ. καπαντζές παγίς πρὸς σύλληψιν πτηνῶν ἢ μυῶν· 2) θύρα καταπατή.
κακαρδεῦσαι ἴσ. «μαντεύσασθαι».
καπαρδῖνα (ή) δημ. κ. γκαμπριντάνα βλλ.
καπαρίον (τό), κάπαρις (ή) βλ. καππ-
καπαρίο (τό) δημ. κ. κάπαριό προκαταβολὴ ὡς ἐγγύσιον ἀγοραπωλησίας, μισθώσεως, παροχῆς ὑπηρεσιῶν, ἀρραβῶν.
καπάρο δημ. ναυτ. ἀνηνεμῶ, ἄ. σοπράρω.
καπαρίωμα (τό) δημ. ἡ δόσις προκαταβολῆς· 2) ἡ διὰ προκαταβολῆς ἐξασφάλισις ἀγορᾶς πράγματος ἢ μισθώσεως πρβλ. καπαρῶν.
καπαρίωνω (λατ. μον.) δημ. παθ. -ώνομαι, μτφ. παθ. παρακ. καπαρωμένος διὰ προκαταβολῆς ἐξασφαλίζω τὴν ἀγοράν, μισθῶναι πράγματος, ἢ τὴν παροχὴν ὑπηρεσιῶν, δίδω ἀρραβῶνα, καπάρο· ἔχω καπαρῶσαι ἕνα σπιτάκι στὴν κηφισία, - μ' ἔχει καπαρῶσαι γιὰ τέσσαρα μεροκάματα.
καπάσιον (τό) μον. ἐπίσημα ; Διηγ. Ἀγγιλ.1122 καὶ κλαπυτὸν καπάσιον εἶχεν ἡ σάλλα ἐκείνη.
κάπατᾶ [αἰο] ἴσ. «κατακόφεις».
κάπατας ἴσ. «καθρῶν».
καπάτος-α-ο (ἰταλ.) δημ. ἰκανὸς νὰ ἐπιτυχῶν, νὰ εὐδοκίμῃ, νὰ ἐπιφωλεῖται, ἴδ. οὐχὶ διὰ τῆς ἰδίας ἀξίας, ἀλλὰ δι' ἐπιτηδεϊότητος, ἐπιτήδειας.
καπατωσύνη (ή) ἐπιτηδεϊότης, δεξιότης ; καταπίνεται μὲ καπατωσύνη στὸ κάθε τι.
κάπελας (ό) δημ. κάπλιος, ὀνοπώλης ; Πολέμ.Νερωμένο Κρασί9 καταρμάνεις κάπελα καὶ κλέφτη ταβερνιάρη | τὶ τὸ νεράνεις τὸ κρασί.
καπελλάδικο (τό) δημ. πιλοποιεῖον ἢ πιλοπώλεον, κατάστημα κατασκευῆς, ἐπιδιορθώσεως ἢ πωλήσεως πλῶν, καπέλων.
καπελλαθῦρα (ή) δημ. πλῶς μεγάλου σχήματος· 2) πομπῶδες, πανηγυρικὸς χαρτερισμὸς δι' ἀφαίρεσως τοῦ πλῶς.

καπελλάνας (ό) [λατ. cappelanus] μον. ἱερεὺς ἀνατορικὸς ; Χρον.Μορ.7795H ἐδιόρθωσαν κι ἐπρόνοασαν τέσσαρους καπελλάνας | τοὺς ὀνομάζουν οἱ Ῥωμαῖοι ἱερεῖς.
καπελλάς (ό) δημ. κατασκευαστής, ἐπιδιορθωτής ἢ πωλητῆς πλῶν, πιλοποιός, πιλοπώλης.
καπελλάς (ή) δημ. κτήνην διὰ τῆς παλῆρης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πιλοφοροῦντος ; φρ. παίζουν τῆς καπελλάς μεταξὺ τους ἵναίαι λῖαν οἰκειοί.
καπελλάτρα (ή) δημ. κυτῖον, κινώτιον ἐκ δέρματος, ξύλου, πρὸς φύλαξιν πλῶν.
καπέλλο (τό) (ἰταλ.) δημ. πλῶς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς· || φρ. τοῦ βγάζω τὸ καπέλλο τὸν ὀναγωνρίζω ὡς ἀνώτερον, ἀξιώτερον, τὸν σέβομαι, τὸν ἐκτιμῶ.
καπέλλωμα (τό) δημ. ἡ διὰ πλῶς κάλυψις· 2) ἡ κατασορὰ κτυήματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πιλοφοροῦντος.
καπελλῶν δημ. καλύπτω τὴν κεφαλὴν τινος διὰ πλῶς· 2) καταφέρω πλῆγμα κατὰ πιλοφοροῦντος, ὥστε νὰ βυθισθῇ ὁ πλῶς αὐτοῦ.
καπερούνη (τό) [γαλλ. chaperon] μον. κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, σκούφος δι' ἀμφότερα τὰ φύλα ; Χρον.Μορ.3437H τὸ καπερούνη τοῦ ἐβγαλεν καὶ φρόνιμα ἀπεκρίθη.
καπετάν (ό) δημ. τίτλος τιθέμενος πρὸ τῶν ὀνομάτων ναυτικῶν ἢ ὀπλαρχηγῶν· Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ. 57,11 τὸ Χρῆστο νὰ σκοτώσετε τὸν καπετάν Μηλιῶνη, Βλαχογ.Παλμκ.67 ὁ καπετάν Θανάσης, τῆς χώρας ὁ πρωτόγερος, παῦ ζώστηκε τὸ σπαθὶ ἀνὸς παληκῆν· || καπετάν πασάς ὁ Τούρκος ναύαρχος.
καπετανάτο(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ δικαιοδοσία τοῦ καπετάνου βλλ. ἐπὶ τουρκοκρατίας, ὡς καὶ ἡ ἑδαφικὴ περιοχὴ, ἐφ' ἧς αὐτὴ ἐξτείνεται· 2) τὸ οὐδ. τὸ καπετανάτα συν- ἦθ, κτ. πληθ. τὰ σύνολον τῶν καπετάνων, τῶν ὀπλαρχηγῶν, ἄ. τὸ καπετανλίκι.
καπετάνιος (ό) μον., νεώτ. κ. δημ. κ. καπετάνος, πληθ. καπετάνιοι-οι κ. -εοί ἀρχηγὸς σώματος ἐνόπλων, ὀπλαρχηγός· Χρον.Μορ.236H νὰ καταδέξεται γενὴ εἰς αὐτοὺς καπετάνος, κυβερνητής, διορθωτής εἰς ἅλα τὰ φουσατά, Πολιτ.Ἐκλ. Τραγ.59,5 ἐγένεσσα, μωρὲ παιδιὰ, στοὺς κλέφτες καπετάνιος, Κρυστ.115,36 [ἐκδ.Φέξη] τὸν καπετάνιο καρτερῶ . . πότε νὰ τὸν ἰδῶ, γερός ν' ἀφήσῃ τὰ λημέρια, νὰ ῥθῆ στὸ σπιτὶ μιά φορά· 2) κυβερνητῆς πλοῖου, πλοίαρχος ; Πολιτ.Ἐκλ. Τραγ.163,16 ἄμνητε, παληκάρια, | νὰ προφάσουμε κεινο ποῦ ἄμπει ὀμρὸς μας . . | κὶ ἂν εἴν' μάλα νὰ εἴν' τῶν παληκαριῶν, κὶ ἂν εἴν' λυγερῆ, νὰ εἶναι τοῦ καπετάνιου, Βλαχογ.Παλμκ. 66 μὲ χερί σιδερένιο ἔστριφε τὸ δροιακὶ ὁ καπετάνιος, Μαλακ.Συντρ.33,12 καὶ τώρα σὰ μανιάζει ἢ θάλασσα | μὲ τὸν ὄφρο φέρνει ἄπάνω | τὴ χρυσαστόλιστη Βασίλισσα | καὶ τὸν Ἰράνη καπετάνο· 3) κ. μτφ. ὀδηγός, ἡγέτης οἰασδῆποτε ἐπιχειρήσεως, προσπαθείας.
καπετανίσα (ή) δημ. σύζυγος ὀπλαρχηγοῦ ἢ πλοίαρχου, ἢ γυναικὶα τοῦ καπετάνου ; Κρυστ. 115,14 [ἐκδ.Φέξη] ἢ Ρούσιμ ἢ καπετανίσα, τοῦ γέροιο Δῆμου ἢ νύφη . . Βλαχογ.Παλμκ.96 ἢ καπετανίσα ἢ Κοντύλω . . χρεῖα ναυάρχου, μὲ φτωγικὴ σύνταξη.
καπετανλίκι (τό) δημ. τὸ ἀξίωμα, ἡ δικαιοδοσία τοῦ καπετάνου· 2) τὸ σύνολον τῶν καπετάνων, πρβλ. ἄρματωλίκι.
καπέτις-ιος (ή) μτφ. μονὰς χωρητικότητος π. Πέρσαις ; Πολύσιαν.4,332· || ἴσ. «γοιτιέ».
κάπετον ὄρω, ἀντὶ καπέτους ; Πινδ.Ο.8,38.
κάπετος (ή) [ἀντὶ σκάπετος ἐκ τοῦ σκάπτου] τὰ φρος, λάκος ; ἴλ.Ο.356 ὄχθα καπέτιο βραθει-

ης ποσιν έρειπων, αΐτ.Σ 564' || είδ. τόφος : αΐτ.Ω 797 αΐφα δ' άρ.έξ κοίλην κάπετον θέσαν, Σοφ.ΑΙ.1165 απείδον κοίλην κάπετον τιν' ίδειν τώδ', ένθα βροτοίς τόν άειμνηστον τάφον εύρώεοντα καθέξει' 2) αύλακοειδής όδη προς είσοδον η μοχλόυ : Ίπν.Άρθρ.72,74' 3) δίκελλα, σκαπάνη : Έπιγρ.Γόρτυνος;

καπετώλια (τό) Έπιγρ. άγώνες ίδρυθέντες υπό Δωμιτιανού.

καπετωλιοναϊκής (ό) Έπιγρ. ό εις τά καπετώλια βλ.λ. νικήσας.

κάπη (ή) | κάπτη) ή φάτηη : Ίλ.Ο 434 (Ίππους) κατέδησαν επ' άμβροσίην κάπηνη, Όδ.Δ 40 έφ' Ιππήσι κάπηνη, Σοφ.Ίκν.8 βουστάθμου κάπης, Λυκόφρ.95' 2) τροφή : Σουίδ.

κάπηθεν έπίρρ. έκ τής φάτης : Σουίδ.

καπηλεία (ή) | καπηλεύω) κ. νεώτ. τό μικρομπορίον είδ. ή πώλησις χρεωδών πραγμάτων, τροφήν κ. ποτών : Πλάτ.Νόμ.849D οίνου τε μεταβαλλόμενος και σίτου πρσίον, ό δ' ή καπηλείαν έπονομάζουσιν οι πλείστοι, άτ.918D, Αριστλ. Πολιτ.1256α.4) όσοι τε αυτόφωτον έχουσι τήν εργασίαν και μη δι' άλλαγής και καπηλείας πορίζονται τήν τροφήν' 2) όδ. τό δι' άπάτης, πλαστών, ταπεινών μέσων πορίζουον όφελος, κέρδος : κ. μεφ. : Πολυδ.5,120 καπηλείαν άσκει προσώπη (περ' φιμυθισυμένων γυναικών)' || κ. νεώτ. ίδιοτελής έκμετάλλευσις ευγενούς τινος ίδεώδους : καπηλεία τής θρησκείας - τής επιστήμης - τής τέχνης - τής φιλίας.

καπηλεύω (τό) νεώτ., δηρ. καπηλεύό κ. καπαυλεύό κ. καπελεύό τό κατάστημα του καπήλου βλ.λ., μικρόν κατάστημα πωλήσεως χρεωδών, τροφήν και ποτών, παντοπωλείον, πανδοχείον : Κωμ.Αδέσπ.493, Άριστφ.Λυσ.427, Λυσ.124 και δδδας λαβόντες έκ του έγγύστατου καπηλεύου, Εδδουλ.80, Ίσοκρ.7,49 έν καπηλεύω δέ φαγείν ή πιείν ουδέεις, ουδ' άν οικέτης έπιεικής ετόλμησεν' || νεώτ. κ. δηρ. είδ. τό ολονωλείον, ή ταβέρνα, τό κρασοπουλειό : λαϊκόν όσμα κάθε βράδου σάν νυχτώριε πάσ στα καπηλεία, | πίνω άν τώ καινούργιο τό κρασί κ' άν τώ παλιό.

καπηλεύματος (τό) μιν. νδθευσις : Εύστ. Πον.259,23 καπήλευμα γλεούκος.

καπηλευτής (ό) γλωσσ. κ. νεώτ. ό άσκών καπηλείαν, ό κάπηλος' 2) νεώτ. ό έκμεταλλεόμενος ύψηλής ιδέας ή αισθηήματα προς ίδιον όφελος : οι έκμεταλλευται τών πατριωτικών ιδανικών.

καπηλευτικός-ή-όν ό άνήλικ, άναπερόμενος εις τήν καπηλείαν, τούς καπήλους : Πλάτ.Νόμ.842D.

καπηλεύω κ. νεώτ. μετρηχομαι καπηλέον, κάνω έμπορίο : Ήρ.2,35 Αιγυπτίαι .. εστήσαντο ήθεα τή και νόμους, έν τοισι αι μόν γυναικεις αγοράζουσι και κάπηλεύουσι, οι δέ άνδρες κατ' οίκους εόντες ύφαινουσι, αΐτ.1,15,5, Νυμφόδ.21' || είδ. έμποροεύμενος κτώμαι κέρδος : Εύρ.Ίπν.953 δι' άψύχου βοράς σίτου καπήλευ', Ίσοκρ.2,1 λίαν εδδοαν είναι μοι καταφανείν .. πολύ τεχνικώτερον .. πωλοθόντες τών ομαλογοούτων καπηλεύειν' 2) κ. μετ. πωλώ τι, έμποροεύομαι : Ίπνόν.51 καπηλεύειν τόν έρην (οίνον)' 3) κτ. μεφ. σμη. καπηλικώς, έμπορικώς, άσμετώς έκμεταλλεομαι τι, ζητώ τά έπωφελήθω έκ τινος : Ήρ.3,89 εκάπηλευε πάντα τά ποσγμάτα, Πλάτ. Πρωτ.313D οι τά μαθήματα περιόγουσες κατά τάς πόλεις και πωλούντες και καπηλεύοντες, ΚΔΚορ.2,17 ως οι πολλοί καπηλεύοντες τόν λόγον του Θεού, Φιλ.2,394 καπηλεύειν τής ώρας άνθος (περ' πορνών)' || κ. νεώτ. έν τή αΐτή ένν. κ. ως μέσ. καπηλεύομαι : Δημόκρ.π.Θησ. Στεφ. έν λ. τόν άνθρωπον έχειν τω θεώ όμοιον τό εύ ποιείν και άλλθεύειν, όταν τό εύ ποιείν

μη καπηλεύηται, - καπηλεύεται τά θεία, - τήν επιστήμην - τήν τέχνην (ιδιοτελώς χρησιμοποιεί)' 4) όδ. έξευτελίζω, διασφθείρω, ασίχυνω : Αισχ. Έπιτ.545 έν ΑΠ9,180 τήν καπηλεύουσα .. τόν βίον' 5) ρηματ.π. κάπηλος, καπηλής, καπηλεύω, καπηλέω, καπηλεία, καπηλευτικός. Έκ ρίζ. καπ- πρβλ. λατ. caupo (= κάπηλος), cōpe (καπηλής), caupōra (καπηλείον), caupoari (= καπηλεύειν). **καπήλη** (ή) Ήσ. εδπου ό κυβερνητής κάθηται. πάσσαλος, περ' όν κατελήται τά σχοινία. και τό έν τή πρόμνη κοιλωμα, ένθα οι ναύτα πάντα αποτίθενται'.

καπηλικός-ή-όν κ. νεώτ. ό του καπήλου, ό εις τόν κάπηλον άνήλικ, άναπερόμενος, άρμόδιος : Δεινύδ.2 καπηλικόν ζυγόν || όδ. ββ- ναυσος, άγρολικός : Μάρκ.Αύρ.4,28 καπηλικόν ήθος, ύδρεις καπηλικα' 2) ή καπηλική (τέχνη) ή καπηλεία : Πλάτ.Σοφ.223D, Αριστλ. Πολιτ.1257α,18' 3) τό καπηλικόν ως οσία, οι άκολουθούσες τόν στρατόν άσφαλαί : Άρρ.Τακτ.2,1' 4) πίν. όμ. τό καπηλικόν φόρος επί τής λιανικής πωλήσεως.

καπηλικώς έπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον καπηλικόν : Πλούτ. Ηθ.369C τά πράγματα καπηλικώς διανέμω, Γαλλ.4,216' || πλαστών, άσπηλικώς : Άριστφ.Πλ.1063 νόν μόν καπηλικώς έχει (σχόλ. « κομωτικώς και έφιμυθισυμένως έχει και ου τήν κατά φύσιν χροιάν »)' 2) νεώτ. μεφ. βα- ναύσους, άγρολικώς, χυδαίως : με ύδρισε καπηλικώτατα.

καπήλιον (τό) Έπιγρ. τό καπηλείον.

καπήλις-ιδος (ή) δηλ. του κάπηλου : Άριστφ. Θεσμ.347, αΐτ.Πλ.435 άρ' εστιν ή καπήλις ήκ των γυνάτων, ή τας κοτύλας άσι με διαλυμαι- νεται, αΐτ.1120, Κωμ.Αδέσπ.567 (κ. κάπηλις : Ήρωδιαν.1,91).

καπήλισσα (ή) σχόλ. ή καπήλις : Σχόλ. Άριστφ. Πλ.426.

καπηλογεγώνων-ονος (ό,ή) γλωσσ. ό γεγονεύων καπηλεύ.

καπηλοδότης (ό) μιν. ό εις τά καπηλεία συ- χνάων, ό θαμών τών ταβερνεών : Κατ. Άστρλ. Κ7,242, Ήσ.

κάπηλος (ό) κ. νεώτ. ό μετερχόμενος τήν κα- πηλείαν, μικρομπορος, μικροπωλητής : Ήρ.1,94, 2,141 καπήλους δέ .. και άγοραιους άνθρώπους, Λυσ.22,2, Ξεν.ΚΠ 4,542 πωλειν δέ τούς καπή- λους δι τι έχει εκαστος πράσιμον, Πλάτ.Πολ.371D' || πωλητής μετ. γεν. τό πράγιμ. : Άριστφ.Είρ.447 κάπηλος άσιδών, αΐτ.1209 όπλων κάπηλος' || είδ. ό διατηρών πανδοχείον, ταβερναρχή, κά- πελας : Άριστφ.Θεσμ.347, Λυσ.άπ.1, Λουκ.Έρμότ.58 περιήξει άπαντας έν κύκλω παρ' εθ' έν τή πόλει καπήλους άπονεύμενος και ποσγμάτων και άντεξετάζων τούς οίνους' 2) μεφ. ό ίδιοτελώς χρησιμοποισίον, έκμεταλλεόμενος τι : Δημ.784 ει δέ καπήλος εστιν πονηρίας' || νεώτ. ό εκμε- ταλλεόμενος ύψηλην τιαν ιδέα ή οίσθημα : κά- πηλις τής θρησκείας - τής γλώσσας - τής επιστή- μης' 3) κ. έπιθετ. κάπηλος-ον καπηλικός : Αισχ. άπ.338 κάπηλα προσφθέρων τεχνήματα, Διαν. Άλ. Ρωμ.9,28 κάπηλος βίος.

καπηλοτριβέω-έω Ήσ. « καπηλεύω ».

καπήλια (τά) Ήσ. εγυμνασία Ιμάτια.

κάπηξ Ήσ. « ζύλον τι έν τή πρόμνη τής νεώς ύπερέχον ».

καπητών (τό) | κάπη) καθ' Ήσ. φορδή, τροφή ζών' 2) κλάθος έκ λόγου : Ίω.Λυδ.Άρχ.146.

κάπια (τά) Ήσ. ετά ακόροδα. Κερυνίταις.

καπιθέρα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικών τής οικουγεν. τών ήμιπολιδών.

καπιθη (ή) μέτρον χωρητικότητος παρ' Πέρσας :

Ξεν. Ἀν. I, 5, 6 καπίθη δύο χαινίκας Ἄττικας ἐχώρει || καθ' Ἦσ. ἐχώρει δύο ἄτ. κούλας.
καπίκιον (τό) νεώτ. κ. δημ. ρωσικὸν νόμισμα ἰσοδυναμῶν πρὸς ἓν ἑκατοστὸν τοῦ ρουβλίου.
2) μονάς κέρδους εἰς τινα χροτοπαίγνια.
καπισούρα (ή) δημ. τὸ φυτὸν λωτός ὁ ἐδιώδιμος.
καπιστράνα (ή) δημ. εἶδος φορβείας, καπιστρίου.
καπιστρίον (ον) μον. κ. δημ. φορβεία, χαλινὸς τῶν ὑποζυγίων: Ἦσ. Χρον. Μορ. 3351 ἐπήραν τὸν Μισέρ Τζεφρ. . . μετὰ καπιστρί εἰς τὸν λαίρνιν. || κ. υτφ. φρ. ἔβαλε τὸ καπιστρί (ἐτέθη ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου, παντρευτική).
καπιστρώμα (τό) δημ. ἡ πράξις, τὸ ἀπατέλεσμα τοῦ καπιστρώω βλλ., ἡ ἐφαρμογὴ τῆς φορβείας εἰς τὸ ὑποζύγιον.
καπιστρώω δημ. θέτω τὸν χαλινόν, τὸ καπιστρί, εἰς τὸ ὑποζύγιον, ἀντιθ. ξεκαπιστρώω.
καπιτάλιον (τό) (γαλλ.) δημ. χρηματικὸν κεφάλαιον, συνήθ. κτ. πληθ. -ια.
καπιταλισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ κεφαλαιοκρατία βλλ. (ἰδιεὺν. ὄρος).
καπιταλιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. κεφαλαιοκράτης.
καπιταλιστικός-ή-όν (ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ κεφαλαιοκρατικὸς πρβλ. καπιταλισμός.
καπιτέλλα (ή) νεώτ. ζφολ. γένος ζωνσοκωλήκων τῆς οικογεν. τῶν καπιτελλιδῶν.
καπιτελλίδαι (οί) νεώτ. ζφολ. οἰκογεν. ζωνσοκωλήκων τοῦ ἀβραϊσματος τῶν χαριστοδῶν.
καπιτονίδαι (οί) νεώτ. ζφολ. οἰκογένεια πτηνῶν τοῦ ἀβραϊσματος τῶν ἀναρριχητικῶν.
καπιτουλάρι (τά) (λατ.) νεώτ. σειρά νομοθετικῶν ἢ διοικητικῶν διαταγμάτων τῶν Μερουβιγγανῶν καὶ Καρολιδῶν βασιλέων τῶν Φράγκων, ὀρηρ. ἔβαν εἰς κεφάλαια.
καπιτων-ωνος (ὁ) νεώτ. ζφολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰογεν. τῶν ἀλκυονιδῶν.
καπλαμάς (ὁ) (τουρκ.) δημ. λεπτὸν φύλλον μετάλλου, ζύλου ἢ ἄλλου ὑλικοῦ ἐπικολλωμένον ἢ προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πρὸς προφύλαξιν ἢ καλωπισμὸν, οἷον θύρας, ἐπιπλῶν: **καπλαμάς** ἀπὸ καρυδιά - ἀπὸ ἀσίμη· πρβλ. ἐπικόλλημα, ἐπέδουσις.
καπλάνι (τό) (τουρκ. καπλάν) δημ. ἡ τίγρις.
2) μτφ. πολεμιστῆς ἀνδρόρος, αἰμοδόρος, αἰμοχαρὴς ὡς ἡ τίγρις.
καπλαντίξω (τουρκ.) δημ. καλύπτω, ἐπενδύω διὰ καπλαμά, οἷον θύραν, ἐπιπλῶν: || εἶδ. ἐπὶ ἐφαπλάματος, ἐπενδύω διὰ σινδόνας: **καπλαντίξω τὸ πάλωμα**.
2) ρηματ. π. καπλάντισμα.
καπλάντισμα-ατος (τό) (καπλαντίξω) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ταῦ καπλαντίξω βλλ., ἢ ἐπέδουσις: τὸ καπλάντισμα τῆς πόρτας. || εἶδ. ἐπὶ ἐφαπλάματος, ἢ ἐπέδουσις διὰ σινδόνας, τὸ σεντόνιασμα: τὸ καπλάντισμα τοῦ παπλώματος.
2) τὸ δι' οὐ καπλαντίξει τις, ὁ καπλαμάς.
καπλαντοελέονα (ή) δημ. εἰδικὴ βελόνη, δι' ἣς ἐπενδύονται, καπλαντίζονται, σεντονίζονται τὰ ἐφαπλάματα.
κάπνια (ή) δημ. κ. καπνιά ὁ καπνός, ἢ αἰθάλη.
καπναγωγός-όν (ἄγω) νεώτ. ὁ διοχετεύων τὸν καπνὸν σωλῆν. || τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. ἡ καπνοδόχη, καπνοδόχος.
καπναποθήκη (ή) δημ. ἡ ἀποθήκη καπνῶν.
καπνός (ὁ) δημ. ὁ περὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν καπνῶν ἀσχολαζόμενος.
2) ὁ περὶ τὴν κατεργασίαν τῶν καπνῶν ἀσχολαζόμενος, καπνεργάτης.
κάπνευλος (ὁ) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ μηχανολογίᾳ, σωλῆν λέθροτος, δι' οὐ διέχονται: τὰ ἐν τῇ ἐπίτῃ παραγόμενα καυσαέρια.
καπναύγις (ὁ) Ἐπηρ. ὁ τοῦ καπνοῦ ἐξετασίτης, ὁ ἐν τῷ καπνῷ πανευόμενος.

καπνεῖον (τό) μτγ. ἡ καπνοδόχη: Μοῖρ. 292.
κάπνειος (ή) (ἐν. ἀμπέλος) κ. κάπνεως κάπνειος ἄνθις τῆς ἀμπέλου, ἢ φέρομα σταφυλῆς ἐχούσας τὸ χρῶμα τοῦ καπνοῦ: Θεόδωρ. ΦΙ 2, 3, 2.
καπνεῖω (ον) ἀντὶ καπνίζω, μεταβάλλω εἰς καπνὸν: Νικ. Ἐθρ. 36.
καπνέλαιον (τό) μτγ. κ. νεώτ. ἐλαιώδης ρητινὴ ἐκ δένδρου: Γαλλ. 13, 626, Ἄλεξ. Τρολλ. 3, 2. || νεώτ. χημ. τὸ δι' ἐκθλίψεως ἢ ἐκχυλίσσεως τῶν σπερμάτων τοῦ καπνοῦ λαμβανόμενον ἔλαιον.
2) τὸ καπνιστὸν βλλ. 3) ἔλαιον: Ἐδικτ. Διοικ. Δελφ.
καπνέμπορος (ὁ, ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔμπορος μεγάλων ποσοτήτων καπνοῦ.
κάπνεος (ὁ) κ. κάπνεως κάπνειος βλλ.: Ἄριστ. ΖΓ 770b, 20.
καπνεργάτης (ὁ) (ἐργάζομαι) νεώτ. κ. δημ., θηλ. καπνεργάτις κ. καπνεργάτρια, δημ. κ. καπνεργάτισσα ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὰ καπνὰ, ὁ εἰδικὸς εἰς τὴν κατεργασίαν τῶν καπνῶν: τὰ αἰτήματα τῶν καπνεργατῶν δὲν ἱκανοποιήθησαν, -ταμείον ἀσφαλίσεως καπνεργατῶν.
καπνεργατικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς καπνεργάτας ἢ τὴν κατεργασίαν τῶν καπνῶν: καπνεργατικὸν ταμείον, -καπνεργατικὸν ζήτημα.
2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. αἱ ἀπολαυαὶ τῶν καπνεργατῶν: οὐδεμία ἀξίσησις τῶν καπνεργατικῶν ἐγνέμο.
καπνεργασίαςιον (τό) νεώτ. κ. δημ. ἐργοστάσιον κοπῆς καὶ κατεργασίας καπνοῦ.
κάπνη (ή) κ. δημ. ἡ καπνοδόχη: Ἄριστ. Σφ. Ι 43 τί ποτ' ἄρ' ἢ κάπνη φορεῖ, Ἄλεξ. 173, 13.
2) πάπ. ὁ καπνιασὶς βλλ. λίθος.
3) δημ. ἡ κάπνια βλλ., ὁ καπνός, ἢ αἰθάλη.
4) δημ. τὸ φυτὸν καπνίτης ὁ φαρμακευτικός.
καπνηλός-όν μτγ. ὁ καπνώδης, ὁ ἔχων ὀσμήν καπνοῦ: Νικ. Ἐθρ. 54 καπνηλὸν ἄγει. ὀδμήν.
καπνηρός-ά-όν μον. ὁ καπνώδης, ἀμαυρός, μελανόχρους: ΚΜανασα. 9, 57 ὁ καπνηρός τὴν ὄψιν.
καπνιά (ή) μτγ., νεώτ. κ. δημ. καπνιά ἢ κάπνη, ὁ καπνός, ἢ αἰθάλη, τὸ φύσμο: Μοῖρ. 292.
2) νεώτ. ζφολ. γένος ἐντόμων νευροπτέρων τῆς οικογεν. τῶν νημυροῖδῶν.
3) νεώτ. βοταν. γένος μικρομυκητῶν ταῦ ὄβροισματος τῶν πυρηνωμυκητῶν.
4) δημ. ὄνομασία εἰδῶν τινων τοῦ φυτοῦ καπνίτου, φουμαρίης.
5) νεώτ. κ. δημ. νόσος φυτῶν, ἐρυσίθη, δαυλίτης.
καπνιατός-ον πάπ. ἐπὶ λίθου πολυτίμου, ὁ ἔχων χρῶμα καπνοῦ: καπνιατός λίθος (εἶδος ἰσίδιοσις).
καπνιας (ὁ) (καπνός) κ. νεώτ. ἐπὶ οἴνου, καθ' Ἦσ. ὁ ἔχων γεῦσιν καπνοῦ, ὡς καπνίζόμενος ἐπὶ πολὺν χρόνον· κατ' ἄλλην ἐρμηνείαν ὁ παραγόμενος ἀπὸ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ καπνίου ἀμπέλου: Ἀθην. 1, 31B Πλάτων δ' ὁ κωμικός καπνίαν, κάλλιστος δ' οὐτὰς γίνεται ἐν Βενεβεντῷ πόλει Ἰταλίας.
2) μτγ. κ. νεώτ. ἐπὶ λίθου, εἶδος ἰσίδιοσις: Πλ. ΦΙ 37, 11B. || νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον, παραλλαγὴ τοῦ κρυσταλλικοῦ χαλαζίου, ἔχον χρῶμα ὑπομέλαν, ὀφειλόμενον εἰς ὀργανικὰ οὐσίαις.
3) κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ κωμωδιογράφου Ἐκφαντίδου: Ἦσ. «Ἐκφαντίδης ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς Καπνίας ἐκαλεῖτο διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν».
καπνίζω κ. νεώτ. κ. δημ. κάμνω καπνόν, ὀδ. ἀνάπτω πῦρ, φωτιά: Ἰλ. Β 399 κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας καὶ εἰσιπνον ἔλουτο.
2) ὑποβάλλω τινὰ ἢ τι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν καπνοῦ ἢ πυρὸς καπνίζωτος, ἐνοχλῶ διὰ καπνοῦ: Σώπατρ. 6, 4 τὴν πειραν ὕμιν λήθομαι τῶν δαγμάτων, πρόσθεν καπνίζων κ. παθ.: Δημ. 1257. . . καπνίζειν αὐτοῦς ὄφρα οὐ μόνον τοὺς παῖδας· κ. παθ.: Ἄριστ. ΖΙ 605b, 6 ἠλιολός ὁ περὶ τὸν λύχνον πετάμενος. . . οὐ κεντάται ὑπὸ τῶν μελιττῶν, ἀλλὰ μόνον φεύ-

γει καπνίζομενος, - καπνίσθηκα και με κόδουν τα μάτια μου" || κ. επί των έχοντων εξεχόντας οφθαλμούς, ενοχλούμαι υπό του καπνού: 'Αριστ. Πρ.957b,33 διατι οι εξόφθαλμοι καπνίζονται μάλλον; || κ. επί της μαγειρικής τέχνης: Δημήτρ. Κω.μ. Αθην.405B καπνιζόμενη τυραννίς αυτή 'σθ' ή τέχνη (Βερναρδ.Γ.ρ.ένλ. «άναστρεφόμενη εν τοις καπνοίς του μαγειρίου άσκει την τυραννίδα»); || νεώτ. μτφ. παθ. έξορρίζομαι, θυμώνω: μόλις του 'πες αυτά τά λόγια, πολύ έκπνίστηκε' 3) άμτθ. γίνομαι μέλας έκ του καπνού: 'Αριστ.φ.Είρ.892 διά ταύτα και κεκάνηκεν άρ' || νεώτ. κ. παθ.: τοίχως καπνισμένος' 4) νεώτ. κ. δημ. ταρχικώς διά καπνισμάτος: καπνίζω λουκάνικα - φάρια' κ. παθ.: τά σύγγλινά σου δεν είναι καλά καπνισμένα' πρβλ. καπνιστός' 5) νεώτ. κ. δημ. άμτθ. άναδίδω, έξάγω καπνόν: τά ξύλα είναι χλωρά και καπνίζου' 6) επί προσ., εισπνέω τόν καπνόν τόν παραγόμενον έκ φύλλων καπνού καιομένων έν καπνοσύριγγι ή υπό μορφήν σιγάρας ή πούρου, πίνω καπνόν, φουμάρω: καπνίζει μυρωδάτα τσιγάρα - καπνίζω ναργιλέ' 7) δημ. φρ. έτσι μου κάπνισε έκέστην αιφνιδίως και έξ ίδιοτροπίας ούτω, έτσι ήθελα' όμ. κάνει ό,τι του καπνιστή' 8) ρηματ.π. καπνιστός, καπνιστός, κάπνισμα, κάπνισμα, κάπνιστήριον, καπνιστής, **καπνικαλληλέγγυος** εισπραξις μον. ό φόρος τών καπνοδόχων, τό καπνικόν: 'Εφορμ 6,1996. **καπνικαρέα** (ή) νεώτ. ή σύζυγος του καπνικάρη βλ.λ.

καπνικάρης (ό) νεώτ. π. Βυζαντ., θηλ. καπνικαρέα ό εισπρακτών τών φάραν τών καπνοδόχων, τό καπνικόν' θηλ. ή σύζυγος του καπνικάρη. **καπνικός**-ή-ό(ν) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν καπνόν, ό έκ του καπνού γενόμενος: Εύστ.Πον.279,85 και βίφισ. καπνικού καλύμματος του περι την κεφαλήν, - καπνικόν ζήτημα' 2) π. Βυζαντ. τό καπνικόν ως ούσ. ό φόρος τών καπνοδόχων, τών οικοδομών. **καπνίλα** (ή) δημ. ή όσμη του έκ πυρός καπνού: 2) ή αιδάλη, ή κάπνια βλ.λ.

κάπνιος (ή) (ένν. άμπελος | κ. κάπνιος, κάπνιος, κάπνιος είδος άμπελος φερύδους σταφυλάς έχουσα χρώμα καπνού: Θεοδ.φ.Π 2,32, Σχόλ. 'Αριστ.φ.151' 2) φυτόν τ' θαιμαιοειδές: Δισκοκ.4, 110 α τούτου ό χυλός δριμύς, - - δακρύων άγωγός, όθεν και τούνομα ειλικυσε'. **κάπνισμα**-ατος (ή) (καπνίζω) ή πράξις και τό άποτέλεσμα του καπνίζεσθαι, τό να είναι τις έκτεθειμένος εις τόν καπνόν: 'Αριστ.Πρ.896b,9 ή δε κάπνισις μετά δακρύου, Εύστ.Πον.235,64 ούτε τέφραν ούτε κάπνισιν (κηρού). **κάπνισμα**-ατος (τό) (καπνίζω) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ή ένεργεια και τό άποτέλεσμα του καπνίζεν ήτοι έκπέμπει έκ καιομένης όλης καπνόν προς τινα ή προς τι, ίδ. διά θυμιάματος, ολον έκ λιθανωτού, στύρακος κτ., τό θυμιάσμα: 'Επιφών.1,791 μισετ ό θεις τό θυμιαμα του γαγάτου λίθου τό κάπνισμα του στύρακος, 'Ιω.Χρυσ. 6,969,8 ποτ τά μύρα και τά μάτια καπνισματα, Παλλό.ΑΠ 9,174,5,Κ Πορφ.'Εκθ.468,15' 2) μον. κ. νεώτ. δημ. ή έκ καιομένης όλης έκπαμψή, παραγωγή καπνού, ό έξαγόμενος καπνός: Εύστ.Πον.235, 4 | δ.γρ. κάπνισσις, - είναι πνιγρόν τό κάπνισμα τών σβενομένων ξύλων, τό κάπνισμα τών έν ενεργεία ήφαιστείων, - τό κάπνισμα της σόμης μάρσις τούς τσίχους' 3) νεώτ. κ. δημ. γεν ή ύπνάθη πράγματός τιος εις την έπίδρασιν επί τούτω παραγομένου καπνού έκ πυρός ξύλων ή κ. ά. ούσιών || είδ. επί ήλιουμένων κρεάτων και επί ήχθύων, ή διά καπνού ταρχικεις: τό κάπνισμα χοιρομηρίων - τών άρεγγών, - τό κάπνισμα ατά

σύγγλινα γίνεται με σφάκες και με δεινδρολιβανό' πρβλ. καπνίω - καπνιστός - καπνιστά' || όμ. επί φυτών, ή διά διαφόρων άερίων, ολον καπνού, άτμού, καταπολέμησης διά άσθενειών αυτών κ. ίδ. ή ούτως έξασφάνσεις τών έπί αυτών βλαβερών έντόμων, ά. ύποκαπνισμός' || όμ. είδ. εις τών τριών τρόπων της δι' ύδραργυρου θεραπειας της σφυφιλίδος, ό δι' άτμών θερμαινομένου έν λεκάνη ύδραργύρου' || όμ. επί μελισσών, έμφύσησις καπνού εις την κυψέλην τών μελισσών ίνα καθιστά αυτάς άκινδύονας κατά την έξαγωγήν της κηρήθρας' || όμ. ή δις καπνών ή άτμών καιομένης ειδικής όλης, ολον θείου, φορμάλης κτ., άπολύμανσις κλειστού στεγανώσ χώρου, ολον δωματίου' || όμ. ή υπό τών κυνητών έφαρμοζομένη διά πικνού κοπνού μέθοδος έξανακαουμού έξόδου έκ τών φωλεών ζώων τινών θηραμάτων, ολον της δλώπεκος, της ήλιθιός, του τρώχου' || όμ. κτ. λαϊκήν πρόληψιν σήνθηος μαγκιόν μέσον προς άποτροπήν κακοποιών πνευμάτων και ίδ. προς λύσιν βασκανίας και προς θεραπειάν άσθενειών πτωιν, άπαγγελόμενου συνάμα και έξορκισμού' 4) νεώτ. κ. δημ. επί προσ., ή διά του ατόματος εισπνοή καπνού έξ άνημμένων έν περιτυλίγματι ξηρών φύλλων καπνού άκεράτων ή λεπτός τετημμένων, ολον έκ σιγαρέττου, πούρου, ναργιλέ κτ., τό φουμάρισμα: άπαγορεύεται τό κάπνισμα (συνήθ. πνακίς έν κεικαιομένης χώροις)' 5) δημ. τό φυτόν ύγράρβωρις ή άνατολική. **καπνιστά** (τά) δημ. περιληπτ. τά δια καπνισμάτος βλ.λ.3) διατετηρημένα κρέατα ή ήχθύες. **καπνιστήριον** (τό) δημ. όργανον δι' ού ένεργούνται καπνισματα, καπνιστήριον. **καπνιστήριον** (τό) (καπνίζω) μον., νεώτ., δημ. καπνιστήριον τό θυμιατήριον: ΚΠορφ.'Εκθ.555' 2) νεώτ. κ. δημ. καπνιστήριον αιδουσα ή διημερισμα λέσχης, άτροπολοιον, σιδηροδρομικής έμάλης κτ., παρωρισμένο διά ταύς καπνίζου' ας' 3) νεώτ. κ. δημ. καπνιστήρι μικρόν μηχανήμα έκ λευκοσιδήρου, δι' ού ό μελισσοσυρτή καπνίζουσι τάς μελισσας' 4) άνάλογον μηχανήμα δι' ού γίνεται ύπό τών κυνητών τό κάπνισμα τών κρυπτομένων ζώων' πρβλ. κάπνισμα. **καπνιστής** (ό) (καπνίζω) νεώτ. κ. δημ., θηλ. καπνιστρια επί προσ. ό έχων την συνήθειαν να εισπνέη καπνόν, να καπνίζη, να φουμάρω: Παλαμ.'Ανατολή και καπνιστής με τόν καπνό να πλέκω δαχτυλιδάκια γαλανά. **καπνιστικός**-ή-ό(ν) (καπνίζω) μτγν. κ. νεώτ. ό 'ικανός προς κάπνισμα: Γαλλ.14,501,8' 2) νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν καπνιστή, ό του καπνιστού. **καπνιστός**-ή-ό(ν) (καπνίζω) μτγν., νεώτ. κ. δημ. επί κρεάτων και ήχθύων, ό διά της έπίδρασεως του καπνού τεταρχημένος: 'Αθην.4,133C καπνιστά έφθά κρέα, - καπνιστός κέφαλος (νίτικο), - τά σύγγλινα είναι καπνιστά' || τό ούδ. πληθ. ως ούσ. τά καπνιστά βλ.λ. 2) ό προς κάπνισμα χρήσιμος: Παύλ.Αγ.3,28 τρχικός καπνιστός' 3) καπνιστόν έλαιον εώδες έλαιον: 'Αέτ.1,138' όμ. καπνιστόν μύρον: αού.16,66(67). **καπνίτης** (ό) μτγν. κ. νεώτ. πάπ. έν περιφρ. καπνίτης λίθος ό ά. καπνιστός βλ.λ. λίθος' 2) κ.δ. γρ. καπνίτης τό φυτόν καπνίτης ό φαρμακευτικός || νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογ. τών μυκωνιδών, έν είδος καπνίτης ό φαρμακευτικός, ού ό εξήλικπος χυμός είναι ευστόμαχος, δημ. καπνικό χορτό. **καπνιτώδη** (τό) νεώτ. βοταν. ύποσποκγονεία φυτόν της οικογ. τών μυκωνιδών, ά. καπνιοειδή. **καπνιτώδω** μτγν. επί μελισσών, έμφυσά καταλήλως καπνόν εις την κυψέλην τών μελισσών, ίνα

καταστώσιν αὐτὰς ἀκινδύνους: Ἀπολλ.Ρ 2,131 μελίσάνων σμήνος μέγα . . καπνιώσας 2) ἀπὸ θ. ἀναδίδω, ἐκβάλλω καπνόν, καπνίζω: Πλούτ. Ἡθ.454Α.

καπνῶ (τό) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. τὰ καπνὰ ὁ καπνός βλ.λ.2) 2) τὸ φυτὸν καπνίτης ὁ μικρανθής, ἡ κηψιά.

καπνοβάτης (ὁ) [βαίνω] μτγν. ἐπιθ. ποιμενικοῦ λαοῦ Ἐυστ. Ἰλ.Σ 916 κοί ἐς μέλιος, γάλακτος καὶ τυροῦ ζῶντες ἴταιν: Ποσειδών.104] μέλιτι δὲ χρῆσθαι καὶ γάλακτι καὶ τυρῶ ζῶντες καθ' ἡσυχίαν, διὰ δὲ τούτου καλεῖσθαι θεοσεβεῖς τε καὶ καπνοβάτας (ἀμφ.).

καπνοδέρυγες (αἱ) δημ. λεπτοὶ κλάδοι ἢ καὶ κορμοὶ νεαρῶν δένδρων, ἐφ' ὧν ἀναποδύνται πρὸς ἀποξήρανσιν τὰ φύλλα τοῦ καπνοῦ.

καπνοδομηχανία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ βιομηχανία τοῦ καπνοῦ, ἢ περὶ τὴν κατεργασίαν, συσκευὴν καὶ πώλησιν τοῦ καπνοῦ ἐπιμέλεια.

καπνοδομηχανός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐπιχειρηματίας ἀσχολούμενος εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ ἔμποριαν τῶν καπνῶν.

καπνοδόρος-ον νεώτ. ὁ βιβρώσκων, ὁ ἀφανίζων τὸν ἕκ τοῦ πυρὸς καπνόν, ὁ παρεμποδίζων τὸν σχηματισμὸν τούτου 1) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσα. συσκευή, δι' ἣς κατορθαῦται ἡ ἀπορρόφισις τοῦ καπνοῦ εἰς τὰς μηχανάς, δ. καπνοκαύστης, καπνοροφίτης, καπνοσυλλέκτης.

καπνογόνος-ον νεώτ. ὁ γενῶν, ὁ παράγων, ὁ ἀναδίδων καπνόν ἢ καπνογόνα μηχανήματα 1) χημ. καπνογόνα ἀέρια χημικὰ οὐσία ἢ συσκευασίαι γρηγοροποιούμεναι κατὰ τοὺς πολέμους πρὸς παρ-αγωγὴν καπνῶν ἰδίως καλυπτικῶν 1) καπνογόνος οὐδίδες αἱ παράγουσαι καὶ σφενδονίζουσαι ἄια τῆ ἐκρήξει αὐτῶν ἀπανηκτικῶν καπνῶν.

καπνοδόριον (τό) μτγν. τὸ φυτὸν καπνίτης, τὸ καπνογόρον: ΨΔιασκ.4,109.

καπνοδόριον (τό) νεώτ. βοταν. γένος μυκίτων τῆς οἰκοῦ τῶν περισποριοειδῶν.

καπνοδοξί-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκοῦ τῶν βουφρασιδῶν.

καπνοδόκη (ἡ) [δέχομαι] ἰων. κ. ἀπτ. μτγν. κ. νεώτ. καπνοδόκη ὁπὲ ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ οἰκήματος, δι' ἣς ἐξέρχεται ὁ καπνός καὶ πλεῖροντο αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, φηγγίτης: Ἡρ.4,103 μάλιστα δὲ ὑπὲρ τῆς καπνοδόκης, Φερεκρ.141,Λουκ.1ικαρ.13 μνημονομαί σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόκης ἰδ.γρ. καπνοδόχη, Γαλ.2,77.

καπνοδόξου-οντος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκοῦ τῶν παραβιθῶν.

καπνοδοχεῖον (τό) γλωσσ. κ. νεώτ. ἢ καπνοδόκη βλ.λ. 2) νεώτ. δοχεῖον ἐπιτραπέζιον διὰ τὴν ἀναπόθεσιν κεκομμένου καπνοῦ πρὸς χρῆσιν τῶν καπνιστῶν.

καπνοδόχη (ἡ) [δέχομαι] μτγν. κ. νεώτ., ἰων. καπνοδόχη βλ.λ.: Γαλ.2,77. 2) νεώτ. ἢ καπνοδόχος βλ.λ., τὸ φουγάρο.

καπνοδοχοκαθαριστής (ὁ) νεώτ. ὁ κατ' ἐπάγγελμα καθαριστὴς καπνοδόχων ἀπὸ τῆς ἐπιεκολλημένης αἰθάλης, καπνίδος.

καπνοδόχος-ον [δέχομαι] γλωσσ. ὁ δεχόμενος τὸν καπνόν.

καπνοδόχος (ὁ,ἡ) [δέχομαι] νεώτ. κ. καπνοδόχη σωλὴν κτιστὸς ἢ μεταλλικὸς χρησιμοποιούμενος διὰ τὴν ἀπαγωγὴν τῶν ἀερίων τῆς καύσεως τῶν ἐστιῶν πυρὸς καὶ τῶν ἀτμοεβλήτων πρὸς τὸν ἐλεύθερον ἀτμοσφαιρικόν ἀέρα διὰ τῆς δημιουργίας ρεύματος ἀέρος, καμινάδα, φουγάρο ἢ καπνοδόχος ταῦ ἐργαστασίου εἶναι 36 μέτρων, - αἱ καπνοδόχοι τῶν ἀτμοπλάστων [σιμμετρικ].

καπνοεἰδής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ χρώματος, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ καπνοῦ: Αἰλ.Ζ1 6,20

σκορπίον . . λευκόν, πυρὸν καπνοεἰδής 2) νεώτ. βοταν. τὰ καπνοεἰδῶς ὡς οὐσα. δ. καπνιτῶδη βλ.λ. **καπνοεἰδής** ἐπιρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον καπνοεἰδῆ βλ.λ.: Γρηγ.Νύσσ.1,77Β.

καπνοθάλαμος (ὁ) νεώτ. χώρος ἐν τοῖς ἀτμολέβησι, κείμενος εἰς τὴν προέκτασιν ἢ ἀνωθεν τῆς ἐστίας, εἰς δὲ εἰσρέουσι τὰ θερμὰ ἀέρια τῆς καύσεως, πρὶν ἢ φθάσωσιν εἰς τὴν καπνοδόχον.

καπνοθήκη (ἡ) νεώτ. κ. δημ. θήκη, ἐν ἣ θέτουσιν αἱ καπνιστὰι τὸν καπνόν, ταμπακέρα, σιγαροθήκη.

καπνοθυλάκιον (τό) νεώτ. θυλάκος, θήκη καπνοῦ, καπνοσακκούλα, ταμπακέρα.

καπνοκαλλιέργεια (ἡ) νεώτ. ἡ καλλιέργεια τοῦ φυτοῦ καπνός.

καπνοκαύστης (ὁ) (καίω) νεώτ. συσκευή δι' ἣς ἐπιτυγχάνεται ἡ συμπληρωματικὴ καύσις τῶν ἀκαυστῶν μερῶν τοῦ καπνοῦ, καπνοδόρος.

καπνοκοπήριον (τό) [κόπτω] νεώτ., δημ. καπνοκοπήριον ἐργαστάσιον κοπῆς καπνοῦ: πρβλ. καπνεργαστάσιον.

καπνοκοπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοπήν τοῦ καπνοῦ: καπνοκοπτικὴ μηχανή [δὲ] ἣς κόπτουσι τὰ φύλλα τοῦ καπνοῦ, πρβλ. χαβάνι.

καπνοδόχος (ὁ) [λέγω] (2) δημ. ἢ καπνοδόχος 1) κ. μτφ.: παροιμ. Ἀραβαντ.157 ὁ καπνός νά βγαίνει ἴσα, καὶ ἄς εἶναι στραβός ὁ καπνοδόχος (ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοουμένων, οἱποῦ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι καλόν, ἀσχετὸς πρὸς τὴν ποιότητα τοῦ ὄργου), δι' οὗ ἐκτελεῖται.

καπνολόγος-έω (λέγω) (2) π. Βυζαντ. εἰσπράττω τὸ καπνικόν βλ.λ.: Μιχ.Ἀκομ.2,106,29.

καπνομαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ καπνοῦ μαντεία 1) π. ἀρχ. εἶδος ἐμπυρομαντείας ἐξηγουσῆς τὰ μέλλοντα ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ καπνοῦ κατὰ τὴν ὀπτησιν τῶν σφαιρῶν τῆς θυσίας.

καπνοκορτυάξομαι πηδῶ, σκιρτῶ: Ἐρ.χ.195.

καπνόμαρτις-εως (ὁ) πάπ. ὁ ἐκ τοῦ καπνοῦ μαντευόμενος πρβλ. καπνομαντεία.

καπνόν Ἡσ. εἰς τὰ πνεύοντα.

καπνοπαραγωγή (ἡ) [παράγω] νεώτ. κ. δημ. ἡ παραγωγή καπνοῦ ὡς φυτοῦ.

καπνοπαραγωγός-όν [παράγω] νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπων, ὁ παράγων καπνόν εἰς ποσότητος διὰ τὸ καπνεμπόριον κυρίως: ἢ Ἑλλάδος εἶναι τόπος καπνοπαραγωγός 2) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσα. κτηματίας ἢ γεωργός ἀσχολούμενος εἶδ. εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ φυτοῦ καπνός κ. ἰδ. ὁ παράγων σημαντικὴν ποσότητα καπνοῦ: ἐγένετα συλλαλητήριον τῶν καπνοπαραγωγῶν.

καπνοποιός-όν [ποιῶ] σχόλ. ἐπὶ ὕλης, ὁ ποιῶν, ἀναδίδων καπνόν: Σχόλ. Ἀριστοφ.Νεφ.145 καπνοποιὸν τὸ σίκινον ἐξ ὕλων.

καπνοπρήριον (τό) [πρήτω] νεώτ. πρᾶτήριον γονορικήης πωλήσεως καπνοῦ, σιγαρέττων κτλ.

καπνοπώλει(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. κατάστημα ἢ πρᾶτήριον πρὸς πώλησιν καπνοῦ κατεργασμένου.

καπνοπώλης (ὁ) [πωλῶ] νεώτ. κ. δημ., θηλ. καπνοπώλις-ιδος, δημ. καπνοπώλισσα ὁ πωλητὴς καπνοῦ κατεργασμένου, οἶον σιγαρέττων, πούρων, ταμπακού κττ.

καπνοπρῶτος-οος-ουν [πρῶ] μων. ὁ πλῆρης καπνοῦ: Ἐυστ.Πον.311,1 καπνοπρῶτος οἰκίων.

καπνός (ὁ) κ. μων., νεώτ., δημ. κ. καπνίος, νεώτ. κ. δημ. πληθ. ἐν εἰδ. σμ. κ. κτ. οὐδ. τὰ καπνὰ ἀερῶδες μίγμα ἀναδιδόμενον κατὰ τὴν καυθὴν οἰοσθήποτε οὐσίαι: Ἰλ.Α 317 κνήση δ' οὐρανὸν ἴκεν ἐλισσομένη περὶ καπνῶ, Ὀδ.Α 58 ἴεμενος καὶ καπνὸν ἀποβρῶσκοντα νοήσαι ἢς γαίης θαίνειν ἰμρείεται, Πίνδ.1 4(3),66 κνισάτι καπνῶ, Αἰαχ.Ἀγ.497 σημαεὶ καπνῶ πυρὸς, Σολωμ.Λόρδ

Μπάρ.53,2 στον άερα άνακατώνονται οι σπι-
 θοβόλοι κανοί, Πολίτ. Έκλ.Τραγ.14,6 βλέπεις έ-
 κείνη τή φώλλα, μαύρο καπνόν πού βγαίνει, Ζερβ.
 Τραγ.ΚΚ 38,1 σά λιθανίου καπνός μ' εύωδιά μύ-
 ραιου' || δημ. παροιμ. [έκ του γαλλ.] κάτω έύλο
 έχει τον καπνόν του [έκαστος έχει τας ιδιοτροπί-
 ας του] όμ. φρ. έγινε καπνός [έξηφανίσθη, επί
 προσ.] επί τής θαλάσσης, ό άνωθεν έπιφανείας
 ίσχυρώς συγκρουομένων κυμάτων παραγόμενος
 άφρός: 'Οδ.Μ 219 τούτου μέν καπνού και κύμα-
 τος έκτός έβριγε νήα' || έν παροιμ. επί εύτε-
 λιστάτων και άσημάτων πραγματών, οσον κα-
 πνού σκιά, - περι καπνού στενολογείν κ. ά.:
 Αλοχ.άπ.399,Σοφ. Άντ.1170 τάλλ' έγώ καπνού σκι-
 ας ούκ άν πριαίμην άνδρά πρός τήν ήδονήν, 'Α-
 ριστοφ.Νεφ.320 και λεπτολογείν ήδη ζητεί και
 περι καπνού στενολογείν, Πλάτ.Πολ.581D κα-
 πνός και φλυαρία' πρβλ. Εύρ.Ίππ.954 βάρκαυε
 πολλών γραμμάτων τιμών καπνός [τιμών τας
 μωρίας των πολλών γραμμάτων]' 2) μτφ. επί
 φόδου: Πινδ.Ν.1,124 λέλοχαυ δέ μεμφομένοις
 έσλοός ύδωρ καπνόν φέρειν άντίον [βερναρδ.
 Γρ. έν λ. κη μοίρα των μεμφομένων τούς αγα-
 θούς έστί τό καπνός ύδωρ έπιφέρειν, τό σθευνάι
 τον καπνόν τού ύδατι, ύπερ δηλ. αύθάνει έπι μά-
 λον τον καπνόν:' || παροιμ. ές αυτό τό πύρ
 έκ του καπναύ έπί των περιπιπτότων έκ του ένός
 κοκού έστι άλλον έπι χείρον: Λουκ.Νεκουμ.4' πρβλ.
 άπό τήν Σκόλλαν εις τήν Χάρυεδίν' 3) μτφ. μτφ.
 αι καπνού του σίναυ ή έξ οίναποσίας διέγερσις
 του θυμικού και τής φαντασίας' || δημ. φρ.
 του άνέβηκαν οι καπνοι στό κεφάλι έξωργισθη
 πολύ, έξέμωγή' 4) μτγν. ό καπνίτης, ή καπνιά,
 λατ. fumaría: Διοσκ.4,109' 5) νεώτ. κ. δημ.,
 δημ. κ. καπινός, πληθ. τά καπνά φυτών πλατύφυ-
 λων τής οικου.τών σολανών ή στρυχνωδών ού τά
 φύλλα ζηραινόμενα και συσκευάζόμενα καταλλή-
 λως χρησιμοποιούνται πρός κάπνισιν, έβρίωσιν ή
 πρεζάρισμα και μάσησιν, ή νικοτιανή: καπινός -
 μυρωδάτος, - τά καπνά έχουν καλήν τιμήν' || δημ.
 μτφ. φρ. τί καπνός φουμάρει = τί έίδους άνθρω-
 πος είναι, ποίωυ χαρακτική, ποίωυ κοινωνικών
 άντιλήψεων' 6) ρηματ. π. καπνίζω. Έκ ρίζ.
 καπ-, καπύω = άποπνέω, κεκαφώς (= άσθμαίνων),
 έγκάπτι = έκπνέι [παρ' 'Ησ.], κάπος ή = φυχή, πνεύ-
 μα, 'Ησυχ.), καπανά, καπανεύς [διότι έβραχεύων
 επένειε] Σοφ.αύτ.136], κάπος: λατ. var-op (άτμος,
 άντί εναρως). Συγγ. τή ρίζ. καφ-, κεφαλή.
καπνοσακκούλα (ή) δημ. σακκίδιον έξ ύφά-
 σματος ή δέρματος πληρούμενον καπνού εις
 χύμα και φερόμενον ύπό των καπνιστών πρός
 πρόχειρον χρήσιν, καπνοθήκη.
καπνοσπερμάειον (τό) νεώτ. έλαιον λαμβα-
 νόμενον δι' έκχυλίσεως ή πίεσεως των σπερμά-
 των του φυτού καπνού, ά. κανέλιον.
καπνοσθριγέ-ιγγος (ή) νεώτ. ή σθριγέ του κα-
 πνού, μικρός σωλήν εις τό άκρον του όπισθου ό
 καπνιστής τοποθετεί τό σιγαρέττον, ένω άπό του
 έτέρου εισπνέει τον παραγόμενον έκ τής καύ-
 σεως καπνόν, πίπα' || άκειός καινίσματος άπο-
 τελούμενον έκ μικρός έστίας έν-ή τοποθετείται
 και άνάπνεται ό καπνός, και ένός σωλήνος δι' ού
 εισπνέεται ύπό του καπνιστού ό παραγόμενος
 καπνός, τσιμπούκι: Καλλίγ.Όάν.Βλ.32 και όδς μου
 ν' άνάψω τήν καπνοσθριγγά μου' 2) μακρός
 δερματίων ούλόσ του ναργιλέ, μαρούτσι.
καπνοσφαιρα (ή) νεώτ. ή κατά τον μεσαίωνα
 σφαιρα έκ στυπνείου, ήτις έμβαπτιζομένη έντός
 μελγματος διαφόρων εύφλέκτων ούσιών και άντα-
 πτομένη έξεσφενδονίζεται κατά του έχθρικού χα-
 ρακώματος, όπως έπιφέρει διά του διαχεομένου
 καπνού σύγχυσιν, ταραχήν. 1

καπνοσφράντης (ό) [όσφραίνομαι] μτγν. κ. μον.
 κωμ. επί φιλαργύρου ή παρασίτου, ό καπνόν
 όσφραίνόμενος: Κωμ. Άδελφ.1025, Εύστ.750,41'
 2) ώς κύριον όνομα: 'Αλκιφρ.3,49.
καπνοσφήν-ήνος (ό) νεώτ. σωλήν μετάλλινος,
 δι' ού διοχετεύεται ό καπνός των έσπίων ή θερ-
 μαστρών εις τήν καπνοδόχον, μπουρί.
καπνοτόπι [τό] δημ. ό καπνοτόπος βλλ.
καπνοτόπος (ό) νεώτ. κ. δημ., δημ. κ. καπνοτόπι
 έδαφος, έν φ καλλιεργείται καπνός, ή κατάλληλον
 διά τούτην καλλιέργειαν.
καπνούρα (ή) νεώτ. πολύς καπνός διακαχυμέ-
 νος έν τώ άέρι.
καπνούχος (ό) [έχω] μον. ή καπνοδόχη βλλ.:
 Βασιλικά 58,2.
καπνοφόρος-ον (φέρω) νεώτ. επί τόπων, ό
 φέρων, παράγων καπνόν ή ό γόνιμος εις παρα-
 γωγήν καπνού: καπνοφόρος πεδιάς.
καπνοφράκτης (ό) [φράσσει] νεώτ. πλώξ σι-
 δηρά κινουμένη έντός όλισθηρών ή περί άξονα
 και ρυθμίζουσα τον έλευσιμόν τής έστιας, πετα-
 λούδα, τάμπερ.
καπνοφύλλο(ν) [τό] νεώτ. κ. δημ. τό φύλλον
 του φυτού καπνού' 2) νεώτ. βotan. γένος φυ-
 τών του άβροισματος των σκιασθένών.
καπνοφυτεία (ή) νεώτ. κ. δημ., έσφ.φρ. καπνοφυ-
 τία φυτεία καπνών, έκτασις κατάφυτος έκ καπνού.
καπνώχορτο [τό] δημ. τό φυτόν καπνίτης βλλ.
καπνώθησ-ουσ-ας κ. νεώτ. ό θμοιος πρός κα-
 πνόν πυράς ή ό πλήρης καπνού: 'Αριστλ.Μετ.
 360α,10, Θεόφρ.Πυρ.76, Πολύβ 9,16,3 έτι δ' ό κα-
 πνώθησ και συννεφής άηρ και τάλλα τά παρα-
 πλήσια τούτοις' 2) επί χρώματος, μέλας, σκο-
 τεινός: Θεόφρ.ΦΑΙτ.5,3,2, Λουκ.Φιλαφ.16 είδον
 εξόντα μέλανα και καπνώδη τήν χράσιν, Δίων
 Χρ.66,5 φύλλον δρυμόν και καπνώδες' 3) νεώτ.
 ζωολ. ό καπνώδης γένος έντόμων κολεοπτέρων
 τής αίκογης των βουπρηστιδών.
καπνώδια (ή) μτγν. παθ. αιθάλη, άσδόλη, κα-
 πνιά: Νειλ. Έπιστ.72.
καπνώδες έπίφρ. μτγν. κατά τρόπον καπνώδη
 βλλ.: Γαλ.4,507.
καπνώθριον [τό] γλωσσ. βωμός.
καποδιστριακόσ-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άνα-
 φερόμενος εις τον πρώτον κυβερνητήν τής Έλλά-
 δος 'Ιω.Καποδιστριαν ή ό πρός τιμήν αυτού
 όνομασθέν: καποδιστριακό νόμοι, - Καποδι-
 στριακόν Πανεπιστήμιον.
κάποιος-α-ο [κάν - ποίος] δημ. κ. κάποιος
 άντων. άδριτος, τίς, ένας: Κρυστ.Πεντάμορφη
 79 κάποιο κυνήγι έναν καιρό έξανοίξαν μεγάλο,
 Θεοτ.ΚΚατάδ.156 ήρθε κάποιος άπό τό χωριό
 σου, - έγω κάποια δουκεία και θά φύγω, - κά-
 ποιος σέ ζητούσε' 2) μικρός τίς, όλιγός: έχει
 κάποιαν άξίαν - περιουσία.
καπνοέρω δημ., ναυτ.κ. καπονιέρω έπωτιζω βλλ.
καπονιέρα (ή) δημ. ναυτ. ό θαλαμικός τής
 γόνυδοιας φέλιττα' 2) κλωδός μέλας, συνήθ.
 ούχι φορητός πρός έγκλεισις και συντήρησιν όρ-
 νιθών κ. ή ά. έκ των κατοικιότων πτηνών,
καπονίτι [τό] [λατ. capri] δημ. κ. καπών, έκτο-
 μίας άλέκτωρ, κάπων' 2) ναυτ. έξάρτημα πλοίου
 χρησιμεύον πρός άνακρέμασιν, ή έπωτίς.
καπονιέρα (ή) καπονιέρα βλλ.2).
καπνοπέτες [αι] δημ. ναυτ. τό άγόμενον με-
 γάλου σπαπόστου βλλ.
καποντόπερα (Ιταλ.) άνευ γένους και άριθμού,
 κωμικώς έκπληκτικός, παράδοξος, [διόρρυθμος]:
 αυτό τό άνέκδοτο είναι καποντόπερα, - αυτό
 πού μάς ειπε είναι καποντόπερα.
κάπος (ό) [ή] άρχ. λεξ. πνσί, άπανορη: Εύστ.
 1280,34 εννεύμασ' πρβλ. κάπυς, κάφοσ.

κάπος (ὁ) (2) (ιταλ.) δημ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ ἠγούμενος ἄλλων 2) ναυτ. ἀξίωματικὸς τετρα-
ωρίας 3) ἐπὶ ἀγγλοκρατίας ἐν Ἐπτανήσῳ, ἑ-
καστὸς τῶν ἐν χωρίοις ἐπιστατῶν τῆς τάξεως,
ἐκτελοῦντων καὶ τὰ ἐντάγματα τῆς ἐξουσίας.

κάπος (ὁ) δωρ. ἀντὶ κήπος.

καπότα (ἡ) (ιταλ.) δημ. κ. καπνότα χονδρὸς
μᾶλλον ἐπενδύτης τῶν χωρικῶν ἐκ τριχῶν αἰγῶς
ἢ ἐξ ἐρίου μετὰ καλύμματος τῆς κεφαλῆς, κά-
πα 2) εὐρὺ καὶ μακρὸν γυναικεῖον ἐπανωφό-
ριον ἀχειρῶδων, ἄ. καπότα 3) εἶδος μικροῦ
γυναικείου πλῆου 4) τεχνητὸς ἐκ λεπταῦ ἐλα-
στικοῦ θύλακος τοῦ πέους, χρησιμεύων κατὰ τὴν
συνουσίαν ὡς προφυλακτὴρ ἀπὸ τῶν ἀφροδι-
αιων, ἢ περικλυτῶν.

καποτάς (ὁ) δημ. ὁ ράπτων καπότας βλ.λ.),
βλαχογράφης: Καλλιγ.Θαν.βλ.138 δῶρον οὐ μόν-
ον περριτόν, ἀλλ' ἴσως καὶ ἐπιθλαβῆς εἰς τὴν
τέχνην τοῦ καπότα.

καποτάστο (τὸ) | λατ. capotasto | δημ. εἶδ. ἐν τῇ
μουσικῇ, εἶδος κινητῆς ράβδου, ἥτις προσαρμοζο-
μένη εἰς τὴν λαθὴν ἐγχόρδου ὄργάνου ἐπιδρα-
ζοῦντι τὰς χορδὰς.

κάποτε | κᾶν ἢ καί-ποτε | ἐπίρρ. δημ. κ. κάποτε
ἐπὶ χρόνῳ, ποτέ, μίαν φοράν: κάποτε στὰ μαθητι-
κά μου χρόνια ἀρρώστησα, - συναντηθήκαμε
κάποτε στὸ χωριό 2) ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε, καμμία
φορά: Κρουστ.Σκ.Ἀδ.15 ἀπὸ τῆς σκέφῃ κάποτε
μ' ἐξύπναγε μιὰ βρῦση 3) ὁἱ λγ. πρὸς ἔμ-
φωσιν: κάποτε κάποτε τὸν βλέπομεν 3) δια-
ζευκτικῶς, κάποτε .. κάποτε ὅτε μὲν - ὅτε δέ:
κάποτε γελᾷ, κάποτε θυμῶναι.

καπότο (τὸ) (ιταλ.) δημ. εἶδος γυναικεῖο ἐπα-
νωφόριον, ἢ καπότα 2) δράς χριστοπαικτικὸς
εἰς τινὰ παίγνια, ὅτε ὁ ἀντιπάλος παίκτης δὲν κά-
μνει καμμίαν χριστωσιάν βλ.λ.

κάπου (κᾶν ἢ καί- που) ἐπίρρ. δημ. κ. κάπου
ἐπὶ στάσεως, ἐν τινὶ τόπῳ, σὲ κάποιον μέρος:
Κρουστ.Γκόλφω 250 καὶ κάπου ἀκούετο σαλαγή,
κάπου βραχνὰ φλογέρα 3) ἐπὶ κινήσεως, εἰς
τινα τόπον: κάπου πηγαίνει 4) ὁμ. μτ. τῆς
προθ. ἀπὸ πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀπὸ τόπου ἢ διὰ
τόπου κινήσεως: ἔρχεται ἀπὸ κάπου, - πέρασε
ἀπὸ κάπου 2) ἐπὶ χρόνῳ διηλεκσιάζεται, κά-
που κάπου ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε, κάποτε κάποτε:
κάπου κάπου κάνουμε καὶ καμιά βόλτα μαζί,
- κάπου κάπου πατῆ καὶ στὸ σχολεῖο 1) ἐπὶ μα-
θητοῦ σχηματικῆς ἀπουσίας (στοιχ.): 3) ἐπὶ πο-
σοῦ μτ. ἀριθμητικῶν, περιήπου: ἔχω κάπου δύο
μῆνες νὰ τὸν δῶ, - ἡμεθα εἰς τὴν ἐκδρομὴν κά-
που πενήντα ἄνθρωποι.

καπουκεχαγιάς (ὁ) | τουρκ. καπού - κευχουντάς |
δημ. ὁ παρὰ τῆ Ὑψηλῆ Πύλῃ ἀντιπροσωπεύ-
σων ὑποτελῶν ἠγεμόνων ὡς καὶ τοῦ Πατριάρχου.

καπουκίνος (ὁ) δημ. ὁ καπουστίνος βλ.λ.

καπούλι (τὸ) | πιθ. ἐκ τοῦ λατ. capulle | μυσ. κ.
δημ. κ. κάπουλο, συνήθ. κτ. πληθ. τὰ ἀπὸ τῆς
νεφρικής χώρας μέχρι τῶν γλουτῶν νῦτα τῶν με-
γάλων τετραπόδων ζῴων: Διηγ. Αχιλλ.1318 καὶ τὰ
φάρια τους ἔκρουεν ἅπανς εἰς τὰ καπούλια, -
ἐκάθισε στὰ καπούλια 2) δημ. ἐπὶ ἀνθρώ-
πων πρὸς σκῶψιν, οἱ γλουτοὶ ἴδιως οἱ προεξέχον-
τες: αὐτὴ ἡ γυναικα ἔχει καλὰ καπούλια.

καπουλιδαί (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια μαλακίων
ἀστεροπόδων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν κτενοβραχιλίων.

κάπουλος (τὸ) δημ. τὸ καπούλι βλ.λ.

κάπουλος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων γα-
στεροπόδων τῆς οἰκογ. τῶν ταινωγλωσσίδων.

καπουτζής (ὁ) δημ. κ. καπουτζής βλ.λ.

κάπουπλος Ἦσ. ἐράργης.

κάπουρας (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν κύπερος βλ.λ., ἢ
στραγγυλόριζος.

καπουτζής (ὁ) | τουρκ. καπού | δημ. ὁ φύλαξ
τῆς πύλης, ὁ θυρωρὸς 3) καπουτζή - μασῆς
τάξεις θαλαμηπλῶν τοῦ σουλτάνου τῆς Τουρκίας.
καπουτίνος (ὁ) (1) | (ιταλ. capuccino) | δημ. κ.
καπουκίνος, κτ. πληθ. καπαυταῖοι μοναχικὸν
τάγμα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἀποικηθὲν οὕτως
εἰς τὸ καλύμματος δι' οὗ ἐκάλυπτον τὴν κεφαλὴν
οἱ ἀνήκοντες εἰς αὐτό.

καπουτίνος (ὁ) (2) νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ ναυ-
τικῷ, ὁ κυριώτερος συστολεύς τοῦ ἐπιδρόμου 2)
δημ. τὸ φυτὸν δελφίνου τὰ αἰάντειον 3) νεώτ.
ζῳολ. γένος πτηνῶν φιδικῶν τῆς οἰκογ. τῶν σπιζιδῶν.

κάππα (ἡ) ἄκλ. κ. νεώτ. κ. δημ., ὄνομ. τοῦ δεκά-
του γράμματος τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαριθμητοῦ, βλ. Κ.:
Πάπ. κάππα-θῆλεια κεχαραγμένη μῆρῷ δεξιῷ
κάππα, ἀρχ. Καππαδόκες, Κάρες, Κίλικες, τρία
κάππα κἀκίστα, κ. δημ. τρία κάππα κἀκίστα, δύο
μὴ παγκάκιστα, Κρήτη, Κύπρος καὶ Κεφαλονιά,
Μυτιλήνη καὶ Μωριά 2) (ιταλ. capra) δημ. κ.
κάπα χονδρὸς ἐπενδύτης τῶν ὄρεσιθίων χωρι-
κῶν, καπότα, καπότο, μονδύο 3) παροιμ. ἔκα-
φα τὴν κάππα μου γιὰ νὰ μὴ μετῶν 4) φει-
ρος 1) ἐπὶ τῶν ὑψισταμένων βουσιᾶν τινῶ, διὰ νὰ
ἀπαλλαγῶσι σπουδαιότερων φροντιδῶν 1) 3) σι-
θηροχρόνος στρατιωτικὸς ἐπενδύτης ἐξ ἐρίου αἰ-
γὸς τῶν ἀνδρῶν τῶν εὐζωνικῶν μονάδων 3) γυ-
ναικεῖον ἐπανωφόριον ἀχειρῶδων καλύπτει ὀλό-
κληρον τὰ σῶμα, ἐνίοτε μετὰ καλύμματος τῆς
κεφαλῆς, κουκούλας, καπότα βλ.λ.2).

καππαδοκάρης (ὁ) νεώτ. π. Ρωμ. τίτλος τοῦ
ἐπάρχου τῆς Καππαδοκίας.

καππάδοκίζω μτγν. εὐνόδω, ὑποστηρίζω τοὺς
Καππαδόκας ἢ κτ. ἄλλους ἐπὶ κακῆς συμ., φέρο-
μαι ὡς Καππαδόκης, εἶμαι ὀκνηρὸς, πλεονέκτης:
Ἄνθ.Μιθριδ.53 ἐκλόκαζε τοὺς κ-ππαδοκισαντας 3)
κ. παθ. γίνονται Καππαδόκης ὡς πρὸς τὰ ἦθη,
δθ. ὀδῶλος, πανοῦργος: ΑΠ II, 238.

καππαδοκικός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Καππαδοκίαν ἢ τοὺς
Καππαδόκας, ὁ ἀπὸ τούτων χαρακτηριζόμενος 2)
μτγν. εἶδος πώματος: Πολυδ.6,96 3) εἶδος
πλακοῦντος: Χρυσ.Τυαν.π.Ἀθην.14,647C εἶδη πλα-
κοῦντων καὶ γένη τὰδε ἀναγράφει τερεντινόν..
πελοικίδιον, καππαδοκικόν...

καππάκι (τὸ) δημ. τὸ καπάκι βλ.λ.

καππακίζω δημ. ἄ. καπακίζω βλ.λ.

καππακισμός (ὁ) νεώτ. μερικὸς τραυλισμὸς ὡς
πρὸς τὸ γράμμα κάππα.

καππαριδίαια (τὰ) νεώτ. βοταν. ὑποδιαίρει-
σις φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ραιδαωδῶν.

καππαριδοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια
δικοτυληδόνων φυτῶν.

καππαρίον (τὸ) κ. πάπ. καπάριον ὑποκορ. τοῦ
κάππαρις βλ.λ.: Κωμ.Ἀδέστ 459 πρὸς καππαρίαν
ζῆς, δυναίματος πρὸς ἄνθρα.

κάππαρις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. κάππαρη θα-
μνώδες φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς: Ἀντιφάν.62,
Τιμοκλ.23 Φρύνης ἐρασεθεὶς ἦνι 3) ἐπὶ τὴν κάπ-
παριν συνέλεγεν, Θεόδωρ.Φι 6,5,2, ΠΔ Ἐκκλ.1,25
καὶ διασκεδάσθη ἡ κάππαρις, Ἐμπεδος π.Ἀθην.
9,370C καὶ αὐτὸς ὤμυσε τὴν κάππαριν, δ.διδστ.
στὰ ὄρη βγαίνει κάππαρη, | τὰ λόγια σου εἶναι
ζάχαρη 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-
κογεν. τῶν καππαριδοειδῶν 2) νεώτ. οἱ εἰδὸς
ἄλλης ἢ δόξως διατρηρόμενοι νεαροὶ κάλικες
τῆς καππαρέως.

καππαροδεχῆ (ἡ) | δέχομαι | νεώτ. ἀγγεῖον
πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς καππαρέως.

καπαρόμηλο (τὸ) δημ. ὄνομ. τοῦ καρποῦ τοῦ
φυτοῦ κάππαρις ἢ βροχόδοδος.

καπαρόριζον (τὸ) μυσ. ἡ ρίζα τῆς καππά-
ρέως: Ὀρνεοσόφ.252.

κάππαρος (ἰ) δημ. κ. κάππαρο (τὸ) βλ. κάπαρος.
κάππαστον Ἦσ. « ποικίλον » (κατάσαστον).
καππάτια Ἦσ. « γυναικεία ἱμάτια ».
καππαίει ἀντὶ καταπαίει : Πίνδ. Ν 9, 15 κρέσων δὲ καππαίει δίκαν τὴν πρόσθεν ἀνίη.
καππάλλα νεώτ. μουσ. φρ. ἂ καπέλλα ἢ ἀνευ οὐσαοδήποτε ὀργανικής συνοδείας ἐκτέλεσις πολυφωνικῆς συνθέσεως.
κάππων ἐπ. ἀδρ. β' ἀντὶ κατέπεσον τοῦ καταπίητω || Ἦσ. « καππετών καταπεσών. κείμενος ».
καπποφόρος-ον (φέρω) μτγν. ἐπὶ ἵππου, ὁ σεσημειωμένος διὰ τοῦ γράμματος κάρπη : Λουκ. Ἀπαθ. 5 ὁ δὲ Ἴππον κτήσαιο Μῆδον ἢ κενταυρίδην ἢ καπποφόρον (ἐσφ. γρ. ἀντὶ καπποφόρον).
καππουρίζω ποι. ἀντὶ καταπυρίζω, ἀνάπτω, καί-ομαι, παίρνω φωτιά : Θεόκρ. 2, 24 χῶς αὐτὰ λακεί μετὰ καππουρίσασα (ἰδιόθ. κάππουρος εὔσαι).
καππιώτας (ἰ) ὄσω. ὁ καταπιώτης, ὁ πάροχος καταπαύσεως λίθος, ἔνθα ἢ mania τοῦ Ὀρέστου κατέπαυσε : Πaus. 3, 22, 1 Ὀρέστην λέγουσι καθεσθέναι ἐπ' αὐτοῦ παύσασθαι τῆς μανίας, διὰ τοῦτο ὁ λίθος ὠνομάσθη Ζεὺς Καππιώτας κατὰ γλῶσσαν τὴν Δωριδα.
κάππα Ἦσ. « αἶψ. Τυρρηνοί ».
κάππαινα (ἠ) θηλ. τοῦ κάπρος, ἀγρία ὄς, ἀγριογούρουνα : 2) μτφ. ἐπὶ γυναικός, ἀκόλαστος, ἀσελγής ἀρχ. λεξ. « κατοφερῆς πρὸς τὰ ἀφροδίσια » : Φρύν. Κωμ. 33, Ἐρμυπ. 10 ὦ σαπρὰ καὶ πασιπόρην καὶ κάππαινα.
κάππας Ἦσ. « ἀκολασίας ».
κάπρειος-α-ον μτγν. ὁ ἀνήικον ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν κάπρον, ὁ τοῦ κάπρου : Νόνν. Δ 18, 245 καπρείων . . ὀδόντων.
καππαλιδαί (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μαλακοστράκων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀμφιπόδων.
καπρι (τὸ) δημ. ὁ ἐπιθήτωρ χοίρος, ὁ κάπρος : 2) ἐπὶ ἀνδρώπων, ὁ εἰς τὰ ἀφροδίσια πάθη ἀχαλίνωτος, ὁ λίαν ὀρμητικὸς : φρ. παροιμ. ἔπασεν ἀπάνω του (τῆς) σάν καπρι' 3) ἐπὶ προσ. ἐν παροιμοίαισι, ὁ εἰς ὀργῆς παράφορος, βίαιος : δὲν εἶδες πῶς ἔκανε σάν καπρι.
καπρία (ἠ) τὸ μέρος τῆς μήτρας τῶν θηλειῶν ὡν καὶ καμῆλων, ἐν ᾧ τὰ φάρια τοῦτο ἐκτέμνουσιν ἐνίστε, ὅπως παύσασιν τὴν πρὸς τὴν ὀχείαν ὀρμὴν τοῦ ζώου : Ἀριστλ. Ζ 1 632, 21 ἐκτέμνεται δὲ καὶ ἡ καπρία τῶν θηλειῶν ὡν, ὡστε μηκέτι δεῖσθαι ὀχείας, ἀλλὰ πιάνεσθαι ταχέως 2) ὕδρον ἢ ἐκρέαν ἐκ τῶν θηλειῶν ὡν μετὰ τὴν ὀχείαν : Ἀριστλ. Ζ 1 573, 2 διὰ τὸ ἐκβάλλειν μετὰ τὴν ὀχείαν τὴν καλυμμένην ὑπὸ τῆς καπρίας πρὸς ἵππομανές 3) π. Ἦσ. χορδὸς ἐνόλην 4) ἡ κάρπη : Δισοκ. 2, 173.
καπριδίων (τὸ) ὑπόκορ. τοῦ κάπρος βλλ. : Ἀριστφ. ἀπ. 506, 2 καπριδίου νέου κόλλοπα τιν'.
καπρίζω καπρῶ βλλ. : Ἀριστλ. Ζ 1 572, 16 τὸ πάθος, ὅπερ ἐπὶ τῶν ὡν λέγεται τὸ καπρίζειν.
καπριχοστικὸν (τὸ) λέξ. χημ. βασικὴ ὀξαζινοχρωστικῆ, χρυσομοιαιμμένη διὰ βαμβάκερά καὶ σπανιότερον διὰ τὴν μέταξον.
καπρίλος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογ. τῶν καπγεριδῶν.
καπριδόσως-οντος (ἰ, ἠ) (ὀδοῦς) μον. ὁ ἔχων ὀδόντας κάπρου : Κ Μανασσ. Χρον. 9, 34 καπριδόσους σῆς.
καπριόλη (ἠ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀγρωστώδων.
καπριόλος γλωσσ. μικρὸν δίκρανον, δίκρανακί.
κάπριος (ἰ) ποι. ἀντὶ κάπρος : Ἰλ. Λ 414 ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζοὶ σαύωνται.
κάπριος-ον κ. κάπρειος ὁ ἀμοιός πρὸς ἀγριόχοιρον : Ἦρ. 3, 59 καὶ τῶν ψῶν καπρίους ἔχουσῶν τὰς πρῆρας.

καπριπράσινον νεώτ. χημ. βασικὴ ὀξαζινοχρωστικῆ, ἀνάλογος πρὸς τὸ καπρικανόν βλλ.
καπριπτεός (ἰ) ὄνοκορ. τοῦ κάπρος βλλ. 2, 1, εἶδος ἰχθύος : Κρῶδ. 7, Διφιλ. Σ π. Ἀθην. 9, 355F καπριπτεός καλεῖται μὲν καὶ μῦς, βρωμῶδης δ' ἐστὶ καὶ ἀκλήρος, κιδάρου δ' ἐστὶ δυσπεπτότερος.
καπριτίσσι (τὸ) (ἰταλ.) δημ. κ. καπριτίσσι ἰδιοτροπία, πείσμα, παραξενιά : Ξενόφ. Ζακ. Μαντ. 41 κανένας δὲν εἶχε τὴ δύναν, ὡς τὸ τέλος, νὰ μὴ τῆς κῆνη τὸ καπριτίσσι τῆς, - τὸ 'κομα γιὰ ἕνα καπριτίσσι' 2) μουσ. τύπος συνθέσεως δι' ὀργανικὴν μουσικὴν, ἐλευθέρου σχεδίου, χαρακτηριστῆς δηκτικῶν καὶ πνευματώδους καὶ πλήρους ἀπρασδοκίτων ἐπισηοδῶν : τίτλος ἔργου τοῦ Μένδελσον Φαντασία καὶ καπριτίσσι.
καπριτίσσι(μ)ζικός-η-ο δημ. κ. ὁ ἐκδηλώων καπριτίσσι, ὁ πεισματάρης, ὁ καπριτίσσιζός.
καπριτίσσιζός-α-ικὸ δημ., ἰδιωμ. ἐν Μάνη καπριτίσσιζός-α-ικὸ ὁ ἔχων καπριτίσσι, πεισματάρης, ἰδιοτρόπος, παράξενος : καπριτίσσιζός ἀνθρώπος, - καπριτίσσιζο γυναικίρι (ἐν Μάνη).
καπριφολιόλη (τὸ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια δικτυληδόων φυτῶν.
καπριφόλιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν καπριφολιούδων.
καπριό-ἴω μτγν. κ. καπρῶ βλλ. : Ἀριστφ. Βυζ. 145, 12.
καπριόλη(ιον) (τὸ) Ἦσ. « συβίην ».
καπριόμυς-ος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν ὀκταπόδων.
καπριονικόν οἰδύ (τὸ) νεώτ. χημ. ὀργανικὸν οἰδύ, περιεχόμενον ἐν ἐλευθέρα καταστάσει καὶ ὑπὸ μορφῇ γλυκεριδίων εἰς πλείστα λίπη, οἷον τὴν γαλακτοσ. αἰγός, κοκκοκαρυῶν κττ.
κάπρος (ἰ) κ. νεώτ. ὁ ὄρνιθ χοίρος, συνήθ. ἀγριόχοιρος, καπρι' Ἦσ. « ὄς ἀγριός » : Ἰλ. P 725, Ὀδ. Λ 130 ἀρνείων ταυρῶν τε συῶν τ' ἐπιθήτωρα κάπρον, Ἀριστφ. Λυσ. 202 κατατίσσει ταύτην προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου, - κάπρος ἐρμυμάνθιος (ὁ λυμαινόμενος τὴν Ἐρμυμάνθον) 2) εἶδος θαλασσοῦ ἰχθύος Ἦσ. « τὸν φάγραν ἰχθύν » : Ἀριστλ. Ζ 1 505, 13 ἔχει δὲ ὁ ἐλαχίστα ὀκτων ἐν ἐφ' ἑκατέρω βραχίονι, διηλοῦν δὲ ταῦτο εἶον ὁ κάπρος, Ἀρχεστρ. π. Ἀθην. 305B ἐς Ἀμβρακίον ἐλθῶν . . τὸν κάπρον γ' ἀν' εἰσῆς ἴνων καὶ μὴ κατὰλειπε, καὶ ἰσόχρωστος, ἀ. καπριακός || νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν ακομριδῶν.
καπροσῶρη Ἦσ. « περικάβαρος ».
καπροσάγος-ον (τρώγισ) ἀρχ. λεξ. ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ ἐσθίων κάπρον ἢ κάπρους Ἦσ. « Ἀρτεμις ἐν Σάμω ».
καπροσφόνος-ον (φένω) μτγν. ὁ φονεύων κάπρους : Φίληπ. Θεοσ. ΑΓ 7, 63 καπροσφόνος κύνων.
καπρυλικόν οἰδύ (τὸ) νεώτ. χημ. ὀργανικὸν οἰδύ μὴ ἀπαντῶν ἐν τῇ φύσει ἐν ἐλευθέρα καταστάσει, ἀλλ' ἐν τοῖς λίποις ὑπὸ μορφῇ γλυκεριδίων.
καπρῶ-ἴω ἐπὶ συνῶν, ὀρμῶ πρὸς ὀχείαν : Ἀριστλ. Ζ 1 572b, 24 2) μτφ. εἶμαι ἀσελγής : Ἀριστφ. Πικ. 1025 καπρῶσα γρῶς.
καπρῶζομαι καπρῶ βλλ. : Σκληρίας π. Ἀθην. 9, 402B αὐτ' ἀσχεθῶρος νενομένος καπρῶζεται.
καπρῶν-ῶνος (ἰ) Ἐπιγρ. χοιροστάσιον.
καπρῆ-τρος (ἰ) (κάμπω) ἰσωνή τις ἐκ γῆς ὀπίτης : Θεοφρ. ΦΑΙτ. 56, 4.
καπρῆλη (ἰ) νεώτ. χημ. πρὸν συμμηκνωσῶς χλωράλης καὶ ταννίνης εἰς διάλυσιν ἐντός οἰνοπνεύματος.
καπριόν (τὸ) γλωσσ. τὸ καμπτριόν βλλ.
κάπριον (τὸ) τὸ κάμπτρον βλλ. ἐν εἰδ. σημ.
κάππη, μέλλ. κάψω ἐπὶ ζώων, ἀνάλογον τὸ οὐγγος ἢ τὸ ῥάμφος ἀρπάζω, καταίνω τι μετ' ἐπιθυμίας καὶ ὀρμῆς, χᾶπτω Ἐύατ. « χανθὸν ἔσθλω » : Ἀ.

ρισφ. Ὀρν.245 οἱ θ' ἐλαίαι παρ' αὐλώνας ὀξυ-
στόμου ἐπιπίδα -κάπηθ, Νικοκλήη π. Ἀθην.4,
140D ἄλιφα γάρ ἐστιν ἐλαίω δεδευμένα, ἄ φη-
σι... κάπητι αὐτοῦς μετά τὸ δεῖπνον ἐν φύλ-
λαις δάφνης || ἐπὶ ὕρῳν, καταπίνω: Ξενοφ.
9 μὰ τὸν Διόνυσον ὃν σὺ κάπητις ἴσον ἴσω, Ἀ-
ριστλ.Ζ1 593α,21 || κ. ἐπὶ ἀέρως: Ἐθβολ.10 κή-
πρω αὐρῶς || κ. κ. μτφ.: Ἡρώνδ.1,38 σευ τὸ
ῥιον τέρρη κάφει: 2) ρηματ. καπήθρ, κάφεις.

καρυκτά ἴσθ. ἐπνεύματα.
καρύνηοι ἴσθ. ἐκόλοιοι.

καρυρίδια τράκτα (τὸ) μτγν. κ. μον. εἶδος
ξηροῦ ἐπιμήκους πλακοῦντος ἄρτοειδούς: Χρῦς.
Τυαν.π. Ἀθην.3,113D εἰς δὲ τὰ καρυρίδια καλού-
μενα τράκτα μίξει ὕσπερ και εἰς ἄρτον, Δου-
κάγγ.ἐνλ. Κορ. Ἀτ.1,214 πρβλ. τράκτον.

καρυρίδια | καρυρός - καρύριον | μτγν. οἰσνεῖ
διὰ καρυρίων, πλακοῦντων διατρίβαι (πρβλ. δημ.
τρώγω παντεσπόνια), ὁθ. συνεκδ. διάγω τρυφη-
λῶς, ἡδονικῶς, εἶμαι καλοζήλωτος, καλοζωιστής,
γλεντζός: Στράβ.17,116 διαίτας ἔχουσα και ἀπό-
φεις τοῖς καρυρίζειν βουλομένοις 2) ρηματ.π.
καρυρίσθης.

καρύριον (τὸ) γλωσσ. κ. πάπ. εἶδος ξηροῦ
ἄρτοειδῶς πλακοῦντος ἐφθῶ ἐν τηγάνῳ: Πάπ.
λόγος ἀρτοκόπου ἄρτου... καρυρίων ζευγῶν κ'
2) γεν. κ. ὡς ἐπιθ. ἐπὶ ζυμαρικῶν, ὁ παρεσκευα-
σμένους ἐφθός ἕως ξηρασίας: Ψελλ.π.Δουκάγγ.
589 λάγαυον τὸ καρύριον, λαρδὸν συγκεκαυμέ-
νον πρβλ. ἴσθ. ἐν λς καυαλέον κ. λαρδόν.

καρυρίσθης (ἡ) Πολυδ.7,58 ἐΠερσικός χεπτῶν
χειριδιώτης.

καρυρίσθης (ὁ) | καρυρίζω | μτγν. ὁ ἐκδοτος
εἰς ἡδυσπείαν, εἰς τρυφήν, εἰς ἀσωτίαν, ὁθ. συν-
εκδ. ἡδονόληκτος, ἀσελγής: Στράβ.14,2,26 τρυ-
φηλῶν ἀνδρώπων καρυρίσθων.

καρυρός -ά-όν (κτ. εὖστ. ἐκ τοῦ κοῖα και
πῦρ) ὁ ἀπεξηραμμένος ὑπὸ τοῦ ἄερος, ξερα-
μένος: Ἐπιχ.150 καρυρὰ κάρυα | ξερά καρύδια |
|| ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ διὰ πυρῶσεως ἢ (πιθ.) κα-
πνισμοῦ ξηραμιστά: Ἀντιφάν.185 γοιρίων κρέα
καρυρά (καπνιστά), Ἀριστλ.Πρ.927α,24 ἀλευρον
καὶ ἄλιφτον καρυρόν | καθουρίσθω, Θεοδκ.δ.16
καὶ οὐκ ἄκάνθας ται καρυραι χαιται, τὸ καλὸν
θέρος ἀνικα φρύγει | γαθλ. «καρυραὶ δὲ αἱ κε-
καυμένα ὑπὸ τοῦ ἡλίου» || ἴσθ. «καυαλέον...
κατακεκαυμένον, καρυρόν, ξηρόν, θερμόν»
2) μτφ. ἐν ἐνεργ. σημ. ἐπὶ κόπου ἢ φυχικής κα-
ταστάσεως, ὁ ὑπερθερμαίνων και ἀποξηραίνων
τὸ σῶμα, παῦ ατεγνώνει τὸ κορυμ, τὸ κάνει να ξε-
ροστολιάσει: Θεοκρ.285 ἄλλα μὲ τις καρυρά
νόσος ἐξελάσσειν περιφρ. περὶ τοῦ ἐρωτός |
3) συνεκδ. ἐπὶ ἤχου, ὁ ξηρὸν, διακεκριμένον ἔχων
φθόρον, κρότον, ὁ αἰνεῖ ἐπὶ ξηρῶν συγκροτούμε-
νων πραγμ. ἀναδιδόμενος, τριζάτος: Γαλ.δ.434'
|| ὁθ. ἐπὶ γέλωτος, ὁ ἐντονος ἰσχυρός, ξάστερος,
δυνατός: Νοσ.ἐν ΑΠ7,414 καρυρόν γελῶσας |
ἐνν. γέλωται | Ἀλκιφρ.3,48 καρυρός ἐξεχύθη γέ-
λωσ' || ὁμ. εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἔσματος, τὸ συριγμα-
τος, τῆς φωνῆς κ. κτ. ποι. περιφρ. ἐπὶ τοῦ σπύ-
ματος, ὁ καλλίφωνος, ὁ λιγυρός, ὁ ἰσχυρός: Θε-
οκρ.7,37 καρυρόν στόμα | ἴτοι καρυρόν, λιγυρόν,
ἀναδιδὸν ἄσμα |, Μόσχ.3,94,Λουκ.Θε.Δ 22,3 μου-
σικὸς εἶμι και συρίζω πάυ καρυρόν 4) ἐπὶ
φθῶν, φασμάτων φθομένου, ὁ ζωηροτέρων τοῦ
πρέποντος φράσιν ἔχων, ὁθ. ὁ ἐλαφρός, ὁ ἀσε-
μνος, ὁ χυδαίος, ἀντιθ. ἐσοπουασμένος: Ἀθην.
15,677B τὰς καρυρωτέρας φθῶς ἀσπάξεται μάλ-
λων τῶν ἐσοπουασμένων.

καρυρωθῆσαι-θωμα (καρυρός) μτγν. ἐπὶ ξύλου,
καταξηραίνουαι: Στράβ.4,4,1 τοῦ μὴ κατά τὰς νε-
ωκλικῆς καρυρωθῆσαι τὴν ὀλην μὴ νοτιζόμενῃν.

καρυρωθῆς-ουρ-εἰς (εἶδος) γαθλ. ὁ καρυρός
τὸ εἶδος, ὁ ξερός τὴν ὄφιν: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ.1091,
ἴσθ.ἐν λ. ἴτριαι.

κάπυς-υος (ὁ) ἴσθ. «πνεῦμα. πρβλ. καπύω.
καπύω (κάπυς) μτγν. ἐπ. ὄρο. κἀπυσσαν, ἐκνένω'
ἴσθ. «ἐκάπυσσισεν' ἐξέπνευσεν' κάπυς γάρ τὸ
πνεῦμα».

καπολάρα ἔσφ. γρ. παλ. ἐκδ. ἀντὶ κἀπ (κατὰ
φάλαρα: ἴλ.Π 106.

καπηχῆς (ὁ) δημ. κ. καμουχῆς, καμουχῆς εἰ-
δος γυναικείου πολυτελοῦς ὑφάσματος.

κάπων-ωνος (ὁ) (λατ. capro | γλωσσ. κ. νεώτ., δημ.
καπῶν) ὁ ἐκτομίας ἀλέκτωρ.

κάπως (κάν - πως) ἐπίφρ. δημ., δηγρ. κάπως ἐν
συντάξει μτ. ρ. κατὰ τὴν τρόπον, ὀπασόληποτε:
κάπως θά τα καταφέρω νά μὲ δεχθῆ σὲ ἀκρό-
αση, - κάπως θά μὲ πορῶσα να ξεφύγω' 2) ἐν
συντ. ὁμ. μτ. ρ. ἢ ἐπιθ. ἢ δ. ἐπίρω ἐν μέρει, ὀπω-
σοῦν, ὀλιγον τι: κάπως ἡσύχασα ὁ ἀρρωστος,
ἴμοι φαίνεται κάπως ἀμαθος, - κάπως καλά πά-
ω, - κάπως πεινώω' || ὁμ. ἰδ. μτ. ρ. τριτοφρ.
ἐκφερομένου, ἀρρίστωσ, οὐχ' ἐντόνωσ: κάπως
μὸ ἀρχεται να ξεράσω' || σπαν. κ. ἐπιτασσό-
μενον ἐπιθέτω, ὑπὸ τινα ἐποφιν, ἐκφασσιν, ἐκδήλω-
σιν: εἶναι τρελλὸς κάπως, - περιεργὸς κάπως.

κάρ (ἡ) ἐπ. ἀντὶ κατὰ βλ.λ. πρὸ τοῦ ρ: ἴλ.Μ 33
πρωταίως δ' ἔτρεφες νέεσθαι κάρ βόον.

κάρ-κάρος (τὸ) (2) (καίρω) ἐπ. τὸ κεκαρμένον,
βριξ κεκομμένη' π. Ὀμ. ἐν φρ. θηλοῦση ἐσχάτην
περιφρομένη: ἴλ.1 378 τίω θε μιν ἐν κάρος ἀση
| τὸν ἐκτὴμ ὄσον και μίαν ρίχη, ἴσα μὲ τὸ τίπο-
τα | 2) ἀντὶ τοῦ κέρα, κάρη κεφαλή, κυρία
ἐν τῇ φρ. ἐπὶ κάρ κατὰ κεφαλῆς, κατακέφαλα:
ἴλ.Π 392 ἐς δ' ἄλα πορφυρέην μεγάλα στενά-
χουσι βέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ' || ὁμ. ἀνά
κάρ πρὸς τὰ ὄνω: ἴππ.π.Γαλ.19,79.

Κάρ-κάρος (ὁ), κτ. πληθ. Κάρες, θηλ. Κάσιρα ὁ
κάτοικος τῆς Κάριας || ἐν χρ. και ἐν παροιμ.
ἐν τῷ Κάρη κινδυνεύειν (ἐπὶ τῶν τιθεμένων ἀλ-
λους νὰ διακινδυνεύωσι δι' αὐτούς), πρᾶξευφεν
ἡ παροιμία ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Κάρες ἐχρησιμοποι-
οῦντα ὡς μισοφρόροι: Εὐρ.Κύκλ.654 ἐν τῷ Κάρη
κινδυνεύομεν, Ἀριστοτ.Ἰδ.Λόγ.1,163 ἐν τῷ Κάρη
καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἐσάτων αἰσμάσι κινδυνεύειν
|| ὁμ. παροιμ. Ἰθώραξ, Κάρες, οὐκέτ' Ἀνθεατή-
ρια | ἐπιπρός, ἔξω εἰς τὴν ἐργασίαν σασ, δοῦλοι,
αἱ ἐμποραὶ παρῆλλον, - διότι πολλοὶ Κάρες ἴσαν
δοῦλοι |.

κάρη (τὸ) ποι. κ. μον., κ. νεώτ., ἰων. κάρη,
γεν. κάρητος, κάρητος ἐν χριστ. Ἐπιγρ. κάρη-
τος κ. π. μτγν. ποι. κάρης, ὄστ. κάρητι κ. κα-
ρήσι, π. τραγ. κάρη κ.π. μτγν. ποι. κάρη, αἰτ.
κάραν κ. κάρην, πληθ. ὄνομαστ. κάρητας, γεν.
κάρτων, ὄστ. κρῆσι, αἰτ. κράτα, ἡ κεφαλή: ἴλ.
Χ74 πολίον τε κάρη πολίον τε γένειον' || ἐπὶ
ἴππων: αὐτ.Ζ 509 ὕφου δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ
δὲ χαιταὶ ὄμοις ἀίσσονται' 2) τὸ πρόσωπον:
Σοφ. ἴλ.1310 γέλωτι τομόν φαειρόν ὄφεται κάρη,
αὐτ.ΟΚ 285' 3) τὸ ἄκρον, ἡ κορυφή πρᾶξ-
γιατός τινος, οἶον δρους, δένδρου κτ.: Ἡσιόδ.
Θ 42 ἴχει δὲ κάρη φιδέντος Ὀλύμπου' || ἐπὶ
ποτηρῶν, τὸ ἄκρον, τὸ χεῖλος: Σοφ.ΟΚ 473 ὦν
κράτ' ἔρεφον και λαδὰς ἐμφοιστάμιας 4) π.
τραγ. ὁ ἀνθρωπος: Σοφ.ΟΤ 40 ὡ κράτιστον πά-
σιν Οἰδίπου κάρη, αὐτ. Ἀντ.1 αὐτάδελφον ἴσμή-
νης κάρη' 5) ρηματ. π. κάρηνον, κρανιον,
κράνος, κάρση | και κάρρη=κεφαλή, κρόταφος |,
κράνος (=κεφαλή, κύριος), κορυφή, κρήνη, κρή-
δεμον, κέρως, κορύνη, κέρυμβος, καραδοκῶ
(ἴσως συγγ. και τῇ λ. κέρας).

κάρη (ἡ) μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ κεφαλή' ἴσθ.
«αἰξ ἡμερος Πελοπρρίνιοι, ὑπὸ Γορτυνίῳ ἡ σκηθ.

ἴωνες τὰ πρόβατα, καὶ τὴν κεφαλὴν : Βί. Ἀλεξ. 389 αὐτὸς φέρων ἐκτύπωμα τὴν λευτεῖαν κάρα, Σολωμ. Λόρθ Μπάρρ. 104,3 ἄκου ἔκτανον μετὴν κάρα, μετὰ τὰ στήθια στὰ γκράμα.

καρα- (τουρκ.) δημ. πρώτων συνθετικῶν, δηλοῦν, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικῶ ἀσημασιμένον ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ μέλανος ἢ τοῦ ἰσχυροῦ, οἷον **καραμιογιά** (ἢ μαύρη μογιὰ), **καρβ-Γιουσούφ**, **καρμασεβδάς** (ἰσχυρός, δεῖνός ἔρωσι).

καραθαία Ἡσ. εἰδύριον ἔζλονο.

καραθάνα (ἢ) δημ. μεταλλικόν, συνήθ. ἐκ λευκοσιδήρου, στρογγύλον καὶ μετρίως ἀβαθεῖς μαγειρικὸν σκεῦος μετὰ δύο λαβάν. || στρατ. τὸ μεταλλικὸν δοχεῖον τῶν στρατιωτῶν, ἐντός τοῦ ὁποῖου λαμβάνει ἕκαστος στρατιωτῆς τὸ συσσίτιον αὐτοῦ, ἐν τῷ ναυτ. πατῆνῃ. 2) φρ. λόγια τῆς **καραθάνας** λόγοι ἀνόητοι, ἀερολογήματα.

καραθάνος (ἢ) δημ. εἶρων. ἐπὶ τὸν ἀπαιδεύτων καὶ ἀξέστῶν ἀζηρωτικῶν κ. ὕπαρχοματικῶν. 2) συνεκδ. ὁ αἰσινεῖ ἐκ παρεσκευασμένου ὑπὸ ἄλλου συσσιτίου, ὁ ἀπὸ τῆς **καραθάνας** ἀποζῶν, ἄχαρμασφός· πρβλ. παλιοκαραθάνας.

καραθάνι(ον) τὸ (περσ.) νεώτ. κ. δημ. ὁμάς ὀδοποροῦντων ἐμπόρων μετὰ καμήλων καὶ ὑποζυγίων. || ὁμάς προακνητῶν μεταβαίνοντων εἰς Μέκκην. || κτ. ἐπέκτ. ὁμαδικὴ πορεία ταξιδευόντων : ἦλθε καὶ ἄλλο **καραθάν** παρηγητῶν. || ἐν χρ. κ. μτφ. : Ἀρέτ. Βατοπεδ. 34 ἀπὸ γνώσεως **καραθάν** καὶ μ' αὐτὸ πιά προχωρεῖ.

καραθέλλα (ἢ) ἱσπαν.) νεώτ. κ. δημ. κ. **καραθέλα** εἶδος παλαιστοῦ τύπου ἰσποφόρου πλάσιου οὐχὶ μεγάλου ἐκτοπίσματος : ἡ **καραθέλλα** τῆς ὁποίας ἐπέβαινε ὁ Κολόμβος.

καραθήσιος-ια-ιο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ **καράθ**, ὁ τοῦ **καραθίου** : **καραθήσια** πανιά, - σκύλος - ποτικὸς **καραθήσιος**.

καράθι(ον) (τὸ) μτγν., μων. νεώτ., μων. κ. δημ. **καράθιν**, ὑποκορ. τοῦ **κάραθος** βλ. λ. 3), πλοῖον ἰσποφόρον εὐμεγέθες : Ἡσ. ἐν Λεφόδκεια, Σχόλ. Ἐκ. 631, Χρον. Μορ. 367 II κ. οὐδὲν ἔλθοθαὶ αὐ Φράγκοι τόσοι, ὅπου νὰ γεμισοῦσιν τὰ πλευτικά **καράθια**, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 52, 13 **καράθ** ἀπὸ **καράθ** μεγάλο, καλοτάξιδο, ΜΜ ἔπιασε καὶ κουραρότα μ' ἕνα **καράθ** τοῦρκοιο, δ. τραγ. ἔγω **καράθ** ἀπὸ **καράθ** (ἢ ἀπὸ **σκαριόθ**) καὶ ναυτῆς παλλικάρια, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 142, 1 ὁ κύρ Βοριάς παράγγειλεν οὐλὴν τῶν **καραθίων**. 2) κτ. ἐπέκτ. πᾶν πλοῖον εἴτε ἰσποφόρον εἴτε ἀτμήρες, συνήθ. πολεμικόν : σέ ποῖο **καράθ** ὑπηρετεῖς. || μτφ. ἐν φρ. τὸ **ρίζε** δὲξω τὸ **καράθ** | ἐπὶ οικονομικῆς καταστροφῆς. κ. εἰρων. : γιατί εἶσαι ἔτσι, πέσαν δὲξω τὰ **καράθια** σου (ἐπὶ τῶν ἀνευ αἰτίας δυσθυμοῦντων), ὁμ. μικρὸ **καράθ** παίρνεις, μεγάλο **καθαλλί-κα** | μὴ ριφικονδυνεῖς ἐξ ἔνθουσιασμοῦ. 3) εἶδ. τεμαχίον ἄρτου, ἐφ' οὗ πίνεται μεζές, ὅπως χρησιμοποίησι ὡς ὄρεκτικόν ἄρτου πᾶσι οἴνου κατὰ τὰ συμπόσια. 4) ὁμ. συνεκδ. ἢ ἐν εὐωχίᾳ πρόποσις.

καραθιά (ἢ) δημ. τὸ φάρτιον ἐνὸς **καραθίου**, ἡ ποσότης ἢν δύναται νὰ περιλάβῃ καὶ μεταφέρῃ ἓν **καράθ**· πρβλ. **βαρκαθιά**, **καϊκά**. || μτφ. κτ. πλθθ. μεγάλη ποσότης πράγματός τινος : ἔχει **καρσοβιές βιάλια**. 2) ὡς μετρικὴ μονάδα, τὸ μήκος ἐνὸς περιπλοῦ **καραθίου** : βριακόμαστε ὡς πέντε **καραθιάς** ἀπὸ τὸ μῶλο.

καραθίδα (ἢ) δημ. ἡ **καραθιάς** βλ. λ.

καραθιδόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν **ζακυνθία** ἢ **τυλόδης**.

καραθιδάι(ον) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. κολεοπτέρων **σαρκοφάγων**.

καραθίνα (ἢ) ἱταλ.) νεώτ. κ. δημ. **καραμίνια** φερρητὸν ἠλιαικισμένον ὄπλον, βραχύτερον καὶ

ἐλαφρότερον τοῦ τυφεκίου, ἀραθίς. 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁμαθίς, ἀπαίδευτος. || ἐπὶ μαθητῶν, ἀμελῆς, νεθρός. 3) ἐν τῷ χαρτοπανίῳ, ἐπιφυλακτικὸς, φειδωλὸς καὶ ὀπουλος ἐνεδρευτής.

καραθινέρος (ἢ) [καραθίνα] νεώτ. κ. δημ. κ. **καραμινιέρος** στρατιωτῆς ὀλιγομένου διὰ **καραθίνας**. 1) ἰδ. Ἰππεὺς ἀνήκων εἰς τὸ βαρὺ Ἰππικόν, ὁ **καραθινέρος**. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σῶμα τῆς ἱταλικῆς χωροφυλακῆς. || ἐν Ἰσπανίᾳ ὁ **τελωνοφύλας**.

καραθινφόρος (ἢ) νεώτ. ὁ **καραθινέρας** βλ. λ. **καράθεις-ίδος** (ἢ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. **καραθίδα** κάρθαρος **κερασφόρος** : Ἀλέξ. Τραλλ. 2) Ἡσ. « **καραθίδες** γράες ». 3) σχόλ. νεώτ. κ. δημ. ὀστρακοδέρμων ἀκανθωτῶν, ὁ **κάραθος** Σχόλ. Ὀππ. 1, 26. || νεώτ. ζωολ. μαλακόστρακων τῶν γλυκέων ὑδάτων ἐκ τῶν δεκαπύδων μακροσούρων, ἀστακὸς ὁ ποτάμιος. || δημ. τὸ θαλάσσιον μαλακόστρακον χυμάρος.

καραθιώτης (ἢ) μων. κ. δημ. ὁ τοῦ **καραθίου**, ὁ **καραθίσιος**, ὁ ναυτῆς : Ζερβ. Λυρ. Σάτ. Μέζμ. 1, 205 σὲ **δοῦλεψη βασιλικῆ** σάν **καραθιώτης** **μῆλικα**.

καραθιγάτος (ἢ) δημ. ὁ γάτος τοῦ **καραθίου**, τοῦ πλοίου. 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ σπανίως ἐγκαταλείπων τὸ **καράθ** ναυτικόν. || συνεκδ. κ. ὁ ἰκανὸς ναυτικὸς· πρβλ. **θαλασσόλοκος**.

καραθιδόμος-οντος (ἢ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκάρεων τῆς οἰκογ. τῶν ὄροσπιδῶν.

καραθιοειδής-οὐς (ἢ) εἰδος κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς **κάραθον** : Ἀριστλ. Ζ1 526b, 26 τελευταῖα δὲ τοῦτο τοῖς μὴν **καραθιοειδέας** καὶ **καρσί** κατ' εὐθυρίαν πρὸς τὴν οὐραν. 2) νεώτ. ζωολ. τὰ **καραθιοειδή** γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **καραθιδῶν**.

καραθιοκύρης (ἢ) δημ., θηλ. ἡ **καραθιοκύρισα**, πλθθ. **καραθιοκύριδες** κ. **καραθιοκύριοι** ὁ κύριος τοῦ **καραθίου**, πλοιοκτῆτης.

|| συνεκδ. ὁ πλοίαρχος, ὁ καπετάνιος : Ζημηρ. Ἀστρ. 28 ἄ πατέρας σου ἦταν **καραθιοκύρης** καὶ ταξίδευσ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ σάν νινίγκες. || κ. μτφ. : Ἀραβαντ. Παροιμ. 157 οἱ πολλοὶ **καραθιοκύριοι** νινίγουν τὸ **καράθ** | ἐπὶ τῶν κακῶν τῶν προκυπτόντων ἐκ τῆς πολυαρχίας. 2) κτ. ἐπέκτ. εἶδ. ἐν Μάνη ἐν τοῖς ἑλαιοτριβείοις, ὁ προϊστάμενος τῶν ἑλαιοτριβῶν, λιτριβαρέων, οὗ κύριον ἔργον εἶναι τὸ στήψμα : φέτος ἔχει καλὸ **καραθιοκύρη** καὶ πᾶνε καλὰ ὁ ἐλαίς.

καραθολάκια (τὰ) δημ. ὄνομ. εἰδους τινὸς ἐλληρικῆς δαντέλλας.

καραθόλιος (ἢ) δημ. τὸ φυτὸν φασόλιος ὁ τοῦ **Καρακόλλα**.

καραθόνικα νεώτ. βοταν. εἶδος βάμβακος καλλιερπηθέντος τὸ πρῶτον δοκιμαστικῶς εἰς τὰ **Καραθόνικα** τῆς Αὐστραλίας.

καραθόπανο (τὸ) δημ. τὸ πανί τοῦ **καραθίου**, τὸ ἱσπανικόν. || γεν. χονδρῶν, σκληρῶν πανίων.

καράθονόρωπος-ον μτγν. ὁ ἔχων πρόσωπον **καράθου** : Λοικ. Ἀλ. Ἰστ. 1, 35 ἔθνος ἐγγελευσὸν καὶ **καραθονόρωπων**.

κάραθος (ἢ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ἄ. **κεράμυξ**, κάρθαρος ὁ **κερασφόρος** : Ἀριστλ. Ζ1 531b, 25 **θσα** τὸ **περὶον** ἔχει ἐν **κολεῶν**, οἶον **μπαλοῦνη** καὶ **κάραθος**, αὐτ. 551, 17. || νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **καραθιδῶν**.

2) ὀστρακοδέρμων ἀκανθωτῶν : Ἐπιχ. 27, Ἀριστλ. ΖΜ 684a, 1, Δίφλ. Σ π. Ἀθῆν. 3, 106c τῶν ὀστρακοδέρμων **καρσί** ἀστακὸς **κάραθος** **καρκίνος** λέων τοῦ αὐτοῦ γένους ὄντα διαφέρουσι. 3) κ. μων. π. Βυζαντ. εἶδος ἐλαφροῦ, ταχύηλου πλοίου : ΕΜ 490, 31.

4) δημ. μία τῶν ὀνομασιῶν τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ ἀπὸ τοῦ σχή-

ματος αυτής: **5)** 'Ησ. «κάραρος» πύλη, θύρα. Μακεδόνας.

καραδόσκαρο [τό] δημ. ειδ. έν τῷ ναυτ. σκάφος ίσποφόρον, έχον άσχετως μεγέθους τὸ κανονικόν σχήμα καραθίου.

καραδόσκαινο [τό] δημ. κ. καρδοσκαίνο χονδρόν σχοινίον καραθίου, κάλωσ, παλαμάρι.

καραδόσκυλο [τό] δημ. κ. καρδοσκυλο [τό] ὁ έντός πλοίου ίσποφόροσ παραμένον σκύλοσ πρὸσ πλοίου ίσποφύρου. || κτ. έπέκτ. σκύλοσ μέγας καί άγριος: **2)** μτφ. έπί άνθρωπον, άγριος, άκαινώνητος, άγριάνθρωπος: **3)** έπί τῶν ναυτικῶν, ὁ σπανίως έξερχόμενος τοῦ πλοίου, ὁ πολύπειρος ναυτικός, καρδογάτος, θαλασσόλυκος.

καραδοστάσι [τό] [Ισθημι] δημ. μέρος κατάλληλον πρὸσ πρόσκαιρον παραμάνη πλοίων, άγκυροβόλον, ὄρμος, ναυλόχιον: Παλαμ. Τριεῦσι. **5)** έξερον πῶσ είναι στὸ καρδοστάσι ὁ Πέτροσ ὁ Φλώρης'. || σύνθη. κ. ὡσ τοπων., οίον έν Μάνη, Κίπρω κ. άλλαχοῦ.

καραδόσχοινο [τό] νεώτ. τὰ καρδοσκαίνο βλλ. **καραδοστακίζομαι** δημ. άποθ., άόρ. [έ]καρδοστακίστηκα, μτχ. παθ. παρακ. **καροδοστακισμένος** έπί πλοίων, ρίπτομαι ὑπό τῶν κυμάτων καί θραύομαι έπί βράχων, ναυαγῶ: **καροδοστακίστηκε στόν κόδο-Μαλιά'** || ή μτχ. ταῦ ποθ. παρακ. σύνθη. έπί ανθρώπων, ναυαγός: βγήκαμε **καροδοστακισμένοι σ' ένα έρημονήσι'** **2)** μτφ. ὑφίσταμαι δεινήν περιπέτειαν, περιπίπτω εἰς δυστυχίαν, καταστρέφομαι: **3)** έν φρ. περνατε **σάν καρδοστακισμένοι** [περνοσεῖ άσταθασ, ζαλωμένος': **4)** ρημστ. π. καρδοστακίσιμα.

καροδοστακίσιμα-ατος [τό] [καροδοστακίζομαι] δημ. τὸ άποτέλεσμα τοῦ καρδοστακίζομαι.

καροθεῖν [τό] δημ. τὸ φυτὸν άσπόδελοσ ὁ μικρόκαρπος.

καροθεφάναρο [τό] δημ. πλοίων χρησιμεῖον ὡσ πλωτὸσ φανός, πυρσώρις.

καροθεῖδης-αυς-εσ ὁ καρδοθειδής βλλ.: 'Αριστλ. Ζ1.607. **4)** τὰ μέν γάρ ὄστρακόδεσμα . . καί μαλάκστρακα άριστά έστιν, ὅταν κῦθ, οἱά τὰ **καροθεῖδη**.

καρογάτι [τό] δημ. τὸ φυτὸν άμμι τὸ γλυφίδιον.

καρογάτσι [τό] δημ. τὸ φυτὸν πετέλα ή πεδινή: **2)** συνεκθ. ή έκ πετέλων κ. άλλων προσομοίων δένδρων **εὐλεία**: **καροδόνα** άπό **καρογάτσι**.

καρογγίδια [τό] νεώτ. ζωολ. σίκογ. ιχθύων τοῦ ὄθροισματ. τῶν άκανθοπερυγίων.

καρογάλης [τό] [τουρκ.] ὄνομα βδ άνέμου, μιστροτραμουντάνα, ὁ άρχαίος σκείρων.

καρογάθας [τό] δημ. τὸ φυτὸν ὄνοπορδον τὰ ὠρσιανθέσ.

καρογκιόζησ [τό] [τουρκ.] καρο-γκιόζ = μαυρομάτησ] δημ. κωμικός καί πανορθόσ τύποσ διαδραματίζων τὸ κύριον πρόσωπον έν τῷ λαϊκῷ θεάτρῳ σιγῶν || κτ. έπέκτ. λαϊκὸν θεάτρον σκιάων: **2)** μτφ. έπί προσ., κωμικός, γελωτοποιός, εὐτράπελοσ: || γελοίος τῆν έμφάνισιν.

καρογκιόζλιδικος-η-ο [καρογκιόζησ] δημ. κ. **καρογκιόζλιτικός** ὁ άρμόζων εἰς καρογκιόζην, κωμικός, γελοίος: **καρογκιόζλιτικα κωμώματα**.

καρογκιόζλικι [τό] [καρογκιόζησ] δημ. κ. **καρογκιόζλικι** χονδροειδής άστειμάσ, πρᾶξι ή λόγος χυδαίος πωσ, άλλὰ κινών τὸν γέλωτα: || γεν. σύνθη. κτ. πληθ. γελοία πρᾶξι ή συμπεριφορά: τί **καρογκιόζλικια** είναι αὐτὰ ποῦ κάνεις.

καρογκιόζ-μπερντέσ [τό] [τουρκ.] δημ. τὸ θέατρον τοῦ καρογκιόζη βλλ.

καρογκιόζλοαίκτησ [τό] νεώτ. δημ. ὁ παιζών τὸν καρογκιόζην, ὁ κινών τὰ έκ χαρτοῦλου άνδρείκελα καί ὀμιλῶν άντὶ αὐτῶν εἰς τὸ θέατρον τοῦ καρογκιόζη.

καρογκιόνης [τό] [τουρκ.] [καρο-γκιόζ = μαύροσ 'Ελλην] δημ. σύνθη. κτ. πληθ. **καρογκιόνηδεσ** 'Ελληνέσ πεδινάί κάτοικοι τῆσ Θεσσαλίας, άσχαλούμενοι εἰς τήν γεωργίαν, έν άντιπ. πρὸσ τοῦσ Κουτσοβλόχοουσ καί τοῦσ Σαρακατσαναίουσ: Καρκθ. Ζητ. **26)** ὅταν έξγύριζεν άπό τῆ νυχτερινῆ περιπολία του κί έβλεπε συναγμένους τοῦσ **Καρογκιόνηδεσ**, **έστολιζόταν καλά'** **2)** μτφ. πτωχός καί άγροίκος.

καρογκιόνη [ή] δημ. τὸ σύνολον τῶν **Καρογκιόνηδων**: **2)** τὸ ήθος, ὁ τρόποσ τοῦ **Καρογκιόνη** βλλ.

Καρογκιόνης-η-ο δημ. ὁ άνήκων ή άναφερόμενοσ εἰς τοῦσ **Καρογκιόνηδεσ**, ὁ κατά τὸν τρόπον αὐτῶν γινάμενοσ: **καρογκιόνηκεσ χοροσ**. **κάραγξ-γγοσ** [τό] νεώτ. ζωολ. γένος ιχθύων άκανθοπερυγίων τῆσ οίκογ. τῶν σκουμυριδίων.

κάραγοσ 'Ησ. **ὁ τραχὺσ φόφοσ**, οίον **πρι-ζόντῶν**.

καρογός [τό] μυσ. πρόχειροσ προφυλακτικός περιβόλοσ στρατοπεδεύσεωσ συγκροτούμενοσ έκ τῶν μεταγωγικῶν άμαξῶν, τῶν άκανθωτῶν σιδηρῶν τῶν διασπειρομένων πρὸσ κώλυσιν τῆσ πορείασ τοῦ έχθροῦ [τριβόλων] καί τῶν πολεμικῶν μηχανῶν: **2)** κτ. πληθ. περιληπτ. τὸ σύνολον τῶν μεταγωγικῶν τοῦ στρατοῦ, άμαξαι, ίπποι, ήμινοι κλπ.

καροδάλη 'Ησ. 'εργμενοθήκη': πρβλ. άρμενον.

καροδάικα [τό] δημ. είδοσ μελαφῶν σύκων, ά. άραπόσυκα, μουρδούκα.

καροδάικη [ή] έπί σικκῆσ, ή παράγωσα **καροδάικα**.

καροδοκότησ [τό] [καροδοκῶ] σχόλ. κ. νεώτ. γλώσσ. τοῦ ὑποποτ. βλλ., ὁ ὑποφίαν έχων: **2)** νεώτ. ὁ καροδοκῶν, καιροφυλακτῶν.

καροδοκία [ή] [καροδοκῶ] μτγ. ή ένέργεια ή ιδιότησ τοῦ καροδοκεῖν βλ.βλ., ὅθ. ή έπί πολὺν χρόνον μετὰ προσοχῆσ άναμονή τινος γεγονότος, περιστάσεωσ, ευκαιρίας: 'Ακύλ. ΠΔ Παροιμ. **10.28)**

καροδοκίος-ον νεώτ. γεωλ. τὸ θηλ. [έν συνεφ. μτ. τῆσ λ. βαθμικ] ή νεωτῆρῶν τῶν πέντε βαθμιῶν-ιδ. ήλικιῶν εἰς άς ὑποδιαιρεῖται ή κατωτέρα σιλοθύριος [δ. ὀρθοθελισοι] ὑποδιάπλασις τοῦ πλοαί-οζωίκου ὄθροισματοσ στρωμάτων τῆσ γῆσ: || κ. ὡσ έπίθ. ὁ άνήκων, ὁ ὑπαγόμενοσ εἰς τήν καροδοκίον [βαθμιῶν]: **καροδοκίον στρώμα**, **καροδοκίαι διαστρώσεισ**.

καροδοκῶ-έ [τό] [δοκεῖω], Σουῖδ. κ. EM τῆ **κάρρδοκεῖω** κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. έξηρτ. προτ. βλέπω, παρατηρῶ, προτεινῶ τήν κεφαλήν, δοκεῖων, ήτοι έπιτηρῶν, παραμονεύῶν έτάζω, έξετάζω ή ή πρὸσ τ, ὅθ. προσεκτικῶσ, έταστικῶσ άναμένω, περιμένω τήν κατάλληλον ευκαιρίαν, καιροφυλακτῶ κ. είδ. προσμένω πῶσ θ' άποθῆ τ: 'Ηρ. **7.163)** **καροδοκίον** τήν μάχην τῆ πεσέεται, καί ήν μέν ὁ βάρβαροσ νικᾷ . . **διδοῖται** . . **ήν δέ οἱ 'Ελληνέσ ὀπίσω άπάγειν'** || κ. έν άναφ. πρὸσ έχθρικήν πρόθεσιν: **Εὐρ. Τρω. 93)** **καροκινεύεισ βολάσ λαβοῦσα πατρός έκ κρῶν καροδοκεῖ** ὅταν στράτευμ' **Άργεῖων** **έξήτ** κάλωσ [πρόσμενει], **καροδοκεῖ** **νά μοῦ έπιτῆθῆ'** || κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. αἰτ.: **Εὐρ. 'Ηρακλ. 279)** **Άλκάθοου δ' έπ' έσχάτοισ καροδοκῶν τάνθενδε** **τέρμισιν μένει**, **Ξεν. Άπομν. 3, 5,6)** **καροδοκοῦντεσ τὰ προαγθησόμενα** [έν προσοχῆ περιμένοντεσ], Πλουδ. **1.33)** **καροδοκοῦντεσ τὸν καιρὸν τῆσ άλλήλων επίθεσεωσ**, **-έκαροδοκεῖ** τήν πρὸσ τήν πεδίδαα προέλασιν τοῦ έχθροῦ, **-καροδοκεῖ** τήν περίσταση - τήν ευκαιρία **νά προκαλέσῃ σκάνδαλο'** || νεώτ. κ. δημ. κ. ὀπολ.: τὸ έχει **συνήθειαν** **νά καροδοκεῖ'** **2)** μτφ. έμπροθ. αἰτ. [εἰς] ὀποθλέπω **πρὸσ τινα**: 'Αριστφ. 'Ιππ. **663)** **έκαροδοκῆσεν** εἰς **έμ'** ή **βουλή** **πάλιν'** **3)** ρημστ. π. **καροδοκῆτεσ**, **καροδοκίσι**.

κάραι 'Ησ. **εσκαίε**.

καραιθαρό-άω κ. καρθηδαρό βλλ.: Φερεκρ. 218 [κωδ.].

καραιθικός-ή-όν νεώτ. κ. καραιθικός ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Καραιθας, ὁ ἐξ αὐτῶν χαρακτηρισζόμενος: Καραιθική θάλασσα [ἡ θάλασσα τῶν Ἀγγιλλῶν], - Καραιθικαὶ νῆσοι [αἱ Μικραὶ Ἀντίλλαι] || Καραιθικαὶ γλώσσαι [διάφ. γλώσσαι ὁμιλοῦμενα ἐν τῇ Κ. κ. Ν. Ἀμερικῇ].

καραιθός [ὀ] [κάρη] ἐπίθ. τοῦ Διὸς Ἥσ. «Ζεὺς παρὰ Βοιωταῖς σὺτῶν προσαγορεύεται».

καραινα [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς ὑποκοκ. τῶν κιλμεριωδῶν.

καραισάκης [ὀ] δημ. συνηθ. ἐν τῇ φρ. βαρῶα καραισάκη (ἐπὶ ὑπερβολικῆς πείνης, πεινῆ, πένεται ὑπερβολικῶς, προήλθε ἀπὸ ἐπαιτουτός πινος, ὅστις παίζων ταμπούρα ἐτραγουδοῦσε, Καραισάκη μ' ἄρχηγῆ καὶ πρῶτε καπετῶνε' || ὡς κύρ. ὄν ἐπιφανῆς στρατηγός τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως).

καραισός [ὀ] νεώτ. θεολ. θρησκευτικὸν δόγμα τῶν Καραιτῶν βλλ.

καραιΐται [οἱ] [έβρ.] νεώτ. θεολ. ἰσραηλῶν Ἰουδαῖοι, ἀποσχισθέντες τῶν λοιπῶν.

καραικάλλα [ή] νεώτ. τὸ καραικάλλον βλλ.

καραικάλλιον [τὸ] πάντ. γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ καραικάλλον βλλ.

καραικάλλον [τὸ] [λατ.] μγν. κ. νεώτ. εἶδος βραχέος ρωμαϊκοῦ ἐνδύματος, καλύπτον τὸν κορμὸν μέχρι τοῦ μέσου τῶν μηρῶν καὶ τὴν κεφαλὴν διὰ συμφοδῶν βραχέας καλύμματος, κουκούλας, καπότα, κάπζ.: ΑΠ II, 345.

καραικαλλόχορτο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν ἐλίχρυσον τὸ σικελικόν 2) ἐν Κερκ. κ- τὸ μικρόν τὸ φυτὸν φιλλάγων ἡ γαλλικῆ.

καραικάτζα [ή] δημ. τὸ πτηνὸν κίττα ἢ μικρό-ουράς 2) ἐπὶ γυναικῶν ἐν κακ. σημ. ἀσημη, γλωσσού.

καραικήση [ὀ] [τουρκ.] δημ. μαυροφρύδης || σύνθ. ὡς ὄν. σικογενειακόν.

καραικόλι [τὸ] [τουρκ.] δημ. νυκτερινὴ περίπολος 2) ἀστυνομικὸς σταθμὸς, φυλάκεια.

καραικόλιτης [ὀ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον τοῦ μολύβδου τῆς γάξεως τῶν ἀλοειδῶν ἀλάτων.

καραικόλλος [ὀ] νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστεροπόδων τῆς οἰκογ. τῶν γαιοφιλιδῶν.

καραικουρούνα [ή] δημ. ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸ πτηνὸν καραικάτζα.

καραικούσι [τὸ] δημ. παθολογικὴ ἀλλοίωσις τοῦ ταρασοῦ τῶν ζώων, ὡς ἐν Ἰππων, ἡμιόνων.

καραιλία [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ριζοφοροειδῶν.

καραιμάνι [τὸ] δημ. τὸ καραιμάνικο βλλ.

καραιμάνικο [τὸ] δημ. κ. καραιμάνι κ. ἐν Μάν. καραιμάλτικον πρόβατον τὸ πλατύουρον.

καραιμάντουλο [τὸ] [γαλλ.] κ. καραιμάντολα εἶδος μαύρου βαμβακεροῦ ὑφάσματος, σπῆλνον ἐκ τῆς μιᾶς ὀφειας, ἐξ ὅτ' κατασκευάζονται γυναικεῖαι ἐμβάδες καὶ ἐν Κρήτῃ ἀνδρῶν ἀποκάμισα, βράδες καὶ μανδύλια τῆς κεφαλῆς.

καραιμύνας Ἥσ. «ράβδον ποιμενικήν»,

καραιμύθιος [ὀ] ὁ κάραιθος βλλ. I) : Ἀριστλ. Ζ' 55b, 17.

καραιμέλα [α] [ή] [ἰταλ.] δημ. σακχαρωτὸν μικρὸν σχήματος, σικληρὸν διαλυόμενον ἐν τῷ στόματι διὰ μιζήσεως || εἶδος σακχαρέως συσκευασμένης εἰς μικρὰ τετραγωνικὰ τεμάχια: ζάχαρη καραιμέλα, ἐν ἀνθ. φιλή ζάχαρη 2) μτφ. πᾶν ὄτ. γλυκὺ, εὐγευστον κ. γεν. πολλὸ εὐχάριστον: φρ. πιπιλίζει κατὶ σάν καραιμέλα ἰθὺδύεται ἐπιναλαμιβάνων τι I.

καραιμελ(α)ές [ὀ] δημ. ὁ κατασκευαστῆς ἢ πωλητῆς καραιμελλῶν κ. ἄ. ζαχαρωτῶν, ὁ εὐνοδῆς ζαχαροπλάστης.

καραιμελ(α)ιάζω δημ. σμῆθ. ἐπὶ σιροπῶν καὶ ἄ. ὑδαρῶν γλυκῶν, γίνεσθαι καραιμέλα, πηγνυμὰ τῇ ἐπιανεργείᾳ τοῦ πυρὸς, δένω ἢ ἄ. ἐκ ζηρῶσας μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινὸς σικληρύνουμαι: τὸ σιρόπι καραιμέλιασας.

καραιμέλα [ή] [γαλλ.] νεώτ. καραιμέλα εἰς σταφυλοσακχαροῦ διδομένη εἰς τοὺς διαθητικὸς εἰς ἀναπλήρωσιν σακχαρέως.

καραιμελάλι [τὸ] δημ. εἶδος πνευστῶν ἀγορῶν μουσικῶν ὄργανων, ἔχον ἰσχυράν, διαπεραστικὴν φωνήν.

καραιμουσάλι [τὸ] δημ. εἶδος ἰσποφόρου πλοίου, ὁ μαρτίγος τοῦ ναυτικοῦ τοῦ Ἀγῶνος, ἄ. καραιμουσέλι.

καραιμουσέλι [τὸ] δημ. ναυτ. σύνδεσμος ἀγκυρῶν, ἀμφιδέτης 2) καραιμουσάλι βλλ.

καραιμπάς [ή] δημ. κ. καραιμπάσι τὸ φυτὸν λεβαντῆς ἢ στοχιάς.

καραιμπάσι [τὸ] δημ. κ. καραιμπάς βλλ.

καραιμπήνα [ή] δημ. ἡ καραιβήνα βλλ.

καραιμπήνι [τὸ] δημ. συνηθ. ἐν Μάνῃ, ἡ καραιμπήνα, καραιβήνα βλλ.

καραιμπινέρος [ὀ] δημ. κ. καραιβινέρος βλλ.

καραιμπογιά [ή] [τουρκ. καρὰ μογοιά=μαύρη βαφή] δημ. ἀνυδρὸν θεϊκὸν ὑποξείδιον τοῦ σιδήρου, πράσινο βιτριόλι, χρησιμοποιούμενον ὡς μαύρη βαφή || πᾶσα μαύρη βαφή, τὸ κατ' ἐξοχὴν μέλαν: δ.διστ. μουστάκι μου καραιμπογιά | καὶ φρούδι μου γαρμυενο.

καραιπόδα [ή] [γαλλ.] δημ. ἡ ἐπιτυχία εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ σφαιριστηρίου, καθ' ἣν ὁ παίκτης κτυπῶν διὰ τῆς ράβδου τὴν σφαῖραν τοῦ μεταδίδει εἰς αὐτὴν τοιαύτην κίνησιν, ὥστε αὐτὴ νὰ προσκρούσῃ διαδοχικῶς εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἄλλας: 2) εἶδος παιγνιδίου τοῦ σφαιριστηρίου, εἰς ὃ κερδίζει ὁ ἐπιτυχάνων τὰς περισσώτερας καραιπόδας 3) μτφ. ἡ ἀλλεπάλληλος προσκρούσις σωματῶς πινος εἰς ἄλλον, κ. γεν. ἡ ἰσχυρὰ σύγκρουσις δύο σωματῶν.

καραιπόδα [ή] δημ. τὸ φυτὸν κόνειον βλλ. τὸ σπιτόκον.

καρενίον [τὸ] νεώτ. χημ. ὑπαθεπικὸς τερπενικός ὕδρογονάνθραξ.

καρενιστή-ήρας [ὀ] [κάρα] ὁ ἀποθλέπων τὴν ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς: Αισχ. Ἑμ. 186 καρενιστήρες ὄφθαλμοφύροι δίκαι.

καρενιστής [ὀ] ὁ θανατῶν δι' ἀποκεφαλίσμου: Ἑμ. Ρήσ. 817 ἴτοι παργνά γ' ἢ καρενιστῆς μῆρος μένει σὶ δῶντα τοιάδ': 2) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν βραχυελύτρων || γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κουκουλιονιδῶν.

κάραννος Ἥσ. «κεκρύφαλος, κρήδεμνον, ἡ ἔριφος, ἡ ζηνία».

κάρανον [τὸ] δωρ. ἀντὶ κάρηνον βλλ.

κάρανος [ὀ] [κάρα] δωρ. τ. τοῦ κοίρανος, ἀρχων, μον. κάρως ἀρχηγός: Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 3 καταπέμνω Κύρον κάρανον τῶν εἰς Καστωλῶν ἀθροισμένων, Ἀνακρέωντ. 15, 3.

καραντί [τὸ] δημ. ναυτ. σφοδρὸς σάλος τῆς θαλάσσης ἐξοκολουθῶν καὶ μετὰ τὴν κατάπαισιν τοῦ ἀνέμου, ἰσχυρὰ ἀποθαλάσσια.

καραντίνα [ή] [ἰταλ.] δημ. τεσσαρακονθήμερος ὑγενομικὴ κάραιος: || κ. γεν. πᾶσα ὑγενομικὴ κάραιος 2) ναυτ. σῆμα τοῦ διεθνοῦς κώδικος, ἐπιαιρούμενον ἐπὶ τῶν καταπλεόντων πλοίων καὶ σημαῖων τὴν μήνω χορηγηθεῖσαν ὀδεῖον ἐλευθέρας κοινωνίας.

κάρανθ-ω φέρω τι ἐξος εἰς τὴν κορυφήν, τὸ τέλος, ἀποτελείω, κεφαλίζω: Ἥσ. «κάρανώσαι κορυφῶσαι»: Αισχ. Χο. 705 τὸν ὄνδε πρᾶγμα μὴ κάρανώσαι φλοῖος || κ. ποθ. κεφαλαίουμαι,

συγκεφαλαίουμαι Ἦσ. «καρανούσθω» τελειούσθω > : αὐτ.Χο.528 καὶ ποί τελευτῆ καὶ καρανούται λόγος.

καρανών Ἦσ. «τὴν αἶγα Κρήτες».

κάραξι Ἦσ. «στρώσας».

καράουλι (τό) δημ. τὸ φυτὸν φασόλος τοῦ καρακάλα.

κάραος (ὁ) μον. ὁ κάρανος βλ.λ., ὁ ἀρχηγός : βλ. Ἀλεξ.233 ὁ τῆς Λιβύης κάρας, ὁ πλουτηφόρος Ἄμμων.

καραούλι (τό) (ἀραβ.) δημ. φρουρά, φυλακή, βάρδια : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.3 κλέφτης νὰ βγῆς, παιδάκι μου, κάρπου, βουὰ νὰ τρέχης, ὄλημερις στὸν πόλεμο, τὴ νύχτα καρπούλι || κτ. ἐπέκτ. συνήθ. μτ. τὸν ρ. φυλάω, κρατῶ, ἐνέδρω, χωσιῶ : τοῦ φύλαγε καρπούλι καὶ τὸν ἐσκοτώσε (ἐνέδρευε, παρεμόνευε, τοῦ κρατοῦσε χωσιῶ) 2) σκοπός, φρουρός, φύλαξ, βαρδιότορας 3) σκοπιά, παρατηρητήριο : Πολαμ.Παράκ.133,8 στ' ἀντρεψιμένον τὸ μνήμα ὁ γρανίτης νὰ στηθῆ, νὰ τὸ δῶς καρπούλι.

καραουλιζῶ (καραούλι) δημ. ἀμψ. φρουρῶ, φυλάττω, κίμνω καρπούλι || συνήθ. ἐπὶ ὀρακτικῶν ζῳῶν, οἷος ὁ λύκος, ἐνεδρεύω, παραμονεύω πρὸς ἀνεύρεσιν λείας, ἀναζητῶ λείαν.

καράνα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν μελιδῶν.

καραπούτανα (ἡ) (τουρκ. - ἴταλ.) δημ. λιαν ἐκδοτος πόρνη, πουτάνα τῆς κατωτέρας ὑποστάθμης.

καραπουτανάρα (ἡ) δημ. μεγεθ. τοῦ καρπούτανά βλ.λ. ἐν χρ. ὡς ὕβριστ. τῶν γυναικῶν.

καραπούτανα (ὁ) δημ. μεγεθ. τοῦ καρπούτανά βλ.λ. & καρπουτανάρα, πουτάνας.

καράρι (τό) (ἀραβ.) δημ. δόαις, ἀναλογία.

καρὰρες ἀρχ. λεξ. σκυθικὸν μεταφορικὸν ὄχημα Ἦσ.

καράς (ὁ) (τουρκ.) δημ. ἐπὶ ἴππων, μέλας ἴππος, μαῦρον ἄλογο· κ. κομ. λαϊκῆ φρ. ταῦτα εἰπὼν ὁ καράς ἐτίναξε τὰ πέταλα ὁ φουκαράς.

καράς Ἦσ. «ἀποσπερματισμός».

καρὰσεβδάς (ὁ) (τουρκ.) δημ. τρομερὸς σεβδάς, ἔρωας μέγας καὶ ἀτυχής || κ. ὡς οἰκογ. ὄν.

καράσσιος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν κυπρινῶν, τὸ χρυσόφαιρο.

καραταί Ἦσ. κεφαλαίς.

καρὰτάρω (ἀραβ.) δημ. δοκιμάζω ἕως δτου εἴρω τὴν ἀναλογία· 2) δθ. γεν. ὑπολογίζω, συμπεραίνω δι' ὑπόλογισμά, εἰκάζω.

καρὰτέλο (τό) (γαλλ.) δημ. ναυτ. ζύλιον δαχεῖον ὕδατος, χωροῦν ἐν τρίτον τῆς βαρέλας.

καρὰτζίς (ὁ) (τουρκ.) δημ. εἶδος μαύρου αἰγύρου || συνήθ. ὡς οἰκογ. ὄν.

καρὰτίον (τό) νεώτ. μονὰς βάρους δι' ἣς μετρεῖται ὁ ἐν τιμὴ κρμάσι χρυσοῦ περιεχόμενον ποσὸν καθαροῦ χρυσοῦ ἐπὶ εἰκοσιπτεσσάρων μερῶν βάρους : χρυσὸς δεκαοκτὶ καρὰτίων 2) ἐπὶ πολυτίμων λίθων, μονὰς βάρους ἴση πρὸς τὸ ἐν πέμπτον τοῦ γραμμαρίου.

καρὰτμήσις-εως (ἡ) (καρὰτομῶ) μτγ., μον. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καρὰτομῶ, ἡ ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς, ὁ ἀποκεφαλισμός : Ἄνωθ. ἐν Ρήτ. (Ψαλ.) 3,596,12,Εὐδοκ.336,Δούκ.84Β' || νεώτ. μ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς δι' ἀποκεφαλίσμου ἐκτελούμενης θανατικῆς ποινῆς : ἡ καρὰτμήσις τὸν ἐγένεν ἐν Ναυπλίῳ.

καρὰτομία (ἡ) σχόλ. ἡ καρὰτμήσις βλ.λ., ὁ ἀποκεφαλισμός : Σχόλ.Λυκόφρ.4,483.

καρὰτομος-ον (τέμνω) ὁ ἀποτεμνημένος τὴν κεφαλὴν, ὁ καρὰτομηθεὶς, ὁ ἀποκεφαλισθεὶς : Εὐρ. Ἄλλκ.1118 Γοργόν' ὡς καρὰτόμω' 2) ἐπὶ πλοκάμν, ὁ ἀποτεμνημένος ἐκ τῆς κεφαλῆς, ὁ

ἀποκοπεῖς : Σοφ. Ἦλ.52 λοιθαῖσι πρῶτον καὶ καρὰτόμοις χλιδαῖς στέφαντες.

καρὰτόμος (ὁ) μτγ. ὁ καρὰτομῶν, ὁ ἀποκεφαλίζων : Λυκόφρ.187 Ἑλλάδος καρὰτόμον.

καρὰτομῶ-έω (καρὰ-τέμνω) κ. νεώτ. κ. δημ. ὀποτέμνω τὴν κεφαλὴν, ἀποκεφαλίζω τινά : Εὐρ. Ρῆσ.586 οὐκὸν ἐπ' Αἰνιῶν ἡ τὸν ἐχθιστὸν Φρυγῶν Πάριν μολύντε γρή καρὰτομην εἶψαι ; Ἰώσ. Π11,1,78' κ. παθ. : Λυκόφρ.313, Ἄγαθ.1,12' || νεώτ. κ. δημ. ἐκτελῶ θανατικὴν ποινὴν δι' ἀποκεφαλίσμου : τὸν ἐκαρὰτόμησαν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος || νεώτ. κ.δημ. κ.παθ. : ἐκαρὰτομήθηκε εἰς τὸ Ναυπλία(ν) 2) ρηματ. π. καρὰτόμησις.

καρὰτος Ἐπιγρ. γεν. τοῦ κάρα βλ.λ.

καρὰφα (ἡ) (ἴταλ.) δημ. ἐπιτραπέζιος ὕαλιν ἢ κρυστάλλινη φιάλη, ἔχουσα βάσιν πλατεῖαν, κοιλίαν συνήθως ἐξωγκωμένην καὶ λαϊμὸν στενὸν μέγα πώματος πρὸς ἐξισοχὴν ὕδατος ἢ καὶ οἴνου : ἐπιε μιά καρὰφα νερό.

καρὰφλα (ἡ) ἀντὶ φαλάκρας (κτ. ἀντιμετάθεσιν τῶν φλ κ κρ1) δημ. ἡ ἔλλειψις τριχῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἡ γυμνότης τοῦ κρανίου.

καρὰφλας (ὁ) δημ. ὁ ἔχων καρὰφλαν βλ.λ., ὁ καρὰφλός, φαλακρός.

καρὰφλός-ἡ-ὁ (καρὰφλα) δημ. ὁ μὴ ἔχων τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁ φαλακρός.

καρὰζόλιον (τό) νεώτ. χημ. σῶμα κρυσταλλικόν, ἀχρῶν, περιεχόμενον ἐν τῇ πύσση τῶν λιθθαυθράκων καὶ χρησιμεῖον πρὸς παρασκευὴν πολυτίμου κινωτοῦ χρώματος.

καρὰζῶ (Κάρ) ἀρχ. λεξ. κ. καρβαίζω, καρβανίζω βαρβαρίζω π. Ἦσ.

καρβαμίδιον (τό) νεώτ. χημ. ἡ οὐρία βλ.λ.

καρβάν-ἄνος ὁ κάρβανος βλ.λ. : Αἰσχ. ΐκ.129 καρβάνα δ' αὐδάν.

καρβανάρος (ὁ) δημ. ὁ ὀδηγὸς ἴππων, ὁ ἀλογολάτης : Κρυστ. ὁ Γέρος Καρβανάρος 3 τούς καρβανάρους στ' ἄλογο, τούς πιστικούς στὰ γίδια.

καρβάνιον (τό) (ἀραβ.) μον. τὸ καρβανίαν βλ. λ. κερβάνι : Κ Πορφ.Ρωμαν.201,20.

καρβάνος-ον (πῆθ. ἐκ τοῦ Κάρ) ὁ ἔχων βοῆν Καρὸς, βάρβαρος, ἔξνος : Αἰσχ. ΐκ.914 κάρβανος ὦν δ' Ἑλλήνων ἐγγλίεις ἄγαν 2) Ἦσ. ὁ κάρβανος καὶ πιστάσι, ὁ ἀλόφον ἢ λέπραν ἔχοντες Ἑλληνας δὲ τούς βαρθάρους, οἱ δὲ τούς Κάρας.

καρβάρειο Ἦσ. ὁ κάρβαοι.

καρβάρς (ὁ) ἐν Κυρήνῃ ἀνεμος ἀνατολικός, ὁ εὐρός : Ἀριστλ. Ἄν.946.

καρβὰτινη (ἡ) Πολυδ.7,88 «καρβὰτινη, ἀγροικικὸν ὑπόδημα, κληθὲν ἀπὸ Καρῶν» || κτ. πληθ. εἶδος ὑποδήματος -ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος ἰδίας βαδς, τσαρούχια : Ξεν. Ἄν.4,5,14 ἐπειδὴ ἐπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑπόδηματα, καρβὰτινα πεπαῖν-μένα ἐκ τῶν νεοδάρτεων βαδῶν, Ἀριστλ.Ζ1499α, 30,Λοικ. Ἀλεξ.39 Κήρυκτες τινες Παφλαγονίας καρβὰτινας ὑποδεδεμένοι.

καρβὰτινος-η-ον μτγ. ὁ ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος κατεσκευασμένος : Φιλ.Μηχ.Βελοπ.101,31 καρβὰτινον οἰκίων (οἰκίδια ἐκ τοιοῦτου δέρματος πρὸς χρῆσιν τῶν φυλάκων).

καρβὰτίων-ἄνος(ὁ) μτγ. κ. καρβὰτιν λιθβολός μηχανῆ, καταπέλτης : Φιλ.Μαθ.Βελοπ.92, 28 βάλλοντες λίθοις ἀπὸ τῶν καρβὰτιῶνων (κῶδ. πῆθ. γρ. καρβὰτινον οἰκίων).

καρβέλι (τό) (πῆθ. σλαβ.) δημ. ἄρτος ἔχων ἀχῆμα στρωγγοῦσιν ἢ τετράγωνον, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν κοιλούσαν, φραντζόλαν, ἄ. φωμί : ὁ φουρνὸς μας παίρνει δέκα καρβέλια, -θέλωμε ἕνα καρβέλι τὴν ἡμέρα || συνεκδ. ὁ ἀναγκαστὸς πρὸς συντήρησιν ἄρτος, τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα τρόφιμα : φρ. δουλεύω γιὰ τὸ καρβέλι (διὰ τὸν ἐπιούσιον, διὰ τὰ ἰπλοτύως ἀναγκαῖα),

- τσα τσα βγάξει τὸ καρβέλι· 2) μφ. ἐν φρ. λίγα είναι τὰ καρβέλια του | ἐπί τῶν πλησιαζόντων πρὸς τὸν θάνατον, θά ζήσῃ ὀλίγον, πρβλ. φρ. λίγο είναι τὸ φωμί του, - λίγες είναι οἱ μέρες του· || φρ. θά φάῃ καρβέλια γιὰ νὰ πάρῃ τὸ διπλωμά του ἰθὺ βραδύνη!· 3) φρ. τάζει φούρνους μὲ καρβέλια | διδίδει μεγάλας ὑποσχέσεις καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπραγματοποιήτους!· πρβλ. τάζει λαγούς μὲ πετραχίλια.

καρβένιον (τό) νεώτ. χημ. τὸ ὑπόλειμμα, τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν ἐξαγωγήν τῆς καρβόνης ἐκ τοῦ αἰθρίου ἐλαίου κάρου τοῦ κάρβου.

καρβέλια (τά) νεώτ. χημ. αἱ ἐνώσεις τοῦ ἀνθρακος μετὰ τῶν μετᾶλλων ἢ μεταλλοειδῶν.

κάρβις Ἡσ. «μαστροπός».

καρβονισμός (ὁ) νεώτ. τὰ δόγματα ἢ ἡ ὀργάνωσις τῶν καρβονόρων βλλ.

καρβονόρος (ὁ) (ἰταλ.) νεώτ. μέλος μουσικῆς πολιτικῆς ὀργανώσεως ἐν Ἑλλάδι καὶ Γαλλίᾳ ὁρῶσης ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 19^{ου} μέχρι τῶν μέσων τοῦ 19^{ου} αἰ.

καρβονόλη (ἡ) νεώτ. χημ. λεπτόρρουτῶν μέλαν ὕφρον, χρησιμοποιούμενον ὡς καὶ ἡ πίσσα.

καρβονή (ἡ) νεώτ. χημ. ὕδραρωματικὴ μετόνη, ἀποτελοῦσα τὸ κύριον συστατικὸν τῶν αἰθριῶν ἐλαίων τοῦ κάρου καὶ ταῦ ἀνήθου.

καρβονικά ὀξέα (τά) νεώτ. χημ. ὄργανικά ὀξέα.

καρβονίτης (ὁ) νεώτ. χημ. ἐκρηκτικὴ ὄλη, συγκειμένη ἐκ νιτρογλυκερίνης, νιτρικοῦ καλίου κτλ.

καρβονύλιον (τό) νεώτ. χημ. χαρακτηριστικὴ ὁμάς τῶν κετονῶν, ἄ. ἀνθρακίλιον.

καρβοξυμονάξ-ἄξος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος βακτηρίων τῆς φυλλῆς τῶν νιτροβακτηρίων.

καρβοξυλάξη (ἡ) νεώτ. χημ. ἐνζυμον διαφόρων φυτικῶν καὶ ζωικῶν κυττάρων.

καρβοξύλιον (τό) νεώτ. χημ. χαρακτηριστικὴ ὁμάς τῶν ὄργανικῶν ὀξέων, ἄ. ἀνθρακοξύλιον.

κάρβου ἐλαίου (τό) νεώτ. χημ. αἰθρίον ἐλαίου λαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως ἐκ τῶν σπερμάτων ταῦ φυτοῦ κάρου τοῦ κάρβου.

καρβούνα (ἡ) δημ. εἶδος μεταναστευτικῶν ἰχθύων τῆς οἴκου. τῶν τονιδῶν, στερουμένων ὀδόντων ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου καὶ λεπίων ἐπὶ τοῦ σώματος πλὴν τοῦ προσπίου μέρους αὐτοῦ.

καρβουναριό (τό) δημ. κ. καρβουναριός (ὁ) ἢ ἀνθρακαποθήκη· 2) τόπος, ὅπου κατασκευάζονται κάρβουνα· πρβλ. κεραμιδαριό.

καρβούνη (τά) δημ. ὑποκορ. ταῦ κάρβουνα, μικρὸς ἀνθραξ, κάρβουνο· || μφ. φρ. μου ἔγινε καρβούνη στὴν καρδιά | μὲ βασανίσει· 2) πολυτιμος λίθος, ἔχων χροίμα βαθύ ἀσπυρδόν, ρουμπίνι.

καρβουκά (ἡ) δημ. σωρός ἀνημμένων ἀνθράκων, ἀνθρακιά, θράκα, κόβαλη· 2) κηλιδωτὸς δι' ἀνθρακος, ἀσβόλωσις.

καρβουναρία (ἡ) δημ. ἡ καρβουναρία βλλ.

καρβουναίξω (κάρβουνο) δημ. μεταβάλλω τι εἰς ἀνθρακα, κάρβουνο, ἀπανθρακίζω· || ἀμτθ. μεταβάλλωμαι εἰς ἀνθρακα, ἀπανθρακοῦμαι, γίνωμαι κάρβουνο· **καρβουναίξω** τὸ φωμί· 2) ρημ. π. καρβαίνισμα.

καρβουναίρης (ὁ) δημ. κτ. πλθθ. καρβουναίριδες κ. καρβουναριαί, ἠθλ. καρβουναίρισσα ὁ κατασκευάζων κάρβουνα· || ὁ πωλὼν κάρβουνα, ὁ ἀνθρακαποδότης· || παροιμ. κλαίει ἀπ' τὸ λύκο ὁ βοσκός, κλαίει κὶ ὁ καρβουναίρης (ἐπὶ τῶν συκοφαντούμενων καὶ ἀνευ αἰτίας κακιζόντων)· 2) μφ. μαύρας ἐξ ἀναθρακίσις, μουντζουρωμένος· 3) τὸ πτηνὸν ἐρύθακος.

καρβουναίρικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ κάρβουνα ἢ τὸν καρβουναίρη· **καρβουναίρικο** παπύρι, **καρβουναίρικο** ρούχα· || τὸ οὐδ. ὡς οὐς, εἰδικὸν ἰσποφόρον ἢ φορητὸν

γὼν ἀτμόπλοιο, προωρισμένον διὰ τὴν μεταφορὰν ἀνθράκων ἢ γοιανθράκων· || ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐς. ἀνθρακαπολείων βλλ.

καρβουναίξω-ατος (τό | καρβουναίξω) δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καρβουναίξω, ἢ εἰς ἀνθρακα μετατροπὴ, ἢ ἀπανθρακίσις· 2) ἢ ἀσβόλωσις, τὸ μαύρισμα μὲ κάρβουνα.

καρβουναρία (ἡ) δημ. κ. καρβουναρία ἢ ὀνθρακαποθήκη, καρβουναποθήκη, καρβουναριό· || ἐπὶ πλοίων, ἢ γοιανθρακαποθήκη· κοιμῶταν μέσα στὴν καρβουναρία τοῦ πασιου· 2) ἐπὶ ἰσποφόρων, τριγωνικὸν ἰστίον, ἀρτῶμενον ἀπὸ τοῦ προτόνου τῆς στήλης τοῦ ἐπιτόρου, ἢ προτόνου.

κάρβουνο (τό) (λατ. carbo) δημ. γεν. ὁ ἀνθραξ, ἦτοι ξυλάνθραξ ἢ γοιανθραξ· τὸ πουραριό· κἀνεὶ καλὰ κάρβουνα, - ἐγγλέξικο κάρβουνο· 2) μφ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν κακ. σημ. ὁ ἐπιζήμιος, ὁ ἐπικίνδυνος· 3) ἐπὶ πλοίου ἐν φρ. κἀμνεὶ κάρβουνο ἀνθρακεύει· 4) παροιμ. φρ. κάθωμαι στὰ κάρβουνα εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ἀνήσυχος, ἀδύμνω, ἀνησυχῶ· 5) εἶδ. ἐν τῇ ζωγραφικῇ, εἰδικὸς ἀνθραξ εἰς σχῆμα κονδυλίου πρὸς σχεδιασμοφάνειαν.

κάρβα (ἰταλ., ἐνετ.) ἐπίρρ. δημ. πλήρως, ἕως ἐπάνω· γέμισε ἕλα τὰ ποτήρια κάρβα | μέχρι τοῦ χελοῦς· 2) κατὰ τρόπον σφιγνόν, σφιχτά, μὲ ἐντασίον· τοῦ ἔδεσα τὰ χέρια κάρβα· 3) εἶδ. ἐν τῇ ναυτ. κέλευσμα παροτρυντικὸν πρὸς ἐντασίον τῆς εἰρεσίας.

καργάρισμα-ατος (τό | καργάριω) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καργάρω, ἐντασις, ὑπερπλήρωσις· κόπηκε τὸ σακκί - σκισθήκε τὸ σακκί ἀπὸ τὸ καργάρισμα.

καργάρι (ἐπίρρ. κάρβα | δημ., ἀόρ. ἐκάρβαγα κ. ἐκαργάρισα, μτχ. παθ. παρακ. καργαρισμένος πληρῶς τὴ πέρα τοῦ δοντος, ὑπερπληρῶ, παραφορτώω· **ἐκαργάρισα** τὸ σακκί· 2) ἐντείνω ἰσχυρῶς, τεντῶω· **καργάρισα** τὸ σκονί, ὡστε νὰ μὴ λύνεται· || κ. ἀμτθ. ἐντείνωμαι ἰσχυρῶς· μὲ τὴ φορτώω καργάρισε ἢ ἄλυσισα τῆς ἀγκουρας· 3) ρηματ. π. καργάρισμα.

κάρβας (ὁ) | ἐπίρρ. κάρβα | δημ. ἐπὶ προσ., ὁ χλευστικὸς ἐπιδοκιμαζόμενος ὡς δῆθεν οπουδαῖος, ἀνδρείος, οἰμηπαῖς, κομναστῆς· μὴ μὰς κάνης τὸν κάρβα.

καργάλη (τό) δημ. εἶδ. ἐν τῇ ναυτ. τὸ χαλαστῆριον ἀρτεμώνων ἢ προϊτώνων.

κάρβα (ἡ) δημ. τὸ πτηνὸν κάρβα βλλ.

κάρδα (τό) | περσ. | μτν. Στράβ.15,3,18 «κάρδα γὰρ τὸ ἀνδρόφωρον καὶ πολυκίμων λέγεται».

κάρδακας-ων (οἱ) (πθ. περσ. κάρδα) οἱ μεταξὺ τῶν Περσῶν ξένου μισοφόρου Στράβ.15,3,18 ἐκαλοῦνται ὅ οὗτοι Κάρδακας, ἀπὸ κλοπείας τρεφόμενοι· Ἡσ. «οἱ στρατευόμενοι βάρβαροι ὑπὸ Περσῶν, καὶ ἐν Ἀσίᾳ οὗτω καλοῦσι ταύς στρατιώτας, οὐκ ἀπὸ ἔθνους ἢ τόπου, ἀλλ' ὅτι πάντα τὸν ἀνδρείον ἢ κλάδα λέγουσι κάρδακας· Θεόφρουτ. ἱστ. π. Παισ. Γρομμ. ἀν. 222, Πολυδ. 5, 79, 11 Κάρδακας ὁ μετὰ Λυσισμάχου τοῦ Γαλάτου χίλιαι.

καρδάμη (ἡ) μτν. δ. τ. π. Φωτ. παρδομάλη εἶδος ἄρτου ἢ ζυμαρικοῦ ἐκ κάρδαμου, περισκόν φαγητόν· Φωτ. λεξ. «μὰξ εἰ κάρδαμου μεμυγμένῃ βρώμα γινόμενον Περσικόν· Τρύφ. π. Ἀθην. 3, 114F ἐπὶ δὲ κάρδαμάλῃ καὶ βήρηκα καὶ τολύπας καὶ ἀχιλλεῖον, ἄ. καρδάμη.

καρδάμη (ἡ) ἢ καρδαμάλῃ βλλ.· Πολυδ. 6, 76.

καρδαμίδα (ἡ) δημ. τὰ φυτὸν καρδαμῖς ἢ μυαροειδής, τὸ κάρδαμο.

καρδαμίζω (κάρδαμον) ὁμιλῶ περὶ καρδάμων, δθ. λέγω ἀνοησίας· Ἀριστοφ. Θεσμ. 617 τὴ καρδαμίζεις· οὐ βοδίζει δεῦρ' ὡς ἐμέ·

κάρδαμινη (ή) μγν. κ. νεώτ. τό σισύμβριον : Διοσκ.2,128 || νεώτ. γένος φυτών τῆς οἰκογεν. **χλίων σταυρανθῶν** **2)** ἡ ἰθρῖς : 'Αέτ.12,1' **3)** κάρδαμον : ΨΔιοσκ.2,155.

καρδαμινόν (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σταυρανθῶν.

καρδαμίνης-ἰδος (ή) [κάρδαμον] μγν. κ. νεώτ. εἰδος βοτάνης ὁμοίας τῷ καρδάμω, ἡ καρδαμίδα, ἰθρῖς, σισύμβριον : Νικ. Ἀλεξ.533, Πλούτ.'Ηθ. 466D' || νεώτ. βοταν. ἡ ἔρικαρία βλλ.

καρδαμογλύφος (ὁ) ἀρχ. λεξ. ὁ διασχίζων, ὁ χωρίζων τὸ κάρδαμον, σκινικός, ζηνηταβελόνης' πρβλ. ἐν 'Ησ. κμιοποριστοκαρδαμογλύφος.

κάρδαμινον (τό) κ. νεώτ., δημ. τό κάρδαμα κ. ὁ κάρδαμος φυτῶν τι, οὐ τὰ σπέρματα οἱ Πέρσαι ἐπιβριον καὶ ἠσθιαν ὡς ἡμεῖς τὸ σίναπι : Ξεν. ΚΠ.1,28 ὄφον δὲ κάρδαμον, Στράβ.15,3,14 ἢ δὲ καθ' ἡμέραν δίσαιτα ἄρτος μετὰ τὸ γυμνάσιον καὶ μέζα καὶ κάρδαμον καὶ ἀλῶν χόνδρος καὶ κρέα ὀπτά ἢ ἐφθά ἐξ' ὕδατος, Αἰκ.Ζ13,39' || συνηθ. κτ. πληθ. : Ἀριστ.Νεφ.234 πάσχει δὲ ταυτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα, Εὐβουλ.36 κάρδαμ' ἔσκευασμένα' || παροιμ. ἐπὶ μηδαμίνων πραγμάτων : 'Ηνιοχ.4,2 ὁσφ' διαφέρει σῖκα καρδάμων' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σταυρανθῶν **2)** μτφ. μτ. τοῦ βλεπῶν ἔχω ὄφιν ἀγρίαν, ἐπισκέμην, ὡς ὁ τρώγων κάρδαμον : Ἀριστ.Φ.Σφ.455 ἀνδρῶν τρόποσ δευθυμῶν καὶ δικαίων καὶ βλεπόντων κάρδαμα.

καρδαμόσπορον (τό) μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ καρδαμόσπορος τὸ σπέρμα τοῦ καρδάμου : Γαλ.14,505.

καρδαμόσπορος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ καρδαμόσπορον βλλ.

καρδαμούρα (ή) δημ. τὸ φυτὸν λεπίδιον τὸ ἡμερον.

καρδαμύσσω ἀρχ.λεξ. σκαρδαμύσσω : ΕΜ 490,53.

καρδαμύμα-ατος (τό) (καρδαμύνω) δημ. τὸ ἀπρότελεσμα τοῦ καρδαμῶν βλλ., ἡ ἀνάρρωσις.

καρδαμύμων (τό) κ. νεώτ. εἶδος ἁρώματος : Θεόφρ.9,7,2, Διοσκ.1,6' **2)** τὸ φυτὸν γεράνιον : ΨΔιοσκ.3,116' **3)** νεώτ. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν σκίταμινῶν || ὁ καρπὸς αὐτοῦ, κακούλις **4)** νεώτ. χημ. καρδαμύμου ἔλαιον αἰθέριον ἔλαιον, λαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως μετ' ὀσμῶν τῶν σπερμάτων τοῦ καρδαμύμου.

καρδαμῶν (κάρδαμον) δημ., ὄφρ. [ἐ]καρδαμύμασ, μτφ. παθ. παρκα. καρδαμύμενος τὸνώω, δίδω δύναμει, δυναμώνω : τὰ κατόπουλα καὶ τὰ ἀγγὰ τὸν ἔκαρδάμωσιν' **2)** ἀμτφ. τουοῦμαι, ἀνακτῶ δύναμει, ἀναρρωνύω, παίρω ἀπάνω μου : ἐπιήξω στήν ἐξοχὴ καὶ ἔκαρδάμωσιν' **3)** ρηματ. π. καρδαμύμα.

καρδάνη (ή) γλωσσ. τὸ κάρδαμον. **κάρδαξ-ακας** (ὁ) μ. κτ. πληθ. οἱ κάρδακες βλλ. **κάρδαρα** (ή) (λατ.) δημ. ἔξιλον ἀγγεῖον, ἐν φ' ἀμέγλωστον τὸ γάλα, ἀμολγεῖς ἀρμεγῶς : Πολύτ. 'Ἐκλ.Τραγ.256,19 πῆσαν τὴν καρδάρα μου πού 'πηξὰ τὸ γάλα μου' || εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπων ἀνοήτων, ἡ κεφαλὴ : ἡ καρδάρα του δὲν παίρνω γράμματα.

καρδαράς (ὁ) δημ. κ. καρδάρας ὁ κατασκευάζων καρδάρας ἢ ἄλλα ποιμενικὰ ἔργαλεια πρὸς γαλακτοκόμιαν' **2)** εἰρων. ὁ καρδαράς ἰδιωμ. ἐν Μάνη, ἐπὶ προα., ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλὴν, ὁ χοντροκέφαλος.

καρδάρι (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ καρδάρα βλλ.1).

καρδέλα (ή) (τό) δημ. κ. καρδέλα|ή| τὸ φώκικόν πτηνὸν ἀκανθυλλῆς ἡ καρδερῖνα.

καρδέλα|όχορτο (τό) δημ. κ. καρδιλόχορτο τὸ φυτὸν σπνέκον τὸ χειμερινόν.

καρδερῖνα (ή) δημ. τὸ φώκικόν πτηνὸν ἀκαν-

θυλλῆς, καρδέλι, γαρδέλι : Ξενόηλ.Ζακ.Μαντ.72 στὰ κλουδιά καὶ στὰ κλουβάκια, ἦταν πουλιά χλιών εἰδῶν, καρδερῖνες ἢ γαρδέλια.

καρδία (ή) (σανοκρ. καρδία, καρδία, λατ. cor, γοτθ. haito, ρίξ. καρδ- | κ. μον. κ. νεώτ. εἰδ. γοτθ. haito, ρίξ. καρδ- | κ. μον. κ. νεώτ. εἰδ. κ. μ. ἐν εἰδ. σημ. ἐκ τῆς αὐτ. ρίξ. κ. κῆρ| καρδία, | π. τραγ. κ. λυρ. κ. κέαρ ἐκ ρίξ. κερδ- | αἰολ. κάρζα, κυпр. καρζία [πιθ. κόρζα] τὸ ἐν τῷ κῦτει τοῦ θώρακος τῶν ἀνωτέρων ζῶων ὄργανον δι' οὗ κυρίως γίνεται καὶ ρυθμίζεται ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος : 'Ιλ.Ν 282 ἐν δὲ τέ οἱ καρδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει | καὶ μέσ' στὰ στήθια του δυνατὰ κτυπᾷ ἡ καρδία του | Αἰσχ.Χο.167 ὄρχεται δὲ καρδία φόβω, Ἀριστ.Φ.Βάτρ.483 ἐντύθ' ἔχεις τὴν καρδίαν. Διο. Δείσασα γὰρ εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθέρισσεν, Πλάτ.Συμπ.215Ε ὅταν γὰρ ἀκούω . . ἡ τὴν καρδία πηδᾷ, καὶ δάκρυα ἐκχέεται, Λαυκ. Ὀρχ.85 σὺδς καρδίαν ἐξεῖς, - ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς ἐσκόρθησεν ἡ' καρδία του, - παλμοί - διαλείψεις καρδίας, ΜΜ μετ' δυὸ σφαίρας στήν καρδίαν (ἰδιωμ. Μ κατ' ὁδῶ) **2)** μτφ. ἐπὶ προσ. ἔδρα τῶν αὐαισθημάτων καὶ τῶν παθῶν | π. Ὀμ. ἐν τῇ αὐτ. σημ. κ. κῆρ | πρβλ. θυμός : 'Ιλ.Ν 784 ὅπως εἰς καρδίη θυμός τὲ κελεύει, Ὀδ.Υ 18, Εὐρ. Ἄλκ.837 ὦ παλλὰ τλάσσα καρδία καὶ χεῖρ ἐμή, ΚΔ Ματθ.5,28 ὁ βλέπων γυναικία πρὸς τὸ ἐπιθυμᾶσι αὐτὴν ἦδη ἐπιόχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, - ἐχολώθη ἐκ τῶν λόγων τῆς ἡ καρδία του, ὁδιστ. ἀφ' ὄντας μ' ἀπαράτησες δὲ θέλει μιά ἡ καρδία μου | παρὰ σ' ἐρμῖες νὰ βρίσκουμαι, νὰ κλαί' τὰ βασανὰ μου' || εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ αὐαισθημα γενναιοτήτος ἡ δειλίαις : 'Ιλ.Α 225 κυνὸς θυματ' ἔχων καρδίην δ' ἐλάσσιον, παροιμ. ἔχει καρδίαν γιὰ πόλεμον, μὰ δὲν βαστᾷ τὰ κότσια (εἰρων. ἐπὶ καυχημάτων δειλοῦ), ΜΜ ἀπὲρ μου, μὲ χρυσὰ φτερά καὶ μετ' τοῦ λένουτα καρδία, φρ. τὰ λέει | ἡ δὲν τὸ λέει | ἡ καρδία του | εἶναι γενναῖος ἢ ὄφρ. εἶναι δειλοῦς' || ὄμ. εἰδ. ἐπὶ χαράς ἢ λύπης : 'Ιλ.Β 171 ἄχος καρδίην καὶ θυμὸν ἴκανε, Αἰσχ.1,785 κελαινώχρους δὲ πάλαιταί μου καρδία, ὄτραγ. μαθ' ἑκάθε ὄ χῆρος τὴν καρδίαν, τὸν ἀκριβῶς μου ἐπήρα' || ὄμ. ἐπὶ θερμῆς ἀγάπης : Ἀριστ.Φ.Νεφ.86 εἰ περ' ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φίλεις, Θεόκρ.29,4 οὐκ ὄλας φίλειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὺ καρδίας, - τὸν ἀγάπησε μ' ὄλη τῆς τῆς καρδίας' ὄμ. κ. ἐν ἐπιρρ. σημ. ἐγκαρδίως, προθύμως, εὐχαρίστως : ΚΔ Μάρκ.12,23 ἀγαπᾷν αὐτὸν ἐξ ὄλης τῆς καρδίας, αὐτ.Ματθ.22,37 ἀγαπήσεις Κύριον τὸν θεὸν σου ἐν ὄλη τῇ καρδίᾳ σου, δ'ιστ. ἀπὸ καρδίας μου σ' ἀγαπᾷ καὶ θέλω καὶ σὲ πάρω, μὰ πὸν δὲν ἔχω στέφανον μάλιστα καὶ κομπάρω εἰρων.' **3)** συνεκδ. ἀφοδρὰ ἐπιθυμία, πῆθος, κλίσις τοῦ θυμικοῦ πρὸς τι : 'Ιλ.Κ 220 ἔμ' ὄτρυνεῖ καρδίην καὶ θυμὸς ὄγνηνω, Σοφ.'Αντ.1105, - ἡ καρδία του τὸν παρέρσεν εἰς τὸν ἀπυχὴ γάμον' **4)** ὄμ. τὰ φρόνημα, ἡ τῆς φρόνης διάθεσις : Πλάτ.Πολ.Α92C τὸν νέον πῖνα οἶσι καρδίαν ἴσχειν' **5)** ὄμ. ἡ ἔδρα τῆς διανοήσεως, τῆς σκέψεως, τῆς γνώσεως, διάνοια, νοῦς : 'Ιλ.Φ 441 ἔμ' ἄνοσον καρδίην ἔχεις, Πινδ.Ο 13,16 πολλὰ δ' ἐν καρδίᾳ ἀνδρῶν ἐθαλον, ΠΔ Φαίλο.13,1 εἶπερ ἀφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ οὐκ ἔστι θεός, ΚΔ Λαυκ.24,38 διαλογισμοὶ ἀναδαινούσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὁμῶν, φρ. ἐλαφρὰ τῇ καρδίᾳ | ἀσυνέτως, ἀπερισκέπτως, ἀσυνειδήτως' **6)** τὸ ἀνω ἀτόμιον τοῦ στομάχου καὶ ὁ ὄλος στομάχος' Γαλ. « τὸ στόμα τῆς γαστρός » : Ἰππ.Προρρ.1,172, Θουκ.2,49 ὄπισθε εἰς τὴν καρδίαν σπνρίζειεν, ἀνάστρεφε τὲ αὐτὴν καὶ ἀποκαθάρασις χολῆς, - ἀνακατώνεται ἡ καρ-

διά μου (ό στόμαχός μου, - αισθάνομαι τάσιν πρὸς ἔμετον) : 7) μτφ. μτγν. ἐπί πραγμ., εἰδ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ο βυθός : ΠΔ 'Ιεζ.27.4 ἐν καρδία θαλάσσης τῷ Βεαλειμ υἱοί σου περιέθηκαν σοὶ κάλλος : || νεώτ. κ. δημ. ὄμ. ἐπὶ χωρῶν : εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀφρικής : 8) ὄμ. μτφ. τὸ εἶσατον μέρος φυτοῦ, ἡ ἐντερίων : Θεοφρ. Φι 3,14,1, Πάπ. λαβῶν βῆτν χλωρῶν καὶ καρδίας κρατήσας σχίσον εἰς δύο, - ἀπὸ ἴσια κλαδιά τῆς κουφοφυλίας - τῆς γιασεμιάς βγάνουσι μὲ συγλάκι τὴν καρδίαν καὶ φτιάνουσι πίπες : 9) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. τὸ τριφυρῶτερον, τὸ ἡδύτερον, τὸ ἀριστον, μέρος φυτῶν καὶ καρπῶν πινῶν, ὄν συνήθ. εἰς τὸ μέσον : ἡ καρδιά τοῦ μαρουθοῦ - τοῦ καρπουζιοῦ - τῆς ἀγκινάρας : 10) ὄμ. νεώτ. κ. δημ., μτφ. ἐπὶ ὥρας τοῦ ἔτους, ἡ ἀκμή : στήν καρδιά τοῦ χειμῶνα - τοῦ καλοκαιριοῦ - τῆς ἀνοιξῆς : || ὄμ. ἐπὶ πινῶν πράξεων ἐν συνεχεῖα γινομένων καὶ δεκτικῶν αὐτομειωμάτων, ἀκμή, κατακόρυφον : στήν καρδιά ταῦ πολέμου - τοῦ χοροῦ - τοῦ παιγνιδίου - τοῦ καβγά : 11) γεν. ἐν παροιμ. κ. φρ. δημ. κτ. ποικίλας ἐκδοχὰς σημ., ὅσον μὴ κἄν καμὲ τὴν καρδιά μου (ἐξέτελεσε τὴν ἐπιθυμίαν μου, τὸν πόθο μου) - μίλησε στήν καρδιά τους (ἀπηθύνησεν εἰς τὸν αἰσθηματικὸν κόσμον αὐτῶν, τοὺς συνεκίνησε), - μὴ χάλασε τὴν καρδιά (μὲ δυσπρόσπηση), - χάλασε ἡ καρδιά μου (δυσπρόσπηση γεν. ἢ ἐξυπαράσθη πρὸς τινα), - μὴ ἀνοιξὴ τὴν καρδιά τοῦ (μοῦ) ἐξεμυστηρεῦθῃ (ἢ μοὶ ἀμύλησεν εἰλικρινῶς), - ἀνοιξὴ ἡ καρδιά μας (ἠψφράνθημεν), - δουλεύει χωρὶς καρδιά (ἀπροθύμως), - ἔχει ἀνοιχτὴ καρδιά (εἶναι πρόθυμος ἢ διαχρητικός), - ἔχει καλὴ καρδιά (εἶναι φιλόνηρος), - βῆστα καρδιά μου (νὰ ἔχω θάρρος ἢ ὑπομονή), - δὲν τὸ βαστάῃ ἡ καρδιά μου (δὲν τὸ ἀνεχομαι ἢ ἐκ συγχρησίας ἀδυνατῶ νὰ πράξω τι ἢ νὰ παραστή εἰς τι), - κἄνυ καρδιά (λαμπθῶνα θάρρος ἢ δ. ὑπόμειν), - τὸν ἔχω στήν καρδιά μου (τὸν ἀγαπῶ ἢ τὸν συμπάθω πολὺ), - ἔχει σκληρὴ καρδιά (εἶναι ἀσπλαγχνός), - ἔχει καρδιά ἀγκινάρα (ἴδ. ἐπὶ γυναικί, εἶναι λιαν ἐρωτῶτροπος) | κ. ἀ., τῶν φρ. λεγομένων κ. κτ. τὰ τρία πρὸς. εἰς ἐν. κ. εἰς πληθ. : || παροιμ. θεωρία ἐπιπόνηση καὶ καρδιά μωλῶνα (ἐπὶ σεμνῶν κατ' ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ φαύλων ἢ χυδαίων, ἐν χρ. κτ. ἐπέκτ. κ' ἐπὶ πραγμ.) ὄμ. κάλλια κόμπος στὸ πονυγὶ παρά κόμπος στήν καρδιά (πρσιμότεραν νὰ μὴ δανεῖξῃ ἢ νὰ μὴ δωρῇ τίς παρὰ νὰ ὑφίσταται εἰτα στενοχωρίαν ἢ στέρησιν) : ὄμ. στὸν κἄμπο δειχνετ' ἡ καρδιά, στὸ μετερίζι, ἡ μαστοριά (ἡ ἐκ τοῦ συστάδην σύγκρουσις ἀπατεῖ γενναϊότητα) | κ. ἀ. : 12) νεώτ. εἰδ. μικρὸν ἐγκόλιον τῶν γυναικῶν, συνήθ. χρυσοῦν κόσμημα, ἔχον σχῆμα καρδίας : 13) νεώτ. ζωολ. κ. κάρδιον βῆλ. : 14) τὸ ἐν μέσῳ ἐμ-δλημα θυρεοῦ : 15) μτγν. κ. νεώτ. ἄστρον. ὄνομασία ἀστερισμῶν, ὅσον καρδία τοῦ Λέοντος : Γέμιν.35 : || ὄμ. νεώτ. πρὸς δόλοισιν τοῦ ἀστέ- ρου ἀστερισμῶν πινῶν : καρδία τοῦ Σκορπίου - τῆς ὄφρα - τοῦ Καρόλου. **καρδιαγγειακός-ἡ-ὄν** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὰ αἰμοφόρα αγγεῖα. **καρδιαγωγόν** (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν βοραγινιδῶν. **καρδιακῆ** (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χειλανθῶν. **καρδιακός-ἡ-ὄν** (ἡ) μτγν., μον. κ. νεώτ., ἰδημ. θηλ. κ. -ιά ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καρ-δίαν, ὁ σχετιζόμενος πρὸς αὐτήν : Διογ. Οὐν. 66 καρδιακὸν πάθος Γαλ.8,302 καρδιακὰ συγκο-παί, Ἀλέξ. Ἀφρ. Ψυχ.98,23 καρδιακὴ νόσος, Σχόλ.

Σοφ. Ἠλ.912 ἐκ τῆς καρδιακῆς περιδιήσεως, Κ Μανασσ.27Α καρδιακὴν . ἀγάπην, - καρδιακὰ νοσήματα - φάρμακα - νεῦρα - ἄσθμα - πλέγμα : || Εὐστ.801,36 κτὸ παρὰ τοῖς ῥήτοροι καρδιακὸν πῦρ, ὅ ἐστι τὸ κατὰ διάθεσιν ζέον : 2) ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων τὴν καρδίαν βῆλ. ἐν εἰδ. σημ., τὸν στόμαχον, καρδιαλγίς : Διοσκ.1,102, Ἀβήν.1,1011 τοῖς γούν καρδιακὸς μετὰ στονι πτώδες ἀνα-μίσγουσι τι πρὸς κατοχὴν τῆς δυνάμεως : 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ πάσχων ἐκ καρδιακοῦ νοσή-ματος : ἔχει γίνει καρδιακός : 4) νεώτ. βοταν. ἡ καρδιακὴ ὡς οὐσ. βῆλ. **καρδιακῶς** ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς καρδίας, ἀπὸ τὴν καρδίαν : Γαλ.8,368, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ.1,9,19 καρ-διακῶς κινδυνεύειν. **καρδιαλγίης-οὐς-ές** (ἀλγῶ) κ. νεώτ. ὁ ἔχων πόνοισ τοῦ στομάχου, ὁ στομαχικός : Ἰπν. Διαίτ.30 ἀσθενέας καὶ ἀρρωστοί εἰσιν καὶ δειλοὶ ἐς πᾶν ἔργον καὶ καρδιαλγέας : 2) νεώτ. ὁ ἔχων άλ-γος εἰς τὴν καρδίαν, ὁ καρδιακός : 3) νεώτ. μτφ. ὁ βαθύτατα τεθλιμμένος, ὁ βαρυνεινθῶν. **καρδιαλγία** (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄλγος, ὁ πόνος τοῦ στομάχου : Ροῦφ. η. Ὀρειβ.7,26,8 Γαλ.8,343 : 2) νεώτ. ὁ ἄλγος, ὁ πόνος κατὰ τὴν προκάρδιον χῶ-ραν, νευραλγία καρδιακῆ. **καρδιαλγικός-ἡ-ὄν** κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ καρδιαλγίας βῆλ. |, ὁ στομαχικός : Ἰπν. Ἐπιδ.3,171 ἀρχόμενος δὲ ἢν ἀσάθης καὶ καρδιαλγικός : 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καρδιαλγίαν, ὁ πάσχων ἐκ καρδιαλγίας. **καρδιαναστροφή** (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀνώμαλος θέσις τῆς καρδίας, δεξιοκαρδία. **καρδιανοί** Ἰσ. κ. οὐ Ἑλληνες παρὰ Σκύθαις. **καρδιαστή-ηρος** (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐχίνων τῆς οἰκογ. τῶν σαταγγιδῶν. **καρδιατέλεια** (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀτελής διάπλα-σις τῆς καρδίας. **καρδιέτις-ιδος** (ἡ) μτγν. η. Πυθαγορείοις συμβο-λικῶς ἡ πεντάς : Θεολ. Ἀριθμ.32. **καρδιακτασία** (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἀνευρυσμός τῶν κοιλότητων τῆς καρδίας ἢ διαπλατυναίς τῶν στομίων αὐτῆς. **καρδιονοπία** (ἡ) νεώτ. ἡ καρδιαναστροφή βῆλ. **καρδιόκλεισις-εως** (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἐξέλιξις τῆς καρδίας. **καρδιονατής** (ὁ) (ἐτάζω) μον. ὁ ἐτάζων, ἀνευρι-νῶν τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων : Λάσκ. Θεόδ.768. **καρδιόθωλος**-ἡ-ὄν μτγν. βῆλ. κτυπῶ εἰς τὴν καρδίαν : Ἡρωδιαν.4,52 μὴ παντετοίμως καρδι-βόλει (ὁ γρ.). **καρδιόθωτοι** (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μαλα-κίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν πεταλοδραγγίλων. **καρδικός-ἡ-ὄν** πᾶν. πῆ. ὁ ἔχων σχῆμα καρ-δίας καρδικόσχημος. **καρδία** (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογ. τῶν μυακιδῶν. **καρδιναλίος** (ὁ) νεώτ. κ. καρδιναλῖς τίτλος ἀνωτέρων κληρικῶν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἀπο-τελούντων τὸ ἱερὸν καλλῆγον, τὸ ἐκλέγον τὸν Πά-παν : 2) γένος ὀφιδῶν πτηνῶν ἐκ τῶν σκιζιδῶν. **καρδινία** (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστρά-κων τῆς οἰκογ. τῶν καριδῶν : 2) παλαιός. γένος ἐκλειφόντων ζῶων τῆς οἰκογ. τῶν καρδινηθῶν. **καρδιοβόλος-ον** (βῆλ. κ) μτγν. ὁ προσθά-λων τὴν καρδίαν, τὸν στόμαχον : Ροῦφ. η. Ὀρειβ.7, 26,86 καρδιοβόλα φάρμακα, Ἀρετ. Ὀξ. Ποθ.2,3 καρδιοβόλα βρώματα. **καρδιοβόλομα-ίωμα** (καρδιοβόλος) ἀρχ. λεξ. βῆλ. οἰκ. εἰς τὴν καρδίαν, λιποῦμαι, πάσχω ἢ. « καρδιοβόλοσταθία : λιποῦσταθία ». **καρδιογνώστης** (ὁ) (γνωσκῶ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. θηλ. -ις, κ. δημ. -ώστρια ὁ γινώσκων, γνωρίζων.

τὰ ἀπόκρυφο τῆς καρδίας τῶν ἄλλων, τὰς μυχίας σκέψεις των : ΚΔ Πράξ.1,24 σὺ Κύριε, καρδιο- γνώστα πάντων, Ὁριγ.2,469C, Παλαμ. Περ. Λαιρ. 40,1 ψυχούλα, ὕμνειαι καρδιογνώστη.

καρδιογράφημα-ατος (τὸ) [καρδιογράφος] νεώτ. ἱατρ. διάγραμμα χαρασσομένον εἰς τὴν συσκευὴν τοῦ καρδιογράφου καὶ δεῖκνυον τὰς συστολικὰς κινήσεις τῆς καρδίας.

καρδιογραφία (ἡ) [καρδιογράφος] νεώτ. ἱατρ. ἡ μέθοδος τῆς ἐγγραφῆς τῶν καρδιακῶν κινήσεων διὰ τοῦ καρδιογράφου.

καρδιογραφικός-ή-όν [καρδιογραφία] νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καρδιογραφίαν βλλ. || κ. ἐπίρρ. -ῶς.

καρδιογράφος (ὁ) [γράφω] νεώτ. ἱατρ. ὄργανον δι' οὗ καταγράφονται αἱ συστολαὶ τῆς καρδίας. 2) παρὰγ. καρδιογραφία, καρδιογράφημα.

καρδιόδηκτος-ον [δάνκω] ὁ δάνκων τὴν καρδίαν, ὁ λυπῶν : Αἰσχ. Ἰγ.1471 κράτος Ἰσόφουχον ἕκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἔμοι κρατύνει.

καρδιοδιατρεξ-ον πᾶν. ὁ τρώγων καρδίας, **καρδιοδιαλεχτής** (ὁ) [διαλέγω] δημ. ὁ διαλέγων, ἐξετάζων τὴν καρδίαν : Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.184,7 σὺρε φέρε τοὺς γιαιτρούς, τοὺς καρδιοδιαλεχτάς, νὰ μοῦ διαλέξουν τὴν καρδίαν κ' ἴδω τὰ φυλλοκάρδια· πρβλ. καρδιοεσταστής.

καρδιοδιχοτομή-έω [διχοτομῶ] μιν. διχοτομῶ τὴν καρδίαν, λυπῶ, στενωχωρῶ : Λίβ. Ροδ.1859 πόνους οὐκ οἶδεν ἔρωτος, καὶ ὄταν τὸν ὑποπέσαν βαρεῖοι πολλὰ τοῦ φαίνονται, καρδιοδιχοτομοῦν τὸν.

καρδιοειδήθης-οὗς-ές [εἶδος] σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν, σχῆμα καρδίας, καρδιοσχημος : Ῥομει. Ἀλ. Φαίδρ.199Α καρδιοειδῆς σχῆμα || νεώτ. μαθ. καρδιοειδῆς καμπύλη [ἐπιπέδος καμπύλη γραφομένη ὑπὸ σημείου περιφέρειας, κυλιόμενης ἐπὶ ἄλλης περιφέρειας ἴσης ἀκτίνας].

καρδιόθεν ἐπίρρ. μιν. ἐκ τῆς καρδίας, ἀπὸ τῆν καρδίαν : Γερμ.278.

καρδιοθλιμμένος-η-ο [θλίζομαι] δημ., μτχ. παθ. παρσκ. τοῦ ἀχρ. ρ. καρδιοθλίζομαι ὁ βαθύτατα τεθλιμμένος, ὁ βαρυνεμένος : Ζερβ. Μοθ.Ζ 72 ἀναβρυόμεναι σταλαματιεῖ, ἀργακώλιεταίς σάν καρδιοθλιμμένης γυναικάς δάκρυ.

καρδιοθερμας (τὸ) νεώτ. παλαιός. γένος ἐκλειφόντων ζώων τῆς οἰκοῦ. τῶν στεφανοκαρταιδῶν, εὐρισκομένων ἐν ἀπολιθώσει.

καρδιοκήλη (ἡ) νεώτ. ἱατρ. πρόπτωσης τῆς καρδίας διὰ τοῦ καρδιακοῦ ταχάματας.

καρδιοκλέφτης (ὁ) [κλέπτω] δημ., θηλ. καρδιοκλέφτρα ὁ κλέπτων, κοτακτῶν τὴν καρδίαν, ὁ κατακτητῆς καρδίων : Γρην. Σκ. Τερρ.21,8 στὸν καρδιακλέφτη ὁμορφονοῖ, τὸν ἀπολησμονιάρη.

καρδιοκαλάπτης (ὁ) [καλάπτω] μιν. ὁ καλόπτων, πλῆστων, τσιμπῶν τὴν καρδίαν : Εὐστ. Πον.288,6.

καρδιοκράτωρ-ορος (ὁ) [κρατῶ] μιν. ὁ κρατῶν, ἐξετάζων τὰς καρδίας : ΚΜανασσ.9,63.

καρδιοκρισία (ἡ) [κρίνω] μιν. ὁ παλμὸς τῆς καρδίας, καρδιοχτύπι : Λίβ. Ροδ.1487 ἤκουσας, φίλε, τὴν γραφὴν καὶ ἔδοτον τὸ πιττάκιν, [ἐ]τοῦθα τῆς ἀπέσειλα μετὰ καρδιοκρισίας.

καρδιοκτύπι (τὸ) δημ. συνήθ. καρδιοχτύπι βλλ. **καρδιοκτυπῶ-ᾶω** δημ. συνήθ. καρδιοκτυπῶ βλλ. **καρδιόλη** (ἡ) νεώτ. παλαιός. γένος ἐκλειφόντων ζώων τῆς οἰκοῦ. τῶν προκαρδιῶν, εὐρισκομένων ἐν ἀπολιθώσει.

καρδιολογία (ἡ) [λέγω] νεώτ. ἱατρ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἀσχολούμενος περὶ τὴν καρδίαν. 2) πραγματεία περὶ καρδίας.

καρδιολογικός-ή-όν νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνήκων ἢ

ἀναφερόμενος εἰς τὴν καρδιολογίαν βλλ. : καρδιολογικὴ μελέτη - πραγματεία.

καρδιολόγος (ὁ) [λέγω] νεώτ. ἱατρ. ὁ ἐξετάζων, ὁ μελετῶν τὰ τῆς καρδίας. || ἱατρὸς εἰδικὸς διὰ τὰ νοσήματα τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀγγείων.

καρδιομαλακία (ἡ) [μαλάσσω] νεώτ. ἱατρ. ἡ μαλακνυσις τῶν μυϊκῶν ἰνῶν τῆς καρδίας.

καρδιομαραίνω [μαραίνω] δημ. κ. ἰδιωμ. ἐν Μίν. γκαρδιομαραίνω, ἀόρ. ἕκκαρδιομαραίνα μαραίνω πῶς τὴν καρδίαν, ἐπιφέρω εἰς αὐτὸν μεγάλην στενωχωρίαν, θλίψιν, μαράζι, μαραζῶνα : Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.228,9 ἐκόπησαν τὰ μέλη μου καὶ καρδιομαραίνε με' || κ. ἀντθ. ὕφισταμαι μαρασμόν, μαραζῶνα : βλέπει τις συνομιλητικῆς τῆς νὰ παντρεύονται κ' αὐτῆ καρδιομαραίνει.

καρδιόμετρα (ἡ) [καρδιόμετρον] νεώτ. ἱατρ. μέθοδος καταμετρήσεως τῆς πίεσεως τοῦ κυκλοφοροῦντος αἵματος.

καρδιόμετρον (τὸ) νεώτ. ἱατρ. ὄργανον καταμετρήσεως τῆς πίεσεως τοῦ κυκλοφοροῦντος αἵματος.

κάρδιον (τὸ) Ἔνιγρ. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ καρδία, κόσμημα ἔχον σχῆμα καρδίας, καρδιοειδῆς, ἡ καρδία βλλ.12). 2) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκοῦ. τῶν καρδιῶν, εὐρισκομένων καὶ ἐν ἀπολιθώσει, ἄ. καρδία.

καρδιονοσία (ἡ) [νοσῶ] νεώτ. ἱατρ. νόσος, πάθησις τῆς καρδίας.

καρδιονυξία (ἡ) [νύσσω] νεώτ. ἱατρ. ἐπὶ ζῶων εἰς φυσιολογικὰ πειράματα, παρακέντησις τῆς καρδίας πρὸς ἀνααγωγόνησιμ ἀσυστατοκτικὸν νεκροφθοροῦς.

καρδιοξύλον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὰ ἐσώτατα ξυλώδες τμήμα τοῦ κορμοῦ τῶν δένδρων, ἡ καρδία, τὸ ἐγκάρδιον, τὸ λοῖσσοσ.

καρδιοπέλας (ἡ) [πῶσχω] νεώτ. ἱατρ. ἡ πάθησις τῆς καρδίας.

καρδιοπαλμία (ἡ) [παλμῶ] νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ αὐξησης τῶν παλμῶν τῆς καρδίας.

καρδιοπερικαρδίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τῆς καρδίας ἅμα καὶ τοῦ περικαρδίου.

καρδιοπλανευτής (ὁ) δημ., θηλ. -εὔτρα καρδιοπλάνος βλλ.

καρδιοπλάνος-α-ο [πλανάω] δημ. ὁ πλανῶν τὰς καρδίας, παρασφῶν εἰς ἔρωτα ἰδ. οὐχὶ θεμιτόν, ὁ πλάνος, ὁ γόης : Παλαμ. Περ. Χαιρ.91,4 εἰσαι σάν κελάθημα πουλιῶν καρδιοπλάνων.

καρδιοπληγία (ἡ) [πλήσσω] νεώτ. ἱατρ. κ. καρδιοπληξία τρώσις, πτώσις τῆς καρδίας || παρὰλυσις τῆς καρδίας.

καρδιοπληκτος-ον [πλήσσω] ἀγῶλ. ὁ ὑπὸ φόβου πληγῆς τῆς καρδίας, ὁ ἐκπεπληγμένος : Σχόλ. Ξεν.3,4,12 (σχόλ. τοῦ ἐμβρόντητος).

καρδιοπληξία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. κ. καρδιοπληγία.

καρδιοπνευμογράφος (ὁ) νεώτ. ἱατρ. ὄργανον δι' οὗ καταγράφονται αἱ καμπύλαι τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων καὶ τῶν συστολῶν τῆς καρδίας.

καρδιοπνευμονικός-ή-όν νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καρδίαν ἅμα καὶ τοὺς πνεύμονας.

καρδιοπνευμοπρασμα-ατος (τὸ) μιν. μεγάλη στενωχωρία, θλίψις, καρδιόνομος : Λίβ. Ροδ.1754 μετὴν στενωχωρίαν μου τὴν εἶχα ἐκ τὸ πιττάκιν μετὸ τὸ καρδιοπνευμοπρασμα τὸ εἶχα.

καρδιοπνευθλιβος (ὁ) δημ. ὁ ἐπιφέρων μεγάλην θλίψιν, στενωχωρίαν : Λίβ. Ροδ.2282 λόγος καρδιοπνευθλιβος.

καρδιόνομος (ὁ) μτγν. νεώτ. κ. δημ. νόμος τοῦ στομάχου, ὁ στομαχόνομος, καρδιαλγία : Γαλ.14,550. 2) νεώτ. κ. δημ. νόμος τῆς καρδίας || κ. μτφ. μεγάλη θλίψις, στενωχωρία : Ἐφθάλ. Ὁδ.Κ 398 καὶ κλαίγαν μετὰ καρδιόνομο.

καρδιοπονώ-έω (καρδιόπονος) μτγν., δημ. άσυ-
ναίρ. -άω επί φόβου, αισθάνομαι πόνον εις την
καρδίαν: Μάρκ. Έρ.166' πρβλ. δημ. φρ. τρέμει ή
καρδιά μου' 2) δημ. μτφ. μέγλωσ στενοχω-
ρούμαι, θλιβαίμαι: Έφταλ. Όδ.Δ 806' **δέ θέν έσύ**
νά δέρεσαι οι θεοί . . . καινά καρδιοπονός.
καρδιοπουσ-οδός (ό) νεώτ. ζωολ. γένος μαλα-
κίων της οικου. των υιακιδών.

καρδιοπυσία (ή) ιατρ. μπιτλι νεώτ. Ιατρ. έλαφρά
πτώσις της καρδιάς προς τα κάτω.

καρδιορραγία (ή) (ρήγνυμι νεώτ. Ιατρ. έσωτε-
ρική αίμορραγία της καρδιάς συνεπεία τραυματι-
σμού αυτής.

καρδιορρηξία (ή) (ρήγνυμι νεώτ. Ιατρ. ρήξις,
διάσχισις των τοιχωμάτων της καρδιάς συνεπεία
βλάβδς των στεφανιαίων φλεβών.

καρδιοσκασιά (ή) δημ. κ. καρδιοσκάσιμο βλ.λ.
καρδιοσκάσιμο (τό) δημ. υπερβαλική θλιψίς,
στενοχώρια της καρδιάς, σκαίλια.

καρδιοσκήρωσις-εως (ί) (σκληρώ) νεώτ. Ιατρ.
σκήλρυνσις των μυϊκών ίνών και βαλβιδών της
καρδιάς.

καρδιοσκοπία (ή) (καρδιοσκοπιον) νεώτ. Ιατρ.
ή δια του καρδιοσκοπίου έξέτασις της καρδιάς.

καρδιοσκόπιον (τό) νεώτ. Ιατρ. κησικηλ χρη-
σιμείουσα προς έρευναν των κινήσεων της καρ-
διάς του υπό πειραματισμόν ζώου.

καρδιοσπερμον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών
της οικου. των σπανιδών.

καρδιοστάλακτος-ον (ισταλάσσω) πάπ. κ. δημ.
καρδιοστάλακτος ό έκ της καρδιάς στάζων:
Πάπ. καρδιοστάλακτον δάκρυ, Παλαμ. Παράκ.
159,19 **άνασταινεται σάμωπις κάποια φιλι** **νά τό**
φιλησε μουσικό, δροσερά, καρδιοστάλακτο.

καρδιοστένωμα-ατος (τό) (στενώ) νεώτ. Ιατρ.
ή στένωσις της καρδιάς και των στομιών αυτής,
ά. καρδιοστένωσις.

καρδιοστένωσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. τό καρδιο-
στένωμα.

καρδιόστερρος-ον μτγν. ό έχων στερρ' ά-
καμπτον καρδιαν: 'Ισαάκ. Άρμεν. έν Μί1 2 205
καρδιόστερροι και ακηποτράχηλοι.

καρδιοστρόφος (ό) (στρέφω) μιν. ό στρέφων,
ό τάρασσων την καρδίαν: Νικήτ. Έυγ.6,413.

καρδιοσχημος-ον (σχημα-έχω λέξ. ό έχων
σχημα καρδιάς, καρδιοειδής.

καρδιοσωμός (ό) δημ. συντριβή της καρδιάς,
στενοχώρια, μεγάλη λύπη: Γρην. Σκ. Τερρ. 37,2 κί
άπόκρυφος καρδιοσωμός μέ λειώνει.

καρδιότης-πτος (ή) γλωσσ. τό πρσκαρδιον (praecordial).

καρδιότημια (ή) (τέμνω) νεώτ. Ιατρ. τομή, άνα-
τομική εξέτασις της καρδιάς.

καρδιοτροφία (ή) (τρέφω) νεώτ. Ιατρ. ή θρέψις
της καρδιάς.

καρδιότρωτος-ον (τιρώσκη) μιν. ό τερω-
μένος την καρδίαν: Κ Μανασσ.118.

καρδιουκία (ή) μτγν. ή πράξις και τό άποτέ-
λεσμο του καρδιουκώ βλ.λ. ή εξαίρεσις της καρ-
δίας: Κλήμ. Άλ.13.

καρδιουκώ-έω (έλωκ) μτγν. έλωκ, έξάγω την
καρδίαν του θύματος και περιτυλίσσω μέ ημεληήν,
όπως την καύσω: Λουκ. Θυσ.13 **όσπερ ό Κύκλωφ**
έκελευσ άνατέμνω και τά έγκτατά εξαίρων και
καρδιουκών' 2) Έπιγρ. πιθ. επί φυτών, έξά-
γω την καρδίαν, την έντεριώνην.

καρδιουργώ-έω άρχ. λεξ. καρδιουκώ βλ.λ.:
'Ησ. έν λ. καρδιοϋσθαι.

καρδιούχος (ό) (έχω) μιν. ό έχων καρδίαν:
Πρόδρ. 386.

καρδιοφάγος-ον (τρώγω) μιν. ό κατατρώγων
την καρδίαν: Κ Μανασσ. 5687.

καρδιοφάγώ-έω (τρώγω) μιν. τρώγω την καρ-
δίαν: Εύστ. Πιν. 192,90.

καρδιοφλογίζω δημ. επί έρωτος, φλογίζω, ά-
νάδω έρωτικά τις καρδιές κ. παθ. **καρδιοφλογι-**
ζομαι' 2) ρηματ. π. καρδιοφλόγιτος, καρδιο-
φλογιστής.

καρδιοφλογιστής (ό) (καρδιοφλογίζω) δημ. θηλ.
καρδιοφλογιστρα ό καρδιοφλογίζων, ό φλογί-
ζων, ανάδων έρωτικά τις καρδιές: Πολιτ. Έκλ. Τραγ.
279,14 έρώτησε Έρωτες τούς καρδιοφλογιστά-
δες' || γεν. ό φλογίζων, ό λυπών την καρδίαν:
Παλαμ. Τάφ. 16,12 κί **ό τρανός καημός κί ή πιό**
καρδιοφλογιστρα λύπη.

καρδιοφλογιστρος-ον (καρδιοφλογίζω) μιν. ό
φλογίζων την καρδίαν: Διήγ. Άγ.λλ. 1002 τας έ-
μορφας τας έχεις και τά καρδιοφλογιστα τά
ήθη όπου σέ 'δωκα.

καρδιοφόρος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων
κολεοπτέρων της οικου. των έκατηριδών.

καρδιοφύλαξ-άκος (ό) (φυλάσσω) μτγν. ό προ-
φυλάσων την καρδίαν, ό θύροξ: Πολύβ. 6,23,14
ό προσπένται μέν πρό των στέρνων, καλοϋσι
δέ καρδιοφύλακα.

καρδιοφύλλο (τό) δημ. ποι. τό φύλλον της
καρδιάς: Παλαμ. Τάφ. 30,5 **τώρα τά καρδιόφυ-**
λα βοριάς τά ξεπινάει.

καρδιοφονογράφημα-ατος (τό) νεώτ. ή δι-
αυτογραφικής μεθόδου παρόστασις των ήχων της
καρδιάς.

καρδιοχορτο (τό) δημ. τό φυτόν λαγοικία ή
κμυνοειδής και σεραπιός ή καρδιοσχημος.

καρδιοχότηπι (τό) δημ. κτύπος, ταχύς παλμός της
καρδιάς, χτυποκάρδι: Παλαμ. Παράκ. 86,5 **πλά-**
σμα-σού λέπει τό καρδιοχότηπι' 2) μτφ. Ισχυρό
άνησυχία, άγωνία, φόδος: όταν φυλάγαμε χρισιά,
είχα ένα καρδιοχότηπι.

καρδιοχτυπέ-άω δημ. κ. καρδιοχτυπέω κ.
καρδιοκτυπέω, μτχ. παθ. παρακ. καρδιοχτυπημέ-
νος έχω καρδιοχτύπια βλ.λ., ταχείς παλμούς της
καρδιάς: Παλαμ. Παράκ. 91,15 **τώχα γιά ποιό ξε-**
χρισιά, ποιό θυνατά καρδιοχτυπέω' || επί έ-
ρρωστών: Σημηγρ. ΜΚρ. 62,7 άν κί είν' έρωτεμνη
και καρδιοχτυπέ γιά τό ναυτόπουλα πύχει στο
νού της' || κ. παθ. έν τη μτχ. του παθ. παρακ.
ό υπό έρωτος πληγείς, ό έρωτεμμένος, έρωτοχτυ-
πημένος' 2) μτφ. άνησυχώ, σφόδρα, άγωνιώ,
φοβομαι: Έφταλ. Όδ. Δ 820 γιά έτούτονε καρ-
διοχτυπέ και τρέμω νά μήν πάθρ.

καρδιότης (ό) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων της
οικου. των καρδιδών άν λειψανα εύρισκονται
και έν άπολιθώσει.

καρδιότης-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. παλαιά όνομ. της
μυοκαρδιίτιδος.

καρδιώ-έω έν., συνθ. έν τη μτχ. καρδιώνω-
νω, έχω πόνον εις τόν στόμαχον, καρδιαλγώ:
Νικ. Άλεξ. 581.

καρδιώ-ός (ή) (καρδίω) μτγν., μιν. κνεώτ., δημ. καρ-
διώωκ, κ. έν Μάν. καρδιώων πλιττα, πληγών
ών την καρδίαν: ΠΔ' Ασμ. 4,9 **εκαρδιώσας ήμάς**
άδελφή μου νόμφρ. εκαρδιώσας ήμάς ένι από
όφθαλμών σου έν μη ένθέματι τραχήλων σου'
2) μέσ. έξάγω την καρδίαν του θύματος κατά
την θυσίαν, καρδιουκώ' Ησ. ε καρδιοϋσθαί: καρ-
διουργείν, επί των Ιερεών ν' 3) μιν., νεώτ. κ.
δημ. έγκαρδιώ, έμφυχώ, διδώ θάρρος: Μιχ. Ακομ.
2,347,5- του είπα μερικά λόγια και τόν έκάρ-
διώσα.

καρδιωγμός (ό) (καρδιώσσω) πόνος του στο-
μάχου, καρδιαλγία: 'Ινπ. Προγν. 24, Διοσκ. 1,7.

καρδιωδυνία (ή) νεώτ. πόνος της καρδιάς.

καρδιωξίς-εως (ή) (καρδιώσσω) μιν. ό καρ-
διωγμός βλ.λ., ό στομαχόπονος: Εύστ. Πιν. 83,39.

καρδιώσσω (καρδία), άπτ. καρδιώσσει έγω πόνους τού στομάχου, καρδιαλγώ: 'Ιππ.Πραγν.24, 'Αριστλ.Πρ.873b,29, Αλλ.Ζ19,11' 2) π. τοίς σικελιώταις, βουλιμιά, κατέχομαι άπό υπερβολικημ πείνον: Πολυδ.2,217 «καρδιώσσειν» ούτω γάρ οι Δωριεΐς τού παρά Ξενοφάντι βουλιμιάν καλούσιν»: 'Επίχ.202' 3) 'Ησ. έν λ. «τίθειαι δέ και επί τού ναυτιών» 4) ρηματ. π. καρδιωγμός, καρδιώξις.

καρδόλη (ή) νεώτ. χημ. ούσια έξαγομένη έκ τών περικαρπιών τών καρπών τού άνακαρδίου.

καρδοπάθειον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογ. τών συνθέτων.

καρδοπέτιον (τό) τού σκέπασμα τής καρδόπου, σκάφης: 'Ησ. «τής καρδόπου τού πώμα. Κάροδοπος δέ ή μάκτρα, ήγουν ή κάμπτρα, όπου τά άλευρα μάρσουσιν» 2) τού φιώτρου, ή παυσικήνη: 'Αριστφ.άπ.30f.

καρδόπη (ή) ή κάρδοπος βλλ.: 'Αριστφ.Νεφ.67b.

καρδοπογλύφος (ό) [γλύφω] ό γλύφος τήν κάρδοπα, ό κατασκευάζων σκάφας διά ζύμωμα ή άλλα σκευή: Κράτ.6.

καρδοπος (ή) κ. νεώτ., κωμ. κ. καρδόπη σκάφη πρός ζύμωσιν άρτου, μάκτρα: 'Αριστφ.Βάτρ.159 άσπερ γ' ει τις ειποι νεϊτον, χρήσων σύ μάκτραν, ει δέ βούλει, κάρδοπον, Πλάτ.Φαιδ.99b ό δέ άσπερ καρδόπη πλατείη βάθρον τών άέρα υπερπέθει' || νεώτ. ναυτ. επί τών πλοίων, ειδική μεγάλη σκάφη πρός ζύμωσιν τού άρτου τών πληρωμάτων' 2) γεν. ζύλινον άγγειον: 'Όμ. 'Επιγρ.άμμ.15,6 κυρβαή δ' αϊει κατά καρδόπου έρποι μάξα' || είδ. τού ίδιου βλλ.: Νίκ.Θηρ.527.

κάρδος (ή) [κατ. 'carduus] μτγν. κ. νεώτ. ή κάκτος, ή φραγκοσυκιά: 'Αθην.2,70E τής δέ τούτοις ουχι πειθόμενος θαρρών άν ειποι τήν κάκταν εινα ταύτην τήν υπό Ρωμαίων μέν καλουμένην κάρδον' 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογ. τών συνθέτων, γαιδουράγκαθο, γομαράγκαθο.

καρδοσάντο (τό) δημ. τού φυτόν κνίκος ή Ιερράκανθα.

καρδοσκούκος (ό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογ. τών συνθέτων, τού καστελλάνου.

καρδούλα (ή) δημ., ύποκορ. τού καρδία έν άνασφοί πρός άσπιέων, μικρή, τρυφερή, άγαπητή' || άς προσφώνησις έν τή κλητ.: καρδούλα μου άγάπη μου' 2) έν φρ. τού λέει ή καρδούλα τού είναι θαρραλέος, τολμηρός' πρβλ. τού λέει ή καρδιά του' 3) κόσμημα έχον σχήμα καρδίας: Παλαμ. 'Ασάλ.Ζ'Εκατό Φωνές 25,4 τής χάρισα μία μέρα τήν είκόνα μου μέσα σε μία μικρή καρδούλα.

καρδόχορτο (τό) δημ. κ. καρδιόχορτο βλλ.

κάρτα (ή) μτγν. ή καρούα: Φιλόπ.Ίω.Υπομν. εις 'Αριστλ.ΖΓ 23,7.

κάρειον (τό) ποι. άπί κάρα βλλ.1) : Νίκ.άπ.74,5| πολλάκι δ' έχνη στιφορείς ώλισθήσαν ένι-χρίψαντε καρρείσις [πιθ. καρρήσις].

κάρειος (ό) 'Επιγρ. π. Χαλδαίους, όνομα μινός, ό Μεταγεινιτών.

καρέλα (ή) [ένετ.] δημ. τού σύνθετος μετ' έρεισινώτου κάθισμα, καθέκλα.

καρεκλάδικα (τό) [καρέκλα] δημ. κατάσταση, έν φ κατασκευάζονται ή πωλούνται καρέκλας, καθελκοπιείον κ. καθελκοπιωλείον.

καρέλια (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τής οικογ. τών γαστροφιλιδών.

καρέλλα (ή) δημ., μεγεθ. τού καρέλλι τού κη-νών περι ό τυλίσσειται τού νήμα, κουβαρίστρα τού πλέρους νήμα: μία καρέλλα άσπρη.

καρέλλι (τό) δημ. ό τροχίσκος τής τροχαλίας ή και όλόκληρος ή συσκευή αυτής, καρρούλι.

καρίνα (ή) δημ. ναυτ. κ. καρίνα βλλ., ή τρόπις.

καρινάγιο (τό) δημ. ναυτ. έσχάρα, ένθα τροπίζονται τά μικρά Ιστιοφόρα, τροπιστήριον.

καρινάρω δημ. επί πλοίων, κατακλίνω πρός καθισρισμόν, τροπίζω.

καρεφύλλι (τό) δημ. άπεξηραμμένον μη άνεψγμένον άθος καρουφύλλου τού άρωματικού, τού μοσκοκάρφι,

κάρξ αλολ. τ. τού καρδία βλλ.

κάρη (τό) Ιων. τ. τού κάρα βλλ.

κάρηρα (τό) έπ. ύπαθετ. όνομαστ. τού κάρη-ατος, -ήατι, -ήατα: ΑΒ 1386' πρβλ. κάρα.

κάρηραρία (ή) [κάρα - βάρος] Ιων. -ή βάρος, πόνος τής κεφαλής, κεφαλαγία, κεφαλόπνος: 'Ιππ.Διαίτ.49 ή επί βάτερα σύ μεταβολή λυεί τού σώμα και έφθόπητα και καρηραρίην έμποιεϊ, Πορφ. Αποχ.1,28' || επί ράβδων, τού βάρος τής κορυφής αυτών: Μαϊκ.ΑΠ 9,249 καρ- βάκτρον.

κάρηβαρής-οός-εις [κάρα - βάρος] ό αισθανόμενος βάρος εις τήν κεφαλήν, ό έχων πονοκέφαλον: 'Ιππ. 'Επίδ.3,6 [πιθ. άνάγν.] Συνέσ.93Α.

καρηθάρσις-εως [ή [καρηθάρω] μτγν. ή καρηθαρία, ό κεφαλόπνος: Μαϊκ.66b,5,9.

καρηθάρικός-ή-όν ό ύποκείμενος εις τήν καρηθάρσιν, πονοκέφαλον: 'Ιππ. 'Επίδ.3,17C ήν δέ υπό-σπληνός τε και καρηθαρίκος' || τού καρηθαρί-κόν ως ούς. ή καρηθαρία, ό πονοκέφαλος: Τε-λεκλ.47' 2) ό επιφέρων καρηθάρσιν, πονοκέφαλον: 'Ιππ.Διαίτ.50 ό μέν γλυκύς ήσών έστιν καρηθαρίκος τού οινώδεος, Αριστλ.άπ.106.

καρηθάρτις (ή) σχόλ. επί οίνου, ό επιφέρων καρηθάρσιν, πονοκέφαλον, ό πολύ δυνατός, κουτελίτις: Σχόλ. 'Αριστφ.Πλ.80b.

κάρηθάρω-άω καρηθάρω βλλ.: 'Αριστφ.άπ.792 [δ.γρ.].

κάρηθάρω-έω [κάρα - βάρος] κ. νεώτ. έχω βάρας εις τήν κεφαλήν, έχω πονοκέφαλον, ζαλιζομαι, σιον μετά πολλήν οισηοσίαν, μετά τήν άνασποήν άτιμύων άνθρώπων καιόμενος: 'Αριστλ. Αισθ.5 οι άνθρωποι υπό τής τών άνθρώπων άτιμύ-δος καρηθάρσοσι και φθειρόνται πολλάκις, αύτ. ΖΜ 653α,14 τήν κεφαλήν καρηθαροΐσαι αι ύ-πνώσσοντες, Λουκ. 'Ερμ.1,28' 2) μφ. επί άτρά-ντων έχοντας πολύ νήμα επ' αυτού: 'Αντίπ.Σιδ.ΑΠ 6,160,3 τόν τε καρηθάρσοτα πολυρραϊδθητον άτρακτον' πρβλ. Παύλ.Σιλ.ΑΠ 5,267 μάλλον ένώ σέο μήλα καρηθαρέοντα κορυμβοίς' 3) ρη-ματ. π. καρηθάρσις.

κάρηθων Αλλ.Δ άπ.221 «τό ήλιγιάν και πεπλη-ρωσθαι τήν κεφαλήν υπό κραυγών».

καρηκομώντας [κάρη - κομών] π. 'Όμ. μτγ. τού άχρ. ρ. καρηκομάω, δ. γρ. κάρη κομώντες, επί τών 'Αχαιών, οι έχοντες μακράν και πυκνήν κόμην, κομποφοοίντες, έν άντιθ. πρός τούς 'Α-θθαντας, οτινες λέγονται οπισθεν κομώντες, ώς κείροντες τού πρόσθιον μέρος τής κεφαλής: 'Ιλ.Β 11 θωρήξαι έ κέλευε καρηκομώντας 'Αχαιοΐς' πρβλ. αύτ.542' || κωμ. επίθ. τών έχόντων: Μάτρ.Δειπν.18 αύτάρ έχινους ρίφα καρηκομώντας ακάνθαις.

καρήνια άναφρ. παθ. άορ. β' τού κείρω βλλ.

κάρηνον (τό) [κάρη], άορ. κάρηνον, συνήθ. κτ. πληθ., άείποτε π. 'Όμ., ή κεφαλή: 'Ιλ.Λ 500 άνδρών κάρηνα [άντι άνδρες], 'Οδ.Κ 521 νεκύνων άμνηνά κάρηνα, Εϋρ.άπ.537 κάρηνα. Μελανίππου σπά-σας, Κόλουθ.264' 2) μφ. επί όρών, ή κορυφή: 'Ιλ.Α 44 κατ' Ούλύμμοιο κάρηνον' || επί πό-λεων, ή άκρόπολις, τού κάστρου: 'Ιλ.Β 117 πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα.

καρηνοστάλοισ (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων τής οικογ. τών καραβιδών.

κάρηξ-κνος (ό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογ. τών κυπειρωδών.

καρήξανθος-ον μον. ὁ ἔχων ξανθὰς τρίχας.
κάρητι δοτ. τοῦ κάρα βλλ.
κάρητος γεν. τοῦ κάρα βλλ.
καρηφόρως ἔπιθρ. μον. ἐν στίχῳ Ἰαμβικῷ δη-
 λων, οὕτως ὥστε φορεῖσθαι ἐπὶ τῆς κάρας :
 Στουδ. Θεοδ. 441.

κάρθεσμος [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς
 οἰκογ. τῶν συνθέτων, ἐξ οὗ παράγεται βαφικὴ ὀψι-
καρθμός [ὁ] π. Ἦσ. κίνησις [πιθ. κ. σκαρθμός].
κάρθηρα [τὰ] [κλειρω] Ἐπιγρ. ἀμοιβή, μισθός κου-
 ρὰς προβάτων, τὰ κουρευτικά.
κάρη [τὸ] μγν. πιθ. τὸ κάρων, καρῶ βλλ. : Γαλ.
 1711, 563 ἀπὸ κάρεως ἀναθυμιάσις.

καρή [τὸ] [ἀγγλ.] δημ. σκόνη κατεσκευασμένη ἐκ
 διαφόρων βοχαρικών.

κάρια [ἡ] δημ. κ. κάργια, κάργια πτηνὸν π. ἐπι-
 δημητικὸν καὶ κοινότατον ἐν Ἑλλάδι.

καρίαννα [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν ὀμμι τοῦ γλυφιδίου
 οὗ οἱ ἀνθικὸί μίσχοι χρησιμεύουσιν ὡς ὀδοντο-
 γλυφίδες, ἄ. καραγάνι.

καρίδα [ἡ] δημ. δ. τ. τοῦ γαρίδα ἢ καρὶς βλλ.

καρίδαριον [τὸ] ὑποκορ. τοῦ καρὶς βλλ., μικρὴ
 γαρίδα, τὸ γαρίδακι : Ἀναξάνδρ. 27, ἄ. καρίδιον.

καρίθη [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέ-
 ρων τῆς οἰκογ. τῶν καριδιῶν.

καρίθισαι [οἱ] νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐντόμων
 κολεοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν φυτοφάγων :
 2) ζωολ. οἰκογένεια μαλακοστράκων τοῦ ἀθροί-
 σματος τῶν μακροῦρων.

καρίθινη [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων
 τῆς οἰκογ. τῶν καριδιῶν.

καρίθιον [τὰ] ὑποκορ. τοῦ καρὶς, καριδάριον, γα-
 ριδαί : Ἀριστ. Ζ1 547b, 17 ἔχουσι δ' ἐν αὐταῖς πι-
 νοφύλακα, αἱ μὲν καρίδιον, αἱ δὲ καρκίνιον.

καρίθω-ὦ [καρίθ] κυρτοῦμαι ὡς καρὶς, γίνομαι
 σάν γαρίδα : Ἀναξάνδρ. 37.

καρίεντο βαρβαρισμός ἀντὶ χαρίεν : Ἀριστφ.
 Θεσμ. 1210 ὡς καρίεντό σοι τοῦ τυγάτριον.

καρίζω [Κάρ] μγν. φέρομαι, πράττω ὡς Κάρ :
 Διογεν. 7, 65 : 2) ὁμιλῶ ὡς Κάρ, βαρβαρίζω :
 Στράβ. 14, 2, 28 ἀπὸ δὲ τοῦ καρίζων καὶ τὸ βαρ-
 βαρίζων μετένεγκαν εἰς τὰς περὶ ἑλληνισμοῦ
 τέχνας καὶ τὸ σολοκίζων.

καρिकाτούρα [ἡ] [ἰταλ.] δημ. γελοιογραφία.

καρिकाτουρίστας [ὁ] δημ. ὁ γελοιογράφος.

καρική [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ.
 τῶν καρικοειδῶν.

καρίκι [τὸ] δημ. κ. καρύκι ἕκαστον τῶν τμημά-
 των εἰς ἃ διαρεῖται ὁ κήπος διὰ τῶν ἐν αὐτῷ
 δρομίσκων : 2) σκληρὸν περικάλυμμα, τσάφι :
 Βαλαωρ. Φωτ. 198 θὰ ἀπάσῃ τὸ καρύκι καὶ θὰ
 προβάλλῃ μὲ φτερά μιά μέρα τὸ σκουλήκι.

καρικοειδή [τὰ] νεώτ. βοταν. οἰκογ. δικτυλη-
 δῶνων φυτῶν τῆς τάξεως τῶν εὐλενικών.

καρικοεργής-οὗς-ές ὁ καρικῆς ἐργασίας, τέ-
 χνης : Ἀνακρ. 91 καρικοεργὲς δχανον.

καρικόδης-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Κα-
 ρίαν : Ἀλλ. 2 Καρικὸν λόφον ἢ εὐτέλης, ὁ μη-
 δὲν ἀεζῶν : Σοφ. ἄπ. 540 καρικοί τράγοι : 2) κα-
 ρικὸν ἔλαιον εἶδος ἀάσιρης : Ὀψελ. 5 κ. Καρι-
 κὸν φάρμακον : Ἰνν. Ἐκκ. 16 : 3) καρική μού-
 σα [ἡ] ἐπικηθῆσιον ἄσμα, μυρολόγι : Πλάτ. Νόμ. 800B
 Καρική τιμι μούση προπέμποισι τοὺς τελευτή-
 σαντας ἢ ὄμ. Καρική αὐλήματα : Ἀριστφ.
 Βάτρ. 1302 κ. καρικὸν μέλος : Πλάτ. Κωμ. 69, 12 :
 4) Ἦσ. «Καρική» ἀσύνητος καὶ ἀμπελος :
 5) πᾶν Καρικὸν [τὸ] συνοικία Καρική ἐν Μέρμηδι.

καρίκωμα [τὸ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὰ ἀποτε-
 λεσμα τοῦ καρικῶν, μαντήρισμα βλλ.

καρικόνω δημ. ἐπιδιορθῶν ἐφαρμογὴν μέρη
 ὑφάσματος, συρράπτων τὰ ἐφαρμογὸν μέρος
 ἰδ. διὰ σταυροειδῶς γινόμενου ραψίματος, ὥσαι

ὑφαντικῶς, ἕ. γεν. μαντάρω ἢ ράπτω σταυροῦ
 εἰδῶς [φαρκοκίκαλο] τὸ ἀκρον ὑφάσματος
 πρὸς συγκράτησιν τῶν κλωστῶν τῆς παρωφῆς,
 γιὰ νὰ μὴ ξεροτήσῃ.

καρμιόρους Ἦσ. «τοὺς ἐν μηδεμίᾳ μοίρα, ἢ
 μισθοφόρους, διὰ τὸ τοὺς Κάρας πρῶτους μι-
 σθοφόρους γενέσθαι».

καρίνη [ἡ] (λατ.) ἡ τρύπις τοῦ πλοίου.

καριναρία [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος τῶν πτερο-
 τραχειῶν ἐτεροπόδων μαλακίων.

καρίνη [ἡ] γυνή ἐκ Καρίας : Φων. Ἰστ. 6, Πλούτ. Ἠθ.
 246B Καρίνη παρθένος, Πολυδ. 5, 37 Καρίνη κῆ-
 νες : 2) Ἦσ. «Καρίναι» θρηνηδοὶ μουσικῆ, αἱ
 τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμψουσαι πρὸς
 τὰς ταφὰς καὶ τὰ κήδη, παρελαμβάνοντο δὲ αἱ
 ἀπὸ Καρίας γυναικες : 3) τίλος ἔργων τοῦ
 Ἀντιφάνους καὶ Μενάνδρου.

καρινανή [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς
 οἰκογ. τῶν ληκυθιοειδῶν.

καρίνας-η-ο δημ. ὁ ἐκ ξύλου καρῶς κατε-
 σκευασμένος, καρυδιένιος : καρίνη ντουλάπα.

καριοφύλλι [τὸ] [ἰταλ.] δημ. κ. καριοφίλι εἶδος
 τυφελίου παλαιότερον ἐν χρ. ἔχον μακρὰν κόμην :
 Βαλαωρ. Δήμος 21 ἄς πάρη τὸ ντουφεκι μου, τ'
 ἀξιο μου καριοφύλλι.

καρίλη [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ.
 τῶν γανικίδων.

καρίς-ιδος ἱ μγν. γεν. -ιδος [ἡ], ὄρω. κουρίς ἢ
 κωρίς πιθ. γεν. ὀνομασία μικρῶν ὄστρακοδέρμων,
 εἶδ. γαρίδα : Ἀνόν. 5, Ἐπιχ. 39, Ἀριστ. Ζ1 525a, 33 ἐν
 τῶν καριδίων, καὶ ἄλλο τὸ τῶν καρκίνων,
 Λουκ. Μισθ. Συν. 3.

κάρισσ κωμ. βαρβαρ. τοῦ κάρισω, μέλλ. τοῦ χα-
 ρίζω : Ἀριστφ. Θεσμ. 1159 ἔμοι κάρισσ σὺ τοῦτο.

κάρισσαι [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-
 κογ. τῶν ἀποκονοειδῶν.

κάρισσι [ἡ] ἔπιθρ. μγν. ἐν τῇ Καρικῇ γλώσσῃ,
 βαρβαρικῶς : Στράβ. 14, 2, 28 ἐπὶ τῶν καριστί λα-
 λούτων.

καρίθης [ὁ] [τουρκ.] δημ. ἀτυχῆς, καημένος,
 δυστυχισμένος ἢ ὁ προσποιαύμενος ὅτι κα-
 τέχεται ὑπὸ βλαφείας, ποὺ κάνει τὸν ληπτήρα, τὸν
 στενοχωρῶμενον, ἰδ. ἐξ ἐρωτικῆς δῆθεν ἀδημονίας.
καρίσσει Ἦσ. «ἀποκτείναι».

καρκαδιίζω δημ. σχηματίζω κάρκαδο, κα-
 λύπτομαι ὑπὸ ἐσχάρας.

κάρκαδο [τὸ] δημ. ἡ ἐσχάρα, τὸ ἐπίστρωμα
 πληγῆς.

καρκαδόνα Ἦσ., Φώτ., Σουῖδ. «τοῦτο λέγεται
 Χάρωντος δάνειον, συναγόμενον ἐκ τοῦ ὀβολοῦ
 τοῦ συνηγευμένου τοῖς τελευτώσιν, οὐχ ὡς
 ἐνοιο πηλασάμενοι βοτάνης ὀνομα φασίαι εἶναι».

καρκαδοί σείομαι, δονοῦμαι, ἐπὶ τῆς γῆς :
 Ἰλλ. 157 κάρκαρε δὲ γαῖα πάσασιν ὀρνούμενων :
 2) Ἦσ. «ἐκάρκαρον» ἐπλήθυσεν καὶ ἐκάρκαρον
 φόνον τιὰ ἀπετέλουν.

καρκαλαμία [ἡ] δημ. ἡ καλαμιά θερσιμένου
 ἀγροῦ, καλαμῶν βλλ. : Βιζυην. Ποι. 120, 26 καὶ
 πίνουσιν οἱ καρκαλαμῆς ἀπὸ τοῦ φύσα φύσα.

καρκαλτός [ὁ] δημ. εἶδος ἀκρίδος : 2) συνεκδ.
 σκωπ. ἐπιθ. ἐπὶ ἀνθρ. ὑψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ.

καρκανήρ Ἦσ. «εἰδής».

κάρκαρα [τὰ] πύτυρα : Σίμων. 33.

καρκάρια [τὰ] δημ. τὸ φυτὸν τῆς ὁ ραγοειδῆς.

καρκάρης Ἦσ. «εὐζώνων ἢ φρυγῶνων φορτίων».

κάρκαρον [τὸ] εἰρκτή, φυλακὴ : Σώφρ. 147 ἢ ὄμ.
κάρκαρος [ὁ] : Διόδ. Σ 31, 9 ἢ ἐν τῷ πληθ. Ἦσ.
 «κάρκαροι» τραχεῖς καὶ δεσμοῖς κ. οὐδ. «κάρ-
 καρα, μόνραροι».

καρκινάς-άδος [ἡ] μγν. ὑποκορ. τοῦ καρκίνος
 βλλ. ἡ : Γαλ. 6, 717, Ἀλλ. Ζ1 7, 31, Ἀρτεμ. Δαλδ. 2, 14,
 Ὀππ. Κυν. 2, 286.

καρκινευτής (ὁ) μγν. ὁ ἀγρεύων καρκου : Ἀρτεμίδ. Δολδ. 2, 14.

καρκινώθρον (τὸ) φυτόν τι, πολύγονον : Διοσκ. 4, 4. **καρκινία** (τὰ) μγν. γυναικεία ὑπόδηματα, εἶδος ἐμβάδων : Ἡρώδ. 7, 128.

καρκίνιας (ὁ) μγν. λίθος πολύτιμος ἔχων χρώμα παρεμφερές τῷ τοῦ καρκίνου : Πλιν. Φι 37, 187.

καρκίνιον (τὸ) ὑπόκορ. τὰ καρκίνος βλ. λ. η) : Ἀριστ. Ζ 529b, 20 τὸ δὲ καλούμενον καρκίνιον τρόπος τῶν τινα κοινῶν ἐστι τῶν τε μαλακοστράκων καὶ τῶν ὀστρακοδέρμων || ὄμ. μικρόν τι εἶδος καρκίνων εὑρισκομένων ἐν ταῖς πίνυσι : αὐτ. 547b, 17 ἔχρυσι δ' ἐν αὐταῖς πινυφύλακα, αἱ μὲν καρίδιον, αἱ δὲ καρκίνιον 2) καρκίνος βλ. λ. ζ) : Ἰνπ. Νούσ. 2, 37 3) ἐν τῷ πληθ. εἶδος ἐμβάδων : Ἡρώδ. 7, 128.

καρκινοθασία (ἡ) νεώτ. τὸ βάδισμα τοῦ θαλασσίου καρκίνου 2) μτφ. πρόδος βραδεία ἢ καὶ ὀπισθοδρόμησις : πρβλ. καρκινοδατώ.

καρκινοδάτης (ὁ) ὁ βαδίζων ὡς καρκίνος : Ἀριστ. ἀνυμ. 2.

καρκινοδατώ -έω νεώτ. βαδίζω ὡς ὁ καρκίνος, βαῖνω ὀπισθοβατικῶς 2) βαῖνω βραδέως, ἀστοθῶς εἰς τὸ ἔχω ἔργον || ὄμ. κ. ἀποτυγχάνω, ὀπισθοδρομῶ || ἐν χρ. κ. ἐπὶ καταστάσεων : ἡ κτηνοτροφία - ἡ ἐπιχείρησις καρκινοδατεῖ, μτφ. ἀποτυγχάνω εἰς τὸ ἔργον μου, δὲν προοδεύω.

καρκινοειδής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς καρκίνον ὄμ. τὰ καρκινοειδή τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ εἶδος τῶν καρκίνων : Ἀριστ. ΖΜ 684a, 14 αἱ καρίδες τῶν καρκινοειδῶν διαφέρουσι τῷ ἔχειν κέρκον κ. νεώτ. ζωολ. οἶκος, ὀστρακοδέρμων 2) ὁ ὅμοιος πρὸς ἀμβυκα : Ζώσ. Ἀλχ. 140B ἐπίρρ. νεώτ. -ὼς.

καρκινοπαθής-οὐς-ές νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ τῆς νόσου καρκίνος βλ. λ. ζ).

καρκινοπούς-οδος-οῦν Ἑπιγρ. χαλός.

καρκίνος (ὁ) κ. νεώτ. ἑτερόκλ. πληθ. καρκίνα κἀκουρας, καθούρι : Ἐπιγρ. 53, Ἑλλάν. 103J, Ἀριστφ. Ἰνπ. 608 ὡστ' ἔφη Ἐθέωρος εἰπεῖν καρκίνον Κορίνθιον, Πλάτ. Εὐθ. 297C καρκίνω τινὶ ἐτέρω σοφιστῇ, Κράτ. 293 καρκίνιο ποδήνεμοι κ. παροιμ. π. Ἀριστφ. Εἰρ. 1083 οὐλοτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ἄρθα βαδίζειν, Ἡρώδ. 4, 44 εἰς μ' ὀρεσῶσα καρκίνο μέζον (μὲ ὀφθαλμοῦς ἐξωγνώμενους) || νεώτ. ζωολ. μαλακόστρακον ποδόφθαλμον δεκάποδον, (ὧν εἰς τὰς θαλάσσας καὶ τὸ γλυκῆς ὕδατα 2) ὁ Καρκίνος ὡς σημεῖον ἐν τῷ Ζῳδιακῷ : Εὐδόξ. π. Ἰνπαρχ. 1, 2, 18, Εὐκλ. Φαιν. 10M, Ἀρατ. 147 3) διαβροχικὸν ἔλκος, κακοῆθης ὄγκος ἀναπτυσσόμενος εἰς διάφαρα μέρη καὶ ὄργανα τοῦ σώματος : Ἰνπ. Ἀφορ. 6, 38, Δημ. 798 οἱ ἱατροί, ὅταν καρκίνον . . ἢ τῶν ἄλλων ἀνάτων τὴν κακὸν ἴδωσιν . . ἀπέκοψαν, Γαλλ. 10, 83 4) εἶδ. ἐξ ὁμοιότητος πρὸς τὰς χηλὰς τὸν καρκίνον κατὰ τὸ στήμα, λαβίς, πυράγρα : Αἰν. Τακτ. 20, 3, Φίλιππ. Θεοσ. ΑΠ 6, 92 τὸν διχθλον καρκίνον πυραγρέτην, Ἀθῆν. 10, 456D τὸν ἄσκον καὶ τὸν καρκίνον εἰκὴ κειμένου, Πάπ. καρκίνος σιδηρός || ὡς βασιανιστήριον ὄργανον : Διόδ. Σ 20, 71 τῶν εὐπόρων τινῶν μὲν καρκίνους τοῖς σιδηροῖς τὰ σφῆρα πιεζῶν συντέριδε || ἐν τῇ χειρουργικῇ, ἐμβρουολογικῇ : Ἐπιγρ. καρκίνος ἱατρικῆ || κ. μτφ. : Εὐρ. Κύκλ. 609 λήφεται τὸν τράχηλον ἐντόνωσ ὁ καρκίνος 5) τὰ ζυγώματα Πουκλ. 2, 285 «μετὰ δὲ τοὺς κροτάφους δύο ὀστέων εἰσι πλάγιον συμβολαί, περιεληφότεν τὰ ὅτα, ἀνομαζόνται δὲ ζυγώματα καὶ καρκίνοι» 6) εἶδος πεδίων : Φερεκρ. 178 7) εἶδος ἐπιδέματος : Ἡλιόδ. π. Ὀρειθ. 48, 54, Γαλ. 1811, 777 8) διαθήκη : Φιλ. Βελον. 55, 25, Φιλ. 2, 192, Σέξτ. Ἑμπ. Μαθ. 10, 54 || ὄμ. καρ-

κίνα σπειροῦθα διαδῆται σχηματίζοντες κύκλους : Φανί. ΑΠ 6, 295, 5 9) ἀμβύξ ἡ σῆμα, αὐτὴ ἐξάγεται ἐκ τοῦ καρκινοειδῆ βλ. λ. ζ) 10) ὡς κύρ. ὄν. π. Ἄττ. τραγ. 68, παροιμ. π. Μεν. 525 Καρκίνω ποιήματα τὰ ἀληγματῆματα ||) νεώτ. λογοτεχν. στίχος δυνάμενος ν' ἀναγωσθῆ ὁμοίως ἀπὸ τε τῆς ἀρχῆς πρὸς τὸ τέλος καὶ ἀπὸ τοῦ τέλους πρὸς τὴν ἀρχήν.

καρκινόσαρξ-ακος (ὁ) μsn. ὁ ἔχων σάρκα, σώμα καρκίνου : Στουδ. Θεόδ. 777.

καρκινόχειρες-ων μγν. κτ. μυθικὴν ἐπίνοιαν, οἱ ἀντι χειρῶν ἔχοντες καρκίνων χηλὰς : Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1, 35 καρκινόχειρες καὶ θυνοκέφαλοι συμμαχίαν . . πρὸς αὐτοὺς πεποιθήμενοι.

καρκινό-ὄω καθιῶται τὸ ὄμοιον πρὸς καρκίνον : Ἀντιφάν. 55, 15 καρκινοῦν τοὺς δακτύλους (συγκάμπτω τοὺς δακτύλους ὡς χηλὰς καρκίνων) || παθ. ἐπὶ ριζῶν, περιπέλομαι μερδούσομαι : Θεόδωρ. Φι 1, 6, 3 || ὄμ. ἐν τῷ ἐνεργ. κάμνω τὴν νά ἀπλώσῃ : αὐτ. Φαίτ. 3, 23, 5 ὁ χειμῶν πιλώσας καὶ καρκινώσας τὰς ριζὰς 2) παθ. πάσχω ἐκ καρκίνου : Ἰνπ. Γυν. Φυσ. 31 || ὄμ. μεταβάλλομαι εἰς καρκίνον : αὐτ. Γυν. 1, 40 ἐκινδύνευσεν καρκινωθῆναι τὰ ἔλκκα.

καρκινώδης-ους-ες κ. νεώτ. καρκινοειδής βλ. λ. η) : Ἀριστ. ΖΜ 683h, 31 τὰ μὲν οὖν καρκινώδη καὶ παραδωδῆ παρόμοι' ἐστὶ τῷ χηλὰς ἔχειν ἄμφοτερα, Πλούτ. Ἠθ. 980B 2) ἐπὶ ἀποστημάτων : Διοσκ. Εὐν. 2, 72, Ροῦφ. π. Ὀρειθ. 45, 11, Γαλ. 1811, 80 καρκινώδης ὄγκος, Ἀλέξ. Ἄφρ. Πρ. 1, 92.

καρκινώθρον (τὸ) μγν. τὸ φυτόν φίλωθρον : Σχόλ. Νικ. Ὀθρ. 902 || ὄμ. τὸ πολύγονον ἄρρεν : Διοσκ. 4, 4 (ἄμφ.).

καρκινώματος-ατος (τὸ) κ. νεώτ. καρκίνος βλ. λ. ζ) : Ἰνπ. Ἐπιθ. 5, 101, Ξεν. Ἰατρ. π. Ροῦφ. π. Ὀρειθ. 45, 11, 2, Διοσκ. 2, 10, Πλούτ. Ἠθ. 65D γαγγραινίαι καὶ καρκινώμασι διαδρωθεῖς 2) νεώτ. μτφ. κακὸν, ἐπιδιαβές, δυσανάλλακτον : αἱ ἀποζημιώσεις παθόντων ἀπέθυσαν καρκινώματα τῶν δημοσίων οικονομικῶν μαζ.

καρκινωμάτωδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς καρκινώματ' || ὁ ἔχων τὴν ὄφιν ἢ τὴν φύσιν τοῦ καρκινώματος.

καρκινωμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνάπτυξις καρκινωμάτων πολλοῦ καὶ τοῦ σώματος.

καρκινώσις-εως (ἡ) μγν. κ. νεώτ. σχηματισμός καρκίνου ἐπὶ τινος ὄργανου : Ἀέτ. 16, 41.

καρκινώω (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἴκου τῶν ἱσπεριδῶν.

καρκορούξι (τὸ) δημ. τὸ φυτόν χονδριλλὴ ἢ βρουλοειδής.

καρκῶ Ἦσ. «λάμα».

καρλινία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου τῶν συνδέντων.

καρλίνο | Γαλλ. | νεώτ. νόμισμα χρυσοῦν τῆς Νεαπόλεως || ὄμ. κ. ἀργυροῦν.

καρλουοδική (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου τῶν κυκλανθοειδῶν.

κάρμα-ατος (τὸ) (κέρμα) Ἦσ. «γλεῦκος, τὸ πρῶτον ἀπαθλιβόμενον διὰ τῶν χειρῶν καὶ κούρευμα».

καρμινίδα | ἡ | νεώτ. κ. δημ. εἶδος χοροῦ καὶ ἄσματος ἐν Γαλλίᾳ 2) ἡ λαϊμητόμος, γκιλλοτίνα.

καρκμίνιον οὐξ (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ χρωστικὸν τῆς κοκκινίλλης.

καρκμίνιον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. κ. καρμίνι ὥρασιον ἐρυθρὸν χρώμα, παραγόμενον διὰ τῆς σεσῆς ἀφελήματος κοκκινίλλης μετὰ συτυπρίας.

καρκμίνης (ὁ) δημ. φιλόγραφος, σφικτός, μίξερμας ταγκοῦνης || συνεκδ. ὁ περὶ τὰς πληρω-

κάρμορον Ἦσ. «τὸν κρηγεμαρῆμενον».

καρμπολόχανο (τὸ) δημ. κ. καρμπολόχανο τὸ φυτὸν χηνοπόδιον τὸ ἀστικόν.
καρμπόν (τὸ) δημ. χάρτης διαπεποτισμένος διὰ χρώματος πρὸς ἀποτύπωσιν ἀντιγράφων.
καρμπόσα (ἡ) (ἁλθαν.) δημ. τὸ φυτὸν κώνειον τὸ στικτὸν.
καρναβάδιον (τὰ) μιν. τὸ κυμνόν : Γεωπ.9,28,2.
καρναβάλα (τὸ) (λατ.) δημ. ἡ ἀπόκρεως καὶ αἱ κατ' αὐτὴν μεταμφιέσεις : || ἐν τῷ πληθ. τὰ καρναβάλια οἱ μετμφιεσμένοι τῶν Ἀπόκρεω, οἱ προσωπιδοφόροι.
καρναθάλοσ (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τὰς ἀπόκρεω περιεγόμενος ἐπὶ ὕψηλῳ ἄρματος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς κορυφαίος τῶν μετμφιεσμένων, οἵτινες τὸν συνοδεύουν εἴτε ἐπὶ τοῦ ἴδιου ἄρματος εἴτε ὀπισθεν αὐτοῦ περὴ ἢ ἐφ' ἀμαξῶν ἢ ἵππων : || συνεκτ. καὶ αὐτὴ ἡ πομπὴ τῶν προσωπιδοφόρων : 2) κατ' ἐπέκτ. εἶδ. τὸ ὑψηλὸν τροχοφόρον καὶ ἐπὶ τῶν τροχιοδρομικῶν γραμμῶν κινούμενον συνεργεῖον ἐπισκευῆς τῶν ηλεκτροφόρων συρμάτων τῆς ηλεκτρικῆς ἐταιρείας.
καρναβίτσα (ἡ) δημ. θήλωμα, ἀκραχορδῶν.
καρναλλίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον, διπλοῦν ἄλας χλωριούχου καλίου καὶ μαγνησίου, πολῦτιμον διὰ τὴν λίπανσιν τῶν γαιῶν.
καρναμνίκι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν κράμβη ἢ λαχανώδης, ἀνοκράμβη.
καρναξή (ἡ) δημ. ἐπὶ κατάρσος, εἰς σμῶς : **καρναξὴ νά σέ πιάσῃ** κ. ἀπλωδὸς **καρναξή** οἱ αἰσ φλυαροῦντα ἢ φωνασκοῦντα ὀπως σιωπήσῃ.
καρναουθα (ἡ) νεώτ. κηρὸς ἐξαγόμενος ἐκ τῶν φύλλων εἶδους τινὸς φοινίκιος, κοπερνικίας, χρήσιμος πρὸς φωτισμὸν καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν δίσκων φωνογράφου.
καρναρέζα (ἡ) δημ. τὰ φυτὸν εὐφόρβιος βλλ. ὁ δενδροειδής.
καρνέ (τὸ) (γαλλ.) δημ. πρόχειρον σημεῖωματῆριον ἐν εἶδει πνακιδίου ἡ τετραδίου.
καρνεάται Ἦσ. «οἱ ἀγαμοὶ κεκληρωμένοι δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Καρνείου λειτουργίαν. πάντε δὲ ἀφ' ἐκάστης . . ἐπὶ τετραετίαν ἐλείποργουν».
καρναγία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς ὑποσικογ. τῶν κηρωδῶν.
κάρνεια (τὰ) κ. **κάρνεα** ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος Καρνείου π. τοῖς Δωριεῦσι, Ἰδ. π. Σπαρτιάταις κατ' ἔτος ἐννέα ἡμέρας κατὰ τὸν Κάρνειον (Μεταγεινιώναι μῆνα : Ἡρ.7,206 Κάρνεια γὰρ σφι ἦν ἐμποδῶν, Θουκ.5,75 οἱ Λακεδαιμόνιοι Κάρνεια ἴγον, Ἑλλάν.π. Ἀθην.14,635E ἡ θέσις τῶν Καρνείων κατὰ τὴν ἔκτην καὶ εἰκοστὴν ὀλυμπιάδα, Πλούτ. ἠ8,873E τὰ Κάρνεια πανηγυρίζειν.
κάρνειος (ὁ) ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πελοποννήσῳ : Πίνδ.Π.5,80, Καλλ. Ἀπόλλ.71 : 2) κ. Καρνήσιος (ἐνν. μῆν) ὁ Ἀττικὸς μῆν Μεταγεινιών, καθ' ὃν ἐτελοῦντο τὰ κάρνεια : Εὐρ. ἄλκ.449 Σπάρτη κύκλος ἀνίκα Καρνείου περὶνίσσεται ὥρασ μινδός.
καρνεονίκης (ὁ) Ἐπιγρ., δωρ. -ας-α ὁ ἐν τοῖς καρνευσίς ἀγῶσι νικητής : || Καρνεονίκαί (οἱ) ἔργον τοῦ Ἑλλανίκου.
κάρνη Ἦσ. «ζῆμα».
καρνικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Καρνίαν : **καρνικαὶ** Ἀλφεις.
κάρνιος-ον νεώτ. **καρνικός** βλλ. : **κάρνιος** βαθμὶς ἰσθμολογ. ἢ ἀρχαιότερα τῶν τριῶν βαθμίδων εἰς δὲ διαίρεται ἢ ἀνωτέρα τριάσις ἀληπνικὴ ὑποδιάλασις στρωμάτων τοῦ μεσοζωϊκοῦ).
κάρνον (τὸ) Ἦσ. «τὴν σάληππα. Γαλδάται».
κάρνος Ἦσ. «βρόσκημα, πρόδατον» : 2) Ἦσ. «φθεῖρ».
καρνοσίγη (ἡ) νεώτ. χημ. συστατικὸν τῶν μυῶν.
καρναστάσιον (τὸ) λεξ. μάνδρα : Ἦσ.

καρνοτίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. κίτρινον ὄρυκτὸν, περιέχον βαναθιέσις ἐνώσεις οὐρανίου, καλίου καὶ ἄλλων στοιχείων.
καρντάσης (ὁ) (τουρκ.) δημ. ἀδελφός, σύτροφός.
κάρνουξ (ὁ) | κελτικ. | κάρνον βλλ. : Σχόλ. ἴλ.Σ.2,19, Εὐστ.1139,57.
κάρνοιον (τὸ) μγν. γλεῦκος βεβρασμένον, σιραῖον, πεπιπέρι : Διοκλητ. Ἐδικτ.2,13 : 2) πάπ. ἀδόλλη, χιτῶν καρδίνος (πιθ. καρύνης), ὁ ἔχων τὸ χρῶμα καστανῶν ὡς καρύου.
καρόκερκος (ὁ) μγν. ἀστερισμός τις : Κατ. Ἀστρλ.Κ.7,123.
καρολίνα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἐκλεκτὸν εἶδος ὄρυζης.
καρομηλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀρβούτος ἢ κῆμρος ὁ κοινός.
κάρων (τὸ) μγν. κ. νεώτ. κ. κάρως κύμνον : Διοσκ.3,66 «κάρως σπερματίον ἐστὶ γνώριμον . . ἀναλογοῦν ἄσιωφ» : || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σκιαδιοφόρων : 2) Ἦσ. «κάρων» μεγάλη ἀρίξ».
καρόνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλεκυκλικὴ κετόνη.
κάροπερ Ἦσ. «ἐσακμος παῖς».
καρόρις Ἦσ. «ἄβρα Κρήτες».
κάρως (ὁ) κ. νεώτ. βαρὺς ὄνος, νάρκη, οἶα ἢ ἐπακολουθοῦσα τὴν μέβην : Ἀοιστλ.Πρ.873b,14 κάρως καὶ **κραπνήλη** : || ἀμ. Πίλλος, σκοτοδινία : Ἀπολλ.Ρ.203B κάρως δὲ μιν ἀμφεκάλυφεν πορφύρεος, Στρδβ.16,4,19 **καρούμενοι** δ' ὑπὸ τῶν εὐωδῶν στροῦσι τὸν κάρων : || κατάληψις, ληθαργία : Ἰδμβλ.Μυστ.3,2 κάρω προσφερὴς κατ' ἀλήψις κ. κτ. πληθ. : Στωϊκ.ἀπ.3,57 μελαγχολία καὶ κάρσι καὶ λήθαργοι : || ὄμ. ἀποκάρωσις, νάρκη : Λουκ. Ἐρωτ.39 τὸν ὑψηλὸν ἀπονιφάμενοι κάρων εὐδὺς ἀπντοται.
κάρως Ἦσ. «κωφός, οἱ δὲ σκοτοδίνος βδ-σκημα, ἐγκέφαλος [ἐγκαρας], ἀνή, καιρός, ἢ φθορά».
καρούσκα (τὰ) δημ. εἶδος, ποικίλις τις σύκων : πρβλ. μαρούσκα.
καροτίνη (ἡ) νεώτ. τὸ χρωστικὸν συστατικὸν τῆς ρίζης τοῦ φυτοῦ θαύκου, καρότου.
καρότο (τὸ) δημ. κ. -όττο ἢ -ῶτο ἢ ρίζα θαύκου τοῦ καρότου.
κάρουα Ἦσ. «κάρια, Λάκωνες».
καρούλα (ἡ) δημ. καρρούλα βλλ.
καρούμπα (ἡ) δημ. καρρούλα βλλ.
κάρουμπος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν φερούλη ἢ τιγγιτανή.
καρούξ (ὁ) Ἐπιγρ. κῆρυξ.
καρούφι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν κερωνία.
καρουπά (ἡ) δημ. τὰ φυτὰ σα ἢ ἡμερος καὶ κερατὰ ἢ ἀγρία.
καρούχα (ἡ) (λατ.) μγν. εἶδος ἀμάξης : Σύμμ. ΠΔ Ἦσ.66,20, Σχόλ.Εὐρ. Φοίν.847.
καρουχάριος (ὁ) γλωσσ. ἡμιονηγός.
καρούχιον (τὸ) μγν. καρούχα βλλ. : Διοκλητ. Ἐδικτ.13,37.
καρούχιον (τὸ) πάπ. καρούχα βλλ.
καρούχος Ἦσ. «εὐχερὴς, εὐκόλος».
καροφοειδής (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀγρωστοειδῶν.
καροφόρος (ὁ) γλωσσ. ὁ φέρων ἀποκάρωσιον, ὀνωπτικός.
κάρφα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν κυπρινοειδῶν.
καρπαζιά (ἡ) δημ. ἰσχυρὸν καὶ ἡχηρὸν κτύπημα, κάρφομενον δι' ὀνοκίτης παλάμης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἄλλου : τὸν ἀρχισε στίς **καρπαζιές** φρ. εἶναι γιά **καρπαζιές** δὲν ἔχει καμμίον ἀξίαν (ἐπὶ προσ. Ἰδ. ρήτορας ἢ καλλιτέχνη).

καρπάζωμα [τὸ] δημ. τὸ καταφέρειν κατ' ἄλλου καρπαζιὸν βλλ. ἢ καρπαζιές.

καρπαζώνω δημ. καταφέρω κατ' ἄλλου καρπαζιὸν βλλ.

καρπαία [ἡ] κ μακεδ. κάρπια μιμική τις ὀρηκ-σισ τῶν Θεσσαλῶν, καθ' ἣν ὁ χωρικός μάχεται κατά τινας θέλοντας νὰ κλέψῃ τὴ κτήνη του· Ξεν. 'Ανδ,17 Μάγνητες ἀνέστησαν οἱ ἠχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην ἐν τῷς ὄλοις.

καρπαίνῃ [ἡ] νεώτ. Ιατρ. ὁλοκασιδιές ἐκ τῶν φύλλων τῆς παπαδας τῆς καρικῆς, χρήσιμον εἰς τὴν Ιατρικὴν.

καρπαλίμως-ον (κόλλη) ἐπ. ἐπιθ. ταχύς· 'Ιλ.Π 342 ποσὶ καρπαλίμοις, Ἀπολλ.Ρ 3,280 2) Ισχυρός, πρόθυμος· Πίνδ.Π 12,20 ἐκ καρπαλίμῶν γενῶνιν χρημθέντα.

καρπαλίμως ἐπίρρ. ταχύως· 'Ιλ.Α 359 καρπαλίμως δ' ἀνέδου πολίης ἀλόος ἤϊτ' ὀμίχλη.

καρπαλίον Ἦσ. ἐκάρπημα.

καρπασίνοσ-η-ον δημ. ὁ ἐκ καρπάσου, λεπτοῦ λίνου πεποιημένος· ΠΔ Ἐσθ.1, ὁ κεκομημένη βυσσίνος καὶ καρπασίνοισ, Στράβ.7,2,3 καρπασίνας ἐφαπτιδας ἐπιηπορημέναι, Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,68.

καρπάσιον [τὸ] μτγν. βλιν· Πάν. 2) λίνον Καρπάσιον θύσαντος βλλ.2) Πaus.1,26,7 οἱ λίνου Καρπάσιου βρυσάλλης ἐνεστιν.

καρπάσιος [ἡ] μτγν. (μτ. ἑτεροκλ. πληθ. κάρπασι-α) εἶδος λεπτοῦ λίνου· Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,68, Σχόλ. Ἀριστφ.Λυσ.736 2) βάμβαξ· Περίηλ. Ἐρ.Θαλ.41 3) κάσπασον [τὸ] τὸ φυτὸν λευκὸς ἑλλέβορος, νεώτ. βέρταρον τὸ λευκόν· Ὀρφ. Ἀργ.922, Ἀρχι-π.Γαλ.12,445 ἀπόσ καρπάσου, Διοσκ. Ἀλεξ.13 1) κ. μ. ἡμὸς κάρπασου· Πλίν.Φ 32,58.

καρπαστῖναι Ἦσ. «σκορπισθῆναι».

καρπάτινον [τὸ] Ἦσ. καρβάτινον βλλ.

κάρπια Ἦσ. «ὄρχησις Μακεδονική».

καρπεία [ἡ] μτγν. τὸ καρποῦσθαι, ἢ κάρπωσις· Πόλυβ.3,12,18 καρπεία τῶν κρεῶν 1) πᾶν. ἐν τῷ πληθ. ἀπολαύει, μισθοί.

καρπείων [τὸ] κάρπος (ἢ βλλ.)· Νικ. Ἀλεξ.277 κ. κτ. πλῆθ.· Ἀριστφ.ἀπ.177 1) Ἐπιγρ. καρπεία.

κάρπησιντον [τὸ] μτγν. εἶδος τι ἀμάξης· Δίων Κ 60,22,2.

καρπηρός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ παράγων καρπούς, κάρπωσος, γόνιμος· Παλαμ.Παράκ.28,14 μ' ὅσα ὑπόφωνοι καὶ γέρονον, ἀνθια ἢ χόρτα, μετὰ καρπερά πού φουντώνουν, μετὰ πλῆθια φυτὰ 2) μτφ. ὁ προσοδοφόρος, ὁ ἐπιωφελής· Λασκάρ.Μυστ.59 τοὺς ἐχρησιζόμενον μάλαιστα μία θρησκεία ὅσα τὸ θυνατὸ κάρπερῆ.

καρπείσιον [τὸ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ὄρθοισματος τῶν συνθέτων.

καρπέτα [ἡ] λατ.1) δημ. εἶδος βαρέος μαλλίνου κλιννοσκεπάσματος 2) ὄμ. τάπησ ἐξ ἑρίου ἢ ἑρίου καὶ καννάθεωσ οὐχὶ χνοῦδῆσ καὶ μικρῶν διαστάσεων· πρβλ. χράμ.

κάρπημα [τὸ] μτγν. κ. νεώτ., δημ. κάρπημα κάρπος, προϊόν· Σωσισθ.2,17 ἰσμφ. 1) νεώτ. περιηλπτ. ἢ τοῦ ἔτους παραγωγή καρπῶν ἐν τινι δι' ὀπωροφόρων δένδρων πεφυτευμένη ἐκτάσει· τὸ ἐπετεινὸν κάρπημα τοῦ πορτοκαλεῶδῶσ.

καρπέωσ κ. μον. κ. δημ. συγκομιζῶ τὸν καρπὸν, καρποῦμαι· Ὑπερείδ.ἀπ.107 καρπέωσιν χώρον 2) μτφ. ἐπωφελοῦμαι τινοσ, ἀρθῶμαι ὠφέλεισιν, κέρδῶσ ἐκ τινοσ· Γαλ.9,790 1) ἐν τῇ σμ. κ. μέσ.· Ἐπιγρ. 3) μον. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν καρποφόρων κ. ἰδ. ὀπωροδένδρων, παράγω καρποσ, γίνομαι γόνιμοσ· Λιβ.Ροδ.163 ὡσ ἂν οὐκ ἐχῆ ἀρσενικόν τὸ θηλυκόν φυνίκι, τότ' οὐ καρπέει, - τὰ καλλιπεργημένα κλήματα καρπεύουσιν ἀπὸ τὸν πρῶτο ὄλοσ, - οἱ βυσσινιῶσ πού ἔβαλα πέρισυ κάρπεφᾶν ἀλέσ.

κάρπη [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν ἑλλέβορος βλλ. ὁ μέλασ.

κάρπη [τὰ] Ἦσ. ἐτὰ σπέρματα. καὶ τίγανα ὀβελοσκούσ ἔχοντασ.

κάρπημα-ατοσ [τὸ] Ἦσ. κ.δημ. γλῶσσ. τοῦ καρπαλίον βλλ. 2) δημ. ἢ παραγωγή καρπῶν, τὸ κάρπημα βλλ. τὸ κάρπημα φέτοσ ἀτὰ λιστάσια δειχίνοι νὰ ναι πολῶ.

κάρπησι [ὁ] δημ., θηλ κάρπησισα, οὐδ. εἰδ. ἐπινομισμάτῶν κάρπια ὀ. προφ. τοῦ κλήπησ βλλ.· ὀδίστ. μοῦ πῆσ φευτὰ τὰ θὰ γενοῦν ἢ κάρπησισα ἢ τσιγγάνα | καὶ σοῦ στείλα τὸ προξενεῖο, μὰ δὲ σὲ δὴν' ἢ μάνειν, - γυρνάν παλλά κάρπια στήν ἀγαρά [κίβδηλα].

καρπησία [ἡ] μτγν. κ. μον. ὁ. κάρπησιον βλλ.

καρπησίον [τὸ] μτγν. κ. μον. ὁ. -ία [ἡ] ἔϋλον πὶ ὄρωματῶδεσ, κυρ. ἐξ Ἀσίας διακομιζόμενον· Γαλ.12,15, Ἀλεξ.Τραλλ.9,1, Παῦλ. Αἰγ.5,44.

καρπιατοσ-αία-ον νεώτ. Ιατρ. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενοσ εἰς τὸν καρπὸν τῆσ χειρόσ· καρπιαία ἐξάρθρωσις.

καρπιθία [τὰ] νεώτ. ὄποκ. τοῦ καρποσ, μικροκαρποί 2) βοταν. τὰ καρπόφυλλα βλλ.

καρπιζῶ (καρπόσ |) κ. νεώτ. κ. δημ. συλλέγω τὸν καρπὸν, τὸ προῖδν καρποφάρμασῆσ φυτείασ, τὴν γεωργικὴν παραγωγήν· Διοσκ.3,37 καρπιζουσι δὲ ἀτῆν ἐν θέρει καὶ φθινατῶρφ 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῆσ γῆσ, ἐπὶ ἀγροῦ, ἐπὶ δένδρων, παράγω ἢ σχηματίζω καρπὸν, καρποφορῶ, καρπεύω· ἐκάρπησιν προμήμοσ οἱ στάχυεσ - αἱ ἔλασαι, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.100,1 νὰ σπεραυνε τῆ θάλασσισα αἰτάρ νὰ καρπίσῃ, δ.τραγ. νὰ μὴ καρπίσῃ ἢ χωραφιά, νὰ μὴ κλαρίσῃ ὁ κάμοσ ἰδράσι 3) μέσ. -ίζομαι λαμβάνω τὸν καρπὸν, καρποῦμαι ἐν ἀναφ. πρὸσ τὴν γῆν· Θεόδομπ. Ἰστ.217Β καρπιζεσθαί γῆν, Πόπ. καρπιζεσθαί κλήρον 1) συνεκδ. ἐξασθενίζω, καταστρέφω τὴν γονιμότητα ἐκτάσεωσ τινοσ γῆσ, ἐξαντλῶ τὸ παραγῶν ὀβσοφοσ· Θεόφρ.Φ1 8,9,1 κάρπιζεται τὴν γῆν μάλιστα πυρόσ 4) ὄμ. μέσ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸσ ἀγαθὴν φημίγν, κύροσ, δόξαν κττ., καρποῦμαι, κτῶμαι· Εὐρ. Ἰππ.432 δάξαν ἐσθλῆν ἐν βροτοίσ καρπιζεται, Ἐπιγρ. κῦδοσ ἐκάρπισατο 1) ἐκμεταλλοῦμαι τὴ, ἔχω, ἐπιδιώκομ ἔκ τινοσ πράγμ. ὠφέλειαν, κέρδοσ· ΠΔ Παροιμ.8,19 βέλτιον ἔμῃ κάρπιζεσθαί ὕπερ χρυσοῦν καὶ λίθον τιμιον 5) ἐνεργ. καθιστῶ γῆν τινα γόνιμον· Εὐρ. Βάκχ.408 βαρδάρου ποταμοῦ βροαί καρπιζουσιν ἀνομυθρον 6) γλῶσσ. ἀπελωθερωῶ δοῦλον πανηγυρικῶσ ἦτο ἐγγίλῳσ αὐτὸν διὰ τοῦ κάρφοωσ βλλ.2) 7) κάρπησ [δημ. ἐν ἀναφ. πρὸσ προϊόντα βιομηχανίασ, τέχνησ κττ., παράγω, δίδω εἰς κατανάλωσιν εἶδη κατωτέρασ ἢ τῆσ ἀρχικῶσ ὀρωσιμένησ πρῶτοσ]· ὀλα τὰ μέλλινα τὰ ἐκάρπησιν τῶρα, - ἐκάρπησιν τὰ ἑπιπλα - τὰ τυριά 1) ὄμ. κ. ἐπὶ πραγμ. ἀμτβ.· ἐκάρπησιν τὰ βουτῦρατα - τὰ παποῦσισα.

καρπιζοσ-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπιατοσ βλλ. 2) δημ. μ.κτ.πληθ. οὐδ. ὡσ ὄμοσ, περιηλπτ. αἱ διατηροῦμαι ἐπὶ κανόν τινα χρόνον ὀπῶραι καὶ ἐν οἴκφ φυλαττόμεναι ἢ ἀνσρτῶμεναι, οἶον κωδῶνια, ἡπλα, πέπνονεσ, ροισί κττ.· ἔχει πάντα σπὸ σπῆτι του πολλὰ κάρπικὰ γιά τὸ χερμῶνα.

κάρπιμοσ-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων καρπὸν, καρποφόροσ· Αἰσχ.Πρ.455 κάρπιμου θέρουσ, Εὐρ. Ὀρ.1086 μῆσ' αἰμίσ μοῦ δέξεται κάρπιμον πέδον, αὐτ. Ἐλ.112 κάρπιμοσ ἐτῶν κύκλουσ, Ἀλεξ.1 κάρπιμοσ κισσοῦ κλάδοσ ἐσπεφᾶ, ΠΔ Γέν.1,11 ἔϋλον κάρπιμον ποισὸν καρπὸν 1) ὄμ. τὰ κάρπια τὰ καρποφόρα δένδρα ἢ οἱ σιταφόροι ἀγροί· Ἀριστφ.Σφ.264 δεῖται τῶν κάρπιμων ὄττα μὴ ἄτι πρῶσ, Ἐπιγρ. θέρσαι κάρπια 1) ὄμ.

κάρπιμοσ-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπιατοσ βλλ. 2) δημ. μ.κτ.πληθ. οὐδ. ὡσ ὄμοσ, περιηλπτ. αἱ διατηροῦμαι ἐπὶ κανόν τινα χρόνον ὀπῶραι καὶ ἐν οἴκφ φυλαττόμεναι ἢ ἀνσρτῶμεναι, οἶον κωδῶνια, ἡπλα, πέπνονεσ, ροισί κττ.· ἔχει πάντα σπὸ σπῆτι του πολλὰ κάρπικὰ γιά τὸ χερμῶνα.

κάρπιμοσ-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων καρπὸν, καρποφόροσ· Αἰσχ.Πρ.455 κάρπιμου θέρουσ, Εὐρ. Ὀρ.1086 μῆσ' αἰμίσ μοῦ δέξεται κάρπιμον πέδον, αὐτ. Ἐλ.112 κάρπιμοσ ἐτῶν κύκλουσ, Ἀλεξ.1 κάρπιμοσ κισσοῦ κλάδοσ ἐσπεφᾶ, ΠΔ Γέν.1,11 ἔϋλον κάρπιμον ποισὸν καρπὸν 1) ὄμ. τὰ κάρπια τὰ καρποφόρα δένδρα ἢ οἱ σιταφόροι ἀγροί· Ἀριστφ.Σφ.264 δεῖται τῶν κάρπιμων ὄττα μὴ ἄτι πρῶσ, Ἐπιγρ. θέρσαι κάρπια 1) ὄμ.

κάρπιμοσ-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπιατοσ βλλ. 2) δημ. μ.κτ.πληθ. οὐδ. ὡσ ὄμοσ, περιηλπτ. αἱ διατηροῦμαι ἐπὶ κανόν τινα χρόνον ὀπῶραι καὶ ἐν οἴκφ φυλαττόμεναι ἢ ἀνσρτῶμεναι, οἶον κωδῶνια, ἡπλα, πέπνονεσ, ροισί κττ.· ἔχει πάντα σπὸ σπῆτι του πολλὰ κάρπικὰ γιά τὸ χερμῶνα.

κάρπιμοσ-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων καρπὸν, καρποφόροσ· Αἰσχ.Πρ.455 κάρπιμου θέρουσ, Εὐρ. Ὀρ.1086 μῆσ' αἰμίσ μοῦ δέξεται κάρπιμον πέδον, αὐτ. Ἐλ.112 κάρπιμοσ ἐτῶν κύκλουσ, Ἀλεξ.1 κάρπιμοσ κισσοῦ κλάδοσ ἐσπεφᾶ, ΠΔ Γέν.1,11 ἔϋλον κάρπιμον ποισὸν καρπὸν 1) ὄμ. τὰ κάρπια τὰ καρποφόρα δένδρα ἢ οἱ σιταφόροι ἀγροί· Ἀριστφ.Σφ.264 δεῖται τῶν κάρπιμων ὄττα μὴ ἄτι πρῶσ, Ἐπιγρ. θέρσαι κάρπια 1) ὄμ.

κάρπιμοσ-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπιατοσ βλλ. 2) δημ. μ.κτ.πληθ. οὐδ. ὡσ ὄμοσ, περιηλπτ. αἱ διατηροῦμαι ἐπὶ κανόν τινα χρόνον ὀπῶραι καὶ ἐν οἴκφ φυλαττόμεναι ἢ ἀνσρτῶμεναι, οἶον κωδῶνια, ἡπλα, πέπνονεσ, ροισί κττ.· ἔχει πάντα σπὸ σπῆτι του πολλὰ κάρπικὰ γιά τὸ χερμῶνα.

κάρπιμοσ-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων καρπὸν, καρποφόροσ· Αἰσχ.Πρ.455 κάρπιμου θέρουσ, Εὐρ. Ὀρ.1086 μῆσ' αἰμίσ μοῦ δέξεται κάρπιμον πέδον, αὐτ. Ἐλ.112 κάρπιμοσ ἐτῶν κύκλουσ, Ἀλεξ.1 κάρπιμοσ κισσοῦ κλάδοσ ἐσπεφᾶ, ΠΔ Γέν.1,11 ἔϋλον κάρπιμον ποισὸν καρπὸν 1) ὄμ. τὰ κάρπια τὰ καρποφόρα δένδρα ἢ οἱ σιταφόροι ἀγροί· Ἀριστφ.Σφ.264 δεῖται τῶν κάρπιμων ὄττα μὴ ἄτι πρῶσ, Ἐπιγρ. θέρσαι κάρπια 1) ὄμ.

κάρπιμοσ-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπιατοσ βλλ. 2) δημ. μ.κτ.πληθ. οὐδ. ὡσ ὄμοσ, περιηλπτ. αἱ διατηροῦμαι ἐπὶ κανόν τινα χρόνον ὀπῶραι καὶ ἐν οἴκφ φυλαττόμεναι ἢ ἀνσρτῶμεναι, οἶον κωδῶνια, ἡπλα, πέπνονεσ, ροισί κττ.· ἔχει πάντα σπὸ σπῆτι του πολλὰ κάρπικὰ γιά τὸ χερμῶνα.

κάρπιμοσ-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων καρπὸν, καρποφόροσ· Αἰσχ.Πρ.455 κάρπιμου θέρουσ, Εὐρ. Ὀρ.1086 μῆσ' αἰμίσ μοῦ δέξεται κάρπιμον πέδον, αὐτ. Ἐλ.112 κάρπιμοσ ἐτῶν κύκλουσ, Ἀλεξ.1 κάρπιμοσ κισσοῦ κλάδοσ ἐσπεφᾶ, ΠΔ Γέν.1,11 ἔϋλον κάρπιμον ποισὸν καρπὸν 1) ὄμ. τὰ κάρπια τὰ καρποφόρα δένδρα ἢ οἱ σιταφόροι ἀγροί· Ἀριστφ.Σφ.264 δεῖται τῶν κάρπιμων ὄττα μὴ ἄτι πρῶσ, Ἐπιγρ. θέρσαι κάρπια 1) ὄμ.

καρπίμα αγαθά προσοδοφόρα, αντίθ. ἀπολαυστικά : Ἀριστλ.Ρητ.1361α,17' αντίθ. δκαρπα : αὐτ. ΗΝικ.1125α,12' || μτφ. εὐπόρος, πλούσιος : Ἀριστοφ. Ἰππ.326 ἀμέλγει τῶν ξένων τούς καρπίμους (ἀρμέγει τούς εὐπόρους τῶν ξένων).

καρπίνας (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν βετουλοειδῶν.

καρπίων (τὸ) ἰνδικόν τὸ δένδρον : Κησα.ἀπ.57,28.

καρπίον (τὸ) κ. μων. ὑποκορ. τοῦ καρπός βλ.λ.1) : Θεόφρ. Οὐσμ.32' 2) τὸ φυτὸν ἐλλέβορος βλ.λ. : Ἰππιατρ.11' 3) Ἦσ. ἔκαρπια : κλωνία (πιθ. κλων-).

καρπίσμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ παράγειν ἢ σχηματίζειν καρπὸν, καρποφορία : Ζερβ.Μυθ. Ζ 54 ἐμάζευν ἀφθονο τὸ κάρπισμα τοῦ χωραφιοῦ 2) ἰκάλλης ἰ δημ. δ.πρωφ. τοῦ κάλλισμα.

καρπίσμος (ὁ) κ. νεώτ. ἐξάντησις : Θεόφρ.Φ Αἰτ.4,8,2 καρπίσμός τῆς γῆς 2) ἐκμετάλλεσις : Ἀριστλ.Πρ.952β,δ' 3) νεώτ. συλλογὴ τῶν καρπῶν, καρπολογία 4) ἢ ἀπελευθέρωσις δούλου, ἣτις ἐγένετο πανηγυρικῶς ἐγγιζομένου αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κυρίου διὰ ράβδου : Κλήμ. Ἀλεξ.679.

καρπιστεία (ἡ) γλωσσ. κ. -ιστία ἢ μέχρι δίκης κράτησις τοῦ ἀμφισβητουμένου σώματος.

καρπιστής (ὁ) μτγν. ὁ ἀπελευθερῶν δούλων τινα : Ἀρρ. Ἐπικτ.3,24,74.

καρπιστικός-ή-όν γλωσσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἀπελευθέρωσιν 2) ἐπὶ δίκης, ἐν ἀναφ. πρὸς ἀπόφασιν, ἀπαλλακτικός.

καρπίσασκοι (οἱ) νεώτ. βοταν. εἶδος ἀπλουστάτων ἀσκομυκήτων.

καρπισθάλαμον (τὸ) μτγν. ὁ καρπός τοῦ βαλασάμου : Γαλλ.14,166.

καρπισθόλον Ἦσ. ἐπὶ σιτοθόλον ἀγγεῖον.

καρπισθηθής-οὐς-ές μων. ὁ κλώνος ἐκ τοῦ βάρους τῶν καρπῶν, φορτωμένος ἀπὸ καρπούς : Νικ.Χων.Χρον.21,9.

καρπισθωτός-ον μτγν. ὁ ἔχων βρώσιμον καρπὸν : ΠΔ Δευτ.20,20 ἔϋλον ὁ ἐπίστασις ὅτι οὐ καρπισθωτῶν ἐστί.

καρπισυνεθλας-αν καρπογόνος βλ.λ., ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : ΑΠ 9,525,11.

καρπογονία (ἡ) κ. νεώτ. παραγωγὴ καρπῶν, παραγωγικότης, καρποφορία : Ξεν.Συμπ.2,25 αὐξεται καὶ θάλλονται ἀφικνίεται εἰς τὴν καρπογονίαν, Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,5,5, Σωρ.1,42, Λιβάν.Λόγ. 25,67, Αἰν.Γαζ.Θεόφρ.54Β.

καρπογονιον (τὸ) νεώτ. κ. αφαιριογόνιον τὸ μεμβρανοῦχον φουκίτταρον τῶν ἐρυθροφυκῶν.

καρπογόνος-ον μτγν. ὁ φέρων καρπὸν, καρποφόρος : Διασκ.5,141.

καρπογονῶ-έω παράγω, φέρω καρπὸν : Θεόφρ. Φ1 9,1,1, Πορφ. Ἀποκ.4,20.

καρποδαιστές-α (ὁ) Ἐπιγρ. κρητ. ὁ διανεμὸν τὴν παραγωγὴν.

καρποδαίτης (ὁ) Ἐπιγρ., πιθ. καρποδαιστής βλ.λ.

καρποδασμα-ωνία μτγν. τὰ δεσμά τῶν καρπῶν, τῶν χειρῶν, φέλια : Λουκ.Λεξ.10 καρποδασμά τε αὐτῶ περιθίεις καὶ περιδέσαιοι ἐν ποδοκάκταις.

καρποδέσμιος-ον μτγν. δεσμός τοῦ γόνατος : Ὠραπ.2,78' 2) τὸ οὐδ. ἐν πάπ. καρποδέσμιον (τὸ) ὠς οὐς. φέλιον, βραχίονον.

καρποδέσμιος (ὁ) μτγν. δεσμός τοῦ καρποῦ τῆς χειρός : Σωρ. Ἐπιθ.50, Κάσα.Φ 24.

καρποδίνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ταρτρικιδῶν.

καρποδέτερα (ἡ) κ. νεώτ. ἰδ. ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ διδουσα καρπούς : Ὀρφ. Ὑμν.43,9.

καρποδέτης (ὁ) μτγν. ὁ διδων καρπούς : Γρηγ. Ναζ.617Δ ὁ γεωργός ἀνω βλέπων καὶ τὸν καρποδότην ἐπικαλοῦμενος.

καρποδωῶ-έω μων. ζίδω καρπὸν, καρποφορῶ : Εὐστ.Πον.258,81.

καρποζιζανιοφόρος (ὁ) μων. ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ φύων ἀπὶ καρπῶν ζιζάνια βλ.λ. : Ἀναστ.Συν.1073C.

καρποκάνιον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων τῆς οἰκογ. τῶν κυρτιτιδῶν.

καρποκάφα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν ταρτρικιδῶν.

καρποκτησία (ἡ) νεώτ. ἡ κτήσις τῶν προϊόντων πράγματός τινος, ἀνευ ἐλαττώσεως τῆς οὐσίας αὐτοῦ.

καρπολόγημα (τὸ) νεώτ. ἡ καρπολογία βλ.λ.

καρπολογία (ἡ) μων. κ. νεώτ. συλλογὴ καρπῶν, συγκομιδὴ : Γεωπ.10,78,1.

καρπολόγος-ον μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ συλλέγων καρπούς : Π. Ὑμν.3,10,9' || δημ. τὸ ἀρσ. καρπολόγος ὡς οὐς. γεωργικόν τὸ ἐργαλεῖον ἐπιμηκῆς δι' οὐ ἐκκόπητοναι συγκρατούμενοι αἱ ἀπὸ τινῶν ὑψηλοτέρων δένδρων ὀπώραι : Βαλαμρ.Φωτ. 2,125 τὸ γεωργιὸν τὰ σύναργα, βουκέντρα, καρπολόγοι 2) πάπ. πηλ. ἀρχόντων ἐν Ὁσάφω 3) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κορακιδῶν.

καρπολόγω-έω κ. νεώτ. κ. δημ. συλλέγω, συγκομιζῶ καρπούς : Ἐπιγρ. || κ. μτφ. : Ζερβ.Μυθ. Ζ 65 μ' ἀπὸ τὸν τρόπο εὐκολα θὰ καρπολόγησῃς ἀπὸ τὸ περιβόλι τῆς ζωῆς κάθε καλὸ' || κ. ποθ. -οῦμαι-έομαι ἐπὶ δένδρων : Θεόφρ. ΦΑἰτ.1,15,1' 2) νεώτ. κ. δημ. κ. δημ. ἐδ. συλλέγω τοὺς μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομείναντας καρπούς, ἐπι-καρπολόγω.

καρπολόγος-ον ὁ φέρων καρπούς, ἐπὶ τῆς Διήμητρος.

καρπομάνης-οὐς-ές ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἐπὶ χώρας ἢ ἀγροῦ, ὁ παράγων πληθύν καρπῶν, καρποθρηθής : Σοφ.ἀπ.652.

καρπομετακάρπιος-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν καρπὸν ἅμα καὶ τὸ μετακάρπιον τῆς χειρός : καρπομετακάρπιος σύνδεσμοι.

καρπῶνι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν χρυσάνθεμον τὸ στεφανωμαστικόν.

καρποσηκτικός-όν μων. καρποποιός βλ.λ. : Φιλίπ. Ὑπομν.193,21.

καρποσιός-όν ὁ ποιῶν, παράγων καρπὸν, ἐπὶ τῆς Διήμητρος : Εὐρ.Ρήσ.964 τῆς καρποποιᾶς παῖδα Διήμητρος θεῶς.

καρποσυγνῶν (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

καρπός (ὁ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. π. Ὀμ. κ. Ἡσιόδ. ἐπὶ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τῶν σιτηρῶν : Ἰλ.Ζ 142 ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι, Ἡοσόδ. Ἐργ. 117 καρπὸν δ' ἔφερε ζειδωρος Ἀρούρα, Ἡρ.1,193 Διήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν, Ἀριστοφ. Πλ.515 καρπὸν Ἀποῦς θερῖσασθα' || ὄμ. ἐπὶ τοῦ οἴνου : Ἰλ.Γ 246 οἶνον εὐφρονος, καρπὸν ἀρούρης, Ἡρ. 1,212' κ. μ. καρπός : Ἀριστοφ. Νεφ.119 τὸν καρπὸν καὶ τὰς ἀμύλοις φυλάζομεν' || κ. ἀπλ. ἐπὶ τοῦ σίτου : Θουκ.3,15 καρποῦ ἐυκαμιά ἰδὲ θερισμός' || ἐπὶ τῶν δένδρων : Ὀδ.1,94 λωτοῖο .. μελιθεῖα καρπὸν, Πίνδ.Ν 0,35 καρπός ἐλάτας ἄμλοεν, Πλάτ.Πολ.470Β τὸν ἀπείτηνον καρπὸν ἀφαιρεῖσθαί (τοὺς καρπούς τοῦ ἔτους) 2) γένος προϊόντων, γέννημα : Πορφ. Ἀπολ.2,20 καρπὸς ὕγρος (τὸ μέλι), Ὀμπ. Ἀλ.2,22 καρπὸς εὐανθῆς ἠλίων (τὸ ἐρίον) κ. ἐν τῷ πληθ. : Ἡρ.8, 142 καρπὸν ἐστερηθήτε διδῶν (ἐστερηθήτε τῆς παραγωγῆς δύο ἐτῶν), Ξεν.Οἰκ.5,20 ὕγρον καὶ ξηρὸν καρπῶν καὶ βῶν καὶ τηπων (πρόϊόντων δένδρων καὶ τῶν ἀγρῶν), Στράβ.5,4,2 ἔϋλινοι, σιτικοὶ καρποί' || ἐν Ἐπιγρ. ἐπὶ καρπῶν προσφερομένων εἰς θυσίας' || ὄμ. ἐν πάπ. ἐπὶ φέρων πληθωρομένων εἰς καρπούς ἀντίθ. χριστικά' 3) εἶδ. ὁ ἀπόρος γενημάτων : Ξεν.Οἰκ.16,12 καρπὸν καταβαλῆν ὥστε φύσθαι : Θεόφρ.Φ1 1,2,1' 4) συνεκὸ. κ. νεώτ. ἐπὶ παιδῶν : Εὐρ. Ἰων 922 ἔλο-

χεύσαστο Λατώ Διοίσι σε καρποῖς (τὰ τέκνα τοῦ Διός), ΚΔ Λουκ.1,42 εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου (τὸ ἐμβρυον), -καρπὸς ἀθεμί- τοτος ἔρωτος (τὸ νόθον τέκνον) 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπολαυαί, κέρδη : Ξεν.ΚΠ.1,2 οἱ καρποὶ οἱ ἐκ τῶν ἀγγελῶν γενόμενοι, Ἰσοκρ.5,29 τῶν ἀνηλωμένων . . τοὺς καρποῦς 6) ὄμ. ἐπὶ ἐνεργεῖαν, καρπός, ἀποτέλεσμα, ἔπακτοῦθημα, κέρδος, ὠφέλεια : Αἰσχ. Ἐπρ.618 εἰ καρπὸς ἔσται θεσφατοῖσι Λοξίου ἴδν οἱ χρημαὶ αὐτοῦ ἐπαλη- θεύσωσιν), αὐτ.Εὐμ.831 γλώσσης ματαίας μὴ κθά- λης ἐπὶ χθόνα καρπὸν φέροντα (αἱ κατάραι, Σοφ.ἀπ.834 οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ φευδεῖς λόγοι || ὄμ. ὁμοίῃ, ὠφέλεια : Ἐπικ.Δόξ.27 καρπὸς ἐπιτηδευμάτων, Διογ.Οἰν.27 ὄπου ὁ κιν- δυνὸς μέγας, καὶ ὁ καρπὸς, Ἡρωδιαν.8,3,6 κέρως νίκης, ΚΔ Ἐβρ.12,11 καρπὸν ἐριθηνικὸν τοῖς δι' αὐτῆς γενημασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης || συγν. ἐν φρ. π.Πινδ.1,8(7),50 ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε (ἡ ποιήσις), αὐτ.Π.2,74 φρενὸν ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον (ἡ σοφία), αὐτ.Ο.7,8 γλυκύν καρπὸν φρενός (περὶ τῶν ἰδίων σῦτόυ φῶδων) || ποι. μτφ. καρπὸν Ἥρας αἰ πρώ- ται τριχες τοῦ γενείου : αὐτ.6,58 7) νεώτ. οἰκοσμο. μετὰ καρπῶν τὸ ὡς ἐμβλημα ἐπὶ θυρε- οῦ εἰκονιζόμενον δένδρον, ὅταν φαίνωνται καὶ οἱ καρποὶ αὐτοῦ, εἶδ. δὲ ἡ δρυς μετὰ βαλάνων 8) κ. νεώτ. ζωολ. τὸ μέρος τῶν προσθίων ἄ- κρων τῶν ζῴων τὸ μεταξὺ τοῦ ἀντιβραχίου καὶ τοῦ κανόνος 9) ρημ.τ.π.καρποῦμαι, κάρπω- σις, ἀκάρπωτος· κάρπιμος· κρῶπιον (δρέπανον). Ἐκ. ρίζ. καρπ- πρὸλ. λατ. caupo (=δρέψω).

καρποσάκχαρον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ ὀπω- ροσάκχαρον βλ.λ.

καρποσπέρια (τὰ) νεώτ. σπέρια παραγόμε- να ἐπὶ σποριογόνων νημάτων προερχομένων ἐκ τοῦ φύου τῶν ἐρυθροφυκῶν.

καρποσπέρους-ον μτγν. ὁ σπορεὺς καρπῶν : Μαν.4,256.

καρποτελής-ους-ές ὁ φέρων τὸν καρπὸν εἰς ἐν- τέλειαν, καρποφόρος : Αἰσχ.Ἰκ.688 καρποτελής δὲ τοι Ζεὺς ἐπικραίνεται φέρματι γῆν πανύρωφ.

καρποτόκεια (ἡ) μτγν. ποι. θηλ. τοῦ καρπο- τόςου βλ.λ. : Νόνν.Δ.21,26.

καρποτοκία (ἡ) κ. νεώτ. ὁ σχηματισμὸς τοῦ καρποῦ, καρποφορία.

καρποτόκος-ον ὁ φέρων καρποῦς, καρποφό- ρος, ἐπίθ. τῆς Δημήτρως : Στράτ.ΑΠ.12,225 κ. τῆς Ἰσίδος : ΑΠλ.4,264 || κ. γεν. ἐπὶ τῆς γῆς : Ἐπιγρ. ἄλλοτε καρποτόκωί πάτρης υπέθηκε γουλι- ακς κοινοβανθεῖ Μσιρών γήρατ παυσαιμένουσ.

καρποτοκόω-έω φέρω καρπὸν, καρποφορῶ : Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,2,3, Φιλ.1,444.

καρποτρόφος-ον ὁ τρέφων ἢ ὠριμάζων τὸν καρπὸν : Λυκόφρ.1423 καρποτρόφος δρυῖς || κ. μτφ. Εὐρ.Ἰων.475 καρποτρόφοι . . νεάνιδες ἦδαι || Ἐπιγρ. ἐπίθ. τῆς Δημήτρως || συνεκδ. ἐπὶ νε- φῶν ὡς ὑετοφόρων : Ὀρφ.Ἦμν.21,1.

καρποτύκι (τὸ) δημ. τὸ ἀνθος τῆς ἐχινόφιος τῆς ἐύρισεῖου 2) μικρὸς σίκκος ὁ κοινός, μι- κρὸ καρπούζι.

καρπούζι (τὸ) (τουρκ.) δημ. τὸ φυτὸν αἰκίος ὁ κοινὸς ἢ ὑδροπέπων || ὄμ. ἐν τῷ ναυτικῷ καρ- πούζια (τὰ) ἐξύλινα κατασκευάσματα ἐν εἰσοδε- μέγλων φοκῶν.

καρποφάγος-ον κ. νεώτ. ὁ τρώγων καρποῦς, ζῶν ἐκ καρπῶν, ἀντίθ. σαρκοφάγος, παμφάγος : Ἄριστ.Ζ1 488α,15 τὰ μὲν σαρκοφάγα, τὰ δὲ καρ- ποφάγα, τὰ δὲ παμφάγα || κ. νεώτ., ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν περιστερειδῶν.

καρποφάγῳ ἔω κ. νεώτ. ζῷ τρώγων καρ- ποῦσ : Ἄριστ.Ζ1 593α,15 ἄλλα δὲ ἔστιν ἂ τῆ καρ-

ποφαγόντα καὶ ποσφαγόντα, οἶον φάφ . . , Πορφ.Ἀποχ.2,5 τῆς πρώτης δρυὸς καρποφαγῆ- σαιτες.

καρποφθόρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ φθείρων, βλάπτων τοὺς καρποῦς : Ἀντιφάν.Μακ.ΑΠ.9,256.

καρπόφιλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν νιττουαλιδῶν.

καρποφόρημα-τος (τὸ) μσν. ὁ παραχθεῖς καρπός, ἢ πρόσσος : Εὐστ.1572,33.

καρποφορία (ἡ) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἡ πα- ραγωγή καρπῶν : Ὀκελλ.4,9, Φιλ.1,105, Κῶδ.Ἰου- στιν.1,3,38,2, Ζερβ.Μῦθ.Ζ.38 ὅπως ὁ ἀνθος καὶ εἶ- ναι διόμεσον μεταξὺ τῆς γονιμότητος καὶ τῆς καρποφορίας.

καρποφόριον (τὸ) νεώτ. μέρος τοῦ περικαρ- πίου τῶν καρπῶν τῶν σκιαδιοφόρων.

καρποφόρος (αι-α) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ φέ- ρων καρπὸν, ὄθ. γεν. ὁ εὐφορος, ἐπὶ δένδρων : Ἡρ.1,193 οἱ πλέυνες αὐτῶν καρποφόροι, ἐκ τῶν καὶ στίγα καὶ ὀνον καὶ μέλι ποιεῦνται, Ξεν.ΚΠ.6,2,22 πρόβατὰ ἔστι καὶ φοίνικες οἱ καρποφό- ροι 2) ἐπὶ χωρῶν, ὁ παράγων ἄφθονο γεωργι- κὰ προϊόντα : Πινδ.Π.4,6 καρποφόρου Λιδίας, Εὐρ.Ἐλ.1485 ἄδραγα πεδία καρποφόρα τε γῆς ἐπιπετόμενος λαχεῖ, Πάπ. τῆ καρποφόρῳ γαῖῃ, Σολωμ. Ἐλεῦθ.Πολ.8,5 κάμποι, βουναὶ καρποφόρα, καὶ λίμνη ὠραία καὶ πλοῖσια 3) ἡ δὲ ἐπίθ. τῆς Δημήτρως : Ἄριστ.φ.Βάτρ.384 τὴν καρποφό- ρον βασιλείαν δδ. Ἐπιγρ. κ. ἐπὶ τῆς Ἀγρηννας 4) νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ. ἀποιτελεσματικός, ἐπι- κερδής, ὠφέλιμος.

καρποφορῶ-έω κ. νεώτ., δημ. ἄσυναίρ.-ἰω φέ- ρω, παράγω καρπὸν : Ξεν.Πόρ.1,3, Ἄριστ.Ζ1 755β,10, Φιλ.1,602, Ὀρφ.ἀπ.255 || μτφ. ἐπὶ ἀρε- τῆς : Φιλ.1,154, ΚΔ Ρωμ.7,4 ἵνα καρποφορῶσιν τῷ Θεῷ 2) ὄμ. μτφ. νεώτ. κ. δημ. φέρω ἀπο- τέλεσμα, τελεσφορῶ : κ. παθ. : Παλ.Τετράδ.80' || κ. μέσ. : ΚΔ Κολ.1,6 ἔστι καρποφορούμενον καὶ αὐξάνομενον καθὼς καὶ ἐν ἡμῖν.

καρποφύλαξ-ακος (ὁ) μτγν. ὁ φυλάττων τοὺς καρποῦς : Διδδ.Ζων.ΑΠ.6,22 θῆκεν ὁ καρποφύ- λαξ δενδριακὴν θυσίν.

καρποφύλλαν (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν δάσην ἢ Ἀλεξανδρεία : Πλίν.Φ1 15,131' || κ. νεώτ. βοταν. μεγασποριόφυλλον τῶν σπερματοφύλλων ἢ ἀγγειοσπέρμων φυτῶν.

καρποφύτω-ῶ ἐπὶ φυτῶν, φύω, παράγω καρ- πόν : Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,11.

καρπόχειρ μσν. μετακάρπιον : Εὐστ.1572,38.

καρπούλη (ἡ) Ἰνδική τῆς βοτάνης : Στοδ.4,36,22.

καρपुरαί Ἡσ. «ξυλίνα ξηρῶν κοῖται».

καρπῶ-ῶ κ. μσν. κ. νεώτ. φέρω καρπὸν ἢ φέρω ὡς καρπὸν, κυρ. μτφ. : Αἰσχ.Πέρσ.821 ὄβρις γὰρ ἐξανθαῖσ' ἐκάρησε στάχυν ἄτης κ. παθ. : Ὀκελλ.1,13 τὰ πλείεστα τῶν ριζοφυτῶν καρπῶθεντα 2) προσφέρω ὡς θυσίαν : ΠΔ Λευιτ.2,11 πᾶσαν ζῆμιν καὶ πᾶν μέλι οὐ προσαι- σετε ἀπ' αὐτοῦ, καρπῶσαι κυράφ. || κ. ἐν Ἐ- πιγρ. κ. ἐπὶ τῷ βωμοῦ : κ. παθ. αὐτ. 3) λαμβάνω καρπὸν ἢ προϊόν : ΠΔ Δευτ.26,14 οὐκ ἐκάρησα ἀπ' αὐτῶν εἰς ἀκάθαρτον || κ. μέσ. λαμβάνω καρπὸν δι' ἐμαυτὸν δδ. βερίως τὰς καπούς τινος : Ἡρ.2,168 τὰδε δὲ ἐν περιτροπῇ ἐκαρπαῖντο καὶ οὐδαμὰ ἄνωτα, Αἰσχ.Πρ.851 καρπῶσεται ὄσπιν πλατύφυτος Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα : ὄμ. κ. μσν. ἀπολαμβάνω τὸν καρπὸν, καρπίζομαι : Πλάτ.Κριτ.118Ε δις τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν γῆν καρποῦ- σθαι (ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν τῆς γῆς δις τοῦ ἔτους), Σέργ.Μοκρ. ἐν Σάθ.3,395 ὅτι γεγήρακε, καὶ διὰ μακροῦ καρποῖται τὴν Κρήτην 4) κ. μτφ. ἀπολαμβάνω, ὠφελοῦμαι : Αἰσχ.Ἐπρ.593 βα- θεῖαν ἄλοκα διὰ φρενός καρποῦμενος || εἶδ.

καρβάνω, τὰ προϊόντα, τὰς προσόδους τῆς* γῆς, ὄθ. κ. ἐξαντλῶ, ἐκμυζῶ : Ἀριστοφ. Σφ. 520 καρπουμένω τὴν Ἑλλάδα : 5) καρβάνω τὸν κορπὸν τῆς γῆς ἢ τὸν τόκον τῶν χρημάτων : Δημοκ. 814 ἐδωκεν ἐβδόμηκοντα μνάς καρνώσασθαι τοσοῦτον χρόνον ἰσοῦς λαμβάνη ἐξ αὐτῶν τὸ κέρδος : 6) γεν. ἀπολαμβάνω ὠφελείας, κέρδη : αὐτ. 15 τοῦς λιμένας καὶ τὰς ἀγοράς . . καρποῦσθαι, Λυσ. 25, 25 ἰδίᾳ καρποῦσθαι τὰς τῆς πόλεως συμφεράς : || κ. παθ. : Δημοκ. 828 τὸ ἐργαστήριον κεκαρπυμένον αὐτὸν καὶ τὴν πρόσδοον οὐκ ἀποκαίνομεν ἰσοπαλῶν τὰ κέρδη τοῦ ἐργαστηρίου : ἀπολ. ὠφελούμαι : Ἀριστοφ. Ἀχ. 837 καρνώσεται γὰρ ἀνήρ ἐν τάγορα καθήμενος : 7) ἀπολαύω τῆς ἐλευθέρως χρήσεως τινος, ἐξω τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν τινος : Σοκρ. 2, 38 τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα καρποῦσθαι, Ξεν. Ἀγροί. 34 τὰς τῶν θεῶν τιμὰς καρποῦσθαι, Δημοκ. 11 τὸν σίκελαν ταύτην ἀδέως καρπούμενοι : 8) ἀπλ. ἀποκαίω : Σοφ. Τρ. 204 ὡς ἀελπτον δμῦ' ἐμοὶ φήμης ἀνασχὼν τῆσδε νῦν καρποῦμεθα, Σοκρ. 7, 68 πάση Σικελίᾳ καρπούμενη καὶ πρὶν ἐλευθερίαν βεβαιοτέρην παραδοῦναι, Ξεν. ΚΠ 8, 222 ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὐκλείαν, Πλάτ. Εὐθ. 305B ἐκτός δὲ ὄντες κινδύνων καὶ ἀγῶνων καρποῦσθαι σοφίαν, Δημοκ. 478 τούτου τὴν δόξαν τὸ τῆς πόλεως ὄνομα καρποῦται, Πλάτ. Θεμ. 31 καρποῦται τὰς δωρεάς : 9) ἐν κακῇ σημασίᾳ : Ἰνν. Φυσ. 1 ἰδίᾳς καρποῦσθαι λύπας, Αἰσχ. Ἀγ. 502 φρονῶν τὴν ἀμαρτίαν καρποῦσθαι, Εὐρ. Ἰνν. 1427 πένθη μέγιστα δακρύων καρποῦμεν, Πλάτ. Συμπ. 183A τὰ μέγιστα καρποῖτ' ἀν' ὀνειδή, Φιλόδ. Κάκ. 34] λοιδορίας καρποῦμαι.

καρνώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ παράγων πολλῶν καρπῶν, καρποφόρος, χρήσιμος, ὠφέλιμος : Χρησμ. π. Φλέγ. ἀπ. 1.]

καρνώμα-ατος (τὸ) καρπός : Αἰσχ. Ἰκ. 100) καρνώματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις : 2) μτφ. ὠφέλιμος, κέρδος : Ἡσ. : 3) προσφορά : ΠΔ Ἀ-ριθμ. 18, 9 ἀπὸ τῶν ἡγιασμένων ἁγίων τῶν καρπωμάτων ἀπὸ πάντων τῶν δώρων αὐτῶν.

καρνώνης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀγοραστὴς καρπῶν. **καρνωπία** (ἡ) πάπ. ἡ ἀγορὰ καρπῶν. **καρνωπία-κω** πάπ. νόημα, προμηθεύομαι δι' ἀγοράς καρπῶν : Πάν. ἐκαρνωπύθησιν οὐ δέλτα. **καρνώσιμος-ον** μτγν. ὁ παρέχων ἢ παράγων καρπῶν, ὄθ. γεν. ἐπ' ἀγαθῷ τελεσφόρος, ὠφέλιμος : Ἐρμην. Ἰστ. π. Ἀθην. 11, 478A τῶν θεῶν τὰ θαύματα καὶ τὰ καρνώσιμα γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς.

καρνωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ τοῦ καρποῦ λήψις ἢ χρῆσις : Καλλιγ. Θάν. 8λ. 227 κατὰ τὴν καρπωσιν τῆς γῆς καὶ ἰδιοκτημοσύνης : 2) μτφ. ἀπόλαυσις, ὠφέλεια : Ξεν. ΚΠ 4, 5, 16 τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀοίας αὐτοῦς καὶ τὴν κάρπωνιν γενέσθαι : 3) εἶδ. ἢ προσφορά τῶν καρπῶν : ΠΔ Λευίτ. 4, 10 ἀνοίσει ὁ ἱερεὺς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τῆς καρνώσεως : || Ἡσ. ἐκαρνωσις : θυσία Ἀφροδίτης ἐν Ἀμμοθούτις . .

καρνωτής (ὁ) νεώτ., θηλ. -ώτρια (ἡ) ὁ καρποῦμενός τι, ὁ ἔχων τὴν ἐπικαρπίαν πραγμάτων τινος. **καρνωτῶ-όν** καρπῶσι μτγν. ὁ μέχρι τοῦ καρποῦ καθιζοόμενος : ΠΔ Βασ. 2, 13, 18 καὶ ἐπ' αὐτῆς ἦν χιτών καρνωτῶς (ἔχων χειρὶς μέχρι τοῦ καρποῦ τῶν χειρῶν) .

καρνωγεύς-εως (ὁ) νεώτ. ὁ ὀδηγὸς κάρρου βλλ., ἀμαξίας, ἀραμιστζής.

καρρᾶα (ἡ) νεώτ. τύπος μεσαιων. ὑψηλῶν τριπίτων ἢ τετραπίτων ἐμπορικοῦ ἰστιοφόρου.

καρρατᾶν Ἡσ. «Πάφισι κατὰβράζοντες». **καρρά** (τὸ) [γαλλ.] δημ. ὄμας ἐκ τεσσάρων ἢ καὶ πλείωνων παικτῶν εἰς τινὰ χαρτοπαικτικὰ παιγνίδια : καρρῆ τοῦ μπριτζ, - καρρῆ τοῦ πόκερ

|| σύμπτωσις καὶ τῶν τεσσάρων ὀμοίων παιγνιοχάρτων τῆς χαρτοπαικτικῆς δεσμίδος εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ποίητον : καρρῆ τοῦ ἄσσου - τῆς ντάμας : 2) ὕψασμα φέρον διαστοιχουμένης γραμμᾶς σχηματιζούσης τετραγώνου : 3) διαμέρισμα πολεμικοῦ πλοίου χρησιμεῖον ὡς ἐντεκτήριον τῶν ἀξιωματικῶν : 4) τὸ περὶ τὸν τράχηλον ὀρθογώνιον ἄνοιγμα τῆς γυναικείας ἐσθίτης : || συν-εἶδος. τὸ ἄνω ὑπὲρ τοῦς μαστοῦς μέρος τοῦ στῆθους : 5) εἶδος ἀνδρικήας κομμώσεως, καθ' ἣν ἡ κόμη διατηρεῖται ὀρθία ὑπὲρ τὸ μέτωπον, εἶναι δὲ κεκομμένη ἄνωθεν κατ' ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν : 6) κ. ὡς ἐπιθ. τετραγώνου : τραπέζι καρρῆ.

καρρῆδάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ καρρῆ βλλ. **καρρῆει** ἀντὶ καταρρεῖ : Σαφ. 4, 3.

καρρῆζουσα ἐπ. μτγ. τοῦ καταρρεῖ βλλ. : Ἰλ. Ε 424 τῶν τινα καρρῆζουσα Ἀχαιοῶν.

καρρῆς (ἡ) δημ. τὸ καρρῆ βλλ. **καρριά** (ἡ) δημ. τὸ ποσὸν τοῦ φορτίου ὅπερ δύναται νὰ περιλάβῃ καὶ νὰ μεταφέρῃ τὸ κάρρον βλλ., ἄ. καρροταῖο.

καρριάτικα (τὰ) δημ. ἡ διὰ μεταφορᾶν ἐπὶ κάρρου πληθυνομένη ἄμοιβη, ἀμαξιάτικα.

καρρικός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ ἐπαρκῶν πρὸς πλῆρωσιν κάρρου τινός : Ἐπιγρ. καρρικός νόμος.

καρριάλα (ἡ) δημ. μικρὸν δίτροχον κάρρον, καρροτασίη : 2) κλίση, εἶδ. ζυλίση, κρεβάτι.

καρρίον καθεδρωτὸν γλωσσ. ὄρεπανηφόρον ὄμμα (λατ. conrippus).

καρριχτήρη (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. καρριχτερός (ἡ) γένος σταυρανθῶν φυτῶν.

καρρό (τὸ) [γαλλ.] δημ. μία τῶν τεσσάρων φυλῶν τῶν παγιοχάρτων, ἥς διακριτικὸν σῆμα εἶναι ἐρυθρὸς ῥόμβος.

καρρόθεν ἐπίγρ. μτγν. ἀπὸ τοῦ κρείττονος : Δαμόσκ. π. Σουῖδ. ἐν λ. κάρρων.

κάρρο(ν) (λατ.) μτγν. νεώτ. κ. δημ. δίτροχος ἢ τετραδίτροχος φορητὸς ἀμαξία, ἀραμιάς, σούστα : ΠΔ Ἐοδρ. 1, 5, 55 (κῶδ. Α), Διοκλήτ. Ἐδικτ. 15, 32α, Γ10π.

|| ὅσον φορτίον δύναται νὰ χωρέσῃ, νὰ μεταφέρῃ ἐν κάρρον : δύο κάρρα πέτρος : 2) δημ. μτφ. πρόσωπον ἔνεκα προϊούσης ἡλικίας ἔχον πλεονάζον εἰσαρκίον, ἰδ. ἐπὶ γυναικός, ἢ πράγμα πεπαικωμένον ἢ καταστὰν ἀχρηστον ἔνεκα μακρᾶς χρήσεως.

κάρρος (ὁ) μτγν. τὸ κάρρον : Διοκλήτ. Ἐδικτ. 15, 39. **καρροπηγός** (ὁ) γλωσσ. ὁ κατασκευαστὴς κάρρων.

καρροποιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργαστᾶσιον κατασκευῆς κάρρων.

καρροποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς κάρρων. **καρρότητα** (ἡ) [γαλλ.] δημ. τετραδίτροχος ἀμαξία συμφορὴ συνήθως ὑπὸ ζεύγους ἰπῶν καὶ χρησιμεύουσα ἰδίως πρὸς μεταφορὰν ἀνθρώπων : πῆγρον περίπατο μὲ τὴν καρρότητα.

καρροτάδα (ἡ) δημ. διαδρομὴ ἐπὶ καρρότασας, περίπατος μὲ καρρότασα, ἀμαξιάδα : ἀπόφθ. θά πάμε καρροτάδα.

καρροτάκι (τὸ) δημ. μικρὰ καρρότασα ἢ μικρὸν κάρρον : || ἰδ. μικρὸν χειροκίνητον κάρρον : || μικρὸν χειροκίνητον ἀμάξιον, ἐφ' οὗ φέρονται τὰ νήπια εἰς περίπατον.

καρροταγίτης (ὁ) δημ. ὁ ὀδηγὸς καρρότασας, ἀμαξιάτικος : δι. τραγ. πόσα θέλεις καρροταγίτηρ, | νὰ μάς πᾶς καὶ νὰ μάς φέρῃς : || ὁ ὀδηγὸς κάρρου, καρραγωγέας.

καρρούκα (ἡ) [λατ.] νεώτ. μικρὸν τετραδίτροχον ἀμάξιον παρὰ Ρωμαίους, πολυτελὲς καὶ μεκοσμημένον συνήθως διὰ τορευμάτων ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ἢ δι' ἐνθεμάτων ἐλεφαντοστοῦ.

καρ(ρ)ούλα (ἡ) δημ. ἐξοιδημα ἰδίως τῆς κεφαλῆς προερχόμενον ἐκ πλῆγματος : ! φλύκταινα

ἀναπτυσσόμενη ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐνεκεν ἐγκαύματος καὶ περιέχουσα ὑδαρὲς ὕγρον.

καρρούλι (τό) [ιταλ.] δημ. κ. καρρέλι ζύλινον ἢ μετόλινον πηλῖνον εἰς ὃ περιτυλίσσεται τὸ νῆμα, ὡς καὶ ἡ δὴλ κούβοριστρα βλ.λ. || ὃ τροχίσκος τῆς τροχαλίας ἢ δλοκλήρος ἢ συσκευὴ αὐτῆς || μικρὸς τροχὸς εἰς τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν διαφόρων ἐπιπλῶν, ἰδίως κινῶν, πολυθρόνον κττ.

καρρούλιζω δημ. περιτυλίω νῆμα περὶ τὸ πηλῖνον, τυλίγω νῆμα στὸ καρρούλι' 2) ἀμτθ. σχηματίζω, ἀποκτῶ καρρούλιαν βλ.λ.

κάρρων-ονος-ον ὄρωρ. ἀντὶ κρείσσαν βλ.λ. : Ἄλκμ.89, Ἐπιχ.ἀπ.165 ὄκκα παρέωντι κάρρωνες, Σώφρ.ἀπ.21 Ἡρακλῆς τεοὺς κάρρων ἤς, Τιμ. Λοκρ.94C τὸ πρεσβύτερον κάρρον ἐστὶ τῶ νεωτέρω, Πλούτ.Λυκ.25 πολλοὺς δὲ ἄνδρας Λακεδαιμῶν ἔχει τήνου κάρρωνας' || φρ. κάρρον ἐστὶν μτ. ἀπαρφ. κἀλλῖνος ἐστὶ : Κερκ.5,13.

καρσί (τουρκ.) ἐπίρρ. δημ. ἐναντι, ἀπέναντι, ἀντικρῶ : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.64,16 μεγάλα τόπια . . ἀντικρῶ στὸν πύργον τὰ ἄβαλαν, Παλαμ.Περ.Χαιρ.Χελιδόνια ὄ πῆστα τα, ἔεσις, καθμερὰν' στὸ σύμμα πού χαϊδεύεστε καρσί μου, χελιδόνια.

καρσίλαμάς (ὶ) [τουρκ.] δημ. εἶδος ἀντικρυστοῦ λαϊκοῦ χοροῦ ἀνατολικῆς προελεύσεως.

καρσινός-ἠ-ὸ (τουρκ.) [καρσί] δημ. ὃ ἀντικρυνός, ὃ ἀπέναντι.

κάρσιος-α-αν κτ. Ἦσ. πλόγιος, πρβλ. ἐγκάρσιος' κ. ἐπίρρ. -ῶς : Σουῖδ.

κάρσιος-εως (ἠ) [κείρω] ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀπατέλεσμα τῶ κείρειν, τὸ κούρεια : Θεόδωρ.ΦΑη. 4,8,3 τῶν εἰς κάρσιν ἀπαρῆντων [ἰδὲ]δρ. κρᾶστιν.

κάρσια ἢ κάρσικα φαίνονται (τὰ) ἐνὼς γεωλ. τὸ σύνολον τῶν ἰδιαζομένων χαρακτηριστικῶν μορφῶν, τῶν παραουσιαζομένων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἔδαφους ὡς καὶ ὑπογεῶς εἰς ὄρεινὰς περιοχάς, συγκειμένας κυρίως ἐξ ἀσβεστοπλάθων ἢ δολομιτῶν, σπανιότερον δὲ ἐκ γύφου ἢ ὄρυκτου ἄλατος.

κάρτα ἐπίρρ. [πρβλ. κράτος] συνήθ. π. ἴωσ. κ. τραγ., σπαν. π. κ.μ. κ. Ἄττ. πελοπόννησος, σφῶδρα, μάλα, πόνυ, λίαν : Ἰππῶν.16 κάρτα κακῶς βίωθ, Ἀριστ.ἀπ.3 ἐσθλοὺς κάρτα μαχητάς, Ἦρ. 2,27 ὡς κάρτα ὀπὸ θρωμένω χρωμένω, αὐτ.3,80 οὐ κάρτα θεραπεύεται (ἀντὶθ. μετρίως), Ἰππ.Δι.αὐτ.58 κάρτα ὄξυ, Αἰσχ. Ἀγ.84 κάρτα προυμενεῖς ἐμοί, Σοφ.Τρ.1218 εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, Εὐρ. Μῆδ.328 οὐ κάρτα νῦν νείσαν ἔχω, Ἀριστφ. Ὀρν.342 τῶντο μὲν ληρεῖς ἔχων κάρτα' ἀπαξ μ. π. Πλάτ.Τιμ.25D πηλοὺ κάρτα βραχίως 2) ἐντέλως, ἀληθῶς, μάλιστα : Αἰσχ. Ἐπ.413 κάρτα δ' ἐστ' ἐγχώριος, αὐτ. Εὐρ.90, αὐτ.738 κάρτα δ' εἰμι τοῦ πατρός [εἰμαι] ἐξ ὀλακλήρου μὲ τὸ μέρος τοῦ πατρός μου, αὐτ. Ἀγ.592, Σοφ. Ἠλ.312, αὐτ.1,278, Ἀρειφ.22 οὐ δὲ κάρτα φεῖδ' 3) καὶ κάρτα πρὸς ἐπίρρῶσιν τοῦ πρότερον ρηθέντος : Ἦρ.6, 125 ἦσαν μὲν καὶ τὰ ἀνεκάθεν λαμπροί' . . ἀπὸ δὲ Ἄλκμ.βίωσ . . καὶ κάρτα λαμπροί' || κ. 18. ἐν διαλόγῳ, μάλιστα, ἀληθῶς, βεβαίως : Σοφ. ΟΚ 65 ἢ γὰρ τινες ναλοῦσι τοῦσδε τοὺς τόπους ; καὶ κάρτα, Εὐρ. Ἰππ.90 ἀρ' ἀν τὶ μου δεξιοβουλεύσαντος εὐ ; καὶ κάρτα' κ. ὀπαξ μ. π. Ἀριστφ. Ἀγ.544 καὶ κάρτα μὲντὰν εὐθῆως καθίσκατε τριακοσίας ναῶς' π. Ἦρ. τὸ κάρτα ἐν ὄμ. σμ. : Ἦρ.1,71 ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς γνώμης καὶ τὸ κάρτα ὄνομα ἐν Λυδοσίτῃ ἔχων, αὐτ.4,181' ὄμ. κ. μετ' ἑλαφράς εἰρωνείας, λίαν, πόνυ : αὐτ. 1,191 ἐς ὃ ἦ καὶ τὸ κάρτα ἐπιθῶτον, αὐτ.6,52.

κάρτα (ὶ) (ιταλ.) δημ. ταχυδρομικὸν δελετήριον καὶ ἰδίως τὸ εἰκονογραφημένον' 2) ἐπισκεπτήριον βλ.λ. || φρ. κάρτα μπιάνκα ὑπογραφή ἐν λευκῷ, πληρεπινότης : τοῦ ὄπως κάρτα μπιάν-

κα (πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας)' 3) ἕκαστος τῶν 32 ἀνεμορρόμβων εἰς οὓς ὑποδιαιρεῖται τὸ ἀνεμολόγιον, ὅλον Τραυμῆνα κάρτα Γραῖου, Βορρὰς ἔνα ἱράμβιον πρὸς Μέσην (=ΒΙΜ).

καρτάζεσθαι Ἦσ. ἐκρατύνεσθαι, διασχυρίζεσθαι καὶ διαμάχεσθαι.

καρτάζωνος (ὶ) μτγ. τὸ ζῖον μονόκερως βλ.λ. : Αἰλ.Ζ1 16,20.

καρταῖον Ἦσ. κάρταεῖν.

καρταίπας (τό) Ἐπίρρ. πλθθ. καρταίπαδα ὡς οὐσ. μεγάλα ζῶα, κτήνη.

καρταίπους-οδος-ου κραταίπους βλ.λ. : Πίνδ. Ο 13,81 ἔθαν δ' κύρυσθενεῖ καρταίποδ' ἀναρῶν Γαῖαιόχῳ.

καρτάκι (τό) δημ. κ. κάρτο (τό) τὸ τέταρτον τοῦ ἀργυροῦ τουρκικοῦ νομίσματος μετζητιέ.

καρτάλαμον (τό) γκωσ. ὕποκορ. τοῦ καρτάλαμον, μικρὸς πλεκτὸς τάλαρος, καλαθίσκος.

καρτάλαμον (τό) μτγ. περιζῶμα : Ἰω.Λυδ. Ρωμ.2,13.

καρτάλα (ι) (τό) (τουρκ.) δημ. γύφ ἢ ἀετός, τὸ ὄριον.

καρτάλα(ι)ον (τό) πάπ. κ. δημ. ὕποκορ. τοῦ κάρταλλος βλ.λ. κ. ἀνευ ὕποκορ. σμ.

κάρταλλον (τό) λεξ. κ. νεώτ. Ἦσ. κάρταλλον' πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν τοῖς φαρματικαῖς' 2) εἶδ. νεώτ. ζῶολ. γένος κολοεπτερόν κερραμυκιδῶν.

κάρταλλος (τό) μτγ. κἀλαθος ἔχων ὄξείαν τινα βᾶσιν' Σουῖδ. ἐκόφινος ὄξυς τὰ κάτω' πρβλ. κάρταλλον : ΠΔ Βασ.4,10,7 ἔσφαξαν αὐτοὺς . . καὶ ἔθηκαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἐν καρτάλλοις, Πάπ.ΦΑ.1,694' || κ. εἶδ. κἀλαθος περιέχων προασφορὰς-πιστῶν ἐν ἐορτῇ : αὐτ.2,298.

καρταμέρα (ἠ) μτγ. τὸ καρτάλαμον παρὰ Γαλιτάτας Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,13 ἐτὴν δὲ ὅλην κατασκευὴν τοῦ περιζῶματος ὁ Γάλλος καρταμέραν, ἦν τὸ πλθθος καρτάλαμον . . ὀνομάζει (λέγουσιν).

καρταρόλι (τό) [ιταλ.] δημ. μέτρον χωρητικότητος ἐν Ἐπτανήσῳ ἐπὶ βενετοκρατίας ἰσχύον ἐπὶ καὶ νῦν καὶ ἰσοδυναμοῦν πρὸς 4 καρτοῦστα βλ.λ.

καρταζίνι (τό) [ιταλ.] δημ. μέτρον χωρητικότητος ἐν Ἐπτανήσῳ ἐπὶ βενετοκρατίας ἰσχύον ἐπὶ καὶ νῦν καὶ ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ τέταρτον τοῦ καρτοῦτσου βλ.λ. (36 δράμια) : Ξενόηλ. Ζαμ.Μαντ.17 κολάτιζε . . φωμοτῆρι κι ἔνα καρτεζίνι καρσί.

καρτέλι (τό) (ἀγγλ. κ. γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. ἔνωσις ἐπιχειρηματιῶν τοῦ αὐτοῦ κλάδου, διατηροῦντων τὴν οικονομικὴν αὐτῶν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἐπιδιωκόντων τὴν μονοπώλησιν ἐίδους τινός' || νεώτ. συνενδ. ἐν τῇ πολιτικῇ, συνασπισμὸς κομμάτων.

καρτέλλα (ἠ) [ιταλ.] δημ. μικρὰ πινακίς ἐκ χαρτοῦνται φέρουσα ἐπιγραφήν, διαφημιστικῶς ἰδίως περιεχομένη, ἀνηρητημένη δὲ διὰ θώμηνος εἰς τοῖχον ἢ ὀπισθεν ὑελοφραγμάτων' || ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου τῆς τόμπολας, ἕκαστη τῶν πινακιδῶν τῶν φερούσων τοὺς ἐντύπους ἀριθμοὺς' 2) ἐν ταῖς τραπέζαις καὶ τοῖς λογιστηρίοις, φύλλον χάρτου, ἐφ' ὃ κατ'αγαράεται ὁ τρέχων ἀτομικὸς λογαριασμὸς ἐκάστου πελάτου.

καρτέλλο (τό) [ιταλ.] δημ. μ. ἐν τῇ φρ. ἀρτίστας ντὶ καρτέλλα ὁ κατ' ἐξοχὴν καλλιτέχνης' || κ. ἐν αἰσχρ. σμ. ἐπὶ πόρνης ἢ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καταγραφόμεν : ντὶ καρτέλλο.

καρτεραίχνης (ὶ) κ. καρτεραίχνης βλ.λ. : Πίνδ. 1,516,38 καρτεραίχταν Ἀμφιτροωνιάδαν.

καρτεραύχην-ενος (ὶ) κ. καρτεραύχην βλ.λ.

Ἰππ. Ἐπιδ.6,1,2.

καρτερέω δημ. ὑπομένο, ἀντέχω, δύναμαι ἢ προαμένο, νὸ ὑπομένο, τὸ ἐνεργ. ἰδ. ἐπὶ ἀσωματικῶν ἀναγκῶν κ. ἐπὶ συναισθημάτων, κυρ. ἐν ἀρν. ἐκφορὰ : δὲν καρτερεῖς ὁ ἔρωτας - ὁ ποθος - ἢ πείνα - ἢ δίψα' || συνηθέστ. τὸ μέσο.

καρτερεύομαι ἀπολ. ἐπὶ προσ. κ. ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς σωματικὰς ἀνάγκας, εἶδ. σὺρῆσεως, ἀφοδεύσεως, ἀνέχω, συγκρατῶ ἑαυτὸν, ἔχω ἀντοχὴν, κ. ἐν ἀρν. ἐκφορᾷ, αἰσθάνομαι ἐπειεῖν βλ.λ.2) ο) γέροισι καὶ οἱ παθιασμένοι δὲν καρτεροῦνται πρὸς νεροῦ τους, - καρτερέφου λιγάκι κι ἐφθάσαμε' || σπαν. κ. παθ. ὑποβάλλομαι εἰς συγκράτησιν, εἰς ἐπίσχεσιν: ὅσο καὶ νὰ τὸ φοβέρισθῃ δὲν καρτερεῖται τὸ παιδί | δὲν συγκροτεῖται |

καρτέρημα -ατος ἰδὸι (καρτερῶ) κ. δημ. τὸ ἀνέχεσθαι, τὸ ὑπομένειν: Πλάτ. Μέν.88C τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα καὶ καρτερήματα' 2) δημ. τὸ ἀναμένειν, τὸ περιμένειν τινά.

καρτέρησις -εως (ῆ) (καρτερῶ) ἡ διάθεσις τοῦ καρτερεῖν, ἡ ἐμμονή, ἡ ἐπιμονή καὶ ὑπομονή: Πλάτ. Λάγ.193D ἡ ἀφρων τόλμα τε καὶ καρτέρησις, αὐτ. Νόμ.637B ὅπου τινὲς ἐνείσι καρτερήσεις' 2) μτ. γεν. τὸ ἀνέχεσθαι τι μεθ' ὑπομονῆς, τὸ ὑπομένειν, ὑποφέρειν τι μετὰ καρτερίας: Πλάτ. Συμμ.220A τὰς ταῦ χεῖμωνος καρτερήσεις, αὐτ. Νόμ.633B περὶ τὰς καρτερήσεις τῶν ἀληθδόνων.

καρτερητός -ῆ-δν (καρτερῶ) μον. ὄν δύναται τις νὰ ὑπομένη: Νικήτ. Εὐγ.7,25f.

καρτέρι (ἰδὸι) μον. κ. δημ. ἐνέδρα, παραφύλαξις, παραμύνημα, χωσιὰ, συνήθη. ἐν φρ. κάρμων καρτέρι, - στήνω καρτέρι (ἐνεδρεύω) | Παλαιμ. Τρισεύγ.22 δὲ στένουμι καρτέρι μετὰ βόλια, - κωνήνι στό καρτέρι (εἶδος θήρας, καθ' ἣν παραμυθεῖται τις ἀφανῆς ἀναμεινὴ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ θηράματος) | 2) προσδοκία, ἐν χρ. κ. ὡς τοπων. κτ. πληθ. τὰ Καρτέρια.

καρτερία (ῆ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ διάθεσις τοῦ καρτερεῖν, σταθερὰ ἐμμονή εἰς τι, ὑπομονή, ἀνοχή: Πλάτ. Λάγ.192B καρτερία τις εἶναι τῆς ψυχῆς, αὐτ. Πολ.390D καρτερία πρὸς ἀπαντα . . λέγονται ἀντίθ. πρὸς τὸ μαλακία: Ξεν. ΚΠ8,8,15 τὴν μὲν ἕκ Περασῶν καρτερίαν περιωρῶσιν ἀποσβεθνήμην, τὴν δὲ τῶν Μήδων μαλακίαν διασφύζονται, Διον. Ἀλ. Ρωμ.2,28 καρτερία ἡ περὶ τοῦς πόνοισι, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,218 ὑπαλειφῶν τὴν ὑπομονὴν καὶ παραθήλων τὴν καρτερίαν τῶν εὐσεβῶν || ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ ἐγκράτεια: Ἀριστ. ΗΝικ.1150b, | αἰρετώτερον ἐγκράτεια καρτερίας ἐστίν.

καρτεριάζομαι Ἦσ. «οὐ καρτεριάδδεις οὐ φρόνιμος εἶ» | πθ. διδῶθ. οὐ καρτεριάδδεις, λακων. ἀντι καρτερίζεις).

καρτερικός -ῆ-δν (καρτερία) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων καρτερίαν, ὁ ἰκανὸς εἰς τὸ καρτερεῖν, ὑπομονητικὸς, ἀνεκτικὸς: Ἀμειφ.9, Ξεν. Ἀπομν.1,2) πρὸς χεῖμωνας καὶ θέρας καὶ πάντας πόνοισι καρτερικώτατος, Πλάτ. Ὀρ.412A ῥώμη καρτερικὴ πρὸς ἀρετήν, Ἰσοκρ.8,109, Λουκ. Ἀνάχ.38, Βί. Ἀλεξ.2195 ἑμπειροὺς καὶ καρτερικοὺς μάχης τῆς ἡρώας' ὄμ. ἀντίθ. τῷ μαλακός καὶ ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ ἐγκρατής: Ἀριστ. ΗΝικ.1150a,33 ἀντικεῖται δὲ τῷ μὲν ἀκρατεῖ ὁ ἐγκρατής, τῷ δὲ μαλακῷ ὁ καρτερικός κ. ἐπίρρο. -κῶς κ. νεώτ.: αὐτ.1179b,33, Μαρῖν. Προκλ.12 ὑπέμεινε τὰ πάντα καρτερικῶς.

καρτερόκτης -πτος (ῆ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ καρτερικοῦ, καρτερία βλ.λ.

καρτεροβρόντης (δὸι) (καρτερός-βροντῶ) ὁ καρτερός, ἰσχυρός, δυνατὰ βροντῶν: Πίνδ. ἀπ.155.

καρτερούνοος -αν (καρτερός - γόνυ) μον. ἐτεροκλ. μ. κτ. δοτ. πληθ. καρτερούνοοσιν ἴπποισι ἔχουσιν ἰσχυρὰ τὰ γόνατα: Ἰζέτ. Μεθ' Ὀμ.93.

καρτεροδόντης (δὸι) (καρτερός - δδοῦς) μον. ὁ ἔχων ἰσχυροῦς, δυνατοὺς δόδοντας: Εὐστ. Πον.313,63.

καρτεροεις -εντας-εσσα-εν καρτερός, κρατερός βλ.λ.: Ἐπ. Ἀλ. Ἀδ.91V7.

καρτερόθυμος -ον (καρτερός - θυμός) ὁ ἔχων

καρτεράν καρδίαν, καρτερόφυκος, γενναῖοφυκος: Ἰλ.Ε.277, αὐτ. Ν.350 Ἔτην κώδωνε καὶ ἰεὰ καρτερόθυμον, αὐτ.Ξ.512 Μυσῶν . . καρτερόθυμων, Ὀδ.Φ.25, Ἡσιόδ.Α.476, αὐτ.225 Ἔριν . . καρτερόθυμον' 2) γεν. ἰσχυρός, σφοδρός, δυνατός: Ἡσιόδ.Θ.378 ἀνεύροισ . . καρτερόθυμοις.

καρτερόμητις -ιος (δὸι) (καρτερός-μήτις) μτγν. στυετός, εὐδουλος: Ἰργη. Ναζ.276A.

καρτερόνους -οος-οον (καρτερός - νοῦς) μον. καρτερόδουμος.

καρτεροπληγῆς -οῦς-ές (καρτερός-πλήττω) μτγν. ὁ πλήττων καρτερώς, ἰσχυρώς: Διόδ.Σ.5,34 καὶ καθόλου καρτεροπληγῆς ὑπάρχουσιν | δ.γρ. καρτεροπληγῆς).

καρτεροπλήγης -ητος (δὸι) (καρτερός - πλήττω) μτγν. δ.γρ. ἀντι καρτεροπληγῆς βλ.λ.: Διόδ.Σ.5,34.

καρτερόπνοος -ον σχόλ. ὁ καρτερικῶς φέρων, ὑπομένων τοὺς πόνοισι: Σχόλ. Ὀμπ. Ἀλλ.1,35.

καρτερός -ά-δν (κάροτος) κ. νεώτ. κ. καρτερός βλ.λ., ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμάλος, ἀνδρείος, σταθερός: Ἰλ.Ν.316 εἰ μάλα καρτερός ἐστίν | Ἐκτωρ | αὐτ.Ε.592 εἶποντο φάλαγγες καρτεραί, αὐτ.1,53, Αἰσχ. Ἐπ.517 Ζεὺς . . Τυφῷ καρτερώτερος μάχη, Ἀριστ.φ.Βάτρ.464 Ἡρακλῆς ὁ καρτερός κ. μτ. ἀπαρφ.: Ἰλ.Ν.483 καρτερός ἐστί μάχη ἐνι φώτας ἔναρσι, Πλάτ.Θεαίτ.166B καρτεροί πρὸς τὸ λέγειν | ἰσχυροί εἰς τὸ αὐξήτειν |

|| τὰ καρτερώτατα ἢ ἰσχυρώτατα: Σοφ.Α1.669 τὰ θεῖνά καὶ τὰ καρτερώτατα ἔτοιμ' ὑπέκειν' 2) μτ. γεν. ὁ κρατῶν πνος, κατέχων, ἐξουσιάζων π. κάτοχος, κύριος, κυρίαρχος τίνος: Ἀρχιλ. 26 ὁ δ' Ἀσίης καρτερός, Θέογν.480 οὐκέτι τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερός αὐτε νόου, Ἐπιγρ. καρτερούς δ' εἶναι γῆς καὶ οἰκίων, Θεοκρ.15,94 μὴ φύη . . ὅς ἀμὼν καρτερός εἶην, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 5,8 καρτερός παθῶν, Ἀρρ.ἀπ.91) καρτερός Θεοβαλίων' 3) καρτερικὸς, ὑπομονητικὸς: Ξεν.ΚΠ 1,6,25 καρτερώτερον δεῖ πρὸς πάντα τὸν ἀρχοντα τῶν ἀρχομένων εἶναι' || ἐπίμονος: αὐτ. Φαίδ.77A καρτερώτατος ἀνθρώπων ἐστί πρὸς τὸ ἀπιστεῖν' 4) κ. γεν. δυνατός, σταθερός, μέγας: Ἰλ.Τ108 καρτερόν ὄρκον | Βέβαιον, ἀσφαλῆ | αὐτ.Ε.872 καρτερά ἔργα | βία | αὐτ.Π.517 ἔλκος . . καρτερόν | βαρὺ τραῦμα | Πίνδ.1.67,10

καρτερός . . ἐξ ἀλαλῆς, αὐτ.Ο.1,59 καρτερόν . . λίθον, αὐτ.115 καρτερώτατον βέλος, Ἡρ.1,76 μάχης . . καρτερῆς γενομένης | ἰσχυρά, πεισματώδης | αὐτ.8,12 ναυμαχίη καρτερῆ, Αἰσχ.Πρ.923 βροντῆς . . καρτερόν κτύπον, Θεοκρ.4,43 μάχη καρτερῆ, Πολύδ.1,27,11, - μετὰ καρτερόν ἀγῶνα ὑπεχρησθῆ ὁ ἐχθρός εἰς ὑποχώρησιν, - καρτερά συζήτησις' || τὸ οὐδ. καρτερόν ὡς οὐσ. ἡ δύναμις, ὄρμη, βία: Αἰσχ. Ἰκ.612 ἐάν δὲ πραστίθῃ τὸ καρτερόν, φρ. ἐν Εὐρ.Μήδ.394 τὸ λημῆς δ' εἰμι πρὸς τὸ καρτερόν | εἰς τὸ ἀκρότατον σημείον τὸ λημῆς' | κ. ἐμπροσθ. (κατὰ, πρὸς) ἐν ἔπιρρο. σμ.: Ἡρ.1,212 οὐ μάχη κατὰ τὸ καρτερόν, αὐτ. 3,65, Ἀριστ.φ. Ἀχ.622, Αἰσχ.Πρ.212 οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν χρεῖν' ὄμ. κ. ἀπολ.: Θεοκρ.1,41 κἀμνον-τι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ οἰκίωσ' 5) ἐπι τοποθεσιῶν, ὄχυρος, δυσάλωτος: Ἡρ.9,9 τελεχος . . καρτερώτ. Θεοκρ.4,3 τὸ χωρίον. φύσει καρτερόν ὄν, αὐτ.5,10 κατὰ τὸ καρτερώτερον τοῦ χωρίου, αὐτ.4,131 ἐπὶ λῶφου καρτερώτ. 6) κύριος, σταθερός, ὀρισμένος: Ἐπιγρ. αἱ μνημονες εἰδέωναι (= γλώσσῃ τοῦ καρτερόν εἶναι' 7) ρηματ. π. καρτερός, καρτερός, καρτέρησις, καρτερικὸς. Διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. κράτος.

καρτερότης -ητος (ῆ) μτγν. κ. μον. ἰσχύς, βία, ἀντοχή: Κύριλλ. Ἰεροσ. Κατήχ.178 (= 274b).

καρτερούντης ἐπίρρο. | τῆς μτγ. τοῦ καρτερός | μετὰ καρτερίας, καρτερικῶς, θαρραλέως: Πλάτ.

Πολ.399β παραταταγμένως και καρτερούτως ἀμυνομένων τὴν τύχην, [Ἰάμβλ.Πυθ.32,220].
καρτερόφρων-ονος-ον |καρτερός- φρήν| ΕΜ 745,8 τολμηρός, ἀτρόμος, γενναίος.
καρτερόχειρ-ειρος |ό, ή| (καρτερός- χεῖρ) | ό ἔχων ἰσχυρὸν χεῖρα : Ὑμν.8,3 καρτερόχειρ Ἄρης, ΑΠ9,210 καρτερόχειρ βασιλεύς.
καρτεροφύχια |ή| (καρτερόφυχος) μτγν. κ. νεώτ. ή ἰδιότης τοῦ καρτεροφύχου, ή εὐστάθεια τῆς φύχης, γενναίότης, ἀνδρεία, εὐφύχια : ΠΔΜακκ.4,9,26 θαυμασάντων . . τὴν καρτεροφυχίαν αὐτοῦ.
καρτερόφυχος-ον μαν. κ. νεώτ. ό ἔχων καρτερὰν, ἰσχυρὰν φυχήν, γενναίόφυχος, ἀνδρείος : Ἰω.Χρυσ.7,532,24 ἔπιρρ. νεώτ. καρτεροφύχως.
καρτερός-έω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. μτ. άκαρτερώ άσυνοίρ. -άω, παρατ. δημ. [έ ή ά]καρτέρεα κ. [ά]καρτέρεα δημ. άόρ. [έ ή ά]καρτέρεα ή -φα εἶμαι καρτερός, κρατερός, ζυσταθής, ἐπιμένω, ὑπομένω γενναίως : Σοφ.Φιλ.1,274 πότρεα δέδοικται σοι μένοντι καρτερεῖν ή πλείων μ' ἡμῶν, Εὐρ. Ἡρακλ.837 ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στάς ἑκαρτέρει μάχη ἐν τῇ μάχῃ), Θουκ.2,44 καρτερεῖν δέ χρῆ και ἄλλων παίδων ἑλπίδι, Μέν.Σαμ.112 κάτεχε σσαυτὸν, καρτέρει,-καρτερούντες ἀπέκρουον νυχθημερὸν τοὺς πολιορκητάς' || κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. | πρὸς μτ. αἰτ. : ἐπί, ἐν μτ. δοτ. | ἀντέχω εἰς τι : Πλάτ.Πολ.556C μαλακοὺς δέ καρτερεῖν πρὸς ἡδονὰς τε και λύπας, Ἰσοκρ.6,48 καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, Πλάτ.Νόμ.6,35C ἐν ταῖς ἡδοναῖς καρτερεῖν | μὴ νικάσθαι ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, αὐτ. Λάχ.193Α ἐν πολέμῳ καρτεροῦντα (ἀντέχοντα) ' || κ. μτ. διορ. διὰ τῆς ἀπὸ μτ. γενν. ἀπέχομαι σταθερῶς, ἐμμένωσ ἀπὸ τινας : Αἰλ.Ζ1 13,13 καρτερεῖν ἀπὸ τοῦ ἵπνου | ἀπέχεσθαι σταθερῶς τοῦ ἵπνου' || κ. μτ. μτχ. τροπ. προσδ. ἐπιμένω, ἐμμένω, ὑπομένω πράττων ή πάσχων |τι : Εὐρ.11 1395 οἱ δ' ἑκαρτέρουν πρὸς κέντρα λακτικόντες, Πλάτ.Λάχ.192E εἰ τις καρτερεῖ ἀναλίσκων ἀργύριον φρονίμως, Αἰσχίν.3,241 τίς ἂν τοιαῦτα καρτερήσειεν ἀκούων; ' 2) κ. νεώτ. μτ. αἰτ. πράμ. ἀνέχομαι, ὑποφέρω μεθ' ὑπομονῆς, ὑπομένω καρτερικῶς, ἀντέχω εἰς τι : Εὐρ.1Α 1370 τὰ δ' ἀδύνατ' ἡμῖν καρτερεῖν οὐ βράδιον, Ξεν. Ἀπομν. 1,6,7 αἰετὰ συντυγχάνοντα . . καρτερεῖν, Ἰσοκρ. 1,30 τὸν . . τῶν ὑπεροπτικῶν δγκον μόλις ἂν δοῦλοι καρτερήσειαν, Ἀριστλ.Πολιτ.1,278b,27 καρτεροῦσιν πολλὴν κακοπόθειαν οἱ πολλοὶ τὸν ἀνθρώπων' || γίνομαι, καθίσταμαι, ἀποβαίνω σταθερός, ἀνθεκτικός εἰς τι : Σοφ.Α1.650 οὗς τὰ δειν' ἑκαρτέρουν τότε, βαφῆ σιδήρους ὡς' || νεώτ. μτ. ἐμπροθ. αἰτ. [εἰς] : καρτερούντες εἰς τοὺς κόπους και τὴν κακοχίαν' 3) παθ. παρκα. γ' προσ. ἐν φρ. κεκαρτέρηται τὰμ' | γεγνηται, ἐξηνητήθη ή ἐνήη καρτερία' 4) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἀναμένω, περιμένω, προσδοκῶ : ΠΔ Μακκ.2,7,17 σὺ δέ καρτέρει και θεωρεῖ τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ κράτος, Σέξτ.Ερμ.Μαθ.1,291 οὐ καρτερῶ μέχρι θαλάμων ἔλθειν, - εἰς μάτην ἑκαρτέρησα τὴν ἀμοιβὴν τοῦ κόπου, Κρυστ. Ἄγροτ. Τρογ.Θερσιμού7 νά καρτερεῖω ὀλημερῆς ὡς που νὰ πάρ' ή νύχτα', παροιμ. κάλλιο πέντε και στό χεῖρ παρά δέκα και καρτέρει (τὸ μικρὸν ἄμεσον κέρδος προτιμῶτον τοῦ καθ' ὑπόθεσιν μεγάλου μελλοντικοῦ, ὁμ. ἀλί 'στονε δπου καρτερεῖ πὸ ξένο νὰ δειπνήσῃ | μάταιον ή ἐπικινδυνον τὸ προσδοκᾶν ἢ ξένης βοήθειας τὴν ἐπιτελεῖν ἰδίως ἡμῶν σημαντικῆς ἐπιδιώξεως) ή πληρωσιν ἰδίως ἡμῶν ἐπιχοίσεως ἀνάγκης), ὁμ. σάν καρτερός τὸ γοῦρμασμα βάλε θραγάτη κιάλας | προκειμένης ἐπιτελέσεως ἔργου μερμίνα δι' αὐτὸ μέχρι συντελέσεως' || ἐπίστε ἐν ἑπιρρ. σημ. [ά]καρτέρει βλλ.' || δημ. μτ. ἐμ-

προθ. τοπ. διορ. [εἰς μτ. αἰτ.] ἐν ἀναφ. πρὸς πρὸς, προσμένω, περιμένω πού τινα : δ.τραγ. σάν φῆς, Μαλάμω μ', γιά νερό, κι ἐγὼ στή βρύση καρτερῶ,-τόν καρτέραγα ἐπὸ σπῆτ' ὁμ. κ. ἀνευ τοῦ προσδ. ἄλλὰ μτ. ρ. ἐνεργ. σημ. : τὴν καρτέρεια νά πέρσῃ, - καρτερῶ νά μὴ ἁπαντήσῃ στό γράμμα μου' ὁμ. κ. ἄπολ. ἄλλ' ὑπονοοῦμ. τοπ. διορ. ή ρ. : δ.τραγ. σέ [ά]καρτεράω τ' ἀποταχιά, οέ [ά]καρτεράω τὸ δειλί' || ἐν χρ. κ. ἐπὶ κακοῦ, δεῖνοῦ ἀναμενομένου : παροιμ. σάν ἔρθῃ ἕνα κακό, καρτέρα | ή -εἰε | κι ἄλλο'. 5) ρηματ.π. καρτέρησις, καρτέρημα | δημ. καρτέρεμα, καρτερία, δημ. καρτέρι.
καρτερός-ώ μτγν. ἐνιασχῶ, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμῶ : Ἐρμ.Τρισμ.π.Στοβ.1,4γ,69' πρὸλ. Ἀκούλ. ΠΔΨαμκ.30|31|25.
καρτερόνυξ-υχος |ό| ό κρατερόνυξ βλλ.
καρτερόνυξ-ονος |ό| ό κρατερόνυξος βλλ.
καρτερός ἑπίρρ. μετὰ καρτερίας, ἰσχυρῶς, σταθερῶς, δυνατὰ, ἀνθεκτικῶς : ΠΔΜακκ.4,15,31 ή Νῶε κιδωτὸς . . καρτερῶς ὑπήνεγκεν τοὺς κλύδωνας' || ἰσχυρῶς, σθεναρῶς, ἐπιμένως : Ἄρρ. Ἄν.2,23,4 τοῦ τε ἔργου αὐτοῦ καρτερῶς ἀπτόμενος, Λουκ.Εὐνῦν.6' || καρτερῶς ὑπνοῦσθαι βαθέως κοιμάσθαι, στό γεμάτα : Ἡρ.3,69 ὕπνωμένου δέ καρτερῶς τοῦ μάγου' 2) τολμηρῶς, σταθερῶς, ἀποφασιστικὰ : Λουκ.Προμ.21 καρτερῶς ὑπόμνε, Ἀχιλλ.Τάτ.8,17.
καρτεσιανισμός (ό) νεώτ. τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Γάλλου φιλοσόφου Καρτεσίου περὶ μηχανικῆς συγκροτήσεως τοῦ κόσμου ὡς και αἰ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἄλλα νεώτ. φιλοσοφ. θεωρία, **καρτεσιανός-ή-όν** νεώτ. ό τοῦ Γάλλου φιλοσόφου Καρτεσίου | Descartes |6ος -17ος αἰ. | : **καρτεσιανὰ δοξασία** || τὸ ἄρα. καρτεσιανός ὡς οὐσ. ό ὁπαδός τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ Καρτεσίου ή ό ἐμπνευσμένος, ἐξορμώμενος εἰς ἰδίαν αὐτοῦ θεωρίαν, ἀντιλήψεις, ἐκ τῆς θεωρίας τοῦ Καρτεσίου περὶ μηχανικῆς συγκροτήσεως τοῦ κόσμου.
κάρτη |ή| μτγν. εἶδος ἐνδύματος : Ἰουβ.85.
καρτίρης |ό| (ἱταλ.) δημ. ναυτ. κ. καρτίρη|τὸ ἀβάκιον ἐκ ναστοχάρτου φέρον εἰδικῶς ὑποδιαιρέσεις και χρησιμεῖον πρὸς ἄμεσον και πρακτικὴν λύσιν τῶν προβλημάτων πορείας ή ἔξ ἀναμετρήσεως ναυτίας.
καρτίνι (τὸ) (ἱταλ.) δημ. ναυτ. τὸ τέταρτον τοῦ ρόμβου κατὲ τὸς διαίρεσεις τῶν παλαιοῦ τύπου ἀνεμολογίων, ἄ. μισὸ μῆτρο.
καρτίστος-η-ον ἐπ. κράτιστος βλλ. : Ἰλ.Α 266 κάρτιστοι μὲν ἔσαν και καρτίστοι ἐμάχοντο.
κάρτο (τὸ) |ἱταλ.) δημ. τὸ τέταρτον οἰασδῆποτε μονάδος, οἶον νομισματος : τοῦ ἔδωσε ἕνα κάρτο |πρὸλ. καρτάκι' κ. ἐπὶ ὄρας : δώδεκα παρὰ κάρτο [=1,45]' || ἐν Ἐπτανήσῳ, τὸ τέταρτον τῆς λίρας.
καρτομιστής |ό| κτ. Ἡσ. κερτομιστής βλλ.
καρτόν (τὸ) |γαλλ.) νεώτ. ἄκλ. ἐν τῷ ζωγραφικῇ, τὸ ἐπὶ ἁπλοῦ χάρτου προσεχιδισμα εἰκόνης τινός, ἐν χρῆσει κυρίως ἐπὶ τῶν ναυπογραφῶν.
καρτόνι (τὸ) δημ. κ. χαρτόνι χονδρῶς χάρτης, ναστοχάρτον.
κάρτος-ους (τὸ) ἐπ. κ. δωρ. τ. τοῦ κράτος βλλ. ἰσχύς, δύναμις, ρώμη : Ἰλ.Ρ 322 κάρτει και σθένει σφετέρῳ, Ὁδ.Ζ 197 κάρτος τε βίη τε || βία, ὀρμή : Ἡσίοδ.Θ 73 κάρτει νικήσας πατέρω, Ἐπιγρ. α1 και τὸν ἑλευθερόν . . κάρτει ὀπτεῖ.
καρτός-ή-όν | κτ. κ. μον. κεκαρμένος, λείρος, ἀντιθ. τραχύς. ἐπὶ ὑφασμάτων ή ἱματίων : Ἐπιγρ. 2) ἐν δυνάταί τι νά κόψῃ εἰς τεμάχια ή ό κατατεμνόμενος, ἰδ. ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ πράσου : Διοσκ.2,149 πράσον καρτόν, Γαλ.10,815

καρτά κρόμμια κ. άπολ. τo καρτoν (ένν. πρά-
σον) : Γεωπ.2,6,32.
καρτούτσο (τό) (ίταλ.) δημ. ποσόν τι όμοι-
δών μεταλλικών νομισμάτων διατεταγμένων εις
κύκλινδρον περιτετυλιγμένον διά φύλλου χόρτου, ά.
φασάκι. 2) μέτρον χωρητικότητος ύγρων έν
Έπτανήσφ. Ισοδυναμούν προς τo έν τέταρτον τού
κανατίου β.λ. έν ειδ. σφμ.
κάρτρα (τά) πάν. κάρθρα β.λ. : Πάπ. Βαρώσαι
ποιμένι κάρτρα πόκων διδούλοιο ήμοιόελιον.
καρταίνα (ή) δημ. είδος κοχυλίου χρησιμο-
ποιούμενον υπό των άλιέων ως δόλωμα β.λ.
καρτσόνι (τό) δημ. τo ποώδες φυτόν σμύρνιον
τό μελανοσέλινον β.λ.
καρτύνω έπ. τ. τού κρατύνω β.λ. : 'Ιλ.Λ 215 έ-
καρτύναντο φάλαγγας.
κάρτων δωρ. αντί κρείττων β.λ. : Έπιγρ.
κάρυα (ή) κ. νεώτ., δημ. καρύα κ. καρυδιά τo
καρποφόρον δένδρον καρύα, ή καρυδιά : Σοφ.
άπ.759 καρύαί μελίαι τε, ΠΔ 'Ασμ.6,10 εις κήπον
καρύας κατέδην, Πλούτ.'Ηθ.647,11, Κλήμ.'Αλ.Παιδ.
276,3. || καρύα Περιοική καρύα ή βασιλική
ή κοινή : Θεόδφρ.ΦΙ 3,6,2,αύτ.3,14,4' όμ. Πάπ. των
βασιλικών καρύων. || όμ. ή λεπτοκαρύα ή ά-
δελλάνιος : αύτ.1,12,1, αύτ.3,2,3. || καρύα 'Ηρα-
κλειωτική ποικιλία τού φυτού λεπτοκαρύα ή ά-
δελλάνιος : αύτ.1,3,3,3' όμ. καρύα 'Ηρακλειώτις :
αύτ.3,3,3'. 2) τo καρποφόρον δένδρον καστα-
νέα ή κοινή : Θεόδφρ.ΦΙ 5,4,2. 3) δημ. τo ξύλον
τού φυτού καρύα : Πολιτ.'Έκμ.Τραγ.142,9 τί έχω
καράδι από καρύα και τά κουπία πυζάρι.
καρύαριον (τό) γ.ωσσι. ύποκορ. τού καρύα β.λ.
καρύατάς 'Ησ. «θυσία, Λάκωνες».
καρύάτεια (τά) Φώτ. κ. νεώτ. έτησια όγροτική
έορτή μετά θυσιών έν Καρύαις της Λακωνικής
προς τιμήν τής 'Αρτέμιδος Καρυάτιδος.
καρύατίζω (Καρυάτις) μτγν. κ. μον. παίζω διά
καρύων, παίζω τά καρύδια : Φιλ.1,11'. 2) όρ-
χούμαι έν τφ προς τιμήν τής 'Αρτέμιδος της Κα-
ρυάτιδος χορψ, χορεύω τόν χορόν Καρυάτιν β.λ.
3: Λουκ.'Ορχ.15 καρυατίζειν μαθόντες.
Καρυάτις-ιδος (ή) κ. νεώτ. Καρυάτις μέλισσα
κτ. Στέφ.Βυζ. πιθ. Ιέρεια τής 'Αρτέμιδος. 2) έπιθ.
τής 'Αρτέμιδος : Παισ.3,10,7 άγαλμα έστηκεν
'Αρτέμιδος έν ύπαίθρφ Καρυάτιδος. 3) ώς
προσηγορ. κτ. Πολυδ.4,104 είδος όρχήσεως, προς
τιμήν τής 'Αρτέμιδος έν Καρύαις της Λακωνικής,
πρβλ. καρυατίζω 2' || Πολυδ.4,102 «καρυάτις-
έορτή 'Αρτέμιδος και Ιερών». 4) Καρυάτιδες-
ων (α) Ιέρειαί τής 'Αρτέμιδος έν Καρύαις της
Λακωνικής : Πρατίν.Λυρ.4'. 5) κ. νεώτ. ειδ. όρ-
χοτεκτ. κίονες έχοντες γυναικείαν μορφήν ύποθα-
στάζοντες τόν θρηγικόν οικοδομημάτων τινος :
Λυγκ.π.'Αθην.6,24(Ε) δειπνείν δει ύποστάσαντα
τήν άριστεράν χείρα ώσπερ αι Καρυάτιδες,
Βιτρ.1,1,5.-αι Καρυάτιδες τού 'Εραχθίου. 6) εί-
δος κοσμημάτων των ότων, ένωπίου : Πολυδ.5,97.
καρύδα (ή) δημ. κάρυον μεγάλο με-
γέθους. 2) ό καρπός τού δένδρου φοινικοκα-
ρύα ή καρποφόρος, τo Ινδικόν κάρυον. 3) τo
ποώδες πολυτετές φυτόν κενταύριον ό ραφανικός.
καρυδάκι (τό) δημ. κάρυον μικρού μεγέθους.
2) τo έξ όλομερών άώρων καρύων παρασκευα-
ζόμενον γλυκό τού κουταλιού.
καρυδάτος-η-ο δημ. ό έχων τo σχήμα ή τo
μέγεθος καρύου : άνθρακίτης καρυδάτος. || ό
έκ καρύων παρασκευαζόμενος : γλυκό καρυδά-
το, -λουκούμι καρυδάτο. 2) ποικιλία τού
φυτού άμπελος ή σινόφορος έν Κρήτη.
καρυδέλαιον (τό) νεώτ., δημ. καρυδέλαδο
έλαιον έξαγόμενον έκ ταύ πυρήνων των καρύων.
καρυδένιος-α-ο δημ. ό κατεσκευασμένος έκ

ξύλου τού δένδρου καρύα, όπο καρυδιά : καρυ-
δένια έπιπλα. 2) ό έκ καρύων παρασκευαζό-
μενος : καρυδένιος μπακλαδάς.
καρυδήσιος-α-ο δημ. ό παρασκευαζόμενος έκ
καρύων, καρυδένιος.
καρύθι (τό) δημ. ό καρπός τής καρύας, τo κάρυ-
ον : καρύθια σκληρά, -καρυθία άφράτα. || πα-
ροιμιώδ. φρ. κάθε καρυθία καρύθι (παντός εί-
δους άνθρωποι, συρφετόι, -κούφια καρύθια
[μωρολογία, άνοησία]. 2) ειδ. βόταν. ό πα-
ρεγγυματικό, Ιατός ό περιβάλλον τήν σπερματι-
κήν βλάστην τού φυτού, ά σπερματικόσ πυρήν.
3) ή κατά τo μέσον τής τροχληκής έπιφανεία
τού λατύγγοσ σχηματοζόμενη άκρολοφία τού θυ-
ρεοειδούς χόνδρου, ή θυρεοειδής γωνία, ά. μήλον
τού 'Αδάμ : θά τού στρίψω τo καρύθι.
καρυδιά (ή) δημ. τo καρποφόρον δένδρον
καρύθ ή βασιλική : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 50,25 πυκνώ-
φυλλ' ήταν καρυδιά | κοντά στ' άπλήγωρο πα-
γάδι. 2) τo ξύλον τού δένδρου καρύα, κα-
ρυδόξύλο : τραπέζι από καρυδιά.
καρυδίνη (ή) νεώτ. χημ. άλκαλοειδές εύρισκόμε-
νον εις τά φύλλα τής καρύας.
καρυδίον (τό) κ. νεώτ. ύποκορ. τού κάρυον β.λ.,
μικρόν κάρυον : Φιλλύλ.19 άμύγδαλα, καρυδία.
|| νεώτ. όνευ ύποκορ. σφμ. καρύτι β.λ.
καρύδοι 'Ησ. «κορυδαλλοί» [κωδ. καρύδαλοι],
καρυδόκομπος (τό) δημ. ναυτ. καρυδόκομβος β.λ.
καρυδόλαθο (τό) δημ. τo καρυδέλιον β.λ.
καρυδολιά (ή) δημ. ποικιλία χονδρής έλαιας έν
Στερεά 'Ελλάδι, ά. κολυμπάδα.
καρυδόξύλο (τό) δημ. τo ξύλον τού δένδρου
καρύα, ή καρυδιά : Βάρν.'Απολ.Σ 17 νά φτιάξω
και τo κιούρι μου από καρυδόξύλο.
καρυδόπιττα (ή) δημ. είδος πλακώτους έκ κα-
ρύων, πίττα από καρυδιά.
καρυδότσου(μ)φλο (τό) δημ. ό ξυλώδης φλοιός
τού καρύου, ά. καρυδόφλοουδα.
καρυδόφλοουδα (ή) δημ. ό έξωτερικός πρo-
σκιος φλοιός των καρύων. || κ. καρυ-
δόφλοουδο (τό) τo καρυδότσουφλο β.λ. : 3 διστ.
μέσα στό καρυδόφλοουδο ήταν ύψη κρυμμένη |
και τώρα φανερώθηκε πέρδικα πλουμισμένη.
καρυδόφυλλο(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. τo φύλλον
τής καρύας : βαφή από καρυδόφυλλα.
καρυδό-ώ μων. εινουχιζω ήππον : 'Ηπιαστρ.99'
2) ρηματ. π. καρυδώσις.
καρυδώσις-ως (ή) (καρυδωί) μον. ή έέργεια
και τo αποτέλεσμα τού καρυδώ, ό εινουχισμός
ήππου : 'Ηπιαστρ.99.
καρυδέλιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ά. καρυδέλιον
β.λ. : Γαλ.14,519.
καρύβεια (ένν. κυβεία) (ή) μτγν. τo ρίπτειν τούς
κύβους χράιν καρύων : Μάξ.Τύρ.64 (άμφ.γρ.ι).
καρύηδον έπίκορ. μτγν. κ. μον. ώς κάρυον, ό-
μοίως προς κάρυον, σάν τo καρύθι : Σωφ.Κατ.10
καρυηδόν κάταγμα (κάταγμα όστού ώς τριμμά-
των καρύων, Γαλ.14,792, Παύλ.Αιγ.6,89.
καρυήματα 'Ησ. «κάρυα, Λάκωνες».
καρυηνόν (τό) μτγν. 5.γρ. αντί κάρυον β.λ. :
Διοκλήτ.'Εδικτ.2,13.
καρύηρος-ά-όν ό άνήκων εις τo κάρυον, ό ό-
μοιος, ό παρεμφερής προς κάρυον : Θεόδφρ.ΦΙ
1,11,3 καρυηρά σπέρματα.
καρυικά (τά) νεώτ. βόταν. άθροισμα δικτυλη-
δώνων φυτών, περιλαμβανόν τήν οικογένειαν των
Ιουγλανδοειδών.
καρύινος-η-ον κ. μον. κ. νεώτ. ό τής καρύας
ή τού καρύου, ό έκ τού καρύου : Θεόδφρ.Αισθ.78
καρύινον χρώμα ίώς τού καρύου, Γαλ.11,871
καρύινον έλαιον (καρυδόλαδο). 2) ό έκ ξυ-
λου καρύας, καρυδένιος : Έπιγρ. καρύινα σανί-

δες, ΠΔ Γεν.30,37 ελαβε . . . ράβδον . . . καρυήνην
3) μον. καρυήνη (ή δὲ οὐσ. στενή ὕδρια, στά-
μνα : Γεωπ.13,7,2 4) Καρύτινος οἶκος ὁ ἐν Μαι-
ονίᾳ παραγόμενος, βλ. κάρσιον : Γαλ.15,632.

καρύσκος (ὁ) μτν. ὕποκορ. τοῦ κάρσιον βλ.λ.
καρυδάκι : ΠΔ ΞΕ.25,33 τρεῖς κρατήρες ἐκτετυ-
πωμένοι καρύσκους.

καρυήτης (ὁ) μτν. ὁ ὁμοίος πρὸς κάρσιον : Διο-
σκ.4,164 τιθῆμαλλος καρυήτης τῶ φυτῶν εὐφώρ-
θιον βλ.λ. ὁ μμοισίνης.

καρύκαζω Ἦσ. «ταράττω».

καρύκεια (ή) (καρυκεύω) μτν. τὸ παρασκευά-
ζειν ἔδεσμα μετὰ καρύκης βλ.λ., κεκαρυκευμέ-
να : Λοικ.Συμπ.11 χυμοὺς καὶ πύματα καὶ καρυ-
κείας, αὐτ.Λεξ.φ.6,Γαλ.6,298 ἄνευ γάρου καὶ τῆς
ἄλλης καρυκείας, Ἀθῆν.14,646Β πλακοῦτος εἰ-
σός ἔχων ἔνδον καρυκείας, Αἰλ.Ζ1 4,40· 2) μτν.
τραχήλῃ Ἦσ. «καρυκείας . . . ταραχάστῃ».

καρύκευμα-ατος (τὸ) (καρυκεύω) μτν. κ. νεώτ.
ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καρυκεύειν
|| πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ καρυκεύειν τὰ φα-
γητὰ, ἄρτυμα, μπαχαρικό· || ἔδεσμα, ἡδυσμα
πλοῦσιος κεκαρυκευμένων Ἦσ. «καρυκευμάτων,
ἄρτυμάτων, τραγημάτων πολυτελών» : Σχόλ. Ἀρι-
στοφ. Ἰνν.342, Πολυδ.6,56, Βασ.1,124Β.

καρύσεισις-εως (ή) (καρυκεύω) νεώτ. ἢ ἐνέρ-
γεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καρυκεύειν, τὸ πα-
ρασκευάζειν ἔδεσμα τὰ μετ' ἄρτυμάτων.

καρύκευτής (ὁ) μτν. κ. νεώτ. τὸ θηλ. -εὐ-
τρια ὁ καρυκεύων, ὁ παρασκευαστής καρυ-
κευμάτων βλ.λ. : Κλήμ. Ἀλ.268.

καρυκευτικός-ή-ον νεώτ. ἐπὶ οὐσιῶν, ὁ κα-
τάλληλος ἀρμόδιος εἰς τὰ καρυκεύειν.

καρύκευτός-ή-ον μον. κ. νεώτ. ὁ παρε-
σκευασμένος διὰ καρυκευμάτων, ὁ πλοῦσιος εἰς
καρυκεύματα, ὁ δεκτικὸς καρυκεύσεως βλ.λ. :
Νικ.Χων.158Α καρυκευτὰς ἀρώμασι (κῶδ. κα-
ρυκευτικῆς, δηλ. ἀρώμασι οὐς χρώνται πρὸς
τὸ καρυκεύειν), - καρυκευτὰ ἔδεσματα.

καρύκαυω κ. νεώτ., ὄδρ. ἐκαρυκεύω, παθ.
ὄδρ. ἐκαρυκεύθην, μτχ. παθ. παρακ. (κε)καρυ-
κευμένος ἄρτυω ἔδεσμα τὶ διὰ καρύκης βλ.λ.,
παρασκευάζω φαγητὸν τὶ μετ' ἀρωμάτων καὶ ἄρ-
τυμάτων, ἵνα καταστήν περισοτέρων εὐγευστον :
Ἀθῆν.4,173Δ τὰ ἱερῆτα . . . ἐμαγείρουν . . . καὶ ἐκα-
ρύκευον· συνήθ. ἐν τῷ παθ. : Ἀλεξ.163,3 τοῖς δὲ
κεκαρυκευμένοις ὄφιοι καὶ ζῳμοῖσις ἡδωραι,
Σωφ.1,51, Ἀλκιφρ.3,53· || φρ. ἐς ταῦτὸν κα-
ρυκεύειν θέτω ἐντὸς τῆς αὐτῆς καρύκης : Μέν.
518,7 ἐς ταῦτὸν καρυκεύειν μέλι, σμειβάλην, ὡς
2) μτφ. καρυκεύω τὸν λόγον καθιστῶ τὸν λό-
γον εὐαρεστότερον εἰσάγων εἰς αὐτὸν καταλλή-
λους λέξεις ἢ φράσεις, διαυθίζω τὸν λόγον :
Πλούτ. Ἠθ.55Α ἀεὶ τινα παιδιὰν ἢ πράξιν ἢ λόγον
ἐφ' ἡδονῇ καὶ πρὸς ἡδονῆν ὀφιοποιεῖν καὶ κα-
ρυκεύειν, Ἀγαθ.Προοίμ. (ἢ ἱστορία) καρυκεύει
τάς ἀπαγγελίας τῆ ποικιλίᾳ τῶν παραδειγμα-
τῶν· 3) συνεικδ. συνταράσσω, ἀνακατένω·
Ἦσ. ἐν λ. καρύκη «ἀφ' οὗ τὸ συνταράττειν
καὶ ἀναθεθεῖν καρυκεύειν φασί».

καρύκη (ή) εἶδος καρυκευματος, σάλτσας ἐν χρ.
ἰδ. ἐν Λυδίαᾳ Ἦσ. «βρώμα Λυθίων ἐξ αἵματος καὶ
ἡδυσμάτων συγκεῖμενον, ἀφ' οὗ τὸ συνταράττειν
καὶ ἀναθεθεῖν, καρυκεύειν φασί» : Φερεκρ.181
ταρίχη πικτά καὶ καρύκη, Λοικ.Τιμ.54, Γαλ.8,568,
Πολυδ.6,56 εἴποις δ' ἂν ζῳμοὺς καρύκης καρυ-
κεύματα, Ἀθῆν.12,516C· κ.κτ. πληθ. : Πλούτ. Ἠθ.664Δ,
Ἀθῆν.4,160Β τῶν λυθίων καρυκῶν.

καρύκι (τὸ) δημ. ἢ περιέχουσα τὸν βᾶμβακα
κάφα, τὸ κάρσιον τῆς βαμβακείας· 2) ἀντὶ κα-
ρύδι ἢ προεξοχὴ τοῦ θυρεοειδοῦς χόνδρου τοῦ
λαιμοῦ (μῆλον τοῦ Ἀδάμ).

καρύκινος-η-ον (καρύκη | ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς
καρύκης βλ.λ., δηλ. βαθύ ἐρυθρόν : Ξεν.ΚΠ 8,3,3
ἀπτε φοινικῶν οὕτε καρυκῶν ἱματίων.
καρύκοιδής-οὐς-ές (καρύκη-εἶδος) ὁ ὁμοίος
πρὸς καρύκη, ὁ ἔχων σύστασιν καὶ ὄψιν καρύ-
κης : Ἰνπ. Ἐπιδ.4,25.

καρύκοποιός (ὁ) (καρυκοποιᾷ | ὁ παρασκευά-
ζων καρύκη βλ.λ. : Ἀγαθ.12 καρυκοποιὸς πρᾶ-
σάλεπον βδελύττομαι.

καρυκοποιῶ-έω (καρυκῶ-ποιῶ) παρασκευάζω
καρύκη : Ἀριστοφ. Ἰνπ.343 ὅτι λέγειν οἶδες τε
καγῶ καὶ καρυκοποιεῖν.

καρυκτός-ή-ον Ἐπιγρ. ἀντὶ κηρυκτός βλ.λ.

καρύλλιον (τὸ) νεώτ. ναυτ.-κάρσιον βλ.λ.δ1, οὗ τὸ
μεταλλικὸν σῶμα δὲν εἶναι πλήρες, ἀλλ' ἀκτινωτὸν
ἔσω τῆς περιφερείας, καὶ συνήθως σιδηρο-
σκεπές.

καρυλλιωτή ὑπήνη (ή) νεώτ. ναυτ. εἶδος ὑπή-
νης μετὰ καρδίας φερούσης καρύλλιον πρὸς
ὑποστήριξιν τοῦ προδρόμου βλ.λ.

καρυμνόν Ἦσ. «μέλαν».

κάρυυνος (ὁ) κτ. Φώτ. Βολή τις τοῦ κύβου.

κάρυυνος-η-ον δημ. ὁ καρύκινος βλ.λ.

κάρυξ-υκας κ. κάρ- (ὁ) ὄρωρ. τ. τοῦ κήρυξ βλ.λ. :
Πίνδ.Ν 8,1 κάρυξ Ἀφροδίτας ἀμβρασίαν φιλο-
τάτων.

καρύδοθαφής-οὐς-ές EM 492,55 ὁ βεβαμμέ-
νος διὰ βαφῆς παρασκευαζομένης ἐκ τῶν κελύ-
φων κωπῶν καρύων.

καρυδοθής (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεο-
πτερόν φυτοφάγον βρουχιδῶν ἐνότμοον.

καρυομαμία (ή) νεώτ. βιολ. ἡ συγχώνευσις
τῶν δύο πυρήνων τῶν γενετησίων κυττάρων κατὰ
τὴν ἀμφιμίσιν βλ.λ. || εἰδικώτερον ἢ ἀνταλλα-
γῇ τεμαχίων πυρήνων καὶ ἡ συγχώνευσις αὐτῶν
κατὰ τὴν σύζευξιν ὁμοίων ἀτόμων ἐγγυματικῶν τι-
νων πρωτοζῶων, σπον τοῦ ἐμβαδοζῶου.

καρυδένδρον (τὸ) γλωσσ. τὸ δένδρον κα-
ρύα βλ.λ., ἢ καρυδιά.

καρυοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς κά-
ρυον· || εἶδ. βοταν. τὰ οὗδ. ἐν πληθ. κα-
ρυοειδῆ ὡς οὐσ. οἰκογέν. δικοτυληδόνων φυτῶν.

καρυοθλάστης (ὁ) νεώτ. κ. καρυοθραύστης
ἐπιτραπέζιον ὄργανον ἐν εἰδοῖς μοχλοῦ ἐκ μετάλλου
πρὸς θραύσιν τῶν καρύων, ἀμυγδαλῶν κττ.,
δ. καρυκοκτακτής.

καρυοκαροειδῆ (τὸ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δι-
κοτυληδόνων ἐλεγκνίκων φυτῶν.

καρυοκαρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος καρυοκα-
ροειδῶν φυτῶν.

καρυοκατάκτης (ὁ) (κάρσιον-κατάγγυμι) μτν.
κ. νεώτ. ὁ καρυοθλάστης βλ.λ. : Ἀθῆν.2,53Β
μουκρηδοάτων . . . καλεῖσθαι τὸν καρυοκατά-
κτην, Ἦσ. ἐν λ. μουκρηδοθαγί.

καρυοκίνησις (ή) νεώτ. βιολ. ἡ καρυοκίνησης
-εως ὁ κύριος τρόπος πολλαπλασιασμοῦ τῶν
κυττάρων δι' ἐμμέσου διαιρέσεως εἰς δύο κύττα-
ρα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀμεσον διαιρέσιν αὐτῶν.

καρυοκκίμηλον (τὸ) μτν. τὸ πρὸς κά-
ρυον ὁμοίῳ κοκκίμηλον βλ.λ. : Πλίν.Φ1 15,13.

καρυοκομβός (ὁ) νεώτ. ναυτ., δημ. καρυδῶ-
κομπος εἶδος κόμβου κατασκευαζομένου εἰς
τὸ ἄκρον σχοινοῦ διὰ τῶν ἰσθίων αὐτοῦ ἐμβόλων.

καρυομίμητις-εως (ή) νεώτ. βοταν. ἢ καρυομι-
μίτις ἡ συγχώνευσις δύο κυττορικών πυρήνων
εἰς ἓνα μόνον, τοῦ αὐτοῦ τύπου πρὸς τοὺς συγ-
χωνευθέντας.

καρυομίτωμα-ατος (τὸ) νεώτ. βιολ. τὸ ἐξ ἰσι-
θίων πλέγμα, ἐξ οὗ ἀποτελεῖται ὁ πυρήν τοῦ
κυττάρου.

καρύδι (τὸ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. καρύδι γεν.
πᾶς μονόσπερμος καρπός, οὗ τὸ ξυλωδες περι-

καρπιον δεν συμφύεται μετὰ του σπέρματος : 'Αριστ. Σφ. 58 ήμιν γάρ οὐκ ἐστ' οὔτε κάρυ' ἐκ φορμίδος, αὐτ. Πλ. 1056, Θεόφρ. Χαρ. 1, 4 προσελθὼν πρὸς τὰ κάρυα ἢ τὰ μύρτα, Θεόφρ. 9, 21 νωδὸς καρῶν ἀμύλοιο παρόντος, 'Αθην. 2, 52, 4 πάντα τὰ ἀκρόδρυα κάρυα λέγουσιν' || κάρυα πλατὰ τὰ λεπτοκάρυα : Ξεν. Ἀν. 5, 4, 29 κάρυα δὲ ἐπὶ τῶν ἀνακίων ἦν πολλὰ τὰ πλατὰ' || εἶδ. ὁ καρπὸς τῆς καρῆς καὶ ἰδίως τοῦ εἶδους καρῆς ἡ βασιλική, τὸ καρῦδι : Βατραχομ. 31, 'Ἐπιχ. 150 κ. αὐρὰ τῶν κάρυ' ἀμυγδάλαι, Φιλολ. 25 ψά κάρυ' ἀμυγδάλαι, Γαλ. 6, 609' || κ. μετ' ἐπιθ. κάρυον βασιλικὸν ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου καρῶς ἡ βασιλική : Θεόφρ. Φ. Αἰτ. 4, 2, 1, Πάπ. καρῶν βασιλικῶν σπυρί, Ἀγαθρ. 96, Διοσκ. 1, 125' ὄμ. κ. κάρυον Περσικόν : Διοσκ. 1, 125' || κάρυον Εὐβοϊκόν τὸ κάστανον : Θεόφρ. Φ. 1, 1, 3, αὐτ. 4, 54' κ. κάρυον καστανατικόν : αὐτ. 4, 8, 11 : Ἀγαθρ. 43' || κάρυον Ἡρακλεατικόν τὸ λεπτοκάρυον, φροντοῦκι : Θεόφρ. Φ. Αἰτ. 4, 2, 1, 'Ἐπιγρ.' ὄμ. κ. κάρυον Ποντικόν : Πάπ., Ροῦφ. η. Ὀρειθ. 8, 47, 20, Διοσκ. 1, 125, Γεωπ. 10, 66' || κάρυα πικρὰ σμύδαλα πικρὰ : Ἀρχηγ. π. Γαλ. 12, 409, 'Ἐρωπιαν. ἐν λ. νίσιον' ὄμ. κ. ἀνευ τοῦ ἐπιθ. δμύδαλα : Π. Δ' Ἀρ. 17, 8 ἐξήνησαν ἀνθη, καὶ ἐλάσθησε κάρυα, Φιλ. 2, 162' || εἶδ. νεώτ. βοταν. κάρυον ἀμερικανικὸν κ. βραζιλιανὸν ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ βερβολετρία ἡ ὑψικάρηνος βλ. λ. 2) 'Ἐπιγρ. καρῶ-σχημον κύρτωμα πρὸς διακόσμησιν' 3) ὁ πυρὴν καρπῶν τιῶν : Θεόφρ. Φ. 3, 9, 5, αὐτ. 4, 2, 5 κάρυον κοκκημήλου, Διοσκ. Καρ. 127 κάρυα πιτῦνα [ὁ πυρὴν τῆς πιτῦος] 4) ὁ σπόρος τῶν κωνοφόρων : Θεόφρ. Φ. Αἰτ. 1, 19, 1' 5) τὸ φυτὸν ἡ-ρύγγη βλ. λ. : Διοσκ. 3, 21' 6) εἶδ. μηχανικ. εἶδος τροχαλίας, περὶ ἣν τυλίσσεται τὸ σχοινίον λαμβάνον τὸ σχῆμα τοῦ καρῶς : Ἀρχ. Μαθ. 44' || εἶδ. νεώτ. ναυτ. ἐξ Ἰεροζόλου ἡ ὀρειχάλκου τροχίκοιο τοῦ τροχίλου ἔχων περιφερικὸν σῦλακα πρὸς ὑποδοχὴν ἐλακόμενου σχοινίου, καρρούλι, ράουλο. **κάρυοναυτής** (ὁ) [κάρυον-αυτής] μτγ. ὁ πλέων ἐντὸς τοῦ ἡμίσεος κελύφους τοῦ καρῶς : Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 2, 37' εἶδμεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν προσπλέαντας τοὺς Καρυοναυτάς. **καρυόπλασμα-ατος** (τὸ) νεώτ. βιολ. τὸ πρωτόπλασμα τοῦ κυτταρικοῦ πυρῆνος τῶν διακρίσιν ἀπὸ τοῦ πρωτοπλασματος τοῦ κητάρου [τοῦ κυττοπλασματος]. **κάρυοπέλης** (ὁ) 'Ἐπιγρ. ὁ πωλητὴς καρῶν. **καρυδοχίον** (τὸ) νεώτ. ναυτ. εἶδος ἀκαταδυθίστου σχοινίου κατασκευασζομένου ἐξ ἰνῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ φλοιοῦ τῶν καρῶν τοῦ κοκκοφοίνικος ἐν χρ. ὡς πρυμνήσιον. **καρυδοχίον** (τὸ) νεώτ. σωμάτιόν τι ἐν εἶδει πυρηνίσκου ἐν τῷ χρωματικῷ πλέγματι τοῦ κυτταρικοῦ πυρῆνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν γνήσιον πυρηνίσκον' || ὄμ. τὸ χρωατοχίον τὸν πυρῆνον. || κ. γεν. ὀλόκληρος ὁ πυρὴν τοῦ κυττάρου. **κάρυοτομία** (ἡ) γλωσσ. ἀμφ. σημ. **καρυοφυλλέλαιον** (τὸ) νεώτ. χημ. αἰθέριον ἔλαιον λαμβανόμενον δι' ἀποσταξέως μεθ' ὕδατιῶν ἐξ ἀπεξηραμμένων ἀνθῶν τοῦ φυτοῦ καρυοφυλλων τὸ ἀρωματικόν, γαροφαλόδαο. **καρυοφυλλένιον** (τὸ) νεώτ. χημ. ἡμιτερπένιον περιεχόμενον εἰς πλείστα αἰθέρια ἔλαια καὶ ἰδίως εἰς τὸ καρυοφυλλέλαιον. **καρυοφύλλι** (τὸ) δημ. τὸ ποῦδες ἐξωτικὸν φυτὸν ἀθανασία ἡ βαλασμάωδης βλ. λ. 2) ἀρωματικὸς κάλυξ τοῦ φυτοῦ εὐγενεία ἡ καρυοφυλλοειδής, γαροφύλλο, μωσχοκάρφι' 3) ἔσφ. γρ. ἀντὶ καριοφύλλου βλ. λ. **καρυοφύλλι** (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος καρυοφύλλιδων πολυπόδων.

καρυοφυλλίνια (ἡ) νεώτ. βοταν. ὑποδιαίρεσις κεντροσπέρμων φυτῶν. **καρυοφυλλοειδῆ** (τὸ) νεώτ. βοταν. οἰκόν. κεντροσπέρμων δικτυλοφύλων φυτῶν. **κάρυοφυλλον** (τὸ) [κάρυον- φύλλον] μτγ., μων. κ. νεώτ. ὁ ἀπεξηραμμένος καὶ ἐντὼνος ἀρωματικὸς κάλυξ τοῦ φυτοῦ εὐγενεία ἡ καρυοφυλλοειδής ἡ καρυοφυλλον τὸ ἀρωματικόν, κορυοφύλλο, γαροφύλλο, μωσχοκάρφι : Γαλ. 14, 462, Ἀχιλλ. Τάτ. 612, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, 17, Παῦλ. Αἰγ. 7, 3. **καρυοφύλλος** (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος μυρτανθῶν φυτῶν περιλαμβάνον ἐν μόνῳ εἶδος, τὸ καρυοφύλλον τὸ ἀρωματικόν ἢ τὴν εὐγενίαν τὴν καρυοφυλλοειδῆ. **καρδοφίε-εως** (ἡ) νεώτ. βοταν. πᾶν εἶδος ξηροῦ καρποῦ ἔχοντος τὸ περικάρπιον αὐτοῦ ἠνωμένον μετὰ τοῦ κελύφους τοῦ σπέρματος. **κάρυοσω** ὄρω. τ. τοῦ κηρούσσω βλ. λ. : Βακχ. 221 παντὶ καρῶντι λαφ, Ἀριστ. Φ. Αχ. 748 ἐγὼν δὲ καρῶδ' Δικαιοπόλιον ὄπα. **καρυοστειν** ἡσ. «κεκραγέμαι. Λάκωνες». **καρυοστινί(α)** (τὸ) δημ. ποικιλία τοῦ φυτοῦ ἀμπέλου ἡ οἰνοφόρος ἐν Καρυστίῃ. **καρυτίζομαι** ἡσ. «εὐφραίνομαι». **καρύχινον** (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος γαστροφύλλιδων γαστροποδῶν μαλακίων. **κάρυχορ-** [sic κῶδ.] ἡσ. «κάρυοδοροῦς» [πθ. «κάρυχορῶσι» γινε. τοῦ ἀχρ. κάρυχορήσι'] καρυδοφῶς']. **κάρυωθης-ους-ες** ὁ ὄμοιος πρὸς κάρυον : Θεόφρ. Φ. Αἰτ. 1, 19, 1 κάρυωθὸς σπέρμα, Στράβ. 12, 3, 15 ὄχνης καὶ ἡμίλου καὶ τῶν καρυωθῶν. **καρῶν** ἡσ. «πλακοῦς ἔχων κάρυα» [ιδιοβ. Schmidt «καρῶν πλακοῦς» ἔχων κάρυα]. **καρυώνη** (ἡ) νεώτ. χημ. παραγῶν τῶν ναφθοκινῶν, ἀνευρεθῆν ἐς τὰς πράσινας κάψας τῶν καρῶν, ἴ. Ιουγγλόνη. **καρυωτικός-ή-όν** μτγ. ὁ γρ. ἀντὶ καρωτῆς βλ. λ. : Στράβ. 17, 1, 15 τοῦ φοίνικος καὶ μάλιστα τοῦ καρωτικοῦ [ὁ γρ. ἀντὶ καρωτοῦ]. **καρυώτις-ιδος** (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἔχουσα σχῆμα καρῶς βάλανος τοῦ φυτοῦ φοίνιξ ὁ δακτυλοφόρος βλ. λ. : Διοσκ. 1, 109' || εἶδ. νεώτ. βοταν. γένος φοινικωδῶν φυτῶν. **καρυωτῆς-ή-όν** μτγ. ὁ ἔχων σχῆμα καρῶς, καρυδοσχῆμος δθ. καρωτῶδες φοινίξ ἡ ἔχουσα σχῆμα καρῶς βάλανος τοῦ φυτοῦ φοίνιξ ὁ δακτυλοφόρος βλ. λ. : Στράβ. 17, 1, 15 τοῦ φοίνικος. τοῦ καρωτοῦ, Διοσκ. Εὐπ. 2, 31, Γαλ. 6, 607' 2) φι-άλη καρωτῆ ἡ ἔχουσα κάθωθεν στηρίγματα σχῆματος καρῶς : Ἐπιγρ., Σῆμ. 16' ὄμ. κ. καρωτῶτα λαμπάδια : Π. Δ' Ἐξ. 38, 22 καὶ τὰ λαμπάδια αὐτῶν. . . καρωτῶτα ἐξ αὐτῶν. **καρφαλέος-α-ον** [κάρφω] Ἑρρὸς, κατάξηρος : 'Ὁδ. Ἐξ. 369 ὡς δ' ἄνεμος. . . ἦτων θημάτων τινάξη καρφαλέων', [ἰνπ. Ἀφορ. 5, 71, Ὀρφ. Αἰθ. 2, 69 καρφαλέα ἄρουρα, Βιόν. ἐν ΑΠ 9, 272 καρφ- δίφει, Γαλ. 10, 674, ΑΠ 9, 384, 14 καρφαλέα ἀστάχους] || κ. ἐπὶ ἦχου : Ν 409 καρφαλέον δὲ οἱ ἄσπις. . . αἴσιν (ἐξέβαλεν ἦχον Ἑρρῶν) 2) ἔνεργ. ὁ Ἑρρῶν, καίον : Νικ. Ὀπρ. 691 καρφαλέον πῦρ [ὁ γρ. ἀντὶ καρφαλέων]. **καρφαλέιον** (τὸ) [ἰσμῶ] ἡσ. πθ. καρφαμά-τρον, πθ. ἐργαλείον πρὸς συλλογὴν τῶν πεσόντων σταχυῶν τοῦ οἴτου' ἡσ. «καρφαμάτρα» ἐν οἷς θερίζουσι τοὺς Ἑρρῶς στάχυας. **καρφαμάτρα** ἡσ. καρφαμάτιον βλ. λ. **καρφέα** (τὰ) μτγ. ὄμοιος καρπός. 2) κτ. σχόλ. παραοξίδες, πελεκουδία : Νικ. Ἀλέξ. 118 καρφέα κέδρου. **κάρφη** (ἡ) Ἑρρὸς χόρτος : Ξεν. Ἀν. 1, 5, 10 ἡ ἀπτε-σθαί τῆς κάρφης τὸ ὄδωρ, Ἀρρ. Ἀν. 1, 3, 6.

καρφηρός-ά-όν (κάρφος) ὁ ἐκ ξηρῶν καρπῶν, καλαμών τοῦ σίτου: Εὐρ. Ἰων 172 εὐνάσις **καρφηρός θήσων τέκνοις** (φωλεάς, κτ. Ἦσ. καρφυραί ὡς οὐσ. «νοσσιὰ ἰθάμνοι» κ. αὐτ. «καρφυραί» αἱ ἐκ ξηρῶν ξύλων γινόμενα κοίται. Εὐριπίδης. Ἰωνι »).

κάρφινος (λατ.) μγν. ὁ ἐκ τοῦ δένδρου γαύρου τοῦ βετουλοειδοῦς: Ἀπολλδ. Δαμ. Πολιορκ. 176, 5.

καρφί(ον) (ἰοί μγν., μον., νεώτ. κ. δημ., ὑποκορ. τοῦ κάρφος βλ.λ., μικρὸν ἄχυρον, ξηράδι, φρύγονο : Διοσκ. 4, 102, Γαλ. 14, 562, 19. || δημ. ἐν τῇ σμῆ. ταύτῃ μ. ἐν παροιμ. κ. φρ. μφ. καρφί δέν τοῦ καίγεται | ἀδιαφορεῖ τελείως, ὡς νὰ μὴ ἐπρόκειτο κἀν περὶ ἀσημάντου, ὅσον τὰ κάρφος, φρ. τὰ ἔκανε γυαλιά καρφιά | ἴτοι: θλάσματα καὶ θρύμματα, ὁθ. κατέφθειρεν | 2) μον., νεώτ. κ. δημ., ἦλος, γόφος : ΨΚωδ. 236 (ἐκδ. Preg. I, - καρφία μεγάλα - λεπτά - ξύλινα - χάλκινα, ὁ τραγ. χάλκια καὶ κάνε μας καρφιά καὶ κάνε μας περόνια, παροιμ. τοῦ φτωχοῦ τὸ ἔδρεμα (ἢ βρεσιμιὸ ἢ βρέσιμο) ἢ καρφί ἢ πέταλο | ὁ πτωχὸς οὐδ' εὐμοιρεῖ ποτε, πενηροτάτην ἔχει τύχην), ὁμ. κάθε πόρτα ἔχει τὸ καρφί της (ἢ τὰ καρφιά της) | ἕκαστος ἀνθρώπος ἔχει βιάσασα | φρ. βαραί μιά στό καρφί καὶ μιά στό πέταλο | ἐπὶ ἐκφραζομένου λοζῶς ἐν κρίσει, χαρακτηρισμῶ κτ. προσώπου ἢ ἔργου, τοῦ τεχνηέντως ἐπιανοῦντος ἅμα καὶ ἐπικρίνοντος | ὁμ. κάθεται στό καρφιά | ἀνυπομονεῖ, ἀησυχεῖ), ὁμ. τὸ κρέμασε στό καρφί | ἄλλως παρημέλησε ἢ παρηγκάνισε), ὁμ. κόδω καρφιά (ταλαιπωροῦμαι ὑπὸ φύχους) | 3) μγν. κτ. πληθ. καρφία οἱ πλόκαμοι τοῦ πολυπόδος : Σχολ. Ὀππ. Ἄλ. 2, 3 | 2 | 4) δημ. δοθῆν βλ.λ. κακοήχης, τὸ κακὸ σπυρί: ἐβγαλε καρφί στό δακτύλο.

καρφίς-ἴδος (ἰ) λεξ. κ. νεώτ. ἢ ράβδος, δι' ἣς ὁ Ῥωμαῖος πραιτωρ προσθίων τοὺς δοῦλους ἐκήρυττεν αὐτοὺς ἐλευθέρους: 2) νεώτ. μικρὰ μεταλλικὴ βελόνη, ἀπολήγουσα κατὰ τὸ ἐν ἄκρον εἰς αἰχμὴν κατὰ δὲ τὸ ἕτερον εἰς μικρὰν κεφαλὴν, χρησιμεύουσα διὰ τὴν πράξειρον ἐνωσιν μερῶν ὑφάσματος κτ., καρφίτσα: || νεώτ. μακρὰ βελόνη ἔχουσα κεφαλὴν διακοσμητικὴν ἐν χρήσει ἄλλοτε πρὸς στερέωσιν τοῦ πύλου τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῆς κόμης αὐτῶν: || νεώτ. μικρὰ βελόνη ἐκ πολυτίμου μετάλλου πρὸς διακόσμησιν τοῦ λαμοδέτου τῶν ἀνδρῶν: || καρφίς ἀσφαλιστικὴ ἢ ἀσφαλείας εἶδος καρφίδος ἣς

ἡ αἰχμὴ εἰσερχομένη εἰς εἰδικὴν ἐπ' αὐτῆς κοιλότητα καθίσταται ἀκίχιδνος, παρομόνα: 3) εἶδ. νεώτ. βοταν. ἕκαστον τῶν ἀκτινωτῶν βρσκειτῶν, ἄτνα χωρίζουσι τὸ ἀνθίδια συνθετῶν τινῶν φυτῶν, ὅλον τοῦ κροσίου.

καρφισμός (ἰ) Ἐπιγρ. καρπισμός, συλλογὴ καρπῶν.

καρφίτης (ἰ) μγν. ὁ κατασκευασμένος ἐκ ξηρῶν κόρτων, καλαμών: Μάρκ. Ἀργ. ἐν ΑΠ 10, 4 θάλαμος **καρφίτης** | ἐπὶ τῆς φωλεάς χελιδόνος.

καρφίτσα (ἰ) δημ. καρφίς βλ.λ. 2).

καρφίτσωμα (ἰ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καρφιστῶν βλ.λ., ἡ διὰ καρφίδος σύνδεσις, συναφίς, συρραφή.

καρφιστῶν | καρφίτσα | δημ., μγν. παθ. παρακ. καρφιστωμένος συνδέω, συνάπτω διὰ καρφίδος, μὲ καρφίτσαν: 2) ρηματ. π. καρφιστωτός, καρφίτσωμα.

καρφιστός-ἡ-ό δημ. ὁ διὰ καρφίδος συνδεόμενος, συνημμένος, καρφιστωμένος.

καρφοβελόνη (ἰ) νεώτ., δημ. καρφοβελόνα λεπτὸν καὶ ἐπιμηκες σιδηροῦν καρφιὸν ἐν χρ. ξυλουργικῇ, ἦλος: 2) ἢ καρφίς, καρφίτσα.

καρφοειδής-οὐς-ές (κάρφος - εἶδος) μγν. κ. μον. ὁ ὁμοῖος πρὸς κάρφος, ξηρὸν κλάδον: Διοσκ. 4, 42, Γεωπ. 2, 6, 29.

καρφολογία (ἰ) | καρφολογῶ | μγν. κ. νεώτ. τὸ συλλέγειν κάρφη, ξηρά κόρτα: Γαλ. 14, 73: || εἶδ. νεώτ. ἱατρ. σύμπτωμα λοιμωδῶν τινῶν νόσων, καθ' ὃ ὁ πάσχων κινεῖ αὐτομάτως καὶ ἀδιακόπως τοὺς δακτύλους καὶ τὰς χεῖρας ὡς ν' ἀναζητῇ ἀσυνειδήτως νὰ συλλάβῃ ἀνύπαρκτα ἀντικείμενα ἢ νὰ ἀνασῶρῃ τὰ καλύμματα τῆς κλίνης.

καρφολόγ-έω (κάρφος - λέγω) κ. νεώτ. συλλέγω κάρφη, ξηράδια, φρύγονα, ἄχυρα: Θεόφρ. Φαῖτ. 1, 15 | **καρφολογεῖν τὰ δένδρα** | ἀποκόπτειν ξηροὺς κλάδους ἐκ τῶν δένδρων | || ὁθ. ἀφαιρῶ μικρὰ τεμάχια ἀχύρων, τρίχας ἢ ἄλλο τι εὐρίσκόμενον ἐπὶ τοῦ ἱματίου τινός: αὐτ. Χαρ. 2, 3 καὶ, ἐάν τι πρὸς τὸ τρίχωμα ὑπὸ πνεύματος προσενεχθῇ ἄχυρον, καρφολογῆσαι, Γαλ. 8, 227, αὐτ. 18 | 2 | 74: 2) ρηματ. π. καρφολογία.

καρφοπίαν δημ., ἄφρ. | ἐκκαρφοπίασα τρυματίζω τὸν πόδα τοῦ ὑποζυγίου κατὰ τὴν πετάλωσιν διὰ τοῦ ἡλου τοῦ πετάλου: 2) ρηματ. π. καρφοπίασμα.

καρφοπίασμα-ατος (ἰ) δημ. ἐγκαθῆλωμα βλ.λ. 2), ἡλόνηξις, ἡλοπάτημα.

καρφοποιός (ἰ) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς ἤλων.

K

κάρφος-ους (τό) κ. μον. κ. νεώτ. πᾶν μικρὸν ξηρὸν σῶμα, ὡς τὰ τεμαχίον ξηροῦ χόρτου, ἄχυρον, φρύγανον: Ἦσ. «ἀχυρον, χόρτος, κεραία ξύλου λεπτή» Ἦρ.3,111 ὄρνιθες δὲ λέγουσι μεγάλας φορέειν ταῦτα τὰ κάρφα (τοῦ ξηροῦς φλοιοῦς τοῦ κινναμώμου, τῆς κανέλλας): 32 || εἶδ. ἐπὶ τοῦ καυλοῦ τῆς ὀρύζης: Πολύαιν.4,332 || γεν. κτ. πληθ. ξηροὶ κλάδοι ἢ κλώνες, τεμάχια ξύλου, ἄχυρα, τρίχες ἔριου κτ., δι' ὧν τὰ πτηνὰ κατασκευάζουσι τὰς φωλεάς αὐτῶν: Ἀριστοφ. Ὀρν.643 εἰσ-έλεθ' εἰς νεοττιάν γε τὴν ἐμὴν καὶ τάμ' ἀκάρφῃ καὶ τὰ παρόντα φρύγανα, Σώφρ.32 Ἀριστ. Ζ1612b,23 συγκαταπλέκει γὰρ τοῖς κάρφαισι πηλόν, Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 10,14 || περιληπτ. κτ. ἐν: Αἰσχ. ἄπ.24, Ἀριστ. Ζ1 560b,8 ὄγευθεισai δὲ αἰ μὲν ὄρνιθες φρίττουσι τε καὶ ἀποσιπνίζονται καὶ πολλὰ κικάρφος περιβάλλονται, Ἀθῆν.5,187C ἐν δὲ ταῖς ὑποθήκαις τοῦ κάρφους || ὄμ. κτ. ἐν. παρ.σασί, Ξυλαράκι, πελεκουδί: Ἰων.Κ.1στ.1 ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφας τῶ μικρῷ θασκίτῳ ἀφαιρεταιίν, Ἀριστοφ. Σφ.249 κάρφος χαμᾶθ ἐν νυν λαβὼν τὸν λυχνον πρόθυσον, αὐτ. Λυσ.474 κινουσα μῆδὲ κάρφος (παροιμ. διατελοῦσα ἐν πλῆρει ἡμερία), Ἠρόδ.3,67 κινουτὴν μῆδὲ κάρφος (ὄμ. παροιμ.), Ἐλλ. Ἐπιγράμ.980,9 οὐδὲ κάρφος ἐβλάθη (οὐδόλωσ οὐδὲ κατὰ μικρὸν), Σέργ.Μακρ. ἐν Σάβ.3,414 ὥστε μὴ κέρανον τούτους ἐπίβαλειν, μῆτε κάρφος ἐμβαλεῖν || ὄδοντολυφίς: Ἀλκίφρ.1,22 || μτγν. μτφ. ἐν ΚΔ Ματθ.7,3 τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σπὶ ὀφθαλμῷ δοκόν οὐ κατανοεῖς, αὐτ. Λουκ.6,41 δδ. φρ. νεώτ. εἶναι κάρφος ὀφθαλμῶν ἰαττικείμενον φθόνου, ζηλοτυφίας) 2) ἢ καρφίς βλλ., ἢ ῥάβδος, δι' ἧς ὁ Ρωμαῖος πραιτωρ ἐπέφευε τοὺς ἀπελευθερωμένους δούλους: Πλουτ. Ἠθ.550B: 3) ξύλινον πινακίδιον, ἐφ' οὗ ἤτο γεγραμμένον τὸ σύνθημα: Πολυδ.6,36,3 κᾶν μὲν εὐρη τοὺς φυλάττοντας τὴν πρώτην ἐγρηγοράτας, λαμβάνει παρά τούτων τὸ κάρφος: 4) κτ. πληθ. ὄριμος καρπός: Νίκ. Ἀλεξ.230, αὐτ. 491 ἰκτ. σχόλ. τὸ δέρμα, ὄμ. ὁ φλοιὸς τοῦ καρποῦ) 5) τὸ φυτὸν τῆλις βλλ.: Διοσκ.2,102 **καρφοῦσιδηρίτης** (τό) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἐνυδρᾶν θεικὸν ἄλας τοῦ σιδήρου. **καρφοχόρταρο** (τό) ὄσμ. τὸ πώδες φυτῶν Δελφίνιον τὸ βρουλοειδὲς βλλ.: || τὸ φυτὸν παλινεῖς ἢ ἀκανθώδης βλλ. **καρφοχόρτο** (τό) ὄσμ. τὸ πώδες φυτῶν ἀστερίσκος ὁ ἀκανθώδης βλλ. **καρφοκτοί** Ἦσ. «φρύγαια. Ρόδιον» ἰδιορθ. καρφοκτοί. **καρφῶν** Ἦσ. «καρφῶνεσθαι» Ξηραίνεσθαι. φθεβεσθαι. **καρφῶραι** Ἦσ. «νοσοῖσι. θάμνοι» || αὐτ. «καρφῶραι» αἱ ἐκ ξηρῶν ξύλων γινόμενα κοίται. Εὐριπίδης Ἰων. πρδλ. καρφῶρος. **κάρφουρι** Ἦσ. «νεοσσοί». **κάρφω** ἐπ., μέλλ. κάρφω Ξηραίνω, μαραινῶ, κάμνω κάπνινά ζωάωσιν αὐτὸν τὸ ξερὸ φύλλο, ρυτιδῶνω, γριλιάζω Ἦσ. «κάρφα» Ξηραίνω, ρυσῶσαι, ἀφανίσαι, γεροντοποιῆσαι: Ὀδ. Ν 398 κάρφω μὲν χρῶα καλόν, Ἠσίοδ. Ἐργ.575 ἡέλιος χρῶα κάρφει κ. παθ.: Ἀρχιλ.100, Ἐὐφορ.50 πυρί

καρφόμενα, Νίκ.Θηρ.328 περὶ χροῖ καρφωμένη θρίξ: || μτφ.: Ἠσίοδ. Ἐργ.7 σκολιὸν καὶ ἀγῆναρα κάρφει Ζεὺς (Πρόκλ. «τὸν αὐθάδη καὶ ὑπερόπτην εὐτελεῖ ποιεῖ καὶ ταπεινῶν»), Νίκ. Ἀλεξ.383 κάματοι κάρφοντες γνῆ κ. παθ.: Ἀπολλ.Ρ 4,1094 στονόφοντι κάρφεται ὄμω. **καρφῶ**-ῶ μτγν. ἀπὸ κάρφω βλλ.: Φίλιππ.Θεσσ. ἐν ΑΠ7,385 δένδρα κάρφονται, πετάλων κάσμον ἀναινόμενα (Ξηραίνονται). **καρφώδης**-ους-ες γλωσσ. ὁ πλήρης καρφῶν, βλ. κάρφος. **καρφῶμα**-ατος (τό) (καρφῶν) νεώτ. κ. ὄσμ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καρφῶνω βλλ., ἡλωσις, καθήλωσις: 2) ἢ θέσις καὶ τὸ εἶδος τῶν ἡλων: κάρφωμα πυκνόν(ν) - με πρόκες - με τζα-δέττες: 3) μαγικός κατάδεσμος, καθ' ὃν ἐπὶ κηροπλάστου ὁμοιώματος ἢ ἄλλου εἰδώλου προσώπου τινὸς ἐμπήγνυται ἡλοι ἢ καρφίδες ἐκφω-νοῦμενον ὄσμ μαγικῶν ἐφωδῶν, πρὸς βλάβην τοῦ ὑπὸ τοῦ εἰδώλου εἰκονιζομένου μιστοῦ προσώπου, ἢ ἄ. ἐπὶ ὁμοιώματος φανταστικοῦ νόσου, θεομηνίας κτ. πρὸς θεραπείαν ἢ πρὸς ἀποτροπὴν ἄπ' αὐτῶν. **καρφωμάτι** Ἦσ. «ἐν οἷς θερίζουσ τοὺς ξηροὺς στάχτας» ἰδιορθ. καρφωμάτι. **καρφῶνω** νεώτ. κ. ὄσμ., ὄορ. (ἐ)κάρφωσα, παθ. ὄορ. ὄσμ. (ἐ)κάρφωθηκα, μτγ. παθ. παρακ. καρφωμένος, ἐμπήγνυμι ἐν τινι σώματι ἡλον κ. γεν. ὄορ. τὸ ὄργανον: κάρφωσι στὸν τοῖχο τὸ κάρφι, -κάρφωσι τὸ σπαθὶ τοῦ στό χῶμα || προσάπτω, προσαρμόζω τὸ δι' ἡλων, προσηλῶ, καθηλῶ: καρφῶνω τὰ σπινθία, - ἐκάρφωσαν τὸν Χριστὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ || ἐν τῇ ναυπηγίᾳ, γομφῶ βλλ., τζαβετῶνω: 2) κτ. ἐπέκτ. διατροπῶ, πλητῶ τινὰ δι' ἀγγεμάχου ὄπλου ἢ ἐμπηγνύω τοῦτο εἰς τὸ σῶμα τινος: τὸν κάρφωσι μετὸ μαχαίρι, τοῦ κάρφωσι τὴν κάμα στὸ στήθος: 3) μτφ. ἐν φρ.: καρφῶνω κάπου τὰ μάτια μου. (προσηλῶ τοὺς ὀφθαλμούς μου), - τοῦ κάρφωθηκε αὐτὴ ἢ ἰδέα ἢ κατέστη εἰς αὐτὸν ἔμμονος ἢ ἰδέα): 4) εἶδ. λαογρ. μαγεῖω, μαγανεῖω τινὰ διὰ καρφώματος βλλ.3): 5) τὸ μέσ. καρφῶνομαι ἐνσφηνᾶμαί που: 6) ὄμ. μέσ. μτφ. μένω, παραμένω ἀκίνητος: κάρφωθηκε ἐπὶ τόπου: 7) ρηματ. π. κάρφωμα. **καρφῶτο** (τό) ὄσμ. εἶδος κατακορύφου περὶπου βολῆς τοῦ βόλου ἢ τῆς σθούρας βλλ.κ. **καρφωτός**-ῆ-οῦ(ν) νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ προσρημοσμένος δι' ἡλων, καρφωμένος: καρφωτὴς σάλες (αἱ οὐχὶ διὰ ραφῆς, ἀλλὰ δι' ἡλων προσρημοσμεναι) ἐπίρρ. ὄσμ. -τὰ καθ' ὃν τρόπον ἐμπηγνύεται ἡλος, κατακορύφως: Θεοτ.Κ Κατὰδ.105 ἀνεμίζει τὸ μαχαίρι σπικῶτὰ καὶ κάρφωτὰ. **κάρφα** Ἦσ. «καρκίνω. καὶ κίχλοιο. Σιμελοῖ». **καρχαλέος**-α-ον τραχύς, ξηρός: Ἰλ.Φ 541 δῖφη κάρχαλοῖ(δ)γρ. κάρφαλοῖ, Ἀπολλ.Ρ 4,1442 Νόνω. Δ 14,426: 2) ὄρυκτικός, θηκτικός, ἄγριος: Ἀπολλ.Ρ 3,1058 κάρχαλοῖ κύνες, Τρύφ 615 κάρχαλοῖ λάκοι (δ.γρ. κάρχαροι) || συνεκθ. ἐπὶ πυρός, ἄγριος, ὄρυκτικός: Νίκ.Θηρ.691 ἰδ.γρ. κάρφαλέων) 3) ἐπὶ ἡχου, τραχύς, ὄξυς, βραχνός: Νόνω.Δ 29,199 κάρχαλέος χρεμετισμός, αὐτ.48,307 κάρχαλεὸς ἰμάσθη (ὀξέται).

καρχαρίος-α-αν λεξ. κάρχαρος, δηκτικός : ΕΜ 493,1 **καρχαρέη** κύβες.

καρχαρίος (ὁ) [κάρχαρος] κ. νεώτ. κ. δημ. εἶδος ἀδελφάνου ἰχθύος ἐκ τῶν θαλασσίων κυνῶν, κληθέντος αὐτοῦ ἐκ τοῦ πριονωτοῦ σχήματος τῶν ὀδόντων αὐτοῦ, τὸ σκυλλόφαρο : Ἦσ. «καρχαρίας» δ θαλασσίος κύων, καὶ ἰχθύος εἶδος : Πλάτ.Κωμ. 173 ὄραυν ἀλλοίαν συνδεδεγτά τε καρχαρίαν τε, Θεόδ.φρ.Φ1 4,7,2, Νουμῆν. Ἦρ. ἐν Ἐθῆν.7,306D ἄλλοτε καρχαρίην, ὅτε δὲ ῥόδιον φαρμάθια 2) μτφ. Σώφρ.46 ἃ δὲ γαστήρ ὑμέων καρχαρίας (ἡ κοιλία σας δὲ χορταίνει, εἶναι καταβόδρα) ὄμ. κ. νεώτ. ἐπὶ κεφαλαισυῶν, καρχαρίος καὶ ἀρπαξ. **καρχαρίθαι** (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. σελαχοειδῶν **χονδροπτερυγίων** ἰχθύων.

καρχαρόδους-οντος-ουιν (κάρχαρος - ὀδοῦς) ὁ ἔχων ὀδούς ὀδόντας : Ἰλ.Κ.360 καρχαρόδοντε δῦω κύβες, Ἡσιόδ.Θ 180 ἄλλοθεν ἀρην, .. καρχαρόδοντα, Ἀριστλ.Ζ1 501a,18 καρχαρόδοντα γὰρ ἔστιν, ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξείς, κ. ἀντίθ. τοῦ χαυλιόδους : αὐτ.ὀό1b,19' κ. ἐπὶ τῶν χηλῶν τοῦ ἄστακου : αὐτ.526a,19 ὁ μὲν δεξιὸς μικροῦς ἀπαντας καὶ καρχαρόδοντος. || μτφ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Κλέωνος : Ἀριστφ. Ἰνπ.107 ἰσῶξισθαί α' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύβα καρχαρόδοντα.

καρχαρόδων-οντος (ὁ,ἡ) [κάρχαρος - ὀδοῦς] μτγν. κ. νεώτ. καρχαρόδους (ὀδοῦς) : Θεοκρ.24,87 καρχαρόδων. . . λύκος || εἶδ. νεώτ. ζωολ. τὸ ὄρσ. καρχαρόδων ὡς οὐα. γένος σελαχοειδῶν λαμνιδῶν ἰχθύων.

καρχαρός-ον, θηλ. κ. -άρα ὁ πριονωτός, ὀξύς, κοπτερός ὡς καὶ ὁ ἔχων πριονωτούς, ὀξείς ὀδόντας, κοπτερά δόντια : Λυκίφρ.34 κάρχαρος κύων, Λουκ.Τραγῶδ.302 μὴ κάρχαρον παρθεῖ με δήγμα Κερδέριου, Φιλῶστρ.Εικ.2,18 κάρχαροι ὀδόντες, Ὀμπ.Κυν.3,142 κάρχαρον στόμα, αὐτ. Ἀλ.1,506 κάρχαρον ἔρκος 2) ἐπὶ ἴχθου ἢ λέξεων, τραχῆς, σφοδρὰς, ἀκλήρος : Ἀλκμ.140 καρχάρα, Λουκ.Μισθ.Συν.43 κάρχαρος ῥήτωρ' κ. ὡς παρωμίον τοῦ Ὁράσιωνος : Βάτ.Σιν.3' || κ. ἐπὶ ἰθῶν, τραχῆς, ὄξεστος, ἀγροικός : Πλαύτ.Ἠ8,468' κάρχαρος καὶ σκολιά 3) τὸ οὐδ. κάρχαρον ὡς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κάρχαρον, σκληρόν : Βάδρ.94 κάρχαρον μειδίησας ἐπὶ τοῦ λύκου.

καρχηδονία μτγν. φωνῶν τὰ τῶν Καρχηδονίων, πρᾶσκειμαι πρὸς τοὺς Καρχηδόνιους : Πλαούτ. Μάρκελλ.20 (τὴν πόλιν) προθυμώτατα καρχηδονίζουσαν .. ἐπειθε μεταθέσθαι πρὸς Ῥωμαίους.

καρχηδονιαίκός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς βορείου παραλίας τῆς Ἀφρικῆς Καρχηδόνα, ὁ τῆς Καρχηδόνας : Στράβ.17,3,13 ἐν .. τῷ κόλπῳ τῷ Καρχηδονιακῷ, - οἱ καρχηδονιακοὶ πόλεμοι. **Καρχηδονίας**-α-αν κ. νεώτ. ὁ κάτοικος τῆς ἐπὶ τῆς βορείου παραλίας τῆς Ἀφρικῆς ἀρχαίας πόλεως Καρχηδόνας : Ἠρ.3,19 Καρχηδόνιοι μὲν νυν οὕτω δουλοασινην διεφθγον Περσῶν.

καρχημία Ἦσ. ἀέλλητρα. **καρχημίον** (τὸ) [ναυτ.] κ. νεώτ. δωρ. καρχάσιον ποτήριον ἐπιμηκῆς, στενωτέρον κατὰ τὸ μέσον, ἔχον λαβὰς δικηκούσας ἀπὸ τῶν χηλῶν μέχρι τῆς βράσεως : Ἀθῆν.11,474B ἐποτήριον ἔστιν ἐπιμηκῆς, συνηγμένον εἰς μᾶλλον ἐπιμηκῆς, ὡτα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένου καθήκοντα : Σοφ.Φ1,3 κῆνοι δ' ἄρα πάντα καρχημί' ἦσαν κάλειδον, Σοφ.ἀπ.660 προσσθῆναι μέσην τράπεζαν ἀμφ' οἷτα καὶ νεώτ. χάρσινα, Κρυστίν.36, Καλλίξ.3, Ἐπιγρ. 2) κ. νεώτ. ναυτ. τὸ ἀνω ἄκρον τοῦ ἰσίου τῶν πλοίων Ἀθῆν.11,474P «τὸ γὰρ ἰσίου τὸ μὲν κατωτάτω πτέρυν καλεῖται, .. τὸ δὲ πρὸς τὸ πλεῖ καρχημίον» : Πλινδ.Ν.5,51 ἀνά Β' ἰστία τεινῶν τρεῶν ζυγῶν καρχασιῦ (κτ.σχόλ.) «καρχημίον, ἐν ᾧ τὸν ἰμῆντα

ἐνέριουσι], Εὐρ. Ἐκ.1261 πεσόσαν ἐκ καρχημίον, Πλούτ.Θεμ.12 γλασκα .. διαπετομένην ἀπὸ δεξιῶν τῶν νεῶν καὶ τῶν καρχησίῳ ἐπικαθίζουσαν, Λουκ.Μισθ.Συν.11 (κ. ἐν Ἐπιγρ.10 ὡς λογοπαίγιον ἐν ἀμφοτέροις ταῖς ἀνω σμμ.) 3) Ἦσ. «ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δελτοειδές» 4) κλωδὸς ἡ δωμάτιον ἐν τῇ πολιορκητικῇ μηχανῇ, κρίς : Ἦρων Βελοπ.88, 5 (κωδ. χαλκήσιον, Ἀθῆν.Μηχ.35,4' 5) εἶδος γερανοῦ πρὸς ἐκφόρτωσιν πλοίων : Βιτρ.10,2,10.

καρχησίος (ὁ) μτγν. τὸ πρὸς ἀναπέτασιν τῶν ἰσίων χρήσιμον σχομίον Γαλ.19,109 «καρχησίον οἱ ἐπὶ τοῦ καρχησίῳ τεταμέναι κῆλοι» 2) εἶδος ἱατρικοῦ ἐπιδέσμου ἐν χρ. κατὰ τὰς ἔγχειρήσεις : Γαλ.1811,351,αὐτ.522.

καρῶ (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν κάραν βλλ. : Διοσκ.3,57, Ὀρειδ.3,23.

καρῶ-ὄω κ. νεώτ. κ. καρῶνω, μέλλ. καρῶσω, φέρω τι κάρω βλλ., βυθίζω εἰς βαθύν ὕπνον, ναρκῶ, ζαλιζῶ : Ἰνπ. Ἀρθρ.30 πηληγαί καρῶσαι' κ. ἐπὶ τοῦ οἴνου : Ἀντιφ.Σοφ.34, Ἀναξάνδρ.3, Ἀθῆν. 1,33A φαρμακώδης ὢν (ὁ οἶνος) καρῶ λίαν ταχέως κ. ἐπὶ ὄσμησ' : αὐτ.15,675D χωρὶς ὄσμησ' καρῶσης [ναρκώσεως, ἐπιφεροῦσης ἀναισθησίαν]' κ. παθ. : Ἀριστλ.Ζ1 602a,22 ὑπὸ βροντῆς νεανικῆς καρῶσαι [ἐπὶ τιῶν ἰχθύων], αὐτ.Θαμμ.83a,3 καρῶσαι ὑπὸ μύθου [ἐπὶ τῶν μελισσῶν], Θεοκρ. 24,59 θανάτῳ κεκαρωμένα θεινὰ πέλωρα, Διον. Ἰ. Ἄλ.Θουκ.34 καρῶσαι τὴν θείαναιον, Στράβ.16, 4,19 καρῶμενοι δ' ὑπὸ τῶν ἐσθῶδων' κ. ἐπὶ τοῦ οἴνῳ βεθορημένον : ΠΔ Ἦρ.28,39 δῶσω πότμημα αὐτοῖς καὶ μεθύσω αὐτούς, ὅπως καρῶθῶσι, καὶ ὀπνώσωσιν 2) ρηματ. π. κάρωσις. **κάρῶδης**-ους-ες κ. νεώτ. ὁ βεδυθισμένος εἰς κάρῶσιν βλλ., νυσταλέος, ἀποκαρωμένος, βαρύς : Ἰνπ. Ἐπιδ.7,30 ὄρημα καρῶδι' || ὁ ὑποκειμένος εἰς κάρῶσιν : Ἰνπ.Προρρ.1,103 τὰ καρῶδεα' || τὸ οὐδ. καρῶδες ὡς οὐσ. ἢ κάρωσις βλλ. : Ἰνπ.Προρρ.1,63' 2) ὁ ἐπιφέρων, προκαλῶν κάρωσιν : Ἰνπ. Ἀρθρ.31' || ὄμ. τὸ οὐδ. τὸ ναρκωτικόν, τὸ ὑπνωτικόν : Ἀρετ. Ὁξ.Νοῦσ.2,1' κ. ἐπίρρ. μτγν. -ῶδς : Γαλ.14,4, Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.7.

καρῶνω (ἡ) δημ. τὸ κοσμητικὸν χρυσαυθένον τὸ στεφανωματικόν.

καρῶνός-ἄδος (ἡ) νεώτ. ναυτ. εἶδος βραχυτάτου καὶ θαλαμωτοῦ πυροβόλου, ἄλλοτε πρὸς ὄπλισμὸν τῶν προστέγων καὶ τῶν ἐπιστέγων τῶν τρικρώτων, τῶν δικρώτων, καὶ ἄλλων πολεμικῶν πλοίων. **Καρῶνός** (ἡ) [ἐνν. μήν] Ἐπιγρ. ὄνομασις μηνδὸς ἐν Κνωσῷ ἀντιποχοῦντας πρὸς τὸν ἀπτικὸν Μουνηγιῶνα.

κάρῶσις-εως (ἡ) [καρῶ] κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καρῶ βλλ., βάρος, ζάλη τῆς κεφαλῆς, ἰθθαργος, ὕπνηλια, ναρκωσις : Ἰνπ. Ἀρθρ.31 νωθρὴ κάρῶσις, Φιλωνίδ.π. Ἀθῆν.15, 675B οἱ δὲ νεκροὶ ἐκίεσαν ἀπὸ τῆς κάρῶσεως, Ἀέτ.9,31' || εἶδ. νεώτ. ἱατρ. ὁ ἔσχατος βαθμὸς τῆς κωμωτώδους καταστάσεως, καθ' ὃν ὁ πάσχων εὐρίσκειται εἰς παντελῆ ἀναισθησίαν.

καρωτιδικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καρῶτιδα βλλ. : || εἶδ. ἀνατ. **καρωτιδικὰ** τρήματα τρήματα τῆς κάτω ὀπισθίας ἐπιφανείας τοῦ λιθοειδοῦς μέρους τοῦ κροταφικοῦ ὁστού ἄγον εἰς τὸν καρῶτικὸν σῶληνα, ὄμ. **καρωτιδικὸς** σῶλην εὐρύς πόρος τοῦ λιθοειδοῦς μέρους τοῦ κροταφικοῦ ὁστού, δι' αὐτὸ διέρχεται ἡ ἔσω καρῶτις ἀρτηρία, ὄμ. **καρωτιδικὸν** φλεβώδες πλέγμα.

κάρῶτικός-ἡ-ὸν κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρων, προκαλῶν κάρῶσιν, ὑπνωτικὸς, ναρκωτικὸς : Ἀριστλ.ἀπ. 106 κάρῶτικός ὁ κριθινός, Γαλ.10,817 κάρῶτικά φάρμακα, αὐτ.11,711 κάρῶτικα θυνάμεις, αὐτ.14, 733 κάρῶτικα ἐπιδροχαί, Πορφ. Ἀποχ.1,27.

καρωτίνη (ή) νεώτ. χημ. άκόρεστος ύδρογονάνθραξ εύρισκόμενος εντός της χλωροφύλλης των χλωροπλάστων, ά. καρωτένιο, έρυθροφύλλη.

καρωτίτις-ίδασ (ή) μγν. κ. νεώτ. κτ. πληθ. αι. καρωτίδες άρτηριαί : Άριστ. ΟΞ. Παθ.2,11, Γαλ. Χρ. Μορ. 16,12 κ. καθ' έν. : Όρειβ. 45,17,6 τήν καρωτίν (σίε) άρτηριαν' || είδ. νεώτ. άνατ. έκάστη τών δύο άρτηριών, στίνες φέρουσι τώ άρτηριακόν αίμα από της καρδίας εις τήν κεφαλήν.

καρωτόν (τό) μγν. κ. νεώτ., δημ. καρωτό κ.-όττο τώ φυτόν δαύκος βλ. λ. 2 κ. 11) ό καρωτός - Δίφιλ. Σ έν 'Αθην. 9,371E τώ δε καρωτόν καλούμενον, μέγας δ' έστι και εύαυξής σταφυλίνας' || νεώτ. κ. δημ. καρωτό(ν) ή έδώδιμος ρίζα του φυτού δαύκου του καρωτού, ώς και αυτό τοίτο τώ φυτόν' 2) ή συλλαγή τών σταφυλών : Πάπ.

κάς 'Ησ. κτ. δέρμα' πρβλ. κασάς' 2) αύτ. εκύπριο άντι του καίς' || ό μ. κ. έν άρκ. Έπιγρ. κάς κράς, άντι και εις ή και ές : Άριστφ. Όρν. 949 κάς τήν πόλιν γ' έλθών ποιήσω δη ταδί.

κάσα (ή) μγν. πιθ. μεταγραφή του λατ. casa οικημα, καλύβη' πρβλ. 'Ησ. : 'Αθην. Μιχ. 25,7 (άμφ.Ι. κάσα (ή) (Ιταλ.) δημ. δ. γρ. τής λ. κάσσα βλ. λ. .

κασαθάτι (τό) (άραβ. ταυρκ.) δημ. ή λύπη.

κασαλθαδικός-ή-όν μον. ό εις κασαλθάδα βλ. λ. έμπρόπων, άκούζων' έν χρ. μ. ώς έπιρρ. -ώς πορνικός : Εύστ. Πον. 248,53.

κασαλθάζω φέρομαι ώς κασαλθάς, ώς πόρνη : Έρμην. 71' 2) μτ. αйт. μεταχειρίζομαι τινα -ώς πόρνη, κατά τρόπον υβριστικόν, άνειδιστικόν : Άριστφ. 'Ιπν. 355 κασαλθάσω τούς έν Πύλω άτρατηγούς.

κασαλθάς-άδος (ή) πόρνη' πρβλ. κάσσα, κασσαθάς' κασαύρα, κασαυράς, κασωρίς : Άριστφ. 'Εκκλ. 11,06 υπό ταίνδε ταίν κασαλθάδαιν θευρ' εισπλέων.

κασαύριον (τό) δ. γρ. του κασαύριον βλ. λ. κτ. Σχόλ. έν 'Αριστ. 'Ιπν. 1285.

κάσαμον (τό) μγν. τώ φυτόν κυκλάμινος βλ. λ. : 'Αέτ. 16,146(136).

κασαμπάς (ό) (άραβ. τουρκ.) δημ. περιτετεχισμένη πόλις, κάστρο.

κασάνδρα (ή) γλώσσα. ταύ έπάγων π. 'Ησ.

κασάνκις 'Ησ. ένάντιος. Λάκωνες.

κασάρκα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πλατυρραμφών πτηνών.

κασάρω (τό) δημ. ναυτ. δ. γρ. του κάσσαρο βλ. λ.

κασάς (ό) κ. δημ. κ. κασής (πόνι.), έσφ. γρ. κάσας, δημ. κ. κασάς, ατ. κασάν-, αйт. δυικ. κασά, αйт. πληθ. κασάς δέρμα έν χρήσει ώς σάγμα ή ύπόσαγμα τών υποζυγίων' πρβλ. κάσας, κάσσοος : Ξεν. ΚΠ. 8,36 κασάς δε τούσδε τούς έπιππιούς τοίς τών ίππων ήγεμόσι δός' 2) δημ. ύπόσαγμα τών ύπαζυγιών ή πιλημάτος, κετόδες.

κασαύρα 'Ησ. κ. κασαυράς ή κασαλθάς βλ. λ.

κασαυρίων (τό), δ. γρ. κασαυρίον κ. κασάριον τώ πορνεύον, χαμαιτυπίον' πρβλ. 'Ησ. : 'Αριστφ. 'Ιπν. 1285 έν κασαυρίοι.

κασέλλα 'Ησ. κασέβρα. Λάκωνες.

κασέλλα-λλάκι-έλλι-λλιόζω βλ. κασέλλα-λλάκι-έλλι-λλιόζω.

κασέν (πιθ. άκλ.) 'Επιγρ. λακων. άντι) κάσις ή κάσιος, λ. δηλούσα ώρισμένην σχέσηιν Σπαρτιατό-παίδος προς τήν άγγελόρχην της άγέλης του, ολα-νει άδελφοποιός βλ. λ. ή φυγαγίαις, μτ. γεν. ή δοτ. **κασέφρον** 'Ησ. κάθελε. Λάκωνες' (πιθ. κασαί-ρηιον = καθαίρησιον).

κασέρι (τό) νεώτ. κρέας έν ζώου σφαγέντος ύπο παρθίνον καθ' ώριμωμόν τυπικόν και ούτω καταστάντος βρωσίμου ύπό Έβραίον.

κασέρι (τό) (λατ.) δημ. είδος σκληρού παχέος τυραύ, ά. κασκαβάλι.

καστίνα (ή) ή κααστίνα βλ. λ.

κασεύδι 'Ησ. εκοιμάται. Λάκωνες.

κάσης 'Ησ. ήλικιώτης.

κασής (ό), δοτ. κασίη δ. τ. τώ κασάς βλ. λ. : Πάπ. κασών κίστας δύο, αύτ. τούλη καινή, κασής, **κάσια** (ή) κ. νεώτ. κ. δημ., δ. γρ. κασσία Ιων. -ή τώ φυτόν κινώδιωμον βλ. λ. ή κασία, ού ό φλοιός και ό άνωριον καρποί είναι άρωματικά : Σαμφ. Συμπλ. 20C,2 'Ηρ. 2,86 τήν νηδύν . . κασίης . . πλή-σαντες συρράπτουσι, Μελανινπ. Ιλιθάνον, εώ-δεις τε φοίνικας, κασίαν τε . . . τέρενα Συρίας σπέρματα' || νεώτ. κ. δημ. κ. κασ(σ)ια γένος χεδροπόν φυτών, ών τα φύλλα άποξηρανόμενα γίνονται ή φαρμακευτική σέγνα βλ. λ.' || ό μ. νεώτ. κ. **κουασσία** γένος σιμαρβοειδών φυτών.

κασινήτις (ή), σιολ. **κασινήτις** (Σαμφ., πιθ.) κυρη. **κασινήτις** κ. καίνιτα ('Επιγρ.) θηλ. του κασίγη-τος βλ. λ., άδελφός : 'Ιλ. 441 'Άρεος άνδροφόνιο κασινήτη, Αιοχ. Πέρσ. 185 δύο γυναικί' εύείμονε . . κασινήτας γένους ταύτου' || κ. μτφ. έπι προσομοίαν ή έχόντων στενόν σύνδεσμον ή τήν αύτην προέλευσιν ή όμοιον προορισμόν : 'Ιπν. 34 συ-κλήν . . άμπέλου κασινήτην, Μάρκ. Άργ. ΑΠ 6,248 λάγνου, . . κασινήτην νεκταρέης κύλικος.

κασινήτικός-ή-όν μον. άδελφικός : Εύστ. 775,2 **κασινήτικός** (ό) (κάσιος-γενέσθαι), θηλ. -ήτι βλ. λ., άδελφός, είδ. ό όμομήτριος : 'Ιλ. 4257 'Ιφιόμαν-τα κασινήτην και θνατρον' || έν χρ. κ. ώς θηλ. : Σοφ. 'Ηλ. 977 τώδε τώ κασινήτων (αί δύο αύται άδελφαί), Ψλοικ. Φιλ. όπ. II 'Ηραν δε τήν Διός γαμήτην και κασινήτην.

κασίδα (ή) δημ. κ. κασσίδα βλ. λ.

κασίθης (ό) δημ. κ. κασσίθης βλ. λ.

κασιδιάζω δημ. κ. κασσιδιάζω βλ. λ.

κασιδιάρης-α-ικιο δημ. κ. κασσιδιάρης βλ. λ.

κασιδιάρικος-η-ο δημ. κ. κασσιδιάρικος βλ. λ.

κασίδιον (τό) (λατ. cassis) πάπ., μον. κασσιδί βλ. λ., κράνος, περικεφαλαία.

κασιδόχορτος (τό) δημ. κ. κασσιδόχορτος βλ. λ.

κασιέρης (ό) δημ. κ. κασιέρης βλ. λ.

κασικός (ό) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων εντόμων, παράγον τμήμα διά τριδής τών όπι-σθίων μηρών επί τών ελύτρων του.

κάσιος πάπ. άγν. οημ. : Ιδρώου κασίον.

κασίντα (ή) (άκλ.) είδος λυρικού έγκωμιαστι-κού παίηματος έν τή αραβική λογοτεχνία έκ 15 τούλάχιστον διατίχων άποτελούμενον.

κασιοθέρος-ον 'Ησ. επί σκόληκος, ό τρώγων κασίαν.

κάσιοι (οι) 'Ησ. άδελφοί ή εξάδελφοί άνήκοντες εις τήν αύτην άγέλην παιδών έν Σπάρτη.

κασίπνοος-οον ή άπνοων όσμης κασίας : 'Ανηφάν. 52,14.

κάσις-ος (ό,ή), δοτ. κάσι, δοτ. πληθ. **κάσιεσι** ό άδελφός, ά. κασίγητος : Αιοχ. Έπ. 674 άρχωντι γ' άρχων και κασίγητω κάσιε, Εύρ. Έκ. 361 τήν 'Εκτορός τε . . κάσιον, Καλλ. Αйт. 3,1,23' 2) μτφ. ό όμοίος φύσεως ή προελεύσεως ή προορισμού : Αιοχ. Έπ. 494 λιγνύν . . αιδών πυρός κάσιον, αύτ. Αγ. 495 κάσις πηλαύ . . κόνις.

κάσις (ή) (λατ.) πάπ. κράνος, κρανοειδής θήκη : τμή κάσιδος χαλκής.

κάσκα (ή) (Ιταλ.) έλαφρός θερινός ειλος έκ φελ-λου έν ειδει κράνος, φορούμενος εις θερμά κλί-ματα' 2) γαλοδόνιον στρατιωτικόν κράνος, φορούμενον κυρ. κατά τάς εκστρατείας.

κασκαβάλι (τό) δημ. ό τυρός κασέρι βλ. λ. 2) ναύτ. είδος 'μεταλλικής περόνης, όφλις' 3) ό μ. ναυτ. γά σχεστήριον βλ. λ. έν είδ. οημ.

κασκαλιζέται 'Ησ. 'εγαλλιάζεται'.

κάσκαν (τό) (κάς) 'Ησ. 'κασσίματα'.

κασκάνδιε (σκόδιε) 'Ησ. εή γηυλλίς.

κασκάρα πικρά (ή) νεώτ. φαρμακευτ. ό φλοιός του φυτού μικρόθαμνος βλλ. ό αντίδισμος, άν έν χρ. ώς καθαρτικός του αίματος.
κασκαρίλα (ή) δημ. πάθημα άστειον, προελθόν είτε έξ ίδιας άπερισκεφία είτε συνηθέστερον έκ τεχνάσματος άλλου προσώπου, φιάσκο : έπαθε μία κάσκαρικά πού γελάν άκόμα εις βάρους του' 2) συνεκτ. και αυτό τό τεχνάσμα έξ ου προέρχεται ή κάσκαρικά : του 'παίξαν - του 'φτιαξαν - του σκάρωσαν μία κάσκαρικά.
κασκαρίλα (ή) νεώτ. βοταν. ό άρωματικός φλοιός του φυτού κρότων βλλ. ό κοινός.
κασκέτ(τ)ο (τό) (ιταλ.) δημ. κάλυμμα τής κεφαλής μετά γείσου, έν χρ. ίδίως παρά ναυτικούς : Παλαμ. Τριευγ. 42 του ξεγλήστρησε και τό κασκέτο' || περιφρον. πής άίσιμφος πιλος. 2) είδ. στρατιωτικών πλήχιον.
κασκόλα (τό, άκλ.) (γαλλ.) δημ. πλεκτόν περιλαίμιον προφυλάσσει τον λαιμόν από τασ φύχους.
κασκορές (ό) (γαλλ.) δημ. κ. -σε (τό) πλεκτόν γυναικείον έσώφροουχον μάλλινον ή βαμβακερόν, φερόμενον άνωθεν του στήθοδέσμου, κορσέ.
κασκόξ 'Ησ. «ό μικρός δάκτυλος».
κασκούσα (ή) δημ. τό φυτόν περιαλλόκαυλον βλλ. τό συχνανθέξ και περιαλλόκαυλον τό άρουραϊον.
κασμάξ (ό) (τουρκ.) δημ. κ. καζμάξ σκαφευτικόν έργαλείον, σκαπάνη.
κασμίρι(ον) (τό) νεώτ. κ. δημ. κ. κασμίρι(ον) μάλλινον λεπτόν ύφανσα πρός κατασκευήν άνδρικών ή γυναικείων έξωτερικών ένδυμάτων.
κασμορος 'Ησ. «δύστηνος».
κασονία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτερών τής οικου. τών καρσινιδών.
κασολόγκηξ (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν λευκόν και άδιαφανές.
κασόνα (ή) δημ. μεγθ. του κασόνι βλλ.
κασονάκι (τό) δημ. ύπακορ. του κασόνι βλλ.
κασόνι (τό) (τουρκ.) δημ. κ. δ.γρ. κασόνι κιβώτιον πρός τοποθέτησιν πραγμάτων ή μεταφοράν έμπορευμάτων, κάσα 2) φέρετρον.
κασονιάζω (κασόνι) δημ. τοποθετώ εις κασόνι, άποθηκείω : κασονιάζω τά σύκα' 2) είδ. έπί κτίσματος, κατασκευάζω τό ξύλινον περιβλημα, κασόνι, ώξ τύπον, καλούπι του πρσκειμένου πρός χύσιν οικοδομικού μίγματος' πρβλ. καλουπίων : προφτάσμεξ και κασονιάσαμε μόνημερα όλη τήν ταρατσα, αβριο θά ριζουμε τό τιμμένο' 3) ρηματ. π. κασονίασμα.
κασονίασμα-αταξ (τό) (κασονιάζω) δημ. ή πράξιξ και τό άποτέλεσμα του κασονιάζω βλλ.
κασσποιάξ (ό) (κασηξ-ποιά) πήπ. κ. κασσποιάξ ό κατασκευαστής κασών βλλ., χονδρών πηλημάτων, οσον διά σήματα, τάπηταξ κττ.
κασσουβικόξ-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τούξ Κασούδους, ό τών Κασούδων : κασσουβική γλώσσα.
κασούλα (ή) (λατ.) νεώτ. έκκλ. τό Ιερατικόν φαινόλιον ή φενόλιον.
κασούρι (τό) δημ. τό φυτόν δαυκος βλλ. ό καρωτός.
κασπολέω σιολ. μέλλ. άντι καταστειλώ του καταστειλώ βλλ. : Σαφφ. 81.
κάσσα (ή) || μγν. κασάβη, πόρνη' ΕΜ 493.28: Λυκόφρ. 131 νοσφιεί γάμων λίπτοντα, κάσσηξ έκβυλάν πελαιάδοξ (αχλ. «τής πόρνηξ χωρίσασ περιστερόξ»);
κάσ(σ)α (ό) (2) (ιταλ.) δημ. κιβώτιον έκ σκευών πρός μεταφοράν ή τοποθέτησιν έμπορευμάτων : μία κάσσα πετρέλαιο' 2) φέρετρον νεκρού, λάρναξ, κιβούρι' 3) σιδηρούν χρηματοκιβώτιον : κάσσα βιεννέζικη' || συνεκδ. τό

ταμείον : έχει πολλά στήν κάσσα του' 4) έν τή χαρτοπαίξιξ, τό κατατιθέμενον πασόν : τί κάσσα θά βάλωμε' 5) τό τετραπλευρον έκ σκευών πλάσιον φανώματος, κουφώματος, έφ' ου στηρίζονται τά φύλλα, οσαν θυρόφυλλα, παραθυρόφυλλα' 6) επί άμαξών, τό πήγμα' 7) είδ. έν τή τυπογρ. ή στοιχειοθηκή βλλ.' 8) ναυτ. κάσσα του μακαρά ή θήκη του τροχολιού' όμ. κάσσα του τσιμπουκιού έδρα του επιστηλιού' όμ. κάσσα του καουβουσιού ή βαλβίξ τής καθόδου' 9) μουσ. γκράν - κάσσα τό μέγα τύμπανον όρχήστραξ ή στρατιωτικής μουσικήξ.
κασσάνδρα (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικου. τών έρεικιδών.
κάσ(σ)αρο (τό) (άραβ.) δημ. τό έπι τής πρύμνηξ πλάσιον έπιστεγον.
κάσσει 'Ησ. «νεοσασεί».
κασ(σ)έλλα (ή) (ιταλ.) δημ. κιβώτιον έπίμηκεξ και βαθύ πρός φύλαξιν ένδυμάτων, σετυόκι : ΜΜ θ' άνοιξου τήν κασέλλα μου να βγάλου τά κεράσματα' 2) είδ. έν τούξ έλαιοτριβείοιξ, όσοειον ειξ ό ρέει έκ του πιεστηριού τό έλαιον άναμεμιγμένο μεθ' ύδατοξ.
κασ(σ)ελλάκι (τό) δημ. κ. κασσέλι ύποκορ. του κασ(σ)έλλα βλλ., σετυοκάκι' 2) είδ. τό φορητόν κιβωτίδιον τών υποδηματοκαθαριστών.
κασ(σ)ελλιάζω (κασσέλα) δημ. τοποθετώ ένδύματα μέσα εις τήν κασέλλαξ : κασσελίασε τά χειμωιάτικα' 2) συσκευάζω έμπόρευμα έντός κιβωτίων : κασσελίασε τήν σταφιδα πρός εξαγωγήν' 3) ρηματ. π. κασ(σ)έλιασμα.
κασ(σ)ετίνα (ή) (ιταλ.) δημ. κιβωτίδιον καλλιτεχνικόξ ειργασμένον πρός φύλαξιν μικροαντικειμένων, οσον έπιστολών, κοσμημάτων κττ.
κάσ-σέξ (γαλλ.) δημ. κάλυμμα πολυτελέξ, φερόμενον έν είδει μικράξ περισκελίδοξ ύπό τών γυμνών χορευτριών, χορευτών, άκροβατών και παλαιστών πρός κάλυψιν τών άποκρυφών μελών.
κάσσηξ (ό) νεώτ. κ. κάσας είδος ύποσώματος έκ πεπιεσμένου έρίου' πρβλ. κάσσοξ.
κασσία (ή) κ. νεώτ. κ. κασία βλλ.
κασ(σ)ίδα (ή) (λατ.) δημ. νόσοξ πτώσεωξ τριχών, τριχόπτωσηξ : έχει κασσίδα στα μάλλια, παροιμ. τό γαρούφαλο στ' άφρι κι ή κασίδα στήν κορφή (έπί πτωχών έπιζητούντων μεγαλεία).
κασσιδαρία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τής οικου. τών κασσιδιδών.
κασσιδέα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τής οικου. τών ταινιογλωσσίδων.
κασσιδη (ή) νεώτ.βοταν. γένος φυτών τής οικου. τών χειλανθών.
κασ(σ)ιδήξ (ό) δημ., θηλ. κασ(σ)ιδού ό πάσχων τριχόρροιαξ, κασσιδαν, κασσιδιόρηξ' || συνεκδ. ό φαλακρόξ' 2) μψ. ό μωροκενόδοξξ και άκατόδεκτοξ, φωρουπερήφανοξ' 3) σπαν.κ. έν καλή σημ. άξιοπρηπήξ, ύπερήφανοξ.
κασσιδί (τό) (λατ.) μσν. κ. ίδίωμ. έν Πόντω κράνος : Χρον.Μορ. 1157H με έκείνα τούξ έσύχνασαν άπάνω εις τά κασσίδια, 'Ερωτόκρ. 2.140 κι ήγαλε σπήθεξ έκαστό τό σιδερό κασσιδί.
κασ(σ)ιδιάζω (κασσιδα) δημ. προσβάλλομαι ύπό κασσίδαξ, πάχω άλωπεκίασιν' 2) μψ. έρεθίζομαι, νευριάζω.
κασ(σ)ιδιάρηξ-α-ικο δημ. ό πάσχων άλωπεκίασιν, κασσιδαν, κασσιδίξ : Παροιμ. έν' Αραβανι. 84 όλα παιξ' ό κασσιδιάρηξ, έξ' από τό κλωστοσκούφι (ό έχων ελάττωμά τι προσπαθεί πάντοτε να τό άποκριόηται' 2) μψ. ό κασσιδίξ βλλ.
κασσιδιόη (ό) νεώτ. ζωολ. οικογένεια μαλακίων του άθροίσματος τών κτενοδραγαχιών.
κασσιδινίδαι (ό) νεώτ. ζωολ. οικογέν. έντόμων κολεοπτερών του άθροισμ. τών φυτοφαγών.

κασσιδουλίδαι [οι] νεώτ. ζωολ. οικογένεια έχινοδέρμων της τάξεως των έχινιδών.
κασσιδουλίνη [ή] νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζώων της οικογ. των γλοβιερρυμιδών.
κασσιδωχόρτο [τό] δημ. τό φυτόν μικρομερία ή ίουλιανή.
κασ(σ)ιέρης [ό] (Ιταλ.) δημ. ό έχων την διαχείρισιν της κάσας, του χρηματοκιωθίου, του ταμείου, ό ταμίας.
κασσιζω μτην. μυριζώ ή έχω γευσιν κασσίας: Διοσκ.1,13 μεγάλην έχον βίξαν κασιζουσαν.
κάσσικος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών της οικογ. των Ικτιριδών 2) γένος πτηνών της οικογ. των κορακιδών.
κασσίνη [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογ. των κηλαστροδών.
κασσινίτης [ό] νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν πολυπυριτικόν άλας της οικογ. των άστριλων.
κασσιόπη [ή] νεώτ. ζωολ. γένος μεδουσών της οικογ. των κασσιοπειδών 2) βοταν. γένος φυτών της οικογ. των έρεικωδών.
κασσιζ-ίδος [ή] (Ιταλ.) νεώτ. π. Βυζ. κράνος, περικεφαλαία 2) π. Βυζ. μέρος της έξωτερικής επενδύσεως των πλοίων 3) ζωολ. γένος μαλακίων της οικογ. των ταινιγλωσσιδών.
κασσιπεράς-άτος [ό] πάπ. ό κασιπερωτής, γανωτής, καλαντζής.
κασσιτέρινος-η-ον κ. μον. κ. νεώτ., όπ. καπιτέρινος ό ποιοιμένος εκ κασιτέρου, από καλά: 'Αριστλ.Σοφ.'Ελι.64b,24, Πλούτ.'Ηθ.1075C τούς θεούς... ώσπερ κρινύσας ή καπιτέρινος, Γαλ.309,18 άγγελιον κασιτέρινον, Θωμ.Μ.619.
κασσιτερίτης [ό] νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν, διοξείδιον του κασιτέρου.
κασσιτεροκόλλησις-εως [ή] νεώτ. συγκόλλησις δύο μεταλλών τεμαχίων διά κασιτέρου.
κασσιτεροποιός [ό] μτην. ό κασιτεροποιός βλ. λ.: Πτολ.Τετραβ.180.
κασσιτέρος [ό] (βαδιλ. cassi-tira, 68. σανσκρ. कसितराम् κ. μον. κ.νεώτ., όπ. καπιτέρος μεταλλον άργυρόλευκον κ. σπληνόν, χρησιμοποιοούμενον προς συγκόλλησιν μετ'άλλων, επικαλοφιν μαγειρικών ακειών, κατασκευήν των κατόπτρων, π. άρχ. ώς κόρημα του όπλισμού, οίον θώρακος, άσπίδος, όμάξης κττ., τό καλά: Γ.Γουδ.302,29 «ό την κόρησιν τηρών ή ό κοσμών και λαμπρόνων»: 'Ιλ.Α.25 δώδεκα δέ χρυσοιο και έίκοσι κασιτέροιο, αύτ.Σ.474, αύτ.Ψ.503 άρματα δέ χρυσοΰ πεπυκασμένα κασιτέρω τε, 'Ησίοδ.Α.208 πανέφθου κασιτέροιο, 'Ηρ.3,115 ούτε νήσους οίδα Κασσιτερίδας έούσας, εκ των ό κασιτέρος ήμιν φοιτά, Διόδ.Σ.5,38 γίνεται από κασιτέρος έν πολλοίς τόποις της 'Ιβερίας, Παισ.4,26,8 άνοιξας δέ εύρε κασιτέρον έλλησασμένον ές τό λεπτότατον, Βι.'Αλεξ.5779 ποτίσας πάντας λίθους κασιτέρον προς τώ χαλκώ, - κασιτέρου ένώσεις-άντιδράσεις- χρώματα.
κασσιτερουγία [ή] νεώτ. ή τέχνη του κασιτερουργού βλ. λ.
κασσιτερουγός [ό] [έργω] γλωσσ. κ. νεώτ. ό έργαζόμενος τον κασιτέρον, ό κατασκευάζων διάφορα ακεύη και άπτείμενα εκ κασιτέρου, ό. κασιτεροποιός.
κασσιτερούχος-ον [έχω] νεώτ. ό περιέχων κασιτέρον, καλά.
κασσιτεροφόρος-ον [φέρω] νεώτ. ό φέρων κασιτέρον.
κασσιτερόω [κασσιτέρος] μτην. κ. νεώτ. έπι χαλκών σκευών, καλόπρω τι δι' έπιστρώματος κασιτέρου, γανώνω: κ. παθ.: Διοσκ.1,30,5 λέδες κασιτερωμένους 2) ρηματ. π. κασιτέρωσις, κασιτερωτής, κασιτέρωμα.

κασσιτερώδης-ους-ες νεώτ. ό όμοιος προς κασιτέρον.
κασσιτερωμα-ατος [τό] [κασσιτερώ] νεώτ. ή κασιτερωσις, τό γανώμα.
κασσιτερωσις-εως [ή] [κασσιτερώ] νεώτ. έπι χαλκών σκευών, ή διά κασιτέρου έπιχρσις, τό γανώμα, στάγκωμα.
κασσιτερωτής [ό] [κασσιτερώ] νεώτ. ό τεχνίτης, ό ένεργών την επάλειψιν χαλκών σκευών διά κασιτέρου, γανωτής, καλοντζής.
κασσιτηριον [τό] πάπ. κ. κασιτήριν ό κασιτέρος, τό καλά: Λήκυβον κασιτηριόν.
κασσοποιός [ό] πάπ. κ. κασοποιός βλ. λ.
κάσσοος [ό] 'Ησ. εκάσων Ιματίον παχύ και τραχύ περιδούλαιον: πρβλ. 'Αρκαδ.7,6,16 έτό κάσσοος από του κάσσο γίνεται κατά πλεονασμόν του σ' έστι δέ είδος τινος Ιματίου ούτω καλουμένου.
κασσού [τό] [γαλλ.] νεώτ. όρσην έξαγομένη εκ του φυτού άκακία ή κατεχού.
κασσοθή [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογ. των άσφοιδών.
κασσομα-ατος [τό] [κασσώ] κ. νεώτ., άπ. κ. νεώτ. κάπτμα πέυμα υποδήματος ός σκληρού δέρματος, σόλα: 'Αριστλ.'Αχ.301 ώς μεμίσσηκα σε Κλέωνος έτι μάλλον, όν κατατεμά τοισιν Ιηπεισί καττύματα ισχόλ. εκαττύματα δέ έστι δέρματά τινά ισχυρά και σκληρά άπερ τοίς σανδάλιοις και τοίς άλλοις υποδήμασιν υποβάλλεται, Λιδών.4,835,35 προεραραμένα τοίς υποδήμασι καττύματα || κ. μτφ.: 'Αριστφ.Σφ.1160 έγώ γάρ άν τλάνην υποδύσασθαί ποτε έχθρών παρ' άνδρών δυσμενή καττύματα 2) είδος έλαφρών υποδημάτων Πολυδ.7,86 και δέ κονιποδες λεπτόν υποδήμα προεδυτικόν και τό κάπτμα κούφον, ώς έγγύς είναι της κόνεως τον πόδα: 3) μτφ. όλος, κατεργαρία: 'Ησ. εκάπτμα' ά-πάτη, όλος, συσκευασμα, δολιότης: 4) κτ. πληθ. είδος μελωδίας διά της κιθάρας: Πλούτ.'Ηθ.1138C των κιθαρωδών του Τιμοθέου τρόπον καταφεροντύμων σχεδόν. άποπεφοιτήκασιν εις τε τά καττύματα και εις τά Πολυειδία ποιήματα.
κασσώ [καπτύ], άπ. καπτύ ενράπω κάπτμα, σόλα εις τό υποδήμα: 'Ησ. εκαπτεύει: συρράπτει: Πλάτ.Ευδ.294B και ναί δια καπτεύει, Νικ.άπ. 85,6 οίσι πέδιλα παλιμότα κασσούσιν κ. μέσ.: Φερεικρ.178 [δ. άνάγν. καττύμεν]: πρβλ. έγκαπτύ: 2) μτφ. έν κακή σημ. ράπτω, οίον δόλον, διαβολήν, μηχανώμαί κακά: 'Αλκιφρ.3,58 καπτεύει διαβολάς || κ. μέσ. συντίθειαι, συσκευάζομαι: 'Αριστφ.'Ιηπ.314 οίδ' έγώ τό πράγμα τουθ' όθεν πάσι καπτεύεται, Κλήμ.'Αλ.998 κεκαπτυμένα σοφιστική τροπολογία: 3) ρηματ. π. κάσσομα.
κάστα [ή] (Ιταλ.) νεώτ., παλαιότ. κ. κάστις-εως, π. τοίς 'νδοίς, εκάστη των κοινωνιών τάξεων ή κάστα των βραχμικών 2) κτ. έπέκτ. κοινωνική τάξις, πατρια, όμας άνθρώπων έχόντων την αύτην πολιτικήν, εθνικήν, θρησκευτικήν και επαγγελματικήν όρδασιν και διακρινομένη ούτως από των άλλων πολιτών.
κασταλία [ή] νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων της οικογ. των βουρηρησιδών 2) όμ. γένος μαλακίων της οικογ. των ασκινικιδών 3) γένος φυτών της οικογ. των νυμφαιωδών.
καστανιδικόν [ό] κάστανιον [τό] τό κόστανον: Θεόφρ.Φι.4,8,11,Διόδ.Σ.2,50 τό μέγεθος καρύοις κασταναικοίς παραλήπισος.
καστάναιον [τό] 'Επιγρ. συνθή. κτ. πληθ. τό κάστανον.
καστανός [ό] δημ. ό καστανώλης: ήρθαν οί καστανάδες, χειμώνος πλάκωσι.
καστανία [ή] μτην. μον. κ. νεώτ. δημ. καστανία ένδρον καρποφόρον: Γεωπ.2,8,4, ή κάστανος

κ. τὸ κάστανον || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀβροσίματος τῶν κυπελλοφόρων,
καστανέρυθρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα βαθῦ ἐρυθρὸν πλησιάζον πρὸς τὸ κάστανον.
καστανένω-δνος (ὁ) μιν. κ. νεώτ. τόπος περιέχων καστανέας. δάσος καστανῶν : Γεωπ.3,15,7 καστανῶνας φυτεύειν ἐπιτήθειον.
καστανιά (ἡ) δημ. τὸ δένδρον καστανέα· 2) τὸ ἔυλον τῆς καστανέας· 3) οικιακὸν σκεῦος ἐκ συναρμολογημένων δοχείων πρὸς μεταφορὰν φαγητῶν, κλειδοπίνακο.
καστανία (ἡ) δημ. ἐξάρτημα ὀδοντωτοῦ τροχοῦ ἐμποδίζον αὐτὸν νὰ στραφῆ κατὰ διεύθυνσιν ἀντιθετὸν τῆς κανονικῆς, ἄ. ἐπιχέστρον.
καστανίδα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ὑάκινθος ὁ ρωμαῖος καὶ ξιφίον τὸ ἀραυραῖον.
καστανιὰ (ἡ) (ἰσπαν.) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. ζεύγος χειροκροτάλων, διῶν αἱ ὀρχηστρίδες συνοδεύουσι τὸν ρυθμὸν τοῦ χοροῦ.
καστανικός-ή-ὸν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κάστανον : Γαλ.6,777 βάλανος καστανικαί.
καστανίδα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. ναυτ. ὁ κατοχεὺς τῶν ἀγκυριῶν ἀλύσεων· 2) ἡ καστάνια βλλ.
καστανίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν θεϊκὸν ἄλας τοῦ σιδήρου ἐνυδρὸν.
καστανομάλλης-α-ικο δημ., θηλ. κ. -λούσα κ. -λού, ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων κόμην καστανόχρουν : ὁ τραγ. κυρὰ φηλῆ, κυρὰ λιγνὴ καὶ καστανομαλλούσα, | ὄντας σ' ἐγέννα ἢ μόναν σου ὄλα τὰ δένδρα ἀνθούσα.
καστανομάτης-α-ικο δημ., θηλ. κ. -οὐ ὁ ἔχων ὀφθαλμούς, μάτια καστανοῦ χρώματος.
καστανο(ν) (τὸ) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπὸς τῆς καστανέας π. μτγν. κτ. πληθ. ἄ. αἱ κάσταναι, τὰ καστάνια, τὰ καστάνια· Ἡσ. ἐκάσταναι, Διὸς βάλανοι, εὐδοικὰ κάρυα· Μνησιθ. Ἀθ.π. Ἀθην.254B τῶν εὐδοικῶν .. καρῶν ἢ καστάνων. - κάσταν κρητικὰ || φρ. βγάζω τὰ κάστανά ἀπὸ τῆ φωτιά ἐκτελῶ τὸ δυσχερὲς ἢ τὸ ἐπικίνδυνον μέρος μίαν πράξεως, ἐξ ἧς πρόκειται νὰ ὠφεληθῆ ἄλλος. || φρ. δὲν χαρίζεται κάστανά δὲν κἀμνε ὑποχωρήσει ἢ ἐξαιρέσεις, τηρεῖ τὴν πρέπουσαν ἐκαστοτε αὐστηρὰν ἀμνησιν· 2) μιν. ἢ καστανέα βλλ. : Γεωπ.10,63,1
κάστανος (ἡ) ἢ καστανέα· Ἡσ. κἀκάρυα· τὰς ἀμυδάλους καὶ καστάνους· 2) κτ. πληθ. τὰ κάστανά : Γαλ.Λεπτ.Δι.10.
καστανόξανθος-η-ο δημ. οὐπνος ἢ κόμη ἔχει χρῶμα μεταξὺ καστανοῦ καὶ ξανθοῦ.
καστανοπέλης (ὁ) δημ. ὁ πωλὸν κάστανά, καστανάς.
καστανός-ἡ-ὸ(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ καστανῶν, ὁ καστανόχρους : Θεοτ.Κ Κατάδ. 66 μία μάλλινη πλατιά, καστανὴ βράκκα, ἔ. τραγ. μάτια καστανὰ γραφετὸ μου ἦταν νὰ σὰς χάσω, | κάπὶ μὲ τραβᾷ καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐχάσω· || ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων κόμην καστανόχρουν, ὁ καστανομάλλης : μιά κόρη καστανὴ || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ χρῶμα τοῦ καστανῶν.
καστανόσπερμον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἐλλοδοκάρπων.
καστανότοπος (ὁ) δημ. ἐπὶ τόπων, τόπος ἐν ᾧ φύονται καστανεαί, κατάλληλος πρὸς φύτευσιν καστανῶν.
καστανόφαιος-ον νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα μεταξὺ καστανοῦ καὶ φαιοῦ.
καστανόχρους-οος-οῦν-οον νεώτ. ἔχων καστανὸν χρῶμα. ὁ καστανόχρους, καστανός || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ καστανὸν χρῶμα.
καστανόχρωμος-η-ο δημ. ὁ καστανόχρους, ἄ. καστανός.

καστανόχωμα-τος (τὸ) δημ. φυτογῆ ἀχηματιζομένη παρὰ τὰς ρίζας τῶν καστανῶν, πολῦτιμος εἰς τὴν ἀνθοκομίαν : καστανόχωμα γιὰ τὰ λουλούδια.
καστόριος-εως (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν κυπελλοφοριῶν.
καστανωτά (τὸ) δημ. τὰ ἐκ καστανέας δάση : τὰ καστανωτά τοῦ Πηλίου.
καστέλα (ἡ) μτγν. κτ. πληθ. ἀσκητικὰ ἔργα : Μαρτίν.Προκλ.19.
καστελλανία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ δικαιοδοσία τοῦ καστελλάνου βλλ.
καστελλανικιον (τὸ) βλλ. ἡ ὑπὸ τὸν κατελλάνων βλλ. διοικητικὴ περιφέρεια : Χρον.Μορ. 2451ff ἀφένθη γὰρ τὸν ἄσκηκεν στής Καλαμάρας κάστρον μὲ ὅλης τῆς περιοχῆς τοῦ καστελλανικίου· πρβλ. καστελλανία.
καστελλάνο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν καρδοῦγκουλος ὁ κυάνειος.
καστελλάνος (ὁ) (λατ.) μιν. νεώτ. κ. δημ. π. Ρωμ. ὁ κάτακος τοῦ καστελλίου, τοῦ μικροῦ κάστρου· 2) π. Βυζαντ. ἐπὶ Φραγκοκρατίας, ὁ διοικητὴς καστελλίου, ὁ φροῦραρχος : Χρον.Μορ. 7937P τοὺς πρᾶξεδούρους τῶν καστρῶν, τοὺς καστελλάνους δ' αὖτε· 3) μιν. ὡς τιμητικὸς τίτλος, πυργοδεσπότης.
καστέλλι(ον) (τὸ) (λατ.) μιν. κ. νεώτ, μιν. καστέλλιν μικρὸν φρούριον, κάστρον, πύργος ὀχυρός : Χρον.Μορ.1402P εὐτὺς καστέλλιν ἔσπασαν ὄλον μὲ τὸ πλιθάρι, βάρν.Φῶς θρονά, πελάγη ἀντραχα | καὶ ριζιμιά καστέλλια.
καστελλός (ὁ) νεώτ. τὸ καστέλλιον βλλ.
καστελλοῦ π. Βυζαντ. ἐγείρω καστέλλιον· || κ. μέσ. ἐν μτχ. ἐπὶ πλοίων : καστελλωμένα πλοία (τὰ φέροντα πολεμικοὺς πύργους).
καστιλλόη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν μορεοειδῶν.
κάστιν ἄπτ. κτ. κρᾶσιν ὄντι καὶ ἐστίν : Σοφ. Α1.1154.
κάστον Ἡσ. ἐξύλον. Ἀθαμάνες.
κάστον ἄπτ. κτ. κρᾶσιν ἀντί καὶ ἐστὸν : Ἀριστφ. Ὀρν.326.
καστόριος-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Κάστορα : Πινδ.1,1,16 Κάστοριε· .. ὄμνην· || καστόρειον μέλος πολεμικὸν μέλος, ἀδόμιμον πρὸς αὐλὸν ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς ἐξέμνησιν νικῶν ἐν ἠποδρομικοῖς ἢ ἀρματοπλατικοῖς ἀγῶσι, ἢ ὅτε ἐπρόκειτο νὰ συνάψωσι μόχνην : Πινδ.Π2,69 μέλος .. τὸ Κάστοριον, Πλούτ.Λυκ.22 τοὺς αὐλητὰς αὐλεῖν ἐκέλευε τὸ Καστόρειον μέλος· 2) κ. καστόριος βλλ.
καστορέλιον (τὸ) νεώτ. τὸ κικινέλιον, τὰ ρετινόλαδα.
κάστριον (τὸ) δημ. τὸ καστόριον βλλ.
καστορίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια θηλαστικῶν τοῦ ἀβροσίματος τῶν τρωτικῶν.
καστορίδες-ων(οἱ) κ. μιν. εἶδος ἐξαιρέτων κυνηγετικῶν κυνῶν ἐν Λακωνίᾳ : Πολυδ.5,39 καὶ δὲ καστορίδες Κάταρος θρέμματα, Ἀπόλλωνος δὲ δῶρον· Ἄγαθ.ΑΠ6,167 σοὶ γὰρ καστορίδων ὑλακὰ κυνῶν, ἄ. καστορία· 2) εἶδος τῆ θαλασσοῦ ζώου, φάκη : Ὀμπ.Ἀλλ.1,398,Αἰλ.Ζ1 9,50 αἱ καστορίδες ζῶον ἐστὶ θαλάσσιον καὶ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς καὶ ταῖς πέτρας ταῖς προσβεβλημέναις ἀπόφθον ἢ κωκυτὸν μεθίσαι καὶ ὠρῶνται βαρύτατα, Τζέτζ.Ἰστ.6,341· 3) αἱ Καστορίδες ὑλαὶ στενὸν τὸ πλεῖστον τοῦ Γυθείου : Γλαυκ.3,21,9 καλοῦνται δὲ ἐναύθια καὶ πλοῖα Καστορίδες.
καστορίτζι (καστόριον) μτγν. οἰοιάζω κατὰ τὴν πρὸς κάστορα : Διοσιμ.2,8 καστορίζει τῆ ὁσμῆ, Βέττ.Βάλ.2,23 καστορίζει τὴ χροφ.
καστόρινης-η-ο(ῖ) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατεσκέυ-

ασμένος ἐκ δέρματος κάστορος ἢ ἐξ ὑφάσματος καστορίου : καστόριον καπέλο.

καστόριον (τό) κ. -ιον (λατ.) μγν., νεώτ. κ. δημ. φαρμακ. ἔκκριμα ἀδένων κείμενον περὶ τὴν γεννητικὰ ὄργανα τοῦ κάστορος, χρήσιμον ὡς φάρμακον εἰς τρώους καὶ σπασμούς : Πλοῦτ. Ἡθ.55Α ἐστὶ δ' ὄπισθι ταῦτ' ἑάσας καστόριον ἐνάσειεν, Διοσκ. 2,26, Σωρ.2,29 2) Σουίθ. « εἶδος βαφῆς ἀπὸ τῆς κογγύλης » 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ ζῶον κάστωρ 4) νεώτ. κ. δημ. τὸ κατεργασμένον δέρμα τοῦ κάστορος || εἶδος μαλακοῦ δέρματος ὁμοιοζοντος κατὰ τὴν ὕψην πρὸς τὰ τοῦ κάστορος 5) νεώτ. κ. δημ. ὑφάσμα κατασκευαζόμενον ἐκ τριχῶν τοῦ κάστορος || εἶδος ἐκλεκτοῦ ὑφάσματος ὁμοιοζοντος κατὰ τὴν ὕψην πρὸς τὸ ἐκ τριχῶν κάστορος.

καστόριος -α-ον κ. -ειος-ειον [κάστωρ] μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κάστορα, ὁ τοῦ κάστορος ἴσ. « κάστωρ ζῶον, ἀφ' οὗ ὄρχεις καστόριοι » Διοσκ.2,24 καστόριον αἶμα || νεώτ. ὁ κατεσκευασμένος ἐκ δέρματος κάστορος, ὁ καστόριος : καστόρια ἰμάτια 2) τὸ καστόριον ὡς οὐσ. βλλ. 3) αἱ καστόρια ὡς οὐσ. αἱ καστορίδες βλλ.1). : Ξεν.Κυν.3,1 τὰ θε γένη τῶν κυνῶν ἐστὶ δισσά' αἱ μὲν, καστόρια, καστορῦσσα ἐπ. ἀντὶ καταστορῦσσα, τοῦ καταστόρνυμι βλλ. : Ὀδ.Ρ 32.

καστραβέτσι (τό) δημ. τὸ φυτὸν πέπων ὁ ἡμερος, τὸ ἀγγούρι.

καστράκια (τὰ) δημ. τὰ δημῶδη αἰνίγματα.

καστράτος -η-ον (λατ.) μον. π. Βυζαντ. σπαν. ὁ ἐκτομίας, ὁ εἰνούχας.

καστρήσιος (ὁ) (λατ.) πάπ., μον. κ. νεώτ. κ. καστρήσιος κ. καστρήσιος ὁ ἐν τῇ φρουρῇ κάστρου ὑπηρετῶν στρατιώτης 2) κ. ὡς ἐπιθ. -ος-ον ὁ τοῦ στρατοπέδου, ὁ στρατιωτικὸς καστρήσιος ἄρτος, - καστρήσιον πεκοῦλιον [στρατιωτικὸς μισθός] 3) ἐκκλ. ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα, ὁδόμενον εἰς κατωτέρας κληρικὰς.

καστρήσις (ὁ) Ἐπιγρ. πάπ. κ.-ησιος ὁ καστρήσιος.

καστρησιανός (ὁ) μον. ὁ καστρήσιος βλλ., ὁ φύλαξ τοῦ στρατοπέδου.

καστρί (τό) δημ. ὄποκορ. τοῦ κάστρου : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 60,17 ρειπωμένο τὸ καστρί, ποῦ τὴ νύχτα τὸ στοιχειώνουν σκοτωμένοι κάποιοι νιοὶ συνήθ. ὡς τοπων.

καστρινός (ὁ) δημ. ὁ καστρίτης βλλ.

καστρίτης (ὁ) δημ. ὁ κατοικῶν ἐν τῷ κάστρῳ, ὁ. καστριώτης.

καστρίτσα (ἡ) δημ. ὄποκορ. τοῦ κάστρο βλλ. || κ. ὡς τοπων.

καστριώτης (ὁ) δημ. ὁ καστρίτης βλλ.

καστροκτησία (ἡ) μον. π. Βυζαντ. κτίσις, οἰκοδόμησις φρουρίου, κάστρου.

κάστρο (ν) (τό) (λατ.) μον., νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ κάστρος, συνήθ. π. Ρωμ. κ. Βυζαντ.τειχος περιβάλλον πόλιν καὶ ἢ περιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ τείχους πόλις, τὸ φρούριον : Χρον.Μορ.62Ρ ἐπειν γὰρ ἀπαράλαβεν τὰ κάστρα καὶ τὰς χώρας, Καισάρ.Διακ.ἐν Σάβ.3,4 ἔρριξεν ἕνα τόπι καὶ μὲ ἐκείνο τὸ τόπι ἐπαράδωθ' ἐν τῷ κάστρῳ, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.19,1 πῆραν τὰ κάστρα,πῆραν τα,πῆραν καὶ τὰ ντερένια, ΜΜ τὰ τοῦ τὰ πῆς τὰ εἰπόντα, | ὅτι τὸ κάστρο κρόται | γὰρ βαρικοκάνωεται.

καστροκῆρυξ (ὁ) μον. κ. δημ. ὁ ἀρχων τοῦ κάστρου || κ. μφ. ὁ διευθύνων, ὁ κυβερνῶν : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 35,6 σκλάβα πιδέξια πώστειλεν ὁ καστοροκῆρυξ νοῦς.

καστροπολεμίτης (ὁ) δημ. ὁ πολεμῶν κατὰ φρούριον, κάστρου : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.88,2 καὶ τὸ μικρὸ βλαχόπουλο, ὁ καστοροπολεμίτης **καστρότοπος** (ὁ) δημ. κ. καστροτόπι (τό) τό-

πος, ἐν ᾧ ἔχει οἰκοδομηθῆ φρούριον, κάστρο ἢ κατάλληλος πρὸς κατοικίην κάστρου : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 35,1 καὶ φτάνει στὸν καστρότοπο καὶ βγαίνει ὡς τὸ παλάτι, - ἐβόσκαν στὸ καστρότοπι.

καστροφύλαξ-ακος (ὁ) μον. ὁ φύλαξ τοῦ κάστρου, ὁ καστρήσιος.

κάστρωμα αἰολ. ἀντὶ κατάρωματ' ἴσ. « περιστρωμα ».

καστρωτός-ἡ-όν μον. ὁ ἐχὼν/σχῆμα κάστρου, πύργου : Διηγ. Ἀχιλλ.808 φορεῖ σπεφάνιν καστρωτὸν καὶ βέργας μουσειωμένας.

κάστωρ-ορος κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. καστόρι ζῶον ἀμφίβιον ζῶον παρὰ τὰς ὄχθας λιμνῶν ἢ ποταμῶν, σκυλοπόταμος, βύδρα : Ἡρ.4,109 ἐν θε ταῦτη ἐνύδριος ἀλίσκοντα καὶ κάστορες καὶ ἄλλα θρία τετραγωνοπρόσαια, Ἀριστλ.Ζ1 594β, 31 τοιαῦτα δὲ ἐστὶν ὅ τε καλοῦμενος κάστωρ.

Αἰ.Ζ1 6,34 || νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν καστορίδων 2) τὸ καστόριον βλλ. ἐν εἰδ. σημ. : Ἰνν.Γυν.2,157 πινέτω τὸν κάστορα, Ἄρει.Ὀξ.Νούσ.2,10 στρουθίου βίβης ἡ πελέρος ἡ τοῦ κάστορος 3) ὁ κρόκος : ΨΔιοσκ.1,26

4) νεώτ. ὄρυκτολ. τὸ ὄρυκτον πετολίτης 5) νεώτ. ὄστρον. εἰς τὴν λαμπρότερον ἀστέρων τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Ἰδιόμων 6) ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ ἑτερος τῶν Διοσκουρίων : Ἰλ.Γ 237.

καστός ἴσ. « ὄρυκτον ».

καστός (ὁ) πιθ. ὁ καδύτας βλλ. ἴσ. « Συριοκὸν βοτάνον ».

καστορέουσαι ἴσ. « κατασπείρει ».

καστορεῖ ἐπ. ἀντὶ κατέχευε τοῦ κατέχω βλλ. : Ἰλ.Λ 702.

καστορέιον (τό) ἴσ. ἐπορνεῖον ».

καστορέως μγν. πορνεῦσ' : Λυκόφρ.772 ἡ δὲ βασάρα σμινῶς καστορέουσα κοίλανεὶ δόμων θοιναῖσιν ἄλλων ἐκχέασα τλήμονος.

καστοριεός-ἡ-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς καστόριον βλλ. : Ἰνπῶν.74 καστορικὸς δόμος.

κασώριον (τό) χαμαιτυπιεῖον, πορνεῖον, μπουρδέλο : Ἀριστφ. Ἰνπ.1285 π. Στεφ.Βυζ. ἐν κασωρίοισι λέγειν [ὁ γρ. κασαύριον], ἄ κασωρείον.

κασωρίς-ιδος (ἡ) μγν. κ. μον. ἡ πόρνη, ἡ ἑταῖρα : Εὐστ.74,38 « κασωρίς, ἡ πόρνη, διὰ τὸ κάσαι, ὁ ἐστὶ κοσμήσαι, τὴν ὄραν οὐ δεδυντώς » : Λυκόφρ.1385 ὅταν κῆρη κασωρίς εἰς ἐπίεσιαν χλεπὴν ὀλακτῆσασα, κηκιστὴ γόρους.

κασωρίτης (ὁ) μγν. θηλ. κασωρίτης ὁ πόρνος : Στεφ.Βυζ. « οἰκῆτωρ κασωρίτης, καὶ θηλυκῶς κασωρίτης καὶ κασωρίς » πρβλ. κασωρίς.

κασωρίτης-ιδος (ἡ) θηλ. τὸ κασωρίτης βλλ., ἡ κασωρίς ἡ πόρνη : Ἰνπῶν.117, Ἀνφῶν.320 πρβλ. κασωράς, κοσωρίς.

κασωτός-ἡ-όν (κασῶς) μγν. ἐπὶ ἐσθίτων, ὁ ἐσχηματισμένος ὡς κασῶς, οἶον ὡς πῆλμα, κετῆς, ἀντιθ. ἀπρεπτός : Διογ.Οἰν.10 κασωταὶ ἐσθίτης, Ἐπιγρ. εἰς ἐνθῦμῳσιν ἐσθίτων στρατιῶν μὲν οὐπω, κασωτῶν δ' ἴσως ἢ ὀπωκωτοῦ.

κάτ ποι. ἀντὶ κατὰ πρὸ τοῦ τ, κατὰ βλλ.

κάτα ἀπτ. κτ. κράσιν ἀντὶ καὶ εἶτα, βλ. ἐν λ. εἶτα.

κάτ'α κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ποι. κατὰ [Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.309,28] πρὸ φωνήεντος φιλομένου κατ' πρὸ δασυνομένου καθ' π. ἐπ. ἰδίως ἐν συντήσῃ κᾶν, κᾶδ, κᾶρ, κᾶν, κᾶν, κᾶρ, κᾶτ πρὸ τῶν γραμμάτων γ, δ, κ, μ, ν, π ἢ φ, ρ, τ ἢ θ, οἶον κᾶγ γᾶν, κᾶδ δὲ, κᾶκ κεφαλιτῆς ἐν τοῖς συνθ. ρ. ἡ κατὰ ἐπίστε μεταβάλλεται εἰς καῖς, καλ, καρ, κατ πρὸ τῶν γραμμάτων β, λ, ρ, θ, οἶον κᾶδβαλε, κᾶλλιπε, καρρῆσοσα, κᾶθνε πρὸ δὲ τοῦ στ κ. σθ, ἢ δευτέρα συλλαβῆ ἴσως ἐπίστε ἐκλείπει, οἶον καστορῦσα, κάσχεθε, ὡς κ. ἐν τοῖς ὄμορ. τ. καθῶν, κάπετον πρὸθ. συν-

τασομένη μτ. γεν. ἢ αἰτ. οὐδέποτε δέ μτ. δοτ. | Διότι ἐν τῇ χωρίῳ τῆς 'Οδ. ἵππου κείτῃ παρὰ δοτ. εἶναι ἀπλῶς κωχρησμένη διὰ τῆσιν ἀπὸ ἐπομ. ῥημάτων, οἷον Κ 238 κατά σφαιροσὶν ἐέρην | ἀντὶ σφαιροῦ κατεργυυί, Ο 290 κατὰ πρόνοιαν ἐδῆσαν | ἀντὶ πρόνοιον κατέδῆσαν || π. ποι. πάσαι τὴν λεγ. ἀναστροφῆν, ὅταν τίβεται μετὰ τὴν πτώσιν, πρὸ τῆς ὁσίας συνήθως κείται | (κατὰ ἢ κατ'), οἷον ἐν 'Ἰλ.Υ 221 τοὺ τρισχίλια ἴππου ἔλας κατά βουκολέων ἠέλειαι, Σοφ.Α1. 302 λόγους ἀνάσαι τοὺς μὲν 'Ατρεΐδων κατά' ὄμ. κ. ἐν. τμήσει, ὅταν κείται μετὰ τὸ ῥῆμα, οἷον ἐν 'Ἰλ.Ρ 91 εἰ μὲν κε λίπῃ κατά τεύχεα καλά, 'Οδ.Ι 6.

Α. μτ. γεν. ἐπὶ κινήσεως, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω : 'Ἰλ.Α 44 βῆ δὲ κατ' Οὐλόμῃον κερήνων χυόμενος κῆρ | Γαζ.Θ εἰ κατέβη δὲ ἀπὸ τῶν τοῦ 'Ολύμῃου ἀκρωτηρίων ὄρηγν βαρεῖαν ἔχων κατὰ τὴν ψυχὴν », αὐτ.Ζ 128 κατ' οὐρανοῦ εἰληλουθας | Γαζ.Θ εἰ κατ'ἠλῆθας ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ », 'Οδ.Ξ 399 βαλέειν μεγάλης κατά πέτρης (ἀπὸ πῶν ἀπὸ τὴν πέτραν κάτω), 'Αριστοφ.Σφ.355 ἰαε σαυτὸν κατά τὸ τεύχος, Ξεν.Αν.4,2,17 ἀλλόμενοι κατά τῆς πέτρας, Πλάτ.Νόμ.944Α κατὰ κρημνῶν βιβέντες, Θεοκρ.7,82 οὐνεκὰ οἱ γαλκὰ Ματσα κατά στόματος χεῖ νεκτρ, - φερόμεθα κατά κρημνῶν, - σίπτω κατά γῆς || φρ. κατ' ἀκρῆς βλλ. ἀκρα Ζι : 'Οδ.Ε 313' 2) ἐπὶ κινήσεως πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐξαιπλώσεως ἐπὶ ἐπιφανείας, συνήθ. μτ. : 'Ἰλ.Ν 580 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεδεννή νῦξ ἐκάλυψεν | ἐπὶ τοῦ σκότους τοῦ θανάτου τοῦ ἐπικαθημένου ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν), αὐτ.Υ 321, 'Οδ.Ι 330 | κόρησ | κατά σπείους κέχυτο . . παλλή, 'Αριστοφ.Νεφ.177 κατά τῆς τραπέζης καταπάσας λαπτήν τέφραν, Πλάτ.Πολ.398Α μύρον κατά τῆς κεφαλῆς καταχάσαντες, Δημ.403 εἶπενιν κατά τὸ νότυο πολλὰς | πληγὰς |, Πολύδ.Ι, 17,10 ἐσκαδασμένοι κατά τῆς χώρας || γεωμ. ἐπὶ τῖνος, κατά μήκος : 'Αρχιμ.Κύκλ.Ι πίπτειν κατ' εὐθείας', 'Αριστοφ.Σάρμ.Ι 3) ἐνός, μέσα, εἰς : 'Ἰλ.Ν 504 κατά γαίης ὄχητο (τὸ χάλκειον ἔγχο), αὐτ.Ψ 100 ψυχὴ κατά χθονὸς ὄχητο, Σοφ. Αὐτ.24 κατά χθονὸς κρῖφαι' || φρ. ὁ κατά γῆς ὁ τεχνόλης, ὁ πεθαμένος : Ξεν.ΚΠ 4,6,5 ἀντὶ τοῦ καιοῦ ἔργου τιμῆς τῖνος ἠξιώθη τὸν κατά γῆς || ὄμ. οἱ κατά χθονὸς θεοὶ οἱ θεοὶ τοῦ Ἄδου : Αἰσχ.Πέρσ.689 ἄλλως τε πάντως χεῖ κατά χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθίεναι' 4) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. πρὸς ἐκφρ. κινήσεως πρὸς τι : Λουκ.Ρητ.Διδ.9 κατά τούτων ἀδεδευσίας (τῶν ἰχνῶν), 'Ηρωδιαν.'Ιστ.6,7,3 καὶ πόρρωθεν κατά σκοποῦ τοξεύοντων' || νεώτ.δημ. φρ. πάει κατά διαδόλου (=πρὸς δλεθρον), ὄμ. πᾶμε κατά καινοῦ | πρὸς τὸ ἀφανισθῆναι, ὄμ. αἱ κατ' ἀνέμου | ἄρά, τοῦ κατ' ἀνέμου ἐνέχοντος κ. τροπ. σημ. ἐξανειλιθῆτι, χᾶσου ἀπ' ἐδῶ' 5) ἐπὶ εὐχῶν ἢ ὀρκων, μτ. γενικ. τοῦ προσώπου ἢ τοῦ ἱεροῦ πράγματος ἐφ' οὗ ὀρκίζόμεθα, διότι τρόπον τινὰ ὁ εὐχόμενος ἢ ὁ ὀνύων ἐκτείνει τὴν χεῖρά τοῦ ἐπάνω εἰς τὸ πρᾶγμα ἢ πρὸς τὴν διευθύσιν τοῦ ὀνόματος, εἰς ἃ εὐχεται ἢ ὀμνείει, ὡς π. νεώτ. γίνεται κατά τὸν πανηγυρικὸν ὄρκον ἢ ἐπίθεσις τῆς χειρὸς ἐπὶ τοῦ εὐαγγελίου : 'Αριστοφ. Βάτρ.101 οὐκ ἐθέλουσαν ὄμσαι καθ' ἱερῶν, Θουκ.5,47 ὀνύωνται δὲ τὸν ἐπιχώριον ὄρκον ἔκαστοι τὸν μάλιστα κατά ἱερῶν τελείων, Λυσ.32,13 ἐπιρκήσασα κατά τῶν παιδῶν, Δημ. Ι 268 φασὶ γὰρ παραστησάμενον τοὺς παῖδας αὐτὸν κατά τούτων ὀμῆσθαι, Λουκ.Ικαρ.9 οἱ δὲ κατά κινῶν καὶ χηνῶν καὶ πλατάνων ἐπώμυυνο' πρβλ. δημ. ἀπὸ μάτια μου, - στήν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου - στὸ φωνί πού φάγαμε μαζή' || ἐπὶ ὑποσχέσεως εἰς τοὺς θεοὺς, σὲ τάξιμο. σὲ τάμα :

'Αριστοφ.'Ἰπν.660 τῆ δ' 'Αγροτέρα κατά χιλίων παρήνεσα εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων (Βερναρδ. Γρ. ἐν λ. 'συνεβούλευσα νὰ τάξωμεν θυσίαν χιλίων χιμάρων εἰς τὴν 'Αγρ. 'Αρτεμινί') 6) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐχθρικής σημ. ἐναντιον ἴνως : Αἰσχ.Χο.221 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τᾶρα μηχανορραφῶν, Ξεν.Ἐλλ.Ι,5,2 κατά τε τοῦ ἱσαφέρουτος ἔλεγον ἃ πεποιθῶς εἶπ, Διόδ.Σ 19,7 ταῦτ' ἐτόλμων ἐν εἰρήνῃ πατριδὶ παρανομῶν 'Ελλήνων καθ' 'Ελλήνων, οἰκτεῖοι κατά συγγενῶν, - ὄμνησαν κατά τῶν ἐχθρῶν' || εἰς βάρος, εἰς Ζηρίαν τινός : Λυσ.22,7 ἴνα πεισθῆτε ὅτι καὶ κατά τῶν ἀρχόντων φεύδονται' || νεώτ. κ. δημ. κ. ἀπολύτως : οἱ περισσότεροί ἐφῆψισαν κατά' || ὄμ. κ. μτ. τοῦ ἀρθρου τὰ κατά τὰ στραφόμενα ἐναντιον τινός, ἴδ. ἐν φρ. τὰ ὄπερ καὶ τὰ κατά (ἐνν. ἐπιχειρήματα) 7) ἀπὸ τοῦ Πλάτ. κ. ἐξ ἢ χρ. ἐπε-τέθη καὶ ἐπὶ μὴ ἐχθρικής σημ., ὡς πρὸς, ἐν ἀναφορᾷ, σχετικῶς πρὸς, παρὶ : Πλάτ.Φαῖδ.70D μὴ κατ' ἀνθρώπων σκόπει μόναν τοῦτο, αὐτ.Σοφ. 253B κατά τῶν ἄλλων τεχνῶν τοιαῦτα εὐρήσομεν, Ξεν.ΚΠ 2,1,6 ταῦτα μὲν οἱαὶ κατά πάντων Περσῶν ἔχομεν λέγειν, Δημ.68 ὁ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ὁμῶν ἐγκώμιον, 'Αριστολ.Πολιτ.Ι 307B,2 ὄπερ εἰρηται καθόλου κατά πασῶν τῶν πολιτειῶν, Πολύδ.4,50,3 μήτε κατά τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεόντων ἐμπορῶν μήτε περὶ τοὺς δούλους, 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.198,10 εἰ καὶ θαλάσσης φηίης' || συνήθ. π. 'Αριστολ. σίον ἐν φρ. κατηγορεῖται τι κατά τῖνος, τίβεται ὡς κατηγ. : 'Αριστολ.Μεταφ. 1007b,21' 8) ἐπὶ χρόνου, μ. ἐν ὀλίγαις φρ., οἷον κατά παντός τοῦ αἰῶνος διὰ παντός τοῦ χρόνου κττ. : Δημ.615 καὶ κατά παντός τοῦ χρόνου σκέφασθε (διὰ πάντα τὸν χρόνον), Λυκοβρυ.7 καὶ κατά παντός τοῦ αἰῶνος ἀείμνησον, 'Επιγρ. μισθῶν δὲ κατά εἰκοσίων ἐτῶν' 9) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. πρὸς δῆλωσιν τοῦ τρόπου, ἐν περιφρ. ἀντὶ ἐπιρρ., οἷον κατὰ παντός (τρόπου), καθ' ὄλου ἐν γενεῖ, καθολικῶς, βλ. ἐν λ. καθόλου' πρβλ. ὄλω κ. πάντως' || νεώτ. κ. δημ. τοπ. ἐν φρ. κατά γῆς (κ. καταγῆς) ἐπὶ τῆς γῆς : ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, χαμαί, ἐξ οὗ κατ' ἀναλογίαν ἐσχηματίσθησαν τὰ ἐπιρρ. τῆς δημ. κατακαμηίης ἰθ-ίσι, καταμε-σῆς ἰθ-ίσι : ἔπεισε - κοιμᾶται κατά γῆς.

Β. μτ. ἀπτ. σημαίνει κίνησιν, διευθύνειν πρὸς τὰ κάτω : 'Ηρ.2,96 κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται, Σοφ. Τρ.468 ταῦτα μὲν βέλτω κατ' οὐρον, Πλάτ.Φαῖδρ. 229Α κατά τὸν 'Ἰλισὸν ἴωμεν, 'Αριστολ.Ζι 560b,13, Διοσκ.4,153' 2) κίνησιν ἢ στάσιν κατ' ἔκτασιν τόπου ἢ πρὸς ὀριζομένην κατευθύνειν : 'Ἰλ.Α 770 λαὸν ἀνεβράντες κατ' Ἀχαιῖδα πούλυδοτείραν, 'Οδ.Α 344 ταῦ κλέος εὐρὸ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, Αἰσχ.Ἐπτ.6 κατὰ πτόλιν, Ξεν.ΚΠ 7,5,16 τὸ ὄδωρ κατά τὰς τάφρους ἐχώρει, Δημ. 284 αἱ σκηναὶ αἱ κατά τὴν ἀγοράν, Γέμ.12,7 οἱ κατά τὸν ἡλίον γινόμενοι ἀστέρες (εἰς τὴν περιοχήν τοῦ ἡλίου), - κατά γῆν καὶ κατά θάλασσαν, - ὁ 'Ἰλισὸς χυεταὶ κατά τὸ Φάληρον' || μτφ. κ. ἐνός : 'Ἰλ.Δ 163 ἐγὼ τότε οἶδα κατά φρένα καὶ κατά θυμόν' || μτ. π. βάλω, νόσω, οὐτῶ, ὀριζόμενον τοῦ βαλλομένου ἢ τραυματιζομένου μέρους : 'Ἰλ.Ε 46 νῦξ κατά δεξιὸν ὤμων, αὐτ.Α 339 οὐσασε κατ' ἰσχίον' 3) ἀπέ-ναντι, καταντικρῶ : 'Ηρ.1,76 ἢ δὲ Πτερεὶ ἐστὶ τῆς χώρας ταύτης τὸ ἰσχυρότατον κατὰ Σινώπην πόλιον, Αἰσχ.Ἐπτ.505 ἀνήρ κατ' ἀνδρα, Ξεν.Ἐλλ. 4,2,18 οἱ μὲν 'Αθηναῖοι κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο, ΠΔ Βασ.2,12,11 λέφομαι τὰς νυκτικὰς σου κατ' ὀσθαμῶς σου, - μοῦ τὸ εἶπε κατά πρόσωπον (κατάμουτρα) : 4) πλησίον εἰς τὸ μέρος, κόνου ἐκεῖ κοντα : 'Ηρ.3,54 κατά τὸ πρό-στανειον τῆς πόλιος ἀπέδῆσαν, Αἰσχ.Ἐπτ.528 τύμ-

δον κατ' αὐτόν, - κάθεται κατά τὸ Θησαυρὸν - τὰ ξημερώματα ἴσως θὰ εἴμεθα κατά τὸν κάδο Μαλιάδ'. 5) ἐπὶ ἐπιμερισμοῦ, ἰδίως μτ. ἀριθμῶν: 'Ἰλ.Β.362 κρῖν ἄνδρας κατά φύλα, κατά φήτρας, 'Ἡρ.1,96 κατά κώμας κατοικημένοι, αὐτ.6,79 δὺο μνῆαι τεταγμέναι κατ' ἄνδρα αἰχμάλωτων ἑκατόν, Θουκ.2,90 κατά μίαν ἐπὶ κέρως πλεόντες, Ξεν.ΚΠ.1,17 τοὺς 8' ἐπιτηδεύουσιν ἄφικα κατά φύλας, Δημ.815 κατά τὰς πέντε καὶ εἰκοσι μνῆς πεντακοσίας δραχμὰς εἰσφέρειν, Πολύβ.1,26,12 κατά μίαν ναῦν ἐπιτάπτοντες, - νά μῆτε στή γραμμή κατά τετράδας, - καθ' ὀρίλους, - κατά τόπους. || ὁμ. μτ. τοῦ οὐδ. ἐπιθ., ὅλον κατά μικρῶν, κατ' ὀλίγον βαθμηδόν: Αἰσχ.Χο.317. 6) ἐπὶ χρόνου, σημαίνει συγχρονισμόν χρονικοῦ πινος διαστήματος ἢ χρονικοῦ πινος σημείου πρὸς τι γεγονός, κατά τὴν ἐποχὴν, ἐν καιρῷ, κατά τὸν χρόνον πινός: 'Ἡρ.2,134 κατά Ἄρυσιν βασιλεύοντα ἦν ἀκμάζουσα Ῥοδόπις, αὐτ.7,137 κατά τὸν πόλεμον, Αἰσχ.Χο.818 καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος ἢ κατά τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας), Ξεν.Λακ.10,8 κατά τοὺς Ἱσραηλίδας, Δημ.562 οἱ κατ' ἐκείνον ὑμῆτεροι πρόνοιοι, Πολύβ.16,20,8 τοὺς καθ' ἡμᾶς καὶ τοὺς ἐπιγιγνομένους, Πάπ. κατά τὴν παρούσαν ἡμέραν, - κατά τὴν ἐμὴν ἀπουσίαν, - κατά τὸν Παγκόσμιον πόλεμον, - κατά τὴν Ἀναγέννησιν ἠγθῆσαν αἱ τέχναι, - κατά τὴν συμπλοκὴν ἐσκιώθησαν τρεῖς, παροιμ. κατά φωνὴν κὶ ὁ γάιδος (ἄ. μετ' φωνή) | εὐτράπελος ἔκφρ. ἐπὶ ἐμφανιζομένου καθ' ἣν στιγμήν γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ). 7) σημαίνει χρόνον, κατά προσέγγισιν, συνήθ. μτ. ἀριθμῶν, σχεδόν, περίπου: 'Ἡρ.2,145 γενέσθαι κατὰ ἔξακοσίαι ἔτια καὶ χίλια μάλιστα ἔστι ἐς ἐμέ, - κατά τὴς πέντε νὰ συναντηθῶμεν, - κατά τὸ μεσημέρι, - κατά τὰ μεσάνυχτα. 8) ἐπὶ ἀνοσίῳ ἐν ὀρισμένῳ τμήματι χρόνου, ὅλον καθ' ἡμέραν, κατά μήνα, κατ' ἔτος κτ.: Σοφ.ΟΚ3 τὴς τὸν πλανήτην Οὐδίνου καθ' ἡμέραν .. δέχεται, ΚΔ Λουκ.2,41 καὶ ἐπορεύοντο οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατ' ἔτος εἰς Ἱερουσαλήμ, - αἱ αὐτὰί σκηναὶ καθ' ἑκάστην ἐπαναλαμβάνονται, - δέχεται τοὺς ἀπόρους κατά Πέμπτην καὶ Σάββατον. 9) τὸν σκοπόν, τὸ τελικόν αἴτιον, χάριν: 'Οδ.Γ.72 ἦ τι κατά πρῆξιν .. ἀλλάττας, αὐτ.106 πλάζόμενοι κατά λίβια (γιὰ πλιάτσικοι), 'Ἡρ.2,152 κατά λήπην ἐκπλήσαντες, Θουκ.6,31 οἱ δὲ ἔξαι καὶ ὁ ἄλλος ὄχλος κατά θέαν ἦκεν, Ξεν.Αν.3,5,2 καθ' ἀρπαγὴν ἐσκεδάσμενοι, Λυκούργ.58 κατ' ἐμπορίαν ἀπεδῆμι. 10) αἰτίαν, τὸ ἀναγκαστικόν αἴτιον, ἔνεκα, διὰ: Αἰσχ.Εὐμ.686 Θηαῖς κατά φθόνον στρατηλατουσῶν, Θουκ.1,103 οἱ Ἀθηνοῖσι δεξάμενοι κατά ἔχθος ἦδη τὸ Λακεδαιμονίων, αὐτ.6,6 κατά τὸ ζυγγεγές. 11) συμφωνίαν, συμφωνίαν πρὸς τι: 'Ἰλ.1,108 καθ' ἡμέτερον νόον, 'Ἡρ.4,97 κατά νόον πρῆξμεν, Αἰσχ.Ἰκ.390 κατά νόμους τοῦς οἰκοθεν, Ξεν.ΚΠ.5,5,6 ὡς φιλήσων αὐτὸν κατά νόμον, - κατά τὴν γνώμην μου αὐτὰ εἶναι ἀνοσίαι, - κατά τὸν Πλάτωνα ἢ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, - κατά Λέβιν | αὐτολεγεῖ | φρ. κατὰ τὸ εἰλωθός (ὅπως συνήθως): 12) σχέσιν ἢ ἀναφορὰν, ἐν σχέσει πρὸς, ὡς πρὸς: 'Ἡρ.1,31 τὰ κατά τὸν Τέλλον, Αἰσχ.Εὐμ.930 τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον δέσπειν, Πλάτ.Φαιῖδρ.227Β κατά Πίνδαρον, - τὰ καθ' ἡμᾶς ἦδη, - τὰ κατά Λιβυστρον καὶ Ροδάμην, - κατά τὸ ἀνάστημα, - κατά τὴν ἡλικίαν, - ὑπερέχει κατά τὴν σοφίαν. 13) σύγκρισιν, συνήθ. μτ. τὰ παραθ.: 'Ἡρ.8,38 μεζών ἢ κατ' ἀνθρώπου φύσιν, Θουκ.7,75 μεζῶ ἢ κατά δάκρυα, Ξεν.ΚΠ.4,5,40 πλειῶν .. ἢ κατὰ τὸ ἡμέτερον πλῆθος, Δημ.156 μεζῶν φορητὴ ἢ καθ' αὐτὸν ἀράμενον (ἢ ὅσον τοῦ ἐπέτρεπον αἱ δι-

νώμεις του), Πολύβ.5,18,7 τολμηρότερον καὶ πρακτικώτερον ἢ κατά τὴν ἡλικίαν χρώμενος. 14) ὁμοιότητα ἢ ἀναλογίαν, ὡς, καθὼς: 'Οδ.1,233 κροῦσίοι λοπὸν κατά Ἰσχαλίαν, 'Ἡρ.1,121 πατέρα τε καὶ μητέρα εὐρήσεις εὐ κατὰ Μιθριδάτην τε τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, Αἰσχ.Ἐπ.425 οὐ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖν, Δημ.569 οὐ κατὰ τὸς Μειδίου ληγουρίας, Ἀριστ.Πολιτ.1310β,3 ἢ βασιλεία κατά τὴν ἀριστοκρατίαν ἔστι, Πά Γεν.1,26 ποιήσωμεν ἀνθρώπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν (δθ. κ. φρ.), παροιμ. κατά τὸ μαστρο-Γιάννη καὶ τὰ κοπέλλια του | εἰς ἔκφρ. φύγου! ὁμ. κατά μάννα, κατά νόμῳ, κατά γινὸ (ἢ ἐστὶ γινός) καὶ θυγατέρα ὁμ. κατά τὸν κυνηγὸν καὶ τ' ἄρματα. 15) μτ. αἰτ. ἀφαιρεμένου οὗο. συνήθ. ἐν χρ. περιφραστικῶς ἀντὶ τροπικοῦ ἔπρρ., ὅλον καθ' ἡσχύναν, κατά τάχος ἀντὶ ἡσχῶς, ταχέως κτ.: 'Ἡρ.1,9 κατ' ἡσχύνην πολλὴν παρέξει τοι θηήσασθαι, αὐτ.2,38 κατά φύσιν (φυσικῶς), Ξεν.Ἐλλ.2,1,19 κατὰ κράτος (ἢ διὰ τῆς βίας), Ἀριστ.Ποιητ.1456α,16 καὶ μὴ κατά μέρος ὡς περὶ Εὐρίπιδης (ἐν μέρος, μερικῶς), Λουκ.Θε.Δ.20,7 τάχ' ἂν δικάσαιμι κατά τὴν τέχνην (τεχνηνῶς), - κατ' ἐπανάληψιν, - κατ' ἴδιαν (ἰδιαιτέρως), - κατά τόπους (τοπικῶς), δικονόρος κατ' ἀνημῶλιαν βλλ. || νεώτ. κατά κράτος [= ὁλοσχερῶς, ἐν ἀναφ. πρὸς ἔπρρ. ἦταν ἢ νικητ']. 16) μτ. ἔπρρ. συνήθ. ἐν τῇ δὴμ., κίνησιν πρὸς τι, κατεύθυνσιν: κατά πού θά πάμε, - κατά 'κεῖ ἢ κατά δω θά κἀνωμε' πρβλ. κώτμ. 17) δημ. μτ. ἀναφορ. προτ. σημαίνει ὅπως, καθ' ὅν τρόπον: MM κὶ δόλους τοὺς φίλους θά δεχθῶ κατά πού πρέπει καθενού, - κατά πού ἔκαμες θά βρῆς, - κατά πῶς πάμε, θά μένουμα στὸ δρόμο. **κατά-**, πρὸ φιλομένου φωνηέντος κατ- καὶ πρὸ δασυμένου καθ-, σημαίνει ἐν συνθέσει κίνησιν ἢ ροπήν πρὸς τὰ κάτω, ὅλον καταβαθμῶν, καταβάλλω, κατασύρω, κατάφραγμα, κατάρροπος. || ὑποκόπιον, ὅλον καταθρόνος | ὁ ἀποθρόνιος: 2) συμφωνίαν, ὅλον κατάδωφ, καταθύμιος. 3) ἐναντιότητα, ἐχθρότητα, ὅλον καταγιγνώσκω, καταφθίζομαι, καταγέλω, καταβροντῶ, καταγογγύζω, καταθριαμβεύω, καταδικῶ. 4) ἐπίτασιν ἢ ἐπαύξεισιν τῆς ἐννοίας τοῦ β' συνθ., ὅλον κατακόπτης, κατακτείνω, κατατρέγω, καταδεσμεύω, κατάδηλος, κάτοξος, καταξοδιάζομαι, κατακόκκινος, καταμαυρός. || εἰδ. μτ. τῆς ἐν. φθοράς, διαπάνης ἐκ τῆς ἐπίτασως, ὅλον καθιπποτροφῶς, καταλειποτροφῶ, καταλεγοτροφῶ. 5) κατάταξιν, ὅλον κατατάσσω, καταλογίζω, κατακληρῶ. 6) μερισμόν, ὅλον κατατέμνω, κατατεμαχίζω. 7) πολλὰς διδίδι μεταβατικῆν δύναμιν εἰς ἀμτθ., ὅλον καταθρηνώ. **κατάβα** β' ἐν. προστ. ἀδρ. β' ἀντὶ 'κατάθηθι τοῦ καταβαθμῶν βλλ., κατάβα: Ἀριστοφ.Σφ.979. **καταβάθηθ**ν ἔπρρ. ὡς καταβαίνων, κατεβαίνωντας, μετὸ τὸν πόδα ἢ τοὺς πόδας πρὸς τὸ κάτω, ὄντιθ. ἀναβάθηθ βλλ.: Ἀριστοφ. Αχ.411 ἀναβάθηθ ποιεῖς ἔξων καταβάθηθν | ἰοκαμπτικός περὶ τοῦ Εὐριπίδου, σχδλ. ἀναβάθηθ ἐφ' ὕψους, ἄνω τοὺς πόδας ἔχων, δθ. καταβάθηθ μετὸς τοὺς πόδας κάτω ἦτοι καθήμενος). **κατάβαθα** ἔπρρ. δημ. ἐντελῶς εἰς τὸ βάθος, πάρα πολὺ βαθιά: || μτ. τοῦ ἀρθρου ὡς οὐο, τὸ κατάβαθα τὰ ἔγκατα: στὰ κατάβαθα τῆς γῆς. **καταβαθμός** (ὁ) (κατοβαθμῶν) κ. νεώτ., ἀττ. καταδασμός μέρος δι' οὐ καταβαίνει τις, καταφθέρης δίοδος, κατάδασσις: Αἰσχ.Πρ.811' || ὡς κύρ. ὄν. κρημνώδης κατάφραγμα χωρίζουσα τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Νουβίας: Πολύβ.31,26,9 εἰς τὸν Μέγαν καλούμενον καταβαθμόν, Στράβ.6,17,5 τὰ

ἀπό τοῦ Κανωδικοῦ στόματος μέχρι Καταβαθμοῦ καί τῆς Κυρηναίων ἐπικρατείας· 2) νεώτ. ναυτ. ἀλίμενον μέρος αἰγιαλοῦ κατάλληλον δι' ἀγκυροβολίαν, σκόλα.

καταβαίνω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. καταβαίνω, ὄωρ. κάβαίνω, μέλλ. καταθήσεται, ενεργ. ἄορ. β' κατέβην κ. δημ. κατέβηκα, ποι.μτχ. καθάβω κ. ἄ-παρφ. καταβήμενοι, ἐπ. μέσ. ἄορ. κατεβήσα-μην, παρκα. καταβέβηκα, μτ. ἐμφορβ. προσδ. ἢ ἐπιορ. βαίνω πρὸς τὸ κάτω, ἔρχομαι ἐξ ὑψηλότερου μέρους εἰς χαμηλότερον, κατέρχομαι, ἀντιθ. ἀναβαίνω : Ἰλ.Γ 252 ἐξ πεδίων καταβάναι, αὐτ. Α 184 οὐρανὸνθεν καταβάς, Ζερθ. Στχ. Μον. 1, 2 πᾶρμερα στήν παλιὰ ἀτράτα πού σ' ἀκροῦνάλι κατεβαίνεις κ. μέσ. : αὐτ. Ν 17 αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσατο || ὄμ. μτ. γεν. ἢ αἰτ. τόπου : Ἰλ. Ω 329 οἱ δ' ἐπὶ οὐν πόλιος κατέβαν, Ὀδ. Φ 252 ὄτε δὴ κατέβην δόμον Ἀϊδῶς εἰσὼ, Πινδ. Ο 9, 43 Πύρρα Δευκαλίων τε Παρνάσου καταβάντε, Σοφ. Ἀντ. 822 μόνη δὴ θνητῶν ἄδην καταβάνη, κ. καταβαίνοντας τὴ σκόλα γλίστρησα || κ. ἄπολ. : Ἀριστ. Ἀχ. 409 καταβαίνεις δ' οὐ σχολά || κ. μέσ. : Ὀδ. Β 337 ὁ β' ὑπόδρομον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς εὐρύν· 2) ἐν ἀναφ. πρὸς ἄρμα ἢ ἵππον, κατέρχομαι ἐξ ἄρματος ἢ ἵππου, ἀφιππεύω, ξεκαβαλλικεύω, πεζεύω· ἀντιθ. ἀναβαίνω 5) : Ἦρ. 9, 76 καταβάσα ἐκ τῆς ἄρμαμάξης, Πινδ. Ν 6, 60 καταβάς Ἀχιλλεύς ἀφ' ἄρματων, Ξεν. ΚΠ 5, 5, 6 καταβάς ἀπὸ τοῦ ἵππου, κ. κατέβηκε ἀπὸ τ' ἄλλοιο -ἀπὸ τὸ μούλαρ· || κ. μέσ. : Ἰλ. Ε 109 καταβήσοο δίσφρον· || κ. παθ. : Ξεν. Ἰπν. 11, 7 ἵππος καταβάνεται (Βερναρδ. Γρ. ἐν λ. «καταβαίνει τις τὸν ἵππον, ἀπὸ τῶν ἵππων») || κ. μτφ. ἐγκαταλείπει τὴν ἵππασαν : Δημ. 1046 ἀποδόμενος τὸν πολεμιστήριον ἵππον καταβέβηκεν ἀπὸ τῶν ἵππων· 3) ἐν ἀναφ. πρὸς πορείαν, βαίνω ἐκ τῆς μεσογασίας εἰς τὴν παραλίαν, ἀντιθ. ἀναβαίνω βλλ. 21 : Ἦρ. 1, 94 ἐκ τῆς χώρας καταβάνη εἰς Σμύρνον, Πλάτ. Θεαίτ. 142Α εἰς λιμένα καταβαίνω, - θά κατέβω ἄθριον εἰς τὸν Πειραιᾶ, - ἀπὸ πολλὰ χωριά κατέβηκαν στὴ Χαλκίδα· 4) ἔρχομαι εἰς τὸν στίβον, εἰς τὸ στάδιον, ἀγωνίζομαι, παλαίω, σταδιοδρομῶ : Πινδ. Π 11, 49 ἐπὶ στάδιον καταβάντες, Ἦρ. 5, 22 καταβάντος ἐπ' αὐτὸ τοῦτο οἱ ἀντιθεωσάμενο, Ἐλλάθων ἔξεργόν μιν || κ. ἄπολ. : Σοφ. Τρ. 504 τίνες ἀμφίγυροι κατέβαν πρὸ γάμων, Ξεν. Ἀν. 4, 8, 27 πολλοὶ γὰρ κατέβησαν· πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 833D καταβατέον ἐπὶ τὴν ὄμιλλαν· 5) ἄπολ. κατέρχομαι ἐκ τοῦ βήματος : Λυσ. 12, 92 βούλομαι δὲ ὀλίγα ἐκατέρους ἀναμνήσας καταβαίνειν, Δημ. 348 ῥήτωρ Ἀριστοῦ εἶναι καὶ ἀνήρ θαυμαστός, κατέβη μάλα σεμνὸς || μτγν. ἐν φρ. καταβαίνω ἀπὸ τοῦ λόγου παύω νὰ ὀμιλῶ, ὄμ. κ. ἀπὸ τῶν ἰσχυρίων κτ. : Λοκ. ΤάΞ. 35 τὸ λοιπὸν ἦδη καταβάς ἀπὸ τοῦ λόγου σοὶ τὴν ῥήτσαν παραδίδωμι, αὐτ. Νεκμορ. 1 ἀπλῶς καταβάς ἀπὸ τῶν ἰσχυρίων· 6) σπιν. ἐπὶ πραγμ., πῆτα : Ἰλ. Ε 19 πρὶν τινὰ κερκρίμενον καταβήμεναι ἐκ Διὸς ὄδρον || ἐπὶ δακρύων : Εὐρ. Ἀνδρ. 111 πολλὰ δὲ δάκρυα μοι κατέβα χροῖός || ἐπὶ ρευμάτων : Πλάτ. Κριτ. 118D τὰ δ' ἐκ τῶν ὀρων καταβαίνοντα ὑποθεχόμενην ρέματα || νεώτ. ἐπὶ τῆς ἀμνησίδος : τὰ ὄσατα καταβαίνουσι | χαμηλώνουσι || μτγν. κ. δημ. ἐπὶ τῆς βροχῆς, πῆτα ραγδαίως : Κδ Ματθ. 7, 25, κατέβηκε ἢ βροχή || ἐπὶ τῆς μήτρας, κατέρχομαι : Ἀριστ. Ζι 582b, 24 καταβαίνουσι αἱ ὑστέροι κάτω· 7) δημ. γεν. κατέρχομαι, ἐλαττοῦμαι : κατέβηκε πολύ τὸ νερὸ τοῦ πηγαιδοῦ, τὸ θερμώμετρον καταβαίνει (ἢ στήλη τοῦ ὑδραργύρου κατέρχεται δεικνύουσα χαμηλότερους βαθμοὺς), κατέβηκε ὁ πυρετός τοῦ ἀρρώστου· 8) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν ὀνίων, τῶν κτημάτων κτ.,

ὑποβιάζομαι, ἐλαττοῦμαι, ὑποτιμῶμαι, γίνομαι εὐθηνότερος : Πολυδ. 1, 51 τιμῆς τοῦ σίτου καταβέβηκται, - τὸ λάδι δὲν κατέβηκε (δὲν ἐγένετο εὐθηνότερον), καταβαίνουσι τὰ νοκία || δημ. κ. ἐπὶ τοῦ πωλοῦντος, ὑποβιάζω τὰς τιμὰς : δὲν καταβαίνει διόλου, - ἔχει ὠρισμένες τιμὰς || ἐκπῆτω : φρ. κατέβηκαν τὰ φόντα του (ἐξέβασεν ἢ ὑπόληψεν του)· 9) ἔρχομαι, φθάνω, ὑπάγω : Πινδ. Ν 4, 39 σφόδρα δόξομεν δαίτων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν· 1) φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου, εἰς τὸ τέλος : Πλάτ. Πολ. 511B οὕτως ἐπὶ τελευτήν καταβαίνη || φθάνω εἰς τὴν κατὰ τὴν ὄμιλιαν, καταλλῶ : Ἦρ. 1, 116 καταβαίνει εἰς λιτάς (ἐτρόπη εἰς τὸ τέλος εἰς παρακλήσει) κ. μτ. μτχ. : αὐτ. 1, 90 κατέβαινε αὐτὶς πραιρετόμενος ἔπειναι· 10) καταλλῶ εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, συμφωνῶ εἰς τὴν : Ἀριστ. Πολ. 1335a, 11 εἰς τοὺς χρόνους καταβαίνειν τοῦτους· 11) συγκοταβαίνω : Τιμοκλ. 1, 2D· 12) μτθ. καταβιάζω, ταπεινῶν : Πινδ. Π 8, 78 ἄλλων ὑπερθε βάλλων, ἄλλων δ' ὑπὸ χειρῶν || μτφ. θίγω : Χρύσ. Στωϊκ. 2, 242 λέγεταί μὴδὲν αὐτοῖς ταῦτων καταβάνη· 13) δημ. κτ. γ' προσ. ἐν φρ. δὲ τὸ τοῦ κατέβην (δὲ τὸ τοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν, ἀσυλλογιστικῶς), φρ. ἐστὶ μου κατέβη | μοῦ ἤθεε πρόχειρος σκέψης, ὄρεξις, διάθεσις || πρβλ. καταβάζω· 14) ρηματ. π. καταβατέον, - τός, καταβάτης, κατάβασις, καταβασία (δημ. καταβασία), καταβαθμός κ. -σμός.

καταβακχεύω μον. κ. νεώτ. πληρῶς τινὰ βακχικῆς μανίας, ἐνθουσιασμοῦ : Εὐράδ. 5, 154 στρατὸν καθώλιος γυναικῶν καὶ παντελῶς καταβακχεύσασε || κ. παθ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ βακχικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, μαινομαι βακχικῶς, ἐνθουσιῶ : Εὐράδ. 8, 293 ὄλοις καταβακχευμένοι ἐξ οἴνου καὶ ἔρωτος, αὐτ. 10, 381 || ὄμ. παθ. μτφ. ἄσορφ. : Θεοφύλ. Σ 126Α ἐπ' οὕτην ποὺ τὴν τελεσιουργὸν καταβακχεύοντο πράξιεν χωρεῖν πρβλ. βακχεύω 2 κ. 31· 2) μτ. γεν. προσβάλλω, ὑβρίζω χυδαίως : Μετοχ. Ὀ 453 μὴ παντάνασι καταβακχεύῃ τῶν καλῶν καὶ χρησίμων, αὐτ. 637.

καταβακχιόυμαι -ομαι παθ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ βακχικῆς μανίας, εἶμαι ἐκμανῶς, ἄ. καταβακχεύομαι : Εὐρ. Βάκχ. 109 καταβακχιασθεθευδὸς ἢ ἐλάτας κλάδοισι.

καταβάλλω κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. καταβάλλω, ἄορ. β' κατέβαλον, κ. ἐπ. γ' ἐν. κάββαλε, δημ. (κ. νεώτ.) κατέβαλα, παθ. ἄορ. α' κατεβλήθη, δημ. κατεβλήθηκα, παρκα. καταβέβηκα κ. παθ. καταβέβημαι κ. ἐν τῇ νεώτ. συνήθ. ἢ μτχ. καταβέβημένος, δημ. καταβλήμένος, π. ποι. ἐν γρ. ρίπτω κάτω, χαμαί, καταρρίπτω, κ. ἐπὶ οἰκημάτων, κρημνίζω, χαλῶ : Ἰλ. Β 414 κατὰ κρηνὰς βαλεῖν Πριάμοιο μελαθρον, Ὀδ. Σ 172 νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων, Ἠσιόδ. Θ 189 κάββαλ' ἀπ' ἠπειροῦ πολυκλύστω ἐνὶ πόντῳ, Ἦρ. 1, 17 οἰκήματα μὲν τὰ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οὕτε καταβάλλε αὐτὲ ἐνεπιμνηρ, Ξεν. Ἐλλ. 5, 241 τὸν Λακεδαιμόνιον Ἰππαρχον καταβάλλουσι ἀπὸ τοῦ ἵππου || ἀφήνω νὰ πέσῃ : Ἰλ. Ε 343 ἢ δὲ μέγα ἰχθυόσα ἀπὸ ἐο κάββαλεν υἱόν, αὐτ. Θ 249· 2) μτφ. ρίπτω, καταβιάζω τινὰ εἰς τὸ μὴδὲν, ἐξευτελιῶ, ταπεινῶν, ἀντιθ. ἔξαιρεῖν ὑφού : Ἦρ. 9, 79 ἔξαιρις με ὑφού . ἐς τὸ μὴδὲν κατέβαλες | Βερναρδ. Γρ. « ἄφ' οὗ μὲ ἐσήκωσεσ ὑψηλά, ἔπειτα με ἔριψες κάτω εἰς τὸ τίποτε », Εὐρ. Βάκχ. 202 οὐδέεις αὐτὰ καταβάλλει λόγος· 3) ἐπὶ ἐμφύχων, ρίπτω τινὰ κατὰ γῆς δι' ὄπλου, διὰ κτημάτων φωνεῖω, σκοτῶν : Ἰλ. Β 692 κὰδ δὲ Μάνητ' ἔβαλεν (ἐν τμήσει), Ἦρ. 4, 64 ἐπὶ τῶν πρῶτον ἀνδρα καταβάλη ἀνήρ Σκόθης, Λυσ. 13, 71 τύπηται τὸν Φρύγιον καὶ καταβάλλει πατέρας, Πλούτ. Κίμ. ὁ πατῆσι καὶ καταβάλεν τὴν πορθέον· || πάμ. κ. παθ. ἐπὶ

νόσου, πλήττομαι : ὁ δεινά νόσφ καταβληθείς || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ νόσου, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω ἄμ. κ. ἐπὶ γήρατος κ. ἐπὶ κακοῦ, συμφορᾶς, δυστυχήματος κττ. 4) ἐπὶ σφαγῆς θυμάτων, ἀποδίδωμι τὰς νευνομιόμενας θυσίας, θύω : Εὐρ. Ὀρ.1603 καὶ σφάγια πρὸ δόροσ καταβάλλω, αὐτ. Βάκχ.1246, Ἰσοκρ.2,20 τοὺς ἱερεῖα πολλά καταβάλλοντας πράξειν ἢ παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθόν 5) φέρω, περιάγω τινὰ εἰς τὴν κατάστασιν μετὰ σφοδρότητος ἢ αἰφνιδίως : Εὐρ. Π.606 ἀσχίστον δεῖς καταβάλλω εἰς ξυμφορὰς αὐτὸς σέσωσται, Πλάτ. Φιλ.15E εἰς ἀπορίαν οὐτόν. . καταβάλλω 6) ρίπτω τινὰ εἰς τινὰ τόπον, ἐγκλείω, φυλακίζω : Ἡρ.4,146 συλλαβόντες δέ σφεος κατάβαλον εἰς ἐρκήν 7) ρίπτω μακρὴν, ἀπορρίπτω : Ξεν. ΚΠ.2,24 καταβάλλει δ' ἔλαβεν ὡς ἕτερον ληφόμενος, Ἰσοκρ.12,24 ἀμελήσαντι τούτων καὶ μεταξὺ καταβαλόντι περαινέιν τὸν λόγον 8) μτφ. λησμονῶ : Αἰκ. ἀν. III ὁ καταβαλεῖς τὸ πρᾶξεν καὶ σαυτὸν ἡμῖν παρεῖς φαιδρότερον συμπότην ; κ. παθ. : Ἰσοκρ.12,8 τοῦ μὴ τῶν καταβεδλημένων εἰς εἶναι 9) κατακλίνομαι, πηλαγίζω : Πλούτ. Κατ.38 καταβάλλω ἐαυτόν ὡς τὴν τῶν παρηκλήτων κ. παθ. : Θεόδωρ. 18, II δκ' εἰς εὐνάων καταβάλλω 10) ἐπὶ τῶν κατακευδόντων κυνῶν, καταβιάζω, χαμηλώνω, καταβιάζω τ' ἀφτιά : Ὀδ. P.302 οὐατα κάββαλεν ἄμφω || ἐπὶ τῶν ἱστίων : Θεογν.671 κατ' ἱστία λευκά βαλάντες || κ. γεν. : Αἰοχ. Χο.574 κατ' ὀρθαλομῶς βαλεῖ, Εὐρ. Κύκλ.167 καταβάλλω τὰς ὀφρῦς || ἐπὶ τῆς ἐλάφου : Ἀριστ. Ζ.1590b,26 θῶαν ἀφοθος ἢ, καταβάλλω τὰ κέρατα πλάγια ὅταν φοδῆθῃ, φύγει . . καὶ μακρὰν ἐξακοντίσει 11) ἐπὶ τοῦ ἰσθλοῦ, ἐκβάλλω τριχᾶς, γένιον : Θεόδωρ. 15,85 πρᾶτον ἰουλον ἀπὸ κρατᾶρων καταβάλλω 12) ἐπὶ τῶν πολιτικῶν, ἐγκαταλείπω χρηματικὴν ἀνάτησιν : Δημ.260 καταβάλλοινα εἶν ἐν ὑπνωσῶς ; 13) τοποθετῶ, θέτω ἐπὶ τινος, βάζω : Ἰλ.1,206 ὁ γε κρεῖον μέγα κίμβαλεν ἐν πυρὸς αὐγῆ πρὸλ. Ἀριστ. Ἀχ.165 οὐ καταβαλεῖς τὰ σκόραθα 14) θέτω εἰς ἀποθήκην, ἀποθηκεύω, ἐπισωρεύω : Ἡρ.7,25 εἰτία τῆ στρατιῆ καταβάλλειν 15) ἀποφέρω, παρέχω πρόσοδον : Ἡρ.2,149 (ἢ λίμνη) ἐς τὸ βασιλῆον καταβάλλει ἐπὶ ἡμέρην ἐκάστην τάλαντον ἀργυρίου ἐκ τῶν ἱθῶδων, Ἄνδοκ.1,92 τὰς ἐκ ταύτης ἐπικαρπίας τῶν ἐν τῇ γῆ γεωργονῶν ἐνενηκοντα μνάς ἐκλέξας, οὐ κατέβαλε τῆ πόλει 16) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ χρημάτων, τελῶ, προκατάβαλλω, προπληρώνω κ. ἀπλῶς καταθέτω χρήματα, πληρώνω : Θουκ.1,27 ἦσαν δὲ καὶ οἱ πλεοντες πολλοὶ καὶ οἱ τάργυριον καταβάλλοντες, Ἀριστ.13 καβαλῶν τριῶθλον, Πλάτ. Νόμ.932D τὸ δημόσιον ὑπὲρ αὐτοῦ τιμῆ τῷ κερτημένω καταβαλέτω τοῖς ἀρχουσι, Φιλῶστρ. ἐν Ἡρακλ. καταβαλῶν σὺ θρακίην τῶν βοτρυῶν, Λουκ. B Πρ.25 ὅσαν ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ, - κατέβαλε τὴν δόσιν τοῦ τρέχοντος μνηός - τοῦς φόρουσ - τὸ δρομολομεν ποσόν || ἐπὶ πρασίμω, ὀποτίνω, πληρώνω πρόσοπιον : Δημ.727 τὰς ἐκ τῶν νόμων προσούσας ζημίας καταβάλλειν || κ. παθ. : Δημ.731 τὰ προσκατάβαλλματ' ὀνομαζόμενα διὰ τὸν τοῦ νόμου τοῦτου φόδον καταβάλλεται 17) ἐπὶ ἐγγράφων καὶ μαρτυριῶν, κατατίθεμαι : Πλάτ. Σοφ.232D τὰ γε μὴν περὶ πᾶσῶν τε καὶ κατὰ μίαν ἐκάστην τέχνην, . . δεδημοσιωμένα που καταβέδληται γεγραμμένα τῷ βουλομένω μαθεῖν | Βερναρδ. ἱρ. ἐν λ. ἐτὰ περὶ πασῶν τῶν τεχνῶν καὶ περὶ μιάς ἐκάστης μυστηρία εἶναι δημοσιευμένα που εἰς συγγραμματα πρόχειρα διὰ τὸν βουλομένον να μάθητ', Δημ.921 ἢ μαρτυρία ἢ τοῦ Ἀλμυίδος κατεβάλλετο ἐνταῦθα

18) ρίπτω σπόρον, σπείρω : Πλάτ. Θεαιτ.149B εἰς ποίαν γῆν ποῖον σπέρμα καταβλητέον, Μέν. Γεωργ.37 κ. παθ. : Πλούτ. Ἡθ.905E Σωρ.1,33 || κ. μτφ. : Δημ.748 οὐδὲ σπέρμα δεῖ καταβάλλειν ἐν τῇ πόλει οὐδένα, . . τοιοῦτων πραγμάτων 19) διασίδω, διασπείρω, ἐξαπλώνω, ἐπὶ λόγου, φήμης κττ. : Ἡρ.1,122 κατέβαλον φάτιν, Εὐρ. Ἡρ.758 ἀφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων κατέβαλε | Βερναρδ. ἱρ. ἐν λ. ἐξ ἔριφτε τὸν ἀφρονα λόγον κατὰ τῶν οὐρανίων θεῶν ; 20) μέσ. θέτω τὴν βάσιν, τὴν ἀρχήν, τὸ θεμέλιον, θεμελιώνω : Πλάτ. Νόμ.803A τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχήν καταβαλλόμενος ; ἱδρωῦ τῆ, ἴνομαι ἀρχή, βάσις τινός : Εὐρ. Ἐλ.164 ὡς μεγάλων ἀγέων καταβαλλόμενα μέγαν οἶον κ. παθ. : αὐτ. Ἡρ.1261 εἰνα δὲ κρηπὴς μὴ καταβλήθῃ γένουσ ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐκγόνουσ | Βερναρδ. ἱρ. ἐν λ. ὅταν δὲ ἡ βάσις, τὰ θεμέλια τοῦ γένουσ δὲν καταθεῶν ὀρθῶς, εἶναι ἀνάγκη να δυστυχεῖν οἱ ἐκγονοῖσ ; || ἱδρωῦ : Στράβ.17,3,22 Ἀριστῆμον τὴν Κυρηναϊκὴν φιλοσοφίαν κατεβάλετο, Διόδ. Σ.12,20 ἐξ ἀρχῆς καινὴν νομοθεσίαν καταβαλόμενος 21) εἶδ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. ὁ θεμελιώδης, ὁ βάσιμος : Ἀριστ. Πολιτ.1337b,21 αἱ καταβεδλημένα μοθησῆς, αὐτ.1338a,36 τὰ καταβεδλημένα παιδαῦματα 22) εἶδ. ἀρχομαι φῶδες, ἡσματος, εἶδ. ἐν ἀναφ. πρὸς γάμον : Καλλ. ἀν.196 γάμον καταβάλλω ἀεῖδεν 23) ρημ. π. καταβλητέον, κατάβλημα, καταβλητικός, καταβολή, καταβαπτικῶς μτγν. κ. μσν, ἄττ. μέλλ. -ιω θυθίζω ἐντὸς ὑδάτος, πνίγω, αὐνήθ. μτφ. : Ἀλέξ. Ἄφρ. Πρ.1,17 τὸ πλῆθος τοῦ οἴου τὴν ζωτικὴν δύναμιν καὶ θερμότητα καταβαπτικῶς, Ἀχιλλ. Τάτ. 1,3 τὸ ἐξαίφην ἐκπληττῆ τὴν ψυχὴν καὶ καταβαπτικῆς κ. παθ. : Ἀκίφρ.23 καταβαπτισθῆσθε μοι τὸ ζῆν, μὴ βλέπον Γλυκεράν, Ἰω.Χρυσ. Ἐπιστ.55 ὑπὸ τῶν ληπρῶν καταβαπτικῶσθαι, Εὐμάθ.198 τῆ θλίψει τὸν νοῦν καταβαπτισθεῖς, καταβαπτισμός | ὁ μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ολοκλήρου βαπτισμός, ἡ καταβύθισις : Εὐστ. Που.137,41 οὔτε γὰρ τρυγῆς τὸ ἐν ἡμῖν θεωρεῖται, ὁποῖος εἶρηται, οὐδὲ μὴν βάθος, ἀλλ' οὐδὲ καταβαπτισμός. καταβαπτιστής | ὁ μτγν. ὁ καταβαπτικῶν, θυθίζων : Γρηγ. Ναζ.1,670 ζῆτι τὸν βαπτιστὴν ἢ καταβαπτιστήν. καταβάπτω μτγν. κ. μσν, καταβυθίζω, καταβαπτικῶς, ἐμβοπιζῶ : Σωρ.1,50 καταβαπτειν εἰς ζεστόν ὕδωρ || πάπ. ἐμβρότης : καταβαπτειν δεξι βαφικῶ 2) βάπτω, χρωματίζω : Εὐνάπ. ἱστ. ἀν.267D πρόσωπον ἐρυθθήματα καταβαπτειν κ. παθ. βάφομαι κ. ἐπὶ προσ. : Λουκ. Εἰκ. 16,1 εἰς κόρον καταβαψισα 3) βάπτω ἐρυθρόν : Ἡσ. ἐκαταβάπτει : κατερυθραῖον ἐρυθρὸν βάμματι κ. παθ. : Γαλ.19,404 ἀπὸ αἵματος καταβαπτομένου τοῦ οὐδρου, Παλλάδ. ἱστ. π. Πυρετῶν 15 οὐρὸν καταβαπταμένον ἔχον βαθὺ χρώμα 4) παρὰ γὰρ τὴν διὰ βαφῆς, βαφίματος : Ψδμηκ. Ἀλχ.45B καταβαπτειν χρυσοῦν. καταβαπαρθῶ-δω νεώτ. δημ. καταβαπαρθῶνω ρίπτω εἰς τὸ βράθρον 2) συνηθ. μτφ. καταστρέφω ὀλοσχερῶς, χαντακῶνω : καταβαπαρθῶσ τὴν ὀδοῖσιν. καταβαπαρθῶσ-εως | ἡ νεώτ. ἡ πράξις τοῦ καταβαπαρθῶ, ἡ ὀλοσχερῆς καταστροφή. καταβαπαρθῶ-δω μσν. κ. νεώτ. καθιστῶ τὴ ὄλωσ βάρβαρον : Τζέτζ. Χιλ.12,230 ἀπερ κατεβαπαρθῶσαν τὴν τέχνην τῶν γραμμάτων. καταβαπαρῆν δημ. καταβαρῶν βλ. λ.2. καταβαπαρῆς-οὐς-εἰς μτγν. Μαν βαρῶς, βαρῶς φορωμένος : Πολυδ.4,172 πλάστιγγας καταβαρῆς. Δίων Κ.39,42 καταβαρῆς νῆες.

καταβάρησις-εως μτγν. ἡ πράξις καὶ τὸ ὀποτέλεσμα τοῦ καταβαρύνει, ἢ πρὸς τὰ κάτω ὕψις, πίεσις: Δημόφ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ.511,189, Γλωσσ.: 2) Ἐπιγρ. ἠθικὴ πίεσις βίαι γινόμενη: ὀγκλικὴ καταβάρησις ἢ τοῦ ὄγκου βιαιότης.

καταβαρύνω κ. νεώτ., δημ. κ. -αίνω ἢ δ.γρ. -ένω καταβαρῶ, καταβάλλω διὰ τοῦ βάρους, καταπονώ· κ. παθ. καταβάλλομαι, ὑφίσταμαι καταπόνησις: Θεόφρ. Ἀν.9 [ἐνεργ.], ΠΔ Βασ.2,13,25 καὶ οὐ μὴ καταβαρυνθῶμεν· κ. νεώτ., ὑφίσταμαι μέγα, ὑπερβάλλον βάρος: καταβαρύνθη τὸ κρηπίδωμα δι' ὄγκωδων διακοσμήσεων· || κ. μτφ. τὸ παθ. ἐπὶ τοῦ ὄγκου: ΚΔ Μάρκ.14,40 ἦσαν γὰρ οἱ ὄφθαλμοὶ αὐτῶν καταβαρυνόμενοι· || ὄμ. μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἠθικά, νεώτ. κ. δημ. ἰδ. πρὸς οἰκονομικὰ βάρη: Ἀντίφ.π.Στοδ.4,22,25 καταβαρύνει τὸ βάρος, -ὁ προῦπολογίζετο καταβαρύνθη διὰ περιττῶν δαπανῶν, -καταβαρύνουσε τὸ λαὸν με φόρους· 2) δημ. κ. ἀντιθ. κ. -αίνω ἰδ.γρ. -ένω| ἐπὶ πραγμ., γίνονται ὑπὲρ τὸ δεόν, ὑπερβαλλόντως βαρῆς: καταβαρύναν οἱ πόρτες μετὰ τὰ σιδερένια στολιδία·

3) ὄμ. δημ., εἰδ. ἐπὶ προσ., γίνονται λίαν δυσκίνητος, χάνω ἐντελῶς τὴν εὐκαίφειαν μου, οἷον ἐξ ἡλικίας ἢ ἐκ παχύνσεως: γέρασε πολὺ καὶ καταδάρινε· 4) ὄμ. δημ. ἐπὶ ἄσθενούντων, ἔχω μεγάλην, ἐπικίνδυνον πλέον ἐπιδείνωσιν τῆς ἄσθενείας μου: καταδάρινε πιά ὁ ἄρρωστος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ.

καταβαρῶ-έω μτγν. διὰ βάρους λίαν πιέζω, ὡθῶ τι πρὸς τὰ κάτω, καταβαρύνω: Λουκ.Θε.Δ.2,1 ὡς μὴ καταβαρῆσαι αὐτόν· 2) μτφ. ἐπιβαρύνω, καταπιέζω, καταφορτῶν: ΚΔ Κορινθ.2,12,16 ἐγὼ οὐ καταβάρισα ὑμᾶς, Ἀπφ.Ἐμφ.Πολ.5,67 καταβαρεῖν τὴν Ἰταλίαν ἐσφοραῖς· || κ. παθ. ἐπιβαρύνομαι, καταπιέζομαι: Πολύβ.11,33,3 ἐπιέζοντο καὶ καταβαρύνοντο τῇ μάχῃ, Διόδ.Σ.19,24 ὑπὸ τοῦ πάθους καταβαροῦμαι, Πλάτ. ἐν ταῖς λειτουργίαις καταβαροῦμαι· 3) ζυγίζω περισσότερο τοῦ δεόντος: Ἀρρ.Ἐπίκτ.2,2,18 καταβαροῦμαι ὑπὸ τοῦ συμφέροντος.

καταβαρᾶνίζω ἔπιπατ. τοῦ βαρᾶνίζω βλ.λ.: Ἰππ.Προορ.23.

καταβασις (ἡ) μον. κ. νεώτ. καταβασιή βλ.λ., ἡ κατάβασις· 2) εἰδ. ὁ ἐν ὑμολογία τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας εἰρμός, τὸ πρῶτον τροπῆριον ἐκάστης φώδης τοῦ κανόνος: Κ Πορφ.Ἐκθ.1,117,9. **καταβασιδιον** ἰδὸ μτγν. τὸ καταβάσιον βλ.λ.: Ἐπιφάν.Μοναχ.268D.

καταβάσιον (τὸ) μτγν. κ. μον. ἡ κατάβασις, ἢ πρὸς τὰ κάτω ἄγουσα ὁδός, ἢ πρὸς τὸν κάτω κόσμον: Δαμάσκ.Ἰσιδ.131 ὑπὸ δὲ τὸν ναὸν καταβάσιον ὑπέκειτο θανασίμους ἀνσπονδῆς παρεχόμενον, Σουῖδ. ἐν λ. πορβμήσιον ἐν αἰγιαλῷ γὰρ καταβάσιον ἐστὶν Ἄδου· 2) εἰδ. ὁ ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον τόπος διὰ τὰ λείψανα: Σωζὼμ.9,2, ΚΠορφ.Ἐκθ.1,117,9.

καταβάσιος-ον μτγν. καταβάσιος βλ.λ.: ΠΔ ἐρρύστατο φυγόντα πῦρ καταβάσιον.

κατάβασις-εως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ πρῆξις τοῦ καταβαίνειν, ἢ πρὸς τὰ κάτω πορεία, κατάβασις ἀντιθ. ἀνάβασις: Ἡρ.1,186 τὰς κατάβασις τὰς ἐκ τῶν πυλιδῶν ἐς τὸν ποταμόν, Ἰσοκρ.10,20 ἡ εἰς Ἄϊδου κατάβασις, - ἡ κατάβασις τοῦ ὄρου ἀπαιτεῖ περίπου μίαν ὥραν πορείαν· 2) τίλος ἔργου ἐπὶ τοῦ δικαστήριου: Κικ. Ἀττ.13,31,2 πρβλ. καιριασις· 3) ἢ ἀπὸ τῆς ὄνο· Ἀττ.σις εἰς τὴν παραλίαν κἀθοδος: Ξεν.Ἀν.5,5,4 τῆς κατάβασις τῆς ὁδοῦ ἀπὸ τῆς ἐν θαυλιῶνι μάχης ἀχρι εἰς Κατύωρα, Διόδ.Σ.14,25 ἡ ἐπὶ θάλατταν κατάβασις· 4) μτφ. ἢ ἐν τῷ νηφ σὺλληψις ἰδέας: Χρύσ.Στωϊκ.2,242· 5) ἢ τὸ καταφέ-

ρεῖα: Δημήτρ.248· 6) καταβάσιον βλ.λ.21: Θεοφάν. ἡ κατάβασις ἐκτίσθη· 7) ἔργον καταβάσεως τὸ δι' οὐ λαμβανόμενου καταβιδόεται τι, λαβή, λαβαί: ΠΔ Βασ.3,7,161291 καὶ ὑποκάτωθεν . . . χώροι, ἔργον καταβάσεως.

καταβασκαίνω μτγν. ἔπιπατ. τοῦ βασκαίνω βλ.λ.: Πλούτ.Ἡθ.680C περὶ τῶν καταβασκαίνειν λεγομένων καὶ βασκανον ἔχειν ὄφθαλμὸν ἐμπεσόντος λόγου παρὰ δειπνον, Ἡλιόδ.Α18,4,5 καὶ 'σὲ τῆ θέα καταβασκίνας· κ. παθ.: Βασ.1,450B τήκεσθαι παρ' αὐτὸν καταβασκαίνόμενα.

κατάβασμα-ατος (τὸ) νεώτ. βυαντ. μουσ. ἢ ἐν τῷ ἀρχαίῳ στενογραφικῷ συστημῆτι τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς μελωδικῆ γραμμῆ ἐντελοῦς θέσεως ὀριστικῆ καταλήξεως.

καταβάσιος ἰδὸ ἀντὶ καταβαθμὸς βλ.λ.

καταβάτευμα σχόλ. πατῶ τι, περιπατῶ ἐπὶ τινος: Σχόλ Σοφ.ΟΚ 467 καταβτεύσις.

καταβάτης ἰδὸ ὁ ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀμάξης κατερχόμενος καὶ μαχόμενος πεζῇ: Πλάτ.Κριτ.119B καταβάτην τε σμικράσιδα.

καταβατικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ παρέχων εὐκόλον κατάβασις: Πορφ.Νυμφ.23 ἀλλὰ καρκίνος μὲν βόρειος καὶ καταβατικός.

καταβατικῶς ἐπίφρ. μτγν. κατὰ τρόπον παρέχοντα εὐκόλον κατάβασις: Ὀλυμπ. Ἄλλ.78C φυχὴ καταβατικῶς νοοῦσα τὰ πράγματα.

καταβατὸς ἡ-όν μτγν. ὁ καταφερῆς, ὀπόκρημος: Σχόλ. εἰς Ἄπολλ.Ρ.2,353· πρβλ. Πορφ. Νυμφ.23· 2) τὸ οὐδ. ἡ σελίς, τὸ κατεβατό: Ἡρωδιαν.2,122 πρβλ. Ἡσ. ἐν λ. σελίς.

καταβαύξω μτγν. κ. μον., μέλλ. καταβαύξω ὑλακτῶ, γαυγίζω ἐναντίον τινός: Ἡρακλειτ.Πίν.97 κίνας γὰρ καὶ καταβαύξουσι δὲν ἂν μὴ γινώσκωσι ἰγρ.ἀμφ.1, Λεων. ἐν ΑΠ7,408 Ἰππώνακτος ὁ καὶ τοκέων καταβαύξας ἰσνίτη-αδέξας, χάριον τοῦ μέτρου| ἀρτι κεκοίμηται θυμός, Εὐστ.296,2 ἀνδρός Ῥωμαίου κατεβύξεν ἂν καὶ κατέδραμε.

καταβαυκάλησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ καταβαυκαίνειν, ἢ διὰ τῶν ναυουρισμάτων ἀποκοίμηση τῶν παιδῶν: Ἀθῆν.618F αὶ δὲ τῶν τιθευσῶν ὡδαὶ καταβαυκάλησις ὀνομάζονται· 2) νεώτ. κ. μτφ. πλήρης, ἐξέπλητος διὰ δολερῶν τρόπων, λόγων, μεθόδων ἐξεπατήσις.

καταβαυκαλίω κ. νεώτ. δι' ὡδῆς, ὄργανου τινός ἢ ναυουρίσων ἀποκοιμίζω τινά: Κωμ. Ἀδέσπ.1030, Φώτ.· 2) καταπιῶν, καταρροφῶ· πρβλ. βαυκάλης: Σωπ.25 νᾶμα μελισσῶν ἡδῦ μὲν δρῦθου καταβαυκαλίαι τοῖς ὑπὸ πολλῆς κραιπαλοδόσκου δίφης κατόχοις· 3) νεώτ. κ. μτφ. ὄλας διὰ δολερῶν τρόπων, λόγων, μεθόδων ἐξεπατῶ, πλανῶ, φενακίζω, ξεπλανεύω.

καταβαυκαλιμός ἰδὸ νεώτ. ὄσμα δι' οὐ ἀπεκοιμίζον τὰ βρέφη, ναυουρίσις.

καταβαυκαλιῶ-άω μτγν. κ. νεώτ. καταβαυκαλίω βλ.λ.: Πολύβ.9,127 ἔτα σείστρον τῷ καταβαυκαλίωσιν αἰτίθαι ψυχραγωγῶσαι τὰ δυσυπνούντα τῶν παιδίων, Αἰλ.Ζ1 14,20 καὶ τοῦτὸ γε αὐτοῦς καταβαυκαλιῶ καὶ ανυσταῖται.

καταβαφή ἡ μτγν. ἐν τῇ ὄληκρεια, ἡ βαφή: Ζώσ. Ἀχ.228B.

καταβαφῆ-οῦς-ές μον. ὁ βεβαμμένος: Παῦλ. Αἰγ.1,30 καταβαφεῖ δρώσκι.

καταβελύσσομαι ἀποθ. μτγν. ἔπιπατ. τοῦ βδελύσσομαι βλ.λ.: ΠΔ Ἰεζ.34,27 ἐκ τῆς χειρὸς τῶν καταβελύσσόμενων αὐτοῦ.

καταβειώομαι-ομαι ἀποθ. μτγν. ἰσχυρῶς διαβεβαίω: Πλούτ.Κοῖτα.47 ὁ λίβιος οὖτω γενέσθαι καταβειώομαι.

καταβειώσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ πράξις τοῦ καταβειώομαι, ἢ ἰσχυρὰ διαβεβαίωσις: Πλούτ. Ἡθ.1120τὰς ὑπὲρ τῶν πραγμάτων καταβειώσις.

καταβλημένως ἐπίρρ. ἐκ τῆς παθ. μτ. τοῦ ρ. **καταβάλλω** καταπεφροννημένος, ἀπερριμμένος : Ἰσοκρ.15,305 τοὺς **καταβλημένους ζώντας** καὶ μηδενός ἄλλου φροντίζοντας. **καταβθίωμεν** ὑποτ. ἐπ. ἄσρ. β' τοῦ ρ. **καταβαίνω** βλ.λ.

καταβληθῆς-αὐς-ές μτγν. κ. μον. ὁ διὰ πολλῶν βελῶν πληγείς, ὁ καταπληγωμένος : Σουίδ. «καταβελείς, πολλῶν βελῶν βολὰς δεξάμενοι» : Διον. Ἄλ.Ρωμ.2,42 **ἐξαιμος** ὧν ἦδη καὶ καταβληθῆς ὁ Κούρτιος, ΚΜανασσ.941: **καταβληθῆς** τε γεγωνός **καταβιάζω** βιαίως ὑποτάσσω : Φιλ.1,685 ἡ ἀφροσύνη **καταβιάζουσα** τὴν φυγὴν ἀνωθεν καὶ κατ' ὀλίγον ἀφιστάσα παιδείας : 2) συνθ. ἀποθ. βιάζω, ἀναγκάζω, παραδίδω : Θουκ.4,123 **καταβιάσασθαι** παρὰ γνώμην τοὺς πολλοὺς, προβλ. Ἄνπ. Ἐμφ.Πόλ.2,28 ἐπὶ τὴν πόλιν **καταβιάζαιτο**, Πλούτ. Ἡθ.385E **δυνάμει** καὶ φίλοις καὶ χάριτι **καταβιάζομενοι** : 3) ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ ν' ἀποδείξω : Εὐνάπ. Ἰστ.ἀπ.256D ὧν εὐνοῦχος ἀνὴρ εἶναι **καταβιάζατο** : 4) παθ. ἀναγκάζομαι : Πλούτ.Θσρ.1) ὅπ' ἐκείνου **καταβιάζομένου** μτ. ἀπαφθ. : Πλούτ. Ἡθ.75F πράγματα ὁμοιογενῆ μὴ πεφωκῶτα **καταβιάζομενοι** || κ. ἐπὶ χρονίω νόσῳν : Ἰνπ. Ἰερ.Νούσ.2 ἱπτὸν εἶναι (νοῦσσημ) . . . ὅταν μὴ ἦδη ὑπὸ χρόνου πολλοῦ **καταβιάσασμένον** ἔρ.

καταβιάζω κ. νεώτ., ἀπ. μέλλ. **καταβιδῶ** ἀπὸ ὑψηλότερας θέσεως φέρω τὴν εἰς χαμηλότεραν, **καταβιάζω** : Ἡρ.1,87 **καταβιάσας** τὸν Κροῖσον ἀπὸ τῆς πυρῆς, Πλούτ.Θσμ.4 ὑπάγων καὶ **καταβιάζων** τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλασσαν, - **κατεβιάσαν** τὰ κιβώτια εἰς τὸ ὑδάτιον || κ. μτφ. : Διον. Ἄλ.Ρωμ.7,45 **καταβιάσαν** σεαυτὸν ἀπὸ ἀχημάτων εἰς τὸ δημοτικώτερον : κ. παθ. : Στράβ. 1,2,6 **κωμῳδία** **καταβιάσθεῖσα** εἰς τὸ λογιεῖσθαι : 2) βοηθῶ, ἀναγκάζω τινὰ νὰ καταβῇ : Ξεν. Ἑλλ.4,6,7 **καταβιάσαν** εἰς τὸ ἀμαλὸν τὸ στραπέδον, - **κατεβιάσας** τὸν παῖδα ἀπὸ τοῦ δένδρου : νεώτ. κ. παθ. : **κατεβιάσθη** ἀπὸ τοῦ θρόνου : || κῆρυξ τὴν νὰ καταβῇ, κινῶ : Ἰνπ. Προρρ.1,43 **καταβιάζειν** τὰ γυναικεῖα : 3) φέρω ὅπισθον, ἐπαναφέρω : Διον. Ἄλ.Ρωμ.1,8 **καταβιάζω** τὴν διήγησιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ταῦ πρώτου Φοινικικοῦ πολέμου, Λουκ.Ρητ.Διδ.20 τὸν λόγον ἐπὶ τὰ νῦν καεστῶτα **καταβιάζειν** : 4) ἐν τῇ γραμμ. ἐπὶ τὸ τόνον, μεταφέρει αὐτὸν ἐκ τῆς παραρρηγούσης εἰς τὴν παραλήγουσαν ἢ λήγουσαν : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.2,3,16, EM 774,34 : 5) ἐπὶ τὸν ἱππὸν τῶν ὀνίων, χαμηλῶν αὐτάς, πωλῶ εὐθηνότερα παρ' ὅ τι πρότερον : Σωκρ.424B, - οἱ ἔμποροι **κατεβιάσαν** τὴν τιμὴν τῆς σακχάρους. **καταβιάσας**-εως(ἡ) ἀρχ. λεξ. κνεώτ. ἡ πράξις τοῦ **καταβιάζειν**, τὸ **κατεβιάσαι** : ἡ **κατεβιάσας** τοῦ Κροῖσου ἀπὸ τῆς πυρᾶς : 2) ἐπὶ τοῦ τόνου λέξεω, ἡ μεταφορά αὐτοῦ πρὸς τὸ τέλος τῆς : EM 610,24 **δνθος** πλεονασμῶς τοῦ **ἑξάνθος** καὶ **καταβιάσαι** τοῦ τόνου ξανθός.

καταβιάσασκω Ἐπιγρ. θομιστικὸν τοῦ **καταβαίνω**, παραβαίνω, καταπατῶ ξένην ἰδιοκτησίαν : 2) συνεκτ. ἁμαρτάνω.

καταβιάσασμός(ος) μτγν., μον. κ. νεώτ. τὸ **καταβιάσασθαι**, μείωσις, **κατεβῶσι** : Πρόκλ.Τετράβ. 67 **καταβιάσασθὸν** τῆς τάξεως τῶν πρωτείων : 2) ἐπὶ τοῦ τόνου, ἡ **καταβιάσας** αὐτοῦ πρὸς τὸ τέλος τῆς λέξεω : Σχόλ. Ὁδ.Ε 248, Εὐστ.1361,39. **καταβιδρωσκῶ** κ. νεώτ., μέλλ. **καταβρώσομαι**, ἄσρ. **κατεβρώνω** (Ἰγμ. Ἀπόλλ.127) κ. παθ. **κατεβρώθην**, παρακ. **κατεβρώρωμαι**, καταπρώγω : Ἀντιφών.82 **καταβρωθῶ**ς σπῖτα ἰσως ἐλεφάντων τετάρων : κ. παθ. : Ἡρ.3,16 ὑπὸ εὐλέων **καταβρωθῆ**, Γαλαίφ.6 **κατεβρωθῆ** ὑπὸ τῶν ἰδίων

κυνῶν || μτφ. **καοστρέφω** σὺν τῶν χρόνῳ, ἀφανίζω : Ἠγήσιππ.Κωμ.1,30 **κατεβρωθῶ** κασι τὰς οὐσίας : κ. παθ. : Πλάτ.Φαῖδ.110A ἡ γῆ καὶ οἱ λίθοι ἐπὶ διεφθαρμένα καὶ **κατεβρωθῶσαν** - τὰ ἐπὶ τῶν κλιτύων χῶματα **κατεβρωθῶσαν** ὑπὸ τῶν βροχῶν.

καταβιῶ-έω, γ' ἐν. **καταβιῶνῃσι** βαρβαρισμός ἀντὶ **καταβινεῖ**, βινῶ βλ.λ. : Ἀριστοτ.Θεσμ.1215.

καταβιῶ-ὄω κ. νεώτ., μέλλ. **καταβιῶσομαι**, ἄσρ. **κατεβιῶω** κ. **κατεβιῶωσα** διάγω καὶ τελευτῶ τὸν βίον, περὶ τὴν ζωὴν μου : Πλάτ.Πρωτ.355A τὸ ἡδέως **καταβιῶναι** τὸν βίον, Πολυδ.12,28,6 **καταβιῶσας** ἐν ἐνὶ τόπῳ ξενιτειῶν, Φηλόδ.Ρητ.2,166S **καταβιῶσι** διώξαντες ἕτερον ἢ καὶ φυγόντες ὑφ' ἑτέρου, - **κατεβιῶσεν** ἐν μονῇ τοῦ Ἁγίου Ὁρους : 2) φέρω τὴν ζωὴν μου, εἰς τὸ τέλος : Φηλόστρ.Σοφ.1,93 λέγεται ἄριστος **καταβιῶναι** καὶ τὰς αἰσθήσεις ἡδῶν.

καταβιῶσις-εως(ἡ) μτγν. ἡ πράξις τοῦ διαβίου, τὸ τέλος τῆς ζωῆς : Κικ. Ἀπ.13,12 : 2) ἡ ἔδρα ἐνθα τις διαβίῳ : Διόδ.Σ 18,52 εἰς **κατεβιῶσιν** τὴν ἡσυχίαν ἔγειν, Ἄνπ. Ἐμφ.Πόλ.4,16. **καταβιῶσέως**-εως(ος) ἰαί Ἐπιγρ. ὁ βλάπτων : Ἐπιγρ. Ἰγρ. ἀμφ.1.

καταβιῶσῶς-οὐς-ές μτγν. ὁ τὰς φρένας βεβλαμμένος : Διδ. Ἄλ.608C : 2) Ἐπιγρ. ὁ παθὼν μεγάλην βλάβην, **καεστραμμένος**.

καταβλακῶ μεταχειρίζομαι τὴν ἀμελῶς καὶ ἀδεξίως, **καταβλακῶμαι**, ἀμελῶ : Ἡσ. «καταβλακεῖν» ῥαθυμῆν, ἡ δαπανᾶν ῥαθυμῶς : Ἰνπ. Ἄρθρ.52 **καταβλακεύουσι** τὴν διόρθωσιν τοῦ σώματος, Ξεν. Ἄντ.7,6,22 οὐτε γὰρ ἠδικασάντων τοῦτον οὐδέον, οὐτε **καταβλακῶσασθαι** || κ. παθ. εἶμαι ἀμελής ἢ ἀκηρῶς : Ἰουστίν.Νεαρ.95,1,2 **καταβλακεύομενοι** ἄνθρωποι.

καταβλάπτω μεγάλως βλάπτω, ζημιώνω : Ἰγμ. Ἐρμ.93, Πλάτ.Νόμ.8,77B εἰ **κατεβλάψθ** τὸν τρωθέντα : 2) ἐπιφέρω ζημίαν, βλάβην εἰς τινά : Πλάτ.Νόμ.864E ἦν ἂν τινά **καταβλάψθ**, Ἐπιγρ. **κατεβλάφτες** τὰς προσόδους : κ. παθ. : Στράβ. 1,3,20 πολλὰ **καταβλάψασι** μέρη.

καταβλέθω Ἡσ. **εκαταβιῶναι**.

καταβλέπω, μέλλ. **καταβλέψω** βλέπω πρὸς τὰ κάτω πρὸς τινά, ρίπτω τὸ βλέμμα μου πρὸς τὰ κάτω : Πλούτ. Ἀρατ.32 **κατεβλέφην** εἰς τοὺς μαχομένους ἀνωθεν : 2) θεωρῶ, βλέπω : Πλούτ. Ἡθ.680D : 3) Ἐπιγρ. μτφ. περιφρονῶ, ἀπαξιδῶ : 4) βλέπω μετὰ προσοχῆς τὴν, ἐξετάζω : Πλούτ. Ἡθ.469B τὸ σεαυτοῦ κακὸν **καταβλέπειν**.

καταβλεφαρίζω Ἡσ. «κατελωπτεῖν, **καταβλεφαρίζειν**».

καταβλημα-ατος(τος) κ. νεώτ. τὸ **καταβληθῆναι**, ἡ ἀνατροπῆ : Δημόκρ.125 πτώμα τῶι τὸ **καταβλημα** : 2) πᾶν πράγμα **καταβιβαζόμενον**, ὅθ. ἐπὶ πλοίων, παραπέτασμα, παράροσμα πρὸς ἀπώκρουσιν βλημάτων : Ἐπιγρ. : 3) ἐν τῷ θεάτρῳ, τὸ παραπέτασμα, ἡ αὐλαία : Πολυδ.4,127 : 4) ἡ κροσσωτὴ παραμυθία, τὸ κροσπέδον : Δοδρ.14,3 τὰ **τελευταῖα καταβληματα** τῶν ὄψεσάντων : 5) τὸ ἐξωτερικὸν περίβλημα, περικόλυμα : Ἰνπ. Ἄρθρ. 33 : 6) Ἐπιγρ. Ἰγρ. ἀμφ.1 ἡ πληρωμή.

καταβλητικός-ῆτος(τος) ἀρχ. λεξ. ὁ ἐπιβληθῆς, μοχλός, μάνδαλος : Ἡσ.

καταβλητικός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ **καταβάλλειν**, καταρρίπτειν τινά : Ξεν. Ἰνπ.8,11 **ἀγαθὸν** δε καὶ ἂν συμπίσωσι, ἐλάσσοντας ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμου ἐξέλιφας ἀπώσσει : τοῦτο γὰρ **καταβλητικόν** : κ. ἐν τῇ πυγμαχίᾳ : Γαλ. Θρασ.45 || κ. μτ. γεν. : Διον. Ἄλ.Θουκ.19 τὰ πολλὰ ἐκείνα **καταβλητικά** τὸν μεγέθους τῆς Ἑλλάδος : || νεώτ. ὅστις **καταβάλλει**, ἐπάγει καταπόνησιν : **καταβλητικὰ** νόσοι : 2) μτφ.

ὁ ἀγασπῶν νά ἀνασκευάζῃ: Γαλ.9,217 καταβληχικός τῶν πέλας· 3) ὄμ. μτφ. διυθριστικός, δυστροπός: Φιλῶδ. Παρρ. 180.

καταβληχῶμαι-όμαι μτγν. ἐπιτατ. τοῦ βληχῶμαι βλ. λ.: Θεᾶκρ.5,42 αἰ δὲ χιμαῖραι αἶθε κατεβληχῶντο.

καταβλώσκω ποι. κατέρχομαι, καταβαίνω, διέρχομαι κατὰ μήκος τινος· Ἦσ. «καταβλώσκειν» κατατρέχειν. ὑποφεύγειν· Ὀδ. Π.466 εἰς ἄστυ καταβλώσκοντα, Ἀπολλ. Ρ.1,322, Λυκάφρ. 1068 τῶν Ναυβολείων δ' εἰς Τέμεσσαν ἐγγόνων ναυταῖ καταβλώξουσιν ὄμ. κ. ἐπὶ ποταμοῦ ἢ ρύακος: Ἀπολλ. Ρ.4,227 μεγάλου ποταμοῦ καταβλώσκοντε βρέθρῳ.

καταβλήσῃ ἢ κ. νεώτ. κ. ὄμ. ἡ κατὰ τινος βοή, ἐπικρίσις, καταλάλη, κατακραυγή, ἡ ἐκφρασις, ἐκδήλωσις δυσαρρεσκείας, ἀποδοκιμασίας κατὰ τινος· μτ. γεν. τοῦ προσ. καθ' οὐ: Ὀσμ. λ.73 αἰσθόμενοι δὲ καταβαῖν οὐκ ὀλίγην οὖσαν ἡμῶν παρήλαθον· ἐναντίον ἡμῶν· κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. [κατὰ τινος, νεώτ. κ. ὄμ. κ. ἐναντίον τινος]: Ἐπιγρ. τὰς κατὰ Ἰουδαίων καταβοάς, -ὠγκοῦτο ἡ καταβοή κατὰ τοῦ στρατηγοῦ -ἐναντίον τῶν νέων φόρων· ἢ ὄμ. μτ. τοπ. ἐμπροθ. διορ. [εἰς]: Ὀσμ. 8,87 καταβολῆς ἔνεκα τῆς ἐς Λακεδαιμόνα, -καταβολὴ στῆ Μακεδονία γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς φυτείας· ἢ κ. ἀπολ.: Ἰώσ. Π.15,10,3 καταβοάς ποιήσασθαι· ἢ νεώτ. κ. ὄμ. κ. μτ. γεν. δηλοῦσης τῶν ὑφ' οὗ ἡ καταβολή: καταβολὴ τοῦ λαοῦ -τῶν καλλιεργητῶν -τῶν ἐπαρχιῶν, παρομ. ἀδικο βίος καταβολὴ τοῦ κόσμου.

καταβοήσις-ως ἡ ἢ εν χρ. κτ. πληθ. αἰ ἐκφραζόμεναι ὑπὸ πλήθους δυσαρρεσκείας, δυσφημίας, ἀποδοκιμασίας κατὰ τινος· πρβλ. καταβολή: Πλούτ. Πομπ. 67 ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβοήσῃσιν, ὡς οὐ Καίσαρα καταστρατηγῶν, ἀλλὰ τὴν βουλήν· ἢ διάδοσις, προφορικὴ ἀνακοίνωσις, φήνη, ἰδ. οὐχὶ εὐάρετος, οὐχὶ ἀγαθὴ: Φιλῶδ. Παρρ. 7 τὰς ἐξέωθεν καταβοήσεις· 2) ἀλάληγός, διάταροι φωναί, φωνασαίαι: Φιλ. 2,537 οἱ τὰς καταβοήσεις ὡσπερ ἐπ' ἀγοράς πιπράσκουσι, Ἀρτεμ. Ἰδ. Δαλδ. 1,24.

καταβόθρα (ἡ) νεώτ. κ. ὄμ. ὑπόγειος τεχνικός οχετός ἢ βόθρος ἐν ᾧ τὰ χυμώμενα ὕδατα ἢ αἰ οικιακὰ ἀκαθαρσία ἀφανίζονται· 2) ὑπόγειος φυσικὴ ὀπή συγκοινωνοῦσα μὲν φυσικοῦς οχετοῦς, διὰ τῆς ὁποίας τὰ ὕδατα λιμνῶν ἢ ποταμῶν ἀνάγονται ὑπογείως φερόμενα εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς ἄλλο σημεῖον, ἐνθα ἐκ νέου ἀναβλύσονται· 3) μτφ. ἐνθρῶπος πολυφώνος, ἀπλήστων τρώγων· 4) ὄμ. μτφ. ἐνθρῶπος πολλὰ δαπανῶν· 5) ἡ αἰτία δι' ἣν δαπανᾷ τις πολλὰ: ἡ Ἀθήνα εἶναι καταβόθρα.

καταβόθρεῶς μτγν. κ. καταβόθρῶ-ῶ ρήτω, ἀφανίζω ἐν βόθρῳ, καταβᾶπτω, δδ. μτφ. ὀλοθρεύω, χυτακῶν· Τάσιαν. 169C μὴ σὺν τῷ παιήσαντι Πυθαγόρᾳ καταβόθρεῶσαντες ἱγρ. ἄμφ. 1.

καταβολάδες Ἦσ. «κλάδους».

καταβολάδι κλάδος ἡ κλάδος φυτοῦ ἐμφυτεύμενος εἰς τὴν γῆν χωρὶς τ' ἀποσπασθῆ ἀπὸ τοῦ κορμοῦ: ἐφέτος ἐβλάσα· 2) τὸ ἐκ τῆς καταβολάδος προερχόμενον φυτόν: αὐτὸ τὸ κλήμα εἶναι καταβολάδα.

καταβολαῖον (τὸ) Ἐπιγρ. τόπος, κατάστημα καταβολῆς, ἀποθέσεως, ἀποθήκη: Ἰνα καταβολαῖον γέννηται ὁ λέγις ταμείον.

καταβόλευμα-ατος (τὸ) νεώτ., ὄμ. -όλεμα ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ καταβολεῖω, πολιτικαῖσιςμός φυτοῦ διὰ καταβολάδος.

καταβολεύς-εως σχόλ. ὁ Ἰδρυτής: Σχόλ. Πηδ.

Ο3,1 Ἦρακλεῖ τῷ καταβολεῖ· 2) γλωσσ. ὁ καταβόλλων χρήματα, ὁ ἀποτίνων, πληρώνων· 3) Ἐπιγρ. κτ. πληθ. ὑπάλληλοι συλλέγοντες τὰ πρὸς τὸ κράτος χρέη.

καταβολεῖω νεώτ., ὄμ. κ. καταβολιάζω θέτω καταβολάδας, καταχῶν εἰς τὴν γῆν κλάδους φυτῶν ὀφθαλμοῦς ἔχοντας, ἴνα φυῇ νέον φυτόν. **καταβολῆ** ἡ ἢ κ. μτγν., νεώτ. κ. ὄμ. ἡ κατάβρεσις, τὸ κατὰ γῆς ριφίμον, ὅθεν ἡ σπορά: Ἐρμητ. 9,6· 2) εἰδ. καταβολὴ σπέρματος ἡ ἐν συνομοσίᾳ ἐκσπερμάτωσις τοῦ ἀνδρός, τὸ ἀπέρμα: Φιλῶδ. Ἰδ. Οσμ. Ἐρωτ. 19 τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίᾳς καταβολὰς σπερμάτων χαρισάμεν, ΚΔ Ἐβρ. 11,11 πιστεῖ καὶ αὐτὴ Σάρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαθε· 3) συγγενὲς ἐλάττωμα: Πλούτ. Τιμ. 37 ἀπὸ συγγενῆς αἰτίας καὶ καταβολῆς· 4) ἡ κατὰ δόσεις: κατὰ διαλείμματα καταβαλλομένη πληρωμὴ: Δημ. 1352 καταβάλλει τὰς καταβολὰς, Πάπ. ἔχειν με τῆς γῆς προσβολὴν καὶ καταβολὴν· ἢ νεώτ. ἡ πληρωμὴ, ἀπότισις: καταβολὴ χρημάτων· ἢ πάπ. κ. κτ. πληθ.: τόλαντα χ, ἀπὲρ σοι ἀποδοῦμαι ἐπὶ καταβολαῖς· ἢ εἰδ. νεώτ. κ. ὄμ. νομ. ἡ ὑπὸ ὀφειλέτου παροχὴ τοῦ ὀφειλομένου ἐπὶ σκοπῷ ἀποσβέσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ δανειστοῦ· 5) ἡ κατάθεσις θεμελίου, ὅθεν ἡ οικοδομή, τὸ οικοδόμημα: ΠΔ Μακκ. 2,2,29 καθάπερ γὰρ τῆς καινῆς οἰκίας ἀρχιτέκτονι τῆς ὄλης καταβολῆς φροντισέον, Βιτ. 49,2 καταβολὴ τῆς ἀρχιτεκτονίας, Ἰώσ. Αἰ 12,2,9 καταβολὴ ἔργου· ἢ κ. μτφ. τὰ θεμέλιον, ἡ ἀρχὴ: Πινδ. Ν 2,4 καὶ δδ' ἀνὴρ καταβολὴν-ἱερῶν ἀγῶνων νικαφορίας, Ἀριστ. Μετ. 352b,15 καταβολὴ τῆς περιόδου, Πολύβ. 13,4,2 καταβολὴν ἐποιεῖτο καὶ θεμέλιον ὑπεβάλλετο τυραννίδος, ΚΔ Μισθ. 13,35 ἐρεύξομαι: κεκρυμμένα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου [ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, τῆς γενέσεως], ΚΔ Ἐφσω. 1,4 πρὸ καταβολῆς κόσμου, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1,13,3 τῆς αὐτῆς καταβολῆς γεγονέναι, Κατ. Ἀστρ. Κ 813i,138 καταβολὴ κοσμικῆ, Πρόκλ. Ἰλλ. 8C ἡ πρώτη καταβολὴ τῆς φιλοσόφου θεωρίας· ἢ ἡ γεν. μτ. τῆς ἐκ, ἐκ θεμελίων, ὅθεν ἀρχήθεν, ἐκ νέου, πάλιν: Πολύβ. 1,36,8 σκάφη ἐκ καταβολῆς ἐναυπηγοῦντο, Πολύβ. 15,25,35 ἐκ καταβολῆς πλάτων (κατὰ πλήρη φαντασίαν)· 6) Ἦσ. «καταβολὴ» θυσία, τελετή· πρβλ. «κατηβολή»· 7) περιοδικὴ προσβολὴ ἀσθενείας, παροξυσμός, σπασμός· πρβλ. κατηβολή: Πλάτ. Γοργ. 519A ὅταν οἶν ἐλθῇ ἡ καταβολὴ αἰθῆ τῆς ἀσθενείας, Δημ. 118 ὡσπερ περιόδους ἡ καταβολὴ πνευτοῦ· ἢ νεώτ. ἰατρ. κατὰπτωσις, ἐξασθένησις: καταβολὴ δυνάμεως· 8) ἐκπασσις, θεία ἐμπνευσις· πρβλ. λατ. catabolitica: Πολύδ. 116 καταβολὴ θεοῦ· 9) κατηγορία, συγκαρπία, ἀπάτη, ἕβρις: Φιλῶδ. Πρτ. 2,568· 10) ἐπὶ ἐπιδόσειον, τὸ ἐξωτερικὸν περιτύλλημα: Ἰνπ. Ἠτρ. 9· 11) κ. ἀστορ. ἡ γέννησις, ὁ τόπος γεννήσεως: Βέττ. Βάλ. 220,29 ἡ ἐξ ἀρχῆς καταβολή.

καταβόλια [κατὰ-βάλλω] γλωσσ.: τὰ αὐντελετικά, τὰ παρσκαεαστικά πρὸς ἀποτέλειον πρόγραμμα τινος.

καταβόλιμος (ὁ) νεώτ. βιολ. μία τῶν φάσεων τοῦ μεταβολισμοῦ βλλ. ἡ περιλαμβανόμενα τὴν σειρὰν ἀντιδράσεων τὴν ἀπολήγουσαν εἰς τὴν φθορὰν τῶν ὀργανικῶν ὕλων, οἷον ἡ μετουσίωσις τοῦ λευκώματος εἰς οὐρίαν.

κατάβολος (ὁ) [κατὰ-βάλλω] μτγν. κ. ὄμ. μέρος ἐν θαλάσσῃ ἐν ᾧ περικλείονται ἐδῶδιμα ὄστρεα ἢ χυθῆς, ὄστροτροφείον, χυθροφείαν· ἢ ὄμ. εἰδ. μέρος ἐν θαλάσσῃ ἐν ᾧ ἀποτίθενται προαδεδεμένοι ἐκ θώμης (ἀπαύγου) ἀστακοὶ πρὸς διατήρησιν: εἶχε λογίων ἀστακοῦς μικροῦς μεγάλους σὲ κατάβολο· 2) σχόλ. ὄμρος, ὄμυλ.

σκος, λιμανάκι : Σχόλ.Θουκ.1,30³) ἀποθήκη πρὸς φύλαξιν ἐμπροσθενμάτων : EM 336,21.
καταβρωθῶ-έω μτγν. κ. μων. ἤξω μετὰ πολλοῦ βόμβου, κάνω βρόντο, πάταγον : Ἀκροπ.Γ 67Α ἀλλεπαλλήλων κυμάτων καταβροθούτων³ πρβλ. βροθῶ². 2) παθ. χάνω τὴν ἀκοήν μου ἐκ τοῦ βροντώδους ἤχου, ξεκουφαινομαι : Ἀγαθ.2,1 τῆ σάλπιγγι τὸ Ἐυαγγέλιον ἐπηχούσα.
καταβροθῶ-όω (βρόθρος) μτγν. καθιστῶ τι πλήρες βροθῶδου, καταλασπώνω : Τατιαν.5,118²) ρηματ.π.καταβροθῶδως.
καταβροθῶσιν-εως (ἦ) | καταβροθῶ | μτγν. κ. νεώτ. ἡ διὰ βροθῶδου ρύπανσις, τὸ καταλάσπημα, λέρωμα : Πλούτ.Ἡθ.166Α πηλώσει καταβροθῶσιν βαπτισμούς, βίψεις ἐπὶ πρόσωπον³ πρβλ. βροθῶδως 2i.
καταβροθῶσιν-ον (βροθῶς) ὁ ἀπὸ βροθῶ προφυλασσόμενος, ὅθεν ὁ ἐπαρμημένος πρὸς νότον, ἄ. καταβροθῶς : Θεόδωρ.Φι 2,8,1.
καταβροθῶσιν-ον (βροθῶς) ὁ ἀπὸ ταῦ βροθῶ προφυλασσόμενος, ἄ. καταβροθῶς ἀντίθ. πρόσβροθῶς : Πλάτ.Κριτ.110Β ὁ δὲ τόπος οὗτος πρὸς νότον ἐτίτραπτο, ἀπὸ τῶν ἀρκτων κατάβροθῶς, Ἀριστλ.Οικ.1345α,33 οἰκία κατάβροθῶς.
καταβροθῶσιν-εως (ἦ) μτγν. ἡ διὰ τῆς βροθῶσιν εὐρημασις τόπου τινός : Σύμμ.ΠΔ³Ἡσ.6,13.
καταβροθῶσιν μτγν. κ. μων. μέλλ. καταβροθῶσιν, παρακ. βροθῶσιν, παθ. ἀόρ. α' -εσοκλήθη, παθ. μέλλ. β' -βροθῶσιν ἐπι ποιήσεως, βροθῶσιν ποιήματα ἐν τινι τόπῳ : Θεόδωρ.15,126 χῶ τὰν Σαμῖαν κατάβροθῶσιν (ἴδωρ. κατά βροθῶσιν), ΠΔ³Ἡσ.22,5 ἐάν δὲ καταβροθῶσιν τις ἀγρὸν ἢ ἀρνηλῶνα, . . ἀποτίσει ἐκ τοῦ ἀγροῦ αὐτοῦ κατά τὸ γέννημα αὐτοῦ². 2) ἐπὶ τῶν ποιημάτων, τρώγω, τρέφομαι ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους φυομένου χόρτου, βροθῶσιν : ΠΔ³Ἡσ.22,5 ἐάν . . ἀφῆ τὸ κτήνος αὐτοῦ καταβροθῶσιν ἀγρὸν ἔτερον, ἀποτίσει ἐκ τοῦ ἀγροῦ αὐτοῦ κατά τὸ γέννημα αὐτοῦ, Πλάτ. τὰ χλωρα, ἀ-καταβροθῶσιν σου τὰ πρόβατα² || ὄμ. κ. μέσ. Ἡσ. «καταβροθῶσιν» τρέφονται, νέμονται, Λόγγ.2,16 κῆνον αἰξέ ἐμὴ καταβροθῶσιν² κ. παθ. : Πλάτ. ταῦτας τὰς ἀρούρας καταβροθῶσιν, Γεωπ.2,39,2 καταβροθῶσιν βοτάνην πρβλ. βροθῶ². 3) μέσ. ἐν χρ. κ. μτφ. ἐπὶ λοιμοῦ, φθίρω, κατατρέφω : Κάλλ.Ἀρ.125 κτήνησιν λοιμοῦ καταβροθῶσιν² || ὄμ. ἐπὶ τῆς ἀτης : Νικ.Θηρ.244 δέμας καταβροθῶσιν² 4) ἐν ἀνάφῳ ἢ ἡσυχίᾳ, κυριαρχῶ, βασιλεύω : Τρουφιδ.503 ἡσυχίᾳ δὲ πόλιον καταβροθῶσιν² 5) ρηματ.π.καταβροθῶσιν.
καταβροθῶσιν-ον ὁ ἔχων πολλοὺς βροθῶσιν, φουντωτῶ μαλλιά : Εὐρ.Φρίν.146 τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνήμα τὸ Ζήθου περὶ καταβροθῶσιν, Ἡλιόδ.Α18,7,10 ὁ καταβροθῶσιν σου πάντως ἐκείνος, τὴν παρσάν ἀρτι ξανθῶ² τὸ φύλλω περιστεφών.
καταβροθῶσιν-όω (βροθῶσιν) πλέκω τὴν κόμην εἰς βροθῶσιν, κάνω τὰ μαλλιά πλεθῖσθαι, πλεθῖσθαι || κ. παθ. μεταβάλλομαι εἰς βροθῶσιν, γίνομαι βροθῶσιν : Εὐμάθ.Υσμ.110 ἡ θριξέ περι τοῦ ὄμου ἐξήλωτο, φιλοτήμας καταβροθῶσιν².
καταβροθῶσιν-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀποπλανῶ, παραπλανῶ, ἐξαπατῶ κ. παθ. : Θεμιστ.Λόγ.26, 330Α, Καλλιγ.Θάμ.βλ.155 ὁ ἐξηγῶν τὸν Οἰκονομικὸν τοῦ Ξενοφάντος . . ἠδύνατο νὰ καταβροθῶσιν² ἄπὸ τῆς πλάνης.
καταβροθῶσιν μτγν. ἄμτφ. λίαν, ἰσχυρῶς βουίζω, παράγω ἰσχυρὰ βοήν : Σολωμ.Τρελλῆ Μάννα,4,2 ὅταν μετάνυχτα καταβροθῶσιν ὁ ἀνέμω.
καταβροθῶσιν | καταβροθῶ | κ. μων. κ. νεώτ., μέσ. μέλλ. -βροθῶσιν κ. ἰων. -βροθῶσιν βοῶ, φωνάζω

μεγαλοφώνως, κραυγάζω : Φιλ.1,475 οὐ μόνον βοῶν, ἀλλ' ἤδη καὶ καταβροθῶν, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάβ. 3,21 οἱ δὲ καταβροθῶν ἐξωσθήτω, ἀπελάσθη² 2) μτ. γεν. βοῶ κατὰ τινος, κατακραυγάζω, κατατηγορῶ : Ἡρ.6,85 ἐπιπρὸν εἰς Σπάρτην ἀγγέλους καταβροθῶσιν Λευτιχιζίδες περὶ τῶν ἐν Ἀθήνῃσι ὀμῶν ἐχομένων, Θουκ.1,67 καταβροθῶν ἐλθόντες τῶν Ἀθηναίων ὅτι σπονδὰς τὴν λευκότες εἶεν κ. παθ. : Ἀνν.Ἐμφ.Πολ.5,13 καταβροθῶσιν ἐπιφθόνως ὑπὸ τῶν ἀφαιρουμένων² 3) μτ. σίτ. καταβάλλω διὰ τῆς κρουγῆς, νικῶ μετὰ τῆς φωνῆς μου : Ἀριστῶ.Ἀχ.711 καταβροθῶσιν δ' ἂν κεκραγῶσιν τοξότας τρισηλίους, αὐτ'.Ἰπν.286 καταβροθῶσιν βῶν σέ² 4) ἐν τμ. πτ. οἰτ. συστ. κ. δοτ. πέμψω, στέλλω βοήν, κρουγῆν εἰς τινα : Σοφ. Ἡκ.1067 κατὰ μοι βῶσαν οἰκτρὰν ὅσα τοῖς ἐνερέ² Ἀτρεΐδαις 5) καλῶ, προσαλῶ τινα εἰς βοήθειαν : Πάπ. καταβροθῶσιν μου τῶ κωμάρχη περὶ τούτων² || ὄμ μτ. γεν. κ. ἀπαρφ. : Ἰώσ.Π1,2,12 κ- τινος καλῶσιν τὸν ἀτραπῶσιν² κ. παθ. προσκαλοῦμαι κατεπιθόντως : Νικόλ. Δαμ.4,7² ὅ ρηματ.π. καταβροθῶσιν.
καταβροθῶσιν μτγν. κ. μων. μτ. αἰτ. ἐπὶ ἀγαναδικῶν, ἀπερῶ τινα τοῦ βραβείου, τῶν δικαίων του, ὅθ. ἀδικῶ, καταδικάζω : ΚΑ Κολ.2,18 μηδεὶς ὑμᾶς καταβροθῶσιν θέλων ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων, Σχόλ.Ἰλ.Α 399, π. Εὐστ. || κ. παθ. καταδικάζομαι Ἡσ. «καταβροθῶσιν», κατακρίνεται, καταγινέσθαι² : Δημ. 544 ἐπιστάμεθα Στράτωνα ὑπὸ Μειδίῳ καταβροθῶσιν² καὶ παρὰ πάντα τὰ δίκαια ἀπρωθέντα² 2) μτ. γεν. ὄρω, δεσπάζω : Βέττ.βλ. 344,29 ἡ γῆ κ- τῶν λοιπῶν.
καταβροθῶσιν (τὸ) δημ. κτ. πληθ. ἐν ἐπιρρ. σημ. ἐν λίαν προκεχωρημένη νυκτὶ : Ξενοφ.Ζακ.Μαντ. 105 εἵπαιε πολλὰς φορές . . ἄλκαρον ἀπογιόματα, καὶ γυρίε τὰ καταβροθῶσιν.
καταβροθῶσιν μτγν. βροθῶσιν πολὺ : Ἀσκληπιδ.Πρ.π.Γαλ.12,43.
καταβροθῶσιν Ἡσ. «καταβροθῶσιν» (ἰδ.ἀνάγν. καταβροθῶσιν).
καταβροθῶσιν δημ. ἐπάνω εἰς τοὺς βροθῶσιν, στὰ βροθῶσιν : Ἐρταλ.Ὀδ.1,284 πετώντας τὸ καταβροθῶσιν σὲ κάθω ἐδῶ τῆς γῆσας.
καταβροθῶσιν-ον μων. ἐπὶ τῶνων, ὁ πλήρης βροθῶν : Ἀρέθ.Μαρτύριον ἐν Ἀν.Βοασσ.5,49.
καταβροθῶσιν-ατος (τὸ) | καταβροθῶσιν | νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταβρέχω : τὸ καταβροθῶσιν τῶν ὀδῶν.
καταβροθῶσιν-ῆρος (ἰ) | καταβροθῶσιν | νεώτ., δημ. καταβροθῶσιν μηχανήμα ἡ ὄχημα, δι' οὗ γίνεται καταβροθῶσιν ὀδῶν : καταβροθῶσιν Ἰπποκλήτων - αὐτοκίνητος 2) τὸ καταβροθῶσιν βλλ. **καταβροθῶσιν** (τὸ) | καταβροθῶσιν | νεώτ. κ. δημ. φορητὸν δοχεῖον, δι' οὗ ριπεται ἐν εἰδει βροχῆς ὕδωρ, χρησιμεῖον διὰ τὸ καταβροθῶσιν αὐλῶν ἢ τὸ πότισμα μικρῶν κήλων.
καταβροθῶσιν μων. ποιῶ δυνατόν βρόμαν, πολὺ ἰσχυρὸν κράτος.
καταβροθῶσιν μων. δποθ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ. ἐπίπατ. τοῦ βροθῶσιν καθ' ὑπερβολὴν ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι : Θεοφύλ.Σ Γ,3.
καταβροθῶσιν-εως (ἦ) | καταβροθῶσιν | γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ βρέξις, τὸ καταβροθῶσιν, τὸ βρέξιμο.
καταβροθῶσιν (τὸ) δημ. ὁ καταβροθῶσιν βλλ. **καταβροθῶσιν** (τὸ) δημ. τὸ καταβροθῶσιν βλλ. **καταβροθῶσιν** κ. μων. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. καταβροθῶσιν κ. μέσ. -βροθῶσιν, ἀόρ. καταβροθῶσιν, δημ. β' καταβροθῶσιν, παθ. ἀόρ. α' καταβροθῶσιν, ἀόρ. β' καταβροθῶσιν κ. δημ. καταβροθῶσιν, δημ. μτγ. παθ. παρακ. καταβροθῶσιν βρέχω τι καθ' ὀλοκληρίαν, πάρα πολὺ, διαβρέχω, μου-

σκεύω έντελώς : Άνακρ.7,6 καταβρέγω μύροις τήν ύπήνην κ. παθ. : Θεόφρ.ΦΙ.5,43 θρύς έν ύδατι καταβροχόμενη, - μάς έπιασε ή μπόρα και καταβραχίκαμα || νεώτ. κ. δημ. βρέγω τή ριπτων ύδωρ έν είδει βροχής, βρέγω τή καθ' όλοκληρίαν, καθ' όλην τήν έκταση, όιον όδόν, πλατεϊαν, αύλην, όστε να μή έγειρηται κοινοτρός : ή δημοσρχία δέν καταβρέχει σαχά τούς θρόμους || όμ. κ. έν μτφ. χρ. : Ήζουλ.π.Άθην.Ι,0,473Α κάδοις χιου με κατάβραχε || έν φρ. καταβρέγω μέλιτι επανώ δι' ύραιων άσμάτων : Πίνδ.Ο ΙΟ (11),99 μέλιτι εύάνορα πόλιν καταβρέχων || κ. φρ. καταβρέγω σιγή έπικαλύπτω διά σωλής, σιγή, σιωπή : Πίνδ.Ι 5(4),51 καύχημα κατάβραχε σιγή 2) πάμπ. έπί ύδατος, κατακλύζω, πλημμυρίζω : καταβρέχων ύδατι 3) ρηματ. π. καταβρεκτέον, κατάβρεξις, κάτδροεμα, καταβρεκτηρ, -ήριον, καταβροχη, κατάβροχος.

καταβρίζω άρχ. λεξ. κατακοιμώμαι : Ήσ. «καταβρίζας» κατακοιμηθείς.

καταβρίθω άμτθ. μέλλ. -βρίσω, παρακ. -δέβριθα βαρέως πιέζομαι υπό τιος, είμαι πολύ βαρέως φορτωμένος : Ήσιόδ.Έργ.234 ειροπόκοι θ' ότες μαλλοίς καταβέβριθαι Ι Μοσχοδ. « υπό των μαλλών καταβροσύνται », Θεόκρ.7,146 όρηνακες βραβίλοισι καταβρίθοντες έραει ή σόχλη. « οί δε κιάδοι έκλίνοντο εις τήν γήν βραβίλοισι καταβροσόμενοι » 2) μτθ. πιέζω τή διά βάρους, καταβάρυνω : Θεόκρ.17,95 όλωφ μέν πάντας κε καταβρίθοι βασιλήας.

καταβριθόμεναι-όμαι έπιπατ. του βριθώμαι βλλ., πάρα πολύ όρχίζομαι : Κόρινθ.Ιβ (δ.χρ.).

καταβροντά-ώω μτθ., μέσ. μέλλ. -βροντήσομαι βροντώ άνωθεν, ξεκουφαινω με τήν βροντήν || μτφ. έπί τών ρητόρων : Λογγίν.34,4 καταβροντά και καταλέγει τούς άπ' αϊώνος ρήτορας, Θεμιστ.Λόγ.27,337D καταστράφουσι και καταβροντήσονται.

καταβρόξις γ' έν. όορ. σ' εύκτ. του καταβρέχω : Ήσ. «καταβρόξις καταπίοι » πρθλ. βρόχω.

καταβροτά-ώω (βρότος) άρχ. λεξ. μολύνω, κηλιδώνω δι' αίματος πεπηγότος : Ήσ. «κατεβρότωσην» έπόλυμεν » πρθλ. βροτά.

καταβροχή (ή) (καταβρέχω) μτθ. τή κάτδροεμα, βρέξιμον, μαλάκιμα : Διοσκ.Ι.54, Γαλ.14, 448, 1) καταβροχή διά γλυκός ελαίου χρηστέαν.

καταβροχίζω (βρόχος) κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. καταβροχίσω κατατρέφω, καταπίνω λαϊμαργός : Ήπν.Κωακ.62, Άριστφ.Ήπν.357 ήνυστρον βοός και κοιλίαν ύειαν καταβροχίσας, αύτ. *Ορν.503, *Άθην.8,344β θερμόν ποτε καταβροχίσας ίχθύόν, -καταβροχίζει τή φάρια ώμά σάν τόν γλάρον || όμ. κ. μτφ. : Έρμιπν.45 καταβροχίθειεν άν τήν Πελοπόννησον άπασαν || όμ. μτφ. : Άθην.δ, 270B λόγους αύτθό μόνον καταβροχίσας 2) ρηματ.π. καταβροχισμός, καταβρόχθισις.

καταβροχίσις-εις (ή) (καταβροχίζω) νεώτ. ή ένέργεια του καταβροχίζειν βλλ.

καταβροχισμός (ή) (καταβροχίζω) μτθ. τή καταβροχίσει, ή καταβρόχθισις : Κλήμ.Ά.Ι85.

καταβροχίω (βρόχος) μτθ. δένω είς βρόχον : Όρειδ.άπ.38 (κώδ. καταβροχίω).

κατάβροχος-ον (καταβρέχω) πάμπ. ό έντελώς όρδουόμενος, ό κατακεκλυαμένος υπό τών ύδάτων, άντίθ. άδροχος βλλ.2) άκίνδυνος πλην άδρόχου και καταβρόχου πρθλ. καταβρέχω 2).

καταβρούκω δάκνων κόπτω εις τέμνα, κατατρέγω, ξεσχίζω με τά δόνηα και καταπίνω ταχέως, όιον ό λέων : Ήπνών.36 ούκ άτταγας τή και λαγώς καταβρούκων, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,263 δουρι φονευσάμενος έπι καταβρόκοντα τόν... μοσχον, **καταβρόκω** άρτι λέοντων, εκδάλλω βρυχημόν,

ώρούμαι, μουγκρίζω : Λεωνίδ.Ταρ.6,263 (έσφ. γρ. του καταβρόκω).

καταβροχόμεναι-όμαι μτθ. κ. μιν. βροχόμεναι μεγάλως, ήχηρώς : Κύριλλ.ΠΔ Ψαμ.1,199,6 2) μιν. κατατρέφω, καταξεσχίζω : Εύμάθ.11,445 καταβροχίεται σε, μήτερ, ώς λέων.

καταβρούω βλαστών άφθονως, πρσισιζω : Εύδουλ.56,6 κισσάφ καταβρούσαν (διορθ. κάρα βρούσαν).

καταβρούω μτθ. καταβιδρώσκω : Βάδρ.2,67,18. **κατάβρωμα-ατος** (τό) (καταβιδρώσκω) μτθ. τή έσθίόμενον, ή τροφή, τό φαγί : ΠΔ'Αρ.14,9 ύμετις δε μή φοβηθήτε τών λαόν τής γής, ότι κατάβρωμα ήμιν έστιν, Πάπ. εις κατάβρωμα.. πρσδάτων. **καταβρόξις** μτθ. κ. καταβρόξις βλλ. : Διον. Περ.604 πρθλ. βρόχω.

κατάβρωσις-εις (ή) (καταβιδρώσκω) μτθ. κ. νεώτ. ή καταβροχίσις, τό καταφάγμα : ΠΔ Γεν.31,15 καταβρωσις κατάφαγε τό άργύριον ήμών 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτών του άθροίσματος τών άγρωστωδών.

καταβρόσομαι μέλλ. του καταβιδρώσκω βλλ. **καταβυθίζω** κ. νεώτ. φέρω τή κάτω εις τόν βυθόν, βαυλιόζω, βυθίζω έντελώς : Ήπν.Έπιστ.17, Διδδ.Σ 15,34 κ- ναύη κ. παθ. : Θεόφρ.ΦΙ 5,47, -τό πλείον καταβυθισθη αυτανδρον || κ. μτφ. : Λογγίν.44,6 ή φιλοχρηματια και ή φιληδονία... καταβυθίζουσι αυτανδρους ήθη τούς βίους κ. παθ. : είδε συνεχέσι πολέμοις καταβυθισθεισαν τήν πόλιν 2) ρηματ.π. καταβυθισμα, καταβυθισις, καταβυθισμός, καταβυθιστής.

καταβυθίσις-εις (ή) (καταβυθίζω) νεώτ. ή πρξις και τό άποτέλεσμα του καταβυθίζω, τό βουλήσιμα : ή καταβυθισμα του πλοιου 2) φυσ. σχηματισμός ζήσματος, κατακρήμνισις.

καταβυθισμα-ατος (τό) (καταβυθίζω) νεώτ. κ. δημ. ή καταβυθισις βλλ.

καταβυθισμός (ή) (καταβυθίζω) γλωσσ., νεώτ. κ. δημ. ή καταβυθισις βλλ., τό βουλήσιμα.

καταβυθιστής (ή) νεώτ. ό καταβυθίζων ή καταβυθιστας τή : καταβυθισται τών κελυδίων -ναρκών 2) είδ. θεολ. ίδ. κτ. πληθ. όνομ. τών όπαδων παραλλαγής τίνος τής κατ' όν τών Ι7ον αϊ. άναπτυχθεισης ιδ. έν Γερμανία χριστιανικής αφέσεως τών Γ'Αντιβαπτιστών άριθμούσα νυν περι τούς 120 χιλ. πιστούς.

καταβυρσά-ώω (βύρσα) βυρσάω τί έξ όλοκληρου, έντελώς καλύπτω διά βύρσης, διά δέρματος καταγροσόμενον, με πετσί : Όουκ.7,65 τάς γάρ πύρας και τής νεώς άνω έπί πολύ κατεβύρσωσαν || περιυλισμός τή διά βύρσης, μέσα σε πετσί : Πλούτ.Κλεομ.38 τό σωμα του Κλεαίμενους κρεμάσαι καταβυρσάσαντας.

καταβυσσά-ώω (ή) έξ άχρ. βυσσάω -βυσσός) μτθ. έν χρ. εις τό παθ. καταβυσσάμαι, καταβυθίζομαι, κατακρύπτομαι : Άλέξ.Αφρ.Ψυχ.135,11 είδωλα καταβυσσοόμενα έν τή όφθαλμώ.

καταβύω μιν. φράττω, στουπώνω : Θεοφύλ.Σ 135β.

καταγάρδιοι (οί) Έπιγρ. έπί τών θεών, οί χθάριοι, όιον ό Πλούτων, ή Περσεφόνη : Έπιγρ. καταγάρδιοι θεοί.

κατάγαιος-αν (ων. άντί κατάγαιος βλλ. : Ήρ. 3,97 οίκήματα έκπηνται κατάγαια.

καταγάλανος(-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ό έντελώς γαλανός βλλ., ό έξων τών άνώτατος ή καθαράτατον τόνον του γαλανού χρώματος : καταγάλανος άραρός, δ.δ.εί. για μάυρα μάτια χάνομαι, για γαλανά πεθίσαι, | και για τά καταγάλανα στόν Άδην καταβάσαι.

καταγανών έπί γίανος (ή) μτθ. έντελώς γανώ βλλ. τι, κατάκαμρύνω : Κλήμ.Ά.289.

κατάγαπῶ-ἄω ἔπιτα. ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολήν, πολύ: Ἐπίκ. Ἐπιστ.2,55U.

καταγαργαλίξω ἔπιτα. γαργαλίξω καθ' ὑπερβολήν, πολύ: Εὐμῶθ. Ὑμν.3,77.

κατάγαστρον (τό) [γαστήρ] γλωσσ. ἐπίδεσμος τῆς γαστροῦ, κοιλιοδέσμος.

κατάγαστρος-αν [γαστήρ] μτγν. ὁ γαστριμαργός, λαίμαργος, κοιλιοδόουλας: Κατ. Ἀστρλ. Κ7,212.

καταγαυριῶμαι-ῶμαι μον. κ. -ῶμαι ἔπιτα. τοῦ γαυριῶ βλ.λ.: Θεοφύλ. Σ3,85C.

καταγγεῖομαι-ῶμαι (ἀγγεῖνοι μτγν. ἱατρ. εἶμα) πλήρης αἱματοφόρων ἀγγείων: Ροῦφ. Ἀνατ.13, Ἡλιόδ. Χειρ.π. Ὁρειδ.50,47,3 [κῶδ. καταγγι-].

καταγγελεύς-εως (ἰ) μτγν. ὁ ἀναγγέλλων, γνωστοποιῶν τ. ἄ. κατάγγελος: Ἐπιγρ. Καταγγελεύς ἀγώνων, ΚΔ Πράξ.17,18 ξένων δαιμονίων θακεῖ καταγγελεύς εἶναι.

καταγγελία (ἡ) [κατάγγελος] μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταγγέλλω, δηλώσεως, φανέρωσις, εἰδωλοποίησις: Πλουτ. Ρωμ.14 καὶ ἀγῶνα καὶ θάνατ ἐκ καταγγελίας ἐπετέλεῖ πανηγυρικῆν, Λουκ. Παράδ.42 τὴν καταγγελίαν τοῦ Φιλίππου πολέμου τὴν πόλιν προῦδοσαν 2) ἀπόφασις, φήσιμα: Ἐπιγρ. τὴν καταγγελίαν ἐποιήσαντο πρεπόντως 3) κ. νεώτ. κατηγορία: Ἰώσ. Α1 10,7,4 || νεώτ. νομ. εἰδωλοποίησις περὶ παρανόμου ἐνεργείας, μνημῆσις εἰς δικαστήριον 4) εἶδ. ἐν τῷ διεθνεί δικ., ἐπὶ συνθήκῃ, εἰδωλοποίησις τοῦ συμβεβημένου κράτους πρὸς τὸ ἕτερον περὶ διακοπῆς τῆς συμβατικῆς σχέσεως.

καταγγέλλω κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. καταγγελέω, ἄορ. κατήγγελλα, παρακ. κατήγγελλα, κηρύττω, ἀναγγέλλω: Λουκ.25,30 ἀντὶ θεῆ εἰρήνης πόλεμον κατήγγελλασι, Πολύβ.4,53,2 τὸ μὲν πρῶτον βύσιον κατήγγειλαν τοῖς Ροδίοις, Διόδ.14,68, ΚΔ Κορινθ.1,9,14 ὁ Κύριος διάταξε τοῖς τὸ εὐαγγέλιον καταγγέλλουσι ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν || κ. μτ. ἀπαφρ.: Πάπ. Καταγγέλλειν ἱκεῖσθαι 2) διηγοῦμαι, ἐκθέτω: Λουκ. Παράδ.39 οὐ μῆτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν 3) κ. νεώτ. συνθῆ. ἐπὶ κακῆς ἢ παρανόμου πράξεως, δηλώ τὴν κατά πινος, φανερώω πρὸς δικαστικὴν ἢ ἄ. ἀρχὴν ἢ πρὸς τὸ κοινόν: Ξεν. Ἀν.2,5,38 οἱ κατήγγειλαν αὐτὸν τὴν ἐπιβουλήν || ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, μηνύω: Ἡρωδ. Ἰστ.5,24 δοῦλοῖσι κατήγγειλαν τοὺς δεσπότας || νεώτ. νομ. μηνύω τινά εἰς τὴν ἀρμοδίαν δικαστ. ἢ ἀστυνομ. ἀρχήν: θά σέ κατήγγειλα ἐπὶ ἐξυβρίσει 4) νεώτ. εἶδ. ἐπὶ συνθηκῶν, συμφωνιῶν, συμβάσεων, κηρύσσω ἀκυρον ἢ λήξασαν συμφωνίαν, συνθηκὴν πρὸλ. καταγγεῖλαι 5) ρηματ. π. κατάγγελλας, καταγγελλτικός, κατάγγελλοις, καταγγελλτής.

κατάγγελλος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ κηρύττων, ὁ ἀναγγέλλων: Πλουτ. Ἡ8,241B [ἐσφ. γρ.] 2) τὸ φυτὸν μυρσίνῃ ἢ ἀγρία: Ψιδασκ.4,144.

κατάγγελλοις-εως (ἡ) [καταγγέλλω] γλωσσ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταγγέλλω βλ.λ.

καταγγελλτής (ὁ) [καταγγέλλω] γλωσσ. ὁ ἀναγγέλλων, ὁ γνωστοποιῶν τ.

καταγγελλτικός-ή-όν μτγν. μτ. γενικ. πράγμ. ὁ ἀναγγέλλων, ὁ γνωστοποιῶν τὴν περὶ πινος: Ἡλιόδ. Α18,31 ἀλλοῦ καὶ σφίριγος τελεστικὸν τὸ μέλος καὶ καταγγελλτικόν τῆς θυσίας ὑπάρχοντων, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀπ.132B.

κατάγγελλτος-ος [καταγγέλλω] ὁ κατηγγεμμένος, ὁ προεδομένος: Θεουκ.7,48 τοῖς πολεμίοις καταγγελλτους γίνεσθαι.

καταγγίξω μτγν. τίθημι εἰς ἀγγεῖον, χύνω μέσα εἰς τὸ ἀγγεῖον: Διοσκ.5,67, Παλλὰδ. Λαυσ.1012C 2) ρηματ. π. καταγγισμός.

καταγγισμός (ὁ) [καταγγίξω] πάπ. ἢ ἐν βυτίφ

κττ. συσκευασία ἐξωδιδῶν: καταγγισμός λάφδου - ἀνθρακος.

κατάγαιος-ον (γῆ, γῆι κ. μον., ἰων. κατάγαιος -ον κ. μον. κατάγαιος κ. π. Σουῖθ. κατάγαιος ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπόγειος: Ἡρ.2,150 φυλασσόμενα ἐν θλαστροῖσι κατάγαιοισι, αὐτ.3,97 Ξεν. Ἀν.4,5,25 αἱ δ' οἰκίαι ἦσαν κατάγαιοι, Πλάτ. Πολ.514A || ἐν φρ. ἐκ τοῦ καταγαιῶ καταθεν τοῦ εὐδάφους: Πλάτ. Πολ.532B ἐκ τοῦ καταγαιῶ εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος || πάπ. τὸ οὐδ. ὡς αὖστ. τὸ ὑπόγειον, τὸ κελλάρι || τὸ οὐδ. ὡς οὖσ. κτ. πληθ. τὰ κατάγαια δωμάτια ἰσόγεια, ἀντίθ. ὑπερῆφα: Διον. Ἀλ. Ρωμ.10,32 2) ἐπὶ στρουθίῳ, ὁ μὲν πετόμενος, δθ. εἶδ. ἡ στρουθοκάμηλος: Ἡρ.4,192 στρουθὸν κατάγαιον.

κατάγαια (ἡ) κωμ. ὄνομα, ὑποπιθεμένης πόλεως, μτ. λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς Σικελικῆς πόλεως Ἰέλας: Ἄριστοφ. Ἀχ.606 τοῦς δ' ἐν Καμαρίνῃ κἄν Γέλα κἄν Καταγέλα.

καταγέλασμος-ος [καταγελῶ] μτγν. ὁ ὄλως ἀξιογέλαστος: Πλουτ.631.

καταγέλασις-εως (ἡ) [καταγελῶ] μον. τὸ καταγέλασμα.

καταγέλασμα-ατος (τό) [καταγελῶ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν γέλωτ, τὸ πολὺ γέλασμα: Πολυδ.6,201 (δ. ἀνάγν.).

καταγελαστής (ὁ) [καταγελῶ] μτγν. ὁ καταγελῶν, ὁ σκόπητις, χλευαστής: Ἰω. Χρυσ.4,245.

καταγελαστικός-ή-όν μτγν. ὁ χλευαστικός κ. συγκρ.: Μέν. Ρήτ.337S.

καταγελαστικός ἐπίρρ. χλευαστικῶς, ἐμπαικτικῶς: Πολυδ.5,128.

καταγέλαστος-ος [καταγελῶ] κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. κ. πραγμ. ὁ γινόμενος ἢ ὁ ἀξίος νὰ γίνῃ ἀντικείμενον περιφρονητικοῦ γέλωτος, ὁ ἀξίος χλευασμοῦ, ὁ γελοῖος: Ἡρ.8,100 Κέρας μὴ ποιήσης καταγέλαστος γενέσθαι Ἑλλήσι, Ἄριστοφ. Νεφ.849 καταγέλαστος εἶ, - ἀποπειραθεὶς νὰ ρητορεύσῃ ἔγνη καταγέλαστος.

|| κ. ἐπὶ πραγμ.: Πλάτ. Συμπ.189β φοβοῦμαι . . οὐ τι μὴ γελοῖα, . . ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα κ. συγκρ.: αὐτ. Ἐπιστ.314A οὐκ ἔστι τούτων πρὸς τοὺς πολλοὺς καταγελαστότερα ἀκούσματα κ. ὑπερβ.: Ἰσοκρ.10,9 πάντων καταγελαστάτατα.

καταγελαστός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

καταγέλατος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον καταγέλαστον βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.781C μὴ καταγελαστός ἐπιχειρήσει, Αλαχίν.1,131 παρὰ δὲ ἀνθρώπου . . καταγελαστός μὲν κηρυγμένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι κ. ὑπερβ.: Πλάτ. Σοφ.252B ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μείψιν τὸν λόγον.

κατάγεως-ωτος (ὁ) περιγέως, ἐμπαιμός, γλευ-
ασμός· Αἰσ. 1264 τὴ δὴτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ'
ἔχω τάδε· Ἀριστφ. Ἀχ. 1126 ταῦτ' οὐ κατάγελεύς
ἐστὶν ἀνθρώποις πλατύς· Ξεν. Οἰκ. 13,5 ὧσα αὐ
καταγέλωτός μοι δοκεῖ ἄξιός ἐναί· πρβλ. Πλάτ.
Κριτ. 45Ε ὡσερ κατάγελεύς τῆς πράξεως (τὸ κο-
ρῦφωμα τῆς ἀτοπίας τοῦ πράγματος· 2) ἐπι
προσ., τὸ ἀντικείμενον γέλωτος· Μέν. 160,4 οὗτος
κατάγελεύς νορίζεται.

καταγέμετός-π-ο δημ. κ. καταγέμεος ὁ ἐντε-
λῶς γεμάτος, ὁ ὑπερπλήρης, ὁ ἐξέχειλος.

καταγεμίζω μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. καταγομιζώ,
δημ. ἀόρ. καταγέμινα κ. παθ. καταγεμισθη-
κα, μτχ. παθ. παρακ. καταγεμισμένος γεμί-
ζω π. ἐντελῶς, καθολοκληρίαν, ὑπερπληρῶ· Δίων
Κ74,13 τὰ σκάφη ὑπὲρ τὴν δύναμιν αὐτῶν κατα-
γέμισαν, - καταγέμισε τὴν βάρικα μὲ ἄμμο, - κα-
ταγέμισε τὰ ρούχια τοῦ με μελάνια· || κ.
ἀμτθ. γεμίζομαι ἐντελῶς, ὑπερπληροῦμαι· τὰ πε-
ρισσότερα ὑπόγεια καταγέμισαν ἀπὸ νερῶ.

καταγέμοι μτγν. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ. μτ. γεν.
γεμῶ πολὺ ἐκ πνοῦς, εἶμαι κατάφορτος· Πολύδ.
14,10,2 καταγέμενος ἤδη τοῦ στρατοπέδου τῆς
λείας διὰ τὸ μηδένα ἀντιπράττειν, Διόδ. Σ5,43
μυρσίνας καταγέμει, Λουκ. Ἐυαγγ. 6 πτάνου κατα-
γέμουσα· || κ. μτ. δοτ.: ἰσοκ. Π14,3,10.

καταγένησις-εως (ἡ) νεώτ. βιολ. παλινδρομας
ἡ ὑποχωρητικὴ ἐξέλιξις τῶν ζώωντων εἰδῶν.

καταγενής-οὐς-ές πθ. ἐσφ. γρ. ἀντί μεταγε-
νής· Πρόκλ. Παρμ. 850S.

καταγεραίρω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ γεραίρω,
καθ' ὑπερβολὴν τιμῶ τινα· Κύριλλ. 1,589 Β.

καταγεύομαι μτγν. κ. γεν. ἀπαθ. δοκιμάζω
τὴ ἀκριβῶς διὰ τῆς γεύσεως, γεύομαι· Χρυσ. π.
Φλέγ. 37 Γ κ-οίστρον· || εἰδ. ἐπι ἱερῶν, δοκι-
μάζω, ἐξετάζω· Ἡλιόδ. Χειρ. π. Ὀρειβ. 46,11,13 κα-
ταγεύεσθαι τοῦ βᾶθους· 2) παθ.: Φωτ. ἐκα-
ταγευθεῖς τῆ γεύσει νικηθεῖς· 3) ρηματ. π.
καταγευσίς, καταγευσίριον.

καταγευσις(ἡ) (καταγεύομαι) μτγν. ἡ διὰ
τῆς γεύσεως δοκιμῆ, τὸ γεύσιμο· Γρηγ. Νύσσ. 2,
941D καταγεύσεως ἡδονήν.

καταγεωμετρέω-έω μον. μετρώ τὴ κατά τοὺς
κανόνας τῆς γεωμετρίας· Ψελλ. π. Σάθ. 5,305 κατα-
γεωμετροῦντες τὴν ἡπειρον.

καταγεωργῶ-έω (γεωργός) μτγν. καλλιερῶ,
γεωργῶ· Στράβ. 9,3,4 τὸ παῖδιον τὸ ὑπὸ τῶν Ἀμ-
φικτυδῶν ἀντιρωθῆν αὐθὶς καταγεωργῶν.

καταγεωτῆς(ὁ) ἀρχ. λεξ. ὁ νεκροθάπτης· Ἡσ.
«καταγεώται, οἱ θάπτοντες τοὺς τελευτῶντας. οἰ-
κοῦσι δὲ ἐξω τῶν πόλεων».

καταγήραιο-ος (γηράς) μτγν. ὁ πολὺ με-
γάλης ἡλικίας, ὁ γερικός· Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1,46 τὰ
καταγήραιο σώματα.

καταγήρασκω κ. καταγήρῶ-ῶ, μέλλ. κατα-
γήρασομαι κ. π. Πλάτ. καταγήραος, ἀόρ. α' κα-
τεγήρασα κ. κατεγήρανα κ. κατεγήρα ἰς εἰ ἐξ
ἐνεστ. γήραρον πρβλ. γηράσκει, παρακ. καταγε-
γήρακα, γίνομαι ἐντελῶς γέρων, γερῶ πολὺ· Ὀδ.
Γ360 αἶψα . . ἐν κακότητι βροταὶ καταγήρα-
σκεισιν, αὐτ. 1.510 μαντευόμενος κατεγήρα Κυ-
κλώπεσιν, Ἦρ. 6,72 οὐ μὲν οὐδὲ Λευτιχίδης κα-
τεγήρα ἐν Σπάρτῃ, Πλάτ. Νόμ. 949C· || κ. μτφ.
παλαιότητα, χάνω ἐκ τῆς παλαιότητος τῆν ἰσχίον μου·
Ἀθῆν. 14,633B καταγήρασαντων . . τῶν ἀρχαίων
νομίμων· 2) ρηματ. π. καταγήρασμός.

καταγήρασμός(ὁ) (καταγήρασκω) μον. τὸ
γῆρας, ἡ γερωνικὴ ἡλικία· Ἰππιατ. 13.

καταγήρῶ-ῶ κ. καταγήρασκω βλλ.

καταγῆς (κατὰ γῆς) ἐπίρρ. δημ. ἐπι τῆς γῆς,
ἐπι τοῦ ἐδάφους, χαμαί· Βαλααρ. Ἐπι τοῦ τάφου
Μάρκ. Φλαμουρ. 8 καὶ γονατίζει καταγῆς.

κατάγιαλα ἐπίρρ. δημ. πολὺ πλησίον τῆς
θαλάσσης, κοντὰ στὸ γιᾶλό.

καταγιάρτιζω (γιάρτρον) ἐξάγω τὰ εἰς
τὰς ῥάγας διαφθῶν καρπῶν καὶ ἰδιῶς τῆς στα-
φυλῆς περιεχόμενα σπόρια, τὰ κομικοῦσι· || κ.
μτφ. ἐπι αἰσχρᾶς σημασίας· Ἀριστφ. Ἀχ. 275 κα-
ταβαλόντα καταγιάρτιοι.

καταγιγνώμιοι, ἰων. συνηθ. μτγν., μον., νεώτ. κ.
δημ. καγιγνώμιοι κ. π. π. καταγιγνώμιοι (τοῦς χρόν.
βλ. ἐν λ. γιγνώμιοι), μένω, διαμένω, κατοικῶ· Δημ. 521
ἔχω χρυσοχοσίον ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ᾧ καταγιγνώ-
μιοι καὶ ἐργάζονται τὴν χρυσοχοικίαν τέχνην, Πάπ.
οἰκία, ἐν ἡ καταγιγνώμιοι, ΠΔ' Ἐξ. 10,23 πᾶσι δὲ
τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ φῶς ἦν ἐν πᾶσιν οἷς κατεγι-
γνώντο· 2) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἀσολογίαι εἰς τι,
ἐνδιατριβῶν περὶ τὴ μετὰ ζήλου· Πολύδ. 32,15,6 ἐν
τούτῃ κατεγιγνώντο πάντα τὸν χρόνον, Ἀπολλ.
Δύσκ. Συντ. 226,23 κ. ἐν ἀριθμοῖς, Γαλ. 18,21,667
περὶ ὧν τὸ χειρουργικὸν μέρος . . καταγιγνώμιοι,
Πλωτίν. 6,3,14 τὴν γεωμετρίαν οὐ περὶ μεγέθη ἀλ-
λά περὶ ποιότητα κ., Λασκαρ. Μυστ. 242 σ' ἐβλε-
παμενὰ καταγιγνώσσαι στὸ ἐργόχειρό σου· 3) ἐρ-
χομαι, κατέρχομαι, φθάνω εἰς τι· Πλούτ. Ἠθ. 943C
κ-εἰς βυθόν.

καταγιγνώσκω κ. μον. κ. νεώτ., ἰων., μον. κ.
νεώτ. καταγιγνώσκω, μέσ. μέλλ. καταγιγνώσομαι,
ἀόρ. β' κατέγνωκ, κ. νεώτ. ἀόρ. α' κατέγνωσα,
παθ. ἀόρ. α' κατεγιγνώσθην, παρακ. κατέγνωκα κ.
παθ. κατέγνωσμαι, γνωρίζω τὴ ἀκριβῶς· κ. παθ.:
Αἰσχ. Ἔμ. 573 καὶ τῶνδ' ὄπως ἂν εἰ καταγιγνώσθῃ
δικη· 2) μτ. γεν. κ. αἰτ. παρατριῶ τὴ συνηθ.
κακόν εἰς τινα· Ἀριστφ. Ἰνπ. 46 καταγιγνώσκει τοῦ
γέροντος τοῦς τρόπους, Βι. Ἀλεξ. 1229 τῆς ἀδρα-
νείας οὖν αὐτοῦ ταῦτων καταγελάσας καὶ κα-
ταγνούς· || κ. μτ. μτχ. κατηγ· Ξεν. Οἰκ. 2,1B καὶ
ῥθον καὶ κερδαιώτερον κατέγνωσεν πρᾶττοντας,
Διογ. Λ2,109 τὸ χωρίον νοσερόν (ὅνι καταγιγνώ-
ντες· 3) ἀποδίδω τὴ εἰς τινα· Πλάτ. Ἀπολ. 25A
πολλὴν γέ μου δυστυχίαν κατέγνωσκα (μὲ νομι-
ζεῖς πολὺ δυστυχῆ) πρβλ. Ἦρ. 6,97 οὐκ ἐπιτήδεα
καταγιγνώντες κατ' ἐμῶ (κρίναντες περὶ ἐμοῦ οὐχὶ
πρεπόντως· 3) παθ. καταφρονοῦμαι, περιφρο-
νοῦμαι· Πολύδ. 5,27,6 νομιούσι μεγαλείως παρο-
λιγωρεῖσθαι καὶ καταγιγνώσκεισθαι πάντες, Φι-
λόστρ. Σοφ. 2,29· 4) μτ. γενικ. κ. αἰτ. τῆς αἰτίας,
κατηγορῶ τινα ἐπί τῆν, ἐνοχοποιῶ, καταδικάζω·
Ἰνπ. Ἀέρ. 22 κ-εωυτῶν ἀνανδρεῖν, Λυσ. 1,30 τοῦ-
του μὴ καταγιγνώσκειν φόνον, αὐτ. 14,16 οὐκ ἐξι-
οῦντες τοῦ Ἀλκιβιάδου υἱοῦ τοσαυτὴν δειλίαν
καταγιγνώσκον, Δημ. 563 οὐδὲν ἀγενεῖς ὄμων κα-
ταγιγνώσκω, -κατεγιγνώσκων στρατιωτῶν δειλίαν·
κ. παθ.: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 11,22 καταγιγνώσθεις δειλίαν
πρβλ. Διογ. Λ 8,54 κ- ἐπι λογοκλοπῆ· || δημ. μτ.
γενικ. τοῦ ἐγκλήματος· Δημ. 791 ὅτι παρανόμων αὐ-
τοῦ κατέγνωτε· 5) μτ. γεν. τοῦ προσ. κατηγο-
ρῶ τινα· Πλάτ. Δημόδ. 382E ὡς δεῖνον πρᾶγμα
ποιοῖ καταγιγνώσκων τοῦ ἀνθρώπου· || δημ.
μτ. γεν. τοῦ προσ. κ. ἀπαρφ. ἡ εἰδ. προτ.: Λυσ.
20,6 καταγιγνώσκει σφῶν αὐτῶν ἀδικεῖν, Ξεν. ΚΠ
61,36 ἐπιγεαυτῶ κατέγνωσεν μὴ ἂν καρτερῆσαι,
Πλάτ. Μέν. 76C ἐμοῦ . . κατέγνωσκα ὅτι εἰμι ἡτ-
των τῶν καλῶν· κ. παθ.: Ἦρ. 6,2 ἐδέθη ὑπὸ Ἰών
καταγιγνώσθει πρός αὐτῶν νεώτερα πρῆσσειν,
Ἀντιφ. 3,311 ἀθένηται καταγιγνώσθεις (τεῖναι), Ἰνπ.
Διατ. 56 κατέγνωσται μελέκρητον ὄπα τῶν ἀν-
θρώπων ὡς καταγιγνώσκει τούς πίνοντας· 6) μτ.
γεν. κ. αἰτ. τῆς ποινῆς ἡ μτ. ἀπαρφ., ἐπιβάλλω
τινὶ τὴν ποινήν, καταδικάζω τινα εἰς τι· Θουκ.
6,60 τῶν δὲ διασηφόντων θάνατον καταγιγνώσκει,
Ἀνδοκ. 1,106 τῶν δὲ φυγῆν κατέγνωσαν, Ἰσοκρ. 4,
157 πολλῶν μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν, Δημ.
1288 καταγιγνώσεται αὐτοῦ ἀποτίσαι τὰ χρήμα-

τα' κ. παθ. : 'Αντιφ.570 **κατέγνωστο** μὲν ἤδη θάνατος, Δημ.746 οὐδὲ ἄν θάνατος **κατέγνωσται** || μτν. ιτ. τῆς προθ. κατά κ. γενικ. κ. αἰτ. τῆς ποιητῆς : Διόδ. Σ 18,62 καθ' οὐ πάντες Μακεδόνες θάνατον **κατέγνωσαν**, αὐτ.19,51' || κ. παθ. ἐνθα ἡ ἐπιβολομένη ποιητὴ φέρεται κτ. αἰτ. ἡ δοτ. : Αἰλ.ΠΙ 12,49 **καταγνώσθεις** θανάτω, Εὐσ.Βι.Κωνστ. 2,35 **καταγνώσθεις θάνατον** || παθ. κ. ἀπολ. : Θουκ.4,74 ὡς **κατεγνώσθησαν**, Λυκοῦργ.52 τὸ ἀδίκημα κεκρίμενον ἐστὶ καὶ **κατεγνώσμενον** '7) ἐπὶ δίκης, ἐκδίδω καταδικαστικὴν ἀπόφασιν : 'Αριστ. Ἰνπ.1360 εἰ μὴ **καταγνώσασθε ταύτην τὴν δίκην** κ. παθ. : 'Αντιφ.6,3 αὐτὴ δὲ μὴ ὀρθῶς **καταγνώσθε**τα (ἡ δίκη) (Βερναρδ.Γρ.ἐνλ. «ἀν δὲν γίνῃ, ἐκδοθῆ ὀρθῆ καταδικαστικὴ ἀπόφασις»), Δημ.872 **καταγνώσμενῆς ἡδὴ τῆς δίκης** '3) ρημ. π. καταγνώστέον, κατάγνωσμα, κατάγνωσις, καταγνωστικός, κατάγνωστος.

καταγιζω ἰων. ἀντὶ καθαγιζω βλλ. : 'Ηρ.186.

καταγίνεω ἰων. ἀντὶ κατάγω φέρω κάτω, κατεβάω : 'Οδ.Κ.104 ἢ περ **βραξαι κταυδ' ἄφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ἄλην** -2) ἐπαναφέρω, ἀνακαλῶ : 'Ηρ.6,75 τοὺς **καταφυγόντας** ἐκ τῆς μάχης **καταγίνεον** κατέκοπτε.

καταγινομαι μτν., μον., νεώτ. κ. δημ., ἀρχ. κ. σπαν. μτν. καταγινομαι βλλ.

καταγινώσκω μτν., μον. κ. νεώτ., ἀρχ. κ. σπαν. μτν. καταγινώσκω βλλ.

καταγλάζω (ἀγλαός) μτν. κ. μον., μτχ. παθ. παρακ. **κατηγλάσμενος** παιῶν τὸ καθ' ὑπερβολὴν ἀγλαόν, λαμπρόν, καταλαμπρύνω : 'Αγασθ.ΑΠ 11,64,8 μαρμαρυγῆς κάλλους νῆμα **κατηγλάσεν** || κοσμά, καλλιπής : 'Ἰώσ.Α1 8,52 κ- ναὸν λίθοις κ. παθ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ἐνδύομαι λαμπρῶς, κοσμοῦμαι, στολίζομαι : Κωμ.Αδέσπ.1275 '2) μτφ. παθ. καθ' ὑπερβολὴν λαμπρόνομα, δοξάζομαι : Προκ.Δημ.ἐν Σάθ.3,496 αἰς **καταγλάζεται περιφανός** ἡ αὐτοῦ ὀφθαλμός.

καταγλαστίζω ἐπίρρ. μτν. κατά τρόπον ὑπέρλαμπρον : Στέφ.Διάκ.1128C.

καταγλήνη 'Ησ. κταναλωσάσι.

καταγλισχραίνω (γλισχρος) παιῶν τὸ ὅλος διδούλω γλισχρον : Ἰνπ.Διστ.53 **καταγλισχραίνει** τὸ πύσιον κ. παθ. : αὐτ.16 **καταγλισχραίνομένου ἀσπίδος**.

καταγλισχρεῖομαι μον. ἀποθ. μτ. γεν. εἶμαι ἴλιαν γλισχρος, φειδωλός : Μετοχ.Θ.Σύμμικτα 54.

κατάγλισχρος-ον μτν. ὁ ἴλιαν γλισχρος, κολώδης, ἱεώδης : 'Αλέξ.Τραχλ.10,568.

καταγλυκάζω μον. καταγλυκαίνω βλλ. : Εὐμάθ.157.

καταγλυκαίνω (γλυκύς) καθιστῶ τὸ λιαν γλυκὺ : Γαλ.14,753 '2) μτφ. παρέχω μεγάλην ἡδονὴν εἰς τισα, καθ' ὑπερβολὴν τέρπω : 'Ανώ.Εκκλ. ποιητῶν μέτρῳ καὶ μῦθῳ **καταγλυκαίνοντων τὴν ἀκοήν** '3) κ. μέσ. : Χιωνιδ.4 ταῦτ' .. οὐδὲ **Καλομένης ἐν ἐννεῖ** ἄν χορδαίς **καταγλυκαίνατο**.

καταγλυμμα-ατος (τό) (καταγλύφω) 'Επιγρ. κόσμημα γλυπτόν.

καταγλυπτόν 'Ησ. εἶδος φιλήματος.

καταγλύφω (ἡ) (καταγλύφω) ἔντομη, κλιανσις : Ἰνπ. 'Αρθρ.72 ἔχειν δὲ .. τὸ ἔζλον καὶ **καταγλύφην** χρῆ **βαθυτέρην** καὶ **τρυφάνων** ὡς τριῶν **δακτύλων**, αὐτ.Μοχλ.38 ἰάμφ.γρ. ἡ **κατάγλυφος** '2) 'Επιγρ. τὸ σκάλισμα, τὸ γλύψιμο : **καταγλύφω** λίθων - γάστρων - σχοινιδος.

κατάγλυφος-ον (γλύφω) 'Επιγρ. ὁ ἐγγεγλυμμένος : **κατάγλυφοι** σοφοί.

κατάγλυφω, μτχ. παθ. παρακ. **καταγεγλυμμένος** καθιστῶ τὸ ἐντέλειδς κοίλαν, κοιλίαν κ. παθ. : Ἰνπ.Μοχλ.38 '2) 'Επιγρ. ἐπὶ γλυπτικῷ ἔργου, παιῶν διὰ γλυφῆς, γλύφω : κ- κυμάτια - σπεφραν '3) μτν. μτφ. ἐπὶ προσ., ποιῶ ὀρυχάς εἰς τι : 'Επι-

φάν.1,1036C κ- τὰ πρόσωπα '4) ρηματ. π. **καταγλυπτόν**, **κατάγλυμμα**, **καταγλύφη**, **κατάγλυφος**. **καταγλωσσαλό**-έω μον. ἐπίτατ. τοῦ γλωσσαλό βλλ. : Εὐμάθ.282.

καταγλωττίω (κατάγλωττος), παρακ. **κατεγλωττίσμαι** φίλῳ συνάτων χεῖλη πρὸς χεῖλη καὶ γλῶσσαν πρὸς γλῶσσαν, φιλῶ ἀκόλαστος : Κωμ.Αδέσπ.882' || μέσ. ἐπὶ μέλους : 'Αριστφ. Θεσμ.131 ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, .. καὶ θηλυδριώδεις καὶ **κατεγλωττισμένον** καὶ **μονδαλιῶν** ἴσσημα ἀκόλαστον, αἰσχρόν' πρὸλ. γλωττίω '2) ὁμιλῶ ἐναντίον τιος, καταλαλῶ, κατηγορῶ, κακογλωσσαύω : ΑΒ 46,12 **καταγλωττίξεν** καταλαλεῖν καὶ **καταφρονεῖν πολλοὺς λόγους** : 'Αριστφ.Αχ.380 **διεβάλλε** καὶ **φευδὶ** **καταγλωττίξέ** μου' || 'Ησ. «βλασφημῆναι» '3) **καταβάλλω** τινὰ διὰ τῆς γλῶσσης, τὸν κίνηω νὰ σιωπήσῃ, τοὺν κλείω τὸ στόμα : 'Αριστφ. Ἰνπ.352 **ὄστε** **τυτὶ ὑπὸ σοῦ** μονοτάτου **κατεγλωττισμένην** σιωπῆν ; ἰσχόλ. «ἐληρήν γενομένην τῶν σάν λόγων» '4) μτν. κτ.μτχ. παθ. παρακ. ἐπὶ ἄσμετων, ὁ συντεθειμένος διὰ λέξεων σπανίων καὶ ἐξεζητημένων : Φιλόδοτ. 'Απολλ.1,17 **λέξεις** **καταγλωττισμένην**, Εὐνάπ.Βι.Σοφ.496,25π' '5) ρηματ.π. **καταγλωττίσμαι**, **καταγλωττίσσομαι**.

καταγλωττίσσομαι-ατος (τό) (καταγλωττίω) φίλημα ἀσέλγες διὰ τοῦ ἄκρου τῆς γλῶσσης; σχόλ. «καταγλωττίσσει ἐστὶν ὄταν ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνήρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῶ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι» : 'Ησ. «καταγλωττίσματα, τὰ ἐρωτικά καὶ περιέργα φιλήματα» : 'Αριστφ.Νεφ.51 ἡ δ' αὐ μύρου, κρόκου, **καταγλωττίσμάτων** '2) μτν. φράσις σπανία καὶ ἐξεζητημένη : Συνέσ. 53C Ἀττικῶν **καταγλωττίσμάτων** **παιδασιαν**.

καταγλωττίσμός(ός) (καταγλωττίω) μτν. τὸ καταγλωττίσσει βλλ.1) : Κωμ.Αδέσπ.1027.

κατάγλωττος-ον (γλῶσσι) μτν. ὅπ. κ. **κατάγλωστος** ὁ ἴλιαν πολυλόγος, φλύαρος, γλωσσάς : Ἰέλλ.1,1517, 'Αρρ. 'Επίκτ.2,16,20 ἐν τῇ σχολῇ γοργοὶ καὶ **κατάγλωττοι** '2) ἐπὶ ποιημάτων, ὁ πλήρης γλωσσῶν, ἀργαλίων καὶ σπανίων λέξεων, οἱ ἴσαν τὸ ποιήματα τοῦ Εὐφορίωνος : Κράτ.ΑΠ 11,21B **κατάγλωστος** ἐποίησεν τὰ ποιήματα, Λουκ.Λεξ.25 οὐδὲ .. ἐπινοοῦμεν τοὺς **κατάγλωττα** γράφοντας ποιήματα (1 πθ.γρ. ἀντὶ κατὰ γλῶττων) πρὸλ. : Διον. 'Αλ.Θουκ.53 τὸ **κατάγλωπτον** τῆς λέξεως.

κατάγλωστος-ατος (τό) (1) **κατάγλω** τὸ πρὸς νῆσον ἔτοιμον ἔριον, τὸ λαναρισμένο μαλλί, μικρὰ τολύπη : Πλάτ.Πολιτ.282E τῶν περὶ ξανθικὴν ἔργων **μηνυθέν** **τε** καὶ **σχόν** πλάτος **λέγομεν** εἶναι **κατάγλω** τ' ; '2) μέρος ἔριου, μαλλιῶν : 'Ησ. «κατάγλωτα» μῆρῶματα ἐρίου : Σοφ.Τρ.695 **τὸ γάρ κατάγλω** **τυγχάνω** **ρίψασά** πῶς τῆς οἰός, .. ἐς μέσην φλόγα, 'Αριστφ.Λυσ.583 ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὄσπερ τὰ **κατάγλω**τα **κεῖται**.

κατάγλωστος-ατος (τό) (2) (κατάγλωμι) κ. νεώτ., ἰων. **κάτγλω**, πάπ. **κατάγλω** τὸ ἀποτελεσμα τοῦ κατάγλωμι, τεμάχιον, κομμάτι : 'Αλλ.153 πλίνθων **κατάγλω**τα (ἀμφ.), Πάπ. μικρὰ **κατάγλω**τα **λίθου** '2) πάπ. ἡ θραύσις, τὸ σπάσιμο' || κ. νεώτ. ἰατρ. ἐπὶ ὁστών, λύσις τῆς συνεχείας ὁστού τιος ἐπερχομένη ἐκ κακώσεως, τὸ σπάσιμο : Ἰνπ. 'Αφορ.5,22 Θεοφρ.Φι 4,8,6,Γαλ.10,423,Βέττ.Βόλ.110,5 -ἐπαθε **κατάγλω** τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος.

καταγλωττικός-ή-όν μτν. ὁ ὑποκείμενος εἰς κατάγλω, θραύσις : Βέττ.Βόλλ.110,23' '2) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κατάγλω ἢ ὁ ἐν γρ. διὰ κατάγλω : Γαλ.18 (21,44) **καταγλωττικὴ ἐπίδεσις** ' || κ. ἐπίρρ. -ὼς : Γαλ.18(21),536.

καταγλωπτός μτν. κέρπρω, κλίνω πολύ : 'Αγασθ. ΑΠ 4,3b,5 **λόφον** .. **καταγλωπτόσσω** **τενόντων**.

καταγλωπτός καταδρύπτω, ἀμύπτω, σπαράπτω, καταξερῶ : 'Ηρ.3,108 ἰδ.γρ. **καταγλωπτός**.

καταγνώθ-έω μτγν. ἔπιπτα. τοῦ ἄγνοθ βλλ., ἄγνοθ ἐντελώς: Φιλ6δ.Παρρ.160.

καταγνώμι κ. καταγνώω κ. μτγν. κατάσσω κ. καταδέσσω βλλ.α, μέλλ. κατάξω, ἄορ. α' κατέαξω κ. ἰων. κατήξα κ. μτγ. κατάξας, παθ. ἄορ. β' κατέαγην, ὑποτ. κατᾶγω κ. εὐκτ. κατᾶγην, παθ. ἄορ. α' κατέαθην, παθ. μέλλ. β' κατᾶγήσομαι |Κατ. Ασπρλ.Κ 614,129, παρακ. β' ἐν παθ. σπμ. κατέαγα κ. ἰων. κατέπηγα κ. μτγ. καταγᾶγω κ. κατεγᾶγῶς (Ἐπιγρ.), κ. σσηρο. κατᾶγῶς, παθ. παρακ. κατέαγμαι' οἱ τύποι κατέαξω, κατέαξαντες, κατεγᾶγεις εἶναι μτγν., πολλοχοῦ δὲ καὶ σφάλματα τῶν ἀντιγραφῶν ἀπὸ τῶν ὁρθῶν κατᾶξω, κατέαξαντες, κατᾶγεις |Κόντ. ἐν Λογ.Ἐρμῆ 751, θραύω εἰς τεμάχια, κατασυντρίβω, κατακομματίζω, σπάζω: 'Ἰλ.Θ 403 αὐτάς δ' ἐκ δίφρου βαλέω κατὰ θ' ἄματα ἄξω, αὐτ.Ν 257 τὸ νυ γὰρ κατέαξαί μ' ἄραχος. |'Οδ.1 283 ναὶ μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων, Φρῶν.Κωμ.68 Νασίαν ἀμυγδαλήν κατέαξε, 'Αριστφ.Σφ.1436 γυνὴ κατέαξε' ἔχθρον, Λυσ.3, 42 εἰ τινες μαχεσόμενοι ἐτυχον ἀλλήλων κατέαξαντες τὰς κεφαλὰς, ΚΔ Ματθ.12,20 κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατέαξει, αὐτ.'Ἰω.19,33 οὐ κατέαξαν αὐτοὺ τὰ σκέλη, Πάπ. κατέαξαν τὰς θύρας' || κ. παθ. θρούομαι, κομματιάσομαι, τσακίσομαι: 'Ἡρ.7,224 δόρατα κατηγότα, Σοφ.ἀν.565,3 περι δ' ἐμὴ κάρη κατᾶγνυται τὸ τελοῦς, 'Αριστφ. Θεομ.403 κατέαγεν ἡ χύτρα, Λυσ.3,14 οὐδέ τις . . κατέαγεν τὴν κεφαλὴν, Δημ.1,268 τὴν κεφαλὴν δὲ γ' ἡμεῖς ἡ ἑτερόν τὴν κατέαγεναι φήσομεν, Πάπ. κατέαγεν ὁ ἄξων' || ὁμ. μτ. γενικ. ἔνθα ὡς γενικ. διαοριστικῆ θεωρεῖται'Ἡρώδιαν.448β: 'Αριστφ. 'Αχ.180 τῆς κεφαλῆς κατέαγεν περι λίθου πεσών, Πλάτ.Γοργ.469D τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέναι δεῖν, Λουκ.Τίμ.48 κατέαγα τοῦ κρανίου' || κ. ἐπὶ πυγμάχων: Πλάτ.Γοργ.515B τῶν τὰ ὕδα καταγόντων ἀκούεις ταῦτα, Δημ.247 τὴν κλεῖν καταγᾶγῶς' 2) μτφ. καθιστῶ τὸ ἀσθενές, ἀδύνατον, ἐξασθενῶ: Εὐρ.'Ἰκ.508 πατρίδα θ' ἦν αὖξιν χρεῶν καὶ μὴ κατᾶγι, Πλάτ.Μέν.79A μὴ κατᾶγνύσαι μηδὲ κερματίζῃ τὴν ἀρετὴν' πρβλ. Ξεν.Οικ.6,5 καὶ τὰς φυχὰς καταγνύουσι |καταπονοῶσι, ἐκβηλύουσι' || κ. ἀπολ. παθ. ἐν τῇ μτφ. παρακ. κατεαγῶς ὁ καταβεβλημένος, ἐξησθενημένος, ἐκτεθηλυμένος: Διον.'Αλ.Συνθ.18 ὡς ὑπὸ γυναικῶν ἡ καταγόντων ἀνθρώπων, Πλούτ.Δημ.4 σύλητης τῶν καταγόντων, 'Αθην.12,524F ἀνεπιμένοι τὴν διαίταν εἶσι καὶ καταγόντες, Σέξτ.'Ἐμπ.Μαθ.6,14 ἡ καταγείσασθαι μουσική' 3) ρηματ.π. κάταγμα 12).

καταγνυπόθμαι-όομαι μτγν. ἀπαρφ. παθ. παρακ. κατεγνυπόσθαι κ. μτγ. κατεγνυπωμένος εἶμαι ἀδύνατος, ἀτινος, ἀσθενής: Πλούτ.'Ἡ8,753C' || Ἡσ. ἐπὶ μὲν ἄδρως διαίτασθαι καὶ τρυφᾶν, ὅτε δὲ καταγῆ εἶναι' πρβλ. κατεγνυπωμένως.

καταγνυμνοθ-έω μον. πράττω τὸ ἀνευ κρίσεως, ἀνοήτως: Εὐστ.Πον.69,57.

κατάγνωσις-εως ἡ| |καταγνώσκω| ἡ καταφρόνησις, περιφρόνησις, ἀποδοκιμασία: Θουκ.3, 16 ἀσθένεοι δὲ αὐτοῦ οἱ 'Αθηναῖοι διὰ κατάνυκτον ἀσθενείας σφῶν παρασκευαζόμενοι' || ἡ μομφή, κατηγορία: 'Ἐφορ.1J,Πολυδ.6,6,8 τὸν δὲ τάναντια τούτῳ πράττοντα καταγνώσεως καὶ προσκοπῆς' 2) ἡ καταδίκαισις, καταδίκη: Θουκ.3,82 μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως |Βερναρόδ.Γρ. ἐν λ. «μετὰ καταδικασίως προερχομένης ἐξ ἀδίκου ψήφου», Ξεν.'Απομν.4,8,1 τὴν κατάνυκτον τοῦ θανάτου (τὴν εἰς θάνατον καταδίκην), Δημ.571 ἵνα πρώτης τῆς τελευταίας γεγονυίας μνησθῶ καταγνώσεως' 3) πάπ. ἡ παράλειψις τοῦ καθήκοντος: εἰς τὸ μηδεμίαν μέρειν ἡ ἀμελίαν ἡ κατάνυκτον τινα περὶ ἐμὲ γενέσθαι.

κατάγνωσμα-ατος (τό) |καταγνώσκω| πάπ. ἡ καταδίκη: ἀπολύομεν αὐτοὺς ἐγκλημάτων, ἀνομημάτων, καταγνώσμάτων, αἰτίων πασῶν.

καταγνωστικός-ή-ον (καταγνώσκω) μτγν. κ. μον. ὁ δέξις καταγνώσεως βλλ.λ.21, καταδίκης: Γαλ.8,656.'Ἐπιφᾶν.2,66C παυσάσθωσαν οἱ ἰωστακοί, καταγνωστικοὶ δὲ ὄντες τὸν τρόπον' || κ. ἐπίρρο. -αῖς: Εὐστ.Πον.227,57.

κατάγνωστος-ος (καταγνώσκω) μτγν. κ. -στός ὁ δέξις κατακρίσεως, καταδίκης: 'Ἐπιφᾶν.1,81C **καταγογγύζω** μτγν. γογγύζω, μουρμουρίζω κατὰ τινος: ΠΔ1,11,39 καταγογγύζουσι τοῦ Δημητρίου' κ. παθ.: Γρηγ.Νύσσ.2,748C καταγογγύσθη ὡς οἱ κλέπτοντες καὶ σαφισζόμενοι' 2) ρηματ.π. καταγογγυσμός.

καταγογγυσμός(ὁ) |καταγογγύζω| μτγν., μον κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ καταγογγύζω, τὰ μουρμουρίσμοι, ἡ ἀγανάκτησις.

καταγοπητός |ἰσθῆς| μαγεῦσα τινά, ἀπὸ τῶν διὰ θελητικῶν καὶ ἀπάτηλῶν μηχανισμάτων: Ξεν.ΚΠ78,1, 40 καταγοπητεῖν φέτο χρῆσαι αὐτοῦς, Πλούτ.'Ἡ8,986B ἡδονὴ τὸ σῶμα καταγοητεύειν' κ. παθ.: Ξεν.'Αν.5,7,9 ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοπητευθέντας ἰδ.γρ.' || κ. παθ. ἐπὶ κρέατος: Αἰλ.Ζ1 4,40 κρῖμας κερυκίερα καταγοητευθέντος ἱεῖα καρυκευμάτων παρασκευασθέντος καὶ ὄντος ἡδῆος τῆν γεύσιν).

κατάγομος-ον μτγν. ὁ κατάφορτος, ὁ παραφορτωμένος: Πολυδ.9,43,6,Διδό.Σ 5,35 καταγόμενον δυντῶν τῶν πλοίων' || ὁμ. γεν. ἡ δοτ.: Διδό.Σ 31,45 ἀπήσαν κατάγομοι ταῖς ὠφέλειαις, Ἰώσ.'Απ.2,9 κ. φευσιμάτων, 'Απμ.Συρ.21 στρατοῦ λαφύρων καταγόμοιο.

καταγομφῶ-ὠω |γομφος| σχόλ. ἐπὶ πλοίων, συναρμόδιος στερεῶς διὰ γόμφων, καρφῶν καλὰ: Σχόλ.'Οδ.Ε 248' πρβλ. γομφῶ 1).

καταγοράζω |ἄγορά| ὄωρ. ἀπαρφ. ἄορ. α' -οράκι ἀγοράκι τὸ διὰ μιᾶς, χονδρικόως: Δημ.908 δέον δ' αὐτὸν καταγοράσαι φορτία 'Αθήνηθεν μὲν ἑκατὸν καὶ δέκα καὶ πέντε' || ἀγοράζω τὴν ἐκ τῆς ἀγοράς: 'Ἐπιφᾶν.21 παπῆσα, βοῦλαι δραμῶν εἰς τὴν ἀγορᾶν καταγοράσαι μοι ἰδιόρθ. κτ' ἀγοράσαι' 2) ρηματ.π. καταγόρασις, καταγορασμός.

καταγοράξις-εως ἡ| |καταγοράζω| 'Ἐπιγρ. ὁ καταγορασμός βλλ.λ.

κατάγορασιμός(ὁ) (καταγοράζω) μτγν. ἡ πράξις τοῦ καταγοράζω βλλ.λ., ἡ χονδρική ἀγόρασις πράγματός τινος: Διδό.Σ 16,13 ἐξαπέστειλε ναῦς φορτίδας καὶ χρήματα πρὸς τὸν τοῦ αἰτου καταγορασμόν.

κατάγορασις-εως ἡ| |καταγορεύω| μτγν. ἐκθεσις: Πλούτ.'Ἡ8,428B καὶ τὴν ἐπαμειβὴν περὶ τὰ αἰσθητὰ δεξιῖσι καταγόρευσιν' 2) μνήσυσις, καταγγεῖλαι: Ἰώσ.Α 17,3,2.

καταγορευτικός-ή-ον (καταγορεύω) μτγν. ὁ ἀποφανόμενος ὠρισμένως περὶ τινος πράγματος, δριστικός: Διογ.Α 7,70' || περὶ τῶν καταγορευτικῶν τίτλων συγγραμμάτων τοῦ Χρυσίππου: Διογ.Α 7,90.

καταγορεύω μνήσυ, ἀποφαινόμενὶ τὴν κατὰ τινος: 'Αριστφ.Εἰρ.107 ἐάν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ, Θουκ.4,68 καταγορευεῖ τις ξυνεπιθῶς τοῖς ἑτέροις τὸ ἐπιβούλεμα, Ξεν.'Ἐλλ.3,3,4 καταγορευεῖ τις πρὸς τοὺς ἐφόρους ἐπιβουλήν' 2) κατᾶγορῶ: 'Αριστφ.Πολιτ.1314a,22 μὴ καταγορευεῖν μήτε ταυτῶν μήτε τῶν ἄλλων, Αἰλ.Π17,15' 3) παθ. ἀπαγγέλλομαι: Δέξιππ.Κατ.6,27 αἰ κατᾶγορῶμαι ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ καταγορευέσθαι' 4) ρηματ.π. καταγόρευσις, καταγορευτικός.

κατάγορασιμ(τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδωπέρων τῆς οἰκογ. τῶν νυμφαλιδῶν.

κατάγραπτος-ον (καταγράφω) μιν. ὁ πύλα-
κόμενος κατά παραλλήλους γραμμάς, ὁ ραθώ-
τος, ὁ ποικίλος· Εὐστ.852,II «ὁ κατάγραπτος, ἦ-
γον ὡς ἡ κοινὴ ὄμιλι λαλεῖ, γραμιστός»: Γεωπ.
10,47 σύμφωνα κατάγραπτα, αὐτ.10,60 ἀμύδαλα κ-
κατάγραφα [τῶ] μιν. κ. νεώτ. εἶδ. ἐν ἀρχ. ζω-
γραφικῇ, α) κατὰ κρόταφον γραφαί, κτ. ὁ. α) προ-
πτικῆ συνιζήσεις ἢ συμπτώσεις τῶν παριστωμέ-
νων σωματίων ἢ μελῶν, τὰ κτ. τὸν νῦν διεθν. ὄρον
κακουραφί: Πλιν.ΦΙ35,56.

καταγραφεὺς-εὺς [ῶ] (καταγράφω) μιν. κ.
νεώτ. ὁ καταγράφων τι, ὁ ἐκτελὼν καταγραφὴν,
ὁ ἀπογραφεὺς: Εὐδοκ.126 ὁ τῶν θθνικών κατα-
γραφεὺς, καταγραφεὺς τῆς περιουσίας· 2) νεώτ.
εἶδος αὐτογραφικοῦ ὄργανου.

καταγραφῆ [ῆ] (καταγράφω) κ. μιν., νεώτ. κ.
δημ. σχεδιάσμα κατὰ τὸν νόμον μαθηματικῆς κα-
νόνας, σχεδιαγράφημα: Διόδ.Σ3,60 τῆ τῆς σφαι-
ρας εὐρέσιν καὶ καταγραφῆν· || σημησιμὸς
πίνακος, σχεδιάγραμμα, σχεδιαγράφημα: Πτολ.
Γεωγρ.1,14 ποιεῖσθαι τὴν τῆς οἰκουμένης κατα-
γραφῆν, Αἰ.Τακτ.18,1· 2) ἐπι ἀναλύσεων, γραφῆ
βλ.λ.2)· 3) ὁ ὄρισμὸς τῶν ὀρίων: Διον.Ἀλ.Ρωμ.
8,69 Λατίνους τε γὰρ ἤξειου τῆ καταγραφῆ τῆς
χώρας συμπεριλαμβάνειν· 4) Ἐπιγρ. ἡ χάρα-
ξις ἐπιγραφῶν· 5) κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ κατα-
γράφω βλ.λ.8), ἡ ἀναγραφή κατὰ τάξιν, ἐν κα-
ταλόγῳ, ἡ ἀπογραφῆ: Διόδ.Σ20,36 ἡ τῶν
συνεδρῶν καταγραφῆ, Πλούτ.Ἠ8,492B καταγρα-
φεῖς τῶν ὀνομάτων, - ἔγινε καταγραφῆ τῆς πε-
ριουσίας τινός· || οἱ καταγραφῆ οἱ στρα-
τιωτικὸι κατάλογοι: Πολύβ.2,24,10 καταγραφῆ δὲ
ἀνηνέχθησαν Λατίνων μὲν δικταμύριου πεζοῖ,
Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,19· 6) ἡ ἀναγραφή τῆς μεταδιδ-
σεως πραγμάτων τινος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀγοραστοῦ,
οἶον οἰκίας, ἀγροῦ, δούλου, λατ. mactatio: Χα-
ρίτ.1,14, Πάρι. [τρόποι] ὧν ἡ τοποθεσία καὶ
7) κατ' ἀνεμον διὰ τῆς καταγραφῆς δεδιώλωται
7) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἐν τῇ λογιστικῇ, ἡ ἐγγραφή
εἰς τὰ λογιστικὰ βιβλία.

καταγραφικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ ὀργάνων, ὄρ-
γανα καταγραφῆς δι' ὧν καταγράφονται αὐτο-
μάτως αἱ εἰς τὰς διαφόρους στιγμὰς ἀντιστοι-
χοῦσαι τιμὰι τῶν ὑπὸ μέτροσιν μεγεθῶν· 2) τὰ
καταγραφικὰ ὡς οὐσ. ἡ δαπάνη τῆς καταγραφῆς
βλ.λ. εἶδ. σημ.

καταγράφος-αν (καταγράφω) κ. μιν. ὁ κατα-
γραπτός βλ.λ., ὁ ραθιώτης: Ἀθῆν.9,387F ὄλος δὲ
κατάγραφος τὰ περὶ τὸ νῆτον (πέρδικος), Λουκ.
Ἀλέξ.12 κεφαλῆ δὲ ἄρκακτος ὄθονιν· . καταγρα-
φος, πᾶν εἰκασμένη, Ἰππιατρ.14· 2) ὁ ἐξω-
γραφημένος ἐν κατατομῇ, κατὰ κρόταφον: Ἰπ-
παρχ.1,4,5· || τὰ κατάγραφα βλ.λ.

καταγράφω κ. μιν. κ. νεώτ. ποιῶ ἀμυχάς, κα-
τοξῶ, χαράττω· Ἦσ. ἐκατέρωθεν, κατέψουσαν·
Ἦρ.3,108 ἀεζανόμενος τε δὴ πολλῶν μέλλων ἐπι-
κνέεται καταγράφων ἰδ.γρ. καταγράφωιν, Αἰ.ΠΙ
10,3,Νόνν.Δ21,329 ἰπτάμενος δὲ ὄπυτε δένδρεα
κεῖνα κατέγραφεν ἰός ἀλάτης· κ. παθ.: ΕἰΜ239,31
καταγεγράφηται ταῖς ῥυτίαι· 2) ἐπὶ τοῦ ὄρους,
ἐλαφρὸς διασχίζω: Νόνν.Δ4,407 καταγράφω ἡ-
έρα ταρασῶ· 3) ἐγκαρτῶν δνω, ἀναγράφω,
γράφω: Πολύβ.5,94 κατέγραφον δ' εἰς τὸς τοί-
χους καὶ τὸν περιεφρόμενον στίχον· κ. παθ.:
Πλούτ.Σὸλ.25 κατέγραφασαν εἰς ἐυλίτους ἀξο-
νας· 4) σχεδιαγράφω, ἰχνογράφω: Πουα.1,28,2
τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρρῶσιον καταγράφαι
τὸν Εὐλήτορος· 5) ἐπὶ τῶν μαθηματικῶν οχη-
μάτων, περιγράφω: Πτολ.Γεωγρ.1,22, Διον.Περ.707
ρεῖται δὲ τοῖ καὶ τῆδε καταγράφαι θάλασσαν·
κ. παθ.: Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,5· 6) ζωγράφω, σχε-
διάζω: Λουκ.Ἐρωτ.34 γυμνῶν τοίχων ἀμωφίαν

εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραφαν· 7) κ.
μιν., νεώτ. κ. δημ. ἐγγράφω, καταχωρῶ τι
εἰς τινα βῆσιν, οἶον βιβλίον, πίνακος κτ.: Εὐρ.
Ἀлк.969 Ὀρθῶσαι ἐν σανίσι, τὰς Ὀρρεῖα
κατέγραφον γῆρους· κ. παθ.: Καισάρ.Δαπ. ἐν
Σάβ.3,94 κᾶν τοῖς πίναξι ἐσῶν καταγράφωνται·
|| κ. παθ. ἐπὶ λίθου, στήλης, γέμω γραμμάτων, εἰ-
μαί πλῆθος, γιομάτος: Λουκ.Ἀλ.Ιστ.1,7 στήλην
χαλκὸν πεποιμένην, Ἑλληνικῶς γράμμασι κα-
τεγεγραμμένην· 8) κ. νεώτ. κ. δημ. γράφω
κατὰ τάξιν, ἐν καταλόγῳ, ἀναγράφω· κ. παθ.
Πλούτ.Νόμ.741C μνήμας εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον
καταγεγραμμένους, Πλούτ.Κικ.46 κατεγράφουσαν
ἀνδρῶς, οὗς εἶδε θνήσκειν, - κατεγράφω ἡ περι-
ουσία του· 9) ἐγγράφω τινά, στρατολογῶ:
Πολύβ.1,49,2 σπουδῆ κατέγραφον ναύτας, Διόδ.Σ
11,1 ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ἀπάσει καὶ τῆς Καρχηδόνας
κατέγραφον πολιτικὰς δυνάμεις, Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,35,
-σε κατέγραφα μετὰ τῶν φίλων μου· || κ. παθ.
ἐγγράφομαι, σήμεσομαι, συγκαταλέγομαι: Πολύβ.
29,2,6 ἔπειπε τοὺς ὑπὸ τοῦ Πανταύχου καταγρα-
φέντας, Διόδ.Σ11,ΑΠ9,571 Σαπφὸς ἐν Μούσαις
δεκάτη καταγράφεται· || κ. μέσ. ἐνεργῶ ὥστε
νὰ ἐγγραφῶ: Ἐπιγρ. κ- εαυτὸν ἐπὶ φυλῆς· 10) δι'
ἐγγράφου διατογῆς συγκαλῶ: Ἀριστ.Οικ.1352α,
27, Πολύβ.28,161 κοινοδοῦλιον καταγράφειν·
11) μτ. ἀπ. κ. ἀπαρμ. διαγράφω ἐκ τῶν προτέ-
ρων, ὀρίζω: Λουκ.Ἐρωτ.19 θεομὸν ἀνάγκης ὁ-
σιον καταγράφασα μένει ἐπὶ τῆς οἰκείας φύ-
σεως· 12) παραχωρῶ ἐγγράφως, ἐκχωρῶ, πρὸλ.
δημ. γράφω σὺν ἡ στήν... τὸ σπῆτι μου, τὸ
χωρῶμαι: Πλούτ.Ἠ8,482C ἀγροὺς καταγράφου-
ντες, Πάρι. κολῶς ἐν ποιήσαις καταγράφας τὴν οἰκί-
αν τοῦ θείνου εἰς τὸν θείον· 13) γεν. προμη-
θεύμαι: Αἰλ.ἀπ.71 καταγράφων εαυτῶν λῦτρα
πέλαστα ὑπὲρ τῆς κόρης ἢ χρυσίον πάμπολυ·
14) μτ. ἀπαρμ. ὑπολογίζω, φαντάζομαι: Αἰλ.
Ζ17,11 δεῖνιον εἶξιν... εαυτῶ καὶ τοῖς παισὶ
κατέγραφε· 15) βλασφημῶ, στέλλω εἰς τοὺς
καταβουθίους θεοὺς: Ἐπιγρ.· 16) ρηματ. π. κα-
ταγραπτεῖν, καταγραφεὺς, καταγραφῆ, κατάγρα-
φος, κατάγραπτος.

κατάγραμμι κ. καταγράφω βλ.λ.
καταγράφω-δω [γρμνδ] μιν. καθιστῶ τι ὁ-
λως γρμνδ, καμνύλον, καμνυλῶνα: Πλούτ.Ἠ8,
733C ἀσπῆτρὸν καὶ καταγρμνωμένον ἰδιορθ. κα-
τεγρμνωμένον [ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος, φύσεως σκο-
τεινῆ, ὕδριστικῆ καὶ μυκητιστικῆ].

καταγράφω-έω γ' πληθ. προστ. κατέγραντον κσ-
θαίρω· Ἦσ. ε καταγραεῖ, καθαιρεῖ, καταλομβάνει:
Σαπφ.43 δῖτα πᾶνυχος ἀσπῆ καταγραεῖ.

καταγυῖω-δω ἐξασθενίζω, ἀδυσσιτίζω: Ἰππ.Δι-
οίτ.56 ὡς καταγυῖοι τοὺς πίνοντας.

καταγυμνάζω γυμνάζω πολύ, ἐξασκῶ: Λουκ.
Ἀνάθ.24 τὰ δὲ δὴ σώματα... καταγυμνάζομεν·
κ. μτ. ἀσφωρ.: αὐτ.Νιγρ.27 ἦν πολλοῖς ἀνάγκαις
καὶ πόνους τοὺς νέους ἀντίγειν καταγυμνάζω-
σιν· 2) μέσ. σποτολῶ εἰς γυμναστικὰς ἀσκή-
σεις, ἀγῶνας· Ἦσ. κ.ε.γεγυμνάσσο· ἐπὶ γυμνασίου
ἀνάλωσεν· 3) ρηματ.π.καταγυμνασία.

καταγυμνάσι [ῆ] [καταγυμνάω] μτ. γιν. ἡ
γυμνασία: Ὀρειβ.ἀπ.59.

καταγυμνώσι-η-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐντελὼς
γυμνός, γδυμνός, θεογδυμνος, τοῖσιδος.

καταγυμνώω-δω μιν. κ. νεώτ. δημ. καταγυμνώ-
νω γυμνῶ τινα ἢ τὴ ἐντελῶς, ἐξ ὀλοκλήρου· κ. παθ.:
Ἀριστοῖν.1,7 μέλλων καταγυμνωθεῖσιν ὄραν·
2) δημ. κ. μτφ. κλέπτω ἀπὸ τινος τὰ πάντα, ἀπο-
γυμνῶν· οἱ κλέπται καταγυμνωσαν τὴν οἰκίαν.
καταγυμνώσις ὀνομασ. ὁ κατάγυμνος βλ.λ.
καταγύνης [ῆ] ἀρχ. λεξ. ὁ φιλογύνης: Ὁησ.
Στεφ.ἐν λ.

κατάγυμος-ον ο παραδεδομένος ἐντελῶς εἰς τὰς γυναῖκας, ὁ γυναικᾶς· Ἀριστ.Θαυμ.837ε,34. **καταγυμῶ-ῶ** μτν. ἀλείφω διὰ γύφου· Γαλ. 7(2).164 καταγυμῶν κεράμια. **κατάγγουσα** ἡ| ἡ μτν. ἡ ὄχουσα· Ψαλμ.σκι.4.23.

κατάγγω μτν. κ. μον. ἄγγω, πνίγω, στραγγαλίζω· Ἡσ. «κατάγγει πνίγει, κωλύει, κατέγει»· Θεόδωτ.ΠΔ'τουδ.11,35 **κατάγγουσα** κατήγγας με' 2) μτφ. ἐκιδιάω τινά· Πλούτ.Ἡθ.526B συγκοφάντης ἡ τύραννος·· **κατάγγας** (ἔσφ. γρ. ἄντι κατὰγγας), Γρηγ.Νύσοι.1,758C πῶς οὖν κατὰγγεις σὺ τὸν ὑπόχρῶν.

κατάγω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. **κατάξω**, ἐνεργ. ἄορ. α' **κατέξα** κ. ἐπ. ἐν ὄπαρφ. **καταξέμεν** κ. β' **κατήγγον** κ. παθ. ἄορ. α' **κατήγηθην**, παρακ. **καταήγοχα** κ. παθ. **κατήγημι**, ἄγω π. πρός τὰ κάτω, φέρω, **κατεβάξω**, ὡς τὸς φυλάξας εἰς τὸν ἄδην· Ὁδ.Ο 100 φυλάξας μυστήριον **κατάγων**, Πινδ.Ο 9, 34 **ράβδων βράτεια σὺμβαθ' ἄ** **κατάγει**, ἐξ ἀγνιάν θνασκόντων, Παιου.3,6,2 **κατήγαγε** τὸ χρεῶν Ἀκρότατον ἔτι πρότερον ἢ αὐτὸν Κλειομένην·

|| γεν. φέρω εἰς τινά τόπον κείμενον χαμηλότερον· Ὁδ.Υ 163 ἤλαθε σιδεῖτης τρεῖς σιάλους **κατάγων**, Πλάτ.Κριτ.118D τὴν ἐκ τῶν ὄρων ὅλων **κατήγον** εἰς τὸ ἄστν· 2) εἰδ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, καταβιβάξω, χαμηλώσω· Εὐρ.Ὀρ.149 **νὰ ὄπιθας κάταγε**, προσβ' ἄτρεμιας· κ. μτφ.· Δίων Χρ.40,11 κ. **πρός ἑαυτὸν**· || εἰδ. ἐκκύω πρὸς ἑμαυτὸν, κάμνω τινά να ἐλθῆ κάτω διὰ μαγείας, ὡς καὶ νῦν τὸν κατεβάξω, δοσάκις ἐπικαλούμεθα τοὺς ἁγίους καὶ τρόπον τινά τοὺς φέρωμεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κάτω μάρτυρας· Πλούτ.Νόμ.15 ἐκείνους μὲν **καταγαγεῖν τὸν Δία** μαγεύσαντας· 3) ἄγω, ὀδηγῶ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν θάλασσαν· ἱλ.Ε 26 Ἰπποιοῖ τὸν ἔφερον ὁ ἄνεμος εἰς τὴν Κρήτην· κ. παθ.· Ἡρ.β 4 νέας τε πολλὰς **καταχθείσας** ἐς τὰς Ἀφειτάς· || κ. μέσ. ἐπὶ ναυτῶν κ. πλοίων, φθάνω εἰς ἕρπην, καταπλέω, ἀράξω· ἄντιθ. ἀνάγομαι· Ὁδ.Γ 101 α' δ' Ἰθὺς καταγόνοτο ἰδ' Ἰστία νότος ἐπισηστέλιαν ἀείραντες, αὐτ.Γ 178. Ἡρ.δ.107 **κατηγόγοντο** ἐξ Ἐρετριῆς ἐς Μαραθῶνα, Ξεν.Ἑλλ.6, 2,36 **κατηγόγετο** εἰς τὸν τῶν Κερκυραίων λιμένα·

5) ἐπὶ ἐχθρικής σημ. ὀδηγῶ βία τὰ ξένα πλοῖα εἰς τὸν λιμένα πρὸς σύλληψιν ἢ φορολόγησιν· αὐτ. Ἑλλ.4,8,33 **καὶ ναῦς**,·· ἐξ Ἀδύδου τρεῖς ἄλλας **κατήγεν**, Δημ.63 Βυζαντιῶς **καταγεῖν τὰ πλοῖα**· || κ. ἐπὶ ληστῶν· Πολυδ.5,95,4 ἐληλίζοντο καὶ **κατήγον** τοὺς ἐμπόρους, Διόδ.Σ 20,82· 6) ἐπὶ πλοίων, καθελκύω, ρίπτω εἰς τὴν θάλασσαν· Καλλιέ.1 **κατασκευάσας γὰρ ἔλικα** τὸ τηλικαυτὰν ἀσφοδὸς εἰς τὴν θάλασσαν **κατήγαγε**· 7) σὺρω π. ἐκ τῆς θαλάσσης, τραβῶ, ὡς τὸν σαγήνην κηλ.· Πλούτ.Σδλ.4 Κῶων·· **καταγόντων σαγήνην**, αὐτ.Μάρ.36 **κλύδωνα** καταγόντος πολλῶν, Δίων Κ 75,100 **θριμβον ἀπ' αὐτῶν κατήγαγε**· 8) μέσ. μτ. προβ. καταλύω, σταθεμῶ πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ διανυκτέρευσιν· Εὐπ.344, Δημ.1190 **καταγόμενον** εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐν Πειραιεῖ, Πλούτ.Ἡθ.773B εἰς πανδοκίον **κατήγηθ'**· 9) ἄγω, φέρω εἰς τινά κατάσταση· Θουκ.4,68 ἐξ κινδύνων φανερόν τὴν πόλιν **καταγαγεῖν**, Αἰλ.Π1 13,6 τὸν μὲν ἔτερον (οἶνον) πινόμενον εἰς ἕθνον **κατάγειν** εὐ μέλα βαθύν· 10) μτν. κ. νεωτ. φρ. **κατάγω** θριαμβῶν, ἐνίστη μτ. προβ. ἀπὸ τινος ἢ ἐκ τινος, ἐπανερχομαι κικηφόρος ὀδηγῶν ἐν πομπῇ ἀχιμαλώτους καὶ λάφυρα, λατ. deducere triumpum· Πο-

λύδ.11,33,7 **κάλλιστον θρίαμβον** καὶ **κάλλιστην νίκην τῆ πατρίδι** **κατάγων**, Πλούτ.Φάβ.2 θριαμβοὺς ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους·

|| νεωτ. ἐν φρ. **κατάγω** κίβην - θρίαμβον νικῶ, θριαμβεύω· 11) μτν. πομπεύω, συνοδεύω· Πλούτ.Αἰμ.38 **δτι σου τὸν υἱόν**·· ἐπὶ τιμηταῖον **κατάγουσιν**· 12) μτν. ἐν φρ. **κατάγω** γένους ἀπὸ τινος ἀνάγω τὴν καταγωγήν, ἀναφέρω τὸ γένος εἰς τινά· Πλούτ.Ἡθ.843B κ. παθ. ἀνάγομαι· Πλούτ.Νομ.1 **καίπερ ἐξ ἀρχῆς** εἰς τοῦτον **κατάγεσθαι** τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς **δοκοῦντων**· || κ. μον. κ. νεωτ. μέσ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. ἔλκω τὸ γένος, τὴν καταγωγήν, προέρχομαι· Ὀλυμπ.Πλάτ.1,17, Μαλάκ.1369,18 **κατήγατο** ἐκ γένους Αἰγυπτῆς τῆς Κιλικίας, αὐτ. 40,22 τὸν καταγόμενον ἀπὸ Ἀντιοχείας, Τροικίην η.Σοφ.Ἡλ.1233 οἱ ἐκ Πέλοπος **καταγόμενοι**, - ὁ Ναπολεὼν λέγειται, ὅτι **κατήγατο** ἐκ τῶν Στεφανοπουλαίων, - **κατάγειται** ἀπὸ ἰταλικῆ οἰκογένειας· 13) ἐπὶ ἐξορίστων, φέρω ὀπίσω τινά ἐκ τῆς ἐξορίας εἰς τὴν πατρίδα του, ἐπαναφέρω· Ἡρ.1,60 ὡς Ἀθηναῖη Πεισίστρατον **κατάγει**, Θουκ.1,11 **φεύγων** ἐπέισαν Ἀθηναίους **ἐαυτὸν** **κατάγειν**, Ξεν.Ἄν.1,22 τοὺς φυγάδας **καταγάγειν οἰκάδε**· || γεν. ἀποκαθιᾶτω τ· Ἡρ.5,92,1 Ἰσοκρυτίας **καταλύοντες** τυραννίδας ἐς τὰς πόλεις **κατάγειν** παρασκευάσασθε, Πολυδ.5,105,2 εἰς τὰς πατρίδας εἰρήνην ἀντὶ πολέμου· 14) εἰδ. ἕθω, κλῶδω· Πλάτ.Σοφ.226B **καὶ πρὸς γε τούτοις** ἔτι **ξάινειν**, **κατάγειν**, **κερκίζειν**· || κ. μτφ.·

Πλάτ.Μεν.80B ὡς ἐριστικὸν λόγον **κατάγειν**· 15) βέτω κάτω ἐπὶ στρωμνῆς, κατακλινω· Γαλ.18 12,380· 16) ἔλκω, τεντώω, ὡς τὸν καταπέλτην· Φιλ.Μηχ.Βελοπ.76,13· κ. παθ.· Ἡρων Βελοπ.79,6· 17) μέσ. ἐπὶ χρόνου, τρέχω· Βέττ.δάλ.27,16

18) ρηματ.π.κάταγμα||, **καταγωγή**, **καταγωγέος**. **καταγωγέων**(τῶ) μτν. τὸ καταγόντιον βλλ. **καταγωγέος**-έως(ῶ) | **κατάγω** | πάπ. κ. μον. ὁ **κατάγων**, καταβιβάξων· Φιλῆς 1,349· 2) ὁ **καταλύων** εἰς τὸ μέρος πρὸς ἀνάπαυσιν· Ἡρ.5,52 ἐν δὲ τῇ Ἀρμενίᾳ σταθμῆ| μὲν εἰσι **καταγωγέων** **πεντεκαίδεκα**.

κατάγωγή(ῆ) | **κατάγω** | κ. μον., νεωτ. κ. δημ. ἡ πράξις τοῦ κατάγω, ἡ ἀφ' ὕψους καταβίβασις, τὸ κατέβασμα· Ἰώσ.Π1 2,9,4 εἰς **καταγωγὴν** ὑδάτων **ἔξαπαλίσκων**· 2) μτν., μον., νεωτ. κ. δημ. μτφ. ἡ ἀρχὴ τοῦ γένους ἀτόμου τινός, ἡ γενεαλογία, γενεά, τὸ σόι· Πλούτ.Ἡθ.843B ἔστιν αὐτὴ ἡ **καταγωγὴ** τοῦ γένους τῶν ἱερσαμένων τοῦ Ποσειδῶνος ἐν νηακι τελείω, ΜΜ γιατί τὸ χε **καταγωγὴ** | κὶ ὁ θεὸς του στήν Ἀττικὴ ἴτανε ὑποστράτηγος-εὐγενής **καταγωγὴ-εὐτελής**· || νεωτ. κ. δημ. ὁ τόπος, ἡ ἐθνικότης εἰς ἣν ἀνήκει τις· ἑλληνικῆς-εβραϊκῆς **καταγωγῆς**, - **Μανιάντης** τὴν **καταγωγήν**· 3) ἡ ἐκ τοῦ πελάγους εἰς ἀκτὴν ἢ λιμένα προσέγγισις, προσόρμισις, ἀραγμα· ἄντιθ. ἀναγωγή βλλ.2)· Θουκ.6,42 ἵνα μὴ ἀπαρῶσιν ὁδοιτοκοὶ ἀλιμένων καὶ τῶν ἐπιτηθεῖων ἐν ταῖς **καταγωγαῖς**, Στρώβ.8,3,26 **κατὰ βέλτερα** μέρη τῆς νήσου ποιεῖται τὴν **καταγωγήν**· || αὐτός ὁ λιμὴν, ὅπου καταπλεῖ τις· Πολυδ.1,99 ἐχωρία ἐπιβαλακτιδία, οἷς ἐστί προσχεῖν·· λιμὴν ἢ **καταγωγήν**· 4) ἐπὶ ὀδοιπορούντων, κατάλυμα, πανδοχεῖον, σταθμός, δ. **καταγόντιον**· Ἡσ. «κατάλυσις, κατάλυμα, πανδοχεῖον, οἰκισμα»· Ἡρ.5,52 **καταγωγὰ** μὲν ὡν σταθμῶν τασαυτῶ ἐἴσι, Πλάτ. Φαιδρ.230B **καλὴ** γε ἡ **καταγωγή**, Λιδάμ.Λόγ.51,4· || ἡ παρὰ τὴν διατριβή· Λουκ.Τόξ.57 ἡμεῖς μὲν οὖν **καταγώνην** τινὰ ἐπὶ τῷ λιμένι **σκεφόμενοι**· 5) ἐπαναφορά, ἐπάνοδος, ὡς τὸν φυγάδος· Πολυδ.32,23,8 τὴν Ἀριαρθῶν **καταγωγήν** ἐπὶ τὴν βασιλείαν (παλινορθῶσιν), Διόδ.Σ 5,4 τῆς μὲν γὰρ

Κόρης τήν καταγωγήν ἐποίησαντο περί τὸν καιρὸν· 6) ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἔλλω, τέντωμα, ὅσον καταπέλτην, τὸ τέντωμα: Φιλ.Μηχ.Βελον.58,8, Ἡρων Βελον.84,1· 7) ἡ κοίτη καταρράκτου: Παύλ.Αιγ.79,2· 8) μὲν ἐπὶ τῆς ρινός, τὸ μέρος τὸ ἐκτεινόμενον ἀπὸ σημείου τινός ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω: Ὠμ.Μ.784 ἔστι δὲ ρίξ ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου μέχρι τοῦ χειλούς καταγωγή.

καταγωγιάζω (καταγωγή) μὲν. μετὰ γω, μεταφέρω που: ΚΠαρφ. Ἐκθ.667,659.

καταγωγικός-ή-όν μὲν. ὁ φέρων ὀπίσω, ἀντιθ. ἀναγωγικός: Ὡσ.Στεφ.ἐν λ.

καταγώγιμον (τὸ) πᾶν. τὸ καταγώγιον βλ.λ.3).

καταγώγιον(ν) (τὸ) κ. μὲν, νεώτ. κ. ὄμν. κ. καταγωγίον σταθμός, κατάλυμα, πανδοχεῖον, ἄ. καταγωγή βλ.λ.4): Μοτρ.241 «καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι», Ἀττικοί: κατάλυμα καὶ κατάλυε, Ἑλληνες»: Ὁουκ.3,68 φησὶν ὁμοῦσαν πρὸς τῷ Ἡρακλεῖ καταγώγιον διακοσίω πῶδων, Πλάτ.Φαῖδρ.259A ἀνδρόποδα . . ἐλθόντα εἰς τὸ καταγώγιον ὡσπερ προβάτια μεσημβριάζοντα περί τήν κρήνην εὑδειν, Ἀντιφάν.53,5(διόρθ. ἀντί καταγωγίον, Πλουτ. Λοῦκ.42 Μουσῶν καταγώγιον | καλεῖ οὕτω μίαν βιβλιοθήκην |, Μαχ.π. Ἀθην.8,337D δύναται καταγώγιον ἐξευρεῖν τις (διόρθ. ἀντί καταγωγίον) κ. μτφ.: Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,219 καὶ τελευτέρας ἀρετῆς καταγώγιον· 2) νεώτ. κ. ὄμν. ἐπὶ κακῆς σμ., τόπος ἐνθα φοιτῶσιν ἢ διαμένουσι κακοποιοὶ καὶ παντὸς εἶδους κοινωνικὰ ἀποδράσματα, κέντρον διαφθορᾶς, ἀκολασίας· 3) πᾶν. τὸ διδόμενον ἐπὶ πλεόν διὰ τὴν μεταφοράν κτηνῶν, ἄ. καταγώγιμον: Πάπ. εἰς καταγωγήν κτηνῶν· 4) τὰ καταγώγια ἐορτὴ πρὸς τὴν τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἐρικῇ τῆς Σικελίας ἐπὶ τῇ ἐπιπέδῳ περιστέρῳ ἐκ τοῦ πελάγου, ἀντιθ. ἀναγωγή: Ἀθην.9,394F μεθ' ἡμέρας ἐνέτα ἐν τοῖς λεγομένοις καταγωγίσι μίαν προπετασθεῖσθαι ἐκ τοῦ πελάγου περιστέρου· 5) νεώτ. καταγώγιον μονομάχων τόπος ἐνθα ἐγυμνάζοντο καὶ διατρέφοντο οἱ μονομάχοι τῶν Ἱπποδρόμων, ἄ. μονομαχοτροφεῖον, λοῦδος.

κατάγωγίς-ιδος (ἡ) (κατάγω) μὲν. οἰονοῖν δι' οὗ ἐνετεινέτο ὁ καταπέλτης: Φιλ.Μηχ.Βελον.75 τὴν δὲ καταγωγήδα οὐκ εἶχεν εὐρείαν, αὐτ.76 ἡ δὲ καταγωγίς περιεδέχθητο περί τὸν ὄνιον οὐτως, ὥστε ἐκ μὲν τοῦ ἄνω μέρους ἐπισπώμενον ἐφ' ἑαυτὸν τὰς σκυτάλας ἀγάγειν τὴν χεῖρα, ἐκ δὲ τοῦ κάτω μέρους ἐπισπώμενον, τὸναντία κατάγειν καὶ ἐκτοξεύειν· 2) εἶδος γυναικείας ἐσθῆτος μετὰ κρᾶσπέδου: Ἡσ. «καταγωγίς ἱμάτιον ποῖον παράπηγν γυναικεῖον καὶ σκευὸς πενηρικόν, καὶ κρᾶσπέδον, καὶ παράλωμα»: Πολυδ. 7,49 καὶ ἴδια δὲ γυναικῶν, ἐπωμίς . . καταγωγίς, καὶ χιτῶν, πέπλος, καὶ τὰ ὅμοια.

καταγωγίος (τὸ) ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, ὁ ἐπανερχόμενος.

κατάγωγός-όν (κατάγω) ὁ ἐπαγωγός, ὁ δειλαστικός, ἐκυστικός: Λέων Φιλ.15,12 καταγωγὸν Σιρηνῶν μέλος· 2) μτφ. ὁ καταδιβάων, ὁ υποδιθάζων: Ἰάμβλ.Μυστ.26 ἡ δὲ τὸν ἔτερον καταγωγός ἐπὶ τῶν γένων ὑπάρχει, Πρόκλ. Ἀλκ. 45C τὸ καταγωγὸν ἄθως-τῶν δαιμονίων· 3) ἐπὶ λιμένος ἢ ὄρμου, ὁ παρέχων καταφήνην: Σχόλ. Ἰλ.Β.494 λιμένος τοῦς μὲν βλέποντας ἐπὶ τὴν Ἰλ:ον, τοῦς δὲ καταγωγούς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος.

καταγωγίζομαι μὲν. μέσ. μέλλ. καταγωνίσσομαι κ. ἄττ. καταγωνίσσομαι, παθ. ἀόρ. κατηγωνίσσῃ, διατελὼ ἐν ἀγῶνι, ἀναλαμβάνω ἀγῶνα, πάλην, πόλεμον κατὰ πνοῶν: Πολυδ.2,423 καταγωνίζομενοι τοῦς . . τὰς ἀσθετέρας πατρίδας καταδουλοῦμενοις, Λοῦκ. Ἀλ. Ἰστ.2,22 ἐνίκησε Κάρως

. . Ὀδυσσεῖα περί τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος· || κ. ἐν μτφ. χρ. ἐν ἀναφ. πρὸς θεωρίαν, ἀρχήν, δόγμα, πίστην κτ., ἀντιπρόμοι, ἀντιμάχοιαι, καταπολεμῶ: Πολυδ.13,55 πάντων γούν αὐτὴν καταγωνίζομενον (τὴν ὀλέθειαν), . . κα . . τῶν πιθανωτάτων μετὰ τοῦ φεύδου ταπτομένων· 2) ἀγωνίζομενος καταβάλλω, νικά τινα, ὑπερίσχω τινὸς ἐν ἀγῶνι: αὐτ.2,45,4 ὑπέλαβον . . βράδιως ἐν καταγωνισάσει τοῦς Ἀχαιοῖς, Αἰλ. Π1,4,8 σὺν ὀλίγοις παρηλόλοισι μυριάδας κατηγωνίσαντο· κ. παθ. κατανικῶμαι, καταβάλλομαι ὑπὸ πνοῶν: Λοῦκ.Σμην.19 ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκεκριμένην ἀνθρωπίνου καταγωνισθεῖς· 3) μτφ. γενικ. ἀγωνίζομενος κερδίζω π. δι' ἀγῶνος κτῆμασι τ.: ΚΔ Ἑβρ.11,13 οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας· 4) ρημ. π. καταγωνιστής, καταγωνιστής, καταγωνισμός, καταγωνιστικός.

κατάγωνίσι-εως (ἡ) (καταγωνίζομαι) γλωσσ. ἡ νίκη, ἡ κατῳσιση: Ἡσ. (κῶδ. καταγωνίσι).

καταγωνισμός (τὸ) | καταγωνίζομαι | μὲν. ἡ νίκη, ἡ χειρῶσις: Πολυδ.9,42.

καταγωνιστής (τὸ) | καταγωνίζομαι | μὲν. ὁ καταβαλὼν ἐν ἀγῶνι, ὁ νικητὴς ἐν μάχῃ: Ἰάμβλ.Πυθ. 14,63 Ἐσφοδον . . τὸν Πατρόκλου καταγωνιστήν.

καταγωνιστικός-ή-όν | καταγωνίζομαι | μὲν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν καταγωνισμόν, τὴν νικῆν: Πρόκλ.Παρμ.706S.

καταδαίνυμαι (δαίς) ἀποθ., μέλλ. καταδαίσομαι, ἀόρ. α' καταδαίσομαιν καταδιθῶσκα, κατατρώγω, καταναλίσκω ὡς τροφήν: Φρύν.Τραγ.6 ὄκτα φλόξ ἐν καταδαίσατο, Θεόδωρ.4,34 Αἴγων ὄκταόκτα μόνος καταδαίσατο μάζας, Ἀθην. 9,399A ἢ καὶ αὐτὴν παλαίτικῃ καταδαίσασθε (στρουθὸν), Ὀμπ. Ἀλ.1,75 θύνην . . καταδαίνυται ὅσα κίχησι.

κατάδαπτον (τὸ) καταδεβόμενον πῖθ. ἀν μῆ κτ. ἐφθ. γραφήν: Χρησθ. π. Φλέγ.ἀπ.36,10J.

καταδαίω παθ. ἀόρ. β' καταδέω κατακίσω, καταδοταίμαι βλ.λ.: Ἡσ. «κατεδά, κατεκάθ».

καταδάκνω, μέλλ. καταδέξομαι, καταδάσκω: Βατραχου.45 καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον (δ.γρ. λ), Αἰλ.21,32 κ. παθ.: Ἰουστ.319A τοῖς καταδάκνομένοις ὅπ' αὐτοῦ· || κ. παθ. ἐν τῆσει, καταδέχομαι: Θεόδωρ.7,110 κατὰ χρᾶ πάντ' ὄνυχισσι δακνόμενος.

καταδακρύνω (δάκρυ) θρηνώ, κλαίω διὰ τ.: Ξεν.ΚΠ.5,4,31 ταῦτα λέγων καταδάκρυσεν τὴν ἑαυτοῦ τήνην· || κ. μτφ. γεν. προσ. Σουῖδ. καταδακρύνου σου (σὲ κλαίω, σὲ δύρομαι): || κ. ἀπολ.: Εὐρ. Ἠλ.697 καταδάκρυσεν καὶ βλέφαρον ὑγρῶν δάκρυσιν, Πλουτ.Καῖσ.41 ἀπὸ τῆς ἐγκαλυφόμενος καὶ καταδακρύνσας· 2) μτφ. κἄνω τινα νὰ δακρῶσθ, συγκινῶ: Ἀππ.Λιθ.70 δέισας μὴ τὸν δῆμον οἱ συγγενεῖς τῶν φευγόντων καταδακρύνσιν.

καταδακτυλισμός (δάκτυλος) σχόλ., ἀρχ. λεξ. ἐπὶ παιδεραστίας, ἐγγίξω διὰ τοῦ δακτύλου τὰ ὀφθαθία τινος, τοῦ πᾶν τὸν κῶλο· ΑΒ.48,23 «καταδακτυλίσει» τὸ ἀσελγῶς τῷ δακτύλῳ τῆς τοῦ πέλας ἔδρας ἀπτεσθαί, τοῦτο καὶ σκιμαλίσει οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι»: Σχόλ. Ἀριστοφ.Εἰρ.54B πρβλ. Ἡσ. ἐν λ. σφηνιάειν σφηνιάζειν, καταδακτυλίσειν· διαβέβληται γὰρ οἱ Σφινιοὶ ὡς παιδικῶς χρομενοὶ σφηνιάσιν οὐδὲ τὸ σκιμαλίσει· 2) ρημ. π. καταδακτυλίσειν, νεώτ. κ. καταδακτυλισμός.

καταδακτύλικός-ή-όν ὁ ἔχων κλισίαν, συνήθειαν εἰς τὸ καταδακτυλίσειν βλ.λ.: Ἀριστοφ. Ἰππ. 1381 οὐκὸν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ (σχόλ. ὁ συνουσιαστικός κατὰ τοῦ πρωκτοῦ).

καταδακτυλισμός (τὸ) | καταδακτυλίσειν | νεώτ. ἱατρ. ἡ διὰ τοῦ χιτῶνος φηλάφραξις τοῦ ἄρθου, τοῦ ἐσχάτου ἄκρου τοῦ παχέος ἐντέρου.

καταδαμάζω κ. νεώτ., μέσ. άόρ. α' καταμασάμην κ. παθ. καταδαμάσθην, δαμάζω έντελώς, καταβάλλω: ΠΔ Κριτ.14,18 ει μη καταδαμάσαστέ μου τήν δάμαλιν' κ. παθ.: Δίωv Κ 5,10 τοίς όπλοις καταδαμασθήναι, αύτ.78,39 ώστε τούς στρατιώτας άκούτας καταδαμασθήναι' || κ. μέσ.: Θουκ.7,81 ένόμιον και ώς ταύτη τή ιδέα καταδαμασάμεναι λήψασθαι αυτούς.

καταδάμναμαι καταδαμάζω, καταβάλλω, ύποτάσσω: Ύμν. Έρμ.137 ούλοκάρηνα πυρός καταδάμνατ' άύτημ.

καταδάνειος-ον [δάνειον] μτγν. επί περιουσίας, ό διά πολλών δανείων, χρεών βεβαρημένος: Διόδ.Σ 17,109 καταδάνειος ούσια.

καταδάπνη (ή) μτγν. ή μεγάλη δαπάνη, σπατάλη: Άλλεξ.Άορ.Πρ.275 ή φύσις τή καταδάπνη τής ύγρής τροφής άναπαύεται.

καταδαιωνητικός-ή-όν άρχ. λεξ. κ. νεώτ. επί προσ., ό έχων τήν ροπήν, τό έλάττωμα τού καταδάπνου, άσωτεύειν, ό σπάτολος: ΕΜ Π0,2' 2) νεώτ. γεν. κ. επί πραγμ., ό προκαλών, ό έπάγων πλήρη ή μεγάλην δαπάνησιν, άνάλωσιν: αι παλαιά άτμαμηχανά ήσαν καταδαιωνητικαί εις γαιάνορακα-, αι συνηθείς όργανηται είναι καταδαιωνητικά τού όργανισμού.

καταδαπανώ-άω κ. μον. κ. νεώτ. δαπανώ άφειδώς ή έξ όλοκλήρου τι, ίδ. άλογιστως, έφ' ά μη δει, δθ. σπατάλω, άσωτεύω: Άριστλ. Πολιτ.13,16θ,23 καν μη καταδαπανήσωσι τήν ούσίαν, - δσα έκκληρονόμησε τά καταδαπάνησεν εις διασκεδάσεις και επιδείξεις' 2) δαπανώ εις τι χρήσιμον, ίδ. εις τά τής συντηρήσεως: Ξεν.ΚΠ 6,2,30 και τό τών στρωμάτων δε βήρος εις τά επιτήδεια καταδαπανάτε' || ειδ. επί τροφών, καταναλώω: αύτ. Άν.2,2 || ήμεις διαπορευόμενοι καταδαπανήσαμεν' || κ. παθ. δαπανώμαι, άναλίσκομαι έξ όλοκλήρου, επί χρημάτων, τροφίμων κτ.: Ήρ.5,34 ώς δε τά τε έχοντες ήλθον χρήματα ό Πέρσαι, ταύτα καταδαπανήθητό σφι' 3) μτγν. κ. νεώτ. μέσ. ύποβάλλω έμαυτόν εις ύπερμέτρον δαπάναν, καταδεδεύομαι: Πύρρων π. Άθην.10,419Ε Ινα μήτ' έγώ σε άπόδω όρω καταδαπανώμενον, - καταδαπανήθη διά τά δώσα μεγαλοπρεπή χορόν εις τήν οίκίαν του' 4) κ. μον. φθείρω, καταστρέφω: Σωτ.15,16 τόν Όμηρον λιμός καταδαπάνησεν, Διήγ. Άχιλλ.4 φλογίζει νέους παρά καιρόν και καταδαπαίνει τους' κ. παθ.: ΠΔ Σοφ.Σαλ.5,14 έν δε τή κακή ήμών καταδαπανήθημεν, Εύνάπ. Ιστ.άπ.269D καταδαπανώντο ταίς μάστιγι τά σώματα.

καταδάπτω έπ. κατασβίω, κατασπαράττω, καταζεοχίζω' Ησ. κ. κατέδαπε, κατήσθη μετά σπαργμού: Ήλ.Χ 339 ή με έσ. - κύνιας καταδάψαι, Όδ.Γ 259 κύνας τε και οίωνοι καταδάψαν' || κ. μφ. μέσ.: Όδ.Π 92 ή μάλα μευ καταδάπτει άκούοντος φίλον ήτορ.

καταδαρδάπτω έπιπτα, καταδάπτω, κατασπαράττω' Ησ. κ. καταδαρδάπτουσι, κατασθίουσιν' || κ. μφ.: ASS Μαίωv 2,751,65 δεινώς ταραττεί τόν λογισμόν, και τήν καρδίαν ώσπερ καταδαρδάπτει μου.

καταδαρθάνω, άόρ. β' καταδαρθον κ. ποι. κτ. μετάθεσιν κατέδαρθον, παθ. άόρ. β' κατέδαρθην Ι Άπολλ.Ρ 2,1227), παρακ. καταδαρθήκα, κοίμαμαι, με παίρνει ό ύπνος, άποκοιμιάμαι Σουίδ. κ. κατέδαρθε, κατεκοιμήθη: ΌδΖ 285 έν θαμίνοισι κατέδαρθον, Άριστφ.Νεφ.38 έσσον, ... καταδαρθέν τι με, Πλάτ.Φαιδ.71D τά γενεάσεις αύτοίν τήν μιν καταδαρθάνειν είναι, τήν δε άνεγείρεσθαι' 2) διέρχομαι που τήν νύκτα, διακυριεύω κάπου μτ. έμπροσθ. δοτ. Ι ένν): Θουκ.6,61 κατέδαρθον έν Όθησει έν δηλοισ.

καταδάτομαι-έομαι άποθ., μέλλ. καταδάσσομαι, παθ. άόρ. α' κατέδασθην, παρακ. καταδέδοσμαι μοιράζομαι μετ' άλλων, καταδιβρώσκα, καταξισχίζω' Ησ. κ. καταδέδοσσαι, καταδέβρωται, καταμερίσται: Ήλ.Χ 354 άλλα κύνας τε και οίωνοι κατ' πάντα δάσσονται' κ. παθ.: Λουκ. Δημ.35 όκνών ύπό ίχθύων καταδάσθηναι τούστούς' 2) Έπιγρ. επί τής γής, διανεμόμεν έκ νέου, μοιράζομεν: Έπιγρ. τάν γάν καταδασάμεθα.

καταδέιττομαι μτγν. άποθ. καταφοδούμαι' Ησ. κ. καταδεδίττεσθαι ή καταφεοδίσθαι.

καταδέης-ούς-ές [1] [καταδεύω (2)] κ. μον. συγκρ. καταδέεστρος, μτ. γεν. ό στερούμενός τινος, ό έλληνής: Ήρ.2,161,2 θωυράσαι Ιδόντα τών χρημάτων καταδέ τά άγγηλα' || άπολ. επί προσ., ένδεής, πένης, πτωχός: Δημ.141 ύπερ τών κекημένωv τάς ούσιας πρός τούς καταδέεις' || επί ταφής, ό πενιχρός, ό πτωχικός: Πλάτ.Νόμ.719Ε φειδωλός δι' αύτις και νένας άνήρ τόν καταδέα τάφον έπαινοίη, Βί. Άλεξ.2265 έλευίνον προσφθέγγεσθαι καταδέας και θρήνον ξένον' 2) συγκρ. ύποδέεστρος, κατώτερος' Ησ. κ. καταδέεστροι' ταπεινότεροι, έλλίπεστροι, μικρότεροι: Ισοκρ. 3,5 καταδέεστρος άλλων βώμη, Δημ.813 καιπερ πολύ τούτων καταδέεστρος ών.

καταδέης-αύς-ές [2] [καταδεύω] μτγν. ό λίαν δεικός, περφόρος: Πολυδ.Ι,197 καταδέης Ιππος' || κ. έπίρρο. καταδέας.

καταδει άπρόσ. τού καταδέω βλ.λ., ύπάρχει έλλειψις, στήρσις.

καταδείξω έν. χρ. μ. έν τώ μέλλ. καταδείσειν (Φαλ.91) κ. συνήθ. έν τώ άόρ. κατέδεισα μεγαλώσ φοδούμαι, καταφοδούμαι, τραμάζω' Σουίδ. «καταδείσας, φοβηθείς»: Άριστφ.Είρ.759 τοιοϋτόν Ιδών τέρας αύ κατέδεισα, Θουκ.2,93 καταδείσαντες τόν κίνδυνον, Άνδοκ.4,1 μή καταδείσαντα τάς έχθρας τάς ίδιας, Φιλ.590,24 καταδείσαντα μή τώ όνη πρεσβευσάμενοι και τής αύτού έπιτροπής έξελέγγηται τάς δωροδοκίας, Ιουλ. Λόγ.2,53B κ. τόν Άχιλλέα' 2) έκπλησσω, πτωά, τραμάζω τινά: Φάλ.91 ύπελός έμέ καταδείσειν λόγους μιν Ισως οίεσθω.

καταδεικνύμι κ. νεώτ., άόρ. καταδείξα, ίων. κατέδειξας, παθ. ύπερσυντ. κατέδειεκο άνακαλύπτω τι και δεικνύω αύτό, καθιστά, κίνωv γνωστόν, φανερόν: Ήρ.1,163 τόν Ταρτησσόν οϋτοί εισι ό καταδείξαντας, αύτ.4,42 Νεκώ . πρώτου καταδείξαντας, Άριστλ.άπ.673 καταδείξεν έναργώς, ώς . . . κ. παθ. μτ. πτχ.: Ήρ.7,215 κατέδειεκο έούσα οϋδέν χρηστή [είχεν άποδειχθή δι. . .] 2) έφευρισκω και διδάσκω, εισάγω, καταδεικνύω: Άριστφ.Βάτρ.1079 προαγωγιάς κατέδειξ' ούτος, Πλάτ.Πολ.407D ταύτη τή έξει καταδείξει Ιατρικήν, Δημ.772 ό τάς άγιωτάτας ήμιν τελετάς καταδείξας Όρφεύς, Κωμ. Άδέσπ. 106,2 τάν ίνοντα ταύς θεούς θνηταίς καταδείξει' || μτ. άπαρφ. δεικνύω τόν τρόπον, καθ' έν γίνεταί τι: Ήρ.1,171 επί τά κράνας λόφους έπίδειεσθαι Κάρεις εισι ό καταδείξαντας, Αισχίν.2,87 οι πατέρες ήμών έν ταίς φανικαίς δικαίς κατέδειξαν θέμνοντας τά τόμια έξορκίζεσθαι, Διοδ.Σ 1,45 κατέδειξε τοίς λαοίς θεούς σέβεσθαι' || κ. έν συνδυασμώ τών δύο συντάξ.: Άριστφ.Βάτρ.1032 τελετάς θ' ήμιν κατέδειξε φόνων τ' άπέχεσθαι, καταδειλιώ-άω δεικνύω δειλίαν: Δημ.1410 όπως έξηπαλήνη ή κατέδειλίσασα' || άφίμην, ένκαταλείπω τι έκ δειλιάς και καταστραφή: Ξεν. Άν.7,6,22 οϋδέ μιν καταδειλίασαμεν οϋδέν έφ' ότι ήμάς αύτος παρεκάλεισεν.

καταδαιμάινω μτγν. κ. μον. φοδούμαι ύπερβολικώς: Εύνάπ.Βί.Σοφ.487Β' 2) μθ. καταφοδών,

ἐμβάλλω εἰς μέγαν φόδον, κατατρομάζω : Ψέλλ. εν Σάθ.5,228 καταληκτικῶ τούς βαρβάρους κατάδειμαινίς βλέμματι.

κατάδειπνον (τό) μτγν. δείπνον : Μαν.4,200 κατάδειπνον οἰωνών.

καταδειπνώ-έω μτγν. καταδιδρώσκω, καταπρώω ἐν τῷ δείπνῳ : Πλούτ. Ήθ.355C κ- τόν Ἄπιν, Αἰλ.ΠΙ.1,24 καταδειπνῶν ταύρων.

καταδεικτικός-ή-όν(ν) μτγλ., νεώτ. κ. δημ. ὁ δεικτικός : Συμπλκ.Κατ.247,34 || νεώτ. κ. δημ. ὅστις καταδέχεται, ὁ μὴ φερόμενος ἀγερώχως πρὸς τοὺς κατωτέρους του.

καταδεικτικός-πτος(ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ καταδεικτικοῦ, ἡ προσήθεια, εὐπροσηγορία.

καταδενδρόσ-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ πλήρης δένδρον : Νυμφόδ.12,Διδ.5,17,68,Αἰλ.Τακτ.35,4,Γεωμ.2,6,1 τὰ καταδενδρό τῶν ὄρων.

καταδενδρούμαι-έομαι μων. εἶμαι σύνδενδρος, περὶ τοῦ δρους λιθάνου : Φωκ.ΐω.Ἐκφρ. Πολαιστ. Αγ.Τόπ.4.

καταδέομαι μτ. γενικ. προσ. δέομαι, πορακαλῶ θερμῶς, ἐπιμῶνας : Πλάτ. Ἀπολ.33i : ὥστε οὐκ ἂν ἐκείνός γε καταδεθῆναι, ΠΔ εν.42,21 ὑπεριζόμεν τὴν θλίψιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ὅτε καταδέοτο ἡμῶν.

καταδέρομαι, ὄρορ. α' καταδέρθην, ὄρορ. β' καταδέρομαι ποι. τ. τοῦ καθορῶ, βλέπω ἀφ' ὕψηλοῦ, μακρόθεν, ἀγανατεύω : Ὁδ.16 ἡέλιος φαέθων καταδέρεται ἀκίνησιν, Σοφ.Τρ.999 τὸδ' ἀκίλητον μανίας ἄνθος καταδέροχθίαι.

καταδερματῶ-ῶ ἀρχ.λεξ. καλύπτω καλῶς διὰ δερματος : Ήσ. ἐν λ. κερτιριονομένων.

καταδέρω μτγν. ἐκδέρω τελείως, πλήρως 2) ὑπόκειμαι, ἐξαναγκάζομαι εἰς τι βίαι, ἐκιδιάζομαι πρβλ. δημ. γδέρνομαι : Ἄντων.Ρητ.117,35.

κατάδεσις-εως(ή) τὸ στερεῶδες δένειν, στερεῶν δέσιμον : Πλούτ. Ήθ.77A. 2) δέσις διὰ μαγείας 68. ἐν τῷ πληθ. μαγείαι, μαγανείαι : Πλάτ.Νόμ. 933A ἐπιφασίς καὶ κατάδεσει.

κατάδεσις-ατος(τό) πάπ. κ. Ἐπιγρ. κατάδεσις βλ.λ.2) || ἐν τῷ πληθ. κατάδεσμα(τά) Ἐπιγρ. κατάδεσμος βλ.λ.1i.

καταδεσμεύω μτγν. κ. μων. δένω διὰ τινος, περιτυλίσσω : ΠΔ Σοφ.Σειρ.307 περιφύχων υἱὸν καταδεσμεύσει τραύματα αὐτοῦ || ὁμ. μων. δένω ἐπὶ τινι : Γεωπ.12,21. 2) πάπ. κέρνω μαγικῶς καταδέσμου, μπουδένω : Πάπ. καταδεσμεύω τινά, αὐτ. καταδεσμεύειν τὸν νοῦν τινος 3) δένω ἰσχυρῶς, στερεά, φυλάττω τινι : ΠΔ Σοφ. Σειρ.7,8 μὴ καταδεσμεύσης δις ἀμαρτίαν.

κατάδεσμος(ὁ) κ. νεώτ. δεσμός στερεός, δέσιμον : Θεόπομπ.Κωμ.37 κατάδεσμος ἥθεις ἰκαλυπτήρ : 2) κατάδεσμος βλ.λ.2) : Πλάτ.Πολ.364C κατάδεσμοις ταύς θεοῦς πεῖθοντες, Ἄρτεμιδ. Δαδδ.1,77 κατάδεσμοι καὶ φαρμακεῖαι.

καταδεσμῶ-έω γλώσσ. τοῦ καταδεσμεύω βλ.λ. **καταδέτης**(ὁ) μτγν. διαδοκίς βλ.λ., μεσοδόκι : Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορμ.14,10.

κατάδετος-ον μων. ἰσχυρῶς δεδεμένος. **καταδέτω** περιχέω δι' ὑγροῦ, καθορέω : Ἰλ.1490 κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἶνον ἀποβαλόντων, Ἡσιόδ.Ἐργ.556 μήσατο σ'.. νέφος ἀποκαλύψη.. κατὰ θ' εἴματα δεύσει || ἐπὶ ποταμοῦ, ποτιζῶ : Εὐρ.Φοίν.827 πέδιον πρόπαρ ἴσημον κατὰδεύει. 2) μτφ. συγκινοῦμαι : ΠΔ ἘΞ.35,5 ὁ καταδευόμενος τῆ καρδίᾳ τοῦ ἡ καρδία εὐκόλα συγκινοῦται).

καταδέχομαι κ. νεώτ. κ. δημ., ἀρκ. κατιδέχομαι δέχομαι, ἀποδέχομαι, παίρνω : Πλάτ.Πολ.401i; καταδέχομενος εἰς τὴν ψυχὴν γρέφοι' ἂν ἀπ' αὐτῶν καὶ γίγνοιτο καλὸς τε κἀγαθός. Ἰώσ. Α13,8,1 κ- (τὸν θεόν) τῆ σικνηθ, Λουκ.Νιγρ.16 κ-

πάσισι ταῖς πύλαις τὴν ἡδονὴν || ἰδ. ἐπὶ τροφῆς : Εὐπ.350 καταδέχεσθαι τοὺς φακοὺς, Ἰππ.Ἐπιδ.7,41 κ- κόμα, Πλάτ.Τίμ.84B μίτη τὴν τροφὴν καταδέχεται κ. παθ. : Λουκ.16,44 ἄξιοισι καταδέχθαι ἐπὶ τὸν γάμον. 2) δέχομαι ὅπως, δέχομαι πάλιν εἰς τὴν πατρίδα, ἰδ. ἐκ τῆς ἐξορίας : Ἄνδοκ.3,3 Μιλητιάδων.. ὡστροκισμένον καὶ οὐτα ἐν Χερροννήσῳ κατεδέξαμεθα δι' αὐτὸ τοῦτο, Λυσ.6,13 οἱ ἐπιράτεις καταδέξασθαι ὀδικοῦσι, Δημ.802 Ἀριστιδέην μὲν γάρ φασιν.. ἐν Ἀλγίην διατρίβειν, ἕως ὁ δήμος αὐτῶν καταδέξαστο || ὁμ. κ. παθ. καταδέχθηναι ἐν παθ. ἐνν. : Λουκ.Δίς Κατ.31 προσελθὼν ἡξίου καταδέχθηναι ὑπ' αὐτοῦ, Δίων Κ 40,40 ἰ μέλλ. καταδέχθησθεσθαι. 3) δέχομαι τὴν ἀλήθειαν τινος : Στραβ.16,6 ὁμοπιστοῦσιντα δὲ τινες καὶ γενεθλιαλογοῦν, οὗς οὐκ ἀποδέχονται οἱ ἕτεροι. 4) ἐπιτρέπω τινι, συναινῶ εἰς τι, στέρω : Σουῖδ. ἐν λ. εισαγγελία καταδέχεσθαι ἀναβολῆναι, Φίλοπ.ΐω.Υπομν.189,6. 5) νεώτ. κ. δημ. δέχομαι τινά ἢ τὴν κατώτερον ἐμοῦ ἢ τῶν ἂν ἐχω ἢ συνθίβω, εἶμαι συγκαταδοτικός, καταδεικτικός βλ.λ. : εἶναι ὑπερήφανος καὶ δὲν καταδέχεται τοὺς πτωχοὺς συγγενεῖς του, - καταδέχεται νὰ τρώῃ μαζί μας στὴν ταβέρνα || κ. ἐν κακῇ σμ. συγκαταδοῦσιν εἰς τινά κατώτερον ἐμοῦ, ὑποβιάζω, μειῶ ἐμαυτὸν, ἐκπίπτω : καταδέχεται νὰ κουβεντιάσῃ μὲ ἀλῆτες, - νὰ παῖζῃ χαρτία μ' ὀνιον Λάχη, - μὴν καταδέχθῃς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃς || στέρω νὰ πρόξω τὴ ἢ νὰ ὑποβληθῶ εἰς τι ὡς οἱ πολλοὶ καὶ συνήθεις, ἰδ. ἐν ἀρν. ἐκφ. : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.6,8 ποτὲς δὲν καταδέχονταν νεζοὶ νὰ περιατῆσουν.

καταδέω III, μέλλ. -θήσω δένω, προσδένω εἰς τι, δένω στερεῶς : Ἰλ.Α 436 ἐκ δ' εὐνάς ἐβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσια δῆσαν, αὐτ.Κ 567 ἴππους μὲν κατέδωσαν.. ἰμάσι φάτην ἐφ' ἱππέη, Ὁδ.Ξ 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδωσαν ἐσπέλωμ ἐνὶ ψῷ, Ἦρ.3, *123 κατὰδῆσας δὲ τὰς λάρνακας εἶχε ἐτοίμας κ. παθ. : αὐτ.2,122 καταδεδεμένους τὸν ὄφθαλμόν, Εὐρ.ΐων 1498 ἐν φόδῳ καταδεθεῖσα, Πλάτ. Φαῖδ.83D καταδέεται ψυχὴ ὑπὸ σώματος, Ἀριστ.Ζ1 492b,33 γλώττια. Ἀελαμυένῃ ἡ καταδεδεμένη, ὡσπερ τοῖς φελλοῖς καὶ τοῖς τραυλοῖς || μέσ. δένω, προσδένω εἰς ἐμαυτὸν : Εὐρ.Ἐλ.687 ἀγχιόνον βρόχον κατέδησάτο, Ἀριστλ.Πρ.960b,15 σπῆγγος περὶ τὸ ὕτα κ- || μτφ. ἀνολομάδων ὑποχρέωσιν εἰς τι : Διον. Ἀλ.Ρητ.11,3 ἀριθμῶ καταδέησασθαι ὁμ. μτφ. ἐπιβάλλω ὑποχρέωσιν εἰς τινά δι' ἐμαυτὸν : Παρβ.12,3 καταδέησάμενη τὴν ὀρκίωσι. 2) μτφ. ἐν φρ. καταδέω τὴ ἀπὸ ἡ ἐκ τινος ἐγκυθιρῶν ἀσφαλός : Πρόκλ. Ἄλκ.252C κ- τὴν διὰ πάντων διήκουσαν ὡφέλειαν ἀπὸ ἰτοῦ συλλογισμοῦ. 3) ἐπιδένω, περιτυλίσσω : ΠΔ Σοφ.Σειρ. 27,21 θραυρῶ ἐστὶ καταδέησι, ΚΔ Λουκ.10,34 κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιγέων ἔλαιον καὶ οἶνον. 4) βάλλω εἰς τὰ δεσμά, φυλακίω, καθεύρω : Ἦρ.3,143 συνέλαβε σφέας καὶ κατέδησε, Οἶουκ.8,15 τοὺς μὲν δούλους ἠλευθέρωσαν, τοὺς δ' ἠλευθέρους κατέδησαν, Πλάτ.Τίμ.70E κατέδησαν τὸ τοιοῦτον ἐνταθα ὡς θράμμα ἀγριον || καταδιδοῦσά τινά ἐπὶ τὴν ἐκλήρηται, ἀντίθ. ἀπολύω, μτ. ἀπαρφ. : Ἦρ.2,174 ἄσκι δὲ μιν κατέδησαν φῶρα εἶναι. 5) δεσμεύω, κωλύω, ἐμποδίζω : Ὁδ.Ε 363 ἀνέμων κατέδησε κελυθῶσιν, αὐτ.Η 272 ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμος κατέδησε κελυθῶσιν ἰεσοματήσῃ τὸν ὄρομον μου. 6) δένω διὰ μαγικῶν δεσμών : Δειν.ἀν.6,7, Ἐπιγρ. κ- τὸ ἐργαστήριον τινος, αὐτ. κ- τινά γυμνάτταν καὶ ψυχὴν καὶ λόγον || γοητεύω, σαγηνεύω, διὰ μαγικῶν δεσμοῦ, ἐπὶ τῆς Κλεοπάτρας : Δίων Κ 50,5 κ. παθ. : Κλέαρχ.38,Πλούτ. Ήθ 378F.

καταδέω (2) ἔλλειποιμαι, εἶμαι ἑλλήθης, μοῦ λείπει, μοῦ χρειάζεται, μτ. γεν. ἰδ. ἐπὶ ἀριθμ. : Ἦρ.2,7 ἡ ὁδὸς καταδέει πεντακταίδεκα σταδίους ἅς μὴ εἶναι πεντακοσίων, οὐτ.9,30 ἔνδεκα μυριάδες ἦσαν, μίης χιλιάδος . . καταδέουσαι, αὐτ.8,82 ἰδὸ ναυτικόν) δύο νεῶν κατέδες ἐς τὸ ναυτικόν (λαμβάν. κ. ὡς ἀπρόσωπον) 2) ἔρχομαι κατόπιν, μένω ὀπίσω, ὑπερῶ : Πaus.8,33,2 Θῆβαι ἄνδρος ἰδιώτου καταδέουσιν εἰς εὐδαιμονίαν.

καταδεῶς ἐπίρρ. μ. ἐν τῷ συγκρ. -έστερον ἢ -τέρως κατωτέρως, χειρότερα : Ἰσοκρ.5,84 . μὴ πάντων τῶν προεξηρημένων πολὺ καταδεέστερον τύχῃ διαλαχθεῖς, Δημ.1182 αὐταὶ δὲ καταδεεστέρως περὶ ταῦτ' ἔχουσιν ἀπαντα, Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1442a,16 τῶν ἀντιδικῶν καταδεεστέρως ἔχειν πρὸς τὸ λέγειν.

καταδηθῶ-ὄω μτγν., συνηρ. -θῶ ληλατῶ, ἐροημῶν : ἰναβ.1 Διον.Ἀλλ.11,42.

κατάδηλος-ον κ. μον. κ. νεῶτ. λιαν φανερός, καταφανής, ὁρατός : Θουκ.4,44 τοῦτους οὐ κατάδηλος ἦν ἡ μάχη ὑπὸ τοῦ . . δρους, ΚΑ Ἔβρ.7,15 καὶ περισσότερον ἐπὶ κατάδηλον ἔστιν, Βί. Ἀλεξ.3329 τὰ τεῖχη . . κατάδηλα ἐφοδῶς παρὰ τῶν Μακεδόνων αὐτὰ κατηγωνρίζαντο καὶ κατεπολεμοῦντο ἢ μτ. τοῦ γίνονται κ. φαίνομαι γίνονται φανερός, ἀνακαλύπτομαι : Ἦρ.1,5 ὡς ἂν μὴ κατάδηλος γένηται, Θουκ.8,70 καὶ κατάδηλα μάλλον αὐτοῖς τὰ τῶν Ἰων ἐφάνη ἢ κ. μτ. τοῦ ποιεῖν καθιστῶ γνωστόν : Ἦρ.3,88 ἡ τὸν μάγον κατάδηλον ἐποίησε ἢ κ. μτ. μτγ. : Σοφ.ΟΚ 1214 σκασιούνα φιλάσσαν ἐν μοι κατάδηλος ἔσται, Πλάτ.Ἀπολ.231D ἐπὶ κατάδηλοι γίνονται προσηποῦμενοι μὲν εἰδέναι.

καταδηλεύμαι-έομαι μτγν., Ἐπιγρ. τ. καθαλέοιτο, καθαλέομαι κ. καζαλέομαι βλάπτω, καταστρέφω : Μεν.Πρ.180D.

καταδηλῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεῶτ. καταφανῶς, ὀλοφάνερα : Πολυδ.δ,207.

κατάδημα-ατος (τὸ) ταῖνια κεφαλῆς, διάδημα : Ἀριστλ.Πρ.938a,14.

καταδημαγωγία (ἡ) μον. κ. νεῶτ. τὰ τεχνάσματα τοῦ δημαγωγοῦ, ἡ ἐξ ἄλλου ἐξαπάτησις τοῦ δήμου : Ποχμρ.Γ Ἀνδρόν.176C.

καταδημαγωγῶ-έω μτγν. ὁρατῶ, παραπλατῶ τὸν δῆμον δι' ὀπισθίων λόγων καὶ κολακειῶν : Πλούτ.Ἠθ.482D κ. τινα' κ. παθ. : Πλούτ.Περ.9 ὁ Περικλῆς καταδημαγωγόμενος τρέπεται πρὸς τὴν τῶν δημοσίων διαγωγίαν ἢ ὁμ. παθ. κερδιζομαι διὰ τοιαύτων τερασμάτων, πίνονται, μὲ τουμπάρουν : αὐτ.Κλεομ.13 ἐκηλοῦντο καὶ καταδημαγωγούντο.

καταδημουργῶ-έω μτγν. ἐπιπατ. πλήρως δημιουργῶ βλλ. : Θεοδ.Μετ.Σύμμικτα 182.

καταδημοδορῶ-έω καταναλισκῶ : Ἰλ.Σ 301 λαοῖσι δῶτα καταδημοδορῆσαι.

καταδημοκοπέ-έω μτγν. ὑπερισχύω μὲ τὴν ἀπόκτησιν δημοκοπίας : Ἄνπ.Μιθριδ.19.

καταδηριόμαι-έομαι παλ. γρ. τοῦ κάτω δηριώμαι βλλ. : Ἰλ.Π 96.

καταδαινώ μτγν. καταδρέχω, διαποτίζω : Νικήτ.Παφλ.1,474C.

καταδαιρέσις-εως (ἡ) μτγν. διαίρεσις, περιτομή : Φιλῶδ.Μουσ.100K καταδαιρέσις τοῦ κανόνος, Πάλ. καταδαιρέσις τοῦ κλήρου.

καταδαιρῶ-έω μτγν. διαίρω εἰς μέρη : ΠΔ Φαλμ.135136,13 τῷ καταδαιρόντι τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν εἰς διαίρεσις, Σέξτ.Ἐμν.Μαθ.5,23 καταδαιρῆται τὸν κόκλον εἰς δώδεκα μοίρας' κ. παθ. : Ἀσκληπιδ.10,22 καταδαιρεῖσθαι εἰς τὰ μέρη 2) διανέμω, μοιράζω : Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,19 καταδαιρῆται τὸ πλῆθος εἰς λόχους ἢ μέσ. διανέμομαι μετὰζῶ : ΠΔ Ἰησ.314,2, Πολυδ.2,45) τὸ

πλεῖον ἐλπίσαντες καταδιελθεῖν τὰς πόλεις, Διόδ.Σ 3,29 καταδιελομένοι πάντα τὸν τῆς χερσῶν τόπον 3) ἀναλύω : Γαλ.1,158 καταδαιρῆται τὰς συνδρομάς.

καταδίστα (ἡ) καταδικαστικὴ ἀπόφασις διαίτησά ἐναντίον τινός : Λεξ.Ρητ.Κανταθρ.ἐν Ναιακῆ, Lex Vind.350.

καταδιστῶ-ᾶω ὡς διαιτητής ἐκφέρω κρίσιν, ἀποφασίζω, κατὰ τινος, καταδικάζω, ἀντίθ. ἀποδ- : Δημ.1190 ὁ διαιτητής οὐ καταδίστα, ἀλλ' ἀπιῶν ὄψατο ἀποδιστῆσας τοῦτου τὴν δίστασαν ἢ ὁμ. ἐρήμην καταδιστῆσαν καταδικάζειν ἐρήμην : αὐτ. 544 παρὰ τὴν ἐρημον διαιτησάντων αὐτοῦ τηλικαύτην δίκην οὕτως ἀξιοῖ λαμβάνειν, Λουκ. Εἰκ.15 μάλιστα σὺ ἐρήμην καταδιστῆσας τοῦ βεβλίου μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου ἢ μτφ. μτ. γεν. καταδικάζω : Ἀκχιφρ.1,31 ἢ κ. μέσ. γίνονται ἀπία νὰ ἐξαγῆθῃ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἐναντίον τινός : Λυσ.25,16 οὐδὲ δίστασαν καταδιστῆσάμενος οὐδένως.

καταδισπλάσσω παθ. ὀφρ. β' -δισπλάσθην συναλλάττω : Ἀριστοφ.Σφ.1284 εἰσὶ τινες σ' μ' ἔλεγον ὡς καταδισπλάσθην.

καταδισπλεκῶ-ᾶω σχόλ. ἐπιπατ. τοῦ σπλεκῶ βλλ. : Σχόλ. Ἀριστοφ.Πλ.1082.

καταδισφθεῖρω κατασπαταλῶ : Εἰθ.44 καταδισφθεῖρουν τὰ πατρώα ἢ παθ. καταναλισκόμεναι, κατασπαταλῶμαι : Λουκ.Πρ.44 καταδισφθεῖρομενοι καὶ οὐδένωναι κελεύοντα.

καταδισχέω διαχέω πανταχοῦ, ἐξαπλῶνω : Ἀριστλ.Ἀναπν.483b,21 (παθ.1).

καταδίδω νεῶτ. κ. δημ. γίνονται καταδότης, καταγγέλλω ἰδ. οὐχὶ φανερώς, προδίδω : καταδίδει τὰ μυστικά τῆς ἑταιρείας ἢ γεν. ἀποκαλύπτω μυστικόν κ. : Θεοτ.Κ Κατάδ.131 τὸν ἐκατάδωσος ἀμέσως, γιατί ἔλεγε πῶς θά τὴν σκότωνα.

καταδίδωμι δίδω, ἀπονέμω : Διον.Ἀλ.Σὺνθ.18 κ- τὰ ἀριστεία τῆς ἐν λόγοις δεινότητῆς τιν' 2) ἀμτθ. ἐπὶ πορθμοῦ, ἐκδίδω : Ἦρ.4,85 ἡ Πρανοντῆς καταδίδοι εἰς τὸν Ἑλλησπαντον.

καταδίζησις (ἡ) μτγν. καθαρά, ἀπλή διήγησις : Φορτουντῆ.Ρητ.2,19.

καταδίζημι ὄρχ. λεξ., ἐπιπατ. τοῦ διίστημι βλλ. : Ἦσ. Φῶτ.

κατάδικα ἐπίρρ. μτγν. ἐναντίον : Ἰβ.Ροδ.2213 ἡ τύχη μου ἡ κακόδουλας ἦλθεν κατάδικα μου.

καταδικάζω κ. νεῶτ. κ. δημ. ἐκδίδω καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, δικάζων τινὰ ἐπιβάλλω τιμωρίαν, ἀντίθ. ἀποδικάζω, μτ. γεν. πρσσ. κ. αἰτ. πράγμ. : Ἦρ.1,45 ἔχω . . παρὰ σεῦ πάσαν τὴν δίκην, ἐπειδὴ σεωυτοῦ καταδικάζεις θάνατον, Δημ.733 δ τὸν τις ἀπολέσθῃ, ἐάν μὲν αὐτὸ λάθῃ, τὴν διπλάσιαν καταδικάζειν, ἐάν δὲ μή, τὴν δεκαπλάσιαν, Ἰώσ.Ἀπ.1,24 καταδικάζειν παλλὴν μοχθηρίαν, Λουκ.Μισθ.Συν.11 κ. πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν κ. μτ. γεν. πρσσ. κ. ἀπαφρ. : Ξεν. ΚΠ 31,9 καταδικάζειν σαυτοῦ πάντα τὰ ἔσχατα παθεῖν κ. μτ. γενικ. πρσσ. : Λουκ.Νεκρ.Δ 29,2' κ. ἀπολ. : Πλάτ.Νόμ.958C ἐάν δὲ τις φασθεῖται τὴν ἀρχὴν τὴν καταδικάσσαν καταδικάζουσαι, Ἐπιγρ. τῶν φάφων τὰ καταδικάζουσαι ἢ μτ. μέσ. ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐκδοθῆ ἀπόφασιν ἐναντίον τινός : Θουκ.5,49 ἡ δικαίως σφῶν καταδικάζεσθαι, Δημ.571 δίκην ἐμπορικὴν καταδικάσμενος τοῦ Μενίππου' μτ. αἰτ. : Λυσ.23,14 εἶπασε καταδικάσσεσθαι αὐτοῦ τὸν Ἀριστοδίκον, Δημ.1144 ἵνα εἰδῆτε ὅτι οὐ μόνον ἐμοῦ ἀδίκως καταδικάσατο, Πaus.6,3,7 ὡς χρημάτων καταδικάσαιτο ἰ ἐνήργησε ὥστε νὰ καταδικασθῆ εἰς πληρωμὴν χρημάτων ὀπολ. : Πλάτ.Νόμ.857A δεδῆσθαι ἔως ἂν ἐκτίσῃ ἡ πείσι τὸν καταδικασάμενον ἢ ὁμ. κ. παθ. : αὐτ.958C τὴν ἀρχὴν τὴν καταδικάσα-

σαν καταδικασθείς, Φιλῶδ. Ὀργ.51W, Διδῶ.Σ 4,76 καταδικασθεὶς ἐπὶ φόνῳ διὰ τῆς αὐτῆς ἀπίστεως, αὐτ.13,101 καταδικασθῆναι θανάτῳ, ΔιδωνΚ 68 καταδικάζεσθαι θάνατον, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.4,60 καταδικάζεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, Ἀππ.Ἰταλ.3 κ. φυγῆν, Πάπ. κ. εἰς ἀλασαστρῶνα || κ. π. ἀπαρφ. : Λοικ. Ἀλ. Ἰστ.1,29 καταδικάζεται ἀποθανεῖν || ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστοῦ : Ὁουκ.5,49 ἀντέλεγον μὴ δικαίως σφῶν καταδεδικάζεσθαι | ὅτι ἡ καταδικὴ αὐτῶν ἐγένετο ἀδικῶς || Ἐπιγρ. ἐπὶ ποινῶν-προστίμων : Ἐπιγρ. τὰ καταδικασθέντα ἐκπράξεῖν. 2) κρίνω ἀνεπιφυλάκτως : Ξεν. Ἀν. 5,8,21 ὅτι δὲ δικαίως ἔδειον αὐτοὺς καὶ ἡμεῖς καταδικάσαστε. 3) μέσ. -άζομαι ἐπιτυχῶν ἀπόφασιν ὑπὲρ ἐμοῦ : Ἰσαΐ.4,9 4) παθ. ὑπόκειμαι εἰς τὸν νόμον : Μέν.Πρ.39D 5) νεώτ. κ. δημ. κατακρίνω, ὀποδοκιμάζω : καταδικάζω τὴν συμπεριφορὰν του - τὰς ἐνεργεί- του. 6) μτφ. προδικάζω, προοιωνίζομαι κἀκὸν τι : τὸν ἔχουν καταδικάσει ὁ γιατροί, - εἶναι καταδικασμένος ἀπὸ τῆ φύσει.

καταδικασμος-ον νεώτ. ὁ ὀξιος νὰ καταδικασθῆ.

καταδικαστής ἰδί μτγν. ὁ καταδικάζων : Ἰδμθλ.Πυθ.25,113 καταδικαστῆς τοῦ πατρός.

καταδικαστικός-ή-ον σγλῶ. κ. νεώτ. ὁ καταδικάζων, ὁ ὑπὲρ τῆς καταδικῆς ἀποφαινόμενος ὁ καταδικῆν ἐπάγων : Σχλῶ. Ἀριστφ.Σφ.167, - καταδικαστικὴ φήσας - ἀπόφασις.

καταδικη (ἡ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ τοῦ δικαστηρίου κατὰ τινος ἀπόφασις, ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπιβαλλομένη τιμωρία, ποινὴ : Ἐπιγρ.148,5, Πολυδῶ.25,3,1, ΠΔΣφ.Σολ.12,27 τὸ τέμμα τῆς καταδικῆς ἐπ' αὐτὰς ἐπλήθην, Φιλῶδ.Ρητ.1,125, Πλουτ. Κοριολ.29 ὁ μὲν δῆμος ὤρμησε λύειν τὴν τοῦ Μάρκίου καταδικῆν καὶ καλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.4,65 καταδικῆ εἰς μονομάχους, Καισάρ.Δασ.ἐν Σάθ.3,173 αἱ δὲ ἀπίται τῆς τῆς αὐτῆς καταδικῆς διάφοροι ἐλέγοντο. 2) δημ. κ. μτφ. κατάστασις δυστυχίας, ταλαιπωρία : Βαλαμφ.Βρῆχος κ. Κύρα 44 σέρνω εἶνα σύγνεφο φυχῆς, ἐρμιά καὶ καταδικῆ. 3) ἡ χρηματικὴ ποινὴ, ἀποζημιωσις : Ὁουκ.5,49 ἐκτίνοντες τὴν δικὴν αὐτοῖς ἐν ἐν τῷ Ὀλυμπικῷ νόμῳ ἤλθει καταδικάσαντο αὐτῶν, Δημ.1155 ὁ δὲ Θεόφρητος ἀντὶ τοῦ τὴν καταδικῆν ἀπολαβεῖν ἀκολουθήσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, Ἐπιγρ. μεταίνει αὐτῷ τὸ ἥμισυ τῆς καταδικῆς.

καταδικος-ον (δικῆ) κ. νεώτ. ὁ καθ' οὗ ἐξεδόθη καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ὁ καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, μτ. γεν. : Διδῶ.Σ 13,63 φυγῆς ἐγένενητὴ καταδικος || Ἐπιγρ. καταδικασθεὶς εἰς πρόστιμον, προστιμηθείς : Ἐπιγρ. κ. μυρῆν στατήρων || κ. ἀπολ. : Ἰδσ.ΑΙ 5,14, Ἀρρ. Ἐπικτ.4,11,24, Ἀππ. Ἐμφ.Πολ.1,2.

καταδικός-ή-όν δημ. μ. μτ. τῆς προσ. ἀντων. μαυ-σαυ-του κτλ. ἐντελής ἰδικός μου-σου-του, καθ' ὀλοκληρίαν κτῆμά μου : τὸ κτῆμα εἶναι καταδικῶ τοῦ.

καταδιόλλυμι μον. ἐπιπατ. τοῦ διόλλυμι βλλ. : Ὁσοφύλ.Σ Ἰστ.43A.

καταδιφθερῶ-ώ μτγν. κατακαλύπτω διὸ διφθερῶν, δερμάτων ζῶων : Πλουτ. Ἦθ.664C.

καταδιφθερῶς μον. καταρρηγνῶ ἀπὸ τοῦ διφθου : Εὐστ.183,38.

καταδιχίον (τῶ) Ἐπιγρ. καδδίχιον, ὑποκαρ. τοῦ κάδου κ. βλλ. « εἶδος καύματος ».

καταδιφίον Ἦσ. « εἶδος καύματος ».

καταδιφίος-ον μτγν. ὁ ἔχων διφάν, λαν διφασμένος : Βασ.896D.

καταδιφθ-άω μον. κάμνω τινὰ νὰ καταληφθῆ ὑπὸ διφθῆς, νὰ διφθῆσῃ : Εὐμβθ.149.

καταδιωγμός ἰδί νεώτ. διωγμός, καταδίωξις. **καταδιωκτικός-ή-όν** μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καταδίωξιν, καταδιώκων : Ὁραν.2,90.

καταδιώκω κ. νεώτ. τρέχω κατόπιν τινός, δπως συλλάβω ἢ φονεῦσω αὐτόν, διώκω τινὰ ἐπιμόνω : Ὁουκ.1,49 ὁ γὰρ Κερκυραῖοι εἰκοσι ναυσὶν αὐτοῦς τρεφάμενοι καὶ καταδιώξαντες σποράδας εἰς τὴν ἡσιερν, ΠΔ Ψαλμ.171|8,38 καταδιώξω τοὺς ἐχθρούς μου καὶ καταλήφομαι αὐτοὺς || μτφ. ἐπιδιώκω, προσπαθῶ νὰ κερδηθῶ : Πολυδῶ. 6,42,1 ἢ καὶ δοκοῦσι Ῥωμαῖοι καταδιώκοντες τὴν ἐν τούτοις εὐχέρειαν || νεώτ. μτφ. ἐπιδιώκω νὰ βλάψω τινὰ, κατατρέφω : τὸν καταδιώκει ὁ ἐπιθεωρητῆς. 2) ἀναζητῶ : ΚΔ Μάρκ.1, 36 καὶ καταδιώξαν αὐτὸν ὁ Σίμων καὶ ὁ αἰ μετ' αὐτοῦ. 3) ἐξαναγκάζω τινὰ νὰ τρέξῃ, βιάζω νὰ σπεύσῃ : ΠΔ Γεν.33,13 τὰ παιδιά. . καὶ τὰ πρόβατα καὶ βόας λαχέονται ἐπ' ἐμέ' εἰάν τὸν καταδιώξω αὐτὰ ἡμέραν μίαν, ἀποθανοῦνται πάντα τὰ κτήνη.

καταδιώξιμος-ον νεώτ. ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀρξίει ἢ πρέπει νὰ καταδιωχθῆ, καταδιωκτός.

καταδιώξις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ καταδιώκει, παρακολούθησις πρὸς σύλληψιν ἢ φόνον : καταδιώξις τῶν κακοποιῶν - τῶν κλεπτῶν.

2) μτφ. ἡ ἐπιδίωξις, ἡ προσπάθεια πρὸς βλάβην τινός. 3) νομ. ποινικὴ δίωξις. 4) ἰατρ. μανία καταδιώξις ἡ κατέχουσα τινε ἔμμονος ἰδέα ὅτι ὅλοι τὸν ἐπιβουλεύονται.

καταδοκῶ-έω κυρ. ὑποθέτω, ὑποφιάζομαι τὴν εἰς βράος τινός, μτ. ἀπαρφ. : Ἦρ.3,27 πάγγυ σφέας καταδόξας ἐσωτοῦ κακῶς πρήξαντος χαρμόσυνα ταῦτα ποιέειν, αὐτ.6,16 σφέας καταδόξαντες εἶναι κλῶπαρ μτ. δοκ.πρσο. : αὐτ.9,99 κατεδόκκον νεοχμόν ἐν τῷ ποιέειν μτ. αἰτ. πρσο. : αὐτ.8,69 τάδε καταδόξας. . σφέας ἐβλοκακέειν || παθ. τελῶ ὑπὸ ὑποφίαν, μτ. ὑποφιάζονται : Ἀντιφ.2,23 ὡν διὰ τῆς ἐχθρας τὸ μέγεθος εἰκότως ὄφ' ὧν καταδοκοῦμαι μτ. ἀπαρφ. : αὐτ.2,22 καταδοχθεὶς φοναῦς εἶναι || ὄμ. ἐπὶ καλῆς σμ., ἀναγνωρίζομαι : Νουμήν. Ἀπ.π.Εὐσ. Προπ.14,8 2) γεν. εἰκόζω : Ἦρ.1,111 οὐ γὰρ ἀν κοτε κατόδοξο ἐνεθεν ἦν.

καταδολεσχέ-έω, παρακ. -πδολεσχικά, μτγ. παθ. παρακ. κατηδολεσχημένος, γίνομαι ἐνοητικὸς εἰς τινε μὲ τὴν φλυαρίαν μου, καταζαλιζώ τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου : ΠΔ Ὁρῆν.3,20 καταδολεσχῆς ἐπ' ἐμὲ ἡ φυχὴ μου, Πλουτ.2,22A πένυς ὧν φλυαρεῖς τοσαῦτα καὶ καταδολεσχεῖς ἡμῶν, Ἰουλ. Ὁμορ.32 || παθ. μτγ. κατηδολεσχημένος, Σουιδῶ. ἐν λ. διατεθρῦλμένος τὸ ὄτα.

καταδολεσιεύω νεώτ. μεταχειρίζομαι δόλον κατὰ τινος, ἐξαπατῶ τινὰ || ἰδ. νομ. καταδολεσιεύομαι τὸν νόμον παραβαίνω τὸν νόμον μετὰ δολοτήτοσ.

καταδολεσιεύς-εως (ἡ) νεώτ. χρησιμοποίησις δόλου : καταδολεσιεύς νόμου |παράβασις νόμου μετὰ δολοτήτοσ.

καταδολεσιεύτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καταδολεσιεῖν βλλ. : καταδολεσιευτικὴ ἀπόπειρα.

καταδοξάζω καταδοκῶ βλλ. : Ξεν. Ἀν.7,7,30 « καταδοξάσαιαν μὴτ' ἀν ἄλλους σοι εἰδθῆν δι' ἄπιστιαν ἐκ τὰν νῦν γεννημένων, Διδῶ.Σ 32,10 2) σηματοῦζω ἐσφαλμένῃ γνώμῃ πρὸς τινος : Ἐπικ.Φῶσ.2,9,Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,10 κ. ὑπὲρ τινός.

κατάδοσις-εως (ἡ) πάπ. κ. νεώτ. καταβολὴ πληρωμῆς : Πάπ. ἀποδώσω τὸν φθῶρον ἐν δόσει πληρωμῆς : Πάπ. ἀποδώσω τὸν ἀπὸ (Μεσορῆ εως) Ἄθρσ. 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ καταδίδειν, ἡ δι' ἀνακονοσέως ἰδ. μυστικὴ ἀποκάλυψις ἐγκλήματος ἢ ἐγκληματοῦ : κατάδοσις ληστῶν.

καταδότης |δ| νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ότρια ὁ διὰ προδοσίας ἀποκαλύπτων ἢ παραδίδων τιὰ κρυπτόμενον: ὁ καταδότης τῶν παραχαράκτων.
καταδουλεύομαι μγν. καταδουλώ βλ. δι' ἐμὲ, πρὸς ὠφέλειάν μου: Σύμμ. ΠΔλευτ. 27, 17.
καταδουλιζέω Ἐπιγρ. κυρ. ἐν χρ. τὸ μέσ. -ιζομαι, ὄρρ. καταδουλιζέσθαι, καταδουλεύομαι βλ. καταδουλιζόμενος |δ| Ἐπιγρ. καταδουλιζόμενος βλ.: Ἐπιγρ. ἐφάπτεσθαι τινος ἐπὶ καταδουλιζομῶ.
κατάδουλος |δ| πάπ. δούλος, σκλάβος: Πάπ. κατάδουλος παῖς.
καταδουλώ-ω ἄγω, ὀδηγῶ εἰς δουλείαν, ὑποδουλώω: Ἡρ. 6, 109 καταδουλώσαι Ἀθήνας, Θουκ. 3, 70 λέγοντες Ἀθηναίους τὴν Κέρκυραν καταδουλοῦν, Ἰσοκρ. 9, 20 τὴν νήσον ὕλην βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ καταδουλώσων κ. παθ. β: Ἡρ. 5, 116 Κύπριοι... ἐλευθεροὶ γινόμενοι αὐτὶς ἐκ νέης καταδουλώουτο, Λυσ. 18, 5 τὸ ὑμέτερον πλήθος καταδουλούμενον, Πλάτ. Συμπ. 219B ἠπόρουσι δὲ, καταδουλωμένοι τε ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ὡς οὐδεὶς ὑπ' οὐδενός ἄλλου περιθῆσ' || συχνότ. ἐν τῷ μέσ. τ. καθιστῶ τινα ἐμαυτῷ δούλον, ὑποδουλώω: Ἡρ. 7, 51 δεῖ ἀδικωτάτους γίνεσθαι καταδουλουμένους τὴν μητρόπολιν, Ξεν. Ἀπομν. 2, 1, 13 ἄδυνατος οὐκ οἰσθ' ὅτι καταδουλωσάμενοι καρποῦνται:, Φιλῆμ. 95, 8 ἡ τύχη τὸ σῶμα κατεδουλώσατο, Εὐσέβ. Μύνη. ἀπ. 10 τὸ κρέσσον τῷ χειρὶν καταδουλεύενοι' || κ. μτ. τοῦ δουλείαν: ΠΔ Μακκ. 1, 8, 18 ἴδων τὴν βασιλείαν τῶν Ἑλλήνων καταδουλουμένους τὸν Ἰσραὴλ δουλείαν 2) μτφ. ὑποδουλώ τὸν νοῦν: Μέν. 338 παιδισκάρῳν με καταδεδοῦλωκ' εὐτελές || ὄμ. καταστρέφω τὸ πνεῦμα, διασπῶ: Ἀπ. Λιβ. 8, 1 καταδουλοῦ τὴν τόλμαν ἢ ἀνάγκη' || συχνότ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Ἰππ. Ἀγμ. 15 ἢ ἀνάγκη καταδουλοῦται τὴν γνώμην, Ξεν. ΚΠ 3, 1, 23 οἶσι τὴ μάλλον καταδουλοῦσθαι ἀνθρώπουσ τοῦ ἰσχυροῦ πόδου:, Ἰσοκρ. 12, 178 καταδουλοῦσθαι τὰς ψυχὰς, Πλάτ. Πολ. 5, 53 D παρακαθίσας ὑπ' ἐκείνω καὶ καταδουλωσάμενος, Ἀριστοτ. Ἰστ. ἀπ. 15.
καταδουλώσας-εως |ή| ὑποδουλώσις, ὑποταγή: Θουκ. 3, 10 ἐγνώμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσις τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναίσι, Πλάτ. Νόμ. 776 D τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως ἔριν ἀν ἔχοι, Ἐπιγρ. **Κατάδουποι-ων** ὁ πρῶτος καταρράκτης τοῦ Νεῖλου: Ἡρ. 2, 17 ἀπὸ Καταδουπῶν τε καὶ Ἐλεφαντίνης πόλιος, Θεόδωρ. Αἰθ. 34, Φιλόστρ. Ἀπόλλ. 6, 23, Πλιν. Φί 5, 54 || τὸ αὐτ. πληθ. Κατάδουσα, λατ. Catadupa: Κικ. Σομπ. Scip. 5.
καταδουπέω μγν. κ. μον. πίπτω μετὰ δούλου ἢ ἰσχυροῦ ἤχου: Ἀντίφ. ΑΠ 7, 637 τυπεῖς κατέδουπε κεραυνῶ 2) μτφ. μον. ἐκκωφῶ διὰ τοῦ δούλου, ξεκουφαίνω: Νικ. Χων. Χρον. 27.
καταδοχή |ή| ἡ ἐκ νέου παραδοχὴ, ὑποδοχὴ ἐπιπλέοντος: Πλάτ. Νόμ. 867 B πέμψειν... τὰς τῶν φυγόντων πράξεις ἐπὶ σαφέστερον, διδοῦς τὴν αἰδοῦς τε πέρι καὶ καταδοχῆς τούτων δικαστὰς γίνεσθαι' 2) ἡ δοχὴ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώμα: Πορφ. Γνώμ. 35, αὐτ. Μαρκ. 19 καταδοχὴ τοῦ θεοῦ 3) δοχεῖον: Γαλ. 4, 713 πνεύματος μὲν ὁδοὶ τε καὶ καταδοχὴ τὰδε, βίνες, στόμα, βρόγχος, τραχεῖα, ἀρτηρία, πνεῦμον' 4) μον. ἡ παραλαβὴ κληρονομίας: Θεοφίλ. Ἀντικίνα. Ἰστ. 2, 19, 432.
καταδραθῆ ὄρρ. ὑποτ. τοῦ καταδραθῆναι βλ. καταδραμεῖν ὄρρ. β' τοῦ κατατρέχω βλ.
καταδρασκεῖσθαι μγν. δρᾶντομα ἰσχυρῶς, καλῶς, ἀδράγγω: Διοσκ. Θηρ. Προοίμ. τῆς φθοροποιᾶ δυνάμεισ καταδρασκεῖσθαι τῶν σωματῶν' || ὄμ. μτφ. ἀντιλαμβάνομαι, ἐνωῶ: Πρόκλ. Παρμ. 534S καταδρασκεσθαι τῆς ἀληθείας, αὐτ. Τίμ. 3, 107 D τοῖς ἐπιχειροῦσι μὲν εἰς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν, μὴ καταδραστομένους δὲ αὐτῆς ἀκριθῶς.

καταδρέπω ἀποκόπτω: Ἡρ. 8, 115 τὸν φλοῖον περιλέποντες καὶ τὰ φύλλα καταδρέποντες.
καταδρομεύς-εως |δ| νεώτ. ὁ κατατρέμων, ὁ καταδιώκων, διώκτης' || ναυτ. ὁ ἐνεργῶν καταδρομῆν, κωρσάρος.
καταδρομή |ή| κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπίδρομή, εἰσβολὴ ἐχθρῆ: Θουκ. 1, 142 τῆς γῆς βλάπτονεν ἂν τὴ μέρος καταδρομαί καὶ αὐτομολίας, αὐτ. 7, 27 πρὸς τὴν Δεκλίειαν καταδρομὰς ποιοῦμένων καὶ κατὰ τὴν χώραν φυλασσόντων, Λυσ. 20, 28 καταδρομῆς γὰρ γινομένης τῶν φυγάδων, Πλάτ. Πολ. 472A ὡσπερ καταδρομῆσ ἐπιήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου' || ὄμ. ἐπιθεσις, ἐπὶ στρατευμάτων ἐν τῇ μάχῃ: ΠΔ Μακκ. 2, 5, 3 καὶ πρᾶσβολὰς γινόμενὰς, καὶ καταδρομὰς ἐκατέρων' || ἐν πάπ. ἔφοδος κατὰ φρουρίου' 2) νεώτ. κ. δημ. καταδίωξις, δυσμενεία, κσκοπηχία: Βηλαρ. Ποιήμ. 101, 19 τῆς τύχης τὴν καταδρομῆ' ποτὲ δὲν παίρει μὲ ὄρη, - χῶδες στὸ παιγνίδι εἶχα μεγάλη καταδρομῆ' 3) μτφ. βίασ πρᾶσβολῆ, λῃδὸρρημα, ὀνειδισμός: Αἰσχίν. 1, 135 καταδρομῆν... μέλλει ποιείσθαι περὶ ἐμοῦ, Πολύβ. 12, 23, 1 κατὰ τοῦ Ἐφόρου πλείστην νεοποίητα καταδρομῆν, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 2, 43 ἐν καταδρομῆς μέρει λέγεται περὶ τινος' 4) ἐπιστροφή, καταφυγῆ: Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων. 25, 15 καταδρομῆ γίνεται ἐπὶ... 5) ὄρη ἐντὸς τῆς γῆς χρησιμεύουσα ὡς φωλεὰ ἢ κρησφύγετον ζῶων, ἀντρον, λάκκος: Αἰλ. 21, 2, 9 καταδρομὴ δακτύλου, αὐτ. 9, 1 λοχυμῶδες καταδρομαί' || Ἐπιγρ. μιδ. κρυπτή, ὑπόγειος στοά.
καταδρομεύς-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν καταδρομῆν' || ὁ κατάλληλος εἰς τὴν καταδρομῆν, καταδίωξις, καταδιωκτικός' || τὸ καταδρομικὸν πλοῖον ἢ μ. καταδρομικὸν ἐμπορικὸν πλοῖον, εἰδικῶς ἐξοπλιζόμενον ἐπὶ σκοπῷ βλάβης τοῦ ἐχθρικοῦ ἐμπορίου' || ὄμ. τὸ εὐδρόμον πλοῖον' 2) εἰδ. ζῶολ. καταδρομικὸ ἰχθύος ὁ ἀποδημητικὸ ἰχθύος τῶν γλυκίων, ἴδ. ποταμίων ὀδάτων.
κατάδρομος (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκοῦ τῶν καραβιδῶν.
καταδρομίζω σχολ. καταδρέχω διὰ τῆς δράσους: Σχολ. Πινδ. Ο 6, 88 (παθ.).
κατάδρομα-ατος (τὸ) (καταδρόμω) σπάραγμα, ξεοχημα: Εὐρ. Ἰκ. 51 σαρκῶν πολιῶν καταδρόματα χειρῶν.
κατάδρομος-ον μγν. πλήρης δρυμῶν, λίαν δασώδης: Στράβ. 4, 5, 2 ἡ πλείστη τῆς νήσου πεδιάς καὶ κατάδρομος.
καταδρόμω σπαράττω, ξεοχιζῶ: Ρουφίν. ΑΠ 5, 42 καταδρόμει τὸ πρῶσπον (διδὸρ, - τριψείας), Πέρο. ΑΠ 7, 487 κ- τὰς παρειὰς' || κ. μέσ. ἐν τρ.: Ἡσιόδ. Ἀσπ. 243 κατὰ δ' ἐδρύνοντα παρειὰς.
καταδρόψασθε μγν. περιφράσσω, περικλιεῖω διὰ δρυφακτοῦ: Λυκόφρ. 239.
καταδυναστεία |ή| μγν., μον. κ. νεώτ. κατάθλιψις, καταπίεσις: ΠΔ ἘΞ. 6, 7 ὁ ἐξαγαγὼν ἡμᾶς ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Αἰγυπτίων, Β'. ΑΛΞ. 1135 ἴν' ἐλευθερωθῆμεν αὐτῆς δουλείας τῶν Περσῶν καὶ καταδυναστείας.
καταδυναστεύεις-εως |ή| νεώτ. καταδυναστεία βλ.
καταδυναστεύω μγν. κ. νεώτ. ἐξασκῶ δυναστείαν ἐπὶ τινος, καταθλιβῶ: ΠΔ ἘΞ. 1, 13 καὶ καταδυναστεύον Αἰγύπτιοι τοῦσ υἱοῦσ Ἰσραὴλ βίφ' || κ. μτφ.: Ξεν. Συμπ. 5, 8 δέδοικα μὴ πλοῦτῆσ με καταδυναστεύσθην, Διδῶ. Σ 13, 73 καταδυναστεύσεισ τῶν πολιτῶν' || κ. ἄπολ.: Στράβ. 16, 1, 26 ἐπέκεινται δὲ καὶ καταδυναστεύουσι διὰ τὴν ἰσχύν, Φιλ. 1, 421, Πλούτ. Ἠθ. 367 D, Λασκαρ. Μυστ. 166 εἶναι τῶρα χρόνοι ποῦ διάφαρα πάθη καὶ ἑλαττώματα καταδυναστεύουσα τὴν Κεφαλονία

|| παθ. καταπιέζομαι : Διόδ.Σ 37,8, Στραβ.6,2,4
ἐλευθεροῦν τοὺς ὑπὸ τῶν βαρβάρων καταδυνα-
στευομένους, ΚΔ Πράξ.10,38 ἰσμενος πάντας τοὺς
καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου' || ὁμ.
τελὼ ὑπὸ κυβερνήτην : Στραβ.6,7,78 ταῦτα κατε-
δυναστεύετο ἕκαστα' 2) ἔγω ὑπὸ τὴν ἐξου-
σίαν μου· ἀπολ. ἐπὶ στασιαστών : ΨΠτολ.56.

καταδύω πά. καταδύω βλλ. : συνέβη κατα-
δύναι τὸ πλοῖον διὰ τοῦτο.

καταδύσις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ὑπὸ τὸ
ὑδωρ καταδύσις' δδ. ἐπὶ ἀστέρων, ἡ δύσις :
'Ἰνπαρχ.2,6,1,Πτολ.Τετραβ.140' || κ. μτφ. : Φιλ.,
415 καταδύσις εὐλαγιστίας, ἀντιθ. ἀνατολή ἀφο-
σίσης' || ὁμ. ἐπὶ ποταμοῦ, καταδύσις : Στραβ.
8,8,4 τὴν καταδύσιν ἀποφράξας σπύγγος πορι-
σάμενον πολλοῦς' || γεν. μετὰ θάλασσαν, κάθοδος·
Λοικ.Ἀλ.'Ιστ.1,33 μέτρι τῆς ἐς τὸ κλίμα καταδύ-
σεως' || νεώτ. ναυτ. ποιητ. τριπλάθι ἐμβαπτί-
σεως τοῦ τιμωρομένου εἰς τὴν θάλασσαν' || ὁμ.
νεώτ. ἀπ. ἡ μεταξύ τοῦ φακοῦ τοῦ μικροσκο-
πίου καὶ τοῦ ἀντικειμένου παρέμβεισι ὑγροῦ δια-
θλάντος τὸ φῶς' 2) κρύπτι, δὴ : Λοικ.Ἐρωτ.
34 σπλήγγας ὀρών κρύσις καταδύσις ἐπενόη-
σαν, Φιλ.1,315, Ἀθήν.11,477D καὶ ἡ τοῦ ὄψεως κα-
τάδυσιν χειρῆ, ἡ καταδεχομένη τὸ ζῶον, Γαλ.11,167'
|| ὁμ. βάθος : Σάμμ.ΠΔΨαλμ.68(69),3' || κ. θαλά-
μη : Ἐρωπιαν. ἐν λ. ὑποφρον' 3) ὁ παρὼν κό-
σμος (ὡς ὑποκείμενος εἰς δύση) : Ἀκόλ.ΠΔΨαλμ.16
117),14, Σύμμ.αὐτ.48(49),2' || κ. ἐκ τῆς ἀνθρω-
πίνης ζωῆς : Ἀκ.Ἐλ.αὐτ.38(39),6' 4) κτ. μτφρ.
ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, κατὰ γράμμα, τὸ προκαλοῦν
φρίκιν : ΠΔ Βασ.3,5,13 καὶ ἐξέκοφεν Ἀσά τὰς
καταδύσεις αὐτῆς καὶ ἐπέκρησε νηρὶ ἐν τῷ χει-
μάρρῳ τῶν Κέδρων' 5) καταδύσις τῆς κεφα-
λῆς ἐντός λουτροῦ : Ὁρειβ.ἀπ.48.

καταδυστή (ὁ) λεξ. ὁ καταβυθίζων' Ἦσ. ἐν
λ. καταουστής.

καταδυσωπῶ-έω μτγν. κ.μον. ἐπιπατο.τοῦ δυσωπῶ,
ἐνθέρμως ἱκετεύων δυσωπῶ, λίαν δυσωπῶ, κῆρυ-
μα ἐντραπῆ : Λοικ.Θυσ.3,Β1.Ἀλεξ.1499 ζητούντων
οὐκ ἡμῶν αὐτὸν καὶ καταδυσωπώντων.

καταδυτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς
τὴν κατάδυσις : καταδυτικὰ μηχανήματα' || ὁμ.
καταδυτικός φακός νεώτ. ὄπτ. ὁ φωπίζόμενος διὰ
συστήματος καταδύσεως βλλ.λ).

κατάδυτος (ή) μτγν. κατάδυσις βλλ.2) : Κοϊντλ.
Ψαλμ.87(88),7' 2) κατάδυσις βλλ.31 : αὐτ.48(49),2.

καταδύω κ. -δύω κ. νεώτ. ἀμτβ. ἐν ἐνεργ. ἔνεστ.
καταδύω κ. ἐν μέσ. καταδύομαι, μέλλ. -δύσομαι,
ἀόρ. -εδύσάμην, ἐπ. β' κ. γ' ἐν. -δύσσο, -δύσσοτο,
ἐνεργ. ἀόρ. β' καταδύν, παρακ. καταδεδύκα
κατέρχομαι, καταθαίνω, βυθίζομαι, δύω, βουτώ,
ἰδ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου : Ἰλ.Α 475 ἡέλιος κατέδυ, Ὄδ.
Κ 183 εἰς ἡέλιον καταδύθη, Ὑγν.Ἐρμ.197 ἡέλιος
καταδυσόμενιος, Ἦρ.7,235 (τὴν νῆσον) κατὰ θα-
λάσσης καταδεδύκατος' || ὁμ. ἐπὶ πλοίου, βυ-
θίζομαι ἡ εἶμαι ἀνίκανος πρὸς πλοῦν : Ἦρ.8,90
ἡ τε Ἀττικῆ κατεδύτο καὶ ἐπιφερομένη Αἰγι-
ναίη νηὶς κατέδυσε τῶν Σαμοθρίκων τὴν νέα,
Θουκ.2,92 ἐπὶ τῆς . . νεῆς, ἡ περὶ τὴν δακκάδα
κατέδυ, Ξεν.Ἑλλ.1,6,35' || ὁμ. ἐπὶ προσ., βυθί-
ζομαι ὑπὸ τὸ ὑδωρ, ἐμβαπτίζομαι : Βατραχομ.89
κ. ὕφ' ὕδατι, Πολύδ.5,47,2 αὐτοὶ 12 ὕφ' αὐτῶν
βαπτίζόμενοι καὶ καταδύοντες ἐν τοῖς τέλμα-
σι ἀχρηστοὶ ἦσαν' || συνεκδ. εἰσοδῶ μου
βαθῆς, χάνομαι, τρυπῶναι : Ἀριστοφ.Σφ.140 μου
σπολαί τι καταδεδύκως ἰχθυεὶς ἐντός' 2) εἰσο-
δῶμαι, εἰσερχομαι, εἰσχωρῶ, χάνομαι, μτ. αἰτ. :
'Ἰλ.Κ 231 ἐθέλεις καταδύναι δμῖλον, αὐτ.Σ 134
καταδύσσο μέλον Ἄρηος, Ὄδ.Δ 246 ἀνδρῶν
δυσμενῶν κατέδυ πόλιν' ἐπου. προδ. : Ἰλ.Τ 25
μυταὶ καδδύσαι κατὰ . . ὠτειλας, Ὄδ.Κ 174 κα-

ταδυσόμεθ' ἀκνήμενοι περ εἰς Ἄλδω δόμου,
'Ὑγν.Ἐρμ.237 σπάργαν' ἔσω κατέδυσε, Ἦρ.9,37
τὰς δὲ ἡμέρας καταδύωντες ἐς θλίην καὶ αὐλιζό-
μενος, Ξεν.Κυν.5,16 κ. εἰς φάραγγα, Πλάτ.Πολ.
576E καταδύντες εἰς ἀπαντὰ μτ. δοτ. βυθίζομαι,
πέφω ἐντός : Μητρόδ.ἀπ.38 κ. ταπὲ μοιοποια-
θεῖαι' συγν. μτ. τῆς ἐνν. τοῦ κρυφίω, ὑπεσερ-
χομαι, ἐμβαίνω : Πλάτ.Πολ.401D καταδύεται εἰς
τὸ ἐντός τῆς ψυχῆς ὁ τε ρυθμός καὶ ἁρμονία,
αὐτ.562E καὶ καταδύεσθαι γε . . εἰς τὰς ἰδίας
οἰκίας καὶ τελευτῶν μέχρι τῶν θηρίων τὴν ἀναρ-
χίαν ἐμφυομένην' || ὁμ. εἰσοδῶ, εἰσχωρῶ :
Γαλ.15,90 κ. ἡ φύξις ἔως πλείστον : ὦ ὑφέρω,
γλιστρῶ καὶ κρύπτομαι : Ξεν.ΚΠ 6,1,35 δακρυεῖν
ὑπὸ λύπη, καταδύεσθαι δ' ὑπὸ τῆς αἰσχύνης,
Πλάτ.Πολ.579B καταδεδύκως ἐν τῇ οἰκίᾳ, αὐτ.
Σοφ.239C εἰς ἀπὸν ὁ σαφιστὴς τόπον κατα-
δεδύκωτος' 4) εἰσερχομαι εἰς . . ἐνδύομαι, φο-
ρῶ : Ἰλ.Ζ 504 κατέδυ κλυτὰ τεύχεα, αὐτ.Η 103
κατεδύσσοτο τεύχεα καλά, Μοσχ.4,102 κ. εἰματοσ'
5) μτβ. ἐνεργ. κῆρυμα πνῶν καὶ βυθισθῆ, καταδυ-
θίω, βουλιθίω, σπαν. ἐν ἔνεστ. : Φερειαν.12 ἐμ-
πίπτων καὶ καταδύων, Ξεν.ΚΠ 6,1,37 ἐμὲ κατα-
δύουσι τῷ ἀγει' || συγντο. ἐν ἀορ. α' : Ἦρ.6,17
ναύλομος καταδύσσοτος' || ἐν ναυμαχίᾳ, κατα-
στρέφω τὰς ναῦς μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς θα-
λάσσης, καθιστῶ αὐτὰς ἀνίκανους πρὸς πλοῦν :
'Ἦρ.8,87 ἐνέβαλε τε καὶ κατέδυσε Ἰναυθί, Ἄ-
ριστοφ.Βάτρ.93 κατεδυσόμεν ἐς ναῦς τῶν πο-
λεμίων, Θουκ.1,50 τῶν νεῶν ἅς καταδύσειαν'
|| ὁμ. ἀφήνω νὰ βυθισθῆ, νὰ δύσση, νὰ βουτήξῃ :
Κολλ.Ἐπιγρ.2 ἡλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν ἰσφῆ-
σαμεν τὸν ἡλιον νὰ δύσση μὲ τὴν ὀμίαν μας'
|| ὁμ. βυθίζω, ἐμβαπτίζω τὴν κεφαλὴν εἰς λου-
τρον : Ἦρ.6δ. Ἰατρ.π. Ὁρειβ.10,37,13 κ. τὴν κεφαλὴν.

κατάρθω, ἰων. σὺναγο. καταείδω ὄδω ὡς ὑψη-
λότερόν σου, ὥστε ἡ φωνὴ ν' ἀκούεται κάτωθεν,
ἡ ὄδω κατὰ πᾶσαν τὴν ἔκτασιν, ἐπὶ πτηνῶν :
Αἰλ.Π13,1' 2) ὄδω πρὸς τὴν συμφωνίαν πρὸς
τι' || δδ. κ. κατ' ἀρέσκειαν, κατ' ἐπιθυμίαν πνός'
|| κ. συνεκδ. μτβ. διὰ τὸ ζῆματός μου τέρρω,
θέλω, πρᾶξω πνῶ : Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,29, Πλούτ. Ἠθ.
745E, Λοικ.Ζητραγ.39 μέτρος τε κατάρθωσι καὶ
μύθοσι κατηχοῦσι' || κ. μτ. δοτ. ὄδω ἐπιφθῶ
μαγείας : Ἦρ.7,191 καταείδοντες βῆσι οἱ Μά-
γοι τῷ ἀνέμῳ' || κ. μτ. οὐστοχ. αἰτ. ὄδω τι
ὡς ἐπιφθῶν μαγείας : Εὐρ.ΙΤ 1337 κατῆδω βάρβα-
ρα μέλη μαγεύουσα' || ἐν τῇ σση. τούτῳ παθ.
κατάρθωσι διὰ μακρῆς ἐπιφθῆς ἀγομαι, ἔξαναγο-
κίζομαι νὰ πρόξω τι : Αἰλ.Ζ15,25 οἶοναί κατα-
δόμενος' 3) ὄδω συνεχῶς ἡ ἰσχυρῶς πρὸς
ἐνόχλησιν ἢ πρὸς περιγέλω ἀλλοῦ, ὄδω ζωηρῶς
πρὸς τὸ καθαρῶσθῆσαι ἄλλον, τὸν ξεκουφαίνω :
Λοικ.Νεκρ.Δ 22 κἀκίστοι Λυδῶν . . ἔμβα γὰρ
ἀν ἴπτε, ἀκολουθεῖω ἀνίων καὶ κατάρθων καὶ
καταγελῶν' || φρ. κατάρθει δειπνον καθι-
στᾶν εὐθθυμον, εὐχάριστον τὸ δεῖνον δι' ἄσμα-
τος : Αἰλ.Π17,2' 4) μέσ. κατάρθομαι ἔγω, κρα-
τῶ παρ' ἐμοῖ τινα ἢ νινὰς ὄδοντας πρὸς τρέφην
μου, βάνω καὶ μοῦ τραγοῦδάν : Λοικ.Δις Κατ.16
ἐκώμαξ διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης φαλτρίων ἔγω
καὶ κατάρθόμενος ἔωθεν ἐξ ἐσπέρας' 5) πληρῶ
ἔκτασιν, τόπον πνῶ διὰ τοῦ σματός μου, γεμί-
ζω τὸν τόπον μὲ τὸ τραγοῦδι μου, ἐπὶ πτηνῶν :
Λόγγ.1,9 κατάρθει τὰς λῶμαξ κ. μτ. γεν. : Αἰλ.Ζ1
1,43 ἀπὸν κατάρθει τὸν ἐρημαῖον χωρίων.

καταδύω δημ. καταδιδῶ βλλ.
καταδωροδοκέ-έω προδιδῶ δωροδοκούμε-
νος : Ἀριστοφ.Σφ.1036 τοιοῦτον ἰδῶν τέρας οὐ φη-
σιν δέσασα καταδωροδοκῆσαι' || κ. μέσ. δια-
φθείρομαι διὰ δώρων : Ἀριστοφ.Βάτρ.361 τῆς πό-
λεως χειμαζομένης ἀρχων καταδωροδοκεῖται,

Ἄριστ. Πολιτ. 1271a, 3 φαίνονται δὲ καὶ καταβαροδοκοῦμενοι καὶ καταχαρίζομενοι.

καταείδω ἰων. τ. τοῦ καθέδω βλλ.

καταειρώσασ Ἐπιγρ. ἀδρ. τοῦ καθιερώ βλλ. **καταειμένος**-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ καταέννυμι βλλ.: Ὁδ. N 351 ὄρος καταειμένον ὄληρ 2) μτχ. παθ. παρακ. τοῦ καθίημι βλλ.: Ἄπολλ. P1, 939.

κατακίσατο γ' ἐν μέσ. ἀδρ. τοῦ καθέζω βλλ.: Ἰλ. A 358 ὄθι οἱ κατακίσατο γαίης || δ. ἐρμ. ἐκ τοῦ εἶδω (εἶδομαι) βλλ.: Σχόλ. Ἰλ. A 358.

καταέννυμι ἡ-εἰνώω ἐπ. ρ. τοῦ ἀχρ. τ. καθέννυμι μ. κτ. παρατ., ἐνεργ. ἀδρ. κ. παθ. παρακ. ἐνδύω, καλύπτω, σκεπάζω : Ἰλ. ψ 135 θριεῖ δὲ πάντα νέκυν καταέννυσαν, Ὀππ. Ἀλ. 2, 672 νηοῦς σφαιτὶ κανῶ τε . . . κατείνων κ. παθ. : Ὁδ. N 351 ὄρος καταειμένον ὄληρ, Ὑμν. Ἐρμ. 228.

καταφελμένον Ἐπιγρ. μτχ. τοῦ κατεῖλω βλλ. : καταφελμένον τῶν πολιτῶν | συνηθροισμένον τῶν πολιτῶν |.

καταφέρω Ἐπιγρ. καθεφέρω, πολιορκῶ : Ἐπιγρ. ὄτε τῶν πτόλιν Ἡδάλιον καταφέρων Μάδοι.

καταζαίνω καταξηραίνω, κάρνω τὴν ἐντελῶς ξηρῶν, στεγνώνω : Ὁδ. A 587 γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίρμων.

καταζαίλωμαι δημ. ζολίζομαι πολὺ, καταλαμβάνομαι ὑπὸ σκοτοδίνης : Σολωμ. Διάλ. εἰμαι βέβαιος ὅτι τοῦ φαίνεται πῶς σ' ἔχαίρησθε, τόσο εἶναι καταζαλιόμενος.

καταζευγμά-ατος (τῶ) Ἐπιγρ. διαδοκίς, ἐγκαρσία δοκίς : καταζευγμά οροφής.

καταζεύγνυμι κ. -νύω ζεύγνυω ὁμοῦ : Πίνδ. Π 2, || ἐν τῷ ἀρματα πεισιχάλινα καταζεύγνυθ σθένος ἵππων κ. παθ. : Διόδ. Σ 20, 85 θύο πλοίων φορηγῶν διαδεβεθῶτων καὶ καταζευγμένων || μτφ. εἰμαι ἠνωμένος : Πλάτ. Νόμ. 753B ταῖς πρώτων οὕτω καταζευγμένους πόλεις κ. ἐπὶ γάμου : Αἰλ. Π 4 : 2) ἐν τῷ παθ. περιορίζομαι, δεσμεύομαι : Ἡρ. 8, 22 ὄπ' ἀναγκῆς σκατέζευχθε, Σοφ. Ἀντ. 947 ἐν τυμῆθρῃ θαλάμῳ καταεζύθη 3) παθ. ἐπὶ ὀρθῆς γωνίας, γίνομαι ὀρθῆ : Ἀσπιά. ΗΝικ. 19, 32 κἂν μικρῶ τινι μάλλον καταζευγμένη ἢ ἡ εὐθεῖα γωνία 4) ἀμτβ. λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τὰ ὑποζύγια καταλύω, στρατοπεδεύω, ἀντιβ. ἀναζεύγνυμι : Πολύβ. 3, 95, 3.

καταζυγοτροφῶ ἔω ὑπερμετρῶς δαπανῶ τὴν οὐσίαν εἰς διατροφήν ὑποζυγίων : Ἰσάι. 5, 43.

κατάζευξις-εως (ἡ) μτγν. κ. μον. σὺζευξις : Πόρφ. Ἀπογ. 2, 1B κατάζευξις βῶων, Ἰππιαρ. 103 κ. τοῦ ζυγοῦ || ὁμ. μτφ. ἐπὶ τοῦ γάμου : Πλούτ. 750C κατάζευξις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς 2) ἀντιβ. ἀναζευξις ἀπόζευξις, ὄθ. συνεκδ. στρατοπεδεύσεις : Πλούτ. Σούλλ. 28 πρόσταγμα κατάζευξις ἐδωκεν.

καταζηλώ-ω μτγν. δημιουργῶ πρακατάληφιν ἐναντίον τινός : Ἐπικ. ἐν Πάνα. καταζηλοῦν τοὺς ταῦταις ταῖς φωναῖς χρωμαῖς.

καταζήνασκε ἰων. ἀδρ. α' τοῦ καταζαίνω βλλ.

καταζήτησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ καταζητεῖν, καταδίωξις πρὸς σύλληψιν πρῶτ. καταζητῶ.

καταζητῶ-έω μτγν., μον. κ. νεώτ. ἀναζητῶ τὴ : Ἰάμβλ. Πυθ. 29, 158 || μον. ἐρευνῶ, ἐξετάζω : Γεώργ. Ἀλ. Βι. Χρυσ. 8, 187, 16 2) νεώτ. εἶδ. ἐπὶ ἀστυν. ἡ δικαστ. ἀρχῆς, ἀνοζητῶ ἐπιμῶνας, καταδιώκω πρὸς σύλληψιν || κ. παθ. ὀφίσταμαι ἀναζητήσων, καταδίωξιν πρὸς σύλληψιν μου καὶ προσαγωγῆν ἐνώπιον ἀνακριτικῆς ἀρχῆς : καταζητεῖται καὶ ὁ νεώτῶν ἐξ συναγωγῆς τῆς κλοπῆς 3) μον. ἐνεργῶ ἀνάκρισιν : Ἰουστίν. Νεαρ. 123, 1B, 1.

καταζοφῶ-όω μον. ἐπιμοκιάζω, σκοτεινιάζω : Δαμασκ. Ἰω. Ἐπιστ. π. Θεοφ. 126 || κ. παθ. ζο-

φοῦμαι λίαν, γίνομαι σκοτεινός, σκοτεινιάζω : Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 912.

καταζυγίς-ίδος (ἡ) μτγν. σιδηρᾶ συνδετική ράβδος ἐν καταπέλτῃ : Φιλ. Βελον. 64, 31' 2) ὡς ἐπίθ. ἐν πάπ. λίθοι καταζυγίδες λίθοι συνδετικοί.

καταζύμως-ον μτγν. ὁ ὑποστάς ζύμως, ὁ καλὸς ζυμώματος : Διευκ. π. Ὀρειδ. 4, 7, 10.

καταζῶ-άω διέρχομαι τὸν βίον, περνῶ τὴν ζωὴν μου : Εὐρ. Ἴων 56 ἐν ἀνακτόροις θεοῦ καταζῶ δερὸ ἀεὶ σερνὸν βίον, Ἄριστ. ΗΝικ. 1100b, 16, Πλούτ. Ἡθ. 194A, Φιλόδ. Ρητ. 2, 625 κ. ἐν ἡσυχίᾳ.

καταζωγραφῶ-έω μον. ζωγραφῶ, περιγράφω λεπτομερῶς : Εὐμῶθ. 4, 8.

κατάζωμα Ἡσ. ἐνδύμα.

καταζωμεύω Ἡσ. ροφᾶ τὴν ζωμόν, ἐντελῶς.

καταζώννυμι ζωνῶν στερεῶς, σφικτᾶ συνήθ. ἐν τῷ μέσ. ζώνομαι ἀπὸ πάνω ἕως κάτω σφικτᾶ : Εὐρ. Βάκχ. 698 ὄραος ὄρασι καταζώσαντο, Πλούτ. Πύρρ. 27 ἐν ἱματίοις κ. τοὺς χιτωνίσκουσ κ. παθ. : Διον. Ἀλ. 2, 70 χιτῶνας μίτρας καταζωσμένοι.

καταζωδοίαι ὄμοιαι μον. λαμβάνω πάλιν ζωὴν, ἀνασταίνωμαι : Βί. Ἀλεξ. 4430 μέγαν ἰχθυοτάριχον (λαβὼν) αὐτῆ πηγῆ προσήλασε . . . ὁ καὶ βραχὴν ἐν τῇ πηγῇ τάξαι καταζωδοίαι.

κατάζωσμε-ατος (τῶ) γλωσσ. τοῦ ἔλατρον βλλ.

Ἡσ. 2) ἐν περιηγητ. σημ. σωματεῖον μεμημένον ἀποκρίφου πινός λατρείας οἴτινες ἔφερον εἰδικόν τι διακριτικὸν ζῶμα (πιδ.).

καταζωστής (ἰ) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ἰμάς, λωρίον Ἡσ. «καταζῶσται» ἱμάδες οἱ τὰ σκευῆ τοῖς ἴπποις καταζωνώντες.

καταζωστικός-ή-όν ἀρχ. λεξ. ὁ ἀνήκων ἡ κατάλληλος εἰς ζῶσιν || τὸ καταζωστικὸν ἔργον τὴν φερόμενον εἰς τοῦ Ὀρφῆως, διαλαμβάνον περὶ τοῦ τρόπου τῆς ζώσεως τῶν ἱερῶν ἐσθῆτων Σουίδ.

κατάημι ἐπ., μτχ. ἀδρ. καταέσασ ἐπιπ. τοῦ ἀημι βλλ. : Ἡσ. || μέλλ. π. Ἡσ. «καταῖσται» κατανεύσει.

καταθαλαττίζω μον. κατακαλύπτω, κατακλύζω τὴν θάλασσαν : Πλούτ. Πυθ. 29, 158 Ἄλιφρ. 3, 41.

καταθαλάπη μτγν., ἐπιπ. τοῦ θάλλω βλλ. : Πλούτ. Ἡθ. 367D, Διογ. Ἀ 7, 152, Ἄλιφρ. 3, 41.

καταθαθεύομαι-έομαι μον. παθ. μτ. αἴτ. κατέχομαι ὑπὸ θάμβους, ἐκπλήσσομαι : Πλούτ. Νόμ. 15 ἡ πόλις ἐγεγόνει χειροῦθης καὶ κατατεθαμβημένη.

καταθανεῶ-όω μον. πληγῶν μέχρι θανάτου, βαθεῶς, ἐν χρ. μτφ. : Λιβ. Ροδ. 1594 τὸν ἐκατεθανάτωσεν ἡ ἐρωτικὴ γραφῆ σου.

καταθανεῖν, συγkek. καθθανεῖν ἀπαρφ. ἀδρ. β' τοῦ καταθνήσκω βλλ.

καταθάπτω, ἀπαρφ. ἐπ. ἀδρ. καταθάψαι, θάπτω, ἐναφιάζω : Ἰλ. T 228 χρῆ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θῆνησι, Αἰσχ. Ἄγ. 1553 κἀππεσε, κἀθανε, καὶ καταθάφωμεν, Λυσ. 6, 47 τοὺς ἀγαθὸς τῶν πολιτῶν καταθάψαντες, Ἰσοκρ. 19, 22 κῶρην τετρακοιδέκτιν . . . κατέθαφα, Λοκκ. Φιλισφ. 24 τὸν γούν ἡτέρα . . . κατέθαψαμεν.

καταθαρῶνω μτγν. κ. μον. παθαθαρῶνω τινὰ πρὸς τὴν ἐμβάλλω, δίδω θάρρος πρὸς τὴν Πλούτ. Λοῦκ. 29 καταθάρρυνε πρὸς τὸ μέλλον, Βί. Ἀλεξ. 3576 ὡσπερ θεὸς ἐπίγειος πάντας καταθαρῶνωμαι || παθ. ἐν τῷ τ. καταθαρῶσσομαι ἐμπιστεύομαι, δίδω πίστιν, βᾶσιν : Φιλ. 1, 41, Διογ. Ἀ 2, 127 || ὁμ. μτ. γενικ. τίλος ἔργου τοῦ Πολυστράτου πρὸς τοὺς ἐλθόντας καταθραυσμένους τῶν ἐν τοῖς πολλοῖς δοξαζομένων.

καταθαρῶ-έω μτγν. κ. μον., μτγν. ὄττ. καταθαρῶ ἔχω πεποιθήσιν, ἐμπιστοσύνην : Πολύβ.

1,40,3 θεωρών αὐτὸν καταθεαρρηκότα, αὐτ.3, 86,8 καταθεαρρηκὸς τοῖς ὄλοις (ἐξων ἐμπιστοσύνην), ΠΔ Παραλ.2,32,8 καταθέρσεν ὁ λαὸς ἐπὶ τὰς λόγους || ὁμ. καταθαυράων τινα πρὸς τι, τὸν κέμων τολημρῶν : Φιλ.2,220 κ· παρεπίδεικνυσθαι δημοσίᾳ τὸ ἀνοσιούργημα, Ἄγαθ.3,20 κ· τοῖς ὕδασι παραδοῦναι σφᾶς αὐτοῦς· 2) μτ. γεν. φέρομαι τολημρῶς, θαρραλέως ἐναντίον τινοῦ : Διόδ.Σ 15,34 κ· τῆς τῶν Σπαρτιατῶν δυνάμεως, Στράβ.12,8,6 αἱ Ἄραζόνες καταθέρσασαν αὐτῆς· 3) πὸθ. ἐπὶ ἐγγράφῳ, ἔχω βεβαίωσιν, κύρωσιν : Κωδ.Ἰουστ.9,4,6,5· 4) μον. ἐμβάλλω, δίδω ἄθροος : Λιβ.Ροδ.1082 φίλον μου ποῖόν τὸ ὄρεγομαι νὰ τὸν καταθαυράσω;

καταθαυμάζω μτγν. ἐπιτατ. τοῦ θαυμάζω βλλ. **καταθῆαι** κ. καταθῆομαι ὑποτ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ καταθῆμι βλλ.

καταθέλω κ. μον. κ. νεώτ. ὑπότασος διὸ μαγειῶν, καταμαγεῶς : Ὁδ.Κ213 τοῦς αὐτῆ κατέθελεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν· 2) μον. κ. νεώτ. θέλω λαν : Σέργ.Μακρ. ἐν Σάβ.3,206 τὰς φυχὰς καταθέλων καὶ ἐφαλλόμενος - ἡ ἀπαγγελία κατέθελε τοὺς ἀκράστας, - καταθέλγει διὰ τῶν εὐγενῶν τρόπων του.

κατάθελες-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. μάγευμα, πράξεις : Λουκ.Φιλοφ.9 τῶν ἑρπετῶν τὰς καταθέλες καὶ βουδῶνων ἰασίς.

κατάθεμα-ατος (τὸ) μτγν. ἀνάθεμα, ἀναθεματισμένα πράγματα : ΚΔ Ἄν.22,3 καὶ πᾶν κατάθεμα οὐκ ἔσται ἐπὶ· 2) Ἐπιγρ. κατάρα.

καταθεματίζω μτγν. ἀναθεματίζω : ΚΔ Ματθ. 26,74 ἤρξατο καταθεματίζην καὶ ὁμνῶν ὅτι οὐκ αἶδα τὸν ἀνθρώπον.

καταθεματισμός (τὸ) μτγν. κατάθεμα βλλ. : Ἰουστ. Ἀποκρ.π. Ὁρθαδ.121.

καταθεμιλιούμαι-ομαι μτγν. εἶμαι θεμιλιώμενος, ἔχω βάσιν : Ἰω.Λυδ.Μην.4,51 κ· εἰς τὴν γῆν.

κατάθεος-ον μτγν. εὐσεβής : Φιλ.2,298 κατάθεος ὀφνηγός· 2) δεισιδαίμων· Φώτ. ἐν λ. δολου ἐτὸν γυναικώδη καὶ κατάθεον.

καταθεραπεύω γλῶσσο. ἐπιτατ. τοῦ θεραπεύω. **καταθερμαίνω** μτγν. ἐπιτατ. τοῦ θερμαίνω βλλ. : Φιλάγγρ.π. Ορειδ.5,21,1 (ἀμφ.).

καταθερμῶν-ον μτγν. ἐπιτατ. ταῦ θερμῶς βλλ. : Ἄετ.9,1, Σχόλ.Πινδ.Ο 3,42.

καταθερῶ σχόλ. ἐπιτατ. τοῦ θερῶ βλλ. : Σχόλ. Σοφ.Τρ.191.

καταθέσιον (τὸ) ἐκκλ. τόπος ἐνθα καταθέτει τις τι.

κατάθεσις-εως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ῆ καταβολή, θέσις καταβολᾶων εἰς τὴν γῆν πρὸς ἐξάπλωσιν : Διόδ.Σ 2,53 διπλῆ τῆ καταθέσις τῶν κλάδων ἀμφίχαιτα γίνονμενα, Γεωγ.9,51 κατάθεσις φυτῶν ἐν τῇ γῆ || γεν. πᾶν. φύτευμα : Πάν. κατάθεσις χορτασμάτων || ὁμ. νεώτ. ἀπόθεσις, καταβολή : κατάθεσις θεμελίου λίθου || νεώτ. κ. παρᾶδοσις χρημάτων εἰς τραπεζικὸν ἴδρυμα ἢ παρ' ἰδιώτῃ πρὸς φύλαξιν καὶ τοκισμῶν : ἔχει κτήματα καὶ πολλὰς καταθέσεις· 2) καταβολή, πληρωμὴ χρημάτων : Φιλ.2,224 Πολυδ.4,47· 3) βεβαίωσις, ἐπιβεβαιώσις : ΕΜ 97,38 καταθέσιν ποιούσιν· 4) κατάπαισις, κατάληξις : Ἄνων. π.Σουθ. ἐν λ. κτηματῆν κατάθεσις πολέμου || νεώτ. ἐν φρ. κατάθεσις ὄπλων ἀφορηλμός, συνθηκολόγησις· 5) ἐν τῇ χειρουργ. ἀνάταξις μέλους : Ἐρωτ. ἐν λ. κατατεῖναι : Παλλὰδ.Ἰνπ. Ἄγμ.12,273C· 6) νομ. ὑπόθεσις, ὁμολογία : Ἰουστ.Νεαρ.85,3,1· 7) ὁμ. πᾶν. διευθετήσις, διάθεσις || ὁμ. μον. συνιθισάσθω, συμφωνία : Χρον.Μορ.792P ἔς γενεαὶς κατὰθεσις εἰς τοῦ θεοῦ τὰν πόδον, ἰσὶδ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ὁμοσον ἐπὶ πρώτων· 7) νεώτ. κ. δημ. κατὰθεσις μάρτυρος ὅ,τι ἐξετολόμενος ἡ ἀνακρινό-

μενος ἀπαντᾷ μάρτυς τις μαρτυρία· 8) νεώτ. κατὰθεσις ἐντολῆς παραίτησις ἀπὸ ἀναληφθείσης ἐντολῆς· 9) πᾶν. ταφή, ἐνταφιασμός.

καταθέτης (τὸ) νεώτ., θηλ. -έτις κ. -έτρια ὁ καταθέτων χρήματα εἰς πιστωτικὸν ἴδρυμα ἢ παρ' ἰδιώτῃ πρὸς ἀσφάλειαν ἢ ἐπὶ τόκῳ.

καταθετικά (τὰ) μον. πιθ. ῥήματα συγκαταθεσεως δηλωτικά : Εὐστ.Πον.24,46.

καταθέτω νεώτ. κ. δημ. θέτω τι κάτω, ἀποθέτω : οἱ πρόσκοποι κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀγνώστου στρατηγίου, - ὁ ὑπουργὸς κατέθεσε τὸν θεμελίον λίθον τοῦ σχολείου || κ. μτγν. ἐν φρ. καταθέτω τὴν ἐντολήν ἰσοποῦμαι τῆς ἀναληφθείσης ἐντολῆς (συνήθ. ἐπὶ παιρτικῶ ἐπὶ ὃν εἶχεν ἀνατεθῆ ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἀρχοντος ὁ σχηματισμὸς κυβερνήσεως) : ἀποτυχῶν εἰς τὰς διαπρογματεύσεις πρὸς ἐξασφάλισιν πλειοψηφίας, κατέθεσε τὴν ἐντολήν, - ἤλαθον εἰς διαφωνίαν μετ' οὗς συνδιατητᾶς καὶ δᾶ καταθέσω τὴν ἐντολήν· 2) εἰδ. καταβάλλω, παροδίδω χρήματα εἰς πιστωτικὸν ἴδρυμα πρὸς φύλαξιν ἢ συνήθ. ἐπὶ τόκῳ : κατέθεσε πέντε χιλιάδας δραχμῶν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν· ὁμ. κ. εἰς ἰδιώτην πρὸς ὀρισμὸν τινα σκοπῶν : κατέθεσε εἰκοσι χιλιάδας δραχμῶν εἰς τὸν ἐξάδελφόν σου, δὶα νὰ σοῦ δίδῃ ἀνὰ χιλιάς δραχμῶν μηνιαίως || ὁμ. κ. ἐπὶ ἀ.πραγμ. ἐχόντων ἄξιαν : οἱ μεθεζόντες τῆς συνελθεύσεως θέον νὰ καταθέσωσι τὰς μετοχὰς των ἐπὶ ἀποδείξει παρὰ τῷ ταμίᾳ τῆς εταιρείας· 3) εἰδ. κ. δημ. μτφ. ὡς δικαν. ὄρος παρέχω, δίδω μαρτυρίαν περὶ προσ. ἢ περὶ γεγονότων ἐνώπιον δικαστικῆς ἀρχῆς : κατέθεσαν ἐπιδοσυντικὰ διὰ τὸν κατηγορούμενον, - ἔχει καταθέσει κάποια περίερα περιστάτικά, - τί ἔχεις - τί γνωρίζεις νὰ καταθέσῃς;

καταθέω (βέω) τρέχω πρὸς τὰ κάτω, καταφροῶν τρέχοντας : Θουκ.3,97 καταθέοντες ἀπὸ τῶν λόφων· 2) ἐπὶ πλοίων, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, κατοπλέω : Ξεν.Ἑλλ.1,1,35 πλοῖα ἐς Πειραιᾶ καταθέοντα· 3) εἰσβάλλω, κάμνω ἐπιδύρομαι : αὐτ.5,2,43 καταθέοντα εἰς τὰς πόλεις || μτ. οἱτ. ἐπιτρέχω, ληληταῶ δι' ἐπιδύρομαι : Θουκ.7,27 τῆς φρουρᾶς καταθεοσσης τε τὴν κῶραν καὶ ληστῆσις ποιουμένης Ξεν.ΚΠ 5,4,15 καταθεῖ τὴν πρὸς Βαβυλῶνα κῶραν, Πολύαιν.1,23,1 κ· θέλατταν· 4) μτφ. προσβάλλω, ἐπιπέμπομαι, καταδιώκω : Παρθ.13,3,Λιβάν.Λόγ.63,42 κ· τοὺς τετλεωτηκότας· ἰδ. διὰ λογικοῦ ἐπιχειρήματος : Πλάτ. Θεαίτ.171C τὸν εταῖρόν μου καταθέομεν πρὸλ. κατατρέχω· μτ. γεν. φέρομαι ὑβριστικῶς : Προκ. Περσ.1,2 κ· τῆς τοῦ αὐτοκράτορος ἡλικίας.

καταθεμαι-ομαι βλέπω, παρατηρῶ ἀπὸ τινος ὕψους τόπου τὰ πρὸς τὰ κάτω : Ξεν.Ἄν.6, 5,30 εἶδον . . τοὺς Ἰηπείας . . ἀπὸ τοῦ ἄλφου καταθευόμενος τὰ γινόμενα· || ἀπολ. βλέπω, παρατηρῶ, θεώμαι ἐπισταμῶς : αὐτ.ΚΠ 3,2,1 περιελαύνων τὴν κῶραν καταθεάτο· || γεν. θεωρῶ, ἐξετάζω, μελετῶ : Πλούτ. Η6,426D καταθεάσθαι φορὰς ἀστρων || μτφ. θεωρῶ διὰ τοῦ νόος : Ξεν.ΚΠ 8,2,18 τοὺς ἄλλους καταθεῶ καὶ λόγισια πόσα ἐστὶν ἔτοιμα χρήματα.

καταθερῶσις-εως (ἡ) μτγν. παρατήρησις : Ἀπολλῶ.Δαιμ.Πολιορ.139,2.

καταθερῶ-ῶν παρατηρῶ ἀνωθεν, ἐν χρ. τὸ παθ. : Πλάτ.Γοργ.465D μὴ ὑπὸ ταύτης ἰτῆς φυχῆς καταθερῶμενοι. ἢ τε ὀφθοποικῆ καὶ ἢ ἱατρικῆ.

καταθήκη μτγν. ὄξυνο, ὀκνοῦ, τροχίω : Ἀρίστων ΑΠ 6,303 ἐν βύβλοις καταθήξεται ὀδόντα· || ἀπαρφ. ὄρω. ἄορ. π. Ἡα. καθάξαι· παρακοῆσαι, μεθύσαι.

καταθήκη (ἡ) παρακαταθήκη, ἐνέχυρον : Ἰσοκρ. 17,27 τὸν συνειδέτα περὶ καταθήκης (ικτ. διόρθ.).

καταθλήνω κάμνω τινά θληλυρεπῆ, χαύνον : Λουκ.Περγερ.19 κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταθλήν-
ναντα τοὺς Ἕλληνας· || ὄμ. μαλακός : Ἰηρ.
Ἀερ.15 ὅτι τε καρποὶ οἱ γινομένοι αὐτῷδι πάντες
·· καταθληλυμένοι καὶ ἀτελεῖς ὑπὸ πολυλη-
θείας τοῦ ὕδατος ἰδιόρθ. τεθληλυμένοι.)

καταθήλω ἀφρ. ἐνεστ. τοῦ παρακ. κατατέθηνα.

καταθρηάριον (τό) τὸ καθρηάριον βλλ.

καταθρηάω μτγ. θρηάων ουλαμβάων.

καταθλαδία ποιητ(ή) μον. ἡ ποιητὸ τοῦ εὔνου-
χισμοῦ : Ἰωσ.Γενέσ.11D.

καταθλάττω γλῶσσα. τοῦ φλῶ βλλ.

καταθλίβω κ. νεώτ. πέλω τι ἐπάνω εἰς τι, κα-
ταπιέζω, ζυαλιζῶ : Θεόδωρ.Πυρ.23 ἐάν τις κατα-
θλίβῃ τοὺς δαυλοὺς ἀποδένυσιν, Σωρ.1,76 κ-
τοὺς μαστοῦς· 2) ὄμ. μτγ. καταπιέζω, κα-
ταστοχορῶ : Πλούτ. Ἡ8.133D τὸ πνεῦμα κατα-
θλίφοντας· || νεώτ. μτγ. στοχορῶ, συγκινῶ,
λυπῶ : μετὰθλίφον τὰ ἀτυχημάτα σου·
κ. παθ. : κατεθλίβον διὰ τὴν ἀπρέθειαν.

καταθλιούμαι-όμαι μον. γίνομαι ἐντελῶς
ἄθλος : Θεοφύλ.Σ 170,19.

καταθλιπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ καταθλίβων,
δυσθάστατος, καταπιπτικός : καταθλιπτικὴ ἐρ-
γασία· 2) εἶδ. καταθλιπτικὴ ἀντλία ἡ λει-
τουρῶσα διὰ πιέσεως ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς, δημ.-α.

κατάθλιψις-εως (ή) γλῶσσα. κ. νεώτ. καταπί-
σεις, ζυαλισμα.

καταθλάω μτγ. ἀφρ. α'-έθλασσα κατα-
συντριβῶ, σπάζω εἰς κομμάτια : ΠΔ Ψαμ.41(42),||
ἐν τῷ καταθλάσσει τὰ ὄστα μου ὠνεῖδισάν με
οἱ θλίβοντές με· || ὄμ. κ. μτγ. : αὐτ. Ἡσ.63,3
κατέθλασα αὐτοῦς ὡς γῆν.

καταθλάω-έω μτγ. καταθλάω τινά, νικῶ :
Πλούτ.Κλεομ.27 πρὸς τὸν πόλεμον ἐξεπέναι καὶ
κατῆθαι τὸν Κλεομένη γλισχρως· || κ. μτγ. :
αὐτ. Ἡ8.47F καταθλάσαι τὴν ἀμαθιαν· 2) ἐ-
ξουσιάζω : Ἀρρ.Ἐπίκτ.2,17,31 κ- τοῦτον τὸν τό-
πον· 3) ἀσκά, γυμνάζω : αὐτ.8D ἐν ἀκοντι-
στοῖς αὐτοῦς καταθλόντας καὶ τοξείας καὶ
θήρας· κ. παθ. : Διον.Ἀλ.Ρωμ.13,12 κατῆ-
θλόμενοι ἐν πολέμοις· 4) ἀντβ. ἀσκά, γυ-
μνάζω ἑμαυτὸν : Πλούτ. Ἡ8.2E τοῖς γυμνασασμένοις
καὶ καταθλάσαι πλείστον εἰς ἰσχύν ἐπέδωκε·
|| καταθληκτῆς [ο] ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ καλῶς
γεγυμνασμένοι : Πλούτ.Μάρ.26 διάπονοι τὰ σώ-
ματα καὶ καταθληκτῆς.

καταθνήσκω, αἰολ. κατθναίσκω, μέλλ. -θα-
νούμαι, ἀφρ. κατέθθανον κ. ἐπ. κατέθθανον, μτγ.
ποι. ἀφρ. α' κάθθανα, παρακ. -τέθθηκα ἀποθνή-
σκω, πεθαίνω : Ἰλ.Χ.355 τὸν δὲ καταθνήσκων
προσέφη, αὐτ.Φ.107 κάθθανε καὶ Πάτροκλος·
|| κτ. παρακ. εἶμαι νεκρός, ἀντβ. ζῶ :
αὐτ.Ο.664 ἡμῶν ὄτω ζῶσοι καὶ φ' καταθνή-
κασι· σμκ. κτ. μτγ. παρακ. : αὐτ.Η.89 ἀνδρῶν μὲν
τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος, αὐτ.565 ἀμφὶ
νεκρῷ κατατεθνηῶτι μάχασθαι π. τραγ. ἐν χρ. μ.
κτ. συγkek. μέλλ. : Εὐρ. Ἀлк.150 ἴστω νυν εὐκλεῆς
φ' καθανόμενῃ· κ. ἀναφρ. κ. μτγ. κτ. συγkek.
ἀφρ. : Αἰσχ. Ἀγ.1290 αἰνοῦσ' ἀ πράξω τλήσομαι
τὸ κατθανεῖν· 2) μτγ. γίνομαι ὄφαντος : Βίαν
1,31 κάθθανε δ' ἀ μορφα σὺν Ἀδωνίδι, Μόσχ.
3,34 μέλι . . κάθθανε ἐν κηρῷ λυπεύμενον.

καταθνητός-ή-όν θνητός : Ἰλ.Ε.402 οὐ μὲν γάρ
τι καταθνητός γε τέτυκτο, Ὑμν.Ἐρμ.464, Ὑμν.
Ἀφρ.39,5 (βηλ.).

καταθνησις-εως (ή) μον. κατανάλωσις :
Νικ.Χων.Χρον.171D.

καταθνήω-άω καταθρήω : Αἴσωμ.14, Διογεν.7,
52· παθ. ἀφρ. ἐν μέσ. σμκ. : Παγκράτ.π.Ἀδόν.7,
283B (τοῦς ἰγθός) καταθνηθησάι.

καταθλόω-άω θλόων ἐντελῶς : Ἀναξ.150.

καταθροεῖν ἀναφρ. ἀφρ. τοῦ καταθρῶσκα.

καταθροεῖω-έω κ. νεώτ. ἐγείρω θόρυβον
ἐναντίον τινός, παραζαλιζῶ τινά διὰ τοῦ θόρυβου,
κάμνω τινά νά τὰ χάσῃ : Πλάτ.Πρωτ.319C κατα-
γελῶσι καὶ θορυβοῦσιν, ἕως ἂν ἡ αὐτὸς ἀπο-
στή ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθροεῖσθεις·
|| ἐνεργ. ἐνοχλῶ : Νουμῆ.π.Εὐσ.Ἐαγγ.Προπ.14,6'
κ. μτ. συστοιχ.αἰτ. : αὐτ. τὴν ἀπὸ ἀμάξης πομπή-
ων πᾶσαν καταθροεῖει· 2) νεώτ. παθ. ὑφι-
σταμαι ζάλην, ἀνησυχίαν ἐκ συγκινησεως : ἄμα
τῷ ἀκούσαστι καταθροεῖσθαι.

καταθροεῖνω δ. τ. τοῦ καταθροεῖνω βλλ.

κατάθραυστος-αν μτγ. καταθραυσμένος
εἰς τεμάχια, κατασπασμένος : Διοσκ.5,27 ἰάμφ.1.

καταθραύω θραύω εἰς τεμάχια, συντριβῶ, κα-
τασπάζω : Πλάτ.Πολιτ.265D καταθραύσαντες τὸ
γιγνόμενον αὐτῷ πειρώμεθα ἀποδοῦναι, Πλούτ.
Ἡ8.949C, Γαλ.18(1),471 κ- εἰς λεπτά.

καταθρονηέω θρονηῶ, κλαίω : Εὐρ. Ἡλ.1326 ὡς
ἐπὶ τύμβῳ καταθρονηέων, Φιλῶδ.Ἰων.24 (ἰάμφ.)
κ. μτ. αἰτ. : Διόδ.Σ 17,118 τὴν Ἀλεξάνδρου τελευ-
τὴν κ.- Πλούτ. Ἡ8.1103A κ- τοὺς ἀποθνήσκοντας,
Ἄνπ.116.81 κ- ἑαυτοῦς.

καταθριαμβεύω μον. θριαμβεύω καταθα-
λῶν τινά : Μετοχ.Θ' Ὑπονημ.429· 2) χλευάζω,
σκώπῳ : Εὐμαθ.94 μὲν σοῦ καταθριαμβεύσης τὸν
ἔρωτα.

καταθρονίζομαι μον. ἐθρονίζομαι, κάθη-
μαι εἰς τὸν θρόνον, θρονιάζομαι : Βί. Ἀλεξ.1481 Ἡ-
φαίστου θρανιστήριον οὗτος καταθρονίσθη.

καταθροῖω-έω μτγ. κ. μον. καταθροεῖω
βλλ. : Πολυδ.8,154, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,210 συρ-
ρεύσαντες . . ἀνεληθὸν εἰς τὸ πατριαρχεῖον κα-
τεθρόσαν βωτήεις μετὰ πσλλοῦ τοῦ ὀμαδοῦ.

καταθροῖω πάπ. καταθροῖω βλλ. : κατα-
θροῖων λέγανον.

καταθροῦδ-έω [θροῦδος] μτγ. καταθρο-
δῶ βλλ. : Πολυδ.8,154.

κατάθρουπος-αν [θρούπτω] ἀθροδιαίτος, τρυ-
φήλος : Εὐδουλ.108.

καταθρούπτω μτγ. τρίβω, κατατρίβω, κάμνω
τι θρούμματα, μικρὰ τεμάχια : Ἀρτεμίδ.Δαλ.π.Ἀ-
θην.14,663E λάχανον κατέθρουπτε, Διόδ.Σ 1,83 κα-
ταθρούπτοντας τοὺς ἄρτους εἰς γάλα.

καταθρῶσκα, ἀφρ. β' κατέθρορον πηδῶ κάτω,
καταπηδῶ (π. Ὀμ.ἐν τ.ι) : Ἰλ.Δ.79 κάθ δ' ἔθρορ
ἐς μέσον· μτ. αἰτ. πηδῶ ἀπὸ τινος : Ἡρ.6,134 κα-
ταθρῶσαντα δὲ τὴν αἰμασίην τὸν μηρὸν σπα-
σθησαν· κ. ἀπὸ τινος : αὐτ.3,86 καταθροῦντες ἀπὸ
τῶν ἰππων· μτ. γεν. : Νόνν.Δ.23,220.

καταθυμία (ή) νεώτ. φυχιατρ. ἰδιάζουσα ἀ-
νωμαλία τοῦ συναισθήματος.

καταθύμιος(-αι)-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ
πῶ ἢ τοῖς στομαχοσμοῖς ὢν : Ὀδ.Χ.392 ὄφρα ἐπὸς
εἰπωμὶ τὸ μοι καταθύμιόν ἐστιν· || ὁ ἐπὶ τῆς
καρδίας : Ἰλ.Κ.383 μηδέ τί τοι θάνατας καταθύ-
μιος ἔστω [ἄς μὴ ἐπικαθῆται ὁ θάνατος βαρῶς
ἐπὶ τῆς καρδίας], Βί. Ἀλεξ.4022 ἐμοὶ γὰρ καταθύ-
μιον ἦν φουεταῖς Δαρειῶν κακίστω μῶρῳ . . τε-
λευτηκέναι· 2) ὁ στυφώνας πρὸς τὰς προσδο-
κίας τινός γινόμενος : Εὐμελ.13 τῷ Ἰθωμάτῃ κατα-
θυμῖφ ἐπέτω Μῦσινα, Θεογ.617 οὐτι μάλ' ἀνθρώ-
ποις καταθύμια πάντα τελεῖται· 3) ὁ κατὰ
θυμὸν, ἐπιθυμητός, εὐχάριστος : Ἡρ.9,45 Μαρθ-
ονίω τὰ σπῆγία οὐ θύναται καταθύμια γενέσθαι,
Ἀντιφ.Σοφ.49 τί γὰρ ἦδιον ἀνθρώπων γυναικός
καταθύμιας, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,243 οὐκ ἐπὶ
τοῖς θύναταις καταθύμιος, οὐδέ τοῖς παραδύ-
ναστεδομοι προσφιλις ἦν· || ὄμ. ὁ ἀρέσκων :
Δημόκρ.277 πάσις καταθύμιος, Λυρ.Ἀλ.Ἀδέσπ.
4B,16 καταθυμία ὄρωις, ΠΔ Ἡσ.44,9 ποιοῦντες τὰ
καταθύμια αὐτῶν· ἐπίρρ. μτγ. -ως.

καταθυμοβορά -έω έπιπατ. του θυμοβορά βλλ.: Πυθ.π.ΨΠλουτ.Βι.Οιμ.154 (ζώνη) καταθυμοβορεΐν. **καταθυμῶ**-έω γινώμιαι δλας άθυμος, γάνω ολοσχερώς τό θάρρος: Ξεν.Έλλ.3,2,7.

καταθύω θύω, θυσιάζω: 'Ηρ.8,19 τών τε προβάτων... καταθύειν θσα τις έθέλοι, Δίωv Κ65,13, 'Ανών.ΟΞ.215i9 καταθύειν τοΐς θεοΐς πάντα'· όναφορ. πρῶς θυμιαμα, κίωΐα ως προσφορῶν: 'Ιουλ.Λόγ.2,79β λιθανωτοῦ χίλια τάλατα κ'· 'δδ. συνεκδ. προσφέρω, άφιερω: Ξεν.Αν.5,3,13 τήν δεκάτην καταθύειν έκάστου έτους, Διόδ.Σ.4,21 κατέθυσε τῷ θεῷ πᾶσαν τήν δεκάτην' 2) φωνεύω, σφικτώνω: Αρετ.Χρον.Ναύσ.2,12· 3) μέσ. έν φρ. φίλτροις καταθύομαι θά εξαγογκάσω διά μαγικών θυσιών, θά μαγεύσω: Θεόκρ.2,3.

καταθύωπέω μτγν. έπιπατ. του θωπεύω βλλ.: 'Αγαθ.5,14 δώροισ τοῦς πολέμιους καταθύωπέειν.

καταθυρακίζομαι καλύπτομαι διά θωρακος πανταχῶθεν: Ξεν.ΚΠ.6,2,17 το τε ἴηποι είσι καταθυρακίμενοι ό έν τοΐς άρμασιν.

καταί μτγν. απάν. ποι. τ. του κατά βλλ.: 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.309,28.

καταιάζω δημ. έσφ. γρ. του καταβάζω βλλ.

καταϊβασία (ή) μτγν., έπ.-ιη ποι. τ. του κατά-βασιας βλλ.: Κόνιτ.6,484' 2) καταϊβασία κταβαίνωσαι άστραπαί, κεραυνοί: Πλουτ.Ηθ.555Δ.

καταϊβάσιος-ον μτγν. ό καταβαίνων, έπιθ. τών άστραπών και κεραυνών: Χρησ.π.Πορφ.η.Εύσ.Εύδγ.Προπ.6,3 καταϊβάσιον Διός έγκος' πρβλ. καταβάσιος' 2) έπί του 'Απόλλωνος, ώς τοθ θεουδ έν έπεκαλοῦντα ό προσευχόμενοι περι έπανόδου εις τήν χώραν αυτών: Σχολ.Εύρ.Φοίν.1408. Ζηνός.4,29.

καταϊβάσις-εως (ή) (βαίνω) μτγν. άντί μετάδασιας βλλ.: 'Αντίπ. έν ΑΠ.11,23.

καταϊβάτης (ό) (βαίνω) ό καταβάτης, ό καταφερόμενος, ώς έπιθ. του Διός καταβαίνοντος μετά βροντών και άστραπών: 'Αριστφ.Είρ.42 αυκ έσθ' όπως τοδτ' έστι τό τέρας του Διός καταϊβάτου, Κλέαρχ.'Ιστ.9 θύουσι Διι καταϊβάτω, Πaus.5,14,10' || κ. έπί τής βροντῆς: Αισχ.Πρ.359 καταϊβάτης κεραυνός έκινένων φλόγα' || κ. ώς έπιθ. του Δημητρίου κολακευτικῶς υπό τών 'Αθηναίων: Πλουτ.Δημητ.10 και βωμών έπιθάντες Δημητρίου Καταϊβάτου προσήγούρευσαν' 2) έπιθ. του 'Ερμού, όστις ώδήγει τῶς ψυχῶς εις τόν 'Αδην: Σχολ.'Αριστφ.Είρ.649' 3) έπί του 'Αχέροντος, όστις κατέρχεται, καταβαίνων υπό τήν γήν διά καταβόθρας: Εύρ.Βάχχ.1361 οὐδέ τόν καταϊβάτην 'Αχέροντα πλεύσας ἡσυχος γενήσομαι' || κ. έπί προσ., ό κατερχόμενος υπό τήν γήν: Δαμάσκ.'Ισθδ.131' 4) 'Επιγρ. οι καταϊβάται μέλη θιάσου λάτρεις του Διονυσου.

καταϊβάτης-ιδος (ή) (βαίνω) θηλ. του καταϊβάτης βλλ.: Λυκόφρ.497 'ζῶσ' ές 'Αϊδην ἵετασι καταϊβάτης' 2) άπότομος, άπόκρημος, καταφερής: 'Απολλ.Ρ.2,353 καταϊβάτης κέλευθας' 3) ένεργ. ή καταϊβάτουσα: Σωφιστ. Σχολ. εις 'Απολλ.Ρ.3,533 σελλήνης αιθέρας καταϊβάτης.

καταϊβάτος-ή-ό(ν) (βαίνω) κ. νεώτ. κ. δημ. ό δι' ου δύνανται τις να καταβῆ: 'Οδ.Ν.110 και μέν πρῶς βορέασι καταϊβάται άνθρωποισιν (εισοδοι δι' άνδ ό άνθρωποι δύνανται να καταβῶσιν)' 2) νεώτ. κ. δημ. έπί λόγου, παραγράφως.

καταϊβάζω έπίρρ. μτγν. πικ. όρηθητικῶς, βιαίως; αφοδῶς: 'Απολλ.Ρ.1,46 ἴκτο καταϊβάζην θεάλλα, 'Οππ. Αλλ.3,574.

καταϊβόφορος (ό) νεώτ. ό φέρων καταϊβία.

καταϊβόφης-αυς-ες μτγν. κ. μων. ό φέρων καταϊβία, θεελλῶδης: Σχολ.'Απολλ.Ρ.1,1016,Εύστ.1414,38.

καταϊβίζω έπέρχομαι ώς καταϊβίς, όρμῶ ώς θεάλλα:

Αισχ.'Επτ.63 πρην καταϊβίσα πνοάς 'Αρεως' ΑλεΞ.46,5 έκνευρας καταϊβίσας εις τήν άγοράν || γεν. ειμαι θεελλῶδης: Θεοί. έν ΑΠ.10,16,9' 2) μτφ.έπί πόνου και άσθενείας: Ϊπν.Νούσ.3,7,16' || έπί έρωτος: ΑΠ.12,88' || μτγν. έπί φήμης: 'Αχιλλ.Τάτ.6,10' || έπί μέθης: Κωμ.'Αδελφ.1227 τήν καταϊβίζουσαν εκ μέθης ζάλην' 3) έπί τόπων, έγείρω, έχω καταϊβίδα, θεάλλας: Στράβ.7,4,3 | ή Ταυρικη παραλία όρεινη και καταϊβίζουσα τοΐς βορέαις ἴβρυναι' || κ. παθ. έπί τόπων κ. ιδ. τής θαλάσσης, προσβάλλομαι υπό καταϊβίδων, ειμαι έκπεθειμένος εις θεάλλας: Γαλ.6,709 όταν υπ' άνέμου καταϊβίζεται ό πόντος' || κ. μτφ.: 'Ηλιόδ.Αιβ.5,24 δλακός θαρούδης καταϊβίζομένη.

καταϊβίς-ιδος (ή) (αίγις) κ. μων. κ. νεώτ. ή εκ τών άνω πρῶς τά κάτω αιφνιδια και όρηθητικῶς θεάλλας, άνεμοζάλη: Δημόκρ.14, Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.9' 2) μτφ.έπί τών όρέων του πᾶδου: Φιλῶδ. έν 'Ηρακλ.1251,6' || έπί μοχλῶν: Τζέτ.Χιλ.1,984.

καταϊβισμός (ό) (καταϊβίς) κ. νεώτ. χαρακτηριστικόν έπιθετον τών έπιθυμιών και τών ήδωνών τής σαρκῶς δοθέν υπό του 'Επικούρου: 'Επικ. άπ.413,Πλουτ.'Ηθ.1090β' 2) νεώτ. τό άποτέλεσμα του καταϊβίζειν βλλ.: καταϊβισμός πνοάς - διά τής άντλιας.

καταϊδουμια-έομαι, μέλλ. -έσομαι, άόρ. πρέ-σθη έντροπιομαι τινα παρὰ πολύ, διότι τόν τιμῶ και σεβῶμαι διά τήν ηλικίαν ή άρετήν του, φοβούμαι ατόν: 'Ηρ.3,72 τά μέν και καταϊδουμένοσ ἡμᾶς, Σοφ.ΟΤ.652 τόν οδτε πρην νήπιον νῦν τ' έν δρμκ μέγαν καταϊδεσαι, Εύρ.'Ιππ.772 δαίμονα στυγνῶν καταϊδεσθεΐσα, 'Αριστφ.Νεφ.1468 καταϊδέσθητι πατρώον Δία' || όμ. μτ. άπαρφ.: Εύρ.'Ηρακλ.1027 έπει μ' άφῆκε και καταϊδέσθη κτανέιν' 2) μτγν. έν τῷ ένεργ. καταϊδῶ καταισχύνω, έντροπιάζω: 'Ηλιόδ.'Αιβ.4,18,Θεμιστ.Λόγ.15,91β.

καταϊφεί 'Επιγρ. εισαεί βλλ.

καταϊπέα (ι) (τι) 'Επιγρ. ό κᾶθωι, ό παρὰ τόν αιείτῶν ευρισκόμενος: καταϊπέα γεΐσα.

καταϊπαλά-όω (αϊβάλη) καταπῶλω διά καύσεως, κατασβολώνω: Αισχ.άπ.160 δόμευς... καταϊπαλώω, Εύρ.'Ικ.640 άν Ζεύς κεραυνῶ πυρρῶλο καταϊπαλοῖ, 'Αριστφ.'Ορν.1242 καταϊπαλώωσι Λιμυμνίας βολαΐς' 2) μτφ. έπί έρωτος: 'Αριστφ.'Ορν.1261 καταβαλώσις τών νεωτέρων τινά, Λουκ.Θε.Δ.5,4 όπ' άδόβωλο καταβαλωμένους, 'Αρτεμίδ.Δαλδ.2,10.

καταϊψυξ ζυμωρος ραγδαία βροχή: Τραγ.'Α.Δεσπ.216.

καταϊψύσω κινούμαι τῆδε κᾶκεισε επάνω εις τι, κυματίζω: Πινδ.Π.4,83 πλόκαμοι άπαν νετόν καταϊψύσωσιν' 2) χέω, διαχέω: αύ.5,11 εὐθίαν ός καταϊψύσοσι εΐστιαν.

καταϊψω διά καύσεως μεταβάλλω εις τέφρων, κατακίω: Αισχ.Χο.607 καταϊψωσα παιδῶς δαφονών δαλόν ἡλικ', Εύρ.'Ανδρ.258 σὺ δ' οὐκ καταϊψε, 'Αριστφ.'Θεσμ.730 ἔφαπτε και κάταϊψε' 2) μτφ. έξέγειρω, άνάπτω: Θεόκρ.7,56 έρωσ με καταϊψε, Λυκόφρ.249' κ. παθ.: Αισχ.άπ.359 Θεόκρ.2,40.

καταϊψίζω πληγώνω δεινάς, καταστέρω, κ. παθ.: 'Οδ.Π.290 άλλα κατῆκισται δσον πυρῶς ἴκετ' αυτην, Διον.'Αλ.Ρωμ.373' || κ. μέσ.: Εύρ.'Ανδρ.628 σῶμα σόν καταϊψιετ, Διόδ.Σ.18,47 καταϊψάμενοι τό σῶμα κ. μτφ.: Πλουτ.'Ηθ.1141D μουσική κατακρημνῆ τῷ σῶμα.

καταϊνεΐσις (ή) (αινῶ) μτγν. ύπόσχεσις, συγκατά-θεσις, μνηστία: Πλουτ.Τετράκκ.4 δεξάμενον... και τής καταϊνεσεως οδτω γενομένης.

καταινώ-έω, μέλλ. -έσω κ. ποι. -ήσω, ποι. όόρ. -ησα συμφωνῶ, έπιδοκιμάζω π.: 'Ηρ.4,80 δ δέ 'Οκταμασῶδης καταινεί ταῦτα' || κ. υτ. δοτ.

αινανω, συμφωνώ επί τινι ὄρω : 'Ηρ.3,53 κατα-
 νέσωντο θ' ἐπὶ τοῦτοισι τοῦ παιδός ἥ τι
 δοτ' πράμν. : Σχόλ.Θουκ.4,122 τοῖς μὲν ἄλλοις κα-
 τήνηι ἥ κ. ὀπολ. : 'Ηρ.9,7 'Ελλάδα . . προδοῦναι
 οὐ κατενέσμεν, ἀλλὰ ἀπεινέμεθα' 2) ἀπο-
 δέχομαι, ὑπόσχομαι, ὁμολογῶ : Πινδ.Π.4,222,Σοφ.
 ΟΚ 1633 καὶ καταίεσαν μήποτε προδύσαν τιάδ'
 ἐκάν, Σταυρ.Α.Π.9,98' 3) παραχωρῶ τί τι
 αἰταιῶν, ἀπόσχομαι : Σοφ.ΟΚ 432 τοῦτ' ἐμοὶ τό-
 τε πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνευ' ἥ ὀ-
 πισηνοῦμαι εἰς γάμον, μνηστεύω, ἀρραβωνίζω τὴν
 θυγατέρα : Εὐρ.ΙΑ 695 τούνομα μὲν οὖν πατὴρ
 οἶδ' ὅτω κατήνεσας, Νικ.Δσμ.ΙΟ], Πλούτ.Πομπ.47
 τὴν αὐτοῦ θυγατέρα κατανέσας Φαῦσταφ.

κατάτιξ-ικός (ή) [καταίσω] καταίγεις : Εὐμελ.9,
 Καλλ. 'Αρτ.114 τὸβεν βορέαο κατάτιξ ἔρχεται.
καταίονημα (τό) [καταίω] μγν. τὸ ἐπιχυθὲν
 ὕδωρ, τὸ πλύσιμον : Αἰλ.ΖΙ 8,22, 'Αλέξ.Τραλλ.Ι,52
 καταίονησαι καὶ ἐπιπλάσσαι.

καταίονσις-εως (ή) μγν., μον. κ. νεώτ. ἡ κα-
 τάρβρις, ἡ πλύσις διὰ θερμοῦ ὕδατος : Μάρκ.
 Αὐρ.5,9 κατάπλασμα καὶ καταίονσις, Γαλ.12,675,
 Πολύδ.4,180, 'Αθην.124d ἔστι καὶ τρόπος ἑτέρος
 καμάτων λύσεως ἐκ τῶν κατὰ κεφαλῆς καταί-
 ονήσεων, Εὐστ. ἡ κατὰ τῆς κεφαλῆς καταίονσις
 ἐν τοῖς λουτροῖς ἥ νεώτ. κ. ἡ διὰ ψυχροῦ ὕ-
 δωθεν πίπτοντος ὕδατος κατάβρις, νταῖς.

καταίονητήρ-ἦρος (ὶ) νεώτ. μηχανήμα ἐν χρ. διὰ
 τὴν καταίονσιν ὕδατος ἢ φαρμακευτικῶ ὕγρου.
καταίον-ῶ κατανύω, καταβρέχω, πλύω :
 'Ιπν.Γυν.1,68, Πλούτ. 'Ηθ.74D ἄλλ' ἐνδρέξαν προ-
 ηνῶς καὶ κατήνησαν' κ. παθ. : Λουκ.Λεξιφ.5 ἐν
 τῷ θερμῷ πυλῶν καταίονθῆναι' ἥ κ. μφ. :
 Δίων Κ 38,19 κ-τινα σοφία' 2) ρηματ. π. καταί-
 ονήσις, καταίονητήρ.

καταίρασις (ή) ἰων. ἀντὶ καθαίρασις βλλ.
καταίρω κ. μγν. μ. ὁ αἰολ. τ. καταίρω ἀντὶ
 καταίρω, φέρω κάτω, συνήθ. ὁμτθ. ἐπέρχομαι,
 ἐφορμῶ, ἐπὶ προσ καταπηδῶ : Εὐρ.Βάκχ.
 1294 ἡμεῖς θ' ἐκεῖσε τινὶ τρώμω κατήραμεν, Πλάτ.
 'Ιπν.Μ 281Α οὐχ ἱκανοὶ ἐξικνεῖσθαι φρονήσι ἐπ'
 ἀμώτερα, Πλούτ.Φιλ.14 κ- εἰς τὰς τῶν πολεμίων
 χεῖρας' ἥ ἐπὶ πτηνῶν, καταπέτοιαι : 'Αριστοφ.
 'Ορν.1288 κάπειτ' ἀν ὄμα κατήραν ἐς τὰ βυ-
 βλία' ἥ ἐπὶ θεῶν : Πaus.10,15,5 κατήρε τότε ἐς
 Δελφοῦς, Πλούτ.Ρωμ.9 ἀφ' ἑτέρας τινοῦς γῆς κα-
 ταιρεῖν ἐνταῦθα' ἥ ἐπὶ πλοίων, φθάνω εἰς τὸν
 λιμένα : Θουκ.8,39 ἐς τὴν Κεθνον τῆς 'Ασίας κα-
 τήραν, Πολύδ.1,56,3 ἀπολήκων ἐντεῦθεν κατήρε
 παντὶ τῷ στόλῳ, 'Αλκιφρ.1,38.

καταίρω-έω ἰων. ἀντὶ καθαίρω-έω βλλ.
καταίρῶνομαι ἐντελὸς ἀντιλαβάνομαι πινος :
 Σοφ.ΟΤ 422 ὅταν καταίρῃ τὸν ὕμναιον.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] εὐνοϊκός, ἀγαθός : Εὐ-
 βουλ.15,6, 'Ησ.

καταίρῶσις-ῶ καταδαπανῶ κ. παθ. : Εὐβουλ.
 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμῶ ἐκ τῶν ὄνω :
 'Εμν.100,7' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι ὀρμητικῶς :
 αὐτ.134,5 φρήν . . κόσμον . . καταίρῶσις.

καταίρῶσις-ῶ κ. παθ. : Εὐβουλ. 15,61' 2) πῖνω ἐντελός : 'Επίν.1,10 κ- πῶμα.

καταίρῶσις-ον [αἰρασις] ὁ τελείος δίκαιος : Αἰσχ.
 'Αγ.1598 ἔργον οὐ κατῆραον ὤμωεν, 'Ηρ.

καταίρῶσις φέρομαι μὲ ὀρμήν, ὀρμῶ ποδὲ τὰ
 κάτω : 'Απολλ.Ρ 2,224' π. 'Ομ. ἐν τρήσει : 'Ιλ.Ζ 292
 καθ' ἡπυων ἀίξαντα' ἥ μέσ, ὀρμ

κατακάθημαι νεώτ., δημ. κατακάθομαι κάθημα ὅλως διάλου κάτω, κάθημαι εἰς τὸν βυθόν· τὰ μέρη τοῦ **καφῆ** κατακάθηται ἐπὶ τοῦ πυθμένος·

2) κατέχρημαι τῆς θέσεώς μου ὑποχωρῶν εἰς τὸ ἴδιον βάρος μου· κατακάθηται ἡ στέγη· || κ. μτφ. : Πολύτ. Ἐκλ. Τραγ. 40 νά κατακάθησθ' ὁ σενδνάς·

κατακάθη(τὸ) δημ. ὑποστάθην, καταπαύ.

κατακάνωμα, παρακ. -κέκασμαι κοσμοῦμαι, Ἑμπ. 134,1 κεφαλή κατά γυῖα κέκασται, Valz. Ρητορ. 1,639 φησὶ χρυσοπάτοις· κατακέκασται.

κατακάνω κατακτείνω, ὄρρ. κατέκανον : Σοφ. Ἄντ 1340 σέ τ' οὐχ ἕκων κάκτανον, Ἐνν. ΚΠ 4,65 ὁ δὲ κατακάνων ὡσπερ ἐχθρὸν ἀπολέσας, Ἄρρ. Ἰνδ. II, 10, Εὐνάπ. Ἰστ. ἀν. 212 D.

κατακαίριος-ον κάρσιος : Ἰλ. Α 439 ὁ οἰοῦ τι τέλος κατά καιρίον ἤλθεν, Βιάν. ἐν ΑΠ 9, 227.

κατακαίω, ἄττ. -κάω, μέλλ. -καύσω, ὄρρ. -έκαυσα κ. ἐπ. κατέκησ, α' πληθ. προσ. ὑποστ. κατακήσομεν (ἰδ. γρ. -είσομεν), παθ. μέλλ. -καυθήσομαι κ. -καθήσομαι, παθ. ὄρρ. -καυθήην (ἄττ. τ.) κ. κατακήην, παρακ. -κέκασμαι καίω ἐντελῶς, καταστρέφω : Ἰλ. Α 40 κατῶ, μηρὶ ἔκησ, Ἡρ. 4, 69 ζῶντα κατακαυθήναι, Ἀριστλ. Μετ. 358a, 14 γῆ κατακαυμένη· || ἡ **Κατακαυμένη** ὄνομα τῆς ὄνω κοιλιάδος τοῦ ἔρμου ἐν Λυδία : Στράβ. 13, 4 || **μετὰ δὲ ταῦτ' ἔστιν ἡ Κατακαυμένη** υ. χώρα· 2) πόπ. ἐπὶ θερμῶν ἀνέμων : κ. τὰ ἐκ τῆς γῆς· 3) μτφ. ἐπὶ παθῶν, φλογίζω : Λυρ. Ἄλ. Ἀδέσπ. 8 ὁ ἔρωσ' ἐμὲ . . κατακέκαυκεν κ. παθ. : αὐτ. 1, 24 κατακαίσομαι καταλειμένη, Σολωμ. ἀν. μτφρ. Ἰλ. Σ 322 γιατί ὁ θυμὸς τοῦ κατακαίει τὰ σπλάχνα.

κατακαλλύνω Ἐπιγρ. κ. μον. εὐπρεπίζω, ἐξωραίζω : Διήγ. Ἀχιλλ. 996 ἐνέβραφα καὶ ἐκατέκάλυνά σε, λιθ. Ραδ. 507 καὶ ἡ ἀγάπη ἐκατέκάλυνεν [τὸ περιδόνιν]· || καθαρίζω, φροκαλλίζω : Ἐπιγρ. κατακαλλύνασι τὴν κόπρον τῶν περιστέρων.

κατακαλλυπίζω μον. ἐπίτασ. τοῦ καλλυπίζω : Κεδρ. Γεώργ. 1, 572, 7.

κατακαλύμμα-τος(τὸ) (κατακαλύπτω) μτγν. τὸ κάλυμμα, σκέπασμα : ΠΔ Ἐξ. 26, 14 καὶ ποιήσεις κατακαλύμμα . . δέρματα, Ἰδ. ΠΙ 5, 12, 3.

κατακαλύπτω ἐντελῶς καλύπτω, σκεπάζω : Ἰλ. Α 460 μηροῦς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσθ' ἐκάλυψεν, Αλογ. Πέτρ. 917 θανάτων κατά μοῖρα καλύψαι, Ἡρ. 2, 47 ὄμοι κατ' ἄν' ἐκάλυψε· κ. μέσ. : Ὁδ. Θ 92 κατά κράτα καλυψάμενος γοάσκειν, Ἡρ. 6, 67 ταῦτα δὲ εἶπας καὶ κατακαλύψάμενος, Πλάτ. Μιν. 76 B κἄν κατακαλυμμένος τις γνοῖθ', ΚΔ Κορινθ. 1, 11, 7 ἄνηρ . . οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτουσα τὴν κεφαλὴν· 2) ρηματ. π. κατακαλύπτω κ., κατακάλυψις.

κατακαλύψις-εως(ἡ) μτγν. τὸ κατακαλύπτειν, ἡ σκέπασις : Σκριθ. Π. Γαλλ. 13, 99 τὰ ἐν κατακαλύψι ἀποστήματα, Κάσσο. Φ 21.

κατακαλῶ-έω καλῶ κάτω, προσκαλῶ : Θουκ. 1, 24 ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακλήθεις, Στράβ. 14, 1, 38 ἐπ' ἐλευθερίᾳ κατακλήμενον· || μέσ. : Πλούτ. Σολ. 24 κατακαλοῦμενον Ἀθηναίος, Πάπ. μηδένα οἰεῖσθαι μηδὲ -λετοσθαι· 2) παθ. ἐν μέσ. σμγ. ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς : Ἄνπ. λιθ. 81, Ἰσοκρ. 10, 61 ἐν . . κατακαλέωνται (ἰδ. γρ.)· || Ἐπιγρ. ποιῶμαι, κάγω ἐκκλησίην· 3) ἀνακαλῶ : Πολύβ. 25, 31, Οἰνόμ. π. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 232 A.

κατακαμάρῶ-άω ἡσ. καλύπτω διὰ θέλου.

κατακαμάρῃς ἐπίρρ. δημ. ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κάμψις : Σολωμ. Ἐλ. Πολ. 3, 5, 4 κατακαμάρῃς κάμψις.

κατακάμπτω κάμπτω, στρέφω πρὸς τὰ κάτω ὅστε να σχηματισθῆ κοίλωμα : Πλ. Τιμ. 71 C ἐξ ὀρθοῦ κατακάμπτουσα· κ. παθ., ἀντίθ. ὀνοκάμ-

πτομα : Ἀριστλ. Μετ. 386a, 1, Γαλ. 15, 530 φλέψ' ἐπὶ τὴν ῥίζην -ομένη· 2) καλύπτω διὰ θέλου : Στράβ. 5, 38 οἱ δ' ὑπόνομα . . κατακαμψθέντες· 3) μτφ. ἀνατρέπω τὰς ἐλπίδας : Εὐρ. Τρω. 1252 τὰς μεγάλας ἐλπίδας ἐν σοὶ κατακάμψε βίου· 4) παθ. κάμπτουμαι, συγκινοῦμαι διὰ δεήσεως : Αλογίμ. 1, 187 δταν . . πρὸς τὰς αἰσχύνους κατακάμπτωνται· 5) ρηματ. π. κατακάμψις.

κατάκαμψις-εως(ἡ) (κατακάμπτω) ἡ πρὸς τὰ κάτω στροφή, τὸ πρὸς τὰ κάτω γύρισμα : Στράβ. 3, 5, 10 κατά τὴν τῶν κλάδων κατάκαμψιν.

κατάκαυθος(ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτερῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν πεντατομοειδῶν.

κατακαπλητέω πράττω ὡς κόπλητος, νοθεύω.

κατάκαρδα ἐπίρρ. δημ. εἰς τὰ ἐσώτατα τῆς καρδίας, ἐν μέσῳ καρδία : τὸν πῆρσ' ἡ σφαιρα κατάκαρδα· || ὁδ. κυρ. μτφ. μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος : Κρυστ. Ἥλιος καὶ νόκτα 92, 120 τὰ στήθια του ἀντὶ να τοῦ τὰ βρέξῃ τοῦ τὰ καίγει κατάκαρδα, Παλαμ. Τρισεύδ. 55 μὰ τὸ πῆρσεν κατὰκαρδα.

κατάκαρδιος-ον μτγν. κ. μον. ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ : Ἡρωδιαν. Ἰστ. 7, 11, 3 παύσαι πηληγὰς κατακαρδίου· || πληθ. ὡς ἐπίρρ. : ΚΜανασσ. 438 γ.

κατάκαρδος-η-ο δημ. ὁ ἐγκάρδιος, ὁ τὴν καρδίαν μυχίως κατέχων, πλήσων, ὀλόφυκος : Θεοτ. ΚΚατῶ 25 συντελεμένους ἀπὸ μὴν κατὰκαρδη βαρυσυμμία.

κατάκαρπιον(τὸ) περικάρπιον βλλ. 1 Θεοφρ. ΦΙ 4, 10, 3 (ἀμφ.).

κατάκαρπος-ον μτγν. ὁ πλήρης καρποῦ : Ἀριστοδ. π. Ἀθην. 11, 495 P κλάδος κατάκαρπος.

κατακαρπῶ-έω λεξ. προσφέρω θιά πυρὸς θυσίας, ἰδ. καρποῦς· || Σουῖδ. « ἁγίως καδοσαι »· 2) ρηματ. π. κατακαρπῶσις.

κατακαρπῶσις ἐπίρρ. ὀφθόνους : ΠΔ Ζαχ. 2, 4 κατακαρπῶσις κατοικηθήσεται Ἰερουσαλήμ ἀπὸ πλῆθους ἀνδρώπων.

κατακαρπῶσις-εως ἡ κατάκαρσις, ἡ σποδὸς θυσίας : ΠΔ Λευιτ. 6, 10 καὶ ἀφείλει τὴν κατακαρπῶσιν.

κατακαρῦκεύω μτγν. διὰ καρυκευμάτων ὑπερμέτρος ἄρτιω, ἐν ἀναφ. πρὸς ἐδέουσα : Συνέδ. Αλχ. 2B μαγειρικὴ κατακαρυκεύουσα.

κατακαρῦκής-ός-ές μτγν. ὁ ἀπεξηραμμένος, εἶδ. ἐπὶ φλοιοῦ : Νικ. ὁπ. 70, 9.

κατακαρῦξω ζηρῶμαι, μαροίνομαι, ἀφανίζω· Ἡσ. κ. παθ. : Αλογ. Ἀγ. 80 τί θ' ἀπεργήρως φυλλάδος ἤδη κατακαρῦξομένης·

κατακαρῦξῶ-άω μον. δι' ἴλων ἡ γόμφων συνδῶ : Νικ. Χων. 635, 27.

κατακαρῦξις-εων(ἡ) Ἡσ. ἐκσταφλέξεις.

κατάκαρσις(ἡ) κ. ὄγρ. κατακάσα ἡ κάσσα, ἡ κασαλῶδς βλλ. : Καλλ. ἀν. 184· || Ἡσ. ἐκστασῆς τὰς κασοδαίμονας καὶ διὰ τὰ ὄνειδη ὑπὸ αἰσχύνῃ ἐπὶ οἰκίας μενουσας.

κατάκαρσιμα-οσας(τὸ) (κατακαίω) τὸ ἐντελῶς, ἐξ ὅλου κεκαυμένον, τὸ ἀποτεφρωμένον· ὁδ. κτ. πληθ. τὰ κεκαυμένα μέρη, ἐπὶ φυτῶν : Γεωπ. 12, 17, 1 ἡ ἐκ τῶν ρίζων αὐτῆς τέφρα τὰ κατακαύματα ὠφέλει· 2) ζωηρὰ τοῦ δέρματος φλεγμονὴ ἐκ κάυματος, ἀπὸ κάψιμου : Ἰνπ. Κωφ. 154 τὰ ἐξέρυθρα ἐν ποσὶ κατακαύματα, ΠΔ Λευιτ. 13, 24 τὸ ὀγισθῆν τὸ ποσὶ κατακαύματος.

κατακαυμάτῶ-άω μον. διὰ κάυματος, διὰ κάψεως ἐξ ὅλου φθέρω, πυρπολῶ : Ἐυμῶδ. 149.

κατακαύσιμος-ος Ἡσ. εἶθινα· εἶλα κατακαύσιμος, χρῆσιμα πρὸς καύσιν, εὐφλεκτα.

κατάκαυσις-εως(ἡ) μτγν. μον. κ. νεώτ. ἡ ὀλοσχηρὴ καύσις : Γαλ. 19, 542, Πορφ. Ἀποχ. 4, 15.

κατακαύτης(ὁ) ὁ κατακαύων, ἐν ἀναφ. πρὸς πτόμα· ἰδ. κτ. πληθ. κατακαύται ὄμως ἐπαγγελ-

ματιῶν ἐλευθέρων καὶ δούλων ἐν Κρήτῃ, οἷτινες ἔργον ἔχον τὴν καθισιν τῶν νεκρῶν· Πλούτ. Ηδ.296B.

κατακαυχόμεαι -όμαι ἀποθ. μγν. καυχόμεαι ἐναντιὸν τινός, ὑπερηφανεύομαι· Κδ Ρωμ.11,18 μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων· ἢ δὲν ἔχω φόβον περὶ τινος· Κδ Ἰσκ.2,13 κατακαυχάται ἔλθος κρῖσως· ἢ ὑπερηφανεύομαι εἰς τιν· Πδ Ζαχ.10,12 καὶ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ κατακαυχθήσονται.

κατακαχρῶ μγν. μέλλ. -ύσω τριβῶ καθουρδισμένον σπῆρι· κ. μτφ. τριβῶ, σπάζω· Παιου. Γραμμ.227.

κατακαίνομαι μγν. καταεσχίζω· Αἰλ Ζ1 14,8.

κατακαίμαι ἀπαρφ. τοῦ κατακαίω βλ.λ.

κατάκειμαι κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. γ' πληθ. κατακείσθαι, ἰων. ὑπερσυντ. κατεκέστο, ὑποτ. κατακέμω, μέσ. μέλλ. κατακείσομαι κείμαι κάτω, κατὰ γῆς, εἶμαι ἐξηλωμένος· Ἰλ.Ω 10 ἄλλοτ' ἐπὶ πλεῦράς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὐτὸς ὄπιος, Ἰδ.Κ 532 τὰ δὲ κατάκειτ' ἐσφαγμένα, Ἀριστοφ. Ἄχ.70 ἐφ' ἄρμασιν μάλαθικῶς κατακείμενοι, Κδ Μάρκ.2,4 τὸν κράβατον ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο, -οὶ τροματίζονται κατέκειντο ἐγκαταλελειμμένοι ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, -τὰ βιβλία κατέκειντο ἀτάκτως ἐρριμμένα κατὰ σωρούς·

2) δδ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., κείμαι ἐπὶ τῆς κλίνης ἀσθενῶν, εἶμαι κλιναρὶ, ἀσθενῶ βαρέως· Ἦρ. 7,229 καὶ κατέκειτο ἐν Ἀλφειοῖσι ὄφθαλμιῶντες, Κδ Μάρκ.1,30 ἡ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα, -ὁ γέροντας κατέκειται ἀπὸ δῶ κι εἶς μήνες· ἢ κ. κτ. κομ. ἐπέκτ. κἀθημαι κάτω, κἀθημαι ἐπὶ τῶν κεκαμμένων γονάτων στριζύδμενος· Ἀριστοφ. Ἐκκ.313 ἐγὼ δὲ κατέκειμαι πάλαι χειρῶν·

3) ἐπὶ πραγμ., κείμαι, εἶμαι ἀποτεθιμένος, φυλαγμένος ἐν ἀποθήκῃ ἡ ὁ τόπος φυλάξεως· Ἰλ.Ω 527 θιοιοὶ γὰρ τὸ πῖθιο κατακαίεται ἐν Διὸς οὐδαὶ δώρων·

4) δδ. μτφ. ἐπὶ θυκῶν παθῶν ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ θυμικόν, πρὸς τὸν νοῦν, πρὸς τὴν ψυχὴν, ὀδυμένο, εὐρίσκομαι, ὑπάρχω, ἰδ. οὐχὶ ἐν ἐκδηλώσει· αὐτ.523 ἄλλαξ δ' εὐρησῆς ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἑάσομαι·

5) ἐπὶ ζῶων, εἶμαι που κεκρουμένος, βρισκομαι τρυπωμένος· Ὀδ.Τ 439 ἐν λόχῃ πυκνῇ κατέκειτο μέγας σῆς·

6) διαμένω, κατοικῶ· Ἰνν. Ἐπιδ.1,26 ἡ κατέκειτο παρά ἀρχηγέτην·

7) παραμελοῦμαι· Ξεν. Ἀν.1,26 ἄλλα κατακείμηνω ὡσπερ ἐξὸν ἠύσανον ἀγειν·

8) εἶδ. εἶμαι ἀνακεκλιμένος κατὰ τὸ φαγητὸν δδ. παρακἀθημαι εἰς συμπόσια· Ἀριστοφ. Ἀχ.985 πῖνε, κατάκεισαι·

9) ἐπὶ ἔξωτός, κείμαι κατωφερῶς πρὸς τὴν θάλασσαν· Πίνδ.Ν 4,52 βουδοῖται τόθι πρῶντες ἔξωχοι κατάκεινται·

10) καταγινομαι εἰς ἐξαιρέτα, σημαντικὰ ἔργα· Πίνδ.1,141 εἰ δ' ἄρετᾳ κατέκειται πᾶσαν ὄργαν ἰδ.γρ. καταθῆ τις·

11) πᾶν. ἐπὶ πράξεων, συμφωνιῶν ἐγγράφως βεβαιουμένων, εἶμαι καταγεγραμμένος ἐν βιβλίῳ.

κατακείρω, μέλλ. -κέρω κείρω ἐντελῶς, ἀποκόπτω· Πλούτ. Ηδ.52D κατακείρεται ἡ δ' πύγων ὡσπερ ἄκρηνον θέρος· κ. μέσ.· Ἦρ.1,2 κατακείρομαι τὰς κεφαλὰς·

2) κατακόπτω, σπασαλό, ἐρημνῶν, μ. π. Ὀμ.· Ὀδ.Δ 686 οἱ θῆρι' ἀγκιρόμενοι βίοντον κατακείρετε πολλῶν.

κατακείω ἐπ., μτφ. κακκίοντες, ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι· Ὀδ.Η 188 κατακείετε οἴκαδ' ἴοντες, Ἰλ.Α 606 οἱ μὲν κακκίοντες ἔβαν.

κατακακουμενῆτις οἶνος (ὁ) μγν. οἶνος τῆς Κατακακουμενῆς, βλ. κατακαίω· Στράβ.13,4,11.

κατακαρκίνης (ὁ) ὁ κατακράζεις, ὁ διὰ κραυγῶν ἐπιβάλλων σιγῆν εἰς τινά· Ἀριστοφ. Ἰνν.303.

κατακαλαδῶ-έω μον. ἐπιπτα. τοῦ κελადῶ.

κατακαλευσιμός (ὁ) μγν. τὸ παρορμηθῆναι, παρσθαρρῆνεν τινά, ἡ προσταγή· Πολυδ.4,84.

κατακαλέω ἐπιβάλλω σιωπὴν· Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν.1273· ἢ μτ. ἀπαρφ. ἐπιπτάτω, διαπτάτω· Πλούτ. Ὀθ.18 εὐδὸς εἰς τὸν Οὐπέλληλον κελεύσαντες·

2) ἐπὶ τοῦ κελευτοῦ, δίδω τὸν ρυθμὸν τῆς κωπηλασίας· Ἀριστοφ. Βῆτρ.208 κατακάλειω δὴ. **κατακεντάννυμι** μγν. τ. τοῦ κατακεντῶ βλ.λ. Παλαίφ.1· κ. παθ.· Ψ Λουκ. Φιλόπ.4.

κατακεντήμα-ατος (τὸ) ἡ στίξις, τὸ σημεῖον, ἡ ὀπή ἡ σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ κεντήματος· Πλάτ. Τίμ.76B λεπτότητα ἴσῃ ἔχων τῷ κατακεντήματι. **κατακεντίζω** μγν., μέλλ. -ίσω φονεύω διὰ δόρατος· Αἰλ.Ζ1 7,2.

κατακεντρῶ-ός μγν. διὰ κέντρων στίζω, κοσμῶ· Διδό.Σ 18,71.

κατακεντῶ-έω τρυπῶ πολύ, διατρυπῶ· Πλάτ. Τίμ.26B τὸ δέρμα κύκλῳ κατακένται πυρὶ τῷ θεῖον, Διδό.Σ 3,37 καὶ τοῦς περὶ τὴν οὐρὰν τόπουσ κατακεντρούντες·

2) κατατοξεύω, καταβάλλω· Παλαίφ.1,7 οἱ κένταυροι τὸ δνομα ἔλαβον, ὅτι τοῦς ταύρους κατακέντων, Ζῶα.4 49· ἢ κ. παθ. πλῆττομαι διὰ μαχαίρας· Κτησίας 14·

3) μτφ. ἐρεθίζω, ἐνοχλῶ· Φιλ.1,299 πάθη κτινάς· κ. παθ.· αὐτ.1,287.

κατακενῶ-ός μγν. λίαν, ἐντελῶς κενῶ· Πδ Γεν.42,35 ἐν τῷ κατακενῶν αὐτοῦς τοῦς σάκκαυς αὐτῶν, Ἰωα.Π1,30,6 κατακενῶν φάρμακον.

κατακερατίζω μον. κερᾶίζω, καταστρέφω λίαν, ὀλοσχεράς· Κ Παντεχν.6,50.

κατακείραμα-ατος (τὸ) γλωσσα. ἐπισκευασθεῖσα στέγη.

κατακερᾶννῶμι κ. μον. κ. ὤω, μέσ. μέλλ. -κεράσομαι ἀναμηνῶ· κ. παθ.· Ἀριστοφ. Πρ.949α,38, Πλούτ. Ηδ.132D οἶνον κατακερᾶννόμενον καλῆ ὕδρροσις· ἢ κ. μέσ.· Εὐμᾶθ.4,25·

2) ρηματ. π. κατακείρασις, κατακερασιτικός, **κατακείρασις**-εως (ἡ) ἡ μείξις, ἀνάμειξις· Ἀριστοφ. Ζ1 723α,18 κατακεράσει αὐξάνεται, οἶνον οἶνος ὕδατος προσεγγυθέντος.

κατακεραστικός-ῆ-όν μγν. κ. μον. κατάλληλος πρὸς μείξιν, μετρίσιος· Γαλ.8,41· ἢ κ. μτ. γεν.· Γεωπ.12,19,8 κ- τῶν δριμύων ὕδρων.

κατακεραυνοβολῶ-έω μγν. πλήττω, καταβάλλω οἶνοσι διὰ κεραυνοῦ, παθ.· Εὐμᾶθ.8,313.

κατακεραυνῶ-ός μγν., μον. κ. νεώτ. κτυπῶ, πλήττω διὰ κεραυνοῦ· Ψ Λουκ. Φιλόπ.4 ἀντιβροντῶντα κατακεραυνῶσε· κ. παθ.· Εὐμᾶθ.1,50 κατακεραυνώεις ἐμῆρόνθητος φημι·

2) νεώτ. μτφ. καθιστῶ τινά ἀφρων, ἀποσβολῶν· τὸν κατακεραυνῶσε διὰ τοῦ λόγου τοῦ.

κατακερδαίνω ἀδικῶς κερδίζω ἐκ τινος· Ξεν. Οἰκ.4,7 κατακερδαίνοντας . . καλᾶζει.

κατακερκίζω Ἐπιγρ. διαίρω, χωρίζω εἰς κερκίδας· σταδίον κατακερκίζων τοίχος.

κατακερματίζω ἰκέρμαι κ. μον. κ. νεώτ. μεταβάλλω εἰς μικρὰ νομίσματα· κ. παθ.· Ἀριστοφ. ἄπ. 24 ἀργύριον κατακερματίζόμενον·

2) χωρίζω, διαίρω εἰς μικρὰ μέρη, κομματίζω· Πλάτ. Μέν. 79C ἔαν κατακερματίζης αὐτὴν κατὰ μόρια, Ἰωα.Γενέσι.51 ἀποκτείνοντες κατακερματίζουσι Καίσαρα, Πλούτ. Ηδ.1142B κατακερματίζοντων τὴν μουσικὴν, Γαλ.Θρασ.24 κ- τὴν μῆαν τέχνην εἰς πολλὰς·

3) φθείρω, κατατρίβω, παθ. κατακόπταμαι· Πλάτ. Πολ.395B φοίνετα εἰς σμικροτάτα κατακερματίζοσι ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις· ἢ ἐπὶ τοῦ λόγου, διαίρομαι εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις· Διαν Ἀλ.Θουκ.9 διήγησις εἰς μικράς κατακερματισθεῖσα τομάς, Λογγίν.42 ἀντικρυς μικρὰ καὶ κατακερματισμένα·

4) ρηματ. π. κατακερματιστός (ὁ) (κατακερματίζω) μγν., μον. κ. νεώτ. ἡ διαίρεσις εἰς μικρὰ μέρη· Πορφ. Αἰσθ 37 κατακερματιστός τῆς δυνάμεως, Εὐστ.

κατακερματισμός νομισματικός (ἢ ἀλλαγὴ τῶν χρημάτων εἰς μικρὰ νομίσματα).

κατακερτομῶ-έω κ. μσν. διὰ κακολογιῶν σκώπτω, οὐνειδίζω τινά : Ἦρ.Ι,129 κατέχαιρέ τε καὶ κατακερτόμεκε, Νικόλ.Δσμ.3] κ. παθ. : Φθ.1042 φλυαρηθέντες καὶ κατακερτομηθέντες.

κατακερτομῶμαι-όμαι Ἦσ. ἐτραχύνομαι.

κατακευθῶμαι μτγν. εἶμαι κερυρμένους : Ἰγνάτ. Θεοφ. ἐν ΑΠ 15,29 κ- εἰς ὄνοφρον τύμβον.

κατακέφαλα Ἐπιγρ., μσν. κ. δημ. κατὰ κεφαλῆς, εἰς τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς : Γεωπ.10,30 - τὴν ἔφαγε κατακέφαλα, - τοῦ ὄψωσι μιά μαγκουριά κατακέφαλα : 2] δημ. μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω : ἔπεισε κατακέφαλα.

κατακέφαλαιον τὸ ἰ πάπ. πιθ. κεφαλῆκος φόρος, χορτάσι.

κατακεφαλιά(ἢ) δημ. κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς τινος : τοῦ ὄψωσι μιά κατακεφαλιά.

κατακέφαλος(ἰ) μτγν. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω : Ἀποστ.Διατ.17,9 : 2] δημ. ἢ κατακεφαλιά βλλ.

κατακεχαρισμένους ἐπίρρ. μτγν. μετὰ χάριτος : Κοιμάν. Ἀθησ. ἐν λ.

κατακηθεύομαι ἐπίτατ. τοῦ κηθεύομαι βλλ.

κατακληθῆσις-εως(ἢ) (κατακλήω) μτγν. ἢ κατάβελξις, μαγεία : Ὀριγ.Ι,324C.

κατακληθῆτικός-ή-όν μτγν. ὁ καταβέλγων πρὸς μαγείαν, κατάλληλος εἰς μαγείαν : Αἰλ.Ζ1 17,19.

κατακληθῶ-ώω μτγν. ἐπίτατ. τοῦ κηθιδῶ, πληρῶς τὴ δια κηθιδῶν, κατακληθιάζω : Δίων Κ ἄπ.39,7.

κατακληθῶ-έω διὰ τῆς ἡδύτητος τῆς ἀκοῆς καταπραῦνον τὴν ψυχὴν, διὰ μαγείων ἀποδιώκω, θεραπείω : Σσφ.Τρ.1003 τήνδ' ἄτην . . κατακλήσσι' κ. παθ. : Πλάτ.Κρατ.403D κατακεκληθῶσαι πάντας, Πλούτ.Νόμ.20 ἡμέρωτο καὶ κατακεκλήθητο τῆ δικαιοσύνη.

κατακλήομεν βλ. κατακλιῶ.

κατακλήψω (κλήψω) μσν. κληιεργῶ τὸν κήρον, φυτεύω : 1] μτφ. ἐν αἰσχρ. σσημ. : Εὐμάθ.206

Υσμῖνην ἐρωτικῶς κατακλήψουσα.

κατακλήρῶσω (κλήρῶ), ὅτι κατακλήρῳττω πρακλήρῶσω, προστάζω διὰ δημοσίου κλήρικος : Ξεν.Αν.2,2,20 ἐκέλευσε σιγὴν κατακλήρῶσαντα (ἔν.γρ. ἀντὶ κηρῶξανται : 1] κ. παθ. : Πολυδ.23,46 κατακλήρῶσαντες τὰς κρίσεις : 2] παθ. καλοῦμαι διὰ κλήρικος ἐν τῷ δικαστηρίῳ : Πολυδ.8,61 : 3] ἐν δημοπρασίᾳ κατακλήρῳ τὶ τι : Πλούτ. Σύγκρ.Λυσ. κ. Σὺλλ.3 ἐκέλευεν κατακλήρῶσαι :

κατακλήρῶ-ώω (κλήρῳ) κατακαλήρῳω διὰ κηρῳ : Ἦρ.1,40 κατακλήρῶσαντες . . τὸν νέκυν κ. παθ. : Ἦρ.4,71 κατακλήρῳμενον μὲν τὸ σῶμα.

κατακλήθω ἀντὶ κηθιδεῶ βλλ.

κατακλικῶς Ἦσ. κατακλικῶ βλλ.

κατακλιῶσθε μσν. κατακλιῶ βλλ. : Φώτ. ἐν λ. κατακλιῶσθε.

κατακλιθῶνέω μσν. ἐμβάλλω τινά εἰς κινθῶνον : Μιχ. Ἀκομ.1,162 κ- τῶν νενήτων.

κατακλίνῃσις-εως(ἢ) σχόλ. ἡ μεγάλη κίνησις : Σχόλ. Ὀδ.Β 315 ἰδ. ἀνάγειν κατὰ κινήσει.

κατακλινῶ-έω ἐπίτατ. τοῦ κινῶ κ. παθ. : Σχόλ. Θεόκρ.5,116 γελῶν κατακλινῶ καὶ ἐσαλεύου.

κατακλίνῃμι μτγν. ποι. ἀντὶ κατακλίνῃμι βλλ., μιγνῶν, μετριάζω : Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.270 ἡ ὑγρότης κατακλίνῃ τὸ ἄγαν θερμῶν κ. παθ. : Λογίν. 15,9 ῥητορικῶς κατακλινῶμένη ταῖς ἐπιχειρήσεσι, Ἰαμβλ.Νικ. Ἀριθμ.119P.

κατακλιρῶ κατακλιρῶ καὶ σπιδῶν καὶ διὰ κιοῦρωσ : 1] μτφ. ἐπὶ ἐκτεθλυμμένον νεανίου, παθ. : Κησ.ἀπ.20 κατακλιρῶμενον τὸν πάγωμα καὶ κατακλιρῳσμένον.

κατακλιῶν Ἦσ. « προσποιεῖσθαι » (κῶδ. κατακλιῶν).

κατάκισσος-ον ὁ ἐστεμμένος, κεκαλυμμένος πυκνῶς διὰ κισσοῦ : Ἀνακρ.44,5 κατάκισσοισι βρέμοντα πλοκάμους.

κατακίτρινος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κίτρινον χρῶμα : Θεοτ.Κ Κατῶδ.141 ἦταν κατακίτρινη.

κατακλιζομαι Ἦσ. προσποιούμαι.

κατακλιῶσθαι ἀρχλεξ., ἀόρ. α' κατακλιῶσθαι, ἀναρῶ : Ἦσ.

κατάκλιῶσθαι-ον γλωσσ. ὁ πλήρης κλάδων.

κατακλιῶθω, ὄρω. κατακλιῶθω κατακλιῶ : Θεόκρ.7,84 καὶ τὸ κατακλιῶσθαι ἐς λάρνακα ἰθύμῃ.

κατακλιῶ, ὄπτ. κατακλιῶ, μέλλ. κατακλιῶσμαι κλιῶ πολύ, μεγαλοφῶνως θρηῶ τινά : Ἀριστφ.Στρ.386 ἀνελόντες καὶ κατακλιῶσαντες : 1] κ. μέσ. : Εὐρ.Ἦλ.156 πατέρ' ἐγὼ κατακλιῶμαι : 2] ἀπολ. θρηῶν μεγαλοφῶνως : Εὐρ.Ἦλ.113 ἔμβα κατακλιῶσθα : 1] μτ. γεν. προσ. θρηῶν ἐνώπιον τινος ἢ πρὸς τινά : Ἀρρ.Ἐπικτ.1,23,4.

κατακλιῶσθαι ὄρω. τ. ἀπαρφ. μέσ. ἀόρ. τοῦ κατακλιῶ βλλ.

κατάκλιῶσις-εως(ἢ) κατακλιῶ κ. νεώτ. ἡ θρωῖσις εἰς τεμάχια, τσάκισμα : Ἰηπ.Ἐπιδ.6,115 : 2] διαστροφή, στραμπούλημα : Ἰηπ.Προρρ.1,84 : 3] θλάσις καὶ διασκόρπισις φωνῆς ἢ ἤχου, ἀντίθ. ἀνάκλισις : Ἀριστφ.Πρ.901b,20.

κατάκλιῶσις-τος τὸ (κατακλιῶ) μσν. ἡ θρωῖσις : Εὐστ.Πον.304,46.

κατακλιῶσθαι-ον (κατακλιῶ) μσν. ὁ τεθλασμένος εἰς τεμάχια : 1] τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ἐπὶ τοῦ ὄρου τοῦ εὐχαριστίας, ὁ εὐλογηθεῖς.

κατακλιῶσθαι μσν. ἐπίτατ. τοῦ κλυθμυρῶσθαι, κατακλιῶ : Ἐκκαί.

κατάκλιῶσις-εως(ἢ) (κατακλιῶ) γλωσσ. ὁ πολὺς θρῶνος, κλυθμῶς.

κατακλιῶ(τῷ) δημ. ἡ ἀρθρωσις τῆς κάτω σιαγῶνος, ἡ κάτω σιαγῶν : Καλλιγ.Θάν.βλ.50 ἐκροτάλιζε τοῦ Στάθου τὸ κατακλιῶ, - τρέμει τὸ κατακλιῶ του' : 1] γεν. πάσα ἀρθρωσις.

κατακλιῶσιον(τῷ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κατακλιῶ βλλ. : Βίτ.65,11.

κατακλιῶν μσν. κλιῶ ἐντελῶς : Διηγ. Ἀχιλλ.823 ἔγω καὶ πόρτας σιδήρας καὶ κατακλιῶσθαι.

κατάκλιμα-τος(τῷ) ἔσφ.γρ. ἀντὶ κατάκλιμα.

κατακλιῶσις-εως(ἢ) (κατακλιῶ) κ. νεώτ. κ. κατακλιῶσις-εως ἰων. κ. ἐπ. κατακλιῶσις-εως ἐργαλειον πρὸς κλιῶν τῶν θυρῶν, διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ μοχλοῦ καὶ τῆς βάλανου : Ἀριστφ.Σφ.154 τῆς κατακλιῶσις ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ φύλατ' ὄψω μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται : 1] Διόδ.Σ 1753 αὶ κατακλιῶσις τῶν ἀξόνων περὶ τὴν θέμεναι πρὸς τὸ ἔξω μέρος τῶν ἀξόνων, ἐξασφαλίζουσι τοὺς τροχοῦς : 2] ἡ σύναξις τῆς κλιῶσις τοῦ ὄπου μετὰ τοῦ σπέρνιου : Ἦσ. « σφαγή » ὁ κατὰ τὴν κατακλιῶσις τόπος : Ἦρωδιαν.1στ.4,13,5 καιρίου δὲ τῆς πληγῆς ἐπὶ τῆς κατακλιῶσις γενομένης : 3] ἡ κλη βελῶν, φορέτρα : Καλλ.

Ἀρτ.82 κατακλιῶσις βελῶνων ταῦτα, Βίτ.59,3 : 4] πάπ. κτ. πληθ. τὸ φράγμο διάρρωσις : 5] εἶδος ἀρσενικῆς κίπτισις, ἀγκιστροειδοῦς, δι' ἣς γίνεται ἡ θηλυκῶσις φορεματῶν πινῶν : Σχόλ. Ὀδ. Σ 294, Ἀριστφ.65, Ἦσ. ἐν λ. κλιῶσις : 6] τὸ ἀκράμιον : Ἦλιδ.Χειρ.π. Ὀρειδ.48,48,1 : 7] τὸ πρῶτον πλευρῶν : Γαλ.18(2),956 : 8] ἡ περὶ τὴν κλιῶσις τοῦ σπέρνου χώρα : Γαλ.13,703 : 9] νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἀναστῆλλεται ἡ κίνησις τροχοῦ, ἡ καστανόλα : 1] ναυτ. κτ. πληθ. σιδηρῶ ἀναστάματα τοῦ ἐργάτου, ἐπιτρέποντα τὴν στροφὴν αὐτοῦ πρὸς μίαν διεύθυνσιν ἀλλὰ παρεμποδίζοντα τὴν ἀναστροφήν : 10] νεώτ. τὸ ἐμβαλλόμενον σιδήρον ἐγκαρσίωσ τοῦ ἀξῶνος, ἵνα συγκρατῆ τὸν τροχόν.

11) μγν. ἡ τελικὴ παρατήρησις, τὸ συμπέρασμα: Κικ. Ἀτ.9,18,3' 12) μγν. κ. νεώτ. τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ στίχου, συστήματος στίχου, ἐπιστολῆς: Ἦφαιστ.29,6, Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀγ.659, ἐν κατακλείδι σου γράφω 13) νεώτ. τὸ ἐπαδόμενον εἰς μακρότερον ὄψημα ἢ τὸ ἐπιφερόμενον εἰς μῦθον. **κατάκλεισις-εως** (ἡ) [κατακλείω] μγν. ἡ ἐντελής κλεισις: Γαλ.19,445' 2) ἡ συμπλήρωσις, ἀποτελείωσις: Νικόμ.π.Θεολ. Ἀριθμ.43' 3) σοκός στηριζομένη ἐπὶ τῶν κίωνων χελώνης: Ἀθην. Μηχ.18,9.

κατάκλειστα [κατακλείω] ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον κατάκλειστον βλλ.

κατάκλειστος-η-ον [κατακλείω] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατακλεισμένος, ὅσον ἐπὶ γυναικῶν: Καλλ.ἀπ.118 γύναια κατάκλειστα μηδὲ τῆς ἀλείου προερχόμενα, ΠΔ Μακκ.2,3,19 αἱ δὲ κατάκλειστοὶ τῶν παρθένων, Λουκ.Τίμ.15, Σάρρ. μτφρ. Εὐρ.Α1,20 κατάκλειστη στ' ἀνάκτορα 2) ὁ τελείως κεκλεισμένος: Στράβ.13,1,54 οἱ κατάκλειστα εἶχον τὰ βιβλία, Πορφύρ.Σκ.113 ἐκκλησιᾶς κατάκλειστες, - τὰ παράθυρα ἦταν κατάκλειστα 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ πανταχόθεν περιφρακτός: τὸ σπλιτ ποῦ βρήκαμε εἶναι κατάκλειστο.

κατακλείω κ. νεώτ. κ. δημ., ἀπτ. κατακλίω, ἰων. μέλλ. κατακλίω κ. δωρ. κατακλίξω κ. π. Εὐπ. κατακλιῶ (ἀμφ.γρ.), παθ. ἀόρ. κατακλείσθην ἢ -θσθην, ἰων. κατακλιέσθην κ. δωρ. κατακλιέσθην, παρακ. κατακλείωμαι κ. κατακλιέμαι, δημ. μγν. παθ. παρακ. κατακλεισμένος, μτ. ἀόρ. κατακλεισάμην κ. δωρ. κατακλιξάμην, μτ. αἰτ. προσ. κλείω τεταρχειυμένον σωμα ἐν τῇ θήκῃ του: Ἦρ.286 καὶ κατακλεισάντες οὗτω 1) ἐπὶ ἀποκλεισμοῦ: Θουκ.1,109 τούς Ἕλληνας . . εἰς νῆσον κατέκλινον | τοὺς ἠγάγασε νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν νῆσον καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐκλείσει, Ξεν.ΚΠ4,1,18 κατακλεισάντες ἑαυτοὺς εἰς ἔρουμα κ.μτφ.: Ξεν. Ἀπομ.2,1,13 εἰς τὴν πολιτείαν ἑμαυτὸν κατακλείω κ. παθ.: Θεόδρ.7,84 καὶ τὸ κατακλιέσθης ἐς λάρνακα 1) μέσ. ἐγκλείωμαι, κλείωμαι μέσος Ξεν.ΚΠ7,2,5 ὁ δὲ Κροισὸς κατακλεισμένος ἐν τοῖς βασιλείοις 2) παθ. πολιτοκοῦμαι: Θουκ.4,57 ἐς τὸ τεῖχος κατακλιέσθαι, Ξεν. Ἀν.3,3,7 εἰς τὴν ὄψιν ὄψων κατακλιέσθην, Ἰσοκρ.4,34 εἰς μικρὸν τόπον κατακλιέσθην 3) κλείωμαι μετὰ τῆς νόμφης ἐν τῷ νυμφοκῷ θαλάμῳ: Θεόδρ.18,5 Τυνδαριδα κατακλιέζετο . . ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱὸν 4) μτφ. ἐξαναγκάζω, ἀναγκάζω διὰ νόμου: Δημ.49 ἄν . . πᾶσαν τὴν δύναμιν νόμῳ κατακλιέσθητε ἐν τῷ πολέμῳ μένειν 5) μτφ. ἐν παθ. περιέρχουμαι, κατανῶ: Δημ.803 τῆς πόλεως εἰς κίνδυνον μέγιστον κατακλιέμενης | ἀφοῦ περιήλθεν εἰς κίνδυνον, Διδό.Σ 20,74 εἰς σπάνην κατακλιέσθηται, Μητροδ.Σκ.831,8 ἐν τῷ κατά φύσιν περάτι κατακλιέσθαι τὸ αγαθὸν [ἔχει περιέδδει] 6) ἐν ἀναφ. πρὸς τέχνην, ἐξασκῶ, ἐφαρμοζῶ, καταβάλλω ἅπασαν τὴν δύναμίν μου: Ἡλιόδ.Α18,3,4 τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης κατέκλειεν | ἐφήρμοσεν, ἐξήσκησεν ὅλην τὴν ἐν τῇ τέχνῃ ἰκανότητά του 7) κτ. αἰτ. πράγμ. κλείω: Ἦρ.1,191 κατακλιέσθαι πᾶσας τὰς . . πυλίδας, Ἀριστφ.Πλ.206 εὐρών ἅπαντα κατακλιέσθαι, Ξεν.ΚΠ6,4,10 κατακλείσει τὸν θῖλλον ὁ θρηνησίου 8) κ. παθ. ἐπὶ χυμῶν τοῦ σώματος: Ἰνπ.Τόν. Ἀνδρ.27' Ἐπιγρ. ἐπὶ λίθων εἰς τὴν τεκτονικὴν, κλείω, τοποθετῶ, συναρμολῶ 9) γεν. σφίγγω: Λουκ. Προμ.2 κατάκλειε καὶ προσήλου καὶ τὴν σφύραν 10) κατάφερα 1) ἐπὶ λόγου, συμπεραίνω, καταλήγω: Διογ.Λ 10,138, Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,14 εἰς ἀπειλὴν κατακλείειν τὸν λόγον | καταλήγειν εἰς ἀπειλὴν 9) ρηματ. π. κατόκλειστος, κατόκλεισις.

κατακλέφω δημ. τελείως κλέπτω, ἀπογυμνῶ: Λασκαρ.Μυστ.33 οἱ ὅποιοι τὸ κατακλέφουσι. **κατακλήρον** (τὸ) Ἐπιγρ. κατακλείς βλ.λ.11. **κατακλήρις-ιδος** (ἡ) ἰων. ἀντὶ κατακλείς βλ.λ. **κατακληροδοτήσις** (ἡ) μγν. ἡ δίασημὴ διὰ κλήρου, ἢ διανομὴ τῆς κληρονομίας: Ἰω.Χρυσ. Ὁμ.18,5,108.

κατακληροδοτῶ-έω μγν. κ. μον. διανέμω διὰ κλήρου: ΠΔ Μακκ.1,3,36 καὶ κατακληροδοτήσαι τὴν γῆν αὐτῶν 1) διανέμω τὸ ὡς κληρονομίαν, διανέμω τὰ ὄρισμένα ἐν διαθήκῃ κληροδοτήματα: ΚΜανασσ.22.

κατακληρονομῶ-έω [κληρονόμος] μγν. μτ. αἰτ. πράγμ. κληρονομῶ ἐξ ὀλοκλήρου, λαμβάνω διὰ κληρονομίας: ΠΔ Σοφ.Σειρ.4,16 ἐάν ἐμπιστεύσης, κατακληρονομήσεις αὐτήν [τὴν σοφίαν] 2) ἀφήνω ὡς κληρονομίαν: αὐτ.Δευτ.2,16 κατακληρονομήειν τοὺς υἱαῖς . . τὰ ἀρχαῖοντα 3) διὰ κλήρου μοιράζω: αὐτ.3,28 κατακληρονομήσει αὐτοῖς πᾶσαν τὴν γῆν 4) μτ. αἰτ. προσ. καθιστῶ τινα κληρονόμον πράγματός τιος: αὐτ.Βασ.2,7,1 Κύριος κατακληρονόμησεν αὐτὸν.

κατακληρουχῶ-έω μγν. λαμβάνω μεριδίον, ἰδίως ἐπὶ κατακτηθείσης χώρας, διανεμομαι μετ' ἄλλων: Πολύδ.2,21,7 κατακληρούχησαν . . τὴν χώραν, Διδό.Σ 13,30 τὴν . . Σικελίαν ἐπεθύμησαν κατακληρουχίσαι 2) ὀρίζω τὸν κλήρον τιος: Διδό.Σ 1,54 πᾶσι τοῖς προεξηρημένοις κατακληρούχησε τὴν ἀρίστην τῆς χώρας κ. παθ.: Πάπ. ἐδαφῶν κατακληρουχθέντων 3) κληρῶ εἰς ἐπίκουρος τι: Πλαῦτ. Ἀντ.55 τοὺς αὐτοῦ στρατιώταις . . Ἰταλίαν κατακληρούχηκε.

κατακληρού-έω μγν. διὰ κλήρου διανέμω τι: Διδό.Σ 13,2 ἔξ ἐτοίμου κατακληρούην . . τὴν Σικελίαν, Πάπ. τὸ χωματικὸν τῆς κατακεκληρουμένης γῆς 1) μέσ. λαμβάνω ὡς μεριδίον μου: Πλούτ.Παρμ.41 τὰ δ' ἐκεῖ πάντα πρόμαστα Φαρνάκης κατακληρώσατο 2) δημ. μέσ. κἀμνω νὰ χάσῃ τις ἐν κληρώσει: ΠΔΒασ.1,14,42 ὄν ἄν κατακληρώσηται κύριος, ἀποθανέτω.

κατακλήσια (ἡ) ἀρχ. λέξ. ἕκαστος συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἐν ἣ προσήρχοντο καὶ οἱ τῶν δῆμων κάτοικοι: Πολυδ.8,116 «σύγκλητος ἐκκλησία, ἢ ἐξαίφνης ἐπίουον ρειζῶνος χρεῖας ἐπιλαβοῦσιν» ἐκαλοῦτο δὲ καὶ κατακλήσια ὅτι καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν κατεκόλουσιν» πρβλ. κατάκλησις.

κατάκλισις-εως (ἡ) μγν. ἡ ὄνομαστικὴ κλήσις: Φιλ.2,388 2) ἡ σύγκλησις καὶ τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖσι πολιτῶν: Ἀμμών.47V κατάκλισις πρὸς ἐπίσκεψιν μεζῶνα τῶν πραγμάτων 3) ἡ ἐπίκλησις τῶν θεῶν: Φιλ.2,342, Ἀρρ. Ἀν.5,2,7 ὑπὸ τῇ κατακλήσει τοῦ θεοῦ 4) ἡ ἀνάκλησις: Διδό.Σ 13 [δ.γρ. μετὰκλήσις], Ἐπιγρ. ἡ τῆς θεοῦ κατ.

κατακλητικῶς ἡ-ὸν πᾶν. ὁ πρὸς ἐπίκλησιν τῶν θεῶν γινόμενος δθ. τὸ οὐδ. κατακλητικῶν ἢ πρὸς ἐπίκλησιν θεῶν ἐπιφθδ.

κατάκλιση-ον (τὸ) ὁ προσκληθεὶς, ὁ κατὰ πρόσκλησιν ἐλθὼν, προσκεκλημένος: Ἡρακλεωτ. Πιν.1,11.

κατακλίω ἀρχ. ἀπτ. ἀντὶ κατακλείω βλ.λ.

κατάκλιμα-ατος (τὸ) τόπος ἐν ᾧ τις κατακλι-

νεται πρὸς ἀνάπαυσιν, ὁ καναπές.

κατακλινῆς-ους-έως μγν. κ. νεώτ. ὁ κατακλεισμένος ἐπὶ κλίνης, κλινῆρης: Ἰνπ.Επιδ.3,17b, Πολύδ.31,13,7 ἡσθενηκότα μένειν κατακλινῆ, Καλλίη. Θῶν.Βλ.220 καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν κατακλινῆ σύζυγον του 2) καταφευγῆς, ἐπικληνῆς: Διον. Ἀλ.5,38 γεώλοφος ἡμέρα κατακλινῆς, Λεωνίδ. Ἰατρ.π.Σ τοδ.4,52,28 3) ἀπόκρημνος: Θεόφρ. ΦΑτρ.2,9,11.

κατακλινῆσις-εως (ἡ) μον. τὸ κατακλιέσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης.

κατακλινοβατής-ους-ές μτγ. ὁ περί τὰς κλίνας βαίνων, ὁ κάμων τινὰ κινήρη ἢ Λουκ.Τραγωδ. 198 ἐπίδοξομαχαρές, κατακλινοβατές.. Ποδάγρα (πιθ. ἔσφ. γρ. ἀντί κατακλινοβατί).

κατακλίω μον. κ. νεώτ., μέλλ. κατακλίω, παθ. ἀόρ. β' ὅττ. κατακλίην κ. κατακλίην βάλω τι ἢ τινα κάτω νά κείται, κάμων νά καθίσθ, νά πλαγιάσῃ : Ὁδ.Κ165 δόρυ κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ, Ἡρ.1,126 τοῦς Πέρσας κατακλίνας ἐς Λειμῶνα, Ἀριστοφ.Λυσ.18 ἡ δὲ παιδίον κατέκλινε ἰββαλε νά κοιμηθῆι, Ξεν.ΚΠ.6,4,11 οἱ δὲ θεράπαινοι κατακλίνασαι αὐτὴν ἐν τῇ ἀρμυράῳ, Βι.Ἀλεξ.962 κατακλινοθαί τοῦτον ἢ ἐπὶ ζῶων : Πλάτ.Φαίδρ.5,6 κατακλινέτην τὴν κεφαλὴν ἐπὶ πόσας ἢ νεώτ. παθ. ἐν μέσ. σημ. ἐξασπλύνομαι ἐπὶ κλίνας, πλαγιάζω : κατακλίθη πρό μιᾶς ὥρας

2) παθ. βάλω ἀσθενῆ νά κοιμηθῆ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὁπως ἰαθῆι : Ἀριστοφ.Πλ.111 κατακλίνει αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιῷ κρείστῶν ἐστὶ :

3) ἀνακλινομαι περί τὴν τράπεζαν, παρακλῆθαι εἰς φαγητόν : Ἡρ.2,121 ὡσπερ εἶχον κατακλιθέντες πνεῖν, Ἀριστοφ.Ἰνν.98 ἐγὼ δὲ κατακλίνωσμαι :

4) κατακλίνομαι παρά τινα ἢ τινα : Πλάτ.Συμπ.175Α παρ' Ἐρυξίμαχον κατακλίνο, Ξεν.ΚΠ.5,2,15 ἐπὶ σπιθάβος κατακλίνας :

5) παθ. ἐπὶ ἀσθενεῖα, πῆλτω ἀρρωστος : Ἰνν.Ἐπιδ.1,2 Πλάτ.Φαίδρ.117Β κατακλίθη Ὀπίστος, Πολυδ.6,53,1 ποτὲ μὲν ἐστώς ἐναργής, ποτὲ δὲ κατακλιμένος :

6) κάμων τι νά κλίνῃ, νά γέρνῃ : Ἀριστολ.Ζ1.610α,23 ἕως ἀν κατακλίη ὁ ἑλέφας τοῦς φοίνικας :

7) μτφ. ἐπὶ προσ., καταβάλλω τινά : Ὁλέων.1183 τύραννον.. κατακλίανθ' ὅ) παθ. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, σχηματίζω κλίση, εἶμαι καταφέρης : Ἀπολλ.Ρ.2734 εἶσα κατακλίεται κοίλη νάπη :

9) ἐπὶ τοῦ ἡλιου, ὕδατος : Πολυδ.4,157-10) παθ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν καρκίνων, στρέφομαι πλαγίως : Ἀριστολ.Ζ1.529β,28 καὶ ὀφθαλμοῦς.. οὐδὲ κατακλινομένους ἱ) παθ. γονυπετώ : Ἀριστολ.Ζ1.499β,17 ὅταν κατακλιθῆ εἰς γόνατα :

12) παθ. μτ. δοτ. υποτάσσομαι : Ἐρμεί. Ἄλ.Φαίδρ.157Α ὅταν κατακλιθῆ τὸ θετικόν τῶ προπολερουσντι' ἱ3) ρηματ.π. κατακλίω, κατακλινής, κατάκλις.

κατάκλισις-εως (ἡ) (κατακλίω) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ κατακλίνειν ἢ καθέξειν τινά παρά τὴν τράπεζαν ἐν ἐστιάσει : Ἡρ.6,129 τῆς τε κατακλισίας ταῦ γάμου, Πλάτ.Πολ.425Β τιμὴν ὀποδοτέον τῶ προεστυτέρῳ ὀνασαστάσει καὶ κατακλίσει καὶ τοῖς τοιοῦτοῦ, Καιοσάρ.Δαι. ἐν Σάθ. 3,321 αὐδὲν γὰρ παρήκεν ἄκοσμον οὐ στάσειν οὐ κατάκλισην ἢ τὸ νά καθίσθ τις παρά τὴν τράπεζαν : Ἀριστολ.Πολιτ.1336β,9 κατακλίσεως. κοινωπειν' ἢ ὄμ κ. ἐμπροθ. ἢ παρὰ τινα) : Πλάτ.Συμπ. 175Ε πολλὰδ τιμῶμαι τὴν παρὰ σοὶ κατάκλισην :

2) ὁ τρόπος τοῦ κατακλινέσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης : Ἰνν.Ἀρβρ.33 τὴν κατάκλισην ποικίλῶ ἐπὶ τὴν ὑγία γνάθον :

3) ἐπὶ ἀσθενεῖα, τὸ ἐπὶ τῆς κλίνης κείσθαι : Ἰνν.Ἐπιδ.4,31 :

4) ὥρσοκ-πῖον λαμβανόμενον καθ' ἣν ὄραν ὁ ἀσθενὴς εὐρίσκειται κινήρης : Γαλ.19,529 :

5) νεώτ. ναυτ. τὸ πλάγισμα τοῦ πλοίου πρὸς καθαρισμόν τῶν ὑφάλων ἢ πρὸς ἐπισκευήν.

κατάκλιστος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐνόμων λεπιδοπτεράων τῆς οἰκίας τῶν πυραλίτων.

κατάκλιτρον (τὸ) ἀοργ. λεξ. τὸ ἀνάκλιτρον, πολυθρόνα : Ἡσ., Φωτ.

κατάκλιτος-ον (κατακλίω) μτγ. κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν θερινῶν ἐνδυμάτων, ὁ κυματίζων : ΠΔ Ἡσ. 3,23 καὶ θέρισταρὰ κατάκλιτα ἢ Ἡσ. «κατάκλιτος» τελευταίασ' : 2) νεώτ. ἐπὶ πλοίου, κλίνω ἐπικινδύνως πρὸς τὴν ἕτερον τὸν πλευρῶν οἷον λόγῳ τρικυρίας ἢ βλάβης τῆς εὐσταθείας.

κατακλινοῦ-έω μτγ. κ. μον., ἐπίπατ. τοῦ κλονῶ βλλ., κ. παθ. : Γρηγ.Νύσσ.2.1005Α σεισιμῷ κατακλονεῖται ὁ οἶκος (καταρταροσεται), Ἄνν.Κοιμ. 80 κατακλονεῖται καὶ δέδοικε.

κατακλιθῶνεις μον. κατακλύζω, ὑπερπλημμυρά : Εὐμόθ.7,9.

κατακλύζω κ. νεώτ., μέλλ. -κλύσω κ. ποι. κατακλύσω, παρακ. κατακέκλυσα πλημμυρίζω, ὑπερπληρῶ μὲ ὕδωρ, ὡς ἐν πλημμύρα : Ἡρ.2,13 ἢ κατακλύζοντος αὐτὴν τοῦ Νεῖλου, Πλάτ.Τιμ.22Δ ὅταν οἱ θεοὶ τὴν γῆν καθάρωντες ὕδασι κατέκλυσαν, - ἔβρεξε καὶ κατέκλυσε τὰ πάντα κ. παθ. : Ἰσοκρ.11,12 τοῦς μὲν ὄν' ὄμβρων κατακλύζομένους :

2) μτφ. καταποντίζω, καταβάλλω : Ἀρχ.9,3 τοῖους γὰρ κατὰ κύμα.. ἐκλυσεν, Εὐρ.Τρω.995 ἤλιπον κατακλυσεν διαπνοισιν, Ξεν.Οἰκ.2,8 κατακλυσσέν ἐν ἀσφονίᾳ τὴν ἐμὴν διαπταν κ. παθ. : Αἰσχ.Ἐπ.1078 κῆμαπι φωτῶν κατακλυσθῆναι, Πλάτ.Πολ.492C ἢ οὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου φόγου, -τὰ διάφορα γραφεῖα κατακλύζονται ἀπὸ αἰτήσεις ἀνέργων :

3) παρὰσῶμα, καθαρίζω διὰ πλημμύρας : Πινδ.Ο.10(11),15 φέρον ἐλισσομέναν.. ὅσα κύμα κατακλύσσει :

4) ἐκπλύνω : Ξεν.Κυν.5,4 οἱ ὕετο κατακλύζουσι τὰ ἴχνη τοῦ λαγῷ :

5) πληρῶ δι' ὕδατος : Ἀριστοφ.Εἰρ.843 καὶ τὴν πύελον κατέκλυζε, Γαλ.16,162 :

6) νεώτ. ναυτ. πληρῶ δι' ὕδατος διαμερίσασθαι τὸ πλοίου :

7) ρηματ. π. κατάκλιση, κατάκλυσμα, κατάκλυσιμασίς, κατακλυσμός, κατάκλυτρον, κατάκλυτρον.

κατάκλυσις-εως (ἡ) | κατακλύζω) μτγ. κ. νεώτ. ἡ πλημμύρισις : Ἰνν.Χυμ.1 : 2) νεώτ. ναυτ. ἡ πληρωσις διαμερίσματος πλοίου δι' ὕδατος.

κατάκλυσμα-ατος (τὸ) | κατακλύζω) μτγ. τὸ καθόρισον ἢ κλύσμα : Ἰνν.Διαίτ.5.

κατακλυσιμασίς-α-ον (κατακλύζω) μτγ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κατακλυσμένον : ζῶα κατακλυσιμασία :

2) κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ βροχῶν, ὁ λίαν ραγδαίως καὶ συνεχῆς ἢ βροχὴ κατακλυσιμασία.

κατακλυσιμός (ὁ) | κατακλύζω) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ἡ τῶν ὕδατων πλημμυρα, κάλυψις τῶν ἐδάφους δι' ὕδατος : Πλάτ.Νόμ.679D τῶν πρὸ κατακλυσμοῦ γενοθέντων, Ζερβ.Μοθ.Ζ.55 ἐβγλῆκαν ὕστερα ἀπὸ τὸν κατακλυσμόν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι :

ἢ ὄσμ. ἐπὶ ραγδαίως βροχῆς : Γρηγ.Σκ.Τεμπρ.103 καὶ πόντισε ἕρτο κατακλυσιμός τῆ χρίση, -τὶ κατακλυσιμός ἦτο οὐτός :

ἢ ἱατρ. καταπόνησις, ντύσις : Καλλ.Αἰρ.Χρον.4,1,1 :

2) μτφ. κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ἀφθονία, πλήθος : Δημ.18,214 ὡσπερ ἀν εἰ κατακλυσμένον γενέσθαι τῶν πραγμάτων, κατακλυσιμός φρούτων ἀτὴν ἀγορὰ σήμερον ἢ κ. ἐν φρ. φέρνει τὸν κατακλυσμό ἢ προσχηματίζεται ἐμπόδια, δυσκολία.

κατάκλυτρον (τὸ) Ἐπὶ γρ. ἔδαφος φηφιδωτόν κατακλυζόμενον ὑπὸ ὕδατος.

κατέκλυστος-ον |κατακλύζω) νεώτ. ὁ κατακλυσιμένος, περιεχυμένος δι' ὕδατος.

κατάκλυτρον (τὸ) γλωσσ. τόπος ἐν ᾧ ουρραεῖ τὸ ἐκ βροχῆς ὕδωρ.

κατακλήω ἀκούω περὶ πνος : Σοφ.Ἰχμ.224.

κατακλήω-άω, παρατ. κατέκλιον, ἀορ. κατέκλῆσα συντριβῶ, ἀπακόπτη, διὰ θλάσεως σμικρῶν : Ἰλ.Υ.227 ἐπ' ἀνθρῖκων καρπῶν θέον οὐδὲ κατέκλιον, Ἡρ.9,62 τὰ δόροτα κατέκλιον, Δημ. 1251,24 καὶ φυτευτῆριον ἔλαδον περιστοιχίωμ κατέκλυσαν :

2) μτφ. καταθλίω, κατασυντριβῶ : Πλάτ.Φαίδρ.117D οὐδένα ὄντινα οὐ κατέκλασε ἢ συνθῆ. παθ. : Ὁδ.Δ.538 ἐμοιγε κατακλάσει.. ἦτορ (ἐρρόγησι ἡ καρδία μου) ἢ κ. μέσ. : Πλάτ. Φαίδρ.11 τὸ θράσος κατακλάσαστο' ἢ παθ. κ. ἐπὶ πάθος : Εὐρ.Ἰνν.76δ ἀνθ' ὧν οὐχ ὄσιων ἐρέωτων.. νόσῳ κατακλάσθη ἢ ὄμ. ἐπὶ οἴκτου : Καλλ.Δῆλ.

κατακόλλω-άω [κατά· κολλῶ] κολλῶ, προσκαλλῶ, προσαρμόζω τι ἐπί τινας, ποικίλλω ἐγκολλῶν: Ἰωσ.ΑΙ 8,3,3 θύρας χρυσοῦ κατακόλλαν κ. παθ.: Ἰηρ.Ἀρθρ.7 ὄθρονίφ. . . κατακεκολλησθω . . . τὸ ξύλον, Καλλιξί. θύραι. . . θύλαις κατεκεκόλλητον σανίσιν 2) συγκολλῶ, συνάπτω: Ἀριστοτ.Πρ 889ι,14.

κατακολουθία ἡ ἡ πάπ. τὸ ὑπακοεῖν εἰς τὸς θεοθείας ὁδηγίας: ὁλέμενοι τὴν τούτων κατακολουθίαν γενέσθαι.

κατακόλουθος-ον ἰσκόλουθος ἢ μτγ. ὁ ἐπόμηνος, ὁ ἀκολουθῶν, ἀκόλουθος, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πρὸς, μτ. δοτ.: Βεττ.Βαλ.220,4. κ. ἐπὶ πραγμ. ὁ ἀμέσως ἐπόμηνος: αὐτ.125,31.

κατακολουθῶ-έω [κατά· ἀκολουθῶ] μτγ. ἔπομαι, ἀκολουθῶ κατόπιν τινός: ΠΔἸερ.17,16 ἐγὼ δὲ οὐκ ἐκοίμισα κατακολουθῶν ὅπως σου κ. μτ. δοτ.: ΚΔ Πράξ.16,17 αὐτὴ κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα ἐκράξαι λέγουσα κ. ἀπολ.: αὐτ.Λουκ.23,55 κατακολουθήσασα δὲ αἱ γυναῖκες. . . ἐθεάσαντο τὸ μνημεῖον 2) ἐπακοῦω: Ἐπικ.ἀπ.388 αἱ ταῖς τῶν ἀνθρώπων εὐχαῖς ὁ θεὸς κατηκολουθεῖ ὑπακοῦω, πείθομαι: ΠΔ Μακκ.1,6,23 κατακολουθεῖν τοῖς προτάγμασιν αὐτοῦ, Πλουτ.Λυσ.25 φιλοσόφῳ λόγῳ κατακολουθήσαντες, Πάπ. κατακολουθήσας τοῖς ἐπιστάμενοις ἀκολουθῶ, εἶμαι ὁπαδὸς σπουδαίου τινός ἱστορικοῦ ἢ φιλοσόφου: Πολύβ.2,56,2 Ἀράτῳ προηρημέναις κατακολουθεῖν περὶ τῶν Κλεομενικῶν. Φιλῶδ.Ρητ 2,146β, Πλουτ.Ἰθ.1081 Δημοκρίτῳ κατακολουθεῖν κ. ἀπολ. ὑπακοῦω εἰς ὁδηγίας: Πάπ. 3) ἀναζητῶ, ζητῶ νὰ εὑρῶ τόπον: Πολύβ.6,42,2 τὸ κατακολουθεῖν ταῖς ἐξ αὐτῶν τῶν τόπων ἀχυρότησιν 4) ἀμιλλῶμαι, μιμοῦμαι: Ἀπολλ.Κιτ.3 ἀδυνάτους ἐπιβολαῖς κατακολουθεῖν, Πλουτ.Κάμ.5 νίκην ὁ θεὸς διδῶσι τῷ κατακολουθῶσαντι τοῖς ἱεροῖς ἴαντι προτερόντι τὰ ἱερά, κακὴ ἀπόδοσις τοῦ προσεστώσας, ὡς εἰ ἴτο προσεστώσῃ εσσεῖ 5) ρημ. π. κατακόλουθος, κατακολουθία.

κατακόλουθω (κατά· κολοῦω) μτγ. περιόργω, διακόπτω τὸν λόγον τινός: Πολυδ.8,154 κατακολουθεῖ τὸν λόγον (ὡσπερ τὸ κατακροῦειν, καταθροῦειν ἐπὶ τῷ διακόπτειν).

κατακολληζέω (κατά· κολληζέω), μέλλ. ἄττ. κατακολληῶ εἰσαπλῶ εἰς κόλπον, προσαρμόζομαι, ἀράζω: Ουκ.8,92 ἢ Ἐϋβοίαν πλεούσας αὐτάς ἐς Αἴγιναν κατακαλλησά, Στράβ.8,3,33 ὁ δὲ παράπλους ἀπὸς τῆς νῦν Ἠλείας μὴ κατακαλληζοντι χιλιῶν. . . ἐστὶ σταδίων 2) ρημ. π. κατακόλλησις.

κατακόλλησις-εως ἡ [κατακολληζέω] μτγ. κ. μαν. ὁ εἰς κόλπον εἰσαπλῶς, προσαρμόσις: Ἀν.ν.π. Σουτῶν ἐλ. ἐπιδοῦθρα.

κατακολλημῆτις (ὁ) [κατά· κολυμβῶ] δούτης, βουτηχτής: Ἀριστλ Ζ1 631α,31 ταῦτα δὲ ποιῶσι καὶ οἱ κατακολλημῆται, ὅταν εἰς βυθὸν εὐαυτοῦ ἀφώσι, Ἀθῆν.7,296β τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολλημῆτοῦ θυγατρὸς.

κατακολληθῶ-άω [κατά· κολυμβῶ] κολυμβῶ εἰς τὸ βάθος, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καταδύομαι, βουτῶ κάτω: Ουκ.7,25 ἔκ τε τῶν ἀκάτων ὄνευον ἀναδύμενοι τοὺς σταυροὺς καὶ ἀνέκλων καὶ κατακολλημῆτων ἐξέριον, Ἀριστλ.Ζ1 620β,34 κατακολλημῆτων οἱ σπογγεῖς, Λουκ.ΖΤραγ.48 τὸν δὲ καγακολλημῆσαι τε δεῖν καὶ ἐπὶ τὴν κερσάν ἀναπηδῆσαι ῥάδιον 2) ρημ. π. κατακολλημῆτις.

κατακόμνη ἡ [κατά· κόμνη πθ.] νεώτ. ὑπόγειον νεκροταφεῖον τῶν πρώτων χριστιανῶν, ὑπόγειος ὄστεοθήκη: κτ. ἐπέκτ. γεν. βαθὺς ὑπόγειος, σκοτεινὰς καὶ ἀποκρύφους χώρος.

κατακομιζέ ἡ [κατακομιζέω] τὸ κομίζειν εἰς τὴν παραλίαν ἐμπορεύματα πρὸς ἐξωγωγήν, ἀντίθ. ἀντιλήφης: Ουκ.1,120 χαλιπρωτέρου ἔξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὠραίων καὶ πάλιν ἀντιλήφιν ὧν ἡ θέλασσα τῆς ἡπείρω διδῶσι 2) πᾶν ἀποστολὴ ἢ Πάπ. πρὸς παραλήφην καὶ κατακομιδὴν βιβλίων πεμπομένων εἰς Ἀλεξάνδρειαν 3) τὸ φέρειν, κομίζειν εἰς τὴν πατρίδα, ἢ εἰς τὴν πατρίδα μεταφορά: Διόδ.Σ.18,3 τὴν κατακομιδὴν τοῦ σώματος καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς ἀρμαμάξης τῆς μελλούσης κομίζειν τὸ σῶμα.

κατακομιζέω [κατά· κομιζέω], μέλλ. ἄττ. κατακομιζέω κομιζέω, φέρω κάτω, ἔκ τινος ὑψηλοτέρου μέρους εἰς χαμηλότερον, κ. ἰδ. ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρος τινός εἰς τὴν παραλίαν: Ουκ.6,88 στήτον τε κατεκομίζον τῷ στρατεύματι, Στράβ.11,2 17 ὕλην τε γὰρ καὶ φέει καὶ ποταμοὶς κατεκομιζέει κ. παθ.: Ἡρώδων.Ἰστ.8,2,3 τὰ τε ἀπὸ τῆς ἡπείρου διὰ γῆς ἢ πασημῶν κατακομιζόμενα παρεῖχεν 2) τὸ μέσ. φέρω τι δι' ἑμαυτὸν, πορίζομαι ἢ Πλάτ.Κριτ.118ε καὶ τὰλλα θεῶ ῥαίτια πλοῖσις κατεκομίζοντο 3) φέρω εἰς τὸν λιμένα, κατάγω, ἀράζω: Δημ.1223 κατακομῖσαι τὴν ναῦν ἢ φέρω, κομιζέω ὅπως εἰς: αὐτ.1291 εἰ δὲ μὴ πεποιθὸς μὴδὲ κατακομῖσας τὴν ναῦν Ἀθῆνας ἢ ἐπανοφῆρε εἰς τὸν λιμένα: οὐτ. 1289 μῆτε τὴν ναῦν κατακομῖσκον εἰς τὸν Πειραιᾶ, Αἰσχίν.2,71 τριήρεις λαβόντα ἐκ τῶν νεωρίων μὴ κατακομῖσκεινά 4) φέρω, ὁδηγῶ εἰς ἀστυλὸν ἢ καταφύγιον: Αἰν.Τοκτ.103 κατακομίζον τὰ ἐλεύθερα σώματα καὶ τοὺς καρποὺς ἐν τῇ πόλει, Δημ.379 παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν κατακομίζειν, οὐτ.238 κατακομίζειν. . . τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν, Λυκούργ.16 παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰ τεῖχη κατακομίζειν, Διόδ.Σ.12,39 τὰ ἀπὸ τῆς χώρας κατακομίζειν εἰς τὴν πόλιν 5) εἰσάγω, εἰσάγω: Ἀθῆν.11,784κ κεράμου πανταχόθεν κατακομίζομένου 6) θάπτω, κρύπτω, πθ. ἐν Ἐπιγρ.

κατάκομος-ον [κατά· κόμη] κ. μαν. ὁ ἐξ ὧν μακρῶν, πυκνῶν καὶ κομῆται κῆρυν: Εὐρ.Βακχ. 1187 ὑπὸ κόρυθ' ἀπαλότρηκα κατάκομον θάλαξ, Λουκ.Θε.Δ 191 πρόσωπον ἐξιδίνας κατάκομον 113 τῆς Μεθούσης, Ἰμῆρ.21,8,742 Διώνυσος κατάκομος καὶ εὐχαίτης ἢ π. Πολυδ.4,140 ἡ κατάκομος (ᾠρισμένον προσώπειον τῆς σκηνῆς) 2) μτγ. κ. μαν. μτφ. ἐπὶ δένδρων κττ., πυκνοφύλλος, θαυόφυλλος: Συνέσ.75ε. κατάκομοι ὕλαι καὶ κατάσκοι ἰθάξ πυκνοφύλλοι, Θεοφύλ.Σ 62 κατάκομοι λευκῶνες (πλήρεις χάρτου), Βι. Ἀλεξ.4802V ἐν κατάκομοῖς δένδροις ἢ κτ. ἐπέκτ. κατάκομος ἐλλήσις πλοῖσις εἰς ἐλλήδας: Θεοφύλ.Σ 62.

κατακομιζέω (κατά· κομίζέω) κατακομιζέω, κατακομιζέω [κατά· κομολοκωθῶ] μσν. κομῶ μεγαλοφώνως, μεγαλόφωνά, καυχῶμαι μετὰ κομπορημοσύνης: Ἰζέτ.Χιλ.10,278.

κατακομῶ-έω [κατά· κομῶ] ἔπιπτα. τοῦ κομῶ βλλ., ἀλαζονεῖσθαι, ὑπερφανεῖσθαι: Εὐσ.Εὐαγ.Προπ.98α.

κατακομίζομαι [κατά· κομίζέω] κατακομίζομαι, ἀποθ. ὁμιλῶ περὶ τινος μετὰ κομῆτότης ἢ καυχῆσεως, λέγω μετὰ κόμπου, καυχῶμαι: Βασ. 1,13β, Σχολ.Λουκ.Ἀπολ.δ.

κατάκομῆ ἡ [κατακομῶ] διαφθορὸ, καταστροφή: Εὐρ.Ἰπν.821 κατακομῆ μὲν οὖν ἄριστος βίου ἢ δ.ἀνάν. π. Σχολ. εκτακονῶ. . . βίος ἰτου ρ. κατακομῶ ὄντων τι, τριβῶ, φθερῶ ἢ.

κατακονδυλίζω (κατά· κονδυλίζω) ἔπιπτα. τοῦ κονδυλίζω βλλ., πλήττω τινὰ διὰ γρόνθων, γρονθοκοπῶ: Αἰσχίν.3,212 κατακονδυλίτται, ὥστε. . . τὰ τῶν κονδυλίων ἴχνη ἔχειν ἐπὶ φα-

νερά, ΠΔ'Αμ.5,|| άνθ' ών κατακονδύλιζον πτωχούς' || κ. μφ. : Φιλ.1,357 ὄχλος κατακονδύλιμος τήν ψυχήν (Γελοιαπωρήμένος) 2) ρηματ. π. κατακονδύλιτος.

κατακονδύλιτος-ος (κατακονδύλιζω) λεξ. ὁ διὰ γρόνθων κτυπηθεὶς Ἴησ. ἐν λ. ἐπικόρριστον. **κατακονδύλι**-ὸν ἀρχ. λεξ. κατακονδύλιζω. **κατακοντιζέω** [κατά-ἀκοντιζέω], μέλλ. ὄττ. κατακοντιζέω, καταβάλλω τινά ἀκοντιζέω, φωνεύω μὲ τὸ ἀκόντιον : Ἦρ.9,17 ὡς κατακοντιέει σφῆα, Θουκ.8,108 περιστάσας τοὺς ἄουτου κατακοντίσεν, Δημ.277 προσπεσόντες οἱ Λοκροὶ μικροῦ κατακοντίσαν, ΠΔ'Ιουδ.1,15 κατακοντίσεν αὐτὸν ἐν ταῖς ζιβδαῖσι αὐτοῦ' κ. παθ. : Φιλῶδ.Εἰσ.34 καθηκοντιζέτω, Λουκ.Τοξ.59 θηρία κατακοντιζόμενα' || πλήττω τινά σινοεὶ ὡς δι' ἀκοντιοῦ : Μηνάξ.3,8 Συναξ. θεοῖσι ὁμήσαν ὡς βέλεις καθηκοντιέει' κ. παθ. ριπτομαί, βάλλομαι σινοεὶ ὡς ἀκόντιον : Βι' Ἀλεξ.2224 πῦρ δὲ καθηκοντιζέτω μετὰ βελῶν καὶ λίθων.

κατακονθᾶω [κατά-ἀκονθᾶω] μυσ. ὀξύνω τι διὰ τῆς ἀκόνης, ἀκονίζω, ὄθ. φθειρω, τριθῶ : Εὐστ.Πον.295,44.

κατακοπή [ή] [κατακόπη] κ. νεώτ. τὰ κατακόπητες εἰς τεμάχια, τὸ κομμάτισμα, ἐπὶ δένδρων, τὸ κλαδεύειν : Θεόδωρ.ΦΑIt.2,12,6 αἱ διακαθάρσεις τῶν δένδρων καὶ αἱ κατακοπιεῖαι ποιοῦσι πολικαρπεῖν' || γεν. τὸ κατακοπιεῖν εἰς τεμάχια, τεμαχισμός : Θεόδοιμ.Ἰστ.283,1 πρὸς κατακοπήν ἱερεῖα, Ἄρτεμιδ.Δαλδ.1,50 τραύματα καὶ κατακοπιεῖαι.

κατακοπιάζω δημ. κοπιάζω ὑπερβολικὰ, μοχθῶ καθ' ὑπερβολήν : Χριστόπ.Ποιήμ.4,10 καταγρυπνῶ μερῶνυχτα [καὶ κατακοπιάζει] νὰ κυδερνᾷ τὸν ἀνθρώπον.

κατάκοπος-(η)-α(ν) [κατά-κόπος] μγν.νεώτ.κ.δημ. ὁ εἰς μέγιστον βαθμὸν ἐκκληκώς, καταπεποιημένος, ἐξηλητημένος, ἀποκαρμωμένος, κατακουραμένος : ΠΔ'Ἰωδ.3,17 ἀνελαπίσαντο κατάκοποι τῷ σώματι, Διον.Ἄλ.Ρωμ.6,29 κατάκοπος ἐξ ὁδοῦ μακρᾶς, Διδῶδ.Σ.13,18 πάντας δ' ὑπὸ τῆς μάχης κατάκοπους ὑπάρχειν τοῖς σώμασιν, Πλούτ. Ἄριστ.Ἐἰτε μεθ' ἡμέραν κατάκοπος γενομένος' 2) κ. ἐνεργ. κοπιώδης, βαρῆς, ἐλαχθῆς, ὀχηρῆς : Φιλῶδ.Ρημ.1,173S σκληρὰ μὲν καὶ ἀντίφρασι πάσα [μεταφορὰ] κατάκοπος, εὐφραίνει δὲ πρᾶξα καὶ ἄλλους.

κατακόπητος [ή] [κατακόπητος] σχῶλ. ὁ κατακόπητος, ὁ τεμαχίζων, ὁ μεριστής : Σχῶλ.Λυκόφρ.35 κατακόπητος σπλάγγων.

κατακοπιτικός-ή-ὸν Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὁ ἐπιτήδειος, κατὰλληλος εἰς τὸ κατακόπητιν.

κατακοπιτικός Ἐπιγρ. μυσ. κατὰ μικρὰς ποσότητας, λιανικός : Acta et Dipl. Gr., ed. Micl. et Müll.209 κατακοπιτικός πωλεῖν οἶνον ἐν κληλείοις ἐν οὐδ' ἠλιότες ποσότητι.

κατακόπητος [κατά-κόπητος] κ. μυσ. κ. νεώτ., δημ. κατακόβω, μέλλ. κατακόβω, ἀόρ. κατέκοβα κ. δημ. κατέκοβα, παθ. ἀόρ. κατεκόπη κ. δημ. κατακόπηκα κ. κατακόπητικα, μγν. παθ. πασαι. κατακοπιόμενος κ. δημ. -κοπιόμενος, κόπητος τὸ ριπτῶ κᾶτω, ἐπὶ δένδρων, δένδροτομῶ : Θεόδωρ. Φ13,15,1,αὐτ.ΦΑIt.2,15,4' 2) κόπητος τὸ εἰς τεμάχια, κομματᾶζω ἢ κόπητος τὸ διώξω διόλου εἰς μέγα βάθος καὶ ἔκτασιν : Ἦρ.1,48 χελώνων καὶ ἄρνα κατακόβας ὁμοῦ ἔφετε, Πλάτ.Εἰδ.301C τὰ σμικρὰ κρέα κατακόβαντα ἔφειν ἐπὶ καὶ ὀπταῖ' κ. παθ. : Ἄριστ.Ὀρν.1,688 εἰς καιρὸν ἄρα κατακόπησον οὐσαι εἰς τοὺς γόνους' κ. ὁ κατακοπιεὶς ὁ κεκομιμένος εἰς τεμάχια, κομματιασμένος : Ἦρ.8,92 τὸν αἰ Πέρσαι κατακοπιέω . . εἶχον ἐν τῇ νηί' 3) φωνεῖω, σφάζω ἢ διομηλίζω, πετσοκόβω :

Ἦρ.6,75 τοὺς καταφυγόντας ἐκ τῆς μάχης καταγινόμενος κατέκοπη, Θουκ.7,29 οἱ παῖδες ἐσεληλυθότες, κατέκοπαν πάντας, Θεόδωρ.14,14 δύο μὲν κατέκοβα νεοσσῶς θηλαζόντα τὴ χολῖρον, Διηγ. Ἀλλ.180W πωλοῦν τους, κατακόπουν τους καὶ αἰμακαυτιζοῦσι τους' κ. παθ. : Φιλῶδ.Ρητ.1,235S ὡσπερ βόες κατεκόπησαν' 4) ἐν στρατῷ κατακόπη, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω : Δημ.172 τὴν μόραν κατέκοφεν' κ. παθ. : Ξεν.Ἀν.1,2,25 οἱ μὲν ἔφασαν ἀρνηζόντας τι κατακοπήναι ὑπὸ τῶν Κιλικίων, αὐτ.1,5,16 ἐμὲ τὴ κατατεκόψασθαι καὶ ὑμᾶς αὐτὰ πολλὰ ἐμοῦ ὄσπερ' 5) γεν. βραυδῶς εἰς τεμάχια, καταστρέφω, κατακομματιάζω : Δημ.750 κατακόπητιν τὰ πορνεῖα, αὐτ.615 ἐπὶ τοῖς στεφανοῖσι δ', οὐς κατακόπητιν, Πολύβ.5,25,3 κατακόπητιν τὸν κέραμον, Διδῶδ.Σ.16,57 κατακόπητιν τὰ ἀγάλματα' κ. παθ. : Ἄριστ.φ. Λυσ.730 ἔρια . . ὑπὸ τὸν σέων κατακοπιόμενα [τριβόμενα, τραγόμενα]' || κ. μφ. : Πλούτ.Δη.μῆτρ.30 πᾶσαν ἀρχὴν ὡσπερ μέγα σώμα κατακόπητοντες' κ. παθ. : Πλάτ.Κωμ.35 κατακοπήμεν ἄν [ἠθέλομεν πετσοκοπή], Πλούτ.Ἠθ.762F κατακοπηταὶ αἱ τὸ τῆς ψυχῆς γαῖον' 6) κατακοπῶ, κατακουράζω : Ξεν.Ἰππορχ.4,5 ὅπως μὴ κατακόπηται τοὺς ἵππους οἱ τελευταῖοι τὸν ἡγεμόνα διώκοντες' || νεώτ. τὸ μέσ. ἐξανθλοῦμαι ἐκ τῆς κοπᾶσεως, κουράζομαι ὑπερβολικὰ, ταλαιπωροῦμαι, ὑποφέρω πολὺ : κατακόπηκε στή θουεῖα ὅλη τῆ μέρα' || κ. μυσ. παθ. : Αἰθ.Ραδ.59W καὶ ἐκείνου ἐκατεκόπητον ὁ νοθὸς του ἀπὸ τοῦς πόνους' || ὄμ. νεώτ. κ. μέσ. καταβάλλω μεγάλας πρᾶσθαείας : κατακόπηκε γιὰ νὰ βρῆ θουεῖα' 7) ἐναχλῶ διὰ λόγων : Ἀνάξιππ.1,23 ἐμὲ κατακόβεις, οὐχ δ' ὄθειν μέλλομεν, Μέν.Σαρ.70,αὐτ.77' 8) εἰδ. φρ. ρητ. λέξεις κατακομιμένη κατακερματισμένη, λόγος συγγεόμενος ἐκ μικρῶν κώλων ἢ προτάσεων : Δη.μῆτρ.4' 9) κόπητω, τύπτω, πλήττω, χτυπᾶ : ΚΔ Μάρκ.5,5 κρᾶζων καὶ κατακόπητιν αὐτὸν λίθοις, Πάπ. κατέκοφεν πληγαῖς αὐτὸν' || τὸ μέσ. τυπτόμενος θρηνώ, ἐπὶ σφοδρῶς θλιφώως : Ἐλλ.Ἐπιγρ.ἰμ. μασταθῆς κατεκόφατο' 10) κόπητω εἰς νόμισμα, κόβω μονέδα : Ἦρ.3,96 ἐπάει δὲ δεηθῆναι χρημάτων, κατακόπηται τοσοῦτο, ὄσου ἄν ἐκάστοτε δεῖται, Ξεν.Ἐλλ.1,5,3 τὸν θρόνον κατακόπητιν ἐφ' οὐ ἐκάθητο, ὄντα ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν, Διδῶδ.Σ.16,56 τὰς χρυσᾶς πλίνθους εἰς νόμισμα κατακόπητιν, Αἰδῶν.Λόγ.14,45'

11) ρηματ. π. κατακόπητος.

κατακόπησις-εως [ή] [κατά-κόπησις] γλωσσ. ἢ παντελής κόπησις, ἐξάνθησις.

κατακόρακες [οἱ] μυσ. ἀγκιστροειδῆς κλειθραν : ΚΠπορφ.Ἐκθ.672 [ἐκθ.Β.] περόνια κ' κατακόρακωπα σὺν τῶν κατακόρακων αὐτῶν.

κατακοράκω-ὸν Ἐπιγρ. στερεῶ, κλειώ σαρκοφάγον τινὰ διὰ κατακόρακων βλλ.

κατακορῆνυμι [κατά-κορῆνυμι] μυσ. ἐπιτατ. τοῦ κορῆνυμι Βλ.λ., ὄμτθ., πληροῦμαι ἐντελῶς, χορταίνω : Βι' Ἀλεξ.1330W οὐ δυνηθήσονται ποτε σίγου κατακορῆσαι.

κατακορῆς-οὺς-ές [κατακορῆνυμι] ὁ μέγρι κόρον πεπληρωμένος, ὑπερπλήρης, κεκορεσμένος μέχρις ἀφθίας : Φρόν.Σοφ.Παρ.833 κατακορῆς οἶνω, Προκ.Μυστ.13 κατακορῆς στίσις' 2) ἐπὶ διαλύματος, ὁ κεκορεσμένος, ἰσχυρός : Ἰππ.Ἐπίδ.5,15 κατακορῆς φάρμακον, Γαλ.19,108,αὐτ.5,111 κατακορῆς ἄλμυ' 3) ἐπὶ χρωμάτων, βαθύς, τέλειος : Ἰππ.Κωμ.596 κατακορῆς διακώρωμα, αὐτ. Ἐπίδ.7,7 κατακορῆς ἐρυθρῆς, αὐτ.Κωμ.601 τὰ κατακορῆ πονηρά, Πλάτ.Τίμ.68C εἰς μέλαν κατακορῆς ἐμπεσον, Ἄριστ.Χρωμ.795a,3,Θεόδωρ.Φ14,8,7 χρώμα ὁμοῖον ῥόδω κατακορῆ, Γαλ.19,108'

4) ἐπὶ ἀρμονίας, πλήρης, τέλειος : Νικόμ.Γερ. Ἄρμον.3 τῆς κοσμικῆς συμφωνίας κατακορέε τι καὶ παναρόνιον φθεγγαμένην, αὐτ.5 κατακορε-στάτη συμφωνία ἢ διὰ πασῶν, Ἰάμβ.Πυθ.15,65 κατακορέστερον μέλος (τὸ τῶν πλανητῶν). 5) μῦφ. ἔντονος, ὑπερβολικός, σφοδρός : Ἰνν.Ἐπιδ.7,11 κατακορῆς διΐφα, αὐτ.7,26 κατακορῆς βῆξ, οὐτ. 7,2 κατακορῆς ὕνος (βαθύς), αὐτ. Ἰητρ.δ κατακορῆς ρύσις : κ. μῦφ. : Φιλ.1,659 βαθρὸν καὶ κατακορέεσ ἀνίγμια ἰσοβαρόν, δυσκολόλυτοι, αὐτ. 1,78 ἀμετάβλητος καὶ κατακορῆς γνώμη ἰβαθυ-στόχαστος ἀπόφανσις) : 6) ἀμετρος, ὑπερβολι-κός, ἀχληρὸς, φορτικός : Πλάτ.Φαίδρ.240B παρρησία κατακορεῖ καὶ ἀναπεπταμένη χρωμένον, αὐτ. Νόμ.776A, Τιμόθ.Μιλ.Πέρσ.79 κατακορῆς ἀπέ-λει, Ἄριστ.Ρητ.140α,13 ἂν ἢ κατακορῆ (τὰ ἐπι-βεται, Πολύβ 31,26,10 τῶν γυναικῶν γένους λάλου καὶ κατακορῆς ὄντος, Διον.Ἀλ.Δημ.45 κατακορεστέρις κέχρηται ταῖς αὐστηρίαις ἄρ-μονίαις, Λογγίν.22,3 ὁ Δημοσθένης . . ἐν τῷ γένει τούτῳ κατακορεστάτας :

κατακορμάζω ἴσ. κατακορμάζω βλλ.
κατακορμάζω μῦφ. κόπτα ζύλον τι εἰς κορ-μὸς ἢ κόπτα τὸν κορμὸν εἰς τέλεια, κατακόπτα, κορμητιάζω : Πaus.Γραμμ.ἀν.224.

κατάκορος-ον [κατακορέννυμι] μῦφ., μον. κ. νεώτ. ρ. τοῦ κατακορῆ βλλ., ὁ τέλειος κεκορμαμέ-νος, ὑπερπληρωμένος, μεστός : Πολύδ.5,151, Στέφ. Ἀθ.Γαλ.1,239D κατάκορος χρήσις ἀφορδισίων (ὑπερβολική), Θωμ.Μ 105R. 2) μῦφ. ἀμετρος, ὑπερβολικός, ἀχληρὸς, φορτικός : Πλουτ.Ἀλέξ 2 ταῖς κατακόροις γενέσθαι καὶ περιέργοις ἰε-ρουργίαις.

κατακόρυφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων διεύθυνσιν κά-θετον πρὸς τὸν ὀρίζοντα, ὁ ἔχων τὴν διεύθυνσιν τοῦ νήματος τῆς στάθμης : || τὸ θηλ. κατακό-ρυφος ὡς οὐα. νοητῆ γρῆσιμῇ κθέτος ἐπὶ τὸν ὀ-ρίζοντα καὶ τέμνουσα τὴν οὐράνιον σφαιρῶν κατὰ τὰ δύο εἰς διαμέτρον ἀντίθετα σημεῖα αὐτῆς (ε-νὴθ καὶ ναδῖρ) : || τὸ οὐδ. κατακόρυφον τὸ ὑ-περάνω τοῦ ὀρίζοντος ὕψιστον σημεῖον τῆς οὐ-ρανίου σφαιρας, καθ' ὃ αὕτη τέμνεται ὑπὸ τῆς κατακορύφου τήπου τίνος, ἄ. ζενιθ' : || κ. μῦφ. τὸ κατακόρυφον τὸ ὕψιστον σημεῖον : ἐβασσεν εἰς τὸ κατακορυφῶν τῆς δόξης του (εἰς τὸ μὴ περαιτέρω) : || εἶδ. ἀστρον. κατακόρυφαι κύ-κλοι οἱ κύκλοι καθ' οὓς τέμνεται ἡ οὐράνιος σφαιρα ὑπὸ ἐπιπέδων διερχομένων διὰ τῆς κατα-κορύφου ἐκάστου τήπου : κ. ἐπίρρ. ὕψως κ. δημ. κατακόρυφα κατὰ διεύθυνσιν κατακορυφον.

κατάκορφα ἐπίρρ. δημ. εἰς τὸ ἀκροτάτου ση-μεῖον κορυφῆς τίνος : Βαλαμρ. Ἀθ.Διάκ.1, ἀνάδα, Μῆτρος, σταῦ βουνοῦ κατάκορφα τῆ ράχη - τὸν βρῆκε ἡ πέτρα κατάκορφα : || κατακορούφως : αὐτ. Ἀθ.Διάκ.3,4 κατάκορφα στὸν οὐρανὸ πε-τιέται κι ὁ πατρίτης.

κατάκορφος-η-ο δημ. ὁ ἐπὶ ταῦ ἀκροτάτου σημείου κορυφῆς τίνος κείμενος.

κατακόρως [κατάκορος] ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ χρωμάτων, βαθέως, σκοτεινός : Γεωμ.16,21 κατακόρως μέλας : 2) κ. νεώτ. ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολὴν : Δημ.289 τῆ νόν αὐτῷ παρούση τύχη κατακόρως χρώμενος, Ἄριστ.Ρητ.140α,33 ὡ κατακόρως χρώνται οἱ λογογράφοι, Πολύδ.4, 12,9 ἐπιπολαστικῶς καὶ κατακόρως χρώμενοι τῆ κραυγῇ, Πλουτ.Κικ.5 χρώμενος δ' οὕτῃ κατακό-ρως πολλοὺς ἐλάπει, Διοσκ.2,52, Ἰάμβλ.Προτρ.21, -κατακόρως ἐπαναλαμβάνει τὴν φράσιν.

κατακορῶς (κατακορῆ) ἐπίρρ. ἰων. -ρέως βαθέως, ἐντόνως : Ἄρπ. Ὀξ.Παθ.1,10 κατακορέως δαίμων (βαθέως χρωματισμένον με αίμα) : 2) ἀ-μέτρως, ὑπερμέτρως, ὑπερβολικά : Ἰνν.Διαίτ.54

διαχωρήματα μάλλον τοῦ καιροῦ κατακορέως χλωδέα, πρβλ. κατακόρως.

κατακόσμησις-εως [ἡ] (κατακοσμήω) κ. νεώτ. ἡ τακτοποίησις, κατάταξις, διευθέτησις : Πλάτ.Πολιτ. 271B ὅσα τῆς τοιαύτης ἐστί κατακοσμήσεως ἐ-πόμεια : || τάξις : αὐτ.Τιμ.471) ἐπὶ τὴν γεγο-νυῖαν ἐν ἡμῖν ἀνάρμοστον φυκῆς. περιόδον εἰς κατακόσμησιν καὶ συμφωνίαν : 2) ἡ δικαιο-σμησις, ὁ στολισμός : Ἄνδρην.Ρ 572M κατακό-σμησις ναῶν : || νεώτ. τὸ κοσμεῖν τι καθ' ὑπερ-βολὴν : || κ. μῦφ. : Πλουτ. Ἡθ.712) ἐν δὲ τῷ π-νευιν οὐ θαυμάσαμ' ἂν εἶ το τερνῶν αὐτῶν καὶ γλαφυρὸν ἄμα καὶ πλάσιν τινὰ καὶ κατακόσμη-σιν ἐπιφέρει.

κατακόσμητος-ον [κατακοσμήω] μῦφ. κ. νεώτ. ὁ κατάκοσμος βλλ. : ΚΜανουσα.56.

κατάκοσμος-ον (κατακοσμέω) μῦφ. κ. νεώτ. ὁ λίαν, ὁ καθ' ὑπερβολὴν κεκοσμημένος, καταστό-λιστος, φορτωμένος με στολῖδια : Ἄημ.Μιθριδ.115 κατάκοσμοι θρόνοι.

κατακοσμή-έω [κατά - κοσμήω] κ. νεώτ. τακτο-ποιῶ, βάλλω σὲ τάξη, διορθώνω : Ἰλ.Δ 118 ἐπὶ νευ-ρῇ κατεκόσμησε . . διότιον [προσθήρησε, ἐποποθε-τεῖ το βέλος ἐπὶ τῆς νευρῶς], Πλάτ.Πολ.540B πό-λιν καὶ ἰδιώτας καὶ ἑαυτοὺς κατακοσμεῖν ἰδ.γρ. κοσμεῖν, αὐτ.Τιμ.88B μέρη . . εἰς τέξην κα-τακοσμή προεσ ἄλλαλα, Πλουτ.Βροῦτ.13 κατα-κοσμεῖν τὴν διάνοιαν (συμμαζεῦσεν τὸν νοῦν) : κ. μέσ. : Ὀδ.Χ 440 πάντα ὄθμον κατακοσμήση-σθε, Πλουτ.Σόγκρ.Περ.Φαβ.3 προετίθεντο καὶ κατακοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην (αὐτισάσασαί πρὸς τὴν γνώμην τίνος) : κ. παθ. : Πλάτ.Πολ.560A, αὐτ.Νόμ.685D ἀνευρημένη καὶ κα-τακοσμημένη, Διοτογν.Στοδ.4,1,96 ὅπως πεποι-θόμενον τὸ πῆθος δύναιτο κατακοσμεῖσθαι : 2) ἐφοδιάζω, ἐκάρτω, ἐξοπίζω : Ἄριστ.Σφ. 1473 βουλόμενος τὸν φῦσαντα σεμνότεροις κα-τακοσμήσαι πράγμασι, Ξεν.Ἰέρ.11,3 ὄλησις . . κα-τακοσμημένος : || κοσμήω, στολίζω : Πλάτ Φαίδρ.252D ἀγαλα τεκταίνεταί τε καὶ κατακο-σμεῖ : || νεώτ. κοσμήω τὸ ὑπερβολικῶς, ὑπερπλη-ρῶ κοσμηθῆναι, καταστολίζω, φορτώω με στο-λῖδια : 3) ἐναπαφῶ εἰς τὴν τάξιν, ρυθμίζω, κανονίζω : Πλουτ.Νομ.14 κατακοσμοῦσα τοὺς προσηγχάνοντας, οὐτ.Ρωμ.23 τὰ δ' ἄλλα κατα-κοσμοῦντες ἑαυτοῦς : κ. παθ. : Πλάτ.Πολιτ.273A εἰς τε τὸν ἰλιθῶτα δρόμον τὸν ἑαυτοῦ κατακοσμοῦ-μενος ἦσι : 4) ρηματ. π. κατακόσμησις, κατά-κομος, κατακόσμητος.

κατακοπτάβιζω [κατά - κοπταβίζω] ποιζω τὸν κόπταδον βλλ. ἐν συμποσίῳ πρὸς τμήν τίνος : Ἄριστ.φ.ἀν.152.

κατακοούρα δημ., ὄρρ. κατακοούρα, παθ. ὄρρ. κατακοουρστιάς, μῦφ. παθ. παρακ. κατα-κυ-ρασμένος, κομπάζω τινὰ καθ' ὑπερβολὴν, κα-ταπονῶ τινα.

κατακοῦρη Γαλ.19,109 « τὸ ζυροῦ τὴν τομὴν ἢ **κατάκοῦσις**-εως [ἡ] (κατακούω) μῦφ. ἡ ἐνέρ-γεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατακοῦσεν, τὸ ὀ-κοῦειν, τὸ ἄκουσμα : Ἄρρ. Ἀν.5,7,5 τὴν κατὰκο-σιν τῶν παραγγελλμάτων.

κατάκοῦσις (δ) [κατακούω] γλωσσ. ὁ ἀκούων, ἀκροῶμενός τι, ὁ ἀκροατής.

κατακοῦσις [κατά - ἀκοῦσιζω] μον. ποιῶ τινα κολῶς ἀκούσαι τίνος, μ. ἐν τῇ φρ. Μιχ.Ἄκου.2, 348,21 [ἐκδ.Λ.] κατακοῦσισον μοι τὴν φωνὴν σου [ποιῶσον με, ἴνα κολῶς ἀκούσω τὴν φωνὴν σου].

κατάκοῦω [κατά - ἀκούω] ἀκούω καλῶς, σα-φῶς, ἀπλημεθάνομοί τίνος κολῶς διὰ τῆς ἀκοῆς : Εὐρ.Ρῆσ.553 σύρριγγος ἰδὴν κατακοῦω, Θουκ.2,84 οὐδὲν κατῆκουον . . τῶν παραγγελόμενων, Πλάτ. Πολ.531A κατακοῦειν . . τινὰ ἰχθῆν : κ. μτ. γεν. :

Ἄριστοφ. Βάτρο. 312 οὐ κατήκουσας; τίνος; Πλάτ. Πρωτ. 314C ὁ θυραῖος... κατήκουσεν ἡμῶν (μάς ἴκουε κρυφίως), Ἄριστοφ. ΜΗΝικ. 1175h, 4 κατακούσεν αὐλοῦντος; κ. ἀπολ.: Θουκ. 3, 22 φῶφ δὲ τῷ ἕκ τῷ προσιέναι αὐτοῦ ἀντιπαταγούντος τοῦ ἀνεμού οὐ κατακουσάντων 2) ἀκούω καὶ πείθομαι, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι, εἶμαι ὑπήκοος: Ἦρ. 3, 88 Ἄράβιοι δὲ οὐδάρη κατήκουσαν ἐπὶ δουλοσύνη Πέρσων, Ἄππ. Συρ. 55 κ. μ. γεν.: Δημ. 15 καὶ γὰρ ἀθήεις κατακούειν τινός (εἶσι), Ἄππ. Μιθριδ. 57, Ἱεροκλ. Πλ. Χρ. Ἐπ. 19, 461β 3) ἀκούω μετὰ προσοχής ἢ δίδω ἀκρόασιν εἰς τινα: Δημ. 74 κατακούμεν ἀλλήλων κ. ἐπὶ ὠτακουσῶν, ἀκούω κρυφίως, κρυφακούω: Σιοδ. 6, 14, 1, 32 κατακούειν ἐπιχειροῦντα τὸν λάθρα καὶ ἐν ἀπορητῷ διαλεγόμενον 4) ῥηματ. π. κατὰκουσις, κατακουσῆς.

κατακραδαίνω [κατὰ -κραδαίνω] μτυν. κραδαίνω λίαν, πολὺ, κατασειώ: Γρηγ. Νύσο. 1, 462A.

κατακράζω [κράζω], μέλλ. κατακράζομαι, ὑπερτέρω, ὑπερβάλλω τινά ἐν τῷ κράζειν, ξεπερνῶ κάποιον στὶς φωνές, κραυγές: Ἄριστοφ. Ἰππ. 287 κατακράζομαι σε κράζων.

κατακραπαλέω -άω [κραπιολῶ] μτυν. ἐπιπτα. τοῦ κραπιολῶ βλ. λ.: Προκ. Γοτθ. 4, 19.

κατακράνιαι [ἰ] [κρανίον] μον. κ. νεώτ. ἐγκεφαλικὴ νόσος τῶν ζῶων καὶ ἰδ. τῶν ἵπποειδῶν, ἀ. ἀβουλία, βλακεία: Ἰππιατρ. 103.

κατάκρας [κατὰ -κρας], ἰων. κατάκρης, ἀντι κατ' ἀκρας, βλ. ἀκρας 2) Ἦσ. ἐκατὰ κορυφῆς, κατὰ κράτος, σφοδρῶς, καὶ αἰφνιδίως.

κατάκραςις-εως [ἰ] [κρανίον] μτυν. κατακράσις, ἀνάμειξις: Πλούτ. Ἠθ. 688C οὐ δίδωσιν ἀνάμειξιν, οὐδὲ κατάκραςιν.

κατακράτης-εως [ἰ] [κατακρατῶ] μτυν. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἢ καθυποτάξις, κατανίκησις, ὑποδουλώσις: Πολυδ. 9, 142 2) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἢ βίαια καὶ παρήνομος κράτησις προσώπου ἢ πράγματός τινος, παρήνομος κατοχῆ 3) εἶδ. νεώτ. νομ. παρήνομος κατακράτης παρήνομος στέρεσις τῆς χρήσεως τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας ἀτόμου τινός ἀκοντος, ἐνεργουμένη ὑπὸ τὸν ὄργων τοῦ κράτους.

κατακράτηκος-ἡ-ὄν μτυν. ὁ ἀρμόδιος, κατ'ἀλλῆλος εἰς τὸ κατακρατεῖν ἢ συνέχειν: Φιλάγρ. π. Ὀρειδ. 5, 21, 10 [δ. γρ. κατακρατικός].

κατακρατικός-ἡ-ὄν μτυν. ὁ κατ'ἀλλῆλος, ἀρμόδιος εἰς τὸ κατακρατεῖν ἢ συνέχειν: Ἀρχιγ. π. Ἄετ. 9, 35 [9, 56 κῶδ.] [δ. γρ. κατακραστικός], Φιλάγρ. π. Ὀρειδ. 5, 21, 10 [δ. γρ. κατακρατικός].

κατακρατύνω [κρατύνω] μτυν. ἐπιπτα. τοῦ κρατύνω βλ. λ., ἐνδυναμῶ, στερεωθῶν.: Κύριλλ.

κατακρατῶ-έω [κρατῶ] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κρατῶ τὶ ἰσχυρῶς, γίνομαι κύριος τίνος, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω, ὑπερνικῶ, ἀπολ.: Ἦρ. 7, 168 τὸν Πέρσῃν κατακράτησαντα πολλὸν ἀρξενίαν πάσης τῆς Ἑλλάδος, αὐτ. 129 ὁ Πηνελόει τῷ οὐνόμοτι κατακρατέων ἀνωμόνομος τοῦς ἄλλοις ποιεῖ εἶναι, Αἰοχ. Πέρσ. 103 θέθειν γὰρ κατὰ Μοῖρ' ἐκράτησεν τὸ παλαῖον, Θουκ. 6, 55 πολλὰ τῷ περιόντι τοῦ ἀσφαλοῦς κατακράτησε (Βερναρδ. Γρηγ. ἐκατέσχε τὴν ἀρχὴν [ἐστερεώθη ἐν τῇ ἀρχῇ] μετὰ πολὺ μείζονος ἢ ὅσον εἶδει ἀσφαλείας), Πλάτ. Νόμ. 840B μὴ δυνατοὶ γίγνασθαι κατακρατεῖν κ. ἐπὶ γνώμης: Δίων Κ 57, 15 ἢ βουλή τοῦ Δροῦδου κατακράτησεν κ. μτ. αἰ. ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἔρωτος: Διηγ. Ἀχιλλ. 7W ἄλι τὸν βέλῃ εἰς χεῖράς του καὶ τὸν κατακρατήσῃ καίει, καταφλογίζει τον 1) ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τῶν πλανητῶν, ἐπικρατῶ: Πρόκλ. Τετράβ. 18 2) εἶμαι κύριος τίνος, τὸν κρατῶ πειθῶν, νικῶ, μτ. γεν. προσ.: Θεόδωρ. Φ Αἰ. 2, 14, Μέν. 646 κατακρατεῖν ἀνδρὸς εἰθῶθεν γυ-

νή, Γολύβ. 16, 30, 5 οὐκ ἀπεληπίζοντες κατακρατήσῃν τὸν πολέμῳ κ. μτ. αἰτ.: Δίων Κ 54, 29 τῶς ἄλλοις ἀρετῇ κατακρατεῖν, Πάπ. ὁ ἴππος πρᾶσθύτερος ἦδη ὧν ὧν κατακρατεῖ τὰς θηλείας κ. παθ.: Ζάλλ. Σοβ. 4, 2, 19 κατακρατεῖται ὑπὸ νόμου βελτίονος, Πάπ. κατακρατούμεθα ὑπὸ τούτων 3) μτ. αἰτ. πράγμ. ἀπικτῶ κυριότητα, ἐξουσίαν ἐπὶ τίνος, ὅθ. καταρβάνω τι: Φιλ. 2, 117 ἀμάχος βώμας κατακρατεῖν, αὐτ. 2, 43B, Δίων Χρ. 9, 13 στέφανον κατακρατεῖν (ἀπικτῶν, κερδίζειν): κ. μτ. γεν. πραγμ.: Πολυδ. 5, 38, 9 πεπεισμένος κατακρατήσῃν τῆς προθέσεως (νὰ γῆν κύριος τοῦ ἀκιοπού του), αὐτ. 28, 11, 13 κατακράτησε τοῦ τὴν ἀναφορὰν ἐπὶ τὸν ὑπατον γενέσθαι, αὐτ. 3, 81, 10 τάχιστ' ἀν τῶν δλων κατακρατοῖ, αὐτ. 1, 81 τῆς ἐαυτὸν πόλεως καὶ χώρας . . . κατακράτους (διετήρητον τὴν κατοχὴν τῆς . . .), αὐτ. 40, 14 κατακρατεῖν τῆς Ἑλληνικῆς διαλεκτοῦ (κατέχειν ἐντελῶς), Πορφ. Ἰνῶμ. 33 κατακρατεῖν ἰδιότητος 4) νεώτ. κ. δημ. κρατῶ τι διὰ τῆς βίαις καὶ παρὰ τὸν νόμον 5) πέμπτ., χωνεύω: Πλάτ. Νόμ. 789D τὰς τῶν οἴων τροφὰς καὶ ποτῶν κατακροτοῦντα, Ἄριστοφ. Ἰπ. 930h, 31 κ. παθ.: Σωφ. 1, 53 τῇ εὐχλίᾳ κατακρατεῖσθαι 6) ῥηματ. π. κατακράτησις.

κατακραυγῶ [κραυγῶ] μτυν., μον. κ. νεώτ. κατακράζω βλ. λ.: Ἄρρ. Ἐπικτ. 4, 4, 28 κατακραυγῶζειν τίνος κ. παθ.: Εὐστ. Πον. 353, 9 τοὺς μὲν θαυμάζουσθαι, τὸν δὲ κατακραυγῶζεσθαι 2) νεώτ. κραυγῶς κατὰ τίνος, διαμαρτύρομαι κατὰ τίνος διὰ κραυγῶν ἢ ἐντόνου, ἐκφραζῶ τὴν ἀγανάκτησίν μου κατὰ τίνος διὰ κραυγῶν, καταβῶ: πάντες κατακραυγῶσιν κατὰ τὸν ἐνόχων.

κατακραυγή [ἰ] μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ μεγάλη καὶ ἠχηρὰ κραυγὴ. θόρυθος: Εὐστ. Πον. 353, 9 πράγματα παρέχεις καὶ κατακραυγῶς 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατακραυγῶζειν βλ. λ. 2) ἐντόνος διαμαρτυρία ἢ ἐκδήλωσις ἀγανάκτησεως διὰ κραυγῶν: γενική κατακραυγὴ ἠγέρθη κατὰ τῶν καταχραστῶν τοῦ δημοσίου ταμίου.

κατακρέμαται [κατὰ -κρέμαται] παθ. κρέμαται ἀπὸ τίνος μέρους τῶς τὰ κάτω, ἐξηρηγμένος ἐκ τίνος σημείου οἰωροῦμαι: Ἦρ. 4, 72 σκέλεα δὲ ἀμφότερα κατὰκρέμαται μετέωρα, Κρατίν. 164 κ. μτ. γεν.: Πλούτ. Ἠθ. 672A κώδωνες πολλοὶ κατακρέμαται τῆς ἐσθῆτος (ἐκ τῆς ἐσθῆτος). Πολυδ. 5, 98 ὄρμω, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι.

κατακρέμάνωμι [κατὰ -κρέμάνωμι], μέλλ. κατακρέμασθαι κρέμάνωμι, κρεμῶ ἕκ τίνος μέρους πρὸς τὰ κάτω: Ὁδ. Θ 67 κατ' ὅθ' ἐκ πασσαλοφί κρέμασεν φάρμιγγα, Ἦρ. 2, 121, γ' τὸν νέκυν κατὰ τοῦ τεύχεος κατακρέμασαι, Αἰν. Τακτ. 11, 6 δίκτυα κατακρέμάνωμι ἐπ. ὑποτ.: Νικ. ἀπ. 74, 42 ὄφρα κατακρεμῶσιν κ. παθ. εἶμαι κρεμασμένος πρὸς τὰ κάτω: Ἰππ. Ἀγγ. 21, Διόδ. Σ 18, 26 δι' ὧν κατακρεμῶμαστο στέμματα 1) τὸ ἐνεργ. ἐν μέσ. σμν.: Ἰγν. Διμ. 27, 16 ἐνθα κατακρεμῶμαστο τόξα καὶ ἰοὺς ἡγεταῖ (κρεμάσσατο τόξα ἐξ ἐαυτῆς) 2) ῥηματ. π. κατακρεμασμός, κατακρεμαστός.

κατακρεμασμός [ὀ] [κατακρεμασμαί] μτυν. τὸ νὰ κρέμαται ἢ πρὸς τὰ κάτω, ὡν αἰωρήται: Ἀπολλ. Ἰστρ. π. Γαλ. 12, 981 κατακρεμασμός τῆς κιοινίδος (χαλάρωσις τοῦ σταφυλίτου).

κατακρεμαστός-ον [κατακρέμαμαι] ὁ ἀπὸ τίνος μέρους κρεμῶμενος, αἰωρούμενος: Θεόδωρ. Φ 13, 18, 12 κατακρεμαστός βάρυες.

κατακρουγῶ [ἰ] [κρουγῶ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατακρουγῶ βλ. λ.

κατακρουγῶ-έω [κρουγῶ] κ. νεώτ., ἰων. ὀργεῶν, ὄρμ. κατακρουγῶμα κατακόπτο τινὰ εἰς τεμάχια, ὡς ὁ μάγειρος τὸ κρέας, φονεύω

τινά, κατακόπτων τὸ σῶμα αὐτοῦ: Ξάνθ.12 τὴν αὐτοῦ γυναῖκα κατακρεοῦργήσαντα καταφαγεῖν κ. παθ.: Ἦρ.7,181 ἐς τοῦτο ἀντίχει μαχόμενος, ἐς ὃ κατακρεοῦργήθη ὅσας: || νεώτ. μτφ. ἐπὶ ποιήσεως, καλλιτεχνίας, ἀποδοῖω τι κωκῶς, ἐκελεῶ κακοτέχνως: κατακρεοῦργησε τὸ ποίημα: 2) ρηματ.π. κατακρεοῦργησις.

κατάκρεως | κατά - κρέας | μτγν. κρεατώδης, σαρκώδης, κρεατωμένος: Ἦρωδιαν. Ἐπιμ.ερ.206.

κατακρήθην | κατά - κράς | ἐπίρρ. κ. διήρρμ. κατά κρήθην βλλ.

κατακρήννυμαι, παρατ. κατακρήννυτον | ἐκ τοῦ κατακρηνώμαι, κατακρέμμαι βλλ.: Ὑμν. Διόν.39, Ἰνν.Νούσ.2,10, Ἀριστοφ.Νεφ.377 κατακρηννύμεναι πλήρης ὄμβρου δι' ἀνάγκην |σχόλ. κρεμάμεναι ἐκ τοῦ ἀέρος, Ἰώσ.Α13,7,5.

κατακρηννίζω | κατά - κρηννίζω | κ. νεώτ., μέλλ. κατακρηννίζω ρίπτω τινά κάτω κρηννῶν, ὁπό τινος κρηνωῖ πρός τὰ κάτω: Δουδρ.π. Ἀθην.6,253F τὴν σφίγγα ταύτην ὄστις ἢ κατακρηννιεῖ, ἢ σπίλαν ποιήσει, ΠΔ Παραλ.2,25,12 κατακρηννίζων αἰτούς ἀπό τοῦ αἵρου τοῦ κρηνωῦ, Φιλῶδ. Ὀργ.56V κατακρηννίζειν αἰατούς, ΚΔ Λουκ.4,29 ἤγαγον αὐτὸν ἕως ὀρύου τοῦ δρους, . . εἰς τὸ κατακρηννίσει αὐτόν, Πλούτ. Ἠ8,825B κ. παθ.: Ξεν.ΚΠ1,8,3,41 τῶν βῶν κατακρηννισμένα, Δημ.446 ἐάν δέ τις περὶ τῶν ἰερῶν χρημάτων μνησθῆ, κατακρηννίζεται, Πλούτ.Σ6Μ1 κρύπτει ἕνα τῶν προεγγραμμένων καὶ κατακρηννίζεσθαι τὴν αὐτὴν μέλλων: 2) γεν. ρίπτω τὴν ἀπὸ ὀφθαλοῦ τινος μέρος πρός τὰ κάτω, καταρσίπτω: Ξεν.Ἐλλ.2,1,31 ἐκ τριηρέων κατακρηννίζειν, Πολύβ.3,116,12 τοῦς δὲ κατακρηννισαν ἀπὸ τῶν Ἰππων, Διόδ.Σ 4,31 κατακρηννισαν ἀπὸ τοῦ πύργου | ἴριτον | κ. παθ.: Ξεν.ΚΠ1,4,7 πολλοὺς γὰρ ἦδη αὐτοῖς τοῖς Ἰπποῦσι κατακρηννισθήσαν: 3) εἶδ. νεώτ. χημ. ἀποχωρίζω οὐσίαν τινα διαλελυμένην ἐν ὑγρῷ, ὥστε νὰ κατακαθίσῃ ὡς ἴζημα: 4) ρηματ.π. κατακρηννισμός, κατακρηννιστής, κατακρηννισίς, κατακρηννισμα.

κατακρηννισίς-εως (ἡ) νεώτ. . . ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατακρηννίζω βλλ., τὸ γκρέμισμα: 2) εἶδ. νεώτ. χημ. ὁ δια χημικῶν ἀντιδραστηρίων ἀποχωρισμὸς οὐσίας τινοῦ διαλελυμένην ἐν ὑγρῷ, ὁπό μορφήν στερεοῦ ἢ ὑγροῦ ἀδιαλύτου ἴζηματος.

κατακρηννισμα-ατος (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατακρηννίζω βλλ.3), ἴζημα παραχθέν ἐκ τῆς χημικῆς ἐνεργείας ἀντιδραστηρίου ἐν διαλύματι: || γεν. ἴζημα, κατακῆθι.

κατακρηννισμός (ὁ) | κατακρηννίζω | μτγν. κ. νεώτ. τὸ ρίπτεσθαι κατὰ κεφαλῆς, κατακρηννισίς: Ἀθην.Μηχ.37,6.

κατακρηννιστής (ὁ) | κατακρηννίζω | γλῶσσα, ὁ κατακρηννίζων, ὁ ρίπτων τινα κάτω κρηννῶν.

κατακρηννισ-ον | κατά - κρηννός | κ. μων. ὁ ἀπὸ κρηννος, ἀπότομος, ἀνωφερῆς: Βατραχομ. 154 κατάκρηννος χῶρος, Γεωπ.18,18,2

κατάκρης ἐπίρρ. ἰων. ἀντὶ κατάκρας βλλ. **κατακρήσαι** Φώτ. ἐκαταχάσαι.

κατακρήθω-ω | ἀκρήθω | μων., παρακ. παθ. μτγ. κατακρηθώμενος ἐπιτατ. τοῦ ἀκρήθω βλλ.: Μέν.Πρ.40V κατακρηθώμενος | προσεκτικὸς, εὐσυνειδητός: 2) τὸ οὐδὲ τῆς παθ. μτγ. παρακ. τὸ κατακρηθώμενον ἢ ἀδίθετος πρός ἔρευναν καὶ ἐξακρίθωσι: Δημήτρ.Προκ. ἐν Σάθ.3,496 συνεγράφατο . . πολλὰ διατρανοῦντα τὸ πολυμαθὸς καὶ κατακρηθώμενον τοῦ ἀνδρός ἐν παντὶ παιδείας εἶδει.

κατακρήθωσι | κατά - ἀκρίς | κτ. Ἦσ. κ. Φώτ. θορυβῶ διὰ τῆς γλώσσης ὡς σηήνος ἀκρίδων, φλυαρῶ, καταλαλῶ, καταγελῶ.

κατάκριμα-ατος (τὸ) | κατακρίνω | μτγν. κ. δημ. καταδικη, κατὰκρίσις: Διον. Ἀλ.Ρωμ.6,61: || ποιηθ. ζήλια, τιμωρία: ΚΔ Ρωμ.5,16 τὸ μὲν γὰρ κρίμα ἐξ ἐνόος ἐξ κατὰκριμα, αὐτ.8,1) οὐδὲν . . κατὰκριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, Πάθ. πρακτοῖα κατακρίματων, αὐτ. καθαρός ἀπὸ κατακρίματων πάντων καὶ παντός εἵδους: 2) δημ. ἀμάρτημα, κακὴ πράξις λίαν ἐπιμειμτος: ποῖο εἶναι τὸ κατὰκριμά σου;

κατάκρισις-εως (ἡ) | κατακρίνω | μτγν., μων. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ κατακρίνω, ἡ καταδική: ΚΔ Κορινθ.2,39 εἰ γὰρ ἡ διακονία τῆς δικαιοσύνης δόξα, πολλῶ μάλλον περισσεύει ἡ διακονία τῆς δικαιοσύνης ἐν δόξῃ, αὐτ.2,7,3. Βεττ.Βάλ.108,4, αὐτ.117,35: 2) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἀποδοκιμασία, κατηγορία, μομφή: ΚΔ Κορινθ.2,7,3 οὐ πρός κατακρίσιν λέγω, Βί.Μαρκ.Πατρ. ἐν Σάθ. 3,507 μείριστον κακὸν τὴν κατὰκρίσιν εἶναι ἔλεγεν, - μ' αὐτὰ ποῦ κάνει ἔχει τὴν κατὰκρίσιν τοῦ κόσμου,

κατακρίτης (ὁ) | κατακρίνω | μων. ὁ κατακρίνων: Εὐστ.Πον.246,51.

κατακρίτικόν (τὸ) μων. τὸ κατακρίνειν, ἡ δι-ἀθεσις πρός τὸ κατακρίνειν: Εὐστ.Πον.188,91.

κατακρίνω | κρίνω | κ. νεώτ. κ. δημ., ἀρκαδ. κερκίνω, μέλλ. κατακρίνω, ἀόρ. κατέκρινα κρίνω, ἀποφασίζω τὸ κατὰ τιος, καταγινώσκω τὴν τι, ἐκπέρω καταδικαστικὴν κρίσιν ἢ ἀπόφασιν: Ἦρ.9,93 ὑπαγαγόντες μιν ὑπὸ δικαστήριον κατέκριναν ὡς τὴν φυλακὴν κατακοιμήσαντα τῆς ὄφιος στερεθῆναι, Ἰσοκρ.20,6 ἀπάντων θανάτων κατακρίναντας | δ. γρ. καταγινώσκοντας | ΚΔ Μάρκ.14,64 οἱ δὲ πάντες κατέκριναν αὐτὸν εἶναι ἔνοχον θανάτου: || ὄριζω, ἐπιβάλλω, ἐκελεῶ θένον, κακὸν τὶ οἶονε καταδικῆν κατὰ τιος: Ἰσοκρ.1,43 τὸ μὲν γὰρ τελευτήσαι πάντων ἡ περρωμένη κατέκρινε: || μτ. αἰτ. προσ. καταδικάζω: Ἀντιφ.4,4,2 ὄμ. κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.: Ἦρ.6,85 καὶ μιν κατέκριναν ἐκδοτον ἀγεσθαι, Θεόκρ.23,23 ἔνθα τὸ μιν κατέκριναν | βασιλεῖν | κ. μτ. αἰτ. προσ. κ. δοτ. τῆς τιμῆς | ἴτοι προσδορ. τῆς ποιηθῆς: ΚΔ Ματθ.20,18 καὶ κατακρινούσιν αὐτὸν θανάτω, Ἰώσ.Π1,5,13,1 Ἐπιγρ. κατακρίνειν | τινὰ | εἰκοσι ὄραχμας | ὄμ. ἀρκαδ. μτ. δοτ. προσ. κ. γεν. τῆς τιμῆς | προσδ. ποιηθῆς: Ἐπιγρ. ὄσαι ἄν χρηστήριον κατακρίνη ἢ γνωσίαι κακρηθῆ τῶν χρημάτων | ὄν τινα ἤθελε καταδικάζει τὸ μαντεῖον ἢ ἤθελε καταδικασθῆ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως εἰς ἀπάθειαν τῆς περιουσίας τοῦ: 2) παρφ. κ. εἰς τὸν μέλλ. καταδικάζομαι, εἰμι, διατελῶ ὑπὸ καταδικῆν: Ἦρ.7,146 τοῖσι μὲν κατακρίκροτο θάνατος, Σουῖδ. ἐν λ. Ἰερουκλῆς φυγὴν κατακρίθει: || μτ. ἀπαρφ. προσδορ. τῆς ποιηθῆς: Ξεν.Ἐλλ.2,3,54, αὐτ.Ἰερ.7,10 κατακρηννόμενος δι' ἄδικίαν ἀποθνήσκειν, Πάθ. κατακρίθη ὁ ἀγαλλόμενος ἀποκαταστήσαι: || μτ. δοτ. κ. γεν. προσδ. τῆς ποιηθῆς: Εὐρ. Ἀνδρ 496 φήψω θανάτου κατακρηννόμενον | κ. ἀπαρφ.: Ξεν. Ἀπολ.7 ἢν γὰρ νῦν κατακρίθῃ μοι | διότι μὴ τῶρα ἐκδοθῆ καταδικαστικῆ ἀπόφασιν ἐναντίον μου: || ἐπὶ πράξεως, εἰμι ἀξίος, προσβλέπομαι καὶ τιμωροῦμαι ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀποτελῶ ἐγκλήμα: Ἀντιφ.3,1) τὰ μὲν φηλογοῦμενα τῶν πραγμάτων ὅποτε τὸ ὑπὸ νόμου κατακρίεται, Ἐπιγρ. κατακρηθῆσαι τὰ ὑπὸ ἰδιωτῶν πραθέντα | ἐλογισθῆσαν, εἶναι ὄρισμένα ὡς ἀξίονοινα: || κτ. πληθ. οὐδ. μτγ. πορκα. κατακρηννέμενα | τὰ ἡδὴ ἀποφασισμένα ὡς καδοικῆ: Ἦρ.2,133 ὡς κατακρηννέμων ἦδη αὐτῶν: 3) μτ. γεν. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. | προσδορ. | καταγινώσκω τὴν τι ἐπιφώνον ἢ ἐλαττωσιτικόν: Ἀριστολ.Ρηλ.

Ἄλ.1423b,29 κατακρίνειν πολλὴν ἀνοίαν (τινός), ἴωσ.ΑΙ 3,14,4 κατακρίνειν φευδολογίαν τινός 4) δθ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀποδοκιμάζω τινά, φέγω, ἐκφράζω μομφὴν κατὰ τινος, ἐπιτιμῶ τινά διὰ τὴ, ἀντιθ. νεώτ. ἐγκρίνω, ἐπιανῶ, ἐπιδοκιμάζω : ΚΔ Ματθ.12,42 κατακρίνει αὐτὴν ὅτι ἤλεθεν ἐκ τῶν περῶτων τῆς γῆς ἀκούσαι τὴν σοφίαν Σολομῶντος, - ὁ κόσμος τὸν κατακρίνει διὰ τὴν σκληρότητά του' : νεώτ. κ. δημ. κ. ἀπολ. ἐκφέρω κατὰκρίσιμ, φόνον κατὰ τινος : τὸν κατακρίνουν ὄλοι' ὄμ. κ. ἐπὶ πράξεων : κατακρίνω τὴν ἀπανθρώπιαν - τὴν μαρίαν τῆς ἐπιδειξίως - τὴν σπατάλην' ὄμ. κ. παθ. : ὁ Μάρκος Αὐρήλιος κατακρίνεται ὡς δίκης τοῦ χριστιανισμοῦ, - ἡ σπατάλη ὑπὸ πάντων πάντοτε κατεκρίθη' 5) δημ. εἰδ. κ. κατακρένω κακολοῶ : φρ. ἄρας ποῦ μὲ κατακρίνει νὰ τὸ ἔρῃ στὰ παιδιὰ του, παροιμ. κἀτω ἀπ' τὴν ἴδια τὴ σκεπὴ σὰ ζῆς μὴν κατακρένης' 6) παθ. σπαν. ἀνευ ἐξήριθος σημ. γενικός κρήνομαι, κοινῶς θεωροῦμαι, λογιζομαι, νομιζομαι : Πλνδ.σπ.149 κατακρίθη Ἰ' Ἀπόλλων] θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

κατακρίσιμος-ος(ον) [κατακρίνω] μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατακεκριμένος, ὁ καταδικασμένος : Περίπλ.Ἐρ.Θαλ.59 κατακρίσιμοι [οἱ ἐνοχοί], Πάπ. κατακρισὶμων ἐστίν' 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος, ὁ δεκτικὸς κατακρίσεως, κατακριτὸς ἡ κατακριτέος : ἐνέργεια κατακρίσιμος, - κατακρίσιμες δουλείες.

κατάκριτος-ος(ον) [κατακρίνω] μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ κατακριθείς, καταδικασθείς : Διόδ.Σ 33,2 κατάκριτος ἐν τῇ πατρίδι γενόμενος ἐπὶ τῷ τεταπεινωμένῳ τὴν ἀρχὴν, Μηναι.3,17 Σταυροθεοτ. ἡ σὲ κηύσασα, Χριστέ, εἰσβλέψασα Σταυρῷ ὑψοῦμενον ὡσπερ κατάκριτον, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάβ.3,378 ἤρασαν . . ὡς κατάκριτον καὶ κατήγαγον οἰνοεὶ δέξιμον τὸν Γαβριήλ οἱ τοῦ ἡγεμόνος : ἢ ὡς ἐκὼν εἰς βάρος αὐτοῦ κατάκριτον, ἐπάρατος : Φιλ.2,4] ἡ κατάκριτος γενεὰ κ. μτ. γεν. [προσδιορ. τῆς ποιῆσις] : Λοκκ.Ἐρωτ.52 ὡς θανάτου κατακρίτον' ἢ νεώτ. ὁ ἄξιος κατακρίσεως : ἢ εἰδ. ἀπτ. δίκ. κατάκριτος γάμος ὁ μεταξὺ ἐπιτρόπου καὶ ἐπιτροπευομένης, ἄ. δαμνίας.

κατακροαίνω [κατὰ - κροαίνω] μτγν. κ. μον. πατῶ μετὰ κρότου, καταπατῶ : Γρηγ.Ναζ. κατακροαίνειν τι' κ. μτ. γεν. : Εὐστ.Πον.282,65 κατακροαίνειν τινός.

κατακροεῖν-ον (κατὰ - κροεῖν) σχόλ. ἐπιπατ. τοῦ κροεῖν βλλ., ὁ εὐρισκόμενος ἀκριβῶς εἰς τὸ κροεῖν κατὰ μῆκος, ἀκρότατος : Σχόλ.Δ, ἴλ.Ο 536 ἔπιρρ. μτγν. κ. μον. -ως σφόδρα, παντελῶς : Ἄνω.Προγ.εἰς Ρητ.1,627W.

κατακροτάλλω [κατὰ - κροτάλλω] μτγν. κροταλίζω ἰσχυρῶς, ἐγείρω, προκαλῶ ἰσχυρὸν θορύβον οἰνοεὶ ὡς διὰ κροτάλων : Καλλ.Ἀρτ.247 αἱ δὲ πόδεσσι οὐλα κατακροτάλλω.

κατακροτισμός [οἱ] νεώτ. ἰατρ. κίβδος ἀνωμαλίας τοῦ σφυγμοῦ, καθ' ἣν ἐν τῇ εἰδίᾳ γρασμῷ τοῦ σφυγμογραφήματος βλλ. ἐμφανίζονται ἐν ἡ πλείονα ἐπάρατα.

κατάκροτος-ος(ον) [κρότος] μτγν. ὁ πλήρης κρότου, θορυβώδης, ταραχώδης : Ἡλιδ.Αἰθ.1,30 ἐπὶ δὲ τὴν ἀκοὴν ἡχὴν κατάκροτος ἐπέφερετο.

κατακροτῶ-έω [κροτῶ] ἀρχ.λεξ. κροτῶ ἰσχυρῶς, κτυπῶ δυνατὰ : Εὐστ.117,20 πόδεσσι σφόδρα κατακροτεῖν 2) ἀγαν ἐπιανῶ, ἐεψευσιμῶ, χειροκροτῶ : Ἡσ., Φώτ.138,5.

κατακρονίζω [κατὰ - κρονίζω] ἐπιγῶδ ἀνωθεν ὕδαρ ὡς κρονοῦς : Ἀρχεοτρ.ἀπ.13,8 ἐκ χειρὸς κατακρονίζων θεοδένονα πηγὴν' ἢ κ. ἐπὶ κταιονήσεως ψυχροῦ λουτροῦ : Γαλ.10,935 ἔξ

ὑψηλοτέρου βάλλοντες καὶ οἶον κατακρονίζοντες, Φιλοῦμ.5,3' κ. παθ. καταρραγιζομαι, καταρραγίωμαι ὡς ἀπὸ κρονοῦ : Διογ.Λ 6,41 εἰσθήκει κατακρονίζομενος.

κατακρονοῦσι [οἱ] [κατακρονίζω] μτγν. κ. νεώτ. καταιόνσεις ψυχροῦ ὕδατος, ψυχρολουσία, γρούς : Σωφ.2,15' εἰδ. νεώτ. ἰατρ. ὑδροθεραπεία δι' ἐκφρονοῦσιν ἀφθόνου ὕδατος ἐπὶ τοῦ σώματος ἀπὸ μικροῦ ὕψους.

κατάκρουσις-εως(ἡ) [κατακρούω] ἡ ἐκ τῶν ὄνω πρὸς τὰ κάτω κρούσις, ὄθσις : Ἀριστλ. Πρ.874b,12' 2) σείσις, τίνανγμα : Φιλ.Μηχ.Βελοπ. 873b,26 κατάκρουσις ἐκ πληγῆς.

κατακρουστικός-ή-ον [κατάκρουσις] ὁ κρούων τὴν καὶ ὠθῶν αὐτὸ πρὸς τὰ ὀπίσω ἡ κάτω, ἴδ. ἐπὶ οἴνου, ὁ καταβάλλων, καταπῶν τὴν ἐπιπολάζουσαν θερμότητα καὶ ὀσμὴν ἄλλου οἴνου, ἀντιθ. ἐπιπολαστικός : Ἀριστλ.Πρ.873b,26 κατακρουστικός οἶνος.

κατακρούω (κρούω) κ. μον. κρούω, ὠθῶ τὴ πρὸς τὰ κάτω : Ἐπιρρ. κατακρούειν τὸν λίθον μαλύδῳ ἢ λίθῳ, Γεωπ.10,61 τὸ πρέμνον πρὸς αὐτὴ τῇ γῇ κατάκρουσον' 2) ἐντέμνω, σχάζω τὸ δέρμα : Ἰππ.Ἐκκ.24,25, αὐτ.ἴατρ.7' 3) κρούω χόλινα σκευή, ἵνα προσελκύσω μελισσάς, κρούω τὴν δελεάζω καὶ ἔλκω πρὸς ἐμαυτὸν : Πλάτ. Νόμ.843E ἐάν ἐσμούς ἀλλοτρίους σφετερίζῃ τις . . κατακρούων ἀστῶς οἰκειῶται' 4) κροτῶ ὑπερβολικῶς, ἐκκωφῶ, ἔξερουφαίνω : Βασίλ.η.Πολυδ.8,155 τοῖς μεγάλῳις φόβοις κατακρουόμενοι' ἢ κρούων σύμψυκῶ, κτυπῶ δυνατὰ : Ἡσ. τὰς σπῆδας τὰ ὄθη κατακρούειν' 5] εἰδ. ἀρχ.τεκ. πιθ. διακρούω βλλ., Ἐπιρρ.

κατακρούομαι-ομαι ἀκροῦμαι τινος μετὰ προσσχῆς, ἔξ ὄλου : Εὐπ.245 κατακρουσθαί μου τὰ μουσοδοῦμένα, ἴωσ.ΠΙ 4,1,5.

κατακρούθη ἐπίρρ. κροτῶ τῷ τρόπῳ, κρούφα, λάθρα, ἀντιθ. ἀναφανδόν : Πτολ.Τετραβ.64.

κατάκρυος-α-ο δημ. ἐπιπατ. τοῦ κρύος, ἐντελῶς, πολὺ κρύος βλλ.

κατακρύπτω (κρύπτω), ποι. μτγ. κακκρύπτω, ἐπ. ἀόρ. μτγ. κακκρύφω, ἀόρ. β' κατέκρυπτα, παθ. ἀόρ. β' κατεκρύβην κρούτω τὴ ὄλιος δι' ὄλου, ἐντελῶς, κατακαλύπτω, σκεπάζω τὴ ὡστε να μὴ φαίνηται, ἀπακρύπτω : ἴλ.Χ 120 μὴ τὴν κατακρύβειν, Ὀδ.Φ 372 τοῦς . . Ἀθῆνην νυκτὶ κατακρύψασα . . ἐξήλθε, Ἡσόδ.Ἐργ.371 σπέρμα κατακρύπτων' κ. ἐμπροθ. ἴσοδ. ἐν, ἐξί : Ὀδ.1 329 κατακρύψας ὑπὸ κήρῳ, Πλνδ.Ν 1,31 ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύφαις ἔχειν, Ἡρ.1,12 ἐνχειρίδιον . . κατακρύπτει ὑπὸ τῆν . . θύρῃν, αὐτ.5,92,4,Ξεν.ΚΠ 3,3,3 εἰς δὲ τὴν γλν . . ἀκρίπτει τὰ σώματα . . κατακρύπτειν, Πλάτ.Πολ.460C ἐν ἀπορρήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύπτουσιν' 2) μτφ. περιβάλλω, καλύπτω : Πλνδ.Ο 8,79 κατακρύπτει δ' ὁ κόνις συγγόνων κεδῶν χάριν ἰσχόλ. καὶ τῶν τευδῶτων ἐμφικεῖται], Αἰσχ.Πέρσ.536 αἰστ . . πένθει διαφορῶς κατέκρυψας' 3) ἀντιθ. κρύπτω, ἀποκρύπτω ἐμαυτὸν ἢ τὴν ὀληθῆ μου φύσιν, ἀποκρύπτομαι, ἐπὶ τῶν θεῶν : Ὀδ Δ 247 ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἵσκειν.

κατακρυπταλλῶ-ός (κρυσταλλῶ) ἐκκλ. μσν. ποιῶ τὴ ἐντελῶς ὡς κρυσταλλῶν : ἴω.Φωκ.Περιγρ. Παλαιστ.4 τῆς χιόνος ἰαυμένης καὶ κατακρυσταλλοῦσας τὰς τὸν νομάτων ἐπιρροάς.

κατακρύψη [ἡ] ὁ τρόπος ἀποκρύψεως 2) μτφ. ὑπεκφυγῆ : Σωφ.ΟΚ 218 ἄλλ' ἐρῶ ὄ γὰρ ἔχω κατακρυφῶν ἰσχόλ. ἀποφυγῆν τοῦ μὴ εἰπεῖν].

κατάκρυφος [κρύφω] μτγν. κατακρύπτω : Κόιντ. 2,478,Νόμ.Δ 25,476.

κατάκρυψις-εως(ἡ) [κατακρύπτω] νεώτ. ἡ παντελής, τελεία κρύψις.

κατακράζω [κράζω|κράζω ἐπινοηθημένως κα-
τά τινας ὡς ὁ κόραξ ἢ ὄλιος παρούσιον πτηνόν,κα-
ταβάλλω ἢ ἐνοχλῶ τινα ἐκβάλλων κρωγμούς: 'Α-
ριστοφ.'Ἰππ.102B πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρά-
ζουσι κολοιοί' κ. μτ. γεν.: Εὐστ. μήποτε κατα-
κράζωσιν αὐτοῦ φόφοι.

κατακτάμεν(αι) ἐπ. ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ κατα-
κτείνω βλ.λ.

κατακτάμενος-η-ον μτχ. μέσ. ἀορ. τοῦ κατα-
κτείνω βλ.λ.

κατακτάς μτχ. ἀορ. β' τοῦ κατακτείνω βλ.λ.

κατακτεάτιζομαι (κατεάτιζομαι) μτγν., μέσ. ἐπ.
μέλλ. κατακτεάτισσομαι κατακτάμαι, ἀποκτῶ:
'Απολλ.Ρ 3,136.

κατακτείνω [κτείνω] ἐπ.μέλλ. κατακτείνω, [ὡν,κα-
τακτιάνω, κ.ἐπ.-ἀνέω, ἀορ.α' κατέκτενα (κτ.πάσας
τάς ἐγκλίσεις πλὴν τῆς ὀριστ.ι, ἀορ. β' κατέκταν-
ον, ἐπ. προστ. κέκτανε, κέκτανον, ποι. ἀορ. β'
κατέκτανε-α, ἐπ. ἀπαρφ. κακτάμενοι κ.κακτά-
μεν, μτχ. κατακτάς, παρσικ. κατέκτονα, μέσ. μέλλ.
[ἐν παθ. σμ.] κατακτανέσθε, παθ. ἀορ. κατε-
κτάσθην, γ' πλθθ. προσ. κατέκτανεν, μτχ. μέσ.-ἀορ.
κατακτάμενος (ἐν παθ. σμ.) [τὸ καθαιρεῖν συν-
ήθ. ἐν χρ. ὡς παθ. τοῦ ρ. τοῦτοι, ἀποκτείνω,
φονεύω, θανατῶ, ἰδίως ἐν τῇ μάχῃ, σκοτώνω συνήθ.
ἐν χρ. π. ἐπ. κ. τραγ., σπαν. π. πεζογραφίαις: 'Ιλ.
Ψ 412 αὐτίκα δ' ὕμνε κατακτενε δέξει χαλκῶ,
αὐτ. Ζ 204,αὐτ.164 τεθναίνεις, ἦ Προῖτ', ἡ κέκτανε
Βελλεροφόντην, αὐτ.Δ 319, 'Ἡσίοδ.Α 453 κακτά-
μενοι μεμνώσ, Αἰσχ.Εὐμ.582 τὴν μητέρ' .. εἰ κατέ-
κτονας, Εὐρ.ἸΤ 715, Ξεν.Ἱερ.6,14 τοῦτάσδε δέ μήτε
κατακτείνειν' || κ. μέσ ἐν παθ. σμ.: 'Ἰλ.Ξ 481
ὡδε κατακτανέσθε καὶ ὕμμες, 'Οδ.Π 106' || κ.
παθ.: 'Ἰλ.Ε 558 θφρα καὶ αὐτῶ ἀνδρῶν ἐν πα-
λάμραι κατέκτανεν δέξει χαλκῶ' 2) πάπ. κτ.
ἐπέκτ. δεινῶς τραυματίζω, κακοποιῶ, κατασκο-
πώνω: πληγαίς ἱκαναίς με κατέκταναν [μὲ κα-
τασκοπῶσαν στό ζῦλο].

κατακτενίζω [κτενίζω] μτγν., μέλλ. κατακτε-
νίσω κτενίζω ἐπιμελῶς, προσεκτικῶς: Δοῦρ.
60J ἐβάδιζον κατακτενισμένοι τὰς κόμας ἐπὶ τὸ
μετάσφρονον καὶ τοὺς ὠμούς: 2) ρηματ. π. κα-
τακτενισμός.

κατακτενισμός [ὁ] μτγν. τὸ μετ' ἐπιμελείας καὶ
προσοχῆς κτενίσμα: 'Ἡρόδ.'Ἰστρ.π. 'Ορειβ.10,17,1
κατάκτης-ος-ον [κατά-κτείς] ἀρχ. λεξ. ὁ ἐπιμε-
λῶς ἐκτενισμένος: 'Ἡσ.κατάκτηνος κόμη.

κατάκτης [ὁ] [κατάγω] λεξ. ὁ εἰς πανδοκτεῖον
καταλύων' Πολυδ.7,16 εἰς τὰ πανδοκτεῖα κατα-
γόμενοι κατάκται ἂν λέγοντο.

κατάκτησις-εως [ἡ] [κατακτάωμ] μτγν.κνεῶτ.,δ.ημ.
-η ἢ τελεία κτήσις, κυριότης, κατοχή, κατάληψις:
Πολυδ.4,772 βασιλέα γὰρ πλείστον ἀφάρμαξ ἐκ
φύσεως κεχορηγημένον πρὸς πραγμάτων κατά-
κτησιν οὐκ ἐμπαρῶς εὐραῖν, Φιλῶδ.Ρητ.2,261S δι-
νάμης ῥητορικῆς κατάκτησις. Διάδ.Σ 17,4 κα-
τάκτησις αὐτονομίας: 2) μτγν., νεῶτ. κ. δ.ημ.
ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατακτᾶν, ἢ
διὰ βίαιων μέσων, δι' ἐπιβολῆς τῆς ἰσχύος καθυ-
ποτάξις κατοκρημένων χωρῶν, ὡς καὶ ἡ οὕτω κτῆ-
σις πραγμάτων' εἰδ. νεῶτ. δ.ημ. κτ. Διεθν. Δίκ. ἢ
διὰ στρατιωτικῶν δυνάμεων ὀριστικῆ κατάληψις,
μόνιμος κατοχὴ παρὰ τινας πολιτείας, χωρῶν ἀ-
νηκουσῶν ἐθνολογικῶς καὶ ἱστορικῶς εἰς ἄλλον
πολιτεῖαν ἢ γεν. εἰς ἄλλον λαόν: Στρατῶδ.8,3,33 τὰ
περὶ τὴν κατάκτησιν τῆς χώρας, [Πλούτ.Καιο22
ἐθῶν μεγάλων ἐπὶ κατακτῆσις γῆς ἀπὸ τῶν 'Ρῶ-
ν διαβεβηκότων, - ἡ κατάκτησις τῆς Κορέας
ὑπὸ τῶν 'Ισπανῶν - τῆς 'Αβησσυνίας ὑπὸ τῶν
'Ἰταλῶν. - εἰς τὴν Μαδαγασκάρην συνετέλεσαν
οἱ Ἰταλοὶ τὴν κατάκτησιν ἐντὸς δεκαετίας'
3) νεῶτ. συνεκδ. ἢ ἀρακτιβήσις, ἢ κατακτη-

μένη χώρα: εἰς τὴν Πολυνησίαν ἡ 'Αγγλία ἔχει
πολλὰς κατακτῆσεις' 3) νεῶτ. κ. δ.ημ. μτφ.
ἐπὶ προσ. ἐν ἀναφ. πρὸς ὄλικας ἢ ἴδ. ἠθικάς κτῆ-
σεις, ἐπιτεύξεις, ἢ διὰ προσπαθειῶν, κόπου, ἱκα-
νότητος, ἐπιτηδεϊότητος ἐπιτυχία, πραγματοποιή-
σις ἐπιδιώξεως: κατάκτησις τοῦ πλοῦτου - τῆς
δόξης - τῆς ἀρχῆς - τῆς εὐνοίας - τῶν συμπαθει-
ῶν' 4) δ.ημ. μτφ. εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐρωτικὰς
ἐπιτυχίας, ἢ προσέκλυσις τοῦ ἐρωτικοῦ ἐνδιαφε-
ροντος ἄλλου ἢ ἄλλων, κ. ἐν ἀναφ. πρὸς γυναῖκα
ἢ ἐπιτεύξεις ἐρωτικῆς σχέσεως: εἰς τὰ λουτρά ἢ
κυρῖα - ἡ δεσποινὶς εἶχε πολλὰς κατακτῆσεις, -
διαρικῶς ἐπιδιώκει κατακτῆσεις, κατάκτησις
καρδίας' πρὸλ. κατακτητής.

κατακτητής [ὁ] νεῶτ. κ. δ.ημ., θηλ. κατακτητρία
ὁ κατακτῶν, ὁ διὰ πολέμου ἢ μάχης κυριεύων τῆς:
Ναπολέων ὁ κατακτητὴς τῆς Εὐρώπης' 2) μτφ.
ἴδ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ ἔχων ἐρωτικὰς κατακτῆσεις, ἐ-
πιτυχίας: κατακτητὴς καρδίων - τῶν γυναικῶν.

κατακτητικὸς-ή-όν νεῶτ. κ. δ.ημ. ὁ ὄντων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατάκτησιν ἢ τὸν κατα-
κτητῆν' 2) ὁ ῥέπων ἢ ἀποβλέπων εἰς κατάκτη-
ση: κατακτητικὸς πόλεμος, - κατακτητικὴ πολι-
τικὴ, - κατακτητικὰ σχέδια' ἑπιρρ.-ὤς, δ.ημ. -ά.

κατακτιζῶ μτγν. κτιζῶ ἐτελῶς, ἐξ ὀλοκλήρου
ἡ κολῶς: Εὐστ.Μαρκελλ.45D.

κατακτός-ή-όν [κατάγωμ] ἂν δύναται τίς νὰ
κατάξῃ, νὰ θραύσῃ, σπάσῃ, ὁ ἐπιδεκτικὸς κα-
τάξιος, ἀντιθ. θραυστός: 'Αριστλ.Μετ.385α,14 ἔ-
λων κατακτόν μὲν ὄν, θραυστόν δ' οὐ, αὐτ.Ζ1
523β,10' Σουίδ. ἐν λ. τρακτὰ τὰ κατακτὰ τῶν θ-
ρωρῶν, πρὸλ. θραυστός' 2) [κατάγω] ὁ πρὸς
τὰ κάτω φερόμενος ἢ ὁ πεπρωκός, ἐπὶ εἰδῶσις τι-
νὸς κοπτόδου: Φερεκρ.66, 'Αριστφ.Εἰρ.1244 γενή-
σεται τοῖ τῶν κατακτῶν κοπτόδων' πρθλ. 'Αθῆν.
15,667D.

κατάκτρια [ἡ] [κατάγω] 'Ἡσ. ἡ κατάγουσα
τὸ νῆμα γυνῆ, ἡ νήβουσα, ἐπὶ τῆς ἐπίουργου.

κατακτιπύσις-εως [ἡ] σχόλ. ἡ ἐνέργεια καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατακτιπύῃ, ἡ παραγωγή
ὑπερβολικοῦ κτύπου, θορύβου: Εὐστ.1062,18.

κατάκτιπος-ος Ζωιαρ. ὁ ἐγείρων μέγαν κτύ-
πον, θόρυβον, γλώσσ. τοῦ κατόδουλος.

κατακτιπύω-έω μτγν. κτυπῶ ἰσχυρῶς, ἐγείρω
μέγαν κτύπον, θόρυβον, πατάγω, εὐρύομαι κατὰ
τινος: 'Αλκφρ.1,23 κατεκτιπύον ἡμῶν οἱ ἀνεμοί.

κατακτώ-ω νεῶτ. κ. δ.ημ. κτώμαι, καταλαμ-
βάνω πὶ διὰ πολέμου, γίνομαι κύριός τινος διὰ πο-
λέμου ἢ μάχης, κυριεύω, πραγματοποιῶ ὑπὲρ ἐμοῦ
κάκτησιν βλ.λ.1: ὁ Μέγας 'Αλέξανδρος κατέ-
κτησε τὸ Περσικὸν κράτος, - οἱ Ἰταλοὶ κατέ-
κτησαν τὴν 'Αβησσυνίαν' 2) μτφ. κτώμαι πὶ
διὰ κόπου, διὰ προσπαθειῶν ἢ τῆς ἱκανότητός
μου, ἐπιτυχῶς πὶ: κατέκτησε τὴν συμπαθείαν
τοῦ κοινοῦ, - τὴν δόξαν - τὴν ἀρχήν' 3) κερ-
δίω ὡν ἐρωτὰ τινος: τὸν κατέκτησε μὲ τὴν ἐπι-
τηδεϊότητά τῆς.

κατακτάμαι-ομαι [κτώμαι], μέλλ. κατακτῆ-
σομαι κτώμαι τὶ ἐτελῶς δι' ἐμαυτὸν, ἔχω
τὶ ὑπὸ τὴν πλήρη κατοχήν μου, καταλαμβάνω τῆς:
Σοφ.Α1,768 θεοὺς μὲν κὰν ὁ μηδὲν ἂν ὄμοιο κρά-
τος κατακτάσαιτ', αὐτ.1256 εἰ μὴ νῶν κατακτι-
σαι τινὰ [ἐόν δὲν συνέβηθς εἰς τὸν νοῦν σου],
Σοικ.4,86 ὀρεθὴν κατακτάμενοι, Πλάτ.Τίμ.85B
βίον ἐν διπλοῦν . . κατακτιήσασα, 'Ἰσχυρ.4,182 με-
γάλους πλοῦτους κατακτιήσασθαι, χῶρον κατα-
κτιόμενοι, Στρατῶδ.6,26 κατακτιήσομενοι τὰ τε
δρῆ καὶ τῶν πεδίων τὰ πλεῖστα' 2) μτφ.
προσκόμαι, προσελκίσω πρὸς τὸ μέρος μου,
κερδίω ἐτελῶς τὴν εὐνοίαν τινος: Αἰλ.Π1 3,8 κα-
τακτάσθαι τὸ θέατρον (=τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν
κατακτάσθαι) || ἐνεργ. ὄορ. β' κατέκτιν ἢ ὡς

ἐκ. ρ. κατάκιμη), ἀμφ. ἐν Ἐπιγρ. 3] παθ. ἐπί πραγμ., κατέχομαι, κυριεύομαι : Φιλώδ.Κακ.ἐν Ἡρακλ.1457,10 τοῖς ἰδιώταις κατακύβευα, Διόδ.Σ 16,56 τὰ κατακτιθέντα.

κατακυβέω [κυβεῖω] κ. μον. παρακ. κατακυβέωκα, ἀπόλλυμι, χάνω, σπαταλώ τι ἐν τῇ κυβείᾳ : Ἄυσ.14,27 κατακυβέουσα τὰ ὄντα, Διόδ.Σ 45,28 : κ. καθ. ἐπί πραγμ. : Αἰσχίν.95 ταῦτα μὴ ἀπωλώλει καὶ κατεκευβέυτο· 2] παθ. ἠττώμαι ἐν τῷ παιγνίῳ : Εὐστ.1396,54 ὁ κατακυβέομενος : κτ. ἐπέκτ. γεν. ἠττώμαι : αὐτ.Πον.281,75 κατακυβεύεις τύχης πολέμου.

κατακυβισθῶ-άω μτγν. ἐπίτατ. τοῦ κυβισθῶ βλλ., κῶνα κυβισθίμα βλλ. : Αἰλ.Ζ1 5,54 κατακυβισθῆσας εἰς θάλασσαν βαθεῖαν.

κατακυβίω [κυβαίνω] μον. ἐπίτατ. τοῦ κυβαίνω βλλ., δοξάζω, τιμῶ πολύ : Ἄνν.Κορν.357,11.

κατακυβρῶ-άω [κυβρῶ] μον. ἐπίτατ. τοῦ κυβρῶ βλλ., δοξάζω πολύ : Νικ.Χων.40,1.

κατακυκλώ-άω [κυκλώ] μτγν. κυκλῶ ἐντελέω, περιβάλλω καθ' ὁλοκλήριον διὰ κύκλου, περιελπίς : Ἄν.Π1 3,8,6 κατακυκλώσαν καὶ ἐνήδρουσαν, Γαλ.18η,787 : κ. καθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν. : Πλούτ.Σερτ.9 κατακυκλωσάμενος. . ἐπολιόρκει ἰδ. γρ. ὅτι καταμαχεσάμενος.]

κατακυκῶ-άω [κυκῶ] κ. μον., μέλλ. κατακυκῶσις ἀνομιγνύω καὶ ἀνασπάρδω, φέρω : Ἰπν.Ναύσ.3,17 τὸ λευκὸν τῶν φῶν ἐν ὄδατι κατακυκῶν· 2] μτφ. ταρασσω : Εὐμάρθ.1,7 κατακυκῶν τὴν ναῦν ὀδύρμους.

κατακυλίθω [κυλίθω] μτγν. κ. κατακυλίω κυλίω τι πρὸς τὰ κάτω, κατακυλίω : ΠΔ Ἰερ.28(51),25 καὶ κατακυλίω σε ἐπὶ τῶν πετρῶν [ἰδ. γρ. κατακυλίωσι σε], Διον. Ἄλ.Ρωμ.11,16 κατακυλίον ὑπερμυθεῖσι πέτρας ἄνωθεν· κ. παθ. : Ἡρ.1,84, αὐτ.5,16 τὰ δὲ νήσια παῖδια δέουσι τοῦ ποδῶς σπάρτω, μὴ κατακυλισθῆ δειραίνοντες, Ξεν.ΚΠ 5,3,1 πολλὰ μὲν αὐτὸν κατακυκλιόμενοι ἀπὸ τῶν ἰππων· ἢ τὸ παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν. : Ἄρρ.Τακτ.1,1,6 λιθούς κατακυλιόμενους· 2] ρηματ. π. κατακυλίσις, κατακυλίσιμα, κατακυλίσις.

κατακυλίω [κυλίω] μτγν., παρατ. ἰνδου κατακυλίωω βλλ. : Ἰώσ.Π1 4,1,10, Δίων Κ 56,14.

κατακυλίσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ πρὸς τὰ κάτω κύλισις, τὸ κατακυλίσιμα.

κατακύλισμα-ατος [τό] νεώτ. κ. δημ. ἡ κατακύλισις, τὸ κατακυλίσιμα.

κατακυλίω [κυλίω] μτγν. κ. νεώτ. τ. τοῦ κατακυλίωω βλλ. : Ἰώσ.Π1 6,1,6.

κατακόλλω-ατος [τό] [κώλωμα] ἀρχ. λεξ. εἶδος κώλωματος, γλώττης : Εὐστ.1599,13· 2] μτφ. Σουφ.Φῶτ. ἐτὸ πέρας τῶν κακῶν· προβλ.ΕΜ 761,38.

κατακυμαίνω [κυμαίνω] μτγν. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κυμαίνω κατὰ πινος, ὀρμῶ διὰ τῶν κυμάτων μου κατὰ πινος : Κύριλλ.

κατακυμᾶθῶ-άω μτγν. καλύπτω διὰ τῶν κυμάτων, κτυπῶ, κατακύζω : Εὐμάρθ.6,17· κ. παθ. : αὐτ. 230 ὡς ναὺς ἐν σάλω κατακυμᾶτομην.

κατακυμβάλω [κυμβάλω] μτγν. ἐκκωφῶ, ζαλίω ἢ εὐφραίνω τινα κροῶν κύμβαλα, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους : Ἰουστ.Παραιν.39=30 ὡς νήσιος ὑπὸ σατύρων κατακυμβαλίσθεις.

κατακύμοτῆκής-ους-ές (κατά-κύμα-τήκω) ὁ τὰ κύματα κατατήκων, γαληνίζων : Τιμόθ.Μιλ. Πέρο.144 κατακυμοτῆκής ναυσίφθοροι αἶφραι.

κατακύωμα-ατος [τό] [ἔξ] ἀρχ. κατακυμῶ=κατακυματῶ] Φῶτ. ἐτὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν] [Διοφθ. Ηερwetides ἀπὶ κατακύλωμα].

κατακυνῶν ἢ **κατακύνων** Ἡσ. ἐδταν τὸ σχοῖνον ἐλιγκας [ἰθ. ἐλιγας] τῶν ἄκρων προσκαταλίσεις·

κατακυπτάζω [κυπτάζω] θαμιστ. τοῦ κατακύπτω βλλ. : Σώφρ.π. Ἀριστ. Ἀχ.263.

κατακύπτω [κύπτω], μέλλ. κατακύψω κύπτω πρὸς τὰ κάτω, σκύβω κάτω : Ἰλ.Γ1611 πρόσσω γὰρ κατέκυψε, αὐτ.Ρ 527, ΚΔ Ἰα.88 καὶ πάλιν κατακύψας ἔγραψεν εἰς τὴν γῆν [ἰδ. γρ. ἀντὶ κάτω κύψας] Γαλ.6,324 ἐπιναυτῆς ἢ κατακύπτοντας ἢ κυλινομένους χαμαὶ γυμνοῦσθεσθαι· κύπτω καὶ στρέφω τὰ ὄμματα πρὸς τὸ ἐδοξάφες ἐξ αἰσχύνης : Στράτ.ἐν ΑΠ 12,8· 2] βλεπω πρὸς τὰ κάτω ἐκ τοῦ παραθύρου : ΠΔ Βασ.4,9,32 καὶ κατέκυψαν πρὸς αὐτὸν δύο εὐνοῦχοι : ἰστρέφω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω βλεπῶ τι : Ἄρρ.Ἐπικτ.2,16,22 κατακύπτειν εἰς τὸν θυθόν, Λουκ.Νεκρ.Δ 21,1 κατακύπτειν εἰσω τοῦ χῆσματος, αὐτ. Ἄλ.39 κατακύπτειν ἐς τὸ δαυτ· 3] ρηματ. π. κατάκυψις.

κατακυριεύσις-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατακυριεύειν, ἡ κατακράτησις, ἡ καθυποταγή : Ἀθανάσ.2,253.

κατακυριέω [κυριέω] μτγν. κ. μον. κτώμοι ἢ ἐξασκῶ ἐξουσίαν, κυριαρχίαν : ΠΔ Φωλί.71 [72],8 κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης· μτ. γεν. κτώμαι λαμβάνω ἐξουσίαν ἐπί τινος, λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου, ἐξουσιάζω τι : ΠΔ Γεν.1,28 αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς, ΚΔ Ματθ.20,25 ὁ ἀρχαντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, αὐτ.Πέτρ.1,5,3 ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, Διόδ.Σ 14,64 ἰδούτων πλοῦτον· ἐπέπλευσαν αὐτῶ καὶ κατακυριεύσαντες κατήγον εἰς τὴν πόλιν, Πάπ. τούτων κατακυριεύει καὶ δεσπόζειν καὶ διοικεῖν, Μνηστ.1,17 Ὄδ. καὶ τῶν ἔχθρων κατακυριεύειν· 2] ρηματ. π. κατακυριεύσις.

κατακυρῶθῶ-άω [κυρῶθῶ] μτγν. ἐπίτατ. τοῦ κυρῶθῶ βλλ. : Εὐμάρθ.7,7.

κατακυρῶθῶ-άω [κατά-κυρῶθῶ] κ. νεώτ., δημ. ἰκ. νεώτ.1] κατακυρῶθῶ, ἄρρ. κατακυρῶσα καθιστῶ τι ἐγκυρον, ἐπιθεβαῖω, ἀνωγεινίζω εἰς τινα τὴν κατοχὴν πράγματός τινας, ἐπικυρῶ : Ἀριστ. Ἀθ. 47,2 τὰς ὁδοῖς τῶν ἐξ Ἀρείου πάγου φευγόντων· πωλοῦσιν, κατακυροῦσι ὃ ὅτ' ἄρχοντες· κ. παθ. : Σοφ. Ἄντ.936 μὴ οὐ τάδε ταῦτ' κατακυροῦσθαι, Θεόδρ.ἀπ.97,1· κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ δημοπρασιῶν, μεταδιδάξω τὴν κυριότητα πράγματός τινας εἰς τινα, ἐγκρίνω τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συναγορισμοῦ : Ἰώσ.Α1 12,4 κατακυροῦν τὴν ὥνῃ· ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ οἰκία κατακυρῶθῆ εἰς τὸν τελευταῖον πλειοδότην· 2] τὸ παθ. κατακρίνομαι, καταδικάζομαι : Εὐρ. Ὀρ.1013 φη.β θανάτου κατακυρῶθεις· 3] ρηματ. π. κατακυρῶσις, κατακυρωτής.

κατακυρῶσις-εως [ἡ] νεώτ., δημ. -ῆ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατακυροῦν, ἡ πράξις, δι' ἧς μεταδίδεται τινὶ ἡ κυριότης πράγματός τινος, ἰδ. ἢ μετὰ δημοκρασίαν γινόμενη· ἢ εἰδ. νομ. ἢ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ δικαιοκτικῆς ἐνεργείας ἀνακληρώσεως τὴν θέλησιν τοῦ ἰδιοκτῆτου μεταδιδάσκει τῆς κυριότητος πράγματός τινας εἰς ἕτερον πρόσωπον.

κατακυρωτής [ἰδ] νεώτ. ὑπάλληλος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀρμόδιος πρὸς κατακυρῶσιν τοῦ ἀποτελέσματος αὐτοῦ.

κατακυρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατακυρῶσιν, ὁ συντελών εἰς τὴν κατακυρῶσιν : κατακυρωτικὴ ἀπόφασις.

κατάκυψις-εως [ἡ] μτγν. κ. μον. τὸ κατακύπτειν, τὸ κύψω, σκύψω πρὸς τὰ κάτω : Ροφ. π. Ὀρειθ.ἰκ.20,7, Εὐστ. ἐν Μι. 136,89.

κατακυκῶσις [κυκῶσις] Ἡσ. Φῶτ. θρηγῶ μεγαλοφάνως, καταθρηγῶ.

κατακλύω {κωλύω} κωλύω τινά από τινος έργου, έμποδίζω τινά να κάμη τ, μτ. οίτ. κ. άπορφ. : Σίμων.41 κατακωλύειν μελιθόδα γάρων άραρεν άκοασι, Άριστφ. Άχ.1088 διπνείν κατακωλύεις πάλασ' // κρατώ, έμποδίζω, σταματώ : Φερεκρ.153,7 άχθαται . . τφ κατακωλύοντι, Ξεν.Οικ.12,1 μη σε κατακωλύω . . Άπίετι Βουλόμενος, αút. Άν.5,2,16 όπόσους έδύνατο κατακωλύειν των όπλιτών έξιω, Δημ.1248 ίνα μη κατακωλύοιμι ταύς πρέσβεις' κ. παθ. μτ. γεν. πράγγ. : Δημ 896 του είς Σικελίον πλοού . . κατακωλύθη.

κατακωμάζω {κωμάζω} μτφ. επί τής δυστυχίας, εισορμώ, έφορμώ έν παραφορά ώς οί κωμάζοντες : Εύρ.Φοίν.352 τόν δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν Οιδίποδα (ένέπευσεν, ένέσηκφεν). **κατακωμψόω**-έω {κωμψόω} σχόλ. κ. μον. προσβάλλω διά κωμωδίας, ύβρίζω, περιπαίζω, περιγελώ : Τζέττ.Χιλ.6869' κ. παθ. : Σχόλ. Άριστφ.Σ.φ.61.

κατακωχή {ή} έσφ. τ. του κατοκωχί βλλ. **κατακωχέω**-ον έσφ. τ. του κατοκωχίμος βλλ. **καταλαβαίνω** δημ., άόρ. [έ]κατάλαβα έννοώ, άντιλαμβάνομαι, αίσθάνομαι τι : όταν δέν βέλη κάνει πώς δέν καταλαβαίνει, - δέ θέλει να σέ καταλάβη, - μου μιλούσε μία ώρα και δέν κατάλαβα τίποτε άπ' όσα μου είπε' // φρ. του 'δωσα και κατάλαβε (τόν έκαμα να έννοήσθ όπι δέν δύναται να πράττη ό, τι θέλει, τόν έτιμώρησα, τόν έξέδικήθη), όμ. μαζί μιλούσε και χωρίς καταλαβαίνουμε [επί των ή δυναμένων να συνεννοηθούν ή να συμφωνήσουν].

καταλαβέω-έως [ό] κτ. 'Ησ.,Φώτ. ό κρατών τι, πάσασαο, καρφίον.

καταλάβη {ή} ή κατάληψις, άντίληψις, τό άντιλαμβάνοσθαι : Πλάτ. Όρ.412c καταλαβή έκουσιτα τού βελτίου.

κατάλαβρος-ον {λάβρος} έπίπατ. του λάβρος βλλ. : Εδπ.293.

καταλαγιάζω δημ., άόρ. καταλάγισσα, μτβ. καταπαύω, κώνω κόποιον να ήσυχάσθ, κατευάζω : τά λόγια του τήν καταλάγισαν' 2) άμτβ. επί άνέμου, θαλάσσης, βοής κττ, ήσυκάώ, ήρεμά, καταπαύω : τή νύχτα καταλαγιάζει ό θάσος' 3) επί προσ., άμτβ. κατακλίνομαι, κοιμώμαι' 4) ρηματ. η. καταλάγισσα.

καταλαγίασμα {τό} δημ. τό άποτέλεσμα τού καταλαγιάζω, ήσυχια, καταπαύοσις.

καταλαγνεύομαι {λαγνεύομαι} λεξ. παθ. είμσι καθ' ύπερβολήν λάγνος, άσολής, όδόκλαστος' 'Ησ. «καταλαγνευθείς είς ήδονάς κατενεχθείς».

κατάλαγνος-ον {λάγνος} σχόλ. ό καθ' ύπερβολήν λάγνος, ό εύεπίφορος πρός τάς συνουσίας : Σχόλ.Θεόκρ.4,621 {κτ. διόρθ. Τουρ.}

καταλαγνάω {λαγνάω} μτγν. καταλαμδάω τι διά κλήρου, μου λαλαίει κάπ : Αιλ.Ζ1 9,35 καταλαγνάειν χώρον [άμφ. γρ.].

καταλαζονεύομαι {άλαζονεύομαι} όμιλ.ω, διηγούμαι μετά καυχήσεως και κόμπου, μεγαλουργώ : Δημ.569 οίάπερ φάσει και καταλαζονεύεσθαι πρός ύμάς, Πλούτ.Λοικ.22 καταλαζονεύομενος, ώς ούδέ λεκάνη δελφίνα χωρολή' 2) άλαζονικός μεγαλοποιώ, κομπορρημώνως έξάρω : 'Ισοκρ.15,5 καταλαζονεόμενος περί τε τού πλοού-του και τού πλέρους τών μαθητών, αút.31' 3) ύποτιμώ τινα έξ άλαζονείας : Θεόφρ.η.Διογ.Λ 5,40. 4) μτ. γεν. όμιλ.ω άλαζονικός κατά τινος, καταλαζονεόμενος περιφρονώ τινα : Φιλ.1,339, αút.2,85, Σύμμ.ΠΔ Ψαλμ.136 [137],3, Σουίθ. έν λ. 'Αδρόσταια τινός επί τινι καταλαζονεύοσθαι.

καταλαθιστής {ό} δωρ. 'Ησ. «καταλαθιστόν' έξηγηταί, ή ένδεικνύοντός τό δημόσιον».

καταλακτιζώ {λακτιζώ} γλώσσα. κ. μον. έμπατώ βλλ. : 2) μον. λακτιζώ βλλ. : Φιλής 2,417.

καταλαλάζω {άλαλάζω} μτγν. άλαλάζω καθ' ύπερβολήν, όθ. μτφ. θαρραδώς έπαίρομαι : 'Ακύλ.ΠΔ Φωκ.146,7' // κ. κ. μ. συστοιχ. αίτ' : Κύριλλ. φωνάς έπινοικός καταλαλάζειν.

καταλαλητής {ό} δημ., θηλ. καταλαλήτρα ό ρέπων είς τήν καταλαλήν βλλ., ό άρεσκόμενος είς τό κακολόγη, κατηγορείν, ό κακολόγος : Παλαμ. Τρισεύγ.50 και με τόν κόσμω γύρω μου, τό χαροκόπο κόσμω και τόν καταλαλήτη.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλιά {ή} μτγν., νεώτ. κ. όθμ. τό λαλείν κατά τινος, ή ύσαφημος κατά τινος όμιλία, συκοφαντία, κακολογία, κατηγορία, κακολογίασά : ΠΔ Σοφ.Σαλ.1,1 από καταλαλιάς φείσασθε γλώσσης, ΚΔ Πέτρ.1,21 άποθήμενοι . . φθόγγουσ και πύσας καταλαλιάς, δ. διστ. σ' άγάπησ, τί άπόχητσα, τής γής τήν όφι ήλησ, τού κόσμου τήν καταλαλιά και άλλο καλό δέν είδα.

κατάλαλος {ό} μτγν. ό καταλαλών, ό κατηγορών, συκοφαντής, καταλαλητής : ΚΔ Ρωμ.1,30 φιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγής, ύβριστάς.

κατάλαλώ-έω {λαλώ} κ. μον. κ. νεώτ., όθμ. κ. καταλάλω, άόρ. καταλάλησκα κ. όθμ. καταλάλώ καθ' ύπερβολήν, φουαράν λέγω, φονερώων τι μεγαλοφώνως, διαλαλώ, κοινολογώ : Άριστφ.Βάτρ. 752 τί δέ τας θύρας ταύτα καταλαλών' κ. μτ. γεν. ένώπιόν τινος : Λοικ.'Ον.12 και στάσα πολλά τού λύχου καταλάλησεν' 2) λαλώ κατά τινος, κατηγορώ, κακολογώ, συκοφαντώ, κακολογώσσω : 'Επιγρ. καταλαλείν ήμάς, Παλύδ.3,90,6 τόν μέν Φάβιον καταλάλει πρός πάντας, αút. 18,45,1 καταλάλουσ τού δόγμα' κ. μτ. γεν. : Διόδ.Σ 11, 44 τού Πausανίου τής βαρύτητος καταλαλούστων, ΚΔ 'Ιοκ.4,11 μη καταλαλείτε άλλήλων, αút. Πέτρ.1,2,12,Σέργ.Μακρ. έν Σάθ.3,209 όπ τών λατίνων καταλαλεί αύτοίς χαρίζόμενος' κ. έμρηθρ. [κατά] : ΠΔ Ψαλμ.49 [50],20 κατά τού άδελφού σου καταλάλει, αút. Ψα.7,13' κ. παθ. : Γολύβ.27,12,2 καταλαλούμενος πικρώσ επί τό μηδέν προσέσθαι, Φιλδ.62.Ρητ.1,343S καταλαλείσθαι υπό 'Ιδωίτων' 3) ένοχλώ τινα διά τής φουαρίας μου' ΑΒ 46,12 κτ. Φρύν.Σοφ.Παρ.79β «καταγλωτίζεις, καταλαλεί και καταφορείν πολλούς» 4) πάπ. άπλώς όμιλώ, άπειθυμώ τόν λόγου είς τινα' 5) ρηματ. κ. καταλαλιά, κατάλαλος, κατολαλητικός, καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

καταλαλήτῃ {τό} δημ. ή καταλαλή βλλ. : Παλαμ.Τρισεύγ.67 τού παλιόκόσμου καταλαλήτῃ.

λαμπρύνει νεών κάλλι τε και μεγέθει· κ. παθ.: Μηναι.3,5, 'Ωδ.8 καταλαμπρύνθης ἀφθόως.. τῷ τριπλίῳ φωτὶ.

καταλάμπω (λάμπω) κ. μον. κ. νεώτ., ἀόρ. κατέλαμπα, παθ. κατέλαμψην, φωτίζω πινά διά λαμπρότατο φωτός, μεταδίδω εἰς τὴ μεγάλην λάμψιν, καθιστῶ τὴν φωτεινόν, καταυγάζω, μτ. γεν.: Πλούτ. Πολ.5081) ἄν ὁ ἥλιος καταλάμψη· κ. μτ. αἰτ.: Πλούτ. Κικ.22 τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωπούς, αὐτ. Ἀγλα.24 ἡμέρα.. αὐτὸν.. κατέλαβε και κατέλαμψεν' || ὄμ. παθ. κ. νεώτ. γίνομαι ὑπὸ πινος λαμπρός, ἴαν καταφωτίζομαι μτ. ποιητ. αἰτ. ἡ ἀπολ.: Εὐρ. Ἴων 87 κορυφαὶ καταλαμπόμεναι, αὐτ. Τριφ.1070, Ξεν. Ἀπομν.4,7,7 ὑπὸ μὲν τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι' || κ. μτφ.: Μακάρ. Ὀμ.2B ὑπὸ τοῦ κήλωνος καταλαμψεῖσα, Μηναι.12,10 φωτὶ ἀκραφνεστάτω καταλαμπόμενοι' 2) κ. νεώτ. ἀμτθ. λάμπω εἰς μέγιστον βαθμόν, ἐκπέμνω μεγάλην λάμψιν, ἐπὶ τοῦ ἡλίου: Ὑμν. Ἐρμ.141 (δ.γρ.), Ἰνπ. Ἄερ.5 ὁ γὰρ ἥλιος κωλύει.. καταλάμπων, Εὐρ. Ἡλ.464 ἐν δὲ μέσῳ κατέλαμπε σάκει φαίδων κύκλος ἀέλιου' 3) ρημ.π. κατάλαμψις.

καταλαμψόμεναι Ἐπιγρ. ἀπὶ καταληφθῆναι βλ.λ., κτολαμβάνω.

κατάλαμψις-εως (ἡ) (καταλάμπω) μτγ. τὸ κατάλαμπειν.: Ἰάμδλ. Πυθ.15,δ7 κατάλαμψις ἀντίρροπος (δ.γρ.) || φωτισμός, φωταγωγία, φωταφία: Πτολ. Μαθ.13,7.

καταλαμψίφων-ονος (ἰ) (καταλάμπω - φῶν) | μον. ὁ καταλάμπων τὸς φρένας, τὴν φυγὴν: Λάσκ. Θεόδ.769 (ἐκδ. Μ1.) ὁ καταλαμψίφων θεός. **καταλαμψίφω-ή-ων** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Καταλανίαν ἢ τοὺς Καταλανούς: καταλανική γλῶσσα - κατὰκτησις - δυναστεία, -καταλανικὸν ἔγχειριδιον [μικρὰ ἀμφιστομος και ἴαν δέξαιχος μάχαιρα].

καταλανισμός (ἰ) νεώτ. πολιτικὸν κίνημα τῶν Καταλανῶν διεκδικούντων τοπικὴν πολιτικὴν αὐτονομίαν διὰ τὴν χῆραν αὐτῶν.

καταλαξεύω μον. λαξεύω, πελεκῶ λίθους: Πρόδρ.433' 2) ἔγχραττω ἐπὶ λίθου: Κοσμ.205D.

κατάλαος (κατά - ἄλαος) ἄλαος, τυφλός κτ. Ηερωδης ἀπὶ κἀδομας βλ.λ.

καταλαπρήσσει Ἡσ. «ἀποκνεύει, καταδέξεται, κατατριπύσει ἢ καταπερήσει».

κατάλαψις-εως (ἡ) δωρ. τ. τοῦ κατάληψις βλ.λ.

καταλύνω (ἀλύων) Ἡσ. προκαλῶ σφοδρῶν, ἰσχυρῶν ἄλγος, σωματικὸν ἢ ψυχικόν, λυπῶ, θλίβω ὑπερβολικῶς.

καταλύω (ἀλύω) αἰσθάνομαι σφοδρῶν ἄλγος, ἰσχυρῶν πόνον, ψυχικὸν ἢ σωματικόν: Σοφ. Φιλ.368 ἐξαισταναι ὄργῃ βραεῖα, και καταλύεισ λέγω, Πολύδ.3,90,4 τὰ δὲ κατηλυκῶς παρέρωτα προχέειρας.

καταλείνω (λεάινω) μτγ., μέλλ. καταλείνω καθιστῶ τὴν πολλὴν λείων, ἴαν ὀυάλον, κατατριβῶ, καταλεπτύω: Πλούτ. Ἡ8.802B' κ. παθ.: Ἄνών. Λοιδν.24,23 καταλειναμένη τροφή' 2) καταπραίνω, συνδιαλλάττω: Ἰουστν. Νεαρ.129 Προοίμ.

κατάλεγμα-ατος (τὸ) (καταλέγωμαι) μτγ. θρηνώδης ἄσμα, νεκρικός θρήνος: Σόμ. ΠΔ.1ε.2,10 θρήνος και κατάλεγμα και μέλος νεκρικών.

καταλέγω (ἰ) τὸ ἐνεργ. μ. π. Ἡσ. «καταλέξας κατακοιμήσας», τὸ μέσ. καταλέγομαι π. Ὀμ. βλ. καταλέγομαι.

καταλέγω (2) (κατά-λέγω | κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. καταλέξω, ἀόρ. κατέλεξα, μέσ. μέλλ. καταλέξομαι, παθ. μέλλ. καταλεχθῆσομαι, παθ. ἀόρ. κατελέγηθαι κ. κατέλεγναι, μτγ. παθ. παρκα. κατελεγμῆνος (π. Ὀμ. μ. κτ. μέλλ. ἢ ἀόρ. ἐνεργ.) διηγοῦμαι τὴν κατὰ σεριάν ἢ ἀκρίδως, ἐκδέτω, ἀνα-

κωνῶ, ἴστορῶ λεπτομερῶς: Ἰλ.Κ 413 ταῦτα μάλ' ἀπρεκέως καταλέξω, αὐτ. Ω 407, Ὀδ.Ρ 44 κατάλεξον ὅπως ἤγησας, Ἡρ.4,83 καταλέγων τὸν Σκυθέων τὴν ἀπορίην' || λέγω, ἀναφέρω ἐκ μνήμης πλείονα κατὰ σειρῶν, μνημονεύω, ἀπαριθμῶ, ἀραξιόζω, ὁιον γεγονότα, ἀνόματα, χρονολογίας: Ἀθην.13,610B τοσαῦτα τοῦ Μυρτίλου ἐξῆς καταλέξαντος και πάντων αὐτῶν ἐπὶ τῆ μνήμῃ θαυμασάντων, αὐτ.610C' κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ψ' Ἡρ.βί. Ὀμ.2P' ὄμ. κ. παθ.: Ἡρ.4,50 τῶν καταλεχθέντων (παταγῶν) και ἔλλων πολλῶν συμβαλλομένων τὸ σφέτερον ὄδωρ γίνεται ὁ ἴστρος (τοῦτων τῶν μνημονευθέντων, ἀπαριθμηθέντων)' || ἀναφέρω ὄνομαστὶ και προσδιοριστικῶς, λέγω ἐν πρός ἐν: Ὀδ.Π 235 μνηστήρας ἀριθμήσας κατάλεξεν ὄφρα ἰδέαι, ὄσσοι τὸ και ὄφ τινας ἀνέρες εἰσίν, Ἡρ.2,100 κατέλεγον οἱ ἱρέες ἐκ βίβλου ἄλλων βασιλέων τριηκοσίων τε και τριήκοντα ὀνόματα, Ξεν. Ἀπομν.2,4,4, Πλάτ. Ἰνπ.Μ 285E ἐν τῇ αὐτοῖς ἀπὸ Σόλωνος τοὺς ἀρχοντας τὸς ἡμέτερος καταλέγη' σμχ. ἐν ἀναφ. πρὸς γένος, ἀναφέρω τὴν γενεολογίαν μου: Ἡρ.1,173 κατέλεξε ἐωυτὸν μητρόθεν και τῆς μητρὸς ἀνανεμαστὶ τὰς μητέρας' || μτγ. κ. κτ. μέσ. τ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Φιλ.1,187, Ἀθην.11,504P κἀν τῷ περὶ φυλῆς δὲ ὁ Πλάτων καταλέγωνος.. οὐδὲ κατὰ μικρὸν τὸν Ξενοφῶντος μέμνηται' 2) ἀπαριθμῶ διὰ λόγου, ἐκφώνω τὴν ἴδη ὀρθέν, ἀπαγγέλλω: Ἡρ.7,6 κατέλεξε τῶν χρυσῶν εἰ μὲν τὴν ἐνοῖα σφάλα φέρον τὸν βαρβάρων, τῶν μὲν ἔλαγε οὐδὲν (δ.ἐρμ. ἐξέλεγεν ἐκ τῶν χρησῶν), Ξεν. Συμπ.6,3 ὁ ὑποκριτὴς τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν, Ἐρμεί. Ἰστ.2 τοῦ ἱερακίμου τὰς πατριούς εὐχὰς καταλέγοντος' 3) εἶθ. τὸ μέσ. καταλέγομαι, θρηνώδῶ νεκρῶν, λέγω μυρολόγι: Ἡσ. «καταλέγεσθαι οὐδὲν ὄσσαι τὸν τεθνεῶτα»· παρλ. κατάλεγμα, καταλογί' 4) κ. νεώτ. κατατάσσω, καταριθμῶ τινα ἢ τὴν μεταξὺ πινῶν, συγκατέλεγω, συγκαταριθμῶ, ὄθ. κ. θεωρῶ, λογαριάζω πινά ἢ τὸ ὡς..: Πλάτ. Νόμ. 742E οὗς γε δὴ πλουσιώτα οἱ πολλοὶ καταλέγουσι, Ξεν. Ἀν.26,27 εὐεργεσίαν δὲ κατέλεγεν, ὀπότε τις αὐτοῦ ἀφίστατο, - τὸν κατέλεγε μεταξὺ τῶν φίλων σου' || κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. κατατάσσομαι, θεωροῦμαι ὑπὸ τινος ὡς..: Διόδ.Σ 4,39 Ἡρακλῆα.. καταλέγομενον ὀπά διδὸς εἰς τοὺς δῶδεκα θεούς ΚΔ Τιμ.1,5,9 χῆρα καταλεγέσθω μὴ ἔλαττον ἐτῶν ἐξήκοντα γενοῦσα, -καταλέγεται μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων' 5) φθῶν εἰς ἐξαχθόμενον τὸ δι' ἀριθμῶσεως, διὰ συμπληρώσεως, ἐξάγω συμπέρασμα: Ἀριστοτ. Πητ. Ἀλ.142b,35 καταλέγειν ὡς.. 6) μτ. παρκα. κατέλεγο, παθ. ἀόρ. κατέλεγναι, παρκα. κατέλεγμα, γ' πρὸς. πλθ. ὑπερπενν. κατελέγατο, μτ. αἰτ. (ἀνδρός, στρατιώτας κτ.) ἢ ἔμπροσθ. διορ. (εἰς), ἐγγράφω, καταγράφω, κατατάσσω, συλλέγω στρατιώτας: Ἡρ.1,59 καταλέξας ἀνδρας.. οἱ δορυφοροὶ μὲν οὐκ ἐγένοντο Πισιστρατοῦ, κορυνηφόροι δὲ, Ἀριστοτ. Ἀχ.1065 στὰν στρατιώτας καταλέγειν, Ουκκ.3,75 οἱ δὲ τοὺς ἐχθρόους κατέλεγον ἐς τὰς ναῦς, Λυσ.15,7 ὄντινα βούλοινται αὐτοὶ εἰς τοὺς ὀλίγας καταλέξει, αὐτ.25,16, Ἀριστοτ. Ἀθ.49,2 τοὺς δ' ἰππέας καταλέγουσιν οἱ καταλόγοι' κ. κτ. γεν. ἔκφρ.: || ὄμ. μτ. δὸτ. προσδιορ.: Φιλδοστ. Σοφ.22,5 κατέλεξε δὲ (αὐτῶν) τοῖς δημοσίῳ ἰππέουσι' κ. παθ.: Ἡρ.7,1 καταλέγουσιν τε τῶν ἀρίστων ὡς ἐπὶ τῆν ἔλλαδα στρατευοσμένων, Λυσ.9,4 κατέλεγναι στρατιώτας, αὐτ.16,13 κατελεγμένους ἰππέαις ἐν' || κ. ἀπολ.: Δημ.997 πότερος ἐσθ' ὁ κατελεγμένους' || γεν. καταγράφω, κατατάσσω πινά εἰς τινα σύλλογον, σωματεῖον δημοσίων ἀρχόντων ἢ

λειτουργῶν ἢ μεταξὺ τῶν ἐχόντων προνομιακὴν τινα δημοσίαν παροχὴν ἢ ἀνθρ. ἴδιαν τινά ὑποχρέωσιν παροχής, κτ. τὰς ὡς ἄνωτ. συντάξ. ἢ μτ. ἀπαρφ. προσδ. : Ξεν. Ἑλλ. 3,4,15 τοὺς πλουσιωτάτους ἰπποτροφεῖν κατέλεξε, Ἀριστ. Ἀθ. 29,5 οἵτινες καταλέξουσι τοὺς πεντακισχιλίου, Φιλόστρ. Σοφ. 22,2 κατέλεξε δὲ αὐτὸν καὶ τῷ τοῦ μουσείου κύκλῳ, αὐτ. 22,3 κατέλεξε δὲ (αὐτὸν) . . τοῖς δημοσίᾳ αιτουμένοις κ. παθ. : Πλάτ. Νόμ. 7,62B ἐπειδὴν γὰρ δὴ καταλεγῶσιν οἱ δώδεκα, Ἰσαί. 7,5 Θράσυλλος τῶν ἐν Σικελίᾳ καταλεγείς τῶν τριηράρχων, Πλούτ. Πομπ. 13 πλουσίους τινὰς . . καταλεγμένους εἰς τὴν συγκλητὸν, Ἐπιγρ. ἀγορανόμον καταλεγέντα (λατ. adiectum inter aedificios) 7) ἐκλέγω, διαλέγω, κἀκ' ἐκλογὴν λαμβάνω πρὸς χρῆσιν : Ἡρ. 7,6 (ὡς ἄνωτ. δ. ἐρμ.), AB 105 τοὺς παῖσι τοὺς διδασκάλους καταλέγειν || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σμμ. : Πλάτ. Αἶ. 3,68B τὸν πλωτικὸν καταλεξώμεθα (βίον) 8) μὴν καταγορεύω, προσάπτω τινὶ κατηγορίαν ἢ μομφὴν πινα, μθνῶς : Ἰωά. ΑΙ 15,3,2 καταλείπει τῷ βασιλεῖ τὴν ἐποικίαν || διδω, παρέχω πληροφορίαν κατὰ πινος : αὐτ. 19,6,3 καταλείπει τὸν Δωριτῶν || ὁμ. μτ. γεν. κατηγορῶ : ΠΔ Δευτ. 19,16 ἐάν τις καταστῆ μάρτυρς ἄδικος κατὰ ἀνθρώπου καταλείπει αὐτοῦ ἀσέβειαν 9) μτγν. μσν. τὸ παθ. ἐπινομοῦμαι ἐκ πινος, λαμβάνω τὸ ὄνομά μου ἐκ πινος, ἐπὶ ἴδρυματῶν, κπματῶν, τόπων : Θεοφύλ. Σ 219,15 [ἐκδ. ἀε βοοῖ] ὁ δὲ νεῶς πρὸς τὴ Πηγὴ καταλέγεται | 10) ρηματ. π. κατὰ λέξις, καταλείβω (λείβω), μέλλ. καταλείβω λείβω ἦτοι χίνω, στάζω ὑγρὸν τὴ πρὸς τὰ κάτω, ὡς ἐν τοῖς σπονδαῖς ὄντων ἐκ τῆς φιάλης 2) δθ. μτγ. ἐπὶ δακρύων, κλοῖαν φθέρω, τῆκω τὰ σώματα, τῆκομαι : Εὐρ. Ἀνδρ. 131 τί σοι κειρὸς . . δέμας οἰκέλιον καταλείβειν (ἐρμ. θερνάρω. Γρ. κκατὸ τί σὲ ὠφελεῖ, . . νὰ ἐκτίηκς διὰ τῶν δακρύων ἀπρεπῶς τὸ σώμα σου) || παθ. κ. γεν. τῆκομαι, ἀναλίκομαι ἐμαυτὸν ἐκ θλιφένος, ὀδύνης κτ. : αὐτ. Ἰκ. 1119 καταλειδομένης τ' ἄλγεσι πολλοῖς [καταπικρομένης], Ἐπιγρ. 3) παθ. στάζω, σταλάζω πρὸς τὰ κάτω Ἡσ. « καταλειδομένων καταστάζον » : Ἰλ. Σ 109 γλυκύνω μέλιτος καταλειδομένοιο, Ἡσιόδ. Ὀ 786 δ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται, Εὐρ. Τρω. 605 δάκρυά τ' ἐκ δακρύων καταλείβεται. **κατάλειμμα**-ατος [τὸ] [καταλείπω] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταλείπειν, ὅτι καταλείπειται, κατόλοισιν, ὑπόλοισιν, λείψανον : ΠΔ Γεν. 45,7 ὑπολείπεται ἡμῖν κατάλειμμα ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτ. Ἡσ. 10,22 ἐδὸν γέννηται ὁ λαὸς ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τὸ κατάλειμμα αὐτῶν σώθησεται 2) δ. γρ. ἀντὶ κατόλημνα βλ. λ. 2) : Γαλ. 18(2), 740. **κατάλειπτος**-ον (καταλείπω) ὁ ἐντελὸς ἀληθινός, μένος, πολὺ ἀλειμμένος : Ἀριστφ. Ἰνπ. 1332 σμῆρον κατέλειπτος, αὐτ. Εἰρ. 862 μύρω κατέλειπτος, **καταλείπω** [κατά-λείπω] κ. μσν. κ. νεώτ., ὅτ. καταλιπᾶν, ἐπ. καλλίπειν, μέλλ. καλλίβω, ἀόρ. κάλλιπας, ἀόρ. α' ἔποτ. καλλίφειρς, μτγ. καλλίφειρς κ. καταλείφας, ἰων. θαμιστ. καταλίπεσκα [κατέλιπεσκα, καταλιπέσκε ἐν κώδ.], νεώτ. ἀόρ. α' κατέλιφα, ἀόρ. β' κατέλιπον, παρακ. καταλείποινα, μέσ. μέλλ. κατα εἰφομαι [ἐν παθ. σμμ.], ἀόρ. β' κατελίποην, παθ. μέλλ. καταλειφθήσομαι, ἀόρ. κατελείφθη, μτγ. παθ. παρακ. καταλειμμένος ἐγκαταλείπω πρὸ τινος ἢ τι, ἀποκαρπυνόμενος ἀφῆνω τινὰ ἢ τὴν ἐκεῖ ὄδον ἀπῆλθον, ἀφῆνω ὅπως καὶ φεύγω : Ἰλ. Μ 92 παρ δ' ἀρ' ἀγαφσιν ἄλλαν . . κάλλιπεν ἰδ. ἐπὶ πρῶ ἀναχωρούντων ἢ ἀποδηγόντων : αὐτ. Ω 725, Ὀδ. Ρ 314 οἶόν μιν Τροίηνδε κίων κατέλειπε Ὀδυσσεύς, Ἡρ. 4,78 τὴν μὲν στρατιὴν καταλείπεσκε ἐν τῷ προαστείῳ, αὐτ. Ι 113 τῶν τινὰ

προδοκῶν φύλακον αὐτοῦ καταλιπῶν, ΚΔ Ματθ. 4,13 καταλιπὼν τὴν Ναζαρετ ἐλθὼν κἀκώπριν εἰς Καπερναοῦμ, αὐτ. 19,5 καταλείπει ἀνθρώπους τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, αὐτ. Λουκ. 5,26 κ. παθ. : Ἡρ. 1,209 αὐτος καταλέλειπτο ἐν Πέρσῃ, Ξεν. Ἀν. 5,6,12 ἔνα μὴ καταλείψομαι ἐνθάδε, ἡμεῖς ἄν πλείοιμεν' εἰ δὲ μέλλοιμεν ὀ μὲν καταλείψομαι ὀ δὲ πλείυσεσθαι, ΚΔ Ἰω. 8,9 καταλείθη ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ γυνὴ ἐν μέσῳ οὐσα μτ. γεν. : Ἡρ. 9,96 καταλειμμένος τοῦ ἄλλου στρατοῦ Ἰωνὴν ἐφύλασσε [ἐν μέρος ἐκ τοῦ ἄλλου στρατοῦ ὅστις ἔμεινε ὀπως φυλάττη τὴν Ἰωνίαν] || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμμ. : Ἡρ. 3,34 οὐ γὰρ κω τοῖ ἐστί υἱός, ὅλον σὲ ἐκείνος κατέλιπε, Πλάτ. Συμμ. 209 D ποῖδας κατέλιπε ἐν Λακεδαίμονι 2) ἐπὶ τοῦ πατρός, τῶν προγόνων κττ., ἀφῆνω ὅς κληρονομοῖαν, κληροδοτᾶ : Ὀδ. Φ 33 τόξον . . παιδί κάλλιπ' ἀποθησάων, Πλάτ. Νόμ. 7,29B παῖσι δὲ αἰδῶ χρῆ πολλήν, οὐ χρυσὸν καταλείπειν, Πίσπ. καταλείπει τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἰωνὴν τῷ θεῖνῳ κ. μτ. ἀπαρφ. : Ἀριστφ. Πλ. 556 εἰ φεισάμενος καὶ μοχθῆσας καταλείπει μηδὲ ταφῆαν | ὑδὲ δσα κρήσσονται πρὸς ταφῆν τοῦ κ. παθ. : Ἰσαί. 1,45 [κρήματα] καταλειφθέντα ἴσα ἀφῆκε τίς μετὰ θάνατον εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ], Πίσπ. μέρη τῶν καταλειφθέντων ὑπὸ τοῦ θεῖνῳ || κ. μτφ. : Ὀδ. Α 243 ἔμοι δ' ὀδύνας τε γούος τε κάλλιπεν, Θουκ. 4,18 δόκσιον ἰσχίους καὶ ἐνέσσωας ἐς τὸ ἔπειτα καταλείπειν, Λυσ. 2,70 τοῖς δὲ θρέψαι λύπας καταλιπόντες 3) καταλείπειν διαθήσασθαι ἀφῆνω διαθήκην : Ἰσαί. 9,14 3) τὸ μέσ. ἀφῆνω ἐν τινι καταστάσει : Ἡρ. 6,125 κόλον πολλὸν καταλιπόντος τοῦ κιδνώου || νεώτ. τὸ ἐνεργ. ἀφῆνω τινὰ ἢ τὴν εἰς ἡν κατάστασιν εὐρίσκειται : αὐτὸ ἐνα κατέλιπεν ἀπράσδητον ἡ νόσος 4) ἀφῆνω τινὰ εἰς τὴν ἑαυτοῦ τύχην, τὸν ἐγκαταλείπω, τὸν παρατῶν : Ἰλ. Σ 89 μέμονας . . Τρώων πόλιν . . καλλίφειν, αὐτ. Μ 226 πολλοῦς . . καταλείφωμεν | πολλοὺς θ' ἀφῆσάμεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, αὐτ. 2,160, Αἰσχ. Ἐπ. 219 ἔμποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν . . παναγυρίη, Σοφ. Φιλ. 809 μὴ με καταλίης μόνον, Εὐρ. Ἰκ. 45, Θουκ. 2,16 οἰκίης τε καταλείποντες καὶ ἱερά, αὐτ. 3,58 πατέρας . . καὶ ζυγυνεῖς . . καταλείψετε, Δημ. 544 δῖαιταν . . καταλιπὸντα [μὴ ἐμφανισθεῖς κατὰ τὴν δίκην], ΚΔ Λουκ. 15,4 καταλείπει τὰ ἐνενηκοντα ἐννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ πορεύεται ἐπὶ τὸ ἀποκωλόσ' κ. μτ. ἀπαρφ. : Ὀδ. Γ 271 κάλλιπεν αἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, αὐτ. Ε 344 5) παύω, σταματῶ, τελεῖω : Ξεν. Κυν. 3,10 καταλείπει τὰ αὐτῶν ἔργα, Ἰσοκρ. 9,33 εἰ ἐνταῦθα καταλιποῖμι τὸν λόγον 6) ἀφῆνω ὡς ὑπόλοισιν : Ξεν. 6,3,5 τὼν δέκα στρατηγῶν . . ὀκτὼ μόνους κατέλιπον, αὐτ. 4,2,11 καταλιπόντες ἀφῶδον τοῖς πολεμίοις [ἀφῆσαντες ἔξοδον] κ. παθ. : Λυσ. 2,71 τίς γὰρ αὐτοῖς ἐπὶ ἰδὼν καταλείπεται, Ξεν. ΚΠ 23,11 αὐτὴ ἡ μάχη καταλείπεται | ὑπολείπεται εἰσεῖν τὸ διεξαχθῆ], ΚΔ Ἐρμ. 4,1 καταλειπομένης ἐπαγγελίας εἰσελθεῖν εἰς τὴν κατάπισιν αὐτοῦ 7) ἐπὶ τοῦ ὑπολοῖπου λογαριασμοῦ : Πάν. καταλείπονται κ. Νικόμ. Ἐρ. Ἀριθμ. 1,13,13 7) κ. ἀπρσο, καταλείπεται μτ. ἀπαρφ. ὑπολείπεται, μένει εἰς ὑπόλοισιν : Ἀριστῆος π. Στοβ. 1,20,6 τὸν κόσμον καταλείπεται ἀθάνατον εἰμεν, Δίων Χρ. 37,16 8) ἀφῆνω κατὰ μέρος, ἀθικτον, παραβλέπω τι, ἀντιθ. περιαιρῶ : Ξεν. Ἀπομν. 3,2 τὰ μὲν ἄλλα περιήρει, κατέλιπε δὲ τὸ εὐδαίμονας οἰκίαν, Ἀριστῆ. Πολιτ. 1342a,34 τὴν φρυσιτὶ μὴν καταλείπει 9) μτγν. ἀφῆνω ἀσίστασιν κλητῶν : Φιλόδ. Σμμ. 24 καταλείπει τὰς παραλογαγὰς | 10) δθ. συνεκδ. δέχομαι, ἀποδέχομαι

τὴν ἀλήθειαν διδασκαλίας τινός: Φιλῶδ. Ποιημ. 5,34, Δημήτρ. Λακ. ἐν Πάπ. κ. παθ.: Φιλῶδ. Εὐσθ. 80: 11) παραλείπω, ἀμελῶ, μτ. ἀναφρ.: 'Αλέξ. Ἀφρ. Σοφ. Ἐλ. 118,10' 12) ρηματ. π. κατάλειμμα κατάλειψις, καταλείψανον.

καταλειτουργῶ-έω (λειτουργῶ), ἄττ. καταλειτουργῶ δαπανῶ ἄσπαν τὴν περιουσίαν μου εἰς δημοσίας ὑπηρεσίας: Δημ. 956 δευτὰ πέμπουθας παλλὰ καταλειτουργηκώς κ. παθ.: Ἐπιγρ. τὰ ἴδια πατρίδι χρήματα καταλειτουργεῖσθαι.

κατάλειψω (ἀλείψω) κ. μον., μέλλ. καταλείψω, ἀλείφω παντελῶς, ἐξ ὀλοκλήρου, καταχρῶ, πασαλείφω: Ἀριστλ. Ζ1 627a,10 ὅταν δὲ θύμον ἐργάζωνται, ὑδωρ μινύουσι, πρὶν τὸ κριθῶν καταλείπειν [αἱ μέλιται] κ. μτ. δοτ.: Ἀλυ. Τοικτ. 37,9 καταλείπειν πηλῶ φράγματα, Ἀλ. Ζ1 3,26 κατήλειπε τὸν χηραρὸν τῷ πηλῶ κ. παθ.: Ἀριστλ. Ζ1 551b,5 διακόφοντες ᾧ καταλήλιπται ὁ κύτταρος, σὺτ. 554a,30 φύει δὲ ἡ σγάδων πόδας καὶ πτερὰ, ὅταν καταλείψῃθ, Γαλ. 1,657, Πολυδ. 9,112 πῖπτη καταλήλιπται, Γεωπ. δ. 1,3 κτηνλείψῃθαι [ἔσφ. γρ. ἀντὶ καταλήλειψαι] || κ. ἀπολ. χρω δι' ἀλοιφῆς, βῆξω ἀλοιφή: Ἰνπ. Υγρ. δ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Ἀριστλ. Ζ1 555a,14 [ἴμφ. γρ.] 2) Ἐπιγρ. ἐπιχρῶ διὰ πηλοῦ, κωνῶ, σουδαινιτίζω: τέγη στεγνά παρεξί και καταλείψας, Ἐπιγρ. καταλείπειν ὄροφην.

καταλείψανον (τό) [καταλείπω] πάπ. ὁ πὶ καταλείπειται, ὑπολείπεται, τὸ ὑπόλοιπον.

κατάλειψις-εως (ἡ) [καταλείπω] κ. ποι. κάλειψις τὸ καταλείπειν τὶ τοῖς μετα, εναετορίας: Πλάτ. Φαῖδρ. 257E μάστιγα ἐρῶσι λογογραφίας τε και καταλείψεις συγγραμμάτων, Ἀριστλ. ἀπ. 151, Ἐπιγρ. ἐξ χρημάτων καταλήψεως (διὰ κληροδοτήσεως), Βέττ. Βόλ. 177, 22 Πάπ. 2) μτν. ὁ μεταγενέστερος, ὁ ἀπόγονος: Πλάτ. εν 45,7 ὑπολείπεσθαι ὄρνι κατάλειμμα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκτρέφαι ὄρνιν κατάλειψιν.

καταλείω-όω (κατά λειώ) μτν. καθιστῶ τὴ ἐντελῶς λειον: Πολυδ. 1,207 [διόδρ. ἀντὶ κατελιόντα].

κατάλειξις-εως (ἡ) μτν. ἡ καταγραφή στρατιωτῶν, στρατολογία: Ἄππ. Ἰδθρ. 49 στρατῶν .. ἐκλήρουαι εἰς Ἰδθρίαν τότε πρώτων ἀντὶ καταλέξιως. **καταλειπῶ-όω** μν. ἐντελῶς λειπρῶω Μιχ Ἄκομ 1,86,6.

καταλεπτολογῶ-έω λεπτολογῶν διαλόω, ἐξαφανίζω, ἐπὶ εἰρημῷ λόγῳ' ἈΒ 28,16 ἐτὸ κατὰ λεπτόν και ἀκριθῶς περὶ οἷουον πράματα διαλέγεσθαι: Ἀριστοφ. Βάτρ. 828 ῥήματα δαιομένη καταλεπτολογῆσαι πνευμιόνων πολὺν νόον.

κατάλεπτον (τό) πάπ., συνθῆ. πληθ. κατάλεπτα ἡ μικρὰ δαπάνη δι' ἐπουσιῶδη, τὰ μικροῦξόδα. **καταλεπτόν** ἐπίρρ. μον. ἀμέσως Ἀιβ. Ροδ. 359 πάλιν λαλεῖ καταλεπτόν .. τὰς τῆς φυσικῆς συμφορῆς.

καταλεπτόνως καθιστῶ τὴ λιν λεπτόν και ἀσθενές, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἰνπ. Ἀέρ. 7 τὸ πρόσωπον καταλελεπτόσθαι, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρ 2,197 καταλελεπτόσθαι ὑπὸ τῆς νόσου.

καταλεπτός ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. λεπτομερῶς, μετ' ἀκριθείας: τοῦ τὰ εἶπα καταλεπτός. **κατάλεπρος** (ὁ) δημ. ὁ θρωπικός: Βλαστ. Συνμ. 54. **καταλεπυγῆς** (ἡ) Ἦσ. ἀκάθυρος.

καταλεικῶ μτν. κ. νεώτ. κάρνω τὴ ἐντελῶς λευκόν 2) μτφ. διεκρινιζῶ ἐντελῶς: Κύριλλ. π. Σοφ. 1,582 καταλεικῶν τὸ ἀμυδρῶς εἰρημένον 3) ρηματ. π. κατάλεικος, καταλείκοναις.

κατάλεικος-π-οἶν μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ τελείως λευκός, κάτασπος: Παπαδ. Χρ. Μήλ. 38 ὁ μακρὸς και ποδῆρης χιτῶν, κατάλεικος, Παλαμ. Ὑμν. Ἀθ. 10 σάν τὴν κατάλεικην ἀστραπή, - κατάλεικος σάν τὸ χιόνι.

καταλεικῶ-όω μτν. κάρνω τὴ τελείως λευκόν, καταλεικῶναι: Ἀλυ. Τακτ. 31,15.

καταλεύσιμος-ον (καταλεύω) ὁ ἀξιός λιθοβολισμοῦ: Δειν. ἀπ. 8,3.

κατάλεύσις-εως (ἡ) [καταλεύω] μτν. ἡ λιθοβολῆσις.

κατάλευσμα-ατος (τό) [καταλεύω] σχόλ. τὸ λιθοβόλημα: Σχόλ. εἰς Λυκόφ. 6,1181.

καταλεύω (ἡ) [λάσσι] θανατῶ τινα διὰ λιθοβολισμοῦ: Ἦρ. 1,167 και τούτους ἐξαγαγοντες κατέλευσαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 285 κατὰ μὲν ἔλευσαν αὐτοῦ γυναῖκα [ι.μ.] 2) καταδικάζω εἰς ἀναγκαστικὴν ἐργασίαν ἐν τοῖς λατομείοις, παθ.: Ἦσ. εὐ καταλεύμενοι οἱ εἰς τὰ μέταλλα βαλλόμενοι.

καταλεύω (2) ἀρχ. λ. ἐπίτατ. τοῦ ἀλεύω βλλ. Ἦσ. ἐκκλήνω.

κατάλεχος ὁ ἐνεστ. μ. εἰς τὴν Κύπρ., προστ. καλέγεις [πθ. καταλέχει, Ἦσ. ἐκατάκειο σι, κείμαι κάτω, κατακλίνομαι: Ἰλ. 1,690 Φοίνιξ δ' αὐθ' ὁ γέρων κατέλεστο κ. παθ.: Ἦλ. 1,662 εὐθ' ὁ γέρων κατέλεκτο.

κατάλεω (ἀλέω) κατατρέφω, κόπτω ἐντελῶς διὰ τοῦ χερομύλου: Ὀδ. Υ 109 ἐπαι κατὰ πυλὸν ἀλεεσαν, Ἦρ. 4,172 αὐθιαντες πρὸς τὸν ἵλιον καταλέουσι, Πάτ. ἘΕ 32,20 και κατήλεσεν αὐτὸν λεπτόν κ. παθ.: Φιλ. 1,257.

κατάληγος κ. νεώτ. κ. δημ. πάυω, τελειώνω: Αἰσχ. Ἀγ. 479 πρὶν καταλήξαι τὸ παλαιὸν ἀχος || μτ. ἐπίρρ.: Αἰσχ. Χο. 1075 ποτ καταλήξει μένος ἀτης (εἰς ποῖον ορμηθῶν δὲ σταματήσῃ .. ἡ δὲν ἔξερω ποῦ θὰ καταλήξῃ αὐτὸ τὸ ζῆππρ) || κ. ἐμπροθ., ἐν τινι: Πλούτ. Ἦθ. 791C || ὄμ., ἐπὶ τι: Διόδ. Σ 14,2, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 6,20,21 || ὄμ., εἰς τι: Διόδ. Σ 20,2 ἀρχόμεθα μὲν ἀπὸ τῆς .. καταλήξομεν δ' εἰς τὸν ἐναύσιον || ὄμ., περὶ τι: Πλούτ. Ἦθ. 705A οἱ ἴδοναι περὶ τὸ σῶμα καταλήγουσι || ἡ μτχ. τὸ κατάληγον ὡς οὐσ. τὸ ἀκρον, τὸ πέρας, ἴδ. κτ. πληθ.: Θεοφρ. Πυρ. 50, Πλούτ. Φάδ. 6 εἰς τὰ κατάληγοντα τῆς Κερναφίας (εἰς τὸ σύνορα) || ἐν τῷ ἐν.: Πολυδ. 5,59,5 τὸ κατάληγον τοῦ πελάγου (τὸ ἀκρον) || ἐν τῇ μετρικῇ και τῇ ρητορικῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν, στίχων ἡ περιόδων, περατοῦμαι: Ἀπολλ. Δύσκ. Ἄντων. 50,17 κρητικῶς εἰς σύμφωνον καταλήγοντος, Δημήτρ. 154 εἰς τὸ αὐτὸ ὄνομα καταλήγον 2) μτθ. φέρω εἰς πέρας, τερματίζω: Διόδ. Σ 14,84 εἰς ἣν κατέληξεν ὁ Θεουκιδίδης τὴν πραγματείαν 3) δημ. φθῶς εἰς συμπέραςμα: νὰ ἰδοῦμε ποῦ θὰ καταλήξῃς || ἴδ. κτ. γ' πρόσ. τοῦ ἀορ. τὸ ἀπόδος, τὸ τέλος, τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ .. κατέληξε νὰ μὴν πῶρω τίποτε στὸ μερσιθῶ μου.

καταλήθνομαι ἀποθ. λησμονῶ ἐντελῶς μτ. γεν.: Ἰλ. Χ 389 εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αἴθια.

καταλήθνομαι μτν. κ. μον. ληλατῶ, διαρπάσσω: Σουδ. ἐκαταλήθνομος λαφυραγωγίας, καταπατήσας, Προκ. Μυστ. 21,61. Ἀλεξ. 194 χώραν τῆν ἡμῖν κακῶς κατελήζον.

καταληκτικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ καταλήγων, παύων 2) εἶδ. ἐπὶ στίχων, ὁ ἔχων ἀτέλη τὸν τελευταῖον πόδα, ὁ ἐλλείπειν κατὰ μίαν συλλ. ἐν τέλει: Ἦφιστ. 25 ἐκαταληκτικῶ (δημ. μέτρα) ὅσα μειωσιμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα 3) κ. νεώτ. εἰς τὸν ἱαμβικὸν δεκαπεντοσύλλαβον, τὸν τροχαῖον ἐπτασύλλαβον κ. ἀ. 3) νεώτ. χαρακτηρισμός ὀνομαστικῶς τριτοκλίτου ὀνόματος οχηματιζομένου διὰ τῆς καταλήξεως -ς κ. καταληκτικῆ ὀνομαστικῆ.

καταληκτικός ἐπίρρ. μτν. τελείως, τελειωτικός: Μάρκ. Αὐρ. 9,42 μὴ καταληκτικός ἐδικως.

κατάλημμα-ατος (τό) μτν. ἡ προηγουμένη πόδασις, τὸ λῆμμα: Διογ. Λ 7,45 2) ἐξωτερι-

κός επίδεσμος : 'Ορειβ.48,19,24, Γαλ.18(2),740 ἰδ.γρ. κατάλειμμα, Γαλ.18(1),836 ἰδ.γρ. κατάλειμμα.

κατάληξις-ως ἡ μτγν. νεώτ., δημ. τὸ τέλος, ἡ παύσις : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.10,61' 2) δημ. τὸ τελικὸς ἀποθροσόμενον : **νὰ ἰδοῦμε τί κατάληξι θά 'χῃ τὸ ἐπεισοδίου** || ἐπὶ προσ. ἐν κακῇ σμ., τὸ κατάντημα βλ.λ. : **δὲν ξέρω τὴν κατάληξή σου**.

3) ὁ τελευταῖος ποὺς, ὅταν εἶναι ἑλληνικὰ κατὰ μίαν ἢ πλείονας αὐλλαβάς : Λογγίν.41,2,Δημήτρ.19'.

4) ἡ τελευταία συλλαβὴ : Διον. Ἀλ.Συνθ.18 ε αὐλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς παραλαμβανόμενη'.

5) νεώτ. κ. δημ. τὸ μεταβαλλόμενον μέρος κλινομένης λέξεως.

καταλήπτηρ ἤρασι(δ) ἀρχ. λεξ. κ. Ἐπιγρ. ὁ ἱμάς δι' αὐτὸ δένομεν τὴν Ἥσ. ἐν λ. ἐμαχαιοροδέτης'.

2) ἔπιγρ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, μετὰ τὸν ἀποτελοῦντὸς τὸ ἀνότατον τοῦ στυλοβάτου μέρος ἐφ' ὧν ἐγείρονται οἱ κίονες. 3) Ἐπιγρ. ἡ συναρμογὴ, ὁ σύνδεσμος.

καταληπτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ καταλάβῃ, ἀναχαίτησι : Ἀριστοφ. Ἰνν.1380 **καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορομνητικῶς** (σχόλ. ἐπροκαταλαμβανόμενος τοὺς ἀκούοντάς ὥστε θοροβον μὴ κινήσαι)'. 2) ἐπὶ τῆς διανοίας, ὁ δυνάμενος νὰ ἐνοήσῃ τῆς : Στωϊκ.ἀν.2,26 **καταληπτικὴ φαντασία**, Φιλὸδ.Ρημ.2,1208 **καταληπτικός λόγος** || τὸ οὐδ. ὡς οὐσία ἡ δύναμις τῆς ἀντιλήψεως, τοῦ ἔγνωσι : Μάρκ.Αὐρ.4,22 **καὶ ἐπὶ πάσης φαντασίας σφάζει τὸ καταληπτικόν**.

3) νεώτ. ὁ ἀνασπερόμενος, ὁ ἰδιάζων εἰς τὴν νόσον καταλήψια : **καταληπτικὰ φαινόμενα**. 4) ὄμ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων ἐκ καταλήψιας.

καταληπτικός ἐπίρρ. μτγν. δι' ἀπ' εὐθείας ναήσεως : Στωϊκ.ἀν.2,27,Κλημ. Ἀλ.378 **μυθητευθέντες καταληπτικῶς ἐπιγνωσονται**. 2) προσανάσι : Κλεομήδ.1,8 **καταληπτικῶς φαινέσθαι**.

καταληπτός-ή-όν (καταλαμβάνω) κ. νεώτ. ὁ καταληφθεὶς, συλληφθεὶς : Διόδ.Σ.24,1 **καταληπτός δὲ γενόμενος πρὸς τὴν γῆν τῆς Καμαρίνας**. 2) ὁ δυνάμενος νὰ συλληφθῇ : Προκ.Γοτθ.3,24 **θανάτω κ.** || ὁ ὑποκειμενος : αὐτ.Βανδ.1,4'. 3) ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιτευχθῇ : Ἰνν. Ἀρθρ.67 **ὅτι ἂν ἔσω θέκα ἡμερέων ἐμβλάθῃ, πᾶν καταληπτόν** (πᾶν θάνατον νὰ ἐπιτευχθῇ), Θεοκ.5,11 **τὰ πράγματα ἐφαινοντο καταληπτά**. 4) κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ κατανοηθῇ : Κλεομ.1,137 **καταληπτόν τὸ ἦθος ἐξ εἰδούς**, Φιλὸδ.Ποιημ.5,20 **λόγῳ, αἰσθῆσαι καταληπτός**. 5) ὁ βέβαιος ἀντίθ. εὐλόγος : Ἡρόδ. Ἰατρ.π. Ἀστ.9,37'. 6) μτθ. ὁ καταλαμβάνων ἐξαιρήσις : Εὐρ. Ἰνν.1347 **πένθος θεόθεν καταληπτόν**.

καταληπτός-έω (λήρω) διὰ φλυαρίας χάνω π : Εὐδοκ.53 **καταληπτός τὴν ἐξωμίδα**. 2) ἐνοχλῶ, ἐκκωφῶ τίνα λαλῶν, μτ. γεν. : Ἰουλ. Ἀθ.32 **καταδόλεσθαι σου καὶ καταλήρησα** || κ. ἀπολ. : Ἀχιλλ. Ἰάτ.7,11.

καταληπτός μτγν. διαρπάζω ὡς ληστής : Κύριλλ.

καταλήψια (ἡ) νεώτ. ἱατρ. νοσηρὰ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου ὀφειλομένη εἰς νευρικήν πάθησιν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὁ πάσχων κοιμᾶται ἢ εὐρίσκειται εἰς βαθεῖαν νάρκην.

καταλήψιος-ον ὁ συντείνων εἰς σύλληψιν καὶ καταδίησιν. 2) ὁ καταδικαστέος, ὁ συλληπτέος πρὸς κολασίον, ἀντίθ. ἀπολύσιμος : Ἀντιφ.4,4,9.

κατάληψις-ως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η τὸ καταλαμβάνειν, τὸ φθάνειν καὶ κρατεῖν τι, ἡ σύλληψις : Θεοκ.3,33 **οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαινοίται εἶναι** (ἰδὲν ἐφαινοίται δυνατόν νὰ πισωτῇ). 2) ἐπίθεσις, προαιδολή : Ἀριστοφ. Νεφ.318 **καὶ κρούσιν καὶ κατάληψιν**. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. κυριεύσις ἐδάφους, φρουρίου, πόλεως, χώρας κττ : Ἄνπ. Ἐμπ.

Πόλ.4,14 **καταλήψεις πολέμου** (ἰθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ πολέμων), -ἡ **κατάληψις τοῦ φρουρίου** : || γεν. ἡ κατοχὴ, ἡ δι' ἰδίας ἐνεργείας κτήσις : Ἰσοκρ. 9,69 ἡ τὴν **κατάληψιν τῆς βασιλείας**. 4) ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, ἡ κατανόησις, ἀντιλήψις : Ζήν.1,20, Λουκ Παράσ.6 **οὐκ ἐκ τῆς καταλήψεως** μένον, || κτ. πλῆθ. αἱ ἀντιλήψεις, αἱ ἐνομοίαι : Στωϊκ.ἀν.2, 30, Λουκ. Ἐρμὸτ.81 **καὶ καταλήψεις καὶ φαντασίας**.

5) ἱατρ. ἡ διὰ τῶν δοκτύλων πίεσις ἐπίδεσμον ἢ ἐργαλείων πρὸς συγκράτησιν τῆς ροῆς τοῦ αἵματος : Ἰνπ. Ἰητρ.9' || ἡ ἐνεκα ἐμφράξεως κράτησις, ἐπίσχεσις : Γαλ.17(1),423 **κατάληψις οὐθων**, Ροῦφ.π. Ὀρειβ.6,38,4 **κατάληψις σπέρματος** || γεν. συγκράτησις, ἀνακοπή, σταμάτημα : Ἀριστοφ. Ἰπν. 858a,29 ὁ θνητος τοῦ . . αἰσθητηρίου **κατάληψις** (συμπίεσις καὶ παύσις). 6) ἀξίωμα, ἐπιρροή : Γαλ.6,152'. 7) σχόλ. ἐν τῇ μυσθ. ἡ παύσις μουσικῆ καὶ ἀργάνου : Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ.317'. 8) ἡ νόσος καταλήψια βλ.λ. : Γαλ.8,485.

καταλιθάω μτγν καταλιθοβολῶ : ΚΔ Λουκ.20,6 πᾶς ὁ λαὸς **καταλιθάσει** ἡμᾶς.

καταλιθοβόλησις-ως (ἡ) [καταλιθοβολῶ] μον. ἡ προξέσις τοῦ καταλιθοβολῶ, τὸ κατὰ τινας λιθοβόλημα : Τζέτζ. Λυκὸφρ.331.

καταλιθοβολῶ-έω μτγν. λιθοβολῶ συνεχῶς, ἐπιμόνωσις τινὰ πρὸς τὸ θανατώσαι αὐτόν, διὰ λιθῶν φανεύω : ΠΔ Ἐξ.17,4 **ἔτι μικρόν, καὶ καταλιθοβολήσουσι με'**. 2) ρηματ. π. **καταλιθοβόλησις**.

κατάλιθος-ον μτγν. ὁ πλήρης τιμῶν λίθων, ὁ διὰ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένος : ΠΔ Ἐξ.28,17 **ὄφρασις κατάλιθος τετρασίχων**.

καταλιθῶ-ώω (λιθος) λιθοβολῶ τίνα μέχρι θανάτου αὐταῦ : Δημ.296 **Κροσίλον καταλιθώσαντες** κ. παθ. : Πaus.6,97' **καταλιθομύνητος ὑπὸ τῶν ἄστων**. 2) κοσμῶ διὰ πολυτίμων λίθων. 3) ἡσ. «καταλιθώσαι καταχρυσώσαι» πρβλ. κατάλιθος.

καταλιμνάζομαι μσν. ἐπὶ τόπων, μεταβάλλομαι ἐξ ὁλοκλήρου εἰς λίμνην : Κ Μανασσ.30A **ἡ γῆ καταλιμνάζετα τοῖς φθόνοις τῶν πιπτόνων**.

καταλιμνάζω κ. μσν. κ. δημ. (ἰδιωμ.) ἐγκαταλείπω, παραπῶ πού τινα ἢ τι, ἀφήνω : Θεοκ.8,17 **τοὺς ναύτας ὀλησάντες καταλιμνάζοντες**, ΠΔ Γέν.39,16 **καὶ καταλιμνᾶνε τὰ ἱμάτια παρ' ἐαυτῆς**, Πρόδρ.Β.154 **καταλιμνάζω γὰρ αὐτὰ διὰ τὴν πολυλεξίαν**. 2) δημ. εἰδ. ἐπὶ διαθήκῃς ἢ ἄλλου ἐγγράφου παρέχοντος δικαίωματα, ἀκυρῶ : Πασιπ.Α.Χιακ.Πάωσ. **ἐκαταλιμνάζει τὴν**.

καταλίβαι ἀρχ. λεξ. καταλείβω : Ἥσ., Φώτ.

καταλίβαι μον. κἄνω τι παλὸ λιπαρόν, παχὺ πρβλ. Ἥσ. : Θεοφύλ.Σ.83A.

καταλιπαρός-ον μτγν. λίαν λιπαρός, λιγδιασμένος : Διοσκ.2,83 **τὸ καταλιπαρόν**. 2) δ. γρ. ἀντὶ κατάλυπος βλ.λ.

καταλιπαρός-έω παρακαλῶ θερμῶς, ἱκετεύω : Λουκ.Θε.Δ.25,2 **ἱκετεύε καὶ καταλιπαρεῖ**, Ἰω.Χρυσ. 8,306 **καταλιπαρῶν προσπίπτοντες**.

καταλιπαρέω μσν. ἐπιτατ. τοῦ λιτανεύω βλ.λ. : Παχυμ.1.225B.

καταλιπῆ (ἡ) πᾶν. ἀμμοκονίασις, σοδάνημα : πεπότης μετὰ πολλῆς καὶ θαφίλους θαπάνης τῆν τε **καταλιπῆν καὶ κονίασιν τοῦ ἱεραῦ**.

καταλιμνάζομαι μτγν. περιλείψω : Ὀππ.Κυν.2.389 (ἐν τμ.).

καταλιμνῶμαι-όμοι ἀποθ. λείων τρώγω, κατατρώγω : Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.1,57.

κατάλιψ ὄωρ. ἀντὶ κατῆλιψ βλ.λ.

καταλλάσσειν ἀρχ. λεξ. διὰ μεταλλαγῆς, ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ : Ἥσ.

καταλλαγή (ἡ) (καταλλάσσω) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀλλαγὴ, ἰδίως ἐπὶ νομισμάτων : Ἀριστοφ. Οἰκ.1346b, 24' || τὸ κέρδος ἀργυραμοιβοῦ ἢ τραπεζίτου

ἐπὶ τῇ ἀλλαγῇ νομισμάτων : Δημ.1216 καὶ ὁπόσῳ ἡ κατάλλαγις ἦν τῷ ἀργυρίῳ 2) τὸ φορτίον, ὁ ναῦλος : Αἰσχ.Ἐπτ.77 τέλειαι γὰρ . . βαραίαι κατάλλαγαί· 3) παραλλαγή, διαφορά : Φιλῶδ. Μουσ.73Κ· 4) συνδιαλλαγή, συμφιλίωσις : Δημ.10 Κατάλλαγός ποιεῖσθαι πρὸς τινὰς || ἐπὶ πολέμου : Ἀριστῶ Ὀρν.1588 περὶ πολέμου κατάλλαγις, Σάβ.3,377 συντελεσθείσης εἰρήνης καὶ κατάλλαγις τῶν μαχομένων ἐθνῶν || ἐκκλ.εἰδ. Διαλλαγή τῶν ἁμαρτωλῶν μετὰ τοῦ θεοῦ : ΚΔ Ρωμ.5,11 δι' οὗ νῦν τὴν καταλλαγὴν ἐλάβομεν || ὁμ. ἐκκλ. συγχώρησις, ἄφεσις.

κατάλλαγμα-σας (τό) (καταλλάσσω) ὄρχ. λεξ. ἡ συμφιλίωσις : Ἦσα. ἐν λ. καταλλαγή.

καταλλακτῆρ-ῆρος (ὅ) (καταλλάσσω) μον. ὁ καταλλακτῆρος, ὁ συνδιαλλάσσων, ὁ συμφιλιοτήτης : Μιχ.Ἄτταλ.31,12 καταλλακτῆρες τῆς μάχης **καταλλακτῆρος-α-ον** (καταλλάσσω) κ. μον. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν : Εὐστ.Πον.60,44· 2) ὁ ἀνήκων εἰς συμφιλίωσιν, διαλλακτικός : Φιλ.1,673· || Ἐπιγρ. τὸ θηλ. ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀκροδότης.

καταλλάκτης (ὅ) (καταλλάσσω) μτγν. κ. μον. ὁ ἀργουρανοῖδός, τραπέζιτης : ΕΜ137,24· 2) ὁ ἐνερῶν τὴν διαλλαγὴν, μεσίτης : Ἰώσ.Α1 3,15,2, Διόδ.Σ ἀπ.72,1.

καταλλακτικός-ή-ον (καταλλάσσω) ὁ ἐπιτήδειος πρὸς συνδιαλλαγὴν, εἰρηνευτικός : Ἀριστλ. Ρητ.1367β,17.

κατάλλαξις-εως (ἡ) (καταλλάσσω) μτγν. ποιικιλία ἀσκήσις : Ἀντυλλ.ἀπ. π. Ὀρειδ.6,35,1.

κατάλασσω κ. μον. κ. νεώτ., ὄττ. καταλάττω, παθ. ἄορ. κατηλάθην ἢ κατηλάθην ἀνταλλάσσω νομίσματα, χρήματα : Πλούτ.Ἀρατ.18 Ἐργίως ἐπιφοιτῶν ἡσυχὴ κατηλάτταν· || ὁμ. κ. μέσ. : Δημ.376 τὸ χρυσίον καταλαττόμενος φανερώς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις || κ. παθ. : Ἀθην.1,19D διὰ τὰ τετράδραγμα καταλάττεται μὲν, ὀργίζεται δ' οὐ· 2) ἀνταλλάσσω πρῶγμά τι πρὸς ἄλλο : Πλάτ.Φαιδ.69A ἀντὶ οὗ δεῖ ἀπαντα ταῦτα καταλάττεσθαι, φρόνησις, Ἀριστλ.Η Νικ.117β,20 καταλάσσειν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη, Ἡρωδιαν.2,13,6 καταλάττειν τι ἐπ' ἀργυρίῳ, Δίων Κ ἀπ.57,36 αἰχμηλῶτους καταλάττειν· 3) ἀπὸ ἐξθροῦ μεταβάλλω τινα εἰς φίλον, συμφιλίωω : Ἦρ.5,95 Μυτιληναῖους δὲ καὶ Ἀθηναίους κατήλλαξε Περιάνδρος, ΚΔ Κορ.2,5,19 ἐν Χριστῷ κόσμον καταλάσσωμεν ἑαυτοῦ || παθ.ἰδ. κτ. ἄορ. κατηλάθην ἢ -άθην (ἐν χρ. κυρ. π.τραγ. κ. βραδύτ.π.πεζ.) καταλύω τὴν ἐξθρον πρὸς τινα, συνδιαλλάττομαι : Εὐρ.ΙΑ 1157 οὐ σοὶ καταλαχθεῖσα περὶ σέ, Θουκ.4,59 πρὸς ἀλλήλους δι' ἀντιλογίων πειρόμεθα καταλαγήναι, Αἰδ.Π1 2,21, ΚΔ Ρωμ.5,10 εἰ γὰρ ἐξθροί ὄντας κατηλάθηνεν τῷ Θεῷ, Β1. Ἄλεξ.977 καὶ τοῦτω καταλάθηνθι· || ὁμ. κ. μέσ. ἐν φρ. κατάλασσομαι τὴν ἐξθρον τινί : Ἦρ.1,61 ὄργη δὲ ὡς εἶχε καταλάσσομεν τὴν ἐξθρον τοῖσι σπασίωθσι· 4) ρηματ.π. καταλλαγή, κατάλλαγμα, καταλλακτῆρ, καταλλακτῆρος, καταλλάκτης, καταλλακτικός, κατάλαξις.

κατάλαξοῦ ἐπίφρ. δημ. κυρρ. τυχαίως.

κατάλληλα (ἡ) ἡ συστηματικὴ μάσκαεὺς : Νικόμ. Ἀριθμ.1,20,2.

κατάλληλος(η)-ον (κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ στοιχῶν ἄλλω, ὁ ἀντίστοιχος, ὁθ.κ. ὁ εὐαρμοστών, ὁ ἀρμοδῖος : Ἀριστλ.Πρ 905β,8 κατάλληλος πόρος, Θεόδωρ.ΦΑπ.δ,9,2, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.32 γάλασσα κατ' ἄλληλος τῷ στόματι, Δίων Κ 71,1 τοῖς στρατιωτικαῖς ἐργασίαις κατάλληλος, αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν εἶναι κατάλληλο, φρ. ὁ κατάλληλος ἀνθρώπος εἰς τὴν κατάλληλον θέσιν || τὸ ὁδοῦ, πληθ. κατάλληλα ὡς ἐπίφρ. ἐν ἀντιστοίχῳ σειρά, τάξει : Εὐκλ.5,4 ληφθέντα κατάλληλα· 2) ὁ εὐ-

θετος, ὁ προσηφῆς, πρόσφορος, ὁ συντελών εἰς τι : Ἀρρ.Ἐπικτ.1,9,9 κατάλληλος καὶ κατὰ φύσιν, Μάρκ.Αὐρ.5,8 κατάλληλος πρὸς ὕψιστον·

3) γραμμ. πρεπόντως, ὀρθῶς κατεσκευασμένος : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.4,3· || ἐπὶ τοῦ κειμένου τοῦ Ἀριστλ., ὁ καλῶς διατεταγμένος : Ἄλεξ.Ἀφρ.Μεταφ.172,13· 4) ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον διαδοχικῶς, κτ. πληθ. οὐδ. ὡς ἐπίφρ. : Πολύβ.3,5,6 κατάλληλα γενόμενα πράξις (ἐν σειρά καί τάξει) || κατὰ σειράν : Ἰώσ.Α1 3,6,7 ἐπτά κεφαλὰς κ.

καταλληλότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ἡ ὀρθὴ διατίπωσις : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.3,5.

καταλλῆλος, ἐπίφρ. κ. νεώτ. ὀρθῶς, πρεπόντως, πρόσφορος : Ἀριστλ.Μεταφ.104α,33 καταλλῆλος λέγεσθαι, Ἀρρ.Ἐπικτ.1,22,9 καταλλῆλος τῆ φύσει, ἐνῆργησε καταλλῆλος· 2) τὸ ὑπερῶ, καταλλῆλοτέρων ὀρθοεπέστερον : Ἄλεξ.Ἀφρ.Μεταφ.37,20.

καταλοθεῖς-έως (ὁ) Ἐπιγρ. γεῖσων, κορνίζα ἀνωθεν τῆς θύρας· || ὁμ. ζώνη ἀνωθεν τῶν ὀρθοστατῶν : Ἐπιγρ ἐκ θεμελίων ἀφρὶ ἐπὶ τὸν καταλοθεῖα τὸν ἐπὶ τῷ ὀρθοστάτῳ καὶ τὰ θυρώματα.

καταλογῶδη (κατὰ-λόγος) ἐπίφρ. ὡς ὀμιλεῖ ἢ διαλεγεται τις ἐν πεζῷ λόγῳ : Πλάτ.Συμπ.177β καταλογῶδη συγγραφεῖν, Ἰσοκρ.2,7 τὰ καταλογῶδη συγγράμματα (ἀντίθ. τὰ μετὰ μέτρον ποιήματα)· || νεώτ. ὡς καταλογῶδη χαρακτηρίζονται καὶ τὰ ἐν τοῖς χειρογράφοις κώδικεσιν ἐμμετρο μὲν ἀλλ' οὐχὶ κατὰ στίχους γεγραμμένα·

2) λεπτομερέως ἐν λεπτομερείῳ : Στέφ.Ἰπν.2,238β.

καταλογῶν (τό) πάπ. γραφεῖον ἐν φ' ὁ καταλογεῖς ἐνεργεῖ τὴν καταλογίαν.

καταλογεύς-έως (ὁ) (καταλέγω) ὁ ἐνεργῶν τὴν καταλογίαν, ὁ καταγραφῶν ἐν καταλόγῳ, εἰδ. στρατολόγος : Λυσ.20,13 παραδούμαι τὰ πράγματα καταλογεύς.

καταλογῆ (ἡ) (καταλέγω) κ. μον. κ. δημ. ἡ ἐν καταλόγῳ καταγραφή, εἰδ. στρατιωτῶν : Δίων Χρ. 43,10· 2) αἰδώς, σεβασμὸς πρὸς τινα : Πολύβ. 22,12,10 παρῆναι προσέχειν τὸν νοῦν καὶ καταλογίην παισίεσθαι τὴν ἀρμόζουσαν· || πάπ. εἰς τὴν καταλογίαν τινος κατὰ σύστασιν τινος : ἐν οἷς ἐάν σοι προσερχῆται ἐκ δικαιοῦ, εἰς τὴν ἐμὴν καταλογίην ποιήσεις αὐτῷ· || Ἐπιγρ. χάρην τινός : καταλογίην τῆς συγκλήτου καὶ δήμου ὠμολόγησε δώσειν· 3) ἡ ἐν τῷ ὄρχ. θεάτρῳ ἀπαγγελία τῶν ἡσμάτων ἀνευ μέλους, διχως μουσικῆν : Ἦσα. ἐτὸ τὰ ἡσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν· || δημ. καταλογεῖς ποιήματα ἀπαγγελλόμενα μόνον καὶ μὴ ἄδόμενα· 4) μον. ἱστορία, διήγησις : Χρον.Μορ.120β1 καὶ σὰς εἰπῶ ἀφήγησιν, καταλογίην μεγάλην.

καταλογημῶν-τος (τό) μον. ἡ διήγησις : Λιβ. Ροδ.324 καὶ ἥρησις καταλογημῶν ὡς πρὸς τὸ ἐδικῶν σου.

καταλόγη (ἡ) μον. κ. δημ. βλ. καταλόγιον.

καταλογία (ἡ) 3,γρ. τοῦ καταλόγῳ βλ. καταλογίω κ. μον. κ. δημ. ἀριθμῶ, ὑπολογίω : Ξεν.Ἄν.5,6,16 καταλογίζομενος τότε αὐτῶν πληθὸς καὶ τοὺς περιουκόντας τὸ Πόντον· || κ. μτ. ἀπαφρ. ἀπολογίω, λογαριάω νά . . : Ἄππ.Ἰλκυρ.16 καταλογίσαστο τῆ βουλή τὴν Ἰταλίαν ἡμερώσας· 2) ἀναγρῶφῃ τὴ εἰς τὴν περιδία τινός : Δημ.78 οὐχ ἴν' εὐεργετήματι καταλογίσασθαι πρὸς ὕμᾶς, Αἰσχίν.3,202 καταλογίζεσθω μηδεὶς τοῦθ' οὐκ ἐν ἀρετῇ [μηδεὶς ἀς λογαριάσθω τοῦτο εἰς ὕμᾶς ὡς ἀρετῆν]· || νεώτ. ὑπολογίω τὴ εἰς βάρος τινός, ἀποδοῖω τὴ εἰς τινα ὡς ὑπευθύνων : τὰ λάθη σου μὴ τὰ καταλογίσῃς εἰς ἐμέ· κ. παθ. : καταλογίστησαν εἰς βάρος τοῦ τὰ ἐπὶ πλέον ἐξέδοα· 3) περιουσιῶν, ἐναρπύω : Ξεν.Ἄπομν.2,21 τοὺς ἀχαριστοὺς ἐν τοῖς ἀ-

βήτοις, ὁ προσφῆς, πρόσφορος, ὁ συντελών εἰς τι : Ἀρρ.Ἐπικτ.1,9,9 κατάλληλος καὶ κατὰ φύσιν, Μάρκ.Αὐρ.5,8 κατάλληλος πρὸς ὕψιστον·

3) γραμμ. πρεπόντως, ὀρθῶς κατεσκευασμένος : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.4,3· || ἐπὶ τοῦ κειμένου τοῦ Ἀριστλ., ὁ καλῶς διατεταγμένος : Ἄλεξ.Ἀφρ.Μεταφ.172,13· 4) ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον διαδοχικῶς, κτ. πληθ. οὐδ. ὡς ἐπίφρ. : Πολύβ.3,5,6 κατάλληλα γενόμενα πράξις (ἐν σειρά καί τάξει) || κατὰ σειράν : Ἰώσ.Α1 3,6,7 ἐπτά κεφαλὰς κ.

καταλληλότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ἡ ὀρθὴ διατίπωσις : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.3,5.

καταλλῆλος, ἐπίφρ. κ. νεώτ. ὀρθῶς, πρεπόντως, πρόσφορος : Ἀριστλ.Μεταφ.104α,33 καταλλῆλος λέγεσθαι, Ἀρρ.Ἐπικτ.1,22,9 καταλλῆλος τῆ φύσει, ἐνῆργησε καταλλῆλος· 2) τὸ ὑπερῶ, καταλλῆλοτέρων ὀρθοεπέστερον : Ἄλεξ.Ἀφρ.Μεταφ.37,20.

καταλοθεῖς-έως (ὁ) Ἐπιγρ. γεῖσων, κορνίζα ἀνωθεν τῆς θύρας· || ὁμ. ζώνη ἀνωθεν τῶν ὀρθοστατῶν : Ἐπιγρ ἐκ θεμελίων ἀφρὶ ἐπὶ τὸν καταλοθεῖα τὸν ἐπὶ τῷ ὀρθοστάτῳ καὶ τὰ θυρώματα.

καταλογῶδη (κατὰ-λόγος) ἐπίφρ. ὡς ὀμιλεῖ ἢ διαλεγεται τις ἐν πεζῷ λόγῳ : Πλάτ.Συμπ.177β καταλογῶδη συγγραφεῖν, Ἰσοκρ.2,7 τὰ καταλογῶδη συγγράμματα (ἀντίθ. τὰ μετὰ μέτρον ποιήματα)· || νεώτ. ὡς καταλογῶδη χαρακτηρίζονται καὶ τὰ ἐν τοῖς χειρογράφοις κώδικεσιν ἐμμετρο μὲν ἀλλ' οὐχὶ κατὰ στίχους γεγραμμένα·

2) λεπτομερέως ἐν λεπτομερείῳ : Στέφ.Ἰπν.2,238β.

καταλογῶν (τό) πάπ. γραφεῖον ἐν φ' ὁ καταλογεῖς ἐνεργεῖ τὴν καταλογίαν.

καταλογεύς-έως (ὁ) (καταλέγω) ὁ ἐνεργῶν τὴν καταλογίαν, ὁ καταγραφῶν ἐν καταλόγῳ, εἰδ. στρατολόγος : Λυσ.20,13 παραδούμαι τὰ πράγματα καταλογεύς.

καταλογῆ (ἡ) (καταλέγω) κ. μον. κ. δημ. ἡ ἐν καταλόγῳ καταγραφή, εἰδ. στρατιωτῶν : Δίων Χρ. 43,10· 2) αἰδώς, σεβασμὸς πρὸς τινα : Πολύβ. 22,12,10 παρῆναι προσέχειν τὸν νοῦν καὶ καταλογίην παισίεσθαι τὴν ἀρμόζουσαν· || πάπ. εἰς τὴν καταλογίαν τινος κατὰ σύστασιν τινος : ἐν οἷς ἐάν σοι προσερχῆται ἐκ δικαιοῦ, εἰς τὴν ἐμὴν καταλογίην ποιήσεις αὐτῷ· || Ἐπιγρ. χάρην τινός : καταλογίην τῆς συγκλήτου καὶ δήμου ὠμολόγησε δώσειν· 3) ἡ ἐν τῷ ὄρχ. θεάτρῳ ἀπαγγελία τῶν ἡσμάτων ἀνευ μέλους, διχως μουσικῆν : Ἦσα. ἐτὸ τὰ ἡσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν· || δημ. καταλογεῖς ποιήματα ἀπαγγελλόμενα μόνον καὶ μὴ ἄδόμενα· 4) μον. ἱστορία, διήγησις : Χρον.Μορ.120β1 καὶ σὰς εἰπῶ ἀφήγησιν, καταλογίην μεγάλην.

καταλογημῶν-τος (τό) μον. ἡ διήγησις : Λιβ. Ροδ.324 καὶ ἥρησις καταλογημῶν ὡς πρὸς τὸ ἐδικῶν σου.

καταλόγη (ἡ) μον. κ. δημ. βλ. καταλόγιον.

καταλογία (ἡ) 3,γρ. τοῦ καταλόγῳ βλ. καταλογίω κ. μον. κ. δημ. ἀριθμῶ, ὑπολογίω : Ξεν.Ἄν.5,6,16 καταλογίζομενος τότε αὐτῶν πληθὸς καὶ τοὺς περιουκόντας τὸ Πόντον· || κ. μτ. ἀπαφρ. ἀπολογίω, λογαριάω νά . . : Ἄππ.Ἰλκυρ.16 καταλογίσαστο τῆ βουλή τὴν Ἰταλίαν ἡμερώσας· 2) ἀναγρῶφῃ τὴ εἰς τὴν περιδία τινός : Δημ.78 οὐχ ἴν' εὐεργετήματι καταλογίσασθαι πρὸς ὕμᾶς, Αἰσχίν.3,202 καταλογίζεσθω μηδεὶς τοῦθ' οὐκ ἐν ἀρετῇ [μηδεὶς ἀς λογαριάσθω τοῦτο εἰς ὕμᾶς ὡς ἀρετῆν]· || νεώτ. ὑπολογίω τὴ εἰς βάρος τινός, ἀποδοῖω τὴ εἰς τινα ὡς ὑπευθύνων : τὰ λάθη σου μὴ τὰ καταλογίσῃς εἰς ἐμέ· κ. παθ. : καταλογίστησαν εἰς βάρος τοῦ τὰ ἐπὶ πλέον ἐξέδοα· 3) περιουσιῶν, ἐναρπύω : Ξεν.Ἄπομν.2,21 τοὺς ἀχαριστοὺς ἐν τοῖς ἀ-

δικαίς καταλογίζομαι, Θεοτ.Κ Κατάδ.8) ὁ Λομπρόξο θά τὸν καταλόγιζε μεταξύ τῶν μυστικοπαθῶν κ. παθ. : ΠΔ Ἦσ.14,10 ἐν ἡμῖν δὲ καταλογισθῶν

4) ἀφομοῖμαι κατά σειρᾶν : Ἀππ. Σπρ.61 τίσι τὰ ἔργα τὰ ἐαυτοῦ καταλογίζεσθαι. **καταλογίζω** (τό) μιν. κ. δημ. δημῶδες ἐρωτικὸν ἄσμα : Καλλι.Χρυσ.2042, Διηγ. Ἀχιλλ.969 καὶ καταλόγιον ἤρχεφεν μετὰ περιχάραις : 2) δημ. κτ. πληθ. καταλόγια αἰνίγματα ἢ παροιμίαι.

καταλογισμός (τό) μιν. κ. νεώτ. λογαριασμός, ἀφήγησις, ἀρίθμησις : ΠΔ Παρ.1,57 ἰδ.γρ. καταλογισμός. 2) νεώτ. ἀπόδοσις γεγονότων εἰς τινα ὡς ἐπαίτησις : ὁ καταλογισμός τοῦ αὐτοκτινητικοῦ δυστυχήματος εἰς τὸν σωφῆρ. || νεώτ. ποιη.δικ. καταλογισμός πράξεως ἢ ἀπόδοσις εὐθύνης εἰς τὸν δράστην ἐγκληματικῆς τιμῆς πράξεως.

3) ἑγγραφή ποσοῦ ὑπὲρ ἢ κατὰ τινας : ὁ καταλογισμός τοῦ ἐλαλείμωτος εἰς τὸν ταμίαν.

καταλογιστός-ἡ-όν νεώτ. ὁ εἰς δὲ δύναται νὰ ἀποδοθῆ εὐθύνη (ἀντίθ. ἀκαταλόγιστος) || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ καταλογιστὸν ἢ ἰδιότης καταλογιστοῦ ἀνθρώπου : ἀμφισβητεῖται τὸ καταλογιστὸν τοῦ δαίμονος.

κατάλογος κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀναγραφὴ ὀνομάτων, προσώπων καὶ πραγμάτων κατὰ σειρᾶν, καὶ ὁ ἐφ' οὗ ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα ταῦτα πίναξ : Πλάτ.Θεαιτ.175Α ἐπὶ πέντε καὶ εἰκοσι καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων, - κατάλογος τῶν μοσχητῶν - τῶν φαγητῶν. || κατάλογος νεῶν ὁ κατάλογος τῶν πλοίων τῶν Ἀχαιῶν κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἐν Ἰλ.Β : Πλούτ.Σόλ.10 κ. ὡς παρ. ὡν ἐπὶ μακρᾷ ἱστορίᾳ : Ἀπολλ.Κωμ.13,17 νεῶν δὲ κατάλογον δόξεις μ' ἐρεῖν. 2) ἐν Ἀθήναις, πίναξ τῶν ὀνομάτων τῶν ὑποχρεωμένων εἰς ὑπηρεσίαν ὀπλίτου : Ἀριστοφ. Ἰππ.1369 ἐπειθ' ὀπλίτας ἐντεθεῖς ἐν καταλόγῳ, Θεουκ.6,43 καὶ χίλιοι ἐκ καταλόγου, Ξεν.Ἑλλ.2,9 οἱ ἐν τῷ καταλόγῳ κ. ἐπὶ τῶν τριηραρχῶν : Δημ.261 λέγε πράττον τὸ φήσιμα. . εἶτα τοὺς κατάλογους. || κ. ἐπὶ στρατολογικῶν : Θεουκ.6,31 καταλόγους χρηστοὺς ἐκκρίθεν || ὁ κατάλογος τῆς βουλῆς : Ξεν.Ἑλλ.2,3,51 ἐκ τοῦ καταλόγου ἐξελέφθη, Ἐπιγρ. κατάλογοι βουλᾶς (ἐπιτροπὴ τῆς βουλῆς ἐν Ἐπιδαύρῳ) || ἱερὸς κατάλογος ὁ ἀναγράφων τῆς ἐκκλησίας πρόσωπα : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ. 3,135 εἰς αὐτὸν τὸν ἱερὸν κατάλογον. 3) μιν. τὸ καταλόγιον βλ.λ. : Κόλλιμ.Χρυσ.2870.

καταλόγ-ἔω κ. δημ., μ. ἐν τῷ ἰων. τ. κατηλογῶ. 2) δημ. καταριθμῶ, μετρώ : Βλαστ.Στυμ.122.

καταλοιδόρ-ἔω μιν. κ. μιν. μετὰ πάθους λοιδόρῳ, προηλακίῳ τινά : Ἀππ.Μιθριδ.59, Βί. Ἀλεξ.681 σαυτὴν καταλοιδόρει.

κατάλοικ-ον κ. νεώτ. ὁ μετὰ τὴν ἀφοίρεσιν ὑπολειπθείς, ὁ ὑπόλοιπος : Ἀριστλ.Ζ1 548b,1θ ἐκ τοῦ καταλόπου, Πολύδ.8,3,91,9 ἢ δὲ κατάλοιπος (εἰσοδὸν) ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Ἰρηνίους τόπων, ΚΔ Πράξ.15,17 οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων. || ὁ ἔτερος ἐκ τῶν δύο : Γολ.7,314. || νεώτ. τὸ οὐδ. κατάλοιπον ὡς οὐα. πᾶν ὅ τι ἀπομένει, ὑπόλοιπον : ἡ διαίρεσις ἀφῆσε κατάλοιπον.

καταλοῖθ-ἄω μιν. δ. γρ. τὸ κατὰ λῶ βλ.λ. : Φώτ.

καταλοικίω (ἰλοξ) καταυλακίω, κόπτω εἰς αὐλακας, καταεσχίζω κ. παθ. : Εὐρ.Ἰκ.826 κατὰ μὲν δουξὴν ἠλοκίσεω.

καταλοιστικοί (τοί) ἢ καταλοῖμαι | Ἐπιγρ. μέλη θρησκευτικοῦ συλλόγου ἐκελευσθέντα καθιερωμένας ὑπὸ τῆς αἰρέσεως αὐτῶν λούσεις.

καταλοῖμαι μέσ. ὁπαπῶν διὰ τὸ λουτρᾶν : Ἀριστοφ. Νεφ.838 καταλόει μου τὸν βίον (πιθ. γρ. ἀντί καταλούει).

καταλοφάδεια (λόφος) ἐπίγρρ. ἐπὶ τοῦ λό-

φου, τοῦ τραχήλου : Ὁδ.Κ 169 βῆν δὲ καταλοφάδεια φέρων [τὴν ἔλαφον] (φέρων ἐπὶ τοῦ τραχήλου τὴν ἔλαφον).

καταλοχία (ἡ) μιν. καταλοχισμός βλ.λ. δ.γρ. ἐν ΠΔ Παρ.1,132,18.

καταλοχίω σχηματίζω εἰς λόχους : Ἀσκληπιόδ. 2,1 κ-τὴν φάλαγγα || κατανέμω εἰς λόχους : Αἰλ.Τακτ.2,4. || καθόλου, ἐξ ολοκλήρου διαμοιράζω : Διόδ.Σ 18,70 τοὺς μὲν εἰς τάξεις καταλόχισον, Πλούτ.Λυκ.16 καταλοχίζειν εἰς ἀγέλας κ. παθ. : αὐτ.Κικ.15.

καταλοχισμός (τό) ἢ εἰς λόχους διανομή : Πλούτ. Κικ.15 ἀπήγαλλε τοὺς ἐν Τυρρηνίᾳ καταλοχισμούς, ΠΔ Παρ.1,4,33 καὶ ὁ καταλοχισμὸς αὐτῶν. 2) πᾶν. βιβλίον ἀναγράφον τὸ διανεμόμενα ἐδόξα ἐῖς τοὺς σφραγιστικῶς : φυλακτικῶν καὶ ἐφόδων τῶν ἐν καταλοχισμαῖς.

καταλοχ-ἄω μιν. στήνω κατὰ τινας ἐνέδραν : Θεοδώρ.4,397.

κατάλοθ-ἄω κατασυντρίβω εἰς τεμάχια, ἀλωνίζω, ἐξαφανίζω : Ξεν.ΚΠ7,1,31 τοὺς δὲ λίπτοντας κατηλόθαι κ. παθ. : Εὐβουλ.15,5 κατηλόθαι κ. μ.πφ : Λουκ.Ἰκαρ.15 τὴν σφρὺν κατηλοσημένος.

κατάλλη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν βιονειωδῶν.

καταλοψ-αὐς-ἔς (ἰλοσος) μιν. ἐπὶ τόπου, ὁ πλήρης ὄλους, δάσους ἢ ἄλων, δενδροπληθής, πυκνῶς δασώδης, λογγωμένος : Στράβ.5,3,11 εἰς φάραγγα βαθεῖαν καὶ καταλοψ.

κατάλοσ-ον (ἰλοσος) μιν., μιν. καταλοσῆς βλ.λ. : Εὐστ.εἰς Διον.Περ.321.

καταλυγίω ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. λαν, ὄλος λυγίω, κόμπτω κ. Ἦσ. τὸ παθ. ὄλος, λίαν λυγίζομαι, κόμπτομαι, κυρτοῦμαι.

καταλοχορυγίω μιν. ποιῶμαι χρῆσιν τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου κατὰ τινας, μτ. γεν. : Ἀλκίφρ.2,1 τῆς ἀνθρωποπαθείας καταλοχορυγίζω.

κατάλομα-τος (τό) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. τόπος ἐνθα τις καταλείπει : Πολύδ.2,36,1 ἄλοφονηθεῖς ἐν τοῖς ἐαυτοῦ καταλόμασι, ΠΔ Ἐξ.4,24 ἐν τῷ καταλόματι συνήτησεν αὐτῷ ἀγγελᾶς ΚΔ Μάρκ.14,14 ποῦ ἐστὶ τὸ κατάλομα μου, Σέργ. Μακρ.ἐν Σάθ.226 αὐ κατάλομα ἀνεψίφθαναν.

|| πᾶν., νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἐστεγασμένους χώρους ἐνθα παραμένει προσωρινῶς ὀδοιπόρος, κ. ἰδ. στρατὸς ἐν πορείᾳ, ἄ. ἐπισταθμία : Παπαδ.Χρ. Μηλ.97 κατάλομα εἰς τὰ τουρκικὰ ἀποσπασμάτα, - οἱ στρατιῶται ἔχουν - ἔκαμαν κατάλομα στίς ἀποθήκας. 2) Ἐπιγρ. ἐφοδιασμός στρατιωτικῶν καταυλισμῶν πρὸς καταλυματίας.

καταλυμαίνομαι ἀποθ. κ. νεώτ. καταστρέφω ἐντελῶς, ἀφανίζω : Ξεν.Οἰκ.6,5 τὰς βαναυσικὰς καλουμένας τέχνας, ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι, Πολύδ.5,9,3 τῷ πυρὶ καταλυμῆναντο τὰς ὀροφάς. || νεώτ. κ. ἀντὶ τοῦ μαστίω βλ.λ. ἡ ταχοφυβία καταλυμαίνεται τοὺς γεωργικῶς πληθυσμούς.

καταλομακόμει-δομαι (λύμαξ) παθ. καταχώνομαι μὴ λίθους : Ἡρακλεωτ.Πιν.1,56.

καταλομανεῖς-εως (ἡ) ἢ καταλυμαίνομαι | γλωσσ. καταστροφή, ἐξολοθρευμός, ἀφανισμός.

καταλοματίας (τό) νεώτ. τίλος ἀξιοματικοῦ τοῦ οικονομικοῦ κλάδου κατὰ τὸ ἔτη 1828-63, ἰσότημα πρὸς ὑπολοχόν τοῦ οικονομικοῦ, ὡς ἔκτοτε ὀνομάσθη.

καταλυμάτιον (τό) παθ., ὑποκορ. τοῦ κατάλομα βλ.λ., μικρὸν κατάλομα.

καταλυμῶ (τό) μιν. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ. ὑποκειμένων ἐξ φθορᾶν ἰδ. διὰ χρῆσεως, ἢ ἐκ τριβῆς ἢ ἐξ ἀναλώσεως φθορᾶ, συνήθ. ἐν ἀρν. ἐκφορᾶ μτ. τοῦ ἔχω : Ἐρωτόκρ.Γ 1433 πάντα ἄναι σάρκα ζωτανή, καταλυμὸ δὲν ἔχει, - γερὰ μοῦ βγήκαν

τά παπούτσια - τὰ ράβχα, καταλυμὸ δὲν ἔχουν' πρβλ. ἀκατάλυτος. 1).

κατάλυπος-ον Ἐπιγρ. δ.γρ. τοῦ κατάλοιπος βλλ., ὁ ἀφεβελος ὑπόλοιπος.

κατάλυπος-η-ο Δημ. ὁ λαν λυπηθείς, κατατε-
λιμμένος : Βλαστ.Συνμ.123 ἐν λ. λυπητέρος.

κατάλυπος-ον μτγν. λυπηρόσ λαν, κατατε-
θλιμμένος : Ἡρόδ. Ἰατρ.58,96 ὄμμα κατάλυπρον,
στίλβον (δ.γρ. ὄμματα καταλήπρα).

καταλυπῶ-έω μτγν., νεώτ. κ. Δημ. πολύ λυπῶ
τινα, πικραίνω, κακοκαρδίζω : Κύριλλ., -μέ κατε-
λύθησεν ἡ συμπεριφορά σου' κ. παθ. νεώτ., Δημ.
κ. καταλυπῶμαι θλιδομαι, πικραίνομαι πολύ : κα-
ταλυπήθη(κε) γιά τό(ν) θάνατο τοῦ φίλου του.

καταλύσιμος-ον (λύω) κ. μον., νεώτ. κ. Δημ.
δοτικὸς πρέπει νὰ καταλυθῆ, νὰ διαλυθῆ, νὰ ἀφανι-
σθῆ, ἐπί προγμ. : Σοφ. Ἠλ.1246 ἀνεφελὸν ἐπέδαλες
οὐ ποτε καταλύσιμον. . κακόν' 2) μον., νεώτ.,
Δημ. εἰδ. ἐπὶ ἐδώδιμων ἀπαγορευομένων ἐν καιρῷ
νηστείας, ὁ οὐ ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται ἡ κατά-
λυσις βλ λ.91, ἡ πρὸς τροφήν χρήσις : τὸ ἐλαιον
(λάδι) ὅλα τὰ Σάββατα πλην τοῦ Μ. Σαββάτου
εἶναι καταλύσιμ(ν).

κατάλυσις-εως (ή) (λύω) κ. νεώτ., Δημ. -η ἀ-
νατροπή, διάλυσις, ἰδίως πολιτευμάτων ἢ κυβερ-
νήσεων : Θουκ.1,18 ἢ τῶν τυράννων κατάλυσις
ἐκ τῆς Ἑλλάδος, Ξεν.ΚΠ8,1,47 κατάλυσις τῆς
ἀρχῆς ταύτην νομίζων, - ἡ κατάλυσις τῆς δημο-
κρατίας' 2) ἡ διάλυσις ἢ ἀπόλυσις στρατι-
ωτικοῦ σώματος : Ξεν.ΚΠ6,1,13 περὶ καταλύσεως
τῆς στρατίας, Δημ.1209 τριήρους γὰρ ὀμολογεῖ-
ται κατάλυσις εἶναι πρώτον μὲν ἐάν μὴ μισθὸν
τις διδῷ (διάλυσις τοῦ πληρώματος)' 3) ἐπὶ
πολέμῳ, κατάπαυσις, εἰρήνευσις : Θουκ.8,18 τὴν
κατάλυσιν τοῦ πολεμίου τοῦ πρὸς τοὺς Ἀθη-
ναίους' 4) Ἐπιγρ. ἢ ἐκ διακανόνισεως, διὰ
συμφωνίας λύσις διαφορᾶς, ἐξομάλυνσις' 5) κ.
νεώτ. γεν. τέλος, κατάργησις, ἐξαφάνισις, ζετε-
τειωμός : Ξεν. Ἀπομν.1,220 τὴν δὲ ὄμιλιν τῶν
πονηρῶν κατάλυσιν τῆς ἀρετῆς, - κατάλυσις
παντός ἠθικαῦ νόμου - τῆς αὐθαιρεσίας' 6) ἐπὶ
μελῶν τοῦ σώματος, ἀκρα ἐξασθένησις, ἀδυνα-
μία, τὴν χρῆσιν αὐτῶν καταλύουσα, ἀκαναότης :
'Ἰππ.Ἐπίδ.4,33 κατάλυσιν χειρῶν ἀκ σκαλέων'
7) τόπος πρὸς ἀνάπαυσιν, διαμονή, ξένισις : Εὐρ.
'Ἠλ.393 δεξέμεθα' σίκων καταλύσις Πολυβ.2,15,5
ποιοῦνται τὰς καταλύσεις οἱ διαδοῦντες τὴν
χώραν ἐν τοῖς πανδοκείοις, - εἰς ποῖον μέρος θά
γίνη ἡ κατάλυσις μας, - ἡ κατάλυσις τῶν χωρο-
φυλάκων θά γίνη ἐπὶ τῶν προέδρων' 8) τόπος
ἐν ᾧ τις διαμένει, ἀναπαύεται., κατοικία : Ἡρ.5,52
σταθμοί τε καὶ καταλύσεις (ἰων.) κάλλισται,
'Αθῆν.337C οὐδαμοῦ κατάλυσιν μισθωσίμην εὐ-
ρεν' || κ. κτ. πληθ. τόποι πρὸς διαμονήν, κα-
ταυλισμόν : Διόδ.Σ.1,51 τὰς μὲν τῶν ζώντων οἰκή-
σεις καταλύσεις ὀνομάζουσιν' 9) μτγν., μον.,
νεώτ. κ. Δημ. ἢ χρῆσις ὠρισμένων τροφῶν ἢ πο-
τιῶν ἐν ἡμέραις νηστείας : κατάλυσις οἴνου καὶ
ἐλαίου, - ἐπιτροπή ἡ κατάλυσις κρέατος τὴν
4ην Αὐγούστου' 10) νεώτ. χημ. ἢ ἐπιτάχυνσις
χημικῶν ἀντιδράσεων δι' ἀπλής παρουσίας τοῦ
καταλύτου' 11) εἰδ. ὅπρ. θίκ. καταλύσεως
τοῦ θήμου γραφῆ ἢ μνήσις ἢ ἀπευθυνομένη
ἐναντίον παντός ἐπιχειροῦντος τὴν κατάλυσιν τοῦ
δημοκρατικοῦ πολιτεύματος.

καταλυσῶ-άω μτγν. εἶμαι σφῶδρα ὠρι-
σμένος κατὰ τινος : Ἰσίδ.Πηλ.1,296, Σουῖδ.

καταλυτήρ-ηρος (ὁ) (κατάλυω) Ἐπιγρ. ὁ εἰς
κατάλυσιν διαφορᾶς διαφθεῖς ἢ συντελέσας, ὁ
διαιτητής.

καταλυτήριον (τὸ) (κατάλυω) μτγν. τόπος ἐνθα
καταλύουσι, κατάλυμα : Πολυδ.1,73.

καταλυτήρης (ὁ) (κατάλυω) Δημ. ὁ προξενῶν ζη-
μίας, σπασίματα, φθοράς : Βλαστ.Συνμ.100 ἐν λ.
καταλυτής.

καταλύτης (ὁ) (κατάλυω) ὁ παρὰ τινι καταλύων,
ὁ ξένος : Πολυβ.2,15,6 παριένται τοὺς καταλύτας
οἱ πανδοκεῖαι' 2) Ἐπιγρ. διαιτητής, καταλυτήρ
βλλ.' 3) νεώτ. χημ. κ. καταλυτής ὄνομ. πάσις
οὐσίας ἢς ἢ ἐπιδράσεις ἐπιτάχυνει χημικὴν τινα
ἀντιδράσιν.

καταλυτής (ὁ) (κατάλυω) ἴ μον., νεώτ., Δημ. θηλ.
καταλύτρα ὁ καταλύων, ὁ καταστρέφων, ὁ ἐξο-
λοθρεύων : Γεώργ. Αλ.Βί.1ω.Χρυσ.197,9 ὁ καταλυ-
τής τοῦ φθόνου, Πολαμ.Παράκ.113 ὄρημνικῆτρα
καταλύτρα.

καταλυτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἰκανός
ὄπως διολύσει, καταστρέφῃ : Γαλλ.11,97 ποιότητες
καταλυτικαὶ τῶν δυνάμεων, - τάσεις καταλυτι-
καὶ τῆς ἐλευθερίας' 2) νεώτ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ.
ἢ ἀσχολία τῶν εὐρίσκειν καὶ διευθεῖναι καταλύ-
ματα εἰς τοὺς ἐν ἐκστρατεία στρατιώτας.

κατάλυτος (ὁ) (κατάλυω) ὁ παρὰ τινι καταλύων
ἀντὶ καταλύτης βλλ.1).

καταλύω κ. μον. κ. νεώτ., Δημ. κ. καταλύω βλλ.
κ. καταλύω, μέλλ. καταλύσω (Ἰοδ.Δ.28) κ. ὄρω.
καταλύω (Ἐπιγρ.), παθ. μέλλ. καταλύθῆσμαι
(Πλάτ.Νομ.714C), παρὰκ. καταλύομαι (Θουκ.
6,36) λύω τι ὄλωσ δι' ὄλου, ἀφανίζω, καταρρί-
πτω, καταστρέφω : Ἰλ.Β.117 ὅς δὲ θῆ πολλάνων πρῶ-
λων κατέλυσε κάρηνα ἠδ' ἐπὶ καὶ λύσει, Εὐρ.
Τρω.819 δις δὲ θυοῖν πυτόλοιν τεῖχη . . φονία κα-
τέλυεν αἰχμᾶ, Ἡρόδιαν.Ἰστ.8,4,2 καταλύειν γέ-
φυραν (διάλυειν, καταστρέφειν)' 2) ἐπὶ πολιτι-
κῶν συστημάτων, κρατῶν, ἐξουσιῶν, καταστρέφω,
διολύω, καταργῶ : Ἡρ.1,53 μεγάλην ἀρχὴν μιν
καταλύσαι, Ἀριστφ.Πλ.142 ὥστε τοῦ Διὸς τὴν
δύναμιν, - καταλύσεις μόνος, Θουκ.3,81 τὴν μὲν
αἰτίαν ἐπιφέρωντες τοῖς τὸν θῆμον καταλύου-
σιν, Πλάτ.Περ.7 ὅς κατέλυσε τὸ κράτος τῆς ἐξ
'Αρείου πάγου βουλῆς, Ἐπιγρ. τὰς προσόδους
τὰς τῶν Μηλιῶν καταλύειν, ὁ Θρασύβουλος
κατέλυσε τὴν τυραννίαν τῶν τριάκοντα κ. παθ. :
'Αῤοκ.1,96 ἢ ἀρχὴν τινα ὄρηχ καταλελυμένης
τῆς δημοκρατίας' || ὁ μέγ. μέλλ. ἐν παθ.
σημ. : Ξεν.ΚΠ1,6,9 καταλύεται σου εὐθὺς ἡ
ἀρχή' 3) μτ. αἰτ. προσ. καταβάλλω, καθαιρῶ,
ἀπολύω : Ξεν.ΚΠ8,5,24 φρονήσαντες τούτῳ τῆς
δυνάμεως καταλύειν περᾶσεσθε τούτον τῆς
ἀρχῆς κ.παθ. : Ἡρ.6,43 τὸν ἄλλον καταλελυμέ-
νον στρατηγὸν ἐκ βασιλέος ἴσφωυ καθηρέθη-
σαν, ἀπελύθησαν1, Δίων Κ36,26 πρὶν τὸν χρόνον
τῆς ἀρχῆς σφῖσιν ἐξῆκεν καταλύοντο' 4) δια-
λύω, ἀπολύω, ὀφῆνω ἐλευθεροῦν σὸμᾶ τι πολιτικόν
ἢ στρατιωτικόν : Ἡρ.5,72 τὴν βουλήν καταλύειν
ἐπιέρπτο, Θουκ.2,15 καταλύσας . . τὰ τε βουλευ-
τήρια καὶ τὰς ἀρχάς κ. παθ. : Δημ.260 ὄρων . .
τὸ ναυτικὸν ἠμῶν καταλύομενον' 5) ἐπὶ νό-
μων ἢ ἐθῶν : Παύδ.3,8,2 καταλύσαντα τοὺς νό-
μους εἰς μοναρχίαν περιστήσαι τὸ πολίτευμα,
ΚΔ Ματθ.5,17 μὴ νομίσητε ὅτι ἤλθον καταλύσαι
τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας, Πρόδρ.1,370 οἱ δὲ
γε καταλύοντες τὸ τυπικὸν ἐκείνων κ. παθ. :
'Ἰσοκρ.6,66 ἵνα τετραφῶσι δὲ τὰς πολιτείας καὶ
καταλελυθῶσι τοὺς νόμους Ἰοργλ.Παλλ.17 κατα-
λύειν δίκην' 6) καθιστῶ τινα ἀχρηστον : Ξεν.
'Ἰππ.12,5 καταλύειν τὸν ἱππέα' 7) παραμελῶ,
ἐγκαταλείπω : Ἀριστφ.Σφ.2 φυλακὴν καταλύειν
νυκτερινὴν διδασκαλαί, Ἀριστλ.Πολιτ.1308a,29 ἵνα
φυλάττωσι καὶ μὴ καταλύουσιν ὡσπερ νυκτερι-
νὴν φυλακὴν' κ. παθ. : Δεῖν.1,112 τὴν κοινὴν
φυλακὴν καταλύθησαν βοδλεται' 8) κατα-
παύω, παραμελῶ : Ἰσοκρ.18,60 μόνος ὁ κατέλυ-
σα τὴν τριηραρχίαν' 9) τελευτῶ τι, τελεῖωνω,

άφανίζω : Γοργ. Έλ.21 μώμου άδικίαν και δόξης άμαθίαν καταλύειν, Δημ.150 και πατρώα δόξ' ύπάρχει, ήν αλαχρόν έστ' έν σοι καταλύσει, Αιλ. Ζ1.13.1' **10**) είδ. επί του βίου, τελευτώ, άποθνήσκω, Εύστ. «καί οι μεθ' Όμηρον τ' θανείν καταλύσαι τόν βίον λέγουσιν» : Εύρ.Ίκ.1004 είς "Αιδαν καταλύσους" έμμοχθον βίστον αϊώνος τε πάνοους, Ξεν. Άπολλ.7 έν κειρώ τής ήλικίας καταλύσαι τόν βίαν" κ. παθ. : Πολιτ. Έκλ.Τραγ.26.15 όσοι καταλυθήκανε στα όρη και στα δάση, | ποιάς είν' άπου θά σάς τσι πη και θά τσι λογαρίσση" κ. άπολ. : Διοκλ.Κωμ.14 ώρη καταλύειν (τελευτών έν καταλλήλω σπηγή, Λουκίλλ. έν ΑΠ 11.79 πύκτης ών κατέλυσε" πρόλ. Άριστλ.Πρ.921α, 20 καθήπερ έν τοίς χοροίς έν τή καταλύειν (εις τό τέλος) : **11**) επί τής ειρήνης, παραδαινω, καταπατώ, καταργώ : Αισχιν.3.55 καταλύσας τήν ύπάρχουσαν ειρήνην **12**) κ. αντίθ. επί του πολέμου, παύω, τελειώω τόν πόλεμον, ειρηνεύω : Άριστφ.Λυσ.112 εθέλοισ' άν ούν, .. μετ' άπου καταλύσαι τόν πόλεμον, Όουκ.7.31 ούτε καταλύουσι τόν πόλεμον ναυμαχίην τε μέλαθρον" κ. άπολ. : Όουκ.5.23 καταλύειν δε άμα άμφω τώ πόλει" κ. μτ. έμπροθ. αιτ. : Όουκ.8, 58 ήν δε καταλύειν βούλωνται πρός "Αθηναίους" || συνήθ. μέσ. : Ήρ.7.146 καταλύσάμενοι τάς έχθρας (συνάφαντες ειρήνην), Ξεν. Έλλ.6.3,6 ήμάς δή χρή άρχασθαι μέν αύτού τής σχολιατίας, ό-ταν δε γένηται, καταλύεσθαι ή δυνατόν τέχιστα" || μέσ. άπολ. ειρηνεύω, κόμνω, συνάπτω ειρήνην : Ήρ.9.11 καταλύσονται τώ Πέρση ούτω" || άμ. επί στάσεως : Άριστφ.Βάτρ.359 στάσιν έχθράν μή καταλύειν" **13**) παθ. επί ήλικίας, τό τέλος, ή παρακμή : Άριστλ.Πολιτ.1335α,34 ήδη καταλελυμένος τής ήλικίας" || παθ. μτχ. παρακ. καταλελυμένος ό άρχιστος, ό πεπαλιωμένος : Φιλώδ.Μουσ.68Κ' **14**) λύω άπό του ζυγοϋ, ώξείζωω : Όδ.Δ.28 ή σφωιν καταλύσομεν ώκείας Ιππους" || λύω, καταδιβάω τι εκ του τοίχου όπου κρέματα : Ήρ.2.121 μηχανάσθαι ό-κω τό σώμα του άδελφουο καταλύσας καμειΐ" || είδ. Φωτ. «καταλύσαι τόν απαγέζομενον κα-θεινείν» : || παθ. καταδιβάομαι άπό του να κρέματα : Ίππ. Αφ.243' **15**) άμτθ. κ. νεώτ. μένω, διαμένω, ξενίζομαι : Πλάτ.Γοργ.447Β παρ' έμοι γάρ Γοργίας καταλύει" κ. άπολ. : Πλάτ. Πρωτ.315D ύπό του πάλαιθεν τών καταλυόντων" κ. μτ. έμπροθ. αιτ. ύπάγω και μένω εις τήν οικίαν τινός : Όουκ.1.136 παρά Άδμητον τόν Μολοσσών βασιλέα . . καταλύσει, Πλάτ.Όεσιτ.142C άτάρ πός ούκ αύτό Μεγαρόν κατέλυεν ; Έπιγρ. καταλύειν έν τή Ιερή" || μέσ. κ. άπολ. : Εύρ. Μήδ.146 θανάτω καταλυοίσιμαν βίστον στυγεράν προλιπούσα" || νεώτ. επί στρατιωτών ή όδοιπόρων, σταθμεύω πρός άνάπαυσιν ή διανυκτέρευσιν : παθ θά καταλύσμε άπόφε;" || έλ-θών προσωρινώς εις τινα τόπον διαμένω, κατοικώ που : κατέλυσεν εις τήν οικίαν ταϋ γαμβρού του, - άφίκετο και κατέλυσεν εις τό ξενοδοχείον τής Άγγλίας.

καταλό δημ. άντι κιαλόω, φθειρώ, καταστρέ-φω, εξαντλώ, είο, επί ένδουμάτων και σπαν. επί τροφών : καταλεί τρία ζευγάρια παπούτσια τό γρόντο, - δουλεύω φορώντας τό παλό μου και θά τό καταλήσω γρήγορα, - μου κατάλησαν κι όλα τόν τενεκί τό βούτυρο" **2**) επί έδωδιμων, έν άναφ. πρός πρόσ. ή ζφον, πέτω, γυνεύω : φρ. τό στομάχι του καταλεί και πέτρες (επί έ-χόντων λίαν ύγια πεπτικά όργανα), - ό σκύλλος καταλεί και χοντροκόκκαλα" **3**) διακόπτω γε-νικώς ή έν μερεί τήν εκκλησιαστικώς επιθεδημέ-νην νησιόταν είτε αύτογυμνωώς είτε έξ άδείας κα-

θωρισμένης ύπό τής εκκλησίας : στομάχιασα και γι' αυτό καταλό, - του Εύαγγελισμού καταλόνο τό φάρι, τό Μεγ.Σάββατο δέν καταλόνο τό λάδι. **καταλωθώ-άω** μτγν. καταστρέφω, άκρωτηριά-ζω : Πολύδ.15.33,9.

καταλωθώ-άω, ποι. κ.ίων. -έω άναπαύομαι, άνα-κομφίζομαι άπό τινος : Όδ.1.459 κάδ' δε κ' έμην κήρ λωφίσει κοκάω" **2**) ποι. μτγν. μτθ. άπαλύ-λάσσω τινά εκ τινος : Άπολλ.Ρ.3.616 κούρη δ' έξ άχέων . . καταλωφεεν όπνος. **καταμαγγάνεω** άρχ. λεξ. δια μαγείας άπατώ, καταγοητεύω : Ήσ.

καταμαγείων (τό) [καταμάσσω] μτγν. τεμάχιον ύφάσματος πρός καθαρισμόν : Άρτεμιδ.Δαδδ.1.64. **καταμαγεύω** μτγν. μαγεύω τινά έξ δλοικλή-ρου, έντελής : Λουκ.Νεκμομ.7.

καταμαθηματικώς άνόγω εις όρους μαθη-ματικούς κ. μέσ. : Φιλώδ. Ύπομν. εις Άριστλ.Ψυχ. 481.34 καταμαθηματικέωσάτο τήν φύσιν.

καταμάθησις-εως (ή) μτγν. ή άπόλυτος γνώ-σις, εκμάθησις : Έρμολ.Ίδ.2.7.

καταμαθητικός-ή-άν μτγν. ό πρός μάθησιν, νόησιν, Ικανός ή πρόσφορος : Πολύδ.9.152.

καταμαινομαι μτγν. παθ. άόρ. κατεμάειν, κα-τέχομαι ύπό μανίας, ενεργώώς και μαινόμενος κατά τινος : Φιλ.2.542 καταμαίνεσθαι τών Ιουδαίων.

καταμακκρίζω μσν. θεωρώ τινα λίαν εύτυχή, μακκρίζω λίαν : Εύμάθ.357, Βί. Άλεξ.477 σαυτόν κατεμακκρίζω.

κατάμακτρα έπιφρ. δημ. παρ' πολύ μακριά. **καταμάκτης** (ό) [μάσσω] γλωσσ. ό καταμάσ-σων, σπογγίζων.

κατάμακτος-ον [καταμάσσω] Έπιφρ. ό χυτός εις τύπον, καλούπι.

καταμαλακίζω [μαλακίζω] ποιώ τινα όλως εκτε-θλημύμενον, άσθενή : Ίω.Χρυσ.7.145B καταμαλα-κίζοντες έαυτους" || κ. μέσ. είμαι ή γίνομαι άσθενής : Ξεν.Οικ.11,2 όρθώς δε έπιμελομένω και μή καταμαλακίζομένω.

καταμαλάσσω μτγν., μσν. κ. δημ., άπτ. καταμα-λάττω δια τριβής ή άλοιφής ποιώ τι μαλακόν, μολακών : Λουκ. Άνοχ.24 χροίμεν . . σώματα έ-λαίψ και καταμαλάττομεν ώς έντόνωτερα γί-νοιτο, Βί. Άλεξ.57 κηρόν καταμαλάσσων έπλα-σεν άνθρωπάρια" **2**) δημ. δια τής μαλάξεως, ψηλαφήσεως μολών : πώς να τό φάγω που τό καταμαλάξες" **3**) μτφ. κ. δημ. πρσώνω : Λουκ. ΖΤραγ.24, - αύτό τό φάρμακο του καταμάλαξε τούς πάνοους" κ. παθ. : ΑΙδ.Ροδ.474 μικρόν κατε-μαλάχη, κατέθεσεν εις ήμερον.

καταμαλαθκετός μσν. καταμαλακίζομαι βλ.λ. : Θεοφύλ.Σ.6.257,13.

καταμαλαθακίζομαι παθ. άποχαυνοϋμαι : Πλάτ. Έπιστ.329B ει τι καταμαλαθακισθείς και άποδει-λιών αισχύνη μετσοχον κακής.

καταμαλάσσω άρχ. λεξ. καταμαλάσσω" Ήσ. «καταπραύνω».

καταμανθάνω κ. νεώτ. μετά προσοχής πα-ρατηρώ, έξετάζω εκ του πλησίου : Ήρ.7.146 και καταμαθάνω τήν βασιλέως στρατιάν, Πλούτ. Δίων.34.0 Ιατροί . . τό τραύμα καταμανθάνου-τες, Πάπ.114.11 καταμαθείν τόν έλαιώνα αύτου" **2**) κ. νεώτ. λαμβάνω γνώσιν τινος, μαθάνω κα-λώς : Πλάτ.Όεσιτ.198D πάλιν έστι καταμανθάνειν ταύτα, Σέργ.Μακκ. έν Σάθ.3.370 τούτου αύτφ' όύσων καταμαθόντος τόν προσάτην" **3**) άντι-πιλαμδάνομαι δια τών αισθησεων, παρατηρώ : Άριστλ.Πρ.9.60α,7ε || συνηθέστερον δια του νοϋ, έννοώ : Πλάτ.Παριμ.128Α ούκ όρθώς κατα-λαμδάνεις, Άνφφ.5.14 εκ τών νόμων καταμανθά-νει τούς λόγους ει όρθώς, ΚΜ Ματθ.6.28 κατα-μάθετε τά κρινα του άγρού πώς αύξάνει

4) αντίλαμβάνομαι, άσκαλύπτω ότι, κτ. παρκ. : Ξεν. Άπομν.4,4,15 καταμεμάθηκας ότι . . . || κ. μτ.μχ. : Ήρ.4,164 καταμαθόντας μιν αγοράζοντα, Ξεν. Άπομν.1,4,2 καταμαθών αυτών θύοντα || όμ. κ. έπομ. έξηρτημένης προτάσεως : Ξεν.ΚΠ8,1,40 καταμαθείν τοϋ Κύρου δοκούμεν, ώς . . . 5) θεωρώ, παρατηρώ τι : Ξεν. Άν.3,1,44 ά και ήμᾶς δεΐ νῦν καταμαθόντας.

καταμανταία (ή) μγν. ή μαντική, προαίσημα : κτ πληθ. : Ίουλ.Λαοδ. έν Κατ. Άστρλ.Κ.5(η),190.

καταμαντεύομαι μαντεύομαι, προλέγω κατά τινος ή περί τινός τι : Άθην.15,686C σιωπήν καταμαντεύόμενος απέθανεν εύτυχώς || κ. μτ. ά-παρφ.μείλλ. : Άπν.Λιβ.77 καταμαντεύοντο τῆ πόλει μηδέν άνησιεν. 2) προοιωνίζομαι, εικάζω : Άριστλ.Ρητ.1368α,31 έκ τῶν προγενόντων τά μέλλοντα καταμαντεύόμενοι κρίνονεν, Πολύδ.2,22,7 καταμαντεύόμενοι τό μέλλον || μτ. γεν. : Άθην.14,634C διό τό βράδιώς καταμαντεύεσθαι τῆς τῶν ποιημάτων διανοίας. || κ. μτ. έμπραβ. διορ. (γεν. μτ. τῆς περι) : Νικόστρ.άπ.Στδβ.4,22,102 καταμαντεύόμενοι περι τῶν γυναικῶν πόρρωθεν, όποιαί.

καταμανῶ (μαίνομαι) μον. μετά μεγάλης μανίας : Θεοφύλ.Σ 203B. καταμανῶς . . . τήν οικίαν . . καταφλέγουσι.

καταμαρξεύω (μαρξο) Ιων. καθαμαρξεύω βλλ. **καταμαρραίνω** κ. νεώτ. κ. μον., άόρ. καταμαρραίνω, μαρραίνω ή έντελῶς : Θεόφρ.Πυρ.10, Βί. Α.χιλλ.1577 οὐκ έλεει τά κάλλη τους νά τά καταμαρραίνῃ. 2) άδυνατιζώ, έξασθενῶ : Λουκ.Τίμ.17 || κ. παθ. μαρραίνομαι έντελῶς, φθειρομαι, κυρ. έπί προσ. : Πλούτ.Ήθ.804E πολλοί πριν άνηθισαι περι τό βῆμα καταμαρραίνεσαν. || συνεκδ. κ. έπί τῶν οδημάτων ή άποστημάτων : Ίπν.Προρρ.2,6. Άριστλ.Μετ.368α,7 τό πάθος (του σεισμοϋ) καταμαρραίνεται, Λογγίν.238,5 τά φυχικά μεγέθη φθίνειν και καταμαρραίνεσθαι.

καταμαργαρός-ον μον. ό πλήρης μαργαριτών : Κ Μανασσ.3,45,97.

καταμαργῶ-άω κ. Ιων. -έω έκ μανίας είμαι έκτός έμαυτοϋ : Ήρ.8,125 φθόνῳ καταμαργῶεν ένέικε τόν Θεμιστοκλέα.

καταμαρνήτω (μαρνήτω) καταλαμβάνω : Ίλ. Ζ 364 ώς κεν έμ' έντοσθεν πόλιος καταμαρνήη έόντα || συλλαμβάνω, καταπαθῶν τινά φεύγοντα, τόν πιάνω : Ίλ.Ε 65 ότε δη κατέμαρπηε δάικων. || συνεκδ. έπί τοϋ γήρατος, έπί τοϋ θανάτου κ. ά. δεινῶν : Όδ.Ω 390 έπει κατό γήρας έμαρφεν, Θεόγν.207 άλλον δ' οϋ κατέμαρφε δίκη, Έπιγρ. κατά μητέρα πότμος έμαρφε.

καταμαρτύρησις-εως (ή) | καταμαρτυρώ | νεώτ. ή κατά τινος μαρτυρία, κατηγορία.

καταμαρτυρία (ή) | καταμαρτυρώ | μγν., μον. ένκκλ., νεώτ. κ. δημ. ή μαρτυρία, ή κατάθεσις πρῶ δικαστηρίου έναντίον τινός. 2) νεώτ., Ιδ. δημ. καταμαρτυρία μομφή κοινή άποδιδόμενη κατά τινος, κατακραυγή : έχει τήν καταμαρτυρία(ν) τοϋ κόσμου.

καταμαρτύρομαι άποθ. Έπιγρ. φέρω μαρτυρίαν κατά τινος, καταμαρτυρώ.

καταμαρτυρῶ-έω κ. νεώτ. διδω μαρτυρίαν, μαρτυρῶ κατά τινος : Άντιφ.2,4,10, ήμ.28,4 κατ' άλλῆλων καταμαρτυροῦσιν || μτ. αή. καταμαρτυρῶ : Δημ.1115 τά φευδῆ μου καταμαρτύρησε, ΚΔ Ματθ.26,42 τί οὐτό σου καταμαρτυροῦσιν; || όμ.όπολ. : Λυσ13,28 τό φήμισμα τῆς βουλής καταμαρτυρήσει || όμ μτ. άπαρφ. : Δημ.377 τίς μου καταμαρτυρεΐ δῶρα λαβεΐν; || κ. παθ. ύφισταμαι έναντίον μου μαρτυρίας άλλων : Άντιφ.2,4,7 μη πιστάς καταμαρτυρηθεις, Αισχίν.1,90 καταμαρτυρεΐται ύπό τοϋ βίου τοϋ έαυτοϋ (αὐτός ό

βίος του είναι μαρτυρία έναντίον του) 2) έπί μαρτυρίας, διδομαι, φέρομαι έναντίον τινός, κ. παθ. : Ίσαι.5,25 ά καταμαρτυρεΐται αύτοϋ || όμ. άπολ. : Δημ.29,55 τοϋτον βασάνιζειν περι αυτών τῶν μεμαρτυρημένων. 3) βεβαιῶ σχετικῶς : Πλωτίν.5,5,13 καταμαρτυρεΐν τῶν οϋ παρόντων. 4) άστρολ. δείκνυμαι έχων, άσκήν κακήν έπίδρασι έπί τινος : Βέττ.Βάλ.104,2. 5) ρηματ. π. καταμαρτύρησις, καταμαρτυρία.

κατάμασθος-ον | μασθός | έπί θήλεος, ό μεγάλους, έξωγκωμένους μαστούς έχων : Μακδάλ.150,16 σφιγξ δυσειδής κατάμασθος.

καταμάσσω | μασσῶ | μγν. σπογγίζω κολῶς : Ήλιόδ.Αιβ.1,2 έπίλειε κατέματτεν άνύμωζεν, ΕΜ 587,48 κατέματτε τάς χείρας || κ. μέσ. : Λουκ. Όν.10 και καταμάττω. 2) μετά τό λουτρόν τρίβω : Διοκλήτ. Έδικτ.7,75 (παθ.).

καταμαστεύω μγν. έπιπτα. τοϋ μαστεύω βλλ., καταζητά : Συνέο.241Α.

καταμαστιγῶ-όω κτυπῶ τινά με μάστιγα ισχυρώς : κ. παθ. : Λιβδάν.Προγ.26,20.

καταμαστιζώ γλωσσ. σφοδρώς κτυπῶ διά τῆς μάστιγος.

καταμαστροπεύω μον. έντελῶς μαστροπεύω βλλ., διαφθείρω : Μετοχ.Θ έν Σάβ.1,190 ή άνθρωπος ή έπίτηδες συνείρει τε και μετοχτετεύει καταμαστροπεύουσα.

κατάμαστρος-ον | μαστρος | Έπιγρ. ό ύπεύθυνος : κατάμαστρος έστως Ιερών χρημάτων φωρᾶς.

κατάματα έπίρρ. δημ. έντελῶς εις τά μάτια, άτενῶς, άσκαρομακτική.

κατάματος-η-ο δημ. έπί χιόνος, βροχής, κληνοϋ, ό έπί τῶν οφθαλμῶν, έπιπίατον, βίσιος : Κρυστ.Τραγ.148 νερό μαζ| και χιόνι, ένας κατάματος συρμός, ένα κακό δρολάδι.

καταματιθῶμαι παθ. γαργαλίζομαι ύπό τινος : Ίπν.Έντ.Παθ.6,7 καταματιθόμενος πτερῶ (πρός πρόκλησην έμέτου, δ.γρ. καταματιθόμενος).

καταματιθόμενος δ. τ. τοϋ καταματιθόμεσι βλλ. : Ίπν.Έντ.Παθ.12 καταματιθόμενος πτερῶ έμείτω (δ.γρ. καταματιθόμενος).

καταματώνω μον. κ. δημ. πολύ ματώνω : τοϋ καταματόωντα τά μοῦτρα στίς γροθιές : κ. παθ. : Έρωτόκρ.4,161 χήμισι τόνοι ρχίτει κρυγίω, νεκρό, άσάλευτο και καταματωμένο, - γιατί είσαι καταματωμένος;

καταμαυρίζω δημ., άόρ. καταμαυρίσσω, καθιστώ, βάφω τί έντελῶς μέλαν, μαυρίζω έντελῶς : τόν καταμαυρίσαν στοϋ Ξύλο. || κ. όμτβ. : καταμαυρίσω τό πόδι του από τό πείσιμο || μτφ. καταμαυρίζω καρδιές γίνομαι πρόξενος μεγάλων θλίψεων : Βαλαωρ.Κλέφτης8,62 τό βαρού τοϋ χερι πόσες καταμαυρίσει καρδιές. 2) μετά πάθους κατοφνηρίζω τινά έν έκλογῆ.

κατάμαυρος-η-ο μον. κ. δημ. ό έντελῶς, άπολύτως μέλος μαύρος : Διγεν.Άκρ.1510 κατάμαυρον όφρυδιν, Κάλδ.78 άπο τήν πυρκαΐαν νικήτρια . . . έκβαίνων σωμμένα οί δύο κατάμαυροι, Ξενόπλ.Ζακ.Μοντ.25 άνάμεσα σιά μακριά κατάμαυρα γένεια.

καταμαυρῶ-όω μον. κόμην τι ὄλιος άμαυρόν : Θεόδοσ.Διακ.Άκρ.1,205.

καταμαχῆσις-εως (ή) γλωσσ. ή πρᾶξις τοϋ καταμάχομαι, καταπολέμησης.

καταμάχομαι, μέλλ. καταμαχοῦμαι έν μάχη καταβάλλω, κατακινῶ τινά : Παισα.6,11,4 καταμαχέσαστο τόν πύκτην. 2) μτφ. μετριάζω, έλαττώνω : Διόδ.Σ 3,47 καταμαχόμενοι τήν ύπερβολήν τῆς εύδωδίας. 3) ρηματ. π. καταμαχέομαι.

καταμβλακεύς μγν. δ. τ. τοϋ καταβλακεύω βλλ., παραμελῶ τί έξ όκνηρίας, έκ ραθυμίας : Άπολλ.Κιτ.3, Άρετ.Χρον.Νούσα.1,1.

καταβλύνω ποιῶ τὴ ἀπολύτως ἀμβλύ ἢ ἀσθενές, σπομώω κ. παθ. : ΑΠ 5,219 *κατηβλύθη κέντρον* 2) μφ. ἐπιφέρω κατὰ πτωσιν τῶν δυνάμεων, ὀθιμῶν? Σοφ.ΟΤ 688 *παριεῖς καὶ καταβλύνων κέαρ ἰσχόλ.* ἐκλύων καὶ ἀθύρον ποιῶν». **καταβλυθῶ** -ῶ ποιῶ τὴ ἐντελῶς ἀμβλύ, ἀσθενές, ἄ. καταβλύνω: Δίφιλ.18,7 *τὸ τε νωκαρῶδες καὶ καταβλυμένον.*

καταμεγαλαυχομαι -εμαι ἀρχ. λεξ. ἀποθ. ἐπιπατ. τοῦ μεγαλαυχῶμαι βλ.λ., κουχῶμαι παρὰ παλῶ: Ἦσ. καταμεγαλαυχῶσαι μεγάλας ἐκαυχῆσατο.

καταμεγάλωφρονῶ -έω μτγ. φέρομαι πρὸς τινὰ ὑπερηφάνως, καταφρονῶ τινά, μτ. γεν. : Κλήμ. Ἰλ 538 τῆς τρυφῆς, κτήσεως, θεῶς καταμεγαλοφρονεῖν || κ. ἀπολ. ὑψηλοφρονῶ : αὐτ.274.

καταμεγαλόνομαι ἀποθ. κίμων πολὺ τὸν μεγάλον, ὑπερηφανεύομαι εἰς βάρος τινός : Ἀκῶλ., Θεοδόρ. Σύμμ. ΠΔψαμ.40(41),10.

καταμεθεδεύω μον. ἐπινοῶ μεθόδους, τεχνήματα πρὸς ἀνατροπὴν ἄλλων τεχνασμάτων : Θῆσ. Στεφ. ἐν λ. τὰ στρατηγήματα. ἀντιστρατηγεῖσθαι καὶ καταμεθεδεύεσθαι παρὰ τῶν πολεμίων.

καταμεθύσκω, ἄδρ. καταμεθύσα κίμων τινὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς, ἐμβάλλω εἰς μέθην : Ἦρ.1,106 *τοῦς πλάυνωσ. . καταμεθύσαντες κατεφονεύσαν* κ. παθ. : Πολύδ.5,39,2 *ὑπὸ τινος κατεμεθύσθη* κ. μφ. : Ἀρχύτ.ἀπ. Στοδ.3,1,14 *καταμεθύσκουσα τοῖς ἀγαθοῖς τὰν δεισιάν.*

καταμεθύω μτγ. φλυαροῦ ὡς μεθυσμένος ἐναντίον τινός, μτ. γεν. : Φιλ.1,361 *καταμεθύσθαι ἀρετῆς* || κ. ἐπὶ καλῆς σημ. : Ἀθανᾶσ. Περὶ Λατρ. 7,221 *ταῖς τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν ἀφθονίας καταμεθύειν εἰκόσ* 2) ἐνεργῶ ὡς μεθυσμένος ἔνεκο δυστυχίας ἢ δοκιμασίας δευῆς : Κύριλλ.

καταμεῖβομαι διανέμομαι, μοιράζομαι μεταξύ : ΕΜ 358,44 *καταμεφθεῖς δύο τινα* (πθ. μερισθεῖς).

καταμεινύω κ. καταμεινύω, μέλλ. καταμεῖψαι κ. ποι. μτχ. καμμεῖψας ἐνόμω δύο ἢ περισσότερα πράγματα, ἀνακατώνω : Ἀριστοφ. Λυσ.579 *καταμινύσας τοὺς τε μετοίκους*, Δημ.866 *καταμειψαί τὴν προῖκ* εἰς τὴν οὐσίαν, Πλούτ. Ἦθ. 148Α *συμποταίς αὐτῶν δὲ ἔτιχε καταμεινύειν* κ. παθ. : Ἰνπ. Ἄερ.8 *καταμεινυμένον ἐς τὸν ἥρα*, Ξεν. Ἄν.7,23 *οἱ στρατιῶται εἰς τὰς πόλεις καταμεινυντο* 2) ρηματ. π. κατάμειψις.

καταμειδῶ -ῶ μτγ. μειδιῶ ἐναντίον τινός, χλευάζω, καταφρονῶ τινός : Ἰώσ. ΠΙ 3,7,33 *καταμειδιῶ θανάτου.*

καταμειλίσσομαι μτγ., ἄπτ. καταμειλίτταμαι καταπραῶν τινά, τὸν θυμὸν τινός : Ἰώσ. ΑΙ 6,13,7. **κατάμειψις** -εως (ἢ μπεινύω) ἡ ἐντελής ἀνάμειψις, μειξίς : Ἀριστοφ. Πρ.868,4, Πλούτ. Ἦθ. 110Α ἡ πρὸς τὸ αἶμα κατάμειψις τοῦ οἴνου.

καταμελάω μτγ. κ. μον. ποιῶ τὴ ἐντελῶς μέλαν, καταμαυρίζω : ΚΜνασσ.99Β *τοῖς βουνοῦροις τὰς σάρκας καταμελάειν* κ. παθ. : Ἄγαθ.5,3 ὁ ἄηρ κατεμελάινετο 2) λυποῦμαι, θλιβομαι : Κύριλλ.

καταμελειστί ἐπίρρ. μτγ. κατὰ μέλη, μεληδόν, κορμιαστά : Ἀρατ.624 *ἰχάριν τοῦ μέτρον κατὰμελειστί*.

καταμελετῶ -ῶ ἐξασκῶ, γυμνάζω πλήρως : Πλάτ. Φιλ.55Ε *τὰς αἰσθήσεις καταμελετᾶν ἐμπειρίᾳ καὶ τὴν τριβῆ* κ. παθ. : Πλάτ. Νόμ.649C *τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀφοβίαν δεῖ καταμελετᾶσθαι* 2) σπουδάζω, μελετῶ ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆν, ὅπως συγγραφῶν τι : Πλάτ. Κλειτ.40Β *καταμελετῆσαι τὸν ἔπαινον περὶ αὐτῆς*, Θεμιστ. Λογ.26,312Β.

καταμερίζω μον. κ. νεώτ. τείνω εἰς τεμάχια, διαμερίζω, κομματίζω : ΚΜνασσ.4013 2) ρηματ. π. καταμερισμός.

καταμερισμός ἰδί (καταμερίζω) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ καταμερίζειν, διαμερισμός εἰς τεμάχια, κομματῆσμαι.

καταμελιθῶ -ῶ ἐπαλειφω μετὰ μέλι, κίμων τι ἡδύ, ἡθύνω, γλυκαίνω || μφ. ἐπὶ τοῦ ἄσματος ἀηδόνας : Ἀριστοφ. Ὀρν.224 *καταμελιθῶσι λοχῆν* ἄλην, Σύνεσ.38D *τὰς ἑκοῆς ἀπάντων διηγῆματι καταμελιθῶν.*

καταμέλλω μτγ. ἀναβάλλω, βραδύνω νὰ πράξω τι, ἰδίως ἐν πολέμῳ ἐκ φόβου πρὸς τὸν ἐχθρόν : Πολύδ.4,30,2 *ὑπεριτρυμένους καὶ καταμέλλουσι καὶ καθόλου δεδιόσι*, Φιλῶδ. ἐν Ἦσακλ.1251,8.

καταμελῶ -έω τελειῶς ἀμελῶ τινος, δὲν δίδω προσοχῆν εἰς τι, μτ. γεν. : Ἰνπ. Ἀρθρ.14, Ξεν. Οἰκ.4,7 *καταμελοῦντας τῶν φρουραρχῶν* || πάπ. παρβλεῖται νὰ πράξω τι : τῶν προσκηνόντων ἐργῶν καταμελεῖν || κ. μτ. ἀναφορ. προτῶσ : Εἰπ.352 *ὀδοῦν δὲ καταφαγεῖν ἔχει*, τοῦτοσ κατημέληκεν || κ. ἀπολ. ἀδιαφορῶ ἐντελῶς, δὲν προσέχω : Σοφ. ΑΙ.45 *εἰ κατημέλησ ἔγῳ*, Διόδ. Σ 29,3. 2) κ. μτ. αἰτ. καταστρέφω τι παραμελῶν : Ξεν. Ἑλλ.6,2,39 *μηδὲν καταμελεῖν μήτε καταρροθμεῖν* 3) κ. παθ. παραμελοῦμαι ὑπὸ τινός : Ἰνπ. Ἀρθρ 60, Πλούτ. Ἄντ.53,25 *περιβροθῆσαι καὶ καταμελεθῆσαι.*

καταμελῶδῶ -έω μτγ. μαγεύω τινά διὰ τῆς μελῳδίας, μτ. γεν. : Βασ. εἰς Ἦσ.589D.

κατάμμεπτος -ον (μέμφομαι) καταφροναύμενος, μισούμενος ὑφ' ὀλων : Σοφ. ΟΚ 1235 *γῆρας κατάμμεπταν καὶ ἀπροσδιόμιλον* || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. : Σοφ. ΟΚ 1696 *οὐ τοι κατάμμεπτ* ἔβηταν ἰδὲν ἤλθετε νὰ εὗρητε ἀφορμὴν πρὸς μομφήν).

καταμμεφομαι, μέλλ. καταμμεφομαι, ἄδρ. κατεμμεφθην ἐν ἐνεργ. σημ., εὐρίσκω τὴν ἐλαττωματικόν, δὲν εἶμαι εὐχαριστήμενος ἀπὸ τινός, μτ. αἰτ. : Πίνδ. Ν 11,30 *τὸν δ' αὐ κατεμμεφθέντ' ἄγαν ἰσχύον*, Θουκ.8,106 *σφᾶς τε αὐτοῦσ κατεμμεφθεσθαι*, Δημ.29,1 *τὴν ἑαυτοῦ κατεμμεφόμενος ἠλικίαν* 2) φέγω, ἐπικρίνω τινά : Ξεν. Ἐέρ.8,6 *μάλιστα κατεμμεφῶ τὴν τυραννίδα*, Διόδ. Σ 20,43 *καὶ τὴν ἱστορίαν κατεμμεφαίτο*, Καλλῆ. Θάν.Βλ.46 *κατεμμεφο τὴν κυβέρνησιν καὶ τὰ ἄρθρα τοῦ νόμου* || μτ. αἰτ. καὶ δοτ. : Θουκ.7,77 *μηδὲ καταμμεφθεσθαι ἡμᾶς ἄγαν αὐτοῦσ. . ταῖς συμφοραῖς* || κατεμμεφομαι τινὰ ἐπὶ τινί : Πολύδ. 5,87 *καταμμεφόμενος ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις τὸν Ἄντιοχον* || κ. τινας : Πλούτ. Δίων 8 *κατεμμεφοντο τῆς ὀμιλίας* || κ. ὅτι. . : Διόδ. Σ 15,6 || κ. μτ. δοτ. προσ. : ΑΠ 11,57, Ἀνώθ. 2, οὐδ. Λογμ. 2,21 4) καταφρονῶ, ἔξευτελιζώ : Φιλῶδ. Πιηγ. 77 κ. Σωκράτην 4) ρηματ. π. κατάμμεπτος, κατάμμεψις.

κατάμμεψις -εως (ἢ μέμφομαι) κατηγορία, παράπονον, δυσἀρεστίης : Θουκ.7,75 *κατάμμεψις σφῶν αὐτῶν πολλῆ ἦν*, Πλούτ. Μάρ.39 κ. μτ. δοτ. : Θουκ.2,41 *οὐκ ἔχει τινὶ κατάμμεψιν ἰδὲν παρέχει ἀφορμὴν πρὸς μομφήν.*

καταμένω διατελῶ μένον ἐν τινὶ τόπῳ, διαρκῶς παραμένω, διαμένω : Θέοργ. 1373, Ἦρ.2,103 *περὶ Φάσιν ποταμὸν κατεμένον*, Ἀριστοφ. Πλ.1187 *ἐνθάδ' αὐτοῦ κατεμένον*, Λυσ.31,18 *οἱ κατεμένον ἐν τοῖς δήμασι*, ΚΔ Πρόξ.1,13 *ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν οὐ ἦσαν καταμένοντες* 2) παραμένω σταθερῶς ἐν τινὶ κατῶσσει : Ξεν ΚΠ 2,1,18 *καταμένετω ἐν τοῖς ὑπερηφάνοις ὄπλοις*, Γολ.6,328 *ἐπὶ τῶν αὐτῶν κατεμένον* || κ. ἀπολ. : Ξεν. ΚΠ 3,1,30 *τῆς εἰλωθίας ἀρχῆς κατεμένουςσ.*

κατάμεργω μτγ. ἐπιπατ. τοῦ ἀμεργῶ βλ.λ. : Πολυδ.1,125 *τάς δὲ ἑλαίας τριβεῖν, ἀμεργεῖν, καταμεργεῖν.*

καταμερίζω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. διαίρει εἰς μέρη, κομματίζω : Ἀσκ. Τιμ.12 *τὸν πλοῦτον εἰς*

πολλά καταμερίζειν, Διόδ.Σ.5,13 τούς λίθους καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα' || κ. μφ.: Διόδ.Σ.3,40 εἰς πολλὰς τάλαιπυράς καταμερίζοντας τὸν θάνατον' || κ. παθ. ἐπὶ ὁρῶν, διαλύονται εἰς τὰ στασιτικά μου: Θεόφρ.Όσμ.62' 2) διανεύω, μοιράζω: 'Ασκλη.Τακτ.2,1 κ- εἰς λόχους [καταλοχίζω βλ.λ.] κ. παθ.: Ξεν.Άν.7,54 τὰ βωεῖα ζεύγη τοῖς λοχαγοῖς καταμερίσθη, - πρέπει νὰ καταμερισθοῦν αἰ εὐθύνη γιὰ τὸ ἔγκλημα' || ὄμ. κ. μέσ.: Θεόφρ.Φ.Άιτ.5,2,5 κ- ἕκαστόν τι εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν.

καταμερικεύω μον. καταμερίζω, διοιρῶ, **καταμερίσις-εως** (ή) [καταμερίζω] μτγν. κ. νεώτ. ή εἰς μέρη διαιρέσις: 'Επικ.Έπιστ.2,480' || νεώτ. ἀντὶ καταμερισμός βλ.λ.2), ή διανομή: Μητροδ.831,10 καταμερίσις τῶν μερῶν.

καταμέρισμα-ατος (τὸ) [καταμερίζω] νεώτ. κ. δημ. μοίρασμα, μοιρασά: 'Χλαστ.Συνμ.135.

καταμερισμός (ὸ) [καταμερίζω] μτγν. νεώτ. κ. δημ. διαιρέσις, διανομή: ΠΔ 'Ηστ.13,14 καὶ οὗτος ὁ καταμερισμός,-καταμερισμός εὐθύνην' || νεώτ. πολιτ. οἰκ. **καταμερισμός ἐργασίας** ή ἐργου ή ὑπὸ διαφόρων προσώπων ἐκτέλεσις μερῶν ἐνδὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐργου' || νεώτ. βιολ. **καταμερισμός φυσιολογικοῦ ἐργου** ή ὑπὸ ὠρισμένων κυττάρων ἐπιτέλεσις ὠρισμένης λειτουργίας ζωϊκῆς, ὡς τῆς πέψως, ἀναπνοῆς κλπ.

καταμεσήμερα ἐπίφρ. δημ. ἐν πλήρει μεσημβρία, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς μεσημβρίας: ποῦ ἤες **καταμεσήμερα**;

καταμεσήμερο (τὸ) δημ. ή ἀκμή τῆς μεσημβρίας: ἐπεριμενε τὸ καταμεσήμερο νὰ 'ρθῆ' || ὡς ἐπίφρ. ἀντὶ καταμεσήμερα βλ.λ.

καταμεσῆς ἐπίφρ. δημ. κ. -ης ἐν τῷ μέσῳ ἀκριβῶς: Χριστόπ.65,15 ὅτε εἰν' καταμεσῆς κὶ ἀνίσως κορυφῶση, 'Εφταλ.Όδ.Δ.19 -καταμεσῆς σθουρίζαν, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ31,23 καταμεσῆς τοῦ πελάου, Ξενοφλ.ΖΜ 32 πῆραμε ἤσυχα τὸ στρατόνι καταμεσῆς.

καταμέστιος-ον μτγν. ποι. ἀντὶ κατόμεστος βλ.λ., ἐντέλως μεστός, πλήρης: Νικ.Άλεξ.45.

κατόμεστος(-η)-αἰν) [καταμεστώ] κ. δημ. παντάπαι μεστός, πλήρης, φορτωμένος: Σχόλ.εἰς 'Αρισφ.'Ιππ 503 γλώσσ. τοῦ κατπάστος: 2) δημ. εἰδ. ἐπὶ ὀπρωῶν, ή παραγινόμενη: τὰ σῦκα αὐτὰ εἶνε κατόμεστα, - ή ντομάτα εἶναι κατόμεστη.

καταμεστώ-ὄω ποιῶ τι ἐντελῶς μεστόν, πληρῶ ἐντελῶς: Φερεκρ.145,28' κ.παθ.: Κωμ.Άδῆσπ.2,334 τῆς πόλεως πλήθουσιν καταμεστωμένης.

καταμέτρημα-τος (τὸ) | καταμετρώ] μτγν. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταμετρήσεως, ή ἀκριβῆς μέτρησις: 'Επικ.Έπιστ.1,175,-τὸ καταμέτρημα τοῦ οἰκοπέδου, - τῶν ἀπαρορηθῶν.

καταμέτρησις-εως (ή) [καταμετρώ] μτγν. κ. νεώτ. ή πράξις καὶ τὸ ἀπἀτέλεσμα τοῦ καταμετρήω, ή ἀκριβῆς μέτρησις: Πολυδ.6,41,5, Σέξτ. 'Εμπ.Μαθ.1,46, 'Ισῆβλ.Μυστ.10,5 ή καταμέτρησις τῆς τοῦ σώματος ἰδέας, Καλλίχ.Όδ.ν.Βλ.230 νὰ συγκτανεύσων εἰς τὴν καταμέτρησιν, - ή καταμέτρησις τῶν οἰκοπέδων - ἔδωσαν - πλοῖου.

καταμετρητής (ὸ) [καταμετρώ] νεώτ. κ. δημ. ὁ καταμετρῶν, ὁ ἐνεργῶν καταμετρῶν: 2) ὄργανον πρὸς καταμέτρησιν, μετρητής.

καταμετρητικός-ή-ὄν μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὸ καταμετρεῖν ἐπιτήδειος: 'Επικ.ἐν Πάπ. κ- ἡμερῶν καὶ νυκτῶν, Σέξτ.'Εμπ.Μαθ.3,73,-καταμετρητικὸν ἀβάκιον.

καταμετρητός-ή-ὄν [καταμετρώ] νεώτ. ὁ δυνατόμενος νὰ καταμετρηθῆ.

καταμετρώ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. μετρώ εἰς τινα, μετρῶν παρέχω: 'Ηρ.3,91 οἴφου .. καταμετρώσει καὶ τοῖσι τούτων ἐπικούροισι' || με-

τρῶ ἀκριβῶς: Ξεν.Όικ.421 καταμετρεῖν καὶ διατάπτειν ἕκαστα, ΠΔ 'Αρ.34,10 καὶ καταμετρήσατε ὕμιν αὐτοὺς τὰ ὄρια, - καταμέτρησε τὴν περιουσίαν του - τὰ οἰκοπέδα του' || ὄμ. κ. μέσ.: ΠΔ 'Ιεζ.45,1 ἐν τῷ καταμετρεῖσθαι ὕρας τὴν γῆν' || ἐπὶ σχηματισμοῦ στρατοπέδου: Πολύδ.6,41,4 θάτερα μέρη τῆς σκηνῆς καταμετρήσαντο γραμμαῖς' || πῶπ. εἰδ. καθορίζω γῆν ἢν κατέχω ὡς στρατιωτικὸν κλῆρον: τῶν καταμετρημένων κλῆρων' || ὄμ. ἐπὶ τῶν λαθόντων κλῆρον: Πάπ. τοῦς καταμετρημένους ἰππέες' 2) χρησιμεύω ὡς μέτρον πινός: 'Αριστλ.Φυσ.237b,28 ληθθέντος πορίου ὁ καταμετρήσει τὴν ὄλην' κ. παθ.: 'Αριστλ.Κατ.4b,33 ὁ λόγος καταμετρεῖται συλλαβῶ' || εἰδ. ἐπὶ τῶν ποδῶν ή ρυθμῶν εἰς τὴν μετρικὴν: Διον.Άλ.Συνθ.17' 3) ρηματ. ή καταμετρημα, καταμέτρησις, καταμετρητής, καταμετρητικός, καταμετρητός.

καταμηνύγες 'Ησ. ε παρακμῆ σώματος.

καταμηνύκεις-ους-ες ὁ πολλὸ μακρός, ὁ κατὰ τὸ μήκος ἐκτεταμένος: 'Ηρ.4,72 ἰεῖαφ.γρ. ἀντὶ κατὰ τὰ μήκεια.

καταμηνύων μτγν. ποιῶ τι λίαν μακρόν, ἐκτείνω εἰς μήκος: Γαλ.1,246, Πτολ.Τετραβ.100 καταμηνύκων ἄκτινας.

καταμηνύω-ὄω ἐμβάλλων τὴν μῆλην ἐξετάζω τὴν πλῆγην' 'Ησ.Σουῖδ.' || ὄμ. ἴνα προκαλέσω ἔμετον: Φρόν.Κωμ.62 ἔμει καταμηνύω 2) μφ. ἀνογκάζω διὰ τοῦ δικαστηρίου τὸν κλέπτην νὰ ἐξεμέσῃ, δηλ. νὰ ἀποδώσῃ τὸ κλαπέν, νὰ τὸ ἐξερῶσῃ: 'Αρισφ.'Ιππ.1150 ἀνογκάζω πάλιν ἐξεμείν .. κμῶν καταμηνύω 3) καταμηνύω τὰ ἔρια βυθίζω ἐνδὸς βαφῆς, βάπτω: Πολυδ.7,169 ε φαρμακίπτα τὰ ἔρια καὶ μηλοῦν καὶ καταμηνύου' τὸ τῷ κυκλήφρ καταδύειν.

καταμηνύεται (τὸ) | μῆνη| γλωσσ. τὰ καταμηνύειν, βλ. καταμηνύω 3).

καταμηνύειος-ον ὁ κατὰ μῆνα γινόμενος, εἰδ. ἐπὶ μισθοῖ: 'Επιγρ.: || κ. ἐπὶ τῶν καθάρσεων τῆς γυναικῆς: Φιλ.1,45 αὶ καταμηνύει καθάρσεις, Γαλ.ἱρ. Μορ.14,3 καταμηνύων αἷμα 2) Πάπ. ὁ πληρωμένος μὲν μηνιαῖον μισθόν' 3) 'Επιγρ. τὸ θῆλ. καταμηνύει ὡς οὐσ. τὰ καταμηνύει [ισθ.] ὄμ. τὸ οὐδ. τὰ καταμηνύει ή κατὰ μῆνα καθάρσις τῶν γυναικῶν, ἔμμηνα: 'Ιππ.'Αφ.3,28, 'Αριστλ.ΖΓ 727a,18, Πλωτίν.2,9,12' || ὄμ. κ. κτ. ἐν.: 'Αριστλ.Ζ1 573a, 16, Γαλ.8,423' || νεώτ. καταμηνύει ἐξανθήματα ἐξανθήματα ἄπνα παρουσιάζονται κατὰ τὴν ἐμμηνον ροὴν τῶν γυναικῶν.

καταμηνύώδης-ους-ες ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ καταμηνύει: 'Αριστλ.ΖΓ 748a,20' 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καταμηνύων καθάρσιν: οὗτ.ΖΓ 751a,3 καταμηνύώδης περὶττωμα.

καταμηνύεισμός-ατος (ὸ) [καταμηνύω] μον. καταμηνύσις βλ.λ.: Εἰστ.Πον.290,27.

καταμηνύσις-εως (ή) [καταμηνύω] μτγν. κ. νεώτ. μηνύσις κατὰ τινος, κατηγορία, καταγγέλια: 'Ι-μέρ.Εικλ.4,18' κ. ὡς νομ. ὄρος: 'Ιουστίν.Νεαρ.115, 3,7' || εἰδ. νεώτ. νομ. καταμηνύσις φειδῆς ή πρὸς τὴν (δικαστικὴν) ἀρχὴν ἀπικειμενικῶς ἀναληθῆς ἐνοχοποίησις προσώπου τινός ἐπὶ ἀξιοπισθῆ πρᾶξι ή πειθαρχικῆ παραβάσει ἐν γνώσει τῆς ἀναληθῆσας τῆς ἐνοχοποιήσεως ταύτης.

καταμηνύτης (ὸ) [καταμηνύω] μτγν., νεώτ. κ.δημ. νεώτ. θῆλ. **καταμηνύτρια**, δημ. -τρα ὁ καταμηνύων, καταγγέλλων τινά, κατηγορός, μηνύτης: Κῶδ.'Ιουστίν.10,11,8,Εισαγ.

καταμηνύτικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὴν καταμηνύσιν' 2) ὁ ἐπίρρητις εἰς τὸ καταμηνύειν.

καταμηνύω (μηνύω) κ. μον. κ. νεώτ. ποιῶ τι γνωστόν, φανερόν, δεικνύω: 'Ηρ.7,30 καταμη-

νυίε διά γραμμάτων τούς ούρους, αὐτ.6,29 καταμνηνέει εωυτὸν ὡς εἶη Ἰσθαίος, Αἰσχ.Πρ.175 τὸ δ' ἐνὰ καταμνηνύει, Φιλῶδ. Ὀμ.540 καταμνηνύει τὸν Ὀμηρον δι. . . Πλούτ.Θεμ.23 οὐδὲ καταμνήσει τὴν πράξιν, Μηναι.12,21 Ὁδ.6 ὁ ἀστὴρ τὸν τῆς Δικαιοσύνης καταμνηνύει Μάγοις ἀπορρήτως ἧλιον τεχθέντα κ. παθ. : Ἰουλ. Αἰθ. 273D. 2) φέρω, εἰσάγω κατηγορίαν κατὰ τινας, καταμνήσκω τινὰ δι' ἀξιόποιον πρόβην, μνήσκω τινὰ, μτ. γεν. : Λουκ.13,49 οὐ καταμνήσει τῶν ἀνδρῶν τούτων κ. μτ. αἰτ. : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4,43 καταμνηνύειν τινὰ πρὸς τινὰ κ. παθ. : αὐτ. 62 ὑπὸ τίνος καταμνηνύεις, Κῶδ. Ἰουστίν. 10,11,8,4. 3) ἐπιθεοῦμαι, διδοῦμαι, παρέχω σημεῖον : Ξεν. Ἑλλ. 3,3,2 4) δηματ. π. καταμνήσκω, καταμνηνύω, καταμνήσκω. **καταμηριζέω** ἀρχ. λεξ. διαμηριζέω βλ.λ. : Σαυθ. ἐν λ. καταγγρατίσας. **καταμνήσας** Ἡσ. ἐκθάπαξ. **καταμνηχάνομαι-δομαι** (μνηχάνομαι) μτγν. μηχανοεῖομαι, σχεδιάζω καὶ ἐκτελῶ τ. : Πλωτίν. 4,4,31. **καταμνίαινω** μναιίνω κ. μσν. μνίαινω ἐντελῶς, καταμνολύνω, καταρρηπαίνω, συνήθ. μτφ. : Πινδ. Π 4,100 ἐγθίστοισι μὴ φεύδεισιν καταμνίανσις ἐλπέ γένναν, Πλάτ. Νόμ. 937D αἱ καταμνίανουσι . . αὐτὰ ἴτα καλὰ, Λουκ. Κατάβλ. 27 τὸ φῶς μου πάντα τρόπον καταμνίανειν' || κ. παθ. φορῶ ρητορὰ ἱμάτια ὡς σημεῖον θλίψεως, πένθους : Ἡρ. 6,58 ἐξ οἰκίης ἐκάστης ἐλευθερώσει δύο καταμνίανεσθαι, ἀνδρα τὴν καὶ γυναῖκα. **καταμνίαινοῦμαι-έομαι** (μναιφονοῦμαι) μνίαινω, μολύνω ἑμαυτὸν διὰ φόνου : Ἡράκλ. Φιλ. Ἐπιστ. 7,6. **καταμνίαινα** ἐσφ. γρ. κῶδ. ἀντί κατὰ μάνας : Γαλ. 18(2), 774. **καταμνίγνυμι** (μίνγνυμι) καταμνέινυμι βλ.λ. **καταμνίει** Ἡσ. «καταπίνει, κατεσθίει» μιν εἰ γὰρ τὸ ἐσθίειεν». **καταμνίκορος-η-ο** δημ. ὁ λίαν, ὀλωσδιόλου μικρός, ἐλάχιστος. **καταμνίνοκομαι** (μνίνοσκομαι) μτγν. εἰς μνήμην ἐναργῶς φέρω, ἀναφέρω τ. : ΠΔ Μαικκ. 4,13,12 ὁ δὲ καταμνησθεὶς ἔλεγεν' μνήσθητε πόθεν ἐστέ. **καταμνίνομαι-έομαι** μτγν. μνησθῆναι τὴν σωματικῶς, μνησθῆναι τὴν ἀναφορικῶς, ἐμφανίζω τοῦτο γελῶσις, ἐμφανίζω διὰ τῆς μνήσεως, γελῶσισποιῶ, μτ. αἰτ. : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 7,72 κατέσκωπόν τε καὶ καταμνίοντο τὰς σπουδαίας κινήσεις ἐπὶ τὰ γελῶσιότερα μεταφέροντες. **καταμνίεις-εως** (ἡ) (καταμνίωμι) ἄ. καταμνίεις βλ.λ. : Πλούτ. Ἡθ. 110A ἐν τῇ πρὸς τὸ σῶμα καταμνίει τοῦ οἴνου. **καταμνίωγω** (μνίωγω) μτγν. τ. τοῦ καταμνέινυμι βλ.λ. : Στράβ. 1,29 εἰ καταμνίωσι τὴν καὶ αὐτῶν τῶν ἀληθινῶν || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Νικ. Ἀλεξ. 353. || κ. παθ. : Ὑμν. Πάν. 26. **καταμνίσοδοτό-έω** (μνίσοδοτό) μτγν. ἐκλύω τινὰ διὰ μεγάλου μισθοῦ, διαφθείρω, ἐξαγοράζω, δωροδοκῶ τινά : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4,31. **καταμνίσοφορέ-έω** (μνίσοφορῶ) καταδαπανῶ εἰς μισθοφορίας, ἐξοδεύω πληθύνων μισθοῦς : Ἀριστ. Ἰνπ. 1352 ὁ δ' ἔτερος αὐτὸν καταμνίσοφορῆσαι τοῦθ', Αἰσχίν. 2,131 καταμνίσοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα (κατεπατάλησαν τὰ ὑπάρχοντα πληθύνοντες μισθοφόρους). Θεόδοσμ. Ἰστ. 90 ὁ δὲ τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰς προσόδους καταμνίσοφορῶν διατετέλεκε (ἐξηκολούθει καταδαπανῶν, ἐξεντλῶν τὰς προσόδους εἰς μισθοφορίας) κ. μτ. δοτ. : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4,23 καταμνίσοφοραῖν ἑνεκίαις στρατεύμασι. **καταμνίτος-ος** (μνίτις) μτγν. ἐπὶ μαυιακοῦ ὀργάνου, ὁ ἔχων μήκος, χορδὰς, ἔγχροδος : Πρωταγόρ. 2 παντός δ' ὀργάνου καταμνίτου ἦται

ἰδιόρθ. κατὰ μίτον ἢ ἐπίρρ. κατὰμινον κατὸ σείραν.

κατὰμνιτα ἢ κατὰ μνιτα Ἐπίρρ. ἐπὶ κατεργασμένων λίθων, πιθ. εὐτενῆ, ὀρθογωνισμένα. **καταμνι(τ)τόνω** μσν. ἡ-πτόνω ὑποθηκάζω, ἐνεχυριάζω, ἰδ. τι ὄπερ μοῦ ἐνεπιστεύθησαν πρὸς φύλαξιν : Κορυ. Ἀλεξ. ἐν Κορ. Ἀτ. 2,183 ἀν' ἐμπίστευθῆ κανεὶς τὴν ἐκ τοῦ ἰδικόν του, | καὶ φῆς το καὶ ἔσθιδίσησ, ἢ (ἰδιορθ. ἀντὶ νὰ) τὸ καταμνιτόνωσ || τὸ μέσ. ἐπὶ ἀσάτου, ἐνεχυριάζω τὰ ἐνδύματα τ. : Κορ. Ἀτ. 2,183 κλέπτε, καταμνιτόνεται, καὶ τὸν ἐαυτὸν τοῦ βιάζει. **καταμνημονεύω** (μνημονεύω) μτγν. μνημονεύω τι, διατηρῶ τὴν καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ : Πλούτ. Ἡθ. 974E ἀκριβὸς συντίθεισ καὶ καταμνημονεύει τὸ κεφάλαιον, αὐτ. 748F, Γαλ. 17(1), 515. **καταμνηστέομαι** μνηστέωμαι, μτ. αἰτ. κ. δοτ. : Εὐμάθ. 201 καταμνηστέοσθαι κόρην τινά. **καταμνίω** Φώτ. κατεσθίω. **κατὰμνίωσιν** λακων. ἢ βιοιωτ. τ. Ἡσ. «κατάκωφον» ἰδ. γρ. κατάμυσον). **καταμοιχεύω** (μνιχεύω) πάπ. ἀποπλανῶ, παρσούρω εἰς μοιχείαν, διαφθείρω. **κατὰμοιχος** (ὁ) μτγν. ἐπιπατ. τοῦ μοιχός : Βέττ. Βάλ. 117,9 κατὰμοιχοί γίνονται ἢ ἐνοχοὶ μοιχείας. **καταμοιλικω** (μολοικω) σχόλ. καταβλοσκόω βλ.λ. : Σγῶλ. Ἀπολλ. Ρ 4,227. **καταμολύνω** μτγν. μολύνω ἐντελῶς καταμνίαινω, καταρρηπαίνω : Εὐμάθ. 374, Σχῶλ. Εὐρ. Ἐκ. 912. **κατὰμομφε-ον** (μομφή) ὁ ἀξιός μομφῆς, κατὰμμεμπος. || συνεκδ. ἑυσοίλωνος : Αἰσχ. Ἀγ. 145 κατὰμμοφα δὲ φάσματα οὐρουσθῶν. **καταμόνεος** ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ὀρθότ. κατὰ μόνος, βλ. μόνος, κατ' ἴδιον, κατ' ἑαυτὸν, χωριστά - ὄσουκ. 132 τὴν μὲν οὖν γενομένην ναυμαχίαν αὐτοὶ καταμόνεος ἀπεσώσαμεθα Κορινθίους (ἰδ. γρ. κατὰ μόνος), Ξεν. Ἀπομν. 37,4, ΚΑΜῶρκ. 4,10 ἐγένετο καταμόνεος, Βί. Ἀλεξ. 507; W ὁμοίωμ' Ἀλεξάνδρου . . καταμόνεος πρὸς αὐτὴν διδόναι, - τὸν πῆρε καταμόνεος διὰ νὰ τοῦ ἀμίλησθ. **καταμόνεοχος-η-ο** δημ. κατὰμόνεος βλ.λ. 2) : Χατζόπ. Ἀνλ. Τρόπ. 38,3 τὰ ποτάμι . . τ' ἀκρόκλιωνα ποῦ γένρεις σαῦ φιλοφ. | καταμόνεοχο χαιρεσαι | ἐπὶ δένδρου μεμῶνενου, - ζῆ καταμόνεοχος σάν ἀσκητῆς ἐπίρρ. -α. **καταμόνη** (ἡ) (καταμνέω) μτγν. τὸ καταμνέειν, ἡ διαμονή, διατριβή, ἀναβολή : Πολυδ. 3,79,12 οὐκ ἐπιδοχόμενον τοῦ καιροῦ καταμνηνὸν οὐδὲ θεραπειαν, Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 310,19, Αἰλ. Ζ 1,9,46. **καταμνηνῆ** μ. ἐν τῷ ποι. τ. καμνηνίη βλ.λ. **καταμνομαχῶ-έω** (μνομαχῶ) μτγν. καταβάλλω, νικῶ τινά ἐν μονομαχίᾳ : Πλούτ. Ὀησ. 11 κατεπάλησεν τὸν Ἀντιστον καὶ τὸν Κίκνον κατεμνομαχῶσα, Αἰλ. Π 11,10,22. **κατὰμόνεος** (-η-ο) (μόνος) Ἐπίρρ. κ. δημ. μόνιμος, χρόνιος, διαρκής, διηκνής : Ἐπίρρ. τὰ φημισματα τὰ πρότερον γεγονότα αὐτοῖς κατὰ μόνον εἶμεν, Πολυδ. 39,3,9 τριπλ. κατὰμόνον, αὐτ. 18,12,1 τὸν δὲ πρὸς Φίλιππον πόλεμον ἐψηφίσαστο κατὰμόνον εἶναι ἰνὰ ἐξακολουθηθῆ, να συνεχισθῆ) 2) δημ. ὁ ἐντελῶς, τελείως μόνος, ὀλομόναχος, κατὰμόναχος βλ.λ. : Παλαμ. Τρισεύγ. 42 ἡ φελοῦκα ἰ Κάτι φέρνει ἰσα ὀλόσια ἐδῶ κατὰ μνη, Καθάφ. Ἀν' τῆς Ἐννιά 5 κατὰμόνεος μέσα στο σπῆτι αὐτό. **καταμνορέ-όω** (μνορέω) μτγν. δίδω μορφήν, τύπον εἰς τι, σχηματίζω τι, ἐν χρ. τὸ παθ. λαμβάνω μορφήν, διαδρῶφωσιν : Γρηγ. Νύσσ. 2,701D τῷ προσήματι τοῦ ὀνόματος μόναν καταμνορέ. **καταμνοσχευσις-εως** (ἡ) (μνοσχεύω) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ διὰ μσχημάτων ἢ παραφουδῶν Πωλαπλασιασμοῦς φυτοῦ.

καταμοχεύω (μοσχεύω) γλωσσ. κ. νεώτ. φυτεύω μοσχεύματα ή παραφυάδας, πολλαπλασιάζω φυτά δια μοσχευμάτων.

καταμουσειά-ω (μουσειά) μιν. μουσειά έντελώς, στρώνω τή δια μωσασιαθ, φηροβητήματα ή μουσειού : Διήγ. Αγγλ. 784 μ. και άφώτου έκτασσεύασεν και έκταμουσεϊωσέν τόν (τό λουτρόν).

καταμουσιζώ (μουσιζώ) μιν. θέλω, τέρνω δι' ζσηματος : Μέν. Ρήτ. 408 S.

κατάμουσον 'Ησ. « κατάκρυφον » (άντι κατάμουσον).

καταμουσουργά-ω (μουσουργά) μιν. κατακλήδω, καθηδώνω, τέρνω δια μουσικής : 'Ιω. Διάκ. εις 'Ιώα. Ύμνογρ. έν 'Ελλ. Πάτρολ. Μι. 105, 964 καταμουσουργειν τήν ακούην.

καταμουσά-ω (μουσά) μιν. καθιστώ τή ήληγαρι, κοσμά τή δια ρυθμού και μέλους, καλλωπίζω τή : 'Ιουλ. Επιστ. 10.

κατάμουτρα έπίρρ. δημ. εις τό πρόσωπον, έπί του προσώπου, καταμούτσουνα : Ξενόηλ. Ζακ. Μαντ. 94 άγριέμενος θά τόν ζφτυνε κατάμουτρα, -του 'δωσας δύο γροθίδες κατάμουτρα' 2) μτφ. κατά πρόσωπον, κατενώπιον, έπί παρουσιζ τινός : Παλαμ. Τριασειύ. 43 όλα ξεσκαπα τούς τά 'ρριχα κατάμουτρα, στοχασμούς και πείσματα, - πάμε νά του τά πώ και τόν 'Ιδιου κατάμουτρα, - τόν πρόβαλε κατάμουτρα' πρβλ. κατάστηθα, κατάματα, κατακούτελα.

καταμούτσουνα έπίρρ. δημ. κατάμουτρα βλλ. **καταμαπάδες** [οί] δημ. τό ποδάδες φυτών χηνοπόδιον βλλ. τό τοιχόθσιον.

κατάμπελος-ον (άμπελος) μιν. ό έχων πολλές άμπελους, ό πλήρης άμπελών : Στράβ. 4, 1, 5 χρώαν δ' έχουσιν κατάμπελον.

καταμπέχω (άμπέχω) κ. καταμπίσχω περιήχω, περιβάλλω, περικλείω : Αντιφών. μηκάδων μέλη, χλόην καταμπέχοντα (τροφεύμενα ή παραγερμένα μέ χλόην) 2) καλύπτω, σκεπάζω : Πλουτ. Κράσι. 11 έπειρώνω μέ τήν αίσθησιν άποκρύπτειν τά κρένη καταμπέχοντες.

καταμπίσχω καταμπέχω βλλ. : Εύρ. 'Ελ. 853 άνδρα . . θανόνθ' ύπο κούφη καταμπίσχουσιν έν τύμβω χθώνι (θάπτουσιν).

καταμπλέκω δημ., άόρ. κατάμπλεξα, παθ. καταμπλέκομαι, παθ. άόρ. καταμπλέχτηκα, μτφ. παθ. παρακ. καταμπλεγμένος έμπλέκω, περιπλέκω, μηρδεύω τή δλωσ διόλου, παραπολύ : έται ποδ κατάμπλεξες τίς κλωστής δέν έμπλέκοντα' || μτφ. έπί σχέσεων προσώπων, συμφωνιών, ύποθέσεων κττ., καθιστώ λλαν περιήλοκον, άδιευκρίνητον, αυγκεχυμένον : κατάμπλεξε τήν ύπόθεσις - τή συμβόλαιον στις λεπτομέρειες τόσο ποδ δέν καλοξάιραυνε τή συμφωνήσαν' 2) άμ. έπί προσ., έμπλέκω τινά εις τή διασάρετον, επιζήμιον δι' αυτών : τόν καταμπλέξας στό χρηματιστήριο και τόν ζφτώχυνε' || έν τή σμη. ταύτη κ. άμτβ. : κατάμπλεξε σέ μεταλλεΐα και πάει χαμένος' 3) τό παθ. καταμπλέκομαι κ. ώς μέσ. έν ταΐς άνωτ. σμη. : τά σχοινιά καταμπλέχτηκαν, - καταμπλέχτηκε σέ δάνεια - σέ βρωμαδουλειές - κληρονομιά καταμπλεγμένη.

κατάμπροστα έπίρρ. δημ. δλωσ διόλου έμπρός, μπροστά - μπροστά : έκτασ καταμπροστα στήν πλώρη του καΐκιου' || κατανώπιον : του τά 'φαλλε κατάμπροστά του.

καταμπυκώ-ω (άμπυξ) καλύπτω δι' άμυκος βλλ. 1) : Σοφ. άπ. 402 καταμπυκούν κρέτα.

καταμυθολογά-ω (μυθολογά) μιν. διηγούμαι μύθους, τέρνω τινά διηγούμενος μύθους : Φιλ. άστρ. 1) καταμυθολογειν τινά

καταμυκτηρίζω (μυκτηρίζω) μιν. σκάπτω,

περιελά τινά συστέλλων ή άνασιμών τόν μυκτηρό Φώτ. « καταγελών » : Παισ. Γραμμ. άπ. 209 καταμυκτηριζω, καταμυκτηρίζω κ. παθ. : 'Ησ. έν λ. κατ. τ. 11 άνθ.

καταμυκώμαι-όσομαι (μυκώμαι) μιν. έπί τών δλων, μυκώμαι, όγκώμαι ύπερβαλλόντως, παραγκαρίζω : 'Ιω. Χρυσ. καταμυκώτων όνοι και κότεκρσιον κολοσι.

κατάμυνω (άμυνώ) μιν. άπαμύνω, άπακρούω, άποτρέπω : Πάπ. καταμύνειν τήν βίαν' || τό μέσ. έκδικούσσι τινά άμυνόμενος : Αλλ. Ζ1 5, 11 καταμύνωτο και δικας άπήτησαν (άμφ).

καταμυρίζω (μυρίζω) έκκλω, μτφ. παθ. παρακ. καταμυριζόμενος άέλειφω, χρώω τή δι' όφθόλου μύρου : Ψ Χρυσ. 1, 581, 12 καταμυρίζομενος κα' εύωδίαζων.

καταμυρόττομαι (μυρόττομαι) σφόδρα, καθ' ύπερβολήν μυσάττομαι τινά : Κύριλλ. κτ. 'Ιουλ. 3, 110.

κατάμυσις-εως (ή) καταμύσις) μιν. τό καταμύειν, τό κλεινει τούς όφθαλμούς, τό κλείσιμω των ματιών : Πλουτ. Κάμδ. άπιστροφάς τή δεικνόντας και καταμύσις ζοφώνων, 'Απολλ. Δύσι. Συστ. 29, 16 κατάμυσις όφθαλμών' 2) τό νεύμα : 'Αρετ. Χρον. Παθ. 1, 7 γέλωσι και . . καταμύσει.

κατάμυσσα (άμύσσα) άπτ. καταμύττω ποιδ πολλές άμύσις, κατασπαράσσω, καταξέσχζω : Θεόκρ. 6, 14 κατά δέ χράα καλόν όμυξε, 'Αντιφ. Σιδ. έν ΑΠ 7, 218 καλόν άμυξε κατά βέθος κ. μτ. συστολή. αιτ. : Φρών. Κωμ. 3, 6 μεγάλας άμύσις καταμύσαντες κ. παθ. : Διδ. 'Αλλ. 'Αθην. 2, 70 D καταμύχθεις τή κνήμη όδ κνυσοβάτου' || τό μέσ. έν τή αύτή σμη. : 'Ιλ. Ε 425 πρός χρυσήν περόνη καταμύξαστο χείρα όραήν, 'Ηρ. 4, 71 μέτων ποδ βίνα καταμύσσοντα, 'Ηναςάλλ. έν ΑΠ 7, 491 κάδ δέ σ' άμυξάμενα.

καταμύττω-τέτω (μυττώ-τέτω) κατατρίβω καθιστώ ώς πολτόν, όσον είναι τό πράξ παρασκευή τής ακοροδάλμης γρίμμα των ακοροδών : 'Αριστοφ. Ειρ. 247 ώς επιπατρίφασθ' αυτικά άπαξάπαντα καταμυττώτωμενα.

καταμυτώνω (μύτη) δημ. προσβάλλω τινά κατά πρόσωπον, κατανώπιον (άμτ.) πρβλ. Κορ. 'Ατ. 5 Α, 116 **καταμύω** (μύω) κ. νεώτ. μέλλ. καταμύσω, έπ. άόρ. έν άπαφρ. καμύσσα, κλειώ τά βλέφαρα, τούς όφθαλμούς. 1δ. όπως κοιμηθώ, καμύσω : 'Ιππ. 'Επιδ. 7, 83 καταμύειν τά όμματα, Ξεν. Κυν. 5, 11 καταμύει τά βλέφαρα, ΠΔ 'Ησ. 6, 10 τούς όφθαλμούς κατμύσαν (δ. γρ. έκάμυσαν), Φιλ. 1, 645 καταμύειν τό τής φυχής όμμα, Μάρκ. Αύρ. 4, 29 τυφλός, & καταμύειν τώ νοσφί όμματι κ. συνηθέστ. άνευ άντικειμ. : Στράβ. 6, 1, 14 δεικνυσθαι δέ και νύν καταμύειν τό ζόσανον, Φιλ. άστ. 'Απολλ. 6, 11 καταμύειν ύπ' έκπλήξιας' || δθ. όνωάττω, άποκομώμαι : Βατραχομ. 191 ούκ εΐσαν ήμείς θουρυδόμετας ούδ' όλιγον καμύσσα, 'Αριστοφ. Ζ. φ. 92 ή δ' ούν καταμύση καν άσχην, όμως έκεί ό νόος πέττει τήν νύκτα περί τήν κλειφθόραν' || κ. κτ. εζήμων. άντι τοδ καταμύσσω : Λοσκ. 'Εταιρ. Δ. 2, 7 ή δ' γέρον μόνον καταμύση | άν κλειση τά μάτια, άν άποθάνη | Διογ. Λ 4, 49.

καταμυθά-ω (μυθ) μιν. καθιστώ τινά μίστην, μέτοχον, κοινωνών τινος, εισάγω τινά εις τά μυστήρια : Εύμάρθ. 185 τόν έρωτα καταμυθίθην.

καταμφιέννυμι (άμφιέννυμι) μιν. ένδύω έντελώς, περιβάλλω, καλύπτω πανταχόθεν : 'Ιώσ. Α1 8, 5, 2 τοίχους πρισθ' καταμφιέννυμι (ίλθω).

καταμφιζίζομαι (άμφω) μιν. άποθ. διακυμαίνομαι : Εύμάρθ. 346 καταμφιζίζομαι τοίς όλοισί.

καταμφικαλύπτω (άμφικαλύπτω) έπιπατ. τοδ άμφικαλύπτω βλλ. : Οδ. Ξ 349 κεφαλή δέ κατά όκόος άμφικαλύφας | καλός περιτύλιξ τήν κεφαλήν με όκόος |.

καταμφοῖ Ἦσ. ε αἰλοὶ τινες οὕτω καλοῦνται ».

καταμῶ-ω (μῶ) αὐσωρεύω, συλλέγω, συναθροίω, μαζεύω, ἐν χρ. π. Ὀμ. μ. ἀπαξ ἐν τῷ μέσ. τ. : Ἰλ.Ω.165 τὴν ῥα κελιδόμονος καταμῶσεν τὸν χερσὶν ἔησιν, Φερεκρ.121 τὸν χοῦν καταμῶσεντα | Ἰδιόρθ. Μείσεκε ἀντὶ κατακοιμήσονται | || κ. μτ. γεν. ἐπιωρεῶ ἔπι πνος : Ἰώσ.ΠΙ.2,15,4 καταμῶμενοι τῆς κεφαλῆς κόνον· 2) τὸ ἐνεργ. κατακόπτω, θερίζω ὡς αἶθον, ἐν τμήσει π. Σοφ. Ἄντ.601 κατ' αὐ νιν φοινία θεῶν τὸν νεπτήρων ἀμῆ κοπίς.

καταμωκῶμαι (μωκῶ) σγῶλ. καταμωκῶμαι βλ. λ. : Σχῶλ. Ἀπολλ.Ρ.3,791 ἐπιλλίξειν, καταμωκεύειν. **καταμωκῆμα-ατος** (τῶ) καταμωκῶσαι ἀρχ. λεξ. κ. καταμωκῆσι βλ.λ., σκῶμα Ἦσ. ἐν λ. χήνημα. **καταμωκῆσι-ως** (ῆ) | καταμωκῶμαι | μτγν. κελύθ, ἐμπαίγιος, σκῶφισ, περιγῶλιος : Πολύδ.12,26ε,1) εἰς καταμωκῆσιν ἀγει καὶ τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς πράξεις ὧν βούλεται προστασθαι, Ἀθην.2,55ῦ ἐν σατυρικῷ δράματι, δ ἐπὶ καταμωκῆσι ἔγραψεν εἰς Μενέδημον τὸν φιλόσοπον.

καταμωκῶμαι-όμοι (μωκῶμαι) μτγν. ἄποδ. χλευάζω, σκώπτω τινά καθ' ὑπερβολήν, ἐμπαίξω, καταγελοῦ. Ἀνών.π.Σουιδ. ε καταμωκῶσθαι, κατερωτεύεσθαι, διααυρίην, κομψοδεῖν, διακομφοδεῖν, τωβάξεναι, μτ. γεν. : Πλούτ.Δημητρ.13, Ἐπίκτ.Εγκ.22, Ἡλιόδ.Α16,7,25 ἐγγέλων δὲ ὁ Ἀχαίμενης καὶ τοῦ Θεαγένους καταμωκῶμενος' κ. μτ. αἱ. : Κλήμ. Ἀλ.106, Ἀνών.π.Σουιδ. κ. ἀπολ. : ΠΔ Παρολ.2,30,10 καὶ ἐγένοντο ὡς καταμωκῶντας αὐτῶν, καὶ καταμωκῶμενοι, Σχῶλ. Ἀπολλ.Ρ.3,791' 2) ρηματ. π. καταμωκῆσι, καταμωκῆμα.

καταμωλῶμεναι (μωλῶμεναι) παθ. καταμαραῖνομαι βλ.λ., ἐπὶ τῶν ἑλκῶν : Ἰνπ.Προρρ.1,170, αὐτ. Ἦπιδ.2,2,6 | ἐσφ.γρ. |.

καταμωλίξω (μωλίξω) | λεξ. κ. νεώτ. ἄδρ. καταμωλίπισσι μωλίπιζω τινά λίαν, καθ' ὄλον τὸ σῶμα, τραυματίζω τινά δυνῶς διὰ μωλῶπιον : Σουιδ' 2) ρηματ. π. καταμωλίπισσι, καταμωλῶπισμός.

καταμωλίπισις-ως (ῆ) | καταμωλίπιζω | μον. κ. νεώτ. τὸ καταμωλίπιζειν : Κ Μανασσ.4824.

καταμωλιπιδός (δὲ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταμωλίπιζειν, ἡ καταμωλίπισις.

καταμωμῶμαι-όμοι (μωμῶμαι) μτγν. μέμφομαι, φέγω, κατηγορῶ τινά καθ' ὑπερβολήν : Κύριλλ.κατ' Ἰουλ.59C.

καταμωραίνω (μωραίνω) φθειρῶ, καταστρέφω ἐκ μωρίας, καταδπανῶ εἰς μωρὰ ἔργα : Ἀντιφῶν.239 οὐδεις δὲ πατρώα κατεδῆδοκεν οὐδ' ἐκ καταμωραίνεν· 2) καθιστῶ τινά ὅλος μωρὸν : Γρηγ.Νύσσ.2,818Α τὸν νοῦν καταμωραίνει.

καταμώσας Γαλ.19,109 « καθεὶς ἐνεκα τοῦ ζητήσαι κτλ. » | ἄμφ.γρ. |.

κατάν Ἐπιγρ. ἀντὶ κατάν, βλ. κατάν.

κατανά Ἦσ. « κατάν νοῦν » πρὸλ. ἐγκάταν.

καταναγίνωσκω μτγν. ἀναγινώσκω τὴ ἐντελῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους : Ἀθην.13,610D καταναγίνω γὰρ αὐτὸ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν.

καταναγκάζω (ἀναγκάζω) κ. νεώτ. ὠθῶν τι μετὰ δυνάμεως ἀναγκάζω νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του, ἐπέλω ἀνάγκην ἐξαρθρωθέντος ὄστου, ἀρθρωμοκόλδ : Ἰνπ. Ἀγμ.8 | Γολ. ε τίθειαι ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρα τὸ κηθῆν ὄστων » γ' 2) ὑπερισχύω, κρατῶ, νικῶ διὰ τῆς βίας, περιουρίζω : Εὐρ.Βάκχ. 643 **δὲ ἄρτι δεσμοῖς ἡν καταναγκασμένους** | ἦτο περιουρισμένος διὰ δεσμών, δεσμευμένος' || ταλαιπωρῶ, βασανίζω : Λουκ.Νεκυομ.4 ποσειν τὰ πάντα καὶ μοχθεῖν καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν' 3) κ. νεώτ. ἀναγκάζω τινά νὰ πράξῃ τὴν διὰ τῆς

βίας, ἐξαναγκάζω,καταπιέζω : Ἰσαί.7,38 καταναγκάζειν τινά ποιεῖν τι, Λουκ.Προσ.Πταίσμ.8 θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, Ἡλιόδ.Α16,6,14 ἐξήγειρέ τε καὶ ὀρθθῆν ἐστάται τῇ μαγγανείᾳ καταναγκάσεν, Πάν. Δέμοιαι, ὅπως τοῦτους καταναγκάσας, -κατηνάγκασάν με βίᾳ' || κ. παθ. : Θουκ.4,77 Οἰνιάδας . . καταναγκασμένους καταλόων ἐς τὴν Ἀθηνῶν ξυμμαχίαν | Βερναρδ.Γρηγ. « ἀναγκαστικός ἐπισημνόμενος εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηνῶν », Θεόφρ.ΦΑΙτ.1,16,11 ὅσα καταναγκάζεται πρὸς μικρότητα καὶ μέγεθος, Γαλ.6,150 κινήσεις τινὰς ὑπὸ φαρμάκων καταναγκάζονται' || μτγ. παθ. παρὰ κ. καταναγκασμένος-η-ον ὁ ἀναγκασίς, ἀπαροίτητος : Πολύδ.3,43 ὁμοιοιοῦμενον ἐδόκει τοῦτ' εἶναι καὶ καταναγκασμένον ἄπισιν, Φιλ.ἀπ.101Η αἱ καταναγκασμένοι ὑπέρσπει τοῦ βίου, Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.431 καταναγκασμένη αὐτοβίησι' 4) ρηματ. π. κατανάγκασις, καταναγκασμός.

κατανάγκασις-ως (ῆ) | καταναγκάζω | ἡ τοποθέτησις ἐξηρθρωμένων μελῶν εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν, ἀνάταξις : Ἰνπ. Ἀρθρ.48.

καταναγκαστός (δὲ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταναγκάζειν βλ.λ.3). **καταναγκαστικό** -ή-δὴν ἀρχ.λεξ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καταναγκάζων, ὁ ἀναγκασίς : ΕΜ 239,43' 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ καταναγκάζειν βλ.λ.3) 3) ὁ διὰ καταναγκασμοῦ γινόμενος, ὁ βίᾳ ἐπιβαλλόμενος : Ξενοφ.Λ.Ζακ.Μαντ.43 ἡ καταναγκαστικὴ ἐκείνη ἀκίνησις στὸ κρεβάτι τῆς ἀρρώστιας' || καταναγκαστικά ἔργα | παλαιότερα ποινῆ, ἀντιστοιχος πρὸς τὴν τὴν Ἰσοδίων ἢ προσκαίρων δεσμών, καθ' ἣν οἱ κατὰδικιοὶ ὑπερσοῦντο νὰ ἐργάζωνται εἰς δημόσια ἔργα ἀλυσόμενοι κατὰ τοὺς δύο πόδας' || καταναγκαστικὴ κυκλοφορία βλ. ἐν λ. ἀναγκαστική.

κατάνγκη (ἀνάγκη) μτγν. κ. νεώτ. μέσον, τρόπος ἐξανασμοῦ, ἐπιφθῆ, φίλτρον, γοητεία : Ἡλιόδ.Α16,6,14 βιαιοτέρας . . τὰς καταναγκασίας πολλὰ τοῖς ὡσίν . . ἐπέδουσα, Συνέσ.25711 ἐπιφθῆς καὶ καταδέσμοις καὶ ἐρωτικῆς καταναγκας (ποτὰ ἀναγκάζονται εἰς ἐρωτάς, φίλτρα) : 2) τὸ φυτὸν ἀρθροπόου βλ.λ. ὁ ἡμερος ἐν χρ. πρὸς παρασκευὴν φίλτρων : Πλίν.ΦΙ 27,57, Διοσκ.4,131' || νεώτ. γένος κεφαλανθῶν συνθέτων φυτῶν' 3) τὸ φυτὸν κήμος βλ.λ. : ΨΔιοσκ.4,133.

κατανάγραφέ-έω (ἀναγράφω) Ἐπιγρ. διατάσσω, ὀρίζω δεόντως : καθά κα ἄ βαυλά καταναγραφήση.

κατανάθεμα-ατος (τῆ) ἄναθεμα | μτγν. ἀνάθεμα, κατάρρα κατάντιος : ΚΔ Ἀπ.22,3 καὶ πᾶν κατανάθεμα οὐκ ἔσται ἐπὶ | δ.γρ. κατάνθεμα |.

κατανάθεματιζω (ἀναθεματίζω) μτγν. ἀναθεματίζω, καταρῶμαι τινά : ΚΔ Ματθ.26,74 τότε ἤρξαστο κατανάθεματιζειν καὶ ὄμνουν εἰς δὲ οὐκ οἶδα τὸν ἀνθρώπον | δ.γρ. κατάνθεματιζειν |.

καταναιδεύομαι (ἀναιδεύομαι) σγῶλ. φέρομαι λίαν ἀναιδῶς πρὸς τινά ἢ ἐκφράζομαι ἀναιδῶς : Εὐστ.69,22 καταναιδεύεσθαι τινός.

καταναιδίζομαι (ἀναιδίζομαι) κ. καταναιδεύομαι βλ.λ.

καταναισιμῶ-όω (ἀναισιμῶ) ποιοῦμαι ὑπερβολικῆν χρῆσιν φάσιμα τὴν διὰ τῆς χρήσεως, καταναλισκῶ : Ἰνπ. Ἀρθρ.11, αὐτ. Ἀδ.3.

καταναισχύνθ-έω (ἀναισχύνθω) | μτγν. φέρομαι λίαν ἀναισχύντως : Βασ.1,1108 θεοῦ καταναισχύντοσι καὶ ἐπαίρονται.

κατάναιε | ναίω | καταναίω, κάμνω κάποιον νὰ κατοικήσῃ, τὸ ἐνεργ. ἐν χρ. μ. κτ. ἄδρ. κατάναιεσα : Ἡσιόδ.Εργ.168 κατάναιεσα πατήρ ἐς παῖρα τὰ γαίης. αὐτ. ὄ20 κατάναιεσε δ' ὑπὸ χθονός,

Βαυχ.3,60. || κ. παθ. μ. κτ. άδρ. κατοικώ, όποι-
κώ : Εύρ.Φοίν.207 τν' υπό θείρασι . . Παρνασσού
κατενώθην, 'Αριαφ.Σφ.662 κοίθησιν πλείους έν
τῇ χώρα κατένασθεν' || τὸ μέσον τῆ αὐτῆ σμ.
όμ. κτ. άδρ. : Αίσχ.Εὐμ.922 δυσάρεστους δαιμο-
νας αὐτοῦ κατενασσεύειν' || όμ. τὸ μέσ. έν
παθ. σμ. : 'Απολλ.Ρ.2,520 έν Κέφω κατενάσατο'
2) όμ. κτ. άδρ. Ἰδρύω : Βάκχ.10,41 βωμῶν κατέ-
νασσα.

κατάνακρος έπιρρ. δημ. έντελώς εις τὴν δ-
κραν, εις τὸ άκρότατον σημειον : Γρην.Σκ.Τερρ.
74,1 κατάνακρ' από τὸ γκρεμνὸ στα πέριορα
τοῦ άβύσσου.

κατάνακρος-η-ο δημ. ό εις τὸ άκρότατον
σημειον εύρισκόμενος, στὴν άκρη άκρη : Βλαστ.
Συμπ.19 έν λ. άκρινός.

καταναλιχάω (άναλιχάω) μγν. έπιτατ. τοῦ
άναλιχάω βλ.λ., λειχών καταναλιχάω τι, έπι τοῦ πυ-
ρός : ΠΔ Σοφ.Σαλ.16,16 πυρὶ καταναλιχόμενοι
(δ.γρ. καταναλισκόμενοι).

καταναλίσκω (άναλίσκω) κ. νεώτ., παρατ. κα-
τηνάλικον, άδρ. κατηνάλωσα, παρακ. κατη-
νάλωκα, ύπερσ. κατηνάλωκει παθ. άδρ. κατηνα-
λώθην | ύποτακτ. καταναλώθθ, άπαρφ. κατανα-
λώθησαι | παρακ. κατηνάλωμαι, κτ. άπαρφ. κα-
τηναλώσθαι, άνολίσκω, θαπανώ έντελώς, έξ δ-
λου, φειρώ ή έξαντλώ τι διά τῆς χρήσεως, κα-
ταθαπανώ, καταξοδιάζω, συγχ. έπι χρημάτων :
'Ισοκρ.9,60 εις τὴν στρατιάν τάλατα μύρια κατη-
νάλωσας, 'Ιστ.ρ.π. 'Αθην.8,345D τέσσαρας μνάς . .
καταναλίσκειν εις όφοφαγίαν, - κατά τὸν πλοῦν
κατηνάλωσαν όλα τὰ τρόφιμα' || σποταλώ,
άντιθ. φειδομαι : Ξεν.'Απομν.1,2,22 και τὰ χρῆμα-
τα καταναλώσαντες, έν πρόσθεον όπέιχοντο
κερδών (αίσιχρών) . . τούτων οὐκ άπέχονται'
|| νεώτ. κ. άπλώς διαθέτω πρός τι, έπι χρημάτων :

καταναλίσκει τὰ πλείστα τῶν εισοδημάτων του
εις φιλανθρωπίαις, - κατηνάλωσε μεγάλα ποσά
εις τῆς Ἰδρυσιν έκπαιδευτηρίων έν τῇ Ἰδαίαισ' ἄ-
πατριδ' του' 2) κ. νεώτ. έπι προσ. έν άναφ.
πρός τὰς σωματικὰς ή πνευματικὰς δυνάμεις ώς
και έν σχέσει προς τὸν τοῦ βίου χρόνον, διαθέτω,
θαπανώ, άφιερώ, έξαντλώ εις τὴν έναέρειαν,
άσχολιαν ή άπλώς κατάστασιν : Πλάτ.Πρωτ.321C
έλαθεν αὐτὸν καταναλώσας τὰς δυνάμεις, 'Ι-
σοκρ.1,18 κατανάλισκε τὴν έν τῷ βίω σχολήν
εις τὴν τῶν λόγων φιλικοίαν, Αἰλ.Π3,13 τὸ πλεί-
στον τοῦ βίου έν τῇ πράξει αὐτὸν τὸν οἶνον ήμι-
λιότα καταναλίσκειν, - κατηνάλωσε τὰ έτη τῆς
νεότητός του εις διασκεδάσεις εις έπιστημονι-
κάς μελέτας, - πολλὰι γυναίκες σήμεραν κατα-
ναλίσκουσι τὸ πλείστον τῆς ήμέρας εις καλλω-
πισμόν' 3) κ. νεώτ. τὸ παθ. ήν. ένεργ. παρακ.
σπαταλώμαι, άφανίζομαι, έξαντιλοῦμαι έπι πραγμ. :
Πλάτ.Τιμ.36B τὸ μυχθόν . . οὐτως ήδη πᾶν κατα-
νάλωκει | δ.γρ. άνηλώκει, αὐτ.Φοιδ.72D τῆς μη-
χανῆς μη οὐχί πάντα καταναλώθησαι εις τὸ γε-
θάναι, Πλούτ.'Η8,112A άπαρσυναι διά τὸ ήδη κα-
τηνάλωσαι πάσας τὰς άλλους τὰς τιμάς |, τὰ
δύναια κατηναλώθησαν εις άνωφελά έργα'

4) κ. νεώτ. έπι τροφῆς κ. τροφίμων, έθθίω έξ
όλου, κατεβρω, καταβιβρώσκω, κατατρώγω : 'Α-
ριστ.Ζ1 763a,13 καταναλίσκων τὴν τροφήν, 'Α-
γοθρ.109 τὸν ἰχθύν . . οὕτε πωλεῖν ήξισον, οὔτε
καταναλίσκειν, Πλούτ.'Η8,160B μετίζον έστι τὸ έρ-
γον τοῦ πορίσαι τροφήν και συναγαγεῖν ταῦ
καταναλώσαι' κ. παθ. : 'Αριστ.Ζ1 771a,28 | ή
γάρ τροφή καταναλίσκεται τὰς ταιούσις εις
τὴν άεισησιν τοῦ σώματος, αὐτ.725b,31' || νεώτ.
γεν. έπι ειδῶν χρησίμων τῷ βίω : ή Αἰγυπτίος κα-
ταναλίσκει θῶά εκταμύρια κίλων άλληγησὸ
καπνοῦ, - έν Γερμανίᾳ καταναλίσκεται όληη κο-

ρινθιακή σταφίς, - τὰ καταναλωθέντα ποσά γαι-
νόθρακος έν Ελλάδι κατά τὸ παρελθόν έτος
|| όμ. κ. έν άναφ. πρός μηχανὰς κινουμένας διά
θερμάνσεως : α) παλαιὰ άθρημηχάνα κατανα-
λίσκουσι πολλοὺς γαινόθρακας' 8) μγρ. κ.
νεώτ. τὸ παθ. έπι τῶν πόνων κ. έπι άδυνηρῶν συν-
αϊσθημάτων, έν άναφ. πρός πρόσ. ή καταστάσεις
έκ τῶν, προσ. άπορροούσας, φθειρομαι, κατατρι-
βόμαι, έξαντιλοῦμαι, φθίλω, καταλόμαι, γάνομαι :
'Ανδρόν.Ρ.578M έπιστήμη οὐ καταναλίσκεται ύ-
πό πόνων, - καταναλίσκεται ύπό τοῦ έρωτος | ή
έκ τοῦ έρωτος') 6) έπι τοῦ πυρός, κατακαίω,
καταβιβρώσκω, άφανίζω διά τῆς καύσεως : 'Α-
ριστ.Νεότ.46b,29, ΚΔ'Εβρ.12,29 και γάρ ο Θεός
ήμιν πυρ καταναλίσκων' 7) ρηματ.π. κατανά-
λωσις, κατανάλωμα, κατανάλωτος, καταναλωτής.
καταναλωσιμα-ατος (τὸ) | καταναλίσκω | έκκλ.
δοφιλής, άθρόνος άσπᾶν.

καταναλωσις-εως (ή) (καταναλίσκω) μγν κ. νεώτ.,
δημ. -η τὸ καταναλωσιμα, μεγάλη φθορά, εξόδει-
σις, έξοδισμα : Πλούτ.'Η8,678F άρτου μέν και
οἴνου έπιλιπότων,έστι και τούς οικέτας ώς κλέ-
πτοντας αιτιόθαι' τόπου δέ πεινα και κατανα-
λωσις εις πλῆθος όλιγωρία τις έστι τοῦ καλοῦν-
τος, - καταναλωσις χρημάτων, - καταναλωσις
τροφίμων - δυνάμειν - έμπορευμάτων (έξάν-
τλησις αὐτῶν διά τῆς πωλήσεως, διάθεσις αὐτῶν
εις άγοραστάς') || φόρος καταναλωσεως ο
έπιβολόμενος έπι τῶν εις τὰς ανάγκας τῶν κα-
ταναλωτῶν ύποποικρινόμενος ειδῶν' || ειδ.
νεώτ. νομ. ή χρήσις άντικειμένου πνός προς θε-
ραπειαν ανάγκης πνός ή διά τῆς χρήσεως φθο-
ρά τοῦ άντικειμένου τοῦτου.

καταναλωτής (ὁ) νεώτ., τὸ θηλ. καταναλώτρια
ο καταναλωσιμα προΐδν ή έμπορευμά τι, άγορα-
στής, πελάτης.

καταναλωτικός-ή-όν νεώτ. ο ἄντικων ή ά-
ναφερόμενος εις τὴν καταναλώσιον, ο τῆς κατανα-
λώσεως : καταναλωτικὸ συνεταιρισμὸ.

καταναλωτος-ον (καταναλίσκω) μγν. κ. νεώτ.
ο έχων τὴν δύναμιν τοῦ καταναλίσκειν, ο κατανα-
λίσκων : 'Όριγ. εις Φολμ.1,75,49 καυστική και κα-
τανάλωτος τυγχάνουσα αὐτῶν.

καταναλωτός-ή-όν νεώτ. ο δεκτικὸς κατα-
ναλώσεως, έν δυνατότῃ τῆς διαθέσεθ προς κα-
τανάλασιν.

καταναρκά-ω (ναρκάω) μγν. κ. μον. άμελῶ
πινος ένεκα νάρκης, πράττω τι ραθύμως, άμελῶς,
φερόμαι προς τινα ώς νεαρκομένους, μτ. γεν. :
ΚΔ Κορηθ.2,11,9 παρών προς ύμεις και ύπερη-
βεις οὐ καταναρκησα οὐδένας, αὐτ.12,13 κ. μγρ. :
Μηνατ.12,20' ΞΔ.) και ύπάρχων δέσμοις, οὐ κατε-
ναρκησας στηρίζων γράμμασι πικνοίς τὰς 'Εκ-
κλησίας Χριστοῦ' 2) τὸ παθ. καταναρκώμαι
-όμαι, κ. ἰων. καταναρκίωμαι ναρκόομαι έντε-
λώς, περιπίπτω εις τελείαν νάρκην, άνασθησάιν :
'Ιπν.'Αδρ.48 καταναρκώνται τὸ σώμα' || πε-
ριπίπτω εις νάρκην : Φιλ.63.Παρρ.520.

κατανασκέλλω (άνασκέλλω) ένοχλώ πολύ :
Αἰωπ.243 [εσφ.γρ.]

κατανάσσω (νάσσω) πατών τὸ καθιστὸ τοῦτο
στερεῶς, στοιβάζω : 'Ηρ.7,36 κατανάσαντες δὲ
και τὴν γῆν φορημόν παρέρυσαν ένθεν και έν-
θεν' || κ. παθ. μγρ. έν φρ. κατανασσίμενος
σφυγμός σταθερός : Αρχηγ.Γαλ.8,662.

καταναυμαχέ-ω (ναυμαχάω) μγν. ναυοῶ τῆ
λείως, έντελώς.

καταναυμαχά-ω (ναυμαχάω) κ. νεώτ. νικῶ πι-
να όλοσχερῶς έν ναυμαχίᾳ, καταβάλλω, καταπι-
κῶ τινα ναυμαχῶν μετ' αὐτοῦ : 'Ανδοκ.3,5 εις βα-
σιλέα και τούς βαρβάρους καταναυμαχίσσας
ήλευθερώσαμεν τοὺς Έλληνας, Ξεν.'Ελλ.7,1,10

πολλά έτη πολεμούντες και πολλέςκι καταναυμαχούντες, Δειν.1,75 τριήρεις καταναυμαχούν κ. παθ.: Ίσοκρ.12,105 καταναυμαχούντες υπό τε της βασιλέως δυνάμεως, Λουκ. Ιστ. Συγγρ.38 καν καταναυμαχούνται τότε, ουκ εκείνος ο καταδύων έστί.

κάτανδρα (τόδ) πάπ. δωρ., κατάλογος ανθρώπων· Πάπ. έπέδωκεν ήμιν λειρών ο άντιγραφείος κάτανδρα πρακτορικό διαλογισμό, όμ. κάτανδρα άπειρασμένον εις τά χωματικά έργα Τεπλιώνεωσ.

κάτανδραπόδιζω (άνδραποδιζω) μτγν. κ. μσν. άνδραποδιζω, ύποδουλώω έντελώω: Τζέτζ. έν Άν. Κρ.4,89,16 κ. παθ. μτφ.: Ίουστιν. Νεαρ.42 Πρόλ.

κάτανδρέφωσσω Ήσ., άόρ. κατηνδράφωζα φονεύω, σφάζω.

κάτανδρίζομαι (άνδρίζομαι) μτγν. μάχομαι γενναίως, άνδρείως κατά τινοσ, καταθάλλω τινά· Σουίδ. «κατανδρίασάσθαι καταπαλίσσαι»· ένεργώ άνδρείωσ: Πρόξ. Συνοδ.3,1196,60 μανθάσαι κατανδρίζεσθαι.

κάτανδρολογία (ή) Ιάνδρολογία) μτγν. ή κατ' άνδρα διά καταγραφής φροολογία: Μακρόβ.2,12· πρβλ. ΠΔ Μοικκ.2,12,43.

κατανειεύομαι (νεανειύομαι) μτγν. κ. μσν. κομπορημώω, καυχώμαι ώσ νεανίωσ, σκώπτω, χλευάζω κατά τρόπον νεανικόν: Εύστ. Πον.335,65 κατανειεύεσθαι τινος· 2) καταθάλλω τινά διά νεανικόσ σφρίγιοσ: Κύριλλ. εις Ίω.2,257 παντός κινδύνου κατανειεύεσθαι.

κατανείφω (νεφω), μέλλ. κατανείφω νίφω, χιονίζω έπί τινος, ρίπτω χιόνα πρòσ τά κάτω, καλύπτω τινά ή τι διά χιόνων: Άριστοφ. Άχ.138 ει μη κατένεφε χιόνι την Θράκην (δ.γρ. κατένιφε) [κατεκάλυψε την Θράκην διά χιόνιοσ] κ. παθ.: Πλουτ. Λούκ.24 χιώνων.. κατανιφομένοισ όρσει περιεχομένη· 2) μτφ. ρίπτω τι άνωθεν ώσ χιόνα: Λουκ. Άλ. Ιστ.2,14 μουσικά όρνεα.. κατανίφει αυτότοσ μετ' ώδης ύπερηπόμνενα (πίπτουσι δίπνη χιόνιοσ), αύτ λέξίφ.15 κατανίφω από γλώσσης όπαντασ, πρβλ. βρέχω 5)· 3) κ. τριτοπροσ. κατανίφει χιονίζει, πίπτει χιόνι: Άριστοφ. Νεφ.965 κει κριμνώδη κατανίφοι (έάν ήθελε ρίπτει χιόνι χυρόδρον ώσ χόνδρος).

κατανεκρωόω (νεκρωό) μτγν. φονεύω: Έπιγρ. (πιθ.): 2) νεκρώνω τι έντελώω, κατασθήςω, άφρανίζω: Ίω. Λυδ Μην.4,67 την ζωογόνον φύσιν έν τώ χειμώνι κατανεκρωθεισασ.

κατανεμείσσεισ-εωσ (ή) μτγν. νόμιμοσ έπιτήμησισ: Κλήμ. Άλ.146.

κατανέμησισ-εωσ (ή) πάπ. κ. σχόλ. ή κατανομή, βοσκή: Πάπ. κατανέμησισ διά τών προδάτων, Σχόλ. Πινδ. Ο 7,61.

κατανεμητήσ (ή) νεώτ. ό κατανεμής, ό διενεργών την κατανομήν· 2) ειδ. ήλεκτρογ. ή δλη συσκευή ή χρησιμεύουσα έν τοίς τηλεφωνείοις κέντροισ πρòσ σύνδεσιν τών έξωθεν έρχομένων γραμμών τών συνδρομητών πρòσ τοús άντιστοιχούσ άριθμούσ τοú κέντρου.

κατανέμοσ-ον μτγν. έσφ.γρ. άντι κατήνεμοσ βλ.λ.: Πολυδ.1,101 λιμήν κατανέμοσ, κυματίσ.

κατανεμοθμια-έμοια (άνεμοθμια) μτγν. παθ. κινώμιοσ, ήσθια υπό τοú άνέμου: Εύμάρθ.394.

κατανέμω (νέμω) κ. νεώτ., μέλλ. κατανεμώ διαιρώ τει εις μέρη ή ομάδασ, διαμοιράζω: Ήρ. 5,69 δέκα δέ και τοús δήμοισ κατένεμει έσ τάσ φυλάσ, Δημ.1390 κατανέμοισ δέ τοús Πλαταιείοσ εις τοús δήμοισ και τάσ φυλάσ κ. μτ. διορ. άνευ προθ.: Ξεν.ΚΠ 7,5,13 τó στρατόμασ κατένεμει δώδεκα μέρη, Πλάτ.Κριτ.1,113Ε την νήσον.. δέκα μέρη κατανέμεισ κ. παθ.: Άριστοφ. Πολιτ. 1331α,20 δει τó μόν πλήθοσ τών πολιτών έν τωσ

σιτίοισ κατανεμείσθαι, τά στρατεύματα κατενέμθησαν εις τρεισ φάλαγγασ· ή έπί ένδω μ. προσ. κατατάσσω, καταλέγω, καταγράφω: Αισγίν.1,155 Ίνα ύμεισ.. κατανέμμετε εις την προσήκουσαν τάξιν Τιμαρχον· 2) διανερω, διαμοιράζω, ιδ. τόπον πρòσ καλλιέργειαν ή πρòσ βοσκήν: Ήρ.2,109 κατανέμει δέ την χώρην Αιγυπτίοισι, Ίσοκρ.3,28 την πόλιν αδοίτοσ έκτισε και την χώρην κατένεμει, Δημ.234 θέσαν μη κατανεμει τον άρχιτέκνον' αφοίτοσ κελεύσαι, Διον. Άλ. Ρωμ.1,79 κατανέμειν την όργάδα· 3) βόσκω, έμοισ: Πάπ. τίνοσ έστιν τά προβάτα κατανεμνηκότα τά έκεί· || βόσκω, καταλαμβάνω ώσ νομήν, βοσκοτόπι: Δημ.278 την Ισραν χώρην.. σπεύρουσι και βοσκήμασι κατανέμουσιν, Πάπ. τά όνόματα τών δεινα, οί κατανεμνηκασιν έκ τής βασιλικής γής· || έπί ποιμένον, βόσκω: Εύστ.212,39 προβάτα κατανέμειν· || τó μέσ. μτ. άσφ. κ. ισρακ. παθ. έν μέσ. σμ. καταλαμβάνω ιδ. διά βοσκημάτων, κατ. λαμβάνω ώσ βοσκήν, βοσκοτόπι: Ίσοκρ. 14. την χώρην ήμών κατανεμνηται, Βάρθ.26,1 γέροντι κατενέμντο χώρην· 4) τó μέσ. λαμβάνω μέρασ μετ' άλλων, μοιράζομαι: Θουκ.2,17 τά τε μακρά τέλη κήσασιν κατανεμόμενοι Ιτά μοίρασασ μεταξύ τοις, Πλάτ. Πολ.547B εις μέσον ώμολόγησαν γην μόν και ρικίασ κατανεμόμενους ιδιόασσασ· 5) όμ. τó μέσ. μτφ. χιμαίνομαι, καταστρέφω, ληλατώ, έρημώ, έπί νόσων θηρίων κτ.: Πλουτ. Περ.34 ή λοιμώδησ ένέπεσεσ φθορά και κατενεμθη την άκμάζουσα ήλικίασ, Άθην.15,677E κατανεμνηέντα πάσαν την λιθάην (λιονία)· 6) όμ. έπί τού πυρόσ, έξαπλομάει καταστρέφω, καταπυρπολώ, κατακαίνομαι: Πολυδ.14,4,6 τó πυρ ένέβαλλαν, κατανεμθηέν εις τάσ πρώτασ σκηνάσ εύθέωσ· 7) έπί διαδρωτικόσ έλικουσ, διαδίδομαι, επεκτείνομαι: Πλουτ. Αρτ.23 άφρού κατανεμνηθέντοσ αυτήσ τó σωμα· 8) ρημιστ. π. κατανομή, κατανέμησισ.

κατανέμαι (νέμομαι) μτγν. άποθ. κατέρχομαι, μτ. γεν.: Νών. Εύαγγ. Ίωμ.1,115.

κατανευροσ-ον (νευροσ) μσν. ό πλήρησ νεύρων ή Ινών, νευρώδησ: Ίππιατρ.57 κατάνευρα μέρη, αύτ.96 κατάνευροσ τόπασ.

κατανεύσιμοσ-ον (κατανεύω) μτγν. πάν ό,τι δύναται νά γίνη διά κατανεύσεωσ: Κύριλλ. κτ. Ίουλ.136Α.

κατανεύσιμοσ-εωσ (ή) (κατανεύω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ή διά τοú νεύματοσ συγκατάθεσισ, συγαινεσισ, έγκρισσι, άποδοχή: Ίώσ. Α1 17,9,5 κατανεύσισ αιτήσεωσ, Εύστ. Πον.80,5.

κατανεύω (νεύω) κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. κατανεύσομαι, άόρ. κατένευσα, έπ. μτχ. κενεύεσασ κινώ την κεφαλήν πρòσ τά κάτω εις ένδειξιν συγκαταθέσεωσ, κάρνω νεύμασ συγκαταθέσεωσ, συγκατανεύω, συναινώ, συγκαταίθμαι, παραδέχομαι: Ίλ. Α 524 ειδ' άγε τοσ κεφαλή κατανεύσομαι, όφρα πεποιθής, Πινδ. Ν.1,14 κατένευσέν τέ οί χαίταισ κ. άπολ.: Ίλ. Δ 267 ώσ τó πρώνον ύπέστην και κατένευσασ, Ήρ.9,111 κάρτα δέ άέκων κατανεύει, Άριστοφ. Έκκλ.72 κατανεύουσι γάρ (συναινοίσι), Πλάτ. Πολ.350E έρω και κατανεύσομαι και άνανεύσομαι, Καισόρ. Δαν. έν Σάβ.3,79 κάκεινοι γοίν οί μεγάλοι αυτοκράταρεσ κατανεύασσαστε, κατά την αυτών προσίθειν ήλησαν· κ. μτ. άστ. πρόγμ. ύποχνούμαι: Ίλ. Ο 175 γιγνώσκω 3, ότι μοι.. κατένευσε Κρονίων νίκην· κ. μτ. διοτ.: Πάπ. κατανεύων τή κατά καιρόν λαχανίφασ· όμ. κ. μτ. μέλλ. κ. άόρ. άπαρφ.: Ίλ. Κ 393 δώσεμεινα κατένευσε και άρματα ποικίλα χαλκόφ., Άριστοφ. Θεορ.1020 κατένευσον, έσασον ώσ την γυναίκα μ' έλθειν, Βίων άπ.7,8, Β1. Άλεξ.3006W κατένευσεν Άλέξανδροσ τοúτο γενέσθαι τάχοσ

κατανέμαι (νέμομαι) μτγν. άποθ. κατέρχομαι, μτ. γεν.: Νών. Εύαγγ. Ίωμ.1,115.

κατανευροσ-ον (νευροσ) μσν. ό πλήρησ νεύρων ή Ινών, νευρώδησ: Ίππιατρ.57 κατάνευρα μέρη, αύτ.96 κατάνευροσ τόπασ.

κατανεύσιμοσ-ον (κατανεύω) μτγν. πάν ό,τι δύναται νά γίνη διά κατανεύσεωσ: Κύριλλ. κτ. Ίουλ.136Α.

κατανεύσιμοσ-εωσ (ή) (κατανεύω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ή διά τοú νεύματοσ συγκατάθεσισ, συγαινεσισ, έγκρισσι, άποδοχή: Ίώσ. Α1 17,9,5 κατανεύσισ αιτήσεωσ, Εύστ. Πον.80,5.

κατανεύω (νεύω) κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. κατανεύσομαι, άόρ. κατένευσα, έπ. μτχ. κενεύεσασ κινώ την κεφαλήν πρòσ τά κάτω εις ένδειξιν συγκαταθέσεωσ, κάρνω νεύμασ συγκαταθέσεωσ, συγκατανεύω, συναινώ, συγκαταίθμαι, παραδέχομαι: Ίλ. Α 524 ειδ' άγε τοσ κεφαλή κατανεύσομαι, όφρα πεποιθής, Πινδ. Ν.1,14 κατένευσέν τέ οί χαίταισ κ. άπολ.: Ίλ. Δ 267 ώσ τó πρώνον ύπέστην και κατένευσασ, Ήρ.9,111 κάρτα δέ άέκων κατανεύει, Άριστοφ. Έκκλ.72 κατανεύουσι γάρ (συναινοίσι), Πλάτ. Πολ.350E έρω και κατανεύσομαι και άνανεύσομαι, Καισόρ. Δαν. έν Σάβ.3,79 κάκεινοι γοίν οί μεγάλοι αυτοκράταρεσ κατανεύασσαστε, κατά την αυτών προσίθειν ήλησαν· κ. μτ. άστ. πρόγμ. ύποχνούμαι: Ίλ. Ο 175 γιγνώσκω 3, ότι μοι.. κατένευσε Κρονίων νίκην· κ. μτ. διοτ.: Πάπ. κατανεύων τή κατά καιρόν λαχανίφασ· όμ. κ. μτ. μέλλ. κ. άόρ. άπαρφ.: Ίλ. Κ 393 δώσεμεινα κατένευσε και άρματα ποικίλα χαλκόφ., Άριστοφ. Θεορ.1020 κατένευσον, έσασον ώσ την γυναίκα μ' έλθειν, Βίων άπ.7,8, Β1. Άλεξ.3006W κατένευσεν Άλέξανδροσ τοúτο γενέσθαι τάχοσ

κατανέμαι (νέμομαι) μτγν. άποθ. κατέρχομαι, μτ. γεν.: Νών. Εύαγγ. Ίωμ.1,115.

κατανευροσ-ον (νευροσ) μσν. ό πλήρησ νεύρων ή Ινών, νευρώδησ: Ίππιατρ.57 κατάνευρα μέρη, αύτ.96 κατάνευροσ τόπασ.

κατανεύσιμοσ-ον (κατανεύω) μτγν. πάν ό,τι δύναται νά γίνη διά κατανεύσεωσ: Κύριλλ. κτ. Ίουλ.136Α.

κατανεύσιμοσ-εωσ (ή) (κατανεύω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ή διά τοú νεύματοσ συγκατάθεσισ, συγαινεσισ, έγκρισσι, άποδοχή: Ίώσ. Α1 17,9,5 κατανεύσισ αιτήσεωσ, Εύστ. Πον.80,5.

|| γεν. νεύω, κόμην σημετον κλίων την κεφαλήν προς τὰ κάτω : Ὁδ.Ο 463 ὁ δὲ τῆ κατένευσε σιωπῆ· 2) μτν. κτ. ἐπέκτ. διὰ νευσμάτων, σημείων εἰδοποιῶ, προσκαλῶ διὰ νευσμάτων : ΚΔ Λοικ.57 καὶ κατένευσεν τοὺς μετόπισ τῶς ἐν τῷ ἐτέρω πλοῖω τοῦ ἐλθόντας συλλαβεῖσθαι αὐτοῖς· 3) μτ. παρακ. μτ. κατανευκός, κλίω προς τὰ κάτω, κύπτω : Ἀγλλ.Τάτ.7,14 κατανεύειν εἰς γῆν ἰδ.γρ.), Πολυδ.1,205 κατανεύειν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν καταπεσομένων Ἰππων, Βέττ.Βάβ. 2.4 κατανευκός, Γεωπ.2,4,2 ἐπειδὴν κατανεύσθ τοῦ ἄγγετον· 4) εἰδ. ἄστρον. προακλίω προς τὰ κάτω, ἐπὶ τοῦ πόλου : Εὔδοξ.6,31.

κατάνεφος-ον (νεφός μιν. ὁ πλήρης νεφῶν, ἂ ὑπὸ νεφῶν κεκαλυμμένος, συννεφιασμένος, **κατανεφῶ** ὡς (νεφῶ) μιν. καλύπτω διὰ νεφῶν, ἐπισκοπίζω, σκατενιάζω : Πλούτ.Τῆν 27 ὁ μὲν πολυρός ἀήρ . . κατανεφῶσε τὰς ἀκρωρείας, **κατανέμω** (νέμω), ὄρρ. κατένεμα, ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, στοιβάω : Ἡο.6,97 μετὰ δὲ λιβανοῦ τριηκῶσαι τέλματα κατανέμας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐθμύησε· 2) λεξ. κλάδω, νήσω, γνέθω : Ἡσ. ἐν λ. λίνω διὰ τὰ λίαν κατανεηθήσθαι.

κατάνη (ἦ) μτν. τυράκνησι βλλ., σικελ. λ. π. Πλούτ.Δίων 58.

κατανήχαμαι (νήχαμαι) σχόλ. κολυμβῶν κατέρχομαι κατὰ τὸ ρεύμα, κολυμβῶ κατὰ τὴν διεξέχουσι τοῦ ρεύματος : Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 4,937.

κατανεμῶ-ῶ μτν. μιν. καλόπῃ δι' ἀνθέων, στολιζῶ με ἀνθη : Μεθοδ.Συμπ.116D κατανεμοῦν στεφανώμασι τὰς θείας κεφαλὰς.

κατανηζῶ (ἀνθίζω) μτν. κοσμῶ, στολιζῶ δι' ἀνθέων κ. γεν. κοσμῶ : Πλούτ.Ἡθ 789C ὄξυαλέω γήρρα κατανηζῶ κάρρα (πιθ.) κ. παθ. : Διόδ.Σ 18,26 στέμμα πομπικόν, χρώμασι παντοδαποῖς διαπρεπὲς κατηνησμένον, Καλλιστρ.7 πῆδιλον κατήνηστο χρυσοῦ, Ἱεροκλ.Πλ.Χρ.Ἐπ.17,458M οικία πολυτελεῖσι λίθοις κατηνησμένη.

κατανερακεῖω μιν. κατανερακῶ βλλ. **κατανερακίζω** μτν., μέλλ. κατανερακίω, μεταβάλλω εἰς ἀνερακα διὰ τῆς καύσεως, μφ. ἐπὶ τοῦ ἔρωτος : ΑΠ 12,99 βλέμμα κατανερακίζει με.

κατανερακῶ-ῶ (ἀνερακῶ), μέλλ. κατανερακώσωμαι, μεταβάλλω ἐντελέως εἰς ἀνερακα διὰ τῆς καύσεως : Αισχ.ἀπ.281,4 στέγην πυρώσω καὶ κατανερακώσωμαι· 2) μ. ἐν τῷ παθ. κείσομαι παντελώς : Σοφ.Ἡλ.58 θέμας φλογιστὸν ἦδη καὶ κατηνερακωμένον, Εὔρ.ΙΑ 1602 ἔσαν κατηνερακῶν θυμ' ἐν Ἡφαίστου φλογί, αὐτ.Κύκλ.663 κατηνερακωμέθ' ὀφθαλμοῦ οἴελας· Ἡσ. τοῦ μόνον τὸ κατακαίειν, ἀλλὰ καὶ τὸ κατῶπῆν.

κατανερωπίζω (ἀνερωπίζω) πάπ. φέρομαι προς τινα φιλικῶς, περιποιούμαι τινα ὡς φίλον· 2) ρηματ. π. κατανερωπισμός.

κατανερωπισμός (ὁ) (κατανερωπίζω) πάπ. ξένια, φιλοξενία, ὑποδοχή : Πάπ. εἰς κατανερωπισμὸν γυναικὸς Γεμελλοῦ τετρώδωλον.

κατανιάζω (ἀνιάζω) ἀρχ.λεξ. ἐπίτατ. τοῦ ἀνιάζω βλλ.. Ἡσ. ἐν λ. κατηφῶσις (παθ.).

κατανίω (νίζω), μέλλ. κατανίω, παθ. ὄρρ. κατενίφθην, νίπτω καλῶς, καταρπαινώ, καθαρίζω : Ἰπν.Ἐκκ.27 ὄξει πάντα κατανίωζαι, Φερεκρ.108,1B χόνδρος γλάκι κατανεμμένος, Γαλ.13,743 τὸν κηρὸν κατανίωζαι· 2) ἐκπλάω, καθαρίζω, παθ. : Ἰπν.Προπρ.2,23 αἱ διάδροποι . . κατανεφθαίσι πεπασσονται, Μνησιθ.Ἀβ.π.Ἀθῆν.4,48A κατανίωζαι γὰρ τὸ σῶμα τὰς οἰνοῖς.

κατανικάνθη (ἦ) πάπ. ἡ κατανικῶσα, ὑποτάσσομαι τοὺς ἀνδρας, ἐπιθ. τῆς Ἀρκτου' πρβλ. βιασάνδρα, θαρσασάνδρα, καθεσάνδρα.

κατανίκημα-ατος (τὸ) (κατανικῶ) μτν. ἡ τελεία νίκη : Θεοδώρ.1,658C.

κατανίκησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ὁποτέλεσμα τῶν κατανικῶν, ἡ τελεία νίκη.

κατανικῶ-ῶ (νικῶ) κ. νεώτ., ὄρρ. κατενίκησα ἐπίτατ. τοῦ νικῶ, ἠκό τινο κατὸ κράτος, δλοαγερῶς, κατατροπώνω : Πάπ. ἡ σὴ σπουδὴ κατανικήσῃ τὴν ἐμὴν ἀκαίρειαν κ'· παθ. : Σοφ.ἀπ.84 ἔσαν οἱ γ' ἀγαθὸι προς τῶν ἀγενῶν κατανικῶνται, Ἰάσο.ΑΙ 3,22,Φιλοῦμ.4,3 ὁπὸ τῆς φθοροποιού δυνάμεως κατανικῶσθαι· 2) ρηματ. π. κατανίκημα, κατανίκησις.

κατάνημα-ατος (τὸ) (κατανίπτω) μτν. τὸ προς νίφην καταχοόμενον ὕδωρ : Ἀθῆν.Ι,19Α ἐθερῶσεν τὸ σῶμα διὰ . . κατανιμμάτων.

κατανίπτης (ὁ) λεξ. ὁ νίπτων ἢ πλύνων : ΑΒ 269,23 ἐπὸνυμὸν πινος, ἡ ἱερωσύνη Ἀθῆνησιν ὁ τὰ κατὰ τὸ πέλοιο τῆς Ἀθῆνας ῥηπανόμενα ἀποκλύων, ΕΜ 494,25.

κατανίπτε (νίπτω) μτν. μ. κ. ἐνεστ. ἀντι τοῦ δομοῦ κατανίζω βλλ.· Φιλ.2,45.

κατανίσσομαι μτν. κατέρχομαι, καταβαίνω ἐκ πινος μέρου : Ἀπολλ.Ρ 2,976 ἐξ ὄρεων κατανίσσεται· 2) διέρχομαι διὰ πινος, μτ. αἰτ. : Ἐρμησιάν.7,65 Μακεδονίης πάσσα κατανίσσαστο λαύρας.

κατανίσταμαι (ἀνίσταμαι) μτν., ὄρρ. κατανέστην, παροκ. κατανέστηκα, ἀνίσταμαι κατὰ πινος, ἐξεγείρομαι ἐναντιὸν πινός, ἐναντιοῦμαι, μτ. γεν. : Πολυδ.1,46,10 κατανέστη τῶν πολεμίων, αὐτ.38,4, 7 κατανίστατο μὲν τῶν ἀρχόντων κ. ἀπολ. : αὐτ. 38,5,1 περιπρασάμενος τὸς στρατιώτας κατανίστατο κ. ἐμπροθ. (ἐπὶ) : ΠΔ Ἀρ.16,3 διατὶ κατανίστασθε ἐπὶ τὴν συναγωγὴν κυρίου.

επτανίω μτν. τ. τοῦ κατενέω βλλ.

κατανιῶ-ῶ (ἀνιῶ) ἀρχ.λεξ. ἐπίτατ. τοῦ ἀνιῶ βλλ. : Ἡσ. ἐν λ. κατήφωσις.

κατανόημα-ατος (τὸ) (νοῶ) τὸ κατανοηθέν, τὸ παρατηρηθέν, ἡ τελεία αἴσθησις ἀντήληψις ἢ ἡ σκοπιμότης : Πλάτ.Ἐπιν.987E αὐτοῖς παραδέδωκε τὸ τοῦτων τῶν θεῶν τοῦ κόσμου κατανόημα· 2) ἐπιτόνια ἐφεύρεσις : Ἀριστ.Πολιτ.1257a,7 τοῦτο γὰρ ἐστὶ κατανόημά τι χρηματιστικόν.

κατανόησις-εως (ἡ) (κατανόω) κ. νεώτ. τὸ κατανεῖν, ἀντηλαμβάνεσθαι πινος, ἡ ἀντήληψις περὶ πραγμ. : Πλάτ.Τῆν.82C δευτέρα κατανόησις νοσημάτων τῶ βυζυλομένων γίνεται ἔγνωσθαι, αὐτ.Κριτ.1,107 ὄξεως αἰσθανόμενοι τὸ παραλειπόμενον διὰ τὴν αἰετὴν ἔγνωσκον κατανόησιν, Πλούτῆν. 6,2,4 ἢ δι' αἰσθησεως κατανόησις, αὐτ.5,3,1 ἢ σῶτο κατανόησις (ἐνόρησις), αὐτ.Α,7,10 αὐτήτης κατανόησις (ψυχῆς)· || ἐπὶ γνωριμίας ἐκ ασκητικῆς μίξεως : ΠΔ Σοφ.Σειρ.41,21 αἰσθῶσθε . . καὶ ἀπὸ κατανοήσεως γυναικὸς ὑπ'ἀνδρῶν· || νεώτ. ἡ πλήρης, ἡ τελεία νόσις, ἡ σαφὴς διὰ τοῦ νοῦ ἀντήληψις περιεχομένου πινός τῆς συνειδήσεως· 2) τὰ μέσα προς κατανόησιν, ἀντήληψιν : Πλούτ.Ρομ.6 πολλὰν αὐτοῦ παρήγων κατανόησιν (πολλὰ τεκμήρια παρέχων διὰ νὰ τὴν γνωρίζωσιν).

κατανοητικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἰκανὸς εἰς τὸ κατανεῖν, ὀγκητος : Πολυδ.9,151· 2) νεώτ. ὁ σήλικος ἢ ἀνεκπερόμενος εἰς τὴν κατανόησιν.

κατανόητός-ή-όν νεώτ. ὃν δύναται πς νὰ κατανόησῃ, ἐγνώστος, εἰληπτος.

κατενοήνω μτν. ἐπίτατ. τοῦ ἀνοήνω βλλ. : ΠΔ Ψαλμ.4,5 ἀ λέγετε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐπὶ ταῖς κείταις ὑμῶν κατενοήγητε ἰδ.γρ. κατενόηγητ, Φιλόστρ.Διαλ.2.

κατένομα (ἄνομα) παθ. κατανοήσομαι, καταδοπανόμω, φθείρομαι, σπαταλόμω : Ὁδ.8 58 τὰ δὲ πολλὰ κατένομα, Ἀρατ.464 μέτρα κατανόμενον ἐναυτῶν (συμπληρουμένων).

κατανόμη (ἡ) (κατανέμω) μτν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατανέμειν, δια-

νομή, μοίρασμα: 2) μτγ. ἡ νομή, ἡ βοσκή: Σχόλ. Ἀριστ. Ὀρν. 769, Πάπ. εἰς κατάδωγμα καὶ κατανομήν προβάτων, Σχόλ. Σοφ. Τρ. 13.

κατανομίζω [νομιζῶ] πάπ. ἀναγνωρίζω : σέ ἕκαστα ὑπὸ τὴν ὄψιν κατανομήσαντα.

κατανομιστέω (νομιστεύω) μτγ. τήκων μεταβάλλω μεταλλῶν τὴ εἰς νόμισμα, μεταποιῶ εἰς νόμισμα, κώπτω νόμισμα: Σουῖθ. «κατανομιστεύ-σας νόμισμα ἐργασάμενος»: Ἰώσ. Π. 1, 18, 4 ὁ δὲ διὰ τὴν σπάνην χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον κατανομιστεύσας.

κατανομετέω-έω [νομοθετέω] νομοθετέω, τίθημι νόμους: Πλάτ. Νόμ. 861 C.

κατάνομος-ον Ἐπιγρ. ὁ κατὰ νόμον, ὁ νόμιμος, ἀντὶβ. παράνομος.

κάτανος (λατ.) πῆλινον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἔτηκον τὰ μέταλλα.

κατάνοσος-ον μον. ὁ ἀσθενῶν βαρέως. **κατάνοστώ**-έω [νοστώ] μτγ. ἐπανέρχομαι ἐκ τῆς ἐξορίας, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα: Πολύβ. 4, 17, 10 οἱ δὲ κατάνοσθήσαντες οὐχ ὡς αἰτίας ἢ προφάσεις ἐπιγενομένης τοῦ δοκεῖν ἄλλης διαφοράς ἀρχὴν αὐτοῖς τινα γεγενῆσθαι.

κατάνοσφιζομαι [νοσφιζομαι] μτγ., μέσ. μέλλ. **κατάνοσφομαι** ἀφαιρῶ τὴ δι' ἐραυτῶν, σφετερίζομαι, ὑπεξαιρούμαι, κλέπτω: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4, 11 οἱ κατάνοσφιζόμενοι τὰ δημόσια.

κατάνοσθῶ-έω [νοσθῶ] μον. ἐπίπατ. τοῦ νοσθῶ βλλ. **κατάνοσταιος**-ον [ναπαιός] Ἐπιγρ. ὁ πρὸς νότον κείμενος ἢ ἐστραμμένος.

κατάνοσις [νοσις] νοτιζῶ, ὑγραίνω τι πολὺ [ἐν τμ.]: Εὐρ. IT 833 κατὰ δὲ γόος ἄμο χαρᾶ τὸ σὺν νοτιζῆι βλέφαρον.

κατάνουθετέω-έω [νουθετέω] μτγ. ἐπίπατ. τοῦ νουθετέω βλλ., μτ. αἰτ.: Συνέσ. 277 A.

κατάνοθῶ (νοθῶ) κ. μον. κ. νεώτ., ἄορ. **κατάνοθεις**, νοθῶ τι σαφῶς, καλῶς, ἀντιλαμβάνομαι τι τελείως διὰ τοῦ νοῦ, κτῶμαι σαφῆ ἀντιλήψιν, συνείδησιν πράγματός τινος.

κατάνοθῶ-έω [νοθῶ] κ. μον. κ. νεώτ., παθ. **κατάνοθομαι**, παθ. ἄορ. **κατάνοθῆναι**, νοθῶ τι σαφῶς, πλήρως, ἀντιλαμβάνομαι τι τελείως, κτῶμαι σαφῆ, ἀκριθῆ, ὀρθὴν γνῶσιν, συνείδησιν μαθήσεως τινος ἢ διδασκαλίας ἢ θεωρίας ἢ φαινομένου ἢ καταστάσεως, ἐνωθῶ τι καλῶς, νιώθω καλά, σωσθῶ, μτ. αἰτ.: ἢ μτ. προτ. ἐξηγορημένως ὡς ἀντικειμ.: Ἡρ. 2, 28 ἀπέφαινα, ὡς ἐμὲ κατάνοεῖν, μὴ δύνασθαι κατεμένην καταπειρητηρίην ἐς βυσσὸν λέναι, Λυσ. 25, 34 τοῦτο μὲν οὖν οὐ χαλκῶν τῶ βουλομένῳ κατάνοησαι, Πλάτ. Σοφ. 233 A οὐ γὰρ ποῦ κατάνοῦ τὸ νῦν ἐρωτῶμενον, αὐτ. Γοργ. 455 B, Ἐπίκ. Ἐπιστ. 1, 30 ἢ κατάνοειν ἕκαστον, ὅτι . . . Πολύβ. 1, 12, 9 ἐξ ὧν ὅσαι σαφῶς κατάνοεῖν ἐκ τινων ἕκαστοι . . . ἠρηθέντες, ΚΔ Λουκ 20, 23 κατάνοησας δὲ αὐτῶν τὴν πανουργίαν εἶπε, Πάπ. κατάνοοῦντας ἐκ τῶν προκειμένων, -δὲν κατάνοσαν οἱ φοιτητὰ τὴ θεωρίαν ὡς τὴν ἀνεπίτευκτον ὁ καθηγητῆς: || λαμβάνω αἰσθῆσιν, ἀντιλήψιν τινος: ΚΔ Ἐβρ. 3, 1 κατάνοησατε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα . . . Χριστόν, Μναϊσ. 3, 29 Ὁδ. 4 κατάνοσαν, παντοδύναμη, τὴν σπὴν οἰκονομίαν, -ἐκ τῶν μετακινήσεων τοῦ ἔχθραυ κατάνοησαν ὅτι ἐπίκειται ἐπίθεσις: ὁμ. κ. μτ. μτχ.: Σουκ. 2, 3 κατάνοησαν οὐ πολλοὺς τοὺς Ἰσραηλίτας ὄντας: || διεισδύω διὰ τοῦ νοεῖν, ἐτάζω: ΠΔ Σοφ. Σειρ. 23, 19 ἀφθαλλοὶ Κυρίου . . . κατάνοοῦντες: || ἐν ἀναφ. πρὸς πρὸς. μορφῶ, σχηματικῶ γνῶμην σαφῆ, πλήρη, ἀντιλαμβάνομαι, καταλαμβάνω: Ἄντιφ. 33, 1 κατάνοεῖς τίς ποτ' ἄστιν; 2) μανθάνω τι, οἶον διὰ διδασκαλίας, διὰ μελέτης: Σουκ. 1, 138 τῆς τε Περσίδος γλώσσης ὅσα ἐδύνατο κατάνοησε: 3) βουλευομαι, διανοοῦμαι, σκέπτομαι, μτ.

ἐμπροσθ. διορ. (περὶ): Ξεν. ΚΠ 1, 6, 20 καὶ τοῖνυν κατάνοων περὶ τούτων . . . δοκῶ: 4) ἐπὶ πραγμ., βλέπω, ἐξετάζω, κοιτάζω ἵνα λάβω γνῶσιν: Ἀθην. 5, 179 A ἀλλὰ τὴ θάουαν πρότερον τῷ φιλοθεάμονι καὶ κατανοῆσαι τὴν οἰκίαν: 5) ἄρτθ. εἶμ. ἔμφορον, ἔχω σφάς τὰς φρένας, διατηρῶ τὴν ἀντιλήψην μου: Ἰνν. Ἐπιδ. 1, 26, 3 νόκτα κατενόει, κατεκοιμήθη, αὐτ. 5, 39: 6) παθ. ἐπὶ θεωρίας, γίνομαι καταληπτός, εἶμαι κατανοητός, ὁθ. συν-εκδ. γίνομαι δεκτός, ὁδοδεκτός: Πλάτ. Τιμ. 90 D τῷ κατάνοομένῳ τὸ κατάνοεῖν ἐξομαιώσσει, Ἐπίκ. Φυσ. 138 μάλλον κατάνοεῖσθαι, Ἥφαιστ. Ἄστρ. 1, 1 εἰς καρδίαν κατάνοεῖται: 7) ρηματ. η. κατάνοημα, κατάνοησις, κατανοητός.

κάταντια [κατάντης] ἐπίρρ. πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸν κατήφορον: Ἰλ. Ψ 116 παλλὰ δ' ἄναντα κάταντα πῶραντὰ τε δόχημ' αἰ ἦλλον, Λουκ. Μισθ. Συν. 26 τὰ μὲν παροσφραμῶν, τὰ δὲ βέδην ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα' κ. μτ. γεν.: Πάπ. κάταντα Σαραπηίου (πθ.).

κατάνταινε δημ. κατάνω βλλ.: Ζερβ. Λυρ. Στάτ. 1, 27 ἔρροι τοῦ Θεοῦ κατάνταιναν ὁ τόποι. **κατάντασεσάνδαλος** [ἰ] μτγ. καταχθόνιος δαίμων, ὃν ἐπεκαλοῦντο ἐν ἀραῖς κρηνηδονιακῆς τοῦ τρίτου μ. Χ αἰῶνος: Μιτς. R. hen. 1900, 16, 261, ἄ. κερβεροσάνδαλος.

κατάντημα-στας [τῶ] [καταντῶ] μτγ., νεώτ., δημ. κ. κατάντα, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταντῆναι, ἡ θέσις ἢ ἡ κατάσταση εἰς ἣν περιέρχεται τις, ἡ ἔκδοσις, τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ τέλος, τὸ τέρμα: ΠΔ Ψαλμ. 181, 191, 7 ἄπ' ἄκρου τοῦ αὐρανοῦ ἡ ἐξοδος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατάντημα αὐτὰς ἕως ἀκροῦ ταῦ αὐρανοῦ, Σχόλ. Ἀριστ. Βάτρ. 1026 εἰς αἰτία οὐσαι κατάντημα τοῦ δρόμου, Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 744 κατάντημα σκέφεως, Πάπ. ἀκολουθεῖς τοῖς εἰς αὐτοῦς κατάντημασι: || νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. Ἰδ. ἐπὶ κακῆς σημ., ἡ ἄθλια κατάστασις εἰς ἣν περιέρχεται τις, κακῆ ἔκδοσις, ἄ. κατάντησ.

κατάντην ἐπίρρ. μτγ. ἰκάταντα βλλ.: Θεμ. ριστ. Λόγ. 13, 168 B οὔτε ἄνην οὔτε κατάντην.

κατάντησ-ους-ες [ἰάντια κ. νεώτ. Ἰδ. ἐπὶ ὁδῶν κ. τοποθεσιῶν, καταφερῆς, ἀπόκρημνος, ἀπότομος, ἐπικίνχης, ἀντίθ. ὀνάντης: Ἰνν. Κατ' Ἱστρ. 9 ἐς τὰ κατάντια (πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὰ καταφερῆ), Ἀριστ. Βάτρ. 127 βούλει κατάντη (ἀτραπὸν), Ξεν. Ἰνν. 8, 8 εἰς τὰ κατάντια, αὐτ. Ἐλλ. 4, 8, 37 τὸ δ' ἄλλο στράτευμα . . . ἐν τῷ κατάντηι ἦν, αὐτ. 3, 5, 20 ἐτρέφθησαν οἱ Ὁθηαῖοι ἀπὰ ταῦ κατάντιων, Πλάτ. Τιμ. 77 D ἐπὶ κατάντης ἡ ἐπίχυσις γινουμένη παρέχει τὴν ὑδρεῖαν ὁμαλήν, Διοκλ. Καρ. 142 ἐν τοῖς κατάντησι: || τὸ οὐδ. ἐν ἐπίρρ. χρ.: Ξεν. Ἰνν. 8, 6 τὰ κατάντη ἀμιλλώμενοι, αὐτ. Ἰνν. παρ. 8, 3 τὰ κατάντη ἐλαύνεσθαι, αὐτ. Κυν. 5, 17 τὰ κατάντη βεῖν, Ἀριστ. Ζ1 567a, 7 τὰ δὲ κατάντη φέρεται, ἀλλ' οὐ βεδίζεις, αὐτ. Φυσ. 248a, 22 εἰ κάταντες, τὸ δ' ἄναντες ἢ κινεῖσθαι, Θεοφρ. Κόν. II τὰ κατάντη καταβαίνεν: 2) μτφ. ὁ ἔχων κλίσην, διάθεσιν πρὸς τι, ἐπίρρησις, ἐκόλως, ἐμπροθ. (πρὸς τι): Εὐρ. Ῥησ. 318 ἐπὶ κατάντης ἔμφορὰ πρὸς τάγαθά, Ἐπίκ. Φύσ. 908, 4, Πλουτ. Ἡθ. 53 E ἀφ' ἐαυτοῦ πρὸς τὰ χεῖρονα κατάντης ἐστὶ.

κατάντησις-εως [ἰ] [καταντῆ] μτγ. ἐπάνοδος, καταφυγή: Φιλῶδ. Ρητ. 1, 265 S κατάντησις ἐπὶ τὴν ἀράτην: 2) εἶδ. ἀτροπλ. συνάντησις, ἐπὶ πλανητικῶν ἐπιπορῶν: Βέττ. Βάλ. 246, 26 κατάντησις.

κατάντηστιν ἐπίρρ. ἀντι κατ' ἀντιπαι, καταντηκρῶ, ἔναντι, κατὰ πρόσωπον: Ὁδ. Y 387 ἡ δὲ κατάντηστιν θεμένη. 3) φρον (ἀντι κατ' ἀντιπαι).

κατάντη [τῶ] δημ. ἄ. κατάντια ἢ καταντῶ βλλ. **κατάντην** [ἰ] δημ. κ. καταντῶ τὸ κατάντην, -ἢ κακῆ ἔκδοσις ἢ ἡ ἄθλια κατάστασις εἰς ἣν πε-

ριέρχεται τις : Λαακορ.Μυστ.48 σὲ τέτοια καταντία τὸ βρέφος παρουσιάζεται στὸν πατέρα, - νὰ δῆς τὴν καταντία του καὶ νὰ τὸν λυπηθῆς.

καταντία (ἡ) ἢ κλισίη πρὸς τὰ κάτω, τὰ κρέμασθαι πρὸς τὰ κάτω : Ἰνν.Κατ' Ἰητρ.3 (κτ.Γαλ. ἐτὴν κατάρροπον τῶν μελῶν θέσιν) : 2) ὡς ἐπίρρ. ἀντί καταντίον βλ.λ. : Ἀγχιαιάναξ π.Πλούτ'.Hθ.92IB πόντου καταντία κυμαίνοντος

καταντιβολῶ-έω παρακαλῶ θερμῶς : Ἀριστοφ. ἀπ.625 καταντιβ-τινα, κ.μτ. ἀπαρφ. : Ἰώσ.ΠΙ 1,64. **καταντιζῶ** μον. τ. τοῦ καταντῶ, κατανταίνω : Χρον.Μορ.766P μετὰ τοὺς Τούρκους, τίποτε οὐκ ἐλέγουσιν οὐδὲ κατηγοροῦν τοὺς καὶ μετὰ μᾶς ἐν φάουσιον στὰ καύχη καταντιζοῦν.

καταντικρα ἐπίρρ. δημ. ἀντί καταντικρῷ βλ.λ. **καταντικρῷ** (ἀντικρῷ) πρῶθ. κ. νεώτ. κ. δημ. μτγν. κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος : Ὁδ.Κ.559 καταντικρῷ τέγεος πῆσεν (βαδίζων κατ' εὐθείαν ἰσπέναντι τῆς κλίμακος) ἔπασεν ἔκ τῆς στέγης) : ἢ π. Ἀττ. ὡς τὸ Ὀμῆρ. ἀντικρῷ, κατ' εὐθείαν ἰσπέναντι : Ἀριστοφ. Ἐκκλ.99 ὥστε δεῖ με καταλαβεῖν ἔδρας ὑπὸ τῷ λίθῳ τῶν πρυτάνεων καταντικρῷ, Ὁουκ.7,26 ἔς τὰ καταντικρῷ Κυθῆρων τῆς Λακωνικῆς, Πλάτ.Φαῖν.112D ἔνια μὲν καταντικρῷ ἢ εἰσρετ' ἐξέπασεν (ἀκριθῶς ἰσπέναντι τοῦ μέρους ἔνθα . .) : κ. μτ. ὁστ. : Ἀριστοτ. Μετ.356a,10 καταντικρῷ τῆ θέσει, Δίων Κ 60,26 καταντικρῷ τῆ ἡλίω 2) ὡς ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ.

κ. κατάντικρῳ κ. κατάντικρα ἐπί τόπου, ἀκριθῶς ἀντικρῷ, κατ' εὐθείαν ἰσπέναντι : Ὁουκ.1,136 διακομιζέται ὑπ' αὐτῶν ἐς τὴν ἡπειρον τὴν καταντικρῷ, Πλάτ.Εὐθ.274C πρῶτος προσέτη ἡμῖν ἐν τῷ καταντικρῷ, φῦτ.Πολ.515A εἰς τὸ καταντικρῷ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσηπταύσας (εἰς τὴν ἰσπέναντι πλεουράν ταῦ σπηλαίου), αὐτ.515B ἔκ τοῦ καταντικρῷ (ἔκ τοῦ ἰσπέναντι μέρους), αὐτ.Χαρμ.10YC οἱ τοὺς χασμωμένους καταντικρῷ ὄρωντες ἰβλέποντες κατὰ πρῶσωπον, Ἀριστοτ.Ζ1 528b,10 κινεῖται οὐκ ἐπὶ τὴν ἔλικην, ἀλλ' ἐπὶ τὸ καταντικρῷ ἰσπέναντι τὴν ἀντίθετον ἀσπέναντον), Πολύδ. 4,39f πρὸς τὸ καταντικρῷ κείμενον Σαρπηπίον, Πασαδ.Χρ.Μηλ.158 καταντικρῷ ἐπὶ τῆς κρημνώδους ἀκτῆς τοῦ Κουροῦνι, Σημηρ.Ὀνειρ.Ἡσίοιοι καὶ νὰ σταθούμε στὸ βουνὸ ἰ καταντικρῷ στὸν οὐρανὸ ἰ αἰωνιότητα γεμάτοι :

ἢ ἀντιθέτως, τούναντιον : Ἀριστοτ.Ποιητ.146b) κατὰ τὴν καταντικρῷ ἢ ὡς Γλαύκων λέγει 3) κατ' εὐθείαν ἐμπρός, ἀντίθ. πλάγια : Πλάτ.Θεαιτ.194B καταντικρῷ μὲν καὶ κατὰ τὸ αἰθθὸ τὰ οἰκεία συνάγουσα ἀνοσιπώματα, Ἀριστοτ.Ζ1 591b,24 τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἰχθύσιν ἡ θήρα τῶν ἠτάνων καταντικρῷ γίνεταί τοῖς στόμασιν 4) ἐντελῶς, πέρα γὰ πέρα, ὁλοφάνερα : Ὁουκ.7,27 ἐμάχοντο Πλαταιῆς δὲ καταντικρῷ θωιστοῖ ἰ ὄγρ. καὶ ἀντικρως), Ἀριστοτ.Ρητ.1419b,36 παραβάλλειν . . μὴ καταντικρῷ.

καταντίον (ἀντίον) ἐπίρρ. κ. καταντία ἀκριθῶς ἰσπέναντι, κατ' εὐθείαν ἰσπέναντι, μτ. γεν. : Ἠρ.δ.103 καταντίον δ' αὐτοῦ αἰ ἰπποῖ τετάφαται, αὐτ.118, αὐτ.8,52 ἐπὶ τὸν καταντίον τῆς ἀκροπόλιος ὄχθων κ. μτ. ὁστ. : αὐτ.7,33 ἀκτὴ τρηχέα ἐς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβύδω καταντίον κ. ἀπόλ. : Σοφ.Ἀντ.512 οὐκὼν ὀδυμῶς χῶ καταντίον θανάων (ἰσπέναντι αὐτοῦ) : κ. καταντία : Ἀγχιαιάναξ π.Πλούτ'.Hθ.92IB πόντου καταντία κυμαίνοντος, πρβλ. Ὀππ.Α12,555.

καταντιπ ἐπίρρ. δημ. ὁλως διόλου, ὁλοτελῶς : εἶνα καταντιπ ἡθιστος.

καταντιπερα (ἀντιπερα) ἐπίρρ. μτγν. καταντιπερα βλ.λ. : Μαν.4,188.

καταντιπερας ἐπίρρ. καταντικρῷ βλ.λ.2) μτ. γεν. : Ξεν.Ἀν.1,19 ἐν Χερρονήσῳ τῆ καταντιπερας

Ἀβύδου (ὄγρ. κατ' ἀντιπερας) : κ. κατ' ἀντιπεραν, αὐτ.4,83 κατ' ἀντιπεραν τῆς διαβάσεως παρασταγμένου ἴσαν, Λουκ.ΖΤραγ.42 τοῖς κατ' ἀντιπεραν οἰκοῦσιν.

καταντιπερην ἐπίρρ. μτγν. ἀντί καταντιπερας βλ.λ. : Μαν.2,22.

καταντιπίνω (ἀντιπίνω) πνῶ ἀκριθῶς ἔκ τοῦ ἐνοστιῷ μέρους : Εὐμάθ.245.

καταντιπλημα-στος (ἰσπὶ καταντιλῶ) μτγν. λουτρῶν δι' ἐπιχύσεως, ντους : Διοσκ.1,104, Γαλ. 14,227,6.

καταντιπλησ-εως (ἡ) (καταντιλῶ) ἢ ἐνέργεια τοῦ καταντιπνῆ, λουτρῶν δι' ἐπιχύσεως : Ἰνν.Ἰητρ.3, Γαλ.10,237, Ἀντιμ.π.Ὀρειδ.9,23,1.

καταντιπλο-ον (ἀντιπλο) μτγν. ὑπέραντος βλ.λ. : Πολύδ.1,113 καταντιπλο σκάφος.

καταντιλῶ-έω (ἀντιλῶ) κ. μον. ἐπιγέω ἀφθῶνως ὄδωρ ἢ ὑγρὸν τι ἐπὶ πρὸς ἀντικείμενον, καταντιλῶ, περιλούω : Μοῖρ. ἐτὸ αἰόναν Ἀττικόν τὸ καταντιπνῆ Ἑλληνικόν : Ἀλεξ.85 ἢ πόπ. ὀπλῶς, ἐπιγέω : ἐπὶ δὲ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματός μου κατήντηλυσαν (=κατήντηλυσαν) ἢ μφ. κατακλιζῶ δια φλαρίας, πνῶα στὰ λόγια : Ἀριστοφ.Ζφ.483 ταῦτὰ ταῦτὰ σου καταντιλῆ, Πλάτ.Πολ.344D ὡσπερ βαλανῶδες ἡμῶν καταντιλῆσας κατὰ τῶν ὠτων ἀβρόν καὶ πολλὸν λόγον, αὐτ.536B φιλοσοφίας ἐπὶ πλείω γέλωτὰ καταντιλῆσμεν, αὐτ.Λύσ.204D ἐπειδὴ τὰ ποιήματα ἡμῶν ἐπιχειρήσῃ καταντιπνῆ ἰσταν ἐπιχειρήσῃ νὰ χύσῃ ἀνωθεν ἡμῶν χειμάρρον ποιημάτων, Καισάρ.Διαπ.ἐν Σάβ.3,163 τοσοῦτον βόρβορον συνειρανίσσας κατήντηλῆσας τῶν ἀκουσάντων κ. παθ. : Πά Μακκ.4,7,2 καταντιλούμενος ταῖς τῶν βασάνων τρικυμῖαι : 2) λούω, καταβρέχω : Ἰώσ.Α1 8,4 ἰσπέναντι πολλῶν ἀσμάτων τὴν ὄδον καταντιλῆει, Γαλ.8,366 καταντιλῆει ὑδατι θερμῷ ἢ ἐλαίῳ τὸ πεπονθὸς μόριον κ. παθ. : Ἰώσ.Π1 4,9,10 μύριος καταντιλῆσθαι 3) ρηματ.π.κατάντηλαις κατάντημα.

καταντιπρῶμαι (ἐντροπῶμαι) δημ. κ. κατεντροπῶμαι, ἀόρ. καταντροπῆμαι ἐντροπῶμαι καθ' ὑπερβολήν, ντροπῶμαι ὑπερβολικά.

καταντροκύ ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἀντί καταντροκύ βλ.λ.

καταντροπιάζω (ντροπιάζω) δημ., ἀόρ. καταντροπῆσαι, παθ. ἀόρ. καταντροπιάσθαι, κ. παθ. παρακ. καταντροπιασμένος, ἐντροπιάζω πνῶ εἰς μέγαν βαθμόν, κατασιώσω : με καταντροπῆσαι μπροστὰ σὲ τόσο κόσμῳ κ. παθ. : Ἐρωτόκρ. 1,807 καὶ σάν οἱ δέκα χῆσσαι καὶ καταντροπῆσθῆκα ἰ κὶ ἐπῆραν ὀγία λόγου γτως πολὺ καμπὸ καὶ πρίκα, - σάν τὸν εἶδαν τί ἔκανε, ἔφυγε καταντροπῆσμενος.

καταντυγῶθις-ου-ες (ἀντυγῆ) μον. ὁ στρογγύλος, κυκλωτερός ὡσπερ ἀντυγῆ βλ.λ. : Νικ.Χων.329 D.

καταντιῶ-άω (ἀντιῶ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. καταντιῶ κ. -άνω, ἀόρ. (ἐ)καταντιῆσαι, κ. -ἀντιῆσαι, κ. παθ. παρακ. κατηντιῆσαι, κ. δημ. καταντιῆσθαι, κ. παθ. ἀόρ. κατηντιῆσθαι, κ. παθ. : Διόδ.Σ 4,52 παρεσελθόντας δ' ἐντός τοῦ τεύχους . . τοῖς ἔφρασιν εἰς τὸ βασίλεια καταντιῆσαι, αὐτ.3,27 ἐπὶ τὴν συνήθη καταντιῆσθαι κόντην, Πλάτ. εἰς τὴν πόλιν καταντιῆσθαι, Πλάτ. ἀμύλω καταντιῆσιν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ΚΔ Πράξ.21,7 τὸν πλοῦν διανύσαντας ἀπὸ Τύρου καταντιῆσμεν εἰς Πτολεμαῖδα ἢ μφ. : Βέττ.8άδ 259,3 ἐπὶ τὴν φυσικὴν ὄδον καταντιῆσθαι, Μηνσ.12,13,Ὀδ.9 Γερμανοὶ καὶ εἰς γὴν καταντιῆσας τῆς αἰωνίου ζωῆς 2) μφ. ἐπὶ λόγῳ ἢ δηγηματικῶς, τῆλω εἰς ὀρισμένον τέλος, τελειώνω, ἐμφοθ. (εἰς, ἐπὶ) : Πολύδ. 4,1,8 τῶν κατὰ μέρος ἔργων κατὰ τὸ συνεχῆς

ἐπιφάουτες εἰς τὴν Ἰκλεομένους. ἔκπτωσιν κατηντήσαμεν, αὐτ.10,37,3 ἐπὶ τινὰς λογιμοὺς κατηντήσε, Διδό.Σ1,79 περὶ πλείστου πᾶς τις ἔξει τὸ μὴ κατανῆν ἐπὶ τὸν ὄρκον, Ἰώσ.Α13,10,4' || καταφύγω εἰς τι : ἔπικ. Ἐπιστ.3,63 κατανῆν ἐπὶ τὴν ἡδονήν, Φιλῶδ.Παρρ.620 ἐπὶ τὰ δάκρυα κατανῆν 3) ἐπὶ προσ. κατανῆν εἰς ἑαυτοὺς προσβάλλειν ἄλλήλους, ἀρχεοβαί τῶν πρὸς ἀλλήλους ἐθροπροσβῆν : Πολύδ.30,14,3 κωλυθέντες τῆς ἐξῶθεν ἐπικουρίας εἰς ἑαυτοὺς κατηντήσαν' 4) ἐπὶ γεγανθῶν, ἐπέροχοι, συμβαίνω : Ἄλεξ.261,13 πᾶς δ' ἀγῶν ἐπ' ἐμὰ κατήντα' || κατανῆν εἰς τινα θίγειν τινά : Φιλῶδ. Ὀργ.83W' || ἐπὶ δαλονομίας, πλῆτω ἀερόθυνη : ΓΙΔΒασ.2,3,29 ἀθρόος ἀπὸ τῶν αἰμάτων Ἄβεννρη . . κατηντήσασαν εἰμι . . ἐπὶ κεφαλὴν Ἰωάβ' || κ. νεώτ. κ. δημ. φθάω εἰς τι σημεῖον, ὀπότελεσμα, καταλήγω που ἢ εἰς τι, περιέρχομαι εἰς τὴν θέσιν ἢ κατάστασιν καὶ ἰδ. δυσάρεστον : Πολύδ.6,4,12 πότε καὶ πῶς καὶ παύ κατανήσει πάλιν, αὐτ.4,34,2, πολλάκις ταλῆν περὶττὸν εἰς ἀνοιαν καὶ τὸ μῆδέν κατανῆν εἰδθεν, Διδό.Σ1,37 τοῦ πράγματος εἰς ὑπόνοιαν καὶ καταστοχασμὸν πιθανὸν κατανήντας, Παπαδ.Χρ.Μηλ.110 οἱ τοιοῦτοι ἀνθρώποι κατηνῆντες εἰς οἰκτράν καὶ γελᾶσαν θέσιν, Παλαμ.Τρισεύγ.53 αὐτοὺ θὰ κατανήσασαν, Ζερβ.Μῦθ.Ζ31 ἔτσι σιγὰ σιγὰ ἐκατηντήσαν ἀχρηστα τὰ προφῶντα τῆς γῆς, δ. διστ. γιὰ δὲς με πᾶς κατανήσασα μαύρος σάν τὸν ἀράνη, ἴδεν εἶμαι ἀπὸ τὴν Ἀραπιά μόν' ἀπὸ τὴν ἀγάπη, - κατηντήσαν (ἢ ἀπροσ. κατηντήσε) νὰ ζητηνεύσω, - κατηντήσε ἀγνωρίστος ἀπὸ τὰ βῆσαν' || δημ. κ. τὸ γ' προσ. κατανῆτ' κ. κτ. ἀόρ. κατηντήσε ἢ κατανήντησε ἀπρος. φθάσει, συμβαίνει : κατανῆτ' νὰ μὴ μπορούμε νὰ ζήσουμε ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια' || δημ. ἐπὶ ἀριθμοῦ, περιορίζομαι, σμικρύνομαι : Πάπ. νυνεὶ δὲ τὴν κῆρμν εἰς μόνους κατηντηκέναι ἀνδρας ἴ' 5) ἐπὶ κληρονομίας, περιέρχομαι, νίπτω διὰ κλήρου, λαχάω : ΚΔ Κοριν.1,10,11 ἐγράφη δὲ πρὸς νοθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὗς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατηντήσεν, Πάπ. κατηντήσεν εἰς αὐτὸν κατὰ διδοχὴν κληρονομίας αἰτικὰ ἐδάφη, αὐτ. τῶν κατηντηκῶτων εἰς ἐμὲ, αὐτ. ἀουραν κατηντηκῆταιν εἰς ἐμὲ ἐκ διαίρεσέως 6) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω : Πάπ. τὰ δὲ νῦν εἰς τὸν αὐτὸν κατηντηκέναι βίον συχωροῦμεν' 7) μτβ. ποῖω τὴν ἐνανελθεῖν, ἐπαναφέρειν : Παλαίφ.2,ΠΔ Μακκ.2,4,24 εἰς ἑαυτὸν κατηντήσε τὴν ἀρχιερωσύνην' 8) δημ. δημ. ἀμτβ. συντελῶ ὥστε νὰ καταλήξῃ τίς που ἢ εἰς τι, περιάγω τὴν εἰς δυσάρεστον τινα θέσιν ἢ κατάστασιν : δ. διστ. γιὰ δὲς πῶς με κατανήσες καὶ σάν κεράκι λεῖνω, - ἔτσι τὸν κατηντήσε τὸ κακὸ του κεφάλι' || παροιμ. ἀπὸ ἕνα φαγὶ φεύγω (ἢ βγαίνω) καὶ στὸ ἴδιο κατανῆν' 9) ρηματ. π. κατανήμα, κατανήνσις, κατάντια.

κατανυγή (ἢ) ἐκίλ. κατάνυξις βλλ. **κατανυκτικός**-ἢ-ὄν λέξ. κ. νεώτ. ὁ κατανύσων, ὁ ἐπιφάου κατανύειν ἢ ὁ μετὰ κατανύξεως γινόμενος : Σουῖδ. ἐν λ. γοερόν, Καλλίχ.Θάν.Βλ.298 πρόβουμος ἐβάδιζεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ κατανυκτικὰ ἦσαν αἱ δέσεις τῆς, - κατανυκτικὴ προσευχὴ ἔπιρρ. -ὡς' || τὸ οὐδ. κατανυκτικὸν ὡς οὐσ. εἶδος ἐκκλησιαστικοῦ τροπαρίου, δι' οὗ ἐκδοχλοῦται θλιβίς καὶ συντριβὴ διὰ τὴν ἠθικὴν ἀθλιότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ αἰτεῖται ἐπὶ τοῦτῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἡ συγχώρησις. **κατανυκτὸς**-ὄν (κατανύσων) μων. ὁ συγκινηθεὶς, ὁ ἑσωτερικῶς κεντηθεὶς : καρδία κατανυκτὴ. **κατανυφέω** (νυμφεύω) μτγν. ἐπίτασ. τοῦ νυμφεύω βλλ. : Μέν. Ἐπιδικτ. ἐν Ρητ. Ἐκδ. Speng.3,409.

κατάνυξις-εως (ἢ) (κατανύσσω) μτγν., μων. κ. νεώτ., δημ.-ἠ θάμβωσις, ἀναισθησία, νάρκη, λήθαργος : ΠΔ Ψαλμ.59,0,5 ἐπότισε ἡμᾶς οἶνον κατανύξεως, αὐτ. Ἦσ.29,10 πεπότηεν ὑμᾶς κύριος πνεύματι κατανύξεως' 2) διεγερσις εἰσεβοῦς διαθέσεως, βαθείας λύπης ἢ συγκινήσεως, συντριβὴ καρδίας Ἦσ., « κατάνυξις ἴληη, ἡσχία » : Ἰουστίν.Νεαρ.137,6 Εἰσαγ.Καῖσάρ.Δαν. ἐν Σάθ.3,105 ὁ λόγος αὐτὸς ἔχει τὴ ἀληθεῖα θαύμα, χαρὰν, κατάνυξιν, Λασκαρ.Μυστ.117 ὁ Θεὸς ἐχάριστίετα μόνον εἰς τὴν κατάνυξιν τῆς καρδίας, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ15,29 ἡ εὐλαβεία μας. κ. ἡ κατάνυξη μαραινόντ' οἱ φτωχῆς μέσ' τὴν φυχή' || δημ. συγκλήσις ἐξ οἰναποσίας, πρβλ. κρασοκατάνυξη.

κατανύσσω (νύσσω) μτγν., μων. κ. νεώτ., ἀτ. κατανύττω, ἀόρ. κατάνυξας, παθ. μέλλ. κατανύγσομαι, παθ. ἀόρ. κατανύγη, κ. μον. ἐκατανύχθη, κεντῶν σχίζω τι, διατριπῶ, κοιλιάω διὰ τῆς σμύλης, ἐκβάλλω ἀποκόπτω δι' ὄργανου πινός : Φλέγ.36,Α1 κατανύσσειν τοὺς ὀφθαλμούς τινος' 2) μτφ. συγκινῶ τινα βαθέως, καθ' ὑπερβολὴν διεγείρω ἐν τινι συναισθήματα μύχια εἰσεθελας, εὐλαβείας κτ., ἐν χρ. ἰδ. τὸ παθ. Ἦσ. « κατανύσσωμι » λελόπημαι : ΠΔ Ξεν.34,7 ὡς δὲ ἦκουσαν, κατανύσσαν οἱ ἀνδρες, καὶ λυπηρόν ἦν αὐτοῖς σφόδρα, ΚΔ Πράξ.2,37 ἀκούσαντες δὲ κατανύγησαν τὴ καρδίᾳ, Πλούτ. Ἦσ.476F μεταμειλιαν αἰμάσσοσαν δει καὶ νύσσοσαν, Μαλῶλ.1199Α,αὐτ.234C κατανύσσοται ἐς φυχήν, Καῖσάρ.Δαν. ἐν Σάθ.3,26 δταν δὲ ἐβήκαμ με τὰ ἅγια, . . ἐκατανύχθη καὶ ἤλθεν εἰς ἄκραν εὐλαβείας' 3) δημ.αδ. ναρκοῦμαι, θαμβοῦμαι, κοιμῶμαι Ἦσ. « κατανύσσωμι » . . ἡσὺχασα » : ΠΔ Ἦσ.47,5 κῆθσον κατανευγμένῃ' || τῆρῶ σιγὴν : ΠΔ Λευτ.10,3 ἐν τοῖς ἐγγίζουσι ἀγιασθήσομαι . . καὶ κατανύχθη Ἀαρών' 4) ρηματ. κ. κατάνυξις.

κατανύσταζω, ἀόρ. κατανύσταζε νυστόζω καθ' ὑπερβολὴν, ὑπὸπτω, ἀποκοιμῶμαι : Ἄλεξ.286 ἔχθες ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραπιπαλῆς. κατανύστασον' παύσει γάρ' 2) μτφ. ἐργάζομαι ὡς οἱ κατανύσταζόντες πὲν βροτότητα : Πολύδ.3,112' 3) μτβ. κοιμίζω, ναναρίζω τινά : Αἰλ.Ζ114,20 καταδουκαλῶ καὶ κατανύσταζω (ἀμφ.).

κατάνω (ἀνώ), ἀτ. καθάνω, μέλλ. κατάνωσω, περῶναι ἐντελῶς, ἐκπληρῶ, διατρέχω, διέρχομαι ἀπόστασιν τινα, διανύω : Ἦρ.8,98 αὐ νύξῃ ἐργεῖ μὴ οὐ κατανύσαι τὸν προκείμενον αὐτῷ ὄρομον, αὐτ.4,86,Ξεν.Ἑλλ.5,4,49 διαπὶν ἡμέραν ὀδὸν ἐν μῆ κατανύσας, Πλούτ.Δίων.49 σταδίους κατηνυκτὸς ἐπικακοῖσας' 2) ἀμτβ. (ἀνευ αἰτ.) φθάνω, ἀφικνοῦμαι εἰς τι μέρος : Ἦρ.6,140 νηὶ κατανύσας . . ἐς Ἀθῆνας, Ξεν.Ἑλλ.5,4,20 φασκῶν πρὸ ἡμέρας κατανύσσειν εἰς τὸν Πειραιά' κ. μτ. γεν. : Σοφ.Ἦλ.1451 φάσις γάρ προξένων κατηνύσαν ἰεὺς οἶκον ἰεφθασαν εἰς . . ἴ' || μτφ. : Εὐρ. Ἰππ.365 ὀλοῖμαν . . πρὶν σῶν . . κατανύσαι φρενῶν ἱπρὶν ἢ φθάσας τὸν σκοπὸν σου ἴ' 3) ἐπιθώκω καὶ ἐκτέλω, ἐκπληρῶ, διαπράττω : Εὐρ.Ἦλ.1164 τὸδε κατάνυσεν, αὐτ. Ὀρ.89 εἰς οὐπερ αἶμα γενεθλίον κατάνυσεν ἰδιέπραξε φρονον' κ. παθ. ἐπὶ χρησμάτων, ἐκπληροῦμαι : Δαμόσκ. Ἰσιδ.64 τὸ τέρας αὐτῷ εἰς τὴν ὑπατικὴν ἀρχὴν κατηνύσθη' || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἐπιγρ. πολ. λά τῇ πατριδῖ . . κατανύσασμένω' 4) προμηθεύω, παρέχω, χορηγῶ : Πολύδ.9,4,3 τοσοῦτος δ' ὑποζυγίους κατανύσαι χόρτον 5) φωνεύω, σφάζω : Σχολ.Εὐρ.Φαιν.1062' 6) καταναλίσκω, ἐξοδεύω : Σύνεσ. Ἐπιστ.73 ὁ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος κατηνύσαν ὄσα.

κατανυγίαις-α-ος (νυγίαις) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὰ νῦτα, ὁ ἐπὶ τῶν νῶτων κείμενος ἡ τιθέμε-

νος : Πολύδ.Ι,148 αΙ ήναι κατανωτιαίαι (ιδιόρθ. κατανωτιδία) [τὰ κατὰ μήκος τῶν νῶτων διερχόμενα ήνια] || νεώτ. τὸ θηλ. ἡ κατανωτιαία ὡς οὐσ. τμήμα τῆς σαχῆς, τὸ νωπιῶν λωρίον || εἰδ. νεώτ. στρατ. κατανωτιαία τῆς σαχῆς (ἡ) δερματίνος μιάς προσηρμοσμένος ἐπὶ τῆς ράχεις τοῦ κτήνους καὶ χρησιμεύων πρὸς συγκράτησιν τοῦ γλουτιαίου ἐν τῇ σκίσει θέσει.

κατανωτιδίας-ον μτγν. ὁ ἐπὶ τῶν νῶτων : Πολύδ. Ι,148 (ιδιόρθ. ἀντὶ κατανωτιαίας).

κατανωτιζομαι (νωτιζομαι) μτγν. κ. μον. τίθημι τὴ ἐπὶ τῶν νῶτων μου καὶ φέρω αὐτό : Πλούτ. Ἠθ.924C, Λοικ.Λεξιφ.5 ἀλλήλους κατανωτισάμενοι καὶ ἐμπαίσαντες, Λόγγ.Ι,20, Νικ.Χων.89 τὴν συνήθη παρδαλέην κατανωτισάμενος 2) τίθημι ὀπισθεν τῶν νῶτων, στρέφω πρὸς τινα τὰ νῶτα, ἀπορρίπτω, καταφρονῶ, παραμιλῶ : Φιλῶδ.Θαν.45,33, Πάπ. 3) ρησвт. π. κατανωτιαῆς.

κατανωτιστής (ὁ) (κατανωτιζομαι) ὁ κατανωτιζόμενος, ὁ καταφρονητής : Δικαίταρχ.Γεώργ.Ι,14 παντὸς δικαίαια κατανωτιστής.

καταξιάνω (ξιάνω) κ. μον., μέλλ. καταξανά, ξιάνω τὴ ἐντελώς, ὀλωσθιδίου, λοναρίζω, ἰδ. ἐπὶ ἐρίων : Πλάτ.Κωμ.245 καταξίνα κ. παθ. : Ἰηπ.Ἐκκ.24 εἰρια καταξασμένη, Διόδ.Σ 17,71 πέτρα : κατεξασμένη (κεκομμένη, ἥτις ἐκολλήθη). 2) σῆμα : ράσσω εἰς τεμάχια, καταξισχίζω, κατακομματίζω : Εὐρ.Ἰων1267 τοὺς . . πλόκουσ κομῆς καταξίνωσι Παρνασσῶ πλάκας Ἀριστ.Ἀγ.320 μὴ οὐ καταξίανει τὸν ἄνδρα τοῖτον ἐς φοινικίδα (σχόλ. εἰρμάσσειν αὐτὸν λίθαις ὥστε φοινικίου ποιῆσαι τὸ σῶμα αὐταῶν), Λυκόφρ.300 πολλοὺς αἰ σὰ καταξανοῦσι . . χέρεις, ΠΔ Κριτ.8,7 καταξάνω τὰς σάρκας ὀμῶν ἐν τοῖς ἀκάνθαις τῆς ἐρήμου (ἰδ.γρ. ἀλοήσω), Πλούτ.Ἀγ.2,3,184 τὴν κεφαλὴν καταξίανει, Κασάρ.Δαν. ἐν Σάδ.3,184 τὴν χεῖρα τῆ κεφαλῆ προσαράσων, καὶ τοῖς ὄνυξι, κατὰ τὰς μύιας ἀποδαλοῦσας τὰ τέκνα τὰ πρόσωπα καταξίανω κ. παθ. : Σοφ.Α1,728 πέτροισι . . καταξανθεῖς θανειν (λιθοβαληθεῖσι, Εὐρ.Φοῖν.1145 πρὶν κατεξάνει βαλοῖσι, αὐτ.Ἰκ.503, αὐτ.Ἡρ.285 βνήσκειν χρέων μὴ νυρὶ καταξανθέντας, Λόγγ.2,1 λύγου ἔπνοας πηληγὰς κατεξασμένης, Μηναι.12,4 Ὡδ.6 αἰκισμοῖς φειδύσις καταξίανεσθαι, ῥάκεισι τριχίνους ἐντόνους τε τρίβεσθαι, αὐτ.3,27 Συναξ. μάστιγι καταξίανεται 3) φθείρω, κατατρίβω, καταστρέφω : Αἰσχ.Ἀγ.197 ηνοιῖ . . τριβαῖιν κατεξίανον ἄνθος Ἀργείων, Ἐπίκ.Γνωμ. Βατ.51 κατεξίανει τὸν σάρκα, Φιλ.2,432 νόσοι καταξίανουσιν ὅλα δι' ὄλων κ. παθ. : Εὐρ.Μήδ.1030 ἐμόρθανον καὶ κατεξάνθην νόνοισι, αὐτ.Τρωφ.509 ὡς πεσοῦσ' ἀποφθαρῶ δασκρούσις καταξανθεῖσας, αὐτ.Ἰηπ.274 ἀσθενεῖ τε καὶ κατεξάνται θέμια, Διόδ.Σ 17,94 ὅπλα καταξάνθει (ἐχουσι φθορῆ διὰ τῆς χρήσεως), αὐτ.5,38 αὐτοὶ δὲ κατὰ γῆς ἐν τοῖς ἄργυμοις . . καταξιανόμενοι τὰ σώματα 4) ρησвт. π. κατόξανσις.

καταξιάνοσις-ως (ἡ) (καταξιάνω) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταξίανει βλλ.2), σπαραγμός, καταξέλασις : Εὐσ.Μαρτυρ.1,3 (μετὰ τὸ β.βλ.8) καταξιάνοσι τῶν πλευρῶν.

καταξίανω ἐπίρρ. δημ. ἐντελώς ἔξαφνα, ἀπροσῶπτος : Καλοσοφ. μτγρ. Σολ.319 ἔϊκε. Ἐλευθεροῦδ.1) καταξίανω ἐδοκίμη τὸ βῆρος τ' ἀγνωστο.

καταξινούμαι-όμοι κ. παθ. γίνουμαι δεκτὸς ὡς ξένος, τυγχάνω φιλόφρονος ὑποδοχῆς, φιλοξενούμαι : Αἰσχ.Χο.706 καταξινάσαντα καὶ κατεξινόμενον.

καταξερῆνω δημ. παθ. -αίνωμαι, ὄρο. παθ. καταξερῆθηκα, μτχ. παθ. καταξερῆμ(ι)μένος καθιστῶ τὴ ἐντελῶς ξηρόν.

καταξεριάς (ὁ) καυστικός νότιος ἄνεμος, λίθας. **κατάξερρος** ἡ ὀ δημ. ὁ ἐντελῶς ξηρός : φύλλα - ξύλα **κατάξερα** 2) μτφ. μόνος ἄνευ συγγενῶν καὶ φίλων : τοῦ πέθανον ὄλοι κι ζῆμεινε καρμὶ **κατάξερο**.

καταξερσίζω δημ. καταξερσίζω βλλ. **καταξέσματα** (ἡ) (καταξέω) ἀρχ. λεξ. μικρὸ τεμάχιο, ρινίσματο, Σουίδ. ἐν λ. ἐμύμησας.

καταξέω (καταξέω) ἐπίρρ. μτγν. ἔστα, σπαρακτικῶς : Σχόλ.Νικ.Θηρ.Β3 ἀμυκτικῶς καὶ καταξέωσις ἐμύσας τῷ ἄρρηνι.

καταξισχίζω νεώτ. κ. δημ. σχίζω ὀλως διόλου, τέρνω τὴ διὰ τῆς χειρὸς ἡ δι' αἰχμηροῦ ὀργάνου εἰς μικρὰ κομμάτια ἡ ῥάκη : καταξισχισα τὰ ρούθια μου στ' ἀγκάθια || προξενῶ πολλὰς ἀμυγὰς, πηγὰς : τοῦ καταξίσσισε τὰ μούτρα μὲ τὰ νύχια τῆς

καταξέω, μέλλ. καταξέω, ξέω τὴ πολύ, σπλδῶν καλῶς : Ἐπιγρ. ὀρθοστάτας καταξοῦντι κ. παθ. : Πλούτ.Ἠθ.953B ὄταν δὲ πρὸς τῆ κακαξέσθῃ τὰ κέραια, γίνεται διαφανῆ 2) μτφ. ἐπὶ ὕφους, ἐπιμελούμαι, καλλωπίζω : ΨΠλούτ.βί. Ὀμ.72 τῆ λέξει καταξομένον 3) γλύφω, σκαλίζω, χερῶσσο κ. παθ. : Ἀριστλ.Ἄουμ.838b,15.

καταξερῆνω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς ξηραίνω : Ἀριστλ.Ζ1 772b,12 || δημ. παθ. ἀορ. καταξερῆθηκα κ. μτχ. παθ. παρακ. καταξερῆμ(ι)μένος || κ. παθ. : Πλάτ.Τίμ.76Α τῆς δ' ἡ σαρκουεἰδούσ φέουσας οὐ καταξερῆνομένης, Ἀριστλ.Μετ.340b,1. -ἐκ τῆς ἀνομβρίας οἱ ἄγροὶ κατεξερῆνθησαν.

κατάξερρος-ον (καταξερῆνω) κ. νεώτ., δημ. **κατάξερρος**, ὀλως διόλου ξηρός, κατεξηραμένος : Ἰηπ.Προορ.1,3 Ἀριστλ.Ψυχ.422b,5 2) μτφ. ἀνασίσθητος, ἄνευ σφρηγῶς, νενορκωμένος : ΠΔ Ἀρ.1,6 νυκὶ δὲ ἡ φυχὴ ἡμῶν κατάξερρος, Ἀλ.κίφρ.1,22 τὸ κατάξερρον τῆς ἐπιθυμίας || ἐπιπροα., ὁ ἐστερημένος ἐπιθυμῶν, (ξῆλου πρὸς τὴ : Πλούτ.Ἠθ.8C ὡς μὴ κατεξήρους γινόμενους πρὸς τὴν τῆς παιδείας ἐπιμέλειαν.

καταξήρω (καταξερῆνω) ἐπίρρ. μτγν. ἐντελῶς ξηρός : Ἀντίλλ. Ὀρειδ.9,23,6.

καταξία (ἡ) νεώτ. λατρ. ὄρος δι' οὐ καθοριζέται ἡ διάσπασις ἢ θραύσις τῶν μικροβαϊκῶν συνδυασμῶν.

καταξίαιρ χάριτορ Ἐπιγρ. καταξίας χάριτας.

καταξίαν χάριταν Ἐπιγρ. καταξίας χάριτας.

καταξιοπιστοῦμαι-έμοι, Σουίδ. -έμοιαι ὀποθ. μτγν. ζητῶ ἀξιόπιστον γνώμην εἰς βάρος τινός : Πολύδ.2),17,1 τῶν τηλοκῶτων ἄνδρῶν καταξιοπιστῆσθαι.

κατάξιος-ον (ἄξια) ὁ λιαν, ὁ καθ' ὄλου ἀξιότινος, ὅθ. ὁ ὀλως ἀρμόζων, ὀλως πρέπων, μτ. γεν. : Σοφ.Φιλ.1009 κατέξιον δ' ἐμοῦ || κ. ὀπολ. : Εὐρ.Ἠλ.46 οὐ κατέξιος γένωξ, Ἐπιγρ. χάριτας καὶ καταξίας ἀποδιδόναι || κ. μτ. ὄοτ. : Ἐπιγρ. τὰς καταξίας τιμὰς τισὶ ἀπονέμειν.

καταξίως (ἡ) (καταξίωμι), λιαν. κἀπίης-ιος ἡ σύντηγος τὸ κάταγμα : Ἰηπ.Κεφ.Τρωμ.9 2) ἡ εἰς μεγάλα μέρη διαίρεσις, χωρισμός : Ἀριστλ.Μετ.386a,12 ἐπὶ ἡ μὲν κἀπίης εἶναι διαίρεσις καὶ χωρισμός εἰς μεγάλα μέρη, θραύσις δὲ εἰς τὰ τυχάνω καὶ πλείω θυσίον.

καταξίω-όω κ. μον. κ. νεώτ. νομίζω ἀξίον τιμῆς, ἀξίω, μτ. αἰ. κ. ὀπαρφ. : Δημ.1383 ταύτην κἀπίησθε μετέχειν τῶν τῆς πόλεως, Κασάρ. Δαν. ἐν Σάδ.3,77 βασιλοκρηπεύς . . γράμματος κατόχους γενέσθαι καταξίωσαντες, κἀπίηωσεν αὐτὸν ὁ Θεὸς νὰ ἰδῆ τέκνο τῶν τέκνων του' || ἔχω ἐν τιμῇ : Πολύδ.4,86,8 ἀπέδεδεχοτο καὶ κἀπίηου' 2) μτ. γεν. πραγμ. θεωρῶ ἀξίον πράγματις τινός : Πολύδ.1,23,3 οὐδὲ τάξωξ κατεξίωσαντες τὸν κίνδυνον, Διόδ.Σ 2,60 μεγάλης

αὐτὸν ἀποδοχῆς καταξίωσαι' || κ. παθ. θεωροῦμαι ἀξίος: Πολύβ.12,10,8 τὸν τούτου πατέρα πρεσβείας καταξίωσθαι, ΚΔ Λουκ.20,35 οἱ δὲ καταξιώθεντες τυχεῖν' || κ. μέσ.: Αἰσχ. Ἐπιτ.667 οὐτε αὐτ. Δικ προσείδε καὶ καταξίωσθαι, Μηναι. 12,16 Ἐσπ. καὶ θεωρίας καταξιούμενος καθαρωτέρως' 3) διατάσσω: Αἰσχ. Ἀγ.572 πολλὰ χαιρέιν συμφοραῖς καταξίω' 4) μτ. ἀπαρφ. καταδέχομαι νὰ πράξω τι: Λουκ. Ἀπαιδ.3 οὐδὲ ἐγγύς γενέσθαι ποτ' ἂν εὐ οἶδ' ὅτι καταξίωσαν, Πάπ. καταξίωσον ἅμα ἡμῖν συνδεινῆσαι, αὐτ. καταξίωσάτε ἀπαλλάξαι τὸ πρᾶγμα' 5) ἐν κακῇ σημ. ὑποθιβάξω τὴν ἀξίαν τινός δι' ἐξομοίωσας πρὸς ἄλλο: Πλάτ.Τιμ.30C τῶν ἐν μέρους εἰδῆς περικτόνων μηδενὴ καταξίωσμεν' 6) ὑποστηρίζω τι ἐν συζητήσει: Φιλῶδ. Σημ.30' || ὁμ. κ. μέσ. μτ. ἀπαρφ.: αὐτ. Ρητ.1,32S.

καταξίως (ἀξία) ἐπιρρ. ὅπως ἀξίζει, κατ' ἀξίαν: Σοφ.ΟΚ 9II δέδρακας οὐτε σοῦ καταξίως, Πολύβ.1,88,5 τοὺς αἰτίους τῆς ἀποστάσεως τιμωρήσασθαι καταξίως.

καταξίωσις-εως (ἡ) [καταξίω] μτγν. ἡ ἐκτίμησις, ὑπόληψις, σθεασμός πρὸς τινα: Πολύβ.1,78,1 διὰ τὴν Ἀμιλικου τοῦ στρατηγοῦ καταξίωσιν.

καταξίω (ἡ) [καταξίω] Ἐπιρρ. τὸ καταξέειν, ἡ σύνθλιψις: τοῦ παρθρόμου - κρηπίδος - τοῦ ὅπου καταξόαν.

καταξοδεύω δημ. κ. καταξοδιάζω ἀφειδῶς ἐξοδεύω, σπαταλῶ: καταξοδέουσα τὴν περιουσίαν του σ' ἐπιδείξεις - σ' ταξίδια' 2) μτβ. κέρνω τινὸ νὰ ἐξοδεύσῃ πολλὰ: μάς καταξοδέεφαν τὰ παιδιὰ μὲ τις σπουδῆς τους - οἱ ἀρρώστιας' || κ. παθ. καταξοδεύομαι δαπανῶ λίαν ἢ υπερμέτρως τὴν περιουσίαν μου κ. εἰδ. τὰ χρήματά μου: καταξοδεύτηκα μὲ τις ἐγγραφεῖς τῶν παιδιῶν, - καταξοδεύτηκα γιὰ τὸ χορδ.

καταξοδιάζω δημ. ἄ. καταξοδεύω βλλ. || ὁμ. κ. παθ. καταξοδιάζομαι: καταξοδιάστηκες φέτος σὲ ταξίδια.

καταξοῖ (ἡ) Ἐπιρρ. ἀντὶ τοῦ ὄωρ. καταξοᾶ βλλ., ἡ ἐντελής σιγθωσις.

καταξυῖ (ἡ) Ἐπιρρ. ὁ. τ. τοῦ καταξοῖ βλλ.: Ἐπιρρ. καταξυῖ πλίνθιν.

κατάξυλος-ος ὀνόμ. ἐπὶ ἐκτάσεως γῆς, ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ δάσους: Σχόλ. Ἰλ.Α 15S.

κατάξυλος-εως (ἡ) Ἐπιρρ. ἡ κοπὴ ξύλων διὰ τὴν κατασκευὴν δοκῶν, δόκωσις βλλ.

καταξυρῶ-ᾶ ἐντελῶς ξυρίζω, κείρω μέχρις ἐπιδερμίδος || ὁμ. πᾶν. κ. ἐν μέσ. σμν.: Κτησ. ἀπ.20M καταξυρημένος τὸν πάγωνα, Νικόλ.Δαιμ. 4S καταξυρημένοι τε καὶ καθυπεσθιτισμένοι τῷ ὄσθαλμῳ.

κατάξυσις-εως (ἡ) [καταξύω] ἀρχ. λεξ. τὸ εὐσιμον, τὸ τσογγράνισμα: Ἀπολλ.Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. γραπτικῶς ἀμύβεις, κατεύσεις.

κατάξυσμα-ατος (τὸ) [καταξύω] σκόλ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εὐσιμοῦται: Σχόλ. ἐν Εὐρ. Ἀνδρ.82B.

καταξυσμῆ (ἡ) [καταξύω] ἀρχ. λεξ. κατάξυσις βλλ. Ἡσ. ὄδρωφῆ, ἀμυχή.

καταξυσμός (ὁ) [καταξύω] μτγν. τὸ πολὺ εὐσιμον, ἡ γλυφῆ, τετορνευμένον τέγγημα: Γαλ.12,41S.

καταξυστικός ὄγρ. τοῦ καταξυστικῶς βλλ. ξεστά, σπαρρακτικῶς.

καταξυ εὐώ πολύ, ξύων φθειρῶ: Ἰηλ.Κεφ. Τρωμ.19,Γαλ.10,132' 2) χαράσσω: Λυκ.Νιγρ.27 οἱ δὲ χαριέστατοι καὶ σιδήρω τὰς ἐπιφανείας αὐτὰν καταξυόντες' || κ. ἐπὶ τῆς γραφίδος, γράφω: Ὑμν. Ἰσ.11 γραφίδεσσι καταξέειν' 3) σπλδώνω: Θεοφρ.Φ1315,2,Διδῶδ.Σ 2,13 οὗ τὸ κατώτατον μέρος καταξύσασα' κ. παθ.: Ἐπιρρ. σανίς καταξυμένη εἰς εὐθείαν τομήν, Ἄγαθρ.27, ΠΔ Ἐπιστ.8 γλώσσα καταξυμένη,

ὕπὸ τέκτονος' 4) παθ. ἐπὶ τῆς γῆς, διαδιδρωσκομαι ὑπὸ τῶν ὑδάτων: Πάπ. γῆν καὶ καταξύσθαι χάριν τῶν ἐπινεχθέντων ὑδάτων' 5) πᾶν. κ. παθ. βλάπτομαι, βασανίζομαι, στενωχωροῦμαι: αὐτ. τῷ πράγματι καταξύομαι, Πάπ. κῆγῳ δὲ πάλιν καταξύομαι μὴ ὀρών σε' 6) ρηματ. π. κατάξυσις, κατάξυσμα, καταξυσμῆ, καταξυσμός, καταξυστικῶς.

καταξοικίζεσθαι Ἐπιρρ. ἀντὶ κατοικίζεσθαι βλλ. **κατάθορος**-ον ὄωρ. ἀντὶ κατήθορος βλλ.: Εὐρ. Τρω.1097 **κατάθορα** στένει.

καταπαγγέλλω μον. διαδιβάζω, λέγω εἰς τινά τι: Βί. Ἀλεξ.367 καὶ μαγικοίς σοφίσμασι πάντα καταπαγγέλλαι.

καταπάγιδεῦω (παγίς) μον. στήνω παγίδα κατὰ τινός, συλλαμβάνω ὡς ἐν παγίδι: Εὐμᾶθ.113 Ἰσχυρῶς σε καταπαγιδεῦω τοῖς χεῖλεσι.

καταπάγιος-ον μτγν. ἐπὶ προσ., ὁ παγίαν, στερρῶν σωματικῆν σῆστασιν ἔχων, εὐρωστος, ἰσχυρῶς, καλοδέμενος: Σωρ.1,34' 2) Ἡσ. «καταπάγιον» ἄσαλξ ἢ ἀθροῦν' 3) Ἐπιρρ. καταπάγιον (τὸ) ὠρισμένη δόσις, καταβολή.

καταπάγιος ἐπιρρ. μόνιμος, διαρκῶς, σταθερῶς: Ἰσοκρ.15,156 πάλιν καταπαγίως οἰκεῖν.

καταπαγκράτιάζω (παγκράτιον) μτγν. νικῶ ἐν τῷ παγκράτιῳ βλλ.: Φιλ.1,681' || κ. γεν. καταβάλλω, νικῶ τὴν παλαίαν: αὐτ.2,348.

καταπαῖθής-οὐς-ές μον. ὁ λιαν ἐμπαθῆς, ἠρεθισμένος: Ἀνν.Κομν.163D.

καταπαίγιος (ὁ) [παίγω] ἀρχ. λεξ. ὁ ἐμπαίγιος, περιγελῶς: Ἀπολλ.Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. μωμήσονται μῶμας γὰρ ὁ μετὰ φόγου καταπαίγιος.

καταπαίδεραστό-ῆω ἀφανίζω, σπαταλῶ εἰς παιδεραστίαν: Ἰσαί.10,25 οἶκον καταπαίδεραστηκέναι' πρὸδ. καταπαρνεύω, καταπαρονοκοπῶ.

καταπαίδεῦω μτγν. τιμωρῶ, κολάζω λίαν αὐστηρῶς: Σύμμ.1,13.

καταπαίζω κ. μον., μέλλ. καταπαίξομαι περιπαίζω, περιγελῶ τινά' μτ. γεν.: Ἀριστοφ.ὀπ.166 χαριεντίζεαι καὶ καταπαίζεις ἡμῶν καὶ βωμολοχεῖαι, ΑΠ 5,39' || μτ. αἰτ.: Διογ.Λ 2,136 κατέπαιζον αὐτὸν καὶ ἐπέσκωπτον σκληρῶς, Μηναι. 11,4 Συνεξ. καταπαίζοντων... καὶ χλευαζόντων τὰ ἡμέτερα' || ἀστείζομαι: ΠΔ Ἱερ.9,5 ἕκαστος κατὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ καταπαίξεται' 2) κ. μέσ. ἐν ἐνεργ. σμν.: Ἡρωδιαν.Ρήτ.92S ἐπὶ τινι πράξει τινῶν καταπαίξεσθαι' || κ. παθ.: Εὐστ.Πον. 122,52 καταπαίξιθήσεται ἐπ' αὐτοῦ ἰθα γίνωσιν ἀστείμοι ἐπ' αὐτοῦ, εἰς βῆρος του).

καταπαίρνω δημ. παρασῶρω, συνεπαίρνω, καταπονῶ: Βλαστ.Συνμ.158, τὸν καταπῆρε τὸ ποτάμι' || κ. μτφ. τὸν καταπῆρε ἡ φτώχεια' 2) εἰδ. παθ. καταπαίρνομαι, ἄορ. καταπαίρθηκα, μτχ. παθ. καταπαρμένους περιπίπτω ἐξ ἡμιληγίας εἰς ἀχορησίαν τῶν κινητικῶν μελών του σώματος: μὲ τὸ δεύτερο κόλπο ποῦ τὸ ἦρθε καταπαίρθηκα.

κατάπασις-θος (ὁ) γλωσσα. μικρὸς παῖς.

καταπαῖω ἀρχ. λεξ. κτυπῶ μετὰ δυνάμειος, μαστίζω Ἡσ. «μαστίζει τιμωρεῖται».

καταπακτῆ (ἡ) νεώτ. θύρα ὀριζόντιος ἐπὶ τοῦ θαπέδου ἀγούσας συνήθως εἰς τὸ ὑπόγειον, γλαβανή: Παναδ.Χρ.Μηλ.75 ἐπὶ τῆς κλιμακῶς τῆς καταπακτῆς' 2) ναυτ. ἡ κῆθοδος τῶν πλοίων.

καταπακτός-ῆ-όν [καταπακτῆ] κ. νεώτ. μ. ἐν φρ. καταπακτῆ θύρα ἡ καταπακτῆ βλλ.1) : Ἡρ.5, 16 ὅταν τὴν καταπακτῆν θύραν ἀνακλίην.

καταπαλαιόμυται-όμοι παθ. μτγν. γίνονται παλαιός, γηράσκω: Γαλ.18(2),47S.

καταπαλαισις-εως (ἡ) [παλαίω] μον. ἡ κατανίκσις.

καταπαλαίω κ. νεώτ. καταβάλλω, καταρίπτω ἐν πάλῃ, νικῶ τινα: Ἀριστοφ. Ἀχ.710 καταπαλαίω

.. Εὐάθλους δέικα' || κ. μφ. : Εὐρ.ΙΑ 1013 οἱ λόγοι . καταπαλαιουσιν λόγους, Πλάτ Πολ.362D τὰ ὑπὸ τούτου ρηθέντα καταπαλαίωσαι' κ. παθ. : Αουκ.Χαρ8 καταπαλαίωσις ὑπὸ θανάτου τοῦ ἀμαγωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν.
καταπαλεύω δημ. καταπαλαίω βλλ.
καταπαλλᾶκεύω μτγν. ἐν ἀναφορ. πρὸς γυναικα, ποιῶ τινὰ παλλακίδα : Νικόλ.Δαρμ.51J.
καταπαλλομαι [παλλομί] κ. μον. μεθ' ὀρηγῆς χωρῶ, πηδῶ πρὸς τὰ κάτω : Ήλ.Τ 351 οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο [δ.γρ. ἐκκατέπαλτο], Νόνω.Δ 18,13 εὐὸ καταπέλατο διφρου' 2) εἶδ. ἐπὶ τῆς καρδίας παθ. ἔχω ἰσχυρὸν παλμὸν : Εὐράθ.19 πυκνὸν μοι τὸ περικάρδιον καταπέλατο.
καταπέλαμενος (ὁ) Ἦσ. ὁ καταπηδήσας : Ἦσ. || ποι. ἐπὶ καταρράκτου ὕδατος : ΑΠ 9,326.
καταπελαφετής (ὁ) μτγν. ὁ καταπελαφετής βλλ., ὁ διὰ καταπέλου ρίπτων βέλη ἢ ὀκόντια : Φιλ.Βελον.82,13.
καταπελαφεία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ καταπελαφεία βλλ., ἡ τέχνη τοῦ διὰ καταπέλου βάλλειν.
καταπέλιτης (ὁ) [πᾶλλω] Ἐπιγρ καταπέλιτης βλλ.
καταπάλετος-η-ον ὁ καταπιναχθεὶς, ἐκσφενδονισθεὶς διὰ καταπέλου : ΑΙσχ.π. Ἀριστειδ.λόγ. 36148J,53.
καταπανουργῶ-έω μον. πανουργος σκέπτομαι, μηχανώμαι κατὰ τινος' κ. μέσ. : Σέργ.Μοκρ. ἐν Σάθ.3,264 ἐπὶ τὸν λαόν σου καταπανουργήσαντο γνῶμην.
καταπαννυχίζω μτγν. κ. μον. ἀναγκάζω τινὰ νὰ διέλθῃ διην ἡν νύκτα ἀγρυπνῶν, νὰ κάμῃ νυχτέρι : Ἀλκίφρ.1,39' || κ. μέσ. διερχομαι τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν : Θεοφύλ.Σ 121B καταπανυχίζετο.
καταπανουργεῖω ἀρχ. λεξ. μεταχειρίζομαι δόλου κατὰ τινος : Σουῖδ.
καταπανουργομαι-έομαι κ.-εδομαι ἀποθ.μτγν. ἐνεργῶ πανουργος, μεταχειρίζομαι δόλου : ΠΔ Ψαλμ.82,4 ἐπὶ τὸν λαόν σου καταπανουργεῖσαντο γνῶμην' || μτ. αἰτ. διὰ πανουργίας καὶ δολιότητος ἀπατῶ τι : Βασ.1,468B καταπανουργεῖσαντο τοὺς Ἰσραηλίτας.
καταπάνω (ὁ) μον. ὁ καταπάνω βλλ., βυζαντινὸν ἄξιωμα πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν.
καταπάκομαι ἀποθ. ἀρχ. λεξ. ἐν χρ. μ. κτ. ἀόρ. ἀποκτῶ κυριαρχίαν ἐπὶ τινος' Ἦσ. ἐκατεπάσατο, κατεκτήσατο.
καταπαρᾶλληλος ἐπίρρ. ἀρχ. λεξ. κ. μον. κατὰ παράλληλον κίνησις : Βίτ.Πυθ.π.Φώτ.Β 8λ.440B.
καταπαρμῆς (ὁ) [καταπειρω] μτγν. διατρέψησις, διαπέρασις : Σωρ.2,62.
κατάπαρσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μον. καταπαρμῆς βλλ. : Σωρ.2,61, Ἀέτ 16,23, Παῦλ.Αγ.6,64.
κατάπασιμα-ατος (τὸ) [καταπάσιω] μτγν., μον. κ. νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ καταπάσιου, καταρραντίζειν' : Ἀντυλλ.π. Ὀρειθ.10,31, Παῦλ.Αγ.7,13' 2) νεώτ. κόνις ἥτις χρησιμεῖ πρὸς ἐπίπασιν.
καταπασιμῆς (ὁ) μτγν. πῖθ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ καταπασίμης βλλ., τὸ ἀποτελεσμα τῆς καταπάσιως, τὸ καταπασθεῖν : Καίλ.Αὐρ.Χρ.οἰ.166.
καταπάσιμαλεύω Ἐπιγρ., ἀπτ. καταπαταλεύω μαγεῖω δι' ἐμψήξεως πασσάλων, κορφῶν γὰ μαγικοὺς σκοπούς.
καταπάσιω κ. μον., ἀπτ. καταπάτιω, μέλλ. καταπάσω, ἀόρ. α' ἐπάσω, πάσω, ποσοπλίζω τὴ ἐπιμελῶς, ἰδ. διὰ ρυπανούσης οὐσίας : Ἀριστοφ. Ἰπν.99 πᾶντα καταπάσω βουλευματίων' || μτ. δοτ. πράγμ. . Μέν.ΙC ἀφινθῖφ καταπάσσειν μέλι, ΠΔ Μακκ.2,10,25 γῆ τὰς κεφαλὰς καταπάσαντας ἀπόλ. χύνη : Φερεικρ.168 καταπάσσειν χύδην' κ. παθ. : Ἀριστοφ.Νεφ.262 καταπατόμενος παπῆλη γενήσομαι' || μέσ. πάσω ἐμαυτὸν : Διόδ.Σ 1,72 καταπάττεσθαι τὰς κεφαλὰς πηλῶ [τὰς ἰδίας τῶν κε-

φαλᾶς] 2) μτ. αἰτ. πραγμ. ἐπιρρίπτω, σκορπίζω : Ἀριστοφ.Νεφ.177 κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, Ἰπν.Συρίγγ.3 ἄνεθος χαικοῦ καταπάττειν' || ὁμ. κ. μέσ. : Ἰώσ.Π 121,3 καταπάσιμος τῆς κεφαλῆς κόνιν' 3) ρηματ. π. κοπάσιμος.

κατάπασιτος-ον [καταπάσιω] καλῶς πεπασμένος, ὀθ. κεκαλυμμένος : Ἀριστοφ.Ἰπν.502 ἔλαθος στεφάνος καταπάσιτος, Ἀργέστρ.ὀπ.36,3' 2) κατόλληλος πρὸς ἐπίπασιν, ράντισμα : Ἀσκληπ.ἀπ. Γαλ 13,159' 3) κεντημένος, πεποικιλμένος : Ἀριστοφ.Ἰπν.968 ὡς ἀλουργίδα ἔχων καταπάσιον, Διόδ.Σ 72,17 χιτῶν χρυσοῦ καταπάσιος, Ἀριστειδ. Λόγ.1715J,10.

κατάπατα ἐπίρρ. δημ. ἐντελῶς εἰς τὸν πυθμένα, οἶον ἀγγεῖο, θαλάσσης.

καταπαταῖ-έω μον. ἐπίτα. τοῦ παταγῶ βλλ., κτυπῶ δυνατὰ : Εὐράθ.378 καταπαταεῖν τὰ στέρνα.

καταπατάκτη (ἡ) μτγν. μ. κτ. αἰτ. -άκτην, δ.γρ. -ήκτην, πῖθ. καταπακτὴν ἱβύρονι, ἢ ἐπὶ τοῦ θαπέδου τοῦρα ὑπαγεῖο, ἡγλαδαβανί, ὀθ. ὑπόγειος εἰρηκτὴ : Ἀκύλ.ΠΔ Ἱερ.29,36J,26.

καταπατήμα-ατος (τὸ) [καταπατῶ] μτγν. τὸ καταπατούμενον ὑπὸ τοῦ ποδός : ΠΔ Ὀθρῖν.8 οὐκ ἀπέστρεψε χεῖρα αὐτοῦ ἀπὸ καταπατήματος.

καταπατήσις-εως (ἡ) [καταπατῶ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνεργεία τοῦ καταπατεῖν, τσαλαπάτημα : ΠΔ Βασ.4,13,7 καὶ ἔβητο αὐτοῦς ἑως χύην εἰς καταπάτησιν' 2) νεώτ. αὐθαίρετος ἀκαιοποίησις ἄλλοτρίου ἐξόσου : καταπάτησις ἀγροῦ - οἰκοπέδου' 3) ὁμ. νεώτ. σφετερισμὸς ξένου δικαιωμάτων : καταπάτησις ἄλλοτρίων δικαιωμάτων 4) πᾶν. ἡ περιοδεία.

καταπατητής (ὁ) [καταπατῶ] σχῶλ., μον. κ. νεώτ. ὁ καταπατῶν, κατάσκοπος : Σχῶλ.Εὐρ.Ἐκ.239 ἡλῶσο. τοῦ κατάσκοποςJ, Χρον.Μορ.1049P με πονηρίαν ἀπέστειλεν τοὺς καταπατητάδας νὰ μανθάνουν ἀδιάλειπτα' 2) νεώτ. ὁ συβαίρετως ἰδιοποιούμενος ξένην ἰδιοκτησίαν.

καταπατῆ (τὸ) δημ. τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸν πυθμένα, κατακόκησιμα, κατακόθι : τὸ καταπῆ τοῦ λαδοῦ - τοῦ καφέ.

καταπατῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. πατῶ ἰσχυρῶς ὑπὸ τοῦ ποδός μου : Θουκ.7,84 ἐπέπιπτον τε ἀλλήλοισι καὶ καταπάσαντο, Κάλθ.25 ἐγὼ τὰ σκῆπτρα . . καταπατῶ, -τὰ ἄλογα ἀφηνέασαν καὶ καταπάτησαν πολλὰ άτομα' κ. παθ. : Ἦσ.7,223 πλευνῆς καταπατίοντο [ζωὶ ὑπ' ἀλλήλων, ΚΔ Ματθ.5,13 βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, - λόγῳ τοῦ πανικοῦ πολλὰ άτομα καταπάτησαν' 2) μτγν. παραβῆναι, παραβιάζω τι : Ἰλ.Δ 157 κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν, Πλάτ.Νόμ.714Α καταπατήθησις τοὺς νόμους, - καταπατῶ τὸν νόμον, - μὴ καταπατήσης τὸ λόγο σου' κ. παθ. : Μηνάι.12,1 Σταυροῦ, καὶ τῶν θαμνῶν ἢ ἰσχυρᾶ καταπατήθησι' 3) νεώτ. κ.δημ. καταλαμβάνω παρονόμως, σφετερίζομαι : μοῦ καταπάτησε τὸ κτήμα' κ. παθ. : ὀλη ἡ περιοχὴ καταπατήθη ἀπὸ τοῦ οἰκοπεδοφάγου' || μτγν. καταπατῶ τινος τὰ οἰκόπεδα ἐπερβαῖον εἰς τὴν ὀρμολογιότητα του' 4) ρηματ. α'. καταπάτημα, καταπάτησις, καταπατήτης.

καταπάσιμα-τος (τὸ) [καταπασιω] τὸ μέσον πρὸς καταπάσιον, ἄσχημα, τέλος : Ἰλ.Ρ 38 εἰλοισι γόνον καταπάσιμα γενόμεν' 2) ἀνάποσις : Ἐπιγρ. καταπάσιμα τῶν μακρῶν πόνων, ΠΔ Σοφ.Σειρ.36, 151B) πάλιν καταπάσιματός σου.

καταπάσιμος-ος [καταπασιώ] μον. κ. νεώτ. ὁ καταπασιμικός βλλ., 2) νεώτ. ὁ οὐ εἶναι δυνατὴ ἡ κατάπασις, ἡ σπάσις, τὸ σπατήθημα : αἱ ἐχθροπραξίαι εἶναι καταπάσιμοι ἀνευ με-

Ἡλιδ. ΑΙθ. 10, 32 τοῖς κατὰ τοὺς βουδῶνας τὰ σκέλη καταπερας· κ. παθ.: Γαλ. Φασ. Δυν. 1, 14 καταπαρμένον ἐν ποδί σκόλορα, Παῦλ. Αλφ. 6, 32 καταπαρῆσαι τὴ φάρυγγι ἀκάνθασι· || ὄμ. ποθ. ἐπι προσ.: Φάλ. 147, 4 καταπαρῆντες εἰς τὴν ἕμερσιν θηρόδοτον ἀχρὶ τῶν σπηθῶν 2) Ἡσ. «καταπειράντες» καταδῆσαντες· | ἀμφι.

καταπειρώμαι-όμαι μγν. παθ. ὑφίσταμαι δοκιμασάν, ὑποφέρω: Διόδ. Σ 17, 107 καταπειραθεῖς ὑπ' ἀρρωστίας· || κ. μέσ. δοκιμάζω νὰ πράξω, καταπιάνομαι: Φιλ. 2, 567 | δ. γρ. κατασπείρασαι).

καταπεισις-εως (ή) (καταπειθω) μγν. τὸ ὀπολύτως πείθειν: Ἡρωδιαν. 110, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 705. **καταπειστικός-ή-όν** (πειθω) νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ καταπεισθῇ, ὁ πειστικός: καταπειστικὰ ἐπιχειρήματα.

καταπελάζω μγν. πελάζω, συχνάζω, πλησιάζω, συναναστρέφομαι πολύ: Θεοφύλ. Σ 87, 16 ἑωθινὸς τοῖς βαρβάρους καταπελάσσειν.

καταπελεκῶ-έω σχόλ. διὰ πελέκως κατακόπτω· κ. παθ.: Σχόλ. Ἰλ. Π 642 ἀπὸ τοῦ καταπελεκῆσθαι.

καταπελεμιζῶ μγν. ποι. ἐπιτατ. τοῦ πελεμιζῶ, καταφέρω: Ἀπολλ. Ρ 2, 91 κἀδ δὲ βαρεῖται χεῖρ' ἐπι ὁ πολέμιζον (τμ.).

καταπελματούμαι-όμαι | πέλμα | παθ. μγν. κατακολλῶ, ἐπιρράπτω πέλματα ἐπὶ πεδίλων: ΓΙΔ Ἰωσ. 9, 5 καὶ τὰ σανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ καταπελματούμενα.

καταπελάττω, μέλλ. καταπελάτσομαι, ἐνεργῶ ἐπιδρομὴν μὲ ἐλαφρὸν ὄπισθασμένους στρατιώτας, ἐπιτρέχω χώραν τινά: Ἀριστοφ. Ἀχ. 160 καταπελάττονται τὴν βοιωτῖαν ὄλην (Ἡσ. «καταδραμοῦνται»).

καταπελάτφωσις (ή) Ἐπιγρ. ἡ καταπολατφωσις. **καταπελάτφης** (ὀ) μγν. ὁ ῥίπτων βέλη, ἀκόντια διὰ τοῦ καταπέλτου: Φιλ. 82, 13 | δ. γρ. καταπαλατφῆσις).

καταπέλτης (ὀ) | πάλλω, δ. γρ. ἡ ἀλτήρ πολεμικὴ μηχανὴ δι' ἧς ἐπαλλων, ἐξηκόντιον βέλη: Μησιμ. 7, 10, Ἀριστοφ. Ἀθ. 42, 3 καὶ καταπάτην ἀφίειναι διδάσκαυσι | δ. γρ., Πολυδ. 1, 53, 11 καταπέλας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα· || μγρ. κ. νεώτ. ἐπὶ λόγων ρητόρων: Λουκ. 1, 195 ὥσπερ καταπέλασι καὶ κριοὶ διέειπον καὶ κατήραπτον τὰ βουλευματα τοῦ Φιλίππου· 2) τὸ βέλος ἢ βλήμα καθόλου τοῦ καταπέλτου· πρβλ. Ἡσ.: Ἰππ. Ἐπιδ. 5, 95, αὐτ. 7, 121· 3) βασιονιστῆριον ὄργανον διὰ τοῦς καταδόκιμος: Διόδ. Σ 20, 71 τοὺς δὲ εἰς τοὺς καταπέλας ἐνδεσμεύων κατατόξενον, ΠΔ Μακκ. 4, 8, 12 καὶ τροχαντήρας καὶ καταπέλας· 4) νεώτ. μηχανήματα τῶν ἀεροπλανοφόρων πλοίων, δι' οὗ γίνεται ἢ ἐπ' αὐτῶν ἀπογείσεις τῶν ἀεροπλάνων.

καταπειτικός-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιῶζων εἰς τὸν καταπέτην: Πολυδ. 6, 11, 1, 3 πληθὸς ὀργάνων καὶ βελῶν... καταπειτικών, Στράβ. 17, 3, 15 καταπειτικὰ δὲ ὄργανα τριχάλιο· || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. οἱ καταπέται: Πολυδ. 6, 9, 4, 5 καὶ τὰ καταπειτικὰ σὺν τοῦτοῖς.

καταπέμνοι (οἱ) Ἡσ. «καθαπτόμενοι», **καταπεμπάμενα** (τὰ) Ἡσ. «καθιμένα» | πθ. «καταπεμπόμενα» καθιμένα· πρβλ. καταπέμνω | **καταπέμπτως**-αν (πέμνω) μγν. ὁ πεμπθεὶς κάτω, ὁ ἀπεσταλμένος ἀνοδῶν: Ἀττικ. η. Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 11, 2 ἀνὴρ καταπέμπτως ἐκ θεῶν.

καταπέμνω κ. μσν. κ. νεώτ. πέμνω κάτω: Ἡσίοδ. Θ 515 ὄβριστον... Ζεὺς εἰς Ἔρεβος κατέμψε, ὁ ἥλιος καταπέμπει τὰς ἀκτῖνας του· κ. παθ. Ἡσ. «καταπεμπόμενα» καθιμένα· Μη-ναστ. 11, 1 Συναξ. ὡδαὶ ἀσιμαγίων Δυνάμεων... καταπέμνονται· || ἰδιῶς ἐκ τῶν μεσογείων εἰς τὰ

παρόλια: Ξεν. Ἐλλ. 5, 1, 30 ἦν βασιλεὺς εἰρήνων καταπέμνω· || εἰδ. ἀποστέλλω ἐκ τοῦ ἀρχηγείου, ἐκ τοῦ ἐπιτελείου: Δημ. 162 ληστάς ὀμολογεῖτε καταπέμνω, Πλούτ. Φλαμ. 15 στρατηγὸν καταπέμνω τινά | στέλλω ὡς στρατηγόν].

καταπεπθῶ-έω μγν. κ. νεώτ. βαρυνεθῶ, λιανθρῶν διὰ τινά: ΠΔ Ἐξ. 33, 4 καταπέπθησεν ἐν νεφθικός, ΑΠ 7, 618 ἀνδρα ἀποφθιμενον καταπεπθῆν ἄτρα.

καταπεπίνω μγν. ἐπιτατ. τοῦ πεπίνω βλλ. κάμνω τι ὥριμον· κ. παθ. γίνομαι ὥριμος, φθίνομαι: Φιλ. 2, 429 τῶν καρπῶν καταπεπινθέντων.

καταπεπληθύνω ἐπίρρ. μγν. κατὰ τρόπον ἐσφολμένω: Πολυδ. 4, 51.

καταπελασμένως ἐπίρρ. μγν. μὲ τρόπον πλαστόν: Πολυδ. 4, 51.

καταπεπῆς, θηλ. καταπεπῆτις, ἐπ. μγρ. παρκα. τοῦ καταπήσσω βλλ., ζαρῶνα ἀπὸ φόδον.

καταπέπτω μγν. τ. τοῦ καταπέσσω, μγρ. καταπίνω, χουεῖω: Ἰαμβλ. Πυθ. 31, 196 κ. πάθος.

καταπελασμένως ἐπίρρ. μγν. ἐκ τῆς μγρ. παθ. παρκα. τοῦ καταπικάζω βλλ., ναυούργως, δολίως: Πολυδ. 4, 51.

κατάπερ ἐπίρρ. ἰων. ἀντὶ καθάπερ βλλ., καθὼς ἀκριδῶς, ἀπαρόλλακτα σάν...

καταπεριῶ-όω μσν. τελειῶνω, τελευτῶ, καταλίγω: Εὐστ. 13, 14 διὰ τὸ καταπεριῶν εἰς πόδα ἀμφικαρον.

καταπεραιώσις-εως (ή) μσν. ἡ τελειώσις, τὸ τέλος, τὸ τέρμα, ἡ λήξις: Εὐστ. 81, 5 τῆς λέξεως εἰς τέλειον καταπεραιώσις.

καταπέρθε κ. συνήθ. τὸ μέσ. καταπέρδομαι, ἀόρ. καπέρδο, πορκα. καταπέρδο κλῆνον ἐνώπιον ἢ κατὰ πινος, χυδαῖα ἐκφρασις δηλοῦσα περιφρόνησιν: Ἀριστοφ. Πλ. 617 καὶ τῆς Πενίας καταπερθεῖν.

καταπεριεῖμι μγν. πολὺ ὑπερβάλλω τινά, ὑπερέχω: Πολυδ. 6, 5, 67, 2 καταπεριεῖναι τῶν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας.

καταπεριήτιμι πάπ. περιβάλλω, περικυκλώνω: καταπεριήτάντες σὺν Ὀνήϊ ἀπηνέγκαντο. **καταπεριζέωσις-εως** (ή) δ. γρ. ἀντὶ κατέζωσις βλλ., ξέγδορα, ξέσχιμα: Σχόλ. Ὀδ. Ω 229.

καταπεράζω μγν. ἐπὶ σταφυλῆς, μαυρίζω, ἐντελὸς ὀριμάζω: Κύριλλ.

καταπερῶν-όω μγν. συνάπτω διὰ τῆς περῶσις συναρμόζω: Πολυδ. 6, 23, 11 τὴν ἐνδεσιν ἀσφαλίζονται ταῖς ἁσβίαι καταπερῶνιως.

καταπερπερεύομαι χαριεντίζομαι: Κωμ. Ἀδῆσπ. 1031, Ἡσ., Φώτ., Σουίδ.

καταπέσημα-τος (τὸ) μγν. τὸ πρὸς τὸ κάτω πέσιμον: Κωμ. Ἀδῆσπ. 621 γρ. ἀμφι.

κατάπεσμα-τος (τὸ) (καταπίτω) δημ. τὸ πέσιμο: Βλαστ. Συμμ. 170.

καταπέσσω, ἀπτ. -πτω, μέλλ. -πέφω πέσσω ἐντελὸς, χουεῖω: Διοκλ. ἀπ. 141· || κ. παθ. χουεῖομαι: Ἀριστοφ. ΖΓ 756b, 11 καταπέττειται γάρ, Ἀριστ. Ἐνυπν. 457b, 19 ἕως ἀν καταπερθεῖ 2) μγρ. δὲν ἀφῆνω νὰ ἐκδηλωθῇ, καταπραῖνω: Ἰλ. Α 81 χόλων ἐν καὶ αὐτήμαρ καταπέφθ, Πίνδ. Ο 1, 5 καταπέφαι μέγαν δλεδν ἰερέων τὴν εὐτυχίαν ἀνευ ὑπερφανίας], Ἰαμβλ. Πυθ. 402 κ. ... τὸ πάθος.

καταπετώνυμι κ. -ύω, μέλλ. -έσω, ἐξοπλώνω τι ἐπὶ τινος, σκεπάζω, ὀνοίγω ὑπεράνω τινός: Ἰλ. Θ 411 κατὰ λιπα πέτασας, Εὐρ. Ἐλ. 1459 κατὰ μέν Ιστία πέτασας, Διόδ. Σ 20, 9 ταῖς πρῶραις δέρωρως καταπέσας· 2) ἐκτίειω, ἡ καλύπτω διὰ τινος: Ἀριστοφ. Σπ. 132 τὴν ἀλλῆν ἀπασαν δικτύοις καταπέσοντας· κ. παθ.: Ξεν. Κνί 8, 3, 16 ἴπποι ἱματίοις καταπεπταμένοι· || μτ. γεν. κ. αἰτ. Ἀρποκρ. ἐν λ. περιστοιχίζεται καταπεταννύπτες τῶν ξύλων δίκτυα.

καταπέτασμα-τος [τό] κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. πᾶν δ,τι καταπέταννται, σκέπασμα : Ἡλιόδ.ΑΙθ. 10,28 ἄλλὰ τὸ καταπέτασμα μικρὸν παραστειλάσαι || τὸ παραπέτασμα τοῦ ναοῦ : ΠΔ'ΕΞ. 26,31 καταπέτασμα ἐξ ὑακίνθου, ΚΔ Ματθ.27,51 τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη, Διατ. Ἀτταλ.ἐν Στάθ.51 καταπέτασμα τοῦ τέμπλου, Λασκαρ. Μυστ.120 ἐσχισα τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ || τὸ ἐσωτερικὸν παραπέτασμα || τὸ ἐξωτερικὸν ἐλέγετο κόλυμα : Φιλ.2,148 || κ. ι. ι. υφ. : Φιλ. 1,270 καταπέτασμα δόξης 2) Ἐπιγρ. τραπέζο-μόνδῳλον. 3) δημ. ἐν φρ. ἐπὶ τῶν πολῶ ἀδηφάγων ἢ ἀρρήγων : φρ. τρώει τὸ καταπέτασμα.

καταπέτασμαί, μέλλ. -πτήσομαι, ὄφρ. κατέπατο, μτχ. καταπτάμενος [Ἡρ.3,11], ὄφρ. -πετομένης, -πετωμέναις, ὑποτ. -πιτῶσι, εὐκτ. -πτοίω, ὄφρ. β' -έπτην, μτχ. καταπτάς, παθ. ὄφρ. -επετάσθη, παρ. κ. -έπτηκα, πετῶ πρὸς τὰ κάτω : Ἀριστ. Ὀρν. 788 ἐφ' ἡμᾶς .. κατέπατο, Διδό. Σ 2,20 ὄφρυν εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, Λουκ. Ἰκαρ.13 ἐπειδὴν τάχιστα κατέπαται πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. **κατάπετρα** [τό] μτγν. οἱ πετρώδεις τόποι : Διγεν. Ἀκρ.3107 εἰς ταῦτα τὰ κατάπετρα, Κορ. Ἀτ.5Α,117.

καταπετροκοῦ-έω μτγν. κτυπῶν τι κατὰ τῶν πετρῶν θροαῦ : Διδό. Σ 16,60.

καταπετρώ-ώω λιθοβολῶν φονεύω, διὰ λιθοβολισμοῦ θανατῶν κ. παθ. : Ξεν. Ἀν.1,32 ἐξέφυγε τοῦ μη καταπετρωθῆναι. 2) καταριπτῶ ἐκ τινος βράχου : Στράβ.3,37 τοὺς θανατούμενους καταπετροῦσι, τοὺς δὲ παρταλοίας ἐξω τῶν ὄρων ἢ τῶν πόλεων καταλεύουσι.

καταπετρώομαι μον. ἐν τοῖς πεσοῖς καταστρέφωμαι, φθείρω τὴν περιουσίαν μου : Μιχ. Ἀκορ.2,200,17.

καταπέτω Ἐπιγρ. ἀντὶ καταπεσῶν τοῦ καταπίπτω βλ.λ.

καταπέφων μτχ. τοῦ ὄφρ. κατέπεφον βλ.λ.

καταπεφρονήκωτος ἐπίφρ. ἐκ τοῦ ἐνεργ. παρ. κ. καταπεφρόνηκα τοῦ καταφρονῶ, μετὰ καταφρονήσεως : Δημ.17,29 καταπεφρονήκωτος .. τῆ πόλει χρώνται, Διδό. Σ 14,17 ἐπιχειρήσαντος πολιορκεῖν καταπεφρονήκωτος.

καταπεφρονήμενος ἐπίφρ. ἐκ τοῦ παθ. παρ. κ. τοῦ καταφρονῶ, μετὰ καταφρόνησιν, περιφρονητικῶ : Σχόλ. Λουκ. Ἀπαθ.10.

καταπέφω δημ. ἐνδίδωμι, κατευνάζομαι ἐντελῶς : κ. ὀ ἀνεμοί, -ἀφοῦ καταπέση ἡ θάλασσα.

κατάπιψις-εως [ή] μτγν. ἡ χώνεσις : Κλήμ. Ἀλ.217 [ἐξ] εἰκασίας τοῦ Σουλδουργίου.

καταπηγάζω μτγν. σηματοῖζω πηγὴν : Στωϊκ. ὄπ.2,197.

κατάπηγμα-τος [τό] νεώτ. τὸ ὑπόδαθρον οἰκοδομῆς ἐκ πασσάλων, ὅπερ ἐρήπνυται εἰς τὸν βυθὸν λίμνης, ποταμοῦ ἢ ἑλους, τὸ πασσαλόπηγμα.

καταπήνυμι κ.-ώω, μέλλ. -ήξω ἐμπήγω ἰσχυρῶς ἐν τινι : Ἰλ.2 212 ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονί, Ἡρ.4,72 τὸ ἔτερον ἡμισυ τῆς ἀπίδος .. καταπήξαντες, Ἀριστ. Ὀρν.360 τὸν ὀδελτικὸν κατέπηξαν κ. παθ. : Σέξτ. Ἐπιμ.Πυρρ.1,238 καταπήγέντω σκόλοπον, Θεόφρ Φ13,11 φτυπέται δὲ τὰ πολλά καὶ καταπηγόμενα 2) μτφ. κρουστικῶς : Δαμῖσκ. Ἀρχ.57 κ. τὴν χύσιν τῆς ἀπειρίας τῶ περαιοῖδαί τερσῶφ 3) παθ. μετὰ παρ. κ. ὑπερα. ἐνεργ. εἶμαι ἐμπνεημένος στερεῶς : Ἰλ. Α 378 Ιοί ἐν γαίῃ κατέπηκτο, Ἡρ.7,30 στήλη καταπηγυγία 4) ἐπὶ ὕδατος, κρουσταλλοῦμαι, παγῶν, κρουσταλλιάζω : Ἀριστ. Ζ161h,3) ὑπὸ τοῦ φύχους καταπήγνυται || συνεκτ. κ. ἐπὶ ἐμβίωσιν : Παλῶδ.3,55,5 τὰ ὑποζύγια ἐξενον οἰον καταπηγῶτα 5) ρηματ. π. κατάπηγμα, καταπήξις.

καταπήδησις-εως [ή] μον. κ. νεώτ. τὸ ἐκ τῶν ὄνω πρὸς τὰ κάτω πῆδημα : Εὐστ.Πον.314,1 2) νεώτ. τὸ μέρος τῆς τροχίας τοῦ δάματος, ἀφ' ἧς σημήνησιν οἱ πόδες ἐγγίζουσιν καὶ αὖθις τὸ ἔδαφος μέχρι τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν ἀρχικὴν τῆς προσοχῆς στάσιν.

καταπήδη-άω, μέλλ. -ήσομαι πηδῶ κάτω ἀπὸ τινος, ἐκ τῶν ὄνω πρὸς τὰ κάτω : Ξεν.ΚΠ7,1,38 καταπήδησας .. ἀναβάλλει αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ τῆπον, ΠΔ'ἐν.24,64 καταπήδησεν ἀπὸ τῆς καμήλου, Αιν.Τακτ.22,19.

καταπήκτησις [ό] νεώτ. ὄργανον πρὸς ἐμνηξιν πασσάλων, ὁ πασσαλαπήκτης.

κατάπηλος-ον [η] πηλός κ. μον. ὁ ἐν τῷ πηλῷ βεβυθισμένος, βορβορώδης : Κ Μανασ.33Β κατὰπηλα τὰ κάλλη τῶν προσώπων ἦσαν.

καταπημαίνω, ὄφρ. ἐν εὐκτ. καταπημαίνει, μεγύλωσι βλάπτω, καταβλάπτω Φώτ. «κατοπημαίνειεν καταβλάφειεν» : Θεοδώρ.5,54 καταπημαίνουσι τὸ κάλλος.

κατάπηξ-ήγασις [ό,ή] μον. ἐμπνεημένος εἰς τὸ ἔδαφος : EM 194,24.

καταπήξ-ήγασις [ό] μτγν., μον. κ. νεώτ. πάσσαλος ἐμπνεημένος ἐν τῇ γῇ : Ἰώσ.Π16,5,3 2) θέσις : Ἀπολλῶ.Δαμ.Πολιορκ.189,9 3) ἐγκέντρομα, μηδὴν : Γεωμ.10,65,2.

κατάπηξις-εως [ή] [καταπήνυμι] μτγν. κ. νεώτ. βαθεῖα ἐμνηξίς, ἐμνηξίς πασσάλου : Ἀπολλῶ.Πολιορκ.41 2) νεώτ. εἶδ. χάραξις ὀδοῦ ἡ ὀχυρώσεως διὰ καταπήγων βλ.λ.

κατάπηρος-ον μτγν. ὁ ἐντελῶς ἀνάπηρος, κατασακατεμένος : Ἰν.π.π. Ἐρωπιαν.228.

καταπίπτω μτγν. καταπίπτωμι : Στράβ.4,3,5 σκόλοπας κατέπηκτον, Ἀπολλῶ.Πολιορκ.166,16.

καταπίω [ή] [καταπίω] δημ. ἡ ρουφηξιά : κατέδαε ἓνα ποτήρι κρασί σὲ μιά καταπίω.

καταπιεῖνω λίαν πιεῖνω, κάμνω τὴν πολὺ παχύ, παθ. : Πλάτ.Νόμ.807 Α ἀργῶ καὶ καταπιεσμένω ζῶφ, Αἰλ.Π19,13 ὑπερσαρκήσαντα καὶ καταπιεσθέντα, Πάπ. καταπιανθεῖσαν ὑν.

καταπιάνω δημ. αὐρράπτω προχειρῶς, τρυπῶν κ. καταπίασε το μὴ ἔηλωσῃ 2) συνήθ. τὸ παθ. ἐπιλαμβάνομαι τινος, ἐπιχειρῶ μετὰ πράξω τι : Βηλαρ.85 σὲ καθ' ἔργα καὶ δουλειὰ σου παῦ θελὰ καταπιαστῆς, Ξενόηλ.Ζακ.Μαντ.17 ἡ Κλάρα καταπίαστικῆ ἀμέσως μετὰ φτίσις τὸ μαντήλι, -καταπίαστικα μετὰ λάδια καὶ ἐχασα πολλὰ λεπτά 3) εἶδ. ὄφραδωνίζομαι, μνηστεύομαι : εἶμαι καταπιεσμένος μετὰ τὰδε 4) ρηματ. π. κατάπιασμα, καταπιαστής.

κατάπιασμα-τος [τό] [καταπιάνω] δημ. πρόχειρος σῦρραφις, τρύπημα 2) εἶδ. κτ. πληθ. ἢ μνηστεια, τὰ ὄφραδωνιάσματα : θά σὲ καλέσω στὰ καταπιασμά μου.

καταπιαστήσις [ό] δημ. ὁ ἐπιχειρῶν ἐπιτυχῶς τι, ὁ ἀναλαμβάνων, κατορθώνων τι, καταφερτικῆς.

καταπιεζῶ κ. νεώτ. κ. δημ. πιέζω πρὸς τὰ κάτω, συνθλιβῶ : Θεόφρ.Πυρ.23,Βασ. εἰς Γρηγ.Ναζ. 2) μτφ. στενοχωρῶ τινα καθ' ὑπερβολῆν, ὅπου τερτῆ τῆς ἐλευθερίας του, βασανίζω, τυραννῶ : δημ. καταπιεζουσιν τοὺς πτωχοὺς - τοὺς ἀδυνάτους 3) ρηματ. π. καταπιεσις, καταπιεστής, καταπιεστικός.

καταπιεσις-εως [ή] ἀρχ. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ πρὸς τὰ κάτω πιεσις, κατάθλιξις : Θεόφρ.ΦΑ1,2,1,4 2) μτφ. ἡ τυραννικὴ ἐπιβολή : νεώτ. ἡ καταπιεσις τῶν ἐν ἈΑβανίᾳ Ἑλλήνων.

καταπιεστήσις [ό], θηλ. -έστρια νεώτ. κ. δημ. ὁ καταπιεζῶν, ὁ ἐπιβαλλόμενος τυραννικῶς.

καταπιεστικός-ή-όν [ή] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀσκῶν καταπιεσῆν ἢ ὁ πρὸς καταπιεσῆν γενόμενος : ὁ νόμος αὐτὸς εἶναι καταπιεστικός.

καταπιθανεύομαι ἀποθ. μτγν. λέγω πιθανά, μεταχειρίζομαι πιθανά ἐπιχειρήματα: Σέξτ. Ἐμπ. Πισθ. 9, 324 τὸ κ- ἐκ τῶν εἰκότων ἐπιστάσθαι τὴν διάνοιαν εἰς τὴν συγκατάθεσιν.

καταπικραίνω μον. ἐπιτατ. τοῦ πικραίνω, πολλὸ πικραίνω τινά: Εὐμῶθ. 265, Αἰδ. Ροθ ΠΒ πολλά τὸν καταπικρανα· 2) ρηματ. π. κατάπικρος.

κατάπικρος-ον ἱπικραίνω μτγν. ὁ πολλὸ πικρός: Πλάτ. κατάπικρος χολή· 2) μτφ. καταλυπημένος, καταπικραμένος: ΠΔΒασ. 2, 17, Β καὶ κατάπικρο: τῆ φυχῆ αὐτῶν.

καταπιλάω -έω μτγν. κ. μον. ἰσχυρῶς πιλῶ, συνθλιβῶ, λίαν συμπίεζω περιέλισσω, συστέλλω, ὀθ, μτφ. σφόδρα περιορίζω: Βασ. 2, 125 καταπιλεῖν τὴν ἔξιν συστέλλοντα καὶ καταπιέζοντα τὸ αἶμα· 1) κ. παθ. ἰσχυρῶς εἰμι περιετυλιγμένος, ἐν τυλιγμῷ συμπεσιμένος: Ἄλκιφρ. 2, 22 καταπιεζόμενον εὐ μάλα πόκιος ἀντι πῖλων, Μετοχ. Θ ἐν Σάβ. 1, 163 καταπιεζόμενοι τὸ σῶμα πάν.

καταπιμελής οὖς-ές μτγν. ὁ λίαν πιμελής, ὁ πολλὸ παχύς: Ξενοκρ. π. Ορειβ. 2, 58, 148 ἴμερθ. 1.

καταπιμαλός-ον μτγν. καταπιμελής βλ. λ., ἐπι προσώπων ἢ ἀγρών: Ἀντιλλ. π. Ορειβ. 7, 16, 4, Γαλ. 19, 45: 1) κ. παθ. ἰσχυρῶς: Διοσκ. 2, 76 καταπιμελές στέαρ.

καταπιμπλημι, μέλλ. -πλήσω, ἐντέλως γεμίζω τι: Αὐγκ. 1, 16 (γρ. ἀμφ.) 1) ὄμ. κ- τινος τινὰ ἢ τι: Πλούτ. Ἡθ. 7, 15 Α κ- τινὰ φρονήματα, Φιλ. 1, 111 κ- βίβον πολέμων· κ. παθ.: Πλάτ. Πολ. 496 D ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλημένους ἀνομίας· κ. μτ. ὄστ.: Ἀνπιφ. 183, 4 ἡδουμασι· κ. καταπιπλησμέν· 2) ὄμ. σημ. κ. μέσ.: Πλούτ. Βροῦτ. 47 πηλοῦ καταπιμπλησαντο τὰς σκηνάς.

καταπιπρῶμι, μέλλ. καταπρήσω, ἀόρ. -ἐπρήσα, καίως ἐντέλως, κατακρίω: Πλούτ. Καυ 22 καταπιπρῶσαν κοί κατέσκαπτον, Πολύαιν. 8, 65 τὴν ὄλην ὑφάφρασι καταπρήσωμεν· κ. παθ.: Ἡσ. «καταπιπρῶσθαι» κατακρίσθαι»: Πολύβ. 1, 4, 10 ὑπὸ τῆς φλογὸς καταπρήσθησαν.

καταπινάβι (τὸ) [καταπίνω] ὄσμ. κ. καταπινάβρι ἢ -άβρις (ὁ) τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ στόματος, διὰ τοῦ ὀπισθο κατέρχεται ἢ τροφή, ὁ καταπινάβος, ὁ φάρυγξ.

καταπίνω κ. μον., νεώτ. κ. ὄσμ., μέλλ. -πίομαι κ. μτγν. -πιούμαι, ἀόρ. κατέπιον κ. ποι. κάππιον, παρακ. -πέπωκα πίνω διὰ μίας καταβροχθίζω, ἐπὶ ὕδρων καὶ στερεῶν: Ἡσίοδ. Θ 459 τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος, Ἡρ. 2, 68 ὁ τροχίλος· κ. καταπίνω τὸς βδέλλας, Ἀριστοφ. Νεφ. 338 κατέπινον κεστράν γεμάχη μεγαλῶν ἀγαθῶν, ΚΔ Ματθ. 23, 24 τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες, Πρόδρ. 2, 220 καὶ καταπίνω πάντοτε χολόκοκκο πικρίας, Σολωμ. 161 κὶ ἢ θάλασσα νὰ καταπιθὴ τὴν κῶρη ἀνασπῆται, -κατάπινα ἔνα κουκούτσι εἰάδης· κ. ἀπολ.: Ἰππ. Ἀφ. 4, 35 μόλις καταπίνει δύνηται· 1) ὄσμ. μτφ. φρ. καταπίνω τὴ γλώσσά μου δὲν τολμῶ νὰ δώσω ἀπόκρισιν· 2) παθ. μτφ. ἐξαφανίζομαι, χάνομαι ἐντὸς χάσματος, ἀνομήματος, κλεισμένου ἢ γόμοι κατόπιον, καλῶντομαι: Πλάτ. Κριτ. 111 D τὸ καταπινῶν ἐκ τῶν ὑψηλῶν ὕδωρ (ἐν. ὑπὸ τῆς γῆς), Διόδ. Σ. 1, 32 ὄμ. ἄμμου καταπίνεται, ΚΔ Ἐδρ. 11, 29 ἢς πέτρων λαβόντες οἱ Αἰγύπτιοι καταπίνθησαν· 3) εἰδ. ἐπὶ πόλεων καθίσταουσιν ἐκ σεισμοῦ ἢ καλυπτομένων ὑπὸ θαλάσσης: Στράβ. 1, 3, 17, Πολύβ. 2, 41, 7 πόλις καταπιεθῆσα ὑπὸ θαλάττης· 4) ὄσμ. κ. ἐνεργ. ἐν φρ. ἀνοίγει ἢ γῆ καὶ τὸν κατέπιε ἔφυγε ἀποντος· 2) μτφ. καθιστῶ ὑποχειρίον: Πλούτ. Ἄλκ. 15 καταπιάνεται ὑμᾶς Ἀθηναῖοι· 3) ὄμ. μτφ. ἀναγινώσκω μετὰ ζήλου, ἐμβαθύνω εἰς τὰ νόημα: Ἀριστοφ. Ἄχ. 484 οὐκ εἶ καταπινὼν Ἐυριπίδην, Λουκ. ΖΤραγ. 1 μὲδὲ τὸν Ἐυριπίδην ὄλον καταπεπώκα-

μεν κ. παθ.: Ἀντιδ. 2, 4 τὸ τεχνίον ἀεὶ τοῦτὸ μοι καταπίνετο· 4) συγκρατῶ τὸν θυμὸν μου: Χρύσ. Στωϊκ. 2, 242· 5) καταναλίσκω, χρειάζομαι διὰ τὴν κατόρτησιν μου: Ἀριστοφ. Σφ. 1147 (ἢ ἐσθλῆς) ἐρίων τάλαντον καταπίτωκε βράδιος, Ἄσχιν. 1, 9 θ τὴν οὐσίαν οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλὰ κ. κατέπιεν· 7) ὄσμ. μτφ. πιστεύω τὴ ἀρετῆς, δέχομαι τὰ φεύδη, τὸς ὕβρεις τινὸς χωρὶς ἀποντήσῃω προεπόνο: τὸν εἶπα κλέψτη καὶ τὸ κατάνει (δὲν διεμαρτυρήθη· 8) ρηματ. π. κατάνοσις, κατόπισμα.

κατόπισμα (τὸ) ὄσμ. ἢ κατάνοσις. **καταπιπράσκω** μτγν. πωλῶ ἐξ ὀλοκλήρου· κ. παθ.: Λουκ. Κρόν. 16 καὶ καταπράσθεν ἐμβαλλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν.

καταπίπτω κ. νεώτ., ὄσμ., ἔφω, μέσ. μέλλ. -πεσοῦμαι, ἀόρ. -έπεσον, ποι. κάππεσον, ὄωρ. κάπέτον κ. κατέπιον, παρακ. καταπέπτωκα, πίτω κάτω, καταρῶν, κατακοιμηθῆσομαι: Ἰλ. Ε 560 ὄμ. Αἰνεῖσθε δαμέντε κληπεστέην, Ὀδ. Ε 374 πρηνὴς ἄλι κάππεσε, Ἡρ. 1, 50 κατέπεσε ἀπὸ τῶν ἡμιπληθῶν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 840 κατέπεσε ἀπὸ τῆς κλίμακος, Ξεν. ΚΠ 4, 5, 54 καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες, Πλάτ. οικία καταπεπτωκίαι, ΚΔ Πράξ. 16, 14 πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν, Παναθ. Χρ. Μπλ. 58 τὸ σκότος καταπίπτον ἐπὶ τὴν γῆν, -κατέπεσαν ἐκ τοῦ τρίτου ὄρθρου, -πολλὰ οἰκία κατέπεσαν ἐκ τοῦ σεισμοῦ· 1) συνήθ. ὡς παθ. τοῦ καταβάλλω: Αἰσχ. Ἀγ. 1553 πρὸς ἡμῶν κάππεσε [κατεβλήθη]· 2) μτφ. χάνω τὴν ζωρητότητα μου, τὸ ἠθικόν, τὴν ἀρετὴν: Ἰλ. Ο 280 παραλ ποστὶ κάππεσε θυμὸς κατέπεσε τὸ θάρρος, Πaus. 10, 20, 1 τοῖς Ἑλλήσι καταπεπτῶκε εἰς ἀπαν τὰ φρονήματα, Ἰώσ. ΑΙ 6, 14, 2 κατέδεισε καὶ τὴν φυχὴν κατέπεσε· 3) κατέρχομαι ἠθικῶς, ὑφίσταμαι ἠθικὴν μείωσιν: Πλάτ. Φαίδ. 88 D καταπέσοντες εἰς ἀπιστίαν κατήντησαν ὥστε νὰ μὴ εἶναι πιστευτοί, Ἰώσ. ΑΙ 2, 16, 1 πρὸς τὸ χεῖρον κατέπεσαν· 4) συνήθ. ἐν μτφ. καθ. παρακ. καταπεπτῶκος ἀρχειος, χαμερπῆς, ἐξημελισμένος: Ἀριστοδ. 144 καταπεπτῶκος λόγος, Πλούτ. Φωκ. 4 γένους ἀτίμου καὶ καταπεπτῶκός, Αἰδῶν. Πρωγ. 30, 45 ἀγενεῖσι καὶ καταπεπτῶκότες· 3) τὰ καταπίπτοντα τὰ συμβάντα τῆς τῆχης: Βέττ. Βάλ. 40, 15· 4) πάσχω ἐξ ἐπιλήφιας: Λουκ. Τόξ. 24 καὶ καταπίπτεν πρὸς τὴν σελήνην αἰξανομένην· 5) ὄσμ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐξανθλοῦμαι, χάνω τὸς δυναμεις μου: κατέπεσε πολὺ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια· 6) ρηματ. π. κατὰπτωσις, καταπεσμός, κατάνοσις.

καταπίπτος-η-ο ὄσμ. ὁ τελευτήτων τὸν τελευταίων, ὁ ὄλος διόλου πινός, ἔσχατος: ἀπὸ τὴν κούραση ῥηχται καταπίπτος.

καταπίπτω ὄω, ἀπτ. -πτῶ καλύπτω διὰ πίσιση, ὄπως ἐπαρτῶν εἰς τὰ περιέχοντα τὸν σῖνον πηλίνα ἀγγεῖα: Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1109 καὶ τῆνδ· κ. καταπιπτώμενος, Γαλ. 17(2), 164· κ. παθ.: Κρατίν. 189· 2) μτφ. χρωματίζω μαθρον, ὄντιμ. καταχρωσῶ: Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 829 πάλιν καταπίπτου πάς ἀνήρ Ἐυριπίδην· 3) ἀλείφω με πίσιση, καὶ πρὸς τιμωρίαν: Ἡρακλ. Ποντ. π. Ἀθῆν. 12, 524 Α οἱ πλούσιοι κρατήσαντες ἀπαντας· κ. μετὰ τῶν τέκνων καταπίπτων· κ. παθ.: Πλάτ. Πρωγ. 473 C ἀποσταυρωθῆ ἢ καταπιπτώθ· 4) ἀλείφω με πίσιση τὸ δέρμα, ἵνα ἀποτηθῶσιν οἱ τριχῆς: Κλῆμ. Ἀλ. Παίδ. 3, 621 σφᾶς καταπιπτόσαι καὶ τὰς τριχὰς τὸς ἀνασπῶσαι πάντα τρόπον παρέχουσι.

καταπίστωμα-ατος (πιστεύω) νεώτ. νομ. τὸ ὄπερ ἐπιστεύεται τῆς ἢ τὸ ὄπ τὸν ἐκτέλεσον ἐμπιστεύεται εἰς ἄλλον κ. εἰδ. κτ. τὸ ρωμαϊκὸν δικαιοσύνη, τὸ ὄνευ χρήσεως τῶν προσδιορισμένων πανη-

γυρικών έκφρασης συνιστώμενον ἐν διαθήκῃ κληροδότημα, τῆς οὗτως ἀπλῶς ἐκδηλωμένης βουλήσεως τοῦ διαθέτου λογιζομένης μόνον ὡς παρακλήσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν διαθέτην διὰ τῆς ἰσοστικιανείου νομοθεσίας καταργηθείσης τῆς διαφοράς ἔκτοτε ὁ ὅρος καταπίστωμα = κληροδότημα || καθολικὸν καταπίστωμα ἄ. καθολικὴ καταπίστωσις ἢ κληροδοσία, ἥς ἀντικείμενον εἶναι οὐχὶ μεμονωμένα πράγματα ἀλλὰ τὸ σύνολον τῆς κληρονομίας ἢ ποσοστὸν αὐτῆς, ὑποχρεωμένου τοῦ κληρονόμου εἰς παραχώρησιν πρὸς τὸν κληροδόχον (καταπίστωματοδόχον), ὅστις οὕτως ὑπεισέρχεται εἰς ὅλα τὰ σχετικὰ δικαιώματα καὶ εἰς ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις κληρονόμου || μουσικὸν καταπίστωμα τὸ ἐν διαθήκῃ οὐχὶ πλήρως ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ κληροδόχου ἢ τὸ κληροδοτούμενον προσδιορίζομενον, τοῦ προσδιορισμοῦ συμπληρουμένου δι' ἄλλου ἐγγράφου || προφαρικὸν καταπίστωμα τὸ ἀνευ διαθήκης ἢ κωδικιέλλου ἀφειλούμενον κληροδότημα, ἐφ' ὅσον ὁ διαθέτης ἐξεδήλωσεν μεταξὺ ζώντων τὴν βούλησιν ὅπως πληρωθῆ τοῦτο καὶ τὴν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν βεβαρημένον.

καταπίστως μγν. κ. μον. παρέχω τυφλῆν πίστιν, ἔχω πεποιθῆσιν : Πλαύτ. Λυσ. 8 πάντες ἀπεσφάγησαν οἱ καταπιστεύσαντες || κ. μτ. ὅτ. : Πολύβ. 2, 3, 3 καταπιστεύσαντες ταῖς ἰδίαις δυνάμει || μτ. ἔνεστ. ἢ μέλλ. ἀπαρρ. : Γιδ Μιχ. 7, 5 μὴ καταπιστεύετε ἐν φίλοιις. 2) ἐμπιστεύομαι τινὶ τι : Ζώσ. 1, 5 ἐνὸς ἀνδρὸς ἐξουσία τοσαύτης ἀρχῆς κίνδυνον καταπιστεύων, Πλάτ. καταπιστεύσαι αὐτῷ ὑποδείξασθαι τὸν δημοσίον οἶτον || κ. παθ. μὲ ἐμπιστεύεται τις : Πάν. ἡ καταπιστευομένη αὐτῷ προνοήσῃ κ. κτ. μτχ. παρακ. : Φάλ. 93, 1 ἀνὴρ ταῖς Μούσαις καταπιστευμένος || κ. μτ. αἰτ. πράγμ. ἐμπιστεύεται τις εἰς ἐμέ τι : Φώτ. Ἐπιστ. 174 καταπιστευθεὶς τὰ τῆς πόλεως χρήματα. **καταπίστομα** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον πρηνῆ μὲ τὸ στόμα κατὰ γῆς, προύμια.

καταπιστοθμια-δομια μγν. μέσ. γίνομαι ἐγγυητής : Πλούτ. Κλεομ. 2) ὑπὲρ τῶν Ἀργείων μάλιστα καταπιστωσόμενος πρὸς αὐτὸν 2) ρηματ. π. καταπίστωσις.

καταπίστωσις-ως (ἡ) ἱπιστοῦμαι ἢ διαβεβαιώσις, ἐγγύησις πίστωσης : Ἀριστ. ἀν. 97 καταπίστωσις ποιεῖσθαι : Πλούτ. Πελ. 18 τὰς καταπίστωσεις ποιεῖσθαι τοὺς ἐρωμένους καὶ τοὺς ἐραστὰς.

καταπίσω ἐπίρρ. δημ. ὅπως διόλου ὀπίσω.

καταπιτῶ-ὄω ὅπτι. τ. τοῦ καταπισσῶ βλ. 2) ρηματ. π. καταπιτῶμα.

καταπιτῶμα-ατος ἰδὶ (πιτῶ) μον. τὸ καταπίσσωμα, στρώμα πίσης : Νικ. Χων. 19, 9.

καταπίτωμα-ατος ἰδὶ ὅπτι. κ. κατάπιωμα βλ. **καταπίωμός** ἰδὶ (πίω) δημ. τὸ κατάπιωμα, ρούφημα : Βλαστ. Συμμ. 187.

καταπίων-ανος-ον ἀρχ. λεξ. λιπαρός Φώτ. «καταπίωνα» λιπαρά.

καταπλήγης-αῦς-ές (καταπλήσσω) μγν. ὁ ἔχων, ὁ παθὼν καταπλήξην βλ. ὁ περιδείξ : Πολύβ. 1, 7, 6 καταπληγῆς γενόμενοι τὴν ἐφοδὸν αὐτοῦ.

καταπληγία (ἡ) (καταπλήσσω) μγν. ἡ κατάπληξις βλ. : Πολύβ. 3, 137.

καταπλάκων (ἀμπλακίω) μτχ. ἄορ. β' Ἡσ. «καταπλάκων» καταπλήξας, διαμαρτῶν» ἢ φρ. διορθωτέα : «καταπλάκων, διαμαρτῶν» καταπλάκων, καταπλήξας.

καταπλάκων μον. κ. δημ. διὰ τοῦ βάρους μαου συνθλιθῶ, συντριβῶ τινὰ ἐντελῶς : κατέρρευσεν ὁ τοίχος καὶ καταπλάκωσε δύο, Σολωμ. 195 καταπλάκωνει τὸ σπασθὶ ἐπὶ λαθῶμενον στήθος κ. παθ. : Ἐρωτόκρ. 2, 1043 καταπλάκωνετ' ὁ λαός, -καταπλάκωθησαν ἀπ' τὸ χιόνι.

καταπλανῶ-ᾶω μγν. κ. μον. ἐπιπτα. τοῦ πλανῶ, παραπλανῶ τινά κ. παθ. : Διγεν. Ἀκρ. 3777 ἐλέπσον με, αὐθέντα μου, τὴν καταπλαναμένην.

κατάπλάσις-ως (ἡ) (καταπλάσσω) ἡ ἐπιχρῆσις διὰ καταπλάσματος : Ἰππ. Κεφ. Τρωμ. 13, Σωφ. 1, 73.

κατάπλασμα-ατος ἰδὶ (καταπλάσσω) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπίθεμα θεραπευτικόν, ἐμπλαστρον, νε-ὲτ. παρασκευάσμα ἱδ. ἐκ μελιζωσ φυτικῶν οὐσιῶν μετὰ θερμῷ ὕδατος, περιτετυλιγμένον ἐντός λεπτοῦ ὑφάσματος καὶ τίθειμενον ἐπὶ πάσαντος τόπου τοῦ σώματος : Ἰππ. Ἀρθρ. 40, Ἀριστοφ. ἀπ. 320, 12, Θεόφρ. Φί 9, 11, 4 κατάπλασμα μετ' ἀλφίτων.

καταπλάσματιον ἰδὶ (καταπλάσσω) μγν. ὑποκορ. μικρὸν κατάπλασμα : Σωφ. 1, 50.

καταπλάσμος ἰδὶ μγν. κατάπλασμα : Ἀνών. Λοῦδ. 36, 58.

καταπλάσσω, ὅπτι. -τω, μέλλ. -ῶω, ἐπιχρῆσις, ἐφαλειψῶ, καλύπτω μετ' ἡ, (ἐμπλαστρώω) : Ἡρ. 2, 70 ηλλῶ κατ' ὤν ἐπλάσσε τοὺς ὀφθαλμοὺς (ἐν τμ.), Ἀριστοφ. Πλ. 721 κατέπλάσεν αὐτὸν τὰ βλεφάρ' ἐκστρέψας, Πλαύτ. Ἡβ. 15D τὰ ὕδατα καὶ ἀτέγκτω κηρῷ καταπλάσσαντες κ. παθ. : Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 878 καταπεπλάσμενη φимибул ἐσθηκα || ὁ μ. ἀπολ. : αὐτ. Πλ. 724 ἐναυθα νῦν κῆθησο καταπεπλάσμενος, Πλούτ. Ἡβ. 561C ὑπαλιφόμενος ἡ καταπλάττομενος || κ. μέσ. : Ἡρ. 2, 85 κατ' ὤν ἐπλάσσο τὴν κεφαλὴν ηλλῶ, Διόδ. Σ 1, 72 καταπεπλάσμενοι δὲ τὰς κεφαλὰς ηλλῶ ἰδ. γρ. καταπεπλάσμενοι || κ. κτ. διηλ. αἰτ. : Ἡρ. 4, 75 ταυτο παχὺ ἔον καταπλάσσονται πᾶν τὸ σῶμα (τοῦτο ἐπαλειφουσιν εἰς ὅλον τὸ σῶμα) κ. παθ. : Φιλῶδ. Μουσ. 52K καταπλάττομενος ἢ ἐπιπλάττομενος

2) ὡς ἱατρ. ὅρος, ἐφαρμοδῶς κατάπλάσμα, ἐμπλαστρον : Ἰππ. Κεφ. Τρωμ. 13 : ἐφαρμοδῶς τὸ ὡς ἐμπλαστρον κ. παθ. : Διοσκ. 4, 87.

3) μτφ. καταπράνω, μαλακῶνω, μτ. γεν. : Φίλ. 1, 455 βδοξ καταπλάσσει τῶν φυχῆς τραυμάτων 4) ὁ μ. μτφ. μτχ. παθ. παρακ. καταπεπλάσμενος = προσποιητός, πλαστός, φευδής, ὁσιονεῖ ἐπιμυθιόμενος : Ἀριστοειδ. Λόγ. 28149, 101, Πολυδ. 4, 48 (ἐπὶ τὸν σοφιστῶν) 5) εἰδ. τὸ οὐδ. τὸ καταπεπλάσμενον ὁ τεχνιτὸς ἦχος ὁ παραγόμενος διὰ τῆς ἐμφράξεως τῶν ὑψηλοτέρων φθόγγων τοῦ αὐλοῦ : Κοϊντλ. 1, 11, 6

6) ρηματ. π. κατάπλάσις, κατάπλάσσω, καταπλάσματιον, καταπλάσμος, καταπλάσις, καταπλάστος, καταπλάστως.

καταπλάστη ἰδὶ (πλάσσω) μγν. ὁ καταπλάσσω, ὁ ἐπιθέτων κατάπλασμα : Φίλ. 2, 478.

καταπλάστος-ὄν ὁ καταπλάσσομενος, ἐπιτιθέμενος ὡς κατάπλασμα : Ἀριστοφ. Πλ. 717 φάρμακον καταπλάστον ἐνεχέρησε τριβειν 2) μτφ. ὁ προσποιητός, πλαστός, ἐπιμυθιόμενος : Μέν. 339 τὸ καταπλάστον σου | αἰ προσποιήσεις σου | Πλούτ. Ἡβ. 44A βαρῆρητι καταπλάστον.

καταπλάστως-ως (ἡ) ἰων. τ. τοῦ κατάπλασμα : Ἡρ. 4, 75 ὅμα δὲ ἀπαίρεουσαι.. τὴν καταπλάστον.

κατάπλατα ἐπίρρ. δημ. κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ρόχιν, εἰς τὴν πλάτην, εἰς τὸ μέσον τῆς πλάτης : τοῦ ὄψεως μιά μοχαιρία κατάπλατα, -ἔπασε κὶ ἐχτύπησε κατάπλατα 2) (πλάτος) ἐπὶ ἰσοπέδου τόπου, κατὰ τὸ μέσον, εἰς τὸ ἐμφανέστερον μέρος : κατάπλατα σθέν κῆμον εἶναι τὸ χωριό.

καταπλάτυνω (πλάτῦ) μγν. κ. νεώτ. ἐπιπτα. τ. τοῦ πλάτυνω βλ., ποιῶ τι λιαν πλατῶ : Γαλ. 2, 298.

καταπλάστως-εἰς-ύ μον. ὁ ὅλος, λιαν πλατῦς : Τζέτ. Χιλ. 11, 855 ἀπὸ δὲ τοῦ καταπλάστως τῷ σώματι ὑπάρχειν, Πλάτωνος κλησὶν ἐσχηκεν.

καταπλέω κ. νεώτ. παθ. ἄορ. καταπλάκην, ἐξέθω, ἐντελῶς πλέω, συμπλέω, ἐμπλέω : Ἡρ. 3, 98 φλοῦν.. φορημοῦ τρόπον καταπλέξαντες || εἰδ. ἱατρ. συνδέω, συνάπτω : Μένων 16, 16 || ὁ μ.

συνθέτω, συναρμόζω : Παύλ. Αλγ. 6,63 || ὄμ. κτ. παθ. ἄορ. καταπλήκην ἐν τῇ σῆμ. τοῦ ἄνοστομοῦμαι : Ἰπν. Ὀστ. 18' || ὄμ. ἐπὶ φλεβῶν κτ. ἄορ. ἐν τῇ σῆμ. τοῦ περιηλέκομαι, ἢ κτ. ὄ. ἐρμ. [μφ. Σαίνης] πλατύνομαι : Ἰπν. Ἐγκατ. 280,2 αἱ μὲν [φλέβες] ἀπὸ τοῦ ἡτροῦ εἰς τοὺς μαζὰς . . ἐπορξίμεναι καταπλήκηνσαν' || κτ. μτχ. παθ. ἄορ. Ἡσ. καταπλακείσαι, συνδεθείσαι, περιπελεγενοίς' 2) μφ. μτ. ὄοτ. πραγμα. περιπλέκω τινὰ εἰς τὴν κακὴν ἢ δυσάρεστον, τὸν μπερδεύω σέ κάτι : Ἡρ. 8,128 μὴ καταπλέξαι Τιμόδειον προδοσίῃ [δ.φ. καταπλήξαι] κ. παθ. : Ἀριστλ. Ποιητ. 1459a,34 πόλεμος . . καταπεπλεγμένος τῆ ποικιλίᾳ [περιπλοκος ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν γεγονότων] 3) ὄμ. μφ. παθ. ἐπὶ πραγμ., παρειαχωρῶ, παρμεβάλλομαι, παρειασφῶ : Σέξτ. Ἐμν. Μοθ. 2,71 ἐν τούτῳ φεύδας καταπέπλεκτο' 4) μτ. ὄοτ. προσ. περιάγω εἰς ἀντίφασιν, μπερδεύω : Πάπ. τοῖς τὸν ὄνον λαβοῦσι συναζήσαντα πολλὰ καὶ κατέπλεξα' 5) τελευτῶ τὴν πλοκήν, τὸ πλέξιμον, τὴν σύνθεσιν, ὄδ. σκευὴ, φέρω εἰς πέρας, τερματίζω, τελειώνω : Ἡρ. 4,205 ἢ Φερεσίμῃ εὐ τὴν ζῶν κατέπλεξε.

καταπλεονάζω μτγν. κ. νεώτ. ἴαν πλεονάζω : Γρηγ. Νάσσ. 1,21β.

καταπλεονεκτῶ ἔω ἔχω τὴν προτίμησιν, ὑπερέχω : Ἰπν. Εὐσχ. ὁ καταπλεονεκτεῖ νῦν ἡ ἱητρική.

κατάπλεος-αν, ἄπτ. -πλεως-ων, γεν.-ω ὁ ἐντελῶς πλήρης τινός : Φιλ. 2,568, Πλούτ. Ἡθ. 498F' || ὁ κατεσιλωμένος : Ξεν. ΚΠ 8,3,30 γῆς τε κατάπλεων τὸ γένειον καὶ αἶματος, Διον. Αλ. Ρωμ. 1,79' || κ. μτ. ὄοτ. ὁ πλήρης ἀπὸ τι : Θεόφρ. Σημ. 42 λύχτρος ὡσπερ κέχυται πολλοὶς κατάπλεως, Ἀππ. Αἰθ. 117 χωρίαν ὀχετοῖς κατάπλεων.

καταπλέω κ. νεώτ., ἴαν. -πλώω, μέλλ. -πλεύσομαι κ. -πλευσοῦμαι, ἴαν. ἄορ. -ἐπλώω, πλέω πρὸς τὰ κάτω, πλέω ἐκ τοῦ πελάγους πρὸς τὴν ἐκτίμν, εἰς τὴν ξηρὰν, προσορμίζομαι : Ὀδ. 1142 ἔνθω καταπλέαμεν' || κ. ἀπολ. Ἡρ. 6,97 τῆς στρατικῆς καταπλεύσεως οὐκ εἶα προσορμίζεσθαι, Ξεν. Ἐλλ. 5,1,28 τὰς ἐκ πόντου ναῦς Ἀθήνας καταπλεῖν ἐκώλυε, ΚΔ Λοικ. 8,26 κατέπλευσεν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδερηνῶν, - ὁ στόλος κατέπλευσεν εἰς τὸ Φάληρον || πλέω εἰς τὴν οἰκίαν, πατριδα : Ἀποστ. 2,3 ἐπειδὴ δὲ κατέπλευσα ἐπὶ Ἀλεξίῃσιν ἄρχοντος, Πλάτ. Εὐθ. 297C νεωστὶ καταπλεωκμῶς [ἐλθὼν ἐσγάτος εἰς τὴν ξηρὰν] 1) ἐπὶ πραγμ., φέρομαι διὰ τῆς θαλάσσης : Θεόφρ. ΦΑΙτ. 4,95 πυρὸς Ἀθήνας καταπλέων, Ἀππ. Αἰθ. 100 ἡ καταπλεύουσα ἀγορὰ 2) πλέω πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποταμοῦ, κατὰ τὸ ρεῦμα αὐτοῦ, μτ. αἰτ. : Ἡρ. 1,185 καταπλέοντες [ἐς] τὸν Εὐφράτην ποταμὸν || κ. ἀπολ. : Ἡρ. 7,137 ὀλκάδι καταπλώσας πλῆρη ἀνδρῶν' || ἐν Αἰγύπτῳ, καταπλέω τὸν Νεῖλον : Πάπ. κατέπλευσεν εἰς τὴν πόλιν [Ἀλεξάνδρειαν] 3) ἐπὶ ἰγθύος, κολυμβῶ κατὰ τὸν ροῦν τῆς θαλάσσης : Ἡρ. 2,93 ἐπ' ἀριστερὰ καταπλεύουσι ἐς θάλασσαν' 4) πλέω πρὸς τὰ ὀπίσω, πλέων ἐπιστρέφω : Ἡρ. 1,165 πρῶτα καταπλεύσαντες εἰς τὴν Φώκαιαν.

κατάπλεως ὡν ἄπτ. τ. τοῦ κατάπλεος βλλ.

καταπληγῆς-ος-ές (καταπλήττω) μτγν. ὁ καταπληκτικός, τεθοροβημένος : Κλήμ. Ἀλ. 946 περιθεῖς καὶ καταπληγείς.

καταπληγία [ἡ] κ. καταπληγία κ. βλλ. ὁ πολὺς, ὑπερβολικός φόβος : Πολυδ. 3,137.

καταπληγός [ἡ] (καταπλήσσω) μτγν. ἡ κατάπληγος : ΠΔ 2 αφ. Σειρ. 21,4 καταπληγός καὶ ὄδρις.

καταπληγνυμι μτγν. καταπλήσσω : Δαμσκ. Ισαδ. 284.

καταπληγῶν μον., νεώτ. κ. Δημ. ἐπιφέρω

εἰς τινὰ πολλὰς πηγὰς, κατατραυματίζω : Βί. Ἀχλλ. 909 νὰ σὲ καταπληγῶσαι' || νεώτ. κ. Δημ. κ. μφ. ἢ ὄδρις τὸν καταπληγῶσαι' || ὄμ. κ. παθ.

καταπληκτικός-ή-ό(ν) (καταπλήσσω) κ. νεώτ. κ. Δημ. ὁ δυνάμενος, ὁ ἰκανὸς νὰ καταπλήξῃ, ὁ ἐπιφέρων κατὰπληξιν : Μαγ. ν. Ἀθῆν. 13,578C πᾶν δὲ εὐφρόσυνος ὄσα καὶ καταπληκτικῆ, Φιλῶδ. Ὀμ. Ρ 580, Παυσ. Χρ. Μηλ. 151 κ. ὡθεν τὸ πολίτη, καταπληκτικῷ Ἀθῶνος' || γρομερός : Πολυδ. 3,136 ὁ καταπληκτικός προσβολαῖς, Διόδ. Σ 2,16 τὰ εἰς τὸν πόλεμον καταπληκτικά, Μουσών. Στὸβ. Ἀνθολ. 326,43 πειρατῶν καταπληκτικῶν μάλλον τοῖς ὑπηκόοις ἢ φοβερῶν θεωρεῖσθαι.

καταπληκτικός | καταπλήσσω | ἐπιρρ. μτγν. κ. νεώτ., Δημ. -ά μετὸ καταπλήξεως : Πολυδ. 3,41, 3 καταπληκτικῶς ἐπεβάλατο πολεμεῖν.

κατάπλητος-ή-ή-ο(ν) (καταπλήσσω) κ. μον., νεώτ. κ. Δημ. ὁ κατάπληξιν, θαυμασρὸν ἐπιφέρων, ὁ ἀξιοθαύμαστος, ὁ καταπληκτικός : Διόδ. Σ 31,8 ἔρμα ἐλεφάντινον καταπληκτικόν, Θεοφύλ. Σ 7,16 ἀνὴρ κατὰπληκτος τῷ μενέβῃ 2) νεώτ. ὁ ὑπὸ καταπλήξεως βλλ. κατεχόμενος, καταληφθεὶς, διατελὼν ἐν καταπλήξει, ἐκστατικός, ἐμβρόντητος : ἔμενα κατὰπληκτος ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι.

καταπλημμύρησις-εως [ἡ] (καταπλημμύρω) τεώτ. ἡ πληρωσις δι' ὕδατος, τὸ ξεχειλίσιμα.

καταπλημμύρω-έω μτγν., νεώτ. κ. Δημ. κ. καταπλημμύρωω καλύπτω διὰ πλημμύρας, μτ. γεν. : Κύριλλ. || νεώτ. κ. Δημ. πληρῶ τὸ ὕδατον καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν : ὁ ποταμὸς ἐξεχειλίσει καὶ καταπλημμύρωσὶ τὰ πέριε' 2) νεώτ. κ. Δημ. μφ. πληρῶ τὸ ἐξ οὐδοῦσῃτε προγύματος : ἡ ἱσπανία καταπλημμύρωσε τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀγορὰς με εὐθὺς ἀναπρόντα 3) ὄμ. νεώτ. κ. Δημ. ἀπρτ. : καταπλημμύρησεν ἡ πεδιάς, - καταπλημμύρησεν ἡ ἀγορὰ ἀπὸ φρούτα - ὁ τόπος ἀπὸ θεσιθίρας' 4) ρηματ. π. καταπλημμύρησις.

καταπλήξ-ήγας [ἡ] (καταπλήσσω) κ. μον. ὁ κτυπημένος : Θεόπομ. Κωμ. 59 καταπλήξ ὑπὸ τῶν γυναικῶν' || συνθ. μφ. ὁ καταπληγνυμένος ὁ ἐμβρόντητος τεθοροβημένος : Αὐσ. 6,50 ὄλλ' ἐστὲ . . καταπλήγεις, Πλούτ. Ἡθ. 7B οὐκ ἔσλομον καὶ καταπλήγαι, Αἰλ. Ζ1 16,25 μὴ ὡσιν οἱ Ἴπποι καταπλήγεις 2) ὁ κατασχόμενος, ὁ ὑπερτὸ δέον ἐντροπαλός ἀντίθ. ὄναισχημος : Ἀριστλ. ΗΝικ. 1108a,34, Ἰουλ. Λόγ. 7,233B 3) μτγν. ὁ περιθεῖς, ὁ τοροσόμενος : Πλούτ. Φαδ. 14 καὶ καταπλήγαι ἐκ τινος καταδίκης 4) ἱατρ. ἐπὶ ὀφθαλμῶν [ἐν ὄναφ. πρὸς ἀνοπλήξιν, παράλοσιν], ὁ δίνιτνος, ἐκστατικός : Ἰπν. Εἰδ. 5,50 ὀφθαλμὸς καταπλήξ.

καταπληγία [ἡ] (καταπλήσσω) νεώτ. ἱατρ. ἡ τῶν νεφρῶν κατὰπληξίς, ἡ ἀνοστολή πασσῶν τῶν ἀνταναικλαστικῶν κινήσεων.

κατάπληξις-εως [ἡ] (καταπλήσσω) κ. νεώτ., Δημ. -η ὁ ἰσχυρὸς θαυμασμός, ἐκπληξίς, ὑπερβολικός φόβος : Θουκ. 7,42 τοῖς Συρακουσίοις καὶ συμμάχοις κατὰπληξίς . . οὐκ ὄλην ἐγένετο, Πάπ. πρὸς κατὰπληξιν τῶν τολμησάντων, - οἱ λόγοι τοῦ μοῦ ἔκαμον κατὰπληξιν' 2) ἐπὶ ὀμμάτων, θάμβος, στύλωμα : Ἰπν. Εἰδ. 7,56 κατὰπληξίς ὀμμάτων 3) σεβασμός : Πολυδ. 3,90,14 κατὰπληξίς καὶ καταξίσις τοῦ Ρωμαίων πολιτεματος' 4) ἐσχάτη κατασχῶν : Ἀριστλ. ΗΜ 1193a,1.

καταπληρῶ-έω μον. πληρῶ ἐντελῶς, μτ. αἰτ. κ. γεν. : Διατ. Ἄτταλ. ἐν Σάβ. 1,15 καταπληρῶσαι . . δοξολογίας τινός.

καταπλήσσω κ. νεώτ., ἄπτ. καταπλήττω, μέλλ. καταπλήξω, μέθ. ἄορ. κ. καταπλήγην, παρκα. κ. καταπέληγαι, ὑπερσ. κ. καταπεπλήγην κτυπῶ ἰσχυρῶς : Πάπ. καταπλήσων τινός εἰς

τὴν κατακλιδα (ἕξιφος' 2) συνήθ. μτφ. πλήτ-
 τω διὰ τὰ φάθω, διὰ τοῦ θαυμασμοῦ, ἐκθαμ-
 βά, ἐκπληττω : Θουκ.2,65 κατέπλησεν ἐπὶ τὸ φο-
 βεῖσθαι τὰς θαρσοῦντας, Δημ.577 καταπλήξεν
 φέτο τὸν δῆμον ἄπαντα, Ἀριστοτ.Ρητ.1408α.25 κα-
 τέπληξαν τοὺς ἀκρατοὺς (οἱ ῥήτορες), Μηναι.3,
 3,23 Ὁδ.8 τρῶπαια καταπλήττοντα δῖοιαν, -
 μέ καταπλήσσει ἡ τόλμη τουτ' 3) πάπ. κατα-
 πτόδω, ἐκφροβίζω διὰ φωνῶν || ὁμ. κ. μέσ. : Πο-
 λυδ.3,89,1 ἔξ ἐφόδου καταπλήξασθαι τοὺς ὑπε-
 ναντίους, Ἰουλ.Λογ.6,191Α' 4) παθ. καταλαμβά-
 νεται ὑπὸ δεινοῦ φάθω, ἐκθαμβοῦμαι : Ἰλ.Γ31
 καταπλήγῃ φίλον ἦτορ (εὐστάθ.159,10 ἐπὶ τοῦ
 σώματος καταπληγῆναι, ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς κατα-
 πλάγησαι), Θουκ.1,81 καταπληγῆσαι τῶ πολέμῳ,
 Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,251 τῶν εὐσεβῶν πρὸς τὰ
 τοιαῦτα τῶν κακῶν καταπληγῆμενων, Παπαδ.
 Χρ.Μηλ.71 καταπλήγην ἰδῶν ἀπροδοκίως
 σταθμιούντας τοὺς διασπείροτους ἐπισκέπτας' ||
 κ. π. αἰτ. τοῦ αἰτίου : Ἰσοκρ.Ἐπ.4,11 τὴν τε
 γὰρ ἀπειραν τὴν αὐτοῦ καταπληγῆσαι, Ἐθν.1C
 πάνυ τοῦτ' ἐπινοῶ καὶ καταπλήττομαι || ἐκθαμ-
 βοῦμαι μέ π. : Φιλῶδ.Στωϊκ.337,7 κ-τὴν ἀπαθι-
 νῶν, Πaus.10,22,2 οἱ μὲν ἠγεμόνες τῶν βαρβάρων
 . . καταπληγῆσαν τὸ Ἑλληνικόν || κ. πτ.
 μτφ. : Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,25 καταπληγῆσθαι τὸν κτῆ
 Ρωμαίων τάχος, Πλούτ.Σύγκρ.Πελ.κ.Μάρκελλ.1 ἐκ
 τοῦ περιεδοῦσθαι καὶ καταπληγῆσθαι 5) ρηματ.
 π. καταπληκτικός, κατάπληκτος, καταπλήξ, κατα-
 πληξία, κατάπληξις.
καταπίσσομαι καταπατοῦμαι : Ἀριστοτ.ἄπ.
 198,3 ἡμῶν ἰσως σὺ καταπλήγῃσι (μελλ. β' ἰ τῷ
 χορῷ (θὰ καταπατήσῃς ὅπ' τὸ χορὸ μας) [ἀμφ.]
 πρδλ. Ἦσ. ἐν λ. καταπλήσσει.
καταπλοκή (ή) [καταπλέω] ἡ πυκνὴ ἔντονος
 πλοκή, ἡ συμπλοκή : Πλάτ.Τιμ.76D ἐν τῇ περὶ τοῦ
 δακτύλου καταπλοκῆ τῶν νεύρων 2) μτφ.
 ἡ περιπλοκή : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,5 καταπλοκῆ τῶν
 πραγμάτων 3) εἰδ. ἐν τῇ μουσ., ὁ καταθίβα-
 σμὸς μετὰ ἀρμονικῆς ἀκολουθίας πολλῶν τόνων,
 ἀντιθ. ἀναπλοκή : Πτολ.Ἀρμ.2,12.
κατάπλοος-οος [ὁ] [καταπλέω] ἡ πράξις τοῦ κα-
 ταπλέω, τὸ πλεῖν πρὸς τὰ κάτω : Θουκ.4,10 καὶ
 νεῶν δεινόσπτας κατάπλοο ὑπαρχοῖσι || ὁ
 πλοῦς πρὸς τὴν ἑρῆαν : αὐτ.4,26 καὶ καταπλέ-
 οντες . . εἰς τὰ πρὸς τὸ πέλαγος τῆς νήσου'
 || συνεικτ. ἀφίξις πλοίου, στόλου, προσδρόμις :
 Δημ.1285 ὁ Σικελικός κατάπλοος (ἡ ἀφίξις τῶν
 σποφῶρων πλοίων ἐκ Σικελίας), Πολυδ.15,23,3 ἐκ
 κατάπλοο πολιορκεῖν τὴν πόλιν (ἀμέσως μετὰ
 τὴν προσδρόμιν), - ὁ κατάπλοος τοῦ Ἀγγλικοῦ
 στόλου εἰς τὸ Φάληρον 2) Ἐπιγρ. ὁ πλοῦς
 κατὰ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, εἰδ. τὸ π. Νεῖλου :
 Ἐπιγρ. ὁ κατ' ἐναυτῶν εἰς Ἀλεξάνδρειαν κα-
 τάπλοος 3) ὁ πλοῦς τῆς ἐπιστροφῆς, ἡ διὰ
 θαλάσσης ἐπιστροφή : Περ.Ἑλλ.1,4,11 ὁ οἰκαδὲ
 κατάπλοος, Πολυδ.15,23,3 παρῆν τις ἐκ κατάπλοο
 (ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψε).
καταπλοῦσιος [ὁ] μτγν., μον. ὁ παλὸ πλοῦ-
 σιος, πάμπλοτος.
καταπλουτίζω κ. μον., μέλλ. καταπλουτῶ πολλὴ
 πλουτιζῶ τινά : Ἦρ.6,132 ἀλλὰ φάσ αὐτοῦς κατα-
 πλουτίζει, Ξεν.Οἰκ.4,7 μεγάλας θῶρας τινὰ κα-
 τεπλοῦσσι, Μηναι.12,6 Μεγ.Ἐσπερ.Λιθ' ἰσῆς δι-
 δαχαῖς κόσμον καταπλοῦστας' || κ. π. γεν.
 πρῆματ. : Ἀνδρ.Κρ.115C τῆς ἀγιστείας αὐτῶν τὴν
 σύμψασαν καταπλοῦσσι κτίσιν.
καταπλουτομαχῶ-ῶ μτγν. καταβάλλω, κατα-
 νικῶ τινά διὰ τοῦ πλοῦτος : Διόδ.Σ5,38 κατα-
 πλουτομαχοῦντες ἄπαντας διὰ τὴν ἐκ τῶν με-
 τάλλων γενομένην εὐπορίαν.
καταπλουτοῦ-ῶ μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ.

εἶμαι, γίνομαι πολὺ πλούσιος κατὰ τι : Δαμασκ.1.
 -καταπλουτοῦσθε κατὰ τὸν πόλεμον 2) κ. νεώτ.
 κ. δημ. ποιῶ τινά πολὺ πλούσιον : Μηναι.12,23
 Ὁδ.8 καταπλουτῶν ἡμέδ ἐν πάσῃ ἐπιχειροῦσιν,
 Θεοφύλ.Σ46C, τὸν καταπλουτοῦσθαι ἢ ἐπιχειροῦσιν.
κατάπλωμα-ατος [τὸ] [καταπλέω] μτγν. ἡ κα-
 τάπλωσις βλλ., λούσιμο : Συνέσ.Ἀλχ.234 ἀπὸ τῶν
 καταπλωμάτων καὶ ἀλοιφῶν.
καταπλουτηρίζω καταπρόχω, μτφ. κατακλύζω
 μέ ὕδρευς : Κωμ. Ἀδέσπ.715.
καταπλῶνω πλῶνω ἐπιχέω ἐπὶ τινος, καταπρόχω :
 Ἀριστοτ.ἄπ.546, Ξεν.Ἰππ.5,6 ὕδατι τὴν κεφαλὴν
 καταπλῶνει, Πολυδ.1,200 τὴν κεφαλὴν καταπλῶ-
 νειν μάλλον ἢ καθαίρειν 2) πλῶνω ἀποβά-
 λω, ἀποπλῶνω, ξεπλῶνω : Ἀριστοτ.Μετ.357b,5 κατα-
 πλῶνω ἀλμυρὸν τι' κ. παθ. : Θεόφρ.Φ.Αἰτ.
 3,24,3 καταπλῶσεισθε τῆς ἀλμυρῆς 3) μτφ. ἐπὶ
 γεγοῦντος, λησμονοῦμαι, ξεθωριάζω : Αλγιν.3,178
 τὸ πρᾶγμα καταπλέσσεται (ἡ ὑπόθεσις ἐλλήσο-
 νήθη καὶ ἐξηφανίσθη), Πολυδ.7,38 4) ρηματ.
 π. κατάπλωμα, κατάπλωσις.
κατάπλωσις-εως [ἡ] ὁ διὰ τοῦ καταχεομένου
 ὕδατος καθαρισμός, πλῶσιμο, λούσιμο : Ξεν.Ἰππ.
 5,9 ἡ κατάπλωσις τῶν σκελῶν.
κατάπλωρα ἐπίρρο. δημ. ἐντέλω ἐπὶ τῆς πρῶ-
 φας : εἶχε ἕνα φανόρι καταπλωρα.
κατάπλωρος-ο δημ. ὁ ἐντελῶς ἀπὸ τῆς
 πρῶφας : || ναυτ. ἰδ. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἐντελῶς
 ἀπὸ τῆς πρῶφας πνέων.
κατάπλωσις-εως [ἡ] [καταπλώω] μτγν. ἰών. ἀντὶ
 κατάπλοος βλλ., ἡ ἐπιστροφή διὰ θαλάσσης :
 Ἦρῶν.δ,68 μὰ τὴν γὰρ Μάνδριος κατάπλωσιν
 καὶ τὴν φίλην Διμήτρα.
καταπλῶω ἰών. ἀντὶ καταπλέω βλλ. : Ἦρ.1,185
 καταπλῶοντες εἰς τὸν Εὐφράτην.
καταπνεύμα-ατος [τὸ] [καταπνέω] τὸ πνεῦμα, ὁ-
 περ κατέρχεται διὰ τοῦ φυσωμένου αἰολοῦ : Εὐρ.
 Φοῖν.787 λυτοῦ καταπνεύματα μέλπει ἰδ.γρ.1.
καταπνεύω, ἐπ. καταπνεύω, μέλλ. καταπνεύσο-
 μαι, ἐκπνεῶ πνοὴν ἀνωθεν ἐπὶ τινος ὑποκάτω δυ-
 τος, μτ. αἰτ. κ. γεν. : Εὐρ.Μήδ.839 χώρας (ἰδιόρθ.
 Reisk ἀντὶ χώρων) καταπνεύσαι ἡδυνούσους ἀσ-
 ρας, Ἀριστοτ.Λυσ.552 ἔρωσ . . ἴμεραν ἡμῶν κατὰ
 τῶν κώλων . . καταπνεύσῃ' || μτ. αἰτ. : Ἡλιάδ.
 Α18,3,2 καταπνεύον τὸνον ἐδώδια [ἐγέμιζαν τὸν τό-
 νο με εὐώδια], Ὀμ.Δήμ.238 ἡδὺ καταπνεῖν κ.
 παθ. : Φιλ.1,455 σπινθῆρ ὅταν καταπνευσθεὶς ζω-
 πυρῆθῃ, ἐξέπται μεγάλην πυρᾶν 2) παθ.ἐπὶ τό-
 πων, εἰμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀνεμον : Γαλ.12,599
 καταπνευσθέντες ὑπὸ ἀνέμων φυκρῶν, Ἀππ.Λιβ.
 99 στρατόπεδον οὐ καταπνευσμένον ἐκ τῆς θα-
 λάσσης 3) ἐπὶ ἀνέμου, φυσῶ κ. ἀπολ. : Κρα-
 τίν.207 ὅταν βορρῶς καταπνεύσῃ' || φυσῶ
 ἐπὶ τινος, ἐπινέω, μτ. δοτ. : Ἀριστοτ.Πρ.945a,36
 τοῖς πρὸς ἄρκτον οἰκοῦσι καταπνεῖ ὁ νότος 4)
 ἐμμένο : Αλχ.Ἀγ.105 θεῶδεν καταπνεῖσι πειθῶ,
 μολῆν ὀκλᾶν, Αἰλ.Ζ112 ὀμόναιαν, ὄρην τινὶ κα-
 ταπνεῖσ' || μτ. αἰτ. πρὸς. : Εὐρ.Ρῆσ.387 θεὸς κα-
 ταπνεῖσ' κ. παθ. : Φιλ.1,411 καταπνευσθεῖς 5) ἐ-
 νέρχομαι αἰφνης, ἐπισκήπτω, μτφ. : Πλάτ.Κωμ.173,
 14 μὴ σοι νέμεις θεῶδεν καταπνεύσῃ' 6) παθ.
 δυνατὰ φυσῶμαι, ἀναρριπίζομαι : Πλούτ.Ἠθ.
 474D φλόξ καταπνευμένη' 7) ρηματ. π. κατά-
 πνευμα, καταπνοή, κατάπνοος.
καταπνιγμός [ὁ] [καταπνίγω] μτγν. τὸ κατα-
 πνίγειν, ἡ κατάπνιξις : Καισάρ.996 ἰεκδ.Μι.1.
καταπνίγω κ. νεώτ. κ. δημ. κατασθιβίζω καὶ
 συμπιέζω ἀφανίζω : Ἀριστοτ.ἄπ.233 ὁ ὕπνος
 καταπνίγει τὸ θερμὸν, Θεόφρ.Φ.Αἰτ.2,18,3 πάντα
 ταῦτα βλάπτει τὰ δένδρα καταπνιγόντά τε καὶ
 ἐπισκιάζοντα, Πλούτ.Ἠθ.806C καταπνίγει καὶ δι-
 αφθεῖρει τὴν ἀξήνην (ἰδὲν ἀφῆνει αὐτὰ αὐξηθῆ)

Σωτ.π. Ἀθην. 7,293 **κατένηεν** ἐν ἄλλω τοῦτον' 2) δδ. συνεκὸ φονεῶν: Ἀριστ. Πρ. 1,62α,7 **κατανηίει** τοὺς λύγγας, Νικ. Ἀλεξ. 286 **πνεύμα** διὰ στραγγαλισμοῦ **κατανηίει** (φαινοί): 3) παθ. ἐπὶ τῶν ἐκκρίσεων, πάσχω ἐμφορῆν: Ἀριστ. Πρ. 967α,6 4) ὄμ. ἐπὶ τοῦ πυρὸς, σθένειαι, στερούμενος τὸν ἀτμοσφαιρικὸν αέρα: Ἀριστ. Νεστ. 470α, 16, αὐτ. 869α 35 5) φρ. **καταπεννίγμαι** τόποι ἀποκεκλεισμένοι, περιωρισμένοι, ἀντιθέ. ἐνούστεροι: Ἀριστ. Ἀκουστ. 800ε, 15 || ὄμ. κ. νεώτ. φωναὶ **καταπεννίγμαι** πινγνέμαι, ἀδύνατο: 6) κλειώ, φράττω: Ἀριστ. Ἀναπν. 474α, 15 **καταπνίγειν** τὰς φύσας: 7) νεώτ. κ. δημ. μτφ. καταστέλλω πρὶν ἢ ἐκδηλωθῆ, εἶτε μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν ἵνα μὴ κατασχῆ: **κατένηιξ** τὸ ἀσθημά του, - ἢ ἐγκαίροσ ἐνέργεια **κατένηιξ** τὸ κίνημα κ. παθ.: τὸ κίνημα **κατεπνίγη** ἅμα τὴ ἐκδήλωσίν του, - **κατεπνίγη** ἢ φωνὴ διαμαρτυρίας: 8) ρηματ. π. καταπνίγεις, **κατένηιξις**.

κατέπνηιξις-εωσ (ἡ) (καταπνίγω) κ. νεώτ. ὁ ἀφανισμὸς διὰ τοῦ καταπνίγειν, ἢ ἀπόσθσεσις: Ἀριστ. Πρ. 966β, 36 [ἀντιθ. εἰθνοιαί, Θεόδωρ. Ἰδρ. 9 **κατέπνηιξις** ἰδρωτὸς | καταστολή, ἐμπόδισις], - ἢ **κατέπνηιξις** τῆς ἀγανακτήσεως.

καταπνοή (ἡ) (καταπνέω) τὸ φύσημα: Πίνδ. Π 5, 162 **φθιναωπρὶς** ἀνέμων **καταπνοά** θαυμαλῆοι χρόνον [ἰδιορθ. **κατὰ** νουά].

κατέπνουσ-οσ-οον Πολύδ. 1,240 « εἰθνοῦσ, **κατέπνουσ** ».

καταπόδα (πούς) ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. **καταπόδα**σ [ὀρθότ. **κατὰ** πόδα] ὁ παρὰ τοὺς πόδασ 2) νεώτ. ἀμέσωσ **κατόπν** τινὸσ, ἐν ἀκολουθίᾳ: τὸν **παρακολουθεῖ** **κατὰ** πόδασ.

καταπόδι (πούς) ἐπίρρ. δημ. **κατὰ** πόδασ βλλ., συνήθ. ἐν συνεκρ. μτ. τοῦ παίρνω ἢ πηγαίνω, σπαν. κ. μτ. ἄ. ρ. κινήσεωσ σημοντικῶν μτ. απ. ἄντικ. ἢ μτ. γεν.: παίρνω - πηγαίνω **καταπόδι** κάποιον (τὸν **παρακολουθεῖ** ἢ τὸν **κατασκοπεύω**, **παρακολουθεῖ** ἢ **τρέχων** τὸν **καταδιώκω**, τὸν **κινηγῶ**), - εἶναι ἐρωταχρητημένωσ **κατὰ** πᾶσι **καταπόδι** τῆσ, - **πῆγα** **καταπόδι** του (ἢ τὸν **πῆρα** κ-) **ἢ** ἰδῶ **ποῦ** **συνχεῖται**, - **πῆρα** τὸν **κλέφτη** **καταπόδι** ὁ **χωροφύλακασ** **κατὰ** τὸν **ἐπισασ'** κ. ἐνδρόρ.: Γρην. Σκ. Γερρ. 23,4 **γαμπρά** . . . τὸ **καταπόδι** σου **πετόυν** 2) μτ. ἄρρρ. ὡσ οὖσ, ἄκτ. τὸ ἀμέσωσ ἐπόμενον, τὰ ἐπακόλουθον: **παρομ.** τῆσ **τεμπυλιάσ** τὸ **καταπόδι** **πείνα** **κατὰ** **ζητιάνημα**.

καταποδιαστά (καταπόδι) ἐπίρρ. δημ. ἐν ἀμέσωσ **καταποδιασ** ἢ ἀκολουθία βηματισμοῦ, ἀνευ διαλείψεωσ **κατὰ** τὸ βαίνειν: οἱ **χρῆνεσ** **περπατοῦν** **καταποδιαστά**.

καταποδιαστέσ-ἡ-ὸ (καταπόδι) ὁ **κατὰ** πόδασ ἀκολουθίαν ἄλλων: Βιζυην. Οἱ Κοισοὶ 3 **δῶσ** του **πηγαίνων** κ. **ἐρχων**ταὶ **καταποδιαστέσ**, - **καταποδιαστέσ** ἐπέσαν οἱ **ασφορῆσ** **σὲ** **σπίτι** του.

καταποδίξω μτγν. ἐμποδίξω: Φιλῶδ. Παρ. 150. **καταποδίων** (τὰ) νεώτ. βοταν. γένωσ φυτῶν τῆσ οἰκω. τῶν ἀγρωστοειδῶν.

καταποδῶ-έω μον. ἀκολουθεῖ **κατὰ** πόδασ: Παχυμ. Γ 1,329, 14 τὸν **πρότερον** ὁ **ἐπίων** **κατηπόδα**.

καταπόθρα (ἡ) μτγν. κ. μον. ἢ **καταπότρα** βλλ.: Παύλ. Αἰγ. 6,32, Ἰπνιαστ. 16.

καταποικίλλω κοσμῶ τὴ **λίαν** διὰ ποικιλμάτων, διὰ **χρωμάτων** ἢ **κατὰ** ποικίλωσ τρόπωσ, **κατακοσμῶ**: Πλάτ. Τιμ. 85Α **καταποικίλλει** **δὲ** τὸ **σῶμα**, Μέν. Ρητ. 407Β **δέλασασ**, **δὲ** αἱ **Χάριτεσ** **καταποικίλαν** κ. παθ.: Πλάτ. Εὐθ. 6C: **ὅπῃ** τῶν **γραφέων** τὰ **ἱερά** ἡμῶν **καταποικίλικτα**, Διόδ. 2, 1,47 **ὄροφ** **ἄστερασ** **καταποικίλιμῆν** 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου, **διακοσμῶ**, **καλλῶν** τὴν **λίαν**: Ἰσοκρ. 13, 16 **πρεπόντωσ** **δλον** τὸν **λόγον** **καταποικίλτα** || κ. ἐπὶ τῆσ ἱστορίας, **παραθέτω** ἐπεισόδια, ἀνέκδοτα

κτ.: Ἀγαθ. Πρόλ. 136D **καταποικίλλειν** τὰ γεγενημένα.

καταποικίλλω τῶν παινῶν, **κοταβιδάξω**: Ἰπν. Μοχλ. 2 [δ. γρ. **καποικοιέ**].

καταπολεάσω μτγν. **καθ'** ὑπερβολῆν ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ὀλοάσω, μτ. γεν.: Ἀνών. Βί. Χρυσ. 8,320, 21.

καταπολέμησις-εωσ (ἡ) μτγν., μον. κ. νεώτ. **καθιπότασ** ἢ τὸ πολέμου: Νικ. Χων. 1,62B ἰσποδομικότασ **ὅπῃ** Πολυδ. 9, 142 || 2) νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸσ **κακόν**, ἢ **προσπάθεια** πρὸσ **ἐξαφάνισιν**, **ἐξάλειψιν**, **μείωσιν**: **καταπολέμησις** τῆσ **ἐλνοσασ** - τῆσ ἀνηθικότητοσ.

καταπολέμῶ-έω κ. νεώτ. **πολεμῶν** **καταβάλλω**, **ἐξαναθῶ** διὰ τοῦ **πολέμου**, ὑποτάττω **δοσχερῶσ**: **Θουκ.** 4,1 **βουλόμειο** **ἀμφοτέρων** αὐτοῦσ **καταπολεμῆν**, Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 10 **οὐδέ** **προὔργου** **ἐπισπει** τὸ πρὸσ τὸ **καταπολεμῆσαι** τούτοσ || ἐν τῷ **ἐνεστ.** **προσποθῶ** **νὰ** **κατοβάλλω** **τινά** **τινι**: **Θουκ.** 4,86 Ἀθῆνοῦσ **ἐγκλίμειο** **καταπολεμοῦμεν** κ. παθ.: αὐτ. 6, 16 **ἐπιζῶντεσ** αὐτῆν ἰθὺν **πόλιν** | **καταπολεμῆσθαι** [ὅτι **εἶχεν** **ἐξαναθῆ** **ἐνεκα** τοῦ **πολέμου** ἢ τῶν **πολεμικῶν** **δοσωνῶν**], Ξεν. Ἀν. 7, 1, 27 **ἐξ** ὧν **κατὰ** τὸ **πρότερον** **καταπολεμήθη** μόν.

2) **διεξάγω** ἐπιμῶνον **πόλεμον** ἐναντίον **τινὸσ**, μτ. γεν. κ. μτ. δοτ.: Κλήμ. Ἀλ. 871, Πλούτ. Κοίσι. 26 **τοῖσ** μὲν **ἄλλοισ** **καταπολεμῶν** **ἐκράτησ** [ἐπιμῶνὸσ **πολεμῶν**] 3) μτφ. νεώτ. **ἐνεργῶ** **ἐντατικῶσ** **κατὰ** **τινοσ** **κοκοῦ**, **ἀγωνίζομαι** **νὰ** **κατοστειλῶ**, **νὰ** **ἐξαλείψω** **τι**: **καταπολέμῶ** τὰ **πάθη**, - τὸν **καταπολέμῶ** **εἰσ** τὰς **ἐκλογάσ** κ. παθ.: ἢ **ἐλνοσία** **καταπολεμηθῆ** **ὀποτελεσματικῶσ**: 4) ρηματ. π. **καταπολέμησις**.

καταπολεύω (πόλοσ) μτγν. **ἐπίτατ.** τοῦ **πολεύω** βλλ., **στρέφομαι**: Σχόλ. Ἀρατ. 147 ὁ **ἰσημερινὸσ** τῷ **βαρεῖω** κύκλω **καταπολεύοντι** **βροδυτέρωσ** . . . **ὀμοχρόνωσ** **κινεῖται** || **πάπ.** ἐπὶ τοῦ **ἀστερισμοῦ** Ἄρκτεσ, **κινουῖμαι** πρὸσ τὰ **κάτω** **κυκλικῶσ** ἀντιθ. ἀναπολεύω.

καταπολιξ (πόλιξ) μον. **κτίζω** **πολλάσ** **πόλεισ**, **γειρίζω** μὲ **πόλεισ**, κ. μέσ.: Μετοχ. Θ 664 **καταπολίσαντο** τὰς **νήσουσ** || κ. παθ. ἐπὶ **χωράσ**, **εἰμα** **πλήρωσ** **πόλεων**, δδ. **πυκνοκατοικουῖται**: Μετοχ. Θ 669 **καταποπολισμένησ** τῆσ **χώρασ**.

καταπολιорῶ-έω μον. **στενῶσ** **πολιорικῶσ** || κ. μτφ.: Μετοχ. Θ 787 τὰς **πόλεισ** **καταπολιорικε** **κατὰ** **κατεστρέφετο** || κ. μτφ. **καταβασσινέω**, **λυπῶ**: αὐτ. 345 **νόσασ** . . . **καταπολιорούσασ** τὴν **φυχὴν** κ. παθ.: Εὐμόθ. 437 **δλην** τὴν **φυχὴν** **καταπολιорούμην** **τοῖσ** **λογιμοῖσ**.

καταπολιόσ-ὸν γλωσφ. ὁ **ἐντελῶσ** **λευκόσ**, **καταπολιτεύομαι** ὀποθ. ἐν τῇ **διοικήσει** τῶν **πολιτικῶν** **προγμῶτων** **καταβάλλω** **τινά**, **διὸ** τῆσ **πολιτικῆσ** **καταβάλλω**: Δημ. 442 **ὄν** **τρόπον** ὕμωσ **καταπολιτεύεσαστο** **Φιλίππουσ**, Πλούτ. Πομπ. 51 **καταπολιτεύομενοσ** τὸν **Πομπήον**.

καταπολύ ἐπίρρ. **ὄντι** **κατὰ** **πολύ**. **καταπολομ**-οσ-οσ (τὸ) (καταπύω) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα **τοῦ** **πίνειν**, **τοῦ** **ποτόν** 2) δδ. κ. ἢ **μέθη**: Σύμμ. ΠΔ' ἱερ. 512B, 44.

καταπομπέω μτγν. **ἐμποικῶ**, **χλευάζω** **τινά**, μτ. γεν.: Λοκ. Ἐρωτ. 37 τῆσ **σεμνότητοσ** ἡμῶν **καταπομπέω**.

καταπομπή (ἡ) (καταπέμνω) μτγν. ἢ **παράδοσ** **πραγμῶτων**: Πάπ. **καταπομπή** τῆσ **ἀνώνυμῶν** **τῶν** **στρατιωτῶν** 2) τὸ **πέμνειν** ὀπίσω, ἢ **ἐπιστροφή**: Ἀφρικαν. π. Εὐσ. Εὐδ. Προσ. 8, 2.

καταπομπόσ (ὸ) (καταπέμνω) **πάπ.** ὁ **κομίζων** ἢ **παραδίδων** **τι** πρὸσ **τινα**, μτ. γεν.: Πάπ. **καταπομπόσ** **οἴνου**.

καταπόνησις-εωσ (ἡ) (καταπνέω) μτγν. κ. νεώτ. ἢ **ἐνεκα** **κόπων** **ἐξασθένησις**, **ἐξάντησις**: Σύμμ. ΠΔ' Ἐξ. 3, 7 - ἢ **καταπόνησις** τοῦ **σώματοσ** || νεώτ.

μεταλλοτεχν. ή μηχανική ιδιότης των μετάλλων να άντέχουν μόνον μέχρις ώρισμένου όρισμού επιναληφών εις επιβολήν δυναμείας.

καταπονητικός-ή-όν (καταπονώ) νεώτ. ό πρόξενων καταπόνησις, κουραστικός : ή συνεχής εργασία είναι καταπονητική έπίρρ. -ώς, δημ. -ά.

κατάπονος-ον (καταπονώ) μτγν. καταπονημένος, κουρασμένος, κατάποσις : Πλούτ.Σούλλ.29 καθάπερ έφεδρος άθλητής καταπόνη προσηνεχθείς : || έξησθημένος, έξηπλημένος : Πλούτ. Άλκ.25 ποιείν άμφοτέρους καταπότους ύπ' άλλήλων : 2) επί ποιήσεως ή έργων τέχνης, ό εξειργασμένος : Πλούτ.Τιμ.36 έοικε εκθειασμένος και καταπόσις : 3) έπίπονος, όηληρός : ΠΔ Μακκ.3,4,14 κατάπονος λατρεία.

καταπονητικός κ. μον. κ. νεώτ. ρίπτω εις τον πόντον, εις την θάλασσαν, καταβυθίζω, πνίγω έντός της θαλάσσης : Λυσ.14,27 εκ Λευκής όκτιης άρμώνιμος τούς φίλους καταπονήζει, Πλούτ.Ήθ.403C, Πρόδρ.1,4 τών καταπονηζόντων με και καταβυθίζόντων, Βαλαωρ.85,54 τό κύμα στην όρμη του έκταπόνησε με μιάς τό κούφιο τό καρμύ του : || μτφ. : Μηναί.1221 Ξδ.1 φυγής καταπόνησιον δέομαι, Λιβάν.Λόγ.49,10 καταπονήζειν τάς βουλάς : κ. παθ. : Διόδ.Σ.18,20 καταπονηθείς υπό της θαλάσσης, Πλούτ.Τιμ.13 (ναύς) καταπονηθείσα εις τό πέλαγος, ΚΔ Μοσθ.14,30 και άρξάμενος καταπονήζεσθαι έκραξε λέγων, Σολώμ. Ξδ.Πρότ.Λειτ.μτφρ.1317,85 καταπονηθήκαν στην άδυσσο άστροφαί : || ειδ. κ. νεώτ. επί πλοίων : Πάπ.-Λόγγ της σφοδράς θαλασσοταραχής καταπονηθήσαν πολλά πλοία : 2) ρημτ. π. καταπόνησις, καταπονησμός, καταπονησιτής, καταπονητικός.

καταπονησις-εις(ή) (καταπονήζω) μον. κ. νεώτ. ή καταβύθισις εις την θάλασσαν, τό πνίξιμον : Ίω.Κλιμ.334,23 : 2) νεώτ. Ιατρ. κ. καταπονησμός είδος θανάτου έξ άσφυξίας διά βυθίσεως της κεφαλής έντός του ύδατος : || είδος ποινηής ή θρησκευτικής πράξεως κατά την άρχαιότητα, διά της όποίας ό ένοχος έρρίπτετο ζών εις την θάλασσαν ή εις τινα ποταμόν διά ν' αποθάνη πνιγμένος.

καταπονησμός (ό) (πονήζω) κ. νεώτ. κ. δημ. ή καταβύθισις, τό πνίξιμον : κ. μτφ. : Ίσοκρ.12,122 και καταπονησμούς και τυφλώσεις, ΠΔ Ψαλμ.51,6 ήγάπησας πάντα τά ρήματα καταπονησμού, Άπμ.Μακεδ.16 ό καταπονησμός τών χρημάτων, Καλλιγ.Όθν.Βλ.153 προομιμάζων άπεικόνισι τόν καταπονησμόν της κοινωνίας : || νεώτ. Ιατρ. ά. καταπόνησις βλλ.2).

καταπονησιτής (ό) (καταπονήζω) επί τών πειρατών, ό ρίπτων εις την θάλασσαν, καταπονήσειν, πνίγων : Ίσοκρ.12,226 ή τούς καταπονηστές και ληστές, Ίουλ.Λόγ.6,201B : || κ.μτφ. : Πaus.8,52,3 καταπονησιταί της Έλλάδος : || ως επίθ. : Συνέα.193B καταπονησιτής άνεμος.

καταπονηστικός-ή-όν (καταπονήζω) μον. ό ίκανός να καταπονήσει, ό καταπονήζων : Νικ.Χων. 60 καταπονηστικά πνεύματα.

καταπονήθω-ώ κ. μον. καταπονήζω βλλ., ρίπτω εις τον πόντον, εις τον πυθμένα της θαλάσσης ή του ποταμού : Ήρ.1,165 και μύθρον σιδηρεον καταπόντωνσαν, Άθην.9,387F εις τών άμώνυμον καταπόντου ποταμόν : κ. παθ. : Πλάτ.Γοργ.511E ουκ έάσας καταπονηθήναι, Πλούτ.Κάτ.11 έλάθων καταπονηθήναι, Βί.Άλεξ.68 τώ της λεκάνης ύδατι ταύτα καταπονηόντο : || κ. μτφ. καταστρέφω, άφανίζω, ειδ. επί περιουσί, σπαταλώ : Φιλόστρ.Άπολλ.13 καταπονών την ούσιαν.

καταπονήθω-έω, δημ. καταπονώ καταβάλλω διά της έπιβολής πολλού κόπου, άγάνος : Διόδ.Σ.3,37 τή δ' ένδεία της τροφής καταπονήσαντες την

άλκήν του θηρίου, Εύστ.886,8 ούπω ή ταύ αίματος βύσις αυτών καταπόνησαν, Έρωφ.Πρόλ.19 της άγριες καρδίης καταπονώ : || όμ. σμ. κ. μέσ. : Διόδ.Σ.11,15 καταπονήσεσθαι τάς όλιγας ναύς τούς πολλαλασιούς : κ. παθ. καταβάλλομαι, άποκάμνω : Αισχίν.2,36 δήμος καταπονημένος : || όμ. παθ. φθείρω, περιορίζω, έλαττώ : Διόδ.Σ.11,6 της τών προγόνων ήγεμονίας ου πάλοι καταπονημένης : || όμ. παθ. έξαντλούμαι : Γαλ.10,715 καταπονούμαι τώ θάλακει : 2) μέσ. γαλ. ζημιούμαι, έξέρχομαι ήττημένος έν δική : 3) χειρίζομαι τι άδειξίως, παραβάλλω, παθ. : Θεόφρ. Φ18,7,5 τά καταπονούμενα και συμπουζόμενα : 4) μακομεταχειρίζομαι, δυναστεύω, ιδ. παθ. : Άριστλ.άπ.575 υπό τών τυράννων καταπονούμενος, Πάπ. καταπονούμενος υπό τών τελωνών : 5) δημ. προξένω μέγαν πόντον : αυτό τό κτύπημα με καταπόσεις : 6) δημ. είμαι σωματικής Ισχυρότερος άλλου, υπερισχύω αυτού έν τώ άγώνι : δάν τον καταπονώ στό πάλασμα : 7) πέπρω, χωνεύω τροφήν : κ. παθ. : Σωρ.2,32 : 8) άμτθ. έν μτχ. παθ. παρακ. καταπονηστικός όλέθριος, καταστρεπτικός : Προκ.Κτισμ.1,48 : 9) ρημτ. π. καταπόνησις, καταπονητικός, κατάπονος.

καταπορεύομαι ιγν. αποθ. επανέρχομαι εκ της εξορίας : Πολύβ.4,17,8 τών δε καταπορευομένων : || ειδ. επιστρέφω εις την πατρίδα : ΠΔ Μακκ.2,11,30 : 2) Έπιγρ. καταπαρεύομαι εις τάξιν επανέρχομαι εις την τάξιν.

καταπορούμιαι (ό) ανατολικός άνεμος πνέων διά του πορθμού της έν Σικελία Μεσοήνης : Άριστλ. Άν.973α,25.

καταπορθέω γλωσσ. έντελώς πορθώ, καταστρέφω, έρημώω, λεηλατώ.

καταπορίζω μον. στερώ παντός πόρου, όθ. έρημώ : κ. παθ. : Διήγ. Άχίλλ.1293 και τό κλουβίε άφηκα .. όλόφκαρον και καταπορισμένον.

καταπορίζω γλωσσ. επανέρχομαι.

καταπορνεύεις-εις(ή) (καταπορνεύω) μτγν ή εκπόρνευσις, προαγωγή : Πλούτ.Τιμ.13 θυγατέρων καταπορνεύσεις παρθένων.

καταπορνεύω εκδίδω εις πορνείαν, προαγωγή, εκπορνεύω : Ήρ.1,94 τά θήλεα τέκνα καταπορνεύουσι : κ. παθ. : Στράβ.11,14,16 θυγατέρας καταπορνευθείσας παλύν χρόνον παρά τώ Θεώ μετά ταύτα διδοσθαι προς γάμον : 2) βιάζω γυνόικα, την μεταχειρίζομαι ως πόρνην : Πλούτ.Ήθ.821D καταπορνεύσαντες την γυναίκα άνείλων, Αλλ.Π1 9,8 : || πάπ. κ. παθ. (πθ.1' : 3) σπαταλώ εις πόρναις : Δίων Κ 45,28 πάντα κατακεκώδευκε και καταπορνευκε : 4) μτφ. γαργαλίζω, προκαλώ, έρεβίζω τάς αισθήσεις : Γρηγ.Ναζ. την γεύσιν καταπορνεύει : 5) ρημτ. π. καταπορνευσις, καταπορνεοκώ.

καταπορνεοκώ-έω μτγν. έξοδεύω, δαπανώ, καταναλώσκω εις πόρναις : Πολύδ.3,117.

καταπορφεύρος-ον μτγν.κ.νεώτ. ό έντελώς πορφερούς, κατακόκκινος : Ίω.Λυδ.Ρωμ.116 χιτών καταπόρφερος.

καταπορφερώ-ώ κ. μον. έντελώς πορφερώ, βάπτω δι' έρυθρού χρώματος : Στουδ.Θεόδ.801.

καταπορώ-έω παραμύθη έξ άγνοίας την θεραπειαν νοσούντος μέλους, όθ. έν τώ παθ. : Ίπν.Άγμ. 33 ήν καταπορήθ ή άμεληθή ή όστία ή έμπεσειν (άν έξ άγνοίας ή άμελείας άφεθή ή θεραπειά τών έξαρθροθέντων όστών).

καταπόσις (τά) γλωσσ. τό άνθεατήρια βλλ.

καταπόσις-εις(ή) (πνίγω) κ. νεώτ. τό καταπίνειν, επί ύγρον και στερεών : Πλάτ.Τιμ.80Α, Άρετ.Όξ. Νούσ.1,4 κατάποσις της τροφής, Σαλλ.4 καταπόσις του Κρόνου τών παιδών, - δυσκολεύεται εις την κατάποσιν : || νεώτ. φυσιολ. ή λει-

τουργία δι' ἧς ὁ βλωμός ἀπὸ τῆς κοιλότητος τοῦ στόματος κατέρχεται διὰ τοῦ οἰσοφάγου εἰς τὸν στόμαχον" 2) τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ κατάποσις, ὁ φάρυγξ, ὁ οἰσοφάγος, ἡ γούλα: Μουσών.ἀπ.18α,97H ὡστε τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς ἐφθδύνει καὶ τὴν κατάποσιν κολακεῖν μειζώως, Ἄρρ.Ἐπικτ.16.17 ὅτι χαίρας δέδωκεν (ὁ θεός), ὅτι κατάποσιν, ὅτι καίλιαν.

καταποστέλλω Ἐπιγρ. στέλλω τι ἐξ ὑψηλοτέρου μέρους ἢ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρας πινός εἰς ἕτερον ὃν χαμηλότερα ἢ πρὸς τὴν παραλίαν.

καταποθήραξ (ὁ) δημ. ἢ καταθδθρα || στρόβιλος ὑδάτων, δίνη, μάτι, κ. μτφ.: Βαλαωρ.85.51

καταποθήρας εἰμ ἐγώ, ὁ ἀσπονδός ἐχθρός σου.

καταπότης (ὁ) (πῖναι) ἀρχ λέξ ὁ λάρυγξ Ἦσ ἐν λ. βρόγχος, Σουῖδ.

καταποτικώπτης (ὁ) νεώτ. φαρμακ. ὄργανον χρησιμεῖον ἐν τοῖς φαρμακείοις πρὸς κατότησιν φαρμακευτικῆς πινός ζύμης εἰς κατάποση.

καταπότιο(ν) (τὸ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. μικρὸν σφαιρίδιον ἐκ φαρμακευτικῆς ζύμης πρὸς ἐσωτερικὴν χρῆσιν, καταπότι, χάπι: Θεόδωρ.Φ19,8,3 καὶ τὴν ἀλλοτρίαν θάπτου ποιεῖν κατάποτον δοθέν, Ρουφ.π. Ὀρειβ.7,26,125,Λασκαρ.Μυστ.122 ἄλλ' εἶναι πράγματα ποῦ καταπίνονται σάν καταπότια" || κ. ἐπιθετ.: Βί. Ἀλεξ.3004 φάρμακον καταπότιον ποιεῖν.

καταποτινύμαι-ἄομαι μων. ἐπικολούμαι, ἰκετεύω, ἐκλιπαρῶ: Παχυμ.Γ Μιχ.Παλ.244D.

κατάποτον (τὸ) τὸ καταπότιον βλλ.: Ἰνπ.Διστ. 70 ταῦτα λαβὰ τρίψας κατάποτα θίδου (ἰδ.γρ. καταπότια), Θεόδωρ.Φ19,20,2 (ἰδ.ὀρθ. ἀντὶ κατὰ ποτόν) || κτ. πληθ. πράγματα καταποθέντα: Ἄρετ. Ὀξ.Ναύσ.2,2 ἡ δὲ τάνδε καιριωτέρη Ἰησις ἐν τοῖσι ποτοῖσι καὶ καταπότοισι κέεται (ἰδ.γρ. καταποτοῖσι).

καταπότρα (ἡ) μων. ἄ. καταπόθρα, τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ οἰσοφάγου, πρὸβλ. κατάποσις: Παῦλ.Αλγ.6,32, Ἰνπιατρ.

καταποτῶμαι-ἄομαι μτγν. ρέω πρὸς τὰ κάτω: Λιδόν.Λόγ.11,86 (ἰδ.γρ.).

καταποφαινομαι (ἀποφαινομαι) μέσ. μτγν. ἀποφαινομαι, ἐκφέρω γνώμην ἐναντίον πινός: Διογ. Οἰν.8, Ἄθαν.2,439F ὁ μὲν γάρ τῷ μὴ ἔχειν καταποφαινεσθαι τοῦ πλοῦτου.

καταποχή (ἡ) πάπ. ἡ λήψις, ἡ παραλαβή.

καταπραγματεύομαι ἀσπθ. μτγν. κ. μων. ἐμπορεύομαι τι, ἐπιζητῶ κέρδος ἀπὸ πινός, μτ. γεν.: Γρηγ.Ναζ.1,341A καταπραγματεύεται τοῦ λιμοῦ (ἰπερί τοῦ Ἰωσήφ), Εὐστ.Πον.273,68" || μτφ. ἀσολοῦμαι: Φώτ.Βιδλ.244,20 τῶν εὐσεβῶν δογμάτων τὸν φθόγγον εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην περιηχηθῆναι καταπραγματεύεται" || π. Σουῖδ. κ. ἐνεργ. καταπραγματεύω.

καταπραϊδεῶ ἀρχ. λεξ. διαπραζῶ, καταστρέφω, ἐρημῶ: Σουῖδ. ἐν λ. καταδρῶν.

καταπρακτικός-ἡ-ὄν (καταπραττός) μτγν. ὁ ἐπιτήδειος, δραστήριος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι, ὁ θέτων εἰς ἐφαρμογὴν τι: Μουσών.ὄπ.8,39H καταπρακτικός τῶν νοσητῶν" 2) πάπ. τὸ οὐδὲ καταπρακτικὸν ὡς οὐα ἐπηδῶ, ζόρκι πρὸς ἀσφαλῆ πλήρωσιν πόδου πινός.

καταπρανής-οὗς-ές μτγν. ὄττ. ὄντι καταπρανής βλλ.: Ἰώσ.Α1 4,8,5 καταπρανής πρόσχωσις.

καταπραξίς-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐκτέλεσις: Ἰώσ. Α1 19,1,4 τῶν βεβουλημένων καταπραξίς, Κλ. Ἄλ. 443 τῶν παραγελευμάτων καταπραξίς.

καταπραΐσσω, ὄττ. -τιω, μέλλ. -έω, ἐκτελέω, κατορθώνω, καταφέρω: Ξεν. Αv.7,7,46 καταπραΐξας ἂ εβούλου, αὐτ' ἔλλ.7,4,11 καταπραττεῖ ὡστε μῆναι τοὺς φυγάδας" || ὄμ. σημ. κ. μέσ.: Πλοῦτ.Περ.5 τῶν ἐπιηγόντων καταπραττόμενος

κ. παθ.: Ξεν.ΚΠ7,5,35 οὗς περ κοινώνας ἐνόμιζε τῶν καταπραγμένων, Δημ.254 τῷ καταπραχθῆναι τὰ γραφήνα" 2) Ἐπιγρ. κατασκευάζω, οἰκοδομῶ: καταπραττεῖν ἥρῶν" 3) τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, κερδίζω: Ξεν.ΚΠ7,5,76 ἔργον καὶ τὸ ἀρχὴν καταπραΐξαι" || μέσ. ἐπιτυγχάνω, κατορθώνω δι' ἔμουσιν: Ξεν. Αv.7,7,27 πᾶς μέγα ἦσθ' ὅτε καταπραΐξασθαι, ἂ νὺν καταστραφόμενος ἔχεις, Μέν.242 ὅπως καταπραττεῖται τὸν γάμον, Διον. Αλ.Ρωμ.6,68 καταπραττεσθαι ἴδιαν ἀσφάλειαν" 4) ρηματ. π. καταπραξίς.

καταπρατικόν (τὸ) (ἰνιπράσκι) Ἐπιγρ. φόρος ἐπὶ τῶν πωλησέων.

καταπραΐνους-εως (ἡ) (καταπραῖνω) γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταπραῖνειν, ἡ καθισχύσις: ἡ καταπραΐνους τοῦ ἐκ τοῦ ὀδόντος πόνου.

καταπραΐντικός-ἡ-ὄν(ι) (καταπραῖνω) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ καταπραῖνειν, ὁ καθισχυστικός, κατασταλτικός: φάρμακον καταπραΐντικόν" || νεώτ. φαρμακ. χαρακτηρισμός φαρμάκου καταπραΐντικόν μὲν τὴν ἐνεργισμότητα τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὁλλὰ μὴ δρῶντος ὀργανισθικῶς ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

καταπραῖνω κ. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. κ. ἰων. καταπραῖνω, μέλλ. καταπραῖνω μάλασσω, ἐξήμερῶ ἀντίθ. τραχύνω: Πλάτ.Τιμ.67A τὸ δὲ ταῦτον τοῦτο καταπραῖνον" || συνήθ. μτφ. καθισχύάζω, κατευνάζω, γαληνεύω: αὐτ.Εὐθ.288B πάλιν καταπραῖνον τὸν Κτήσιππον, Ἰσοκρ.4,2 ὀρώ τοῦς ἄλλους καταπραῖνοντας τοὺς ἀκροατάς, Πολύβ.5,52,14 καταπραῖνον τὴν γεγεννημένην ἐν αὐτοῖς ταραχὴν, Μηνάϊ.12,11, Ὀδ.1 καταπραῖνον κλύδωνα, - αὐτὸ τὸ φάρμακον θά σου καταπραῖνη τοὺς πόνους" || κ. παθ. καθισχυρίζομαι, ἡμερεῖω, ἐπὶ ζῶων: Φιλῶδ.Μουσ.20K" || ὄμ. παθ. ἐπὶ συγκλητικῶν, κοπάζω: Ρητ.1,370S" || νεώτ. ὄμ. ἐπὶ σωματικῶν ἢ ψυχικῶν πόνων, καθισχύάζω, κατευνάζω: ἡ ἐξαψίς του καταπραῖνθη βαθμηδόν, - με αὐτὸ τὸ φάρμακον καταπραῖνθησαν ὁ πόνοι του" 2) ρηματ. π. καταπραΐνους, καταπραΐντικός.

καταπραΐνους-ον ἀρχ. λ. ὁ πλήρης κλύδων, κατάκλαδος: Ἦσ.

καταπραεθεῖω μτγν. ἀναλαβάνω πρεσβεῖον ἐνυτίον πινός, μτ. γεν.: Στράβ.17,1,11 συνίστησι .. ὀλεθρον τῶν καταπραεθευσάντων αὐτοῦ" κ. ἄπολ.: Πολύβ.23,11,8 καταπραεθεῖσειν καὶ καταγορίαν ποιεῖσθαι πρὸς τοὺς κρατούντας.

καταπρανής-οὗς-ές ὁ πρηνής, ὁ πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένος, ἀντίθ. ἠγτίος, π. Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ τῆς χειρὸς, ὅπως μεταχειρίζεται τῆς οὐτῆν πλῆπτον ἢ δραττόμενος: Ἰπ.Π792 πλῆξεν .. χειρὶ καταπρηνεῖ, Ὀδ.1 467 χεῖρρασι καταπρηνέσσι λαβοῦσα, Ἰνπ. Ἀγμ.40 εἰς τὸ καταπρηνές ρέποντα" || Ἦσ. «καταπρηνής» κατωφερής».

καταπρηνής (καταπρηνής) μτγν. ρίπτω πινὸ κοιτοκέφαλα: Νικ.Θηρ.824 ἀλιθίς .. καταπρηνίξεν ἐπίκτιρων εἰς ἄλα, Νόνν.Δ 4,395.

καταπρηνός ὡς (καταπρηνής) μων. καταπρηνίξω βλλ.: Α17,652 τινὰ πόντω καταπρηνώσασθα.

καταπρηνίς-εως (ἡ) μτγν. ἡ πράξις τοῦ καταπιμπράναι, ἡ ἀναψίς, τὸ ἀναμμο: Βασ.3,499 ἐπειδὴν καταπρηνίως ὄφηται τὸ πῦρ, σπέρει πάσαν ἐπινευθῆναι τὴν θλιαν.

καταπρηνῶ μτγν. ἰων. τοῦ καταπραῖνω βλλ.: Ἄπολλ.Ρ 1,265, Κόντ.14,328.

καταπρηνότος-ον ὁ καταπρηνισμένος: Ἐρμην. 63,15 κατπρηνότος ἔλεψας (ἰπθ).

καταπρίω σχίζω διὰ τοῦ πρίνου, καταπριονίζω: Ἦρ.7,36 καταπρίσαντες κορυμῶς ἐξῶλων.

|| σιγῆς ἐντελῶς : ΠΔ Σουσιώνα 59 2) κατακόπτη, τεμαχίζω, κομματιάζω : Θεοκρ. 10,55 καταπρίων τὸ κύμινον, Νικ. Ἀλεξ. 283 γλώσσαν καταπρίην κυνῶδοντι || παθ' μτφ. ἐπὶ θλιφῆας : Ἀμφιλ. 91C διὰ τῆς θλιφῆας ἀλίσκεσθαι καὶ καταπρίεσθαι 1δ, γρ.)

καταπροβάλλω μτγν. ρηπῶ, ἐξαπλῶν κάτω, καταβάλλω : Γαλ. 19, 622.

καταπροβίδωμι, νεώτ. καταπροβίδω, δημ. καταπροβίδω κ. καταπροβίδω, δημ. παθ. ὀδρ. καταπροβόδηκα κ. μτχ. παρακ. καταπροδομένος, προβίδω, ἐγκαταλείπω σύντροφον ἢ κοινήν ὑπόθεσιν ἐν κινδύνῳ : Ἡρ. 7, 157 ἢ δὲ ἤρτων οἱ μὲν καταπροβιδύσαι, Ἀριστοφ. Σφ. 1044 πέρυσιν καταπροβύδουτε καινοτάταις σπείραντ' αὐτὸν διανοίαις, -κατεπροβόδωσεν τὸν ἀγῶνα || μτ. αἰτ. κ. δοτ. : Ἡρ. 9, 73 τὰς δὲ .. καταπροβιδύει Τυνδαρίδῃσιν || κ. μτ. αἰτ. : Λοκκ. Προμ. 14 τὰ ἔμαυτοῦ μόνον σκιά, τὰ δὲ κοινὰ καταπροβιδύμι καὶ ἐλάττω πῶϊά κ. παθ. : Ἡρ. 9, 7 : ὁ ἄλλωνων καταπροβιδόμενοι, - ὁ ἀγῶνας καταπροβόδηκε ἀπὸ τοῦς ἐπιτηθείαις.

καταπροβουδοῖμαι-φομαι ἀρχ. λεξ. ἐπιπ. τοῦ προβουδοῖμαι βλλ. : Σουίδ.

καταπροβίωμι μτγν. κ. μον. ἀπορρίπτω ἐντελῶς, ἀμελῶς ἢ περιφρονητικῶς ἀποβάλλω, ἐγκαταλείπω κ. μτ. αἰτ. κ. μτ. δοτ. κ. μτ. γεν. : Πολύδ. 1, 77, 3 καταπροβίωσαι τοὺς καιροὺς, Φιλῶδ. Θαν. 5 καταπροβίωσαι τὸ ζῆν, Πλούτ. Ἀριστ. 4 πολλὰ τῶν κοινῶν καταπροβίωμι τοῖς κλέπτοισι, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3, 399 ἠλεγξεν αὐτὸν .. τοῦ ἴδιου κέρδους καταπροβίωμενον || EM 495, 8 «καταπροβίωσαι, καταπροβόδοιαι»

καταπροβίζομαι μον. προβίδω, παραμελῶ, ἐγκαταλείπω : Παχυμ. Γ' Ἀνδρον. 147C μηδὲν τῶν ὄσα φέροι τοῖς καθ' αὐτὸν ἀρῶνῃν ταῖς ἀμφινοῖαις καταπροβίζεσθαι.

καταπροβίζομαι, ὄττ. καταπροβίζομαι, μέλλ. ἀπαντῶν π. τοῖς δοκίμοις 1 ὁ ἄδρ. α' καταπροβίζεσθαι μ. ἐν Πλούτ. Ἡθ. 10C 1, πράττει τ' ἀνευ ποιηδῆς ἀμνηροπῆ, ἐν χρ. μετ' ἀρνήσεως, μόνον ἐπὶ κακοῦ κ. συνήθ. μτ. μτχ. : Ἡρ. 3, 156 ὁ γὰρ δὴ ἐμὲ γε ὡς ἐλαθροσάμανος καταπροβίζεται, Ἀριστοφ. Ἰππ. 435 ὡδοὶ καταπροβίξει τάλαντα πολλὰ κλέφας || κ. ἀκόλουθ. : Ἡρ. 3, 36 ἐκείνους ὁ καταπροβίζεσθαι ἐφη (ιδὲν θὰ διαφύγῃν ὄτιμωροπῆ). Ἀριστοφ. Σφ. 1396 οὗτοι καταπροβίξει Μυρτίας, Πλούτ. Ἡθ. 10C ὁ μὴν ἐκείνους γε παντελῶς καταπροβίξαστο || μτ. γεν. προσ. : Ἀρχιλ. 92 ἐμοῦ δ' ἐκείνους οὐ καταπροβίξεται (ιδὲν θὰ διαφύγῃ τῆς ἐκδικήσεώς μου). Ἀριστοφ. Νεφ. 1240 οὗτοι .. ἐμοῦ καταπροβίξει || κ. ἀνευ ἀρνήσεως : Συνέσ. 121D τὸ πᾶν ψήθη καταπροβίξασθαι τῶν θεῶν || μτ. γεν. κ. μτ. μτχ. : Ἡρ. 1, 17, 5 οὐ καταπροβίξῃ αὐτὸς μεθῶν νηφοῦσης γυναικὸς' πρβλ. καταπροβίζομαι.

καταπροβίωμι μτγν. ἐγκαταλείπω, λησμονῶ ἐντελῶς : Ἀπολλ. Ρ. 3, 1164.

καταπρονομῶμι μτγν. καταληλατῶ, ἀπάγω τὸ ὡς ἔλεον : ΠΔ Ἀρ. 2, 11 καὶ καταπροενομῶμευσεν ἔξ αὐτῶν αἰχμαλωσίαν.

καταπροπίνω μον. δεκαζόμενος διὰ δώρων, κυρ. οἰνοποσίαις προβίδω : Μετοχ. Θ 432 καταπροπίνων ἄνδρας ἐπιφανεῖς 2) μτφ. σπαταλῶ σπολεῖ ἀκορεστάς πίνων, ροφῶν ἀσωτεύω, διασπασίδω : αὐτ. 802 καταπραπίνειν πόρναις κειμήλια καὶ θησαυροὺς.

κατάπροσθεῖν Ἐπιγρ. ἐντελῶς ἐμπροσθεν, κατὰμπροστα.

καταπροσκυνῶ-έω μτγν. κ. μον. πρσσκυνῶ μετ' ἐπιμονῆς, θερμopαρακαλῶ : Μηναι. 3, 18 Συνεξ. ἤσπαζοντα καταπροσκυνόντες κ. παθ. : Βί. Ἀλέξ. 405 δ' οὐ .. θεοὶ καὶ καταπροσκυνοῦνται.

καταπροσώπη (πρόσωπον) ἐπίγρ. μον. κ. δημ. κατὰ πρόσωπον, ἐναντί τινος, κατὰμουτρα : Πρόδρ. 1, 356 καὶ κροῦ με καταπροσώπη με τὴν κοιλίαν, Χρον. Μορ. 83861 κ' ἔστικεν καταπροσώπη ἐκείνων τῶν Ρωμαίων.

καταπροσώπῶ-έω μον. ἔρχομαι κατὰ πρόσωπὸν τινος, ἀντιμετωπίζω : Δούκας Βυζ. Ἰστ. 193D μὴ ἔχων ἰσχύιν καταπροσώπησαι τῷ τυράννῳ, **καταπροτίθειμαι** μτγν. προβάλλω ὡς πρόφασιν, προφασίζομαι : Γαλ. 5, 92 τὴν αἰδῶ καταπροτίθεισθαι.

καταπροτραπῶ-έω μτγν. ἐπιφρονοῦμαι τινος, μτ. γεν. : Διόδ. Σ 17, 33 κ. μτ. αἰτ. : Μέν. Πρ. 102D **καταπροτραπὲν τὸν καιρὸν** 2) κ. παθ. ἠπτόμαι, ὑποχωρῶ, μτ. δοτ. : Πολύδ. 1, 47, 9 καταπροτραπόμενος δὲ τοῖς ἐπιδατικῶς.

καταπροχέειν μτγν. χύνω πρός τὰ κάτω : Ἀπολλ. Ρ. 3, 1118 δάκρυα παρειῶν καταπροχέειν. **κατάπρουμα** ἐπίγρ. δημ. ἀπὸ τῶν πρῶμυνη, ἐκ τῶν ὀπισθεν, τὸ πλοῖον, ἐντελῶς πρῦμα βλλ. : ἔχομε τὸν καιρὸν κατάπρουμα.

κατάπρουμας-η-ο δημ. ἐπὶ τῶν ἀνέμων, ὁ πνέων ἀπὸ τῆς πρῶμυνης, ὀδριος.

καταπρουτανεύω μον. ἐπικρατῶ, κυριαρχῶ. **καταπρουκτιζῶ** σχόλ. καταπυγίζω βλλ. : Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεομ. 1135.

κατάπροκτώσ-αν καταπύγων βλλ. : Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 364 τίς τῶν καταπροκτῶν (γρ. ἀμφ.).

κατάπροτα ἐπίγρ. δημ. πρωτίστως, κυριώτατος : Κορ. Ἀτ. 4Α, 222.

κατάπροτα-η-ο δημ. ὁ πρῶτος ἐκ τῶν πρῶτων, πρῶτιστος.

καταπτεκῶν μτχ. τοῦ καταπτήσσω βλλ.

κατάπτερος-ον ὁ ἔχων πτέρυγας, πτερωτός : Αἰσχ. Πρ. 798 ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι.

καταπτερούσω μτγν. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ἀνοίγων τὰς πτέρυγας πετῶ ἐναντίαν τινός : ΨΚαλλισθ. ἐν Σοά. Paris. 113

καταπτερῶ-ώω μτγν. ἐφοδιάζω με πτέρυγας : Εὐρ. Μελ. Σορ. 15 Ἰππεῖα τριχὶ καταπτεροῦν κ. παθ. : Ἀπολλ. δ. 1, 6, 3 πᾶν τὸ σῶμα καταπτερωτο.

καταπτήσομαι μέλλ. τοῦ ρ. καταπέτομαι.

καταπτήσω κ. μον. μέλλ. καταπτήξω, ἐπ. ἄδρ. β' δυικ. γ' προσ. καταπτήην, παρακ. καταπέττω κ. -ησα, μτχ. ὀδρ. καταπατῶν, ἐπ. μτχ. παρακ. καταπατῆτως καθῆμαι συνεσταλμένος, μαζευμένος ἐκ φόδου, ζαρώων Ἡσ. «καταπτήσσει δειλιά, φοβεῖται», ὄμ. «κατεπτήχεναι φοβηθῆναι» : Ἰλ. Θ 136 καταπτήην ὑπ' ὄχεσσι, Διον. Ἄλ Ρωμ. 7, 50 ὡς δευδοκίαι τὴν ἰσχύιν αὐτοῦ κατεπαπτήχουσιν, Νικ. Χων. ἐν Σάθ. 1, 95 οὕτω δὴ που καὶ αὐτὸς καταπτήχως ὑποβλέπεται τὸν ἥρωα || δειλιῶν, φοβούμενος δὲν ἐμφανίζομαι, δὲν ἐκδηλαῦμαι : Δημ. 42 κατέπτηχε μένοι πάντα ταῦτα νῦν οὐκ ἔχοντα ἀποστροφῆν || ἐκ καταπλήξεως εἰμι ἐμφοβος, ἐκπλήττομαι : Πλούτ. Σύλλ. 7 ὡστε πάντας ἐκφρονας γενέσθαι καὶ καταπτήσαι τὸ μέγεθος 2) κρύπτω ἐμαυτὸν, μὲνω ζαρωμένος κάπου, μτ. ἐπίγρ. ἢ μτ. αἰτ. ἢ μτ. ἐμπροθ. Διορ. : Ἰλ. Χ 191 εἴπεν καὶ λάθσει καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, Αἰσχ. Εὐμ. 252 καὶ νῦν δὲ ἐνθάδ' ἐστὶ που καταπατῶν, Ὀππ. Ἀλ. 2, 410 στενήσει καταπτήξας ἐν ἀγυαῖς, Πλούτ. Αἰμ. 27 ταπεινοὶ καταπτήξετε πρὸς τὸ μέλλον.

καταπτήσω (ἡπίσσω), ὄττ. -ίττω ἐντελῶς ἀποφιλῶ, ἐκλεπίτω διὰ κοπανισμοῦ ἢ ἀλέσεως, χονδροκόπτω, χονδραλέθω, καταπρίβω : Πλούτ. Ἡθ. 447E ὑπέροισ σιδηροῖς κατέπτισε καὶ κατέκοπεν ἐκείνων.

καταπότῃσις-εως (ἢ | καταποτῶ) νεώτ. ἢ πρῆξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταποτῆσαι βλλ. ἐκφόδῃσις, κατάπληξις.

κατάπτωμα, ἰων. τ. τοῦ καθάπτωμα βλ.λ., μαρ-
 τήρομαι, ἐπιμαρτύρομαι κατ. μτ. αἰτ. : Ἡρ.6.68
 θεῶν σε τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος ἱκετεύω.
καταπτῶ-έω [πταῖ] μτυν. κ. νεώτ. ἐμβάλ-
 λω πτόσιν, καταφθῶ, καταπλήττω : ΨΛουκ.
 Φιλ.29.29 κ. παθ. : Ποσαδ.Χρ.Μηλ.103 καταπτόθη
 ἐκ τῆς τραγικῆς ταύτης εἰκόνας.
κατάπτωμαι (πτόω) μτυν. ἐκφοβίζο-
 μαι, τρομοκρατοῦμαι : Ἀκυλ.ΠΔ Γέν.41,8.
κατάπτωσμα-τος [τῶ] (καταπτῶ) γλωσσ. τὸ
 καταπτυσθῆν, τὸ καταπτυσμένον, τὸ κατάπτυστον,
 δθ. τὸ βδελυρῶν, τὸ βδελύμα.
κατάπτυστος(-η) ο[ν] [καταπτῶ] κ. νεώτ. ὁ
 ἀξίος νὰ καταπτυσθῆ, ὁ βδελυρῶς, ἀποτρόπαιος :
 Αἰοχ.Χο.632 βοῦται δ' αἶε τόθεν καταπτυστον,
 Δημ.295 τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σου, Αἰοχίν.3,73
 ὁ νυνὶ κελεύων τῶν Μακεδόνων καταπτῆναι, Μη-
 ναι.12,2 Συνεξ. καταφρονόσασα καὶ καταπτύσασα
 τῆς σῆς ταλαιπώρις || κ. ἀπολ. : Ἀριστφ.
 Βάτρ.1179 κἄν που δις εἶπω ταυτὸν, ἢ στοιδὴν
 ἴδωσ . . . , κατῆπτυσον.
κατάπτωμα-τος [τῶ] (καταπτῶ) μτυν. τὸ κα-
 ταπεῶν, ἢ κατάπτωσις : ΠΔ Ψωλυρ.143,14 οὐκ ἐστὶ
 κατάπτωμα φραγμαῦ : 2) ἐπὶ ἀσθενείας, ἀπα-
 πληξία, ταμλάς : Ἀλέξ.Τρολλ.9.2 : 3) φιλοσοφ.
 νεαπλατ. τὸ ὄπερ σχηματίζει, ἀποτελεῖ τὸ κατώ-
 τατον ὀρίον τίνος : Πορφ.Κατ.26 τὸ κατάπτωμα
 τοῦ ὄντος μὴ δν.
κατάπτωσις-εως [ῆ] [καταπτῶ] κ. νεώτ. ἡ
 πτώσις πρὸς τὰ κάτω, γκρέμισμα : 1) τ. Ἀρθ.42,
 Γαλ.7,560 κατάπτωσις ἐξ ὀχλήματος, -ῆ κατῆ-
 πτωσις βράχου : 2) ἱατρ. κ. νεώτ. πλήρης ἢ
 μεγάλη ἀπάθεια τῶν σωματικῶν δυνάμεων, ἐξάν-
 τλησις : Γαλ.10,837 ἢ συγκληθὲν ἐστὶ κατάπτωσις
 δυνάμεως || νεώτ. ὄμ. κ. μεγάλη μείωσις τῶν
 πνευματικῶν ἱκανοτήτων, ἢ πτώσις τοῦ θυμικοῦ,
 ἐκδηλουμένη δι' ἐπικρατήσεως ἐν τῇ ψυχῇ ὀλιφε-
 ως, ἀθυμίας ἢ ἄλλων δυσσρεστῶν συναισθημάτων
 καὶ παθ ν' || ἐπὶ ἐπιληπτικῶν, ἢ προσβολῇ
 τῆς ἐπιληψίας : Ἀλέξ. Ἔρρ.Πρ.2,64 : 3) μτφ.
 συμφορῶ, ξεπεσοῦς : ἸΔ Μακκ.3,2,14 ἐν δὲ τῇ ἡ-
 μετέρᾳ καταπτῶσαι : 4) νεώτ. γεν. ἐλάττωσις,
 κατάστας μείωσις, ἐλλείψεως : κατῆπτωσις
 τοῦ ἠθικοῦ - τοῦ θάρρους : 5) νεώτ. εἰδ. το-
 ποχρ. κατῆπτωσις τοῦ ἐδάφους ἢ ἀπότομος με-
 ταβολὴ τῆς κλίσεως τοῦ ἐδάφους || ὑπεχώρη-
 σις τοῦ ἐδάφους ἰδίως ἐν ἀναφ. πρὸς σιδηρο-
 δρομικὰ στρώσεις, καθίζησις.
καταπτῶσω κ. μων. καταπτῆσσω βλ.λ. : Ἰλ.
 Δ 340 τίπτε καταπτῶσοντες ἀφέστατε || κ.
 ἐπὶ κινῶν : Γεωφ. 19,2,11.
καταπτωτικός-ή-όν μτυν. ὁ ὑποκειμένος εἰς
 παροξυσμούς : Βέττ Βαλ.12,34.
καταπτωτός-όν γλωσσ. ὁ καταπεπωκώς, ὁ
 καταπερισμένος, κατακειμένος.
καταπτωχέω μτυν. κ. νεώτ. κἄμω πινᾶ ἐν-
 τελὸς πτωχῶν : Πλούτ.Κατ.Νεώτ.25 ἐνοχλεῖν καὶ
 καταπτωχεύειν οὐδὲν δεόμενον : κ. παθ. γίνομαι
 πτωχός, ξεπέφτω πολύ. δθ. καταντῶ ἐπαίτης :
 Πλούτ.Κιν.10 τῶν μὲν ἐν δόξῃ μάλαστα καὶ φρο-
 νήματι καταπτωχευμένων εἰς θάτρα || κα-
 τεπτωχευμένος ὁ πτωχικός : Διον. Αλ.Ρωμ.9,31 ἐν
 κατεπτωχευμένοις τροφέντα τύχαις (μὲ πολλὴ
 πτωχικὰ μέσα).

καταπύγιζεν ὄρχ. λ. εἶμαι κίναδος : Φῶτ.
 « καταπύγιζεν τὸ τῆν πυγὴν ἐπὶ πολὺ μεταφέρειν
 ἐν τῷ βαδίξειν ».
καταπύγισθ-έω οχόλ. κἰω, καταδόλλω ἐν
 πυγμαχίᾳ : Σχόλ.Λουκ. Ἐπιγρ.20.
καταπύγισμα-θ-έω οχόλ. δ. γρ. τοῦ κατα-
 πύγισθῶ βλ.λ. : Σχόλ.Λουκ. Ἐπιγρ.20, Σχόλ.ΑΠΓ 11,80.
κατάπυγος-ον Ἐπιγρ. καταπύγων βλ.λ. : Ἐ-
 πιγρ. (γρ. ἀμφ.), Ἡσ., Φῶτ. : κ. συγκρ. -ότερρος :
 Σῶφρ.63 κ. ὑπερθ. -ότατος : Ἐλλ. Ἐπιγράμ.131.
καταπυγούσνη [ῆ] ἢ παρὰ φύσιν ἀσέλεια : Ἀ-
 ριστφ.Νεφ.1023 τῆς Ἀντιμάχου καταπυγούσνης
 ἀναπλήσει, Λουκ. Ἐνύνν.32 καταπυγούσνη καὶ
 πασηγητισμός.
καταπύγος-ονος -η-ον καταπύγων βλ.λ. : Κρατίν.5.
καταπύγωνος [ῶ], οὐδ. καταπύγων (πυγὴ ὁ
 παραδοδιόμενος εἰς παρὰ φύσιν μείξεις, δθ. γεν. αἰ-
 σχρός, ἀσέλγης : Ἀριστφ. Ἀγ.79 ἡμεῖς δὲ λαίκα-
 στάς γε καὶ καταπύγωνος || αἱ πλαγίαι πτώ-
 σεις ἐνίοτε φέρονται ἐσφαλμένως, ἀκατάπυγος
 || τὸ συγκρ. καταπύγωνέστερος σχηματισθῆν
 ἀνωμαλῶς χάριν τοῦ μέτρον, ἐν Ἀριστφ.Λυσ.776
 2) παρ' Ἀττ. ὁ μέσος δάκτυλος : Πολυδ.2,184.
καταπύει Ἡσ. « ἐνέπλησε, κατ. γνοῖε » [sic].
καταπύω κατασοπίω, κἄμω τὴ νῶ σπῆσι :
 Ὑμν.Ἀπολλ.371 τῆν . . . κατέπυε ἱερὸν μένος Ἥ-
 λιοιοῦ || κ.παθ. καταπύομαι Ἡσ « εὐρατώει » : Ἰλ.
 Ψ 328 ἔβλον . . . τὸ μὲν οὐ καταπύεται δὲ βρῆ.
καταπύκνω κ. μων. κατακάλπω, κατακο-
 κῶ : Ἡσ ἐν λ. καταερικωμένον || κ. μτφ. : Εὐστ.
 1379,12 μῦθος τῆν ἱστορίαν καταπύκνειν.
καταπύκνωσις -ος κ. νεώτ. ἐπίπτα, τοῦ πυ-
 κνῶς, πολὺ, λίαν πυκνῶς : Θεόκρ. Ἐπιγρ.1, κατῆπ-
 νῶς ἔρπυλλος || ἐπὶ στρατ. : Ἀσκληπιδ.8,5,1
 ἐν καταπύκνωσὶ στάσις (ὁ εἰς πλησθὸν τῶν ἄλλου)
 2) συνεκτ. ἱατρ. λιαν δυσκοιλίος : Ἰπν.Διατ.56
 καίηη κατῆπνῶς : 3) γραμμ. ὁ πολλῶς
 χρησιμοποιῶν τι : Ἀπολλ.Διάσκ. Ἐπιγρ 186,2 κατῆ-
 πνῶς εἰς σχηματισμὸν (ὁ πολλῶς χρησιμο-
 ποιῶν σχηματισμὸν).
καταπύκνω-ὄω κ. νεώτ., δημ. καταπύκνωω,
 γεμίζω, πληρῶ πυκνῶς διὰ πνος πράγματις : Πο-
 λύδ.8,7,6 ἕως ἀνδρομήκως θύκος καταπύκνωσε
 τρήσις τὸ ταίχος, Πλούτ.Πλουτ.27 καὶ καταπύκνω
 παραδειγμάτων πληθεῖ τῆν πόλιν (μὲ ἀφθονίαν
 παραδειγμάτων) || κ. παθ. ἐπὶ τοῦ στερεώμα-
 τος : Ἀριστλ.Μετ.346a,29 καταπύκνωσθαι . . . πῆ-
 θει ἀστέρων || ἐπὶ τοῦ ἐδάφους : Διόδ.Σ 3,44
 ἐλαίαις καταπύκνωσθαι (εἶμαι πυκνῶς πεφυτευ-
 μένος δι' ἐλαίων) || κ. μτφ. : Πορφ.Πλωτ.23 βίος
 ἐν θαλάσῃ καταπύκνωμένος, Θεμιστ 16,112 στα-
 θοὶ ἐνέπρωτοι καὶ ἐσπύλεις ἐν τῇ πάλαι βα-
 στανῶν καταπύκνουσιν : 2) περιοριστ. εἰς μί-
 κρον περιοχὴν σμυκνῶ, συμπίεζω : Δαμόξ.2,62
 Ἐπίκουρος οὕτω καταπύκνω τῆν ἠδονήν, Δα-
 μόξ.2,4 τάλας ἰγῶ σοι καταπύκνωσ τετάρτα
 ἢ ἐδαπῶνα τεσσαρα τάλαντα διὰ μίαι, ἢ ἐπεσο-
 ρεῖσαι) ἐν τῇ σμ. ταύτη παρ' Ἐπικούρου ἐν Διογ.
 Λ 10,142 εἰ καταπύκνωτο πᾶσα ἠδονή, Πλούτ.Ἡθ.
 ΣΙΟΓ ὁ Λυκοβρυγος τοῦς πολιτάς τῆ σιωπῆ πύ-
 ζων συνῆς καὶ καταπύκνω' κ. παθ. : Μάρι.
 Αὐρ.5,9,14 εἰ μὴ καταπύκνωταί σοι ἀπὸ δογμά-
 των ὄρθων ἐκαστα πράσινοι (ἐδὸν δὲν εἶναι
 σταθερὰ ἢ συνθηθεῖς σας εἰς τὸ πράτειν), Πορφ.
 Πλωτίν.14 καταπύκνωται ἢ πραγματίζεσθαι : 3) ἐν
 τῇ μουσικῇ, πληρῶ τὰ διαστήματα μουσικῆς κλί-
 μακος : Ἀριστῶδ. Ἀρμον.7Μ τὸ διάγραμμα κατα-
 πύκνωσ' κ. παθ. : Θεοφύλ.Σ 91Ε : 4) κ. μτφ.
 παθ. συμπυκνῶμαι, ἐπὶ τίνων εἰδῶν συλλογισμοῦ
 (πρὸλ. πυκνῶ) : Ἀριστλ.ΑΠΓ.79a,30.
καταπύκνωσις-εως [ῆ] [καταπύκνω] κ. νεώτ.
 ἡ συμπύκνωσις : Ἐπικ.ἀπ.432 καταπύκνωσις τοῦ

ἡδόμενον· 2) εἶδ. συντόμεις τῶν διαστημάτων τῆς μουσικῆς κλίμακος: Ἀριστοξ. Ἀρμον. 7 Μ, Νικόμ. Γερ. Ἀρμον. II.

καταπυκτώω σχόλ. καταβάλλω ἐν πυγμαχίᾳ· κ. παθ.: Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ 2,98.

καταπυθάνομαι ἀποθ., μτγν., μσν. ἐπυθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐρωτᾷ ἀκριθῶς ἀνὰ μάθω.

καταπυρῶ-ὠω μσν. κηίζω πύργους, ὀχυρῶν, ἐφοδιάζω μὲ πύργους: Ἄνν. Κομν. 196Α.

κατάπυρρος-ον διαπυρρος ἢ ἐρημών.

καταπυροῦμαι-έομαι μσν. κατακαίωμαι· Βί. Ἀλεξ. 4621 ἐπιμελῶς προσέταξε καταπυροῦσθαι ταῦτα

καταπυρολόγεις-εως (ἡ) μσν. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταπυροῦσθαι: Ἐφραίμ 6,2083.

καταπυρολόω-έω καταστρέφω ἢ ἐρημώνω διὰ πυρρός, πυροπλῶ, κατακαίω: Πολύβ. 5,19,8 τὸν τόπον ταῦτον πάντα καταπυρολόει καὶ διέφθειρε· κ. παθ.: Ἀριστοφ. Θεομ. 243 τί θαρρῶ

καταπυρολόημι-έομαι μσν. καταπυροῦμαι μτγν. ὁ λαν πυρρός, ἐρυθρός: Διοσκ. 5,77.

καταπυρῶω μτγν., μσν. ἐπιπατ. τοῦ πυρσεύω βλ. λ. φωτίζω, καταλάμπω τινά.

καταπύττω μτγν. ἐξακοντίζω ὑγρὸν πρὸς τὰ κάτω διὰ μικροῦ ἀνοίγματος τοῦ στόματος, καταιόνω· κ. παθ.: Ἡρών Αὐτόμ. 206 ἀκρις ἂν καταπυτιοθῆ πᾶν τὸ ὑγρὸν.

καταπύγων-ωνος-ον μτγν. ὁ ἔχων μακρὸν πῶγωνα, μακρογένειος: Διόδ. Σ 3,63 τὸν αὐτὸν θεὸν καὶ Καταπύγωνα λέγουσι, Στράβ. 16,4,10 καταπύγοι, καταπύγωνες.

καταπυλῶ-έω μτγν. πωλῶ: Κλήμ. Ἀλ. 274.

καταπυλώω (πῶμα) μτγν. θέτω καλῶς τὸ πῶμα, ἐντελῶς κλείω, βουλλῶμαι: Ἡρών Αὐτόμ. 28,5 καταπυλώομεν τὴν ὀπὴν, ὥστε ἀποκεκλεισθαι,

καταπύεις ἐπίρρ. μσν. καθῶς, καθ' ὃν τρόπον: Ἐρωτόκρ. 2,1554 σὺν καταπύεις τόνε θεωρεῖς δὲν τόνε θέλα δέσει, παροιμ. καταπύεις ἰά. καταπύει μολογῆ ἢ φάλασκα, οὕτε φέτος Λαμψὴ οὕτε ταῦ χρό· του Πάσκα.

κατάρπει (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. κάρπη ἡ κακὴ ἀρά, ἢ κατὰ τινος ἀρά: Ἡρ. I, 165 ἐποίησαντο ἰσχυρὰς κатарπὰς τῆς ὑπολειπομένης ἑσπυτων τοῦ στόλου, Εὐρ. Ἐκ. 944 διδοῖναι τινά κатарπ, Μηνάϊ. 3,10 Θεοτ. τῆς κатарπας τῆς ἀρχαίας εὐλογομένην, ΚΔ Πέτρ. 2,2,14 κатарπας τέκνα, Χρον. Μορ. 606 Ρ εἰς τοῦ θεοῦ τὴν κатарπαν, Παλαμ. Παρακ. 151 μὲ κатарπὰ κὶ ἀγύριστος μίσεφε, παροιμ. ἡ κатарπὰ γυρίζεις στὸ νοικοκυρὸν ἰὸ εὐχόμενος τὸ κακὸν ἄλλου τὸ παθαίνει ὁ ἴδιος· ἀντίθ. εὐχή: Πλάτ. Ἀλλ. 2,143 Β κатарπὰ τιμὴ ἄλλ· οὐκ εὐχῆ θμοιον· ἀντίθ. εὐλογία: ΚΔ Ἰακ. 3,10 ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται· εὐλογία καὶ κатарπ· ἢ κ. ἐν φρ. ἀναγράφειν κатарπαν, - γίνεσθαι κатарπας: Διόδ. Σ 1,45 ὥστε τὴν κатарπαν ἀναγράφει· εἰς τὸν τοῦ Δία ναόν, Πολύβ. 2,48,7 ἐξ ὧν κатарπαι· ἐγίνοντο κατὰ τὸν βασιλέως· 2) μτφ. ἀξιοβήρηταις καταστάσις, μεγάλη δυστυχία: τί κатарπὰ μᾶς βροχικε· 3) δυσμενῆς περίστασις, κακὴ τύχη: Ἀροθαντ. Παροιμ. 59 καὶ παπὰς ἐγίνης χότις (ἡ Κώστα); ἐστὶ τὸ φερ· ἡ κатарπ· 4) φρ. γυρίζεις σὺν τὴν ἄδικη κатарπὰ πλανᾶται ἀσκοπῶς τῆδε κἀκείσε, **κατάρπειρημένος**-ον ἰων. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ καθαιρέω βλ. λ.

καταράκτης Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

καταράκτικος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

κατάρρατος ἐπίρρ. Ἦσ. ἀντὶ καταρραφῶδῶ βλ. λ.

καταρραφῶδῶ-ος-η δημ. μτγ. ὁ ἄξιος· κατάρρατος, ἐπικράτος: Παλαμ. Ὑμν. Ἀθ. 25 καταρραφῶδῶ· 2) διάβολος: Ἐρωτόκρ. 1,401 Ἐρωτὰ ἀδίκῃ κρητὴ φύτρῳ καταρραφῶδῶ.

καταρραφῶδῶ-ος-ον (καταρραφῶμαι) ὄρχ. λεξ. ὁ ἄξιος· ἢ τὸν καταρραφῶδῶ, ἀξιοκατάρρατος Σουῖδ ἐν λ. ἀράσιμος.

κατάρρασις-εως (ἡ) (καταρραφῶμαι) μτγν. τὸ καταρραφῶδῶ, κατάρρα, κακολογία: ΠΔ Κριτ. 5,23 κατάρρασις κατάρρασθε τοὺς ἐνοίκους αὐτοῖς.

κατάρρασσω (ἰράσσω), ἄτι. καταρρατῶ κτυπῶ κατὰ γῆς, κατασυντρίβω, συντρίβω εἰς τεμάχια· Σουῖδ. ἐκατάρρασις κατὰ τοῦ ἐδάφους ἐβάλλεις: Ἰησὺν. 38 ὁ παῖς ἐμπέσων κατάρρασε τὴν κύλικα· Θεμιστ. Λόγ. 10,140 Β Καρρηθῶνα κατάρρασε εἰς ἐδάφος καὶ ἠφάνισε· κ. παθ.: Ἡρ. 2,63 ἡ θύρα κατάρραται· ἢ ἰδ. ἐπὶ ἠττημένω καὶ κατεστραμμένω στρατεύματι: Ἡρ. 9,69 τοὺς λοιποὺς κατάρρασε εἰς Κιβισαίωνα, Δημ. 675 κατάρρασε δ' εἰς θάλατταν ἅπαντας· κ. παθ.: Οὐκ. 7,6 τὸ στράτευμα κατάρραθη εἰς τὰ τειχίσματα, Ἄρρ. Ἀν. 5,20 ἄλλα κατάρραθησαν ὥσπερ εἰς τειχῶς τὴ φιλίαν ταὺς ἐλέφαντας· ἢ μὲς. μέλλ. ἐν παθ. σημ.: Πλούτ. Καῖσ. 44 ἄλλα δ' συντρίφασθαι καὶ κατάρρασθαι πάντα τοῖς ἐναντίοις· 2) μτφ. διατάρρασω: Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 38 διασείειν καὶ κατάρρασειν τὰ βουλευόμενα· 3) ἐπὶ βαλασσίων πτηνῶν κατάρρασω ἐμυτόν ρήτομαι ἐμαυτὸν, κατέρχομαι μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω: Ἀριστ. Θασμ. 836α, 13 κατάρραταιν αὐτοὺς εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν (περὶ τῶν κολοιών)· ἢ κ. ἀνευ τῆς αὐτοποθ. αὐτῶν ἀμτφ. πῆτω κάτω, πῆτω κατακέφαλα: Κλέαρχ. 44 οἱ στάντες τῶν κολοιών ἐπὶ τὸ χεῖλος καὶ καταβλέφαντες ἐπὶ τὸν ἐμφορῶμενον κατάρρατῶσιν· 4) ἐπὶ ὄμβρου καὶ χαλαζῆς, πῆτω ὀρηκτικῶς: Ἀριστ. Κόσ. 392β, 10· ἢ κ. ἐπὶ παταμῶν, ρέω πρὸς τὰ κάτω ὀρηκτικῶς: Διόδ. Σ 17,75 μετὰ πολλοῦ φόβου ὁ ποταμὸς κατάρρατῶν εἰς τὸ χάσμα ἀφωρδῶς γίνεται, Πολύβ. 10,4,7 πλοταμώνας, εἰς οὗς κατάρρατες ὁ ποταμὸς· ἢ ὄμ. ἐπὶ ὄδου, μτ. γεν.: Γαλλ. 10,554 κρουδὸς ὕδατος κατάρρατῶ τοῦ ἀγγελοῦ (ἀρτῆται κατὰ τὸ ἀγγελοῦ).

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

κατάρρατος (ε)-ῖνος (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ἠρατος ἄξιος κατάρρατος, κατάρραμένος: Εὐρ. Μῆδ. 112 ὡ κατάρρατοι παῖδες· συχη. π. κωμ.: Ἀριστοφ. Βάτρ. 178 ὡς σεμνὸς ὁ κατάρρατος - ὁ κατάρρατος προδότης· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων: Παναδ. Χρ. Μηλ. 65 μόλις κατέλιπεν· τὴν κατάρρατον ἐκείνην στέγην, Παλαμ. Τάφ. 48· ὡς νυχτὶα κατάρρατι.

<

τιδίκων παύσις, κατάλυσις τῆς περαιτέρω διοδικασίας. || καταργησέν θεωρία ἢ θεθεσία ἐκ κοινής τῶν πεπολιτισμένων ἔθνων ἀρχή ἀπογορεύσεως τῆς δουλειασίας καὶ ἐξαλείψεως τοῦ θεσμοῦ τῆς δουλείας.

καταργία [κατοργῶ] μτγ. ἐπιπατ. τοῦ ἀργῆα βλλ. : Ἐρμ.Τρισημ.10,5.

καταργίω ἀναγκάζω τινά να βραδύνη: Αἰσχ. Ἐπτ. 374 σπουδή... οὐ καταργίωσι πόδα [δ.γρ. ἀπαρτίσει]. **κάταργατος** (τὸ) ἐν χρ. μ. ἐν τῷ πλῆθ. κάταργατα αἱ πρῶται προσφοραί, πρθλ. κάταρχω ἐν εἰδ. σημ. : Ἐρμ. IT 244 κερνίδας τε καὶ κάταργατα, Πλούτ. Ὁρησ. 22 παντοδαπῶν δὲ ἀνίπλων καταργμάτων διὰ τὸ λῆξιαι τὴν ἀφορίαν.

κατάρυρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ κεκαλυμμένος, κεκοσμημένος με ἀργυρον, ἀσημένσιος : καλλιπ. 2 κάταργυρος ὢν ἄλος, Πλούτ. Ἡδ. 828B ὄχημα τὰ κάταργυρα, -εἰκῶν κατάρυρος.

καταργυρῶ-ὠω καλύπτω, κοσμῶ τὸ ἀργύρου, ἐπαργυρῶμαι : Φιλῶδ. 138 κατέθηκε τριπλάσια καταργυρώσας κ. παθ. : Ἡρ. 198 καταργυρωμένους [ἴων. ἀντ] κατηρ-ι ἔχων τοὺς προμαχῶνας, Δίοδ. Σ 1,57 τὴν ἐνδοθεν ἐπιφανίαν κατηργυρωμένην. 2) διασφραῖω δι' ἀργυρίου, παθ. : Σοφ. Ἀντ. 1077 ἀβρῆσον εἰ καταργυρωμένους λέγω.

καταργῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφίλω τινά ἀργον, ἀργὸν ἢ ἀχρηστον, τὸν ἀναγκάζω να παύσῃ τὰ ἔργα του : Ἐρμ. Φοίν. 753 ὄπως ἀν μὴ καταργῶμεν χεράς [σχολ. ἔδωκε μὴ ἐμποδίζομεν τῶν χειρῶν ἔργον, τ. ἔ. τὸν πόλεμον]. Πολύβ. ἀπ. 176 καταργηκέναι τοὺς καιροὺς [να μὴ χρησιμοποιοῦν τὰς εὐκαιρίας], Κάλουκ. 137 καὶ τὴν γῆν καταργεῖ. 2) καθιστῶ ἀχροστον, παύω : ΚΔ Ρωμ 3,3 μὴ ἢ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ θεοῦ καταργήσει, Πλάτ. τοῦ θεῖου καταργούτους μὲ, ἢ κυβέρνησις κατήργησε τὸν φόρον τῆς δεκάτης τρία ἡμιμυριάσια. || κ. παθ. καταλύομαι, παύομαι : ΠΔ Ἐοδρ. 2,6B δαπάνη... μὴ καταργηθῆναι, ΚΔ Ρωμ. 6,61 ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἀμαρτίας, Μηναι. 121 Σταυροθ. τὸν εἰδῶλων ἢ πλάνη πάσα κατήργηται, -κατηργημένους φόρους, -κατηργηθήσαν τὰ προνόμια τοῦ πατρι-αρχεῖου. 3) πᾶν. παραδίδομαι, μένω, εἶμαι ὀκνηρῶς. 4) δὲν προξέω ἐντύπωση, δὲν τηλεσφορῶ : ΚΔ Ρωμ 3,31 νόμον οὐκ καταργούμεν διὰ τῆς πίστεως. 5) ρηματ. π. κατάργησις, κατοργία.

κατάρδευτος-ον [καταρδέω] γλωσσ. βεβρεγμένος, ποτισμένος.

καταρδέω μτγν. κατάρδω βλλ. : Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 813. 2) μτφ. εὐφραίνω : Μηναι. 12,6 Μέγ. Ἐσπ. καὶ φυγὰς καταρδέουσα. 3) ρηματ. π. καταρδέυτος, **κατάρδω** κ. νεώτ. καταρρέων βρέχω, ποτίζω, ἰδίως ἐπὶ ποταμῶν : Ἀντιφῶν. 105 Στυμῶν κατάρδων Ὀρηκην. Διον. Ἀλ. Ρωμ 2,2. 2) ραντίζω κ. παθ. : Ἰώσ. Αἱ 11,6,2 πολυτελεῖα τῶν ἀλειμμάτων κατάρδων. 3) μτφ. ραντίζω μὲ ἑπιαινον, ἐπαινῶ : Ἀριστοφ. Ἀχ. 658 ὄστε πανουργῶν, ὄστε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων [σχολ. ἐκαταχῶν ὑποσχέσεις καὶ καταρδέων ἐπαινοὺς ὑμᾶς ὡς φυτὰ]. || Ἡσ. ἐκατάρδων οὐ μόνον ποτίζειν ἀλλὰ καὶ εὐφραίνειν. 4) ἐπὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Αἰσχ., παραορῶν ὡς χεῖμαρρος : Διοσκ. ΑΠ 7,41 [πῶθ].

καταρέω ποι. τ. τοῦ καταρρέω βλλ. **καταρέωμαι** ἰων. τ. τοῦ καταρᾶσμαι βλλ. : Ἡρ. 2,39 πολλὰ καταρᾶσμοιοι φέρουσι [δ.γρ.].

κατάρφος-ον Ἐπιγρ. ὁ κατάρτος. **κατάρφης** ἀνεμος [ὁ] ὁ ἀνοθεν ὀρῶν ἀνεμος, τρικυμῶδης καὶ ἐναντιος : Ἀλκ. 135, Σαμφ. 160 [δ.γρ. κατάρφης].

καταρθ(α)ία πᾶν. ἀντὶ καταρτεία βλλ. : περέ-λαδον τὸ πλοῖον σὺν τῇ καταρθία.

καταργηλός-ῆ-ὄν ὁ προκαλὼν εἰγος, τρομερός, φρικτός : Ὁδ. Σ 226 λυγρὰ τὰ τ' ἄλλοισιν γε καταργηλὰ πέλοντα.

καταργημαί κ. -ιοῦμαι δημ. καταρῶμαι βλλ. **εαταριθμησις**-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀπολογισμός : Ἰώσ. Ἀπ. 1,21. || ἡ ἀπαριθμησις, καταγραφὴ, ἀπογραφή : Ἡρόδ. ἱστ. πρ. Ὀρειδ. 5,30, 29, Γολ. 6,95 καταριθμησιν ποιοῦνται [κατοριθμοῦσιν τι] || νεώτ. ἡ ἀκριδῆς ἀριθμησις : καταριθμησις τῶν οἰκῶν.

καταριθμῶ-έω κ. νεώτ. μετρώ, ἀπολογίζω, κατατάσσω μετὰ τινα κ. παθ. : Ἐρμ. Τρῶφ. 872 καταριθμηταί Τρωάδων ἄλλων μέτα κ. || κ. ἐμπροσθ. [ἐν τινι, μετὰ τινοσι] : Πλάτ. Πολιτ. 264A καταριθμῶν ὡς ἐν ἀνελασίσι θρέμωσιν, Πλάτ. Σδλ. 12 ὃν ἔδδομον ἐν τοῖς σοφοῖς καταριθμοῦσιν ἐνοῖ κ. παθ. : Ἀριστοφ. Πολιτ. 1293b, 26 ἔπειτα καταριθμοῦσιν μετὰ τούτων κ. || κ. μτ. διῶ οἱτ. : Πλάτ. Σοφ. 266B κ. παθ. : Ἀριστοφ. Πολιτ. 1329A, 27 λοιπὸν δ' ἐκ τῶν καταριθμῶντων τὸ τῶν ἱερῶν νέων. 2) συνεκδ. διηγεομαι λεπτομερῶς κ. παθ. : Πλάτ. Συμπ. 215A εὐπόρως καὶ ἐφέξης καταριθμῶσιν τὴν σπὴν ἀτόπων κ. παθ. : Φιλῶδ. Ὀργ. 78 W, Σέξτ. Ἐμμ. Μαθ. 7,281 τὰ συμβεβηκότα καταριθμητοῦσι. || κ. μέσ. ἀπογοῦμαι, ἐκθέτω, ὀρθῶς : Πλάτ. Φιλ. 2711 αὐτὰ καταριθμῶσασθαι, Αἰσχίν. 3,54 καταριθμῶσθαι πρὸς ὑμᾶς. || παθ. παρακ. μτ. μέσ. σημ. : Ἀριστοφ. Τον. 10ε, 31 καταριθμημένοι τῶν πολλῶν δόξας μετρήσαντες, συγκυφολισώσαντες. 3) μεσ. θεωρῶ, λογαριάζω : Πλάτ. Φιλ. 47B εὐδαμονέστατον καταριθμῶμαι, Πολύβ. 5,67,5 οὐδ' ἐν ἀδικήματι καταριθμῶται τὴν πράξιν. 4) ἀπολ. λογαριάζω, μετρώ, κῆνω λογαριασμόν : Ἀριστοφ. Πρ. 910b, 24 διὰ τί πάντες ἀνθρώποι εἰς τὰ δέκα καταριθμοῦσιν. 5) νεώτ. καταγράφω ἐν καταλόγῳ, χαρακτηρίζω δι' ἀριθμοῦ καταλόγῳ : καταριθμῶ τὰ προσωπικὰ οἰκήματα. 6) ρηματ. π. καταριθμοῖσι.

καταριθμῶ-ὠω κ. -έω καταρῶν βλλ. **καταριθπᾶω** κ. παθ. καταρῶν βλλ. **καταριθπῶ** μτγν. καταριθπῶ βλλ. : Μαν. 3,55. **καταριθπῶ** μτγν. ἀναδεικνύω ἐμαυτὸν ὄριστον, διακρίνομαι : Πολυδ. 1,176 [ἔσφ. γρ. ἀντὶ κρατιστεῶν].

καταριθπῶ μτγν. καταριθπῶ βλλ. : Μαν. 3,55. **καταριθπῶ** μτγν. ἀναδεικνύω ἐμαυτὸν ὄριστον, διακρίνομαι : Πολυδ. 1,176 [ἔσφ. γρ. ἀντὶ κρατιστεῶν].

καταριθπῶ μτγν. ἀναδεικνύω ἐμαυτὸν ὄριστον, διακρίνομαι : Πολυδ. 1,176 [ἔσφ. γρ. ἀντὶ κρατιστεῶν].

καταριθπῶ μτγν. ἀναδεικνύω ἐμαυτὸν ὄριστον, διακρίνομαι : Πολυδ. 1,176 [ἔσφ. γρ. ἀντὶ κρατιστεῶν].

καταριθπῶ μτγν. ἀναδεικνύω ἐμαυτὸν ὄριστον, διακρίνομαι : Πολυδ. 1,176 [ἔσφ. γρ. ἀντὶ κρατιστεῶν].

καταριθπῶ μτγν. ἀναδεικνύω ἐμαυτὸν ὄριστον, διακρίνομαι : Πολυδ. 1,176 [ἔσφ. γρ. ἀντὶ κρατιστεῶν].

καταριθπῶ μτγν. ἀναδεικνύω ἐμαυτὸν ὄριστον, διακρίνομαι : Πολυδ. 1,176 [ἔσφ. γρ. ἀντὶ κρατιστεῶν].

καταριθπῶ μτγν. ἀναδεικνύω ἐμαυτὸν ὄριστον, διακρίνομαι : Πολυδ. 1,176 [ἔσφ. γρ. ἀντὶ κρατιστεῶν].

καταριθπῶ μτγν. ἀναδεικνύω ἐμαυτὸν ὄριστον, διακρίνομαι : Πολυδ. 1,176 [ἔσφ. γρ. ἀντὶ κρατιστεῶν].

καταρραδιουργῶ-έω νεώτ. διὰ ραδιουργίας προσπαθῶ νὰ βλάψω, νὰ μειώσω πινά.

καταρραθυμῶ-έω εἶμαι ἐντελῶς ράθυμος, χαλαρός ἢ ἀμελής: Ξεν. Ἀποιν.3,5,13 καταρραθυμίσαντες ὑστερήσαντες τῶν ἀντιπάλων, Δημ.765 τοὺς διαστρέφοντας αὐτοὺς κολάζειν, ὡς εἰ καταρραθυμίσαι, τῆς φιλοτιμίας τε ταύτης ἀποστερήσασθε || ὄμ. κ. μέσ.: Ἄμμων.Φιλ.Κατ.7,12: 2) μτβ. παρομειλῶ, ἀμελῶ ἐντελῶς τ: Κῶδ.Ἰουστιν.1,2,24,16 καταρραθυμειν τ' κ. μτ. γεν.: Ἰουστιν.Νεαρ.22,45,3: || ὄμ. χάνω τ' ἐκ ραθυμίας ἢ ἀμελείας: Ξεν.Ἑλλ.6,2,39 μὴδὲν καταρραθυμῶν φαίνεσθαι κ. παθ.: Δημ.42 τὰ καταρραθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε | τὰ ἀπολεσθέντα ἐνεκα ραθυμίας ἢ ἀμελείας | 3) μτβ. καθιστῶ τῆν χανῶν: Φιλῶστρ.Εἰκ.1,2 καταρραθυμοῦντος τὴν χεῖρα τοῦ ὕπνου κ. παθ.: Φιλῶστρ. Νεώτ.Εἰκ.2.

καταρραίζω μτγν. ἐπιπατ. τοῦ ραίζω, καταπραίνω, μετριάζω.

καταρραίνω κ. μον. βρέχω διὰ ραντισμοῦ ὑγροῦ τινος, καταρρατίζω: Ἰνπ. Ἀρθρ.63 καταρραίνειν οἶνω καὶ ἐλαίῳ, Διόδ.Σ.34 | καταρραίνειν βιβλούς ζωμῶ κ. ἀνευ δοτ.: Ἀθῆν.10,453Α ἐνέβαλλον γὰρ ἂν σου . . . εἰς τὰ Ιαχία λίθον, εἰ μὴ καταρραίνειν ἐμελλον τοὺς περισπηκτάς || κ. παθ.: Ἀπολλ.Παραδ.η.Γοῦ 12,504: 2) παθ. ἐπὶ ὄψεως, φέρω σήματα: Φιλομῦ.23 | κατέρραινται στιγμιαίς 3) ρίπτω ὑγρῶν, διαχέω πρὸς ραντισμὸν: Γεωπ.2,32 | καταρραίνειν ὕδωρ κ. παθ.: Σέξτ. Ἑμπ.Πυρρ.1,55.

καταρρακτῆ (ῆ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -αχτή θύρα κλειούσα ἀχεῖν ἢ ρεῖθρον, ὑδροσφράκτης 2) σιδηρά θύρα φρουρίου καταβιβαζομένη ἀνωθεν τῶν ὑδάτων τὴν νύκτα καὶ κλειούσα τὴν εἰσοδὸν ἠδὲ κ. καταρρακτής.

καταρρακτῆρ-ῆρος ἰδί μτγν. ὁ ἐπιφέρων καταστροφὴν, καταστροφεὺς: Λυκόφρ.169 καταρρακτῆρ κίρκος.

κατάρ(ρι)ακτής ἰδί κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -άχτης (κατα(ρι)άσσω), ὡς ἐπιθ. ὁ ἐπερχόμενος, ὄρμητικὸς, σφοδρὸς: Στράβ.14,1,21 τῆριστας καταρρακτῆς ὄμβρον συνήρησας καὶ αὐτὸς καὶ τοὺς βινούχους ἐνέφραξεν || ὁ ἀποκρίμνος, ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἄδου: Σοφ.ΟΚ 15,0 ἐπεί δ' ἀφίκτο τὸν καταρρακτῆν ὄδῶν 2) ὡς αὐσ. πτώσις ὕδατος ποταμοῦ ἢ ρύακος ὀδὸ ἰκανοῦ ὕψους, ἰδ. ἐπὶ τοῦ Νείλου: Διόδ.Σ.1,32 τηλιακτῆν δ' ἔχων ὑπεροχὴν ἐν πᾶσι ὁ ποταμὸς οὗτος, . . . πλὴν ἐν τοῖς καλουμένοις καταρρακταῖς, Στράβ.17,1,2 ἐπὶ τὸν μέγαν καταρρακτῆν μικρὸν παρεπιστρέφων πρὸς τὴν ἑω, Κοισάρ.Δαπ.ἐν Σάβ.3,88 πλησῖον εἰς τοὺς καταρρακτάς τοῦ Νείλου: || ἰων. Καταρρακτῆς ποταμὸς τις ἐν Φρυγίᾳ: Ἡρ.7,26 ποταμὸν . . . τῷ ὀνόματι τυγχάνει ἔδον Καταρρακτῆς 3) καταρρακτῆ βλλ. | Πλούτ. Ἀντ.76 εἰς τὸν τάφον κατέφυγε καὶ τοὺς καταρρακτάς ἀφῆκε κλειθροῖς καὶ μοχλοῖς καρτεροῦς ὄντας, Ἀρατ.26, Διον. Ἀλ.Ρωμ.8,67: || ὄμ. θύρα καταρρακτῆς: ΠΔ Γεν.7,11 οἱ καταρρακταὶ τοῦ οὐρανοῦ ἠνεώχθησαν || κ.μ.φ. νεώτ. κ. δημ. ἀφθονὸς καὶ ὄρμητικὴ ροή, ὅτι δῆλοσ τῆς χειμαρῶδες καὶ ἀκατάσχετον: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 31,28 καὶ τὸν ἠλιο καταρρακτῆ χροσά | τὴν ἡμέρα θωρούσας νὰ πέσῃ: 4) εἶδος κινήτης ἀναβάθρας, δὲ τῆς ἀνήρχοντο εἰς τὰ πλοῖα: Ἀππ.Ἐμφ. Πολ.5,82 ἐπὶ τὰς ναῦς καταρρακτῆν ἐρηπίπτον εἰς τὸ ἐπιάνει δι' οὐτῶν ὄμ. πρὸς ἐπιθεσις κατά ἐλεφάντων: Διον. Ἀλ.Ρωμ.20,1: 5) ὑδροσφρακτῆς: Ἡλιόδ.Αἰθ.9,8 καταρρακτῆς τε ἐκ οσνίδων καθιέντες: 6) εἶδος ὄρμητικῶ θάλασσοῦ πτηνοῦ: Ἀριστοφ. Ὀρν.887 καὶ ἐρωδιφ, καὶ καταρ-

ρακτῆ, καὶ μελαγκορῦφω, Ἀριστοφ.Ζ1.509α,4 λάρος καὶ καταρρακτῆς καὶ ὅπτις τὸν στόμαχον εὐρὸν καὶ πλατὺν ὄλον, Ἰουθ.68α: || ὄμ. τὸ πτηνὸν κορμοσφάκος: ΠΔ Δευτ.14,16(17) καταρρακτῆν, καὶ ἰέρακα, καὶ τὰ ὄμια αὐτῶ κ. ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ: Σοφ.ἀπ.377 κ. ἐπὶ τῶν Ἀρπυιῶν: αὐτ.714 || δημ. τὸ πτηνὸν φαλακροκορῶν ὁ πυγμαῖος

7) νεώτ. κ. δημ. νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, καθ' ἣν θολοῦται ὁ φακὸς ἢ περιφάκιον, ἄ. ὑπόχυμα.

καταρρακτικός ἐπίρρ. μον. ὡς καταρρακτῆς, ὄρμητικῶς: Εὐστ.688,52.

καταρρακτός-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνωθεν πίπτων, ἐπιπίπτων ὄθ. καταρρακτῆ θύρα καταπακτῆ, κλαβανή: Πλούτ. Ἀρατ.26 μικρὸν ὑπερῶν θύρᾳ καταρρακτῆ κλειδόμενον || νεώτ. τὸ θηλ. καταρρακτῆ ὡς θηλ. βλλ.

καταρρακτώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὄμοιος με καταρρακτῆν, ὄρμητικῶς: Παπαδ.Χριστ.Διηγ.27 ἀπὸ τὴν καταρρακτώδη κάθοδον τοῦ χειμάρρου ἐπίρρ. -ῶς.

καταρρακῶ-ῶς, νεώτ. κ. -ῶν μεταβάλλω εἰς ράκος, σχίζω εἰς ράκη, κατακουρελιάζω: Σοφ.1103 νῦν δ' ὡδ' ἀναρῶρος καὶ καταρρακωμένος τυφλῆς ὑπ' αἰτῆς ἐκπεπόρθημα τάλας || νεώτ. συνθ. μτφ. ἐξευτελιζω.

καταρρακώσις-εως ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ καταρρακοῦν, ἢ εἰς ράκη μεταβολή || συνθ. μτφ. ἐξευτελισμὸς, κουρελιασμο.

καταρρανίζω μτγν. κ. μον. καταρραίνω βλλ.2), παθ.: Φιλομῦ.14,2, Ἰωσ.Γενέσ.53Α ὕδασι πολλοῖς καταρρανισθεῖς.

καταρραπίζω μον. ραπίζω σφοδρῶς, πολῦ: Εὐστ.512,20.

καταρραπίτης ἰδί ἀγώντις ἐν Ρόδῳ: Γόργων2.

καταρραπῶ κ. μον. διὰ ραφῶν συνάπτω, ἐπιρραπῶ, συρραπῶ: Ἡρ.2,96 θύρη καταρραπμένη ῥηπὶ καλῶμων (συνερασμένη με πλέγμα ἐκ καλῶμων) || ὄμ. συνάπτω, ράπτω πυκνὰ καὶ σφικτὰ: Ἰνπ.Διαίτ.21 ἐς μαρσίπνια καταρραπφанта προστιθέναι, Θεοφρ.Φ19,5,3,Πλούτ. Ἀντ.81 Ἰθρον εἰς τὴν ζώνην κτεράρραφ, Βί. Ἀλεξ.386 ἐδοξ' ἔμοι σφραγίζεω με καὶ ταῦτην καταρραπέναι || ἐν τῇ χειρουργικῇ, συρραπῶν: Γαλ.14,783 κ. παθ.: Αἰν.Τακτ.31,4, Ἀγαθρχ7 καταρραπθῆναι ἐν μηρῷ, Σωφ.1,68: 2) μτφ. μηχανώμαι, παρασκευάζω: Αἰσχ.Εὐμ.26 Πνευεῖ καταρραφῆς μόνον.

καταρρασσω, ἄπ.ττω ὁ γρ. ἀντὶ καταρρασσω βλλ.1): Φιλ.1,676 ἐκτραχηλίζεω καὶ καταρραττειν, ΠΔ Ψαλυμ.101 | 02η,10 ἐπάρας κτεράρραξῆς με 2) καταρραρήννυι βλλ.2): Αἰλ.Ζ13,18.

καταρρασσωεύς σχόλ., ἐπίπατ. τοῦ ραστωεύω βλλ.: Σχόλ.Λοικ.Παρασ.41 (παθ.).

καταρραφή ἡ) μτγν. ραφή, ἐπὶ συρραφῆως τῶν βλεφαρίδων: Λεωνιδ.Ἰατρ.π. Ἀετ.7,72: 2) περιρραφή, μπιμπλωμα: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,13.

κατάρραφες-ον μτγν. καταρραφόμενος, συνεραμμένος: Λοικ. Ἐπ Κρον.28 δλόχρουσος μὲν τὰ ἔξω, κατάρραφον δὲ τὰ ἐνδον.

κατάρ(ρα)ρα ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς ράχως βουνοῦ: Κρυστ.Τραγ. Ἐταιμ.Βοσκόδ.20 σήκου, τὶ τὰ παντράσκυλλα κατάρραρα βαδύζου, Γρην.Σκ.Τεpp.27,14 καὶ ροβολοῦν κατάρραρα τ' ἀρονίω γκρεμνοῦς καὶ πλάγια |

καταρραχῆς ἐπίρρ. δημ., ὀγρ. -ίς ἐπὶ τῆς ράχως βουνοῦ, ἀνὰ τὴν ράχιν: καταρραχῆς ἀνεπεία σκαλωτᾶ || ἀντὶ κατάρραχα βλλ.

καταρ(ρι)άχι ἰδί δημ. κατάρραχα βλλ., συνθ. κτ. πλῆθ.: Παλτ.Ἐκλ.Τραγ.45,17 νὰ πόρω δίπλα τὰ βουνά, δῆλτα τὰ καταρραχία, | νὰ βγῶ σπῆς Γούρας τὰ βουνά, στὰ κλέφτικα λημέρια.

καταρραχιά ἡ) δημ. ἡ κλιτύς, ἡ κατωφέρεια ὄρους, βουνοῦ.

καταρραχίζω μτγν. έπιπαι. του ραχίζω βλ.λ. : 'Ανών.Ρήτ.3,577W' προβλ. καταρραχίζω.

κατάρραχο (τόι δημ.) τó άνώτατον μέρος μά-
κατος βουνού, κορυφή : Κρυστ.Γκόλφω 238 από άν-
τικρινό κατάρραχο έλαμπε τ' όμορφ' άστρο.

καταρραχτή (ή) δημ. καταρραχτή βλ.λ.

καταρραφώδης (ή) ραφωδής || 'Ησ. εις λόγους
έκτεινεται δίκην ραφώδου, φλωιδ.

καταρρέζω, έπ. παρατ. καταρρέζοσκε, κατα-
πραύνω, θωπεύω, χοιδεύω : 'Ιλ.Α36ί χειρί τ'έ μιν
κατέρεζεν, αύτ.Ε 424 τών τινα καρρέζουσα Α-
χαϊάδων έυπέπλων' || όμ. καταφώ, φηλαφώ :
'Όππ.'Αλ.6ί άκάνθα ήκα καταρρέζειν.

κατάρρειδρον γλωσσ. ύπόγειον ρειθρον.

κατάρρευθεύω μτγν. περιφρώ τινά όσκό-
πως, γυριζώ : ΠΔ'Αριθμ.32,13 και καταρρέβουσαν
αυτόσιν έν τή έρήμω [ιδ.γρ. κωτέρωδ-].

καταρρηγής-οδς-ές 'Ησ. έν λ. έτερορρηγής.

καταρρέπω (ρέπω) κλνω έκ του ένός μέρους,
γέρνω από τή μιá μεριά : 'Ιππ.'Αρθρ.43' άντίθ.
ίσοροποιά : Πολύβ.6,10,7 μηδαμού νεύη μηδ' έπι
πολύ καταρρέπη μηδέν αυτόν, άλλ' ίσοροποούν
και ζυγοστατούμενον διαμείνα' 2) μτφ. κλνω
πρός τά όπίσω, πήτω έπί τινος, αυμπίτω προς
τι : 'Επικ.'Επιστ.2,41U καταρρέπειν έπι τόν μονα-
χόν τρόπον, 'Επιγρ. καταρρέπειν έπι τήν αυτήν
γώνυμην' 3) μτθ. προκαλώ τήν κλίση τινός,
κάννω τινά τώ πέσθ : Σοφ.'Αντ.1158 τύχη γάρ όρ-
θοί και τύχη καταρρέπει τόν ευτυχούντα τόν τε
δυστυχούντ' άσι.

κατάρρευσις-εως (ή) έκκλ. ή προς τά κάτω
ροή, έκχυσις.

καταρρέω κ. μον. κ. νεώτ., παρακ.-ερρήκα,
όορ.-ερρήνη, ρέω, τρέχω προς τά κάτω : 'Ιλ.
Δ 149 αίμα καταρρέον έξ ώτειλής, αύτ.Ν 539 κα-
τά δ' αίμα . . έρρες χειρός, 'Ηρ.4,187 καταρρέον
φλέγμα εκ τής κεφαλής' || μτ. όοτ. τρέχω,
σταζώ έκ τινος : Εύρ.Τρω.16 φόνω καταρρεί'
|| κ. παθ. : Πλούτ.Γάλλ.2,7 κραδαίνοντα τήν λόγ-
χην αίματι καταρρέοντα' || έπι ποταμών :
Ξεν.'Ελλ.7,4,29 έπι τού κλωδού παταμού παρε-
τάξαντο, έκ παρά τήν ΑΑτιν καταρρέον εις
'Αλαρίων ευβάλλει' || κγεν. έπί όδατος : Δημ.1274
όρουσ περιέχοντος κύκλω τοίς χωρίοις τó κα-
ταρρέον ύδωρ τή μέν εις τήν όδόν, τή δ' εις τά
χωρία συμβαίνει φέρεσθαι, Μηναι.12,16 Σινξ, τούς
χιτώνας . . θαλάσσιον καταρρέοντας ύδωρ'

2) έπι ηρσο., τρέχω, όρμώ, προς τά κάτω : 'Α-
ριστφ.'Αχ.26 άθρόοι καταρρέουσα, Όουκ.7,84 οι
μέν ευδής διεφθείροντο, οι δε έμπαλασάσθμενοι
κατέρρεον [τ. έ. έντός του ποταμού] || όμ.
πήτω κάτω, πέφτω : 'Ιππ.'Πρωγ.3 καταρρέειν από
τής κλίνης έπι τούς πόδας, Πολύβ.8,16,6 κατέρ-
ρονταις άνοδίσαι εις τούς όμαλοός και πεδι-
νοός τόπους, Λουκ.Τιμ.4 έραστίν δια τού τέ-
γους καταρρέοντα' κ. μτ. αίτ. : 'Αριστφ.όπ.47 τήν
άτραπών καταρρέων' 3) έπι καρπών, φύλλων
κτ. άποξηρανθέντων, πήτω, καταπίτω : Ξεν.ΚΠ,1,
5,10 θ γεωργός . . έψη τόν καρπών άσυγκόμ-
στον εις τήν γήν πάλιν καταρρείν, Θεόφρ.Φ
Αιτ.4,13,3' 4) πήτω εις άρεμία, κατοκρημιζο-
μαι : Δημ.21 ταιαύτα περι αύτά καταρρεί'
|| έπι στέγης, κατακρημιζομαι : Πaus.1,44,3 κα-
ταρρηθια δέ τφ Ιερφ τόν όροφον τειμαίροισι
άν τι ύπό τού χρόνου, Ποπαδ.Χριστ.Διηγ.12 με
τάς ξυλώσεις χασκούσας έως τής όροφής, με
τήν στέγην καταρρέουσαν' 5) μτφ. εκπίπτω
έντελώς, άφανίζομαι, κατακρημιζομαι : 'Αριστ.
όπ.557 καταρρύθ τó τής πόλεως άνδρερον, Βα-
λαωρ.Στιχούργ.2,27 τής νεότατός μου ραββα, δι-
ατι δέν καταρρείεις σ'ένα τάφον' || ειδ.έν άναφ.

πρός κρατήρα ήφαστιση, καταπίτω εις . . : Πο-

λύβ.34,11,12 τών τριών κρατήρων . . τόν μέν κα-
τερρηνέικαν φσηίν εκ μέρους, τούς δε συμμέ-
νειν' || έπι νεκρού, άποχωρίζομαι, πήτω τών
όστών εκ τής σήφews : Πaus.10,2,6 νεκρού κα-
τερρηνέικας τάς σάρκας, Μηναι.3,8 Σινξ. το-
σοτόν κατσικούθη, έως ού πάσαι αί σάρκες ού-
τωθ' κατέρρευσαν 6) μτφ. νεάτ. χώνω τάς δυ-
νάμεις μου, φθείρομαι, φθίνω : 7) καταρρέειν εις
τινα περιέροχοι, καταντώ εις τινα, πήτω εις τήν-
τύχην τινός, ξεπέφτω σέ κάποιον : Θεοκρ.1,5 αί
κα δ' αίγα λάθη τήνος γέρας εις τά καταρρείαι
4 χίμαρος, Βίων.1,55' 8) θάπητα, χώνω : 'Αριστλ.
Ζ1 556δ,5 ταύτα δε τά κυήματα καταρρεί εις
τήν γήν' 9) μτφ. έπιπίτω, περιπίτω εις τι :
'Επικ.'Επιστ.2,36U' 10) ρηματ. η. καταρρέουσις,

κατάρρηγμα κ. -ύα, μέλλ.-ρήξω, μτγν. πα-
ρακ. κατάρρηγα σήζων καιαρρίπτω, καταστρέ-
φω : 'Ηρ.4,201 κατάρρηξαν δε τούδε ενικας τήν
έποίσαν γέφυραν, Εύρ.'Ηρ.864 καταρρήξω μέ-
λεθρα και δόμουσ επεμβαδών' || θραύω εις
τεμάχια, διορρηγνώω, κατοξσηζίζω : Δημ.535 κα-
τερρηνήτε τά παρασκευασάμενα Ιμάτια εις τήν
έορτήν, Διδό.Σ 19,34 ή μέν άποτυχούσα . . , κα-
ταρρήξασα τó περι τήν κεφαλήν διάδημα, Λουκ.
'Αλ.36 τήν έσθήτα κατάρρηγών και έμάχοντο
περι τής όπώρας προς άλλήλους' || όμ. κ.
μέσ. : 'Ηρ.8,99 καταρρήξαντο τούς κιδώνας [έσχί-
σαν τά Ιμάτια τών], Ξεν.ΚΠ,3,13 τούς πέλλουσ
κατερρήξασα' 2) μτφ. έπιφέρω ρήγματα, δια-
σπώ : Σοφ.'Αντ.675 αυτή ή άναρχία ή πόλεις δα-
λουσι, . . ήδε συμμάχοσ όορός τρώσας καταρ-
ρηγίσαι' 3) φρ. κατορρηγνύειν τινός γέλωτα
ποιείν τινα τώ εκραγώ εις γέλωτα : 'Αθην.4,130C
πολλούσ κατέρρηξεν ήμών γέλωτας' 4) παθ.
ιδ. έν τφ όορ. κατερρηνήν κ. τφ παρακ. κατέρ-
ρωσ σήζόμενος καταρρίπτομαι, καταστρέφο-
μαι, θραύομαι : 'Ηρ.7,23 καταρρηγνύμενοι οι κρη-
μοί τού όργύματος πόνον διηλήστον παρείχον,
Όουκ.4,115 τó σικημα κατερρηνή, Στράβ.5,26
όκρας καταρρηγιάς εις τήν θάλασσαν' 5) όμ.
πήτω ή όρμω προς τά κάτω, έπί τρικυμιών, κα-
τορρακτών κτ. : 'Ιππ.'Αέρ.8 όκτόταν δε κου
άθροισθ και συστραφί ές τó αυτό όπό άνέμων
άλλήλοισιν άναντιωθέντων έξαιφνης, τότε κα-
ταρρηγνύται, ή έν τύχη πλειστον συστραφέν'
|| κ. έπί άνέμου, όρηητικώς επιπίτω : Πλούτ.Φάθ.
16 πρηστήρι γάρ έοικώς φλεγόντι κατερρηγνύτω'
|| όθ. εκρήγνυμαι, αιφνιδικώς έμφωνίζομαι, έρχο-
μαι μέ όρημη, ξαφνικά : 'Ηρ.1,87 χαιμών κατερ-
ρηνή, 'Αριστλ.Ιόσ.400α,26 όμβροί καταρραγνύ-
νται' || συνειδ. κ. έπί όοκράων : Εύρ.'Αлк.1068
έξ όμμάτων ηγηάι κατερρηνάσαι' || κ. μτ. όοτ. :
Φιλόστρ.'Απόλλ.23 τού ρεύματος καταρρηγνύμε-
νου τών όρών' 6) μτφ. εκσπώ, καταρρηγνύω εκ-
δολοομαι, γίνομαι, ξεσπώ : 'Αριστφ.'Ιππ.444 έξ
γάρ ήμιν ό πόλεμος καταρρηνή, Φιλ.2,598 κατε-
ρηνή γέλωσ, Λουκ.'Αλ.'Ιστ.2,35 βροντής μεγάλης
καταρρηγίσασα . . άνήχθημεν έπιστάσθμενοι'

7) έπι γής σήζομαι, έχω ραγίδας, σήζω : 'Ηρ.
2,12 Αλυγποσ μελέγγασίς τε και καταρρηγνύ-
μένη, 'Αριστλ.Ζ1 556α,5 γίνονται δε άραιδες . . έν
τφ πεδίαδι και καταρρωγιάς' 8) έπι κισμά-
των, έρεισομαι, καταρρέω : 'Επιγρ. όσα κατέρ-
ρωγον τού τέχους (όσα μέρη τού τέχους είναι
ηρεισιμείνα : 9) ρητ. έχω βίαιας κενώσεις,
υποφέρω έκ διαρροίας : 'Ιππ.'Αρχ.'Ιητρ.10 ή κοι-
λή καταρρηγνυται' έπι ηρσο. : 'Ανπ.'16ηρ.54 κα-
τερρηγνύτο τός γαστήρας' || όμ. έπι τήν
κατομηλήν, όφθόνος εκκρίνομαι : 'Αριστλ.Ζ1 581β,
τοίς θάλασιν ή τε έπαρσις γίνεταί τών μα-
στών, και τά καταμήνια καλούμενα καταρρη-
γνυται' || όμ. έπι σιδηγάτων, διορρηγνυται,

άνοιγω, απόζω : Ίνν.Κωακ.613, αὐτ.Ἐπιδ.6,8,18 || ὄμ. ἐπὶ μέλων τῶ σώματος, πλῆθ πρὸς τὰ κάτω : αὐτ.Φύσ.Παιδ.30 εἰ τε μαζοὶ καὶ τὰ ἄλλα μέλας καταρρηγνύται || ὄμ. ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ τῶν χελέων, ἔχω σχισμὰς, εἶμαι σκασμένος : Ἀντυλλ.π.Ὀρειδ.10,27,13, Ἀέτ.5,118.

καταρρηθέντες (οἱ) μτγν. οἱ καταδικασθέντες : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,18.

καταρρηκτικός-ή-όν κ. νεώτ. Ιατρ. ὁ κινῶν τὰς ἐκκρίσεις, τὰς ἐκκενώσεις : Ίνν.Διατ.23 πέλιον δὲ μέλανος φύσεων καταρρηκτικώτερον, Ἀρετ.Ὁφ.Νούα.1,2 καταρρηκτικός οὖρον || ὁ πολ. καθαρτικός, κινητικός : αὐτ.Διατ.51 διουρητικός καὶ καταρρηκτικός αἰεὶ πολλὰ προσωφελεῖ ἐν ταύταις τῆσι νοούσιοι 2) νεώτ. γεωλ. καταρρηκτικὴ μεταμόρφωσις (ἡ) ἡ κατατεμάχισις καὶ κατάθρυψις τῶν πετρωμάτων.

κατάρρηξις-εως (ἡ) Ιατρ. ἡ διὰ βίαιας κινήσεως ἐκκένωσις' ὁδ. κατάρρηξις κοιλίας ὀρμητικῆ, σφοδρὰ κίνησις, σύσπασις τῆς κοιλίας πρὸς κενώσας, διάρροια : Ίνν.Κωακ.235 κ. ἀπολ. : αὐτ.Ἐπιδ.3,26 2) ὄμ. Ιατρ. ρῆξις μεμβρανῶν : αὐτ.Φύσ.Παιδ.30.

κατάρρησις-εως (ἡ) μτγν. κατηγορία, καταδίκης, καταλάτ : Ἰουλ.Λόγ.2,85D, Ἦσ. 2) Σουῖδ. καταδική.

καταρρησῶ Ιων. τ. τοῦ καταρρᾶσω βλ.λ. Ἦσ. **καταρρητορεύω** κ. νεώτ. καταβάλλω, νικῶ τινα διὰ τῆς ρητορείας : συνήθ.παθ.καταβάλλομαι, νικῶμαι διὰ τῆς ρητορείας : Ὑπεριδ.Δημ.ἀπ.7, Πλούτ.Ἡ8,801F, Λουκ.Ἀνάχ.19. 2) γλωσσ. λέγω, ἀγορεύω 3) νεώτ. κ. ὑπερβαλλόντως ἐπιδεικνύω ρητορικὴν δεξιότητα, ποιοῦμαι κατάχρησιν τῆς ρητορείας.

καταρριγῶ-έω μτγν. μεγάλως ριγῶ, ἀνατριχίζω : Ἀπολλ.Ρ.3,132 καταρριγίνῃ ἰδέσθαι.

κατάρριζα ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ φυτῶν, καθ' ὅλην τὴν ρίζαν, ἐξ ὅλης τῆς ρίζης, σύρριζα βλ.λ. : ἐναγίνονται τ' ἀγκάθια, ἂν δὲν τὰ κόφης κατάρριζα || εἰς τὰ βαθύτερον ἐν τῇ γῆ εἰσχωροῦνται ἄκρα τῶν ριζῶν : τὸ δένδρο σκαυληκίαισε κατάρριζα καὶ θὰ ξεραθῆ 2) ἐν ἀναφ. πρὸς ὄρος ἢ βράχον, εἰς τὸ ἐσχατὸν ἄκρον τῶν ὑπερειῶν, στή ρίζα τοῦ βουνοῦ, τοῦ βράχου, ἀντίθ. κατὰκορφα : κατάρριζα τοῦ βουνοῦ εἶναι τὸ χειριουδάκι.

κατάρριζος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ πολλὰς ρίζας ἔχων, ὁ ρίζας εἰσχωρούσας βαθέως εἰς τὴν γῆν ἔχων : Θεόφρ.Φι1,6,8.

κατάρριζῶ-ῶω (ριζῶ, ριζαί) ποιῶ, κάμνω τι νὰ ριζώσῃ, φυτεύω στερεῶς κ.μτφ. : Πλάτ.Τίμ.73B οἱ γὰρ τοῦ βίου δεσμοὶ τῆς ψυχῆς . . κατέρριζον τὸ θνητὸν γένος, Πλούτ.Ἡ8,805F κατάρριζοῦν ἑαυτὸν εἰς τὴν πολιτείαν 2) συνεκδ. στερεῶ, παγιῶ, στερεῶνω : Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ.9,708 κατάρριζοῦν λάσ' 3) ὄμ. παθ. κτῶμαι ρίζας, ριζοβολῶ : Πλάτ.Τίμ.76C ὑπὸ τὸ δῆμα ἐπιλάμενον κατέρριζοῦτο 4) συνεκδ. καταλήγω, τελειῶνω που : Ἀντυλλ.π.Ὀρειδ.6,44,22,10 σύριγγος κατέρριζομένης.

κατάρριζωμα-ατος (τὸ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατέρριζοῦν βλ.λ., ἡ διὰ τῶν ριζῶν στερεώσις.

καταρρικθῆμαι-ῶμαι (ρικνοῦμαι) κυρτοῦμαι, ζορῶνω, καμπουριάζω : Σοφ.Ἰγν.295, Σουῖδ.

κατάρριν-ἴνος (ὁ, ἡ) (ρις) πάπ. ὁ γρῦπὸς τῆν ρίνα, ὁ ἔχων μύτην κυρτὴν, κορακομύτης.

κατάρρινιζῶ ἔσφ. γρ. τοῦ κατάρρινω βλ.λ.

κατάρρινοι (οἱ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία πιθήκων τοῦ ἀρροματός τῶν πρωπίστων.

κατάρρινω-ῶω || (ρινω) ἡ-έω καταξέων φθειρω, λεπτύνω : Ἀντυλλ.π.Στοδ.4,37,16 Ισχαίνων καὶ

κατάρρινῶν τὰ συγκρίματα 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀποβάλλω διὰ τῆς ἐργασίας πάσαν τὴν περιττὴν σάρκα : Αἰσχ.Ἰκ.747 πολλοὺς δὲ γ' εὐρήσοισιν . . βραχίον' εὐ καταρρηνέμενος ἰδιόρθ. κατέρρινωμι 3) ὄμ. μτφ. ἐν φρ. καταρρηνέμενος τὴν λέγειν καρφόν, εὐφύεις : Ἀριστοφ.Βάτρ.901. **κατάρρινῶ**-ῶω (2) (ρινώ) «κατερρινώμενον» καταπνευσασέμενον, καταδεδερματωμένον ».

κατάρριζομαι (ριπίζομαι, ριπῆ) μτγν. κ. μον. παρασύρομαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων : Εὐμόδ.246.

κατάρρισιμός (ὁ) (κατάρριζομαι) μτγν. θεραπεία διὰ ριπῆς ἀέρος, διὰ ψαφήματος : Σωρ.241.

κατάρριπτάζομαι (ριπτάζομαι, ρίπτω) Ἦσ. διασκορπίζομαι.

κατάρριπτω κ. νεώτ., μτγν. -ριπτέω ρίπτω κάτω, καταβάλλω, ἀνατρέπω, καταλάω : Αἰσχ. Ἀγ.884 εἰ τε δημόθραυς ἀναρχία βουλήν καταρριφείην, Πλούτ.Λοῦκ.34 τῆς Ἀσίας τὰ βασιλῆα καταρριφάντες || κ. νεώτ. ἀνατρέπω, κάμνω τινα νὰ πέσῃ : κατέρριφε τὰ ἀπιχειρήματα τοῦ ἀντιδίκου ἐν πρὸς ἐν 2) ὄμ. συνεκδ. ταπεινώ, ἐξευτελιζῶ : Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.7 τοὺς μὲν οἰκείαυς εἰς ὕθος ἀπείροντες, τοὺς πολεμίους δὲ νέρα τοῦ μετρίου κατέρριπτοντες 3) νεώτ. μτφ. ἐπὶ ἀγῶνος ἢ οἰνεῖ ἀγῶνος, ὑπερβάλλω : κατέρριφε τὸ ρεκόρ ἀνοχηγῆς 4) κ. νεώτ. ἀγῶ εἰς ἀνυποληψίαν : Βέττ.Βόλ.238,31 κατέρριπται μάθησιν || ὄμ. καταφρονῶ : Διόδ.Σ.13,15 ἤξειο μὴ καταρριφαί τῆς πατριδος τὴν περιδότητον δόξαν 5) ρημ.π. κατάρριφεις.

κατάρριφεις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατέρριπται, καταβολή : Ὀριγ.π.Κέλο.179 || νεώτ. κατεδάφισις, κατάπτωσις 2) νεώτ. μτφ. ὑπέρβασις : κατάρριφει τὸ ρεκόρ τῆς ἀνοχηγῆς.

κατάρροῦ (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὰ κάτω ροή, ρεῦσις : Αἰσων.145 2) νεώτ. φλεγμονὴ τοῦ βλεννογόνου τῆς ρινός, ρινικός κατάρροσ, συνάχι.

κατάρροια (ἡ) μτγν. κατάρροη βλ.λ.1) : Ἀκύλ. ΠΔΨολμ.77(78),44 2) κατάρρους βλ.λ.2) : Ἀρρ. Ἐπικτ.1,26,16, Πλούτ.Ἡ8,128A.

κατάρροισθῶ-έω Ἦσ. καταπίνω, ροφῶ.

κατάρροισομαι μτγν. ἔχω κατάρρονον, εἶμαι συναχωμένος : Διοσκ.1,40, Γαλ.6,548.

κατάρροισῶ-έω μτγν. μετὰ ραίζου, βοεροῦ ἤχου ἐπέρχομαι ἐναντιὸν τινός : Νόνν.Δ.1,217 κατάρροισησε θεσίων.

κατάρροικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κατάρρονον, ὁ κινῶν, προκαλῶν τὸν κατάρρονον : Ίνν. Ἀφορ.5,24, Πλάτ.Τίμ.85B φλέγμα δ' ὄξυ καὶ ἀλμυρὸν πηγὴ πάντων νοσημάτων, ὅσα γίνονται κατάρροικά 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς κατάρρονον βλ.λ. : Ἀριστολ.Πρ.697b,20.

κατάρροιστικός-ή-όν κατάρροικός βλ.λ. : Ἀριστολ.Πρ.929b,27 ἡ-όν κωδ. -ητικοί, -ητικοί.

κατάρροη (ἡ), ὁ, γρ. -ἡ τὸ βάρος ἐξηρημένου σώματος, ἀντίθ. ἀναρροηή : Ίνν. Ἀρθρ.43.

κατάρροπος-ον κ. μον. κεκλιμένος πρὸς τὰ κάτω : Ίνν. Ἀρθρ.69 κατάρροπον ποιεῖν τι, αὐτ. ἐπὶ τὸ κατάρρονον βέπειν || ἐξηρημένους, κρεμᾶμενος : αὐτ.Ἐπιδ.8,1,10 κατάρροπα φύματα 2) κατωφερῆς, ἐπικλινῆς : Ἀντυλλ.π.Ὀρειδ.9,14,6 κατάρροπος κλίνη, Ἀνω.Κομν.183 οἱ ποταμοὶ ἐπὶ τὰ κατάρροπα βέουσιν 3) μτφ. ὁ ἐλαττούμενος, ἔχων τάσινα νὰ ἐλαττωθῆ, ὑφιέμενος : Ίνν.Χυμ.5,7 κατάρροπος νοῦσας.

κατάρρους-οος-οον-οον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ρέων πρὸς τὰ κάτω ὀρμητικῶς : Φιλόστρ. Ἀπολλ.6,23 κατάρρους Νεῖλος, Βί. Ἀλεξ.3074 διαπερᾶν τὸν ποταμὸν, κατάρρονον τοῦτον διττα || ὁ πλήρης χειμάρρων : αὐτ.Εἰκ.2,17 κατάρρους νῆσος

2) τὸ ἄρσ. ὡς οὖσ. ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς καταρρέων, ἢ καταρροή: Ἰνπ. Ἀφορ.3,12. Πλάτ. Πολ.455D καταρροὺς νασήμασιν ὄνομασι τίθεσθαι ἀναγκάζειν τοὺς κομφοὺς Ἀσκαληπίδου, αὐτ. Κρατ. 440C οἱ κατάρρωφ νοσοῦντες ἀνθρώποι || νεώτ. νοσηρὰ αὐξήσις τῆς συνήθους ἐκκρίσεως βλενωγόνου τινός: βρογχικός κατάρροϋς, - κατάρροϋς τοῦ στομάχου - τοῦ λάρυγγος. 3) μτφ. πτώσις, ἐκπτώσις, μτφ.: Πλάτ. Κρατ.440D ὑπὸ βεῦματός τε καὶ κατάρρου πάντα τὰ χρήματα ἔχεσθαι.

καταρροφάνω καταρροφῶ βλ.λ.: Ἰνπ. Νόσθ.2,54. **καταρροφῆσις-εως** (ἡ) μτν. τὸ τελειώσ. ροφάντι, ἢ κατάποσις: Σωφ.2,41, Διοσκ. Ἐθν.2,5.

καταρροφῶ-έω μτν. κ. -άω καταπίνω, ρουφῶ: Ἰνπ. Τάπ. Ἀνθρ.17, Ξεν. ΚΠ1,3,9 οἶνον .. εἰς τὴν ἄριστον χεῖρα ἔχεδμενοι καταρροφῶσι, Ἀριστλ. Πρ.876α.27, Ἐρμεί. Ἰαμβ.4, Ἀλέξ. Τρολλ.11,2 || **καταρροφῆσιν** τινος καταπίνω ἐκ τινός: Ὀρειθ.8,6,16 || κ. παθ.: Ροῦφ. Σάτ. Γον.18.

καταρροφῆσις-εως ὁ ὑποκειμένος εἰς κατάρρου βλ.λ.21, ὁ ἐκ κατάρρου πάσχων: Ἰνπ. Δι.1,32.

καταρροφῆσις-εως (ἡ) [καταρρέω] ὁ δι' ὀλισθήσεως ρέων, πίπτων πρὸς τὰ κάτω' δδ. εἰδ. ἐπὶ λιπαρῶν ἐν θερμάνσει σαρκῶν, ὁ λειψόμενος, ὁ σταλάσων ἴλιος: Σωφ. Ἀντ.1010 καταρρῶεις μῦραι καλυπτῆς ἐξέκκιντο μὴελῆς.

καταρροφῆσις-εως μτν. φέρω εἰς ρυθμόν, συμμετρίαν, συμφωνίαν: Ἡλιόδ. Αἰθ.3,3 εἰς γαλήνῳ κίνημα τὸ βῆμα καταρροφῆσιν || ὄμ. ὁ καταρρυθμιζόμενος ὁ ρυθμικός: Λογγίν.41,2 τὰ καταρρυθμισμένα (τὰ λίαν ρυθμικά) 2) μτφ. κατευθύνω τινὰ εἰς τι: Φιλόστρ. Ἀπόλλ.7,18 καταρροφῆσιν τινὰ ἐς τὴν τοῦ δικαίου δόξαν κ. παθ.: Ἀθῆν.5,179Α ἄγριον γέροντα .. καταρροφῆσιν ἐμὸν εἰς βίαν ἡμερον ὑπὸ τῷ παιδός.

καταρροφῆσις-εως μτν. ὁ λίαν ἐρρυθμῶς, εὐρυθμῶς, σύμμετρος, ἀνάλογος: Λογγίν.41,1 κατάρρυθμα κομφά φαίνεται.

καταρροφῆσις-εως μτν. ἐπίπτα. τοῦ ρυθμοκαί βλ.λ., ἔχω διαρροίαν: Εὐστ.136,277.

καταρροφῆσις-εως κ. νεώτ., μέλλ. -ρυνῶν ρυπαίνω τὴ ἐξ ὄλου, λίαν, ἐντελῶς καταλερώνω, καταμολύνω || ἐν χρ. μτφ. κηλιδῶν, κατασχύνω: Ἰσοκρ.12,63 ταῖς κατηγορίας ταύτας καταρροφῆσιν τὰς τῆς πόλεως εὐεργεσίας, Πλάτ. Νόμ. 919Ε ἐπιτηδεύματα καταρροφῆσιν τὴν αὐτοῦ πατρῶον ἐστίν, Ἀριστλ. Ἀθ.6,3 ἀναξίως καταρροφῆσιν ἑαυτῶν, Πλούτ. Ἠθ.456C, Χορῆκ. Μιλτ.64 βραχεῖα κη ἰδί τοὺς πόνοους καταρροφῆσιν.

καταρροφῆσις-εως μτν. κ. μον. καταρροφῆσιν βλ.λ.: Δαυίδ Πρωλ.40,20 2) ὄμ. μτφ. κηλιδῶν, κατασχύνω: Ἰω. Λυδ. Ἀρχ.3,66 καταρροφῆσιν δικαστήριον, Μηναι.6,5 Θεατ. λόγους καὶ πράξεις ἐμαυτῶν καταρροφῆσιν 3) Ἐπιγρ. τὸ παθ. ἐπὶ ἱματισμῷ, κατακηλιδοῦμαι, λερώνομαι πολῶ 4) κ. μτφ. μον. κατασχύνομαι: Σέργρ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,226.

καταρροφῆσις-εως (ἡ) μτν. τὸ ρέειν πρὸς τὰ κάτω: Φιλοῦμ. π. Ὀρειθ.45,29,60 κ. ἐπὶ φλέγματος: Μιχ. Ἐφ Μ Φυσ.78,17 2) ἱατρ. πτώσις πρὸς τὰ κάτω, κατὰπτωσις: Γαλ.1812ι,702.

καταρροφῆσις-εως ὄμ. μτφ. καταρροφῆσιν, γίνωμαι πλήρης ρυτιδῶν, σουφρώνω: ΕἰΜ 737,1 καταρροφῆσιν ἕρμα.

καταρροφῆσις-εως κ. νεώτ. ὁ καταρροφόμενος, ὑπὸ πολλῶν ὀδῶν ὀρθουόμενος, ποτιζόμενος: Εὐφ. Ἠλ.777 κυρεῖ δὲ κήποις ἐν καταρροφῆσι βεβῶς, αὐτ. Τρω.1067, Αἰλ. Ζ1 10,37 γῆ ἔνδροσός τε καὶ κατάρρτος, ΠΔ Μακκ.2,12,16 τὴν παρακλιμένην λίμνην .. κατάρρτου ἀίματι πεληρωμένην φαίνεσθαι, Ἐπιγρ. ὄρος κατάρρτου (ἰδαιλακούμενον ὑπὸ ρευμάτων) 2) ἐπὶ ὕγραυ, ὁ πρὸς τὰ

κάτω ρέων: Ὀλυμπ. Μετ.128,32 κατάρρτου ὄδωρ 3) ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος κατακεκλιμένος, προσκεχωσμένος, ἐπὶ τοῦ Δάλα τοῦ Νείλου: Ἦρ.2,15 ἦδη γὰρ τὸ γε Δάλα .. ἐστὶ κατάρρτου τε καὶ νεοστὶ ὄγος λόγῳ εἰληπὴ ἀναπεφηνός 4) εἰδ. ἐπὶ στήθει, ὁ ἔχων μεγάλην ἄρσιν, ὁ λίαν ἢ ἀποτόμως καταρροφῆσις: Πολύδ.28,12,3 κεραμωτῶ κατάρρτω γίνεσθαι.

καταρροφῆσις-εως ἰων. τ. τοῦ καταρροφῶδῶ, φοβούμαι πολῶ, τρομόζω, σκιάζομαι: Ἦρ.1,34 καταρροφῆσιν τὸν ὄνειρον ἀγεται μὲν τῷ παιδί γυναικί, αὐτ.9,8 ἐργάζονται δὲ μεγάλως καταρροφῆσιν τὸς Πέρσας, αὐτ.9,45.

καταρροφῆσις-εως ἰδ. ἢ ἀποκεκομμένος, ἀπόκηρμος: Σωφ. Φιλ.937 καταρροφῆσις πέτρα 2) ἐπὶ γῆς, εὐθρυπτος: Ἦρ. [Ἰοδρῶ. ὄπι καταρροφῆσι], **κατάρρσις** εως (ἡ) [καταίρω] ἀπόθρασις, ὄνιθ. ἀπαρσις: Πολύδ.1,102 2) μέρος, τόπος, ἐνθα καταπέουσιν, ὄρος πρὸς ἀπόθρασις: Θουκ.4,26 οἱ ὀπλίται περὶ τὰς κατάρρσις τῆς νήσου ἐφύλασσον, Πλούτ. Πομπ.65 ὑπεραλκείε ἔχοντα καὶ ναύλοχα καὶ κατάρρσις ἐπιφορῶς τοῖς ἐπιφοιτῶσι διὰ θαλάσσης, Δίων Κ.60,11, Αἰλ. Π1,9,16.

κατάρρσις Ἦρ. κατάκλεισθαι.

καταρτάσις (ἡ) ἡδῆ περιληπτ. οἱ ἴσται πλοῖου, τὰ κατάρτια, τὰ ἔρμνα: μηχανὴ ἐξηρησιμένη πᾶσι βυλικῆ καταρτία καὶ σιδηράσι.

καταρτία (ἡ) κ. -ορθία ἔξαρτια: Πάν. 1) ἔσφ. γρ τὸ κατάρτιον βλ.λ.: Αρτεμίδ. Δαλδ.253.

καταρτίζω κ. μον. κ. νεώτ. διευθετῶ, τακτοποιῶ, συμηθίζω, διαλλάττω: Ἦρ.5,106 κεινὰ τε πάντα καταρτίσω ἐς τωτότ καὶ τὸν Μιλτιάδου ἐπίτροπον .. παρρῶ, αὐτ.28, Πλούτ. Μάρκελλ.10 τῆς βουλή τὸν δῆμον ἀνιθίζοντα μεταχειρίζομαι καὶ καταρτίσαι μὴ δυναμένης, Διον. Ἀλ. Ρωσ.3,10 ἴνα καταρτίσθῃ ἡ πόλις || συμφωνίω: Εὐσέβ. Μύνδ.1 καταρτίζειν φίλους διαμετρομένους 2) ἐπιδιορθώνω, ἐπισκευάζω: ΚΔ Μακρ.4,21 καὶ προδῶς ἐκείθεν εἶδεν ἄλλους .. καταρτίζοντας τὰ δίκτυα σπῶν 3) εἰδ. ἱατρ. τοποθετῶ, ἐπαναφέρω ἐξηρηθρῶμενον μέλος εἰς τὴν θέσιν του: Ἀπολλ. Κιτ.2, Ἠλιόδ. Χειρ. π. Ὀρειθ.49,1,3 || ὄμ. σχηματίζω πρεπόντως, ἐν φυσικῶν κη καταρτίσει δι' ἀσκήσεως: Ἀρρ. Ἐπικτ.3,20,10 καταρτίζειν τὴν ὄσφιν καὶ τοὺς ὠμούς 4) μτφ. ἐπαναφέρειω εἰς τὸ ὀρθόν, εἰς τὸν ἴσον δρόμον: ΚΔ Γαλ.6,1 ὕμεις οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι προδῶτος 5) παρονῶ πρὸς τὸ προσήκον, συμβουλεύω: Πλούτ. Κάτ. Νεώτ.65 ὕμπετρον, εἰπευ, ἐργον αἰδοῦντα τοῦτον μαλῶζει καὶ καταρτίσαι πρὸς τὸ συμφέρον 6) ἐπανορθῶ: ΚΔ Θεσσ.1,3,10 καταρτίσαι τὰ ὑστερήματα τῆς πίστεως ἡμῶν 7) μτν. μον. κ. νεώτ. παρασκευάζω παρέχων τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια: δδ. εἰδ. ἐκπαίδευω: Δημητρ. Πρωκ. ἐν Σάθ.3,482 πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως .. κατάρτιζε τὸ λογικὸν αὐτοῦ πολίονον, - καταρτίζει τὸν μαθητὴν εἰς τὰ μαθηματικά 8) ὄμ. παθ. ἢ μτφ. καταρτισμένος πεπαιδευμένος, παρεσκευασμένος εἰς τι, ἐτοιμος: ΚΔ Λοσκ.6,40 καταρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ || μέσ. θεραπεύω: ΠΔ Ψαλμ.67(68),10 ἡ σθένει, σὺ δὲ καταρτίσω ὀσθῆν 9) κ. νεώτ. ἐφοδίζω, ὀπλιζῶ: Πολύδ.1,47,6 πληρωμάτων καταρτίσαντες ἐπιλέκτω, Διόδ. Σ13,70 καταρτίσεις δὲ καὶ τὰς ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι τρηφείας || νεώτ. ἀπαρτίζω, συντάσσω, ὀργανώνω: κατάρτισε τὴν βιβλιοθήκην τοῦ γυμνασίου - λῶχον ἐκ διαφόρων μονάδων || κ. παθ. ὀπλιζομαι: Πολύδ.5,2,11 πλοῖα ταῖς εἰρεσιάζεις καταρτισμένα 11) κτ.μτφ. καταρτισμένος ὁ ὄν ἐν τῷ ἐξεί μάχης: Ἦρ.9,66 ὄμ ἐξεπιστάμενος τὰ ἔμμελα ἀποδῆσθαι

ἀπό τῆς μάχης, ἦτε κατηρτισμένοι· ἢ ἐν ἀνοφ. πρὸς πραγμ. παρασκευάζω, ἐτοιμάζω : Φιλ. Βελ.78,24 κατάρτιζεν σφενδόνην' κ. μέσ. : Πλ. Ἐξ.15,17 εἰς ἔτοιμον κατοικητήριόν σου, ὁ κατηρτίσω, κύριε, ΚΔ Ἐβρ.10,5 σώμα δὲ κατάρτισω μοι· ἢ κ. μέσ. ἐν ἐνεργ. σμ. : Πλν. ὁ τὸν κάσμον κατάρτισάμενος' ἢ ὁμ. κ. πτ. ἀπαφ. παρασκευάζω, συμπληρώ τὴ πρὸς τὸ ἐνεργῆσαι ἢ διαθεῖσαι : Ἐπιγρ. κατάρτισάτω διδύσασαι· ἢ εἰδ. ἐπὶ πραγμ. δεομένων ἐπεξεργασίας, συσκευάζω, ἐτοιμάζω, οἶον φαγητά, φάρμακα κττ. : Διοσκ. Ἀλεξ. Προσιμ. ὁμ. κ. μέσ. : Νικ. Θηρ. 954'

9) παθ. κ. ἐν μέσ. σμ. παρασκευάζομαι, ἐτοιμάζομαι : ΚΔ Κορ.2,13, ἢ ἀδελφοί, χαίρετε, κατάρτιζεσθε, παρακαλεσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε.

κατάρτιον (τὸ) μτγν., μον. κ. νεώτ., μτγν. κ. κατάρτιος (ἡ) ὁ (ιστός) τὸ πλοῖον : Ἀρτεμιδ. Δαλδ. 2,12 τῷ Ἰστώ καὶ τῇ κατάρτι τῆς νεῶς, αὐτ.53 τὸ πλοῖον καὶ ἡ κατάρτιος αὐτοῦ, Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάδ.3,4 κυπλώντας τὸ κατάρτι, τὸ ἐγκρέμνισα, καὶ ἐλάθωσα τὸν γενεράλην, Ἐρωτόκρι.4,657 ὄρες ποτὸ νεῶς τ' οὐρανοῦ μετὸ κατάρτι γυγίη, Κάλδ. Λορ.8,35 σκάφω, ναύτας, Ἰστιά, κατάρτια ἢ φλόγα τρώγει, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.137,15 ἕνα πουλάκι καθίσει ἐπάνω στο κατάρτι· 2) μτγν. μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ Ἰστού : Ἀρτεμιδ. Δαλδ.3,36.

κατάρτισις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., ὁμ. -η ἐπανόρθωσις : ΚΔ Κορ.2,13,9 χαίρομεν γὰρ ὅταν ἡ-μῆς ἀσθενῶμεν, ὅμας δὲ δυνατοὶ ἦτε· τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ἡμῶν κατάρτισιν· 2) κ. νεώτ. γύμνασις, παιδεία, ἀγωγή : Πλούτ. Ἀλέξ. τὴν περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἑγκύκλια παιδευταῖς οὐ πάντῃ τὴ πιστεύων τὴν ἐπιστάσαν αὐτοῦ καὶ κατάρτισιν· ἢ κ. νεώτ. ἀποκατάστασις, τελειοποίησης εἰς γνώσεις, εἰς εὐδικίην τινα μύθησιν : κατάρτισις τοῦ μαθητοῦ - μικροβιολόγου' 3) καταρτισμός βλλ.2) : Παῦλ. Αἰγ.6,99.

κατάρτισμα-τος (τὸ) γλῶσσα τὸ τελειοποίησης.

κατάρτισμός (ὁ) μτγν. ἐπανόρθωσις, διαλλαγὴ, ομορφίαισι : Σύμμ. ΠΔ Ἡσ.38,12' πρὸβ.κατάρτις (ἡ)· 2) τοποθετήσις ἑξαρθρωθέντος μέλους : Ἡλιόδ. π. Ὀρειθ.49,1,1, Σωρ.1,73' 3) κ. νεώτ. προπαρασκευῆ, σύνθεσις πρὸς τὸ κατάρτισα τὴ ἄρτιον, ἐφοδιοσμός : Πλν. κατάρτισμός αὐλής, αὐτ. κατάρτισμός ἱματίου, - κατάρτισμός λόχου - προγρῆματος· 4) κ. νεώτ. γύμνασις, παιδεία, μόρφωσις : ΚΔ Ἐφες.4,12 πρὸς τὸν κατάρτισμόν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας.

κατάρτιστήρ-ἦρος (ὁ) ὁ ἐπανορθῶν, ἀποκαθιστῶν τὴν τάξιν, ὁ διαλλάττων, διαιτητής· πρὸβ. κατάρτις (ἡ) : Ἡρ.4,161 ἡ δὲ Πυθίη ἐκέλευε ἐκ Μαντινῆς τῆς Ἀρκάδιων κατάρτιστήρα ἀναγεῖσθαι, Θερμίστ. Λογ.4,61C.

κατάρτισις-εως (ἡ) μτγν. ἀσκησις, γύμνασις, ἀγωγή : Πλούτ. Θερμ.2 τοὺς τραχυτάτους πώλους ἀρίστους ἱπποὺς γίνεσθαι, .. ὅταν ἦς προσήκει τύχῃσι τῆς παιδείας καὶ κατάρτισιως, Ἰάμβ. Πυθ. 16,68 κατάρτισις ψυχῶν· 2) γλῶσσα ἀποτελεσις, ἔξεργασια.

κατάρτιω ἐτοιμάζω, παρασκευάζω : Ἰνν. Ἐπιστ. 12 κατάρτιω ἐξινίν· ἢ ἰδ. ἐπὶ ἐδεσμάτων, μαγειρείω : Λοικ. Ἰστ. Συγγρ.44 ἐπεὶ τοῖς κατάρτιμῆνοις τῶν ζωμῶν ἐοικότες ἀπεφαίνεσι τοὺς λόγους' κ. παθ. : Διοσκ. Ἀλεξ. Προσιμ. τὰ κατάρτιμῆνα τῶν ἐδεσμάτων· 2) ἀσκή, ἀναγρῆσθ, παιδεύω : Πλούτ. Ἡθ.38D παρατρέλων κατάρτι τὴν φύσιν· 3) μτ. ἀπαρ. διευθετῶ, φέρω εἰς τάξιν : Σοφ. OK 71 εὖς πρὸς τὴ λέξων ἡ κατάρτιμῆνα παρῆ· 4) παθ. ἀσχοῦμαι, γυμνάζομαι, παιδεύομαι : Σόλ.27,11 κατάρτιεται νοῦς ἀνδρός, Σοφ. Αντ.478 σμικρῶ χαλινῶ δ' οἶδα τοὺς θυμομένους ἱπποὺς κατάρτιμῆνας. Πλατ.

Νόμ.808D παῖς ἔχει πηλὴν τοῦ φρονεῖν μήλω κατηρτιμῆνην, Ἰουκ.κ.2 τοβ.4,50,9 τὸ πρῶτον κατάρτιμῆνην καὶ κατηρτιμῆνον· 5) ἐφοδιός : Ἀλκίφρ.1,8 λέμβος .. ἐρέταις κατηρτιμῆνος· 6) ἀμτβ. κτ. μτχ. παρκα. κατηρτιμῆνος ἐντέλως παρεσκευασμένος, ἐτοιμος, τέλειος, ἄρτιος, ἰδ. ἐπὶ ζῶων ὁ συντελεσθεμένης ἀναπτύξεως : Πλν. κέρμηλος τῶ σώματι κατηρτιμῆνος κτ. Ἡσ. ἐπὶ ζῶων, οὐ ἔπεσαν οἱ πωλικὸι ἰσὶ πρώτῃ ὀδόντες· ἢ κ. ἐπὶ ἀνθρ. : Φιλόστορ. Ἀπόλλ.5,33' ἢ μτφ. κατηρτιμῆνος ἰκέτης τέλειος ἰκέτης, ὁ ἐκτελῶν πᾶν ὅτι ἀναγκάσιον, ὁ ἐμπειρος, ἡ κτ. διαφ. ἔρω. ὁ καταβεβλημένος ὡς ἡλερωμένος ἵππος : Αἰσχ. Εὐμ.473 σύ μὲν κατάρτιος νόμῳ ἰκέτης προσηλθεῖς καθάρως ἀβλαβῆς ὁμοιος' ἢ φρ. κατηρτιμῆνος κακῶν ἐξημερωμένος, τσακισμένος ἀπὸ τὰ κακά : Εὐρ.ἀπ.821,5 ἀβλαβῆς εἶμι καὶ κατηρτιμῆνος κακῶν. **κατάρτιω**-άω κρεμῶ τ' ἑρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος, ἔξαρτῶ : Πλούτ. Ρωμ.16 τῶν ὄλων ταῦ Ἄκρων ἔκαστον ἐν τ' ἔξει περιήρμοσε καὶ κατήρτισεν ἢ παθ. ἔξαρτῶμαι, κρέμαμαι ἔκ τινος : Ἀριστλ. Πρ.87,4,18, Λοικ. Ἐρωτ.12 ἀμφιλαφεῖς ἀμπελαὶ πυκνοῖς κατάρτινον βότρυσιν ἰερόμαντο πλήρεις σταφυλῶν· 2) προοδένω, προσαρμῶζω, παθ. : Ἡρ. 3,80 χρήμα κατηρτιμῆνον (καλῶς προσηρμισμένον, σκόδιμον)' ἢ ὁμ. κατηρτιμῆνον ἴνεειν ὀμιλῶ σκόδιμόν τι, μετὰ νοῦ : Ἰνν. Διαίτ.16 αὐτοὶ δὲ ἄφ' ἐκωτῶν οὐδὲν λέγουσιν κατηρτιμῆνον· 3) ὁμ. ἐπανερχομαι εἰς τὰς αἰσθήσεις μου : Ἰνν. Ἐπίδ.1,26, ἡ πέμπτῃ πρῶτ' κατήρτητο· ἢ μτγν. ἐνεργ. σφωφρονίζω : Ἡρώδ.1,62 τῇ θεῷ κατάρτισον σαυτὴν.

καταρσιδῆσις ὁ γρ. ταῦ καταρσιδῆσις, ἀόρ. τοῦ καταρσιδῶ βλλ.

κατάρυτος-ον ὁ γρ. τοῦ κατάρυτος βλλ.

κατάρχαριος-αῖα-αῖον νεώτ. κ. -αῖκός-ἡ ὄν ὁ παρὰ πολὺ ἀρχαῖος, πανάρχαιος· ἢ κατάρχαῖα διαπλάσις (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ ἀρχαιότητα ἐκ τῶν τεσσάρων διαπλάσεων, εἰς τὰς ὑποδιαιρεῖται τὸ ἀρχαῖκόν ἢ ἀζῶκόν ἄρθρομα στρωμάτων.

καταρχαρισιάζω μτγν. νικῶ, καταβάλλω τινὰ κατὰ τὰς ἐκλογάς, ἰδ. δι' ἀνόμων μέσων : Πλούτ. Γράχ.11 ἀνήρ ὀλιγαρχικός .. ἐξέπεσον ὑπατεῖα παραγυλλῶνων, τοῦ Ἰαίου τῶν Φωνίων προσαγόντος, ἐκεῖνον δὲ καταρχαρισιάσαντος· ἢ μτφ. ἐν τῷ παθ. διαφθείρομαι διὰ ὄρων, δεκάζομαι : Λογγίν.44,9.

καταρχῆς ἐσφ. γρ. τοῦ κατ' ἀρχάς.

καταρχή (ἡ) μτγν. ἀρχή, ἑναρξίς : Πλν. καταρχὴ πράγματος, Πολύδ.2,128 ἀπὸ δὲ ταύτης πρῆς καταρχῆς Ῥωμαῖοι μὲν εὐθέως ἄλλους προσεθετὰς ἐξαπέστειλαν πρὸς Κορινθίους· 2) ἀστορλ. πρόβληξις ἐπιχειρήσεως τίνος, ταξιδίου κττ. διὰ παρατήρησεως τῶν ἀστέρων, προμάντευσις : Σερραπ.κ. Κατ. Ἀστρλ.Κ 1,99, Βέττ. Βόλ.187,15' ἢ περὶ καταρχῶν τίτλ. ποιήμ. τοῦ Μαζήμου Ἡφαιστ. Ἀστρ.· 3) Ἐπιγρ. ἐν τῷ πλθθ. ἀφ' ἐπὶ τῇ ἐνάρξει προσφερόμενα θυσιαί, ἀπαρχαί· 4) ἐξουσία, κυριότητα : Ἐπικ.ἀπ.314 καταρχὴ τοῦ ἀβρόου· 5) ἀρετήρια, ὁδ. κ. βῆσις ἐνεργείας ἢ πράγμ. : Χρυσ. Στωϊκ.2,246, Φιλῶδ. Εὐσ.14 τὰς χάριτας εἶναι τὴς ἡμετέρας καταρχῆν.

κατάρχη (ἡ) κ. μον. κλητ. -ἀρχα δημιοργός : Πλν. κατάρχη τῆς γῆς, Αἰβ. Ροδ 318 ἔρωσ, αὐθέντα βασιλεῦ, .. τῶν ἀναισθητῶν ἀρχηγῆ, τῶν ἀρχηγῶν κατάρχη.

κατάρχιος-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατάρχη βλλ.2) : Κατ. Ἀστρλ.Κ 2,41.

κατάρχη κ. μον. κἀρχα ἀρχὴν πράγματός τινος, ἀρχίζω τι, μτ. γεν. : Αἰσχ. Πέρο.351 τίνες κατάρχησαν, πότερον Ἑλλήνων, μάχης, Ἀριστφ. Λυσ. 638 ἡμεῖς γάρ, ὡ πάντες ἀστοί, λόγων ἀρχα-

χομεν τῇ πόλει χοπεύων, Πλάτ.Πρωτ.351B σὺ γάρ καὶ καταρχεῖς τοῦ λόγου· ἥ γούμαι, ἄγαθω ἐμπόρῳ· Σοφ.ΟΚ 1019 ὁδοῦ καταρχεις τῆς ἐκεί· ἢ τὸ καταρχον αἰσθησεως-τῆς κινήσεως ἢ ἀρχῆ τῆς αἰσθησεως, τῆς κινήσεως· Γαλ.5,588 ἢ σπαν. μτ. αἰτ. ἀρχίζω π: Πλάτ.Εὐθ.283B ἀνήρ καταρχει λόγον, οὐ σοὶ ἀξίον ἀκούσαι· ἢ μτ.μτχ. ἀρχίζω πὰ πρᾶττω π: Ξεν.ΚΠ 1,4,4 καταρχει ἦδη ἀναπηδῶν ἀπὸ τοῦ ἴππου· κ. ἀπολ.: Πλάτ.Συμπ.177B καταρχεῖται Φαίδρος καὶ ἐγκωμισαίετ' τὸν Ἔρωτα, Ἀριστλ.Κόσ.399a,15· 2) μέσ ἀρχίζω, ὡς τὸ ἐνεργ. μτ. γεν., αἰτ. κ. ἀπολ.: Εὐρ.Ἐκ.685 καταρχομαι νόμον βακχεῖον, αὐτ. Ἡρ.750 τὸδε καταρχεταί μέλος ἐμοὶ κλύειν φίλων ἐν δόμοις, Πλάτ Φαίδρ.256D οὐ νόμος ἐστίν ἐπι ἐλθεῖν τοῖς καταρχόμενοις ἦδη τῆς ἐπουρανίου πορείας, Πολύβ. 2,67,1 πάντας εὐθέως ἀναδείξαντας αὐτοὺς καταρχοντο τῆς πρὸς τὸν βουνὸν προσβολῆς, Πλούτ. Ἠθ.151E εἰπόντος οὐν τὸ Χίλωνος ὡς Σόλων καταρχεσθαι τοῦ λαγοῦ δικαιοῦ ἐστίν, Αἰλ. Τακτ 17 τὸ καταρχεσθαι· ἢ ὄμ. μέσ. ἐπι θρησκευτικῆς σημ. ἀρχίζω τὰς τῆς θυσίας τελετὰς, καθαρὰὶ τὸ θύμα: Ὀδ.Γ 445 Νέστωρ χερνίβει τ' ὀλοχούτας τε κατήρχειτο ἰὸ Νέστωρ ἤρχιζε τὴν θυσιὰν νίπτον τὰς χερσὶς τοῦ . . . Ἡρ.4,60 ὁ δὲ θύων . . ἀπονίην, οὐτε πῦρ ἀνακύσας οὐτε καταρξάμενος οὐτ' ἐπισπείσας, Εὐρ.Π 40 καταρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει ἄρχιζω τὴν τελετήν, ἀλλ' ἀφῆνα τὴν σφαγήν τοῦ θύματος εἰς ἄλλους, Ἄνδοκ.1,26 ἦγον ἐπὶ τὸν βωμῶν . . ἔχοντες ἱερεῖον, καὶ ἐκέλευον καταρχεσθαι τὸν Καλλίαν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,25 ἐπὶ τῶν θυσιῶν κριβαῖς καταρχεσθαι· ἢ μτ. γεν. κάρνω ἀρχῆν τοῦ θύματος, τ. ἔ. καθιερῶ αὐτὰ ὡς θυσιᾶν, ὀποκρίτων τὰς τρίχας τοῦ μετώπου: Ἀριστφ. Ὀρν.959 μὴ κατάρχη τοῦ τραγοῦ, Ἡρ.2,45 ἐπει δὲ αὐτοῦ Ἱ-Ραικίεος ἰ πρὸς τῷ βωμῷ καταρχοντο, Εὐρ.Φοῖν. 573 πῶς δ' αὐ κατάρχη θυσιᾶν;· ἢ κ. μτγν. ἐνεργ.: Ἡλιόδ.Αἰθ.2,34 παρακαλεῖν τὸν ἱερεῖα παρῆναι καὶ καταρχεῖν τὸν ἱερῶν· ἢ κ. μτφ. ἀρχίζω πὰ κτυπῶ τινα, ὡς ἱερεῖον θυσιάζομενον: Λουκ. Ἐνύπν.3 σκυτάλην λαβὼν μου κατήρξατο· ἢ ὄμ. θυσιάζω, σφάζω: Εὐρ. Ἀлк.74 οὐ γὰρ δ' ἐπὶ αὐτῆν, ὡς καταρξέωμαι ἔφη: κ. παθ. θυσιάζομαι, ἔγω καθιερῶθῃ: αὐτ. Ἡρακλ.60 ἡ ὄν κατήρκειται ὄμμα δῆμιπρος κόρνῃ· 3) ἐνεργ. διοικῶ, κυβερνῶ, εἶμαι κύριος, μτ. γεν.: Ἀλκίφρ.3,44, Βί. Ἀλεξ.44 κατήρχει γῆς τῆς θαυμαστῆς, καλλίστης κοσμοτροφῆου· 4) τιμωρῶ: ΠΔ Βασ.3,12,24 ὁ πατήρ μου ἐμαστιγοῦ ὑμᾶς μαστιγῆν, ἐγὼ δὲ κατάρξω ὑμᾶς ἐν σκορπίοις· 5) θρηνώ, τιμῶ: Εὐρ. Ἀνδρ.1119 θανόντα δασπότην γόοις κατάρξω.

καταρῶ-ῶ, μέλλ. -αρῶσ' ἀροτριῶ, ὀργῶνω ἐντελῶς: Ἀριστφ. Ὀρν.582 οἱ δ' αὐ κόραες τῶν ζευγαριῶν, οἷσιν τὴν γῆν καταροθῶν, Πολύδ. 8,106, Ἡσ. ἰ κτ. β' ἐν. ἀόρ. κατήρσασσι.

καταρῶμαι-ῶμαι κ.νεῶτ. δημ. κατεριεμί ἐκφέρω κατάραν ἐναντίον τινός, εὐχομαι νὰ ἐπέλθῃ, νὰ ἐπισκήψῃ, νὰ συμβῆ κακὸν εἰς τινα: Ἰλ.Α 454 πατήρ δ' ἐμός αὐτῆ' διοιθεῖς πολλὰ κατάρατο ἰ πολλὰς κατάρας ἐξέφερες, Ὀδ.Γ 330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλλε' ὀπίσσω, Ἡρ.2,39 κεφαλῆ δὲ κείνῃ πολλὰ καταρῶσάντων φέρουσι, Δημ.653 διόπερ καταρᾶται καθ' ἐκάστην ἐκκλησίαν ὁ κήρυξ οὐκ εἰ τινας ἐξηπατήθησαν, Νικαρχ.ΑΠ 11,115 καταρῶσθαι τὴν ἴσιν τινι, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.149,12 τὴ θάλασσα νεμάλινη καὶ τήνε καταροῦσε· μτ. ἀποφρ. εὐχομαι (νὰ γίνῃ) π: Θεογν.277 καταρῶνται, δ' ἀπολοῦσθαι (εὐχόνται ν' ἀπολεσθῇ), Ἀριστλ.ἀπ.554 καταρῶνται μήτε πλοῖα στεγανά γενέσθαι· 2) μτ. ὁατ. κ. αἰτ.

ἀναθεματίζω, βλασφημῶ: Ἡσ.4,184 οἱτοὶ τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται καὶ πρὸς τούτοις πάντα τὰ αἰχρᾶ λοιβόρονται, Δημ.434 καὶ ἐν μὲν τῷ δήμῳ καταρῶ Φίλιππῳ, ΠΔ Γέν.12,3 εὐλογησὺς τοὺς εὐλογοῦντάς σε, καὶ τοὺς καταρῶνέμενους σε καταρῶσσαι, ΚΔ Μάρκ.1,121 ἴδε ἡ σὺκὶ ἦν καταρῶσσω ἐξήραται, Πλούτ.Κάτ. Νεώτ 32, Λουκ. Ὀν.27 ἐγὼ τότε καταρῶνῃν τὴν πλειοῖστρον ὡς θνον με καὶ οὐ κύναι τῆ τέχνη μεταβαῖον· 3) ἀπολ. εὐχομαι: Ἀριστφ.Σφ.614 καταρᾶσζόμενος καὶ τονθορούσας, ἄλλαν μὴ μοι ταχῶ μῆξῃ, Δημ.321 καταρῶνόμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φίλιππῳ πράγμα· 4) παθ. ἀόρ. καταρῶθῃν, φορικ. κεκατήραμαι εἶμαι καταρῶμενος, με ἔχουν καταρῶσθῆ: ΠΔ Ἀριθμ.22,6 καὶ οὗς ἐν καταρῶσσι, κεκατήραυται· μτχ. παρακ. καταρῶμενος κ. κεκατηρῶμενος καταρῶτος: ΠΔ Βασ.4,9,34 ἐπισκεψάσθε δὴ τὴν καταρῶμένην ταύτην, καὶ θάφατε οὐτήν, αὐτ.Σοφ.Σειρ.3,16 κεκατηρῶμενος ὑπὸ κηριου ὁ ποροργίζων μητέρα αὐτοῦ, ΚΔ Ματθ.25,41 πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ καταρῶμενοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, Πλούτ.Λουκ.18 ὁ καταρῶμενος, ἐφη, ρέκος, οὐδὲ πρὸς τοῦτό μοι χροῖομαι ἐση; καταρῶμενος μον. ἐπίπατ. τοῦ ἀρωματίζω, ἀρωματὶ ἡδύνω, εὐχαριστῶ τινα: Θεοφύλ.Σ ΒΙΙΙ. **καταρῶνῆμα** (τὸ) δημ. κακολογία, κουργουσοῦρι: δ. ὁατ. τὰ περὶ ἀνα φιλήματα φέτο εἶν καταρῶνῆματα.

καταρωτός-ή-ό δημ. μ. ἐν συναφεῖα μτ. τοῦ κατάρω, κατάρωτος, καταρῶμενος: παροιμ. Πασπάτ.Λιακ.Πλωσσ.ἐνλ. κατάρω καταρωτῆ κι δπου πῆ, δικαιοῦν πῆ ἰ δικαία κατάρω ὀπου διδεται, δικαιοῦς διδεται· ὄγρ. καταρωταί ἐξετάζει ἐνδολεγῶς).

καταρωτῶ κ. -ᾶω δημ. ρωτῶ ἐπανελημμένως, ρωτῶ πολὺ, ἐξετάζω ἐπισταμένως.

κατάς ἔπιγρ. ἀντὶ καττάς, ἴτοι κατὰ τὰς.

κατασαλῶν μον. Νῶν κολακεῖω: Εὐμῶθ.233.

κατασαλιάζω δημ. λαγάζω, ἡσυχάζω.

κατασαλιῶ μτγν. κ. μον. κατασεῖω, κατατοράττω.

κατασαλιῶ μτγν. κ. νεῶτ. πληρῶ διὰ τῶν ἤχων τῆς σάλληγος, σαλιῶ πολὺ: Χριστόπ. Πόημ. ἰεκθ.Φεξη 192,16 καυχόνται εἰς τὰ ἔργα τους . . καὶ τὰ κατασαλιζῶν.

κατάσαμινθεῶ πάπ. ρίπτω εἰς ὄσαμινθον, εἰς λουτρόν: κατασαμινθεῖν ἐσθίτας.

κατάσαρκαι ἐπίγρ. δημ. ἐντελῶς ἐπὶ τῆς σαρκὸς τοῦ σώματος.

κατασάρκοι (τὰ) νεῶτ. ἐκκλ. τὸ ἐσώτατον τῶν καλυμμάτων τῆς ἀγ. Τραπεζῆς, τὸ συμβολίζον τὴν σινδῶν, δι' ἧς ὁ Ἰωσήφ ἐντέλλιξε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

κατάσαρκος -ον μτγν. κ. νεῶτ. λίαν σαρκώδης, πολύσαρκος: Ἀγαθρχ.ἀπ. Ἰστ.71, Σωρ.2,57, Ἀντιλλ. Ὀρεβ.7,128, Ἀλκίφρ.ἀπ.5,3 ἢ γλῶσσα τοῦ ὁμασκίος β.βλ.: Ἡρωδ.ἀπ.130· 2) νεῶτ. ζῶφ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκῆ, τῶν κουργουλιωδῶν.

κατασαρκῶ-ῶ μτγν. κ. μον. κάρνω τινὰ σαρκῶδη, εὐσαρκον, εὐτραφῆ: Ἰω.Χρυσ.870D ὑπερβαίνων σεαυτὸν καὶ κατασαρκῶν, Θεοφύλ.Σ κατασαρκῶν τὴν θυγῆν· κ. παθ.: Βασ. Ὀμιλ.5 Ἐξάμ.66 εὐθαλῆς τῷ σώματι κατασαρκῶκῶνος ὑπὸ τρυφῆς, Ἄγρ. Ὀνειροκρ.61,25 κατασαρκῶδη καὶ ἐπαχύνθη.

κατασαρκῶκος ὡς (ἡ) μον. εὐσαρκία, πολυσαρκία: Εὐστ.1656,42.

κατασαρῶ-ῶ μτγν. σαρώων ἐπιμελῶς, καλῶς, σαρώων ἀποβάλλω: Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.5,1 πρὸλ. κ. κατασαίρω.

κατασάπτω πατώ ισχυρώς, καταπατώ : Θεόφρ. ΦΑίτ.5,6,2 || μτχ. παθ. παρακ. κατασεσασμένα γλωσσ. τοῦ κατασεσισμένου· Ἡσ.

κατασθενύνω κ. -ύω, κ. νεώτ. (μ. -ύω), ἀπαρφ. ἰων. ἀορ. -σθώσαι, σθῆνω ἐντελώς ὁλως διόλου : Ἰλ.Φ 381 **κατέσθεσε θεσιπιδάετ νῆρ, Εὐρ.** Ὀρ.697 **νῆρ κατασθέσαι λάθρον, Μηναιό,12,1** Ὡδ. 7 ὁ.. τῶν πατέρων Κύριος τὴν φλόγα κατέσθεσε || παθ. μέλλ. -σθῆσομαι, μτ. ἀορ.β. κ. ἐνεργ. παρακ.-σθῆνομαι ἐντελώς : Ἡρ.4,5 τοῦς μὲν δὲ καίονων τὸν χρυσὸν ἀπόσασσθαι, τρίτῃ δὲ .. κατασθῆναι, Πλάτ. ὁ κἀνθάρος ἰὸ Ἥλιος κατασθῆσεται 2) ὁμ. μτφ. παύω, καταπαύω : Σοφ.Α1.1149 **χειμῶν κατασθέσεις τὴν πολλὴν βοήν, Ξεν.25,40D** κατασθενύνει τὴν ἀνομίαν, Ξεν.ΚΠ 5,3,55 τὸ αἴτιον τοῦτου σκοπῶν κατασθενύνει τὴν ταρχὴν ἐπιρράτο, Πλάτ.Νόμ.838B **σικκρὸν ἄρημα κατασθένεισι πάσαις τὰς τοιαύτας ἡδονάς, Ἡρόδ.** Ἱστρ 5,39 **κατασθώσαι τὴν χολήν** || θεραπεύω : Λουκ. Ἐνάδ.Δ 11,1 **δέξαι με, ὡ θάλασσα, θεῖνὰ πεπονθότα καὶ κατασθένον μου τὰ τραύματά** 3) μτφ ἀποεπιρραύω : Αἰσχ. Ἄγ.958 **ἔστιν θάλασσα, τίς δέ νιν κατασθέσαι** κ. παθ. : Αἰσχ. Ἄγ.888 **κλαυμάτων πηγαί .. κατεσθῆκασι** || ἐπὶ οἰδημάτων : Ἰσα Ἐπιδ.1,1 **κατέσθη . οὐδ' ἐξέσθησεν** 4) ὁμ. παθ. μτφ. ἐπὶ πάθους, καταπαύομαι : Πλάτ. Πολ.41C ἀπὸ σικκρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενον τε καὶ κατασθενύνον, Πλάτ. Ἡθ.168F **ἀναθυμῆσας καὶ κατασθεσθεὶς ταῖς ἐπινοίαις αὐτῶν ἀεὶ τὸν ἀπέσφαζεν** 5) ὁμ. παθ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, κοπάζω : αὐτ. Ἱμν.19 **τὸ πνεῦμα κατασθεσμένον παραλόως ἀκύμονα τὸν πόρον ἰδεῖν καὶ λείπον παρεῖχε.**

κατάσθεσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. παντελής σθέσις : Διον Κ 54,2 **κατάσθεσις τῶν ἐμπιπραμένων, - ἀπεταύθη ἡ κατάσθεσις τῆς πυρκαϊᾶς, κατασθεσθήρ-ἦρος** (ὁ) νεώτ. μικρὰ φορητὴ συσκευὴ πρὸς κατάσθεσιν πυρκαϊᾶς.

κατασθολώ-ω μον. δι' ἀσθόλης κατακαλύπτω : Ἄνω Κοιν.247B, **κατασθώσαι** ἀπαρφ. ἰων. ἀορ τοῦ κατασθένειμι βλλ.

κατασθεάζομαι μον ἴαν σέθομαι π : Θεοφύλ.Σ Ἱστ.229,9.

κατάσθεσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ κατασεῖν, βίαιον σεισμόν : Ἰνν. Ἀρθρ.43,Γαλ.10,1019 **κατάσεισις τῆς κεφαλῆς.**

κατασεισμός (ὁ) μτγν. **κατάσεισις** βλ.λ. : Σωφ. 1,60, Ἀρχγ.π.Γαλ.12,657.

κατασειστής (ὁ) μον. (βυζ.) μηχανὴ δι' ἧς κατέσειον τὰ τεῖχη, εἶδος πολιορκητικῆς κρηίδ.

κατασειστόν (τὸ) μον., ὅμμ. **κατάσειστο**, αὐνηθ. κτ. πληθ. -ειστά (τὰ) τὰ ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων κοσμήματα, ἄτινα ἀνηρῶντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀπὸ τοῦ στέμματος, ὅπερ ἔφερον ἐν ἐπισήμῳ στολή ἡ βασιλίσσα· || ὅμμ. **κατάσειστο** κρηαστὸ στολιδί

κατασεῖω, μέλλ. -εῖσω, παρακ. -σεῖσαι, σείω πολύ, σείων καταρρίπτω, κρημνίζω : Θουκ.276 **μίαν μὲν ἡ τοῦ μεγάλου οἰκοδομήματος κατὰ τὸ χῶμα προσαχθεῖσα ἐπὶ μέγῃ τὴν κατέσεισε καὶ τοὺς Πλαταιᾶς ἐφόβησεν, Ἀρρ.** Ἀν.1,19,2 **τὰ μὲν καταβλήων δι' ὀλίγου τῶν τεχνῶν, τὰ δὲ κατασεισας ἐπὶ πολὺ προσήγε τὴν στρατιάν, Αἰλ.Π1 6,7** σεισμός **κατέσεισε τὴν πόλιν** || παθ. πιπρω κάτω, καταπίπτω : Φιλ.2,512 || ἐπὶ τῆς χείτης τοῦ λέοντος : Παγκράτ.Ἐπ.ἐν Πάπ. **αὐχένος ἐκ λαοσίω χεῖτην κατεσείτο** 2) μτφ. τρώων ἐμπωϊώ, ἐκπλήττω : Φιλόστρ.Σοφ.259 **κατασειεν ἀκροστού ὤτα, Εὐνάπ.** Ἱστ.ἀπ.266D **κατέσειεν ἀπαντα καὶ κατεβρόντησε** || ρίπτω κάτω : Μέν.Β **ἔως κατέσεισε φιλοτιμούμενον ἰεὺς δτου τὸν ἐρπίφε κάτω ἐκ τῆς μέθης** 3) κινώ, παροτρύνω, πα-

ρακινῶ : Εὐνάπ. Ἱστ.ἀπ.235D **κατασειεν νεανίσκον εἰς τὸν μανιώδη καὶ σφαλερὸν τῆς βασιλείας ἐρρατα** κ. παθ. : αὐτ.223D **πρὸς τὸ λέγειν κατασειεν** 4) ἐν τῇ χειρουργικῇ, θεραπεύω διὰ σείσεως, τιναίω : Ἰνν. Ἀρθρ.42 κ. παθ. : αὐτ.43 5) κινῶ ἢ ἐνδεικτικῶς, ὅπως κἄνω σημεῖον : ΚΔ Πράξ.19,33 ὁ δὲ .. **κατασειεν τὴν χεῖρα ἠθελεν ἀπολογεῖσθαι τοῖς δήμῳ, Ἰώσ.** Π1 2,21,8 **κατασειεν Ἰκετηρίας, Πλάτ.** Ποιν.73 **κατασειεῖσιν τινες ἀνθρώποι τὰ ἱμάτια καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγουσι πρὸς αὐτοὺς** || συνήθ. μτ. δοτ. ἰδ. ἐν φρ. κ-τῇ χειρὶ κἄνω σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς, ἵνα ἐπιβάλλω σιγὴν : Πολύβ.1,78,3 **καὶ συνεγιγασ τῷ χάρρακι τολμηρῶς ἔμενε, κατασειεν τῇ χειρὶ, Ἡλιόδ.** Αἰθ.10,7 **κατασειεν τῇ χειρὶ καὶ** . . τὸ αἰτούμενον ἔσεσθαι τοῖς νεύμασι σιγῆσας, ΚΔ Πράξ.12,17 **κατασειεν δὲ αὐτοῖς τῇ χειρὶ σιγῆν διηγήσασθαι** || ὁμ. μτ. δοτ. κἄνω σημεῖον οἰσίων λύχνων, ὁδοῦ κτλ. : Πλάτ. **κατασειεν τῷ λύχνῳ ὅμα λέγων τὸν λόγον, Ἡλιόδ.** Αἰθ.9,6 ὅτε δὲ δήμος ὄθωναι κατασειεν ἐπιτρέπειν τὸν ὄρμον ἐνεδεικνυτο 6) κ ἀπολ. κἄνω νεύμα ἢ σημεῖον εἰς ἕτερον, ὅπως ἐπισημῶσι : Ξεν.ΚΠ 5,4,4 **αὐτοῖ τε ἰδίωμον καὶ τῷ Γαστῆρ κατέσαιν, Ἰώσ.** Α1 17,10,2 **κατασειεν τισὶν ἐπεξείναν** || κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς δὴ λωσιν περιφορησῶς : Φιλόδ.Και.37J.

κατασελαγίνω λεξ εἶμαι λίαν ἀσελγῆς : Σουίδ. ἐν λ. καταπυγῶν.

κατασεμνύνω μτγν. καθιστῶ τὴν λίαν σεμνόν, κατακοσμῶ : Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν.3,88A **τὸν Ἀπολλωνίου βίον ἐξελεγγμένως καλλιπέσις κατασεμνύνει.**

κατασένω δημ. **κακολογῶ, κακογλωσσῶ, διασῶρω.**

κατασεύομαι παθ. μτ. αἰτ. φέρομαι ἢ ὀρμῶ πρὸς τὰ κάτω : Ἰλ.Φ 382 **κῆμα κατέσυστο καλά βέεθρα** || ἀπολ. ὄρμῶ πρὸς τὰ κάτω μεθ' ὀρμῆς, καταπίπτω : Κόιντ.4,270 **κατεσσόμενος** || ὄρμῶ ἐναντιον τινός : Μένω.Δ 5,353 **κατεσεύεσθε λέοντων.**

κατασῆθω κ. μον. ἀορ. -έσσω . περνώ διὰ τοῦ σήσθου, λεπτοῦ κοκκίνου, κοκκινίζω : Ἰνν. Γυν.2,133 κ. παθ. κτ. μτχ. ἀορ. : Γεωμ.12,17,1 **γῆν κατασθεσίσαν** 2) διασπείρω, σκορπίζω : Θεοδοτ.Βελον.14 **κατασῆθειν ναὸν τέφρα.**

κατασημνίζομαι μέσ. κ. νεώτ. κἄνω τὴν νὰ σφραγισθῆ καλῶς, σφραγίζω, κλειώ : Ἀριστοφ.ἀπ. 28 **σφεις** . . ἐν κίστην που κατασημνίαι, Ἀριστοφ. Ἀθ.53,2 **ἐμβαλόντες τὰς μαρτυρίας καὶ .. τοὺς νόμους εἰς ἐχίνους, .. καὶ τοῦτους κατασημνίσαντες** || ἐξασφαλίζω, προσέχω : Πλάτ.Μέν.89B **ταὺς ἀγαθοὺς τὰς φύσεις, ὅδς ἡμέτε ἂν παραλαβόντες ἐκέλευε ἐμφυλάττειν, κατασημνίσαντες πολλὴ μάλλον ἢ τὸ χρυσίον** κ. παθ. : Πλάτ. Νόμ.937B **τὰς ἐπισκοπῆσι φυλάττειν κατασημνισμένους ὑπ' ἄμφω** 2) κἄνω τὰ σημεῖωθῆ, σημεῖων : αὐτ.Νόμ.756C **ἐπειδὴν δ' ἐνεχθῶσιν, τοῦτους μὲν κατασημνίσαντες τῇ δ' ὑπερταί φέρειν** κ. παθ. : αὐτ.756E **τὰ κατασημνίσαντα ὀνόματα ἐξενεγκέιν** 3) μτγν. ἐν τῷ ἐνεργ. -αῖνω σημαίνω, δεῖκνυμι : Νελλ. Ἐπιστ.261 ἡ τρυγῶν τὴν σφραγισμένην κατασημνίαι,

κατασημαντικός-ή-ον μτγν. ὁ σαφῶς ἐμφαίνων, καθάρως δεῖκνυμι π : Λογγίν.32,5.

κατασημνιόομαι-όομαι Ἐπιγρ. κατασημνιόομαι βλ.λ.11.

κατασήνω κἄνω τὴν νὰ σαπίσω : Ξεν.ΚΠ 8,2,21 **τὰ μὲν αὐτῶν κατορτύπουσι, τὰ δὲ κατασπίουσι, τὰ δὲ ἀριθμῶνται** . . || παθ. σπίνωμαι, σαπίζω : Ἰλ.Γ 27 **ἀεικίσσασθε δὲ νεκρὸν (ἐκ δ' αἰών πέραται) κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπίη, Ἀριστοφ.** Πλ.1035 **οὐκ, ἀλλὰ κατασέσασθε, ὡς γ'**

έμοι δοκεῖς, Ξεν.ΚΠ8,22 οὐτε κατασπίεται οὐτε ὑπερληπρῶτα λυμαίνεται, Πλάτ.Φαῖδ.86D ἕως ἂν κατακαυθῆ ἡ κατασπῆ, Πόπ. κατασαπέντων τῶν καρπῶν 2) μτρ. ἀφῆναι τὸ παραλύειν, ὡς ἀποχαιώνεται: Γαλ.10,264 κατασπίειν τοὺς ἀνθρώπους ἐν τοῖς πόδεσσι 3) ὀμ. μτρ. τὸ παθ. φθίνω, τήκομαι, λειώνω: αὐτ.263 κατασπίεσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης, Ἀρρ.Ἐπικτ.4,10,20 πρὸς τὰς ἀλλατρίαις θύραις κατασπίεσθαι.

κατασθενῶ-έω κ. μον. εἶμαι ἡ πέφω ἄρρωστος: Ἀέτ.9,42 οἱ κατασθενέστες: πρβλ. Ἐρωτ. ἐν λ. κατηνέδανον 2) κῶμω τὴν ἀσθενέει, ἐξασθενῶ, καταπαύω: Συμ.ἈΠ.3,158 κατασθενεῖν κνημονιάς || κ. μον. ἄμτβ.: Θεοφύλ.Σ'1στ.224 ἡ κατασθενόσθα δύναμις.

κατασθεμαίνω ἀσθεμαίνω ἀγωνίζομαι, παλαίω ἐναντίον τινός: Αἰσχ.Ἐπτ.393 Ἴππος χαλιῶν ὡς κατασθεμαῖνον μένει.

κατασιγάξω κ. νεώτ. κῶμω τινὰ νὰ σιγήσῃ, σιωπήσῃ, κελεύω σιγῆν, καταπαύω, πρᾶνω: Ἀριστλ.Ζι 61α,20 ἐνίτα φασίν οἱ ἔμπειροὶ τὸν ἄρρενα προσιώντα τὴν θήλειαν κατασιγάξουσιν, Ἡρωδιαν.Ἰατ.1,9,3 τῷ τε τῆς χειρὸς νεύματι τὸν ὄμμα κατασιγάξουσιν, Αἰλ.Ζι 16,23 κατασιγάξουσιν σάλπιγγα 2) παθ. δὲν εἶμαι ἐν χρήσει, δὲν ἀναγνωσκῶμαι: Ποσειδῶν.36γ, Ἀθην.1,3Α ὡς τὰ Πινδάρου. ἤδη κατασιγασμένων ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας.

κατασιγαίνω κατασιγάξω, καταπραῖνω: Ἡσ. ἐν λ. πρᾶνυει.

κατασιγαστῆρ-ἦρος ἰδί νεώτ. τεχνολ. συσκευὴ ἐν χρήσει διὰ τὴν κατασίγαξιν τοῦ κατὰ τὴν ἐξαγωγήν τῶν καυσαερίων τῶν μηχανῶν ἐσωτερικῆς καύσεως προκαλουμένου θερμότητος.

κατασιγαστικός-ή-όν μον. ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόδιος εἰς τὸ κατασιγάξαι: Εὐστ.197,48.

κατασιγᾶ-ὄω κ. μον. σιωπῶ ἐντέλῳ, δὲν ὀμῶ: Πλάτ.Φαῖδ.107Α εἰ δὴ τὴ Σιρίας ὄδε ἡ τις ἄλλος ἔχει λέγειν, εὐ ἔχει μὴ κατασιγῆσαι 2) κατασιγάξω βλ.λ.ι): Πάπ., Λουκ.Ζ Τραγ.13 κατασιγίσσον αὐτούς, ὡ Ἐρμῆ, ὡς μᾶθωσιν ὄτου ἔνεκα ξυνηλέγησαν, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάβ.3,205 καθελεῖν τοῦ θρόνου ἐπηρώτων, εἰρωσ τούτους διακρηττόντας κατασιγάσειεν κρῶσα.

κατασιδηρῶ-ὄω μτρ. κατακαλύπτω, ἐπικαλύπτω ὄλον τὴ μὲ σίδηρον: Διόδ.Σ.13,54 κριούς κατασιδηρωμένους προσήρσειε τοῖς τεύχεσι.

κατασιελίξω μτρ. μον. διὰ σιέλου περιβρέχω, γεμίξω μὲ σάλια.

κατασικέλιξω τυρὸν τρώγω τὸν τυρὸν κατὰ τὸν σικελικὸν τρόπον, διὰ νοσησμοῦ: Ἀριστφ. Σφ.91ι τυρὸν πολλὸν κατασικέλιξαι.

κατασιλαίνω ἐμποιάω: Ἰνν.Παραγγ.β.

κατάσιμος-ον γλῶσσ σιμός.

κατασινομαι μτρ. βλάπτω πολὺ, ζημιῶ Ἡσ.: Μιάλχ.407 D κατασινάμενος τὰ κάλλιστα τῆς χώρας ἰάμφ.ι

κατάσιος ἰδί μον. ὁ κατατρώγων τι, ὁ κατασπένδοντος: Εὐστ.Που.313,37 ὄω .. οἱ μὲν οὗτοι παρσιῶται, κατάσιτοι μὲν οὖν, εἰπερ ἦν ἦν ἰννοματοθετεῖν κατασιτοῦνται γὰρ τὰ περιπίπτοντα.

κατασιτοῦμαι-έομαι κατασιθῶ, κατατρώγω τι: Ἡρ.1,216 τὸν δὲ νοῦσφ τελευτήσαντα οὐ κατασιτόντουσι, ἀλλὰ γῆ κρήπουσι, Στράβ.15,2,14 τὴν δὲ γλώτταν .. διδῶσι τῷ ἀνευθύναντι καὶ τοῖς οἰκείοις κατασιθῆσασθαι, Διόδ.Σ.3,36 τὸ δὲ θηριον .. τὸν πρῶτον ἀρπάξει τῷ στόματι .. καὶ τὸν σάρκας ἐπι ζῶντος κατασιτέο.

κατασιωπῆ ἰδί Ἐπιγρ. τελεία σιωπῆ

κατασιωπῶ-ὄω κ. νεώτ. καθ' ὁλοκλήριον σιωπῶ, σιωπᾶναι, δὲν λέγω τίποτε: Ἰσοκρ.8,38 πρότερα χρῆσθαι ταῖς ἀληθείαις ὡσπερ περὶ τῶν

ἄλλων, ἡ κατασιωπήσω, δεῖσας τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀπέχθειαν, Ἀριστλ.Ἀθ.14,2 ὄσοι μὲν γὰρ ἀγνοοῦσι Πεισιστράτον ἐπιτιθέμενον τυραννίδι σφώτερος εἶναι τούτων, ὄσοι δ' εἰδότες κατασιωπῶσιν ἀνδρείοτερος, Δημ.1035 μήτ' ἄληθῆ μήτε δίκαια τῶν ἐκλημάτων οὐ κατασιωπᾶν, ἴωσ. Ἀπ.233 2) κ. νεώτ. μτ. αἰτ. πράγμ. παρέρχομαι ἐν σιωπῇ, παρασιωπῶ: Διόδ.Σ.32,10 κατασιωπᾶν τὸ γεγονόν || παθ. παραδέλομαι, δὲν μνημονεῖσθαι: Ἰσοκρ.4,27 ἀνάγκη προαιρεῖσθαι τὸν ἑδεργασίων μὴ τὰς διὰ μικρότητα ἀλαθοῦσας καὶ κατασιωπηθείσας 3) καταδικᾶς εἰς σιγῆν: Δίων Χρ.32,98 κατασιωπᾶν πόλιν 4) μτβ. κῶμω τινὰ νὰ τῆρῃ σιωπῆν: Ξεν.Ἑλλ.5,47 τὸν μὲν ἀπέκτειναν, τὴν δὲ γυναικὰ φοβήσαντες κατασιώπησαν, Λουκ.Δις Κατ.17 τὴν αὐλητρίδα κατασιώπησεν καὶ ἐπὶ τῆς πορφυρίδι ἡσχόντου || μέσ. προκαλῶ, ἐπιβάλλω σιωπῆν: Ξεν.Ἑλλ.2,40 τὸν μὲν μισθὸν κήρυξε, μάλ' εὐφωγος ὢν, κατασιωπησάμενος ἔλαξεν || καταπαύω: Πολύβ.18,46,9 κατασιωπησάμενος διὰ τοῦ σαλπικτοῦ τὸν θόρυβον ἀνηγόρευσε ταῦτά.

κατασκαίρω μτρ. σκίρτω, τινάσσομαι ἄνω καὶ κάτω: Οππ.Ἀλ.4,322 πυκνὰ κατασκαίρων.

κατασκάπτω κ. νεώτ., παρακ. -έσκαφα, σκάπτω εἰς τὰ κάτω, σκάπτω εἰς βάθος, κατορύττω: Θεόδωρ.Φαίτ.4,13,5 κατασκάψαντα ἐπὶ θάτερα τῆς ἀμπέλου περικαθάραι πάσας τὰς βίβας 2) σκάπτω κρημνίζω, καταστρέφω, καταβάλλω ἐκ θεμελίων: Ἡρ.7,156 Καμρίνης δὲ τὸ ἄστυ κατέσκαψε, Σοφ.Φιλ.998 Τροίαν σ' ἔλεῖν δει κατὰσκαψὲ βίβη, Εἰρ.Ἡρ.566 κατασκάψω δόμους καινῶν τυράνων, Ἀριστφ.Νεφ.1488 ἔπειτ' ἐπανοδάς ἐπὶ τὸ φρονιτοτήριον τὸ τέγος κατασκάπτει, Ἐπιγρ. κατασκάπτει τὴν πόλιν, Θουκ.4,109 Μεγαρῆς τε τὰ μακρὰ τεῖχη .. κατέσκαψαν ἐλόντες ἐς ἔδαφος Ἰσοκρ.14,35 τὰ τεῖχη κατέσκαψαι, Ἀριστλ.Ἀθ.37,1 ὄσοι τυγχάνουσιν τὸ ἐν ἠτιωμένῳ τεύχεος κατασκάψαντες, Αἰσχίν.3,123 τῆ δὲ ὑστεραία .. τὸν λιμένα κατασκάψαντες καὶ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες ἀνεχωροῦμεν, ΠΔ Βασ.3,19,10 τὰ θυσιαστήρια οὐ κατέσκαψαν, Πλούτ.Ποπλ.10 κατέβαλε τὴν οἰκίαν καὶ κατέσκαψεν εἰς ἔδαφος πᾶσαν κ. παθ.: Ἐπιγρ. Γοικία κατασκαπτόσθαι, Ἡρ.6,72 τὰ οἰκία οἱ κατασκάφη, Εὐρ.Ἐκ.22 Ἐκτορός τ' ὀδόλλυται φυχὴ παρῶσα θ' ἐστία κατασκάφη, ΠΔ Ἀμ.9,11 ἀνοικοδομήσω τὰ πεπτωκότα αὐτῆς, καὶ τὰ κατασκαρμῆνα αὐτῆς ἀνασπίσω, ΚΔ Πράξ.15,16.

κατασκάριψω-ὄω μτρ. καταξοσίζω, περιδρῶντω, κῶμω ἀμυγᾶς εἰς τι: Ἀθην.11,507C κορώνων γενόμενον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου ἀναπλήθησαν τὸ φαλακρόν μου κατασκαριψᾶν καὶ κρῶξεν περιβέλουσαν.

κατασκάριψι ἰδί κ. νεώτ. ἡ μέχρι τοῦ ἐδάφους κατάσφιξις, κατακρημνισίς, καταδόσις: Σοφ.ΟΚ 1318 ὁ ἄμυγτος δ' εὐχεται κατασκαφῆ Καναπέων τὸ θῆδες ἄστυ θρωσείν πυρὶ, Θουκ.5,63 οἱ δὲ τὴν ζημίαν καὶ τὴν κατασκαφὴν ἐπέσχον, Λυσ.13,8 τότε ὑμῆς τε .. οὐκ ἀνεσχεθε ἀκούσαντες περὶ τῶν τεχνῶν τῆς κατασκαφῆς, Ἐπιγρ. κατασκαφῆ ἀκροπόλεως || συνήθ. κ. κτ. πλῆθ.: Αἰσχ.Χο.50 ἴω κατασκαφαὶ δόμων, Εὐρ.Ἐλ.196 ἴω κατασκαφᾶν πυρὶ μέλουσαν διαίω δι' ἐμὲ τὰν πολυκτόνον, αὐτ.Φοῖν.1196 πύργων μὲν οὐν γῆς ἔσχημεν κατασκαφᾶς, Αἰσχίν.3,157 νομισαὶ ὄρας ἀλισκομένην τὴν πόλιν, τεχνῶν κατασκαφᾶς ἐμπρήσεις οἰκιῶν 2) τὸ σκάπτεν εἰς βάθος καὶ κρύπτεν τι, τάφωσι, ἴδ. ἐν τῷ πλῆθ.: Αἰσχ.Ἐπτ.1008 θάπτεν ἔδοξες γῆς φιλίας κατασκαφᾶς, Σοφ.Ἀντ.920 εἰς βανόντων ἔρχομαι κατασκαφᾶς.

κατασκαφής-ους-ές ὁ πολύ σκαφής, βαθῆς ἑσκαμμένος ἴσοφ. Ἀντ.891 ὡ τύμβος, ὡ νυμφεῖον, ὡ κατασκαφῆς οἰκησῆς ἀειφουρος (τάφος).

κατασκαφίλος ἴσοφ. ἐκατασχύνων τούς φίλους. **κατασκευάζω** σχόλ. κ. νεώτ. κατασκευάδ-νυμι, κατασκορπίζω. Σουῖδ. Παπαδ.Χρ.Μηλ.104 θά εἶχε πλειάνας ἀθύφους καθ' ὧν θά διασκεδάσῃ τὴν ὄργην του· κ. παθ. ἴσ. Σχόλ.Ἐφ.Ἐκ.91ε.

κατασκευάδ-νυμι κ. -νύω, ἀπτ. μέλλ. -σκεδάω, διασπείρω, διασκορπίζω ἢ χύνω ἐπί τινας. Ἀριστοφ. Ὀρν.536 κατάχυσι· ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρὸν, κἀπειτα κατεσκεδάσαν θερμόν, Δημ.1257 ἐτύπτον καὶ τὰς ἀμίδας κατεσκεδάδνυον καὶ προσεούρου· || μέσ. χύνω ἔξω, ραντίζω ἴσ. Ξεν. Ἀν. 7,3,32 ξυνέπια καὶ συγκατεσκεδάσατο μετ' αὐτοῦ τὸ κέρασ' || κ. παθ. διασκορπίζομαι ἴσ. Ἰηρ.7 τοῦ πόνου πλείονος κατασκευάδμενον τῆς σαρκός. || ἐν χρ. μτ. αἰτ. κ. γεν. μτφ. ἴσ. Δημ. 242 ἐυλοκράσαν τινά ποσ τῆς πονηρίας τῆς ἐαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκευάσας' || κ. ἐπιχέω ὕδριν, λειδορίαν ἐπί τινας ἴσ. Πλούτ. Ἠθ.101 πᾶσαν ὕδριν αὐτοῦ κατασκευάδνυντος, Λοκ. Ὀρχ.6 σὺ δὲ εἰ βοῦλει ληρόν τινα κατασκευάσαι μου, αὐτ.Ἐυν.2 οἱ γε ζυμψασόντες δλας ἀμάξας βλασφημίῳν κατεσκεδάσαν ἀλλήλων κεκραγότες. 2) διαδίδω, ἔξαπλω φήμη· Πλάτ. Ἀπολ.18C οὐτοί, . . οἱ ταύτην τὴν φήμην διασκεδάσαντες, οἱ δεῖνοι εἰσι μου κατήγοροι· κ. παθ. αὐτ. Μίν.320D αὐτὴ ἡ φήμη κατεσκεδάσται τοῦ Μίνω ὡς ἀπειθεῖτο τινός καὶ χαλεποῦ δυνος. || ὄμ. παθ. διδοῖω λόγον ἴσ. Λυσ.10, 23 οὐτος ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκεδάσται' 3) Ἐπιγρ. καταστρέφω.

κατασκελετεύω καταξηραίνω, κάμνω τὴ ἀσθενεῖα καὶ δδύνατον ὡς σκελετόν ἴσ. Πλούτ. Ἠθ.7D ἐν τοῖς παιδεύμασι τοῖς οὐδένος ἀέλιος ἐαυτοῦ κατασκελετεύουσι, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ.153 κατασκελετεύειν τὸ σῶμα || παθ. εἶμαι ἀδύνατος ὡς σκελετός· Φιλ.1,198 ὥρσοι, κατασκελετευμένοι, Ὀνήσανδρ.1,5, Διογ. Α.8,41 ἰσνήδος καὶ κατασκελετευμένοις || ὄμ. καταστρέφομαι ἴσ. Ἰσοκρ. 15,268 περιδείν τὴν φύσιν τὴν αὐτῶν κατασκελετευθεῖσαν || κ. μτφ. ἴσ. Λογγίν.2,1 τὰ φυσικὰ ἔργα τοῖς τεχνολογίας κατασκελετούμενα.

κατασκελετώ-ῶ μον. κατασκελετεῶ βλ. λ. Ὠάτ. (παθ.).

κατασπελίης-ους-ές μτγν. κατάξηρος, λεπτός, ἀδύνατος, ἐπὶ ὕψους ἴσ. Διον. Ἀλ. Ἰσοκρ.22 κατασπελῆς φράσις || τὸ αὐτ. τὰ κατασπελῆς ἠνεπαρκεῖα ἴσ. Πτολ. Μαθ.13,2 τὸ τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιτεχνιμάτων κατασπελῆς (ἢ ἀνεπαρκεῖα τῶν ἀνθρωπίνων ἐπινοιών) 2) δύσκολος ἴσ. Ἀρμ.2,13 κατασπελῆς μέθοδος.

κατασκέλλομαι γίνομαι σκελετός, ξηραίνομαι, μαρσίνομαι, φθίνω ἴσ. Αἰσχ. Πρ.481 φαρμάκων χρεῖα κατασκελλόντο ἴδ. ἐν τῷ παρακ. κατέσκηληκα κ. ὑπερα. -σκέλλει ἴσ. Θεόδωρ. ΦΑτ.6,14,11, Βάδρ.46,8 λιμὸς κατασκέλλει, Λοκ. Ὀνειρ.29 κατέσκηληκε δλας ἐπιτεκνίας, ὑπὸ φρονιτιῶν δηλαδὲ, Γαλ. Χρ.Μορ.8,7, Ἀλκίφρ.3 κατασκέλλει ὑπὸ γῶν πόνων || ὄμ. εἶμαι σκέληρός ἢ παγμένος ἴσ. Θεόδωρ. ΦΑτ.14,11 || κ. μτφ. στρωφνός, θριμύς ἴσ. Φιλόστρ. Σοφ.1,18,1, κατασκέλλω.

κατασκένη Ἐπιγρ. κρητ. κατασκένη, ὕπατ. τοῦ κατακτινῶ βλ. λ.

κατασκευάζω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐντελῶς σκεπάζω, καλύπτω ἴσ. Ἀντ. Τακτ.37,3 Θεόδωρ. Φι 9,3,2, ἴδωσ. Α1 8,4,1' || κ. παθ. κτ. ἀπαρτ. παρακ. ἴσ. Ἀρτεμίδ. Δαλδ.2,32 δηλοῖας κατασκευάσθαι 2 μτφ. συγκάλυπτο, ἀποκρύπτο ἴσ. Φιλ.2,341 μοχθηρὰ ἤθη λόγους ἐπιπέκισιν κατασκευάζειν.

κατασκευάσιον (ἢ) μον. δημ. στενοχωρία, ἔθνησι,

σκοτοῦρα ἴσ. Ἐρωτάκρ.2,2439 μεγάλη κατασκευάσιον τὸν ἥβρα καὶ τρομάρα.

κατασκευάσιμα ατος (τὸ) μτγν. σκέπασμα, κάλυμμα ἴσ. Ἄλλ.ΠΔ ἘΕ.26,36.

κατασκευαστός-όν μτγν. κ. μον., δημ. -ἐπαστος κατασκευασμένος ἴσ. Ἀκύλ.ΠΔ Ἄριθμ.7,7 21 δημ. μτφ. συγκατασκευαστός ἴσ. Ἐρωτάκρ.2,350 κί εἶχε μετ' ἑαυτοῦ ἀργερά καὶ παραχρησόμενα εἰς μῦθο κατασκευασμένα τὰ πάθη νταυ γραμμένα. **κατασκευέσ-ον** διόρθω. ἀντικατάσκοπος βλ. λ. 3), **κατασκευεπτομαι** μτγν. ἐνεστ. τοῦ κατασκοπῶ βλ. λ., διὰ κατασκοπείας ἀνακαλύπτω ἴσ. Ἰουστίν. Νεαρ.22 Προοίμ. || ὄμ. κτ. ὑπερα. ἐξερευνώ τὸ ἔδαφος ἴσ. Παλ.β.3,94,7 ἀσφαλῶς κατασκευεπτο καὶ προνοεῖτο περὶ τῆς χαιμασίας ποῦ καὶ πῶς ποιήσεται.

κατασκευέπω μτγν. κατασκευάζω ἴσ. Ρουφίν. ΑΠ 5,59 τὸν δ' ὑπεροπιδόντινα κατέσκευε πεπταμένη χεῖρ, Μουσών.ἀπ.19,106ε.

κατασκευάζω [σκευάζω, σκευός] κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. -σκευάσω κ. ἀπτ. -σκευώ, ὄμορ. ὄμορ. -σκευάξω κ. -σκευάξαι, βιοιωτ. ἀπορτ. ὄμορ. -σκευάστη, μέσ. κ. παθ. κατασκευάσομαι, γ' ἐν. μέσ. μέλλ. -σκευάσθαι, μέσ. ὄμορ. -εσκευαζήμη, παθ. ὄμορ. -σκευαζήσθην, παθ. παρακ. -εσκευασομαι, δημ. μτχ. παθ. παρακ. κατασκευασμένος δίδω, παρέχω, βέτω εἰς τὴν σκευήν, πάντα τὰ ἀναγκαῖα, ἐφοδιάζω ἐντελῶς μετὰ χρεωδῆ. μτ. δοτ. ἴσ. Δημ.293 πᾶσι κατασκευάσαντα τὸ πλοτον ἀφ' ὧν ὑπελάμβανε σωθῆσθαι ἐφοδιάσαντα μετὰ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἴσ. ὄμ. κ. μτ. ἴσ. ΚΠ 6,1,51 τοὺς δὲ Ἰπποῦς τοῦ ἀρματοῦ χαλκῶς πᾶσι προβλήμασι κατασκευάσατο (μετὰ ὅλα τὰ προφυλακτῆρια - θώρακας - χαλκὰ ἐφοδίασαν, ἐξῴθλησεν) ὄμ. συχ. κ. παθ. ἴσ. Ἠρ.8,33 ἦν ἱρόν . . θησαυροῖται τε πολλοῖσι καὶ ἀναθλίμασι κατασκευασμένοι (ἐφοδιασμένοι, πεπλουτισμένοι), Θουκ.6,91 οἷς τε γὰρ ἢ χώρα κατασκευάσται (ἐκείνα δι' ὧν ἡ χώρα εἶναι ἐφοδιασμένη, οἱ πόροι οὗς ἔχει) || κ. ἀπολ. διοργανῶ προσφῶρως, παρασκευάζω, ὄμορ. εἶδ. ὀπλίω, ἐξοπλίω ἴσ. Ξεν. Ἀν.1,9,19 κατασκευάζοντά τε ἦς ἀρχοὶ χώρας, αὐτ.ΚΠ3,3,3 ὡς κάλλιστα ἀπ' αὐτῶν κατασκευάσαντα ἐπὶ τῇ στρατίᾳ 2) μτ. αἰτ. ἀντικειμ. συντίθημι τὴν διὰ παρασκευῆς διὰ προπαρασκευῆς, διευθετῶν, τακτοποιῶν συνιστά, φτιάνω ἴσ. Ἀνδρακ.3,39 δύνανται τὴν πόλει κατασκευάσαιμεν, Ξεν. Ἐλλ.23,36 δημοκρατίαν κατασκευάξαι, Πλάτ. Νόμ.684D ἰσότητα αὐτοῖς τινὰ κατασκευάξουσι τῆς ἀσίας, Ἀριστολ. Ἀθ.37,1 τοῖς κατασκευάσται ἢ προτέραν ὀλιγαρχίαν || κατασκευάξω ἐμαυτῷ τὴν προμηθεύομαι, καταρτίζω, συντίθημι, ὀργανώνω, ἐξορτίζω κτ' ἐμαυτόν ἴσ. Δημ.1218 παραλαβὼν τὴν τριήρα αὐτῶς αὐτωῦ κατασκευάσαι καὶ ναύτας καὶ ἐπιβάτας καὶ ὑπηρέσται || ἢ μτχ. παθ. παρακ. κατασκευασμένοι προητοιμασμένοι, παρεσκευασμένοι, ἠσκημένοι, μαστορεμένοι εἰς τὴν πράξιν, διὰ τὴν ἐνέργειαν, διὰ τὴν σκοπὸν ἴσ. αὐτ.154 ἡγεμόν' ἦγον οἱ κατασκευασμένοι καὶ πάλαι πονηροὶ τῶν Θετταλῶν 3) ποιῶ, καθιστῶ, κάμνω τὴν ἔτοιμον πράξιν ἴσ. Ἐπιγρ. ἰελέφαντασ] κατασκευάζειν πρὸς τὴν πολεμικὴν χρεῖαν || κ. μέσ. ἐτοιμάζω, διασκευάζω, διευθετῶ, ἐξαρτῶ, διαρρυθμίζω καταλλήλως, συγκυρίζω πρὸς ἴδιαν ἐμοῦ χρεῖαν ἴσ. Ἠρ.2,121 δυοὺς κατασκευασμένους καὶ ἀσκόους πλῆσαντα οἶνα ἐπιθῆναι ἐπὶ τῶν δυνῶν || παθ. γίνομαι ἐτοιμος, καθίσταμαι παρεσκευασμένος, ἐφοδιάζομαι, κυρ. ἐν ἀναφ. πρὸς πολεμικὰς ἐνέργειας ἴσ. Θουκ.4,75 τοῦ δ' αὐτοῦ θέρουσ τῆς Ἀντιόχου . . μελλοῦσας κατασκευάσθαι || ὄμ. κ. μτ. ἐξήρτημ. τελικοῦ προσδίου, ἰδία τοῦ ὄμ. κ. με. ἴσ. σρημ. προε-

τοιμάζομαι εἰς τι, διευθετοῦμαι, αυγορίζομαι : αὐτ.27 οἱ Ἀθηναῖοι κατασκευάζοντο ὡς πολεμήσαντες (ἰδ γρ. παρασκευάζονται), Ξεν. Αν.3,2 24 ἡμάς δ' ἄν ἐξην ἔγωγε κρήναι . . κατασκευάσθαι ὡς αὐτῶν οἰκήσαντας, Πλουσ.5,21,14 κατασκευαστό τε τοῖς ἱμάσιν ὡς ἐς μάχην. || ὄμ. μέσ. κατασκευάζεσθαι ναυμαχίαν παρασκευάζεσθαι, ὄργανοῦσθαι πρὸς τὸ ναυμαχεῖν : Θουκ.2,85 κελυδοῦσθαι ἄλλην ναυμαχίαν βέλτιον κατασκευάζεσθαι (ἰδιορθ. παρασκευάζεσθαι). 4) ἀσκό εἰς τι, γυμνάζω, ἔξασκῶ, συνηθίζω : Ξεν.ΚΠ 8,1,43 δι' ἑαυτοῦ οὗτος κατασκεύασε καὶ μελέτη καὶ τὴν σεμνῶς προσεσθάναι αὐτόν, αὐτ. κατασκευάζειν εἰς τὸ δουλεύειν. 5) κ. νεώτ. ἐπὶ δομῆς κ. γεν. ἐπὶ πραγμ. τεχνουργουμένων, ποιῶ, κἀμνω, σχηματίζω τὴν ἐκ τινος ὕλης, συνθέτω, φθινῶ ἐν τὶ ὄλον ἐκ διαφόρων πραγμάτων, εἰδ. ἐπὶ δομῆς, κτίως, ἀνεγείρω, οἰκοδομῶ, ἰδρῶν : Ἀντιφ.6,11 διδάσκαλοι . . τῆς ἐμῆς οἰκίας κατασκευάσασα, Πλάτ.Πολ.557D τῶ βουλομένῳ πόλιν κατασκευάζειν, αὐτ.Νόμ.761C πανταγοῦ ἐν τοῖς τοιοῦτοις γυμνάσια χρῆ κατασκευάζειν, Ἰσατ.ἄν.66 κατασκευάζειν τράπεζαν, Δημ.248 κατασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, - κατασκευάζω οἰκίαν - ἀργοστάσιον - πλοῖον - ὑπαδμήματα - ὠρολόγια - ὑποκάμια - ἐπιπλα. || κ. μέσ. ποιῶ, καταρτίζω, συνθέτω δι' ἑμαυτόν, φθινῶ γιὰ μέ, κ. εἰδ. ἐπὶ δομῆς, ἐνεργῶ πρὸς κρίσιν, οἰκοδόμησιν δι' ἴδιαν ἐμῶν χρῆσιν, ὀδ. κ. κτίω καὶ κατοικῶ : Θουκ.2,17 κατασκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ καὶ ὡς ἕκαστός που εἰδύνατο. || ὄμ. τὸ μέσ. ἐν φρ. κατασκευάζουσι τέχνην . . = ὀσκό, ἐπαγγέλλομαι τέχνην τινά : Λύσ.ἀν.1,2 κατα- τέχνην μυρφικήν. || ὄμ. ἐν φρ. κατασκευάζομαι πρόσοδος = σχηματίζω, κἀμνω δι' ἑμαυτόν εισόδημα : Δημ.833 καὶ (πρόσοδον) οὐ σμικράν . . κατασκευάσαντο. || παθ. κ. νεώτ. : Ἦρ.1,186 τοῖται πολιίτησι γέφυρα ἢν κατασκευασμένη, - τὸ φραύριον κατασκευάσθη ὑπὸ τῶν Ἐνετών, - τὰ ραδιόφωνα δὲν κατασκευάζονται ἐν Ἑλλάδι' πρβλ. κατασκευή. || νεώτ. κ. δημ. μτ. ἐμπροσθ. διορ. ἰεκ μτ. γεν., ἀπὸ κ. μὲ μτ. αἰτ.) συνθέτω ἐκ τινος ὕλης, κ. παθ. εἶμαι συνθεθεμένος, συνίσταμαι ἐκ τινος ὕλης : τὰ ἐργαλεῖα κατασκευάζουσι (κατασκευάζονται) ἐκ σιδήρου καὶ χάλυδος (ἀπὸ ἡ μὲ σίδηρο καὶ ἀτσάλι). || νεώτ., δημ. ἢ μτχ. παθ. παρακ. κατασκευασμένος (ἰδρῆ. κατασκευασμένος), ἐπὶ πραγμ. κ. ἐν τῇ σημ. τοῦ συνθεθεμένος τὰ κηροπήγια εἶναι κατασκευασμένα ἐκ χρυσοῦ καὶ ὀλίγου χαλκοῦ. 6) παθ. κ. μέσ. ἀνεσκευάζομαι, σχηματίζομαι, συνθέτομαι εἰς ἐν, ἀντιθ. ἀνασκευάζομαι : Ξεν.ΚΠ 8,5,2 ὁ στόλος εὐτάκτως κτισκευάετο καὶ πάλιν ἀνεσκευάετο. 7) εἰδ. ἐπὶ γοῖων, ἀγρῶν, ἢ μτχ. παθ. παρακ. κατασκευασμένος = καλλιεργημένος Ἀναξ.4 ἔργα κατασκευασμένα (ἀγροικία, ἀγροὶ καλλιεργ.) 8) μτ. 3ῆλ. αἰτ. καθιστῶ, κἀμνω τὶ τοιοῦτον Ξεν.ΚΠ 2,4,17 φρούρια . . βουλόμαι ἐλθὼν κατασκευάσαι αὐτὰ ὡς ἐχυρώματα, Πλάτ.Νόμ.795Α παρὰ φύσιν κατασκευάζουσιν οἱ ἀριστὰρ δαξίων ἀδοξέστερα κατασκευάζοντες, Δημ.505 τοῖς περὶ τούτων νόμοις Δράκων φοδεῖον ἀλλου ὡς γίνεσθαι, Δοδρ.10J κατασκευα εἰν ἀνομοθέτητον αὐτῶν τὸν βίον. || ὄμ. παριστῶν τινά ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον : Δημ.1261 παριστῶν μὲν τινας καὶ ὕβριστας κατασκευάσαι, Πλάτ.Φαῖδρ.261C εἰ μὴ Γοργίαν Νέστορα τινὰ κατασκευάζει. 9) ἐν αἰσθησίῳ, ἀποδεικνύω : Δημ.550 τῶν ἐν Εὐδοίῳ πραγμάτων . . ὡς ἄγω αἰτίας ἐμῶν, κατασκευάζει πρὸ τοῦ τὸ πράγμα γενέσθαι πᾶν φανερόν,

Ἄρρ.Ἐπικτ.3,154 κατασκευάζειν ὅτι . . , Σέξτ.Ἐμ. Πυρρ.1,32 10) ἐπὶ λόγου, διατυπῶ ἀσφαλῶς : Δαιμον.Ἄπτ.5 κατασκευάζειν τὸ λόγφ (ἰδιαιτυπιὸν ἀσφαλῶς) πρότασιν τινὰ διὰ συλλογισμοῦ' κ. παθ. : Φιλῶδ.Σημ.6 διὰ λόγου κατασκευασθήσεται. || ἐν τῇ λογ. κἀμνω ἐπιχειρῶμα, ἀποδεικνύω τὸ θέμα μου, ἀντιθ. ἀναρῶ, ἀνασκευάζω : Ἀριστλ.Ρητ.1401b,3,Πλοῦτ.'Ηθ.10,16B κ. φιλοσ. κἀμνω, ἐνεργῶ : Ἀριστλ.ἩΝικ.1096α,19 κατασκευάζειν τῶν ἀριθμῶν ἰδέαν. || γεωμ. ποιῶ, κἀμνω, φθινῶ : Εὐκλ.5,7, Ἀρχιμ.Σ.φαῖρ.Κυλ.2,6 (παθ.) || ὄμ. δεικνύω, ἀποδεικνύω, διὰ γεωμετρικῆς κατασκευῆς : Πάππ.54,25 κατασκευάζειν πρόβλημα. || ρητ. συναρμολῶ : Διον.Ἄλ.Σύνθ.16 κατασκευάζειν ὀνόματα. || ὄμ. ἐπεξεργάζομαι, ἐργάζομαι ἐπιμελῶς : αὐτ.Ἰσατ.7 κατασκευάσται τὸ δοκοῖν εἶναι ἀφέλεις, Στράβ.1,2,6 ὁ πεζὸς λόγος, ὁ γε κατασκευασμένος, μῆρμα τοῦ ποιητικῶ ἔστι. || μτφ. ἐπὶ προσ. δολίω, πανούργω ἢ ἐν ἀναφ. πρὸς ἀπατηλὰς ἐνεργείας, ἐπινοῶ, μηχανώμαι : Ξεν.ΚΠ 2,4,17 πρόφασιν κατασκευάσαντες ἐνθάδε οὐκ ἀπίστον, Δημ.19 τὸ θρυλούμενον ποτ' ἀπόρρητον ἐκεῖνο κατασκευάσαι, αὐτ.547 λιποτοξίου γραφὴν κατασκευάσεν κατ' ἐμοῦ. || ἐπὶ προσ., ἀπατῶ, παραπιθῶ : Δειν.1,35 περιφῆς κατασκευάσων λογοποιούς. || θέτω ἐπάνω, προβάλλω, υποβάλλω τὴν ἢ τινα ἀντι ἐτέρου : Ἀριστλ.Πολιτ.1306α,1 ἢ τυραννίδι ἐπιτίθενται αὐτοὶ ἢ κατασκευάζουσιν ἕτερον. || φρ. κατασκευασμένοι δανείσται φευδεῖς, πλαστοί : Δημ.1047 κατασκευασμένοι δανείσται φανήσονται. 12) παθ. εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς νόσον ἐπὶ προσ., διατελῶ ὑπὸ θεραπείαν : Φιλῶδ.Γαρρ.30. || ἐπὶ ὄσων, ἐγκοθίσταμαι, ἐντοπίζομαι : Γαλ.8,332. 13) μτγν. μτφ. ἐν φρ. κατασκευάσω ὀδόν= ὑποδεικνύω, καθοδηγῶ, κατευθύνω : ΚΔ Ματθ.11,10 ἀπαστῆλω τὸν ἀγγελίον μου πρὸ προσώπου σου, ὅς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἐμπροσθέν σου. 14) ρημ. π. κατασκευάσμα, κατασκευασμός, κατασκευαστής, κατασκευαστός, κατασκευαστικός. **κατασκευάζω** (ἢ) (κατασκευάζω) προπαρασκευῆ φαρμάκου : Σουφῶ. ἐν λ. κῶφι. **κατασκευάσματος** -ατος (τό) (κατασκευάζω) κ. νεώτ. πᾶν ὃ τι παρασκευάζεται ἢ κατασκευάζεται, δημιουργημα, ἔργον τέχνης : Ἰνπόλοχ.π.Ἀθην.4,128D ἐν χαλκῷ πίνακι τῶν Κορινθίων κατασκευασμάτων, Πολύδ.4,18,8. γε ν κερκυρμένον διάφορον ἢ κατασκευάσμα ἢ ἄλλο τὶ τῶν πλείονος ἀξίων, Ἄρρ.Ἐπικτ.2,19,26 ἐπὶ τοῦ κόσμου, δημιουργημα : Σεκοῦνδ.Ἰνώμ.1 θεωρητὸν κατασκευάσμα. || εἰδ. χειρουργικὸν μηχανημα : Ὀρειβ.49,24,2 οἰκοδόμημα, οἰκοδομῆ, κτίριον, μηχανημα : Δημ.689 τὰ τῆς πόλεως οἰκοδομήματα καὶ κατασκευάσματα, Πολύδ.10,27,9 τῶν κατὰ μέρος κατασκευασμάτων, Διον.Ἄλ.Ρωμ.3,27, Διδῶ.Σ.1,50 οἱ δὲ ἔτεροις ἀναθήμασι καὶ κατασκευάσμασιν . . ἐκόσμησαν. || ἀντικείμενον χρῆσεως, ἐπιπλῶν : Ἐπιγρ. κατασκευάσμα (εἶροθ) || κτ. πλῆθ. μηχαναὶ πολεμικαὶ : Πολύδ.1,48,5 ὡς δ' ἄν τῶν μὲν κατασκευασμάτων διὰ τὸν χρόνον ὄψ παρασκευασμένων πρὸς τὸ βῆδως ἐμπροσθῆναι. 2) ἐξέυρημα, ἐπινοήμα, μηχανήμα : Δημ.624 ταῦθ' οὕτως φητο καὶ ταῦθ' ἦν τὸ κατασκευάσμα. οὗτοις, Ἀριστλ.Πολιτ.1319b,27 τὰ τυραννικὰ κατασκευάσματα, Φιλῶδ.Ρητ.1,183S. Δίων Κ 52,7 ἐκ κατασκευασμάτων (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κατασκευάσμα βλ.λ.1). Ἦραν Γνευμ.1,7. **κατασκευασμός** (ὁ) ἐπινοήμα, μηχανήμα : Δημ.705 κατασκευασμός ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν τόνδε τὸν νόμον θεθέντα Δίων Κ 8,9 ἐκ κατασκευασμάτων (ἐκ συνεννοήσεω).

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΗΣ (ὁ) μτν. κ. νεώτ. ὁ ἐπινοητής· Ἡσ. κ. Σουίθ. ἐν λ. μηχανορραφός· 2) μτν. μον. εἰδ. ὁ ἐκτελὼν προηθείας στρατοῦ, δδ. ὁ ἀξιωματικὸς ἐπιμελητείας· Ἰουστίν. Νεαρ. 30,7,1· 3) νεώτ. ὁ κατασκευάζων, δημιουργός· κατασκευαστὴς ἐνδυμάτων· ἐπιπλω.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚὸς-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἰκνός, κατ' ἄλληλος εἰς τὸ προνοεῖν, προηποητικός· Ἀριστ. Ἀρετ. 1250b,29 κατασκευαστικός τινος· 2) ὁ κατάλληλος, ἐπιτήδειος, ἰκανός, κατάλληλος εἰς τὸ κατορθοῦν, καταφερτζής· Φιλόδ. Ρητ. 1,3478 κατασκευαστικός τοῦ μή πλανᾶν· 3) ἐν τῇ λογ. ἐπὶ συλλογισμοῦ, ἐπιχειρήματος κττ., ὁ ἰδρύων τὴν βεβαιώων, ἀντίθ. λυτικός, ἀνυσκευαστικός· Ἀριστ. Ρητ. 1403a,25, Ὁμῶν Ρήτ. Γυμνάσιμ. 12· κ. μτ. γεν.· Κορνοῦτ. Ρητ. 377E λόγος κατασκευαστικός ζητημάτων· 4) [κατασκευὴ βλ. 12] συστημιακός· Γαλ. 6,177 κατασκευαστικὰ γυμνάσια.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κατασκευαστικῶν βλ. 3), ἀντίθ. ἀνυσκευαστικῶς· Ἀριστ. Αἴτρ. 52a,31.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤὸς-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ κατασκευασμένος, τεχνητός· Πλούτ. Ἠθ. 210D εἰκὼν κατασκευαστή· ἢ τὸ οὐδ. κατασκευαστὸν εἶδος λόγου, τὸ μετὰ τέχνης ἀπαιργασμένον, ἀντίθ. αὐτοφυῆς (ἀφελές· Διον. Ἀλ. Ἰσακ. 11· ἢ ὄμ. φευδής, πλαστός· Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1,76 ἡ κατασκευαστὴ δόξα [ἀντίθ. ἡ σιωπημένη ἀλήθεια]· 2) ὁ ὑπόδητος βλ. 1, ὁ κατ' εἰσηγήσεις ἄλλων ἐνεργῶν, ὁ μιλημένος· Ἀριστ. Οἰκ. 1348a,7 κατασκευαστὸν ἄνδρας.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΡΙΑ (ἡ) ἀχόλ. θηλ. τοῦ κατασκευαστῆ βλ. 1· Σχόλ. Λυκόφρ. 578.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤὸς μτν. κατὰ τρόπον κατασκευαστῶν, τεχνητῶς· Ὁμῶν Σμ. εἰς Εὐκλ. Ὀπτ. 146H.

ΚΑΤΑΣΚΕΥᾶΤΗ Ἐπιγρ. βοιωτ. ἀπαρρ. ἀορ. τοῦ κατασκευάζω βλ. 1.

ΚΑΤΑΣΚΕΥῆ (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. προπαρασκευῆ, ἐτοιμασία· Ὁμοκ. 8,5 ἀρχομένων ἐν κατασκευῇ τοῦ πολέμου ἰσόλογουμένων εἰς τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ἐτοιμασίαν· ἢ ἐξάρτησις, ἐξοπλισμός· Πολύδ. 1,21,1 περὶ τὴν τὸν πλοῖων κατασκευῆν· 2) κατάρτισις, συντέλεισις, δδ. ἐπὶ δομῆς, κτίσεως, οικοδόμησις· Πλάτ. Γοργ. 455B λιμνὴν κατασκευῆς ἡ νεωρίων· 3) ἐκφόρτωσις· ΚΠ 8,5,5 ὡσαύτως οὕτως ἔχει καὶ περὶ κατασκευῆς· 4) ἀσκησης, γυμνασίας, μόρφωσης· Στωϊκ. ἀπ. 3,89· 5) περιληπτ. πᾶν εἶδος σκευῶν, ἐπιπλῶν, μηχανῶν κ. γεν. τεχνικῶς· ποιοιμῆναι πραγματῶν, κτιρίων κττ.· Ὁμοκ. 1,10 λειψθῆι δὲ τὰ τε ἱερά καὶ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδόθη, αὐτ. 2,16 ἀνεπιλόφτες τὰς κατασκευὰς μετὰ τὰ Μηδικὰ [ἀναλαβόντες, ἐκτελέσαντες τὴν ἐπισκοπὴν ἢ ὀνοικοδόμησιν τῶν οἰκιῶν], Πλάτ. Νόμ. 923D τῆς περὶ τὸν κληρὸν κατασκευῆς πάσης, Ἰσοκρ. 7,52 τὰς κατασκευὰς τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἢ τὰς ἐν τῷς τεύχεσι· ἢ ὄμ. τὸ σύνολον προηθείας πραγματῶν πρὸς οἰκίαν ἠχοσιν, τὸ νοικοκυριό· Ἡρ. 9,82 Ἐρέξης φεύγων ἐκ τῆς Ἑλλάδος Μαρδονίῳ τὴν κατασκευὴν καταλείπει τὴν ἑωυτοῦ (τὴν σκηνὴν μετὰ τῶν ἐπιπλῶν), Ὁμοκ. 6,31 σημείωσι καὶ κατασκευαίσι πολυτελείᾳ χρησάμενον, Πλάτ. Νόμ. 923D τῆς περὶ τὸν κληρὸν κατασκευῆς πάσης, Δημ. 1155 τὴν γὰρ οὐδὲν μοί ποτε κατασκευὴν τῆς οἰκίας καταλήψεσθαι· 6) γεν. ἡ παρ' ἄ. γνωμὴν διὰ τὴν παραμύθειαν, πᾶν τὰ παρεχόμενον, χορηγοῦμενον· Ξεν. Ἀγισ. 9,5 εὐφραίνε δὲ αὐτὸν τὰ τῶς ὅτι αὐτὸς μὲν ἦδει τῇ τῶν θεῶν κατασκευῇ δυνάμενος ἀλύπως χρῆσθαι· 7) ὀργάνωσις, κατάστασις, πρόγραμμα τινος· Εὐρ. Ἰκ. 214 θεοὺς κατασκευῆν βίῳ θόντορ τοιαύτην, Πλάτ. Πολ. 544B αἱ τῶν ἰδιωτῶν κατασκευαί τῆς ψυχῆς πέντε ἀν. εἰεν, αὐτ. Νόμ.

736B κίνδυνός ἐστιν ἐν πάσῃ κατασκευῇ πολιτικῇ, αὐτ. Γοργ. 477B ἐν χρημάτων κατασκευῇ ἀνθρώπου κακίαν ἄλλην τινὰ ἐνορήσῃ ἐπινίαν· (εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν χρημάτων·)· ἢ εἰδ. φρ. κατασκευῆ τὴν παρ' ὄψιν, νόσημα· Γαλ. 6,837·

8) ἐφεύρημα, ἐπινοήμα, τέχνη· Αἰσχίν. 2,1 τὰς τέχνας καὶ τὰς κατασκευὰς τοῦ κατηγόρου, Μαλάκ. 1,84,6 τὴν κατ' αὐτοῦ κατασκευῆν· ἢ φρ. ἀνευ κατασκευῆς ἀνευ τέχνης, ἀτέχνως· Αἰλ. ΦΖ 5,38 ἀνευ κατασκευῆς ἄδειν· 9) ἐν τῷ λογ. βεβαιώσις τοῦ προτεθέντος πράγματος, ἀντίθ. ἀνασκευῆ· Διαν. Ἀλ. Λυσ. 24, Ἐρμογ. Προγυμν. 5· κ. κτ. πληθ.· Κικ. Ἀττ. 1,14,4, Λογγίν. 11,2 Κοϊντὶλ. 2,4,18·

10) ρητ. ἐντεχνος, καλλίτεχνος τοῦ λόγου σύνθεσις, πραγματεία· Στράβ. 1,2,6 ἡ παιητικὴ κατασκευὴ παρήλθεν εἰς τὸ μέσον καὶ εὐδοκίμησεν, Διαν. Ἀλ. Σύνθ. 1· ἢ εἰδ. ὁ τρόπος γραφῆς ἢ ὁ τρόπος χρήσεως λέξεων ἢ συλλαβῶν· ἢ ὄμ. ἐπὶ λόγου, ἐπεξεργασία· αὐτ. Πομπ. 2· ἢ ἐντεχνον, κατάλληλον ὄφος, ἀντίθ. ἰδιωτισμός· Διοκλ. Στωϊκ. ἀπ. 3,214· ἢ ὄμ. τεχνικὸι τρόποι· Φιλόδ. Ρητ. 1,199S πλάσμα καὶ ἡ ἄλλη κατασκευὴ Δημηγόρου· ἢ εἰδ. ὁ τρόπος χρήσεως λέξεων ἢ συλλαβῶν ἐν συνθέσει λόγου ὡς κ. ὁ τρόπος γραφῆς· Διον. Ἀλ. Σύνθ. 15 κατασκευὴ συλλαβῶν, αὐτ. 16 κατασκευὴ γραμμάτων· ἢ) γεωμ. κατασκευῆ, ἀπαιργασία· Ἀρχιμ. Σφαῖρ. Κυλ. 2,4· ἢ ὄμ. κατασκευὴ ὀργανικῆ λύσεως, διάλυσις εἰς μηχανικῆς κατασκευῆς· Πάππ. 174,17· 12) σύστημα γυμναστικῆς ἐξασκήσεως, ὡς τεχν. ὄρος· Γαλ. 6,169.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΘΕΩΣ ὁ διὰ σκευῶν ἐφωδισσόμενος, ἐπιπλωμένος· Ἐπιγρ. κατάσκευος οἴκος.

ΚΑΤΑΣΚΕΥῶ-ὠ Ἐπιγρ., ἀδρ. κατασκευάσσα, παρ. κ. κατασκευάσσα, ὄμρ. τ. τοῦ κατασκευάζω βλ. 1· κ. μέσ. εἰ τι κα κατασκευώσονται.

ΚΑΤΑΣΚΕΥῆ-εως (ἡ) μτν. ἀκριβῆς παρατήρησις, ἐπιμελής ἐξέτασις· Στράβ. 6,1,12 ἐκδῆναι· ἐπὶ τὴν κατασκευῆν τῶν χωρίων.

ΚΑΤΑΣΚΗΝῶ-ᾶ ὠ, ἀδρ. -εσκίησα κατασκηνῶ βλ. 1· Ξεν. Ἀν. 3,4,32 ἐδίδαξεν αὐτοὺς ἡ ἀνάγκη κατασκηνῆσαι οὐ πρῶταν εἶδον κώμην καὶ μὴ πορεύεσθαι ἐπὶ μακρότερον· κ. μέσ.· Πλάτ. Πολ. 614B ἐν πανηγυρίᾳ κατασκηνῆσθαι.

ΚΑΤΑΣΚΗΝῶ-ὠ (σκηνῆ) κ. νεώτ. στήνω που σκηνή μου, δδ. γεν. σταθμεύω, σταματῶ που, δδωσ ἀναπαύω, προσωρινῶς μένω που· Ξεν. ΚΠ 4,5,39 ὅστις εἰς ἐνδοχόμενα τοῦ κατασκηνώσε, Ἐλλην. ὉΞ, ΠΔ Παρ. 1,123,25 κατασκηνώσεν ἐν Ἱερουσαλήμ ἕως αἰῶνος, Μηναι. 12,4 Ὁδ. 9 ἐν γῆ πρασινῇ σὺ κατασκηνώσας· ἢ συνεδ. ἀναπαύομαι· ΠΔ Φωλμ. 1516i,9 ἐτι δεῖ ἡ σάρεξ μου κατασκηνῶσι ἐπ' ἐλίθρι· ἢ ἀμθ. ἐγκαθίσταμαι· ΚΔ Ματθ. 13,32 ἐλθεῖν τὰ πτεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατασκηνῶσιν· ἢ κ. μθ.· Πορφ. Ἀποχ. 4,9 οὐ ψυχῆ ἐν μόνῳ ἀνθρώπῳ κατασκηνῶσιν· 2) ρηματ. π. κατασκηνώσις, κατασκηνῶμα.

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΜΑ-ΑΤΑΣ (τὸ) κάλυμμα, σκέπασμα· Αἰσχ. Χο. 999 ἄγραυμα θηρός, ἡ νεκροῦ ποδένδυτον θροῖτης κατασκηνώμα· 2) γλῶσσα· τοῦ αἰλίου βλ. 1· Σχόλ. Ὀπ. Ἀλ. 2,524.

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΣ-εως (ἡ) μτν., μον. κ. νεώτ. ἡ τοποθέτησις τῆς σκηνῆς πρὸς ἀνάπαυσιν, στρατοπέδευσις, κατάλυσις· ΠΔ Παρ. 1,128,2 ἡγεῖσασα τὰ εἰς τὴν κατασκηνῶσιν ἐπιτήδειαν, Πολύδ. 1,26,5 φιλανθρωπεῖν καὶ καλεῖν ὡς αὐτοῦς, μάλιστα μὲν πρὸς κατασκηνῶσιν, Ὀνήσανδρ. 11,6 ἐν κατασκηνώσει· ἢ τὸ κατάλυμα· Ἐπιγρ. εἰδῶσι εἰς κατασκηνῶσιν (ὡς κατάλυμα), Γεωπ. 11,2,9 κατασκηνώσεις βασιλείων· 2) ἐπὶ πτηνῶν, τόπος ἀναπαύσεως καὶ διαμονῆς, φωλεά· ΚΔ Ματθ. 8,20 αἱ ἄλλωπικες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πτεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις.

κατασκήπτω, μέλλ. φω, μεθ' ὀρηκῆ καταφέρομαι, ἔφορμῶ, ἐπιπίπτω : Ἀριστ. Κοσ 395α 25, Διδόξ. Σ 16,80. || ἐπὶ τῆς ὀρηκῆς τῶν θεῶν, οἰκνοῦ, τῆς τύχης, τοῦ πολέμου, τοῦ οὐρανοῦ τῶζου, τῆς Νεμεσσεως : Ἦρ. 7,134 τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνι κατασκήψε Ταλθύβιου, αὐτ. 8,65 καὶ ἦν μὲν γὰρ κατασκήψε ἐς τὴν Πελοπόννησον, κίνδυνον αὐτῶν τε βασιλεὶ καὶ τῆ στρατιῇ τῇ ἐν τῇ ἡπειρῷ ἔσται, Αἰσχ. Ἰκ. 327 τίς κατασκήψεν τύχη, Εὐρ. Ἰπν 1418 ὄργαι κατασκήψουσι εἰς τὸ σὸν δέμας, Ἀριστ. ὄπ. 558 ἐς Οἰδίπου παῖδε Ἄρης κατασκήψεν, Ἀριστ. Ζ 55 β 30 θταν κατασκήψε ἡ Ἰρις, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 3,23. || ἰδ. ἐπὶ αἰφνιδίου νόσου, προσβάλλω : Ἰπν. Ἐπίδ. 3,8 πολλοῖσι μὲν αὐτὸ τὸ νόσημα ἐς τοῦτα κατέκοιψεν ἀνευ τε πυρετῶν, Οὐσμπ. 2,49 κατασκήπτε γὰρ καὶ ἐς αἰδοῖα καὶ ἐς ἀκρας χεῖρας καὶ πῶδας, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 9,40 κατασκήπτειν εἰς γυναικας, Παιου. 6,3,10 παιδί τι ὄντι τῷ Ἰγμωνι κατασκήψαι βέβαια ἐς τὴ νεύρα, Ἀλεξ. Ἄρρ. Πρ. 1,40 ἡ ξανθὴ (χαλὴ) ὀδόντι κατασκήψεν' 2) μτ. αἰτ. πίπτω ἐπάνω : Εὐρ. Μῆδ. 94 οὐδὲ παύσεται χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκήψαι τινα (ἀμφ.) || παθ. ἐν φρ. κατασκήψεντα χωρία = προσβληθέντα ὑπὸ κεραυνῶν : Ἦσ. ἐν λ. ἐνπλόσια' 3) μτβ. ἐφαρμῶ. ἐπιπίπτω : Πλούτ. Αἰμ. 27 εἰς δὲ τὴ κατασκήφει τέλος ὁ δαίμων νέμεϊν : 4) ἐνοχλῶ, ἐκλιπαρῶ διὰ προσευχῶν, δι' ἱκεσιῶν : Σοφ. ΟΚ 1011 ἱκνῶμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς' 5) ἀπολ. ἐκρήγνυμαι, ἀναφανίζομαι ἐπὶ φήμης, διαδίδομαι : Ἄνπ. Ἐμφ. Πολ. 3,25' 6) φρ. κατασκήπτειν εἰς τέλος = καταλίγειν : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 3,54' 7) ρηματ. π. κατασκήψις.

κατάσκηψις-εως ἴη μτγν. προσβολή, ἐπίσκηψις νόσου : Διοσκ. Ἐθρ. Προοίμ. κατασκήψις τῶν παθῶν.

κατασκήζω κ. νεώτ, μέλλ. -σκιάσω κ. ἀπ. -σκιάω, διὰ σκιάς ἐντελῶς σκεπᾶς, καλύπτω ἐντελῶς : Ἠσίοδ. Θ 716 κατὰ δ' ἐκίσκιον βελέσσει Τίτηνας, Ἀρχιλ. 29 ἡ δὲ αὖ κόμη ὄμουσ κατασκήζουσιν, Πλάτ. Τιμ. 74D μετὰ ταῦτα σαρεῖ πάντα αὐτὰ κατασκήσασεν ἀνωθεν, ΚΑ Ἐβρ. 9,5 κατασκήζουσα τὸ λαστήριον, τὰ νέηη κατασκήσασαν τὸν ὄριζοντα. || νεώτ. παθ. καλύπτομαι ἐξ ὄλου ὑπὸ σκιάς, δθ. ἀμοιροῦμαι : τὸ ὄρος κατεσκήσθη ὑπὸ τῶν νεφῶν || ἐφαπλῶ, ρίπτω, ἀπλῶν νεύρα σκίον διὰ τίνος ὑπεράνω καλύμματος, ἐπισκιάζω : Εὐρ. Ἰων 1142 λαδῶν δ' ὑράσμαθ' ἱερὰ θησαυρῶν πάρα κατασκήζω : 2) ποι. συνεκδ. βθάπτω : Σοφ. ΟΚ 406 ἡ καὶ κατασκήσει Ἐθθαία κόνη' 3) νεώτ. ἐνεργ. κ. παθ. ἐν χρ. κ. μφ. ἡ δόξα - ἡ φήμη - τοῦ νέου πολιτικοῦ ἡγήτου κατεσκήσασε τοὺς παλιούς' 4) ρηματ. π. κατασκήσας, κατασκήσασμα, κατασκήσασμός.

κατασκήσασ-ατας (τὸ) ἐκλκ. κ. -ασμός τὸ κατασκήσασ, ἡ ἐπισκιάσις.

κατασκήσαστος (ὁ) δημ. κατάσκιος βλ. λ. ἰ).

κατασκήσινωμα μτγν. παθ. τοῦ κατασκηδάνωμαι, κατασκηροπίζομαι : Πλούτ. Ἠβ. 776F.

κατασκήσω δημ. σχίζω εἰς τεμάχια, ὁλωσ-διδόλω κομματιάζω' || ἐπὶ ὑφασμάτων, σχίζω πολὺ ἢ εἰς διάφορα μέρη : κατασκήσας τὸ φόρεμά σου στ' ἀγκάθια.

κατάσκιος-ον κ. νεώτ. ὁ πάντοθεν σκίον ἔχων, κατασκιωμένος, δθ. κ. ἀπλῶς κεκαλυμμένος : Ἠσίοδ. Ἐργ. 513 λάχνη δέρομο κατάσκιον, Ἦρ. 2,138 δένδρασι κατάσκιος, Αἰσχ. Ἀγ. 493 κήρυκ' : κατάσκιον κλάδος ἐλάας' || ὄμ. σκιερός : Πινδ. Γλαύκ. 6,139 ἐπισκίον νέτον' || ἀστρολ. μφ. ἐπὶ περιοχῆς, σκιερός : Βέτι. Βάτ. 77 25 ἀργός καὶ κατάσκιος τόπος' || ὄμ. ὡς ἐπιθ. δευτέρου (δευτερευόντος) ἀστρολογικοῦ τόπου : αὐτ. 179,13 ὄμ. κ. τρίτου τόπου : Κατ. Ἀστρ. κ 84ι, 144.

2) μτβ. ὁ ἐπισκιάζων, πολλὴν σκίαν παρέχων, ρίπτων : Αἰσχ. Ἐπ. 334 τοιαῦτ' αὐτῶν τ, εἰς κατασκήσας λόφους σείει, Ἀριστ. Ἀχ. 965.

κατασκηροῦμαι-όμαι (σκηροῦμαι) μτγν. σκληροῦμαι, παλαιούμαι (Ἦσ. κατεσκηρωμένης) πεπολιωμένης : 2) ἀπαρφ. παρακ. π. Ἀπολλῶ. Ἰστρο. ὄπ. κατεσκηροῦσθαι, λελευκῶσθαι (δ. ἀνάγν. κατεσκηροῦσθαι).

κατασκηρῆμα (τὸ) (κατασκηρῶ) μων. πῆδημα πρὸς τὰ κάτω : Εὐστ. Πον. 300,18 κεντρῶζειν τὸν ἵππον εἰς κατασκηρῆμα.

κατασκηρῶ-άω (σκηρῶ) μτγν. πηδῶ κάτω ἀπὸ τίνος καταπηδῶ : Πλούτ. Ἠβ 790C κατασκηρῶν τοῦ βήματος' 2) πηδῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ : Αἰλ. Ζ 1 5,6' 3) μφ. δεικνῶν περιφρονησὶν διὰ τι, καταφρονῶ : οὐτ. 2,6, Πολύαιμ. 8,23,7.

κατασκή-άω (σκήω) ποι. τ. τοῦ κατασκήζω βλ. λ. : Ὀδ. Μ 436 ἔξοι, μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατασκίον δὲ Χέρυδδιν' κ. παθ. : Ὀπν. Ἀλ. 3,467.

κατασκήλαι ἀπαρφ. ἐνεργ. παρακ. τοῦ κατασκέλλομαι βλ. λ.

κατασκληραίνω ἀρχ. λεξ. σκληρῶνω τι ἐντελῶς : Ἦσ. ἐν λ. καταμαλάσσοντα (ἀμφ.).

κατάσκληρος-ον (σκληρός) μτγν. κ. μων. ὁ λίαν, ὁ ἐντελῶς σκληρός : Φιλ. Μηχ. Βελον 71,30 μῆτε κατάσκληρον λίαν μῆτε μαλακόν, Ἰπνιατρο. 96.

κατασκληροῦμαι ὄμοιαι ἀρχ. λεξ., ἡ μτχ. παθ. παρακ. κατασκληρωμένα γλώσσα. τοῦ κατασκηκῶτα : Ἦσ. (μθ. κατεσκηρωμένα).

κατασκληρύνομαι (σκληρύνω) σκληρύνομαι καθ' ὑπερβολήν, γίνομαι κατάσκληρος : Θεόδωρ. Φ Ατ. 4,129 κατασκληρύνονται καὶ ἀνοψίζονται, Γαλ. 11,53ι.

κατασκοπεῖα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ κατασκοπεῦειν ἢ κατασκοπεῖν || εἰδ. ἡ κατὰ μυστικὸν τρόπον καὶ δι' ὀφθαλμῶν ὄργανων συλλογὴ πληροφοριῶν καὶ στοιχείων ἀναφερομένων εἰς τὰ κρατικὰ μυστικὰ χώρας τίνος, καὶ ἐν καιρῷ πολέμου εἰς τὰς κινήσεις, τὴν ὄργανῶσιν καὶ τὴν ἐν γένει κατάστασιν τοῦ ἐχθροῦ : κατὰ τὸν τελευταῖον μεγάλον πόλεμον ἤμμεσαν ἡ κατασκοπεῖα, κ. κατηγορηθῆ ἐπὶ κατασκοπεῖα.

κατασκοπεύει-εως ἴη (κατασκοπεύω) μων. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατασκοπεῖν, ἡ ἀκριβῆς ἰδ. κρυφὰ γινουμένη παρατήρησις, ἐξέτασις, ἔρευνα, ἡ κατασκοπεῖα : Εὐστ. 69,37 ἐπὶ κατασκοπεύσει λαοῦ.

κατασκοπεύτηριον (τὸ) μτγν. κ. μων. ὁ τόπος, ἡ σκηνία δθεν κατασκοπεῖ τις ἐν χρ. κ. μφ. : Ἀν. Βουσσ. 5,36 ὡ πάλις .. κατασκοπεύτηριον ἐγένετο .. τὸν εὐαγγελιζομένων.

κατασκοπεῖω (σκοπεύω) μτγν. κ. νεώτ. τ. τοῦ κατασκοπεῖν βλ. λ., παρατήρησ, ἔρευνῶ τὴ μετὰ προσοχῆς, ἴνα μάθω τι, παρακολουθῶ καὶ ἐξετάζω τι χωρὶς νὰ γίνω ἀντιληπτός : ΠΔ Ἐξ 2,4 καὶ κατασκοπεῖν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ μακρόθεν μαθεῖν, τί τὸ ἀποθεσόμενον αὐτῶ, Πιδμ., Πισπαθ. Χρ. Μηλ. 73 κατασκοπεῖται τὸν διάλογον ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ ἔβλεπε τὰ ἀπεληπτικὰ χειρονομίας τοῦ ξενοδόχου' || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐνεργῶ, ἐκτελῶ κατασκοπεῖν βλ. λ. : 2) ρηματ. π. κατασκοπεύεις, κατασκοπεῖα.

κατασκοπή (ἡ) (σκοπή) ἡ ἐκ τοῦ πλησίον ἐξέτασις, παρατήρησις πρὸς πληροφορίας, κατασκοπεύεις, κατασκοπεῖα : Σοφ. Φιλ. 45 τὸν .. παρὸντα πέμψον εἰς κατασκοπήν, Εὐρ. Βάκχ. 838, Θαυκ. 6,34 διαβουλεύσασμενος καὶ κατασκοπεῖταις χρωμένος (κατασκοπεύσας), αὐτ. 46 ἐς τὴν κατασκοπήν τῶν χρημάτων (πρὸς ἐξέτασιν, ἐπιθεωρησιν), Ξεν. Ἄν. 7,4,3, Αἰσχ. Ἰν. 2,28, Πολύδ. 3,95,8 διασφαυόντων δὲ τῶν ἐπὶ κατασκοπήν ἐκπεμθεμένων, Πλούτ. Φδβ. 12 τὰ πραττόμενα γινώσκειν ἐφρόν-

τιζεν οὐ δι' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτὸς ἔχων κατασκοπήν πρὸς τοῦ χάρακος.

κατασκοπήσις-εως (ή) [κατασκοπῶ] μιν. γλωσσ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατασκοπεῖν, κατοπτεῖν, ἐξερεῖναι· Κίνναμ. 19C ἐπὶ κατασκοπῆν . . ἔχωρει, Μετὰ Θ' Ἀνάλεκτα 175 κατασκοπήσις τῶν ὄντων.

κατασκοπία (ή) μτγν. ἄνωμ. θηλ. τὸ κατάσκοπος βλ. λ., ἡ κατασκοπούσα, ἡ παρατηρούσα, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Τροίᾳ ζῆν, ἐνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς αὐτῆς· Παυσ. 2,32,3 καὶ ναὸς ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀφροδίτης Κατασκοπίας· αὐτόθεν γάρ, ὁπότε γυμνάζοιτο ὁ Ἰππόλυτος, ἀπέβλεπεν ἐς αὐτὸν ἐρώσα ἡ Φαίδρα.

κατασκοπιός-ή-όν [κατασκοπεῖαι] μτγν. ὁ κατάλληλος, ἀρμόδιος πρὸς κατασκοπεῖαν, κατασκοπιεύειν· Πλούτ. Κάτ. Νεώτ. 54 λιβυρικὰ δὲ καὶ κατασκοπικὰ καὶ ἀφρακτὰ μαμηλθῆ [πλοῖται].

κατασκοπίον (τό) μτγν. κατασκοπευτικὸν πλοῖον, πρόσκοπος· Γέλλ. 10,25 (ἰδ. ἀνάγμ. κατασκοπικόν).

κατασκοπίς-ίδος (ή) γῆσος τὸ κατάσκοπιον βλ. λ., **κατασκοπίσις** (ἰδ) Ἐπιγρ. ἀντὶ κατασκοπικόν.

κατάσκοπος (ἰδ, ή) [σκοπός] κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατασκοπεύων, ὁ ἐκτελῶν κατασκοπεῖαν βλ. λ., σπιοῦνος· Ἦστ. «δόλων ἐξηνευτή, δολερὸς, δόλιος»· Ἦστ. 1,100 καὶ οἱ κατάσκοποι τε καὶ κτηκόοι ἦσαν ἀνά πᾶσαν τὴν χώραν τῆς Ἰτρικῆ, αὐτ. 112, Εὐρ. Ρησ. 125 κατάσκοπον δὲ πολεμίων . . πέμπειν, αὐτ. 505, Ἀριστοφ. Θεσμ. 588 ἐκεῖνος εἴη τῶν λόγων κατάσκοπος, Θεουκ. 6,63, αὐτ. 8,6 κατάσκοπον εἰς τὴν Χίον πέμφαντες, Ξεν. ΚΠ 6,1,31

κατάσκοπον τινα πέμπειν . . καὶ μαθεῖν ὅτι, πράττει οἱ Ἀσούριος, Μέγ. Περικ. 105 τῶν ὄλων κατάσκοπος πραγμάτων, Καισάρ. Δαμ. ἐν Σάθ. 3,172 ἦτον ἀπεσταλμένος ἀπὸ τῆν Ρωσίαν . . καὶ τὸν ἔχουν αἱ Ρώσοι κατάσκοπον, Παπαδ. Χρ. Μηλ. 61

ἔβαλε κατακόπους ἵνα θυνθῶσι ν' ἀνακαλύψαι τι· οἱ κατάσκοποι ἐν καιρῷ πολέμου συλλαμβανόμενοι τουφεκίζονται || ὁ ἐνεργῶν κατοπτεύσεις· Πλούτ. Λύσ. 10 τριήρεις . . ἔπεμψε κατάσκοπους ἰὼς πρόσκοπος, προφυλακίδας· 2) ὁ ἐξετάζων, ἐρευνῶν καὶ ἀναφέρον τὰ πορίσματα τῆς ἐρεύνης, ἐπιθεωρητής· Θεουκ. 4,27 ἠρέθη κατάσκοπος αὐτὸς . . ὑπὸ Ἀθηναίων, αὐτ. 8,41, Ἐπιγρ. κατάσκοπος τῆς προσόδου ἐκ σίτου· || μτφ. ἐξεταστής, ἐρευνητής· Σεκαυδ. 7, κατάσκοπος βίου· 3) μτγν. ἀπεσταλμένος· ΚΔ Ἐβρ. 11,31

πίστει Ραῦδ ἡ πόρνη οὐ συναπόλετο . . δεξαμένη τοὺς κατακόπους μετ' εἰρήνης· 4) ὡς ἐπιθ. κατάσκοπος-ον ὁ ἐντελὸς κεκαλυμμένος· Σχόλ. Ὀμπ. Ἀλ. 3,636 (ἀνάγμ. κατάσκοπος) 5) εἰδ. νεώτ. ζωολ. κατάσκοπος (ἰδ) γένος κολεοπτέρων σαρκοφάγων καρδιβιῶν ἐντόμων.

κατασκοπῆ-έω (σκοπῶ) κ. νεώτ., μέλλ. κατασκοπέομαι, ὄμρ. κατασκοπέωμην, βλέπω, παρατηρῶ ἐκ τοῦ πλῆσιον, ἐξετάζω, ἐρευνῶ παρατηρῶς πρὸς ἐξηνευσίαν τιος· Εὐρ. Ἐλ. 1607 δη νοστίεν ἔμμηγοι κατασκοπῶν, ταύτη προσήγε χεῖρ . . ἔφορος· || κ. νεώτ. ἐνεργῶ κατασκοπεῖαν, κατασκοπεύω· Θεουκ. 6,50 δέκα δὲ τῶν νεῶν προῦπεμψαν ἐς τὸν μέγαν λιμένα πλεούσαι τε καὶ κατασκοπέσθαι ἐν τῷ ναυτικῶν ἐστὶ καθειλουμένην, Ξεν. ΚΠ 7,1,39 ἀναβάναι ἐπὶ τῶν πύργων τινὰ καὶ κατασκοπέσθαι εἰ ηἴη . . Πλούτ. Σόλ. 9 ναῦν δ' ἀποστελεῖται κατασκοπευμένην τῶν πολεμίων· || ἐπὶ πλοῖαι, προσέχω, φυλάττω φυλακῆν, εἶμαι προφυλακῆς· Πολυδ. 3,95,6 προπέστετελε κατασκοπευμένους δύο ναῦς· || ἐπιθεωρῶ, ἐξετάζω· αὐτ. 10,20,2 θεραπεύειν καὶ κατασκοπεῖν . . τὰς ναυοντίας, Πάπ. κατασκοπεῖν γραφῆν· || κ. ἐπὶ Ιατρικῆς ἐξετασθεῖς· Γαλ. 1,293· || τὸ μέσ. παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, κοιτάζω καλὰ - καλὰ, ὄθ. κ. ρήττω βλέμμα ἐταστικόν

καὶ θαυμασμοῦ· Ξεν. Ἀπομν. 2,122 κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἐαυτῆν, ἁρισκοπεῖν δὲ καὶ εἰ τις ἄλλος αὐτὴν θεάται, Ἀριστολ. ΗΜ 123α,5 αὐτὸς ἐαυτὸν κατασκοπεῖσθαι.

κατασκορπίζω [σκορπίζω] μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. κατασκορπῶ ἢ κατασκορπάω διασκορπίζω σωρὸν ἐντελῶς· Διόδ. Σ 24,1 πόλιν τὸν λιμένα ἔχωσω . . καὶ πόλιν ἢ θάλασσα κατασκορπίσει· 2) δημ. σκορπίζω τῆδε κάκεισε ἀσώτως, ἰδ. ἀναφορ. πρὸς χρήματα, κατασπατολῶ· κατασκορπίσει δὴ τὴν περιουσία του στὰ γλέντια· 3) ρημστ. π. κατασκορπίσμαι.

κατασκορπίσμαι-ατος (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατασκορπίζω βλ. λ. 2).

κατασκοπέτιος-η-ο δημ. ὁ καθ' ὁλοκληρίαν σκοτεινός, θεοσκοπέτιος· κ. ἐπίρρ. -α.

κατασκοτιζῶ [σκοτιζῶ] μτγν. κ. δημ. σκοτιζῶ ἐντελῶς, ὄλων διόλου, καλύπτω μὲ πικνὸν σκότος· Γαλ. Χρ. Μορ. 10,3 κατακομφθῆναι καὶ παντάσῃ κατασκοτισθῆναι, Βαλαωρ. Στιχοῦργ. 4,9 βαθὺς τὴν κεφαλὴν ζῶφος κατασκοτιζει.

κατάσκοτος-ον [σκότος] ὁ ἐν πολλῷ σκότῳ εὐρισκόμενος· Ἐπιγρ. 19,9 (ἰδιόρθ. κατὰ σκότος).

κατασκοτούμαι-έομαι [σκοτούμαι] μιν. κατασκοτιζομαι, καλύπτομαι ὑπὸ σκότους, εἶμαι κατασκοπέτιος· Βί. Ἀλεξ. 2046,5 αἰθὴρ γὰρ αὐκ ἐφαίνετα, πέδον κατεσκοπέτο.

κατασκοτῶ-ώω [σκοτῶ] μιν. κατασκοτιζῶ βλ. λ.· Ἀνών. Λεξικ. ἐν Αππ. 8,252 κόρας ὄμμάτων ἠμδλυμμένας καὶ κατεσκοτωμένας.

κατασκοτῶν δημ. τύπων, κτυπῶ, δέρνω τινὰ ἀνηλεῶς, ἐξυλίζω, δέρνω ἀλόγητα, τσακίζω στὸ ξύλο· τὸ κατασκοτῶσε τὸ παιδί στὸ ξύλο· || τὸ μέσ. κατασκοτῶνομαι κατασκοτούμαι, κουράζομαι ἢ τραυματίζομαι, μαλωπίζομαι εἰς πολλὰ σημεῖα τοῦ σώματος μου· κατασκοτῶθηκα σήμερα στὴ δουλειά, - έπεσε ἀπ' τὴν τάρτασα καὶ κατασκοτῶθηκε· 2) ὄμ. τὸ μέσ. καταβάλλω μεγάλας προσπάθειας πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ τιος, φροντίζω καθ' ὑπερβολὴν περὶ τίνος, βάζω ὄλα μου τὰ δυνατὰ γιὰ κάτι· κατασκοτῶνεται νὰ διορισθῆ, μά δὲ μπορεῖ νὰ τὸ καταφέρῃ.

κατασκουριασμένος-η-α δημ. ὁ κατωμένος, ὁ λιαν ἐξιδιωμένος, ὁ πολὺ σκουριασμένος· Ἐρωτόκρ. Β 471 στὴν περιεφραλαίαν του τὴν κατασκουριασμένη | με ζγουραφιά 'χε θάλασσα ἀγρία, - κατασκουριασμένη καδένα.

κατασκουρωπάζω [σκυρωπάζω] μτγν. σκυρωπάζω καθ' ὑπερβολὴν, εἶμαι, φαίνομαι λίαν σκυρωπῶς, κατηφῆς· Ἰώσ. Α 11,5,6 κατεσκυρωπαθὸς θεασάμενος.

κατασκουρωπῶ-άω ἢ -έω λεξ. κατασκυρωπῶζω βλ. λ., μτ. γεν.· Σουῖθ

κατασκουλεύω [σκυλεύω] μιν. σκυλεύω ἐντελῶς, καταλαφουραγωγῶ, λασθῶν ὡς λεῖαν· Εὐ. μάθ. 393 κατασκουλεύειν τινά.

κατασκύλλα [σκύλλα] μτγν., ὄμρ. -έσκύλλα, κατασποράσσω, καταξοσχίζω· Κλημ. Ἀλ. 290.

κατασκῶ-έω [σκόω] μτγν., μτχ. παθ. κατσκομημένος, ὄσκα μεγάλος, ἐξασκῶ καθ' ὑπερβολὴν· Πλούτ. Ἀγνο. 33 ἀκριβεῖ ἢ καὶ κατσκομημένη κερχρημένου διαίτη (ἴσταιαν κανονικῆν, ἀσκητικῆν).

κατασκωληκῶ-άω [σκωληκῶ] μιν. εἶμαι πλῆρης σκωληκῶν, κατασκωληκιάζω· Γλυκ. Χρον. 2451).

κατασκώπτω [σκώπτω], μέλλ. κατασκώψομαι, σκώπτω καθ' ὑπερβολὴν τινα, περιγελάω, περισιζῶ, περιράζω· Ἦστ. 2,173 ἐπιπέε τε καὶ κατέσκωπε τοὺς συμποτάς· || συνθ. ἐπὶ κακῆς σημ., καταγελάω, ἐμπαίζω· αὐτ. 3,37 ταῦτα δὲ τὰ ἀγάλλματα καὶ ἐνέπρησε πολλὰ κατασκώψας, αὐτ. 151 κατωρχέοντο καὶ κατέσκωπτον Δαρτεῖον καὶ τὴν στρατιὴν αὐτοῦ.

κατασμενίζω (ἀσμενίζω) μον. ἔξμενίζω, ἐξελώνω, συμφιλώνω : Θεοφύλ. Σ 4,199,16.

κατασμικρίζω (σμικρίζω) κατασμικρύνω, ὑποτιμῶ, ὑποβιβάζω, καταφρονῶ, ἐξευτελιζῶ : Ἀριστοτ. ΗΗικ.1163α,14, Φιλῶδ.Κακ.37].

κατασμικρολογῶ-έω (μικρολογῶ) ὁμιλῶ περιφρασητικῶς· περί τινος, κατηγορῶ τινα ὡς μικρολόγῳ, φειδωλῶν : Ἰνν.Ἐπιστ.17 μηδασῶν κατασμικρολογεῖ τὴν φύσιν πλουσίου ἐδουσαν.

κατασμικρύνω (σμικρύνω) κ. μον. σμικρύνω τὴν πολυ, ἐλαττώ, συντέμνω, βραχύνω, περιαρίζω : Δημήτρ.44 κατασμικρύνει τὴν τοῦ λόγου σεμνότητα, Πορφ.Γνώμ.40· κ. παθ. : ΠΔ Βασ.2,7,19 καὶ κατασμικρύνθη μικρὸν ἐνώπιόν σου, κύριε· || ὁμ. τοῦ παθ. γίνομαι μικρότερος : Μαρκελλίν. Ἰατρ.310· || ὁμ. τοῦ παθ. μῆφ. γίνομαι μικρότερος, σμικρύνομαι : Μάρκ.Αὔρ.5,36 τοῦτο δὲ κατασμικρύνεται, ἐάν αὐτὸ μόνον περιορίσῃς, Μηναί.12 Ὡδ.5 Βασιλεὺς ὁ μέγας σπεύδει σπῆλαιαν, κατασμικρυνθέντα με, ὅπως μεγαλύνῃ·

2) καθιστῶ τὴν μικρὸν, ταπεινῶ, ὀπισμῶ, καταφρονῶ, ἐξευτελιζῶ : Ἰεροκλ.Στ.59Α κατασμικρύναι καὶ διαφουλάσαι, Λουκ.Ὀνειρ.14 εἰπατε.. τῷ πτωχῷ τούτῳ μὴ κατασμικρύνειν μου τοῦτον· αὐτὸ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι, Ἀθην.8,359Α υφαινόσκει κατασμικρύνων ἅπαντα τὰ περί τῆς νεφουσίας καὶ λέγων, Σιμυλικ. Ἐπίκτ.102D·

3) κατακερματίζω βλλ. : Μάξ.Τύρ.34,1 κατασμικρύνεσθαι εἰς λεπτά .. μόρια.

κατασμικρῶ μον. κατασμικρῶν βλλ. : Ἀνδρόν.Κάλλιστ. ἐν Ἑλλ.Πατριδ.Μί.160,1140.

κατασμυρνίζω (σμυρνίζω) μον. ἀλείφω, κρῖναι τὴν ἐντελῶς διὰ σμύρνης βλλ. : Βί· Ἀλεξ.607W ὁ Πτολεμαῖος .. τὸ σκίνας Ἀλεξάνδρου ἐν μολυβδίνῳ λάρνακι τοῦτο κατασμυρνίσας.

κατάσμυρνος-ον μτγν. ὁ ἀναδίδων ὁσμὴν σμύρνης, ὁ μυρίζων ἐκ σμύρνης : Διόσκ.127.

κατάσμυρνώ-όω μον. κατασμύρνω βλλ. : Γρηγ.Νύσσ.1,677B.

κατάσμύχω (σμύχω) κ. μον. σμύχω τὴν ἐντελῶς, κρῖναι τὴν ἐντελῶς διὰ βραδέας καὶ ἡσύχου πυρῶς, κατακαίω, Ἦσα. ἐκατασμύχει μαρῶναί, καθάσαι, ἐμπαῖσαι· : Ἰλ.1,653 κατὰ τε σμύχει πυρὶ νῆας· || μτφ. ἐπὶ ἔρωτος, δίκην πυρῶς κατακαίω, τι : Θεόκρ.3,17 δε με κατασμύχων καὶ ἐς ὄστέον ἄκρις ἴαπτε ἱέρως· κ. παθ. ἐπὶ ἔραστοῦ : αὐτ.8,90 ὡς δὲ κατασμύχῃ καὶ ἀνετραπέτο φέρνα λήνη· κ. ἐπὶ ἄλλων : Παῦλ.Σὺλ.24(5,254) μὴ μάστιγι με κατασμύξῃ, Ἠλιῶδ.Αἰθ.7,21 σσηρῶν τὴν καὶ κατεσμυγμένον ὑποδέλεφασα (καταφρονητικῶς καὶ ἐμπαθῶς προσβλέφασα).

κατασμύχομαι (σμύχομαι) μτγν. μέσ. τριβῶν μεταβάλλω εἰς τεμάχια, κατατρίβω, κατακερματίζω : Νίκ.Θηρ.860, αὐτ. Ἀλεξ.332.

κατασμοδερρεύομαι (σμοδερρεύομαι) μτγν. κ. μον. ἀποθ. φέρομαι ἀσοδρῶς, ὑπερηφάνως πρὸς τινα, καταφρονῶ τινά : Ἰώσ.Πη.3,11 κατασμοδερρεῖσθαι τινος, Διογ.Λ.1,81, Μέν.Πρ.321.

κατασσοῦ-έω (σοῦ) - ἐκφοβίζω, ὀποδιώκω, ἐκδιώκω, φυγαδεύω : Ἀριστοτ.Θαυρ.84(6,22) κατασσοεῖν τοὺς ὄρνιθας· || καταδιώκων ὄψθαι εἰς τι : Παρθ.14,3 πέρδικα τιθασόν εἰς τὸ φρέαρ κατασοεῖν.

κατασοφίζομαι (σοφίζομαι) μτγν. κ. μον. καταβάλλω τινά διὰ σοφισμάτων, ἐλέγχο σοφιστικῶς, ἐξαπατῶ Ἦσα. ἐκατασοφισθεῖσα ἡλεασθεῖσθαίσα, τεχασθεῖσθαίσα, μτ. αἰτ. προσ. : ΠΔ ἘΞ.1,10 δεῖτε οὖν κατασοφισώμεθα αὐτοῦς ἰκτ. Σαυθ. ἐτεχασώμεθα, μηχανῆ τινι κακῶσμεναι, ΚΔ Πράξ.7,19 αὐτος κατασοφισάμενος τὸ μένος ἡμῶν ἐκάκωσε ταῦς πατέρας ἡμῶν, Λουκ.Θε.Δ.1,1 κατασοφίζῃ με· κ. μτ. αἰτ. πράγμ. : Διόδ.Σ.17,116

ταῖς ἐμρησιολογίαις κατασοφίζεσθαι τὴν δύναμιν τῆς πεπωμένης, Ἰουστν.Νεαρ.72,5 τὸν νόμον διὰ τῆς αὐτοῦ κακουργίας κατασοφίζεσθαι· κ. μτ. γεν. : Αἰλ.εἰς Ἀριστοφ.Βυζ.58,6. Σέργ.Μακρ.ἐν Σάβ.3,242 κατασοφισθεῖσθαι τῶν ἀρχομένων καὶ παρεπιδείξασθαι ἀρχιερέα· || κ. παθ. καταβάλλομαι διὰ σοφισμάτων : Πλούτ.Ἠθ.80C κατασοφισθεῖς ὑπ' ἀνθρώπου τόλμαν μὲν ἔχοντος, ἄλλως δ' ἀνοήτου, Λουκ.Θε.Δ.16,2 νὺν δὲ κατασοφισθεῖς ἀθλιος ἀπόλλυων ἀδίκως ἀλόους, Ἀλέξ.Ἀφρ.Σοφ.43,22, Λογγίν.17,1 εἰς παῖς ἄφρων ὑπὸ τεχνίτου βήτορος κατασοφίζεται· 2) Ἐπιγρ. κατασοφισθεῖσθαι τὴν περί τινων ἀποφύγῃ διὰ σοφιστίας· 3) φεύδομαι, νοθεύω : Ἰώσ.Α1,8,15,5· 4) ρηματ. π. κατασοφισμός.

κατασοφισμός (ὁ)1) κατασοφισμοί μτγν. ἡ διὰ σοφισμάτων ἀπάτη, τέχνησμα : Ἀλέξ.Ἀφρ. Σοφ.48,10, Εὐστ.1695,36 παραλογίζεσθαι ἐπὶ κατασοφισμοῦ καὶ ἀπάτης τινὸς τιθεσθαι.

κατασοφιστέω (σοφιστέω) λεξ. κατασοφίζομαι βλλ., ἀγωνίζομαι κατὰ τινος διὰ σοφισμάτων, μτ. γεν. : Σουίδ.

κατασοφιστής (ὁ) (σοφιστής) μον. ὁ λίαν διὰ σοφισμάτων ἀγωνιζόμενος κατὰ τινος : Εὐστ. Πον.65,45 κατασοφιστής τοῦ γάμου.

κατασπαζομαι (σπαζομαι) μτγν., μον. κ. νεώτ. διδω φιλῆμα, φιλοπολύ, περιτύσσομαι, ἐναγχαλίζομαι : Πλούτ.Κοριολ.9 ὁ δὲ .. περιετύεζατο αὐτὸν καὶ κατησπάσατο, αὐτ.Ἀντ.85 στέφασα καὶ κατασπασμένη τὴν σορῶν, Μηναί.3,16 Συνηξ. προσειπὼν καὶ τῇ χειρὶ ὑποδείξας τὸν Ἀδελφόν, καὶ κατασπασάμενος, εὐλόγησεν αὐτούς, Διηγ.Ἀχιλλ.1658 εἰς χεῖρας τοῦ τὴν ἡραξάν πάντας ἀπαί τὴν κλῖνον | καὶ ταύτην κατησπάζοντο μετὰ παραληξίας· 2) ἐκδηλῶ τὴν ἀγάπην μου, τὴν συμπάθειάν μου : Ἠλιῶδ.Αἰθ.5,11 ἕως αὐτὸν ὁ Καλάσιρις ἐφ' ὅσον πλείστον ἄμα φιλήσασα κατασπασάμενος, αὐτ.7,7 ἐξήρητο, καὶ ζωοσφί τισὶ κατησπάζετο θρήνοις· || εἰδ. ἀναφορ. πρὸς Βασιλέα, ἐκδηλῶ τὸν σεβαστῶν μου : Ἰώσ.Α1,7,10,5· || γεν. χαιρετίζω : Μηναί.12,19 Συνηξ. ὄν ὁ βασιλεὺς ὑποδεξόμενος, καὶ εἰ τῶν γραμμάτων βεβαιωθείς, κατησπάξεται· 3) μν. δέχαμαι, ἀποδέχομαι, συμμεριζομαι : Χρυσόδουλλ. Λόγ.ἐν Σάβ.1,207 θεφ καθιερωμένω καὶ τὴν κοινοδιακὴν διαγωγὴν κατασπαζομένων.

κατασπάξω δημ. κ. κατασπᾶνω ἢ κατασπᾶω καταθρῶσω, σπάζω τὴν ὀδωσ διόλου : κατασπᾶσε τὰ πιάτα· || κ. ὀμτθ. καταθραύομαι : κατασπᾶσαν τὰ τζάμια.

κατασπαθίζω (σπαθίζω) μον. φουεύω τινὸς διὰ τῆς πράξης, τοῦ ἔφρους : Παχυμ.Μιχ.Πολ.92 τοὺς δὲ πρὸς φυγὴν τρεπόμενους κατασπαθίζων.

κατασπαθῶ-όω (σπαθῶ) μτγν. καταναλίσκω εἰς ἡδυναθείας, διασπαθῶ : Ἀλκίφρ.3,50 (δ.γρ. ἀντ) σπαθῶ).

κατασπαράξω δημ. τ. τοῦ κατασπαράττω βλλ. **κατασπαράσσω** (σπαράσσω) κ. νεώτ., ὀπτ. -άττω, δημ. -άξω, σχίζω εἰς τεμάχια, σπαράσσω, διασπαράσσω, κατασχίζω, κατακομματίζω : Ἀριστοτ.Ἰνν.729 τὴν εἰρησίωνην μου κατασπαράξατε, Πολύδ.23,14,8 κατασπαράσσειν βυβλίον, Διόδ.Σ.29,21, Λουκ.Ὀν.22 κατασπαράγγειν τὴν ἐσθίτα καὶ τὴν κόμην, Παναδ.Χρ.Μηλ.113 εἰς τῶν συνδραμόντων κλεφτῶν, ἡτὸ εἶπος μὰ τὸν κατασπαράξω, - τὸν κατασπαράξαν οἱ λῆδοι.

κατασπαράγγω-όω (σπαράγγω) μτγν. περιτυλλίσσω ἐν σπαράγγοις, ἀπαρᾶνω, φαοκιάω : Φλ.2,495 κατασπαράγγων ἄρραφαι·

κατάσπαρτος (η)-ο(ν) (κατασπαρτός) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀγρῶν, τόπων κττ., ὁ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἐσπαρμένος, ὁ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν αὐ-

του έσοπαρμένος : κατασπαρτα χωράφια || συν-
εκό, ό τόπος έφ' ου είναι έν άφθονία διεσπαρ-
μένος π.

κατασπαρτῶ-έω Έπιγρ. αντί κατασπείρειν
βλ.λ. : Έπιγρ.κατασπαρτηθέντος του τεμένου [sic].
κατάσπασις-εως(ή) (κατασπῶ) τό σπείρειν πρός
τό κάτω βίαιως, ή πρός τό κάτω βίαια έλκυσις :
Άριστ.Μετ.369β,20, 'Ηρόδ.Ίατρ.έν R.η.Μπs.58,108
κατάσπασις έντέρων [αμφ.].

κατάσπασμα-ατος [τό] (κατασπῶ) κτ. πληθ.
δόνησις, κραδασμός της γλωττίδος του αύλου :
Θεόφρ.Φι4,11,5 2) μοίρα, μέρος, τμήμα, από-
σπασμα : Ίώσ.Π15,121 κατάσπασμα της στρατι-
δας [αμφ.], πρδλ. 'Ησ. κ. Σουίδ.ένλ. κάταγμα.

κατασπασμικός-ή-όν (κατασπασμός) σύντ. έπι
φαρμάκων, ό έν χρ. διά θεραπείαν, ό καταγε-
νός είς θεραπείαν κατασπασμών, κατασπάσεων βλ.λ.

κατασπασμός(ή) [κατασπῶ] Ιατρ. ά. κατάσπα-
σις βλ.λ., πρός τό κάτω τάσις, ώθησις, πτώσις,
πίεσις : Σωρ.2,36 κατασπασμός υπογονδρίων,
αύτ. κ. μήτρας 2) έγκριας : Πλούτ.'Ηθ.650C
τόν ένδελεχή των ύγρων κατασπασμόν 3) έπι
κρημάτων, ή κατεδάφισις, τό γκρέμισμα : Νεχέφ.
Κατ.'Αστρλ.Κ,136,Πάδ. 4) έν δυνάμει, ή δι'
άποσπάσεως δρέψις, συλλογή των καρπών : Πάπ.

κατασπασμός της έλάς 3) έπί της φωνής, ή
ύφεσις, ό καταβίθασμός από των ύψηλοτέρων
εις τους χαμηλοτέρους, βαρύτερους φθόγγους :
'Αντυλλ.π.'Ορειβ.6,8,5 τῷ κατασπασμῷ πρός τους
φθόγγους 6) μψ. ήθικ. θλιψίς, κατάπτωσις,
άθμια : Πλούτ.78Α δταν όνός ο τοιοῦτο κατα-
σπασμοί γένωνται 7) [κτ. διορθ. του κατα-
σπασμοί φηλάφημα ή τριβή : Καίλ.Αύρ.Χρον.1,166

κατασπαστικός-ή-όν μγν. ό άρμόδιος, έπι-
τήδειος εις τό κατασπῶν βλ.λ., ό δυνάμενος νά
έλκύσθι πρός τό κάτω : Διοσκ2,136 κατασπαστι-
κός γάλακτος Ιδ ποιών την τροφόν ή τιβήνην νά
κατασπῶ τό γάλα, ό παρέχων άφθονίαν γάλακτος),
'Αντυλλ.π.'Ορειβ.6,31,6 Ιδ.γρ. κατασπαστικός, Φι-
λοσφ.10,4 κατασπαστική δύναμις.

κατασπατάλω-άω [σπαταλώ] μγν., νεώτ. κ. δημ.
σπατολό καθ' ύπερβολήν, διάγνω βιον άσωτων,
άκόλαστον, άσωτεύω 'Ησ. κατατροφῶν : ΠΔ
Παροιμ.29,21 ός κατασπατάλῃ εκ παιδός οικέ-
της έστι, αύτ.'Άμ.6,4 οι καθυδόντες έπι κλινών
έλεφαντινών, και κατασπαταλόντες έπι τοίς
στρωμασίς αυτών, Λουκ.'Επιγρ.50 2) ξεξ., νεώτ.
κ. δημ. διασπαθῶ, έξοδοῦ άσώτως, κατασκορ-
πίζω : Σουίδ. κατασπαθῶν και κατασπαταλῶν
και σκορπίζειν, - κατασπατάλω τήν περιουσί-
αν του εις τό χαροταίγνια και τήν Ιηποδρομί-
α, - κατασπατάλῃ τό βίος του πατέρα του.

κατασπείρω [σπείρω, σπόρος] κ. μων., νεώτ.
κ. δημ., μέλλ. κατασπερώ, παθ. κατασπείρουμαι,
δημ. παθ. άορ. κατασπάρθηκα, όμ. μγν. παθ. παρ-
ακ. κατασπαρμένος, σπείρω άφθονίαν, σπείρω
πυκνάς ή καθ' όλην την έκτασιν, μτ. άντικειμ. ή
άπολ. : Πλάτ.Τιμ.91D ώς εις άρουραν τήν μήτραν
άόροτα . . ζῶα κατασπείραντες, - εις τās πε-
τρῶδες έκτάσεις κατασπείρουσι φακήν || παθ.
κ. νεώτ. κ. δημ. έπι έκτάσεως γής, έπι άγρούς, ει-
μαι διά πυκνής, διά πολλῆς σποράς γεωργημένος,
έχω ύποστά, έχω λάβει καθ' όλην τήν έκτασιν μου
σποράν, δθ. συνεκδ. έχω άφθονον, πυκνήν ή γνι-
κην βλάστησιν φυτών, διά σποράς Ιδ. έτησίως
παραγομένον : Πάπ. τόν κατασπαρμένον έν ταίς
άρούραις γόρον, - ή Θεσσαλία κατασπείρεται
διά σίτου, - κάμπος κατασπαρμένος [κατάφυτος] 1
κ. νεώτ. δημ. έπι σπόρου, μτ. συατ. αйт : Πάπ.
τόν κατασπαρμένον σπόρον, - ό άροδούσιος κα-
τασπείρεται εις τās Ισοπέδους όχθας των πο-
ταμών [καθ' όλην τήν έκτασιν, τό μήκος των όχθών]

2) μψ. έπι συναισθημάτων ή γεν. έπι αγαθών ή
δεινών, έμβάλλω, παρέχω ύπερμέτρως ή άφθόνως :
Σοφ.Α1,1005 δσας άνίσις και κατασπείρας φθίνεις
[πόσας πικρίας δι' έμέ έσπειρες θανοῦσαι, Διον.
'Αλ.Δημ.29 πλούτω 'Ελλάδα κατασπείρειν 3) φυ-
τεύω μτ. αйт. άντικειμ. του δεχομένου τόν σπόρον
ή τά φυτά : ΠΔ Δευτ.22,9 κά κατασπείρεις τόν
άμπελώνά σου, Πάπ. κατασπείρειν τήν γην, Φιλ.
2,262 4) γεννώ : Εύρ.'Ηρ.469 ώς εξέπειθε τόν
κατασπείραντά με [τόν γεννήσαντά με], Δίφιλ.93
τόν κατασπείραντα, Φίντ.π.Στο6,4,23,61'Α 5) μων.
έμπήγνυμι, έμπήγω : Βι.'Άλεξ.3405W τάφρους ό-
ρύσσω έν όδοίς και κέντρα κατασπείρων 6)
μψ. διασπείρω, έξαπλώ ώς έν τῷ σπείρειν,
διαχέω : Πλούτ.Κάμ 34 σημήνας ένίδρομον κατέ-
σπειρε τώ χάρακος άφθονα τών πυραδῶλων,
αύτ.Δίων 25 αύταις . . άβραν τινά κατέσπειρεν ή
χώρα νότιον || παθ. κατασπείρουμαι διασπεί-
ρουμαι, διασκορπίζουμαι, διαδίδουμαι : Πλάτ.Νόμ.
891B ει μη κατασπαρμένοι ήσαν οι τοιοῦτοι λό-
γοι έν τας πῆσιν, Διογ.Λ10,101 τό από τών ά-
στρον κατασπαρμένον φῶς 7) περιορῶν,
δθ. κατακαλύπτω : Φιλδδ. έν ΑΠ11,41 ήδη και
λευκαί με κατασπείρουσιν έθειραι, Θεμιστ.Λόγ.
13,170 παιδα άρτι κατασπείραντα Ιουλον 8) ρη-
ματ. π. κατασπαρῶ, κατασπορεύς.

κατασπείρω-άω [σπείρω] μγν. κτ. μγν. παθ. παρ-
ακ. κατασπείραμένος άμφ.γρ. αντί κατασπαρμέ-
νος διακεχυμένος έν 'Επίκ.'Επιστ.2,45Ττ του από
τόν άστρον κατασπείρομένου φωτός.

κατάσπασις-εως(ή) (κατασπένδω) μγν. ό δι'
ήγασμένου ύδατος ραντισμός του θύματος :
Πλούτ.'Ηθ.438λ 2) συνεκδ. καθοσίωσις, άφο-
σίωσις : Πλούτ.Σερτ.14 τους περι τόν άρχοντα τε-
ταγμένους συναποθνήσκουσιν αύτῷ πσόντι, και
τοῦτο των έκεί βαρδάρων κατάσπασιν όνομα-
ζόντων πρδλ. κατασπένδω 4).

κατασπένδω, μέλλ. κατασπείω, παρ.κα. κατέ-
σπαικα, χέω χαμαι, κατά γής ή έπί τινος σπον-
δῶν, σπον σίονν ή άλλο τι καθιερωμένον ύγρόν, π.
συστοίχ. αйт. : Εύρ.'Ορ.Π187 χάς κατασπείσουσ'
ύπερ μητρος τάφου, Άριστφ.'Ιππ.1094 είτα κατα-
σπένδειν κατά τής κεφαλής άμυδάλλω άμβρο-
σιαν κατά σού' κ. παθ. : Έπιγρ. κατασπέν-
δεται άκριτω [έν λιθῷ κατασπένδεται] || κ.
άπολ. προσφέρω σπονδῶς : 'Ηρ.2,151 τῆ ύστάτη
τῆς όρτης μελλόντων κατασπείσειν ό άρχιερεύς
έξήνεικεσφ οφι φιάλας χρυσάας || κ. μτ. δот. :
Πολύδ.3,11,6 έπει δέ καλλιερῆσας κατασπείσει
τοίς θεοίς και ποιήσαι τά νομίζόμενα 2) μτ.
αйт. ύγρῶν, διαδρέχω, ποτίω κ. Τραγ.'Αδσπ.548
λιβάσι κατασπένδειν παρηΐδα 3) μτ. αйт.
προσ. κ. δот. όργαν. προσφέρω σπονδῶς, χάς
δακρύων, προσφέρω πρός τιμήν τινος δάκρυα ώς
θυσίαν, σπονδή : Εύρ.'Ορ.Π239 δακρύσις κατα-
σπένδωσ' || κ. άπλῶς μτ. αйт. προσ. θρηνώ
μετά δακρύων : Καρφυλλ. έν ΑΠ7,260 κατασπέν-
δειν τινά 4) μτ. αйт. προσ. άφοσίω, καθο-
σίω, καθιερώ : Στράτ.3,4,18 τό κατασπένδειν αυ-
τούς οίς-άν προσθῶντο [τό νά άφοσιώσωσιν
έαυτους, όπερ έποίησιν οι Κέλται Soldurii], Διδδ.
Σ 531 άνθρώπων γάρ κατασπείσαντες, τύπτουσι
μαχαίρα, Πλούτ.Σερτ.14 Σερτωρίω δέ πολλαί μυ-
ριάδες ανθρώπων κατασπείκόντων έαυτους ήκο-
λούθουν κ. παθ. : Αντίφ.Σιδ. έν ΑΠ7,27
Μούσαιοι . . κατασπείσθη πῆς ό τεός βίωτος,
Στράβ 4,4,5 άνθρώπων γάρ κατασπείσμενον παί-
σαντες, Πλούτ'Άλέξ.50 τρία των κατασπείσμέ-
νων προδάτων έπικλοῦσθησιν αύτῷ, Λόγγ 2,6
3) παθ. ειδ. έπι λερώς, καθιερούμαι, άφιερῶ-
μαι : Έπιγρ. κατασπείσθη έπι τά ιερά 6) ρη-
ματ. π. κατάσπασις.

κατασπέρχω (σπέρχω), μέλλ. κατασπέρξω, κατεπέλω, ἀναγκάζω τινά να προχωρή ταχέως: 'Αριστοφ. Άχ.1188 ληστές ἐλεύθων και κατασπέρχων θαρί, Άχ.1189 Άλλ.4,91 κατασπέρχων νῆα ἐλάτῃσι [τοῖς ἐρετμοῖς ἐλεύθουν ταχέως]. 2) ἀπολ. ἐπὶ ἀνέμου, πνέω μεθ' ὀρμῆς: ΔιώνΚ 41,46 ὁ ἀνεμος ἰσχυρῶς κατέσπερχε'. 3) τὸ οὐδ. τῆς μτχ. κατασπέρχων ὑπόθεσις μὴ ἐπιδεχομένη ἀναβολῆν, κατεπέλουςαι: Θεοκ.4,126 σαφῶς τὰ πᾶν τὸ προ-υπάρχον δεῖν ὄν' αὐτὸν ὁρᾶτε ἐργῶ μὲν βραχὺ ὄν, ὄψαι δὲ και ἀκόη κατασπέρχων'. 4) παθ. ἐπιλείπομαι, καταπλήττομαι: Ἰώσ.ΠΙ 4,2,4. **κατασπέρων** Ἦσ. ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἡ ἐπὶ τὴν ἐστίαν κεκαυμένην.

κατασπεύδω (σπεύδω), μέλλ. κατασπεύσω, ἐπι-σπεύδω, ἐπιταχύνω, βιάζω: Αλοχίν.3,67 τοὺς χρό-νους ὡμῶν ὑπερτενόμενος και τὰ πρῆγμα κατα-σπεύδων, ΠΔ 'ΕΞ.5,13 ὁ δὲ ἐργοδιώκτης κατέ-σπευδον αὐτοὺς λέγοντες'. 2) τὸ παθ. ἐπὶ λόγου, εἶμαι κατεπέλων, ταχύς, ὀρμητικός: Διον. 'Αλ.Συνθ.20 κατασπεύδοι τὴν φράσιν και συ-στέλλεσθαι (διόρθ. Ὑρτωσ ἀπὶ) κατασπᾶσθαι, ἐν τάχει και βραχυλογία ἐκφέρεσθαι), Γαλ.16,548 κατεσπευδοῖται τὴν λέξιν (δ.γρ. κατασπᾶσθαι), λογγίν. 19,2 τὰ ἀλλήλων διακεκομμένα και οὐδὲν ἦτον κατασπεύμενα φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφρασιν ἰδηλ. τὸ ἀσύνδετον εἶδος τοῦ λόγου), αὐτ.40,4 τὴν ἀρμονίαν οὐ κατασπεύδεσθαι'. 3) ταραττώ, φοβίζω: ΠΔ Δαν.4,16 τὸ ἐνήνην .. μὴ κατασπευ-σάτω σε'. 4) ἀμτθ. σπεύδω, ἐρχομαι μετὰ σπουδῆς: ΠΔ Δευτ.33,2 και κατέσπευσεν ἐξ ὄρους Φαράν'. 5) ρηματ. π. κατὰσπευσις.

κατὰσπευσις-εως (ἡ) (κατὰσπεύδω) μτγν. σπου-δῆ, ἐπειγῆς, ἐπιτάχυνσις: Θεοδ.ΠΔ Πορομ.1,27.

κατασπιλάω (σπιλάω) μτγν. κ. μων. καταξέω σπιλους, κηλιδῶ, λερώνω' Ἦσ. «μολύνειν»: Θεο-φύλ.Σ 159,24 (ἐκδ. ἀε Βοορί φθονο κατασπιλάζου-τες). 2) κατακρύπτω: 'Ανάγ.π.ΕΜ 495,42. 3) ἐπι-φαινόμην ἀπροσδοκῆτως, ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ: Φιλ.ἀπ.28Η. Σουίδ. ἐν λ. κατασπιλασεν.

κατάσπιλος-ον (σπιλος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλή-ρης σπιλων, κηλιδων, κηλιδωμένος: Πορφ. Ἀποχ. 4,7 Ἰουδ. κατάσπιλος'. || νεώτ. κ. μτφ. ὁ γέμων ἡθικῶν σπιλων, κηλιδων.

κατασπιλώ-ὄω (σπιλος) μτγν. νεώτ. κ. κατα-σπιλώνω, ὄωρ. κατασπιλώσασαι, παθ. ὄωρ. κατα-σπιλώσασαι, κατακαλύπτω τινά διὰ σπιλων, κηλι-δων, κατακηλιδῶ, καταρρυσίνω, καταμολύνω: Γρηγ. Νύσοσ.1,220Β ἀπλυτοί .. και κατασπιλωμένοι'. 2) νεώτ. κ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἡθικῶν κηλιδω-σιν, καταισχύνω' κ. παθ. καταισχύνομαι.

κατασπινθηρίζω μων. ἐπιπτα. τοῦ σπινθηρίζω βλλ., ἐκπέμνω πολλοὺς σπινθηρίας: Εὐστ.Πιν 118,69.

κατασπλεκῶ-ὄω (σπλεκῶ) ἀρχ. λεξ. ἀντὶ σπλεκῶ βλλ., Ἦσ. «κατασπλεκῶσαι» κατασπᾶσαι.

κατασποδῶ-έω (ἡ) (σποδῶ) καταρρίπτω ἐν τῇ σποδῶ, ρίπτω κάτω εἰς τὴν κόνιν, ἐξαπλάτω χα-μῆ, φουέω: Αλοχ. Ἐπὶ 809 οὐδ' ἀμυλλέκτικς μὴν κατασποδημένω, Ἀριστοφ. Θεσμ.560 ὡς τὸν ἀνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατασποδῆσεν.

κατασποδῶ-ὄω (2) (δ.τ. τοῦ κατασποδῶ), κατα-δαπανῶ, σπαταλῶ: Walz Ρήτορ.1,57.

κατασπορέω (ἡ) (κατασπείρω) σχάλλ., πᾶν. κ. μων. τὸ κατασπείρειν βλλ., τὸ ρίπτειν τὸν σπόρον εἰς τὴν γῆν: Πάν. δάνειον σπερμάτων κατασπορέα τοῦ χ' ἔτους, αὐτ. ὁμολογῶ ἔσχηκέναι παρὰ σαυ εἰς κατασπορῶν κυροῦ ἀρτάθας χ', Σχόλ. Πλάτ. Νόμ.853D, Φώτ. ἐν λ. κερασόδοξα, Μιχ. Ἄπταλ. ἐν Σάθ.1,24 εἰμὴ ἐν μερικίοις τοπίοις μὴ χρησι-μεύσασιν εἰς κατασπορῶν.

κατασπορεύς-εως (ἡ) πᾶν. ὁ κατασπείρων, ὁ σπορεύς: ὑπὸ τῶν κατασπορέων.

κατασπορεύω πᾶν. ἀντὶ κατασπείρω (ἀμφ.). **κατασπουδάζομαι** (σπουδάζομαι) κ. μων. ὄωρ. κατασπουδασμένη, παραι. κατασπουδάσσαι εἶ-μαι ἐμβριθῶς ἐνησυχολημένος εἰς τι, καταγινομαι εἰς σπουδαῖα ἔργα, σπουδάζω, καθ' ὑπερβολήν, εἶμαι σπουδαῖος, σοβαρός: Ἦρ.2,173 ἐὶ θεόλοιο κατασπουδάσθαι, αὐτ.174 φιλοπότης ἦν και φι-λοσοκώμων και οὐδαμῶς κατασπουδασμένος ἀ-νῆρ ἰσόλογούμενος μετ' ἐμβριθείας περὶ τι, σπου-δάσιος, Διον. Ἄλ. Ρωμ.11,61 κατασπουδασμένος τὰς διέσεις ποιείσθαι (μετὰ μεγάλῃ σπουδῇ δέε-σθαι), αὐτ.4,67 ταχεῖα και κατασπουδασμένη παρακλήσις (σοβαρά)'. || τὸ ἐνεργ. ἐν χρ. μ. π. μτγν. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Φιλῶδ. Θεαν.31 ἐάν αὐτὰς τις .. φάινεται κατασπουδακῶς' κ. μτ. ὄωρ. φρονιτίζω, ἐνδιαφέρομαι σοβαρῶς περὶ τινος: Φιλῶδ. Μουσ.55Κ βλαθεροῖς κατασπουδάειν' κ. μτ. ὄωρ. φ. : Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,229 διανα-στίσαι και ἐπανεγκεῖλαι διενεοῖται και κατα-σπουδάσαι' κ. ἀπολ.: Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. ἐπει-γετον ἐπέλιγισσι και κατασπουδάουσι'. 2) ὡς παθ. τωράσσομαι: ΠΔ Ἰωθ.23,15 ἐπὶ τούτῳ ὄωρ προσώπου αὐτοῦ κατὰσπουδασθῶ κατανοήσω, και πτοηθῆσομαι ἐξ αὐτοῦ, Ἀκού.ΠΔ Βασ.2,4 Γ'. 3) ὄμ. κ. παθ. πιέζομαι, καταπιέζομαι: Βέττ. Βάλ. 254,16 κατασπουδάζεσθαι ὑπὸ μειζόνων'. 4) ρη-ματ. π. κατασπουδοσμός.

κατασπουδαζόντως ἐπίρρ. μετὰ μεγάλῃ σπουδῇ, λίαν προθύμως: Ἦσ. ἐν λ. ἡρηγιμένος [κωδ. ἐπηγιμένος].

κατασπουδαίω ἐπίρρ. πᾶν. μετὰ παλλῆς σπουδῆς, λίαν προθύμως.

κατασπουδασμός (ἡ) (κατασπουδάζομαι) μτγν. θοροδύσις, σύγχυσις, κατάπληξις: Ἀκού.ΠΔ Σο-φου.1,18.

κάτασπρος-π-ο δημ. κ. κατὰσπρος ὁ ὄλιος διόλιος, ἐντελῶς ἄσπρος, ὁ πάλλευκος ἐλόσπρος: δ. τραγ. ὄσπρ. κατὰσπρ. κατὰσπρ. κατὰσπρ. Σολωμ. Πόρ-φου.7,9 κατὰ τὸν κάτασπρ. λαμπρὸν πού λάμπει ὡσαν τὸν κύκνον, Γρηγ. Σκ. Τερρ. Κοσμογολασαῖ 2 στὰ κάτασπρ. ντυμένη | φετρά κρατώντας πα-γωνιού, κάτασπρ. κορμῖ- σπῆτι- πουκίμιοσ.

κατασπῶ-ὄω (σπῶ) κ. νεώτ., δημ. κ. κατασπά-ζω, μέλλ. κατασπᾶσσω, παραι. κατέσπᾶκα, ἔλ-κω, σῦρα πρὸς τὰ κάτω, τραδῶ κάτω, ὄω. ἐπὶ πλοῖαν, καθέλω ἐκ τῆς ἕρπας, σῦρα εἰς τὴν θά-λασσαν: Ἦρ.1,164 κατασπᾶσαντες τὰς πεντηκον-τῆτους, αὐτ.7,193 κατασπᾶσαντες τὰς νέας ἐ-πλωων κ. γεν. : Σοφ. ἀπ.840 μολυβδῖς ὡστε δι-κτυον κατέσπασαν, Ἀριστοφ. Λυσ.725 μίαν .. τὸν τριχῶν κατέσπασα (τὴν τράβηξα κάτω ἀπ' τὰ μαλλιά), Ἀντιφ. ἀπ.86,3 κατασπᾶν τινά τοῦ σκέ-λους, Λουκ. Νεκρ. Δ 21,1 αὐτὸν .. κατέσπασα τὸν ποδῶς, Ἀλκίφρ. 3,3 ὁ κατασπαικῶς τὰς ὄφρῆς (ἐπὶ ἀνδρῶν σιν συνωφρουμεῖον) κ. παθ. : Θεοκ. 63 ἡ νίκη τὸν ἄθνησιων ἐγένετο και τὰ σημεῖα κατε-σπᾶσθη (εἰς ἐνδοξίαν ἡττίας), Ξεν. Ἀν.1,9,6 συμ-πεσῶν κατασπᾶσθη ἀπὸ τοῦ ἴππου, αὐτ. Ἀποκ. 3,10,7 τὰ τε ὑπὸ τῶν σχημάτων κατασπῶμενα και τὰναπαύμενα (ἐπὶ τὸν μελῶν τοῦ σώματος ἐκ τῆς κινήσεως), Ἀριστοτ. Ζ1 419b,17 αἱ θε κατε-σπᾶσμένοι φθῶνον (ὀφρῆς), Λουκ. Ἐνάλ. Δ 2,2 ἐς ὕπνον κατασπᾶσθη, αὐτ. Ἀναχ. 23 ὡφ' αὐτ. ἐς ἄ-κρως κατασπᾶντο οἱ ἀκούοντες'. 2) ὄωρ. ἐν κωμῶν καρπῶς ἐκ πνος: Πάν. κατασπᾶν με τὸν ἐλαί-ωνοπαράδεισον ἰπῶ'. 3) τὸ ἀπαρρ. κατα-σπᾶν μὴ τῶν λαθῶν τῆς πόλης παρ' ἀρχαίους, καθ' ἡν ὁ ἐπιτιθεόμενος περιδύλλων ἰσχυρῶς δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν δούλην ἢ τὸν αὐχένα τοῦ ἀντιπάλου, κατέσπασα τοῦτον πρὸς τὸ ἔδαφος διὰ τῆς ταχίας και ἀποτόμου κινήσεως. 4) παθ. μετατίθεμαι πρὸς τὸ κάτω, μετατοπίζομαι, ἐπὶ τε-

θραυσμένου ὄστου: Ἰνπ.Μοχλ.4,5 || συνταράσσομαι, συσπῶμαι, πάσχω κ. ἑσπασθῶ: αὐτ. Ἐπιδ.3,17,β' σιγῶν δὲ ἡ ἐκ τῶν ἐπὶ δεξιᾷ κατεσπᾶσα (ἢ πθ. σύρμαι, ὡς ἐν τῇ παραλήσει τοῦ προσώπου). 5) περιπίπτω ἐξ ἑκστασιον, λιποψυχίαν: Πάν. 6) ἔλω πρὸς τὰ κάτω ἡ ἔξω, καταβιάζω: Ἰνπ.Ἐπιδ.6,32 κατασπᾶν τὰ γυναικεῖα, Ἄριστλ.ΖΓ750b,35, Διοσκ.3,58 κατασπᾶν γάλα: || σύρω ἔξω, ἐξάγω, Ἦσ. «κατασπᾶν χαλάν»: Ἰνπ.Τόν.Ἀνθρ.30 κατασπᾶται τὸ τήν ναύσον παρέχον, ΑΠ Παράφρ.3,158 χυμούς κατασπᾶν | τὸ λουτρόν|. 7) καταπίνω, καταβροχθίζω: Ἄριστλ.Ἰνπ.718 αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας, αὐτ.Βάτρ.576, Ἀντιφῶν.204,13. 8) καταρρίπτω, κορημίζω, καταστρέφω: ΠΔ Παρὰλ.2,24,7 οἱ υἱοὶ αὐτῆς κατασπασαν τὸν ὄικον τοῦ θεοῦ,αὐτ.34,7 κατέσπασε τὰ θεσιαστήρια καὶ τὰ ἄλλα, Στράβ.14,1,37 Αὐδῶν δὲ κατασπασάντων τὴν Σμύρναν κ. παθ.: Πάν. κατασπᾶσαι τὸ ὑψηλὰ, Στράβ.16,2,30 κατεσπασμένη δ' ὑπὸ Ἄλεξάνδρου ἢ πόλις. || διαρρηγνύω, διασπῶ: Πολύδ.1,40,13 τὸς δὲ τάξεις συχθέντα καὶ κατασπῶντα τὰς αὐτῶν. || δημ. κ. κατασπάζω βλ.λ., θραύω τελείω, καταβραύω: Ἐρωτόκρ.2,1929 ἤρῃεν τονε στὸ πρόσωπο ἡ κοπανία ἡ μεγάλη. || τὸ σίδερον κατέσπασε, τὰ χεῖλη τὸν σκιστήκα. || μτγν. κ. μτρ.: Φιλῶδ.Οε.1,17. 9) ταπεινῶ, καταβιάζω τὸν τόνον, χαμηλῶν: Ἄντυλλ.Ἄ.Ορειβ.6,9,5 κατασπᾶν τὴν φωνήν. 10) ἐπισπῶδα, ἐπιταχύνω: Ζώσ.Ἀλχ.195R κατασπᾶσαι. || 1) δ.γρ. ἀντὶ κατασπεύδω βλ.λ.: Διον. Ἄλ Συνθ 20,Γαλ.16,548.

κατάστυτος-ον (καταστυέομαι) Πτόν. ὁ ὀρμῶν πρὸς τὰ κάτω, ὀρμητικός: Νόνν.Δ 4,388 κατάστυτος ἰχώρ, αὐτ.45,338 κατάστυτον πῦρ. **κατάσσω** μτγν., παρὰτ. κατέσασε, δ. τ. τοῦ κατῶνυμι βλ.λ.: Αἰσώπ.Μῦθ.7 ἐκούλιε τὰ ψά καὶ κατέσασε κ. παθ.: Ἄνπ Λιβ.129, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,66, Ἄπολλδ.Δαρ.Πολιορκ.187,6.

κατασταγμός (ὁ) (καταστάζω) μτγν. τὸ κατασταλεῖν ἡ καταρρεῖν ἐκ τῆς ρινός, ἡ καταρροή. EM 494,32 «τὸ ρεῦμα τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καταφερόμενον διὰ τῶν μυκτηρῶν, ὁ οὖν κολοῖσιν οἱ ἰατροὶ κατασταγμός»: Κέλσ.Ἰατρ.4,5,2, Ὁρειβ.ἀπ. 27. || κατασταγμός ἀρτηρίας ἡ τραχειίτις βλ.λ.: Γαλ.13,92

καταστάζω | στάζω, σταγών| κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ἀφήνω ὑγρὸν τι νὰ πέσῃ στάζην, κατὰ σταγόνας ἐπὶ τινος, μτ. αἰτ. πραγμ. | ὑγροῦ| κ. μτ. γεν. δηλούσης τὸ ἐφ' οὗ καταρρεῖ ἡ καταπίπτει τοῦτο: Εὐρ.Ἐκ.760 ὄρεφ νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ, αὐτ. Ἦρ.934 ἄφρον κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδας. || κ. ἐξυπονοοῦμ. ἐφ' τὴν συμφραζομένω τοῦ στάζοντος πραγμ.: Σοφ.ἀπ.37/33 νότω καταστάζοντα βύσσινον φάρας 1) ὁ βύσσινος χιτῶν κάθυγρος κατέσταζεν ἐπὶ τὴν νάτων|. 2) μ. αἰτ. ἀφήνω τι νὰ πίπῃ κατὰ σταγόνας: Αἰσχ.ἀπ.327 καταστάζειν |αἷμα|. 3) κ. μ. μτ. δοτ. δηλούσης τὸ στάζον πραγμ.: Εὐρ. Ἰκ 587 φάλαρα... ἄφροφ καταστάζοντα. 4) ὄμ. μτ. δοτ. πραγμ. δηλούσης τὴν αἰτίαν, στάζω, καταρρέω ἐνεκὰ τοῦτος, εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς νόσον, ἐξάγω, ἐκρέω ὄλην ἐνεκὰ πάθους τινός: Σοφ.Φιλ.7 νόσω καταστάζοντα διαβῶρω πόδα. 5) μον. ἐπὶ προσ. αὐτῶ. μτ. γεν. δηλούσης τὸ ἐξ οὗ: Εὐυάθ.298 πολλά τῶν ὀφθαλμῶν κατέσταζα δάκρυα (δ.γρ. κωδ. κατεστάλαξα - καταπέτοξα). 6) κ. νεώτ. ἐπὶ στάζοντος ὑγροῦ αὐτῶ. πῖπτω, πῖπτω στάζον, ρεῶ σταλαχτὰ πρὸς τὰ κάτω, σταλάζω, μτ. γεν. δηλούσης τὸ ἐφ' οὗ ἡ στάξις: Εὐρ.Ἰ 72 βύσους Ἐλλην οὗ καταστάζει φόνος |βωμός καθ' οὗ ἢ ἐφ' οὗ χύνεται

αἷμα ἑλληνικόν|. || κ. νεώτ. μτ. ἐμπροθ. διορ. |κατὰ, ἐπὶ, εἰς, πρὸς|: Ξεν.ΚΠ 5,1,5 τὰ δάκρυα καταστάζοντα, τὸ μὲν κατὰ τῶν πέπλων, τὰ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦς πόδας |δ.γρ. στάζοντα), Λοσκ.Ἄλ. Ἰατ.1,17 τὸ αἷμα ἔρρει... παλὸ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν. 7) ὄμ. ἐπὶ ὑγροῦ, μτθ. στάζω ὑγραίνω τι, διαβρέχω: Σοφ.Φιλ.823 Ἰδρῶς γέ τοι νιν πᾶν καταστάζει θέμας. || κ. κτ. οὐστ. ἐκφ.: Εὐρ.Ἐκ.241 ὀρμῶν τ' ἄρα φόνου σταλαγμοῖ σὴν κατέσταζον γένυν. |θηρηματ.π. κατασταγμός.

κατασταθμεύω |σταθμεῖω, σταθμός| μτγν. κ. νεώτ. τοποθετῶ, βάλλω εἰς σταθμόν, ὀδ. ἐπὶ ζῶων, σταθλίζω: Στράβ.4,5,2 καὶ αὐτοὶ καλυβοποιούνηται καὶ τὰ βοσκήματα κατασταθμεύουσιν. 2) νεώτ. ὀμθ. ἐπὶ προσ. κ. ἰδ. ἐπὶ στρατοῦ, στρατιωτ. ἀποσπασματος, ὀμάδος ὀδευόντων κτ., διακόπων τὴν παρεῖαν αταθμεύω, σταματοῦν πρὸς διαμονὴν προσωρινήν, πρὸς διανοικτέρευσιν. 3) τὸ παθ. πιέζομαι, ἐνοχλοῦμαι, παρέχων αταθμόν ἡ κατάλυμα εἰς στρατιωτῶν: αὐτ. 16,1,16 ταύτην ἐποιούθη χειμάδιον α... βασι εἰς... ἵνα μὴ κατασταθμεύοντα ὑπὸ ταῦ Σκυθικοῦ φύλου καὶ ατρατιωτικοῦ.

κατασταθμησις-εως (ἡ) |στάθμησις| μτγν. ἡ μέτρσις, εἰδ. δι' ἄστρον, ὄργανον: Ἐπικ.Φύσ.11,5. **κατασταθμιζώ** |σταθμιζώ, σταθμιζέ| μον. ἐξαρκιδῶ διὰ τῆς σταθμῆσεως, ζυγίζω. 2) ρηματ. π. κατασταθμισμός.

κατασταθμιζέω (ὁ) |κατασταθμιζέω| μτγν. τὸ κατασταθμιζειν, ἡ ζυγίσσις: Διοσκ.1,59.

καταστήσασθαι μον. κ. δημ. κ. ἐνω. ἀόρ. (ἐ)κατέστησα κ. -εσα, παθ. ἀόρ. καταστάθηκα, μτχ. παθ. παρακ. καταστημένος κ. -ένος κ. καταστάμενος (ὡς ἐπιθ βλ.λ.), καθιστῶ, ποιῶ τι, ἀπεργάζομαι, καταεργάζομαι |τ.: Διγεν.Ἀκρ.187 δεσμεύει καὶ δουλώνει τον, πτωγὸν τὸν κατασταίνει, Ἐρωφ. 5,215 πάσα γλυκὺ του χάρισμα πρῖκα να κατασταίνης κ. παθ.: Ἐρωτόκρ.1,1199 κὶ ἐκαταστάθης ἀγνωστος, καὶ σὸν τὸ ζῶ γυρίζεις, αὐτ. 1770 κὶ ἀνοστος καταστένεται ὁ πόθος, σὰ γενεράση. || κ. ἐν παροιμ.: Δρακιδίου Ροδισκὰ 171 ἀσπρος γεννάτ' ὁ κόρακας κὶ ὀστερα γαλανιάζει | καὶ μαῦρος καταστένεται | καὶ τοῦς γονιάς του μοιάζει |τὰ τέκνα κατ' ἀνάγκη θά ὀμοιάσουν πρὸς τοῦς ἑαυτῶν γονεῖς|. 2) ἴσθημ, στήνω: δ.τραγ. ὄντας ἐτρώγαν τὸ χλωρὸ |κατασταίνων καὶ τὸν χορὸ. 3) εἰδ. μνηστεύω: προβλ. ἀποκαθιστῶ.

κατασταλάγω-ατος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καοσταλάζειν, τὸ προῖον τῆς ἀποστάξεως, τὸ κατακόθισμα, ἡ ὑποστάθμη, τὸ ἴζημα. || ἡ ἀπόσταξις, τὸ στράγγισμα.

κατασταλαγμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ καοσταλάζω βλ.λ.2) ὁ κατασταλαγμός τοῦ τσαγιῶ ἐπιταχύνεται μὲ τὸ ἀνακάτεμα.

κατασταλάζω |σταλάζω| μον., νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. (ἐ)καταστάλαξα, μτχ. παθ. παρακ. κατασταλαγμένος, καταστάζω, πῖπτω κατὰ σταγόνας: Εὐστ.Πον.68,44 κατασταλάξασθαι μῦροις στακτοῖς. 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ οὐσίων διαλυμένων ἐν ὑγρῶ, πῖπτω, κατέχομαι βαθμηδὸν εἰς τὸν πυθμένα, κατακαθίζω: καταστάλαξε ὁ καφέ. 3) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ἐπὶ ὑγρῶν, καθίσταμαι, γίνομαι διαχυγῆ, καθαρίζω, λαγαρίζω: καταστάλαξε τὸ νερό. 4) μτφ φθῶν εἰς τελικόν τι σημεῖον, καταλήγω, κατοπτῶ που: Παλαμ.Τρισευῖ 17 χωρὶς νὰ καταστα ἀεὶ τὸ ἐσφάντωμα στήν κουθέντα καὶ στὸ τραγοῦδι. 5) ρηματ.π. κατασταλάγωμα, κατασταλαγμός, κατασταλακτός, κατασταλαξιά.

κατασταλακτός-ἡ-ό(ν) |κατασταλάζω| νεώτ., δημ. προφ. κ. κατασταλαχτός ὁ κατασταλαγμέ-

νος, διαυγής : καφός κατασταλαγτός· || τὸ θηλ. κατασταλαγή ὡς οὖς ἢ ἄλισίθω βλ.λ.ι.

κατασταλαξία (ἡ) δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ κατασταλάζω βλ.λ.21.

κατάσταλαις-εως (ἡ) [καταστέλλω] μον. ἢ καταστολή, ἐπίσχεσις, κώλυσις, καταπρόδυνσις.

κατασταλτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος πρὸς καταστολήν, ἐπίσχεσιν, περιορισμόν, ὁ ἰκανὸς ἢ ὁ προωρισμένος εἰς τὸ καταστέλλειν, ἀντιθ. ἐγερτικός, μτ. γεν. : Διοσκ.2,4 **κατασταλτικός ὑπερσαρκωγμάτων**, Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ. 6,19 μέλη κατασταλτικά ἢ ἐγσωτικά τῆς ψυχῆς· κ. ἀνευ γεν. : Γαλ.14,763 **κατασταλτικά φάρμακα**, - **κατασταλτικά μέτρα**· κ. ἐπίρρ. νεώτ. -ὡς 2) ἡσυχασ, ἀτάραχος : Πτολ.Τετραβ.172 τὸ θηλ. ὑπερτον κατασταλτικώτερον· 3) τὸ θηλ. ὡς οὖς, τὸ φυτὸν βατρύχων βλ.λ.5) : Ἄπουλ.8.

κατάσταλθ-άω [σταλάθ] μτγν., ποι. κ. δημ. ἀσυναίρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρστ., καταστάθω βλ.λ.ι : Νώνυ.Δ 38,434 πετάλοισι κατασταλάουσιν ἐέρσην· 2) ἀμθ. κατασταλάζω : κατασταλάει τὸ λάδι σάν τοῦ ριζῆς θερμῶ.

καταστάμενος-η-ο δημ. [παθ. μτγ. τοῦ κατασταίνω] ὁ ἐν τῇ καθεστηκυῖα ἡλικίᾳ εὐρισκόμενος, ἡλικιωμένος, στάμενος : Ἐρωτόκρ.185 πάντα μὲ καταστάμενους ἠήρασε καὶ ἔστρέχει | νῶ μάθρ κεννα πού ὄσασ, κὶ ὁ νιὸς δὲν τὰ κατέχει | συνανεστρέφετο μὲ ἡλικιωμένους· 1) ὁ ἐπιπρόρων, ὁ εὐκατάστατος, ἀ. νοικοκύρης βλ.λ., ἀντιθ. φτωχός, πλάσιος : ἔχει τὸ ταβερνάκι γιὰ νὰ περνώ ἢ ὡρα του, τί ἀλλιώδεις εἶναι καταστάμενος· ηββλ. κατάσταση.

κατασταμιζώ [κατά - στάμιος] μεταγιζῶ οἶνον ἐκ βυτίων εἰς μικρότερον πῆλινον ἀγγεῖον | στάμιον, καταγιζῶ, υποτιλιάρω : Νικόστρ.Π λέγουντο κατασταμιζόμενοι (φιάλαι πεληρωμένα οἴνου), Θεόφρ ΦΑΙτ.2,18,4 οἶνος κατασταμιζόμενος, Κωμ.π.Πολυδ.7,162· 2) ρηματ.π. κατασταμιζομαι.

κατασταμιζόμενος [ὁ] [κατασταμιζῶ] διὰρθ. Στέϊδερ ἀντὶ κατασταμιζομένου βλ.λ., τὸ κατασταμιζομεν. ἔγχυσσις, μεταγιγισ οἶνου εἰς στάμιον.

κατάσταξις-εως (ἡ) μτγν., τὸ καταστάζειν, ἢ πρὸς τὰ κάτω στάζειν, ὁ σταλαμνος : Γολλ.19,140.

κατάστασις (ἡ) δημ. ἢ κατάστασις βλ.λ.2)· 2) εἶδ. ἢ περιουσία, ἴδ. ἢ ἐξ ἁγῶν κ.ἀ. ἀκινήτων ἀποτελούμενη.

καταστασιαζώ (σ)σασιάζω) ἀντιτίθεμαι, ἐπικρατῶ τινος διὰ τοῦ σχηματισμοῦ ἀντιπάλου φαρτρίας, καταβάλλω τινὸ κινῶν στάσιν κατ' αὐτοῦ : Θεόφρ.Πστ.233, Διδῶ.Σ 19,36 αὶ δὲ χωρισθέντες τῶν ἠπειρωτῶν εἰς τὰς πατρίδας, καταστασιασσαν ἀπόντων τὸν βασιλεῖα, Πλούτ.Περ.9 μάλλον ἰσχύσας ὁ Περικλῆς ἐν τῷ δήμῳ καταστασιασε τὴν βουλάν· κ. παθ. καταβάλλομαι διὰ στάσεως τοῦ ἀντιπάλου κόμματος : Ξεν.Ἑλλ.1,6,4 καταστασθάν ὁ ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων καταστασιασζόμενος, Δημ.1081 ἢ περὶδεῖν πέντητας ἀνθρώπων καὶ ἀσθενεῖς καταστασιασθέντας ὅπκα παρατάξωας ἡδίκαι, Ἄριστ.Πολιτ.1306,33 **καταστασιασζοσθα** κατὰ γέμους ἢ δικας, Διδῶ.Σ 4,62 Θεσπέδι δὲ μετὰ ταῦτα καταστασιασθεῖς καὶ Φωγῶν ἐκ τῆς πατρίδος, Πλούτ.Οσμ.Π καταστασιασθεῖς ὑπὸ Θεμιστοκλέους· 2) σ)σασιάζω βλ.λ. : Γλῶ.Ἑξ.39,221) ἢ ἥσαν τοῖς ἀνδράσι τοῖς καταστασιασσαι μετὰ τῆς Κορῆ συναγωγῆς, Ἰώσ.Πι προοίμ.7.

καταστασιαστικός-ή-όν μτγν., ὁ διεγερτῶν στάσιν, στασιαστικός : Ἠμόδ.ΑΙβ.7,19 θροῦν τινα ἐστὶ μὴ προσεκλήθησ καταστασιαστικόν τοῦ ἀνεύρου ὡς τολμηροῦ καὶ θρασεῶς ἀφιέντων. **κατάστασις-εως** (ἡ) [καθιστάνα] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κατάστασις, μθθ. τὸ καθιστάνα, ἢ

ἴδρουσι, ἢ ἐκλάσει, ἢ ὄστασις, ἢ ἐγκαθίδρουσις : Αἰσχ.Ἀγ.23 φάος πιφούσων καὶ χωρῶν κατάστασιν, Ἄριστ.Οσμ.958 ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῆ κυκλοδοσάν ὄμμα χρῆ χοροῦ κατάστασιν, Οἶκου.8,72, Πλάτ.Πολ.557,Α αὐτὴ ἡ κατάστασις δημοκρατίας ὁ τῶνος τῆς ἐγκαθιδρόσεως τῆς δημοκρατίας |, Δημ.291 αὐτὴ τὸν περὶ ὄθλας ἐγγίγνετο πραγμάτων ἀρχὴ καὶ κατάστασις πρώτῃ, Ἄριστ.Ἀθ.56,6 εἰς ἐπιτροπῆς κατάστασιν | διορισμὸν ἐπιτροπῆς· || κ. μτ. γεν. τοῦ θρώντος προσ. : Εὐρ.Φοῖν.1266 νῦν σοι προχωρεῖ θαιμόνων κατάστασις | ἢ ἀπόφασις αὐτῶν, ἢ θεία τύχη· 2) ἢ μετὰ τὸν διορισμὸν ἐγκαθίδρουσις εἰς ἀξίωμα τῆ, ἢ ἐγκατάστασις τῶν ἀρχῶν : Πλάτ. Πολ.414, ἢ ἐκλογὴ εἶναι καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων, σὺτ.425D δισκατῶν καταστάσεις, Ἄριστ.Ἀθ.41,2 ἢ τῶν τετρακοσίων κατάστασις· κ. ἐμπροθ. (περὶ) : Πλάτ.Νόμ.768D αἱ δὲ περὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς καταστάσεις σχεδὸν τὴν πλείστην εἰλήφασιν νομοθεσίαν· κ. ἀπάλ. : Πολυβ.3,88,7 ἐν ᾧ καιρῷ καὶ Φάβιος μετὰ τὴν κατάστασιν θύσας τοῖς θεοῖς ἐξώρμησε | μετὰ τὴν ἐγκαθίδρουσιν· 3) εἶδ. ἐν Ἀθήναις ἡ ἐκλογὴ καὶ κατάστασις τῶν πολιτῶν εἰς τοὺς ἰππεῖς ὡς καὶ τὸ ὑπ' αὐτῶν ἐκ τοῦ δημοσίου ταμεῖου λαμβανόμενον ἀργύριον πρὸς ἐξόλιον τοῦ ἵππου : Εὐθ.268 οὐκ ἐσωφρόνησας . . τὴν κατάστασιν τῆνδὲ λαμβάνων . . πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικὴν, Πλάτ.Κωμ.165, Λυσ.16,6 τοὺς φυλάρχους ἀνευέγκειν τούτῃ ἱππεύσαντας ἵνα καταστάσεις ἀναπράξῃτε παρ' οὐτῶν | βερναρδ.Γρ. ἐν τῷ δηλώσεισιν οἱ φυλάρχοι τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα εἰσπράξῃτε πάλιν παρ' αὐτῶν τὰς καταστάσεις | τὸ ἀργύριον· 4) || κτ. AB 270,33 * ἢ ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν ἰππέων δοκιμασία κατάστασις· ἔλεγετο· 4) ἐπὶ ἐπισημῶν παρουσιασῶν ζένον προέσθεων ἐνώπιον τῆς βουλῆς ἢ τοῦ δήμου : Ἡρ.3,46 οἱ δὲ σφι τῇ πρώτῃ καταστάσει ὑπεκρίναντο, αὐτ.8,141, αὐτ. 9,9 τῇ προτεραιῇ τῆς ἐπτάτης καταστάσεως· ηββλ. πρόσσοδος· 5) κατάστασις ἐγγυητῶν τὸ παρέχειν, προσάγειν ἐγγυήτας : Δημ.7,7 τὴν κατάστασιν εἶναι τῶν ἐγγυητῶν ὄμ. κατάστασις ἐμφανῶν : αὐτ.1251 ἐγγράφει τῷ δημοσίῳ ἀπρόσκλητον ἐξ ἐμφανῶν καταστάσεως ἐπιβόλην ἐξαικοσίας δραχμῆς, Ἄριστ.Ἀθ.56,6 εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν, ἐπιτροπον αὐτῶν ἐγγράφαι· 6) ἢ ὑπεράσπισις ὑποθέσεως πινος, συνηγορία : αὐτ.Ρητ.ΑΙ.438,2 αἱ κατάστασεις τῶν δημογυριῶν, Πάπ. τὸ πρὸς τὴν κατάστασιν δικαιοματά, αὐτ. ἢ κατάστασις πρὸς τοὺς δεῖνα· || ἐξιστόρησις, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ διήγησις, ἀφήγησις : Κορνοῦ.Ρητ.371Π, Ἀσπάζ.ΗΝικ.251Ε· 7) καθυστάσις, καταπρόδυνσις, ἡρέμισις, κατασ)σας : Πλάτ.Ορ.412D πρώτης κατάστασις κινήσεως τῆς θη' ἀρχῆς, Ἄριστ.Φυσ.247b,27 εἰς ἡρέμιαν καὶ κατάστασιν ἐλδοῦσης τῆς θιασαίσις, αὐτ.Ρητ.1390,8 ἐστὶν πρόθεσις κατάστασις καὶ ἡρέμισις, Πλούτ.Ἠθ.704Ε κατάστασιν ὡσπερ ἐκ μανίας ὁ πότος ἐλάμβανεν· || ἀντιθ. ἐκ μανίας : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.7,404· || δδ. ἐπὶ νόσου, ἀντιθ. παροξυσμός : Ἰνν.Ἀφορ.1,12, αὐτ.Ἐπιδ.1,25 εἰσὶ δὲ τῶνος καὶ κατάστασις καὶ παροξυσμοὶ τούτων ἐκάστου τῶν πυρετῶν· 8) ἐπαινοβωσις, ἀποκατάστασις, ἀντιθ. διαφθορά : Πλάτ.Φιλ.46C ὁπόταν ἐν τῇ καταστάσει τις ἢ τῇ διαφθορῇ τάναντια ἄμα πᾶση πάσχη, αὐτ.42D, Ἄριστ. Ρητ.1369b,34 (ἢ ἡδονῆ) κατάστασις εἰς τὴν ὑπάρχουσαν ὄψιν· 9) ἱατρ. σπον. ἀνάστασις βλ.λ.2) : Ἰνν.Ἀγυ.31, Γαλ.182c,590· 10) εἶδ. ρητορ. ὁ καθορισμὸς τῆς ὑποθέσεως, τὸ μετὰ τὸν προσῆμον πρῶτον μέρος τῆς διηγήσεως, ἐν ᾧ ὁ ρήτωρ καθίστησι ἢ κατατοπίζει τοὺς δικαστάς

ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως (λατ. *constitutio causae* | *Ernesti*. Λεξ. Ρητορ. |) ἄμτ. τὸ σταθερῶς ἰατασθαί, σταθερότης, διατήρησις : Σοφ. Α1,1247 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου | Λορεντζάτος Π « ὄμως μ' αὐτοῦς τοὺς τρόπους ποτε κανένας νόμος νὰ σταθῆ δὲν ἡμπορεῖ » | 12) κ. νεώτ. κ. δημ. τρόπος υπάρξεως, ὁ τρόπος καθ' ὃν ὑφίσταται, ὑπάρχει τι ἐν τινὶ τόπῳ ἢ χρόνῳ : Ἦρ. 2,173 οὕτω δὲ καὶ ἀνθρώπου κατάστασις, αὐτ. 8,83 ὅσα δὲ ἐν ἀνθρώπου φύσιν καὶ καταστάσιν ἐγγίγνεται, ἴπν. Ἐπιδ. 1,3,20 ἐκ πάντων δὲ τῶν ὑπογεγραμμένων ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ μόνοναι τοῖσι φθινῶδεςσι θανατῶδεςα συνέπεσαν (ἐπὶ κλιματολογικῶν καὶ τῶν ὠρῶν τῶν ἔτους καταστάσεων), αὐτ. Ἀφορ. 3,15 αἱ καταστάσεις τοῦ ἐνιαυτοῦ, αὐτ. Προρ. 2,4 κατάστασις τοῦ χρώματος καὶ σώματος, Εὐρ. Ρησ. 111 νυκτὸς ἐν καταστάσει (ἐν τῇ ἡμερίᾳ νυκτός), αὐτ. Μήδ. 1,197 οὐτ' ὀμμάτων γὰρ δὴλας ἦν κατάστασις, αὐτ. ἴπν. 1,276, Πλάτ. Πολ. 547B τὰς φυγάς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν ἠγέτην, Ἀριστ. Ζ1 601b,7 οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει κατάστασιν, ἤνπερ ὕψιανόντων, Ὑπεριδ. ἀπ. 205 ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τῆς ἡλικίας (εἰς τόσον ὄριμον ἡλικίαν), Θεόδωρ. Φ1 8,8,7 κατάστασις ἔερος, Ἐπίκ. ἀπ. 495 ἡ αὐτὴ κατάστασις ἐστὶ τῇ πρὸ τῆς γένεσως ἢ μετὰ τὴν τελευταίην, Πολύδ. 1,19,1 ἀσθενὸς διακείμενός διὰ τὸ λοιπικὸν εἶναι παρ' αὐτοῖς κατάστασιν, Πλάτ. Ἠθ. 281B νηνεμία καὶ κατάστασις | σταθερὰ ἀρμοσφαιρικὴ κατάστασις, Λοκ. Ἀλκ. 4 θεσπιστὴ τῆς κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, Πάπ. ἡ ὑπετέρα ὕψιαι καὶ κατάστασις, αὐτ. Διάβ. σίς τε καὶ κατάστασις, ἀρμοσφαιρικὴ - φυσιολογικὴ - παθολογικὴ κατάστασις, - ἐβελτιώθη ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τού, - διανοητικὴ - φυσικὴ κατάστασις (ἢ εἰς ὠρισμένον χρόνον διδόμεσις τῆς φυγῆς), - αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν (εἶναι ἔγκυος |) Διάβ. σίς : Ἀριστ. Πητ. 1370a,2 || ὄμ. : Καρνακ. ἐν Πάπ. τὴν προσηκουσαν ἔχειν κατάστασιν (τὴν κατάλληλον θέσιν |) || νεώτ. κ. δημ. φρ. εἶμαι εἰς κατάστασιν δύνομαι, εἶμαι εἰς θέσιν | 13) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν συνθηκῶν, ὅφ' ἂς διαῖται τις ἢ εὐρίσκειται τι, ὠρισμένη τάξις ἢ μέθοδος, σύστημα : Ἦρ. 2,173 ἐγράτο δὲ καταστάσις προηγμάτων τοιῆδε, αὐτ. 5,92,2 Κορινθίαισι γὰρ ἦν πόλις κατάστασις τοιῆδε, Δημοκρ. 278 ἀπὸ φύσιος καὶ καταστάσιος ἀρχαίης, Πλάτ. Πολ. 426C τὴν μὲν κατάστασιν τῆς πόλεως ὄλην μὴ κινεῖν, αὐτ. 550C λέγεις δὲ . . τὴν παῖαν κατάστασιν ὀλιγαρχίαν, αὐτ. Νόμ. 832D, Ἰσοκρ. 3,55 διαφυλάττετε τὴν παρούσαν κατάστασιν, Δημ. 245 ἐν τοιαύτῃ δὲ καταστάσει . . ὄντων, Ἀριστ. Α6,42 ἔχει δ' ἡ νῦν κατάστασις τῆς πολιτείας τόνδε τὸν τρόπον, αὐτ. Πολιτ. 127a,35, Ἐπιγρ. τῆς περὶ τοὺς ἀγῶνας καταστάσεως, Πολύδ. 2,71,2 τὴν ὑπάρχουσαν περὶ Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων τότε κατάστασιν, Πλούτ. Ἠθ. 1134B ἡ πρώτη κατάστασις τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ἐν τῇ Σπάρτῃ, Καιοδρ. Δαπ. ἐν Σάβ. 3,40 βλέποντας τὴν κατάστασιν τῆς βασιλείας ὁ βεζιραζέμη, - μετὶ τῆς βραχέος ἡ κατάστασις τῶν δρόμων εἶναι ἀξιοθρήνητας, - περὶ ἡλθον εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, - ἐβελτιώθη ἡ οικονομικὴ κατάστασις τῆς χώρας, - ἐσταθεροποιήθη ἡ πολιτικὴ κατάστασις, - εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἶναι κύριος τῆς καταστάσεως ὁ στρατιωτικὸς | ἐκπαιτοῦν, κυβερνοῦν, διευθύνουρ, - αὐρισκόμεθα εἰς ἐπιλόθειον κατάστασιν (ἔχομεν πολέμον, ἢ - ἡ πόλις ἐκπύρθη εἰς κατάστασιν πολιθρκίας | ἐκπύρθη ὁ στρατιωτικὸς νόμος. ἐν αὐτῇ) || νεώτ. κ. δημ. φρ. δὲν εἶναι κατάστασις

αὐτή, - τὶ κατάστασις εἶναι αὐτή, - ὄριστε μας κατάστασις ὡς ἐκφράσεις ἐντόνου διαμετρίας ἢ ἀγανακτικῆς || εἶδ. νεώτ. στρατ. αἱ νόμοι συνθῆκαι, ὅφ' ἄς διατελεῖ ἀξιωματικὸς τις ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν : κατάστασις ἐνεργείας-διαθεσιμότητος - ἀποστρατείας || εἶδ. νεώτ. νομ. κατάστασις προσώπου ἢ θέσις ἦν κατέθετο τὸ άτομον ἐν τῷ ἀίματι ὑπὸ τὴν ἐποφὴν τῆς προσωπικότητος, ἦτοι τῆς ἱκανότητος νὰ εἶναι φορεὺς δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων | κατάστασις ἡλαττωμένη ἢ ἐλάττωτος τοῦ καταλογιστοῦ παρὰ τινι κατηγορομένῳ | 14) εἶδ. νεώτ. φυσ. ἡ γενικὴ μορφή, ὅφ' ἦν παρουσιάζονται τὰ ὀλικά σώματα, ἦτοι ὡς στερεὰ, ὑγρά καὶ ἀέρια | 15) ἡ τοποθετικὴ στρατευμάτων ἐν τῇ μάχῃ : Πολύδ. 2,68,9 οἱ μὲν ἄλλυριοὶ τὴν κατάστασιν ἐλάμβανον | 16) εἶδ. γραμμ. σύνταξις : Ἀπολλ. Δύσκ Συντ. 132,3 ἡ δέουσα κατάστασις | 17) δημ. - ἢ βλ. λ. 21 | 18) νεώτ. κ. δημ. πινὰξ περιέχων ὀνόματα, μισθοῦ, ἐξόδα κττ. : μισθοδοτικὴ κατάστασις, - κατάστασις ὀδοπορικῶν ἐξόδων - κερδῶν καὶ ζημιῶν, - ἐξδομαδιαία κατάστασις τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος. **καταστατήρια** (τά) | Ἦσ. ἀποπεμπτήρια, καταπαυστήρια. **καταστατής** (ὁ) | (καθιστάναι) | Ἰδρυτής, θεμελιωτής, ἀνακαινιστής, εὐρρηπιστής, ἐπανορθωτής : Σοφ. Ἠλ. 72 ἀρχέλευτον καὶ καταστάτην δόμων | 2) Ἐπιγρ. Ἠλ. κτ. δοικὸν καταστάτῳ ὡς ἐπίσημος τίτλος. **καταστατικὸν** (ὄν) | (τά) νεώτ. κ. δημ. σύνολον νομικῶν διατάξεων καθορίζουσῶν τὸν σκοπὸν καὶ τὸν τρόπον λειτουργίας ὀργανισμοῦ τίνος δημοσίου δικαίου : καταστατικὸν ἐταιρείας σωματείου - συλλόγου || εἶδ. νομ. ἔγγραφον περιλαμβάνον τούς ὄρους τῆς Ἰδρύσεως καὶ διοικητικῆς ἐπιχορηγίας τίνος ἐταιρείας. **καταστατικὸς**- ἢ ὄν | (κατάστασις |) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος, ὁ ἱκανὸς πρὸς καθήσυχασιν, καταπαύουσιν : Εὐστ. 1041,20 καταστατικαὶ καὶ ἀναπαύουσιν ἔννοιαι | τὸ οὐδὲ καταστατικὸν ὡς οὐα. ἢ πρὸς καταπαύουσιν δυνάμεις, ἐπὶ τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν ρυθμῶν τῶν Λακώνων : Πλούτ. Λυκ. 4 διὰ μελῶν ὅμα καὶ ρυθμῶν πολὺ τὸ κόσμιον ἐχόντων καὶ καταστατικῶν, ὡν ἀκρόωμενοι καταπαύουτον | 2) ἀποκαταστατικὸς βλ. λ. 31 : Ρητορ. ἐν Κατ. Ἀστρλ. Κ 811,247 | 3) νεώτ. ὁ ἰδρῦν ἢ ρυθμίζων κατάστασιν τινα ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τινα κατάστασιν : καταστατικὸς χάρτης | ὀργανικὸς νόμος δι' οὗ ἰδρύεται καθεστῶς τι | || νεώτ. κ. δημ. τὰ οὐδ. ὡς οὐα. βλ. λ. 4) πάπ. εἶδ. τὸ οὐδ. καταστατικὸν (ν) ὡς οὐα. πηθ. ἡ ὑποχρέωσις τραπέζιου πρὸς στάθμισιν, ζῦγισιν τῶν νομισμάτων : Πάπ. **καταστατικὸς** ἐπίγορ. μτγν. συγκρ. καταστατικώτερον ἀνηλωμένως καὶ ἀφηγηματικῶς : Ἀφίν 243H, Σχολ. Εὐρ. ἴπν. 392 καταστατικώτερον διηγεῖσθαι, αὐτὸ δὶὸ καταστατικώτερον διαβάλλειν. **καταστατόν** (τὸ) | σχόλ. νεώτ. καταστατός (ὁ) βλ. λ. εἶδος πλακοῦτος, ἂ ἀμυλον βλ. λ. H : Σχολ. Θεόκρ. 9,21 ἀμυλον δὲ λέγεται τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατόν. **καταστατός** (ὁ) | δημ. τὸ καταστατόν, τὸ ἀμυλον βλ. λ. || τὸ ἐξ ὀρούς ἀμυρον κ. εἶδ. τὸ δι' εἰδικῆς κατεργασίας συμπάει εἰς μικρὰ τεμάχια, ἐν χρ. πρὸς ἀμύλων ὑφασμάτων, κολλήρισμα | 2) τὸ ρευστὸν ἐν ἀγγελίῳ καθήγημα, ἰδίως μετὰ βρασμῶν ἢ ἀνάλησιν ἐν πυρὶ, καταπάτι : οἱ κρηπιπτερες ἔθγαλαν πολὺ καταστατό | 3) εἶδ ἡ πυτία τοῦ ὀξυγλάκτος τοῦ διαγουρτιοῦ. **καταστεγάζω** | (στεγάζω, στέγη) | κ. μον. κ. νεώτ. καλύπτω, σκεπάζω διὰ στέγης, ἐπικαλύπτω, κα-

λύπω: 'Ηρ.4,71 παραπήξαντες αίχιας ένθεν και ένθεν του νεκρού εύλα υπεργίνουσι και έπειτα ριφι καταστεγάζουσι, Πλάτ.Κριτ.1,15Ε και καταστεγασαν άνωθεν, 'Αριστ.Ζ1 603Α,5 όρύττουσι τάφρον εις τόν ποταμόν διά Ξηροϋ, είτα ταύτην καταστεγασαντες χόρτω και λίθοις, 'Επιγρ.: κ. παθ.: Γεωπ.13,14,7' || νεώτ. καλύπτον έντελώς διά στέγης, επίθετω στέγην καθ' όλην τήν έκτασιν χώρου πινός. 2) ρηματ.π. καταστέγασμα. **καταστέγασμα-ατος** (τό) (αταγάζω) τό δι' ού καταστεγαζεται π, τό σκέπασμα, ή στέγη: 'Ηρ.2,155 τό δε καταστέγασμα τής όροφής άλλος επικέεται λίθος.

κατάστεγνος (-η)-ο(ν) (στεγνός) κ. δημ. ό κεκαλυμμένος τελείως: Μυία 'Επιστ.4 **κατάστεγνος οικησις**. 2) δημ. ό καθ' όλοκληρίαν στεγνός, Ξηρός, όλόστεγνος: **κατάστεγνος δρόμος**, -κατάστεγνο ροϋχο - στόμα.

καταστεγνύομαι-όμαι (στεγνύομαι) μγν. κ. μον. καλύπταμαι καλώς, κατακλύπτομαι: Μοσχί Παραδ.π.'Αθην.5,207D **διά κεραμίδων μολυβδίων καταστεγνυμένων** (δ.γρ. καταστεγανωμένων): κ. παθ.: Γεωπ.13,14,7.

κατάστεγνος-ον (στέγη) κ. νεώτ. ό κεκαλυμμένος διά ατέγης, έστεγασμένος: 'Ηρ.2,148 αύλαί κατάστεγοι, Πλάτ.Ευθ.273Α περιπατείτην έν τώ καταστέγω δρόμω, 'Αριστ.Ζ1 616Α.25 **κατάστεγοι** δε (α' νεαττιαί άλκυόνος), Μέν.Σαμ.76, Φιλ.Μηχ.Βελον.80,32, Πολύδ.9,41,9 έπεποίητον σύριγγας κατάστεγοι, 'Αθην.12,519D ήσαν δε τινες αύτοίς και τών . . όδών κατάστεγοι, Λιδών.Λόγ.9,8' || τό ούδ. ώς ούσ. έστεγασμένος χώρος τών άρχαιων γυμναστηρίων, περιλαμβάνων τό γυμναστήριον, τό άλοιφειον κ.ά. || νεώτ. όμ. τό ούδ. μέρος έστεγασμένου, ύπόστεγον.

καταστείβω (στείβω) πατών καταπίβω π, καταθλίβω π, καταπατώ : Σαφ.94 **καταστείβειν τάν άκίνθον πόσει**. 2) πατώ π διά τών ποδών: Σοφ.ΟΚ 467 **έφ' άς τό πρώτον ίκου και κατέστειφας ήξδον** (δ.γρ. κατέστειφάς, καταστέφον). **καταστείζομαι** (στείζομαι) ιμν. έπίτατ. τοϋ άστείζομαι β.λ. : Μακάρ.Μαγν.94 [έκδ. Βιοσδ].

κατάστειρος-ον (στειρος) μγν. ό έντελώς στειρός, ό τελείως άγονος: Βέττ.Βάλ.14,26.

καταστείχω (στείχω) μγν., μέλλ. καταστείχω, άόρ. β' κατέστιχον κατέρχομαι, καταβαίνω, επιστρέφω: 'Αντιφιλ.ΑΠ 9,298 **εις άστν κατέστιχον** κ.μτ. γεν.: Νών.Εύαγγ.'Ιω 4,230 **καταστείχοντι** κελεύθου (έξ όδαυ). 2) 'Επιγρ. έπανέρχομαι, επιστρέφω έκ τής έξορίας.

καταστέκομαι δημ., άόρ. καταστέθηκα έγκαθίσταμαι, τοποθεταύμαι : **ξέν έρουουε ποθ ά καταστέκουε**, - άκίμα ξέν καταστέθηκαε στο νεο μας σπιτι, Βλ.Συμν.99 έν λ. κατακαθίζω.

καταστέλλω (στέλλω) κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. καταστέλω, άόρ. κατέστειλα, παθ. άόρ. καταστάλην, μητ. παθ. παρακ. κατασταλμένος διευθετώ, τακτοποιώ, εύτρεπίζω, συμυρλώ, σιάζω: Εϋρ.Βάκχ.933 **αυτών ήμεις . . πάλιν καταστέλομεν** (τόν πλόκαμον)! || κομωδ. στολίζω, ένδύω: 'Αριστ.Θεσμ.256 1θι νυν κατάστέλοιν με τά περι τό σκέλη, Πλούτ.'Ηθ.69C ήγειραν και περιέβλυναν και κατέστειλαν (τά παιδία). 2) καταβιβάζω, ταπεινώ, χαμηλώνω: Διον.'Αλ.Ρωμ.8,44 **καταστέλλειν τās όάδδους**, Πλούτ.'Ηρ.979C **καταστέλλειν τά βράχια** (κλείειν), Γαλ.15,792 **καταστέλλειν τήν γλώσσαν** (πνέζειν προς τά κάτω). 3) κ. νεώτ. ύποτάσσω, διαμαρνώ, συμπαράω, περιορίζω, άναχαρίζω, καταπαράνω: Εϋρ.Α 934 **τοσοϋτον οίκτον περιβαλών καταστέλω**, Πολύδ.Ρητ.2,284Α **καταστέλλειν τās έπίθυμιας**, Πλούτ.'Ηθ.207Β **καταστέλλειν τούς νέους**, ΚΔ Πράξ.

19,35 **καταστέλλας** δε ό γραμματέωσ τόν όχλον φησί, 'Αθην.14,624Α, -καταστέλλω τά πάθη μου - τόν θυμόν μου - τήν έπονάστασιν' κ. παθ.: 'Απολλδ Κομ.18 άπαντα λήξει και κατασταλήσεται, Σέργ.Μακρ. έν Σάθ.3,239 **καταστάλη** γούν ή βακεια, τόν δυτικόν κατά τής άνωμήτου όρθοδοξου εκκλησίας, - ή στάσις καταστάλη αύθιμερόν: όμ. τό παθ. επί προσ., έπαναφέρομαι εις τήν τάξην: Πάπ. τοϋ δεινα κατασταλέντος, αύτ. τών 'Αράδων κατασταλέντων. 4) επί προσ. ή μητ. κατασταλμένος = άνηρ ήσυχου χορακτικός, αντίθ. τοληρούς: Διόδ.Σ 1,76 **μήτε τούς φεύστας και τοληρούς τών φιλαλήθων και κατασταλέντων τας ήδαις**, 'Αρρ.'Επικτ.4,4,10 **τόν άπαθί, τόν κατασταλέντον** || κ. επί βλέματος, κινήσεως, στάσεως προσ., συνεσταλμένος: αύτ. 8,17 **κατασταλέντον τό βλέμμα** κ. γεν.: Διόδ.Σ 10,3 **κατασταλέντον ήθός** || έν τή σημ. ταύτη κ. ό παροικ.: Πλούτ.Σύγκρ.Λυκ.Νουμ.3 ή περι τās παρθένους φιλική κατέσταλασ.. προς τό θήλυ και κόσμιον, 'Αρρ.'Επικτ.3,23,16, Αιλ.Ζ1 4,29 τό φρόνημα κατέσταλα και μεμείωται. 5) είδ. Ιατρ. έπανόγω, περιστέλλω, έλαττώ: Διοσκ.2,1 **καταστέλλειν τά ύπερσρακούντα** 6) μνηστώ, ένσπαζώ: Μηναι.3,15 Συνεψ. **έργον εΐχε τό τούτων λείψανα κουφίως αίρειν και σεβασμίως και έντρίμω καταστέλλειν**. 7) ρηματ. π. καταστέλλω, κατάστειμα.

κατάστειμα-ατος (τό) (καταστέλλω) πάπ. ή κατά τήν μεταφορών φορτίον πινός άπάλεια βάρος, ή φόρα: **καταστέλλματα** έμβολής. **καταστέλλαι** 'Ησ. **εκαταγαγειν τόν βοϋνα**. **κατάστειμα-ατος** (τό) (καθίστημι) μγν. τ. τοϋ κατάστημα β.λ. : ΠΔ Μακκ.3,5,45 **εις κατάστημα μανιάδες άνηγοίως** (δ.γρ. κατάστημα).

καταστένω (στένω) μγν. στενάζω καθ' ύπερβολήν, θρηνώ, κλαίω μετά στεναγμών: ΠΔ'Εξ 2,23 **έταλεύθησεν ό βασιλεύς Αιγύπτου και κατεστένωσεν** οι υιοι 'Ισραήλ από τών έργων' κ. παθ.: 'Ακίμφρ.1,36 **δυστυχείς και καταστεναγμένοι τών έραστών** χάριτες (γενόμενοι μετά πολλών στεναγμών).

καταστένω-έω (στένω) 'Επιγρ. θρηνώ τινα μετά στεναγμών, πνεύθω διά τινος: **καταστεναχέιν** θύγατρα.

κατάστενω-η-ο (στενός) δημ. ό λαν. ό καθ' ύπερβολήν στενός || τό ούδ. κατάστενον ώς ούσ. ώς τωπωνμυ, τό στενώτερον μέρος τοϋ βοσπορίου: Χριστόπ.Ποιημ. [έκδ.Φέξη] 57,18 **κύματ' άφρότα, και νερά** | τοϋ καταστένω δροσερά.

καταστενωρῶ-έω (στενωρῶ) μγν. κ. δημ. κ. -αχωρῶ φέρω πινά έν στενωρῳ, στενώ τό πη : Ζώσ.5,16 **καταστενωρῳρεθθαί** (άναγν. κατά στενωρῳρεθθαί). 2) μγφ. στενωρῶ τινα καθ' ύπερβολήν, θλίβω ύπερβολικῶς: Θεοτ.Κ Κατάδ.20 ή ζήλια τόν έσαάνεζε' ή άνυπομονησία τόν καταστενωρῳρε.

καταστένω (στένω) στένω, στενάζω επί τινα, κλαίω, θρηνώ τινα, μτ. αίτ.: Σοφ.ΟΚ 1440 **και τις άν σ' άρμώμενον εις προύπτον** 'Αϊδην οδ καταστένωσιν, αύτ.'Ηρ.1141, αύτ.1045 **κατά σέ** Σακρούσις **στένω** κ. μτ. γεν.: Σοφ.'Ηλ.874 **υν πάρορθεν** ελεχς και **κατέστανεσ** κακῶν (ή γεν. καθ' έλξην προς τήν πτώσιν τοϋ ήγουμένου) κ. έμρηθ. Ι όπέρ: Εϋρ.Α 470 **γυναικία** δει ζήνην ύπερ τυράνων συμφοράς **καταστένω** (θρηνείν χάριν . .). 2) δημ. αντί κατασταινω β.λ.

καταστένω-όω (στένω) μον. στενώ καθ' ύπερβολήν: Πατριαρ.Πράξ.έκδ.Μιελ.έ Μάλλ.1,513. **καταστρέβω** -όω μον. έπίτατ. τοϋ στρέβω β.λ., κ. παθ.: Στέφ.'Αθ.'Ιηπ.1,74D **καταστρεβῶσθαι**.

καταστέρω (ἀστέρω) κ. νεώτ., παθ. άόρ. **κατηστέρω** τιμήν, κατατάσσω τινά μεταξύ τών άστέρων, τοποθετώ τι έν άστέρωμ: Φερεικ.148] **καταστέρω** [στέφανω], Διδό.Σ 4,61 **καταστέρω** τινά τόν έν ούρανών στέφανω 'Αριάδνης, Πλούτ.'Ηθ.308Α ό Κρόνος πάντας κατηστέραι, 'Ηφαιστ.'Αστρ.], κ. παθ.: Διον.'Αλ.Ρωμ. 1,61 **θυγατέρας** .. έπτά, αϊ νύν έν τώ ούρανώ **καταστέρω** τινά λεγόμεναι, Θεών Σμ.130Η. ό πλόκαμος τής **Βερενίκης κατηστέρω** 2) δριζώ, ζημειώ άστέρωμόν τινά: Ψ'Αλέξ.'Αφρ.Μεταφ. 832,34 τήν **Πλειάδα δι'** έπτά άστέρων **καταστέρωμεν** 3) κοσμά, στολιζώ δι' άστέρων: 'Ινπαρχ.1,1,9 **κατηστέρωμενα** ζώδια, Γέμιν.1,4,αύτ. 5,65 **κατηστέρωμεναι** σφαίραι, 'Ασκληπιάδ.Μ.π. 'Αθην.Π,489Β **κατηστέρωμενόν** τώ τώ Νέσταρος ποτήριον 4) ρηματ. π. **καταστέρωσις**, **καταστέρωσις**, **καταστέρωσις**.

καταστέρωσις-ως [ή] (καταστέρω) γλωσσ. κ. νεώτ. **καταστέρωσις** βλλ. 2) ή θέσις τών άστέρων πρός άλλήλους και τώ ούτω σχηματιζόμενον σχήμα, ό άστέρωσις βλλ.

καταστέρωσις [τό] νεώτ. κ. δημ. ό **καταστέρωσις** βλλ.

καταστέρωσις [ό] (καταστέρω) μτγν κ. νεώτ. ή μεταξύ τών άστέρων κατάταξις τινος' όμ. **Καταστέρωσις** [ο] τίτλος συγγράμματος του 'Ινπαρχου περί άστέρωμών Σουίδ. || όμ. **Καταστέρωσις** [ο] τίτλος συγγράμματος όποδιδουμένου εις τόν 'Ερατοσθένη και περιέχοντος τούς μύθους τών διαφορών άστέρωμών: Ψ'Αλέξ.'Αφρ.Μεταφ 833,2.

κατάστέρω-(η)-ο(ν) [άστηρι έκκλ., νεώτ. κ. δημ. ό πλήρης άστέρων, ό έναστέρω. || έκκλ. ό έχων άστέρω, ό κεκοσμημένος δι' άστέρων' || ειδ. έπί τής ούρας του τωδ.

καταστέρω-ώ (άστέρω) μτγν. **καταστέρω** βλλ. 1) Παλαίφ. **καταστέρω** [έσφω. γρ. αντί καταστέρω] 2) τώ παθ. εμναι πλήρης άστέρων ή κοσμούμαι δι' άστέρων: 'Ιω.Χρυσ. ούρανός **κατηστέρωμένος** και τή διαφορά τών άστρων **καληπωζόμενος** || ή μτγ. **κατηστέρωμένος** ό έν άστέρωμώ τεθειμένος, ό ού τώ όνομα έδόθη-εις άστέρωμόν: Φιλ.όδ.Θε.3,9 **οι** **κατηστέρωμένοι άνδρες** [ιηθ.], Σχόλ.Εύρ.'Ορ.1631.

καταστέρω-ώω [στέφανω] μτγν. στέφω, στέφανω: Στράτ.ΑΠ 12,189 **καταστέρω** τινά τινά **ρόδοις**, Κλήμ.'Αλ.213' κ. παθ.: Διδό.Σ 12,9 **καταστέρω** τινά τούς **όλυμπιακούς στέφανούς** 2) ρηματ. π. **καταστέρωσις**.

καταστέρω-ωσις-ως [ή] (καταστέρω) 'Ε-ηγρ. ή ένέργεια και τώ άποτέλεσμα του **καταστέρω**, ή στέφισ, τώ **στέφω**μια, έπί λατρευτικού άνάγματος.

καταστέρω-ωσις-ως [καταστέρω] ό **κατεστέρω**, ό φέρων στέφανον έπί τής κεφαλής, ό έστεφανωμένος: Σοφ.Τρ.178 **καταστέρω** τινά **στεφάνω** τινά άνδρα, 'Απολλ.Ρ 3,220 **ήμεριδες** **χλωροισι** **καταστέρω** τινά **πετάλοισι** 2) έπί κλάδου [ράβδου] [κετηρίας, ό δι' έρίου έστεμμένος: Εύρ.'Ικ 259 **στείχετε** **γλαυκήν** **χλόην** αυτού λιπούσαι **φυλλάδος** **καταστέρω**.

καταστέρω [στέφω] περιβάλλω τινά ή τι δια στέφανω ή δι' άλλου τινός όμοιάζοντος πρός στέφανω, στέφω, στέφανω: 'Ανακρ.7,8 **καταστέρω** τινά **ρόδοις** **κάρνην** || ίδ. έν ταις θυσίαις και ιεροτελεστίαίς, περιβάλλω, καλύπτω τή δι' άλλου τινός: Εύρ.'Ηρακλ.124 **βωμόν** **καταστέρω** τινά [διά κλάδων έστεμμένων μέ έριον, Σοφ.ΟΚ 467 έφ' άς τώ πρώτον **ίκου** και **καταστέρω** τινά **πέδον** ιδ. γρ. κ. **καταστέρω**, αντί **καταστέρω**, κτ. Σχολ. **εκατίκευσον** **στέμμα** **χερσίν** **έχων**, ώς **οι** **ικέται** >],

Εύρ.Φοίν.1632 **ός άν νεκρόν τόνδ' ή καταστέρω** **άλλή** ή **γβ** **καλύπτω** [διά τών νενομισμένων χρών, θυσιών], αύτ.ΙΑ 1478,αύτ.'Ηρακλ 226 **άντρομ** **σε** και **καταστέρω** **χερσίν**, Δίων Κ 51,5 **καταστέρω** τινά **πρώρας** κ. παθ.: Αιχίν.3,164 **καταστέρω** τινά **φάσκων**, Διον.'Αλ.Ρωμ.2,34 **δάφνη** **κατεστέρω** τινά **κόμας**, Πλούτ.'Θησ.18 **κλάδος** **άπό** τής **λεράς** **έλαιας** **έριώ** .. **κατεστέρω** .. || κ. παθ. μτγ. : 'Ιπν.'Επιστ.12 **ό πόλος** **άστέρω** **κατεστέρω**, Μέν.Ρήτ.3458 **πέδια** **ληϊός** **κατεστέρω** 2) ρηματ. π. **καταστέρω**, **καταστέρω**.

καταστέρω [ή] (καταστέρω) μτγν. τώ **καταστέρω**, ή σφοδρά, ή όρμεια σπληνίταισι: Ξέρω.Μακρ. έν Σάθ.3,205 **ταύτης** **ούν** τής **καταστέρω** τινά **τήν** **αίτιαν** .. **έπί** **τόν** .. **πατριάρχην** **άνένην**.

καταστέρω [ή] (σπληνίταισι) μτγν. κ. μον. **έπι** **τατ**. του **σπληνίταισι** βλλ.2), **άναγρόφω** τώ **δνομά** τινος **έπί** **σπληνίταισι** ή **έπί** **άλλου** **ύψηλό** και **δημο** σίου **μέρου** **πρός** **στιγματισμόν** αυτού, **έπι** **φέρω** **άτιμίαν** ή **δυσφορίαν** **εις** **τινα**, **στιγματίζω** τινά: Φιλ.όπ.54Η **όόγμα** **καταστέρω** τινά, Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,2 **έπί** **τόν** **τοίχων** **γεγραμμένα** **έν** **τώ** **Κεραμειώ** **άνάγνωθι**, **όπου** **καταστέρω** τινά **τά** **όνόματα**, Πολύδ.8,73 2) **συνεκ**. **κατηγορώ** **σφοδρά**, **κατακρίνω** **δριμύτως**: Βι.'Αλεξ.353/IV **ό** **δέ** **Δαρειός** **συμφοράν** **τοῦτα** **καταστέρω**, | **σαυτόν** **καταστέρω** **κακώς** και **προσεστέρω** Ξέρω.Μακρ.έν Σάθ.3,243 **άπελεγγας** **τήν** **πλάνην** και **καταστέρω** τινά **ήν** **κακοφροσύνην** 3) ρηματ. π. **καταστέρω**.

καταστέρω [ή] (σπληνίταισι) μτγν. κ. μον. **έπι** **τατ**. του **σπληνίταισι** βλλ.2), **άναγρόφω** τώ **δνομά** τινος **έπί** **σπληνίταισι** ή **έπί** **άλλου** **ύψηλό** και **δημο** σίου **μέρου** **πρός** **στιγματισμόν** αυτού, **έπι** **φέρω** **άτιμίαν** ή **δυσφορίαν** **εις** **τινα**, **στιγματίζω** τινά: Φιλ.όπ.54Η **όόγμα** **καταστέρω** τινά, Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,2 **έπί** **τόν** **τοίχων** **γεγραμμένα** **έν** **τώ** **Κεραμειώ** **άνάγνωθι**, **όπου** **καταστέρω** τινά **τά** **όνόματα**, Πολύδ.8,73 2) **συνεκ**. **κατηγορώ** **σφοδρά**, **κατακρίνω** **δριμύτως**: Βι.'Αλεξ.353/IV **ό** **δέ** **Δαρειός** **συμφοράν** **τοῦτα** **καταστέρω**, | **σαυτόν** **καταστέρω** **κακώς** και **προσεστέρω** Ξέρω.Μακρ.έν Σάθ.3,243 **άπελεγγας** **τήν** **πλάνην** και **καταστέρω** τινά **ήν** **κακοφροσύνην** 3) ρηματ. π. **καταστέρω**.

καταστέρω [ή] (σπληνίταισι) μτγν. κ. μον. **έπι** **τατ**. του **σπληνίταισι** βλλ.2), **άναγρόφω** τώ **δνομά** τινος **έπί** **σπληνίταισι** ή **έπί** **άλλου** **ύψηλό** και **δημο** σίου **μέρου** **πρός** **στιγματισμόν** αυτού, **έπι** **φέρω** **άτιμίαν** ή **δυσφορίαν** **εις** **τινα**, **στιγματίζω** τινά: Φιλ.όπ.54Η **όόγμα** **καταστέρω** τινά, Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,2 **έπί** **τόν** **τοίχων** **γεγραμμένα** **έν** **τώ** **Κεραμειώ** **άνάγνωθι**, **όπου** **καταστέρω** τινά **τά** **όνόματα**, Πολύδ.8,73 2) **συνεκ**. **κατηγορώ** **σφοδρά**, **κατακρίνω** **δριμύτως**: Βι.'Αλεξ.353/IV **ό** **δέ** **Δαρειός** **συμφοράν** **τοῦτα** **καταστέρω**, | **σαυτόν** **καταστέρω** **κακώς** και **προσεστέρω** Ξέρω.Μακρ.έν Σάθ.3,243 **άπελεγγας** **τήν** **πλάνην** και **καταστέρω** τινά **ήν** **κακοφροσύνην** 3) ρηματ. π. **καταστέρω**.

καταστέρω [ή] (σπληνίταισι) μτγν. κ. μον. **έπι** **τατ**. του **σπληνίταισι** βλλ.2), **άναγρόφω** τώ **δνομά** τινος **έπί** **σπληνίταισι** ή **έπί** **άλλου** **ύψηλό** και **δημο** σίου **μέρου** **πρός** **στιγματισμόν** αυτού, **έπι** **φέρω** **άτιμίαν** ή **δυσφορίαν** **εις** **τινα**, **στιγματίζω** τινά: Φιλ.όπ.54Η **όόγμα** **καταστέρω** τινά, Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,2 **έπί** **τόν** **τοίχων** **γεγραμμένα** **έν** **τώ** **Κεραμειώ** **άνάγνωθι**, **όπου** **καταστέρω** τινά **τά** **όνόματα**, Πολύδ.8,73 2) **συνεκ**. **κατηγορώ** **σφοδρά**, **κατακρίνω** **δριμύτως**: Βι.'Αλεξ.353/IV **ό** **δέ** **Δαρειός** **συμφοράν** **τοῦτα** **καταστέρω**, | **σαυτόν** **καταστέρω** **κακώς** και **προσεστέρω** Ξέρω.Μακρ.έν Σάθ.3,243 **άπελεγγας** **τήν** **πλάνην** και **καταστέρω** τινά **ήν** **κακοφροσύνην** 3) ρηματ. π. **καταστέρω**.

καταστέρω [ή] (σπληνίταισι) μτγν. κ. μον. **έπι** **τατ**. του **σπληνίταισι** βλλ.2), **άναγρόφω** τώ **δνομά** τινος **έπί** **σπληνίταισι** ή **έπί** **άλλου** **ύψηλό** και **δημο** σίου **μέρου** **πρός** **στιγματισμόν** αυτού, **έπι** **φέρω** **άτιμίαν** ή **δυσφορίαν** **εις** **τινα**, **στιγματίζω** τινά: Φιλ.όπ.54Η **όόγμα** **καταστέρω** τινά, Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,2 **έπί** **τόν** **τοίχων** **γεγραμμένα** **έν** **τώ** **Κεραμειώ** **άνάγνωθι**, **όπου** **καταστέρω** τινά **τά** **όνόματα**, Πολύδ.8,73 2) **συνεκ**. **κατηγορώ** **σφοδρά**, **κατακρίνω** **δριμύτως**: Βι.'Αλεξ.353/IV **ό** **δέ** **Δαρειός** **συμφοράν** **τοῦτα** **καταστέρω**, | **σαυτόν** **καταστέρω** **κακώς** και **προσεστέρω** Ξέρω.Μακρ.έν Σάθ.3,243 **άπελεγγας** **τήν** **πλάνην** και **καταστέρω** τινά **ήν** **κακοφροσύνην** 3) ρηματ. π. **καταστέρω**.

καταστέρω [ή] (σπληνίταισι) μτγν. κ. μον. **έπι** **τατ**. του **σπληνίταισι** βλλ.2), **άναγρόφω** τώ **δνομά** τινος **έπί** **σπληνίταισι** ή **έπί** **άλλου** **ύψηλό** και **δημο** σίου **μέρου** **πρός** **στιγματισμόν** αυτού, **έπι** **φέρω** **άτιμίαν** ή **δυσφορίαν** **εις** **τινα**, **στιγματίζω** τινά: Φιλ.όπ.54Η **όόγμα** **καταστέρω** τινά, Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,2 **έπί** **τόν** **τοίχων** **γεγραμμένα** **έν** **τώ** **Κεραμειώ** **άνάγνωθι**, **όπου** **καταστέρω** τινά **τά** **όνόματα**, Πολύδ.8,73 2) **συνεκ**. **κατηγορώ** **σφοδρά**, **κατακρίνω** **δριμύτως**: Βι.'Αλεξ.353/IV **ό** **δέ** **Δαρειός** **συμφοράν** **τοῦτα** **καταστέρω**, | **σαυτόν** **καταστέρω** **κακώς** και **προσεστέρω** Ξέρω.Μακρ.έν Σάθ.3,243 **άπελεγγας** **τήν** **πλάνην** και **καταστέρω** τινά **ήν** **κακοφροσύνην** 3) ρηματ. π. **καταστέρω**.

καταστέρω [ή] (σπληνίταισι) μτγν. κ. μον. **έπι** **τατ**. του **σπληνίταισι** βλλ.2), **άναγρόφω** τώ **δνομά** τινος **έπί** **σπληνίταισι** ή **έπί** **άλλου** **ύψηλό** και **δημο** σίου **μέρου** **πρός** **στιγματισμόν** αυτού, **έπι** **φέρω** **άτιμίαν** ή **δυσφορίαν** **εις** **τινα**, **στιγματίζω** τινά: Φιλ.όπ.54Η **όόγμα** **καταστέρω** τινά, Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,2 **έπί** **τόν** **τοίχων** **γεγραμμένα** **έν** **τώ** **Κεραμειώ** **άνάγνωθι**, **όπου** **καταστέρω** τινά **τά** **όνόματα**, Πολύδ.8,73 2) **συνεκ**. **κατηγορώ** **σφοδρά**, **κατακρίνω** **δριμύτως**: Βι.'Αλεξ.353/IV **ό** **δέ** **Δαρειός** **συμφοράν** **τοῦτα** **καταστέρω**, | **σαυτόν** **καταστέρω** **κακώς** και **προσεστέρω** Ξέρω.Μακρ.έν Σάθ.3,243 **άπελεγγας** **τήν** **πλάνην** και **καταστέρω** τινά **ήν** **κακοφροσύνην** 3) ρηματ. π. **καταστέρω**.

καταστέρω [ή] (σπληνίταισι) μτγν. κ. μον. **έπι** **τατ**. του **σπληνίταισι** βλλ.2), **άναγρόφω** τώ **δνομά** τινος **έπί** **σπληνίταισι** ή **έπί** **άλλου** **ύψηλό** και **δημο** σίου **μέρου** **πρός** **στιγματισμόν** αυτού, **έπι** **φέρω** **άτιμίαν** ή **δυσφορίαν** **εις** **τινα**, **στιγματίζω** τινά: Φιλ.όπ.54Η **όόγμα** **καταστέρω** τινά, Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,2 **έπί** **τόν** **τοίχων** **γεγραμμένα** **έν** **τώ** **Κεραμειώ** **άνάγνωθι**, **όπου** **καταστέρω** τινά **τά** **όνόματα**, Πολύδ.8,73 2) **συνεκ**. **κατηγορώ** **σφοδρά**, **κατακρίνω** **δριμύτως**: Βι.'Αλεξ.353/IV **ό** **δέ** **Δαρειός** **συμφοράν** **τοῦτα** **καταστέρω**, | **σαυτόν** **καταστέρω** **κακώς** και **προσεστέρω** Ξέρω.Μακρ.έν Σάθ.3,243 **άπελεγγας** **τήν** **πλάνην** και **καταστέρω** τινά **ήν** **κακοφροσύνην** 3) ρηματ. π. **καταστέρω**.

καταστέρω [ή] (σπληνίταισι) μτγν. κ. μον. **έπι** **τατ**. του **σπληνίταισι** βλλ.2), **άναγρόφω** τώ **δνομά** τινος **έπί** **σπληνίταισι** ή **έπί** **άλλου** **ύψηλό** και **δημο** σίου **μέρου** **πρός** **στιγματισμόν** αυτού, **έπι** **φέρω** **άτιμίαν** ή **δυσφορίαν** **εις** **τινα**, **στιγματίζω** τινά: Φιλ.όπ.54Η **όόγμα** **καταστέρω** τινά, Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,2 **έπί** **τόν** **τοίχων** **γεγραμμένα** **έν** **τώ** **Κεραμειώ** **άνάγνωθι**, **όπου** **καταστέρω** τινά **τά** **όνόματα**, Πολύδ.8,73 2) **συνεκ**. **κατηγορώ** **σφοδρά**, **κατακρίνω** **δριμύτως**: Βι.'Αλεξ.353/IV **ό** **δέ** **Δαρειός** **συμφοράν** **τοῦτα** **καταστέρω**, | **σαυτόν** **καταστέρω** **κακώς** και **προσεστέρω** Ξέρω.Μακρ.έν Σάθ.3,243 **άπελεγγας** **τήν** **πλάνην** και **καταστέρω** τινά **ήν** **κακοφροσύνην** 3) ρηματ. π. **καταστέρω**.

καταστέρω [ή] (σπληνίταισι) μτγν. κ. μον. **έπι** **τατ**. του **σπληνίταισι** βλλ.2), **άναγρόφω** τώ **δνομά** τινος **έπί** **σπληνίταισι** ή **έπί** **άλλου** **ύψηλό** και **δημο** σίου **μέρου** **πρός** **στιγματισμόν** αυτού, **έπι** **φέρω** **άτιμίαν** ή **δυσφορίαν** **εις** **τινα**, **στιγματίζω** τινά: Φιλ.όπ.54Η **όόγμα** **καταστέρω** τινά, Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,2 **έπί** **τόν** **τοίχων** **γεγραμμένα** **έν** **τώ** **Κεραμειώ** **άνάγνωθι**, **όπου** **καταστέρω** τινά **τά** **όνόματα**, Πολύδ.8,73 2) **συνεκ**. **κατηγορώ** **σφοδρά**, **κατακρίνω** **δριμύτως**: Βι.'Αλεξ.353/IV **ό** **δέ** **Δαρειός** **συμφοράν** **τοῦτα** **καταστέρω**, | **σαυτόν** **καταστέρω** **κακώς** και **προσεστέρω** Ξέρω.Μακρ.έν Σάθ.3,243 **άπελεγγας** **τήν** **πλάνην** και **καταστέρω** τινά **ήν** **κακοφροσύνην** 3) ρηματ. π. **καταστέρω**.

καταστέρω [ή] (σπληνίταισι) μτγν. κ. μον. **έπι** **τατ**. του **σπληνίταισι** βλλ.2), **άναγρόφω** τώ **δνομά** τινος **έπί** **σπληνίταισι** ή **έπί** **άλλου** **ύψηλό** και **δημο** σίου **μέρου** **πρός** **στιγματισμόν** αυτού, **έπι** **φέρω** **άτιμίαν** ή **δυσφορίαν** **εις** **τινα**, **στιγματίζω** τινά: Φιλ.όπ.54Η **όόγμα** **καταστέρω** τινά, Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,2 **έπί** **τόν** **τοίχων** **γεγραμμένα** **έν** **τώ** **Κεραμειώ** **άνάγνωθι**, **όπου** **καταστέρω** τινά **τά** **όνόματα**, Πολύδ.8,73 2) **συνεκ**. **κατηγορώ** **σφοδρά**, **κατακρίνω** **δριμύτως**: Βι.'Αλεξ.353/IV **ό** **δέ** **Δαρειός** **συμφοράν** **τοῦτα** **καταστέρω**, | **σαυτόν** **καταστέρω** **κακώς** και **προσεστέρω** Ξέρω.Μακρ.έν Σάθ.3,243 **άπελεγγας** **τήν** **πλάνην** και **καταστέρω** τινά **ήν** **κακοφροσύνην** 3) ρηματ. π. **καταστέρω**.

καταστέρω [ή] (σπληνίταισι) μτγν. κ. μον. **έπι** **τατ**. του **σπληνίταισι** βλλ.2), **άναγρόφω** τώ **δνομά** τινος **έπί** **σπληνίταισι** ή **έπί** **άλλου** **ύψηλό** και **δημο** σίου **μέρου** **πρός** **στιγματισμόν** αυτού, **έπι** **φέρω** **άτιμίαν** ή **δυσφορίαν** **εις** **τινα**, **στιγματίζω** τινά: Φιλ.όπ.54Η **όόγμα** **καταστέρω** τινά, Λουκ.'Εταιρ.Δ 4,2 **έπί** **τόν** **τοίχων** **γεγραμμένα** **έν** **τώ** **Κεραμειώ** **άνάγνωθι**, **όπου** **καταστέρω** τινά **τά** **όνόματα**, Πολύδ.8,73 2) **συνεκ**. **κατηγορώ** **σφοδρά**, **κατακρίνω** **δριμύτως**: Βι.'Αλεξ.353/IV **ό** **δέ** **Δαρειός** **συμφοράν** **τοῦτα** **καταστέρω**, | **σαυτόν** **καταστέρω** **κακώς** και **προσεστέρω** Ξέρω.Μακρ.έν Σάθ.3,243 **άπελεγγας** **τήν** **πλάνην** και **καταστέρω** τινά **ήν** **κακοφροσύνην** 3) ρηματ. π. **καταστέρω**.

λους, ἴωσ.ΑΙ 15,7,5 ἀτραπιῶν κατάστημα, Πορφ. Ἀποχ.4,6' 4) πολιτικὴ κατάσταση, Πολύμημα: Πολυδ.6,50,2 οὐδὲν αἰρετώτερον τοῦ Λακωνικοῦ καταστήματος καὶ συντάγματος' 5) γεν. ἡ θέσις, ἡ κατάσταση ὑποθέσεως τινος: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.25,18' 6) εἶδ. ἀστρολ. ἡ θέσις, κατάστασις, διάταξις τῶν οὐρανῶν: Βέττ.Βάλ.71,23' 7) ἡ φυσικὴ διάταξις, κατάσταση: αὐτ.175,10 τὸ κοσμικὸν κατάστημα ἰδηλ. τὰ τέσσαρα στοιχεία καὶ οἱ τέσσαρες ἀνεμοὶ, Δαμάσκ. Ἀρχ.124 ἐν στερεῶν τινι καὶ αὐαῖώδει καταστήματι' κ. ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου: Συμηλ.Φυσ.232,1 ὑπαστάσεως κατάστημα' 8) ἐκίλ. σχῆμα, περιβολή, στολή, ἐνδυμασία' 9) νεώτ. τὸ κτίριον ἐν ᾧ εἶναι ἐγκατεστημένη δημοσία τις ἢ κοινωφελὴς ὑπηρεσία, κοινωφελὲς ἴδρυμα: τὰς Κυριακὰς μένουσι κλειστὰ τὰ δημόσια καταστήματα καὶ γραφεῖα, - ἐν τῷ καταστήματι τῆς Δημαρχίας, - τὸ κατάστημα τῆς Νομαρχίας, - φιλανθρωπικὰ καταστήματα - τὸ κεντρικὸν κατάστημα τῆς τραπέζης' 10) νεώτ. κ. δημ. ἐμπορικὸν ἴδρυμα, πρατήριο παντὸς εἶδους ἐμπορευμάτων, μαγαζί: κατάσταση χονδρικοῦ πωλήσεως, -τὰ καταστήματα τῆς δεοῦ Σταδίου' || νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. βιοτεχνικὸν ἐργαστήριον ἢ ἐργοστάσιον.

καταστημάτων (ἰδ.) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰδιοκτητὴς διευθυντὴς ἐμπορικῶν καταστήματος.

καταστημάτων-ἡ-ὄν (κατάστημα) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κατάστημα βλλ.1) Ἐπίκ.ἀπ.2 καταστημάτων ἡδοναί (ἢ ἀταραξία καὶ ἡ ἀπονία, ἀηληλαγμένα ὀδύνη, ἀντίθ. κατὰ κίνησιν)' 2) ὁ ἐν τοσούτῳ καταστάσει εὐρισκόμενος, εὐσταθής, ἀτάραχος, ἡρεμὸς: Πλούτ. Τύραχ.2 βλεμμάτι καὶ κινήματι πρῶσ καὶ καταστημάτων ἦν, Συμηλ. Ἐπίκτ.114D καταστημάτων διὰθέσις τῆς ψυχῆς κ. αὐγκρ. -ώτερος: Πλαν. ἐν Walz.Ρητ.5,458 καταστημάτων-ώτερος μέλος' || ἐπὶ μουσικῶν ὄργάνων, ὁ καταπραῶνος, κατευνόςων: Γράβκ. Ἀγκ.198C καταστημάτων (ἠθιανότ.γρ. καταστατικά).

κατάστημα (ἰδ.) ἴωσ. τὸ στημένο βλλ. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

καταστήσει (ἰδ.) μτγν. ἰδρῶν, στερεῶν: Νόνν.Δ 38,424' κ. παθ.: ΠΔ ἴωδ.20,7 ὄταν γὰρ δοκῆ ἡδὴ κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπατελεῖται' || ὄμ. παθ. ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι: Εὐρ.ἀπ.385,9 λαφαί δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηρίμενοι εἰσίν' || ὄμ. ὁ παρὰκ. παθ.μτχ. κατεστηρίμενος ὁ ἀσφαλῶς ἐστηρίμενος, ἀντίθ. ἀβέβαιος: Ἀριστ.Λύκ.395b,16' 2) δοκιμάζω, ἀποδεικνύω: ἴω.Λυδ.Μην.1,14' || ἴωσ. «κατεστηρίξεν ἀρχῆ, νόμῳ ἀπέδειξεν» 3) ἀντίθ. ἐπὶ νόσων, κατασκήπτω, πῆλτω εἰς τὸ μέρος καὶ μένω ἐκεῖ: Ἰνπ.Παθ.15 καταστηρίξεν εἰς τόπον.

στίζειν τινὰς χαρακτηρίσει' || κτ. ἴωσ. «καταστήων, κατασφραγίζων, παρ' ὅσων τὰ ὄνματα τῶν ἀτακτοῦντων παρέσιον καὶ ἐξημίουν» 2) ρηματ. π. καταποτικῶς, κατασπιγῶς, κατάσπιζις.

κατάσπιζω -ον (κατασπιζῶ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ πλήρης σπιγμάτων, σημειών: Σοφ.ἀπ.11 κύων κατὰσπιζομαι, Εὐρ.Βάγχ.697 κατὰσπιζομαι ὄρατος ὄρατος ὄρατος, Ἀριστ.Ζ1 593a,13 τὴν δὲ χρόαν σποδοειδῆ καὶ κατὰσπιζομαι ὁ κνολοῦστος' ὄμ. κ. ἐπὶ ἱματίου: Ἐπιγρ. κατὰσπιζομαι φοινικίω, Μέν.ἀπ.1019, Ἀρρ.ἴωδ.5 κατὰσπιζομαι ὄρατος (ποικιλίη, Σχόλ.Εὐρ.Φοιν.14) ὄρατος κατὰσπιζομαι' || ὁ ἔχων τὸ σῶμα ἢ τὸ πρόσωπον οὕτω κατὰσπιζομαι, πλήρως διαφόρον εἰκόνα σπιγματοῦμενον διὰ σπίζεως: Στράβ.6,7,5,4 κατὰσπιζομαι ὄ' ὄμοιως τοῖς ἄλλοις ἰλλυριοῖς' || μτφ. ὁ γέμων, ὁ πλήρης ἐκ τινος: Στράβ.2,5,33 κατὰσπιζομαι γὰρ ἔστιν οἰκίσσει (ἢ χώρα), αὐτ.17,3,1 κατοικίαις δὲ κατὰσπιζομαι ἔστι, Βλ.Μακκαρίου Πατριῶν ἐν Σάθ.3,508 τοῦ δ' ὄρατος κλησίαν ἀμαρτίας κατὰσπιζομαι, μομφῆς λειδορίας οὐκ ἔπλυνε' || πεποικιλμένους, κεκοσμημένους διὰ τινος: Ἰαυλ.Λόγ.5, 171A κατὰσπιζομαι ὄρατος πύραρον.

κατασπίλω-μαι-ομαι μτγν. παθ. σπιδουόμενος, γίνομαι σπιδνός, λαμπρός: Γρηγ.Ναζ.2,395A τὸ λαῖον τοῦ λόγου καὶ κατασπίλωμενον.

κατασπίλω (σπιδῶ) ἐκπέρω σπιδνός, ἀκτινοβόλον φῶς, καταλόμω: Ὑγν. Ἀρ.10 κατασπίλωμενος ὄρατος ὄρατος, Στράτ.ΑΠ 12,254 στόλος Ἐρώτων πύραρον κατασπίλωμενος.

κατάσπιζω-εως (ἢ) (κατασπιζῶ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατασπίζου, δερματοσπίξις, σπιγματοσπίξις, χιτῶνισμα, τατουάζ.

κατασπιγγραφία (ἢ) νεώτ. ἡ καθ' ὄρισμένους κανόνας κατασπιγῶν τῶν διαφόρων πράξεων κατασπιγματοσπίξις ἢ ὄρατος ὄρατος βιβλίον, ἡ τήρησις τῶν λογιστικῶν βιβλίων κατασπιγματοσπίξις.

κατασπιγγράφος (ἰδ.) νεώτ. ὁ ἔχων ὡς ἔργον τὴν κατασπιγματοσπίξιν βλλ., λογιστής.

κατάσπιζω (ἰδ.) μον. νεώτ. κ. δημ. κατάλογος, σημειωματοῦρον: Καισάρ.Δαπ.3,20 θέλω νὰ τὸν ἐρωτήσω πόσον βούτερον ἐξοδιάζει . . πόσα ἔξωλα καὶ πόσον κρηθάρη . . νὰ με δώσῃ κατὰσπιζομαι' || νεώτ. κ. δημ. βιβλίον ἐν ᾧ κατασπιζομαί λογισμοί, ἐμπορικῶν, λογιστικῶν βιβλίων: Θεοτ.Κ 38 ὄρατος πάλι τὰ παλιὰ κατὰσπιζομαι ἐπὶ τῶν ἀνοσπιδνόντων εἰς παλαιούς λογισμοί, τοῦ παρελθόντος, φρ. τον ἔχω στοῦ διαβόλου τὸ κατὰσπιζομαι βλ. διάβολος 5).

κατασπιγνοία (ἢ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς κατασπιζῶν, ἐμπορικῶν βιβλίων.

κατασπιζομαι (ἰδ.) ὄρατος (στοιχειοῦμαι) μτγν. ἀνόμοιοι εἰς τὰ στοιχεῖα μου, εἶμαι στοιχειώδης: Ἐπίκ. Ἐπιστ.1,3U τύπος κατεσπιζομαι ὄρατος (στοιχειώδης διάγραμμα, οὐδέσιον).

κατασπιζῶ (στοιχίζω) μτγν. διδάσκω τινὰ τὰ στοιχεῖα, τὰ πρῶτα γράμματα: Χρυσ.Στωικ.2,39.

καταστολαρία (ἢ) μτγν. τὰ ὑπὸ τῶν καταστολαρίων βλλ. παρ' ὅσων ἀσπιδνόντων ἔργων: ἴω.Λυδ. Ρομ.1,40 πλανιπεδάρη ἢ καταστολαρία.

καταστολαρίος (ἰδ.) μτγν. κ. μον. εἶδος μίμου γελοιοποιῶν παρὰ βυζαντινῶν, ὄνομασθέντος οὕτως ἐκ τῆς ποικιλομορφῆς στολῆς ἢν ἔφερε, πρὸς παλιὰστολος.

καταστολέω (ἰδ.) (καταστέλλω) μον. ὁ καταστέλλω: Φιλῆς 2,361 ἔκδ. Mill.

καταστολή (ἢ) (καταστέλλω) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ περιβολή, ἡ ἐνδυμασία, στολή: ΚΔ Τιμ.1,2,9 τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμεῖ . . κοσμεῖν ἑαυτὰς, ἴωσ.Πτ.2,8,4' || μτφ. ΠΔ ἴωδ.61,3 καταστολήν βόλεις ἀντὶ πνεύματος ὀκνηδίας' 2) κ. νεώτ. τὸ καταστέλλειν, ἢ κατάποσις, ἢ ἐμπόδιος,

καταστολέω (ἰδ.) (καταστέλλω) μον. ὁ καταστέλλω: Φιλῆς 2,361 ἔκδ. Mill.

καταστολή (ἢ) (καταστέλλω) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ περιβολή, ἡ ἐνδυμασία, στολή: ΚΔ Τιμ.1,2,9 τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμεῖ . . κοσμεῖν ἑαυτὰς, ἴωσ.Πτ.2,8,4' || μτφ. ΠΔ ἴωδ.61,3 καταστολήν βόλεις ἀντὶ πνεύματος ὀκνηδίας' 2) κ. νεώτ. τὸ καταστέλλειν, ἢ κατάποσις, ἢ ἐμπόδιος,

καταστολή (ἢ) (καταστέλλω) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ περιβολή, ἡ ἐνδυμασία, στολή: ΚΔ Τιμ.1,2,9 τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμεῖ . . κοσμεῖν ἑαυτὰς, ἴωσ.Πτ.2,8,4' || μτφ. ΠΔ ἴωδ.61,3 καταστολήν βόλεις ἀντὶ πνεύματος ὀκνηδίας' 2) κ. νεώτ. τὸ καταστέλλειν, ἢ κατάποσις, ἢ ἐμπόδιος,

καταστολή (ἢ) (καταστέλλω) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ περιβολή, ἡ ἐνδυμασία, στολή: ΚΔ Τιμ.1,2,9 τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμεῖ . . κοσμεῖν ἑαυτὰς, ἴωσ.Πτ.2,8,4' || μτφ. ΠΔ ἴωδ.61,3 καταστολήν βόλεις ἀντὶ πνεύματος ὀκνηδίας' 2) κ. νεώτ. τὸ καταστέλλειν, ἢ κατάποσις, ἢ ἐμπόδιος,

ή καταπράυνσις: Διόδ.Ιδ.94, Κλήμ. Ἀλ.137 καταστολή τῶν παθῶν, Ὁρειδ.ἀν.74 καταστολή τῆς ὀδύνης; || δάμασις, κατόνησις, ὑποταγή, ὑποδουλώσις: Πάπ. καταστολή τῆς Θεβαίδος; 3) σεμνότης, μετριοφροσύνη: Ἰηρ.Εὐαχ.5,8 || μετριότης, κοσμιότης: Πλούτ.Περ.5 πράσις πορείας καὶ καταστολή περιβολῆς; || μετριοπάθεια, ἐγκράτεια, συγκράτησις παθῶν, σωφροσύνη: ὀθ. κ. ἡρεμία φυγῆς, ἀταραξία: Ἀρρ.Ἐπικτ.2,10,15 αἰδῶ καὶ καταστολήν καὶ ἡμερότητα, Κλήμ. Ἀλ. 785 κατακόσμησις ἡθῶν καὶ καταστολή, Ἰάμβλ. Πυθ.28 εὐσταθεῖα φυγῆς καὶ καταστολή σώματος, Ἐπιγρ. ἡ τοῦ βίου σώφρων καταστολή; 4) μαν. ὁ ἐνταφισμός: Ἀκολουθ.Μ.Ἐδδ.Μ.Σσθβ. Ὁδ.3 καταστολή δε, Σῶτερ, τῆ ἐν αἰνῶνι καὶ νῦν ματι, πεπεδημένους ἔλιψας; 5) σφάλ. κ. νόπ. τὰ τέρμα ἐνεργείας κ. ἰδ. συνθέτου τινός δράσεως, εἰδ. ἡ λύσις πλοῆκῃ ἐν δραματικῷ ἔργῳ: Σχόλ. Ἀριστοφ.Εἰρ.1203 καταστολή δράματος; πρβλ. καταστόλιον.

καταστολιᾶζω μαν. καταστολιᾶζω βλ.λ.: Νικ. Χων.Κωδ. [ἐκδ. Bekk] 132,27 καταστολιάσαι, **καταστολιᾶω** [στολιᾶζω, στολή] μτγν. νεώτ. κ. δημ., παθ. κ. ἐν μέσ σημ. καταστολιζομαι, δημ. ἀόρ. καταστολισθηκα κ. μτχ. παθ. πορακ. καταστολισμένος, στολιᾶζω, κοσμῶ τινά ἢ τι ὑπερβαλλόντως, φορτικῶς, φορτῶν με στολιᾶια: Εὐνάπ. Ἰστ. Ἀν.82, 13 τινάς ἑξ ἐπισκόπους αὐτῶν εἰς τὸ θαυμαζόμενον σχῆμα καταστολισάσθαι κ. παθ. Πλούτ. Ἡβ.65D προσκυνούμενον καὶ καταστολιζόμενον . . ὥσπερ ἀγαλμα βαρβαρικόν || στολιᾶω κ. παθ. στολιζομαι ἀφθῶνως, πλουσίως, πλήρως, ἐν χρ. κ. μτφ.: Μεθόδ.Συμπ.387Α ἡ τῷ διακρίσει τῆς ἀρετῆς κόμῳφ καταστολισμένη, -καταστόλισαν τὴν πόλιν δι' ἀφίδων, μύρτων καὶ σπυαίων, - ἡ ἐκκλήσις καταστολισθηκε γιὰ τὸ πανηγύρι; || νεώτ. κ. δημ. κ. μέσ. σταλιᾶζω ἑμαυτὸν ἀφθῶνως, ἐν χρ. κ. μτφ.: Χριστόπ.Ποιήμ.81,19 ἡ γῆ καταστολιζεται καὶ ὅλη λουλουδιζει, - ἡ οἰκοδόμοισα καταστολισθη διὰ τὴν υποδοχὴν. **καταστόλιον** [τό] μαν. τὸ τέρμα πορείας, ὀθ. ἡ ἀφίξις εἰς τι μέρος: ΚΠορφ. Ἐκδ.477 [ἐκδ. Β.] πρβλ. καταστολή 5).

καταστομιζῶ [στόμα] μτγν. ἐπιστομιζῶ, ἀναγκάζω τινά νά σιωπήσῃ, ἀποστομῶνω, τοῦ κλειῶ τὸ στόμα: Πλούτ. Ἀριστ.4 τοῦς μὲν τότε βωῶντας ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ μαρτυραίντας καταστόμοισι [δ.γρ. ἐπεστόμισε].

καταστόμιον [τό] [στόμιον] μτγν. τὸ ἐπιστόμιον αὐλοῦ ἢ σωλήνος: Ἡρων Πνευμ.1,25.

καταστομίς-ιδος [ἡ] [στόμα] Ἡσ. ἡμέροσις τὸ αὐλοῦ, τὸ ἐνδύμιον, τὸ ἐπιστόμιον τοῦ αὐλοῦ.

καταστομῶ-ῶ [σταμῶ] μαν. δέξω τὸ στόμα, τὴν κόφιν τινός, καθιστῶ τὸ δέξω, κοπετρῶν || τὸ παθ. κτώμαι, λαμβάνω ὀρεῖαν ἀκμὴν ἡ ἀκμῆν: Εὐμάθ.44.

καταστονᾶζῶ-έω [σταναζῶ, στόνος], μτγν. θρηνώ τινα στενάζων, κλαίω, μτ. αἰτ.: Ἀγαθ. ΑΠ7,574 οἰκτρῶ δ' ὑπὲρ τύμβοιο καταστονᾶχθσαν ἑταίροι κείμενον.

κατάστοργος-ον [στοργή] ὁ τῆς στοργῆς, τῆς ἀγάπης, φίλιος: Ἐπιρ.87 γῆφοισι ἀσκήσασα κατάστοργοις Ἀφροδίτη.

καταστορέννυμι [στορέννυμι] κ. μαν., μτχ. καταστορένναι, μέλλ. καταστορέσει, παθ. ὀφρ. καταστορέοθην, παρακ. καταστόρεσται, ἐκτείνω, ἀπλώνω τὸ ἀνωθὲν τινος, καλύπτω, σκεπάζω με κῆτι: Ἰλ.Ω798 ἤπερβεν πυκνοῖσιν ἄλασι καταστόρεσαν μεγάλωσι [κῆπετον]; || ἐξαπλώνω ἐπὶ τινος, σπῶνω κάτω: Ὁδ.Ρ32 κῶσα καταστάρωσα θρόνοις ἐνι δαιδαλέοισι; 2) καταρρίπτω τινά νεκρὸν, τὸν ἔξαπλώνω κατὰ γῆς, φανεῶν τινά:

Ἡρ.9,69 ἐπεσόντες δὲ καταστόρεσαν αὐτῶν ἐξαικοῖσις, Φιλ.733E ἅπαντα στρατὸν ἠθῆδὸν καταστόρεσαν; 3) ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν θάλασσαν, καταπράυνω, καταπαύω τὰ κύματα, καθιστῶ λείαν, ὀμαλήν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης: Λεωνίδ. Ἀλ.ΑΠ7,668 καταστορέννυμι κύματα, Βασ. 333 θάλασσαν ἀργιαίνουσαν καὶ βρασσομένην γαλήνη καταστόρεον; || ὄμ. μτφ. καθιστῶ τι ὀμαλόν, καταπράυνω, καταπαύω: Πλούτ.Σύγκρ. Λυκ.Νομ2 τὴν ταυτήν καταστόρεσαν ἀνωμαλίαν, αὐτ.Λούκ.5 καταστόρεσε τὴν φιλατιμίαν, αὐτ.Ἡβ.101C ἐν μὴ τὰ πάθη τῆς φυγῆς καταστόρεσε Ἀλ. ἀπ.103 καταστορέννυμι τὸν θυμὸν; 4) μτφ. ἐπὶ νοσῶδων ὕγρων τοῦ σώματος, ἐξελείφομαι, ἐκλείπω: Ἰηρ. Ἀρχ. Ἰηρ.19 οὐ παύεται τὶ τούτων πρότερον, πρὶν ἢ ἀποκαθαρθῆτε καὶ καταστορεσθῆτε καὶ μίχθῃ τοῖσιν ἄλλοισιν; 5) μαν. καταστάρω, ἐξαπλώνω: Γεωπ.4,32 καταστορέννυμι κλῆμα; 6) ρηματ. π. καταστόρεσις.

καταστόρεσις-εως [ἡ] [καταστορέννυμι] μαν. ἡ κατάστρωσις, τὸ ἀπλώνω, τὸ στρώσιμο: Γεωπ.3,38. **καταστοχάζομαι** [στοχάζομαι] μτγν. κ. μαν. κατὰ τὸ σκοποῦ ἢ τοῦ στόχου βάλλω, τείνω πρὸς τὸν σκοπὸν: Ἀλέξ. Ἀφρ.Πυρ.δ' 2) συν. εκδ. ἐπιτυχάνω, εἰκάζω ἐν εὐρίσκω τι, συμπεραίνω: Πολύβ.12,13,4 πόθεν δ' ἔγω καταστοχάζομαι τοῦτο; Διόδ.Σ19,39 κατασταχασάμενος τὸ μέλλαν κ. μτ. γεν. ὁ Ἀθην.9,391B τὸ συνεκίχεν καὶ καταστοχάζεσθαι τῶν σκωπτομένων, Πρόκλ. Ἀλκ. 46C, Φιλῶν. Ἰω. Ὑπομν.Φυσ.640,3 κ. ἀπολ.: Ἡφαιστ. Ἀστρ.3,4 κ. παθ.: Φιλῶδ.Ρητ.1,362S τὸ καταστοχασάμενος εἰκότως, EM 385,15 καταστοχάζεσθαι [γλῶσσα. τοῦ ἐσκευασθῆσθαι]; || μαν. τὸ ἐνεργ. καταστοχάζω ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Σουῖδ. ἐν λ. προφητεῖα [ἔσφ. γρ.], Βι. Ἀλεξ.3536W ὁ δὲ Δαρεῖος συμφορὰν τοῦτο καταστοχάσας, | σαυτὸν κατεστηλίτευσ' 3) ρηματ. π. καταστοχασμός, καταστοχάσις, καταστοχαστής.

καταστοχάσις-εως [ἡ] [καταστοχάζομαι] μαν. καταστοχασμός βλ.λ.: Φιλῶν. Ἰω. Ὑπομν.Α Ὑατ. 385,23 καταστοχασίς τῆς ἀναταλῆς τῶν ἄστρων.

καταστοχασμός [ὁ] [καταστοχάζομαι] μτγν. ὑπόνοια, εἰκασία, συμπεράσμα: Διόδ.Σ1,37 τοῦ πράγματος εἰς ὑπόνοιαν καὶ καταστοχασμὸν πιθανὸν κατανόητος.

καταστοχαστής [ὁ] [καταστοχάζομαι] λεξ. ὁ καταστοχάζόμενος, ὁ εἰκάζων, ὁ τεκμαιρόμενος τι: Σουῖδ. ἐν λ. προφητεῖα τοῦ μέλλοντος καταστοχαστής [πθ. γρ. ἀντὶ καταστοχάσις].

καταστοχαστικός-ή-όν [καταστοχάσις] μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶμενος εἰς καταστοχασμὸν βλ.λ., εἰς εἰκασίαν ἢ ὁ ἐξ εἰκασίας προκύπτων: Φιλῶδ. Ρητ.2,12S; 2) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστοχάζεσθαι, ὁ ἰκανὸς εἰς τὸ εἰκάζειν: Κλήμ. Ἀλ.820 δύναμις τῶν μελλόντων καταστοχαστική.

καταστοχῶ-έω [στόχας] πάπ. βάλλω πλήττω τὸν στόχον, εἰστοχῶ, μτφ. ἐπιτυχάνω τὸν θεκασμὸν, τὴν δωροδοκίαν τινός: ὤστ' ἐν σὺν τοῖς θεοῖς καταστοχῆσαμεν αὐτοῦ [καταστοχῆσαμεν], **καταστραγγίζω** [στραγγίζω] μτγν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. -ισω κ. -ίω, παθ. -ίζομαι, δημ. παθ. ὀφρ. καταστραγγίσθηκα κ. μτχ. παρακ. καταστραγγιζόμενος στραγγίζω ἐντελῶς, καθ' ὀλοκλήριαν: ΠΔ Λευτ.5,9 τὸ δὲ κατάλοιπον τοῦ αἱματος [ὁ λευρὸς] καταστραγγίει ἐπὶ τὴν βάσιν τοῦ βυσισστηρίου; || τὸ παθ. νεώτ. κ. δημ. ὑφίσταμαι τελείαν, ὀλοσερῆ στραγγίσιν: βοδύτρον καταστραγγιζόμενον; 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀμτβ. ἐνεργῶ τὸν ἴδιον ἐμοῦ πλήρη στραγγισμὸν ἢ κ. ἐν παθ. σημ. ὀφίσταμαι, πάσχω πλήρη στραγγισμὸν: ὁ τυρὸς μετὰ τὴν πῆξιν κρεμύμενος ἐντὸς ἀραιοῦ ὑφάσματος καταστραγγίζει, - τὰ πλυ-

μένα μαχιάρα πριν ἀπλωθῶν καταστραγγίζου' 3) δημ. μτφ. ἐπὶ προσ. τὸ ἐνεργ. ἀμτθ. καθισχεῖν, πάσχω σωματικὴν κατάπνοιαν μετ' ἰσχνάνσεως : ἀπὸ τὴν πνευμονία καταστράγγιζε' ἐν ὄμ. σμ. κ. ἢ μτχ. παθ. παρακ. καταστραγγισμένος. **καταστράπτω** (ἀστράπτω, ἀστραπή) ἐπὶ τοῦ Διός, ρίπτω ἐπὶ τῆς γῆς ἀστραπῆς : Σοφ. Τρ. 437 πρὸς σε ταῦ κατ' ἄκρον Οὐρανοῦ νάπας Διὸς καταστράπτοντος κ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἀπολλ. 1, 9, 26 Ἀπόλλων . . τοξέσσης τῷ βέλει εἰς τὴν θάλασσαν καθήστραφε' || ἐν συνήθ. χρ. ἀπρσο. καταστράπτει ἀστράπτει λ'αν' πρβλ. βρέχει, νίφει : Πλούτ. Γάβ. 23 τοσαυτῆς ἐδρόντης καὶ καθήστραφε' 2) μτθ. βάλλω, πλήττω τινὰ δι' ἀστραπῆς, θαμβῶ, τυφλώνω : Πλούτ. Τιμ. 28 ἔπιπτε τὰ πρόσωπα καὶ καθήστραπτε τὰς δέφεις, Ἡλίοδ. Αἰθ. 2, 4 ὀφθαλμοὶ δὲ ἀφειγγίεσι πάντας τῷ κάλλει καταστράφοντες, Θεμιστ. Λόγ. 27, 337D οἱ θραχιδῆνες . . καταστράφουσι (σε) καὶ καταθρονήσονται' 3) μτφ. πληρῶ τινὰ λῦμφεως, κάμνω τινὰ νὰ λῦμφῃ ἕκ τινος, ἀγλαΐζω : Ἡλίοδ. Αἰθ. 9, 14 ἀγυροῖς τε καὶ ἐπιχρῦσος τοῖς θπλοῖς τὸ πείδιον καταστρόπτων κ. παθ. : Μηναι. 12, 7 Ὀρθρος Ὀδ. 1 τὰς θείαις φωτοχρῦσαις, ὄσαι, καταστραπτόμενος.

κατάστρατα ἐπίρρ. δημ. ἐν μέσῃ ὁδῷ, στῆ μέσῃ τοῦ δρόμου : Κρουσ. Ἄγρατ. Τραγοῦδ. Θερισμοῦ 9 νὰ τὴν εὐρῶν κατάστρατα, ἐν τὴν γλυκοφιλήσω' πρβλ. μεσοστρατα, μεσοστρατίς. **καταστρατεύω** (στρατεύω) ἐκστρατεύω κατὰ τινας, ἐπιφέρω πόλεμον, πολεμῶ κατὰ τινας : Σουίθ. || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ., μτ. γεν. : Κλήμ. Ἀλ. 605 καταστρατεύεσθαι τοῦ θανάτου' 2) τὸ μέσ. καταστρατεύομαι ἐνεργῶ καταδρομὴν ἐν πολέμῳ, λεηλατῶ : Χίλων 2 καταστρατεύεσθαι τὸν Πότον.

καταστρατήγησις-εως(ή) [καταστρατηγῶ] νεώτ., δημ. -η ἢ ἐνέργεια τοῦ καταστρατηγεῖν, ἢ διὰ στρατηγικῶν τεχνάσματος ἐπικράτησις' 2) κ. δημ. ἰδ. μτφ. ἢ διὰ τεχνάσματος, ὄδλου παροβίσις, καταδολεμῆσις νόμου, συμφωνία, δικαιώματος ἄλλου κττ. : ἢ καταστρατήγησις τοῦ νόμου τοῦ συμβολαίου - τῶν συμφωνιῶν - τῶν συμφερόντων τῆς ἑταιρείας.

καταστράτηγία (ή) [καταστρατηγῶ] μον. ἢ διὰ στρατηγῆματος ἐπικράτησις, νίκη : Τζέτζ. Χιλ. 9, 70 καταστρατηγία.

καταστράτῃδ' ἔω [στρατηγῶ] μτγν., μαν. κ. νεώτ. καταβάλλω τινὰ διὰ στρατηγῆματός ἢ τεχνάσματος, νικῶ, ἐπικρατῶ διὰ ὄδλου : Πολύβ. 3, 71, 1 καταστρατηγεῖν τοὺς ὑπεναντίους [δ. γρ. ἀντὶ στρατηγεῖν], Διον. Ἀλ. Ρωμ. 3, 26, Στράβ. 4, 4, 2 εὐμαχεῖριστοὶ γίνονται τοῖς καταστρατηγεῖν ἐθέλουσι, Διόδ. Σ 11, 21 καταστρατηγῆσας τοὺς βαρβάρους' κ. μτ. γεν. : Σόφ. Ρήτ. 8, 201W καταστρατηγῆσαι τῶν πολέμων' || μτφ. ὁπάτω : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4, 10, αὐτ. Ἰσαί. 3 καταστρατηγεῖν τοὺς δικαστὰς [ἐπὶ ρήτορος ὀρυπτικῶς ἐπιερχομένου διὰ λόγου καὶ τοὺς δικαστὰς οἰοῦντο πολεμῶνς νικῶντος ἢ ἐξαπατώντος], Διόδ. Σ 16, 11, Φιλ. 2, 203' || κ. παθ. : Διόδ. Σ 4, 9 τὸν δὲ Δία καταστρατηγῆθέντα, Ὀνήσανδρ. 11, 5, Πλούτ. Τιμ. 11 χαλεπῶς φέροντας ἐν τῷ καταστρατηγῆσθαι διατριβῆν τοῖς Ρηγίνεσι παρεῖχον, Χαρίτ. 2, 8 καταστρατηγεῖσθαι ὑπὸ τῆς τύχης, Σέργο Μακρ. ἐν Σδδ. 3, 299 ἔδειξεν ἠπτηθῆναι καταστρατηγῆσας τῆ ἐκλογῆ τοῦ διαδόχου' 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. παραβιάζω νόμον ἢ νομικὸς διατάξεις διὰ τυπικῶς νομίμου τεχνάσματος, καταδολεμῶμαι, καταπατῶ' || ὄμ. μ. γεν. ἐνεργῶ, κάμνω καταστρατηγῆσιν βλ. 21' 3) ἀντιδρῶ διὰ τεχνάσματος ἀντιπράττω διὰ στρατηγῆματος, ἐπανορθῶ διὰ ὄδλου :

Ζώσ. 3, 24 διαμαρτίαν καταστρατηγεῖν' 4) ρηματ. π. καταστρατηγία, καταστρατήγησις,

καταστρατοπέδεια (ή) [καταστρατοπεδεύω] μτγν. ἢ στρατοπέδευσις, ἢ ἐν τῷ στρατοπέδῳ διαμονή, ὁ τοῦ στρατοπέδου βίος : Φύλαρχ. 4, 1 ὕψ' αἰς περιλαμβάνοντες τόπον ἐν τοῖς καταστρατοπέδεις ἐγγυμίζοντο, Αἰλ. Πι 9, 3. * **καταστρατοπέδευω** (στρατοπεδεύω) καταλαμβάνω τόπον τινὰ ὡς στρατοπέδον καὶ τοποθετῶ ἐν αὐτῷ τοὺς στρατιώτας : Ξεν. ΚΠ 7, 2, 8 καταστρατοπεδεύσας τοὺς ἑαυτοῦ, Ὀνήσανδρ. 6, 12, Ἄρρ. Ἀν. 5, 9, 1 καταστρατοπέδευον ἐπὶ τῇ ὄχθῃ τοῦ Ὑδάσιου' || συνεκδ. ἐπὶ στόλου, τοποθετῶ ἐν ἀσφαλεῖ : Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 7 τὸ δὲ ναυτικὸν εἰς τὰν ἴθτερα τῆς πόλεως καταστρατοπέδευον' 2) ἀμτθ. κατολομβώνω ὡς κατάλυμα : Πολύβ. 1, 30, 15 καταστρατοπέδευσαν εἰς αὐτήν [τὴν πόλιν], αὐτ. 18, 2 καταστρατοπέδευσαν ἐν ταῖς πρὸς Ἡράκλειον . . μέρσι τῆς πόλεως, αὐτ. 33, 77, 1 κ. ἀπολ. : Φιλ. Μηκ. Βελον. 103, 48' || τὸ μέσ. τοποθετῶ ἑαυτὸν ἐν στρατοπέδῳ : Ξεν. Ἀν. 3, 4, 18 καταστρατοπέδευοντο οἱ Ἕλληνες κώμας ἐπιτυχούσας, αὐτ. 4, 5, 1, αὐτ. Ἑλλ. 6, 2, 7' 3) πορεύομαι, βοδίζω : ΠΔ Μακκ. 2, 4, 22 εἰς τὴν Φοινίκην καταστρατοπέδευσε' 4) ρηματ. π. καταστρατοπέδεια.

καταστρεβλῶ-ώ [στρεβλῶ] μτγν. στρέφω βίσιως τὰ μέλη τοῦ σώματος προσαπῶ νὰ ἐκβάλω αὐτὰ ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτῶν θέσεως, ὑποβάλλω τινὰ εἰς τὸ βασανιστήριον τῆς στρέβλης, βυσαρίζω : Πλούτ. Ἀρτέ. 19 ἐπὶ τὴν ζήτησιν ὀρημάτων τοὺς μὲν ὑπηρετας καὶ τραπέζοκμούς τῆς μητρὸς συνέλαβε καὶ καταστρεβλώσε' κ. παθ. : αὐτ. Ἡθ. 105B καταστρεβλωθεὶς ὑπὸ τῶν συντυράνων ἐτελεύτησεν.

καταστρεπτικός-ή-όν [καταστρέφω] νεώτ., δημ. κ. -επτικός ὁ καταστρέφω, ὁ ἐπιφέρων καταστροφὴν, ὀλεθριος : Λαοκαρ. Μυστ. 53 ὁ καταστρεπτικός σοφίας ἤτατο τὸ ξεδιότην τους. **καταστρεπτικῶς** ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὡς ἐάν εἰναί τις ἢ τι ἐν τῷ πέρατι, σὺν νὰ εἶναι οὐκ τέλος : Στωϊκ. ἀπ. 3, 34 π. Σχολ. Λουκ. Δίε Κατ. 22 καταστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ ἀνεκτικῶς ἐφ' ἕτερα [δ. γρ. καταστρεπτικῶς]' || νεώτ. κατὰ τὸν ἔπιν ἐπιφέροντα καταστροφὴν, ὀλεθρίως.

καταστρέφω (στρέφω) κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. καταστρέφω, ὀδρ. κατέστρεφα κ. δημ. καταστρέφα, παρακ. κατέστρεφα, παθ. μέλλ. καταστρεφήσομαι, ὀδρ. κατεστρέφη, δημ. καταστρέφω, παρακ. προστ. καταστρέφω, ἐν μτχ. καταστραμμένος κ. δημ. καταστραμνέω, γ' ἐν. πρόσ. ὑπερσ. κατέστραπτο, γ' πληθ. πρόσ. ὑπερσ. κατεστράφατο, στρέφω τὸ ὄνω μέρος πρὸς τὰ κάτω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω : Ὑμν. Ἀπόλλ. 73 καταστρέψει ποσά, Σωτ. Κωμ. 1, 33 τερῶν δὲ λεπτῆν τῆς χλόης καὶ πλείονα, κἀν ἢ δικτύλους λήκυθου, καταστρέφω, Ἀλεξ. 115 κἀνθρονον καταστρέψει, ΚΔ Ματθ. 21, 12 τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψε καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλοῦντων τὰς περιστεράς, αὐτ. Μαρκ. 11, 15' κ. παθ. : Ἀριστ. Ζι 622b, 8 ὁ ναυτικῶς . . ἀναφέρεται πρὸς καταστραμμένους τῷ ὀστράκῳ [ἀναβαίνει μετὰ τὰ ἐπάνω μὲ ὀστρακὸν ἀναποδογυρισμένον], ΠΔ Βασ. 4, 2, 13 καὶ ὡς ἀπαλείφεται ὁ ἀλάδαστρος ἀπαλειφόμενος καὶ καταστρέφεται ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ' || εἰδ. ἀροτριῶ τὴν γῆν, φέρω τὰ ὄνω κάτω καὶ τὰ κάτω ὄνω : Ξεν. Οἰκ. 17, 10 χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος, καταστρέφει αὐτὸ πάλιν' 2) ἀνατρέπω, καταρρίπτω : Ἀριστ. Ἰνν. 274 ὡς περ αἶψι τὴν πόλιν καταστρέψει, Διον. Ὑ 5, 82 καταστρέφειν τὰς εἰκόνας' 3) συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιφέρω παντελῆ, μεγάλην φθορὰν, φθίρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

ζημιώ μεγάλης : Πολύδ.23,11,2 βίον και τέκνα και πόλεις καταστρέφειν, Λουκ.11,163 καταστρέφειν νινά, - τὸ χιόνι καταστρέφει τὴν παραγωγὴν, - τὰ οἰκονοματώδη ποτὰ καταστρέφουν τὴν ὕψην: κ. παθ. : Πλούτ.Βροῦτ.39 τὸν γὰρ στέφανον αὐτῷ καταστραμμένον ὁ βαβυλοῦχος προσήνεγκε, Ἡρώδιαν.Ἰστ.8,4,8 τὰ μὲν γὰρ πρόστασις . . ὑπὸ . . στρατοῦ κατέστραπτο, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.72 ἦσαν τὰ τελευταῖα λείψανα καταστροφείας τινὸς συμμορίας, - ἡ Κόρινθος καταστράφη ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ, - καταστράφησαν ὁλόκληραι πόλεις ἐκ τοῦ λοιμοῦ, - ἔχει καταστραφῆ ἀπ' τὸ χαρτί (ἔχει χάσει τὴν περιουσίαν του εἰς τὸ χαρτοπαιγίον) : νεώτ. κ. δημ. φθέρω ἠθικῶς, διαφθείρω, καλῶ : τὸν κατέστρεψε ἡ κακὴ συναστροφή, - τὴν κατέστρεψε καὶ τὴν παράπτωσι ἐπὶ παρθένου, τὴν διεκόρευσε) : 4) τὸ μέγ. καταστρέφονται στρέφω πρὸς ἑμαυτὸν ὑποτάσσω, ἐρημῶν καὶ ἀνατρίτων ὑποτάσσω ἑμαυτῷ, ὑποτάσσω βίᾳ, δουλοῦμαι τινά : Ἡρ.1,64 Νάξον . . καταστρέφατο πολέμῳ, αὐτ.8,138, αὐτ.1,6 τούς μὲν καταστρέφατο . . ἐς φόρου ἀπαγωγῆν (τοὺς ὑπέταξε καὶ κατέστρεψε φόρου ὑποτελεῖς), Εὐρ. Ἰνν.477 νοσοῦσα δ' εὐ πῶς τὴν νόσον καταστρέφου (ἡ ἴητις τῆ νόσφ, ἀλλὰ γενναίως φέρε καὶ οἰοεὶ ὑπότασσε εἰς αἰσθητὴν), Θουκ.3,13 ἐπὶ ἡμᾶς καταστρέφονται, Ξεν.ΚΠ1,5,2 Δημ.308 ταῦτα τοῖς δλοῖσι ἐπιών καταστρέφεται κ. μτ. ἀπαρφ. : Ἡρ.7,51 Ἰωνίην . . καταστρέφατο διαμορφῶρον εἶναι Πέρσῃ κ. παθ. παρακ. ἐν μέσ. σημ. : Ἡρ.1,171 Μίωω καταστραμμένον γῆν παλλήν καὶ εὐτυχεόντος τῷ πολέμῳ, Ξεν. Ἑλλ.5,2,38 Ὀλύθιοι καταστραμμένοι τὴν μεζῶν δύναμιν Μακεδονίας εἰεν, Ἰσοκρ.5,21 Παινας κατέστραπται καὶ . . ὑπὸ κούδος αὐτοῦ εἰληφεν, Δημ.41 : κ. ἐν παθ. σημ. κτ. ἀρ., παρακ. κ. ὑπερσυντ. ὑποτάσσομαι, ὑποδουλώνομαι : Ἡρ. 1,130 ἀποστάντες δὲ ὄπισθε καταστράφθησαν μᾶχη νικηθέντες Ἰδ.γρ. καταστράφθησαν), αὐτ.68, Θουκ.5,29 τοῖς γὰρ Μαντινεῦσι μέρος τι τῆς Ἀρκαδίας κατέστραπτο ὑπήκοον κ. μτ. ἀπαρφ. : Αἰσχ.Ἀγ.956 ἀκούειν σοῦ καταστρόμην τάδε (εἶμαι ὑποδοδουλωμένος ἦτοι ἠναγκασμένος νὰ ἀκούω) : 5) ἐπὶ πλοίου, καταυθύνωμαι : Ἀρχιμ. Ὁχομ.2,9 καταστρέφουσαι 6) ἐπιστρέφω, ἐπανέχομαι : Ἀριστλ.Πρ.921α,26 καταστρέφειν εἰς ταῦτόν, αὐτ.Μηχ.856β,17 7) περιστρέφω καταυθύνω, διευθύνω : Φιλ.Μηχ.Βελον.82,14 καταστρέφειν (καταπάλην) | καταυθύνω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ : κ. μτφ. : Δειν.1,32 οὕτω κατέστρεφεν ἡ τύχη ταῦτα, ὡστ' ἐναντία γενέσθαι τοῖς προσδοκωμένοις (πρὸς τοιοῦτον τέλος κατηύθη ταῦτα ἡ τύχη . .) : 8) εἶδ. ἐπὶ λόγου, συνήθ. ἐν συννεκφ. καταυθύνω πρὸς τὴν σκοπὸν : Αἰσχ. Πέρσ.787 ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευταίην (Βερναρδῶ, Ἰρηγ. εἰς ποῖον συμπληρωμα θέλει νὰ καταλήξῃς διὰ τῶν λόγων σου α.ι., Αἰσχίν. 2,39 κατέστρεφεν εἰς φιλονεικίαν τοὺς λόγους (ἔφερε τὴν συνομιλίαν εἰς φιλικὸν τέλος) : 9) δδ. ἀνε εἰς πέρας, τερματίζω, τελειώω : Πολύδ.8,3,118,10 ταῦτην μὲν τὴν βίβλον εἶπὶ τούτων τὸν ἔργων καταστρέφουσα, αὐτ.23,9,4 βραχέα . . εἰπὼν κατέστρεφε τὸν λόγον κ. παθ. : Ἐπίκ. Φύσι.4,6 ταῦτα μὲν αὐτοῦ καταστρέφω 9) ἐν ἀναφ πρὸς τὴν ἀνθρ. ζωὴν, συνήθ. ἐν συννεκφ. μτ. τοῦ βίον, τελειώω τὸν βίον, τελευτῶ, ἀποθησκώ : Κέβ.10 καταστρέφω τὸν βίον, Πλούτ. Θησ.19 εἰς Σικελίαν ἀπηνέχθη κάκει κατέστρεψε τὸν βίον, Αἰλ Ζ1 13,21 κ. ἀνευ τῆς λ βίος : Ἐπίκ. Ἐπιστ.3,51U, Πλούτ.Θερ.31 ἐν Μαγνήσι κατέστρεψε, Ἀρρ. Ἀν.7,3,1 καλῶς αὐτῷ ἔγειν ἐν τῷ τοιφῶδε καταστρέφαι, Ἡρώδιαν.Ἰστ.5,8,10 ἄμα τῷ

μητρὶ κατέστρεφεν' 10) ἀμτδ. ἐρχομαι, τεῖνω εἰς πέρας, τελειώω, λήγω : Πολύδ.4,2,1 τὴν Ἀράτου συντοξίην ἐπὶ τούτους καταστρέφειν τούς καιροῦς, Πλούτ.Κασι.51 τοῦ . . ἐνιαυτοῦ καταστρέφοντος (λήγοντος), αὐτ.Σύλλ.29 εἰς ὥραν δεκάτην ἤδη τῆς ἡμέρας καταστρεφούσης (κλινοῦσης πρὸς τὴν δεκάτην) : 11) εἶδ. ρητορ. μτφ. λέξις καταστραμμένη λόγος ἐκ περιόδων συνιστάμενος ἀντιθ. εἰρομένη : Ἀριστλ.Ρητ.1,409α,26, Δημήτρ.12,21 12) συστρέφω ἡ ἐντείνω ἰσχυρῶς : Ἀριστλ. Ἀκουστ.803α 28 αἱ καταστραμμέναί χερδαί 13) ρημ.π. καταστροφικός, καταστροφικός καταστρηνώ-ώω (ιστορηῶ) μτγ. μτ. γεν. φέρομαι ὑβριστικός, ἀκολάστως πρὸς τινά : ΚΔ Τίμ. 1,5) 1) δταν γὰρ καταστρηνώσῃ τοῦ Χριστοῦ. καταστροφικός-έως ἰοί (καταστρέφω) μτγ. κ. νεώτ. ὁ καταστρέφω, ἀνατρίτων τὸ ἑαυτοῦ ἔργον, ὁ ἀδέξις τεχνίτης, ὁ ἀτίμαχος : Πόπ. πάλι λαλαῖς, καταστραφεῦ' 2) κ. νεώτ. ὁ καταστροφικός, ὁ ἀνατροπέυς, ὁ καταλυτής : Ἰω.Λυδ. Ρωμ.3,69 καταστροφεία τοῦ πολιτεύματος, - καταστροφικός τῆς οἰκαγενείας του. καταστρεφῆ (ἡ) (καταστρέφω) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταστρέφειν βλ.λ.21, ἀνατροπή, κατάλυσις, φθαρὰ : Αἰσχ.Εὐμ. 490 καταστραφεῖ νέων θεσμίων 2) μτγ.νεώτ. κ. δημ. ἡ παντελής φθορά, ὀλεθρος, ἐξολόθρευσις, ἀφανισμός : Μέν.548,8 καταστροφή γῆς, ΚΔ Πέτρ.2,26 πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας τεφρώσας καταστραφῆ κατέρκινεν, Ζερβ.Μυθ.Ζ 4) πένθιμο σάν ἔξαστρος οὐρανόθεν τὴν ἀδριανή καταστραφῆς, - ἡ καταστροφή τῆς ἐσοδείας, - αἱ ἐκ τῆς πλημμύρας καταστροφαι' || δημ. μέγα δυστοχήμα, μεγάλη ζημία, συμφορὰ : ἔπαθε μεγάλη καταστροφή, κάπκε τὸ οἴλι τοῦ' 3) ὑποδοῦλαις, καθυποτάξις : Ἡρ.1,6 οὐ καταστροφή ἐγένετα τῶν πολιῶν, αὐτ.4,167 ἐπέμπετο δὲ ἡ στρατιή, . . ἐπὶ Λιβῶν καταστροφῆ, Θουκ.1,16 ἐπὶ ἄλλων καταστροφῆ οὐκ ἐξήσαν οἱ Ἕλληνες, Φιλῶδ.Ρητ.1,255S καταστροφῆ ἐθῶν 4) ἡ ἐπάνοδος κροδαινομένης χερδαῖ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὄρεος αὐτῆς : Ἀριστλ.Πρ.921α,17 5) τροπή, ἐκβάσις, τέλος, συμπέρασμα : Αἰσχ.ἱκ.442 ἀνευ δὲ λήπης οὐδαμοῦ καταστροφῆ, Σοφ.ΟΚ 103 βίου . . δότε πέρας . . καὶ καταστροφὴν τινά, Μέν.Περικ.12, Πολύδ.5,54,4 τὴν αὐτὴν ἐποίησαντο τοῦ βίου καταστροφὴν κ. ἀνευ τῆς λ βίος, Θουκ.2,42 ἡ νῦν τῶνδε καταστροφῆ (τελευτῆ θάνατος), Ἐπίκ.Δόξ.35, Πολύδ.6,8,6 τὸ τέλος αὐτὸν γίνεσθαι τῆς καταστροφῆς ἡ τελευταία ἐξοδος τοῦ βίου αὐτῶν), αὐτ.3,1,9 τῶν . . γεγονότων . . καταστροφὴν . . καὶ συντελεῖται τὴν κατάλυσιν τῆς . . βασιλείας, αὐτ.3,47,8 καταστροφὴν οὐ δυνάμενοι λαμβάνειν οὐδ' ἐξοδον, αὐτ. 1,13,5 εἰς δν καὶ τὴν καταστροφὴν ἐποίησάμεθα . . τῆς δευτέρας βίβλου' || ἐπὶ δράματος, τὸ τέλος ἢ τὸ μέρος ἐξ οὗ ἀρχεται ὑποδηλουμένη ἡ λύσις τοῦ δράματος : Ἀντιφάν.191,19, Ἡρων Αὐτομ. 22,6, Πολύδ.3,48,8 πᾶσαι αἱ καταστροφαι τῶν δραμάτων προδεδόνται θεοῦ καὶ μηχανῆς, Λουκ. Ἀλέξ.60 αὐτὴ τοῦ παντός δράματος ἡ καταστροφή 6) πᾶν. εἶδ. εἶδος γεράνου, μηχανήμα πρὸς ἀνέλκυσιν βαρῶν. καταστροφικός ἐπίρρο. μτγ. ἐν εἶδει συμπεράσματος, ἰδ. κατὰ τὸν τρόπον δραματικῆς καταστροφῆς : Ἀθῆν.10,453C τὴν τελευτὴν καταστροφικῶς ποιάουσι 7) νεώτ. ἡ παλαιότερα θεωρία (τοῦ Κουδὲ κ. ἀ.1, καθ' ἣν καταστρέφεται ἡ ἐκάστοτε ὀργανικὴ ζωὴ τῆς γῆς ἀνεκα ἐπανειλημμένων τερστίων κατακυλισμῶν, ἀντιθεμένη εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως.

καταστροφιστής (ὁ) νεώτ. ὁπαδός τῆς θεωρίας τοῦ καταστροφισμοῦ βλ.λ., ἄ. κατακλιμιστής.
καταστρώμα-τος (τὸ) (καταστρώννυμι) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. μέρος ἐπιστρωμένον τεχνιτῶς, ἴδ. τὸ δάπεδον, δι' οὗ ἐπικαλύπτεται τὸ κύτος τοῦ πλοίου, ἡ κουβέρτα : Ἡρ.8.118 μάλλον γὰρ τι χειμάνισθαί γεμοῦσης τῆς νεῶς ὥστε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπεπόντων σιγνῶν, αὐτ.119, Θουκ.1.49 πολλαὺς μὲν ὄπλιτας ἔγοντες ἀμφοτεροὶ ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, αὐτ.14, αὐτ.7.4 ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων αὐτοῖς ἀκοντίζοντες, ἐπιβαίνοντες μαχηταί, κατ' ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἐρέτας, Ξεν.Ἑλλ.1.4.18, Πλάτ.Λόγ.184Α. βαλόντος τινὸς λίθω παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐπὶ τὸ καταστρώμα, Θεόφρ.Χαρ.22.5 τὰ τοῦ κυβερνήτου στρώματα αὐτῷ ἐπὶ τῷ καταστρώματι ὑποστρέψουσθαι, -ταξιδεῖω καταστρώμα (ὡς ἐπιβάτης τριῆς θέσεως) : || εἰδ. νεώτ. σουτ. τὸ σύνολον τῶν ἐπηγκενίδων, αἰτίνας καθηλούμεναι ἐπὶ τῶν ζυγῶν τοῦ πλοίου κατ' ὀρθὰς γωνίας καλύπτουσαι ἀνωθεν τὸ κοίλιον τοῦ σκάφους καθ' ὅλον τὸ μήκος : 2) στῆ-μα : ΑΒ 269 πλίνθινα καταστρώματα (στῆμα ἐκ πλίνθινω) : 3) μέρος ταῦ ἀστερισμοῦ Ἄργω : Ἰνναρχ.1.8.1, Πτολ.Μαθ.8.1 : 4) δάπεδον, πάτωμα : Ἀθῆν.Μηχ.13.4, Γεωμ.6.2.10 : || νεώτ. δάπεδον γεωφύρως : || νεώτ. καταστρώμα ὁδοῦ τὸ διὰ χαλικῶν, σκύρων ἢ ἄλλων τεχνικῶν μέσων ἐπιστρωμένον μέρος τῆς ὁδοῦ.

καταστρώννυμι (στρώννυμι κ. καταστρωννύω κ. μον., νεώτ. καταστρώνω, μέλλ. καταστρώσω, παθ. μέλλ. καταστρωθήσομαι, ἀόρ. καταστρώθη, στρώννυμι, ἐπιστρώννυμι, στρώνω : Ἰεροκλ.Στ.63Α κλίην καταστρώννυμι : 2) στρώνω τι κατὰ γῆς, ἀπλόων, ἐκτίλω ἀνωθεν, καλύπτω : Αἰλ.ΠΙ 9.8 οἶκον . . ῥόδοις καταστρώννυμι, Μηναι.12.9 Συνεξ. ὑπεράνω σανίδος καταστρώσας καὶ τρίγωνον ὑποβείς σάκκον ἀνεκλινεν ἐαυτὸν ἀνωθεν τὸ σάκκον κ. παθ. : Στρώβ.14.2.26 σκορπῖον κανθῆλιον καταστρωμένον, Διόδ.Σ 14.114 τὸ πεδίον ἀπαν νεκρῶν καταστρώθη : || μτγ. κ. μον. τὸ παθ. ἐπὶ φυτῶν, ἐξαπλοῦμαι, ἐκτιλῶμαι, ἐπα-γλῶνω : Διοσκ.2.130 βοτάνιον κατὰ τὸ δάφουκ καταστρωμένον, Γεωμ.5.17.11 : 3) στρώνω χα-μαί, ρίπτω κάτω, ἐξαπλόων χάμα, δθ. καταβάλλω, φονεύω : Εὐρ.Ἡρ.1000 δάμαρτα καὶ παῖδ' ἐνὶ κατέστρωσεν βέλεσι, Ξεν.ΚΠ 3.3.64 παλλοὺς κατέστρωσαν κ. παθ. : Ἡρ.9.76 τῶσι ἔλλασι ἐν Πλαταισὶ κατέστρωτο οἱ βῆταροι, αὐτ.8.53, ΚΔ Κορινθ.1.10.5 καταστρώθησαν γὰρ ἐν ἐρήμῳ : 4) ρηματ. π. καταστρώω, κατὰστρωσις, καταστρωτήρ, καταστρωτής.

καταστρώνω νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ καταστρώ-νυμι βλ.λ., στρώνω ἢ ἀπλόων τι κάτω : 2) μτφ. καθαρτίζω, συντάσσω, πλήρως σχεδιάζω τὰ τῆς ἐνεργείας ἢ διαρρυθμιζέω πνοῶς : καταστρώνω σχέδιον - λογαριασμόν.

κατὰστρωσις-εως (ἡ) (καταστρώννυμι) μτγ., μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνεργεία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταστρώννυμι, ἡ στρώσις, ἡ ἔκτασις, τὸ στρώσι-μο, τὸ ἀπλωμα : Ἀριστ.É.1319 τρικλῖνον πάσαν κατὰστρωσιν (διακόσμησιν), Ἄχμ.Ὀνειροκρ.223 : 2) μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς κείμενα συγγραφῆς, ἢ τοῦτων ἐν ἄλλω ἔργῳ καταγραφῆ, παρεμβασίς, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν γραφομένων ἢ πρὸς ἐρμηνείαν : Εὐσ.Ἐκκλ.1στ.6.13 ἐν τῶς Στρωματεῖσι τῆς θείας γραφῆς κατὰστρωσις πειροτή (περὶ τοῦ Κλήμ. Ἄλ., δὴλ. χωρία ἐκ τῆς θείας Γραφῆς παρενεῖραι ἢ ἐρμηνεύει) : 3) νεώτ. συστηματικὴ καταγρα-φῆ, σύνταξις, καθαρτισμός : κατὰστρωσις σχεδι-οῦ - λογαριασμοῦ : 4) εἰδ. νεώτ. γεωμ. καλλι-ερνητικὴ πράξις, καθ' ἣν τὰ ἀνορθάλλοντα εὐκό-λως τὴν βλαστητικὴν ἰδιότητα σπέρματα, ὡς καὶ τὰ

περιβαλλόμενα ὑπὸ σκληροῦ πυρῆνος, στοιάζον-ται καταλλῆλως διασκευαζόμενα.

καταστρωτήρ-ηρος (ὁ) (καταστρώννυμι) Ἐπιγρ. πλάξ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ.

καταστρωτής (ὁ) (καταστρώννυμι) γλωσσ. ὁ καταστρώωντων.

καταστρώναξ ἰστυγνάξω, στυγνάξω λέξ., σχόλ. κ. μον. πορὰκ. καταστρώναξ, ἔχω ὄφιν στυγνῆν, τεθλιμμένην, μελαγχολικὴν, εἶμαι καταφθῆς, λυπημέ-νος : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὀμ. ἐν λ. κατέστυγε, Σχόλ. Εὐρ.Ὀρ.1317 ὄμμα καταστρωνακός, Σχόλ.Σοφ.Τρ.869 καταστρωνακία, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 4.8 ἐν ᾧ κα-τεστύναξες δυσφορῶν κ. παθ. : Σχόλ.Εὐρ.Μήδ.1009 εἰσθήκη καταστρωνασμένη : 2) μον. μτ. γεν. καταφέρωμαι κατὰ πνοῶς : Ἄω.Κοριν.492Β τοῦ βασιλέως πολλὰ καταστρώναξον.

κατάστυνος-ον (στυγνάξω) μτγ. ὁ ἔχων ὄφιν λίαν στυγνῆν, τεθλιμμένην, ὁ λίαν καταφθῆς, λυπη-μένος : Βέττ.Βόλ.2.5, Ἀθῆν.13.585D κατὰστυνος ἦν, Σχόλ.Εὐρ. Ἀлк.800.

καταστυνόμεναι-όμοι (στυγνοῦμαι) ἴσθ. ἐέ-στυγμαι καταστυνόμεναι, καταστυνάτω βλ.λ.

καταστύγ-τω (στυγῶ), ἐπ. ἀόρ. κατέστυνον, αἰσθάνομαι φρίκην τρώμον, φρίττω : Ἰλ.Ρ 694 κα-τέστυνε μῆ9ον ἀκούσας : 2) μτ. αἰγ. μωδὶ τὸ καθ' ὑπερβολὴν, ἀποστρέφομαι, βδελύσσομαι : Ὀδ.Κ 113 κατὰ δ' ἔστυνον αὐτήν, Νίκ.Ἀλεξ.476 καταστύνειν δόρην κ. μτγ., ἀόρ. κατεστύγησα : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὀμ. ἐν λ. κατέστυνε, Εὐνάβ.Β.Σοφ.471D : 3) μτγ. μτθ. κτ. ἀόρ. α' κατέστυνε ἐφόδησα : ΕΜ 731.26 κ. μτγ. παθ. πορὰκ. κατεστυ-γμένος μεμίσσημένος : Σουίδ. κ. Φώτ.

καταστυφέλος-ον (στυφέλος) ὁ λίαν σκλη-ρός, τραχὺς ἢ ἀπότομος : Ὑμν.Ἐρμ.124 καταστυ-φέλος πέτρη, Ἡσιόδ.Θ 806 τὸ θ' ἴση καταστυ-φέλου διὰ χώρου.

κατάστυφος-ον (στυφός) ἴσθ. καταστυφέ-λος βλ.λ.

καταστύφω [στύφω] μτγ. στύφω καθ' ὑπερ-βολὴν, καθιστῶ τι λίαν στυφόν : 2) μτθ. ἢ μτγ. παθ. παρακ. ἐπὶ προσ. δύστροπος, δύσκολος : Μέν.Ρητ.389' ἀστυφρός καὶ καταστυμμένος || κ. τὸ οὐδ. καταστυμμένος ὡς οὐα. ἢ στυφώ-της, ἢ ἀστυφρότης : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.46 τοῦ Κά-τωνος τὸ ἀστυφρόν καὶ καταστυμμένον δρόντας.

καταστυμῆλομαι (στυμῆλομαι) φλυσῶ καθ' ὑπερβολὴν, πολυλογῶ : Ἀριστλ.Θεωρ.461 οἷα καταστυμῆλομαι οὐκ ἄκαπρα (διόρθ. καστωμῆ-λατο) : || μτγ. παρακ. καταστυμμένους λόλος, φλύαρος, πολυλογός : αὐτ.Βάτρ.1160 ὡ καταστυ-μμένους ἀνθρώπων, Νουμῖν. Ἀπ.π.Εὐστ.Εὐάγ.Προπ.14.5 : 2) ἐν παθ. σθ. τὰ καταστυμμένα τὰ πολλὰκις φλυάρως ἐπαναληφθέντα : ΕΜ 524.31.

καταστυφώ-τω (στυφάω) μτγ. τρέφω πι-αίνω, ποχύνω τινά ὡς χοῖρον, ἐν χρ. μτφ. : Πλούτ. Ἡθ.1096D τὴν ψυχὴν ταῖς τῷ σώματι δόξασι καταστυφῶται.

καταστυφώνω (συγκρίνω) μον. εἰδ. ἱατρ. ἐνα-ναφέρω τοὺς πόρους τοῦ δέρματος εἰς τὴν φυ-ακὴν αὐτῶν κατάστασιν : Στέφ. Ἀθ.Γαλ.1.337D.

καταστυγῶ-τω νεώτ. κ. δημ. δημ. παθ. ἀορ. καταστυγῶστικα, συγχύζω ἐντελῶς, ταρσάσω τελείως : Χριστόπ.Ποιήμ.90.26 ἐμβαίν' εὐθύς ὁ Ἔρωτας ατρυφῶς . . καὶ καταστυγῶσμένος, - καταστυγῶστικα σήμερα μὲ τὸ παλιόπαιδο.

κατασκευοφάντης-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνερ-γεία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατασκευοφαντεῖν βλ.λ.

κατασκευοφαντό-έω (σκευοφαντός) σχόλ. κ. νεώτ. ἐπικρίνω, κατηγορῶ τινα ἐμπάδως : Σχόλ. Εὐρ. Ἀνδρ.733 κατασκευοφαντεῖν τὸν Εὐριπίδην : || νεώτ. ου. φαντῶ τινα ὑπερβολικῶς, μετ' ἐπι-μονῆς καὶ εἰθους : 2) ρηματ.π. κατασκευο-

κατασυλλογίζομαι συλλογίζομαι, συλλογή καθ. ἤτιμά μοι διὰ συμπεράσματος συλλογισμοῦ τινος, ἐξάγεται κατ' ἐμοῦ συμπέρασμα ἐκ συλλογισμοῦ τινος: Ἀριστλ. Α.Πρ. 66α, 25 πρὸς δὲ τὸ μὴ κατασυλλογίζεσθαι παρατηρητόν.

κατασυλῶ-ᾶω μον. ἐπιτατ. τοῦ συλῶ, ἀρπάζω: Εὐμῆθ. 153 κατασυλᾶ μοι τὸν θησαυρόν.

κατασυβαίνω (συμβαίνω) μτγν. ἄμφ. γρ. ἐν Ἰαυθ. Νικ. Ἀριθμ. 12Ρ.

κατασύνεχα ἐπίρρ. δημ. ἐν ἀμέφω συνεχίει, ἀκολουθίᾳ: κρασί, τραγοῦδι, κατασύνεχα χορός.

κατασυνηγορῶ-ῶω (συνηγορῶ) σχόλ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ κατηγορῶ βλ.λ.: Σχόλ. Ἰλ. Φ 79.

κατασυνήθεια (ἡ) (συνήθειαι) πάπ. τὸ σὺνηθες δῶρον, φιλοδώρημα, μαχαίρι: ἐδεξάμην τὴν κατασυνήθειαν διδομένην κατὰ τὸ ἔθος.

κατασυστάσμαι μτγν., ἄορ. β' -συνέστην, σύστασιν ἡ συνωμοσίαν ποιούμεαι μετὰ τινος κατ' ἄλλου, συνωμοτῶ ἐναντίον τινός: Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀν. 403Β πάντες οἱ κατασυστάντες.

κατασυντριβῶ νεώτ. συντριβῶ τὴ ἐντελῶς, μετοδάλω εἰς συντριμμάτα: 2) μτφ. κατανικῶ, ἐξολοθρεύω: κατασυντριβᾶμεν τὸν ἔχθρον.

3) ὄμ. μτφ. ἐπιφέρω ὀδυνηρὸν φυγικὸν ἄλλος, καταλιπῶ: τὸν κατασυντριβὸν ὁ θάνατος τῆς μητρὸς του: κ. παθ.: ἐκ τῆς ἀποτυχίας τῶν ἐπιχειρήσεων του εἶναι κατασυντριμμένος.

κατασυρίσκω μτγν. συρίσκω κατὰ τινος, διὰ συριγμῶν ἀποδοκιμῶν καὶ καταδικῶ τινά: Θεοφύλ. Σ Ἰστ. 163, 4. 2) παθ. συνοδεύω, ἀκολουθεῖν τὸ τῆς σύριγγος μέλος, ἀκκομπανιάρω: Πτολ. Ἀρμ. 2, 12.

κατάσυρμα (τὸ) δημ. τὸ αὐραεῖσθαι κάτω, χαμόσυρμα: Βλαστ. Συμμ. 261 ἐν λ. ξέσυρμα.

κατασύρω, ἄορ. α' κατέσυρον, μέσ. ἄορ. α' κατεσυράμην, παθ. ἄορ. β' κατεσύρην: σύρω πρὸς τὰ κάτω, τραβῶ, παθ.: Φιλόμυ. π. Αἰτ. 9, 12. 2) βι-σίων σύρω: Διοδ. Σ ἀπ. 30, 4. || κ. μτφ.: Φιλ. 1, 58.

ἐπιθυμία κατασύρειν τὸν ἡνίοχον λαγισμόν: 3) ἰδ. καταστρέφω, διαρπάζω, ἐρημνῶν: Ἦρ. 6, 33 ἐξαιρησόντες τὰς ἐπιλοίπους τῶν πολίων, δασκ. πρότερον προσοχόντες ὄμ. κατέσυραν, Αἴν. Τακτ. 16, 8, Πολύβ. 1, 56, 3 κατέστρεχον καὶ κατέσυραν τὰς χώρας: 4) σύρω βιάω, ὀπάγω: Παρθ. 19.

κατασύρειν γυναικας, Κδ Λουκ. 12, 58 ἥπιστε κατασύρην σε πρὸς τὸν κριτὴν: ὄμ. κ. μέσ.: Φερεκ. 158] κατεσυράμην λέειν. || κ. μτφ.: Φάλ. Επ. 93.] κατασύρειν .. εἰς ἐκμετὴ πολιτείας:

5) ἀφανίζω, σαρώω, παρασύρω: Φιλ. 2, 142 πέλῃμ κατασύρειν πόλεις. || μτφ. κ. παθ.: Χρηστ. Χαλδ. π. Πρόκλ. Τιμ. 3, 326D σχολιά βέθρα ὕψ' ὧν οἱ πολλοὶ κατασύρανται, ὡς τὰ λόγια φησιν:

|| παθ. ἐπὶ ποταμῶν, φέρομαι μετ' ὀρηκῆς πρὸς τὰ κάτω: Διον. Περ. 296 κατασύρειται ὕδατα ῥήνου, Ἀλκίφρ. 3, 13. 6) ἀκολουθεῖν τῆν τροχίαν μου, τραβῶ τὸ δρόμον μου: Χρηστ. Χαλδ. π. Δαρμάς.

Ἄρχ 284 οὐρανός .. δρόμον αἰδίων κατασύρων' 7) καθέλω, ρίπτω εἰς τὴν θάλασσαν: Ἀλκίφρ. 1, 1 σουδιθῆ κατεσύραμεν τὸ νεωκικὸν σκαφίδιον' || παρασύρω πρὸς τὴν θάλασσαν: Λιδαν. Λόγ. 4, 174 ποταμοὶ κατασύραντες τῶν γεωργῶν τοὺς πότους: Ἦσ. «κατασύροι» ἐλκύσαι σαγήνην.

κατασυστάδην ἐπίρρ. μτγν. συστάδην βλ.λ.: Ἠλιόδ. Α. 18, 9, 16 τῆς κατασυστάδην χειρονομίας ἐπιστήμονας.

κατασφαγῆ (ἡ) μτγν. ἡ σφαγή, ὁ φόνος: Νε-χέφ. ἐν Κατ. Ἀστρλ. Κ 7, 143.

κατασφαγιάζω μον. ἐπιτατ. τοῦ σφαγιάζω βλ.λ., κατασφάζω: Ἄλωσις Κ/πόλεως ὑπὸ Λατ. 460 Β.

κατασφάζω κ. κατασφάπτω, μέλλ. κατασφάξω, σφάζω, φονεύω τινά ἀνευ οἴκτου, ἐξολοθρεύω: Ἦρ. 6, 23 τριακοσίους ἔδωκε τοῖσι Σαμί-οισι κατασφάζει, Κδ Λουκ. 19, 27 ἀγάτας ὠδε καὶ

κατασφάξαι αὐτοὺς ἔμπροσθέν μου, -οὶ ἐχθροὶ κατέσφαξαν τὰ γυναικῶν ἰδ' α' κ. παθ.: Αἰσχ. Εὐμ. 102 κατασφαγείσθαι πρὸς χερῶν μητροκτόνων, -κατεσφάγησαν ὄλοι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.

κατασφαλίξομαι κ. μον. ἐντελῶς ἀσφαλίξομαι, καθίσταμαι λιαν ἀσφαλής: Μέν. Πρ. 15D τείχει κατασφαλισμένω: || ὄμ. κ. μεταβαίνω πρὸς πρὸς ἀσφάλειαν: Αἰσώπ. 196 κατασφαλίξομαι εἰς τὸ ἐνδότερον. 2) ἀσφαλίξω τὸ ἐμ' αὐτόν: Στέφ. Ἀβ. Ἰνπ. 1, 76D. || κ. ἐν παθ. μτγν. καθίσταμαι ἀσφαλής: ΠΔ Μακκ. 3, 4, 9 τοὺς πέδας ἀρρήκτους κατασφαλισμέναι πέδασι, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 7, 23.

3) ἐπιβεβαίω, προσδίδω ἰσχύον, κύρος εἰς τι: Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3, 12, Ἰουστίν. Νεαρ. 102 Πρόλ. κατασφαλίξομαι ὄρκιοις πράγμασιν.

κατασφαλιτῶ-ᾶω μον. δι' ἀσφάλτου ἐπικαλύπτω, ἐπιστρῶνω, κ. παθ.: Ἀν. Βοασσ. 4, 43 πεπιστωμένα καὶ κατασφαλιτμένα.

κατασφάπτω μον. κατασφάζω βλ.λ.: Ἰέραξ Χρον. ἐν Σάβ. 1, 252 αἰφνης ἐπέβη τῷ Μωσῆ, καὶ κατασφάπτει τοῦτον.

κατασφενδονῶ-ᾶω μτγν. διὰ σφενδόνης βάλλω κατὰ τινος: || κ. μτφ. πλήττω, προσβάλλω. Κύριλλ. εἰς Ναοῦμ 2, 499 τὴν τοῦ Θεοῦ ὀδῆσαν ταῖς ἀβυροστομίαις κατασφενδονῶντες.

κατασφήκῶ-ᾶω μτγν. προσηλώνω, κερφωνῶ στερεῶς, στερεῶνω' παθ.: Ἦσ. «κατεσφήκωνται» καθήλωνται: Τρυφιδ. 88 ἔλκεσσι χελώνης κατασφήκῶσθαι.

κατασφηνόμμαι-ᾶμαι παθ. σφηνόμμαι, ἱεροῦ-δένομαι στερεῶς: Ἰνπ. Φύσ. Παίδ. 24 ἱμάτια συνδεδεμένα καὶ κατασφηνωμένα ἰσχυρῶς.

κατασφιγγῶ μτγν., μέλλ. κατασφιγγῶ, σφιγγῶ τὴ ἰσχυρῶς, στερεῶνω: Πλούτ. Ἠθ. 983D τὰ ἥρμοσμένα κατασφιγγει καὶ πῆγγυσι' κ. παθ.: Ἰώσ. Α 13, 7, 2 ποδῆρας χιτῶν .. χειρῖδας περὶ τοῖς βραχίοσι κατασφιγγόμενος. 2) ρηματ. π. κατὰσφιγκτος, κατὰσφιγγίς.

κατάσφιγκτος-ον (κατασφιγγῶ) μον., δημ. κατὰσφιγκτος-η-ο στερεῶς δεδεμένος, σφιγχοδεμένος: Πρόδρο. 169 στενὸν γὰρ εἶχε καὶ κατὰσφιγκτον πλάτος, Βλαστ. Συμμ. 211 ἐν λ. σφιγκτός.

κατάσφιγγις-εις (ἡ) (κατασφιγγῶ) μον. ἰσχυρὰ πίεσις, μτφ. φυκικὴ θλίψις: Εὐστ. 189, 17 τῆς ἔσω στενοχωρίας τοῦ ἀσκητοῦ καὶ κατασφιγγέως.

κατασφονγίζω μον. σφονγγίζω καλῶς: Ἄλωσις Κ/πόλεως ὑπὸ Λατίν. 435.

κατασφραγίζω, ἰων. κ. ἐπ. κατασφραγίζω, ἀτι μέλλ. -σφραγίσω, οἰονεῖ διὰ σφραγίδος, δὲ ἐπιμελῶς κλείω, διαφυλάσσω: Αἰσχ. Ἰκ. 947 ἐν πτωχῆς βίβλων κατασφραγισμένα, Πλούτ. Ἠθ. 434I δέλωτος κατασφραγισμένη' || κ. μέσ.: Ἀριστλ. Θαιμ. 842α, 29 κατασφραγίζομαι δὲ θύρας, Πλάτ. καὶ τοῦτον ἴδον στόμυον κατασφραγισμένους, Νόνω. Δ 45, 188. 2) μτφ. ἐπισφραγίζω, ἐπιβεβαιῶ τι, προσδίδω κύρος εἰς τι: Ἐμπ. 115, 2 φήψισμα θεῶν ὄρκιοις κατασφραγίζειν: || ἐπακριβῶς καθορίζω: ΠΔ Σοφ. Σαλ. 2, 5 καὶ οὐκ ἔστιν ἀναποδισθῆς τῆς τελευτῆς ἡμῶν, ὅτι κατασφραγίσθη. 3) ρηματ. π. κατασφραγιστής.

κατασφραγιστής (ὁ) μον. ὁ κατασφραγίζων: Στουδ. Θεόδ. 976 (ἐκδ. Μ1.).

κατασχάζω κ. νεώτ. σχίζω, ἀνοίγω διὰ κοπῆς: Θεόδωρ. Φι 2, 7, 6 κατασχάζειν στελέχη, Γαλ. 19, 136 κατασχάζειν φλέβα (φλεβοτομεῖν) κ. παθ.: Θεόδωρ. ΦΑιτ. 1, 17, 10 σική κατασχαθεῖσα. 2) ρηματ. π. κατὰσχασις, κατὰσχασμα, κατὰσχασμός, κατὰσχαστήρ.

κατάσχασις-εις (κατασχάζω) μτγν. ἡ διόνοις φλεβῶς, φλεβοτομία: Αρχιγ. π. Ορειβ. 44, 26, 6.

κατάσχασμα-ατος (τὸ) (κατασχάζω) μτγν. τὸ χάραγμα, ἡ ἐνομή: Διοσκ. Θερ. Πράλ.

κατασχασμός ἰδί (κατασχάζω) μτγν. ἡ κατάσχασις βλ.λ. : Γαλ.11,321, Ἀντιλλ.π. Ὁρειβ.7,16,15
κατασχαστήρ-ηρος ἰδί Ἐπιγρ. κ. νεώτ., σχαστήρ βλ.λ. : Ἐπιγρ. Ἰάμφ.1' || νεώτ. ἱατρ. χειρουργικόν εργαλεῖον χαράξεν τοῦ δέρματος πρὸς ἐφαρμογὴν γῶν σικυῶν.

κατασχεδιάζω μτγν. ὄπερισκέπτως θεβιάω τ' Σουιδ. «κατάσχεδιάσω καταφυλορήσω· φεύσομαι», Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.348D. 2) σχεδιάζω, μηχανώμαι τὴν ἐκ τοῦ προχείρου ἐναντίον τινός : Πολύβ.12,26d,3 ὥστε δεκεῖν . . κατασχεδιακέναι τῆς οἰκουμένης, Ἰώσ.Πι 3,8,9 κατασχεδιάζειν θεοῦ.

κατασχεθεῖν ἀπαρφ. τοῦ κατέλαθον, ποι. ἄορ. β' τοῦ κατέχω συγκρατῶ, ἀναγκαίζω : Ὁδ.Ω 530 κατὰ δ' ἐσχεθε λούθ ἀπαντα, Αἰσχ. Ἰκ.1067 χεῖρ παιωνία κατασχεθῶν ἰδ.γρ., Σοφ. Ἄντ.1200 ὄργας εὐμενεῖς κατασχεθεῖν 2) ἀνακόπη που τὸν δρόμον σου, σπαματῶ κόπου : Ὑμν.Δημ.126 νηὶ βοῇ Θεορικόνδε κατέσχεθον (προσωριμώθησαν).

κατασχεθεῖν ἀπαρφ. ἄορ. β' τοῦ κατέχω βλ.λ.
κατασχεσία ἡ) (κατάσχω) μτγν. ἡ κατάσχεσις, κατοχή : Ἀπολλιν.ΛΨολμ.2,16.

κατάσχεσις-εως ἡ) (κατάσχω) κ. νεώτ., δημ. κατάσχεση, συγκράτησις, ἀναγκάσις : Ἰηπ. Δι.2,64 κατάσχεσις πνεύματος 2) ἡ κατοχή : ΠΔ Λευιτ.25,25 καὶ ἀπαδῶται ἀπὸ τῆς κατασχεσεως αὐταῦ 3) νεώτ. νομ. ἡ διὰ δικαστικῆς ἐνεργείας στέρησις τοῦ δικαιώματος τῆς διαθεσεως περιουσιακοῦ τινος στοιχείου ἀπὸ τὸν δικαιοῦον πρὸς δεῦσον ἢ ἔμμεσον ἱκανοποίησιν τοῦ δανειστοῦ : ἀναγκαστικὴ κατάσχεσις, -κατάσχεσις συντηρητικὴ, -κατάσχεσις εἰς χεῖρας τρίτου 4) ἡ στάσις, ὁ τρόπος τοῦ φέρεσθαι : Στωϊκ.ἀπ.3,24 κατάσχεσις φιλικὴ τῶν πέλαις.

κατασχητήριος-ον (κατάσχω) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατάσχεσιν 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἐγγραφον δι' οὐ διατάσσεται ἢ κατάσχεσις || ὄμ. τὸ ἐγγραφον δι' οὐ διατάσσεται ἢ ἀσύλληφις καὶ προφυλάκισις κατηγορουμένου, ἀπόντος ἢ φυγάδος.

κατασχητής ἰδί (κατάσχω) νεώτ., θηλ. -έτις ὁ ἐνεργῶν τὴν κατάσχεσιν βλ.λ.3), πιστωτής.
κατασχητικός-ή-όν (κατέχω) μτγν. ὁ ἱκανὸς ὄπως κατασχη, κρατήσῃ τῆ : Θεοφύλ.Σ 4,15,356.

κατασχητλιάζω μτγν. σχετιλιάζω σφόδρα, εἶμαι λίαν ὀργισμένος, ἡγανακτιμένος κατὰ τινος : Ἰώσ.Πι 1,324 περὶ Φερῶρα κατασχητλιάζειν.

κατάσχετος-ον (κατέχω) ποι. ὄντι κάτοχος, κατεχόμενος, κεκρυμμένος ὑπὸ τινος : Σοφ. Ἄντ. 1253 μὴ τὴν καὶ κατέσχετον κρυφῆ καλύπτει καρδίᾳ θυμομένη 2) ὁ κατεχόμενος, ἐνθους, δαιμονισμένος : Διον. Ἄλ.Ρωμ.1,31 κατέσχετος δαιμονίω πνεύματι (δαιμονισμένος), Παῦλ.Σικ.ἐν ΑΠ 5,225 κατέσχετος οἶστρω || ἐμφερομένοις : Φιλῶδ.Παρρ.270 κατέσχετος κικίαισι 3) ἄπολ. ὁ θεόπνευστος : Στράβ.11,4,7 ἐπὶ πλεόν κατέσχετος γενόμενος.

κατασχετός-ή-όν νεώτ. ὁ δεκτικὸς κατασχεσεως, οὐ ἐπιτρέπεται κατάσχεσις.

κατασχετῶ δημ. ἀπαν. ὄντι κατάσχω.

κατασχηματίζω μτγν. ἀπτ.μέλλ. κατασχηματιῶ, διαπλάσσω εἰς σχῆμά τι, διαμορφῶ, ὄθ. περιβάλλω, ἐνδύω : Ἰσοκρ.11,24 σφάς αὐτοῦσ οὕτω κατασχηματίσαν, Πλούτ.Ρωμ.26 κατασχηματίσαν ἐαυτὸν σχηματῆ τινι' || παθ. κ. μέσ. λαμβάνω ἀνάλογον μορφήν, συμμορφοῦμαι : Πλούτ.Λικ.27 κατασχηματίζεσθαι πρὸς τὸ καλόν 2) προσωποῦμαι : Θεοφύλ.Σ Β1,33 τὸ τολμᾶν ὑπεκρίνετο καὶ τὴν πρόσω φορᾶν κατασχηματίζετο φερέσθαι.
κατασχημονέ-εω μτγν. ἀσχημονέως, ἀπρεπῶς, αἰσχρῶς φέρομαι : Ἄλεξ.π.Φώτ.513,3 ἐκωμωθεῖτο

ἐπὶ τῷ κατασχημονέσσι || ἀπρεπῶς φέρομαι πρὸς τινά μτ. γεν. : Ἄππ.Σανν.7, Σχόλ.Αριστφ. Βάτρ.153 κατασχημονική του ἀγάματος.

κατασχίζω κ. νεώτ., δημ. κατασχιζῶ σχίζω τὴ ἐντελῶς, κομμοπάζω : Ἀριστφ.Σφ.239 ἐκέφαμεν τὸν ὄλμον, κῶθ ἤφμεν τοῦ κορκόρου κατασχίσαντες αὐτόν, Ξεν.Αν.7,116 κατασχίσει τε τὰς πύλας ἔφασον ἰνα ἀνοίξουν διὰ τῆς βίας, καὶ κατακόφουν, Φιλῶδ.Ὀργ.3,7W κατασχίσειν τοὺς χιτωνίσκουσ || κ. μέσ. : Ἀριστφ.Βάτρ.405 σὺ γάρ κατασχίσω . . τὸν τε σανδαλίον καὶ τὸ βράκος 2) κ. παθ. ἐπὶ νεύρων κ. φλεβῶν, διακλαδοῦμαι : Γαλ.2,390 ἐπὶ φύλλων : Διοσκ.2,130.

κατάσχισις-εως |κατασχίζω| μτγν. ἡ πράξις τοῦ κατασχίσαι, τὸ ξέσχημα : Γαλ.2,851, Διοσκ. 3,60 || τὸ ἀποσχισθῆν τμήμα : Γαλ.4,667 ἔχρη περ ἂν εἰς τινὰ πέρατα τελευτήσωσιν ἐκάτερα τῶν κατασχισεων.

κατάσχιτος-ον (κατασχίζω) μτγν. ὁ κατεσχισμένος : Φιλῶδ.Ὀργ.50.

κατασχολάζω ἐν ἀπραξίᾳ, ἄργίᾳ διέρχομαι τὸν καιρὸν, ἀπρωκῶ : Σοφ.Φιλ.127 ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτὲ τὴν κατασχολάζειν, Πλούτ.Τιμ.36 τῶν ἀγρῶν τὸν κάλλιστον, ἐν ᾧ καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου κατεσχολάζει |διετίθει, διέμενον ἀργόχοι| || ὄθ. κ. διέρχομαι τὸν καιρὸν μου κακολογῶν τινά : Μόχ.π. Ἀθῆν.13,58D κατεσχολάζε τῆς Ἰθαβανίου λέγων (ἀντὶ ἐσχολάζε λέγων κατὰ τῆς Ἰθαβανίου).

κατασχολοῦμαι-εομαι ἀποθ. ἐπιμελῶς περίτινα ἢ τι ἀσχολοῦμαι : Περικτ.π.Στοδ.3,1,121 περίτινα τῶν ἐόντων κατασχολοῦνται, Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.1' || καταγιόμομαι εἰς τι : Φιλῶδ.Ρητ.2,139S, Πάπ.

κατασχόμενος-η-όν μτγ. μέσ. ἄορ. τοῦ ρ. κατέχω, ἐν παθ. σημ.

κατάσχω νεώτ., δημ. κατασχεθῶ, ἄορ. κατέσχεσα, παθ. κατεσχέθην, μτχ. παρ. κατασχημένος κ. δημ. κατασχημένος, ἐνεργῶ κατέσχεσιν : κατέσχεσαν ἄπαντα τὴν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου κ. παθ. : ἡ περιουσία του εἶναι κατασχημένη 2) ρημ.π. κατασχεσία, κατάσχεσις, κατασχητήριον, κατασχητής.

κατασχῶ-άω κατασχάζω βλ.λ. : Ἰηπ. Ἐντ.Παθ.22 ἦν οἰδῆση, θαρσεῶς κατασχᾶν, Ἠλιόδ.Χειρ.π.Ὁρειβ.46,29,2.

κατασφῶ Ἐπιγρ. σφῶζω, ὀποκαθιστῶ, ἐπανορθῶ : Ἡρακλεωτ.Πιν.1,51.

κατασφωρεύω μτγν. πολλὰ συσσωρεύω, σωριάζω : Πλούτ.Μάρ.22 ὄλην καὶ λαφύρων . . ἐπὶ πύρας μεγάλης κατασφωρέσας τὸ πλῆθος.

κατασφωτεύσις-εως ἡ) (κατασφωτεύω) νεώτ. ἡ ἐν ἀσωτείᾳ σπατάλι : κ. περιουσίας-δυσμειων.

κατασφωτεύομαι μτγν. κ. μων. ἀποθ. ἀσώτως, διὰ βίου ὀκλαστου, διαπανθ, σπαταλῶ, Πι 4,4,3 τὰς οὐβίας κατασφωτεύεσθαι, Εὐστ.1260, 41 κατασφωτεύομενος τὰ οικεῖα 2) ρημ.π. κατασφωτεύσις.

κατασφωτεύω νεώτ. ἐν ἀσωτείᾳ σπαταλῶ, πρῶλ. κατασφωτεύομαι.

κατασφῶω κατατρίβω, τρίβω εἰς μικρὰ τεμάχια : Ἡρ.4,75 κατασφῶουσι περὶ λίθων τρηγῶν τῆς κυπαρίσσου καὶ κέδρου . . ἔλθου καὶ τὸ κατασφῶομενος τοῦτο . . καταπλάσσονται πᾶν τὸ σῶμα.

κατατάγη ἡ) (κατάτασσω) ἡ ἀνάταξις ἐξηρθρωμένων μελῶν : Ἠλιόδ.Χειρ.π.Ὁρειβ.49,30,8 2) ἡ διάταξις, κατάταξις χωρῶν, τόπων ἐν γεωγραφικῷ πινάκι : Πτολ.Γεωγρ.1,13,5.

καταταγῆ-όω δένω διὰ τανίας, δι' ἐπιδῶσου, καθ' ὀλοκλήραν, ἐπιμελῶς : Ἀνάπ.π.Σοιδ.ἐνλ. ἐταίνωσε καταταγῆσ τὸ τραυμὰ τῆ ζώνη.
κατατάκερος-ον μτγν. ὁ λίαν τακερός, καλοκόκ : Γαλ.6,669 σὰρξ κατατάκερος.

κατακτῆριος-ον (κατάτασσω) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατάταξιν· κατακτῆριος ἐξέτασις - δοκιμασία (ἐξέτασις μαθητοῦ πρὸς κατάταξιν εἰς τὴν ἀρμόζουσαν τάξιν).

κατακτακτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τεινών, ἀποβλέπων, ἐπιτήδειος, πρόσφορος εἰς τὸ κατάτασσειν, εἰς κατάταξιν· κατακτακτικοὶ τρόποι ταξινόμησης τῶν ἐπιστημῶν.

κατακτακτικός ἔπιρρ. γλωσσ. κατά τάξιν.

κατατάκω δωρ. τ. τοῦ κατατήκω βλλ.

καταταλαιπωρῶ-τω μιν. κ. νεώτ. λίαν ταλαιπωρῶ, ὑπαβάλλω τινά εἰς πολλὰς ἢ δευράς ταλαιπωρίας, καταθασανίζω· Θεοφύλ. Σ 204,20 θερμοὶς ἀφίκοις τισὶ καταταλαιπωρήσας, καταταλαιπωρεῖ τὸν οἰκογένειάν του· τὰ φορητὰ ζῶτα του· κ. παθ. πάσχω, ὕφισταιται γαλιαιωρίας, ἐκ τολαιπωριῶν ἐξασθίουμαι, καταθασανίζομαι· Μετοχ. Ὁ' Ἀνάλεκτα 228. || νεώτ. κ. ἐν ἠλικιότερα σημ.· εἰς τὴν ἐκδρομὴν ἕνεκα τῆς ὀδύσεως καταστάσεως τῶν ὀδῶν καταταλαιπωρήθημεν.

κατατάμνω ἰων. τ. τοῦ κατατέμνω βλλ., ἀόρ. ἰων. κ. δωρ., ἐν χρ. κ. νεώτ., κατέταμον ἀντὶ κατέτεμον.

κατατάνυω (τανύω), μέλλ. -ύσω, ἐπ. ἀόρ. α' κατάνυσαι, λίαν τανύω, ταντώω, κατατέμνω βλλ.· Ὑμν. Διον. 34 ἐμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀπλα κατάνυσαν, Ἰνπ. Ἀγμ. 14,44 ἐπὶν δὲ ἰκανῶς κατατάνυσας, ῥηίδιον ἦδη τὸ ἄρθρον ἐμβαλεῖν.

κατάταξις-εως (ἡ) (κατάτασσω) μιν., μιν. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κατατάσεων, ἐν τῇ προσηκούσῃ θέσει τοποθετεῖν, ἡ τακτοποίησης ἐν τῇ ὁμαδί θεωρουμένη ὡς ὄλον, τὸ συγκύρισμα· Ἀρρ. Ἐπικτ. 4,1,53 τῆς τοιαύτης ἐν κτήσει κατάταξις, Ἰεροκλ. Χρον. Ἐπ. 27,483M κατάταξις ἀσπυροειδής, -κατάταξις βιβλίων - χειρογράφων - προϊόντων κατὰ εἶδη ἢ κατὰ παιδιότητας. || διευθέτησις, διαρρυθμίσις· Κριν. 3,268. || Ἐπιρρ. κανονισμός· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., τὸ τάσσειν μεταξύ ἄλλων, τὸ ἐγγράφειν πᾶν ἐν σειρά τινι καταλόγου, οἷον φορολογικοῦ, βαθμολογικοῦ, κανονιστικοῦ ἀξιώματος, θέσεως, δικαιοῦματος, ὑποχρέωσας. || εἰδ. νομ. κατάταξις δανειστών ὁ καθορισμός τῆς σειράς τῶν δανειστών ἐν τῇ διανομῇ τοῦ ἐκκλησιστηρικισματος, γινομένη ὁράκις τοῦτο δὲν ἐξαρκεῖ πρὸς ἐξόφλησιν ὀλων τῶν δανειστών· 3) δημ. διεθν. δικ. κατάταξις κρατῶν ἡ ὑπὸ τοῦ Λόριμερ γεννημένη καὶ γενικῶς ἀποδεχτὴ διαίρεσις τῶν κρατῶν κ. γενικῶτ. τῶν λαῶν εἰς πεπολιτισμένους, ἡμιβαρβάρους καὶ ἀγρίους, ἔχουσα πρακτικὰς συνεπείας καὶ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ διεθν. δικ.· 3) φιλοσ. κατάταξις ἡ διὰ τῆς διαίρεσως τοῦ πλάτους τῶν ἐνοσίων ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου καὶ γενικοῦ σχήματος μέχρι τοῦ κατωτάτου καὶ εἰδικοῦ ταξιδέτησις τῶν ἐπὶ μέρει ὄντων, μορφῶν ἢ γνώσεων, οἷον κατάταξις ἐπιστημῶν ἢ ἐν τῇ Ζωολ. κ. Βοταν. ταξινόμησις, τοποθέτησις διὰ τῆς διαίρεσως· 4) βασιλειῶν - κλάσις - τάξις - οἰκογένεια - γένος - εἶδος· 4) νεώτ., δημ. -ῆ εἰδ. στρατολογ. ἡ εἰς τὴν δύναμιν μονοῦδος τινὸς τοῦ στρατεύματος ἐγγραφή καὶ τοποθέτησις στρατεύσιμου ἀνδρός· κατάταξις-ῆ) εἰς τὸ Ἰππικόν(ν) - εἰς τὴν χωροφυλακίαν(ν)· πρὸλ. ἐν τῇ σημ. ταῦτα κατάτασσω-άσσομαι· 5) εἰδ. ἱατρ. κ. νεώτ. ἐπὶ ἐξαρθρώσεως, ἀνάταξις, ἀνατοποθέτησις τοῦ ἐξαρθρωθέντος μέλους εἰς τὴν φυσιολογικὴν αὐτοῦ θέσιν· Ἡλιόδ. Χειρ. π. Ὁρειδ. 49,295' δημ. κ. ἐπὶ κατῆμαστος· αὐτ. 50,477. 6) ἐν ἄναφ. πρὸς ἐσθιόμενα, πέψις, πράξεις, ἀφομοίωσις· Κλήμ. Ἀλ. 217 τροφῆς κατάταξις.

καταταπεινῶ-ώω μιν. λίαν, ἐντέλως ταπεινῶ·

|| καταπιέζω· Πλ. ἘΞ. 1,12 αὐτοὺς καταταπεινῶν (δ. γρ. ἐταπεινῶν).

κατατάρβασσω μιν. κ. νεώτ., νεώτ. κ. κατατάρβασσω, δημ. κατατάρβω καθ' ὑπερβολὴν τάρβασσω· 2) ἐπὶ προσ., προκαλῶ μεγάλην φυγικὴν ἀνησυχίαν, αἶον φόβον, λύπην· Μεθόδ. Συμπ. 113,19 νεότης, καθ' ἦν ἀρχεται κατατάρβασσεται τὸ ἡγεμονικόν.

κατατάρταρῶ-ώω ἐκσφενδονίζω, ρίπτω εἰς τὸν Τάρταρον· Ὁρφ. ἀφ 57, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 3,210, ἴω. Λυδ Μην. 4,159 οἱ μυθικοὶ τὸν Κρόνον κατατάρταροῦσιν κ. παθ.· Ἀπολλ. 1,1,3, Σχολ. Εὐρ. Μήδ. 1296, Ἦσ. ἐν λ. ἐνέρτεται οὕτω λέγονται οἱ Τίτανες διὰ τὸ κατατάρταρῶσθαι· 2) ρηματ. π. κατατάρταρως.

κατατάρταρῶσις-εως (ἡ) (κατατάρταρῶ) μιν. ἡ πράξις τοῦ κατατάρταρῶ, ἡ καθάρριφις τινος εἰς τὸν Τάρταρον· Πρόκλ. Τιμ. 1,188D.

κατάτασις-εως (ἡ) (κατατείνω) ἡ ἔντασις, τὸ παλὸν τέντωμα· Ἀριστ. Ἀκουστ. 803a, 37 κατάτασις τῶν χορδῶν [κῶδ. ἀκαστασις]· || 1) δημ. τοποθετεῖν τεθραυσμένων ἢ ἐξηρθρωμένων ὀστέων, κατάθεσις βλλ.· Ἰνπ. Ἀγμ. 749 κρῆ τὸν ἱατρὸν τῶν ἐκπτώσιων τε καὶ κατηγμάτων ὡς ἰδυτάτας τὰς κατάτασις ποιεῖσθαι· 2) βασιλειῶν, ἀσπυροῦ, μαρτυρίων, τιμωρίας· Διον. Ἀλ. Ρωμ. 7,68, Φιλ. 2,599 κατάτασις τῆς φυγῆς· 3) βίαία γύμνασις, ἀσκήσις· Πλάτ. Νόμ. 7,96A μετὰ φιλονομικίας τε καὶ κατατάσεως ἰδιόρθ. ἀντὶ κασταστάσεως· 4) ἐπὶ γάρου, ἡ ἔκτασις· Πλάτ. Τιμ. 58E ῥοήν δὲ τὴν κατάτασιν ἐπὶ γῆν ἐπανωμίαν . . ἔλαβε [κῶδ. κατάτασιν]· 5) τάσις ὀλικῆ πρὸς τὰ κῶτα· Γολ. 19,461.

κατατάσσω (τάσσω) κ. νεώτ., ἀπ. -άτω, δημ. κατατάζω, παρακ. κατατέταχα, παθ. κατατάσσομαι, ἀόρ. κατέταην κ. κατέτάθηην, δημ. κατατάχθηκα, παρακ. κατέταγαμι, δημ. πτχ. παθ. παρακ. καταταγμένω, θέτω, τοποθετῶ εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον, τακτοποιῶ, παρατάσσω· Ξεν. ΚΠ 3, 3, || κατέταξε τὴν στρατιάν ὡς ἐδύνατο κάλλι-ατα, -κατέταξε τὰ προΐοντα κατὰ εἶδη· 2) κατατάραξω, κατατένω, ταξινόμω, ὑπάγω εἰς τάξιν· Λυσ. 13,79 οὐτε ὁ τοξίταρχος εἰς τὴν φυλὴν κατατάξας, Πλούτ. Ἠθ. 178Γ κατατάσσειν τινὰ εἰς τοὺς δικαστάς, -κατέταξε τοὺς ἀνδρας - τοὺς μαθητάς, -κατατάσσουν τὴν Ἑλβετίαν μετὰ τὴν μάλλον προηγμένων χωρῶν κ. παθ.· Διδ. Σ 4,74 καταταχθεὶς εἰς τοὺς εὐσεβεῖς (δ. γρ. καταχθεὶς), Ἠρωδ. Ἰστ. 6,8, || εἰς τοὺς ἰπνεύοντας καταταγέει· || ἡ πτχ. παθ. παρακ. καταταγμένως=διηρημένως εἰς τάξεις, ἀντίθ. ἀόριστος ἡ ἐξηρημένος· Πρόκλ. Παρμ. 61ς μονάδες καταταγμέναι· 3) εἰδ. γεωγρ. καταχωρίζω, σχεδιάζω χάρτας· Πτολ. Γεωγρ. 1,18,4. 4) ἱατρ. ἀνάτασσω, ἐπανοθετῶ, ἐπαναφέρω εἰς τὴν θέσιν του· Ἡλιόδ. Χειρ. π. Ὁρειδ. 50,47,6 κατατάσσειν τὸν ἴδιον· 5) διορίζω, ὀρίζω τινά ἐπὶ τι, τὰ πράξη τι· Πλάτ. Νόμ. 945A μηδ' εἰς τάξιν κατατάξη μηδ' ἠντινοῦν, Δημ. 773 κατατάπτοντας με καὶ προχειρίζομένους ἐπὶ τῆς τούτου κατηγορίας· κ. παθ.· Πάπ. κατατάσσεσθαι εἰς λειποργίαν· || ὀρίζω τινά νὰ ὑπάγῃ εἰς τινα τόπον· Πολύβ. 3,33,12 τινὰς δ' εἰς αὐτὴν Καρχηδόνα κατέταξεν· 6) πᾶν. κατατάτω, πληρῶν εἰς τὸ δημόσιον ταμίαν· εἰς τὸ βασιλικὸν κατατάσσειν· 7) Ἐπιρρ. παθ. ἐπὶ χρηματικῆς ποσοῦ, προστίθεμαι εἰς τι κεφάλαιον, κεφαλαιοῦμαι· 8) γράφω κατὰ σειράν, καταγράφω· Πολύβ. 2,47,11 αὐτὸς ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν κατέταξεν, Διογ. Λ 4,5 τὰς ἱστορίας ἐν αἰς κατετάξαμεν τὰς πράξεις Δίωνος· || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐνεργῶ, κᾶνω τὴν κατάταξιν βλλ. τινός· 9) κ. παθ. ἐν μέσο. σημ.·

έρχονται εἰς συμβιβασμόν, εἰς συνεννόησιν: Δημ. 1327 ὁμολογεῖται τοῦτ' εἶναι τὸ δῆλημα καὶ κατατάξαι τοὺς φιλέταις ὑπὲρ αὐτοῦ· 10) καταπέσσω, χωνεύω: Κλημ. Ἀλ. 27 κατατάσσει τὰς τροφάς· κ. παθ.: Σωφ. 1,37· || κ. ἐπὶ εἰσπεπομένῳν πραγμάτων: Ἀνών. Λονδ. 23,31· ||) ρηματ. π. κατάταξις.

κατατάχῳ-ἔω μγν. ταχύνω τι λίαν, ἐπιταχύνω: Πάν. ἐν τοῖς δὲ ἄλλοις χαρὶ καταταχίσας τὰ τῆς εἰσαγωγῆς· κ. παθ.: αὐτ. ὅπως καταταχθεὶς τὰ τῆς πραγμάτων· 2) προτρέγω, προφθάνω, καταλαμβάνω αἰφνιδίως: Πολύδ. 8,5,2 καταταχθεὶς τῆ παρασκευῇ τοῦ ὑπεναυτίου· 3) διαφεύγω διὰ μεγαλυτέρας ταχύτητος, ξεφεύγω: Πολύδ. 1,47,8 τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὤρμησεν ὡς καταταχθῶν· || κ. παθ. ὑπερβάλλομαι ὑπὸ τινος: Διόδ. Σ 14,72 καταταχόμενοι ὑπὸ τῆς δέυτητος τοῦ καιροῦ· 4) προλαμβάνω πράττον, ἐνεργῶν, μτ. μγν.: Πολύδ. 3,16,5 κατετάχθησαν Ἀνίβιας αὐτοῦς ἐξελάν τὴν πόλιν· 5) κ. ἀπολ., εἶμαι, φθάσω πρῶτος: Πολύδ. 9,17,4 καταταχέιν . . ἔδει πρὸς τὴν πόλιν· 6) ἔρχομαι· ἐγκαίρω: Πολύδ. 3,86,3 πρὸ τῆς αὐτοῦ παρουσίας τούτου καταταχέιν· 7) πράττω, κίβωμι ἢ ταχέως, ἐγκαίρω, μ. μτ. μγν.: Πολύδ. 2,18,6 καὶ μὴ καταταχῆσαι τὰς τῶν συμμάχων ἀδροισάντας δυνάμεις.

κατατάγγω (τέγγω) ἐπιλωῶ βρέχω, ὑγραίνω, μουσκεύω: Ἰνν. Γυν. 2,113 κατατάγγειν σπόγγον· κ. παθ.: Φιλ. 68. Θαν. 29.

καταταρρηκτός [ἐκ τῆς μγν. ἐνεργ. παρακ. τοῦ καταθαρρῶ] ἐπιρ. μγν. μετὰ πολλοῦ θάρρους, μετὰ τόλμης, τολμηρῶς: Παλ. 1,86,5 καταταρρηκτός ἀναστρεφόμενος.

κατατέθηπα (βήπα) ἀρχ. λεξ. παρακ. ἐν σημ. ἐνεστ. θαυμάζω, εἶμαι ἐκθαμβος πρὸς π.: Ἡσ. **κατατεθνεός**, π. Ὀμ. κατατεθνηώς μγν. παρακ. τοῦ καταθνήσκω βλ. λ.

κατατείνω κ. νεώτ., μέλλ. κατατείνω, ἀόρ. κατέτεινα, παρακ. κατετάειχα τείνω, τανύω, σύρω, ἔλκύω τι ἰσχυρῶς: Ἰλ. 261 κατὰ δ' ἤϊνα τείνων ὀπίσσω, Ἡρ. 4,72 χαλινώς . . κατατείνουσι εἰς τὰ πρόσθε αὐτῶν· || κ. μγν.: Πλούτ. Περ. 15 τὸν δῆμον δυσχεραίνοντα κατατείνων καὶ προσβιάζων ἐχειροῦτο (ὁ Περικλῆς)· || τετῶνῳ καλῶς: Ἡρ. 7,36 κατέτεινον ἐκ γῆς . . τὰ δπλα (ἐτέντωσαν τὰ σχοινία, τὰ καλῶδια), Πλάτ. Τιμ. 84E καὶ τὰ ξυνεχῆ νεύρα οὕτως εἰς τὸ ἐξοπισθεν κατατείνῃ τούτοις· || ἐπὶ ἐξαθροωμένου ὁστοῦ, ἐκτείνω, ἀνατείνω πρὸς ἀναποσθέντην, ἀνάσταξιν: Ἰνν. Ἀγμ. 15· || ἐπὶ μῶν, ἡ μγν. παθ. παρακ. ἐκτετοπισμένος: αὐτ. 8 μὺς κατατασμένος· || ἐκτείνω, τετῶνῳ, ξηπαλῶν ἵνα βασανίσω: Αἰλ. δπ. 279 κατατείνειν τὰς κολάσεις· κ. παθ.: Δημ. 1172 κατατείνόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου προσωμολόγησε, Ἀνών. π. Σουῖδ. ἐν λ. κατατείνεσθαι ἐπὶ κολάσει· κ. μγν.: Αἰλ. δπ. 60 κατέτεινε τὴν φυχήν· κ. παθ.: Δίων Χρ. 1551 ὑπὸ τῶν παθῶν κατατείνεσθαι καὶ στραβουλοῦσθαι· || κ. ἀπολ. βασανίζω, τολμαίω: Λιδ. ἀν. Διηγ. 33, 25 κατέτεινέ με διηγοῦμενος· ὁμ. παθ.: Φύλαρχ. 40J κατατείνόμενος οὖν ὑπὸ ποδάρας· 2) ἐκτείνω εἰς μήκας, σύρω κατ' εὐθείαν: Ἡρ. 1,189 κατέτεινε σχοινοτέρας ὑποδέξας διώρυχας (ἐκτείνε σχοινία ἐσημείωσε τὰς κατασκευαστάς διώρυχας), Ἀριστ. Ζ 629b,35 φεύγουσι κατατείναντες τὴν κέρκον· || ἐπὶ λόγου, ἐπιμνησκώ: Πλάτ. Πρωτ. 329B δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου [ποιοῦσι μακρὸν λόγον]· || παθ. ἐκτείνωμαι, τετῶνῳμαι κατ' εὐθείαν: Ἀριστ. ΖΜ 650a,29· 3) παθ. εἶμαι δεδεμένος σφιγκτά: Πλούτ. Λουκ. 24 ὡσπερ αἱ δεσμῶ κατατείνόμεναι, θύσαι τῷ

Λουκούλλῳ παρέσχεν αὐτὴν· 4) ἐκτείνω ἐπὶ τῆς γῆς, τετῶνῳ, καταρρίπτω: Ἀριστ. Ζ 610a,24 ὁ ἐλέφας τοὺς φοίνικας κατατείνει ἐπὶ τῆς γῆς, Πλούτ., Πολ. 6 καταζομένοις τοῖς παισὶν ἄχρι οὗ κατατείναντες αὐτοὺς ἐπὶ τοῦδαφου· || κ. παθ. ἐκτείνωμαι, εἶμαι ἐξηλωμένος ἐπὶ τῶα ἔκτασι: Πλάτ. Τιμ. 58E ὠθούμενον καὶ κατατείνόμενον ἐπὶ τὴν γῆν, Ἀριστ. Ζ 713a,19 σκέλη ἐπὶ τῆ γῆ κατατείναντα· 5) μγν. ἐκτείνω, καταβάλλω, βέτω εἰς ἐνέργειαν: Πολύδ. 2,34,7 κατατείνειν τὴν βώμην δλην· 6) παθ. κ. ἐν μέσ. σημ. ἐντείνωμαι, ἐπιτείνωμαι λίαν, τετῶνῳμαι ὅσον τὸ δυνατόν: Εὐρ. Ἔκ. 132 σπουδαὶ δὲ λόγων κατατείνόμενον ἦσαν ἴσαι πως (λόγων σφοδραὶ ἐριδεις), Πλούτ. Τιμ. 63C τὸ δὲ πλεόν ἦπτον ἀνάγκη σου κατατείνόμενον συνέπεσθαι τῆ βίῃ, Ἀριστ. Ζ 629b,19 δρόμημα συνεχῶς κατατεταμένον, Πλούτ. Ἀντ. 77 ἢ Κλεοπάτρα κατατενιμένη τῷ προσώπῳ μὲν δεσμών ἀνελάμβανεν [μὲν τετῶνῳσεν τοὺς μῶς τοῦ προσώπου]· 7) πάπ. ὑποβάλλω εἰς ὑπερμετρον κόπον, καταπονῶ εἰς ἐργασίαν· κατατείνωιν τοὺς γεωργούς· 8) ἀμτ. ἐκτείνωμαι κατ' εὐθείαν πρὸς π, φθάω μέχρι τινός: Ἡρ. 4,3 τάρφρον ὀρυζόμενοι εὐρέαν κατατείνουσαν ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ἐς τὴν Μαίητιν λίμνην· || ἐκτείνωμαι, ἐξαπλοῦμαι μέχρι τινός: Ἡρ. 7,113 γῆ κατατείνουσα τὰ μὲν πρὸς ἐσπέρην ἐπὶ ποταμόν Ἀγγίτην, Ξεν. Ἑλλ. 4,4,7 εἰς τὰ κατατείνοντα ἐπὶ Λέχαιον τεῖχη· || κ. ἀπολ. ἐκτείνωμαι, κείρω ἐκτεταμένος: Ἡρ. 8,31 τῆς γῆρ Διωρίδος χώρης ποδῶν σπινθῶς ταύτῃ κατατείνει· || κ. μέσ.: Ἀριστ. ΖΜ 2,3 αἱ φλέβες κατατείνονται μέχρι τῆς κοιλίας· || ἐκτείνωμαι πρὸς τὰ κάτω: Πλούτ. Ἡ8.566D· 9) μγν. τείνω, ρέπω εἰς τι: Μητροδ. ἀπ. 6· 10) καταγινομαι ζωηρῶς, σθεναρῶς ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ μετὰ ζέσεως: Εὐρ. ΙΑ 336 οὔτε κατατείνω λίαν ἐγώ, Ξεν. Ἀν. 2,5,30 ὁ δὲ Κλέαρχος ἰσχυρῶς κατέτεινε· || ἐπὶ ὄρμῳ, παθῶν κτ., εἶμαι ὀρμητικῶς, ἐν ἐντάσει, ἀντίθ. χαλῶ: Πλάτ. Πολ. 329C αἱ ἐπιθυμίαι παύσονται κατατείνουσαι καὶ χαλάσονται· ||) κτ. μγν. ἀορ. συμν. ἐν ἐπιρ. σημ. πάση δυνάμει, παντὶ σθένει: Πλάτ. Πολ. 358D οἱ μὲν κατατείνουσι ἐρῶ τὸν δδκον βίον ἐπιπῶν, Ἀριστ. Ζ 629b,18 ὁ λέων τρέχει κατατείνας, Λουκ. Λεξ. 3 ἄλλ' ἀγρόνδης ὠχόμην φῖττα κατατείνας, αὐτ. Κρόν. 35· 12) νεώτ. ἀμτ. κατεῦθνομαι, ἔχω τῶσιν τὸ φθάσω κάπου, ἀποβλέπω: ὄλαι αἱ πράξεις τοῦ κατατείνουσιν εἰς τὸ νά γινῃ δημοφιλῆς.

κατατεμαχίζω ἀναφορ. πρὸς τεῖχη, χαλῶ, κατακρημνίζω, ἐν παθ.: Ξεν. Ἀγρο. 2,19 σίρει τὸ ἴεραιον . . καὶ τὰ τεῖχη κατατεμαχιστο ἰδ. γρ. ἐνετεμαχιστο· 2) σχῶλ. περιβάλλω διὰ τείχους, ὀχυρῶ: Σχῶλ. Ἰλ. 99 «κατατεμαχισμένη».

κατατεμαχίζω-ἔω ἔσφ. γρ. ἀντὶ κατατοιχογραφῶ βλ. λ.

κατατεμαίρομαι μγν. τεμαίρομαι, ἐικάζω πλήρως, ἐπαρκῶς: Κύριλλ. κτ. Ιουλ. 2,52.

κατατελευτά-ἔω (τελεύτῳ) καταλήγω: Ἀριστ. ΖΜ 67b,13 κατατελευτῶν εἰς τοὺς νεφρούς.

κατέτελεμα-τος (τό) | γέλω | μου. λόκιος πλήρης ὀδάτων: Θησ. Στεφ. ἐν λ. αἱ δὲ λοιποὶ ἐν τοῖς κατατέλεισσι τῶν τάρφων ἐπέσειον.

κατατελέω-ω μγν. φέρω εἰς τὸ τέλος, καταναίωσκω: Πλάτ. Ἡσ. 7,20 τὰς τρίχας τῶν ποδῶν καὶ τὸν πῶγωνα κατατελέσει (δ. γρ. ἀφελεί· 2) Ἐπιγρ. καταβάλλω τὰ τέλη, τοὺς φόρους· κατατελείν φέρων (ἀμφ. λ).

κατατεμαχίζω μον. κ. νεώτ. κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, ἡ ἐξ ὀλοκλήρου κατατείνω, κατακομματίζω· κ. παθ.: Νικ. Κλων. 858,13 κατατεμαχισθέντας τοῦ Ἰππου· || μεσ. χωρίζω εἰς μικρὰ

τμήματα : Θεοφύλ.Σ 212C τὰ δ' ἄλλα τῆς Ῥωμῶν ποληείας τοῖς . . παῖσι κατατεμαχίσαστο.

κατατεμαχισμός (ἰ) κατατεμαχίζω νεώτ. ἡ πράξις τοῦ κατατεμαχίζειν, τὸ κατακομμάτισμα· 2) χειρουργ. ἐγχειρητικὴ ἀγωγή, καθ' ἣν ὄγκος τις δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἀκέραιος, ἀλλ' ἐξάγειται κοπτόμενος εἰς πολλὰ τεμάχια.

κατατέμνω κ. νεώτ., ἰων. κατατάνω, μέλλ. κατατέμω, ἀόρ. κατέτεμνω, ἰων. κ. ὤρω., ἐν χρ. κ. νεώτ. κατέταρον, τέμνω ὄλων τι εἰς μικρὰ μέρη, κατακομματιάζω : Ἡρ.4,26 'καταταμόντες τὰ κρέα κατατάνουσι καὶ τὸν γονέα, Ἀριστφ.Εἰρ. 1059 πολλά πράττεις ὅστις εἰ. κατατέμνα, Ξεν. Ἀπομν.1,2,55 ἑαυτὸν δὲ κατατέμνειν' || κ. μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ. : Εὐρ.Ἡλ.146 κατατερομένην θέραν ὄνουξ' || παθ. ἰδ. κτ. παροκ. εἶμαι τεμημένος, διηρημένος : Ἡρ.2,86 τελαμῶσι κατατετημένοις μὲ ἐπιδέσμοις κανονικῶς κεκομμένοις, Ἀριστφ.Ὀρν.1524 σπλάγγνα κατατετημένα, Ξεν.Ἀν.2,4,13 κατατετηνὸν δὲ ἐξ αὐτῶν ἰδῆλ. τῶν διαρῶχωνι τάφοι ἐνί την χώραν' || παθ. κ. μτφ. : Πλάτ.Ἰνν.Μ 301B εἰς τὸς λόγους κατατέμνεσθαι' || μτ. διηλ. αἰτ. : Ἀριστφ.Ἀχ.301 ἄν κατατεμῶ κάττυματα (ἰδὲν θὰ κόψω εἰς λωρίδας, κομμάτια, Ἀλεξ.187,4 σῶμα κατατεμῶν κύβους ἱσατοκάφας εἰς κυβικά τεμάχια), Πλάτ.Πολ.610B εἰ τις ὅτι σμικρότατα ὄλοντὸ σῶμα κατατέμοι' κ. παθ. : Ἀριστφ.Ἰνν.768 ὄπολοινη καὶ διαπρισθελαν κατατημέθην τε λέπασθαι ἰεθε νὰ κατασκοπῶ εἰς λωρίδας· 2) εἰδ. διαρῶ πρὸς οἰκοδόμησιν, ρυμοτισμῶ : Ἀριστλ.Πολιτ.1267b,23 τὴν τῶν πόλεων διαίρασιν εὖρε καὶ κατέτερε τὸν Πειραιά (ἰδιήρεσε πρὸς οἰκοδόμησιν, ἐρρουμετομένησεν)' κ. παθ. : Ἡρ.1,180 τὸ δὲ ἄστυ . . κατατέμνεται τὰς ὁδοὺς ἰθάεας [ἔχει χαραγμένους τοὺς δρόμους εὐθείας]' 3) κόπτω κατὰ βάθος, ἀνοίγω ἐν τῇ γῆ' κ. παθ. : Ἐπιγρ. κατετέμνηται τοῦ χωρίου βάθος ἀπὸ τοῦ μετεωροτάτου τρεῖς πόδας' || εἰδ. ἐπὶ μεταλλείῳ τὰ κατατετημένα οἱ τόποι ἐν οἷς ἐγένοντο ἔκσκαφαι καὶ ἐξορύξεις, ἀντίθ. τὰ ἀτήματα : Ξεν.Πρὸσ. 4,27· 4) κόπτων ἐλαττώων, περικόπτω, ὀλιγοστεύω : Ἰνν.Ἀγμ.11 τὸ δέρμα ὀμαλῶς κατατέμνειν' 5) περιφρονῶ, ὑβρίζω, κακολογῶ : Πλάτ.Πολ.488B ἀλλὰ καὶ τὸν λέγοντα κατατέμνειν' 6) ρησвт. π. κατάρησις, κατάρησις.

κατατέμνω μτν. προσενῶ εὐχαρίστησιν, εὐχαριστῶ : Μεθόδ.431A ἐφαίδρυναν καὶ κατέταρσαν κ. παθ. : ΠΔ Σοφον.3,14 εὐφραίνου καὶ κατατέμνω ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου.

κατατεροαίνω μτν. ἐντελῶς ξηραίνω, στεγνώνω : Ἀπολλιν.Α Ψαλμ.193.

κατατεταγμένως ἰέκ τοῦ παθ. παρακ. τοῦ κατατάσσω ἐπίρρ. μτν. ἐν τόξει, κατὰ τάξιν : Διδό.Σ 9,10 ἰδ.γρ. κατατεταγμένως.

κατατετημένως ἰέκ τοῦ παθ. παρακ. τοῦ κατατέμνω ἐπίρρ. μον. εἰς τμήματα, μέρη, κομμάτια, κατακεκομμένως : Μετοχ.Θ 167.

κατατετραίνω κ. κατατιραίνω, μέλλ. κατατρήσω, ἀόρ. α' κατέτρησα, διάτρησά, κατατρηῶ : Πλούτ.Ἡθ.689C κατέτρησα τὴν σάρκα' κ. παθ. : Πλάτ.Τιμ.70C σπράγγας· κατατετρημένας, Πλούτ. Ἡθ.699A ὁ πλείυων πόροις κατατετρηται.

κατατεύω (τεύχω) μτν. ποιῶ, κατασκευάζω, κόμνω : Ἐπιγρ. Ἰδῆν σορὸν κατατεύειν κ. παθ. : Φιλῶδ.Ρητ.1,215S· 2) ποιῶ, καθιστῶ : Κόλητ.7,676 αὐτοῦς θαρσαλέως κατατεύειν.

κατατεφρῶ-ὄω [τέφρα] κ. μον. κατακαλύπτω, σκεπάζω ἐντελῶς διὰ τέφρας : Ἀριστλ.Μετ.367a,7, τὴν Ἰλαριῶν πόλιν κατατεφρᾶν κ. παθ. : Στράβ.5,4,8 τὸ κατατεφρωθὲν μέρος ἐκ τῆς σποδοῦ τῆς ἀνενεχθείσης ὑπὸ τοῦ Αἰτναίου πυρός·

2) μεταβάλλω εἰς τέφραν : Δομοσκ.1116 Χοσρόου . . ταῦτα εἰς γῆν κατατεφρώνοντες.

κατατεχνάζομαι ἀποθ. μον. κατατεχνῶ βλλ. : Καμεν.331C ἀσφαλέτερον κατατεχνάζετο.

κατατεχνιτεύω μον. τεχνικῶς μεταχειρίζομαι, ἐντέχνως παρασκευάζω : Μετοχ.Θ 84.

κατατεχνολογῶ-έω μτν. κατὰ τοὺς τεχνολογικοὺς κανόνους, ὄθ. σχολαστικῶς πραγματεύομαι, περιγράφω, ἐξηγῶ : Γρηγ.Ναζ.π. Ἀγ.Πνευμ. ὁ αὐτός μοι λόγος καὶ περὶ τῶν προόδων, τῆς εὐδ' οὐ καὶ δι' οὐ καὶ ἐν ᾧ, αἷς σὺ κατατεχνολογεῖς ἡμῖν τὸ θεῖον.

κατάτεχνος-ον μτν. ὁ λίαν ἀκριθὲς κατὰ τὴν τέχνην, ὁ λίαν ἐντεχνος : Φιλῶδ. ἐν ΑΠ 5,131 ὃ κατατεχνότατου κινήματος ἰδ.γρ. κακοτεχνότατου), Πλούτ.Ἡθ.79B τὸ μικρόν καὶ κατέτεχνον τῆς αὐτᾶ κατασκευῆς' || ὡς ἐπίθ. τοῦ Καλλιμ. τοῦ γλύπτου : Βιτρ.4,1,10 (πιθ. ἀνάγν. κατατηξίτεχνος βλλ.1).

κατατεχνῶ-έω κατασκευάζω μετὰ τέχνης, ἐντέχνως . . 1,608 [κῶδ.].

κατατίθημι ἴζω μτν. ἐπιταγ. τοῦ τηγανίζω βλλ. : Νεοπ.1,1,10 τὴν γλώσσαν ἐκεῖ κατατηγνίζετο.

κατατίθημι κω, ὄρω. κατατάγω σῶμα τὶ στερεόν ρευστοποιῶ, τήκω, λειώνω ἐντελῶς : Ὀδ.Τ 206 ἦν τ' Εὐρώς κατέτηξεν, Θεόδρ.Ἐπιγρ.δ κατατίθειξ ὤπας δάκρυσι' || κ. παθ. κυρ. κ. μτφ. τήκομαι, μαρμαίνωμαι, ἀφανίζομαι, λειώνω : Ὀδ.Τ 205 ὡς δὲ ἡ χιών κατέτηξεν', αὐτ.139 Ὀδυσῆα ποθέουσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ, Ἡρ.2,87 κατὰ σπλάγγνα κατατεπηκῶτα ἐξάγει, Σορ.Ἡλ.187 ἀτις ἀνευ τεκῆων κατατάκομαι, Ξεν.Συμπ.8,3 ἔρωτι κατατήκεσθαι, Φιλῶδ.Μουσ.103Κ κατατήκεσθαι τὸ θυμοειδές' || κ. μτ. γεν. κ. αἰτ. : Θεόδρ. 14,26 τούτῳ τὸν κλύμενον κατατάκτα τήνον ἔρωτα' || κ. μτ. ἐμπροθ. ὄσσι : Λοκ.Ἐπιγρ.12 εἰ δὲ τις ἐν φήφαις κατατήκεται (ἀφανίζεται)' 2) διαλύω, ἀναλύω, ἀραιώνω : Ἡρ.2,87 τὰς σάρκας τὸ λίτρον κατατήκει, Πλάτ.Τιμ.61Α ἀέρα κατατήκει πῦρ, Γαλ.6,262 τὸ σίμα κατατήκει, Πάπ. διδάσων τὸ κατὰηον, εἰ ἰατρὸς εἰ δημοσιεύων ἐπὶ ταρχεῖα' 3) μτφ. ἀφανίζω, ὀσπανῶ, καταναλίσκομαι, γάνω εὐφραίνω καὶ τέχνην εἰς τι : Διαν. Αλ.Δημ.51 τέχνην εἰς τι κατατήκειν.

κατατηξίτεχνος-ον μτν. ὁ μὴ καλῶς ἐργαζόμενος, ὁ ἐξευτελιζῶν τὴν τέχνην του, ὡς ἐπίθ. τοῦ Καλλιμάχου : Πaus.1,267,7 καὶ ὄνομα ἔθετο κατατηξίτεχνον [ἰδ.γρ. κακιζίτεχνον].

κατατηρῶ ὄρη. ἐξεταιζῶ μισρότερον, παρατηρῶ : Καρναθ. δ. τρω. κέταξαι καὶ κατατηρεῖ (-ᾶ) τὸν θεριστὴ τοῦ κἄμπου.

κατατίθημι κ. μον., νεώτ. κ. δημ. καταθέτω, μέλλ. καταθήσω, π. Ὀμ. συνήθ. οἱ ἐπ. τ. τοῦ ὄρω. ἐνεργ. κάτθεμεν, κάτθετε, κάτθεσαν, ἀναφρ. κατθέμεν ἰδωρ· ἔμειν [πιθ.], σίολα, καθ(θη)κη, μέσ. κατθέμεθα, κατθέσθην, κατθέμενοι, ὑποτ. ὄρω. καταθέομεν ἀντὶ καταθῶμαι, ὑποτ. μέσ. ὄρω. καταθεῖομαι ἀντὶ καταθῶμαι, θέτω τι κάτω, ἀποθέτω, τοποθετῶ, ἀφήνω τι κάτω : Ἰλ.Γ 293 καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπίροντας, Ἰλ.Γ 683 οἱ δ' ἄ μιν ὤκα κατῆσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πῖονι δῆμῳ (ἢ εἰς Ἰθάκην), Ὀδ.Π 230 καὶ μ . . κατῆσαν εἰς Ἰθάκην' || ἰδ.ἀναφρ. πρὸς ὄληα, ἐκδιδόμενος ἀποθέτω κάπου, βάλλω κατὸ μέρος' || ὄμ. κ. μέσ. : Ἰλ.Γ 114 τεύχεα . . τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ, Ὀδ.Ρ 86 χλαίνας μὲν κατέθετο κατὰ κλισίους, Πινδ.Ο 6,39 ζῶναν καταθηκαμένα κἀλπίδα τ' ἀργυράαν ὄμ. κ. μτφ. ἐν κωμ. ἐνν. : Ἀριστφ.Ὀρν.401 θυρὸν κατὰθαυ κῶφας παρὰ τὴν ὄρην ὄωπερ ὀλιγίτης' || μέσ. κ. γεν. βάλλω, τοποθετῶ ἐν τινὶ τόπῳ : Ἡσιῶδ. Ἐργ.45 πηδᾶλιον μὲν ὑπὲρ κανοῦ καταθειο,

Ἄριστοφ. Ἰνπ. 489 τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι, Κόιντ. 12,303 ὦμοισι κατ' ἀμβροτα θήκατο τεύχη | ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἔθετος . . περιεβλήθη | || κ. μτφ. ἀποβάλλω ἀξίωμα, ἔξουσιαν : Πλούτ. Φάβ. 9 καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν 2) μέσ. τακτοποιῶν τεματίζω, δίνω τέλος εἰς τινα ἐνέργειαν ἢ κατάστασιν : Θουκ. 1,121 τὸν πόλεμον καταθέσθαι ἐν καιρῷ, Δημ. 425 οὕτω τὸν πόλεμον κατέθετο κ. παθ. : Θουκ. 4,20 ἔμφωρδός μετρίως κατατιθεμένης 3) θέτω κατὰ μέρος τι καὶ φυλάττω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, θέτω τὰ ἐμαυτοῦ κατὰ μέρος κ. μέσ. : Ὀδ. Σ 45 καὶ ἐπὶ δόρπον κατέθετο κνίσση τε καὶ αἵματος ἐμπλάσαντες, Ἡρ. 1,202 ἔξουρημένους ἀφί ἐς φορβὴν κατατίθεσθαι, Ξεν. ΚΠ 7,5,34 ταῦτα μὲν εἰς τὰς ἀκρας κατέθετο 4) εἶδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀγῶνας, θέτω, προβάλλω ὡς βραβεῖον : Ἰλ. Ψ 267 ἀπυρον κατέθηκε λέδθητα, Ὀδ. Ω 91 κατέθηκε θεὰ περικαλλεῖ ἄεθλα, Ἡσίοδ. Ω 539 τοῖς μὲν γὰρ σάρκας . . κατέθηκε || ὄμ. τοποθετῶ, βάζω ὡς σκοπὸν, στόχον, σημάδι : Ὀδ. Τ 572 νῦν γὰρ καθήσω ἄεθλον τοὺς πελέκας 5) θέτω ἐν ἀσφαλείᾳ, εἰς μέρος ἀσφαλές, ἀσφαλίζω κ. μέσ. : Θουκ. 3,72 τοὺς πρέβεσι κατέθετο εἰς Αἴγιον, Ξεν. Ἑλλ. 1,3,2 τὴν λείαν . . κατέθετο εἰς τοὺς Βιθυνοὺς Ὀρφέας, Πλάτ. Πρωτ. 314Α καταθέμενον οἰκάδε ἔξεσι τι συμβουλεύεσθαι || ὄμ. ἐπὶ δεσμοτῶν κ. παθ. : Δημ. 720 ὁπόου . . εἰσὶν ἐν τῷ δεσμοτῆρι ἢ τῷ λοιπῷ καταθεῖσι 6) μέσ. ἀποθετῶ, τοποθετῶ ἐν τῇ μνήμῃ, φυλάττω ὡς ἀνάμνησιν : Θέογγ. 717 χρῆ . . γνώμην ταύτην καταθέσθαι, Πλάτ. Θεαιτ. 209C διάφορον τὴν μνημῆον παρ' ἐμοί . . κατὰθηται || ὄμ. καταγράφω, σημειῶ ἐν τῇ μνήμῃ : Πλάτ. Νόμ. 858D εἰς μνήμην κατέθετο συγγραφήντες, Δημ. 401 πάντα ταῦτα γέγραπται τὸν τρόπον ὃν τις ἂν εἰς βιβλίον κατάθητο 7) θέτω ζητήματι τὴν εἰς τὸ μέσον, πραιρετικὴ κοινὴ συζήτηση : Πλάτ. Φιλ. 14 τὴν τοῖσιν διαφωρότητα . . τοῦ ἀγαθοῦ . . κατατέθεντες εἰς τὸ μέσον || ὄμ. κ. μέσ. : Διον. Ἀλ. Ρητ. 9,4 γνώμην καταθέσθαι εἰς τὸ μέσον || καταθέτω, δημοσιεύω πρὸς γνώστοποισίαν : Πλάτ. Νόμ. 946A εἰς τὴν ἀγορὰν γράμματα καταθέντες || θέτω, τοποθετῶ, βάλλω τὴν εἰς τὰ μέσον πρὸς κοινὴν χρῆσιν : Εὐρ. Κύκλ. 547 κἀνθες αὐτὸν εἰς τὸ μέσον, Ξεν. ΚΠ 2,1,14 καταθεῖς τὰ δηλα εἰς τὸ μέσον, Πλάτ. Πολ. 369E τὸ αὐτοῦ μετρίον ἀπασί κοινὸν κατατίθεναι || δίδω, μεταβιβάζω εἰς τινά τι ἢ μέρος τινός : Ἡρ. 3,80 ἐκέλευε εἰς μέσον Πέρσῃσι καταθεῖναι τὰ πρήγματα 8) καταβάλλω, πληρωθῶ χρήματα, ἀποπῆν χρόσος : Ἡρ. 9,120 ἐκάτων τάλαντα καταθεῖναι τῷ θεῷ, Ἄριστοφ. Βάτρ. 176 εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς, Θουκ. 1,27 πεντήκοντα δραχμάς καταθέταν Κορινθίους μένειν, Δημ. 546 οὐ γὰρ ἐστιν ὄφλημα δὲ τὴν χρόν καταθέντα ἐπιτιμὸν γενέσθαι || ὄμ. κ. μέσ. : Πάπ. κατεθέμην ἐπὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν ὑπὲρ τέλους ἰχθυρδὰς τάλαντον ἐν 9) μτφ. χρησιμοποιοῦ, δαπανῶ : Ἀπολλ. Δ. Κωμ. 13,4 τὴν ἀκμὴν . . πρὰς τὴν κατατίθεμενος, Πλούτ. Ἥθ. 135D ὅπως εἰς καλὸν τὴν καταθήσεσθαι τὴν σχολήν, Διόδ. Σ 9,13 τὴν τοῦ λέγειν δύναμιν εἰς τὴν τῶν ἀδικουμένων βοήθειαν κατατίθεσθαι 10) πληρῶν, ἐκτελῶ δὲ τι ἔχω ὑποχρεθί : Πινδ. Ν 7,75 νικῶντι γέ χάριν . . οὐ τραχὺς εἰμι καταθέμεν, Σοφ. OK 227 α' δ' ὑπόαχο ποῖ καταθέσεις || ὄμ. κ. μέσ. : Συνέσ. 52 δὲ τι ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς κατὰ ἡ παρ' ἐμοί πολλαπλάσιον κείσεται 11) λογαριάζω, σημειῶ ὡς πληρωμένον : Ἄριστοφ. Εἰρ. 1214 τί θῆτα τουροῖνι καταθῶ σοι ταῖν λόφον, Ξεν. Οἰκ. 9,8 δῖγα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν 12) καταθέτω, ἐνεχυριάζω,

ὑποθηκεύω, ἀποταμιεύω, θησαυρίζω : Θέογγ. 409 οὐδένα θησαυρὸν παῖσιν καταθήσω, Ἡρ. 5,92 εἰς τὸν κατέθηκε χρόνον τοῦ ζῆνιου τὴν παρακαταθήκην, Ἐπιγρ. κατατίθημι ἐνέχυρα, ὄμ. μὴδὲν μῆτε κατέθεμεν μῆτε διαλλάξασθαι, μῆτε ἐξαλλοτριώσασιν 13) ἐπισυρεῦω, ἀποθηκεύω ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μεγάλης τιμῆς ἐν τῷ μέλλοντι κ. μέσ. : Λυσ. 22,9 ἐκέλευε αὐτοὺς καταθέσθαι καρπούς πρὸδ. παροῖμ. α' μὴ κατέθου μὴ ἀνέλθου || ὄμ. κ. μτφ. : Ἡρ. 7,220 καὶ βουλούμενον κλέος καταθέσθαι μόνην Σπαρτιτικῶν, Ξεν. Ἀν. 7,6,34 κατατίθεσθαι ἀποστροφὴν ἑαυτῷ καὶ τοῖς παῖσιν || ὄμ. θησαυρίζω ἐπιμελοσύνην ἢ εὐνοίαν παρὰ τινι : Ἡρ. 6,41 χάριτα μεγάλην καταθήσεσθαι, Ἡρωδιαν. Ρήτ. 2,3,15 ἀνυπέρβλητον χάριν κατατίθεται ὁ πρῶτος τὴν δράσας ἀγαθὸν ὄμ. κ. παθ. : Ἡρ. 3,6,2 μεγάλων μοι κατατεθεισῶν εἰς αὐτὸν ἐπιγενεσίων || ὄμ. κ. ἐπὶ ἔχθρας, μίσους κ. μέσ. : Λυσ. 2,22 ἔχθραν πρὸς ἐκείνους ὑπὲρ αὐτῶν καταθέσθαι, Μέν. 626 κατέθετα μίσος διπλάσιον τῆς οὐσίας 14) μέσ. ἐκδηλῶ τὴν ὀργὴν μου ἐναντίον τινός : Ξεν. Κυν. 10,8 ὦ ἂν προσπέσῃ ὁ κἀπορ, εἰς τοῦτον τὴν ὀργὴν κατέθετο 15) καταθέτω, τοποθετῶ ἐν τάφῳ, ἐνταφιάζω, θάπτω : Κδ Μαρκ. 15,46 κατέθηκεν αὐτὸν ἐν τῷ μνημεῖῳ || ὄμ. κ. μέσ. : Ὀδ. Ω 190 οἱ κ' ἀποφάντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων κατέθεμον γαστέρας, Ἐπιγρ. καμῶν ἀποθνήσκει καὶ κατατίθενται αὐτὸν πρὸσθεν τῆς πόλεως 16) ἀναφωρ. πρὸς ὄδον, χαράσσω, κατασκευάζω : Πινδ. Ω 5,90 εὐθύτομον τε κατέθηκεν . . πεδιάδα . . ἔμμεν ἰππόκροτον ακυρωτῶν ὁδὸν (σχόλ. ἐπέοιπον, ἀπειργάσατο τ) 17) θέτω ἐπὶ τῆς τραπέζης φαγητὸν, στολιζῶ τράπεζαν, ὑψηρετῶ, βοθηθῶ ἐν τραπέζῃ : Ἐπιφάν. 71 18) Ἐπιγρ. ἐν μτγν. κ. κατατίθω παραδίω πὶ πρὸς φύλαξιν : ἀγγέλοις καταθῶνοις κατατίθω | δ. γρ. | 19) πᾶν ἐπὶ σπῶρος, σπείρω, ἐφ' ὧ σε ταύτης (τῆς ἀρούρης) καταθεῖναι ἐν οἷς βούλη γενήσῃσιν 20) ἐπιβάλλω, προσδιόριζω, προστάττω : Παρμ. 19,3 δύναμα κατατίθεμαι || μτ. ἀναφωρ. ἀνακινῶ τὴν ἀπόφασίν μου : αὐτ. 53 μορφὰς κατέθετο δύο γνώμας ὀνομαζέσθαι 21) πᾶν. ποιῶμι πρὸ δικαστηρίου κατὰ θέσιν, μορτυρίαν ἢ ὁμολογίαν, κ. μέσ. : τῶν μορτυρίων κατατιθεμένων ἐν ὑπομνήμασι 22) μτ. συγκαταθεμαι, παραδέχομαι, συναίνω Ἐϋστ. 1261,19 εοἰ δὲ μεθ' Ὀμηρον καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμολογητικῶς συγκατατίθεσθαι τὴν λέξιν [καταθεσθαι] πθέασιν 23) πᾶν. ὀρίζω διὰ διαθήκης : κατατίθεσθαι διαθηκίμασιν βούλησιν 24) μέσ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐπιδάτας πλοῦσι, ἀποδιδάσκω εἰς τὴν ἔξοδον, βιάζω στὴν στεριά, ἐμποροκάρω : Λουκ. Ἀλέξ. 57 καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγυπτίῳ || ἐν ἀναλόγῳ σμ. κ. μτφ. : Σοφ. OK 1214 αἱ μακροὶ ἀμέρισ καταθέθον δὲ λύπας ἐγγυτέρω [ἐξέφρον τὰς λύπας πλησιέστερον] 25) μέσ. παραμελῶ, δὲν ποσοῦμαι εἰς τινα, ἐξαιρῶ τῆς συζητήσεως : Πλάτ. Πρωτ. 348Α καταθέμενος τοὺς ποιητὰς αὐτοὺς δι' ἡμῶν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, Ξεν. Ἀπομν. 1,4,15 μόνον σὲ ἐξαιροῦντες ἐν ἀμελείᾳ κατατίθεσθαι (ἀμελῶς μεταχειρίζονται).

κατατίλλω (τίλλω) μτγν., ἀφρ. α' κατέτιλα τίλλω ἐξ ὀλοκλήρου, καταμαδῶ : Ἰνπ. Φύσ. Παῖδ. 32 κατατίλλειν βόσκος || μτφ. Ἡσ. ἐν λ. δρῦνται ε' λατέπλεν ἑαυτὸν, ἐπὶ ὀρθου » : ΠΔ Ἐσθρ. 3,8,73 κατέτιλα τοῦ τριχώματος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος.

κατατίλω -άω (τίλω) χέζω ἀφιεμα ὑγρὸν ἀποπῆμα εἰς τινος, καταχεῖω τινά, κόπρον ὑγρὸν ἐκκρίνω, τσιρίλω » Ἄριστοφ. Ὀρν. 054 μέμνησ' ὄτε τῆς στήλης κατέτιλας ἐσπέρας,

Ἄρτεμιδ. Δαλδ. 2,24 κατά τῆς κεφαλῆς κατατι-
λησαι κ. παθ. Ἄριστφ. Ὀρν. 117 πᾶσι τοῖς
δρσιον κατατιλώμενοι, Ἄρτεμιδ. Δαλδ. 2,26 κατά
τῆς κεφαλῆς κατατιληθσαι.

κατατιμωρῶ-έω Ἐπιγρ. τιμωρῶ ἀστυρῶς.
κατατινώσσω μον. ἔπιτα. τοῦ τινάσσω βλ. λ.:
Ψελλ. ἐν Σάθ. 5,260.

κατατιρῶσις-εως [κατατιρῶ] μτγ. κατά-
τρισις βλ. λ.: Κρίτ. Ἰατρ. η. Γαλ. 1,3,883.

κατατιρῶ-άω μτγ. κατατετραίω βλ. λ.
κατατιρῶσκω (τιρῶσκω), μέλλ. κατατρώσω,
κατατριμοσιζῶ, πληγῶν θανασιμῶς: Ξεν. Ἄν.
4,1,10 λιθοῖς καὶ τοξεύμασι κατέρωσαν, Πλούτ.
Σάθ. 30 ἐπεὶ δὲ κατατρώσας αὐτὸς ἑαυτὸν ὁ
Πεισιπυρατος κ. παθ.: Πλούτ. Καίσ. 66 καὶ
πολλοὶ κατέρωθησαν ὑπ' ἀλλήλων ἥ κ. μτφ.:
Φιλ. 1,156 κατατερωμένοι τῆς ψυχᾶς ἐκ νοση-
μάτων 2) ἀνοιγῶ ἀπόστημα: Αἰετ. 15,17 ἔμπα-
στρος κατατιρῶσκαυσα.

κατατιτύσκομαι μον. ἀποθ. σκοπεύω, σημα-
δεῶν ἐναντίον τινός: Εὐστ. 1331,15 διδὲ πολλοὶ καὶ
ῥαβδίοις ἢ καλαμισκοῖς ἀλλήλων κατατιτύσκον-
ται οἷα μὴ στοχαζόμενοι πληγῶν.

κατατλάω ἀρχ. λεξ. ἔπιτ. τοῦ ἀρχ. τλά βλ. λ.,
κατατολμῶ κ. μέσ.: Ἡσ. κατατελάτο κατατολμάτο.
κατατλήθη ἔπιρ. μον. κωχρισμένως, κομ-
μασιᾶσθαι: Τζέτζ. Ἐξήγ. 1λ. 4,21.

κατατμησις-εως νεώτ. ἢ εἰς μέρη τμήσις, δι-
αίρεισις: κατᾶτμησις ὑφάρματος - ζύλου - κτή-
ματος 2) νεώτ. βιολ. ἢ δι' ἀλληπαλλήλων κυτ-
ταροτόμων διαίρεισις τοῦ γονιμοποιηθέντος φε-
κυττάρου εἰς πολλὰ κύτταρα 3) νεώτ. γεωλ. τὸ
φανόμενον τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν πετρωμάτων,
κατὰ χῶρον εὐρισκομένων, εἰς τροπέας, πλάκας,
στίλας, μεγάλα ἢ μικρὰ παραλληλεπίπεδα κ. ἀ.

κατατμητοὶ κοραλλιογενεῖς φράκται νεώτ. οἱ
σχηματιζόμενοι πλησίον τῶν κοραλλιογενῶν νήσων.
κατατοιόντα Ἡσ. ἐκατασκευάζοντα [πιθ. «κα-
ταρτύοντα»].

κατατοιχογράφῶ-έω μτγ. γράφω ἐναντίον τι-
νός ἐπὶ τοίχου, ἐπιγράφω ὄψεις κατὰ τινός:
Στράβ. 14,5,14 οἱ δὲ πρῶτον μὲν κατατοιχογρά-
φησαν αὐτοῦ τοιαῦτα ἰδ. γρ. κατετοιχογράφησαν.
κατατοκίζω κᾶμνω τινὰ πτωχὸν λαμβάνων μεγ-
λοῦς τόκου τῶν δανεισθέντων χρημάτων: Ἄνων.
Βι. Θουκ. 39 ἀπαιτας.. Αἰγινητάς κατατοκίζων ἀ-
νασιτάτους ἐποίησε ἥ παθ. ἐξαντλοῦμαι περι-
οριστικῶς, γίνομαι πτωχὸς, πληρωμένων τόκου βί-
ραισις: Ἄριστφ. Πολιτ. 1316b, 16 οἱ δὲ ἀστυεύομενοι κα-
τατοκίζόμενοι γίνονται πέντητες.

κατατολμῶ-άω λιν τολμηρῶς, ριφοκινδύνως ἢ
παράτολμως κατὰ τινος φέρομαι: Πολύδ. 3,103,5
πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κατατολμᾶν τῶν
πολεμίων ἥ ἀθαδᾶσι, θρασέως φέρομαι
πρὸς τινά: Πολύδ. 128,2 πρὸς δὲ τούτοις κατατε-
τολμηκεῖται τῆς τῶν Λοκρῶν πόλεως, Σέξτ. Ἐμπ.
Μαθ. 7,27 κατατολμᾶν τῆς κοινῆς πίστεως, Φι-
λόστρ. Ἐπιστ. 38 ὁ πρῶτος κατατολμηῆας θαλάτ-
της, Μηναι. 127 Συνεξ. καὶ παραινέσις μὴ τῶν θεῶ-
νων κατατολμᾶν 2) τολμῶ πέρα τοῦ προσή-
κοντος: Πολύδ. 39,1,9 κατατολμᾶν τοῦ καλῶς ἔ-
χοντος ἥ κ. μτ. γεν. κᾶμνω τολμηρὸν διάδημα
διὰ π.: Πολύδ. 15,25,28 κατατολμᾶν τῆς τῶν ὄλων
ἀρχῆς 3) ἀπλῶς ἔπιτα. τοῦ τολμῶ ἀπολ.:
Πολύδ. 1,47,10 ἐκώλυσε ταῦς κατατολμῶντας καὶ
πλευοντας εἰς τὸ Λιλύθειον ἥ κ. μτ. ἀπαρφ.:
αὐτ. 2,13,5 ἐπιτάττειν ἢ πολεμῆν οὐ κατετόλ-
μων ἰδ. γρ. ἐτόλμων, ΠΔ Μακκ. 2,3,24 ὡστε πάν-
τας τοὺς κατατολμησαντας συνελθεῖν ἥ κ.
μτ. αἰτ.: Ἡλιόδ. Αἰθ. 7,24 ἐφοδὸν θησαυρῶν.. κα-
ταταλμησάντων ἥ κ. μτχ. παρακ. κατατετολ-
μημένοι οἱ ἀπεγκωκότες: Φιλόδ. Στωϊκ. 339,12.

κατατομή [ή] (τομή, τέμνω) κ. μον. κ. νεώτ. ἢ ἐκ
τῶν ἄνω μέχρι τῶν κάτω τομῆ, ἢ τελεία τοῦ.
αὐλακωτῆ ἐνομή: Θεοφρ. Φων. 4,8,10 διεξώσται
ἢ κωδῦα ταῖς κατατομαῖς τὸν αὐτὸν τρόπον τῶ
μήκων, Ἐπιγρ. λεία ἐκπεποιημένα ἀνευ κατα-
τομῆς ἥ νεώτ. εἰδ. ἢ κατακόρυφος τομῆ οἰκο-
δομηματος, κοσμηματος, σκευῆς, πρὸς παρά-
στασις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ τῶν νεῶν τοῦ ὅλου:
κατατομή ναοῦ ἥ μτφ. ἢ διαίρεισις, ὁ τρόπος
τῆς διοικήσεως: Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3,378 μὴ ἀ-
νεχώμενος τὴν κατατομὴν τῆς διοικήσεως 2) μέ-
ρος τι τοῦ ἀρχαίου θεάτρου: ΑΒ 270 ἐδρήστρα
ἢ διάζωμα, Φώτ. «κατατομή» ἢ ὄρθστρα ἢ νῦν
λεγόμενη στήγη 3) ἢ μέρος τι τοῦ θεάτρου κατε-
τμήθη, ἐπεὶ ἐν ὄρει κατασκευάσται, ἢ κατὰ συμ-
θεδικῶς ὁ τύπος οὕτω καλεῖται ἢ τὸ νῦν λεγό-
μενον διάζωμα: Ὑπερείδ. Δημ. ἀπ. 3 3) ἐπι-
φάνεια, πρόσωπον βράχου, σκοπέλου: Φιλόχ. 138
ἐπέγραψεν ἐπὶ τὴν κατατομὴν τῆς πέτρας, Ἐ-
πιγρ. μέγαλλον καὶ κατατομὴν 4) ἀρχ. λεξ.
κ. νεώτ. ἐν τῇ φυσιογνωμονικῇ καὶ τῇ ζωγραφικῇ.
ἢ κταγι. ἀφῆ, ἢ ἐκ τῶν πλεγίων ὄφει τῶν προσώ-
πων π. ο. φιλ.: Ἡσ. -εις τὰ νομίσματα τὰ πρό-
σωπα συνήθως εἰκονίζονται ἐν κατατομῇ
5) πῆρως, ἀκρωτηριασμός, ἀντιθ. περὶς..
ΚΔ Φιλ. 3,2 βλέπετε τὴν κατατομὴν, ἡμεῖς γάρ,
ἔσμεν ἢ περιτομή 6) νεώτ. γεωμ. ἐπιπέδου κατα-
τομῆς τὸ ἐπιπέδον τὸ καθέτον ἐπὶ τὰ δύο προ-
βολικὰ ἐπιπέδα εὐθετα κατατομῆς πᾶσα εὐθεῖα
κειμένη ἐπὶ ἐπιπέδου ἐδάφους 7) νεώτ. ὀχυρ-
ματῶς σχεδιάγραμμα παριστάνων τὴν τομὴν ὀχυρ-
ματῶς τινος εἰς ὄρισμα ἢ σημείων αὐτοῦ ὑπὸ κα-
τακορύφου ἐπιπέδου, εἴτε καθέτου ἐπὶ τῆς ὑπερα-
σπίστρας, εἴτε λοξοῦ πρὸς ταύτην.

κατατομία (ή) [κατατομή] νεώτ. Ἰατρ. φαινόμε-
νον σύνθεσις τῆς πρώτου ἀνοσίας ἢ τῆς γενικῆς πα-
ραλύσεως, ὅποτε τὸ σῶμα ἀκίνητῆ εἴτε αὐτομά-
τως εἴτε κατ' ἐπιβολὴν ἄλλου.

κατάτονος-ον [κατατεινῶ] μτγ. κ. νεώτ. ὁ χα-
μηλὸς καὶ πλατὺς, ἀντιθ. ἀνάτονος: Βιτρ. 10,10,6, -
κατάτονος λίθος.

κατατονώ-έω μον. γίνομαι ἐντελῶς ἀτονος, ἐξ-
ασθενῶ, ἀδυνατιζῶ, ἐκπίπτω κ. παθ.: Θεοφύλ. Σ
3,120 πρὸς τὸ ταπεινὸν καὶ κατηντημένον ἀπέ-
κλιναν 2) ρηματ. π. κατατομία.

κατατόξευσις-εως (ή) [κατατοξεύω] σχόλ. ἢ
ἐνέργεια καὶ τὰ ἀποτέλεσμα τοῦ κατατοξεύω
βλ. λ., ἢ διὰ ταῦ τᾶξου βολή: Σχόλ. Ὀμπ. Ἄλ. 4,559.
κατατοξεύω τοξεύω ἐναντίον τινός, βάλλω διὰ
τῶν βελῶν τοῦ τόξου, ὀθ. κτ. ἐπέκτ. τοξεύων θανα-
τόνων, σκοτόνων: Ἡρ 3,36 ἐλάμβανε τὸ τόξον
ὡς κατατοξεύσων αὐτὸν κ. παθ.: Ξεν. Ἐλλ. 4,7,6
πολλοὶ ἄν καὶ ἀνδρες καὶ ἱπποὶ κατατοξεύθη-
σαν ἥ ἐν χρ. κ. μτφ.: Ἄριστφ. Νεφ. 944 ῥη-
ματιοῖς καινοῖς αὐτῶν τὰ διανοίας κατατοξεύ-
σω, Εὐνάπ. Ἰστ. ἀπ. 263D κατατοξεύειν τινὰ τὸ
περιττὸν τῆς τρυφῆς 2) ρηματ. π. κατατό-
ξευσις.

κατατόπι (τὸ) ὀμμ. κατατόπιον βλ. λ.
κατατοπιάζω δημ. ταποθεῖω, βάζω, ἀκουμῶ,
ἀπιθῶν: Βλαστ. Συμμ. 49 ἐν λ. βάζω.

κατατοπίζω νεώτ. κ. δημ., παθ. κατατοπιζομαι,
δημ. ἀόρ. κατατοπισθηκα, μτχ. παθ. παρακ. κα-
τατοπισμένως, καθοδηγῶ τινά σχετικῶς πρὸς τὰς
καθ' ἑκάστα θέσεις τόπου τινός, τὸν προσανατο-
λιζῶ, τοῦ δεῖχνω τὰ κατατόπια βλ. λ. ἢ: με κατα-
τόπιση στὰ στενοσόκακα τῆς Πόλης κ. παθ.:
καθοδηγῶμαι, προσανατολιζομαι ὑπὸ τινος,
ἀναφ. πρὸς τὰ μέρη τόπου τινός: ἀπὸ ἑνα κα-
λὸν ὄδηγόν κατατοπίζεσαι ἀσθημερὸν εἰς τὰς
Ἄθηνας 2) συνηθεῖσθαι ἐν μέσ. σημ. λαμβάνω
δι' ἴδιας ἐμοῦ προσπάθειας γνῶσιν τῶν καθ' ἑκα-

στα μερών, τοποθεσιών, ὁδῶν κττ. τόπου τινός·

3) συνεκδ. μτφ. πληροφορῶ τινα ἐπαρκῶς περὶ καταστάσεως, ἣς δὲν εἶχε ἢ εἶχεν ἀτελεῖ γνώσιν, πέτραν, σίον περὶ ἡθῶν, ἔθιμων τόπου ἢ λαοῦ, περὶ ὀργανώσεως ἢ συστήματος ἢ ὑπηρεσίας τινός κττ. : τὸν κατατόπισα στίς συνήθειας τῆς ἐπαρχίας μας - εἰς τὴν ἐθιμοτυπιαν - εἰς τὰ τῆς λειτουργίας τοῦ ὑπουργείου μας ὄμ. κ. παθ. : μελετῶ τὴν δικογραφίαν διὰ τὴν κατατοπισθῶν :

ἀνακοινῶ εἰς τινα τὰ καθ' ἕκαστα ζητήματός τινος, τὸν πληροφορῶ λεπτομερῶς περὶ τινός κ. παθ. κ. ἐν μέσ. σημ. 4) εἰδ. ἐν ἀνοφ. πρὸς γνώσεις, πρὸς μάθησιν, διαφωτισμῶ τινός, παρέχω εἰς τινα τὰ στοιχεῖα διαφωτισμοῦ αὐτοῦ : τὸν κατατόπισα κἀπως εἰς τὴν ἀρθρογραφίαν - εἰς τὴν φυχαλογίαν - εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ αὐτεξουσίου καὶ τοῦ ἀνευθύνου· κ. παθ. κ. ἐν μέσ. σημ. :

5) ρημ. π. κατατόπισις, κατατόπισμα. κατατοπισμός, κατατοπισίον.

κατατόπιον | τὸ μιν. νεώτ. κ. δημ. τόπος ἐπίσημος, θέσις, σταθμός : Νικήφ. Πατρ. Παραδρ. Πολέμ. 5 εἴ γε καλῶς καὶ ἀγρῦθνως τὰ κατατόπια . . διαφυλάττωσιν' 2) νεώτ. κ. δημ. συχ. κτ. πληθ. αἱ λεπτομέρειαι τόπου τινός, αἱ τοποθεσίαι κυρ. αἱ εἰδ. ἢ κρύφιαί θέσεις περιοχῆς τινος : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 29, 15 κὶ ἀπὸ βουνησία τὸ μέλι |

κατατόπια, - δὲν ξηραῖω τὰ κατατόπια τοῦ βουνοῦ - τῆς πάλαις πόλης' 3) τόπος διαμονῆς, κρησφύγετον : στὸν Ὀλυμπο αἱ κλέφτες εἶχαν τὰ πῖο πολλὰ κατατόπια τους, πολλὰ κατατόπια τῆς κλεφταριῆς ἦταν οὖν Παρνασσός· ἢ τόπος ἐν ᾧ εὐρίσκειται ἢ οὐνάει : ἢ διαμένει τις : τὸ κατατόπι τοῦ Παπαδιαμάντη ἦταν στὸ Μοναστηράκι κὶ ἀργότερα τὸ καφενεῖο τῆς Δεξαμενῆς' ἢ ἐν τῇ σημ. ταύτῃ κ. μτφ. : Ζερβ. Τραγ. Μύλου 104 καὶ τὰ χρόνια ἕνα κατόπι | τ' ἄλλο τὰ ἄερνα ἐ καίρως | στοῦ χαμοῦ τὸ κατατόπι, - κατατόπια τοῦ Θανατὰ εἶναι οἱ βάλτοι.

κατατόπισος - α ο (κατατόπι) ὁ κατατοπιζών. ντόπιος, τοπικός : Βλαστ. Συμμ. 143 ἐν λ. ντόπιος.

κατατόπισις - εως | ἡ (κατατοπιζῶ) νεώτ., δημ. - ἡ ἢ πράξις τοῦ κατατοπιζειν κ. κατατοπιζεσθαι, ὁ προσανατολισμός.

κατατόπισμα - ατος | τὸ (κατατοπιζῶ) νεώτ. κ. δημ. κατατόπισις βλλ.

κατατοπισμός | τὸ (κατατοπιζῶ) νεώτ. κ. δημ. κατατόπισις βλλ.

κατατορνεύω | μτν. τορνεύω τι καλῶς διὰ τοῦ τόρνου, καθιστῶ λειον, γυαλιπτερό· παθ. : Ἦρων Πνευμ. 1, 28 κατατορνευμέναι τὴν ἐντός ἐπιφάνειαν πρὸς ἐμβολέα.

κατατραγεῖν ἀπαρφ. ὄρω. τ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ ρ. κατατραγεῖν : Ἀριστ. Ἀχ. 809.

κατατραγῶδῶ - ἔω | μτν. κ. μιν. ὡς ἐν τραγῶδι μετ' ὑπερβολῶν διηγούμαι, περιγράφω ἐξωγακωμένους ἢ ἐν τῇ διηγήσει : Ἀχλλ. Τάτ. 6, 4 μνησάντος τὰ περὶ τῆς Λευκίππης καὶ κατατραγῶδοντος αὐτῆς τὸ κάλλος, Εὐράθ. 150 τὴν τῆς Πανθέας γλώτταν εἰς Τυροσηνικὴν μετεχάλκεισε ἀσλίγγω, κατατραγῶδοῦσαν τὰ κατ' ἐμέ' ἢ μτ. γεν. ἢ μτ. ὄστ. ὑπερβολικῶς ἐκφράζομαι, διηγούμαι κατὰ τινος : Ἀχλλ. Τάτ. 8, 9 τύραννον ἀποκαλῶν με καὶ ὄσα δὴ κατατραγῶδιεσσι μου, Εὐράθ. 269 ἐξ ὁδύνης κατατραγῶδιεσσι σοὶ τὸ ἐξήτιριον.

κατατραυματίζω | τραυματίζω, τραύματι κ. μιν. κ. νεώτ., παθ. κ. μέσ. κατατραυματίζομαι, ἰων. παρ. κ. κατατραυματίζομαι, ἐπιφέρω κατὰ τινος πολλὰ ἢ δεῖνα τραύματα, πληγὰς : Πολύδ. 3, 67, 3 πολλοὺς . . ἀπέκτειναν, οὐκ ὀλίγους δὲ κατατραυματίσαν, - τὸν κατατραυματίσας διὰ μαχαίρας· ἢ τραυματίζω εἰς πολλὰ μέρη ἢ καθ' ὅλην

τὴν ἕκασιν τοῦ σώματος : Ἀριστ. Ἀθ. 14, 1 κατατραυματίζω αὐτὸν | ὁ Πεισίστρατος συνέπεισε τὸν δῆμον | τραυματίσας αὐτὸν εἰς πολλὰ μέρη | Διόδ. Σ 13, 95 ἢ παθ. ἐν μέσ. σημ. τραυματίζω ἑμαυτὸν δευρῶς ἢ εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματος οἱ μανιακοὶ παράφρονες κατατραυματίζονται παθ. πάσχω, δέχομαι πολλὰ ἢ δεῖνα τραύματα, πληγὰς ὑπὸ ἄλλου προσ. ἢ πράγμ. ἐπαγομένας, ὁδ. ὄψισταμα φθορῶν, ἀσθένεωσι : Ἦρ. 7, 212 ἐλπίσαντες σφέας κατατραυματίζομαι, - κατὰ τὴν πτώσιν τοῦ ἀπὸ τοῦ βράχου κατατραυματίζομαι, - ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν ὀχημάτων κατατραυματίζομαι ἐπ' αὐτ' 2) εἰδ. συνεκδ. ἐπὶ πλοίων πολεμικῶν, ἐπάγω σημαντικῶς, καιρίας θλάσεως, κατατραυμ., ὁθ. θέτω ἐκτός μάχης : Θουκ. 7, 41 καταδυσαντες ἐπ' αὐτὰς καὶ κατατραυματίσαντες πολλὰς 3) ρημ. π. νεώτ. κατατραυματίσας, κατατραυματισμός.

κατατραυματίσας - εως νεώτ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατατραυματίζω βλλ. ἢ κατατραυματίσας ἦν ἐπιδεικνόμενος ἐκ τῆς πτώσεως τὸν ἐκράττησεν ἐπὶ μῆνας κλινήρη.

κατατραυματισμός | τὸ νεώτ. ὁ ἀποτέλεσμα τοῦ κατατραυματίζω βλλ. ἢ.

κατατραχύνομαι | μιν. γίνομαι, ἀποβαίνω λίαν τραχύς : Φίλης 1, 200.

κατατραχέω | τὸ (κατατρέχω) δημ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατατρέχειν, ἢ καταδίωξις, καταφορά : Ζερβ. Μῦθ. Ζ 62 γινὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὸν κατατραχέω τὸ στοιχειών, -

κατατρέχεις τῆς τύχης.

κατατρεπτικός ἢ - ὄν (κατατρέπω) | μτν. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν, ἱκανὸς εἰς τὸ τρέπειν κάτω, εἰς τὸ ἀναστρέφειν μ. τὸ ἐπίρω. κατατρεπτικός βλλ.

κατατρεπτικός | τὸ (κατατρέπω) ἐπίρω. μτν. ἀνατρεπτικός, ἀναστρόφωος : Στοβ. Ἐκλ. 2, 150 ὄσα εἰσὶν ὀρθῆς κινήτικὰ ἀντικτικῶς ἐπ' ἕτερα καὶ μὴ κατατρεπτικῶς.

κατατρέπω | μτν. κ. πάρ. τρέπω εὐς φυγῆν ἢ μέσ. καταβάλλω τινὰ : Γρηγ. Ναζ. τοῖς ἰσταντας εἰς χεῖρας ἀγγεμάχοις ὄλοις, τῇ γλώσση κατατρεπόμενος 2) ρημ. π. κατατρεπτικός.

κατατρέπω κ. μιν. κ. δημ., μέλλ. **καταδρομάομαι**, ἀορ. **κατεδράμην** κ. παθ. ἐν ἀπαρφ. **κατεδράμην** ἢ παρ. **καταδεδράμην** κ. δημ. ἐν παθ. μτχ. **κατατρεγμένος**, τρέχω πρὸς τὰ κάτω : Ἦρ. 7, 192 οἱ ἡμεροσκόποι καταδραμόντες δευτέρῃ ἡμέρῃ, Ἀριστ. Ἐκκλ. 961 δεῦρο δὲ, καὶ σύ μαι καταδρομάοσα τὴν θύραν ἀνοίξον τήνδε, Ξεν. Ἐλλ. 4, 7 οἱ Κρήτης εἰς Ναυπλίου καταδεδραμῆκότες 2) ἐπὶ αὐτῶν, ἀποδιβάζομαι ἐν σπουδῇ, προσορμίζομαι, ἀράζω : Ξεν. Ἐλλ. 5, 1, 12 καὶ ναῦται καταδεδραμῆκότες' ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ ἐμπόρων : Πολύδ. 3, 91, 2 εἰς ἃ σχεδὸν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης κατατρέχουσιν οἱ πλεόντες εἰς Ἴταλιαν ἢ κ. μτφ. : Πλύδ. Ν 4, 38 φίλοισι γὰρ φίλος ἐλθὼν ἔξινον ἄστυ κατεδραμόντες Ἠρακλεὺς ὄλοιαν πρὸς αὐτάν 3) μτν. ὀνειδίζω, κατηγορῶ, οὐκοφαντῶ : Πλάτ. Νόμ. 806 C τὸν ἔξινον ἐξάσπον τὴν Σπάρτην ἡμῖν οὕτω καταδραμεῖν, Δίων Κ 36, 27 πολλὰ τὸν Κάισαρα κατέδραμε' ἢ συνθ. μτ. γεν. : Διὰ Κ 61, 10 κατατρέχειν τῶν συνόρων τοῖς δυνάστασι, Ἀθην. 5, 220 C πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφυλος ἢ μτ. ἐμπροθ. ὄρω. (κατὰ τινος) : Δίων Κ 36, 44 κατὰ τῆς βουλῆς κατέδραμε' ἢ κ. μτ. διπλ. αἰτ. : αὐτ. 50, 2 πολλὰ καὶ τὸν Κάισαρα κατέδραμε' 4) μτ. αἰτ. ἐνεργῶ ἐπιδρομῆν. λεηλατῶ, καταστρέφω· Σουῖδ. ὁ κατατρέχειν, ληΐζεσθαι, δροῦν, πορθεῖν, ἐπὶ μὲν ἐμφύχου γενική· κατατρέχω νεβρόν, ἐπὶ δὲ ἀφύχου αἰσθητικῆ· κατατρέχει Ἀγγυπτον :

Θουκ.2,94 τὸν χώρον καταδραμιόντες καὶ λείαν λαβόντες, Διον.Κωμ.3,5, Διδόξ.Σ.2,44 πολλὰν ἑώραν ὄμορον καταδραμεῖν' 5) μτν. συνεκδ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρὸς. καταδραματεύω, καταπιέζω, μτ. αἰτ.: ΠΔ Λευιτ.26,37 ὑπερβάσει ὁ ἀδελφός τὸν ἀδελφὸν ὡσαύτ' ἐν πολέμῳ, οὐδενὸς κατατρέχοντος (αὐτοῦ), Πλάτ. κατατρέχει τοὺς γεωργούς 6) νεώτ. κ. δημ. ὄμ. μτ. αἰτ. δυσμενῶς διακειμένος κατά τινας ἐνεργῶ ἐναντίον του, ἐπιδικῶν καὶ τὸν βλάβω, καταδικῶν πνὰ τὸν βλάπτει: Κάλβ.2,24 θηρία... σὲ κατατρέχουν, Παπασδ.Χρ.Μηλ.58 ἐκδ. Ἐλευθ.1 καὶ τὶ σὺ φταίει ὁ πατέρας μου καὶ τὸν κατατρέχεις: - με κατατρέχει ἡ τύχη' 8) παθ.: Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,178 καὶ ἀπὸ Μπόγδανου κατατρεχθεῖς, Λασκαρ.Μυστ.174 κατατρεγμένοι μάλιστα ἀπὸ τὸν λαόν' 7) μτ. γε. νικ. ἐπιέρχομαι: Θεόκρ.22,204 καθ' 8) ἄρα αἱ βλεφαρῶν βαροὺς ἐδραμεν ὕπνος: 8) σπυεῦω, ἐπισπῶνω: Πλούτ. Ηθ.512ε: 9) ἐπὶ ἐπιδέσμων, μεταπολιζομαι ὀλιθαίνων, γλιστῶ: Γαλ.18(1),829.

κατάτριψις-εως (ἡ) μτν., μον. κ. νεώτ. τὸ ἀνσίγειν ἢ ἔχειν ὀπῆν, διατριπῆσιν, συνήθ. κτ. πληθ.: Ἐπίκ.π.Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.890C γήναον πύκνευμα κισπροειδές τας κατατρήσεις εἶναι τὸν ἥλιον, - εἰς πετρώματα μαργῶν ἀπαντῶνται πολλαὶ κατατρήσεις: || γεν. ὀπῆ, ὄνομα κωνοειδῶς εἰσέων: Γαλ.19,443,1 ἔλκος... ἔχον κατατρήσεις, Θουκ.Μ.784 αἱ τῶν θινῶν κατατρήσεις.

κατατριπικονοουπιζώ (τριακονοουπιζή) περαιῶν, περνῶ, κωμ. λ. π. Ἀριστφ. ὅστις εἰσῆγάγε τὰς τριακονοουπιζας σπονδὰς ὡς ἑταίρας, μετ' αἰσχροῦ λογαριασμοῦ ἐπὶ τῆς λέξεως ἀκοντιζώ: Ἀριστφ. Ἰνπ.139) ἔξεστιν αὐτῶν κατατριπικονοουπιζαι (σχόλ. εἰς συνουσίαν αὐτὰς λαδεῖν).

κατατριπῆ (ἡ) (κατατριβῶ) μτν. κ. νεώτ. ἢ προστριπῆ, ἐπιθέσις φμιπιθῶν, φμιπιθιμός: Κλημ. Ἄλ.254: 2) ἡ διὰ τῆς παρεκείσεως χρόνου καταναλώσις δυνάμεων, ἢ σπατάλη, ἀσώτεια: Διογ. Λ.6,24 τὴν Πλάτωνος διατριπὴν κατατριπὴν ὠνόμαζεν ὁ Διογένης, - ἡ κατατριπὴ τῶν δυνάμεων | ἡ διὰ τοῦ χρόνου φθορὰ, ἀπώλεια τῶν δυνάμεων |, - ἡ κατατριπὴ τοῦ ἐχθροῦ - τῆς κυβερνήσεως | ἡ διὰ τοῦ χρόνου ἐξάντλησις).

κατατριβῶ κ. νεώτ. κ. δημ., παρακ. κατατρίψω, παθ. κατατριβομαι, μέλλ. κατατριβήσομαι, τριβῶ πολὺ, διὰ συκῆς τριβῆς ἀφανίζω, φθερίω: Ἀριστφ.Φυσ.253b,16 ὁ σταλαγμὸς κατατρίβει: || εἰδ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, κατατρέφω διὰ τῆς χρήσεως: Ἐθέων.55 ἀμφὶ πλευρησὶ θοράς αἰγῶν κατέτριβον, Ἀριστφ.ἄπ.345, Μητροδ.ἄπ.55, Σουῖδ. τὴν γλαίαν κατατρίβειν' || ἐν χρ.κ.μτφ.: Πλάτ. Παῖδ.91D μὴ πολλὰ δὴ σώματα καὶ παλλὰς κατατρίψασα ἢ φυχῆ, Ἰσοκρ.Ἐπιστ.8,7 οἱ τὰ βήματα κατατρίφοντες | οἱ συνεχῶς ἐμφανίζομεν ἐν τῷ βήματι |, Λουκ.Παράδ.43 κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα | φέρω συχνὰ διὰ στόματος καὶ διαρκῶς καταφθερίω' | 2) πιέζω, ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω: κ. παθ.: Θεόφρ.Φι.6,6,10 κατατριβόμενης πάτω τῆς ρίζης: 3) ἐπὶ νήματος, στρίβω: Θεόκρ.24,77 περὶ γούνατι νῆμα χειρὶ κατατρίφοντι' 4) ἐπὶ προσ., ἐξανθῶ, λῖαν ἐξασθενῶ: Θουκ.8,46 αὐτοὺς περὶ ἑαυτοὺς τοὺς Ἑλληνας κατατρίβει: || κ. παθ. ἐντελῶς τριβομαι, ἐξανθούμαι: Ἀριστφ.Εἰρ.355 κατατρίψιμμεθα πλανώμενοι, Ξεν. Ἀπομν.1,237 οἷμα κατατρίψομαι αὐτοῦς ὑπὸ σοῦ διατεφραζόμενος, Πλούτ.Φάθ.19 κατατριβήσομαι περὶ τὸν πόλεμον' || νεώτ. μτφ. κ. παθ. φθερίομαι διὰ τῆς τριβῆς, χάνω τὴν ἐπιδαλὴν μου: ἡ κυβερνήσις κατατρίβη' 5) ἐπὶ χρόνου, δαπανῶ, διατριβῶ, διέρχομαι: Δημ.1301 κατατρίψαι τὴν ἡμέραν δημογρονῶν, Ἀριστφ. Η.Νικ.1117b,35 ἄδολεσχος καλεῖ ταύς ωλιμούθους

καὶ διηγητικούς καὶ τὰς ἡμέρας περὶ τῶν τυχάντων κατατρίβοντες, Ξεν. Ἀπομν.4,7,5 ἱκανὰ εἶναι κατατρίβειν ἀνθρώπου βίαν' || κ. νεώτ. παθ. μτ. μτφ. ἢ ἐμπροθ. δοτ., νεώτ. μτ. ἐμπρ. αἰγ. | εἰς, μέ | κατατρίβεται εἰς ζητήματα ἀνάξια προσοχῆς | χάνει τὸν καιρὸς τοῦ' || διέρχομαι τὸν βίον, τὸν χρόνον μου: Ἀριστφ.ἄπ.221 αὐλοῖς καὶ λύραισι κατατρίβιμαι χρώμενος, Ξεν. Ἀπομν.3,4,1 στρατεύομενος κατατρίβιμαι, Θεμιστ. Λόγ.26,312C κατατρίβομαι ἐπὶ τινι, - κατατρίβεται εἰς ἀνάξια λόγου - εἰς ἀσήμαντα' || κ. μέσ. διέρχομαι τὸν χρόνον ματαιοπονῶν: Πλάτ. Πολ.405B τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δικαστηρίοις φεύγων τε καὶ διώκων κατατρίβεται' 6) ἐπὶ περιουσίας, κτημάτων, φθειρῶ, δαπανῶ, σπαταλῶ: Ξεν.ΚΠ.8,4,36 ἄπαντα καταδραμῶν καὶ κατατρίβειν' || κ. μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου: Διον. Ἄλ. Συνθ.11 κατατρίβω τὸν λόγον περὶ τι' 7) ρηματ. π. κατατρίψις, κατατριβή. **κατατριβοῦμαι**-έω Ἐπιγρ. στρώνω τρεῖς στρώσεις λιθῶν.

κατατριζῶ ἐπιπατ. τοῦ τρίζω βλ.λ., ἐπὶ τῶν μυῶν, ἐκτρέφω συνεχῆ τριγμόν: Βατραχομ.88.

κατατριψίος-ον Ἦσ ὁ λεπτός ὡς θριξί, ὁ λῖαν λεπτός.

κατάτριψις-εως (κατατριβῶ) κ. νεώτ. τὸ πολὺ τριψίμων, ἢ καταστροφή, κατατριβή, φθορὰ: Ἰνπ.Ἐπιδ.6,3,1 ἢ κατάτριψις τῶν ὀργάνων.

κατατριψίος κ. δημ. τρομάζω τινὰ καθ' ὑπερβολὴν, ἐκφοβίζω τινὰ, ἔσφονιάζω: κατατρώμαξτε τὰ παῖδι' 2) συνήθ. ἀμτφ. τρομάζω πολὺ, κατασιμιάζομαι: μοῦ χτύπησον τὴν πόρτα μεσάνυχτα καὶ κατατρώμαξαι.

κατάτροπος-πιο δημ. ὁ πλήρης φόβου, τρόμου, φοβιτοῦάρης: Βλαστ.Συνμ.231 ἐνλ.φοβιτοῦάρης.

κατατροπῆ (ἡ) δωρ. ὄνομα μέρους τοῦ κιθαρῶδικου νόμου: Πολυδ.4,66.

κατατροπή (ἡ) μτν. ἢ κατ' ἄλλην ὄψιν, ἢ κατ' ἀντίθετον τροπή, ἀλλαγὴ: Διον.Περ.506,16.

κατάτροπος-ον ἀρχ.λεξ. ὁ πρὸς τὸ κάτω τετραμμένος κατάντης' Ἦσ, «κατάτροπον» κἀντατες' || εἰδ. μουσ.: Πολυδ.4,66 εἰς κατάτροπα καὶ μετακατάτροπα εἶναι μέρη τοῦ κιθαρῶδικου νόμου.

κατατροπῶ-ὠν (τρέπω, τροπή) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κατατροπώω τρέπω εἰς φυγὴν, νικῶ κατὰ κράτος: Αἴσωπ.175 αὐτοὺς κατατροπώουσαι καὶ ἀναιρούσαι' || ὄμ. κ. μέσ.: Αἴσωπ.21 ὁ εἰς τὸν ἔτερον κατατροπώσατο' || κ. παθ. κτ. ἀόρ. τρέπομαι εἰς φυγὴν, νικῶμαι: Ἰωσ.Γενέσ.46D κατατροπώθεις τῷ εὐτυχίματι, - ὁ ἐχθρὸς κατατροπώθη' 2) ρηματ.π. κατατροπώσις.

κατατροπῶσις-εως (ἡ) (κατατροπή) μόν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατατροπῶ, καὶ κατατροπώομαι, ἢ εἰς φυγὴν τροπή, ἢ φυγὴ, ἢ ἦττα: Νικ.Χων.306C τὴν ἦτταν τούτων καὶ κατατροπώσις, - ἡ κατατροπώσις τοῦ ἐχθροῦ.

κατατροχάδην (τροχάδην) ἐπιγρ. κατὰ τρόπον ἐξαιρέτως ταχῶν, πολὺ τρέχοντος, βιαστικῶ, κ. μτφ.: Δούκ.23A ὡς ἔλθοι (τὰ πράγματα) κατὰ τύχην καὶ κατατροχάδην.

κατατροχάζω μτν. ἀναγκάζω τινὰ νὰ τρέχη ὄθ. προωθῶ, παρακίνω: Ἐπιγρ. κατατροχάζειν τὴν εὐανδρίαν' 2) κατατρέχω βλ.λ.4), ἐπιτρέχω: Νεχέφ. ἐν Κατ. Ἀστρῶλ.Κ.7,141 (παθ.1).

κατατροχίζω | τροχός | σχόλ. ἀνατρέπω, κατατροπῶ ἐξ ἄριστος: Σχόλ. Απολλ.Ρ.1752: 2) ὁ ἐμ. συντριβῶ διὰ τοῦ τροχοῦ, ὄθ. ἢ μτφ. παθ. παρακ. κατατροχιζόμενος ὁ θεβρουσμένος διὰ τροχοῦ, εἰς τὸν τροχόν: Φρύν.Σοφ.Παρ.114B | ὀποδοκιμῶζων τὴν σμ. ταύτην |.

κατατριψύς-ᾶ μόν. ἐντελῶς τρυγῶ καὶ συγκομιζῶ: Εὐμῶθ.433.

κατατρόζω μτν. φλυαρώ, τσαμπουνώ έναντιον τινός : Φιλόδ. ἐν ΑΠ Η, 321.

κατατριπῶ-άω μτν., νεώτ. κ. δημ., παθ. κατατριπῶμαι, δημ. -ιέμαι κ. μτχ. παθ. παρακ. κατατριπήμενος, πολὺ τριπῶ, ἀνοίγω πολλὰς τρύπας εἰς τὴν πράγμα ἢ σώμα : Εὐστ. Πον. 133, 81' || νεώτ. κ. δημ. κ. ἀμτβ. : κατατριπῆσε τὸ φρέμα μου.

κατατρισμα-ατος ἰσὶ μτν. τὸ κατατρέξιμα, ἡ ἀμυχή : Ὀλυμπ. Κατ. 2, 424.

κατατριφῆ ἡ) Σουίδ. ἡ ἀκολασία.

κατατριφῶ-άω ἱτυφῶ, τριφῆ μτν. κ. μον. ἀλαζονικῶς φέρομαι, χλευάζω τινά : Λουκ. ΖΤραγ. 53 οὐ φέρων κατατριφῶντα τὸν Δάμιν 2) κ. μτ. γεν. μετὰ ἡδύτης ἐνδιατρίβω ἐν τῷ λόγῳ, μετὰ πολλῆς ἡδονῆς διηγοῦμαι τι : ΠΔ Ψαλμ. 36(37), 4 κατατριφῶσον τοῦ κυρίου, καὶ δώσει σοὶ τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου, Εὐστ. 1616, 32 τοῦ τῆς ἱστορίας λυτοῦ κατατριφῶν ταῖς φιλολόγους διδόντες 3) τριφῆλῶς διάγω, ἡδυσθῶ, ἀσωτεύομαι : Ἡσ. «κατασταλαῶς : Εὐμῆθ. 186.

κατατρόχω κ. νεώτ., παθ. κατατρόχομαι κατατρονῶ, ἐξαιρέτως λυπῶ, ἐξαντλῶ, βασανίζω τινά : Ἰλ. Ρ 225 τὰ φρονέων δῶροισι κατατρόχω καὶ ἐδωδῆ λαοῦς, Θεόδκρ. 1, 78 Δάφνι, τίς τὸν κατατρόχει, Λουκ. Ἐρμότη. 77 νοεῖς κατατρόχων σεαυτὸν, Πάπ. εἶδον ἐκείνων κατατρόχωντα τοὺς ἐμούς, - τὸν κατατρόχει ἡ νευρασθένεια κ. παθ. : Εὐρ. Μῆδ. 1100 μελέτη κατατροχόμενος τὸν ἄπαντα χρόνον, Καλλιγ. Θανά. Βλ. 158 προημῶντες τὴν κατατροχομένην Ἑλλάδα, - κατατρόχεται ὑπὸ φόδου - ὑπὸ νευρασθενείας - ὑπὸ ἀνεχείας.

κατατρόφω κατατρόφω βλλ. κ. παθ. : Ξεν. ΚΠ 5, 4, 6 διὰ τὸ κατατρέφῆσθαι ὑπὸ τῆς πορείας ἰαμψι κ. μέσ. : Νικ. Αλεξ. 593 κατατρόφισιο δὲ γυῖα ἰσχόλ «κατατροφῶσαι τὰ μέλη, ἐξαντλήσασι».

κατατροῶω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. κατατροῶζομαι, ἀόρ. β' κατατρέγων, νεώτ. κατέφραγον κ. δημ. ἰεῖκατάφραγα, δημ. μτχ. παθ. παρακ. καταφραγήμενος, τρώγω ἐντελῶς, εἰδ. ἄορτα ἢ καρπαύς : Κρατίν. 143 τὸν ὀπτότατον κατατροῶζομαι, Ἀριστοφ. Ἀχ 809 τὰς ἰσχυράδας κατέτραγον, Θεόκρ. 5, 115 τὰ Φιλῶνδα σὺκα κατατροῶγοντες, Λουκ. Ἀπολ. 5' || νεώτ. κ. μτφ. ἐπὶ τοῦ πυρός : Σολωμ. Ἐθν. Ἰν. 100, 1 κατατροῶνεις ὡσάν τὴν σίχλα | τόπος ἄμετρον ὠφελούς || κμτ. γεν. : Πλούτ. Ἀρτέξ 3 τερμίνθου κατατροῶγιν' κ. παθ. μτφ. : Ἀριστλ. Πρ. 925α 31, Εὐστ. Πον. 83, 91 κατατροῶγήμενος κόλακι, θηρίφω ὑποούλω 2) νεώτ. μτφ. ὁσπινῶ, σπασταλῶ ἀσωτῶς : κατέφραγον ἄπασαν τὴν περιουσίαν σου 3) νεώτ. μτφ. βασανίζω τι καθ' ὑπερβολὴν, κατατρόχω : τὸν κατατροῶγει ἡ ζήλεια 4) ρηματ. π. καταφάγωμα.

κατατροματίζω ἰων. τ. τοῦ κατατροματίζω. **κατατροῶξισ** μον. ἐφετ. τοῦ κατατροῶζω ἐπιθυμῶ νὰ καταφάγω : Παχυμ. Γμχ. Παλ. 154C δίκην κυνῶν ἀγαθὰς χῶρας κατατροῶξιοντες.

κατατσακίζω δημ. βρῶσῶ, σπάζω, τσακίζω τι εἰς πολλὰ τεμαχία ἐντελῶς 2) μτφ. καταπονῶ, καταβασανίζω, κωροάζω καθ' ὑπερβολὴν τινα : τὸν κατατσακίσαν τὰ ξενύχτια 3) εἰδ. ἐπὶ συγκρούσεως πολεμικῆς, κατατροπῶ βλλ.

κατατιτικίζω οσχόλ. ὀμιλῶ ἢ γράφω κατὰ τὴν ἄτικτὴν διάλεκτον : Σχόλ. Π. Γρηγ. Νο. 40 «κατεγλωτισμένον» κατηπτικισμένον, κατὰ τὰς διαλέκτους τῶν Ἑλλήνων ἐκφερόμεναν.

κατατυγχάνω, μέλλ. κατατεύξομαι, ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπόν μου, φθάνω εἰς τὸ τέμαμα τῶν προσπαθειῶν μου : Δημόδ. 6 κατατυγχίνω τῆς ἐλπίδος, Διόδ. Σ 13, 3 τῆς στρατείας κατατυγεῖν προσεχόμενοι ἵνα ἡ ἐκστρατεία ἀποθῆ ἐπιτυχίς 2) ἀπολ. εἶμαι ἐπιτυχῆς, εὐτυχῆς, τυχερὸς ἀντιβ. ἐξαμορτῶν : Δημ. 268 ἀν δ' ἀρα μὴ συμδῆ κατατυχεῖν,

Ἀριστλ. Πολ. 1330α, 37 τὴν θέσιν εὐχεσθαι δεῖ κατατυγχάνειν (ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς πόλεως πρέπει νὰ εὐχηταί τις νὰ εἶναι ἐπιτυχῆς εἰς τοὺς πολίτας) κ. παθ. : Εὐρόφ. η. Στοβ. 4, 39, 27 3) κ. μτ. δοτ. λαγχάνω, τυγχάνω εἰς τὸ μεριδίον τινας : Πρωκ. 644 τὸν αἰὶς βασιλικοῖς ἱπποστασίσις κατατυγχάνειν 4) Ἐπιγρ. κτ. μτχ. ὁ ἐκάστοτε διατελὼν ἐν τῇν υποοργήματι : ὁ κατατυγχάνων ἀρτυτήρ.

κατατυλίττω μτν., νεώτ. -ίσσω, δημ. κατατύλιγω ἐντελῶς τυλίσσω, μαζεύω κ. παθ. : Ἐπιφάν. 2, 262B 2) νεώτ. κ. δημ. καλύπτω, σκεπάζω ἐπιμελῶς κ. παθ. : Χριστόπ. Λυρ. 97, 21 κατέβα μέσ' στὰ σπλάγχνα τούς (τῶν ὀρέων) τὰ κατατυλιγμένα.

κατατύμβιος-ον μον. ὁ ἐπὶ τοῦ τύμβου, ἐπὶ τοῦ τάφου : Σάβ. ἐν Προλόγῳ 1, 29 καὶ ὀμωγῶν καὶ θακρῶν ἐκ μακροῦ ἐπισπέδων, .. κατατύμβια καλλιεργήματα.

κατατυμβοχολ-έω μτν. κατασκευάζω με χῶμα τύμβου, τάφου : Γαλλ. ἀπ. ἀνών. 262 (ἀμψ. 1), Ἡσ.

κατατυπία νεώτ. μέθοδος, βασιζομένη ἐπὶ τῆς χημικῆς καταλυτικῆς δράσεως, δι' ἣς ἀνεύ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ φωτός δύναται νὰ ἀντικατασταθῆ ἡ φωτογενετικὴ τύπωση.

κατατύπω (τύπτω) κτυπῶ λίαν, κτυπῶ, πλήττω μέχρι θραύσεως : Σχόλ. Εὐρ. Ἰπν. 977' 2) μέσ. τύπτω τὸ στήθος μου, στερονοκοποῦμαι : Σαφ. 62 κατύπτεσθε, κόραρ' || Ἐπιγρ. κ. μτ. σίτ. κτυπῶ τὸ στήθος μου διὰ πνα ἢ διὰ τι : Ἐδκαλιπτον .. κατατύφατο μήτηρ.

κατατύπῶ-άω (τυπῶ, τύπος) μτν. ἀπεικονίζω, ἐκτύπω κ. παθ. : Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 546C τὰς εἰκόνας ἐν τοῖς αἰσθητοῖς κατατυπῶν.

κατατυραννεύω μον. εἶμαι τύραννος, ἀρχὴ τυραννικῶς καταπέζω, μτ. γεν. : Εὐφοριμ 6, 3964, Νικ. Χων. 483, 9.

κατατυραννῶ-έω μτν., μον., νεώτ. κ. δημ., παθ. -οῦμαι, δημ. παθ. ἀόρ. κατατυραννίθηκα κ. μτχ. παθ. παρακ. κατατυραννήμενος, εἶμαι τύραννος, τυραννικῶς ἀρχω, καταπέζω, βασανίζω : Σύμμ. ΠΔ Αο. 16, 13 κατατυραννεῖς βίαιως παθ. : Ξέρξ. Μακρ. ἐν Σάβ. 8, 233 οὐχ ἦπτον - δὲ κατατυραννοῦντο καὶ ἐδιώκοντο οἱ ὀρθόδοξοι.

κατατύρῶω μον. ἐπιπαί. τοῦ τυρεῶς βλλ. μτφ. παρασκευάζω, μαγειρεύω κ. παθ. : Θεοφύλ. Σ 149, 25 ὁ ἐμφύλιος κατατυρατεῖται πόλεμος 2) ρηματ. π. κατύρως.

κατατύρῶος-ον ἱτυρός ὁ πεπασμένος, κεκαλυμμένος με πολὺν τυρόν : Ἀρχέστρ. ἀπ. 57, 8 κατύρρα καὶ κατέλαια λίαν.

κατατυθάζω ὑτν. ἐμποίζω, μυκτηρίζω πνά. Ἠλιόδ. Αἰθ. 6, 2 παλλῶ γέλωτι τῶν ἄλλων κατατυθαζῶν ἐτύχχανα || ἀπολ. : Λιδών. Διηγ. 4, 1054, || θυροκοποῦντες κατατυθαζοῦσι || κ. μτ. αἰτ. : Σουίδ.

καταυγάζω, μτν. κ. καθ., μέλλ. καταυγᾶνῶ, καταυγᾶσθῶν : Ἀρχιλ. 61 ὁ Σάβριος καταυγᾶσε ὀδῆς ἐλλάμπων, Λυκόφρ. 397, Λουκ. Ἐρωτ. 12 οὐδὲ αὐτὰ γέροντας ἦδη χρόνον πολεῖα καθάσανεν.

καταυγάζω μτν. κ. νεώτ. καταφωτίζω, ἐκλάμπω, φωτίζω, μτ. αἰτ. : Στράβ. 2, 5, 42 πρὸ τοῦ ὄρθρου καὶ μετὰ τὴν ὑπεραν ἦδη καταυγάζει τὸν περὶ τὴν ἀνατολὴν ἢ τὴν δύσιν ἀέρα, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 9, 247, Ἠλιόδ. Αἰθ. 1 : ἡλιου καταυγάζοντος τὰς ἀκρῶντες κ. παθ. : Φιλ. 1, 150, Ἠλιόδ. Αἰθ. 7, 7 ὑπ' ἄκτινος ἐκ νεφῶν διαπποθείς καταυγασθεῖς, Μηναι. 3, 5 Θεοτ. καταυγασθεῖς τὴν διάνοισαν 2) ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης, θαυμάζω διὰ τῆς λάμψεως : Μηναι. 12, 3 Θεοτ. ὁ ἐκλάμψας ἥλιος καταυγάζει Δέσποισιν 3) ἐν χρ. τὸ ἐνεργ. ἀπὸ παθ. : Θεων. Σμ. 193H κ. παθ. : Ἰουλ. Λόγ. 3, 109C' || κμτφ. : Θεμιστ. Λόγ. 15, 192α ἡ ἀγαθοεργία σου καταυγάζει πάντας 3) ὀμτβ. φωτίζω, λάμπω, φέγγω λαμπρῶς : Ἠλιόδ. Αἰθ. 5, 32 κα-

ταυγάουσαν στολή χρυσοῦφι· 4) μέσ. ἀνεπί-
ζω πρὸς τι, θεώμαι· Ἀπολ.Ρ.4,1248, ΑΠ9,58 κα-
τυνασάμην Ζήνα· 5) ρηματ. π. καταύγασμα,
καταύγασμός, καταύγαστρα, καταύγασθῆ.

καταύγασμα-τόν (τό) |καταύγ(α) μιν. ἡ
πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταύγ(α)ζω, ὁ φω-
τισμός, ἡ λάμψις· Θεοφύλ.Σ 43Α ὑπὸ τὰ ἐωθινὰ
καταύγασμα περισχίζομένου τοῦ σκότους.
καταύγασμός (ὁ) |καταύγ(α)ζω| νεώτ. ἡ πρά-
ξις τοῦ καταύγ(α)ζω, ὁ φωτισμός.

καταύγαστρα |ἡ| |καταύγ(α)ζω| θηλ. τοῦ ἀφρ.
π.ἀφρ. καταύγασθῆρ, ἐπὶ τῆς σελήνης, ἡ καταύγα-
ζουσα· Ὀρφ. Ὑμν.9,6.

καταύγαστῆρ-ῆρος (ὁ) |καταύγ(α)ζω| νεώτ. ἐ-
ξάρτημα λαμπτήρων, συγκεντροῦν καὶ καταυθεῖν
τὸ φῶς πρὸς ὀρισμένην φοράν, ἀμπαζοῦρ.

καταύγαια (ἡ) |καταύγ(α)ζω| μτην. ὁ καταύγα-
σμός, τὸ καθαρὸν ἢ λαμπρὸν φῶς· Ἀριστέλ.1 307.

καταυθῶ-ῶ μτην. ἐν παθ. ἐπὶ πλανητῶν ἀκο-
λουθοῦντων τὸν ἥλιον, ἀποκρύπτομαι· Γέμιν.12,7.

καταυθῆσις-εως |ἡ| |καταυθῶ| ἡ πράξις τοῦ
καταυθῶ, τὸ μεγαλοφῶνως ἀμιλεῖν, ἡ δυνατὴ ὀμι-
λία, ἡ κραυγὴ· Ἰππ.Παραγγ.14.

καταυθῶ-ῶ κενεφῶ τει, φανερώω, δημοσίᾳ
κηρύττω· Σοφ. Ἀντ.δὲ οἶμοι, καταυθῶ.

καταυθαδίζω μτην, μέσ. καταυθαδίζομαι κ.
καταυθαδίζομαι εἶμαι αὐθαδῆς, ἰσχυρογνώ-
μων, ἐνεργῶ ἡ ὀμιλῶ αὐθαδῶς ἢ μετὰ περιφρο-
νήσεως κατὰ πνοα· Σουίδ. ὄμ. κ. μέσ.· Μέν.Πρ.
102D· 2) προκαλῶ, περιφρονῶ· κ. μέσ.· Ἰουστ.
Νεαρ.21,1 καταυθαδίζομαι τὸν νόμον.

καταυθεντῶ-ῶ μτην. ἐπιπατ. ὄντι αὐθεντῶ
βλλ.· Μαλαλ.1361, ὁ εὖ πατρικίος καταυθεντῶν
ὑπὸ αὐτοῦ Θεοδοσίου.

καταυθῆ ἐπίρρ. καὶ πάλιν, αὐθις, ἄλλη μιὰ φο-
ρὰ· Ἀπολλ.Ρ.1,1075· ἢ ἐν Ὀδ.Κ 567 ἐξό-
μενοι δὲ κατ' αὐθῆ γῶνιν τίλλοντο τε χαιτάς |ἡ
κατ' ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα|.

καταυθιζέω μων. τέμνω, ἀνοίγω αὐλακας,
ἀροτρίζω μτφ. κάμνω βαθεῖα πληγὰς, κατατραυ-
ματίζω κ. παθ.· Χριστ.Πάσχ.1479 μέλη αἰμόφωρ-
τα καὶ κατμηλακισμένα.

καταύλησις-εως |ἡ| |καταυλῶ| ἡ πράξις τοῦ
καταυλῶ, ἡ παραμονή, ἡ διαμονή· Θεόδωρ.Φι.4,
11,5· Ἀπολλ.Παραδ.49· 2) τὸ παίζειν τὸν ἀλόν,
θέλγειν ἢ θέλγεσθαι διὰ τοῦ αὐλοῦ· Σωφ.2,29.

καταυλιζομαι κ. νεώτ., ὄρρ. καταυλισθῆν, μτην.
κατμηλίσωμαι, εἶμαι ὑπὸ τὴν σκέπην, ὑπὸ τὴν
στέγην, κατοικῶ, διαμένω ὑπὸ σκηπὴν· Ἰππῶν.59
[δ.γρ.], Εὐρ.Ρῆσ.518 νῦν μὲν καταυλισθητε (ἀμφ),
Ξεν. Ἀν.7,5,15 καταυλισθησθαι δ' ἐν τῷ πεδίῳ,
Πλούτ.Πύρρ.27 ὁ μὲν γὰρ Πύρρος . . καταυλισ-
σεται· 2) ρηματ. π. καταυλισματά, καταυλισμός.

καταυλισματα (τὰ) |καταυλιζομαι| μτην. αἱ
κατοικίαι, τὰ καταλύματα· Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,21.

καταυλισμός (ὁ) |καταυλιζομαι| νεώτ. ἡ πρά-
ξις τοῦ καταυλιζεσθαι, τόπος ἐν ᾧ προχείρως
στρατοπεδεῖται ἢ διασκευεῖται ὁ στρατός·

|| νεώτ. στρατ. ἢ ἐν ἐκστρατιεῖ παραμονὴ τῶν
μὲν ἀνδρῶν ὑπὸ σκηνῶν, ἀντισκηνῶν, σκέπαστρα
ἢ καὶ ἐν ὑπαίθρῳ, τῶν δὲ κτηνῶν ἐν ὑπαίθρῳ.

καταυλοσ-ον Ἦσ. «κατμηλίζομενον» ἀναπητα-
μόν·

καταυλῶ-ῶ παίζω τινι τὸν ἀλόν, τέρνω, θέλω
διὰ τῆς αὐλήσεως, διὰ τοῦ ζαμπού, διὰ τοῦ αὐ-
λοῦ εὐχαριστῶ, μτ. γεν.· Πλάτ.Νόμ.790Ε αἱ μητέ-
ρες διὰ τῆς μελωδίας καταυλοῦσι τῶν δυσυ-
νοῦτων παιδιῶν, Αλ.Ζ1 12,44 αὐδὸν ἐργασάμε-
νοι καὶ ἐμπνέοντες εἰς αὐτόν . . τῶν προειρημένων
καταυλοῦσι· κ. μτ. αἱ.· Ἀλκίφρ.21· || παθ. ὑπο-
τάσσομαι, μαλάσσομαι διὰ τῆς μελωδίας τοῦ αὐ-
λοῦ· Πτολ. Ἀρμ.2,12 τὸν μανόχορδον κανόνα πα-

ράχειν τῆς αἰσθήσεσι καταυλοῦμενον' || μτφ.·
Εὐρ.Ἡρ.871 χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ
(φουσκῶνω ἐκ φόβου, ὅπως ἡ ἀκοή ἐκ τοῦ ἤχου
τοῦ αὐλοῦ)· || ἐπὶ προσ. κ. παθ.· Πλάτ.Πολ.
561C διαζῶ . . μεθύνω καὶ καταυλοῦμενος (διά-
γω τὸν βίαν ἐν μέθῃ καὶ ὑπὸ τοῦς ἤχους μουσικῆς),
Ποσειδών.10J καταυλοῦμαι πρὸς χελωνίδος φό-
βου· εὐχαριστοῦμαι εἰς τὸς . . |, Κολλ.ἀπ.10,31·

2) μτ. γεν. τόπου, κάμνω τόπαν τινὰ νὰ ἤχη ἐκ
τοῦ αὐλοῦ· Θεόδωρ.ἀπ.87, Ἀθῆν.624B εἰ καταυ-
λήσοι τις τοῦ τόπου τῆ φουγιστὶ ἄρμονις· || κ.
παθ. ὀνητῶ ἐκ τῆς μουσικῆς αὐλοῦ· Πλούτ. Ἀντ.56
μῖα νῆσος . . κατμηλεῖτο καὶ κατφάλλατο· 3) μτφ.
παθ. περιγέλωσ γίνομαι, γελοιοποιεῖμαι· Ἀνών.
π.Σουίδ. γελώμενος καὶ καταυλοῦμενος, Πορφ.
Χριστ.34· 4) μτ. αἱ. πράγμ. παίζω εἰς τὸν αὐ-
λόν· Δουδρ.16J· || κ. παθ. ἐγὼ παιχθῆ τῆ αὐνο-
δείᾳ αὐλοῦ· Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,19 καταυλοῦμενοι
πρὸς τῶν ἐπομένων τὰ μητρώα μέλη· 5) ρη-
ματ. π. καταυλῆσις.

καταυθῆσις-ον μτην. ὁ καθ' ὑπερβολὴν
αὐστηρός, δύστροπος· Ἄρρ. Ἐπικτ.1,25,15.

καταυστής |ὁ| |καταύω| Ἦσ. καταυστής.

κάταυτα ἐπίρρ. μων. πάραυτα, ἀμέσως· Χρον.
Μορ.5836 κὶ ἐγὼ κάταυτα νὰ διαβῶ κὶ ἀπεδῶ
νὰ μέσῳ.

καταυτόθι ἐπίρρ. αὐτοῦ, ἐπὶ τόπου, στὸν
τόπο· Ἀπολλ.Ρ.2,16,776. [π. Ὀμ.έσφ.γρ. ἀντὶ κατ'
αὐτόθι· ἡ κατ' ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα].

καταυτοί πάν. καθ' ἑαυτούς, οἱ ἴδιοι· αὐτοὶ
καταυτοί.

καταυθηνός-ον μτην. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τοῦ
αὐθένους· Ρουφίν. Ἐπιγρ.ἐν ΑΠ 5,72 χερσὶ καταυ-
θηνός λυσάμενη πλοκάμιος· 2) νεώτ. τὸ
οὐδ. ὡς οὐσ. τεμάχιον ὑφάσματος κρεμάμενον
ἀπὸ τοῦ ὀπισθοῦ μέρους στρατιωτικοῦ πηληκίου
καὶ καλύπτον τὸν αὐχένα πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ
τοῦ ἡλίου ἢ τῆς βροχῆς.

κάταυχιμος-ον μων. ὁ ἐξ ἐλλείψεως ὕδατος
ξηρός, ὁ κατῆξρος, ὁ πάσχων τὴν ἑλλείψιν ὕδα-
τος· Θεοφύλ.Σ 1,24B ἄστου . . τῷ καταύχιμῳ τῆς
ὑδρῶσεως πεφωκός πρὸς πολιορκίαν ἀπρόσβιτον.

καταυχῶ-ῶ μεγαλυχῶ διὰ τι, ὑπερηφανεύο-
μαι· Αἰσχ.Πέρσ.352 πλῆθῆς καταυχιήσεως νεῶν.

καταύω καθαρίζω, καταστρέφω· Ἀλκμ.95 τὰν
Μῶσαν καταύοισι· || Ἦσ. «καθαῦσαι» ἀφα-
νίσαι· αὐτ. «καταῦσαι» καταυλῆσαι, καταδύσαι·

καταφαγεῖν-ᾶ |ὁ| καταφάγαι βλλ.

καταφαγεῖν ἐν γρ. ὡς ἀόρ. β' τοῦ κατεσθῆ
βλλ., δαρρ. ἀπαφρ. -ῆμεν, μτην. μέλλ. καταφάγω-
μαι, κατατρώγω, ἀφανίζω· Ἰλ.Β 317 αὐτὰρ ἐπεὶ
κατὰ τέκν' ἔφαγες, Ἦρ.2,141 μῆς ἀρουραῖους
κατὰ μὲν φαγεῖν τοὺς φαρετρεῦκας αὐτῶν, Λουκ.
Μισθ.Συν.17 τὰ παρατεσθῆνα συλλασθῶν κατε-
φαγες· 2) δαπανῶ εἰς φαγεῖτον, ἀναλίσκω, κατα-
σπαταλῶ· Ὀδ.Γ 315 μὴ τοι κατὰ πάντα φάγω-
σιν κτήματα δασσάμενοι, Αἰσχιν.1,96 ἐνταῦθα
δὴ ἐτρόπετο ἐπὶ τὸ καταφαγεῖν τὴν παρῶν γῆν.
οὐσίαν, Μέν.349,4 καταφαγεῖν τὴν παρῶν γῆν.

καταφάγωμα (τὸ) δημ. φάγωμα, βρώσις.

καταφάγωρος μτην. ποῖω τὴν φαῖδρόν, λαμ-
πρῶν, λαμπρώνων τ· Εὐσ.ΒΓ.Κωνστ.3,34, Μηνάτ.3,19
Ὀδ.7 θείας εὐωδίας δόξῃ φωτοειδεί· Ἰησοῦς
καταφάγρυνε σκ.

καταφαινω κ. νεώτ., δωρ. ἀόρ. α' -ἐφᾶνα, φαί-
νω τὴ ἐντελῶς, φανερώω, κάμνω γνωστόν· Πίνδ.
Ν 10,11 Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάην τε μολὸν
τοῦτον κατέφαγε λόγον· || παθ., μέλλ. -φάνη-
σομαι, γίνομαι ὀρατός, ἐμφανίζομαι· Ὑμν. Ἀπόλλ.
43f, Ἡρ.7,51 τὸ μὴ ἄμα ἀρχῆ πάν τέλος κατα-
φαίνεσθαι, Εὐρ.ἀπ.781,65 καταφαινήσεται |ἀμφ.
δ.γρ. κακὸ φανήσεται|, Θουκ.5,6 καταφαινετο

πάντα αὐτόθεν, Πλούτ.Λούκ.27 καταφάνη και κατείδε πρός τοις Τυραννοκρότοις ἐπικαθήμενον τὸ στρατεύμα· κ. αὐτφ. ἐνεργ. : Ὀρφ. Ἀργ. 370,762· 2) παθ. εἶμαι ἐντελῶς φανερός, σαφής· Ἦρ.3,69 τῷ Ὀτάνη μάλλον καταφάνεται τὸ πρήγμα, Πλούτ. Ἠθ.40C δσα ταιαῦτα μάλλον ἀκρωμένους ἐφ' ἑτέρων ἢ λέγουσιν ἐφ' ἑαυτὸν καταφάνεται· || ὄμ. ἀπορσ. φαίνεται : Πλάτ. Φιλ. 16C θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπου ὁδοίς, ὡς γε καταφάνεται ἔμοι, αὐτ. Καρμ. 172C τεκμαίρομαι δέ, ὅτι μοι ἄστα καταφάνεται περὶ σωφροσύνης, εἰ τοιοῦτόν ἐστιν· || κ. γεν. μτ. ἀπαρσφ. κ. μτ. κ. ἀπολ. φαίνομαι : Ἦρ. 1,58 αἰεὶ κοτε τῷ αὐτῇ διαχρᾶται, ὡς ἔμοι καταφάνεται εἶναι, αὐτ. 3,130 καταφάνη τῷ Δαρείῳ τεχνάζειν | ὁ Δαρείος ἀντελήθηθι ὅτι αὐτὸς παρεσκευάζει τεχνάσματα |, Ξεν. Οἰκ. 7,2 οὐκ ἔνδον γε διατρίβεις οὐδὰ τοιαύτη σου ἢ ἕξις τοῦ σώματος καταφάνεται, Πλάτ. Νόμ. 712E ταῦτόν σοι πάθος, καγὼ φαίνομαι πεπονθέναι, αὐτ. 631A ὁρθῶς ἔτι μοι καταφάνεις λέγων, Δημ. 348 ὁ δ' ἀντιλέγων ὄχλος ἄλλως και βασκανία καταφάνεται, καταφάιματος-ον μτγν. ὄν ἐντελῶς ἀφίρσεν ἢ ἀφαιρεῖ τις, ὁ ἀφαιρεθεῖς, ἀφαντος. καταφάνεται ἢ μτγν. κ. νεώτ. καθαρότης, διαφάνεια : Πλούτ. Ἠθ. 914F καταφάνεια και γαλήνη· 2) σαφήνεια, ἐνέργεια : αὐτ. 715F καταφάνειαν ποιεῖν ἐν τοῖς λόγοις, καταφάνερα ἐπίρρ. δημ. φανερά, ὀλοφάνερα, καταφάνερος-η-ο δημ. φανερός, ὀλοφάνερος, καταφάνης-οὐς-ές κ. νεώτ. σαφῶς φανόμενος, κατῶδῆλος, φανερός, ὀλοφάνερος : Ξεν. Ἀν. 1,8,8 οὐλοφ καταφάνεις ἦσαν οἱ πολέμοιοι, αὐτ. ΚΠ 3,3,28 ἐν περιτταφαιμένῳ μὲν καταφάνει δέ· 2) φανερός, σαφής, ἐναργής : Ἦρ. 2,120 πανωλεθρία ἀπολόμνοιο καταφάνεις τοῦτο τοῖσι ἀνθρώποισι ποιήσωσι, Ἰσακρ. 11,4 πειράσομαι σοι ποιήσαι καταφάνεις, Πλάτ. Γοργ. 453C ὡς μάλιστ' ἄν ἡμῖν καταφάνεις ποιοῖ περὶ δτου λέγεται· || ὄμ. καταφάνεις ἐστὶ τι καταφάνεται : Ἰνν. Καν. Ἰντρ. 3· κ. συγκρ. : Πλάτ. Νόμ. 812A τοῦτ' οὗτ' αὐτὸ ἔσται καταφανεστερον κ. ὑπερβ. : αὐτ. Οἰαίτ. 186E και μάλιστα γε νόν καταφανεστατον γέγονεν ἄλλο δν αἰσθησῶς ἐπιότημη· || συγν. μτ. κ. ἢ ἐπομένοιο ὅτι : Ἰνν. Ἀρχ. Ἰντρ. 1 ἐν πολλοῖσι μὲν και(νοῖσι) οἷσι λέγουσι καταφάνεις εἰσι ἁμαρτανόντες, Ἀντιφ. 5,82 πολλοὶ δὲ καταφάνεις ἐγένοντο οὐχ ὄσοιο ὄντες, Ἀνδσκ. 1,116 καταφάνεις ἦν τῇ βουλῇ αὐτὸς θεῖς τὴν ἱκετηρίαν, Θεουκ. 5,16 καταφανεστερος εἶναι καικουρῶνας, Ξεν. Οἰκ. 1,20 και αὐτοῖς τοῖς ἐξαπατηθεῖσι καταφάνεις γίνονται ὅτι ληπαι ἄρα ἦσαν ἡδοναῖς περιπεπεμμένα, Πλάτ. Πολιτ. 265D ὁ γε βασιλεὺς ἡμῖν αὐ καταφάνεις ὅτι κολοθὸν ἀγέλην τινὰ κερᾶτων νομεύει· || νεώτ. πρόδηλος, εὐνόητος : ἔννε καταφάνεις ὁ σκοπὸς του. καταφάνίζω μων. κ. νεώτ. ἐπιτατ. τοῦ ἀφανίζω, ἐκ τῆς ὀφείως ἀφαιρῶ, ἐξαφανίζω, καταστρέφω· Ἦρ. ἐν λ. καταφάνεστας : Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 1142, Χριστόπ. Ποιημ. 91,24 | ἐκδ. Φέξη | κ. ἀπὸ τῆς γῆς τὸ πρῶσωπον νὰ σὰς καταφάνίζω, καταφάνεζομαι μτγν. εἶμαι ὄμοιο, μτ. ὄδοι : Ἐρμεί. Ἀλ. π. Σταδ. 1,49,44, καταφάνικὸς-ἡ-ὄν ἐσφ. ἀνάγω. του καταφάνικὸς βλλ. : Νουμῆν. Ἀ. π. Εὐσ. Εὐάγγ. Προπ. 14,8, καταφάνεθός-ἡ-ὄν μτγν. ὄν δύναται τις νὰ βεβαιώσῃ, ὁ καταφάνεσος δεκτικός, ἀντιθ. ἀποφαντός : Διογ. Λ. 7,65, Ζουῖδ. ἐν λ. ἀξίωμα, καταφάνω ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐμφανθός, φανερός : Ἀριστ. Ἰνν. 943 κάμοι δοκεῖ και τῶν ἄλλῶ γ εἶναι καταφάνος ἀγαθός πολίτης, Δημ. 932 ὀπό τε τῶν μαρτύρων και αὐτοῦ ὄφ' ἑαυτὸν ἐλέγ-

χονται οὕτως καταφάνως· κ. συγκρ. -ἐστερον : Θεουκ. 8,46 τῆς ἀκμῆν του ναυτικοῦ αὐτῶν ἀφείλετο . . τά τε ἄλλα καταφανεστερον ἢ ὡστε λανθάνειν οὐ προθύμως ξυνοπολέμη.

καταφάρμακας-ον ἀρχ. ἀπ. τ. του κατάφρακτος, καταφάρμακέωσ. ἴδω ὄρισμένος ὁδοίς φαρμάκων : Ἀλέξ. Τροιλ. 9,3· 2) ὀλεῖω μὲ φάρμακα ἢ φημίθια : Λουκ. Ἐρωτ. 39 τὰ πρῶσωπα φαρμάκιοι ποικίλοιο καταφάρμακεύουσαι γρᾶδες· 3) γοητεύω, μογεύω : Πλάτ. Φαιδρ. 242E διὰ του ἔμοι στόματος καταφάρμακευθέντος ὀπό σου ἐλέγθη | παθ. |, Πλούτ. Ἠθ. 141B ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἦρα Θεσσαλῆς γυναικὸς αἰτίαν ἔχουσης καταφάρμακεύειν αὐτόν· 4) δηλητηριάζω : αὐτ. Δίων 3 τῆς μητέρας τῆς . . αἰτιασάμενος καταφάρμακεύειν τὴν Ἀριστομένην ἀπέκτεινε, καταφάρμασσω διὰ φαρμάκων δηλητηριάζω : Ἦρ. 2,181 ὄ γύναι, κατά με ἐφάρμασες και ἔστι του οὐδεμίαν μηχανὴν μὴ οὐκ ἀπολωλέναι κάκιστα γυναικὸν πασῶν· 2) μτφ. γοητεύω, μαζεύω : Πλούτ. Δίων 14 καταφάνει κά καταφάρμασσω τῷ Πλάτῳνος λόγῳ Διδόνου, καταφάσιαι ἢ νεώτ. ἱστρ. διατοραρή του λεκτικου, συνισταμένη εἰς τὴν ἐπαναληφιν ἀποκρίσεων του πάχοντος.

καταφασίς-εις ἢ μων. κ. νεώτ. βεβαιώσις, πρότασις βεβαιωτική : Πλάτ. Ὀρ. 413C ἀλήθεια ἕξις ἐν καταφασί και ἀποφασί, Ἀριστ. ΗἨθικ. 6,2 ἔστι δ' ἔπερ ἐν διανοφῃ καταφασί και ἀποφασί, τοῦτ' ἐν ὀρέξει διωξις και φυγή, Θεοφύλ. Βουλγ. Ἐπιστ. 40 και ἦν τῷ ποιμνί ἀποφασίς ἢ τῆς ἀληθείας καταφασί· || ὄμ. βεβαιωτικὸν μόριον : Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ. 124,9.

καταφασικός μτγν. μων. κ. νεώτ. καταφασμ. ἐπιβεβαιώνω, λέγω ναι : Φιλῶδ. Εὐσ. 123, Φιλ. 1,104 καταφασί και ἐπινοεῖσι λέγων, Γαλ. 10,37 καταφασκεῖν περὶ τίνος, Θεοφύλ. Σ. Ἰστ. 77,11 ὡς δ' οἱ περιεστῶτες αὐτόν καταφασκόν· || κ. μτ. γεν. : Εὐστ. Πον. 50,81 τὴν χρυσοχόον ταῦτην καισιν ὄμ καταφασκεῖν ἔγω του Χαλδαϊκαῦ· || ὄμ. ἀποκρίνομαι καταφασικός : Γαλ. 7,526 καταφασκεῖν ἐρωτησιν· κ. παθ. : Ἀπολλ. Δύσκ. Σύντ. 245,12· || ὄμ. παθ. θεωροῦμαι ὡς : Εὐστ. Πον. 114,68 οὐδὲ συγκραφεῖς εἰ μου μνήμας τοιαύτας ὀποκνεῖ, καταφασκεται εἰς μνησικακον.

καταφάτιζω δηλῶ, ὀπυόσομαι : Ἀριστ. Ἀθ. 7,1 οἱ δ' ἐννεία ἀργοντες ὀμνόντες πρὸς τῷ Μίθω καταφάτιζον, Πλούτ. Σὸδ. 25.

καταφαστικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ δηλῶν κατάφασιν, ἐπιβεβαιώσις, βεβαιωτικός : Ἀριστ. ΑἨρ. 24α,16 καταφαστικός λόγος, αὐτ. 25α,3 καταφαστικὸν προτάσεις, Στωικ. ἀπ. 2,56 καταφαστικὸν ἀξίωμα· || τὸ αὐδ. ὡς οὐσ. καταφαστικὸν ἢ κατάφασσις βλλ. : Πλούτ. Ἠθ. 1047D, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ. 122,13· || καταφαστικὴ κρίσις νεώτ. λογ. κρίσις ἐν τῇ ὀποιοῦ τὸ κατηγοροῦμενον καταφασκεῖ κατὰ του ὀποκνεμένου· 2) ἐμφαστικός : Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων. 49,11 (συγκρ. 1).

καταφαστικός ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. ἐπιβεβαιωτικός : Ἀριστ. ΑἨρ. 64α,15, Γαλ. 16,328, Εὐστ. 92,2 καταφαστικός ὀδοίσι.

καταφασιλίζω μτγν. φαθλον, εὐτελες λέγω τῖ, καταφασινῶ : Πλούτ. Ἀλέξ. 28 ὁ καταφασιλίζων μου τὸ δειπνον.

καταφάγω μτγν. φέγω, φωτίζω : Μάξ. Τύρ. 19,6 | παθ. |· 2) καταπλήττω, θαμνῶν δια τῆς ρητορικῆς λαμπρότητος : Λογγίν. 34,4 ὄσπερ καταβροτῶ και καταφάγει (ιδίῶθ. -φάγει).

καταφάειρος Ἐπιγρ. κατενέγκοι, εὐκτ. ὀδοι. το καταφᾶρω βλλ.

καταφᾶρεια ἢ μτγν. κ. μων. ἢ κλισίς, προδιάθεσις, ροπή : Ἀθῆν. 8,352C ὀμοιότητι δ' εἰς κατα-

φάρειαν ἡδούης [τὴν πόλιν μνηστήρων] εἰκάζων

2) ἄπολ. ἀσέλγεια: Εὐστ.827,31.

καταφέρης οὖς-ές ὁ πρὸς τὰ κάτω φερόμενος, κλίνων: Ἦρ.2,63 εὐτ' ἂν δὲ γίνηται καταφέρης ὁ ἥλιος ἰεὶς τὴν ὕσιν κλίη· ὅμ. καταφέρης ἐπὶ τὴ ἡ πρὸς τὴ ἰάντιθ. εὐθύς) κεκλιμένος πρὸς τινα τόπον: Ἰνν. Ἀρθρ.57, αὐτ.75' || καταφέρης φυγῆ ἡ πρὸς τὰ κάτω, τὸν καθέφερον: Πολύβ.2,68,7 εἰς τὸ τὴν φυγὴν ἐπὶ πολὺ καταφερῆ καὶ κρημνώδη γενέσθαι τοῖς πολεμοῖς' || καταφέρης κοιλία ἡ διάρροια: Διεύχ.π. Ὀρειδ.4,721' || ἐπὶ ἐδά-φους, καταφέρης, ἐπικλινής: Ξεν.Κυν.10,9 κατα-φερές χωρίων' || μτφ. ὀρηκτικός, κατὰ κεφα-λῆς φερόμενος: Διον. Ἀλ. Δημ.40 ἐπιτρόχαλος καὶ καταφέρης ἡ ρύσις τῆς λέξεως' 2) ὁ ἐπιτρο-πῆς, ὁ ἐχὼν κλίαν ἢ σοπὴν πρὸς τὴ, ἰδ. πρὸς σαρκι-κὰς ἀπολαύσεις: Πλούτ. Ἀλέξ.23 ἦν δὲ καὶ πρὸς οἶνον ἦτον ἡ ἐδόκει καταφέρης, Ἀθῆν.13,589D ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πρὸς ὀροδοξία παῦν κατα-φέρης' || ἄπολ. ἀσέλγης, λάνγος: Διογ.Λ.4,40 φιλομερικτικός τὴ ἦν καὶ καταφέρης, Σωρ.1,38 [συγκρ.]. Φώτ. ἐν λ. μύρινα.

καταφέρων δημ. φέρω π εἰς πέρας, κατορθώ-νω, ἐπιτυχάνω: τὰ κατάφερα καὶ διωριστήκε, -δὲν τὰ καταφέρνει στὸ ράφιμο· κ. φρ. καλὰ μαὺ τὴν κατάφερες (τῆ δουλεία)' 2) πείθω, κατα-πείθω, κῆνωμ τινα νὰ πεισθῆ, νὰ υποκύψῃ: μὲ κατάφερα καὶ τὸν δάνισσα, -τόν κατάφερα νὰ φύγαυε μαζί' 3) καταβάλλω, υπερβάλλω, ὑπερισχίζω, τὸν καταφέρνει στὸ πάλεμα' κ. μτφ. ἐν φρ. οὐτός καταφέρνει ἐὰν ἀρνί [εἶ-ναι ἱκανὸς νὰ φάγῃ, νὰ καταβροχθίσῃ ἐνα ἀρνί]' 4) καταφέρω, ἐπιφέρω μεθ' ὀρυθῆς, κτυπῶ: τοῦ κατάφερα μὴ μὲ τὴν καρέλλα στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἔρριξε κ'ίτω.

καταφερτῆς (ὁ) δημ. ὁ ἐπιδοχῶνος καὶ ἐπιτυ-χάνων τοῦ σκοποῦ του δι' οἰωνώδηπτα ἔστω καὶ οὐχὶ ἐντίμων μέσων' || ὁ ἐπιτήδειος.

καταφέρω κ. μων. κ. νεώτ., μέλλ. κατοίσω κ. -οί-σμαι, ἀόρ. α' κατήγερα, ἀναφρ. -ενγυκεῖν, ὄρω, καταφέραι, φέρω κάτω: Ἰλ.Χ.425 οὐ μ' ἄχος ὀέω καταφέσται· Ἄϊδος εἰτω ἡ θλιψίς θά μὲ φέρῃ κάτω εἰς τὸν τάφον, Ἀισχ.Εὐμ.370 βαρυπεσῆ κα-ταφέρω ποδῶς ὀκμάν' ἐπὶ παταμών· Ἀριστλ. Θουμ.833b,17 καταφέρειν χρυσίον, αὐτ. Πρ.935a,16 καταφέρειν γῆν' κ. κωμ.: Μεταγ.6,1 ὁ Κράθεις ἤμην καταφέρει μάζας' || ἰδ. ἐπὶ κοπερῶν ἐργαλεί-ων: Ἀλ.Ζ111,32 καταφέρειν τὴν σμίνην, Λουκ. Τίμ.7 βαρεῖαν καταφέρων τὴν δικέλλαν' || μτ. δοτ. ἄντικ. ἡ γενικ. ὄπλ. κατεβάζω: Πλούτ. Ἠθ.236B καταφέρειν τὸ ἔπιφος τῷ πολεμῶν, Ἀχιλλ.Τάτ.1,3 καταφέρειν τὴν ἀρηπὴν τῆς ἔξους, Ἀλκίφρ.3,66 καταφέρειν τὸν γνάθον τὸ ξυρόν' κ. μτφ.: ΠΔ Γέν.37,2 κατήγικαν Ἰωσήφ φόγον πονηρὸν πρὸς Ἰσραὴλ τὸν πατέρα αὐτόν' || ἄπολ. καταβι-δάζω κτύπημα: Λουκ.Θε.Δ.8 διελέ μου τὴν κε-φαλήν ἐς δύο κατενεγκῶν, αὐτ. Πι.40 σκάπτε .. βαθείσας καταφέρων' 2) καταστρέφω, καθαι-ρῶ, κρημνίζω: Πολύβ.4,64,11 τοὺς λοιπαῖς πύρ-ρους τοὺς κατὰ τὴν χερσὶν ἐπέταξε τοῖς προ-νομηούσι καταφέρειν, Φιλόμ.Δηλητ.10,4 κατα-φέρειν ἥλιον' 3) πληρώνω, καταβάλλω: Ἀ-ριστλ.Οικ.1348a,2, Πολύβ.1,62,9 ἀργυροῦ κατενεγ-κεῖν Καρχηδονίους Ῥωμαίους ἐν ἔτεσιν ἑικοσι, Πλούτ. Περ.28 τὰ δ' ἐν χρόνῳ ῥητῷ ταξάμενοι κατοίσειν δμήρους ἔδωκαν' 4) ἀδειάζω, κενώ-νω: Ἰδοσ.Π15,9,4 καταφέρω τὰ σπλάγχνα μετὰ τῶν σιτίων' 5) ἀναφέρειν πράγμα ἢ: Δημ.545 μνηκτί καταφερτέωσαν ἀπὸ τοῦτου ἐφ' ἔτερον δικαστήριον (διδῶρθ. μεταφερτέωσαν)' 6) ἀνάγω, φέρω εἰς τὴ, εἰς ὑπολογισμὸν κττ.: Πλούτ.Νομ.16 πλῆθος ἑτῶν ἐπὶ ταῖς γενεαλογίαις

καταφέρουσι, Πλωτίν.1,4,1 καταφέρειν τὸ τῆς εὐ-δαιμονίας εἰς τὰ ζῶα' 7) παθ.φέρομαι πρὸς τὸ κάτω ὑπὸ ποταμοῦ: Ἠρ.1,93 τοῦ ἐκ Τρωάου κατα-φερομένου φήγματος' || φερούμαι ἐς τόπου ὑψηλο-τέρου εἰς κατώτερον: Δημ.1158 τὰ ὑπόλοιπα σκεῦη .. διὰ τὴν χρεῖαν κατηνέχθη, Μηναιδ.6,14 Συνε. εὐξάμενον αὐτοῦ, ὕπετος κατηνέχθη ἐπὶ μόνου αὐτοῦ' || ὅμ. κινούμαι ὀρηκτικός πρὸς τὰ κά-τω, ἀποφέρομαι, ἐκκρίνομαι, ἐπὶ ὕγρων: Ἰνν. Ἐ-πιδ.6,8,18' Ὀρειδ.43 ἡ κοιλία ἐν τῷ πυρέσειν κα-ταφέρεται εἰς τὴν διάρροϊαν, Γεωπ.14,7,27 φῶν τὸ μὲν ἀποδέον ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες κα-ταφέρεται κάτω' κ. νεώτ. ἐπὶ δοκροῦν: Παπαδ. Χρ.Μηλ.64 τὰ δάκρυα ὅτινα κατεφέροντο ἐπὶ τὰς ὀκμασίας εἰσέτι παρεισῆς τῆς μήψω τεσσα-κοσταίας ταύτης γυναικός, ἦσαν ὄρθρος καὶ ἀγίασμα' || ὅμ. καλύπταμαι ὑπὸ στρώματος, ἐπὶ τῆς νόσου τοῦ ὀφθαλμοῦ καταρρακτοῦ: Γαλ. 7,89 κατενεχθέντος τοῦ ὑπαχύματος' || ὅμ. κα-ταβαίνω, βυθίζομαι: Ἀριστλ.Ζ1590b,8 καταφέρε-σθαι γὰρ αὐ δύναται πάλιν ῥαδίως' ἐπὶ τοῦ ἡ-λίου, τῆς σελήνης κττ., δύω: αὐτ.552b,21 καταφε-ρομένου δὲ τοῦ ἡλίου ἀπομαρταίνεται, Πλούτ. Νικ.21 καταφερομένης σελήνης καὶ περισκίαζο-μένης ὄπλοισι πολλαῖς' || ὅμ. σθένεμα: αὐτ. Καισ.69 πρὸς τὸ ταῦ λήχνου φῶς ἡδὴ καταφε-ραμένου σκεφάμενος ὄφιν εἶδε φοβερῶν' || κα-ταστρέφωμαι, χαλνῶ: Θεόδωρ.Φι 4,13,5 καταφέρε-ται (ἡ ἀμπελος)' || ὅμ. πῖτω κάτω, ἐπὶ χρο-ρευτῶν: Κριτί.36D καταφέρεσθαι ἐπὶ τὴν γῆν' || κ. ἐπὶ ἀσθενοῦς πρσ.: Γαλ.7,591 καταφέρεσθαι καθάπερ νεκρῶν' || ἄλλο καὶ κατέρχομαι ἐκ τῆς κλίνης, ἐπὶ ἀσθενοῦς: αὐτ.18i,2,6C καταφέρεσθαι ἐπὶ νόσος' || ὅμ. πῖτω κάτω, χύνομαι, ἐπὶ τῆς βρο-χῆς: Γεωπ.5,2,16 ὄμβρων καταφερομένων, Ἦσ. ἐν λ. Πεντέλεια' || καταπίτω: Πλούτ.Δίων.44 πολλῶν ἡδὴ φλεγμονῶν [αἰκνῶν] καὶ καταφερομένων ἐπὶ τοὺς διαθενοῖτας, Σωρ.2,84 ἐφ' ὕφους κατανε-χθεῖσα γυνή' || ὅμ. καταδαρύνομαι, καταδυθι-ζομαι: Ἰνν.Ἐπιδ.4,45 καταφέρεσθαι ἐντοῖσιν ὕπνοισι [ἀμφ.], Ἀριστλ.Ἐνυμ.456b,31 καταφέρε-σθαι καὶ νυστάζειν, Λουκ.Ἐταρ.Δ.2,4 τοιαῦτα παρακοῦν αὐτῆς ἐς ὕπνον κατηνέχθη, ΚΔ Πράξ.20,9 καταφερομένης ὕπνω βαθεῖ, Ἀθῆν.11, 461C κατηνέχθη ὑπὸ μέθης' || εὐρισκομαι ἐν ἡμι-κωματώδει καταστάσει: Γαλ.16,497 ἀγρυπνεῖτε εἰς ἅμα καὶ καταφέρεσθαι' || κ. ἄπολ. πῖτω εἰς ὕπνον, ἀντίθ. ἐγείρεσθαι: Ἀριστλ.Ζ1779a,9 κα-θεύδουσι καὶ καταφέρονται πάλιν' 8) φέρω ὀπισω, φέρω εἰς τὸν οἶκον: Ἀριστφ. Ἀχ.955 χώ-πως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαδοῦμενος' || ἐπὶ τρι-κυμιῶν, ὠδὲ εἰς τὴν ἔξραν: Θουκ.4,3 ὁ χεῖμων κατήγερε τὰς ναῦς ἐς τὴν Πύλον, Πολύβ.3,24,11 ἐάν δὲ χεῖμων κατηνέχῃ, ἐν πένθ' ἡμέραις ἀπο-τρεχέτω· κ. παθ.: Θουκ.1,137 καταφέρεται χεῖμῶ-νι ἐς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον' κ. γεν. παθ. ἐν πάπ. ἐπὶ φορτίων, ἐξάγομαι εἰς τὴν ἔξραν, ἐκ-φορτοῦμαι' 9) φέρωμαι εἰς τὴν σημειον, πῖτω: Πολύβ.30,17,13 ἐπὶ ταύτην κατηνέχθησαν τὴν γυνώ-μην, Πλωτίν.2,6,1' κ. ἐν τῷ ἐνεργ. ἀνατρέχω: Φι-λόδ.Ρητ.1,1595 ἐπ' αὐθὲν φεύδος καταφέρειν' || ὅμ. τεῖνω: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.232,8 (ἡ συντάξις) ἐπὶ τὸ πρασταντικὸν φύσει καταφέρεται, αὐτ. 134,25 τῶν βημάτων καταφεραμένων εἰς τὴν ἐπὶ τέλους βαρβαίν' || ὅμ. κατέρχομαι εἰς τὸν σι-θον, μετέχω ἀγῶνος: Λιδάων.Λόν.59,67' 10) φε-ρῶ ἐναντίον: Ἀριστλ.Ρητ. Ἀλ.143a,19 τὴν διαδο-λὴν καταφέρειν τινός' || κ. νεώτ. παθ. φερό-μαι κατὰ τιος διὰ λόγου, ἐκφράζομαι δυσμενῶς: καταφέρεται πολὺ κατὰ τῶν συγγενῶν του' 11) ἀμθ. ἐν τῷ ἐνεργ. εἶμαι ἐπιρρηγῆς, ῥέπω κλίνω: Πάπ καταφέρειν εἰς τὰς γυναῖκας.

καταφεύγω κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. -φεύξομαι, φεύγω εις τόνον τινά πρός ἀσφάλειαν, ζητώ καταφύγιον: 'Ηρ.2.113 'Ηρακλέος ἱρὸν, ἐς τὸ ἦν καταφυγῶν οἰκίτης δτευ ὧν ἀνθρώπων ἐπιβάλλεται στήλητα ἱρὰ, αὐτ.5.46 ἀπέκτειναν καταφυγόντα ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμόν, Εὐρ.1Α.911 οὐκ ἐχω βωμόν καταφυγῶν ἄλλον ἢ τὸ σὸν γόνυ, Θουκ.3.71 ταῦς ἐκεῖ καταφευγόντας πείσοντας μηδὲν ἀνεπιτήδειον πράσσειν, Ξεν. Ἀπομν.3,8,10 οἱοι . . καταφεύγοι καὶ τὰ θντα ἀσφαλέστατα τιθεῖτο, Πλάτ.Σοφ.260C τὸν δὲ σαφιστὴν ἐν τούτῳ που τῷ τῶπῳ καταπεφύσασιν μὲν, 'Ἰσοκρ.14.28 τῆς Καδμείας καταληφθείσης ἠγακθῆσαν ἐνθάδε καταφευγῶν || ἔρχομαι πρὸς τινά πρὸς εὐρεσίαν πρὸστασίας: 'Ηρ.4.23 δς δν φεύγων καταφυγή ἐς τούτους, ὅπ' οὐδενὸς ἀδικέεται, 'Ανδοκ.1.149 εἰς ὑμᾶς καταφεύγω καὶ ἀντιβολῶ, Δημ.231 νὸν δ' ἄτυχεῖς Θεβαῖοι, φανεροὶ πάσι ἦσαν ἀναγκασθῶμενοι καταφεύγειν ἐφ' ὑμᾶς: || προσέρχομαι, κατευθύνομαι· που πρὸς ἀποφυγὴν κινδύνου, θεινοῦ, πρός ἀσφάλειαν μου: Μηναι.12.6 Στιχηρ. ἱεράρχα Νικόλαε, ὄρμος ὁ γαληνότατος, ἐν φῇ καταφευγόντες οἱ τρικυμίας τοῦ βίου περιστοιχημένοι σφίζονται' 2) ἐκφεύγω, διαφεύγω: 'Ηρ.6.75 τοὺς καταφυγόντας ἐκ τῆς μάχης καταγινέων κατέκοπε: || ἐπὶ πράγμα, ἐξατριζόμενον, ὑφόμενος φεύγω πρὸς τὰ ἄνω, ἐξασεροῖμαι: 'Αλεξ.124,17 ἄνω μάλ' εἶσι καταφυγῶν (ὁ ἀντρός)' 3) ἀνατρέχω, προτρέχω: 'Αντιπ.3.2.2 καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ὑμῆτερον ἔλεον . . καταπεφυγὸς θέομαι ὕμῶν, Πλάτ.Φαῖδ.99E εἰς τοὺς λόγους καταφυγόντα ἐν ἐκείνῃς σκοπεῖν τῶν θντων τὴν ἀλήθειαν, 'Αριστ.Ρητ. 'Αλ.1432a.38 καταφυγεῖν εἰς θεον, αὐτ.ΗΝικ.1132a.20 καταφεύγειν ἐπὶ τὸν δικαστὴν, Πολυδ.1.10,1 ἐπὶ Καρχηδόνας κατέφευγον κ. μτ. δοτ.: Κτησ.ἀν.29.57 καταφεύγειν τῇ μητρὶ' 4) ἐπιπολοῦμαι τι, μτ. ἐμπροθ. διορ. κτ. αἰτ. ἰεῖς, ἐπὶ: Δημ.793 οἱ μὲν εἰς τὴν ταῦ βίου μετριότητα . . κατέφυγον, Φιλῶδ. Θε.3,8 καταφεύγειν ἐπὶ τὸ φάσκειν.

καταφευκτήριον [τῶ] μτγν. καταφύγιον, ἄσυλον: Βασκ.134D αὐκ ἀπεκλείσθη τοῦ καταφευκτηρίου ἡ πόλις.

κατάφευξις-εως [ῆ] καταφυγὴ πρός ἀσφάλειαν: Θουκ.7.41 διὰ τῶν ὀλεάδων τὴν κατάφευξιν ἐποιούοντο ἐς τὸν ἐαυτῶν ὄρμον' 2) τόπος πρός ἀσφάλειαν, καταφύγιον: αὐτ.38 εἴη κατάφευξις ἀσφαλῆς καὶ πάλιν καθ' ἡσυχίαν ἐκπλοῦς, **κατάφευξις**, ἀπαφρ.ἀορ. α' -φῆσαι, διὰ κατανύσεως συναινῶ, παραδέχομαι, λέγω νύ, ὁμολογῶ, ἀντιθ. ἀπόφημι: 'Αριστ.Μεταφ.1007b.21, αὐτ.Ψυχ.431a.9 οἷον καταφάσα ἡ ὀποφάσα ἢ ψυχὴ διώκει φῆσιν κ. παθ. ἀπαφρ. ἀορ. -φῆθηνα: αὐτ. 'Ερμ.18b.39' 2) ἀνακοῦμαι: 'Ἰωσ.Π1.3.8.4 νόμοι οὗς κατέφησαν θεοὺς 'Ἰουδαίους (ἀμφι.1) 3) ρηματ. π. κατάφασσις καταφαστικός.

καταφθιμίζω, ἀορ. ὄωρ. -φθίμιξ, παθ. παρακ. -φθιμίσαι, διαδίδω φθίμην, δθ. ἀγγέλλω π: Πίνδ.Ο.6.56 τὸ καὶ καταφθιμῆεν καλεῖσθαι τὸν χρόνον σφμπαντι μᾶτρη, Διον.βυζ.2 Νύμφη Μαιώτις, ἦν μητέρα . . τοῦ Πίνδου καταφθιμίσαν (ἰδιοφθίμιστα) κ. παθ.: Πολυδ.1.6.12.3 καταπεφθίμισται δὲ καὶ πεπίστευται (ἔχει διαδοθῆ φθίμη)' 2) ἐπὶ προσ., εἰμαι ὀνομαστικός ἢ διάσπαρος: Βέττ. Βάλ.118' ἰδ. κτ. μτγ. παθ. παρακ. καταφθιμισμένους' 3) ἀπονέμω ἢ ἀφιερωθ. καθοσιδῶ τι εἰς θεὸν τινά' εἰδ. ἐν χρ. κτ. μτγ. παθ. παρακ. Πολυδ.1.3.6 ἡμέραι κατωνομασιέναι θεοῖς, καθωσιωμένα, καταπεφθιμισμένα: | Πολυδ.5.10,8 τῶν δὲ τοῖς θεοῖς καταφθιμισμένων πάντων ἀπέχοιτο' || ἐν ἀναλόγῳ σημ. κ. ἀναφ. πρὸς ἡρώας, ἐνδόξους ἐκλείφοντας ἀνδρας: Πλούτ.Εὐμ.13 τίθεντες

. . σκηνὴν βασιλικὴν καὶ θρόνον 'Αλεξάνδρω καταπιηρημένον.

καταφθιμος-ον γλωσσ. κακόφημος βλλ. **καταφθάνω** [φθάνω] μτγν. μων., νεώτ. κ. δημ. φθάνω αἰφνης τινά, φθάνω ἀπροσδοκῆτως τινά καὶ ἐπίπρωτο κατ' αὐτοῦ: ΠΔ Κριτ.20.42 ὁ πόλεμος κατέφθασεν αὐτὸν καὶ οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων διέφθειραν αὐτὸν [δ.γ. ἡ παρόρταξις ἐφθασεν ἐπ' αὐτοῦ]' 2) πάπ. μτ. ἀπορφ. ἐνεργ. προσφθάνω νά ἐνεργήσω, νά κάμω τὸ διὰ τοῦ ἀπαρφ. ἐκφραζόμενον: ἴνα καταφθῆσθαι τεκεῖν' || ἀπαλ. μτ. αἰτ. ἀντικ. ἐπὶ πληρωμῆς, δόσεως, δίδω προκαταβολικῶς: ἀρτάδας ἠη, τούτων κατέφθασα ἀρτάδας ἰδ' 3) μων., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., σπεύδων φθάνω τινά προηγουμένον, τὸν προσφθάνω: Μαλά.1.66.14 κατέφθασεν αὐτοῦς εἰς τὴν θάλασσαν, - τὸ εὐντάγμα προελάσαν δι' ἀτραπῶν κατέφθασε τὸν ἐχθρόν' 4) μων., νεώτ. κ. δημ. φθάνω αἰφνης ἢ φθάνω ἐμφατικῶς: Μαλά.1.112.12 'Αντὶφρα κατέφθασεν ἐξελθὼν εἰς πρῶθεσαν' 5) νεώτ. δημ. κ. ἄλλως φθάνω, ἐν ἐπιτακτικῇ πως οημ.: ὁ Σουηθὸς δρομεὺς κατέφθασε πρῶτος, - διὰ τὸ ὑπερνοκεινῶν κατέφθασαν χῆλοι περιηγηταί' || ὁμ. κ. ἐν εἰρων. χρ.: κατέφθασαν οἱ βλαχοδιμαρχοι.

καταφθαθτομαι-όμαι [φθάνω] κ.-όμαι προφθάνω νά κυριεύσω: Αἰσχ.Εὐμ.398 γῆν καταφθαθτομένην' || 'Ἡσ. ἐκαταφθιθατομένην κατατιωμένην.

καταφθάνω μτγν. ἠχῶ, ἀντηχῶ: 'Ἐραπ.1.29 βροντὴν ἧς οὐδὲν καταφθάνει μείζον.

καταφθεῖρω, μέλλ. -φθερῶ, καταστρέφω. φθεῖρω ἐντελῶς, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω: Αἰσχ. Πέρσ.345 ἀλλ' ὡδε-δαίμων τῆς κατέφθειρε στρατόν, Σοφ.ΟΤ.331 ἐνοσιεῖς ἡμᾶς προδούονται καὶ καταφθεῖραι πόλιν, Πλάτ.Νόμ.697D ἀνάστατα ἔβην φίλια πυρὶ καταφθειραντες . . ἀνηλεῶς μισούντες μισούνην, Θεοκρ.25.122 αἰ τ' ἔργα καταφθεῖρουσι νομήν' κ. παθ.: Αἰσχ.Πέρσ.251 ἐν μῆ πληγῇ κατέφθαρται πολλῶς, 'Επιχ.35.13 ἐπεὶ δὲ χ' εἶκος οἰκαδὶς καταφθερεῖς, Μην. 'Επιτρ.429 καταφθαρεῖς τὸν βίον, 'Επιγρ. Δένδρα καταφθαρεμένα, Μηναι.6.23 Στιχηρ. ἦθλον τὸν πόνον γάρ ὄλον ἀρελεσθαί τοῦ 'Αδάμ ὃν ἐπαθε, κακίστη συμβουλίᾳ τοῦ ὄψεως . . καὶ καταφθεῖρούσενος' 2) διαφθεῖρω: Πλάτ. 'Ηθ.2.401D καταφθεῖρειν τινά.

καταφθινύθω ποι. τ. τοῦ καταφθίω βλλ.: 'Υμν.Δήμ.353, 'Ερμ.111.4.

καταφθίνω μτγν., μτγ. ᾠρ. καταφθίνισσις, μχ. παρακ. καταφθινικός φθεῖρομαι, ἀφανίζομαι, μαραινόμεαι: Πίνδ.1.81.1.46 ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε, 'Ηρ.2.123 τὸ σῶματος δὲ καταφθίνοντος ἐς ἄλλο ζῶον αἰεὶ ἠγόμενον ἐσθῦεται, Σοφ.Φιλ.266 ἀγρία νόσφ καταφθίνοντα, Θεοφρ. Φ1.9.16.5, Πλούτ. 'Ηθ.117C μέρφονται οἱ καταφθιμίσσας καὶ τιμωρηθεῖς ἀπέθανε, 'Αρρ. 'Επικτ.4.11.25. **καταφθίω** [ἐνεστ. μ. ἐν τῷ ἀπλῷ φθίω] μέλλ. -ῖσω, ἀορ. α' κατέφθισα, καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω: 'Οδ.Ε.341 οὐ μὲν δὴ σε καταφθισοι μάλα περ μενεαίων, Αἰσχ.Εὐμ.722 σῦ ται παλαιὸς διανομῆς καταφθίσις οἶνω, Σοφ. ΟΤ.1198 κατὰ μὲν φθίσας τὴν γαμφύνην παρθένον' 2) παθ. ἀορ. καταφθιμην, ἀπαρφ. καταφθίσθαι, μτγ. καταφθιμῆνος, ποι. καφθιμῆμος, καταστρέφωμαι, ἀφανίζομαι, ἄνομαι, ἀποθνήσκω: 'Ἰλ.Χ.288 ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσιν γένοιτο σείο καταφθιμῆμοιο [ὃν ἴβηλες ἀποθάνει], 'Οδ.Λ.491 πάσι νκυκῶσσι καταφθιμῆμοισιν ἀνάσσειν, 'Επιγρ. νόημα περὶ τῶν καταφθιμῆμων, Αἰσχ. Πέρσ.319 σκληρὰς μέτοιχος γῆς, ἐκεῖ κατέφθιτο [ἀπέθανεν], Σοφ.ΟΤ.970 εἰ τι μὴ τῶμψ πόθω κατέφθιτο' || ὁμ. κοταναλισκῶ, ἐξοθεύω: 'Οδ.Δ

363 και νύ κεν ήια πάντα κατέφθοτο και μένε' άνδρών' || επί του ήλιου, οσέωμι, δώω : Αισχ. Πέρα.377 ήπι δέ φέγγος ήλιου κατέφθοτο.
καταφθορά (ή) ή παντελής φθορά, καταστροφή. δθ. συνεκ. 6 θάνατος : Εύρ. Ιων.1237 λεύιμοι δέ καταφθοραί δεσποίνα, Πολυδ.1,49,4 διά την γεγενημένην έν τή πολιορκία καταφθοράν των άνδρών, Έπιγρ. καταφθορά των ίδιων, ΠΔ Σοφ.Σειρ.28,6 καταφθοράν και θάνατον, και έμμενε έπτολαι 2) μτφ. σύχχσις, διατάραξις : Αισχ.Χο.211 πάρεστι δ' ώδις και φρενών καταφθορά.

καταφθινοί (οι) δημ. οι κομπογιαννίται : βλλ. **καταφθιμη** αφήνω προς τά κάτω, αφήνω νά πέση : Πλάτ.Λοχ.184 καταφθι το δούρο δία τής χειρός (διόρθ. ήφιε) : Αριστ.Πρ.960b,32 λέβητα (εις θάλασσαν) καταφθισί.

καταφθιμη ατος πθ) μτγν. ζωηρόν ή έκτεταμένον φιλμη : Φιλ.1,480 οίς πρόσεστιν ή έκ καταφθιμησας, άλλ' ουχ ή έκ γνησίου φιλμησας άποδοχή.

καταφιλονεικω-έτω λεξ. κ. νεώτ. Σουιδ. «φιλονεικείν, απιπακή», φιλονικώ, άμφισβητώ τι έξ έδλου» 2) νεώτ. κ. επί προσ. φιλονικώ έριζω προς άλλον πεισμώνας, ζωηρός.

καταφιλοσοφω-έτω μτγν. κ. μον. ύπερβάλω τινά έν φιλοσοφία, νικό τινα έν φιλοσοφική συζητήσι : Αιλ.Ζ1,6,56 καταφιλοσοφουσι των Ίνδων' 3) προβάλλον, παρατάσσων φιλοσοφικά έπιχειρήματα καταδεικνύω, άποδεικνύω : Αρρ.Έπικτ. 4,1,167 εὐδής άν καταφιλοσοφάσμεν ότι... || κ. μον. φιλοσοφικός έρμηνεύω, έξηγώ : Εύμαθ. 148, αιτ.154 2) Ησ. «καταφιλοσοφάσσαντες διά τής σιγής νικήσαντες», όμ. έρμ.έν Φώτ.144,13 κ. ΕΓουδ.304.

καταφιλω-έτω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. άσυναίρ. -άω, παθ. κ. μέσ., νεώτ. κ. δημ. καταφιλοθωμαι, δημ. άόρ. καταφιλήθηκα, νεώτ. κ. δημ. μτχ. παθ. πορακ. καταφιλημένος, λιαν φιλω, αγαπώ τινα : Ξεν. Άπομν.2,6,33 τούς μέν καλοῦσι φιλήσονταις μου, τούς δ' αγαθοῦς καταφιλήσονταις | τής λ. «φιλήσονταις» έχούσας ώδε τήν σημ. ταῦ άσπάζομαι, πρβλ. κατατ. | 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ζωηρός ή έν συνεχεία, επαναληθμένως ή πολλαχού φιλω διά των χειλέων, άσπάζομαι : Βεκ. Άντιπatt 115,22 «φιλείν φασί δειν λέγειν το κατά ψυχήν. καταφιλείν δέ και κύσαι το διά του στόματος» : Μεν. Έπιτρ.56, Άρρ. Έπικτ.4,10,20 ΠΔ Ρουθ1,9 καταφιλήσαν αυτός και έπήραν τήν φωνήν αυτών και έκλευσαν, ΚΔ Μισθ.26,49 είνε χάρη, ραδδ1, και καταφιλήσαν αυτών' || είδ. επί έρωτικού φιλμησας, φιλω παρατεταμένως, σφοδρώς : Λουκ. Έρωτ.13 λιπαροῖς χειλεσιν έφ' όσον ήν θυνατόν έκτείνων τόν αυχένα καταφιλεί : 3) φιλω διά ταῦ στόματος κύπτων : Ξεν.ΚΠ 6,4,10 οὐκ έχουσα ή Πάνθησα πώς άν έτι άλλως άσπάσαιτο αυτόν, καταφιλήσας τόν θισρον, αυτ.7,5,32 έπειτα δέ Χόρην καταφιλουσν και χείρας και πόδας, Πλουτ.Βροῦτ.16 τήν δεξιάν του Κτισσαρος καταφιλήσας, Πολυδ.15,1,7 καταφιλείν τούς πόδας, Μηναι.6,23 Συνεξ. Ιθίσις χερσ1 κρατών τās χείρας τούτου του μακαριτου Πούλου και καταφιλών... έπαφώναι.

καταφιλω-έτω γλωσσ. κλειώ το στόμα, σιωπώ, **καταφιλω** Ησ. κατακόπτω, κατασυντριβω. **κατάφλεβος**-ον μτγν. ό πλήρης φλεβών : Ροθφ. Όνομ.153.

καταφλέγω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. -φλέξω, άόρ. -φλέξα, καιών καταβάλλω, καταφλογίζω, κατοκαίω : Ίλ.Χ 512 άλλ' ή τοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρι κηλέφ, Ησιόδ.Α 18 μαλερώ δέ καταφλέξαι πυρι κώμας άνδρών ήρώων, Πλουτ.

Καισ.68 δολούς διαπύρους έθειον επί τās οικίας ώς καταφλέζοντες, Διογ.Όιν.38, Μηναι.6,4 Ώδ.8 κάρμιος ποτέ πυρός έν Βαβυλώνι... τή θείω προστάγματι τούς Χαλδαίους καταφλέξουσα, Θεοφιλ.Σ' Ιστ.8,9,6 Σαγδοανήν έδουλώσατο δέκα και δύο καταφλέξας μυριάδας βαρβάρων' || επί καυστικού φαρμάκου : Παῦλ. Αιγ.6,31' || κ. μτφ. επί έρωτος : Άλκ.ΑΠ 5,9 τή πλέονι... τή θείω άνδρα καταφλέγει' || παθ. άόρ. α' -φλέγην, άόρ. β' -φλέγην, καταλαίωμα : Θουκ. 4,133 άφθέντα πάντα και καταφλεχθέντα, Διόδ. Σ 8 άπ.11, Ίώσ.Α113,4,4, Φιλδοστ. Άπολλ.8,15, Μηναι.3,4 Συνεξ. όλων το σώμα καταφλεχθῆναι προεταξ' 2) καταρριπτω ώς διά κεραυνου καταβάλλω, άποσβολώνω : Λογγιν.34,4 καταφλέγει και καταβρανότ ταῦς ήήτορας.

καταφλεκτικός-ή-όν (φλέγω) μτγν. ό έπιτήδειος εις τό καταφλέγειν : Άμφιλ.44, Κύριλλ.199. **κατάφλεκτος**-ον (φλέγω) μτγν. κ. νεώτ. ό κεκαυμένος, καταφλεχθείς : Ηλιόδ.Αιβ.1) δαλώ κατάφλεκτος.

καταφλεξιπολις (ό,ή) (καταφλέγω πόλιν) ό κατακαινών πόλεις, μτφ. επί έταιρας : ΑΠ5,1 τήν καταφλεξιπολιν Σθενελαΐδα, τήν βαρμυθησαν. **κατάφλεξις**-εως (ή) (φλέγω) μτγν. κ. νεώτ. κατάκαισις, καταφλόγησις : Λουκ. Όρχ 39 Ήρας δόλον και Σαμέλης κατάφλεξιν, Πλωτίν.Τετραβ. 86,9 υπό τής του καύσωνος καταφλέξωσ. Μηναι.12,22 Ώδ.6 ύποστάσα καρτερώς τήν κατάφλεξιν σουνή.

καταφλιά τής θύρας (ή) σχόλ. ή αίθουσα : Σχόλ. Όδ.Ο 146.

καταφλογίζω μτγν., νεώτ. κ. δημ. πυρπολώ έντελώς, καιώ, κατακαίω, νεώτ. κ. δημ., παθ. κ. μέσ. -ίζομαι, δημ. άόρ. καταφλογισθήκα, δημ. μτχ. παθ. παρακ. καταφλογισμένος : ΠΔ Ψαμ.17 181,9 πῦρ από προσώπου αυτού καταφλόγισεν, Μηναι.6,10 Όρθρ.Ώδ.3 πῦρ οὐ καταφλόγισε τά καθάρωτα σώματα των εὐσεβών 2) νεώτ. κ. δημ. παθ. -ομαι πάσχω φλόγωσιν.

καταφλυαρω-έτω μτγν. κ. μον. φλυαρώ, λέγω πολλά περί τινος : Λουκ. Φιλόν.20 καταφλυαρεί έπι πικρότατα' || μτ. γεν. καταπληρώ τινα φλυαριών, τόν φορτώνω μέ φλυαρίας : Στραβ. 12,3,21 Έλληνικός τε και Ηρόδοτος και Εῤδοξος καταφλυάρησαν ήμῶν, Μετοχ.Θ έν Σάθ.1,163 άκαιρίαν επί τής νόσου. κ. καταφλυαρών ήμῶν.

κατάφθορος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ό πλήρης φόβου, περίφοβος, κτ. αιτ. : Πολυδ.1,39,12 ήσαν κατάφθοροι τούς έλέφαντας (κατεφθοβόντου τούς έλέφαντας) κ. μτ. του μή : αυτ.10,7,7 κατάφθορος ήν μή τας ατάτας... προίπέση συμφοραῖς κ. άπολ. : ΠΔ Προμν 29,16 οι δέ δικαιοι έκείνων πιπτόωνν κατάφθοροι γίνονται, Πλουτ.Δίων 4 βίαι άνισαι και καταφθόβου, Σέργ.Μακρ.έν Σάθ.3,226 περιδεής και κατάφθορος, τά πνευθικά προφει φορών τόν κοινόν δλεβρον μελίσσόμενας' 2) ό έπιφέρων φόβον, τρομάζων : Πάπ. επί τή καταφθώφ γεναρηνή μηνύσει.

καταφθω-έτω φωδω τινα πολύ, μέγαν φόβον έμβάλλω εις τινα : Θουκ.7,21 τῷ δέ θράσει έπιχειροῦντες, καταφθωσι, και σφάς άν το αυτό όμοιος τοῖς έναντίοις ύποσχέιν, Λουκ. Έταιρ Δ 13, 5 σύ γάρ... άφελή παιδίσκην καταφθόδησας έπισειών λόφους, Δίαν Κ 39,36' || παθ. μτ. μέλλ. μέλλω, μεγάλως φοβόσμαι : Αριστφ.Βάτρ.1109 ει δέ τουτο καταφθοβίσθαι, Θουκ.6,33 οὐ καταφθοβίθεις έπισήσω κινδυνευούσης τής πόλεως.

καταφθοβάζω μον. έπιπατ. του φοιβάζω βλλ. : Εύμαθ.394.

καταφθινισ(σ)ω λεξ. κ. μον. κώμω τι όλως διόλου κόκκινον, καταθάπτω δι' έρυθροῦ' Ησ.